Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES

Google Livres

LUCIANI
SAMOSATENSIS
OPERA.

GRAECE ET LATINE.

Tomus Secundus.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΑΠΑΝΤΑ.

LUCIANI SAMOSATENSIS OPERA.

CUM NOVA VERSIONE
TIBER. HEMSTERHUSII, & *IO. MATTHIAE GESNERI*,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS
omnium proximae editionis Commentatorum, additis
Io. BRODAEI, Io. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue
MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.

TOMUS II.

Curavit, notasque suas adjecit
IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

P.B.v.H.

AMSTELODAMI,
Sumptibus *JACOBI WETSTENII.*
CIↃ IↃ CC XLIII.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS
DIALOGI.

QUOMODO HISTORIA CONSCRIBENDA SIT.

ABderitas dicitur Lyſimacho jam regnante morbus invaſiſſe, mi jucundiſſime Philo, talis. Febricitaſſe enim primum tota urbe omnes, a primo ſtatim die valide, & febri continua: circa diem vero ſeptimum, aliis ſanguis copioſus naribus

ΠΩΣ ΔΕΙ ΙΣΤΟΡΙΑΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΙΝ.

1 Ἀβδηρίταις, φασὶ, Λυσιμάχῳ ἤδη βασιλεύοντος, ἐμπεσεῖν τι νόσημα, ὦ καλὲ Φίλων, τοιοῦτο· [a] πυρέτειν μὲν γὰρ τὰ πρῶτα πανδημεὶ ἅπαντας, ἀπὸ τῆς ἕωθρώτης εὐθὺς ἐῤῥωμένως, καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ· περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πο-

VARIANTES LECTIONES.

a Πυρέτειν] Ita Codd. quatuor *Angl.* P. W. L. Πυρεταίνειν Edd.

ΣΧΟΛΙΑ.

1. Ἀβδηρίταις] Initium artificiociſſimum, quo mira ingenii dexteritas Luciani patet, ob comparationes. *G.*

ADNOTATIONES.

1. Λυσιμάχου ἤδη] Lyſimacho poſt Alexandri mortem Thracia obtigit, in qua ſita haec urbs. Eadem prorſus ratione uſurpat ἤδη, *Pſeud.* 2. c. 5. *M. du S.*

3. Φίλων] Cui etiam *Sympoſium* dedicat. V. not. ad perſonas Συμπ. Verum nomen fuiſſe videtur; ſed quis fuerit ille Philo, non conſtat. Eſt & *Philonis* apud hunc mentio Καλλ. c. 4. qui Diniae filius dicitur; ſed cum dialogus ille genuinus non ſit, ejus auctoritatem non moror. Nobilis ejus nominis medicus memoratur apud *Plut.* (*Probl.* 8. 9.) Sed idem ut ſit per aetatem non licet. *M. du S.*

Ibid. Πυρεταίνειν] Anglic. πυρέτειν. Sic pag. ſeq. ὡς πυρέξαι. *J. B.*

Πυρέτειν] A. W. P. L. In reliquis πυρεταίνειν. *M. du S.*

Πυρέτειν] Etſi πυρεταίνειν, quod in Edd. erat, quoque dicatur, ut ſupra in *Scyth.* c. 2. f. tamen πυρέττειν ex 4. Codd. praetuli, eoque magis, quia & hoc *Hippocrates* amat, ut de Rat. Vict. Sect. IV. p. 71. verſ. 34. Et crebro alibi. *J. F. R.*

4. Ἀπὸ τῆς πρώτης] Sc. ἡμέρας. Sic *Demoſth.* p. m. 37. *M. du S.*

5. Καὶ λιπαρεῖ τῷ πυρετῷ] Sic apud *Hippocr.* & *Galen.* *J. B.*

Ibid. Λιπαρεῖ . . .] Vellem ipſa loca indicaſſet B. in Lexico enim medico non notantur. *M. du S.*

Λιπαρεῖ] Sic infra in Ἀποκηρ. c. 4. pr. προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος. At *Hippocrati* febris continua audit ξωνεχὴς, ut in Coac. Praenott. Sect. 2. §. 143. Τοῖσι χρονίζουσιν ἀσφαλέως ὁ πυρετὸς ξωνεχέϊ. & alibi, nec tamen λιπαρὴς de febri apud eum me legere memini, nec *Foeſius* notavit. *J. F. R.*

6. Περὶ δὲ τὴν ἑβδ.] In Libello, quomodo ſit conſcribenda hiſtoria, non longe a principio, ſcribendum: Περὶ δὲ τὴν ἑβδόμην τοῖς μὲν αἷμα πολὺ ὂν ῥεῖν, τοῖς δὲ ἰδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς, καὶ ἔτας ἔλυσε τὸ πυρετόν. Vulgo male πολὺς καὶ ἔτος, ἔλυσε, ſine ullo ſenſu. *J. G. G.*

Περὶ δὲ τὴν ἑβδ. — πολὺς ὁ ἔτος, ἔλυσε] Non adſentior *Graevianae* diſtinctioni; ſed vulgatam ſervo, & miror qui eam *ſine ullo ſenſu* eſſe, dicere queat: nam ſi cum *Graevio* diſtinguendum, tunc illud καὶ ἔτος potius delendum foret, ac ſcribendum continuo

πολὺ ἐκ ῥινῶν ῥυὲν, τοῖς δὲ ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς καί [a] οὕτως ἔλυσε τὸ πυρετόν. ἐς γελοῖον δέ τι πάθος ἔπεσε τὰς γνώμας αὐτῶν· ἅπαντες γὰρ ἐς τραγῳδίαν [b] παρεκινοῦντο, καὶ ἰαμβεῖα ἐφθέγγοντο, καὶ μέγα ἐβόων, μάλιστα δὲ τὸ Εὐριπίδου Ἀνδρομέδαν ἐμονῴδουν, καὶ τὸ τῦ Περσέως ῥῆσιν ἐν [c] μέλει διεξήεσαν· καὶ μεστὴ ἦν ἡ πόλις ὠχρῶν ἁπάντων καὶ λεπτῶν, τὰ ἑβδομαίων ἐκείνων τραγῳδῶν,

fluens, aliis sudor superveniens largus & ipse, febrim solvit. At illa *febris* in ridiculam quandam affectionem mentes illorum conjecit. Omnes ad tragœdiam vitioso motu impellebantur, & jambica proferebant, & clamabant valide, maxime vero Euripidis Andromedam solitario cantu pronuntiabant, & illam Persei orationem modulate persequebantur. Plena igitur urbs pallidis omnibus & extenuatis septiduanis illis tragœdis,

Σὺ δ' ὦ θεῶν τύραννε καὶ ἀνθρώπων, Ἔρως,
Καὶ τἄλλα μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀναβοώντων,

Tuque o Deorum hominumque saeve rex, Amor,

καὶ τοῦτο· πολὺ, ἄχρι δὴ χειμὼν, καὶ ῥύσις δὲ μέγα γενάμενον, ἔπαυσε λῆξαντας αὐτούς. αἰτίαν δέ μοι δοκεῖ τῷ τοιούτῳ

Et reliqua voce magna proclamantibus, idque multum diuque, donec hiems, & frigus magnum ingruens, delirio illorum finem imposuit. Causam mihi vero videtur

a Οὕτως] Οὕτως P. Sed prius recte servant Edd. *b* Παρεκινοῦντο] Παρεκίνουν W. Sed prius Edd. servant. *c* Μέλει] Sic M. & Edd. omnes. Μέρει P. L. & Angl. & marg. *Alw.*

13. Ἐμονῴδουν] * Μονῳδεῖν τὸ θρηνεῖν, ἐπεικῶς δ' † πᾶσαι αἱ ἀπὸ σκηνῆς ᾠδαὶ ‡ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ θρῆναί εἰσι. *V.*

* Hoc & omnia fere sequentia Scholia in Edit. *Clerici* ad finem libelli erant rejecta, (propter confusionem Codicis; ut ipse ait) ita ut pauca quaedam pag. 30. reliqua p. 46. in *Graev.* edit. legerentur; quare ea in sedem suam retraxi, & quae in *Gal.* repetiebantur, addidi. *J. F. R.*

† Πᾶσαι] Deerat in editis.

‡ Adde hic ex *Suida* ἐν τῇ τραγῳδίᾳ, & lege θρῆνοι, ἀντὶ τοῦ, θρηνεῖν quod sequitur, *J. Cler.* Utrumque in C. fuisse testatur *Solanus*, ideo in textum addidi. *J. F. R.*

filo, ἱδρὼς ἐπιγενόμενος πολὺς ἔλυσε τὸ πυρετόν. At, at, minime delenda verba καὶ οὕτω, quae vim notabilem habent, ut *Micyllus* in versione *Ed. Paris.* recte ostendit, vertens: *sudor, etiam ipse immodicus*; sive malis, *isque immodicus*, quod Latinis quoque perfamiliare esse, quis nescit. Addidisse autem Noster illa videtur, ut eo magis sentiretur necessitas adjectivorum πολὺς & πολὺ: quia, si parva tantum copia excerneretur sanguis vel sudor, non esset *crisis salutaris*, ut Medici ajunt, qui vere praedicant: *Nullum criticum paucum.* i. e. solutio morbi critica per excretiones largas fieri amat. Paucae enim sanguinis guttae e naribus sponte prorumpentes non faciunt *crisin perfectam*, i. e. non portendunt salutem; sed irritum tantum produnt naturae conatum. *J. F. R.*

9. Ἐς γελοῖον] Mira phrasis. nusquam enim quod quidem sciam, additur accusativus, ut hic τὰς γνώμας. Vide Ὀρχ. c. 4. & Εὐν. c. 5. adde etiam Ἑρμ. finem. *M. du S.*

Ἐς γελοῖόν τι τρέπει τὰς γνώμας] Nescio quid miretur *Solanus* phrasin insolitam. Significat enim hic τρέπειν *rediget*, eodemque significatu & constructione utitur *Herodian.* VII. 3. 12. ὁ Μαξιμῖνος τοὺς πλείστους τῶν ἐνδόξων οἴκων εἰς πενίαν τρέψας. Nominativus autem verbi, hoc Luciani loco, est τὸ νοσῆμα. Nec tantum abludit alter locus *Luciani*, quem ipse *Solan.* indicat, *Eunuch.* c. 5. τὸ δὲ ἓν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο τρέπει. quamvis ibi *reflexive*, ut Grammatici ajunt, ponatur, i. e. *finis eo deflexit, redegit se*, sive *redactus est.* Veluti *Diod. Sic.* XIX. p. 297. Ed. *Bas.* εἰς τηλικούτους περιέπεσε κινδύνους. *In tanta pericula redactus est, incidit.* *J. F. R.*

Ibid. Περιέπεσε] Conf. supra *Hermot.* c. ult. f. *M. du S.*

13. Ἐμονῴδουν] Scholia hanc vocem optime exponunt. Adde c. 27. & locum hunc *Philostrati* in Aristide p. 582. ὅτε ἀνθρώπῳ πρὸς τὸ Μάρκου, ὡς τῇ μὲ ἄλλῃ μονῳδίᾳ θαμὰ ἐπεγωιάζει τὸ βασιλέα &c. Vide & not. ad eundem *Philostr.* p. 158. & textum ipsum p. 607. ubi μονῳδίαν & θρῆνον conjungit. De sensu tragico vide eundem 244. ὠδαιτησάμβος τὸ τῆς μονῳδίας μέτρον. *M. du S.*

Ibid. Ῥῆσιν. . .] Locum ex aliquo poëta hac voce designari docuit *Casaub.* ad *Theophr. char.* p. 286. ubi etiam obiter *Euripidis* μακρὰς ῥήσεις a veteribus Criticis carpi ait. Quod autem additur, ἐν μέλει δ' in A. P. & L. aliter legitur, nempe, ἐν μέρει δ', ut Συμπ. c. 17. quod fateor me non intelligere. *M. du S.*

14. Ἐν μέλει] Angl. ἐν μέρει. *J. B.*

17. Σὺ δ' ὦ . . .] Fragmentum hoc Andromedae *Euripidis* exstat in addendis editionis Cl. *Barnesii* ex *Athenaeo* petitum (l. 13. 1. sub fin. p. 561. B.) quod hic describere operae pretium erit:

Ἀλλ'

tur hujusmodi *eventus* praebuisse Archelaus, Tragœdus ea aetate favore hominum florens, qui media aestate, multo aestu, Andromedam illis egerat, adeo ut ab ipso theatro multi febricitarent, & surgentes deinde in tragœdiam delaberentur, cum suavitate quadam obversante memoriae ipsorum Andromeda, & Perseo cum sua Meduſa circa sensus uniuscujusque adhuc volitante.

2. Si igitur unum, quod ajunt, alteri comparare fas est, Abderiticus ille morbus nunc quoque eruditorum multos comprehendit: non illos quidem uti tragœdias agant: minus enim sic delirarent, si jam-3 bis alienis nec malis occupati essent. Sed

ᾠδαχεῖν, Ἀρχέλαος ὁ τραγῳδὸς, εὐδοκιμῶν τότε, μεσοῦντος θέρους ἐν πολλῷ τῷ φλογμῷ τραγῳδήσας αὐτοῖς τὴν Ἀνδρο-2 μέδαν, ὡς πυρέξαι τε ἀπὸ τοῦ θεάτρου τοὺς πολλοὺς, καὶ [d] ἀναστάντας ὕστερον ἐς τὴν τραγῳδίαν παρολισθαίνειν, ὁπότε ἐμφιλοχωρούσης τὴν Ἀνδρομέδας τῇ μνήμῃ αὐτῶν, καὶ τοῦ Περσέως ἔτι σὺν τῇ Μεδούσῃ, τὴν ἑκά-3 στου γνώμην περιπέλομένου.

Ὡς ἓν ἔν, φασιν, ἐνὶ ᾠδαλεῖν, τὸ Ἀβδηριτικὸν ἐκεῖνο πάθος, καὶ νῦν τοὺς πολλοὺς τῶν πεπαιδευμένων περιελήλυθεν· οὐχ ὥστε τραγῳδεῖν, ἔλαττον γοῦν ἂν [e] τοῦτο παίσαιον, ἀλλοτρίοις ἰαμβείοις, καὶ φαύλοις κεκεχημένοι· ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦ-

[d] Ἀναστάντας] Sic Edd. & M. [e] Τοῦτο] Οὕτω marg. *AIW.*

Ἀλλ' ὦ τύραννε θεῶν τε κ' ἀνθρώπων, Ἔρως,
Ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλὰ,
Ἢ τοῖς ἐρῶσιν ὢν σὺ δημιουργὸς εἶ,
Μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς συνεκπόνει,
Καὶ ταῦτα μ' ὁρῶν τ' μιος θεοῖς ἴσῃ,
Μὴ ὁρῶν δ' ὡς αὐτοῦ τῷ διδάσκαλος φιλεῖν,
Ἀφαιρεθήσῃ χάριτας αἳ τιμῶσί σε.

In primo versu in quibusdam libris legitur, ut hic apud Lucianum, σὺ δ' ὦ. τ. quod & rectius videtur. Aliter citantur primus & tertius versus apud *Stobaeum*, V. *Grotii* Flor. 261. B. nempe, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντ θεῶν τε & βροτῶν, & ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενὴς παρέσο. Primus ante *Grotium* sic legebatur, σὺ δ' ὦ κάκιστε πάντων θεῶν τε κ' ἀνθρώπων. Sed ita a *Scaligero* emendatum edidit Vir ille summus. *M. du S.*

Σὺ δὲ ὦ θεῶν τύραννε] *Eurip.* Androm. v. 16. *M. du S.*

21. Ἀρχέλαος] Quaere apud *Aelian.* Var. Hist. monente *Jac. Upsono.* *M. du S.*

27. Παρολισθαίνειν] Sic infra Ἀποκηρ. c. 28. f. ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο παρολισθαίνουσιν. *M. du S.*

31. Ἐν φ. εἰ π.] Solet Lucianus cum tralatitiis utitur vocibus proverbiisve, illud *φασὶν* adhibere. An autem sic satis consulatur orationis dignitati, dubitarem; nisi aliquid de comica licentia Luciano concedi viderem. Nollem tamen hic in tam gravi argumento vilia ista & pannosa conspici. De ὡς ἔπος εἰπεῖν, *Leap.* 166. *Cic.* vertit, quod rite dicitur. Qua de re luculentus est *Platonis* locus Πολ. Α. Ald. Ed. p. 8. B. Τὸ ὡς ἔπος εἰπεῖν ἢ τὸ ἀκριβεῖ λόγῳ, quo facile evincitur *vulgo* non *rite* significari; nisi forte nos illud *rite* prave interpretari, quod ego hinc existimo, solemus: nisi forsan illic pro *rite* trite legendum est. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ ᾠδαλεῖν] Vide Paroemiog. *J. B.*

36. Ἀλλ' ἀφ' οὗ δὴ τὰ ἐν ποσὶ ταῦτα κεκινῆσθαι] Libet hic misereri sortem humanam & imperium fati in famam virorum illustrium, & temporis injurias in literas & monumenta historica. Ecce ex tanto historicorum numero, quorum multitudinem perstringit, & satyrice irridet Lucianus, quis usque ad nos duravit? imo cujus nomen tantum notum est? Si non per *Capitolinum* foret, qui in M. Antonino & Vero jejune & brevissime aliquid de iis bellicis eventibus muginavit, omnino ignoraremus, de quo bello intelligi deberent haec Luciani verba. Clades igitur ea in Armenia accepta fuit, quando Severianus natione Celta legatus & dux Romani exercitus contra Osroën regem missus, ab Othryade quodam Parthorum duce caesus est, & copiae deletae, ut nos docet Lucianus hic & supra in Pseudomanti. Continuae vero victoriae, de quibus hic loquitur noster, intelligi debent de bello Parthico, quod post illam in Armenia cladem gestum est per quadriennium, ducibus Statio Prisco, Avidio Cassio, & Martio Vero, qui Parthos ad Europum Mediae urbem maxima clade affecerunt, Armeniam vindicarunt, Artaxatis captis, & Babylonem usque penetrarunt, ut discimus ex dictis Capitolini locis. Fuit profecto insignis ea expeditio, & quae procul dubio famam merebatur; sed ite famae avidi homunculi, & aeternum nomen sperate ex facinoribus vestris, quorum memoriam pauca secula penitus abolent, nos certe ut plurimum plus quam Lethaea oblivio manet. *J. P. a G.*

Ibid. Ἐν ποσὶ] Sic *Long. Past.* L. 2. p. 64. Ed. *Jungerm.* cujus dictio cum Nostro plurimum consentit. Sic supra, T. I. *Nigrin.* §. 7. Ubi vid. Interpr. *J. F. R.*

ταῦτα κεκίνηται, ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν [a] Ἀρμενίᾳ τραῦμα, καὶ αἱ συνεχεῖς νίκαι, οὐδεὶς ὅς τις οὐχ ἱστορίαν συγγράφει· μᾶλλον δὲ Θουκυδίδαι, καὶ Ἡρόδοτοι, καὶ Ξενοφῶντες ἡμῖν ἅπαντες· καὶ ὡς ἔοικεν, ἀληθὲς ἆρ' ἦν ἐκεῖνο, τὸ, Πόλεμος ἁπάντων πατήρ· εἴ γε καὶ συγγραφέας τοσούτους ἀνέφυσεν, ὑπὸ μιᾷ τῇ [b] ὁρμῇ.

ex quo praesens hic motus exstitit, bellum, inquam, contra barbaros, & vulnus in Armenia acceptum, & victoriae perpetuae; nemo est quin conscribat historiam, potius vero Thucydides nobis, & Herodoti, & Xenophontes sunt omnes. Et, ut videtur, verum erat illud, *bellum omnium esse patrem*, si una tot historicos plaga genuit.

Ταῦτα τοίνυν, ὦ Φιλότης, ὁρῶντα, καὶ ἀκούοντά με, τὰ τῆς Σινωπέως ἐκεῖνο εἰσῆλθεν· ὁπότε γὰρ ὁ Φίλιππος ἐλέγετο ἤδη ἐπελαύνειν, οἱ Κορίνθιοι πάντες ἐταράττοντο, καὶ ἐν ἔργῳ ἦσαν· ὁ μὲν, ὅπλα παρασκευάζων, ὁ δὲ, λίθους προσφέρων, ὁ δὲ, ὑποκοδομῶν τὸ τεῖχος, ὁ δὲ, ἔπαλξιν ὠκοδόμει, ὁ δὲ ἄλλος, ἄλλο τι τῶν χρησίμων ὑπηρετῶν. ὁ δὲ Διογένης ὁρῶν ταῦτα, ἐπεὶ μηδὲν εἶχεν ὅ, τι καὶ πράττοι, οὐδεὶς γὰρ

3. Haec igitur, amice, videntem me & audientem Sinopensis illud subiit: Cum enim jam ducere contra Corinthios nuntiaretur Philippus, perturbari omnes & trepidare, arma parare alius, alius adferre lapides, alius murorum *partem* substruere, loricam moenium firmare alius, alius vero aliud eorum, quae usui essent, ministrare. Diogenes vero videns ista, cum quod ageret non haberet, neque enim quisquam illo ad

[a] Ἀρμενίᾳ] Sic *H. Fl. B2. P.* Ἀρμενείᾳ *J.* [b] Ὁρμῇ W. P. L. & Angl. & marg. *AIW.* Πληγῇ Edd. omnes.

37. Πόλεμος ἀ. π.] Τὸ * τοῦ Ἐμπεδοκλέους † νεῖκος φησὶν, ἤτοι τὸ ἐναντίων τὴν μάχλω. *V.*

* Pro Πόλεμος ἀ. π. legebatur τὸ τοῦ Σινωπίως] Ad quae Cl. *Cler.* sic commentatur: quid faciant ad *Sinopensem* philosophum, h. e. ad Diogenem, haec verba Scholiastae, me ignorare fateor. Vereor ne aliunde huc translata fuerint, liceat alioqui nullum appareat in Scholiasta nostro luxationis vestigium. Haec ille. Verum ad quae verba pertineat hoc Scholion, indicavit *M. du S.*

† Νεῖκος] In V. prave καῖνος est, lege νῖκος (vid. *Diog. Laert.*) & lic C. *M. du S.*

37. Ὁ πόλεμος] Hujus belli initium statuunt Chronologi nostri anno Christi CLXI. Finem, CLXIV. Unde jam patet, & in sequentibus clarius patebit, quo tempore Lucianus hunc foetum ediderit.

Historiam *M. Aurelii* a sapientissimis Viris scriptam fuisse, testatur *Herodianus*, ὅσα μὲν ἐν ἐκείνῳ πέπρακται . . . . πολλοῖς & σοφοῖς ἀνδράσι συγγέγραπται. Sed aut posteriores scriptores indicat, aut a Luciani judicio immane quantum discrepat, quod tamen hujus libelli lectio posteritati usque adeo commendavit, ut eximius historiae scriptor *Thuanus* regulas condendae historiae ex eo praecipue & petierit & fronti historiae suae adscribi curaverit. M. Aurelii vitam Ill. *Theodoricus Bignonius* scripsit. Commodi parabat *Claud. Nicasius* cum *Sponio* & *Toinardo Aurelianensi*. *M. du S.*

38. Ἐν Ἀρμενίᾳ τ.] Vid. *Dion. Cass.* 71. Elegeia nomen loci ubi clades illa accepta. Not. p. 40. *M. du S.*

42. Τὸ, πόλεμος ἀπ. π.] *Empedocli* Scholiastes tribuit, & omnino sententia Empedoclis est, V. *Plut.* in Demetrio 1708. & Moral. 1617, f. *Clem. Alex.* 25. B. & *Ritterhus.* not. ad Porphyr. p. 37. Sed verba videntur potius Heraclitii; *Plut.* 660, 2. de *Isid. & Osir.* Expressit *Ovid.* & *discors concordia foetibus apta est.* Conf. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* & *Lipsium.* Confer & Ἰκαρ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πόλεμος] Sic pag. 728. πόλεμον τὸ ὅλων πατέρα εἶναι ἐδόξατε. Hac de re copiose Lips. *J. B.*

Πόλεμος ἁπάντων πατήρ] Respicit ad illam Heracliteorum veterum philosophorum ἐναντιοῤῥοπὴν, per quam ἁρμόζῃ τὰ ὄντα, ipse ait apud *Diogenem Laërtium* IX, 7, Heraclitus. Nemo forte explicavit eam ἐναντιοπαθοπὴν, & rerum omnium ex pugna quadam elementorum originem, copiosius quam Hippocrates, modo is auctor sit, de diaeta I, 6. seq. VII, 6. seq. in primis c. 12—17. quae nuper exposuisse nobis videmur, cum ψυχὰς Ἱπποκράτους ad disputandum eruditis proponeremus. *J. M. G.*

44. Ἀνέφυσεν] Conf. infra Ἀποκηρ. c. 27. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾷ τῇ πληγῇ] Angl. ὁρμῇ. *J. B.*

Ibid. Ὁρμῇ] A. W. P. & L. Reliqui πληγῇ ut *Tyran.* c. 1. *M. du S.*

Ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ] Cum omnes Edd. haberent πληγῇ pro ὁρμῇ, *Solanus* adscripserat conferendum *Tyrannicid.* c. 1. Ibi autem legas: πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος & φονεύσας. Id vero parum facit ad demonstrandum, & hic πληγῇ legendum; quum hic

ad ullam rem utebatur, succincto palliolo suo, studiose admodum & ipse dolium in quo degebat, volvere sursum deorsum in Cranio: & familiarium interrogante uno, *quorsum haec facis, Diogenes?* respondere, *Volvo & ipse dolium, ne otiosus solus inter tot occupatos videar.*

4. Itaque ipse ego quoque, Philon, ne mutus solus essem in vocali adeo tempore, neque comici satellitii instar hiante ore praeterveherer, decere arbitratus sum, pro vili me quoque dolium volvere, non ut historiam scriberem, neque ut ipsa enarrem facta; non ita audax ego, neque hoc de me metueris. Novi enim quantum sit periculum, si per saxa volvat aliquis, in primis doliolum, quale meum est, non valide admodum a figulo elaboratum: cogar enim,

αὐτῷ ἐς ὀδὲν ἐχρῆτο, διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον, σπουδῇ μάλα καὶ αὐτὸς ἐκύλιε τὸν πίθον, ἐν ᾧ ἐτύγχανεν οἰκῶν, ἄνω καὶ κάτω τοῦ [c] Κρανείου· καί τινος τῶν συνήθων ἐρομένου, τί ταῦτα ποιεῖς, ὦ Διόγενες; Κυλίω, ἔφη, καγὼ τὸν πίθον, ὡς μὴ μόνος ἀργεῖν δοκοίην ἐν τοσούτοις ἐργαζομένοις.

Καὶ τὸς ἂν, ὦ Φίλων, ὡς μὴ μόνος ἄφωνος εἴην ἐν ὕτω πολυφώνῳ τῷ καιρῷ, μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα, κεχηνὼς σιωπῇ παραφερόμην, καλῶς ἔχειν ὑπέλαβον, ὡς δυνατόν μοι, κυλίσαι τὸν πίθον, οὐχ [d] ὡς ἱστορίαν συγγράφειν, οὐδὲ πράξεις αὐτὰς διεξιέναι· οὐχ [e] ὕτω μεγαλότολμος ἐγὼ, μηδὲ τοῦτο δείσῃς περὶ ἐμοῦ· οἶδα γὰρ ἡλίκος ὁ κίνδυνος, εἴ τις τῶν πετρῶν [f] κυλίει τις, καὶ μάλιστα, οἷον τὸμὸν τοῦτο πιθάκνιον, οὐδὲ πάνυ καρτερῶς κεκεραμευμένον· δέησει γὰρ

c Κρανείου] W. recte. Et marg. *Alw.* Κρανίου Edd. d Ὡς] Deest in M. *H. Fl. P. S. Alm.* 1. *Bl.* & 2. & *Fr.* Adest in sola *J.* e Οὕτω] Sic Edd. Οὕτως W. f Κυλίει] Sic Edd. Κυλίοι W.

58. Τῷ Κρανίῳ] ‡ Ὄνομα τόπου. *G.*

15. Δορυφόρημα] Τὸ κενὸν προσωπεῖον. *G.*

‡ Sic exhibeo, ut Scholiast. scripsit; sed Κρανείῳ scribendum, vid. nott. *J. F. R.*

hic de *nativitate*, illic de *morte* ac caede sermo sit. Verum quia hic de *bello* sermo est, facete πληγὴ dixisse videri possit, ut vocabulum bello proprium servaret. Sed & ὁρμὴ vocabulum bellicum est; ideoque hoc praetuli propter auctoritatem codicum. At πληγὴ tamen generale quid est, & ad plures res solet extendi, ut apud Latinos *uno ictu*, i. e. *simul*, *eadem opera*, quare id non plane improbo. *J. F. R.*

47. Φιλίππῳ] Vide πάρασ. c. 42. ad Philippum. adductus fuit post pugnam Chaeronensem. . . . . V. *Arrian.* Epict. p. 302. & *Diog. Laërt.* 148. B. *M. du S.*

56. Τὸν πίθον] Conf. supra *Dial. mort.* XI. §. 3. *M. du S.*

58. Κρανείου] *Craneum* schola, seu Gymnasium, in quo Diogenes degebat ante Corinthum, ut scribit Laërt. lib. 6. ἐτύγχανε μὲν οὖν διάγων ἐν τῷ κρανείῳ πρὸ τῆς Κορίνθου γυμνασίου. *G. C.*

Κρανείου] Sic edi curavi, pro vulgato κρανίου. Ita enim Laërt. quem *Cogn.* adduxit, id scribit, & ita jam editum in *Dial. mort.* I. 1. Sic *Suid.* Κρανείον. φυτὸν, καὶ τὸ γυμνάσιον: nam κρανίον os capitis est, s. *calvaries*. Vid. *Pollux.* Onom. si quid opus. quin & apud nostrum interdum recte scribitur Κρανείου, modo Κρανίου in omnibus Edd. ut cap. ult. vocab. ult. hujus προσλαλιᾶς. At cum *Suidas* paullo ante etiam dixerit κρανίον, τόπος, videri possit utrovis modo scribi. Praestat tamen differentiae causa Κρανείου hic & alibi scribere, quando de Gymnasio sermo est. Sed & Κρανίου Sacra aedes in monte *Calvaria* dicto aedificata, ut ex *Cyrillo* aliisque notat nobil. *du Fresne* in Gloss. Graec. *J. F. R.*

64. Κωμικὸν δορυφόρημα] Praeclare *satellitium* hoc *Comicum* illustravit, & cum προχήμαλι τραγικῷ comparavit, *Ill. Spanhemius* ad *Aristoph.* Ran. 944. *J. M. G.*

Κωμικὸν δορυφόρημα] Cl. *Hemsterh.* orae Ed. *Graev.* adleverat videndum *Ezech. Spanhem.* ad *Aristoph.* Ran. v. 944. Is vero ibi docet *tragicum satellitium* ad pompam tantum in scenam prodire solitum, ac mutum ibi degisse. *Comicum* itaque *satellitium* idem erit. *J. F. R.*

Ibid. Κεχηνὼς σιωπῇ] Vid. infra Τοξ. c. 9. & non semel alibi. *M. du S.*

72. Οὐδὲ πάνυ καρτερῶς] A Juniore Luciano haec scripta hinc forsan erunt, qui colligunt; sed de ejus aetate aliunde judicandum est. Fictilia autem fere erant apud veteres dolia. Merito tamen dubitat *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 137. D.) an Diogenicum etiam fictile fuerit. *Testam* tamen vocat *Juvenalis*, Sat. XIV. v. 308. *M. du S.*

γὰρ αὐτίκα μάλα πρὸς μικρόν τι λιθίδιον προσπταίσαντα, συλλέγειν τὰ ὄστρακα. τί οὖν ἔγνωσταί μοι, καὶ [a] πῶς ἀσφαλῶς με- 75
θέξω τῆς πολέμου, αὐτὸς ἔξω βέλους ἑστὼς, ἐγώ σοι φράσω, [b] τούτου μὲν καπνῷ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ [c] συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. ὀλίγα δέ τινα μικρὰ, καὶ ὑποθήκας 80
ταύτας ὀλίγας ὑποθήσομαι τοῖς συγγράφουσιν, ὡς κοινωνήσαιμι αὐτοῖς τῆς οἰκοδομίας, εἰ καὶ μὴ τῆς ἐπιγραφῆς, ἄκρῳ γε τῷ δακτύλῳ τῆς πηλοῦ προσαψάμενον.

Καίτοι οὐδὲ [d] παραινέσεως οἱ πολλοὶ δεῖν 85
[e] οἶον σοφίαν ὑπὲρ τοῦ πρᾶγμα, ἢ μᾶλλον ἢ τέχνης τινὸς ὑπὲρ τοῦ βαδίζειν, ἢ βλέπειν, ἢ ἐσθίειν, ἀλλὰ πάνυ ῥᾴστου, καὶ προχείρου, καὶ ἅπαντος εἶναι ἱστορίαν συγγράψαι, ἂν τις ἑρμηνεῦσαι τὸ ἐπελθὸν δύνηται· τὸ δὲ, 90
οἶδά που καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, ὡς οὐ τῶν εὐμηχάνων, οὐδὲ ῥᾳθύμως συντεθῆναι δυ-

si vel ad parvum lapillum offendam, testas colligere. Quid igitur decretum mihi sit, & quomodo tutus in partem belli venturus sim, extra teli jactum ipse constitutus, tibi enarrabo. Nimirum a fumo, & fluctu, & curis quae scribendo adjunctae sunt, abstinebo me, sapienti consilio. Admonitionem autem parvam quandam, & pauca haec praecepta subjiciam scribentibus, ut in aedificandi aliquam partem veniam, licet in inscriptione nulla mei mentio futura sit, qui extremo tantum digito lutum attigerim.

5. Quamquam neque admonitione plerique opus sibi esse putant ad hoc negotium, non magis quam arte quadam ad incedendum, aut videndum, aut edendum: sed facillimum omnino, & promtum, & uniuscujusque esse, scribere historiam, modo quis eloqui, quae in mentem veniunt, possit. Hoc vero, nosti forte ipse quoque, sodalis, quam non sit ex facillimis, neque ex iis, quae negligenter componi possint, sed

a Πῶς] Ita P. L. & marg. *Aiw.* Ὅπως Edd. b Τούτου] Sic W. Τουτῷ M. Τῷ Edd. c Συγγράφειν] Συγγραφεῖ W. & Mſ. Gr. Vulgatam tuentur Edd. d Παραινίσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἴονται] Παραινίσεσι οἱ π. δεινοὶ ὄντες W. e Οἴονται σοφίαν] Οἴοντε φασὶν *Coll.* Οἴονται σοφίαν male *H.* Ceterae ut edidimus.

85. Καί τοι . .] Γραι. καί τοι οὐδὲ παραινίσεως οἱ πολλοὶ δεῖν οἷόν τε φασὶν ὑπὲρ τὸ πρᾶγμα. *G.*

74. Συλλέγειν τὰ ὄστρακα] Nimirum, contra hodiernum nostrum morem, *dolia tum faciebant figuli*, ut est apud Varronem R. R. 3, 15, 2. Add. Colum. 12, 54, 3. *J.M.G.*

75. Πῶς] P. & L. In aliis ὅπως. *M.du S.*

77. Καπνοῦ ἢ κύματος] *Hom.* Od. M. 219. *M.du S.*

Καπνοῦ καὶ κύματος] Locum hunc, qui me diu torserat, aperuit tandem Vir doctus *Jac. Uptonus*, ostenso, ad quem alludit, *Homeri* loco; qui inspectus rem totam statim pulcre expediet. Scyllam ut effugeret, gubernatori mandat, non Calypso, ut *Aristoteli* excidit scribere Eth. II. sub finem, neque Circe, ut Giphanio eum notanti placuit, sed Ulysses: τούτου μὲν καπνοῦ ἢ κύματος ἐκτὸς ἔεργε νῆα &c. — Eodem respicit *Clem. Alex.* Προτρ. p. m. 60. C. *fumus* autem unde sit, discres ex vers. 68. 202. & Scholiaste; Ex *Rhodio* IV. p. 100. B. Ex *Apollodoro* etiam I. p. 27. A. *M.du S.*

78. Τῷ συγγραφεῖν] Τῷ μὲν καπνῷ, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγραφεῖν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν εὖ ποιῶν. Vere Mſ. τῷ συγγραφεῖ. *a fumo, fluctibus, & curis, quibus tenetur scriptor* sc. historiae, *abstinebo.* Et sic interpretes transtulerunt, ac si legissent συγγραφεῖ. *J.G.G.*

Ibid. Συγγράφειν] In libello, quomodo sit scribenda historia, ait Auctor, non opus fore suarum virium conscribere historiam, atque adeo se non in animum induxisse tale quid facere, τῷ μὲν καπνοῦ, pergit, καὶ κύματος, καὶ φροντίδων, ὅσαι τῷ συγγράφειν ἔνεισιν, ἀνέξω ἐμαυτὸν, εὖ ποιῶν. Pro συγγράφειν invenit in MS. Cl. *Graevius* συγγραφεῖ. non ausim tamen ego non praeferre vulgatum; *A fumo quidem & fluctu & curis, quae cum conscriptione conjuncta sunt, recte me abstinebo.* *J.J.*

83. Ἄκρῳ . . . δακτύλῳ] Iterum infra Δημ. c. 4. *M.du S.*

92. Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' ex consuetudine dedissem, nisi priscae Edd. haberent ἀλλὰ. Et si nondum satis exemplorum apostrophi in conjunctionibus & praepositionibus neglectae adduxi ad *Apol.* c. 11. ubi ὑπὸ ἀπορίας quaedam Edd. adde *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ubi παρὰ Ὀρόντου. pro παρ'. Et non semel alibi. Item *Long. Past.* I. pr. ἀλλὰ οὐ ταύτης &c. Et IV. 112. ἐπὶ ἐκτενίαν hoc Dial. c. 15. ἀπὸ Αἰθιοπίας. Particula δὴ vero mul-

sed hoc esse, si quid est in studiis literarum aliud, quod multa cura indigeat; si quidem aliquis, *tanquam* possessionem in perpetuum *obtinendam*, ut ait Thucydides, componere velit. Novi equidem fore, ut non admodum multos advertam, quin omnino, ut odiosus etiam quibusdam videar, illis praesertim quibus jam perfecta est, & ostensa in publico historia. Si vero etiam laudata sit ab audientibus, insania fuerit sperare, retractaturos aliquid, aut aliter scripturos eorum, quae semel firmata auctoritatibus & quasi in aulas regias reposita sunt. Veruntamen non pessimum fuerit etiam ad illos ipsos dicta haec esse, ut si quando bellum conflatur aliud, aut Celtarum adversus Getas, aut contra Bactrianos Indorum, (neque enim contra nos quisquam ausit *tale quid*, perdomitis jam omnibus) habeant, quomodo componere melius possint, applicanda hac norma, si quidem recta iis videatur esse. Sin minus, ipsi quidem tum eadem ulna, ut nunc etiam,

καμβύων τῦτ' ὄστιν, [f] ἀλλὰ εἴ τι ἐν λόγοις, ἢ ἄλλο τωλλῆς τ Φροντίδ Θ δεόμβνον, ἧν τις, ὡς ὁ Θυκυδίδης φησὶν, [g] ἐς ἀεὶ κτῆμα συντιθείη. οἶδα μὲν ὃν ὐ πάνυ τωολλὺς αὐτ Ϟ ὀπισρέψων, ἐνίοις δὲ ἢ πάνυ ἐπαχθὴς δόξων, ἢ μάλισρα ὁπόσοις ἀποτετέλεσρα ι ἤδη, καὶ ἐν τῷ κοινῷ δέδειχ Ϟ ἡ ἱσορία. εἰ δὲ καὶ ἐπήνη Ϟ ὑπ' αὐτῶν τότε ἀκροασαμβύων, [h] μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῦτοι [i] μελαποιήσουσιν ἢ μελαγράψουσί τι τῆς ἅπαξ κεκυρωμβύων, ἢ ὥσπερ ἐς τὰς βασιλείβς αὐλὰς ἀποκειμβύων. ὅμως δὲ ὐ χεῖρον ἢ πρὸς αὐτβς ἐκείνβς εἰρῆσ Θ, [k] ἵν' εἴ πο Ϟε τωόλεμ Θ ἄλλος συρραίη, ἢ Κελτοῖς πρὸς Γέτας, ἢ Ἰνδοῖς πρὸς Βακλρίβς (ὐ γὰ πρὸς ἡμᾶς γε τολμήσειεν ἄν τις ἁπάντων ἤδη κεχειρωμβύων) ἔχωσιν ἄμειναν συντιθέναι, τ κανόνα τῦτον πρoσάγοντες. ἤν πο γε δόξῃ αὐτοῖς ὀρθῦς εἶναι· εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲν καὶ τότε τῷ αὐτῷ πήχει, ὥσπερ καὶ νῦν, μετρῦν-

f Ἀλλὰ εἴ τι] Ἀλλ' εἴ τι M. g Ἐς ἀεὶ] Sic recte L. & marg. *AιW.* Ὡς ἀεὶ male Edd. M. etiam, sed in litura, fuitque haud dubie ἐς ἀεὶ. h Μανία, εἴγε ἐλπὶς] Liturae sunt hic in W. & vulgata lectio reposita. i Μελαποιήσουσιν ἢ μελαγράψουσι] M . . σωσιν ἢ . . . ψωσι W. k Ἵν'] Ἢν W.

12. Εἰ δὲ μὴ, αὐτοὶ μὲ Θ τότε] Παροιμία ἐπὶ τ ὑπὸ τινῶν μὲ ἐπανορθώσεως τυγχανόντων, μένειν δὲ ἀναγωγῶν. τραυματιῶνται. *V.*

multo frequentius, vocali sequente, sine apostropho scribitur, quam cum eo. *J. F. R.*

95. Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum ipsum *Thucydidis* alibi descripsimus. v. c. 42. monendus tantum hic lector est, antea pro ἐς, ὡς scriptum fuisse in impressis, quod nos praeeunte *Vorstio*, in suo codice, mutandum duximus. Ἐς L. & ita etiam fuerat in M. Sed ab imperito mutatum est. *M. du S.*

Ἐς ἀεὶ κτῆμα] Locum *Thucydidis*, quem se alibi descripsisse ait *Solanus*, addidit margini *Juntinae*, nempe I. 22. ubi Clar. *Duker.* optime jam vidit & in hoc Luciani loco ἐς ἀεὶ legendum, velut infra in *quom. Hist.* c. 42. & supra *Deor. Dial.* X. idem recte legitur. *J. F. R.*

2. Μανία, εἴ γε ἐλπὶς] Lucianus praecepta conscribendae historiae scripturus, praevidere se dixerat forte, ut non omnes historicos dicto sibi audientes redderet; quin fore ut quibusdam molestus videretur; praecipue iis, quorum historia jam esset perscripta & publicata. Εἰ δὲ καὶ ἐπήνηται, pergit, ὑπὸ τ τότε ἀκροασαμβύων, μανία, εἴγε ἐλπὶς, ὡς οἱ τοιῦτοι μελαποιήσουσιν, ἢ μελαγράψουσί τι τ ἅπαξ κεκυρωμένων. Locus turpiter corruptus. Pro μανία, εἴγε ἐλπὶς sine dubio legendum μανία εἰ γε ἐλπίς. Id dicit, *Sed & si illa* (historia jam ab aliis perscripta & publicata) *laudata sit ab iis, qui tum fuerunt auditores, insania sit, sperare tales homines mutaturos & aliter scripturos quidpiam eorum, quae semel recepta sunt.* Videtur huic ulceri cum interpretatione succurrisse etiam Interpres. *J. F.*

Μανία...] V. Cl. *Jensium.* Liturae hic sunt in W. & vulgata reposita. Vid. Παρασ. 7. *M. du S.*

9. Ἁπάντων ἤδη κεχειρ.] Vid. *Demosth.* Ol. I. 62. C. Philip. III. 177. B. Noster c. 2. σωτῆρες νίκαι. Bello profligato videtur hoc scriptum, atque adeo Anno Chr. CLXV. L. Veri duces Avidius Cassius & Marcius Verus Seleuciam & Ctesiphonta ceperunt, V. *Capitol.* in Vero c. 4. In nummis Veri, anni CLXVI. *PAX* & *IMP.* III. & IV. ob triumphum. *M. du S.*

13. Πήχει] V. infra c. 39. ne forte exsistimes hoc vocabulum non usurpari de instrumento fabrili. Hic tamen non norma simpliciter, sed ex adjunctis de vetere carioſa & prava intelligendum. *M. du S.*

τρέντων τὸ πρᾶγμα· ὁ ἰατρὸς δὲ, ἢ πάνυ ἀνιάσεται, ἢν πάντες Ἀβδηρῖται ἑκόντες Ἀνδρομέδαν τραγῳδῶσι.

rem metiantur: medicus vero non valde angetur, si Abderitani omnes sua voluntate agant Andromedam.

Διττῆ δὲ ὄντος τῆς συμβουλῆς ἔργου, τὰ μὲν γὰρ [a] αἱρεῖας, τὰ δὲ φεύγειν διδάσκει, φέρε πρῶτα εἴπωμεν, ἅττινα φευκτέον τῷ ἱστορίαν συγγράφοντι, ἢ ὧν μάλιστα καθαρευτέον· ἔπειτα, οἷς χρώμενος οὐκ ἂν ἁμάρτοι τῆς ὀρθῆς, καὶ ἐπ' εὐθὺ ἀγούσης, ἀρχήν τε οἵαν αὐτῷ ἀρκτέον, καὶ τάξιν ἥν τινα τοῖς ἔργοις ἐφαρμοστέον, καὶ μέτρον ἑκάστου, καὶ ἃ σιωπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον, καὶ ὅσα παραμυθήσασθαι ἄμεινον, καὶ ὅπως ἑρμηνεῦσαι αὐτὰ καὶ συναρμόσαι. ταῦτα μὲν, καὶ τὰ τοιαῦτα, ὕστερον· νῦν δὲ, τὰς κακίας ἤδη εἴπωμεν, ὁπόσαι τοῖς Φαύλως συγγράφουσι παρακολουθοῦσιν. ἃ μὲν ἓν κοινὰ πάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα, [b] ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ, καὶ διανοίᾳ, καὶ τῇ [c] ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ, μακρὰν τε ἂν εἴη ἐπελθεῖν, καὶ τῆς παρούσης ὑποθέσεως οὐκ ἴδιον. κοινὰ γὰρ, ὡς ἔφην, ἁπάντων λόγων ἐστὶν ἁμαρτήματα ἔν τε Φωνῇ, καὶ ἁρμονίᾳ.

6. Cum autem duplex consilii opus sit, quod alia eligere docet, fugere vero alia: age primum dicamus, quae fugienda sint scribenti historiam, & a quibus purum esse oporteat: deinde quibus rebus usus non aberret a vera *via*, quaeque recto *itinere* ducat; quo initio illi sit incipiendum, quis ordo sit accommodandus rebus, quae uniuscujusque mensura, quae praetereunda silentio, quibus immorandum sit, quae melius breviter percurrere, quomodo verbis explicanda omnia & inter se committenda, atque devincienda. Atque haec quidem, & similia his, deinde. Jam nunc vero vitia dicamus, quae malos scriptores comitantur. Quae quidem igitur in oratione omni communia insunt vitia, in lingua, in compositione, & sententia, in ruditate reliqua, longum fuerit persequi, & hujus argumenti minime proprium est. Communia enim, quod modo dixi, omnis orationis vitia sunt in lingua & compositione.

Ἃ δὲ ἐν ἱστορίᾳ διαμαρτάνουσι, τὰ τοιαῦτα ἂν εὕροις ὀπτῆρων, οἷα καμοὶ πολλάκις ἀκροωμένῳ ἔδοξε, καὶ μάλιστα ἦν ἅπασιν αὐτοῖς ἀναπετάσῃς τὰ ὦτα. οὐκ ἄκαιρον δὲ μεταξὺ καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἕνια, πα-

7. Quae vero in historia peccant, ea, si observare velis, talia invenias, qualia mihi etiam, qui saepius audivi, videbantur, & maxime si omnibus illis patulas aures praebueris. Neque vero intempestivum, inter-

a Αἱρεῖας] Sic *Fl. H. P.* & *Ald.* Αἱρεῖσ *J.* b Ἔν] Τὰ ἐν marg. *AIW.* sola. Non male. c Τῇ ἄλλῃ ἀτεχνίᾳ] Τὴν ἄλλην ἀτεχνίαν *Pell.*

33. Τῆς παρούσης ὑποθέσεως] Praesentis instituti. *G.*

41. Καὶ ὑπομνημονεῦσαι ἕνια] Αἰτιολικὴ ἀντὶ γενικῆς. *V.*

46. Τοῖς ἐπαίνοις ἀρχόντων ἢ τροφηγῶν ἐνδιατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι ut infra c. 11. καὶ ἐνδιατρίβοντες, & immorantes, & supra . . . καὶ ἃ σκοπητέον, καὶ οἷς ἐνδιατριπτέον. *Th. M.*

47. Διατρίβουσι] Ἐνδιατρίβουσι. *F. G.*

Ibid. Ἐνδιατρίβουσι] *Marc.* emendationem secutus sum; confirmatur auctoritate Mſ. W. Sic usurpat c. 11. *M. du S.*

Ἐνδιατρίβουσι] Non modo c. 11. sic occurrit, ut *Solanus* monet, sed & saepe alibi; at quid opus longius quaesitum ire, ecce paulo ante c. 6. ἐνδιαδριπτέον etiam habuimus. *J. F. R.*

53. Διὰ παντῶν] Dictum est supra ad Πρ. λ. c. 7. *M. du S.*

55. Ὀπωσοῦν] Bene monuerat in marg. Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 477. N. 53. Id est L. VII. 49. Ubi ad verb. ὁπωσοῦν in Thucyd. occurrens, ait: *Th. Magist.* hoc Ἑλληνικὸν non Ἀττικὸν esse pronunciat. Est tamen rursus apud *Thucyd.* VIII. 90. Item in *Isocr.* ad Nicoclem, non longe a principio, & *Luciano* quom. hist. h. l. *J. F. R.*

59. Ἀκαριαῖον] Angl. ἄκαιρον. *J. B.*

Ἀκαριαῖον] Hic adleverat margini *Solanus*, in W. lituram esse, sed aliam manum reposuisse vulgatam; ve-

terea etiam ſpeciminis cauſſa quaedam commemorare eorum, quae jam ita ſcripta ſunt. Et primum quidem illud quantum ſit eorum peccatum inſpiciamus, quod omittit vulgus illorum docere, quae facta ſunt, & in laudibus principum atque ducum immorantur, ſuos quidem tollentes in ſummum, hoſtes vero ultra modum deprimentes: ignari, quam non anguſto intervallo diſtermināta & ſeparata ſit ab encomio hiſtoria; ſed magnum hiſce murum eſſe interpoſitum; &, ut muſicorum voce utamur, octava duplici, *id eſt eo quod maximum eſt intervallo* illa a ſe invicem diſtare: ſiquidem encomium ſcribenti illa ſola cura eſt, quomodocumque laudare, & exhilarare eum, qui laudatur, &, ſi per mendacia finem illum conſequi detur, parum curaverit; hiſtoria vero ne minimum quidem, quod forte inciderit, mendacium ferat, non magis quam aſperam arteriam recipere quidquam in illam glutitione delatum, narrant medicorum filii.

8. Ignorare porro tales videntur, poëticae artis & poëmatum aliud eſſe inſtitutum, & ſua quaedam praecepta; alia vero hiſtoriae. Illic enim immoderata libertas, & lex una, quidquid viſum poëtae fuerit. Cum enim divino afflatu plenus, & a Muſis obſeſſus ſit, etiamſi alatos curru equos velit jungere, & ſi alios ſuper aquas, aut

γαδείγματος ἕνεκα, τῶν ἤδη ὕστω συγγεγραμμένων· καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο, ἡλίκον ἁμαρτάνουσιν, ὀφθῆναι ποιήσωμεν. ἀμελήσαντες γὰρ οἱ πολλοὶ αὐτῶν τῆ ἱστορεῖν τὰ γενόμενα, τοῖς ἐπαίνοις ἐχόντων καὶ γραφόντων [d] ἐνδιατρίβουσι· τὰς μὲν οἰκείας, εἰς ὕψος ἐπαίροντες, τὰς πολεμίας δὲ, πέρα τοῦ μετρίου [e] καταρρίπτοντες· ἀγνοοῦντες ὡς ὁ στενὸς τὸν Ἰαμβικὸν διώρισται καὶ διατετείχισται ἡ ἱστορία πρὸς τὸ ἐγκώμιον, ἀλλά τι μέγα τεῖχος ἐν μέσῳ ἐστὶν αὐτοῖν, καὶ τὸ τῶν μυθικῶν δὴ τοῦτο, ὃ φασὶ πασῶν, ἐστὶ πρὸς ἄλληλα. [f] εἴ γε τὸν μὲν ἐγκωμιάζοντι, μόνη ἐνὸς μέλει, ὅπως ἂν ἐπαινέσαι καὶ εὐφράναι τὸν ἐπαινούμενον· καὶ [g] εἰ ψευσαμένῳ ὑπάρχει τυχεῖν τοῦ τέλους, ὀλίγον ἂν φροντίσειεν. ἡ δὲ οὐκ ἄν τι ψεῦδος ἐμπέσοι ἡ ἱστορία, ὃν [h] ἀκαριαῖον ἀνάκοιλο, ὃ μᾶλλον, ἢ τὴν ἀρτηρίαν ἰατρῶν παῖδές φασι, τὴν τραχεῖαν, πᾶν δέξασθαί ἄν τι ἐς αὐτὴν καταποθέν.

Ἔτι ἀγνοεῖν ἐοίκασιν οἱ τοιοῦτοι, ὡς ποιητικῆς μὲν, καὶ ποιημάτων, ἄλλαι εἰσὶ θέσεις, καὶ κανόνες ἴδιοι· ἱστορίας δὲ, ἄλλοι. ἐκεῖ μὲν γὰρ, [i] ἀκρατὴς ἡ ἐλευθερία, καὶ νόμος εἷς, τὸ δόξαν τῷ ποιητῇ. ἔνθεος γὰρ καὶ κάτοχος ἐκ Μουσῶν, κἂν ἵππων ὑποπτέρων ἅρμα ζεύξασθαι [k] θέλῃ, κἂν ἐφ' ὕδα-

[d] Ἐνδιατρίβουσι] Marg. *Alii*. Et W. Διατρίβουσι Edd. [e] Καταρρίπτοντες] Sic recte Edd. Καταρίπτοντες W. [f] Εἴ γε] Nihil hic mutare M. *Fl. S.* & *H.* notat *M. du S.* Sed & ſic *J. P.* & *Ald.* habent. [g] Εἰ] Deeſt in W. at ibi punct. poſt ψεύσ. [h] Ἀκαριαῖον] Sic Edd. omnes Ἀκαιρον Angl. & P. [i] Ἀκρατὴς] Sic *B2. J. P. Ald. S. Fl.* &c. [k] Θέλῃ] Ἐθέλῃ M.

verum ita dubie poſuit, ut vix ſatis dignoſcam, huccine pertineat, an ad praecedens ἐνδιατρίβουσι. Sed ἀκαριαῖον probum eſſe, jam dictum ad *Hermot.* c. 62. *J. F. R.*

60. Ἀρτηρίαν] V. *Plut. Συμπ. προβλ.* Z. *ά.* ubi cum haec optime a medico eſſent explicata, inſcite admodum deinceps a Grammatico, Anatomices imperitiſſimo eadem ſubvertuntur. Adde & A. *Gell.* eundem errorem tuentem XVII. 11. *M. du S.*

66. Ἀκρατὸς] Antea legebatur ἀκρατής. Prave. Sic ut edi curavimus totidem verbis *Plato* de Rep. VIII. *M. du S.*

Ἀκρατὴς] Lubens obſequerer *Solano* ἄκρατος legenti: ſed quum nihil variationis addiderit, niſi quod *B2.* & *S.* quoque ἀκρατὴς habeant; ego Edd. ſtudioſe conſului, easque quas notavi in variantt. omnes vulgatam ſervare deprehendi; nec invenio Cod. ullum notatum qui aliter habeat. Cumque *Steph* etiam ἀκρατὲς γλῶσσα paſſive, pro quae cohiberi nequit, adferat ex *Ariſtoph.* non quidem commonſtrato loco, (qui eſt *Ran.* 862.) vulgatam intactam ſinemus, donec certiora invenerimus. *J. F. R.*

68. Ἵππων ὑποπτέρων] De poëtica hac celeritatis deſcriptione plena manu, ut ſolet, *La Cerda* ad Aen. VI, 808. unde petere licet omnia. Quaedam etiam *Eſchenbach.* ad Orphei Argon. 137. *J. M. G.*

ὕδατος ἄλλως, ἢ ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσούμενος ἀναβεβάσηται, φθόνος οὐδεὶς, οὐδ' ὁπόταν ὁ Ζεὺς αὐτῷ [a] ἀπὸ μιᾶς σειρᾶς ἀναστάσας, αἰωρῇ ὁμοῦ γῆν καὶ θάλατταν, δεδιάσι, μὴ διαῤῥαγείσης ἐκείνης, συντριβῇ τὰ πάντα καὶ συνεχθέντα. ἀλλὰ καὶν Ἀγαμέμνονα ἐπαινέσαι θέλωσιν, οὐδεὶς ὁ κωλύσων, Διὶ μὲν αὐτὸν ὅμοιον εἶναι τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ ὄμματα, τὸ στέρνον δὲ τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ τῷ Ποσειδῶνι, τὴν δὲ ζώνην, τῷ Ἄρει· καὶ ὅλως, σύνθετον ἐκ πάντων θεῶν γενέσθαι δεῖ τὸν Ἀτρέως καὶ Ἀερόπης. οὐ γὰρ ἱκανὸς ὁ Ζεὺς, οὐδ' ὁ Ποσειδῶν, [b] οὐδ' Ἄρης, μόνος ἕκαστος ἀναπληρῶσαι τὸ κάλλος αὐτοῦ. ἡ ἱστορία δὲ, [c] ἤν τινα κολακείαν τοιαύτην προσλάβῃ, τί ἄλλο, ἢ ποίησίς τις γένηται, τὸ μεγαλοφωνίας μόνον ἐκείνης ἐστερημένη, τὴν λοιπὴν δὲ τερατείαν γυμνὴν τῶν μέτρων, καὶ δι' αὐτὸ ἀπιστοτέραν ἐκφαίνουσα;

per summas aristas decursuros imponat, invidia nulla est: neque, cum illorum Jupiter una catena tractum tollit cum terra mare; metuunt, ne rupta illa, conterantur delapsa illa omnia. Verum etiam si laudare Agamemnonem velint, nemo est qui intercedat, Jovi quidem illum similem caput & oculos, pectus vero fratri illius Neptuno, circa cingulum vero Marti, atque in universum compositum e Diis omnibus fieri oportet Atrei & Aëropes filium. Neque enim par Jupiter, neque Neptunus, neque Mars, qui solus per se pulchritudinem illius expleat. Historia vero, si quam id genus adulationem adsciscat, quid aliud quam pedestris quaedam poëtica fiet, magnifico quidem illo dicendi genere privata, sed portentosa commenta reliqua, nudata numeris, & ob id ipsum magis conspicua ob-

a Ἀπὸ] Sic *Angl.* item W. P. & L. Ὑπὸ Edd. b Οὐδ' Ἄρης] Οὐδὲ ὁ Ἄρης W. c Ἤν τινα] *Ald.* male ὑτινα. Sed correctum in marg.

Ἵππων ὑποστάσεων] Conf. supr. *Somn.* c. 8. ex divisione *Solani*, nunc §. 15. p. 20. *J. F. R.*

70. Ἐπ' ἀνθερίκων ἄκρων θευσούμενος ἀναβεβάσηται] Alluſit ad locum *Heſiodi*, qui apud Euſtathium, ex libris perditis, habetur:

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέειν, οὐδὲ κατάκλα.
Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάσκε πόδεσσι.

Super ſummum ariſtarum fructum cucurrit, neque fregit.
Sed ſuper triticearum ſpicarum cacumina currebat pedibus.

Ubi notandum vox πυράμινος, ignota Lexicographis. Uſus eſt etiam Lucianus hoc loco in Tom. II. in dialogo pro Imaginibus. Statim, ὁπόταν ὁ Ζεὺς, eſt ex Iliad. Θ. Mox; μίγα τοίνυν, μᾶλλον τε ὑπὲρ μίγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰς ἱστορίας, καὶ τὰς ποιητικὰς, ἀλλ' ἐπεισάγειν τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῶν ἑταίρας κομμώματα. Latinus interpres: *Magnum igitur, imo plusquam magnum hoc malum, ſi quis neſciat ea quae hiſtoriae, & poëtices ſunt propria ſeparare, ſed introducat in hiſtoriam alterius ornamenta, fabulam nimirum & laudem, eosque qui his inſant exceſſus.* Non damno hanc lectionem, neque verſionem. ἑτέρας ſc. ποιητικῆς. Excerpta tamen mea cum Anglicano codice ſcribunt τὰ δ' ἑταίρας κομμώματα. *meretricia lenocinia, fucos meretricios*, ſic vocat in hiſtoria poëtarum fabulas, laudes & hyperbolas. ideoque in ſequente periodo, dicit hoc idem eſſe ac ſi athletam robuſtum quis ἀλοιφήσειε φαύλῃ, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, *induat purpureis veſtibus & alio meretricio ornatu.* in verbis praecedentibus dixit ἄν τις ἀθλητὴν τὸν καρῖνον τοῦτον ἐκκομιδῇ πρινίνων, *ſi quis athletam validum ac vehementer robuſtum.* ſc. fuco expoliat. πρίνινος ſunt ex robore quaſi concreti, quos Germani & Belgae vocant boomſtercke mannen. *J. G. G.*

Ἐπ' ἀνθερίκων] Homero *Virgilium* aemulum adde, qui Aen. VII. 805. de Camilla haec canit.

— — *Curſuque pedum praevertere ventos*
Illa, nec intactae ſegetis, per ſumma volaret
Gramina; nec teneras curſu laeſſiſſet ariſtas:
Vel mare per medium fluctu ſuſpenſa timenti
Terret iter, celeres nec tingeret aequore plantas.

M. du S.

Ibid. Ἀνθερίκων] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

72. Ὁ Ζεὺς] Vid. *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ μιᾶς] Angl. ἀπὸ. *J. B.*

Ἀπὸ] Sic A. W. P. & L. In reliquis ὑπὸ. *M. du S.*

75. Κἂν Ἀγαμ.] *Homer.* Iliad. 2. Achil. *Tat.* lib. 1. *J. B.*

Ibid. Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. Β. 478. *M. du S.*

79. Ζώνην] Videndus hic *Pauſanias* in Boeot. cujus rationem miror, quod hanc vocem, de totius corpo-

ob oculos ponens? Magnum igitur, quin plus-quam magnum illud vitium, si quis separare quae hiſtoriae ſunt, & quae poëticae, neſciat, ſed hiſtoriae fucum alterius artis inducat, fabulam *puto* & encomium, & qui ſunt in utroque exceſſus. Velut ſi quis athletam de robuſtorum horum numero unum, & plane ilicis inſtar durorum, purpura induat, alioque cultu meretricio, & fucum affricet ceruſſamque faciei: quam, Hercules! videndum illum reddiderit, quam ipſo cultu turpem!

9. Neque illud dico, quaſi non & laudandum ſit non nunquam in hiſtoria: ſed tempore opportuno laudandum, & modus negotio adhibendus, in quantum ea laus non moleſta ſit futuris lectoribus, & omnino ad futuri temporis regulam dirigenda ſunt talia, ut paullo poſt demonſtrabi-

σα; μέγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα 90 τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις [d] χωρίζειν τὰ ἱστορίας, καὶ τὰ ποιητικῆς, ἀλλ' [e] ἐπεισάγοι τῇ ἱστορίᾳ τὰ [f] ἑτέρας [g] κομμώματα, τὸ μῦθον, καὶ τὸ ἐγκώμιον, καὶ τὰς ἐν τούτοις ὑπερβολάς. ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλη- 95 τὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων, [h] ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ, καὶ φύκιον ἐντρίβοι, καὶ [i] ψιμύθιον τῷ προσώπῳ· Ἡράκλεις, ὡς καταγέλαστον αὐτὸν ἀπεργάσαιτο, αἰσχύ- 1 νας τῷ κόσμῳ ἐκείνῳ.

Καὶ ὁ [k] τοῦτό φημι ὡς οὐχὶ καὶ ἐπαινετέον ἐν ἱστορίᾳ ἐνίοτε· ἀλλ' ἐν καιρῷ τῷ προσήκοντι ἐπαινετέον, καὶ μέτρον ἐπακτέον τῷ πράγματι· τὸ μὴ ἐπαχθὲς τοῖς ὕστερον ἀναγνωσομένοις αὐτὰ, καὶ ὅλως, πρὸς [l] τὰ ἐπείλα κανονιστέον τὰ τοιαῦτα, ἄχρι μικρὸν ὑστε-

d Χωρίζειν] Χορίζειν male *J.* *e* Ἐπεισάγοι] Sic W. & *J.* Novem reliquae Edd. ne excepta quidem *Fl.* male ἐπεισάγει. *f* Ἑτέρας] Sic Edd. omnes. Ἑταίρας Mſ. Angl. P. & W. Sed recentior manus ἑτέρας fecit. *g* Κομμώματα] Σκάμματα male W. Vulgatam exhibent Edd. *Fl. J. Ald. P. H.* *h* Ἀλουργίσι] Sic recte marg. *AIW.* Ἀλουργίσι Edd. Ἀλουργές τι Angl. & P. A. εἴ W. *i* Ψιμυθίου] Ψιμύθιον M. *S.* & *H.* Ceterae conſonam duplicant. In *Aldina* excidit μ. *k* Τοῦτο] Deeſt in W. *l* Τὰ] Τοῖς L. At vulgatam tuentur *J. Fl. H.* &c. Τοὺς marg. *AIW.*

poris armatura intelligi vult, contra poëtae mentem, ſi quid ego in hiſce perſpicio. *M. du S.*

81. Ἀερίης] Rurſus infra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*

91. Ἐπεισάγοι] Ubi vulgo legitur, Μίγα τοίνυν, μᾶλλον δὲ ὑπέρμεγα τοῦτο κακὸν, εἰ μὴ εἰδείη τις χωρίζειν τὰ τῆς ἱστορίας, καὶ τὰ τῆς ποιητικῆς, ἀλλ' ἐπεισάγει τῇ ἱστορίᾳ τὰ τῆς ἑτέρας κομμώματα, per ſe planum eſt, ſi praecedentia reſpiciantur, legendum eſſe ἐπεισάγοι. Magnum, ait Lucianus, immo maximum eſt vitium, ſi quis hiſtoriam ſcripturus, non noverit diſtinguere inter ea, quae hiſtoriae, & ea, quae poëtices ſunt propria; ſed in hiſtoriam transferat alius artis ornamenta, ſive pigmenta. Simile mendum infra c. 27. ſuſtulit Cl. *Graevius* in verbis [ὥσπερ ἂν εἴ τις τῷ Διὸς, τῷ ἐν Ὀλυμπίᾳ, τὸ μὲν ὅλον κάλλος τοσοῦτον ὂν τυγχάνον, μὴ βλίποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς οὖσι εἰδοίη ἐξηγοῖτο] legens, id quod ſane requiritur, ἐξηγοῖτο. *J. J.*

Ἐπεισάγοι] Ex W. & Ed. *J.* eſt. Reliquae mendoſe ἐπεισάγει; quod recte vidit Cl. *Jenſius* emendandum. *M. du S.*

Ἐπεισάγοι] Optativum lubens expreſſi, non tam ob duos teſtes, quam etiam ob ſequens περιβάλοι & ἐντρίβοι. *J. F. R.*

92. Ἑτέρας] Angl. ἑταίρας. *J. B.*

Ἑτέρας] Manus ipſa Luciani quod autem praeferunt Angl. Mſ. Gr. & P. ἑταίρας, corruptio mera. In M. etiam ἑταίρας fuerat, ſed manus recentior mutavit. (De Κομμωμ. V. *Heſych. Suid.*) *Longol. M. du S.*

96. Ἀλουργίσι] Angl. ἀλουργές τι. *J. B.*

Ἀλουργίσι] Ibidem ait Auctor, Poëtices ornamenta in hiſtoriam transfundere, idem eſſe, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἀθλητὴν τῶν καρτερῶν τούτων, καὶ κομιδῇ πρινίνων ἀλουργίσι περιβάλοι, καὶ τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῷ ἑταιρικῷ. Pro ἀλουργίσι in MS. Angl. ἀλουργές τι exſtare teſtatur *Bourdelotius*. Sed quum haec MSti lectio, ſequentium ratione habita, ſit ſoloeca, vulgata lectio cenſenda eſt integerrima; *Non ſecus ac ſi quis Athletam aliquem ex robuſtis illis & admodum validis, induat purpureis veſtibus, alioque ornatu meretricio.* *J. J.*

Ἀλουργίσι] Recte quidem Doctiſſ. *Jenſ.* ἀλουργίσι praefert alteri lectioni ἀλουργές τι; verum non dubito quin jam magis ſit probaturus illud ἀλουργίσι, quod ex collatione in marg. Aldinae *Weſſelinganae* admiſimus. *J. F. R.*

6. Τὰ ἐπείλα] Probo lectionem marginis *Aldinae Weſſelinganae*, qualem ob oculos etiam videtur habuiſſe *Micyllus* interpres, qui verterat, *quaſi poſteris, non praeſentibus ſcribantur.* *J. F. R.*

ὕστερον ἐπιδείξομεν. ὅσοι δὲ οἴονται καλῶς διαιρεῖν εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν, καὶ χρήσιμον; [a] καὶ ἀφ' αὐτοῦ εἰσποιοῦσι καὶ τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν, καὶ εὐφραῖνον τοὺς [b] ἐντυγχάνοντας, ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι; πρῶτον μὲν, [c] κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμενοι. ἓν γὰρ ἔργον ἱστορίας καὶ τέλος, τὸ χρήσιμον; ὅθεν ἐκ τοῦ ἀληθοῦς μόνου συνάγεται· τὸ τάρπνὸν δὲ, ἄμεινον μὲν εἰ καὶ [d] αὐτὸ παρακολουθήσειεν, ὥσπερ καὶ καλλιστεῖ ἀθλητῇ· εἰ δὲ μὴ, οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾷς Νικόστρατον τὸν Ἰσι-

mus. Quotquot vero putant bene se historiam in duo tribuere, suavitatem atque utilitatem, ob eamque rem etiam encomium in eam inferunt, ut jucundum quiddam, & lectores exhilarans, vides quantum aberrent a vero: primo quidem divisione quod utuntur fallaci; unum enim opus historiae & finis, utilitas, quae ex vero solo colligitur. Jucunditas vero, melius quidem est, si & ipsa consequatur, ut athletam pulchritudo: sin minus, nihil prohibet, quo minus ab Hercule numeretur Nicostratus Isi-

doti,

a Καὶ ἀφ' τ. ἑ.] Κιβδήλῳ τῇ διαιρέσει χρώμεναι hic legit G. Msi. b Τοὺς ἐντυγχάνοντας] Τοῦτον ἐντυγχάνειν G. Τοῦτο B2. Vulgatum servant M. & Edd. ceterae. c Κιβδήλῳ] Ὡς εἴρηται ante hoc verbum inserit idem Cod. G. d Αὐτὸ] Nihil mutat M. nec Edd. forf. αὐτῷ M. du S.

19. Νικόστρατον] Ἔοικεν Νικόστρατος ὅτος ἀθλητὴς τῶν κατ' ἐκείνους καιροὺς γενναῖος εἶναι, ἄλλως δὲ τὸ πρόσωπον πονηρὸς καὶ τῶν Μιλησίων Ἀλκαῖον τὸν καλὸν μὲ ἀνάλκιδα δὲ ἔχειν ἐρώμενον. M.

8. Ὅσοι . . .] In Mſ. hic locus ſic legitur. ὅσοι δ' οἴονται καλῶς ἀφαιρεῖν, εἰς δύο τὴν ἱστορίαν, εἰς τὸ τερπνὸν καὶ χρήσιμον, κιβδήλῳ τῇ ἀφαιρέσει χρώμενοι, καὶ ἀφ' τοῦτο εἰσποιοῦσιν ἐς τὸ ἐγκώμιον εἰς αὐτὴν, ὡς τερπνὸν ἐς εὐφραῖνον, τοῦτον ἐντυγχάνειν ὁρᾷς ὅσον τἀληθοῦς ἡμαρτήκασι, πρῶτον μὲ, ὡς εἴρηται, κιβδήλῳ τῇ ἀφαιρέσει χρώμενοι· ἓν γὰρ ἔργον. quod nec praetereundum, nec rejiciendum exiſtimo. *J.G.G.*

17. Αὐτὸ] Forſan αὐτῷ. Sed nihil muto, proba enim etiam vulgata. *M du S.*

18. Κάλλει ἀθλ.] Quintil. VIII, 3, 10. *Pulcher adſpectu athleta cui lacertos exercitatio expreſſit, idem certamini paratior.* Totum illum locum communem de pulchritudine utilitatem conſequente qui tractarint, laudamus ad ejusdem Quintil. VIII. pr. 19. *J.M.G.*

Ibid. Οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς Νικόστρατον τὸν Ἰσιοδότου γεννάδην ὄντα] Hic locus prima facie videtur ſanus & integer, at poſtquam exactius praecedentia & ſequentia examinavi, mihi videtur deeſſe una literula, ut bene quadret ad ſenſum auctoris, qui talis eſt: *ſi pulchritudo & vires concurrant in athleta, non erit ſpernendum tale conſortium; ſed diformitas in athleta, modo robur invictum & experientia adſint, non impediet, quominus praemia reportet, & inſignis exiſtimetur athleta.* Igitur in toto eo ſermonis tractu, nullus eſt locus mentioni de nobilitate. Ideo τὸ ἀφ' Ἡρακλέους γενέσθαι non videtur conſonare toti ratiocinationi, & aberrat ab auctoris ſcopo. Ideo non ſuſpicor, ſed firmiſſime credo, Lucianum ſcripſiſſe οὐδὲν κωλύσει ἀφ' Ἡρακλέους γενεᾶς, quod quidam non intelligentes & putantes debere intelligi Nicoſtratum e proſapia Herculis & octavum ab Hercule fuiſſe, quod eſt trinepotis filium, & videntes id impoſſibile eſſe ex ratione temporis, literam numeralem ϛ ſuſtulerunt. At ὀγδόου ἀφ' Ἡρακλέους non de ſtirpe intelligendum, quaſi fuerit ille Nicoſtratus Heraclides, ſed de ordine eorum, qui luctae & pancratii palmam ſimul eadem reportaverant die, quorum primus numeratur *Hercules*, ſecundus *Caprius Elejus*, de quo jam ſupra ad Pauſaniam in Heliacis p. 170. diximus, tertius *Ariſtomenes Rhodius*, quartus *Protophanes Magneſius*, quintus *Straton Alexandrinus*, ſextus *Marioon Alexandrinus*, ſeptimus *Ariſteas Stratonicenſis*, octavus *Nicoſtratus Cilix Aegaates*, de quo hic loquitur Lucianus, qui luctam & pancratium vicit Olympiade 204. quem etiam memorat Pauſanias Heliac. 1. Et ex hoc loco & Pauſania corrigendus eſt Olympionicarum catalogus a *Joſepho Scaligero* publicatus, ubi *Stratis* vocatur, male. Error natus ex eo, quod forte literis fugientibus legebatur πάγκρατιον ϛ πάλλω νικᾷς, unde divinavit exſcriptor νίκων ϛ πράτις. Cum ergo Nicoſtratus ille victor renuntiatus fuerit Olymp. 204. a Troja vero capta ad primam Olympiadem numerentur anni quadringenti octo circiter, Hercules vero vixerit ante Trojam captam una generatione ad minus, manifeſtum eſt Nicoſtratum illum non poſſe numerari octavum ab Hercule ſecundum generationem, nam numerando triginta annos in unaquaque generatione, ut volunt Chronologi, vix ſufficerent quadraginta generationes. Itaque vero verius eſt debere legi, ἡ ἀφ' Ἡρακλέους, & intelligi non de ſtirpe, ſed de victoriis Olympiacis luctae, & Pancratii. *J.P. a G.*

Οὐδὲν κολ. ἀφ' Ἡρ.] Si cui non ſatisfaciat *Palmeriana* conjectura, (mihi quidem ſatis tanto minus facit quod video Verae Hiſt. lib. 2. c. 22. ſimiliter dixiſſe

no-

dotis, generosus vir & utroque colluctatorum suorum fortior, licet adspectu esset foedissimus; Alcaeus autem Milesius, pulcher ille, cum ipso certaret, amasius idem, ut ajunt, Nicostrati. Historia igitur, si quidem jucunditatem corollarii cujusdam instar adjiciat *utilitati*, multos amatores alliciat. Verum quamdiu vel solam illam suam perfectionem habuerit, declarationem veritatis dico, pulchritudinem parum curabit.

10. Illud adhuc dicere e re fuerit, neque jucundum in historia esse, quod sit

ὁδότης, γενναδαν ὄντα, καὶ τῶν ἀνταγωνιστῶν ἑκατέρων ἀλκιμώτερον, εἰ αὐτὸς μὴν αἰσχιστος ὀφθῆναι εἴη τὴν ὄψιν. Ἀλκαῖος δὲ ὁ καλὸς ὁ Μιλήσιος, ἀνταγωνίζοιτο αὐτῷ, καὶ ἐρώμενος, ὥς φασι, τοῦ Νικοστράτου ὤν. Εἰ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴν ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐραστὰς ἐπισπάσαιτο· ἄχρι δ' ἂν καὶ μόνον ἔχῃ τὸ ἴδιον ἐντελές, λέγω δὲ τὴν τῆς ἀληθείας δήλωσιν, ὀλίγου τοῦ κάλλους φροντιεῖ.

Ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαί-

---

e Γενάδαν] Γενάδα W. sed additum *v.* f Ἐραστὰς] Sic marg. *AiW.* A. G. P. Ἐργάτας Edd. & M.

---

nostrum, Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλοῦς) ille cogitet, an non huc referendus sit ille Nicostratus, de quo *Diod. Sic.* XVI, 44. p. 533. Steph. Ἦν δὲ ὁ ἀνὴρ οὗτος ἀγαθὸς καὶ πράξαι τι βουλεύσασθαι, μεμιγμένην ἔχων τῇ φρονήσει μανίαν. Τῇ γὰρ τοῦ σώματος ῥώμῃ διαφέρων ἐμίμει τὸν Ἡρακλέα κατὰ τὰς στρατείας, καὶ λεοντῆν ἐφόρει, καὶ ῥόπαλον ἐν ταῖς μάχαις. *J. M. G.*

19. Ἀφ' Ἡρακλέους] Docta est sane & acuta *Palmerii* conjectura; sed nihil tamen mutandum. Neque enim ad rem quicquam facit, quotus ordine Nicostratus ab Hercule fuerit. De hoc Nicostrato v. *Plut.* 494. f. 949. C. (Alius is est ab eo, cujus meminit *Xenophon* Ed. St. p. 276. 29.) Nostrum *Ir. β.* c. 22. & *Quintil.* II. 8. circa finem, ex quo & aetatem ejus discas [Cilix erat. Ol. CCIV. vicit Afr. ἀναγρ. & *Paus.* Eliac. I.] *Loyd.* *M. du S.*

22. Ἀλκαῖος] De hoc tacent. *M. du S.*

25. Καὶ τοίνυν ἡ ἱστορία, εἰ μὴ ἄλλως τὸ τερπνὸν παρεμπορεύσαιτο, πολλοὺς ἂν τοὺς ἐργάτας ἐπισπάσαιτο] Interpres Salmuriensis: *Proinde historia si jucundum auctarii vice haberet, multos, a quibus scriberetur, alliceret.* Inepta ratio. Non plures invitarentur ad scribendas historias, de historicorum enim multitudine conqueritur, sed ad legendas. Historiae enim illae, quae posthabito vero soli studebant jucundo, ludibrio & taedio gravibus viris erant, & a nemine legebantur, nisi mulierculis & adolescentibus, ut hac tempestate, Romanensium, ut vocant, fabularum scriptores. Verum hujus loci scripturam nobis servavit codex Anglicanus, apud *Bourdelotium*, & excerpta nostra, in quibus ἐραστὰς legitur, quod pro ἐργάτας reponendum. Et sic legisse videtur *Micyllus*, ut ex versione patet: *Quare historia siquidem obiter & velut auctarium jucunditatem additam habeat, complures amatores ad se alliceit.* Paucis verbis interpositis, male scribitur & intelligitur hic locus: ἔτι καὶκεῖνο εἰπεῖν ἄξιον, ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν, μὴ τὸν συρφετὸν ἢ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοῦσαι, ἀλλὰ τὰς δικαστικὰς, καὶ νὴ Δία συκοφαντικὰς προσέτι γε ἀκροωμένους. Vertunt: *Hoc quoque dici meretur, rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundam, dum non de faece hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis, qui judicantium, ac per Jovem, sycophantarum more auscultant.* μὴ ponitur quidem nonnunquam pro *nisi*, sed in hac notione non memini infinitivum sequi. παρ' ἑκάτερον ἀκούοντες, interpretantur, *utrinque audientes*, quod quid sit non intelligo. Mss. recte: παρ' ἑκάτερον ἀκούουσιν, ἢν μὴ τὸν συρφετὸν ἢ τὸν πολὺν δῆμον ἐπινοεῖ. *in utroque*, vel *in utrovis eorum*, (fabulis sc. nimiis, & operosis ludibus) *audientibus, non esse jucundum, si non faecem plebis & vulgus cogitet, sed eos.* τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, sunt *laudes nimiae, quae offendunt audientis animum.* sic προσάντη λέγειν apud *Diod. Sic.* ea dicere quae ingrata sunt, & indignationem movent. *J. G. G.*

26. Ἐργάτας] Angl. ἐραστὰς. *J. B.*

Ἐραστὰς] Recepimus in textum, P. etiam consentiente. Vulgata enim nihili prorsus est. Exstat tamen in M. *M. du S.*

30. Ὅτι οὐδὲ — ἦν] Ὅτι οὐδὲ τερπνὸν ἐν αὐτῇ τὸ κωμῳδεῖν μυθῶδες, καὶ τὸ τῶν ἐπαίνων μάλιστα πρόσαντες, παρ' ἑκάτερον τοῖς ἀκούουσιν ἦν. Indignis modis confundunt violantque hanc periodum & omnem ejus intelligendae viam, inque ea sententiam Luciani interpretes Latini, quorum Benedictus ita, *rem valde fabulosam, quodque in laudem maximopere inclinat, utrinque audientibus non esse jucundum.* Quod quum per se ἀτεχνῶς sit chimæricum, imo falsum (& cur in interpretatione omittit ἐν αὐτῇ?) tum si roges, cur Lucianus dicat ἦν, non ἐστὶ, profecto nullam possit dare causam. Tantundem respondebit, si roges, quid sit *utrinque audire?* Deinde pergit, *dum non de face hominum & promiscua plebe hoc intelligamus, sed de iis* &c. Quid quaeso intelligemus de illis, utrum lau-

ἐπαίνων μάλιστα [a] πρόσαυλες παρ' ἑκάτερον τοῖς [b] ἀκούουσιν· ἢν μὴ τὸ συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν δῆμον [c] ὑπονοήσαις, ἀλλὰ τοὺς δικαστικῶς, καὶ, νὴ Δία, συκοφαντικῶς προσέτι γε [d] ἀκροασομένους, οὓς οὐκ ἄν τι λάθοι [e] παράδρομον, ὀξύτερον μὲν τοῦ Ἄργους ὁρῶντας, καὶ πανταχόθεν τοῦ σώματος, ἀκριβῶς δὲ [f] καὶ λογιζομένους ἕκαστα ἐξετάζοντας, ὡς τὰ μὲν παρακεκομμένα εὐθὺς ἀποῤῥίπτειν, παραδέχεσθαι δὲ τὰ δόκιμα, καὶ ἔννομα, καὶ ἀκριβῆ τὸν τύπον· πρὸς οὓς ἀποβλέποντα χρὴ [g] καὶ συγγράφειν τὰ δ' ἄλλων ὀλίγον φροντίζειν, κἂν διαῤῥαγῶσιν ἐπαινοῦντες. ἢν δ' ἀμελήσας ἐκείνων, ἡδύνῃς πέρα τοῦ μετρίου τὴν ἱστορίαν μύθοις, καὶ ἐπαίνοις, καὶ τῇ ἄλλῃ θωπείᾳ, τάχιστ' ἂν

plane fabulosum; & laudare rem maxime adversam in utramque partem esse audientibus, si non faecem populi, & plebem cogites, sed hos, qui judicum more, quin calumniatorum insuper, audituri sunt; quos nihil fugiat, acutius videntes Argo, & ex omni parte corporis; tum trapezitica ratione singula quae dicuntur explorantes, ut adulterina abjiciant protinus, proba autem, & legitima, & accurate expressa, recipiant: ad quos videlicet inter scribendum oportet respicere, parum autem curare alios, si vel rumpantur laudando. Sin his neglectis, condias ultra modum historiam fabulis & laudibus, & lenocinio reliquo, facillime eam

a Πρόσαντες] Sic M. cum Edd. omnibus. An πρόσανθες? Ἐπάχθες *Pell.* b Ἀκούουσιν· ἢν] Sic *J.* & P. G. Ἀκούουσιν ἤν. Edd. & M. c Ὑπονοήσαις] Ὑπνοεῖ Mſſ. Gr. Ἐπινοῆσαι Edd. & M. Ἐπινοήσαις marg. *AIW.* d Ἀκροασομένους] Sic Edd. omnes. Ἀκροασομένους W. e Παράδρομον] Παρὰ δρόμου W. f Καὶ] Abest a W. g Φροντίζειν] Sic W. & Edd. omnes, excepta *S.* & *A.* quae male Φροντίζει.

datis an laudantibus? Ad has tamen absurditates praevit *Micyllus*, cujus haec sunt; *quod neque jucundum adeo in historia, quod valde fabulosum est, & ad laudem maxime inclinat, utrobique auditoribus esse solet, dum non de face hominum ac multa promiscuaque plebe, hoc intelligamus* &c. illaudabili versione. Interpretor: *non esse in historia jucundum id quod est oppido fabulosum. Etiam laudationes nimium proclives, audientibus accidunt in utrumque* (1. ut non sint semper jucundae, sed queant esse jucundae, queant esse contrariae & ingratae ob varias causas ac vel dextre vel sinistre accipi, ut maxime proprietatem phraseos attingamus, quae occurrit Ver. Hist. I. c. 40. οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τοῦ νήσου καθήμενοι.) *Non intellige facem confusam & promiscuam plebem, sed* &c. quibus verbis describit, quos ἀκούοντας innuat: quasi dicat, non si eo usque ascendant istae laudationes, ut etiam infimi videant te in laudando excedere modum, sed si tantum sic agas, ut acutissimi id percipiant, vel ut ipse exponit supra c. XI. ὅταν κατὰ τέχνην αὐτὸ δρῶσιν ἐπισκιάζουσι τὴν θωπείαν, ἀλλ' ἀθρόα πάντα ἐκ ἀπίθανα καὶ γυμνὰ διεξίασιν. *J. G.*

32. Πρόσαυλες] Videtur nihil opus esse huic loco, nisi ut revocetur, quod jam factum, simpliciter Aldina lectio, sublato solum inciso, quod ibi etiam ponitur inter πρόσαυλες & παρ' ἑκάτερον. Nimirum hoc παρ' ἑκάτερον, in quo tanto opere laboratur ad πρόσαντες refertur commodissime. *Utrinque praeruptum est* & *audientibus* adversum atque molestum, non minus quam asperum & praeruptum iter viatoribus, laudare alios; difficile ergo scribenti, & in utramque partem difficile, cum vel nimis videaris prodigus, vel parcus nimis. Ut hic metaphorice Lucianus, sic proprie Caesar B. Civ. I, 45. *Praeruptus locus erat, utraque ex parte directus.* *J. M. G.*

Ibid. Παρ' ἑκάτερον] Hic locus est mutilus] *Longol.* De utraque auditorum parte intelligo, laudatis scilicet & laudes audientibus. Alio tamen sensu usurpat, ex Graeco, ni fallor, *Terentius*, in utramque partem, in prol. Heautont. sub finem, & III. 1. 31. *M. du S.*

Παρ' ἑκάτερον] Conf. infra Ἰσ. β. c. 40. Et Θεῶν διάλ. XVI. *M. du S.*

33. Τοῖς ἀκούουσιν· ἢν ὑπονοήσαις] Vulgatam mutavi ἢν in ἢν migrando, & distinctionem quae post ἢν erat, ante illud collocando, praeeuntibus G. L. & *J.* quod enim vulgo legebatur ἐδὲ τερπνὸν — τοῖς ἀκούουσιν ἢν, μὴ τὸ συρφετὸν, &c. *vertebaturque*: *neque jucundum audientibus erat, dum non de faece hominum intelligamus*, id ex Graeco sic vix elicias; jam vero ἢν μὴ conjunctum apertius *nisi* significabit, & verbum *erat*, satis intelligitur per ellipsin; sed pro ὑπονοῆσαι jam quoque recepi ὑπνοήσαις. durior hic enim est infinitivus. Immo cum & margo *AIW.* id habeat, & Cl. *Gesnerus* quoque sic legendum existimet, tanto magis ad id recipiendum permoveor. *J. F. R.*

Ibid. Ἢν μὴ — ὑπνοῆσαι] Ἢν μὴ — ὑπνοήσῃ. *F. G.*

Ἢν μὴ . . .] Sic omnino legendum cum Mſſ. G. P. L. & Ed. *J.* Nisi cum G. mſ. legas mox ὑπνοεῖ pro ὑπνοῆσαι. Reliquae Edd. ἢν &c. cum praecedentibus conjungunt. *M. du S.*

36. Ἀκρο-

eam similem reddideris Herculi in Lydia: verisimile enim est alicubi eum te vidisse pictum, ut fervit Omphalae, habitu indutum plane alieno: illam quidem Leonina tectam, clavamque manu tenentem; nempe quasi Hercules sit; ipsum vero in crocoto, & purpura, carpentem lanas, & sandalio Omphales percussum. Turpissimum illud est spectaculum, quod recedit a corpore vestis, nec satis applicatur, & quidquid in deo virile est, indecore effeminatur.

ὁμοίαν αὐτῷ ἐξεργάσαιο τῷ ἐν Λυδίᾳ Ἡρακλεῖ. ἐωρακέναι γάρ [h] που σε εἰκὸς γεγραμμένον, τῇ Ὀμφάλῃ δουλεύοντα, τάνυ ἀλλόκοτον σκευὴν ἐσκευασμένων, ἐκείνην μὲν, τὴν λεοντῆν αὐτῷ περιβεβλημένην, καὶ τὸ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχουσαν, ὡς Ἡρακλέα δῆθεν ὄντα, αὐτὸν δὲ, ἐν κροκωτῷ, καὶ πορφυρίδι, ἔρια ξαίνοντα, καὶ παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης τῷ [i] σανδάλῳ· καὶ τὸ θέαμα αἴσχιστον, ἀφεστῶσα ἡ ἐσθὴς τοῦ σώματος, καὶ μὴ προσιζάνουσα, καὶ τῷ θεῷ τὸ ἀνδρῶδες ἀχημόνως καταθηλυνόμενον.

11. Ac vulgus quidem, haec ipsa forte in te laudaverit: at illi pauci, quos tu contemnis, suaviter sane & ad satietatem ridebunt, videntes rem absurdam, in-

Καὶ οἱ μὲν πολλοὶ, ἴσως καὶ ταῦτά [k] σε ἐπαινέσουσι· οἱ ὀλίγοι δὲ ἐκεῖνοι, ὧν σὺ καταφρονεῖς, μάλα ἡδὺ, καὶ ἐς κόρον γελάσονται, ὁρῶντες τὸ [l] ἀσύμφυλον, καὶ ἀνάρμοστον,

b Που σε] Δέ σου W. i Σανδάλῳ] Σανδαλίῳ W. k Σου] Σοι M. P. & marg. *Alii.* Σου servant Edd. & Ez. l Ἀσύμφυλον] Sic dedi ex Codd. L. P. W. & *Angl.* Ἀσύφηλον enim habebant Edd. omn. praeter *Fl.* quae ἀσύμφυλον. Et praeter *F.* quae ἀσύμφιλον.

36. Ἀκροασομ.] W. In reliquis ἀκροασαμ. *M. du S.* Ἀκροατέφονες.] Etsi vulgata ferri potest, ut significet eos qui sic audire solent, tamen accuratior videtur lectio Cod. W. futurum exhibens, i. e. eos qui hanc historiam *audituri*, vel *lecturi sunt*. *J. F. R.*

41. Τῷ τόπῳ] Κατὰ τὸ τύπον. *F. G.* Κατὰ quippe non intrudendum, sed intelligendum, monere voluit, credo. *J. F. R.*

44. Φρονίζειν] Tales ait Auctor comparandos esse auditores, quibus quis scripta sua velit probare, qui exactissime omnia examinent & ἀργυραμοιβικῶς expendant: ἐς δύο, inquit, χρυσοῦς τὸν συγγραφέα. Τὸ δὲ ἄλλων ἄλλως φρονίζειν. Sic namque ex vetustis editionibus corrigendum; posteriores pessime φρονίζειν. *J. J.*

49. Ἔφη που σε] Ita που σε sine accentu exaratum est in Edd. priscis *J. Fl. Ald.* & hinc in reliquis. Neque enim Grammaticorum canon hic poterat observari, ut pluribus encliticis sese subsequentibus, unius accentus in alteram transiret; alioqui scribendum fuisset που σε quod significatio quam που hic habet, vix patitur. *J. F. R.*

Ἀπὸ Ῥαψαμβάκου] Meminit hujus *Terentius* Eun. V. 8. *Plautus* etiam in Trin. initio ipso, & *Pers.* 5. Vide etiam Phot. 1466. 2. quo in loco ῥαπίζειν legendum. *M. du S.*

54. Ἐν κροκωτῷ] *Plutarch.* quoque scribit Herculem κροκοφόρον pingi solitum. Crocota autem crocei coloris vestis. Non. Marcell. *A. V.*

Ἐν κροκωτῷ] Quem cultum tamen deinceps ut & Herculis titulum affectavit Commodus. *Herodian.* I. 14. 16. ἀποδυσάμενός τε τὸ Ῥωμαίων θ βασίλειον χῆμα, λεοντῆν ὑπερῴνιόν θ ῥόπαλον μὴ χεῖρας φέρειν, ἀμφιπτόλεμόν τε ἀλουργεῖς θ χρυσοφεῖς ἐσθῆτας, ὡς εἶναι καλαγέλαστον αὐτὸν καὶ ὑφ' ἑνὶ χήματι θηλειῶν πολυτέλειαν θ ἡρώων ἰσχὺν μιμούμενον. V. & *Aristoph.* Ραπ. p. 94. 2. *M. du S.*

Ἐν κροκωτῷ] Conf. *Aristoph.* Ran. 46. & ad eum notr. Illustr. *Ez. Spanh.* qui & hunc Luciani locum adfert & muliebre hoc vestimenti genus exponit ex *Athen.* V. 198. *pellucidum amiculum quod supra purpuream tunicam injicitur.* *J. F. R.*

56. Σανδάλῳ] Sic pro σανδαλίῳ constanter legitur in Edd. vett. quas excussi, & recte; (quamvis utrumque dicatur.) Vid. supra *Deor. Dial.* XII. m. ubi plane idem ait: παιόμενον ὑπὸ τῆς Ὀμφάλης χρυσῷ σανδάλῳ. Et *Dial.* XI. m. πληγὰς αὐτῷ ἐνίτεινα — τῷ σανδάλῳ, & sic alibi non semel, quare hoc praetuli, quia Nostro usitatius est. Addiderat Cl. *La Croze*, vid. *Terent.* sine dubio respiciens illa in *Eunuch.* V. 8. 4. *Utinam tibi commitigari videam sandalio caput.* Ad quae interprett. plura de sandaliis. *J. F. R.*

63. Ἀσύφηλον] Flor. & Angl. ἀσύμφυλον & ἀσύμφηλον. *J. B.*

Ἀσύμφυλον] Variant hic libri: sed vera & genuina lectio est, quam ex W. P. & L. exhibeo. Consentiunt omnes, exceptis duobus, in Pat. c. 16. Ἀσύφηλον vero quod & apud *Suidam* perperam legitur ἀσύμφηλον, aliud est. V. Iliad. I. 643. quod jam doctissimo *Suidae* editori observatum est. Adde *Plut.* 1672. 1. *M. du S.*

Ἀσύφηλον] Cum non soleant vocem facilem & obviam in ignotiorem mutare librarii: ἀσύφηλον autem

si

σον, καὶ δυσχόλλητον τῷ πράγματι. ἑκάστῳ γὰρ δή τι ἰδιόν τι καλὸν ἔστιν. εἰ δὲ τοῦτο ἐναλλάξειας, ἀλλήλοις τὸ αὐτὸ πρὸς τὴν χρῆσιν γίγνεται. ἐῶ λέγειν ὅτι οἱ ἔπαινοι, ἐνί μὲν ἴσως τερπνοί, τῷ ἐπαινουμένῳ, τοῖς δ' ἄλλοις, ἐπαχθεῖς· καὶ μάλιστα ἢν ὑπερφυεῖς τὰς ὑπερβολὰς ἔχωσιν· οἵους αὐτοὺς οἱ πολλοὶ ἀπεργάζονται, τὴν εὔνοιαν τῶν ἐπαινουμένων θηρώμενοι, καὶ ἐνδιατρίβοντες, ἄχρι τοῦ πᾶσι προφανῆ τὴν κολακείαν [a] ἐξεργάσασθαι. οὐδὲ γὰρ κατὰ τέχνην αὐτὸ δρᾶν ἴσασιν, οὐδ' ὀπισχιάζουσι τὴν ἀπειρίαν· ἀλλ' ἐμπεσόντες, ἁθρόα πάντα καὶ ἀπίθανα, καὶ γυμνὰ διεξίασιν.

congruam & combinari neſciam. Singulorum enim propria quaedam pulchritudo eſt. Horum vero ſi vices permutes, deforme idem, quia extra uſum ſuum, fuerit. Mitto dicere, laudes uni quidem forte jucundas, illi nempe, qui laudatur, caeteris vero graves, in primis ſi immodicos exceſſus habeant, quales vulgus *ſcribentium* facit, dum aucupantur eorum quos laudant benevolentiam, & in iis eo usque morantur, donec manifeſtam omnibus adulationem efficiant. Neque enim arte hoc facere norunt, nec adulationem inumbrant. Sed facto impetu, conferta omnia & improbabilia, & nuda perſequuntur.

Ὥστε οὐδὲ τυγχάνουσιν ὧν μάλιστα ἐφίενται· οἱ γὰρ ἐπαινούμενοι πρὸς αὐτῶν, μισοῦσι μᾶλλον, καὶ ἀποστρέφονται ὡς κόλακας, εὖ ποιοῦντες, καὶ μάλιστα ἢν ἀνδρώδεις τὰς γνώμας ὦσιν. ὥσπερ [b] Ἀριστοβούλῳ μονομαχίαν γράψαντος Ἀλεξάνδρου, καὶ Πώρου, καὶ

12. Adeo ut neque aſſequantur id quod maxime concupiſcunt. Qui enim ab ipſis laudantur, odio magis illos habent, & tanquam adulatores averſantur, bene illi quidem, maxime ſi virili & *magno* ſint animo. Quemadmodum, cum ſolitariam Alexandri cum Poro pugnam ſcripſiſſet Ariſto-

a Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργάσεσθαι W. b Ἀριστοβούλου] Ἀριστόβουλον μ. γράψας. Angl. M. & marg. *Fl.* Prius vero ſervant Edd. & P.

ſit *Homer.* Il. I, 643. & Ω, 767. hoc ſervandum duco, & interpretatus ſum, non quo illam plane cognitam habeam, ſed ut convenire huic ſententiae, nec repugnare locis Homericis videbatur. *J. M. G.*

Ἀσύμφυλον] Verum eſt Librarios non ſolere vocem obviam in ignotiorem mutare; ideoque lubens concederem Cl. *Geſnero* Homericum ἀσύφηλον retinenti: ſi ſignificatum ejus huc convenire certum eſſet. Verum quia non potuit ſcire quid Codd. noſtri haberent, ego conſenſum eorum in voce obvia, & hic bene congrua, praeferendum duxi, eoque magis, quia duae Edd. principes *Fl.* & *J.* ne quidem vulgatae adſentiuntur, ſed ad alteram codicum quoque ducunt. *J. F. R.*

81. Ἀριστοβούλου] Γράψαντος. Angl. Ἀριστόβουλον γράψας. *J. B.*

Ἀριστοβούλου] Adi *Voſſ.* de Hiſt. Gr. Laudat hunc *Plut.* in Alex. & 584. 1. unde liquet extitiſſe illius novam & ab hac diverſam hiſtoriam. *Strabo* etiam XV. p. m. 494. A. Vid. & 608. 1. ejusdem P. *M. du S.*

Ἀριστοβούλου] Faceſſat lectio Codicum, nominativum exprimentium; etſi enim nominativi abſoluti exempla non deſint, tamen quia iidem libri ἀναγνόντος non mutant, hinc nec γράψαντος nec Ἀριστοβούλου mutandum erat; non enim Alexander legebat, ſed ipſe Ariſtobulus auctor ei ſuum opus praelegebat, quod olim moris fuiſſe, non eſt opus exemplis probari; quum Alexander poſtea demum librum arripuiſſe, & in caput auctoris projeciſſe dicatur. Exempla autem iſtius nominativi quaſi abſoluti dabimus alibi. *J. F. R.*

90. Ἐπὶ κεφαλὴν] Mirum videri poſſit uſurpari hanc phraſin de *libro*, cum proprie de animalibus dicatur prono capite deturbatis, uti uſurpatur in Gallo c. 23. ἐπὶ κεφαλὴν ἐς πίλακος ἐμπεσόντες. Sed videtur ad alia etiam tandem uſu detorta fuiſſe. Vid. de *ara* uſurpatum Z. τρ. c. 44. *M. du S.*

93. Ἐν ἀκοντίῳ] Καὶ σὺ δὴ ὅτως Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὥσπερ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. Scio ut defendi poſſit haec ſcriptura, verum perſuaſum tamen habeo Lucianum ſcripſiſſe, καὶ ἐλέφαντας ἑνὶ ἀκοντίῳ φονεύοντα. *una ſagitta elephantes interficientem.* Quod & Mſ. prae ſe fert, ut nunc deprehendi, cum haec ex meis ſchedis, in quas ante viginti quinque annos has conjecturas inſcripſeram, excerperem, ut dubium nullum reliquum ſit, vere me conjeciſſe. *J. G. G.*

Ἐν ἀκοντίῳ] Inſolens admodum haec phraſis, nec Luciani manum hic agnoſco, neque in his in Dial. *Prot.* & *Plut.* ſeu N. Δ. 23. καθικόμενον ἐν τῇ ῥάδῳ. In L. uti & in G. ἐπὶ, quod commodius, ſed nondum mihi rectum videtur, M. Vulgatum ἐν retinet. Elephan-

ſtobulus, & illum maxime libri ſui locum ei praelegeret: putabat enim maximam ſe a Rege gratiam inituram, quod mentiendo fortia quaedam facta illi adſtrueret, & opera fingeret vero majora: arreptum ille librum, commodum autem in Hydaſpe fluvio navigabant, praecipitem in aquam abjecit, addens, *te quoque oportebat, Ariſtobule*, ita tractari, *qui iſtam pro me pugnam ſuſceperis, & jaculo elephantos interficias.* Et debebat ita indignari Alexander, qui neque architecti conatum ferret, polliciti, ſe Athonem ſtatuam ipſius facturum, & in Regis ſimulacrum transformaturum eſſe montem. Sed adulatorem ſtatim hominem intelligens, non amplius illo, neque ad alia ſimiliter *ut antea* uſus eſt.

13. Ubi igitur in hiſce jucunditas, niſi ſi quis plane ſit ſtupidus, ut ſe in talibus laudari gaudeat, quorum e veſtigio oſten-

ἀναγνόντ⟨ος⟩ αὐτῷ τοῦτο μάλιστα τὸ χωρίον τῆς γραφῆς (ᾤετο γὰρ χαριεῖσθαι τὰ μέγιστα τῷ βασιλεῖ, ὅπου ψευδόμενος δειλίας τινὰς αὐτῷ, καὶ ἀναπλάττων ἔργα μείζω τῆς ἀληθείας) λαβὼν [d] ἐκεῖν⟨ος⟩ τὸ βιβλίον, (πλέοντες δ' ἐτύγχανον ἐν τῷ ποταμῷ τῷ Ὑδάσπει) ἔρριψεν ὅπ⟨ερ⟩ κεφαλὴν εἰς τὸ ὕδωρ, ἐπειπὼν, καὶ σὲ δεῖ οὕτως ἐχρῆν, ὦ Ἀριστόβουλε, τοιαῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, καὶ ἐλέφαντας [e] ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα. καὶ ἔμελλέ γε οὕτως ἀγανακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρ⟨ος⟩, [f] ὅς γε οὐδὲ τὸν τοῦ ἀρχιτέκτον⟨ος⟩ τόλμαν ἠνέσχετο, ὑποσχομένου τὸν Ἄθω εἰκόνα ποιήσειν αὐτοῦ, καὶ μεταμορφώσειν τὸ ὄρ⟨ος⟩ εἰς ὁμοιότητα τοῦ βασιλέως· ἀλλὰ κόλακα εὐθὺς ἐπιγνοὺς τὸν ἄνθρωπον, οὐκ ἔτ' οὐδ' ἐς τὰ ἄλλα ὁμοίως ἐχρῆτο.

Πῶς τοίνυν τὸ τερπνὸν ἐν τούτοις, ἐκτὸς εἰ μή τις κωμῳδὴν ἀνόητ⟨ον⟩ εἴη, ὡς χαίρειν τὰ τοιαῦτα ἐπαινοῦμεν⟨ος⟩; ὧν ὡδὶ πάλαι οἱ ἐλεγ-

c Ἀναγνόντ⟨ος⟩] Sic Edd. & M. d Ἐκεῖνος] Deeſt in W. e Ἐν] Ἐπὶ G. L. recte. Prius autem Edd. & M. f Ὅς γε] Sic etiam M. Sed a recentiore manu.

4. Παρὰ πόδας] Ἐγγὺς, πλησίον. G.

phantos autem, quamvis haec quidem Ariſtobuli fabuloſa erat narratio, conto transfixos Romae legimus a Commodo aliisque. V. *Æl. Lamprid.* c. 12. & not. *Caſaub. virium ad conficiendas feras tantarum fuit, ut Elephantum conto transfigeret.* *M. du S.*

Ἐν ἀκοντίῳ φονεύοντα] Etſi praepoſitio abundans pro ablativo inſtrumenti recte adeſſe poteſt, ut pluribus probavi ad *Herodot.* c. 5. & ante me Cl. *Hemſth.* ad Dial. mort. XXIII. f. ubi καθικόμενον ὑπὸ τῇ μάζδῃ, quae verba *Solanus* immerito ſuſpecta habet, tamen hic aliquantum languet hiſtoria; itaque ἐπὶ ἀκοντίῳ unice verum eſſe ſtatuo, & recepiſſem profecto, ſi numerum elephantorum, qui excidiſſe videtur, addere ex aliquo Codice vel Editione poſſem. Senſus enim poſtulat, ut *uno jaculo plures elephantes* (ſimul) *trajeciſſe* dicatur Alexander, ac tum adulatio nimia, quam Lucianus redarguere vult, ſeſe prodit, quae jam in vulgata lectione nulla eſt; tum vero juſta Alexandri patet ira, quum ἀδύνατα adeo, ſive manifeſto falſa ipſi tribuuntur. Licet enim pluralis ἐλέφαντας ſufficere videatur, & vel ſic longe melior ſenſus ſit, quam vulgatae, tamen hiat aliquantum oratio, nili *duos* vel *tres* addideris. Miror *Solano* haec in mentem non veniſſe, qui tam ſtudioſe haec verba videtur excuſſiſſe. Quum ſenſus τῷ ἐπὶ tam facile pateat. Fateor enim nihil novi eſſe ſingulos elephantos contis trajectos, ſed parvo jaculo, quod diminutivum ἀκοντίον notat, unoque ictu duos transfixos, hoc erat miraculum. Ἐπὶ κεφαλὴν autem ſi non de capite libri, an igitur de capite auctoris intelligendum, quod Alexander petens librum ſimul in aquam projecerit? poteſt enim ἐπὶ intelligi *verſus*, *ad*; ita ut liber directus *verſus* auctoris caput, etſi non tetigerit, in mare ſit projectus. At ſequens σὲ δεῖ, id non permittit. *J. F. R.*

95. Ἀρχιτέκτον⟨ος⟩] Dinocratis ſcilicet, cujus hiſtoria ſcitu digna. Is cum Alexandro innoteſcere cuperet, nec facilem ad eum aditum reperiret, ad hanc tandem artem confugit. Unctus & corona populea redimitus, pellem etiam leoninam, caetera nudus, induit: eoque ornatu locum petit qua Alexandro iter futurum ſciebat. Eo viſo rident comites, Alexander ipſe novo ſpectaculo illectus hominem alloquitur, & mox ſuſcipit. Hinc tanta viri fortuna, quam ut aulicae artes aedificaverant, ita adulatio nimia deinde ſubvertit. Vid. *Vitruvium* in praef. At Plutarcho *Staſicrates* audit, non *Dinocrates* 597. 2. Sed *Dinocratis* etiam nomine occurrit apud *Plin.* & *Strab.* VII. qui Alexandriam ab eo, ad Chlamydis formam deſcri-

ἐλεγχοι· ὥσωρ οἱ ἄμορφοι τ̃ ἀνθρώπων, καὶ μάλιστά γε τὰ γύναια τοῖς γραφεῦσι παρακελευόμενα ὡς καλλίστας αὐτὰς γράφειν· οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τ̃ ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον [a] ἐπανθίσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. [b] τοιοῦτοι τ̃ συγγραφόντων οἱ πολλοὶ εἰσὶ τὸ τήμερον, [c] καὶ τὸ ἴδιον, καὶ τὸ [d] χρειῶδες, ὅ, τι ἂν ἐκ τ̃ ἱστορίας ἐλπίσωσι, [e] θεραπεύοντες. ὃς μισεῖσθαι καλῶς εἶχεν, ἐς μὲν τὸ παρὸν, κόλακας προδήλως, καὶ ἀτέχνως ὄντας· ἐς τὸ πιὸν δὲ, ὕποπτον ταῖς ὑποβολαῖς τ̃ ὅλην πραγματείαν ἀποφαίνοντας. εἰ δέ τις πάντως τὸ τερπνὸν ἡγεῖται [f] καλαμεμίχθαι δεῖν τῇ ἱστορίᾳ, [g] πάσῃ

di vanitas poſſit : ut homines deformes, praeſertim mulierculae, quae pictoribus injungunt, ſe ut quam pulcherrimas pingant. Putant enim ſpecioſiores ſe futuras, ſi plus floridi ruboris pictor adhibeat, & album multum pigmento admiſceat. Tale eſt vulgus hiſtoricorum, qui praeſenti tempori, & ſuae rei, & utilitati, quam ſperant ex hiſtoria, ſerviant: quos bonum erat odiſſe, qui in praeſens quidem adulatores manifeſti & inertes ſint, in futurum autem ſuis exceſſibus ſuſpectam totam rem faciant. Si quis vero putat, omnino jucunditatem admiſtam eſſe debere hiſtoriae, ille reliqua ad-

a Ἐπανθήσῃ] Ἐπανθίσῃ P. & marg. *AtW.* Ἐπάνθισε Angl. b Τοιοῦτοι] Τοιοῦτοι πολλοὶ W. c Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *F. H. P.* & M. d Χρειῶδες] Sic Edd. &c. Χρεῶδες W. e Θεραπεύοντες] Θεραπεύοις Angl. P. L. W. in raſura. Prius autem Edd. recte tuentur. f Καλαμεμίχθαι] Καὶ τὸ μ. W. g Πάσῃ] Deeſt in W. & *Fl.* Adeſt in P. & cett. Edd.

ptam & conditam memoriae prodidit. *Vitruvius* quibusdam a Luciano hic prolatis refragatur. Eandem hiſtoriam habes iterum. ὑ Εἰκ. c. 9. *M. du S.*

9. Ἐπανθήσῃ] Angl. ἐπάνθισε. *F. B.*

Ἐπανθήσῃ] Οἴονται γὰρ ἄμεινον ἕξειν τὴν ὄψιν, ἢν ὁ γραφεὺς αὐταῖς ἐρύθημά τε πλεῖον ἐπανθήσῃ, καὶ τὸ λευκὸν ἐγκαλαμίξῃ πολὺ τῷ φαρμάκῳ. Recte interpres : *Arbitrantur enim melius ſe habituram faciem, ſi pictor illis plurimum ruborem illinat, & pigmento multum candoris admiſceat.* Sed pro ἐπανθήσῃ ſcribendum ἐπανθίσῃ. Accedit proxime liber Anglicanus, quem vidit *Bourdelotius*, qui legit ἐπάνθισε. Ἀνθίζειν & ἐπανθίζειν eſt pingere, floridis coloribus inficere. Herodot. Clejo, ἀνθεμώδεσι φαρμάκοισι προμαχεῶνες *propugnacula picta variis coloribus.* Noſter inferius in hoc ipſo libro: Οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, καὶ ἔτριον τ̃ ἐλέφαντα, καὶ ἔξεον, καὶ ἐκόλων, καὶ ἐῤῥύθμιζον, καὶ ἐπάνθιζον τῷ χρυσῷ. *Illi vero tantum formabant & fecabant ebur, & poliebant, & conglutinabant, & concinnabant, & auro inducebant.* Sophoc. ὐ γάρ σε μὴ γνῶσιν ὧδ' ἠνθισμένον. *Te enim non cognoſcent ſic coloratum.* Syneſius : καὶ ὑθὺς ἐπανθεῖ μοι κατὰ τ̃ παρειᾶς ἐρύθημα. *& ſtatim mea gena rubore perfundebatur.* Ἄνθος ſaepe eſt color. Ἄνθη τ̃ οἴκων ſunt picturae Philoſtrato. *Heſych.* ἄνθη χρώματα. Moſchopulus τῶν ὀνομάτων Ἀττικῶν συλλογῇ. ἀπὸ τῶ τ̃ βοτανῶν ἄνθους λέγεται ἄνθος κατὰ μεταφορὰν τὸ χρῶμα. ὡς ὧδε τῷ φιλοσράτῳ τῷ τ̃ ἰδὴ ἄνθει ῥαίνεται, ἤγουν τῷ χρώματι. ἔστι δὲ ἰδὴ βοτάνη τις καθὸ λέγεται ἀνθοκρόκοισι πήναις παρ' Εὐριπίδῃ. Sic legenda ſunt haec verba. Locus Euripidis eſt in Hecuba v. 468.

Ζεύξομαι ἅρμασι πώλους
Ἐν δαιδαλαίοισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις.

Ubi interpretes peſſime : *in crocea veſte jungam currui equos, in artificioſis variegans croceo flore decoris taperibus?* Ἀνθόκροκοι πῆναι ſunt fila variis coloribus tincta, licia diverſorum colorum. Πῆναι μίτοι, κρόκη, ſubtemen, fila. χρυσόπηναι veſtes aureis filis pictae, *Virgil. picturatae auri ſubtemine veſtes.* Reſtituenda eſt haec vox *Polluci* lib. X. c. 10. ubi recenſet vocabula ad lanificium & textrinam pertinentia : καὶ πήρα & πηνίον κατάγειν, καλαγαγεῖν. Interpres: *peram fuſum ducere, deducere.* Quid lanificio cum pera. lege πῆνα. *Euripides* autem ſic vertendus : *In croceis veſte jungam currui equos, artificioſis pingens diverſicoloribus filis.* Ἐν δαιδαλαίοισι ποικίλλουσα eſt pro ἐν ποικίλλουσα δαιδαλαίοισι. *F. G. G.*

Ἐπανθίσῃ] Ad hanc ſcripturam accedit Angl. Cod. quae in P. plane habetur. In vulgatis ἐπανθήσῃ. Vid. infra c. 55. *M. du S.*

13. Θεραπεύοντες] Angl. Θεραπεύοις. *F. B.*

Θεράπ.] Sic infra c. 40. εἰ δὲ τὸ ὠφελητικὸν τὶς θεραπεύοι, &c. aliam lectionem hic Codd. A. W. P. & L. praeferunt, haud ſane ſpernendam, nempe θεραπεύεσθαι; quam ſi admittas, ſupple ὡς. Sed in W. aliter prius fuerat. *M. du S.*

19. Πάσῃ] Diſtinctione juvimus hunc locum & interpretatione. Jungebant ἱστορίᾳ πάσῃ, & interpretabantur *omni hiſtoriae :* ſic laborabant ſequentia. Nobis πάσῃ eſſe aoriſtus primus ex πάσσω vel πάττω quod de coloribus & pigmentis uſurpari notum eſt. *F. M. G.*

20. Τὰ

adſpergat, quae cum veritate jucunda ſunt in aliis orationis ornamentis, quibus neglectis vulgares illi ea, quae nihil ad rem faciunt, inculcant.

14. At ego etiam enarrabo, quaecunque memini nuper in Ionia ex hiſtoricis quibusdam, & profecto in Achaia etiam, audita, idem hoc bellum enarrantibus. Et per *ego vos* Gratias *obſecro*, nemo his quae dicentur fidem deneget: vera enim eſſe jurare etiam poſſim, ſi urbanum eſſet jusjurandum ſcripto interponere. Unus quidem illorum aliquis a Muſis ſtatim initium fecerat, precatus Deas, ut manum ſcriptioni ſecum admoveant. Vides quam concinnum principium, & conveniens hiſtoria, quae-

20[h] τὰ ἄλλα, ἃ σὺν ἀληθείᾳ τερπνά ἐϛιν ἐν τοῖς ἄλλοις κάλλεσι τῆ λόγυ· ὧν ἀμελήσαντες οἱ πολλοὶ, τὰ μηδὲν προσήκοντα ἐπεισκυκλῶσιν.

Ἐγὼ δ' ἂν καὶ διηγήσομαι ὁπόσα μέμνημαι ἐναγχος ἐν Ἰωνίᾳ συγγραφέων τινῶν, καὶ, νὴ Δία, ἐν Ἀχαΐᾳ πρώην ἀκύσας τ' αὐτὸν τοῦτον πόλεμον διηγυμένων· καὶ πρὸς Χαρίτων, μηδεὶς ἀπιϛήσῃ τοῖς λεχθησομένοις, ὅτι γ' ἀληθῆ ἐϛι κἂν ἐπωμοσάμην, εἰ ἀσφαλὲς ἦν ὅρκον ἐντιθέναι συγγράμμαϛι· εἷς μέν τις αὐτῶν ἀπὸ Μυσῶν εὐθὺς ἤρξατο, προκαλῶν τὰς θεὰς συνεφάψασθαι τῆ συγγράμμαϛος. ὁρᾷς ὡς [i] ἐμμελὴς ἡ ἀρχὴ, καὶ [k] πρὸς πόδα τῇ ἱϛορίᾳ, καὶ τῶ τοιού-

[h] Τὰ] Abeſt articulus a P. & L. Adeſt in Edd. Coll. & M. [i] Ἐμμελὴς] Εὐμελὴς Schol. male. Nihil mutant Edd. [k] Πρὸς πόδα τῇ ἱϛορίᾳ] Παρὰ πόδα ἡ ἱϛορία Edd. Sed περὶ exhibent Angl. P. W. & L. Τῇ ἱϛορίᾳ vero *Pell. Caſaub.* & *Vorſt.*

33. Εὐμελὴς] Εὔρυθμος. *V. Συντή. G.* (Εὔριθμος male edit.)

20. Τὰ ἄλλα] Hic aliquid deſideratur. An μὴ παραλείπει, vel ὠφελήϛῃ? *F.G.*

Τὰ ἄλλα] Recte vidit *Gujet.* aliquid deſiderari, in vulgata, quae erat: τῇ ἱϛορίᾳ πάσῃ, τὰ ἄλλα, &c. ſine ſequente verbo quod ad ἄλλα referatur, & ſine ullo ſenſu; ſed mutata a Cl. *Geſnero* diſtinctio mihi omnia ſanare videtur; quare illam laetus amplector. *J.F.R.*

21. Τῆ λόγου] Poſt hanc vocem excidit verbum, ſine quo ſtare ſententia non poteſt. Quodnam autem verbum exciderit quis ſine Mſſ. ope divinabit? *Vorſtius* conjicit, ante τὰ ἄλλα reponendum ἐϛὶ καὶ, vel ſimile quid. In W. & Ed. *Fl.* deeſt πάσῃ, agnoſcit P. [Hic aliquid deeſt, huic ſimile ἄλλα μεμίχθωσαν, ἃ σὺν &c. *Longol.*] Ego pro πάσῃ τὰ legendum cenſeo ἐκπατττίτω, τὰ, ut ἀναθ. c. 22. *M. du S.*

25. Ἔναγχος — πρώην] Ex hoc loco diſcimus, quo tandem tempore patriam poſt primas peregrinationes reviſerit Lucianus. Neque enim dubium eſt, quin de reditu in patriam hic locus ſit intelligendus, de quo in Somnio c. 9. poſt peragratas Italiam & Galliam; cum ex *Peregr. morte* pateat c. 35. Satis fuiſſe ei temporis ad utramque viſendam, & ex *Somnio* c. 9. patrem ibi habuiſſe obviam, conſtet. Certe hinc in Ionia circa annum Chriſti CLXIII. fuiſſe, liquido conſtat: quo tempore jam annos ad minimum XII. abfuiſſe a patria ex Πρ. c. 35. Cum quater Olympia vidiſſet, certum eſt. Unde proclive eſt judicare, quae de ſua vita in *Somnio* habet, conſideranti, patriam tunc primum reviſiſſe. Quod hic ad Chronologiam Lucianeam feliciter adſtruendam ſubſternendum fuit. Obſervanda autem hic eſt vis verbi ἔναγχος, quod recentius quid notat, quam quod mox ſequitur, πρώην. Rem unico exemplo illuſtrabo. In Ἀποκηρ. c. 2. quod apud judices a ſe πρώην factum rem ſimpliciter narrans dixerat; cum deinde ad argumenta ventum eſt, ut pondus rei addat, dum *nuperrime* factum eſſe ad cauſam facere videtur, non jam voce πρώην, ut prius, dum nihil tale agebatur, ſed voce ἐναγχος utitur c. 13. cujus vim mox paucis interjectis ſequens εὐθὺς eam eſſe, quam contendo, ſatis oſtendit. Unde jam eviciſſe mihi ſatis luculenter videor, reditum Luciani in patriam flagrante eo bello accidiſſe, cum in Graecia jam ejusmodi hiſtorias recitari vulgo audierit, & mox in Ionia ejusdem farinae ſcripta, ante confectum id bellum nuperrime viderit. *M. du S.*

26. Πρώην] Conf. mox c. 17. pr. & Ἱϛ. α. c. 33. *M. du S.*

34. Παρὰ πόδα] Recte Angl. Cod. περὶ. Sic Apolog. de *Merced. Cond.* de hoc proverb. *Heſych. Pollux. Caſaub.* ad Charact. Theoph. *J.B.*

Παρὰ πόδα] An conveniens, i. e. τῇ ποδὶ ἁρμόζουσα. *F.G.*

Περὶ πόδα τῇ ἱϛ.] Ex Angl. W. P. & L. pro vulgato παρὰ. *Caſauboni* (ad Theophr. Char. p. m. 138.) ulterior emendatio eſt; nempe τῇ ἱϛορίᾳ. Certe in Ed. *J.* cum jota ſubſcripto ultima vox cernitur Ἀπολλ. μισθ. c. 4. Ratio proverbialis iſtius locutionis a calceis petita eſt, de qua idem *Caſaubonus* ibid. *M. du S.*

Περὶ πόδα] Omnino probanda lectio περὶ πόδα. A-

τοιούτῳ εἴδει τῶν λόγων προέπεσα; εἶτα μικρὸν ὑποβὰς, Ἀχιλλεῖ μὲν, τῶν ἡμέτερον ἄρχοντα εἴκαζε, Θερσίτῃ δὲ, τῷ τῶν Περσῶν βασιλέα, οὐκ εἰδὼς ὅτι ὁ Ἀχιλλεὺς ἀμείνων ἦν αὐτῷ, εἰ Ἕκτορα μᾶλλον ἢ Θερσίτην καθήρει· καὶ εἰ πρόσθεν μὲν ἔφευγεν ἐσθλός τις, ἐδίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. εἶτ' ἐπῆγεν ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκώμιον, ὡς ἀξίως εἴη συγγράψαι τὰς πράξεις, ὅτῳ λαμπρὰς ὕσας. ἤδη δὲ κατιὼν, ἐπῄνει καὶ τὴν πατρίδα τὴν Μίλητον, προτιθεὶς, ὡς ἀμείνον [a] ποιοῖ τοῦτο τῷ Ὁμήρῳ, μηδὲν μνηθέντος τῆς πατρίδος. εἶτ' ὀπὶ τέλει τοῦ [b] Προιμίου ὑπισχνεῖτο διαῤῥήδην καὶ σαφῶς,

que tale orationis genus deceret. Tum paullum ingressus Achilli quidem nostrum principem comparabat, Thersitae autem Regem Persarum, ignarus, tanto sibi praestantiorem futurum fuisse Achillem, si Hectorem potius quam Thersitem interemisset, & si ante quidem fugisset fortis aliquis, hunc autem egisset multum praestantior alter. Deinde subjunxit de se encomium quoddam, quamque dignus scriptor tam claris factis contigisset. Jam vero progressus Miletum laudabat patriam suam, subjiciens, melius hac in re facere se quam Homerum, qui mentionem patriae nusquam fecerit. Deinde in fine prooemii pollicebatur totidem verbis & dilucide, se ela-

a Ποιοῖ] Ποιοῖτο P. Ποιεῖ Fl. Vulgatam servant ceterae. b Προιμίου] Sic Edd. vett. & S. Προοιμίου P. & A.

cumen in eo inesse, quod narrat non historiae accommodatum genus dicendi, ipsumque adeo exordium sed historiam, ita institutam, ut ea poëticum & fabulosum exordium deceret. *Exordium* est velut pes, cui tanquam calceus accommodetur reliqua inepti scriptoris historia. *J. M. G.*

36. Ἀχιλλεῖ] *Homer.* Il. B. 216. *M. du S.*

40. Εἰ πρόσθεν &c.] *Homer.* Il. X. 158. *M. du S.*

Εἰ πρόσθεν] Si ipsum *Homeri* versum voluit referre Lucianus, sic mutandus erit: Πρόσθε μὲν ἐσθλὸς ἔφυγε, δίωκε δὲ μιν μέγ' ἀμείνων. Sed quia sensus vulgatae sanus est, & mutatio nimia foret, nihil in textu immuto, adlusionem tantum, non recitationem esse credens. *J. F. R.*

42. Ὑπὲρ αὐτοῦ τι ἐγκ.] *Arrianum* imitabatur, qui initio libri de gestis Alexandri se ipsum *μάλα φυσικῶς ἐπαινεῖ*. *M. V. la Croze.*

48. Προιμίου] Ubi in omnibus aliis editionibus, uti & in hac Salmurienſi, recte legatur ἐπὶ τέλει τοῦ Προιμίου, soli Amstelaedamensis editionis procuratores dederunt προοιμίου, ignari scilicet, Graecos & προοίμιον & Προίμιον dicere, & Lucianum etiam saepe alibi hoc maluisse. *J. J.*

Προιμίου] Nihil variationis hic loci notaverat *Solan.* Cum vero Cl. *Jensius* dicat solam *Amst.* legere προοιμίου, ipse Edd. contuli, vidique recte hunc observasse, Edd. vett. habere Προιμίου; excepta tamen etiam Parisina, quae aeque ac Amst. προοιμίου habet; quod quidem non ideo noto, ut eum redarguam in re nullius momenti, sed ut *Graevianam* editionem, alioqui pessime habitam a typographis & correctoribus, hic excusem; quia suum προοιμίου ex *Par.* desumere potuere. Rectius autem hic propter consensum, Προιμίου edi certum est, idque aeque Graecum esse atque alterum, vid. ap. *Aeschyl.* in Agam. p. 213. & in fragm. *Callim. Bentlejanis*, N. CCXXIII. Τῷ τε μηθυπλήγος Προίμιον Ἀντιλόχου. *J. F. R.*

52. Αἰτία ἅμα τῆς τοῦ πολέμου ἀρχῆς διεξιών] Non hae voces notant *simul & causas unde id bellum coepisset commemorando*, ut vertit *Benedictus* plane ex imitatione *Micylli* (& vix legas αἰτια ἀρχῆς, quum sufficiant αἰτια πολέμου) sed *causas simul principio belli aggrediens*, quod satis patet ex ipsis quae subjiciuntur, excerpta verba. *J. G.*

54. Οὐολόγαισος] Apud *Xiphilinum* scribitur Οὐολόγαισος. V. Adr. 264. B. Anton. 269. B. & 270. C. D. & seqq. In nummis ΒΟΛΑΓΑΣΗΣ constanter legi monet me Cl. *Joh. Masson.* Vide *Spanh. M. du S.*

58. Ἀρχὴν] Sic enim incipit historia Thucydidis. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς καθισταμένου. Vides omnia verbotenus ab hoc descripta, praeter ultimam vocem, quae forsan Luciani tempore in Codd. Thucydidis eo modo legebatur, quo a Calpurniano scripta est. De συνέγραψε pro ξυνέγραψε Thucydidis, nimis minutum videatur: promiscue apud Lucianum scribitur, neque adeo mutandum, quamvis sequatur ξυνισταμένου. *M. du S.*

60. Καὶ θυμοῦ τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν] Quid oro χαρίεντα cum θυμώδεσι? & quis ille θυμὸς vel animus Atticus, quem offerunt interpretes? Scribe χαριεσσάτῳ & θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀπ. hoc est, *festivissimum & thymum Atticum spirans.* Est enim allusio ironica ad Hymettia mella, & alibi usus est. Mox recte ab *Fac. Micyllo* Πομπηϊόπολίτης redditur *Pompeiopolita*, ut cognoscas errorem unius Benedicti non esse tanti, ut ex eo incrementum capere debuerit alter, quem in hac editione annotatum vides, & auctor dissertationum de praestantia numismat. p. 529. Et an non alter alterum inspexit? *J. G.*

Ibid. Θυμοῦ] Καὶ τὴν ἀρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τῷ ἑαυτοῦ ὀνόματι ἤρξατο, χαριεσσάτῳ ἀρχῶν ἁπασῶν, καὶ θυμοῦ τοῦ

elaturum in majus res noſtras, barbaros autem bello, quantum poſſet, & ipſum oppreſſurum: atque incipiebat hoc modo hiſtoriam, ſimul cauſſas belli incepti perſequens, *Impuriſſimus enim, quique peſſime pereat! Vologeſus, bellare cœpit propter cauſſam ejusmodi.* Hic quidem talia.

15. Alius vero ſummus Thucydidis imitator, praeclare ad exemplum illud ſuum compoſitus, etiam initium ut ille a ſuo nomine fecerat, ſuaviſſimum omnium exordium, & quod thymum Atticum redoleat. Ecce enim, *Creperius Calpurnianus Pompeiopolitanus, deſcripſit bellum Parthorum*

ὅτι μεῖζον μὲν αἴρειν τὰ ἡμέτερα, τὸν βαρβάρους δὲ καλαπολεμήσειν καὶ αὐτὸς, ὡς ἂν δύνηται· καὶ ἤρξατό γε τῆς ἱστορίας ὅτως, αἴτια ἅμα τοῦ πολέμου ἐρχῆς διεξιών· ὁ μιαρώτατος, καὶ κάκιστ' ἀπολούμενος Οὐολόγεσος, ἤρξαλο πολεμεῖν, δι' αἰτίαν τοιάνδε ἔτος μὲν, τοιαῦτα.

Ἕτερος δὲ Θουκυδίδου ζηλωτὴς ἀκρος, οἷος εὖ μάλα τῷ ἐρχετύπῳ εἰκασμένος, καὶ τὴν ἐρχὴν ὡς ἐκεῖνος, σὺν τοῖς ἑαυτοῦ ὀνόμασι ἤρξατο, χαριεστάτην ἐρχῶν ἁπασῶν, καὶ Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν· ὅρα γὰρ, Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης, συνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Παρθυαίων

καὶ

c Οὐολόγεσος] Nihil mutant Edd. & M. d Θύμου] Sic Edd. P. & marg. *AtW.* Θυμοῦ ceterae male & M. e Κρεπέριος] Sic Edd. *F. Ald. P. S.* &c. Ἐσπέριος καρποῦ. γρ. Κρισπέριος C. male. Κρεπέρκος M. f Συνέγραψε] Sic Edd. *ἀνέγραψε* P.

13. Καὶ ἐσπέριος * καρποῦ] Γρ. Κρισπέριος. *G.*

*Καρπῦ] Sic pro Καλπουρνιανὸς quoque editum invenio. Sed error eſt manifeſtus. *J. F. R.*

τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. Interpres: *Cum ſuo nomine principium duxit ut ille, feſtiviſſimum illud principiorum omnium, animumque Atticum ſpirans.* Inepte animus Atticus tribuitur exordio. Lucianus ſcripſit, χαριεστάτην ἀρχὴν ἁπασῶν, καὶ Θύμου τοῦ Ἀττικοῦ ἀποπνέουσαν. *elegantiſſimum omnium exordiorum & thymum Atticum redolens:* hoc eſt Atticam elegantiam. ut dudum emendandum oſtendi in lectionibus *Heſiodeis.* Pertinet huc quod *Philoſtratus* minor lib. II. εἰκόνων de *Pindaro* prodidit: *Αἱ δὲ εἴσω μέλιτται θελιφγάζουσι τὸ παιδίον, ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι, καὶ τὰ κέντρα ἀνέλκουσαι, δέει τοῦ ἐγχειρήματος, ἐξ ὑμήττου τάχα ἥκουσι, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν τῆς ἀοιδίμων Ἀθηνῶν· καὶ γὰρ τοῦτο οἶμαι αὐτὰς ἐνεάξαι Πινδάρῳ. Quae vero intus apes ſunt infantem curant, labris mel infundentes, aculeosque, ne puerum laedant, contrahentes. Ex Hymetto fortaſſe veniunt, & pinguibus inclytisque Athenis: hoc enim ipſum puto Pindaro inſtillaſſe.* mel nimirum Hymettium. *J. G. G.*

Θυμοῦ] (Immo ipſa haec verba. V. not. noſtr. ad 599. C. D.) *M. du S.*

Θυμοῦ] (Symmach. Ep. III. ad Auſon. Erat quidem illa Achas ſalibus conſperſa & thymo odorata. Terentian. de Metr. p. 2437. n. 9.) *T. H.*

Θύμου] Recte erat in P. ſola. In ipſo M. prave Θυμοῦ. *M. du S.*

Θύμου] Non dubitavi hoc vulgatae praeferre, quae Θυμοῦ, habebat, vertebatque *animum Atticum ſpirans;* quod nihili eſt, & ex accentu male poſito natum. Herbam autem *thymum* Athenis multum in uſu fuiſſe, vid. Scholiaſt. ad *Ariſtoph.* Plut. 253. & 283, apud quem priore loco vertitur *cepa*, & pauperum cibus fuiſſe ab *Schol.* traditur: altero vero, *thymus.* At herba *thymus*, quam & hodie *thym* vocamus, multum differt ab cepis. *Thymum* herbam deſcriptam vid. ap. *Dioſcor.* L. III. c. 37. Ubi *Matthiolus* eam & Graece Θύμον vocari notat, & figuram addit, de cepis vero ibi nihil. Nec ſatis expedit differentiam, immo confuſionem hanc *Salmaſ.* ad Solin. p. 907. Sed cepas forſan ab animoſa acrimonia ſic vocatas conjicit, & cum *Heſychio* aliisque Lexicographis fatetur Θύμον ſaepe *cepas* ſignificare, ſed radices herbae *thymi* eſui ineptas eſſe. Ego tamen ad herbam fragrantem *thymum* apud Lucian. reſpici cenſeo, quo cibos condivere ad guſtum atque odorem gratiorem, immo acutiorem ſeu ſtimulantem ac ſalivam provocantem, adeoque adpetitum, ut vocamus, cientem, quo Lectoribus ſimiliter movendam legendi cupiditatem deſignat. *J. F. R.*

61. Κρεπέριος] *Tacit.* An. 14. 5: de alio quidem, ſed *Creperejus* ibi ſcribitur, & ſane in M. Κρεπέρῃ ſcriptum eſt. *M. du S.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Inepte vertitur *Creperius Calpurnius Pompeji civis*, pro *Pompejopolita* vel *Pompejopolitanus.* Lucas Holſtenius in notis ad *Steph.* de urbibus in ΠΟΜΠΗΙΟΝΠΟΛΙΣ. *Almel.*

Κρεπέριος Καλπουρνιανὸς Πομπηϊουπολίτης] Quod *Almelov.* monet, id *Micylli* verſio, quam *Pariſina* Ed. exhibet, jam habebat. pro Πομπηϊόπολις autem Πομπηϊού-

καὶ Ῥωμαίων, ὡς ἐπολέμησαν πρὸς ἀλλήλους, ἀρξάμενος εὐθὺς [a] ξυνισταμένου· ὥστε μετά γε τοιαύτην ἀρχὴν, τί ἂν σοι τὰ λοιπὰ λέγοιμι, ὁποῖα ἐν Ἀρμενίᾳ ἐδημηγόρησε, τὸν Κερκυραῖον αὐτὸν ῥήτορα παρασκευάμενος; ἢ οἷον Νισιβηνοῖς λοιμὸν, τοῖς μὴ τὰ Ῥωμαίων αἱρεθεῖσι, ἐπήγαγε, παρὰ Θουκυδίδου χρησάμενος ὅλον ἀρδην, πλὴν μόνου τοῦ Πελασγικοῦ, καὶ τῶν τοῦ μακρῶν, ἐν οἷς [b] οἱ τότε λοιμώξαντες, ᾤκησαν; τὰ δ' ἄλλα καὶ ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο, ὥστε καὶ ἐς Αἴγυπτον κατέβη, καὶ ἐς τὴν βασιλέως [c] γῆν τὴν πολλήν· καὶ ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν εὖ ποιῶν. ἐγὼ γ' ἂν δαπλοῦν αὐτὸν ἔτι καλαλιπὼν τοὺς ἀθλίους Ἀθηναίους ἐν [d] Νισίβει, ἀπῆλθον ἀκριβῶς εἰδὼς καὶ ὅσα ἀπελ-

& Romanorum, ut inter ſe pugnarunt; initio facto ab eo inde tempore, quo conflatum eſt. Ut poſt tale initium, quid reliqua tibi dicam, quomodo in Armenia concionatus ſit, in medium producto ipſo Corcyraeorum oratore? aut qualem Niſibenis, qui Romanas partes non eſſent ſecuti, peſtilentiam immiſerit, ſumtam mutuo confertim totam a Thucydide, excepto ſolo *Pelaſgico*, & *longis munitionibus*, in quibus habitabant qui tum laboraverant peſtilentia. Caeterum etiam *inceperat ab Aethiopia*, ita ut deinde *in Aegyptum deſcenderet*, & *in Regis terras multas*, & bonum factum, quod in illis manſit. Equidem ſepelientem illum in Niſibi miſeros Athenienſes relinquens diſceſſi, cum accurate noſſem, quae

a Ξυνισταμένου] Sic *Fl. J. P.* aliaeque. Καθισταμένου *Thucyd.* b Οἱ τότε] Probat *Fl. J. P.* Ὁπότε W. male. c Γῆν] Τὴν βασ. τὴν γῆν τὴν. W. d Νισίβει] Νισίβι W. Sed fuit Νισίβει.

πηϊούπολις reponendum erit in *Almelovenii* nota, quam ita exhibeo ut in *Graev.* editione exſtat. At poſteriore modo ſcribit *Strabo* L. XII. p. 841. (al. 562.) Error autem Benedicti inde ortus quod in nonnullis Edd. Πομπηίου πολίτης, disjunctim ſcriptum, vel duobus tamen accentibus. In *Junt.* vero recte erat, ut dedimus. *J. F. R.*

Ibid. Πομπηϊουπολ.] Duae hujus nominis urbes memorantur: altera in Cilicia, in Paphlagonia altera. De poſteriori intelligo. *M. du S.*

67. Κερκυραῖον . . ῥ.] Armenium oratorem indicare videtur, qui a Romanis auxilium iisdem verbis peteret, quibus Corcyraei apud *Thucydidem* ab Athenienſibus petunt. V. *Thuc.* l. c. &, ſi lubet, *Pott.* κερκυραΐκα μάσιξ. 239. *M. du S.*

Κερκυραῖον . . ῥήτορα] Vid. *Thucyd.* I. 32. adſcripſerat *M. du S.* Et mox ad verſ. ſeq. vid. *Thucyd.* II. 17. Et poſt tres verſus rurſum *Thucyd.* II. 48. nempe ad verba: ἀπὸ Αἰθιοπίας ἤρξατο. *J. F. R.*

68. Νισιβηνοῖς] Niſibis prius Antiochia Macedoniae dicta, ultra Euphraten ſita erat. De hac urbe *Xiphil.* in Traj. 249. & 251. C. & Illuſtr. *Spanhem.* 605. *M. du S.*

71. Πελασγικοῦ] Vid. *Thucyd.* II. 17. qui nefas duxiſſe Athenienſes obſervat in eo loco quemquam habitare, quem tamen ſcrupulum neceſſitas obſidionis exemit. Adde *Plin.* VII. 56. *Pauſ.* Att. *Plut.* Them. *App.* Mithr. De μακρ. τειχ. Vid. *Thucyd.* I. 96. 107. II. 13. *M. du S.*

72. Λοιμώξαντες] Vid. infra *Alex.* c. 36. *J. F. R.*

73. Ἀπὸ Αἰθιοπίας] Cur autem ex Aethiopia usque nugator ille petierit, aperiet lectus *Thucydides* (II. c. 48. p. 111.) Apud hunc enim initium peſtis illius, ex Aethiopia, quae per Aegyptum graſſata, ac Lybiam, Perſarumque imperium in Athenienſes tandem irruit: quod inſulſus hic ſcriptor ſecutus, contra fidem hiſtoriae ad ſua tempora tranſtulerat. Coepit enim Seleuciae, vid. *Capitol.* in Vero c. 8. & in eum locum *Salmaſii* notas; & *Amm. Marcell.* Quae res obſervata Medico ſummo hujus aetatis *Richardo Mead* perſuaſit, Peſtem eſſe morbum Africanum, qui aliis in regionibus nunquam naſcatur, ſed ex Aethiopia ad alias gentes, ſi res recte inveſtigetur, ſemper per contagium perlatus inveniatur. Vide Librum quem Anglice *de Peſte* edidit, Latine etiam in exterorum gratiam in Hollandia excuſum. *M. du S.*

75. Ἐν ἐκείνῃ γε ἔμεινεν] Hoc quid velit, & quam callide a *Luciano* hic additum ſit, haud facile intelliget, cui temporis illius hiſtoria menti non obverſabitur. Non conſtitit enim illic peſtis, quam vanus ille ſcriptor in hoſtes Romanorum ſolos immiſerat, ſed a Veri exercitu in Occidentem illata, per Italiam, Germaniam, alias credo etiam Europae regiones graſſata eſt, teſte *Capitolino* in M. Aurel. c. 13. De ea intellige etiam, quae in Ἀλεξ. leges c. 36. Credo itaque cum haec ſcriberet Lucianus, coepiſſe jam apud Romanos peſtem illam; indeque factum, ut ſic ironicas gratias Hiſtorico illi ageret, qui eam tam caute in Meſopotamiae finibus deſiiſſe fecerat. *M. du S.*

77. Ἀθηναίους] Athenienſes urbane admodum vocat, qui revera Romani erant, quia a Thucydide omnia mutuabatur fatuus ille, apud quem Athenienſes moriebantur. Nemo ergo de emendatione cogitet textum depravatura. *M. du S.*

80. Ἐπιεικῶς] *Valde.* *F. G.*

Ἐπιεικῶς] Vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. ubi ἐπιεικεῖς τινας, & Paraſit. c. 48. *M. du S.*

Ἐπιεικ-

quae etiam poſt meum diſceſſum dicturus erat. Nam rurſus hoc etiam valde frequens nunc eſt, uti putent hoc eſſe Thucydideis ſimilia dicere, ſi quis paucis immutatis ipſa illius verba dicat, etiam minuta illa, *Ut ipſe quoque dicas*, *Non propter eandem*, *profecto*, *Et illa parum aberat quin omitterem*. Idem enim hic ſcriptor multa etiam armorum & machinarum genera, ut Romani illa nominant, ita retulit, *foſſam* ut illi, & *pontem*, & ſimilia *dixit*. Et cogita mihi, quae ſit hiſtoriae dignitas, & quam deceat Thucydidem, inter Attica nomina Italica iſta interpoſita eſſe, quae purpurae inſtar ornatum addant, ac decentiam, omninoque conſentiant.

Ἀλλ-

ε Τοῦτο] Τοῦτ' W. f Καὐκεῖνα] Καικία Fl. Vulg. ſerv. cett. Κακεῖνο M. ſed a recent. manu. g Ὡς] Ὅπως L. Nihil mutat Fl. J. H. P. h Νὴ] Ἦ M. Ἰδία marg. AiW. & P. Vulgatum tuentur J. Fl. H. &c. i Παρέλιπον] Παρέλειπον W. k Ἀνέγραψε] Ἂν ἔγραψε W. male.

79. Τὸ ἧ ..] Οἷον παντα χοῦ τῷ γελοίῳ ἐπιτυδκιμῶν ὁ κατάρατος ἔτος. M.

Ἐπιεικῶς] Verum ἐπιεικῶς *Bud.* in Lex. vertit *mediocriter*. Et in *Herodian.* ἐπιεικὴς *manſuetus*, *placidus*, vertirur a Boeclero, vid. ejus Indicem. Qui igitur haec concordant? Concordant eodem modo ut ἱκανὸς, quod *ſufficiens* notat, ac tamen plerumque pro *multo*, immo & quod modum interdum excedit, accipitur. Sic ἐπιεικῶς medio ſignificatu erit, *quod decet*, *quantum par eſt*, at ſi πολὺς accedit, *quam multum* ſignificare, nihil mirum. De ἐπιεικὴς vid. Schol. ad *Gall.* c. 23. *J. F. R.*

82. Ἐντρέψας — ἐ δ' αὐτὴν] Locus corruptus. *F. G.*

Ἐντρέψας] Hic deeſt aliquid *Longol.*] Hic locus aſteriſco in Ed. *J.* notatur, ut mutilus, credo: quanquam de aſteriſco nihil monet editor *Antonius Franzinus*. V. Ἀποφρ. Ego certe depravatiſſimum judico. *M. du S.*

Ibid. Τὰ αὐτοῦ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὐκεῖνα, ὡς καὶ αὐτὸς ἂν φαίης] Sane perperam Benedictus corrupit ſententiam hujus loci, vertendo ac ſi omnia Luciani eſſent, *ea quae ſunt ipſius diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*, quae ſunt oppido inſipida & inſulſa. Contra peccavit *Micyllus* nimium curioſe vel potius inepte exprimendo ea, quae tanquam exempla ex Thucydide ſumpta & paſſim ab illius temporis ſcriptoribus inſulta Lucianus producit, in quibus putat quoque eſſe has ipſas medias voces, quum eae ſint meae Lucianeae. Vertebat enim *ea quae ſunt ipſius illius*, *dixerit quiſpiam*, *ut μικρὰ καὐκεῖνα*, *hoc eſt*, *parva & illa*, *& ὡς ἑ αὐτὸς ἂν φαίης*, *id eſt*, *ut etiam ipſe dixeris*. Ut debes igitur, intellige, *iſta*, *quae ſunt ejus ipſius*, *dixerit quiſpiam*, *parva quoque illa*, *ut ὡς ἑ αὐτὸς ἂν φαίης*, *ἐ δ' αὐτὴν νὴ Δία*, *καὐκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον*. quae tria ſunt fruſta imitationis perverſae. *J. G.*

83. Ὡς ἧ αὐτὸς ἂν φαίης] Καὶ ἧ αὖ ἑ τοῦτο ἐπιεικῶς πολὺ νῦν ἐστι. τὸ οἴεσθαι τοῦτο εἶναι τοῖς Θουκυδίδου ἐοικότα λέγειν, εἰ ὀλίγον ἐντρέψας, τὰ αὐτὰ ἐκείνου λέγοι τις μικρὰ καὐκεῖνα, ὡς ἑ αὐτὸς ἂν φαίης. ἐ δ' αὐτὴν νὴ Δία καὐκεῖνα ὀλίγου δεῖν παρέλιπον. Salmurienſis: *Nam rurſus abunde illud ſuppetit*, *putare hoc eſſe Thucydidi ſimilia dicere*, *ſi parum reveritus*; *ea quae ſunt ipſius*, *diceret quiſpiam*, *parva & illa*, *ut ipſe dixeris etiam*. *Non ob eam cauſſam per Jovem*, *& parum abfuit quin illa praetermiſerim*. Ecquid poterat monſtroſius? Eſt ne qui intelligat, quid interpres ſibi velit. In Graecis verbis nihil eſt quod paullo humaniorem moretur. Illorum vero haec eſt ſententia: *Et hoc namque valde frequens nunc eſt*, *quod putent Thucydidem egregie ſe referre*, *ſi paullulum mutatis Thucydideis quis dicat*, *& illa quidem parva*; ὡς ἑ αὐτὸς ἂν φαίης, hoc eſt, *ut ipſe fatearis*. *Et iſta*, *per Jovem*, *parum abeſt*, *quin omiſerim*. Eſt hoc genus loquendi, ὡς καὶ αὐτὸν ἂν φαίης, Thucydidi frequens, quod illi ſtulti imitatores, ſervum pecus, ſaepius inculcabant, aliaque, paucis immutatis, quod & avorum noſtrorum memoria in illis, qui Ciceroniani volebant videri, non raro fuit exagitatum ab iis, qui veram Ciceronis imitandi rationem tenebant. *J. G. G.*

Ἄλλος δέ τις αὐτῶν, ὑπόμνημα τῶν γεγονότων γυμνὸν συναγαγὼν ἐν γραφῇ, κομιδῇ πεζὸν, καὶ χαμαιπετὲς, οἷον καὶ στρατιώτης ἄν τις τὰ καθ' ἡμέραν ἀπογραφόμενος, συνέθηκεν, ἢ τέκτων, ἢ κάπηλός τις συμπερινοστῶν τῇ στρατιᾷ. πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲν αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι [a] προπεπονηκώς. τοῦτο μόνον [b] ἠτιασάμην αὐτῷ, ὅτι ὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον, ἢ κατὰ τὸν συγγραμμάτων τύχην· Καλλιμόρφῳ ἰατρῷ τῶν κονιοφόρων ἕκτης ἱστοριῶν Παρθικῶν. καὶ ὑπεγέγραπτο ἑκάστῃ ὁ ἀριθμὸς, καὶ, νὴ Δία,

16. Alius vero quidam ex illo numero, commentarium eorum, quae gesta fuerant, nudum scripto congerens, pedestrem valde & humilem, composuit, qualem etiam miles *fecerit*, quae fiunt quotidie, describens; aut caupo aliquis oberrans cum exercitu. Verum enim vero tolerabilior sane hic idiota erat, ipse quidem statim quis esset manifestus, sed qui alii venusto homini, & tractandae historiae perito, laborem praeceperit. Illud solum in eo reprehendi, quod ita inscripserat libros suos, stilo magis quam pro fortuna librorum tragico, *Callimorphi, medici sextae contariorum, historiarum Parthicarum*, & subscriptus erat uniuscujusque *libri* numerus. Etiam,

a Προπεπονηκώς] Sic Mſ. Gr. Item W. & P. Πεπονηκώς Edd. omnes. *b* Ἠτιασάμλω] *Fl.* Ἠτιασάμλω jota subscripto ad latus posito.

1. Πλὴν ἀλλὰ μετ.] Prava versione pervertit Interpres omnem horum verborum elegantiam juxta & sensum, Πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲ αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ δέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεπονηκώς. reddens, *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Praeterquam quod χαρίεις hic non est *gratus*, sed *doctus, politus*, ut ad hunc locum animadvertit *Graevius* ὁ χαριέστατος. ἦν in hac periodo non *est*, nec *sit*, sed *esset* vel *foret* vertendum fuit, ut saepe: vide sis quae supra lib. 1. c. 4. notavimus. Caeterum dixerat Noster, inter alios, quos malos viderit historicos, fuisse qui nudam, sterilem, & exilem corrasisset rerum farraginem, stylo pedestri, humi repente; non secus quam si miles quidam, quae singulis diebus gerantur, annotans, ea composuisset; vel faber, vel lixa castra sequens. *Nisi quod* (sic verto, quae porro Noster ait) *melius modum teneret rudis ille & impolitus, qui statim qualis esset, cognosci posset, quique impendisset hunc laborem, eum ornandum daturus alii cuipiam polito ac erudito, & ad conscribendam historiam satis docto viro.* Sic locus hic intelligendus, pro vulgato πεπονηκὼς ex *Graevii* MS. προπεπονηκὼς lecto; verbo huic loco, ut recte Vir Cl. judicat, convenientissimo. Verbum προπονέω habet quidem *H. Stephanus*, nempe in Thesauri Appendice; sed qualia ibi multa, nulla auctoritate subnixum: quod mirum, quum non modo hic in MS. verum etiam quater alibi Lucianus id usurpet: nimirum Tom. I. in *Vitar. Auctione* c. 23. in *de Gymnasiis* c. 9. & 26. f. ac in *Rhetorum praeceptis* c. 3. Huc pertinet Πρόπονος, quod ab *Hesychio* exponitur εὐκρατὴς, εὔφημος, πρόχειρος, ἕτοιμος, ἀνεμπόδιστος. Sed perperam in Hesychio scribitur πρόπωνα pro πρόπονα. *J.J.*

4. Χαρίεντι] De illo qui nudos belli illius commentarios ediderat, perinde ac si nauta aut caupo annotasset, quae in castris essent gesta: πλὴν ἀλλὰ μετριώτερός γε ὁ ἰδιώτης ἔτος ἦν, αὐτὸς μὲ αὐτίκα δῆλος ὢν, οἷος ἦν, ἄλλῳ τέ τινι χαριέντι, καὶ δυνησομένῳ ἱστορίαν μεταχειρίσασθαι πεποιηκώς. Interpres: *Verum modestior est hic privatus, qui qualis sit, statim apparuit, atque alteri cuipiam, qui sit gratus, & historiam possit aggredi, materiam subministravit.* Num ὁ χαρίεις est gratus? nugae. οἱ χαρίεντες Graecis sunt homines docti, politi, elegantiore doctrina exculti. Sic οἱ χαρίεντες apud Aristotelem frequenter opponuntur, τοῖς πολλοῖς, plebi, sive indoctis, idiotis. οἱ χαριέστατοι τῶν ἰατρῶν apud nostrum alibi, *doctissimi Medicorum.* Dein pro πεπονηκὼς legendum ex Mſ. προπεπονηκὼς, eleganter. Sic igitur hunc locum verte: *Verum modestior est hic ineruditus scriptor, qui statim qui sit ostendit*, (sive *cur sic scripserit, prodit*) *alii doctiori, & qui par sit historiae scribendae, materiam praebuit.* quod & Ciceronem, in commentario sui consulatus, & Julium Caesarem in commentariis de bello Gallico & civili secutos esse veteres referunt. προπονεῖν est eleganter in alicujus gratiam laborare, operam alicui rei navare alterius commodo, iemand voor arbeiden / ut eodem modo loquuntur Germani & Belgae. quae notio hujus vocis a Lexicorum scriptoribus non fuit observata. Paullo post Tragicam inscriptionem librorum vocat, plenam tumoris, & fastus, cum quis magnifica nomina sibi & libro imponit. Τοῦτο μόνον ἠτιασάμλω αὐτοῦ, ὅτι ὕτως ἐπέγραψε τὰ βιβλία τραγικώτερον

Etiam, me Jupiter, prooemium ſupra modum frigidum fecit, hac ratione concludens, *familiare eſſe medico ſcribere hiſtoriam, ſiquidem Aeſculapius ipſe ſit Apollinis filius, Apollo autem muſageta & eruditionis omnis princeps*: & quod, cum incepiſſet Ionica *conſuetudine* ſcribere, neſcio quo conſilio ad communem ſubito transiit: ἰατρείην dicens & πείρην, & ὁκόσα, & νοῦτοι· reliqua vero, quae in uſu multitudinis ſunt, & pleraque, qualia *petuntur* e trivio.

17. Si vero me oportet ſapientis etiam viri mentionem facere, nomen quidem illius in obſcuro jaceat; dicam vero conſilium, & libros nuper Corinthi *editos*, ſpe omni praeſtantiores. In principio enim,

κ᾽ τὸ πρooίμιον ὑπέρψυχρον ἐποίησεν, ὅτω συναγαγὼν οἰκεῖον εἶναι ἰατρῷ ἱστορίαν συγγράφειν, εἴγε ὁ Ἀσκληπιὸς μὲν, Ἀπόλλωνος υἱὸς, Ἀπόλλων δὲ, Μουσηγέτης, καὶ πάσης παιδείας ἀρχων. κ᾽ ὅτι ἐξαμένων ἐν τῇ Ἰάδι γράφειν, οὐκ οἶδ᾽ ὅ,τι δόξαν, αὐτίκα μάλα ὅπῃ τ᾽ κοινὴν μετῆλθεν, [d] ἰητρείην μὲν λέγων, κ᾽ πείρην, καὶ ὁκόσα, καὶ νοῦσοι, τὰ δ᾽ ἄλλα, ὅσα ὁμοδίαιτα τοῖς πολλοῖς, κ᾽ τὰ πλεῖστα, οἷα ἐκ [e] τριόδου.

Εἰ δέ με δεῖ καὶ σοφῆς ἀνδρὸς μνησθῆναι, τὸ μὲν ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω, τ᾽ γνώμην δ᾽ ἐρῶ, καὶ τὰ πρώην ἐν Κορίνθῳ συγγράμματα, χρείττω πάσης ἐλπίδος· ἐν ἀρχῇ μὲν

c ᾽Ο,τι] Sic W. Ὅτι Edd. d Ἰητρείλω] Ἰατρείλω Edd. omnes. M. in litura. e Τριόδου] Περιόδου W. & Fl. male. Ceterae recte τριόδου.

κότερον, ἢ κατὰ τὴν τ᾽ συγγραμμάτων τύχην, Καλλιμόρφου ἰατροῦ τ᾽ τ᾽ Κοπροφόρων ἕκτης ἱστορίαν Παρθικῶν. Tragicam inſcriptionem vocat, quod ſuo nomini Καλλιμόρφου adjecerit ἰατροῦ τ᾽ τ᾽ Κοπτοφόρων ἕκτης, quia hoc & a veterum conſuetudine eſt alienum, & faſtum prae ſe fert quendam Tragicum, hoc eſt qualis Regibus in Tragoediis tribuitur. Inde illud Satyrici: *Grande Sophocleo bacchatur carmen hiatu.* Sic inferius c. 23. Καὶ μὴν ἔστ᾽ ἄλλους ἰδεῖς ἂν τὰ μὲ προοίμια λαμπρὰ, κ᾽ τραγικὰ, κ᾽ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ γράφοντας. *At vero alios etiam reperias, qui prooemia ſplendida, tragica, & ſummopere prolixa ſcribant.* Quid ſi Lucianus vixiſſet noſtro tempore, & vidiſſet & inſcriptiones librorum portentoſas, nihil non grandibus verbis promittentes, & auctorum magnifica nomina, non uno verſu contenta, ut miſer Callimorphus prae his ſit modeſtiſſimus, quantum nigri ſalis illi fuiſſet perdendum, ad hanc inſaniam emendandam. Cum dicit κοπτοφόρων τ᾽ ἕκτης ſubauditur τάξεως, centuriae ſextae haſtatorum medicus. τάξις eſt centuria, ut *ordo* apud Latinos. Hinc *ordinis ductor* centurio. *Juſtin.* Ordines nemo niſi ſexagenarius duxit. Duae τάξεις erant σύνταγμα, hoc eſt manipulus, τάξις non eſt legio; ut Latinus cepit interpres. *J. G. G.*

Χαρίεντι] *Junt.* Χαρίεν-τι; quod ſolet ſaepe, ut paullo ſupra εὐ-τρέπως, & infra, οὐκ οἶ-δ᾽ pro οἶδε, item οἶ-α pro οἷα. nec tamen eſt ſuſpicio, eam toties unum vocabulum in duo diſpeſcere voluiſſe. De ſignific. voc. χαρίεις, prò *erudito*, confer infra Tom. ult. *Mort. Peregr.* c. 39. Εἰ μ᾽ ἔν τινι ἰδιωτικῷ τινα χαρίεντα, ubi eodem ſignificatu quem Cl. *Graev*: hic oſtendit. *J. F. R.*

5. Προπετοποιικὸς] G. W. & P. In Impr. πιπτοποιικὸς. *M. du S.*

8. Ἰατροῦ τ᾽ τ᾽ κοπτοφόρων ἕκτης] Interpretantur *medici haſtatorum legionis ſextae*; quam quidem interpretationem rejicit ordo, ſerieſque & poſitio articulorum, quae omnino alia eſſe debebat. Tum in Pſeudomanti occurrunt voces illae, στρατιώτας δύο λογχοφόρους & κοντοφόρους. Cuperem ex illis ſcire, quinam ex his accederet ad haſtatos? at ibi Benedictus ex Eraſmo *alterum lancea, alterum conto armatum*, non haſta. Quod me attinet, opinarer rectius verti poſſe ex Inſcriptionibus, quas video exſtare, *Dianae. T. Fl. Flaccus. praef. alae. Ulp. contariorum*, vel *Dianae. ſacravit. T. Fl. Italicus. praef. alae. 1. Ulp. contar. c. X.* Sic optime verba Graeca noſtri auctoris intelligi poſſunt, *medici ſextae contariorum* nempe alae. *J. G.*

Ἰατροῦ] Malo *legionem* intelligere, donec *Centuriae* cuique Medicum aſſignatum oſtendatur. *Cohortem* tamen alii malunt, quia nullibi *Legionis haſtatorum* mentio fit, inter quos Vir Doctiſſ. *La Faye.* Certe τάγμα Graecis ejus aetatis & Luciano ipſi Legio eſt, infra c. 31. *M. du S.*

18. Ἰητρείην] Conſule *Hippocr.* qui Ἰητρὸς & ἰητρείην, ni fallor, habet. Cum enim inſulſus iſte a vulgata loquendi conſuetudine in hiſce receſſerit, & ad Magiſtri Hippocratis Dialectum ſe converterit, ſic ſcripſiſſe uti Hippocrates ſcripſerat, neceſſe eſt; quod & in reliquis vocibus a Luciano hic allatis obſervatur. Noſter tamen ἰητρικὴν non ἰητρείην cum Ionice ſcribit, vocat. Vid. Συρ. c. 18. *M. du S.*

Ἰητρείην] Quod *Solanus* non conjecit, ſed recte vidit, Ionica dialecto hoc vocab. ſcribendum, id adeo verum eſt, ut Mſ. ne quidem indigeamus; quare id invitis Edd. recepi. *J. F. R.*

μὴν γὲ εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ τῆ προοιμίῳ περιόδῳ, συνηρώτησε τὺς [a] ἀναγιγνώσκοντας, λόγον πάνσοφον δεῖξαι σπεύδων, ὡς μόνῳ ἂν τῷ σοφῷ [b] πρέποι ἱστορίαν συγγράφειν. εἶτα μὲ μικρὸν, ἄλλο συλλογισμὸς, εἶτα ἄλλο· καὶ ὅλως ἐν ἅπασι σχήμασι συνηρώτηλο αὐτῷ τὸ προοίμιον τὸ ἐκ κολακείας ἐς κόρον· καὶ τὰ ἐγκώμια Φορτικὰ, καὶ κωμῳδῇ βωμολοχικά· ὁκ ἀσυλλόγιςα μέντοι, ἀλλὰ συνηρωλημένα, καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. καὶ μὴν κἀκεῖνο Φορτικὸν ἐδόκει μοι, καὶ ἥκιςα Φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, καὶ πώγωνι πολιῷ καὶ βαθεῖ πρέπον, τὸ ἐν τῷ προοιμίῳ εἰπεῖν, ὡς ἐξαίρετον τῦτο ἔξει ὁ ἡμέτερος ἄρχων, ἤγε τὰς πράξεις καὶ Φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιῦσι. [c] τὸ γὰρ τοιῦτον, εἴωθε ἄρα, ἡμῖν [d] ἔδει καλαλιπεῖν λογίζεσθαι, [e] ἢ αὐτὸν εἰπεῖν.

Καὶ μὴν ἀδ' ἐκεῖνο ὅσιον [f] ἀμνημονεῦσαι, ὃς τοιάνδ' ἀρχὴν ἤρξατο. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων, καὶ Περσέων· καὶ μικρὸν ὕςερον· ἔδεε γὰρ Πέρσῃσι γενέσθαι [g] κακῶς· καὶ πάλιν, ἦν Ὀσρόης, ὃν οἱ Ἕλληνες Ὀξυρόην ὀνομάζυσι· καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα.

statim prima prooemii periodo; interrogatione aggressus est lectores suos, studuitque sapientissimam rationem ostendere, *solum nempe sapientem decere historiam scribere.* Deinde paucis interjectis, syllogismus alius. Et in universum omni genere argumentandi per quaestiones compositum ipsi fuerat prooemium. Adulationis *hic fuit* ad satietatem, laudes importunae, & plane parasiticae; neque illae tamen extra syllogismum, sed interrogatae & collectae ipsae etiam. Verum illud quoque importunum mihi videbatur, & minime virum philosophum, & barbam canam prolixamque decens, quod in prooemio dixit, *illud eximium habiturum nostrum principem, cujus actiones etiam philosophi scribere jam dignentur.* Tale quid enim, si modo *omnino veri quid subest*, nobis existimandum relinquere potius oportebat, quam ipsum dicere.

18. Neque vero fas fuerit mentionem praetermittere illiùs, qui hoc coepit exordio. *Venio dicturus de Romanis & Persis.* Et paullo post, *debebat enim Persis male evenire.* Et rursus, *erat Osroës, quem Graeci Oxyrhoën appellant.* Et alia id genus mul-

a Ἀναγιγνώσκοντας] Ἀναγινώσκοντας M. & Fl. Sed vulgatam exhibent *Ald. J. P. H.* &c. b Πρέποι] Πρέπει *Fl.* Ceterae & M. Πρέποι. c Τὸ γὰρ τοιῦτον] Τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔοικε Coll. Nil mutant Edd. & M. nisi quod *Fl.* τοιοῦτο. d Ἔδει] Ἐδείπερ P. e Ἢ] Μᾶλλον ἢ Pell. f Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονῆσαι W. g Κακῶς] Κακὰ *J.*

41. Τὸ γὰρ τοιοῦτον] Γραι. τῷ γὰρ τοιούτῳ ἔοικε. G.

27. Συνηρώτησε τὺς ἀναγιγνώσκοντας] Dialectice cum lectoribus dissertavit. ut cis pauca, ἀλλὰ συνηρωτημένα καὶ συνηγμένα κἀκεῖνα. Sed dialectice interrogata collectaque etiam illa. *Th. M.*

42. Ἢ αὐτὸν εἰπεῖν] Facessat illud μᾶλλον quod *Pell.* intrudit, in aliis Codd. & Edd. autem rectius abest, quum satis per se ellipsice intelligi solcat, ut in *Evang. Luc.* XVIII. 14. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ ἢ ἐκεῖνος. Ad quae verba plura *L. Bos.* Conf. nos supra ad Dial. *pro Lapsu* c. 12. ubi μᾶλλον etiam post ὅσον omitti solere notavimus, & forsan pluribus indicabimus infra ad *Gall.* c. 18. *J. F. R.*

44. Ἀμνημονεῦσαι] Citatur e *Laërtio* τὸ ἀμνημονεύειν. F. G.

Ἀμνημονεῦσαι] Ἀμνημονεύειν eodem sensu dixit *Laërt.* quod ego ad Laërtium observavi. *Immemoria* similiter pro oblivione, usurpavit *Papinianus* l. 44. de acquirenda vel amittenda possessione: *peregre profecturus pecuniam in terra, custodiae causa, condiderat: cum reversus locum thesauri immemoria non repeteret, an desisset pecuniam possidere.* *AE. M.*

Ἀμνημονεῦσαι] Non oblivionem hic significat, ut Viro summo visum. Sed verti necessario, uti fecimus, debet. V. Ὀρχ. c. 20. ubi quidem ἀμνημονέω est, ut & apud *Thucyd.* III. 40. At hic apud *Lucianum* eodem modo usurpatum vides ἀμνημονεύω. In W. tamen ἀμνημονῆσαι legitur. *M. du S.*

45. Ἔρχομαι ἐρέων περὶ Ῥωμαίων] Vid. *Herodot.* I. 8. & II. 161. *M. du S.*

48. Ὀσρόης] De hoc vid. not. *Soulii* cap. seq. *J. F. R.*

50. Ὁμοίως

multa. Vides, similis hic illi alteri, nisi quod iste quidem Thucydidi, hic vero Herodoto admodum erat similis.

19. Alius quidam dicendi facultate nobilis, Thucydidi autem similis ipse quoque, aut paullum illo melior, qui urbes omnes, & omnes montes, & campos & fluvios disertissime elocutus fuerit, & vehementissimum, ut putabat, illud, *In hostium capita malorum depulsor vertat!* Tantum frigus inerat supra Caspias nives & glaciem Gallicam. Clypeus igitur Imperatoris toto vix libro ab illo descriptus est, & *Gorgo* in umbone, *& oculi illius ex caeruleo & albo ac nigro*, *& balteus colore iridis, & dracones flexi in capreolos, & in cincinnos plexi.* Vologesi quidem braccae, aut frenum equi, Hercules, quot millia versuum singula horum *occupant!* & qualis caesaries Osrois fuerit, cum Tigrin transnaret: & in quale antrum confugerit, hederae & myrti & lauri, ingenio sibi suo implexarum, & umbrosum illud undique facientium. Vide, quam ista sint necessa-

50 [h] ὁρᾷς, ὅμοιος ἐστὶν ἐκείνῳ, παρ' ὅσον ὁ μὲν, Θουκυδίδῃ, ἔστω δὲ, Ἡροδότῳ εὖ μάλα ἐῴκει.

Ἄλλος τις ἀοίδιμος ὑπὲρ λόγων δυνάμει, Θουκυδίδῃ καὶ αὐτὸς ὅμοιος, ἢ ὀλίγῳ ἀμείνων αὐτῷ, πάσας πόλεις, καὶ πάντα ὄρη, καὶ πεδία, καὶ πόλεμους ἑρμηνεύσας πρὸς τὸ σαφέστατον, καὶ ἰσχυρότατον, ὡς ᾤετο· τὸ δὲ, ἐς ἐχθρῶν κεφαλὰς ὁ ἀλεξίκακος τρέψειε· τοσαύτη ψυχρότης ἐνῆν ὑπὲρ τὴν Κασπιακὴν χιόνα, καὶ τὴν κρύσταλλον τὴν Κελτικήν· ἡ γοῦν ἀσπὶς ἡ τοῦ αὐτοκράτορος, ὅλῳ βιβλίῳ μόγις ἐξηρμηνεύθη αὐτῷ, καὶ Γοργὼν ἐπὶ τῇ ὀμφαλῷ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῆς ἐκ κυανοῦ, καὶ λευκοῦ, καὶ μέλανος, καὶ ζώνη [i] ἰριοειδὴς, καὶ δράκοντες ἑλικηδὸν, καὶ βοστρυχηδόν. ἡ μὲν [k] Οὐολογέσου ἀναξυρὶς, ἢ ὁ χαλινὸς τοῦ ἵππου, Ἡράκλεις, ὅσαι μυριάδες ἐπῶν ἕκαστον τούτων, καὶ οἷα ἦν ἡ Ὀσρόου κόμη, διανέοντος τὴν [l] Τίγρητα, καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων, καὶ σύσκιον ἀκριβῶς ποιούντων αὐτὸ, σκόπει ὡς ἀναγκαῖα τῇ

[h] Ὁρᾷς, ὅμοιος] Sic Edd. Ὁρᾷς οὐχ' ὅμοιος Angl. & P. [i] Ἰριοειδὴς] Ita recte inveni in P. S. H. Ald. Fl. F. B2. Ἡριοειδὴς male J. & marg. AIW. & L. Ἐριοειδὴς Angl. & G. Ἰριοειδὴς P. Vulgatae vero adsentitur M. [k] Οὐολογέσου] Sic legere J. Fl. H. B2. & M. notat M. du S. [l] Τίγρητα] Nihil mutant J. Fl. P. H. & M.

50. Ὅμοιος] Ante hanc dictionem est οὐχ in Angl. Cod. mendose. J. B.

Ibid. Οὐχ ὁμ.] A. & P. In impressis nihil. Forsan scripserat Lucianus; ὡς ὁμ. quod eodem redit, & facile a Librario post ὁρᾷς omissum fuerit. M. du S.

Ὁρᾷς, ὅμοιος] Non ita absurda est lectio Codd. οὐχ inferentium, ut *Bourdel.* pronuntiat, potest enim interrogandi more accipi; nam vulgata hiat. Sed malim ὡς ὅμοιος legere, formula in his usitatissima. J. F. R.

62. Γοργὼν ἐπὶ τῇ ὀμφαλοῦ] Ex initio Iliad. A. ubi Agamemnonis clypeus sic describitur. J. G. G.

Γοργὼν] Vid. *Hom.* Il. A. 36. & E. 741. M. du S.

64. Καὶ ζώνη ἰριοειδὴς] Mss. ἠριοειδὴς. male, vide *Hom.* Il. A. v. 27. J. G. G.

Ibid. Ἰριοειδὴς] Angl. ἰροειδὴς. J. B.

Ἰριοειδὴς] L. & Ed. J. ἠριοειδὴς, P. Ἱεροειδὴς: corrupte omnes. M. & Edd. reliquae ut edi curavimus. M. du S.

Ἰριοειδὴς] Cum propter variationis multitudinem editionum notas admodum perplexe notasset *Solanus*, ipsas denuo consului, & quinque priores sic ut edidi habere deprehendi, cumque id firmetur ex *Homero*, Iliad. A. 27. ubi post memoratos eosdem colores, etiam sequitur: ἑκατερθ' ἰρίσσιν ἐοικότες, nihil jam moror ceterorum Codicum varietates. J. F. R.

66. Ἀναξυρὶς] Vid. *Spanh.* 538. qui in nummis ea femoralia exhibet. De his Brissonius aliique passim, vide, si lubet, not. ad *Philostr.* p. 34. M. du S.

68. Ὀσρόου κ.] Hujus jam supra nomen vidimus c. 18. vid. & c. 21. unde patet ducem eum fuisse exercitus, a quo fusus est Severianus. Nam quod fugientem hic audis, debetur hoc vanitati scriptoris. De coma Parthorum vid. *Spanh.* 450. M. du S.

69. Τίγρητα] Conf. hoc *Dial.* c. 30. M. du S.

70. Κιττοῦ] Κιττοῦ, καὶ μυρρίνης, καὶ δάφνης, ἐς ταυτὸ συμπεφυκότων. Interpr. *hedera, myrto lauroque, quae eodem loco creverant.* Sed voluit haud dubie Lucianus, frondes earum arborum se invicem attigisse, implicitas fuisse, & in unum quasi coaluisse. H. V.

τῇ ἱστορίᾳ ταῦτα, καὶ [a] ὡς οὐκ ἄνευ [b] αὐτῶν, ἤδει μή τι τῶν ἐκεῖ πραχθέντων.

Ὑπὸ γὰρ ἀσθενείας τῆς ἐν τοῖς χρησίμοις, ἢ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ὅτι τὰς τοιαύτας τῶν χωρίων καὶ ἄντρων ἐκφράσεις τρέπονται. καὶ ὁπόταν ἐς πολλὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἐμπέσωσιν, ἐοίκασιν οἰκέτῃ νεοπλύτῳ, [d] ἄρτι τὴν δεσπότου κληρονομήσαντι, ὃς ἥτε τῶν ἐσθῆτα οἶδεν ὡς χρὴ περιβάλλεσθαι, ἥτε δειπνῆσαι κατὰ νόμον, ἀλλ' [e] ἐμπηδήσας πολλάκις, [f] ὀρνίθων, καὶ συείων, καὶ λαγωῶν προκειμένων, [g] ὑπερεμπίπλαταί τινος, ἢ [h] ταρίχου, ἐς ὃ ἂν διαῤῥαγῇ ἐδίων· ὅτῳ δ' ἕν, ὃν προεῖπον, καὶ τραύματα συνέγραφε πάνυ ἀπίθανα, καὶ θανάτους ἀλλοκότους. ὡς εἰς δάκτυλον τοῦ ποδὸς τὸν μέγαν τρωθείς τις, αὐτίκα ἐτελεύτησε· καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνον Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ [i] εἴκοσι τῶν πολεμίων [k] ἐξέθανον· ἔτι δὲ, καὶ ἐν τῷ τῶν νεκρῶν ἀριθμῷ, τοῦτο μὲν, καὶ ὧδε τὰ γεγραμμένα ἐν ταῖς τῶν

ria historiae, & quam sine istis nihil intellexissemus eorum, quae ibi gesta sunt!

20. Prae imbecillitate enim in utilibus *recte versandi*, aut ignorantia dicendorum, ad tales regionum & antrorum descriptiones confugiunt, & cum in multas magnasque res incidunt, similes sunt servo divitiarum insueto, creta nuper demum domini sui hereditate, qui neque vestis novit quemadmodum induenda sit, neque ex more cibum capere: sed irruens saepe, cum tamen aves, & suillae, & lepores appositi sint, in pulmentum aliquod aut salsamentum usque eo oppletur, ut ne rumpatur *metus sit*. Ille igitur, quem modo dicebam, etiam vulnera descripsit omnino improbabilia, & mortes absurdas, ut aliquis in pollice pedis vulneratus statim exspiraverit; &, ut inclamante solum Prisco duce, septem & viginti hostium mortui sint. Insuper etiam in caesorum numero, idque etiam praeter scripta in principum epi-

a Ὡς] Ὧν P. *b* Αὐτῶν] Deest in W. *c* Γὰρ] Nihil mutant *J. H. B2. P. Fl.* & M. *d* Ἄρτι τῶν δεσπ. κλ.] Sic *Fl. H. P. S.* Ἄρτι κλη. τῶν δ. inverso ordine *J.* & W. *e* Ἐμπηδήσας] Ἐκπηδήσας L. *f* Ὀρνίθων] Ὀρνιθίων marg. *A1W.* & mox λαγώων. *g* Ὑπερεμπίπλαται] Sic *B2. Fl. J. H. P.* &c. Ὑπερεμπίμπλαται W. *h* Ταρίχου] Ταρίχους marg. *A1W.* *i* Εἴκοσι] Sic edo ex Codd. M. P. L. A. G. Ἑπτὰ ϛ΄ ὀκτὼ Edd. omnes absurde. *k* Ἐξέθανον] Ita G. & W. Ἀπέθανον Edd.

84. Ὑπερεμπ. ἔτνους] * Ἀττικὴ ἡ σύνταξις. τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους † λέγειν Ἀττικόν· αὐτοὶ γὰρ ἔφαγον, φασὶ, τῶν ἀρτου, καὶ κατέαγα τοῦ κρανίου. Ἔτνος πᾶν ὄσπριον ‡ ἐρεχθέν. *V.*

* Hoc Scholion male relatum ad verba Οὗτοι δειπνῆσαι κατὰ νόμον, indicante *Solano*, eo quo pertinet, retuli. *J. F. R.*

† Λέγειν] Λέγεται Edit. *Cler.* quam correxit *M. du S.*

‡ Ἐρεχθέν] Ἐριχθέν. M. Addi debuit & elixum. &c. Sic *Galenus* &c. *M. du S.*

75. Γὰρ] Mallem γοῦν. *M. du S.*

79. Νεοπλούτῳ] Sic supra *Tim.* c. 5. & non semel alibi (ex divisione *Solani*; quare suspicor jam esse caput 7. vel 8. quod quaesitum irem, si esset tanti.) *M. du S.*

85. Ταρίχου] Salsamenta enim, uti & ἔτνος, tenuiorum cibus. Unde proverbium ταρίχους ἀξιώτερον, quo usus est *Aristoph.* in Vespis. Vide etiam *Theophr.* Char. π. ἀγροικίας. *M. du S.*

90. Πρίσκου] Bellum hic in Armenia gessit, quod captis ab eo Artaxatis An. Christ. 164. confectum est. V. *Capitol.* in M. Aurelio cap. 8. Statius Priscus. *M. du S.*

91. Ἑπτὰ καὶ ὀκτώ] Angl. εἴκοσι. *J. B.*

Ἑπτὰ ϛ΄ εἴκοσι] A. G. M. P. & L. In impressis omnibus pro εἴκοσι, legebatur ὀκτώ. *M. du S.*

Ibid. Ἐξέθανον] Procul dubio recte Mss. Angl. & noster: καὶ ὡς ἐμβοήσαντος μόνου Πρίσκου τοῦ στρατηγοῦ, ἑπτὰ καὶ εἴκοσι τῶν πολεμίων ἀπέθανον, aut ut meus liber, ἐξέθανον. sic mox iidem codices Κρόνιον, non κρόνον. Illo enim exprimere Graece voluit *Saturninum*. κρόνος enim non *Saturninus*, sed *Saturnus*. *J. G. G.*

Ἐξέθανον] Sic praeter Mss. Gr. etiam M. In reliquis ἀπέθανον. *M. du S.*

94. Ἀρχόντων ἐπιστολαῖς] Quas epistolas intelligat, haud facile dixeris. Sed tum ex phrasi τῶν ἀρχόντων, tum ex historia, quae memorat Lucium Verum, dum bellum illud gerebatur, sedisse Antiochiae, proclive est suspicari de literis Prisci & Cassii, ad Imperatorem L. Verum, intelligendum esse, quas vul-

epistolis mentitus est. Ad Europum enim hostium quidem cecidisse trecenties, & septuagies mille ducentos & sex: Romanorum vero solos duos, saucios autem factos novem. Haec nescio an sanae mentis aliquis ferat.

21. Verum illud quoque dicendum, quod non pusillum est. Prae nimio Atticismi studio, & accuratissimae circa linguam puritatis, ausus est talia etiam Romanorum nomina facere, & transferre in Graecum, ut pro Saturnino Κρόνιον diceret, Φρόντιν autem Frontonem, Titianum porro Τιτάνιον, & reliqua magis etiam ridicula. Ad haec idem hic de Severiani exitu scripsit, deceptos esse alios omnes, qui ferro illum mortuum putent; periisse autem virum inedia, hoc enim mollissimum mortis genus illi visum, ignorans, totum quod

ἐχόντων ὑποστολαῖς ἐψεύσατο. ὅτι γὰρ Εὐρώπῳ, τῷ μυριάσι τολεμίων, ἀποθανεῖν μυριάδας ἑπτὰ, καὶ τριάκοντα, καὶ ἓξ πρὸς διακοσίοις· Ῥωμαίων δὲ, μόνους δύο, καὶ τραυματίας γενέσθαι ἐννέα· ταῦτα οὐκ οἶδα εἴ τις ἂν εὖ φρονῶν, ἀνάσχοιτο.

I Καὶ μὴν καὶκεῖνο λεκτέον, ὡ μικρὸν ὄν. [m] ὑπὸ γὰρ τῆ κομιδῆ Ἀττικὸς εἶναι, καὶ ἀποκεκαθάρθαι τὴν φωνὴν· ἐς τὸ ἀκριβέστατον, ἠξίωσεν οὕτω καὶ τὰ ὀνόματα ποιῆσαι τῶν Ῥωμαίων, καὶ μεταγράψαι ἐς τὸ Ἑλληνικόν, ὡς [n] Κρόνιον μὲν, Σατορνῖνον λέγειν, Φρόντιν δὲ, τὸν Φρόντωνα, Τιτάνιον δὲ, τὸν Τιτιανὸν, καὶ [o] τἄλλα πολλῷ γελοιότερα. ἔτι ὁ αὐτὸς οὗτος, περὶ τὸν [p] Σεβηριανῦ τελευ-
10 τῆς ἔγραψεν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πάντες, ἐξηπάτηνται οἰόμενοι ξίφει τεθνάναι αὐτὸν, ἀποθάνοι δὲ ἀνῆς, σιτίων ἀποχόμενος· τοῦτον γὰρ αὐτῷ ἀλυπόταλον δόξαι τὸν θάνατον· οὐκ εἰδὼς ὅτι τὸ μὲν πάθος ἐκεῖνο πᾶν, τριῶν,

l Ἐννέα] *os.* Angl. & P. Vulgatam servant Edd. & M. *m* Ὑπὸ] M. P. L. & *Fl.* Edd. cett. ὑπὲρ. *n* Κρόνιον] Κρόνον Edd. omnes, praeter *J.* quae Κρόνιον, quam lect. firmant Codd. A. G. P. L. Κρονεῖον W. *o* Τἄλλα] Ἄλλα W. Τἆλλα *J. H. S.* Τἄλλα *Fl. P.* recte. *p* Σεβηριανῦ] Edd. fere omnes male Σεβεριανῦ, praeter *S.* & *B2.* *Aldina* eodem vitio laborat, quae paullo post tamen recte Σεβηριανὸς habet. Σευηρ— W. ubique.

6. Σατουρνῖνον λέγειν] Σάτουρνον γὰρ Ῥωμαῖοι τὸν Κρόνον λέγουσιν. *V.*

vulgaverint Imperatores, ut tanta victoria innotesceret. *M. du S.*

Ibid. Εὐρώπῳ] Urbs est Mediae, inquit *Palmerius*. In tabulis Geographicis cis Euphratem, in Cyrrhestica ponitur. *M. du S.*

95. Μυριάδας ἑπτὰ] Cum conjungi etiam possint ad ultimam numerorum classem constituendam τριάκοντα & ἓξ, orietur numerus modestior 70236. Sed qui mentiuntur, tales minutias non curant. Mendacia, ut illa JCtorum favorabilia, sunt laxae interpretationis. *J. M. G.*

98. Ἐννέα] Angl. *os.* *J. B.*

2. Ὑπὲρ] Flor. ὑπὸ. *J. B.*

Ὑπὸ] M. P. L. & Ed. *Fl.* Reliquae ὑπὲρ. *M. du S.*

6. Κρόνιον] Angl. Κρόνιον. *J. B.*

Κρόνιον] Sic habet etiam P. L. & Ed. *J.* W. vero Κρόνιον. Libellum *de morte peregrini* amico inscribit, cui hoc nominis erat; Cave putes hunc fuisse *Saturninum*. Extat etiam nomen hoc apud *Plutarchum* in Mario. *Frontonem* quod attinet, fuit quidam *Fronto* Philosophus, M. Aurelii praeceptor. V. *Xiph.* sub finem M. Antonini, & M. Antoninum ipsum, I. 11. vide etiam *Xiphil.* in Adrian. 265. D. de Corn. Frontone, Jurisconsulto insigni. Sed hi omnes nihil ad historiam illam, ni fallor. *M. du S.*

9. Σεβηριανοῦ] Hoc nomen, ut & sequens Ossroës paulo aliter in Ἀλεξ. c. 27. efferuntur, ita tamen, ut facile eosdem homines agnoscas. Apud *Xiphilinum* (& nostrum infra) Σεβήριανος. In Adrian. 265. A. bis, & B. vide & 268. ubi caedes ejus narratur, cum nonagenarius esset, tantaeque virtutis, ut a Trajano Imperio dignus pronuntiatus fuerit. Patrem Luciani fuisse credo. Sed alio in loco (257. A.) aliter idem, nempe Σερουιανὸς. Sed hic a nostro diversus, de quo vide in M. Aur. 270. C. ubi Σεβηριανὸς scribitur; & Ἐλεγείαι dicitur Armeniae locus, in quo circumventus Romanorum exercitus internecioni totus datus est. M. Σευηριανὸς ubique. *J.* Edit. & aliae nonnullae hic & mox iterum Σεουηριανὸς, quae cum deinde Σεβηρ— recte scribant, nos & hic recte scribi curavimus, uti ante nos *B2.* & *Benedictus* fecerant. *Severianus* autem hic Gallus dicitur a nostro Ἀλεξ. c. 27. Armeniamque invasurus Alexandri Oraculum consuluit, quo responso, quove exitu, ibidem discres. *M. du S.*

τριῶν, οἶμαι, ἡμερῶν ἐγένετο· ἀποθανεῖν δὲ, καὶ [a] ἑπτὰ διαρκέσειν οἱ πολλοί· ἐκτὸς εἰ μὴ τῷθ' ὑπολάβοι τις, ὡς [b] Ὀσρόης εἰσήκει θερμαίνων ἑῷ· ἂν [c] Σεβηριανὸς λιμῷ ἀπόληται, καὶ [d] διὰ τοῦτο οὐκ [e] ἐπήγαγε διὰ [f] τῆς ἑβδόμης.

Τὰς δὲ καὶ ποιητικοῖς ὀνόμασιν, ὦ καλὲ Φίλων, ἐν ἱστορίᾳ χρωμένους, πῶς ἂν τις θείη, τὰς λέγοντας, ἐλέλιξε μὲν ἡ μηχανὴ, τὸ τεῖχος δὲ μέσον, μεγάλως ἐδόνησε; καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς καλῆς ἱστορίας· [g] Ἔδεσσα μὲν δὴ οὕτω τοῖς ὅπλοις θερμαραγεῖτο, καὶ [h] ὄτοβος ἦν, καὶ κόναβος ἅπαντα ἐκεῖνα, καὶ ὁ στρατηγὸς ἐμερμήριζεν, ᾧ τρόπῳ μάλιστα προσαγάγοι πρὸς τὸ τεῖχος· εἶτα μεταξὺ ὕττως εὐτελῆ ὀνόματα, καὶ [i] δημοτικὰ, καὶ πωλικὰ πολλὰ παρενεβέβυστο, τὸ, ἐπέστειλεν ὁ στρατοπεδάρχης τῷ κυρίῳ, καὶ, οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ [k] ἐγχρήζοντα, καὶ, ἤδη λελυμένοι θεὶ αὐτὸς ἐγίγνοντο. καὶ τὰ τοιαῦτα·

ille passus est, trium, puto, dierum fuisse; qui vero cibo abstinent, etiam septem dies durare multos; nisi quis hoc putet, stetisse Osroën expectantem dum fame periret Severianus, & ob id ipsum per septem dies non supervixisse.

22. Eos vero quo quis loco ponat, jucundissime Philo, qui Poëticis in historia verbis utuntur, *deditque stridorem Machina, procumbensque murus tonuit vehementer?* Et rursus in alio libro praeclarae historiae, *Edessa quidem igitur adeo quassis circumsonat armis, strepitusque fuere & tumultus illa omnia.* Et *Dux versat sub pectore curas, qua maxime ratione ad muros accedat.* Deinde inter haec vilia adeo nomina, & plebeia & mendicorum propria multa inculcata erant, *Epistolavit campiductor Domino*, &, *Milites mercabantur illa quibus indigebant*, &, *Jam loti ad illos aderant*,

a Ἑπτὰ] Ἐς ἑβδόμην W. Vulgatam tuentur *Fl. J. H. P. b* Ὀσρόης] Ὀσρόης τις W. *c* Σεβηριανὸς] Hic rursus quaedam male Σεβερ— praeter *Ald. Fl. S. H.* & *B2. d* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* uno verbo. *e* Ἐπήγαγε] Sic *Fl. J. H. P.* Ἔπηγε W. L. & marg. *AIW. f* Τῆς ἑβδόμης] Τῆς ζ. *Fl. g* Ἔδεσσα] Αἴδεσσα W. Nihil a vulg. abeunt *Fl. J. H. P. h* Ὄττοβος] Ὄτοβος W. *i* Δημοτικὰ] Edd. male Δημωτικὰ secunda longa, excepta *S.* & *B2.* quae *o* habent cum Cod. M. *k* Ἐγχρήζοντα] Sic *J. Ald. Fl. H. P. S.* Ἐγχρήζοντα sine puncto subscripto M. Quin immo *Fl. 1* plane exprimit ἐγχρηίζοντα exhibens.

27. Ὄτοβος ἦν ᾧ κόναβος] Ἦτοι κρότος ᾧ θόρυβος, καὶ ψόφος. ὡσαύτως ᾧ κόναβος. *G.*

18. Σεβηριανὸς] Σεβηριανὸς λιμῷ (non λίμῳ, ut est in animadv. Cl. *Bos*) ἀπόληται, καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐπήγαγε διὰ τῆς ἑβδόμης. Sensus verborum est: *Severianum intra triduum mortuum fuisse, quum inediam ad septimum usque diem perferant plerique; nisi si quis adstitisse putet Osroëm, & exspectasse, donec fame enectus esset Severianus, & propterea eum non produxisse vitam per hebdomada.* Interpres postrema sic reddiderat: *& ob hoc eum per septem dies in aciem non eduxisse.* Verum hoc denotare ἐπάγειν, unde didicerit ille, nescio. Est ἐπάγειν hic absolute positum pro ἐπάγειν τὸν βίον, h. e. *insuper agere vitam, producere vitam*, quemadmodum ἄγειν & διάγειν absolute etiam usurpatur sine voce βίον. Haec in animadverss. p. 63. *L. Bos.*

19. Ἐπήγαγε] Recte quidem Cl. *Bos* hoc verbum modo exposuit; non tamen est quod adeo praecise neget id quoque in aciem educere significare posse; nam ἐπάγω & προσάγω in bellicis expeditionibus frequens, pro *irruo, induco exercitum* in hostem; adeoque non ita longe abludit ab *educere in aciem.* Dixi, credo, de hoc significatu, ex *Arrian. Exped.* I. 1. p. 6. &c. ad *Hermot.* c. 68. Verum ideo nihilo minus versio pristina erat absurda; quare eam mutavi. *J. F. R.*

20. Διὰ τῆς ἑβδόμης] Sic apud *Athen.* 301. A. διὰ δωδεκάτης. V. *Casaub.* & II. 15. *M. du S.*

23. Ἐλέλιξε] Ἐλέλιξε δὲ μηχανὴ, & τὸ τεῖχος δὲ μέσον μεγάλως ἐδόνησε, ut & sequentia sunt verba Homerica. *J. G. G.*

Ἐλέλιξε] Vide Il. A. 530. μίγαν δ' ἐλέλιξεν Ὄλυμπον. *M. du S.*

24. Ἐδόνησε] Voce δοῦπος utitur *Xen.* p. 164. 35. Sed nullibi, credo, verbo; praesertim cum μεγάλως &c. Vox Homero familiaris. Il. Δ. 504. Et ad quae paullo post sequuntur, conf. eundem Il. B. 210. & B. 3. *M. du S.*

26. Ἔδεσσα] Edessea Arabiae civitas, antea Antiochia dicta, ut scribit. *Plin.* l. V. c. 24. *G. C.*

Ἔδεσσα] Olim Antiochia ad Καλλιφωνα dicta. *V. Plin.*

V.

ciant, & similia: ut similis ea res esset tragoedo, qui altero quidem pede alto cothurno nitatur, alterum autem sandalio devinctum gerat.

ὥστε τὸ πρᾶγμα ἐοικὸς εἶναι τραγῳδῷ, τὸ ἕτερον μὲν πόδα, ἐπ' ἐμβάτου ὑψηλοῦ ὑποβεβηκότι, θατέρῳ δὲ, σάνδαλον ὑποδεδεμένῳ.

23. Ac videas etiam alios, prooemia quidem splendida & tragica & ad excessum usque longa scribentes, ut speres te mira quanta post isthaec omnino auditurum: at ipsum corpus historiae pusillum quoddam & ignavum subjungentes, ut hoc etiam simile videatur puerulo, si qua Cupidinem vidisti sic ludentem, persona Herculis maxima, aut Titanis, caput occultantem. Statim igitur qui audiere, illud subjiciunt: *Parturiunt montes.* Oportet autem non ita esse, sed similia omnia, & ejusdem velut coloris, consentiensque capiti corpus reliquum, ne galea quidem sit aurea, thorax autem omnino ridiculus, ex pannis alicunde, aut pellibus putridis consutus, & vimineus clypeus, porcina autem circa tibias.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλους ἴδοις ἂν, τὰ μὲν προοίμια λαμπρὰ, καὶ τραγικὰ, καὶ ἐς ὑπερβολὴν μακρὰ συγγράφοντας, ὡς ἐλπίσαι θαυμαστὰ ἤλικα τὰ μετὰ ταῦτα πάντως [m] ἀκούσεσθαι, τὸ σῶμα δὲ αὐτὸ τῆς ἱστορίας μικρόν τι καὶ ἀγεννὲς [n] ἐπάγοντας, ὡς καὶ τοῦτο ἐοικέναι παιδίῳ, εἴ πω ἔρωτα εἶδες παίζοντα, πρόσωπεῖον Ἡρακλέους πάμμεγα, ἢ Τιτᾶνος ὑποκείμενον· εὐθὺς γοῦν οἱ ἀκούσαντες ὑπιφθέγγονται αὐτοῖς, τὸ, Ὠδίνειν ὄρος. [o] χρὴ δὲ μὴ οὕτως, ἀλλ' ὅμοια τὰ πάντα, καὶ ὁμόχροα εἶναι, καὶ συναρμόττειν τῇ κεφαλῇ τὸ ἄλλο σῶμα, ὡς μὴ χρυσῆν μὲν τὸ κράνος εἶναι, θώραξ δὲ πάντη γελοίως ἐκ ῥακῶν πεποιῆσθαι, ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκεκαπυλωμένος, καὶ ἡ ἀσπὶς οἰσυίνη, καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις. ἴδοις γὰρ ἄν

l Μετὰ ταῦτα] Μεταταῦτα junctim *F. H. Ald.* & *Fl.* *m* Ἀκούσεσθαι] Ἀκούσεσθε W. male. *n* Ἐπάγοντας] Ἐπαγάγοντας M. Vulg. habet *Fl. F. H. P.* &c. invenio, alioqui facile admisissem. *o* Χρὴ δὲ] Χρὴ δὲ οἶμαι, W. At illud οἶμαι in nulla Ed.

49. Ἐπιφθέγγονται αὐτοῖς] Ἐπὶ τῷ μεγάλως ἀμαθαινόντων τὸ ἐπίφθεγμα. *V.* Parturient montes] Proverbium tritum. *G.*

50. Ὠδινεν] Ὠδινεν ὄρος, καὶ ἔτεκε μῦν. Παροιμία ἐπὶ τῶν μεγάλα πρὸ * ὑπισχνουμένων, καὶ ἐλάχιστα ἄξια τελούντων. *V.*

55. Οἰσυίνη] Ἐκ λύγων πεπλεγμένη. *V.*

* Ὑπισχνουμ.] In Ed. *Cler.* male ἐπισχνυμ.

V. 24. & *Spanh.* 602. *M. du S.*

31. Δημοτικὰ] M. & P. In reliquis δημωδικά. *M. du S.*

32. Παρατείνεσθαι] V. locum manifestissimum, in *Gallo* c. 11. ubi vox affinis ἀτενεύω adhibetur. *M. du S.*

Παρατείνεσθαι] Infra vero, *Gall.* c. XI. ait ἀτενεῖς ὑπισχνεῖσθαι. Et supra de *Merc. cond.* c. 32. συμπαραβύσασθαι. *M. du S.*

34. Ἐγχωρίζοντα] Castigat scriptorem historiae, qui alibi multa poëtica, alibi plebeia & barbara vocabula suae intexuerat historiae. Inter plebeia etiam est τὰ ἐγχωρίζοντα. sed locus ille sic videtur esse interpungendus & corrigendus: καὶ οἱ στρατιῶται ἠγόραζον τὰ ἐγχωρίζοντα, καὶ ὧν λελουμένοι περὶ αὐτὰ ἐγίνοντο. *& milites emebant sibi victum, & lauti illis indulgebant. ἐγχωρίζοντα Ciceroni & Tacito* sunt *utensilia, copiae victui necessariae.* sed Graecum vocabulum apud nullum bonae notae scriptorem invenias. Paullo ante πλουσικὰ ὀνόματα, non *inopia multa infarta*, ut stulte & sine sententia vertit interpres, sed *mendicis convenientia*, aut, ut *Senec.* loquitur, *verba ad summam caveam spectantia.* *F. G. G.*

46. Εἴ που] Infra vero *Rhet.* c. 6. in *Junt.* legitur ἤπου τὸ Νεῖλον εἶδες; quod *Solanus* ex aliis Edd. in εἴπου mutavit, cui obsecuti sumus. *F. F. R.*

50. Ὠδινεν ὄρος] Paroemiog. *F. B.*

Ὠδινεν ὄρος] In fabulis hodiernis Aesopi non exstat. *M. du S.*

55. Συγκεκαπυλωμένος] Conf. infra Ἐπ. Κρον. c. 28. *M. du S.*

Ibid. Καὶ χοιρίνη περὶ ταῖς κνήμαις] Mellei profecto interpretes. Benedictus, *& tibialia ex corio porcino facta*, male quidem, sed melius tamen quam Micyllus *& tibialia conchis incrustata aut ex corio porcino facta.* At quis dixit tibialia militum? An ita ignotae sunt ocreae, quas haud dubie nunc intellexit Lucianus. Itaque verte *& ocrea circa tibias ex corio porcino.* *F. G.*

57. Pe-

ἂν ἀφθόνως τοιούτους συγγραφέας, τοὺς [a] Ῥοδίων Κολοσσῷ τῷ κεφαλὴν ναυάρχῳ σώματι ἐπιτιθέντας· ἄλλους αὖ ἔμπαλιν ἀκέφαλα τὰ σώματα εἰσάγοντας, ἀπροοιμίαστα, καὶ εὐθὺς ἐπὶ τὰ πραγμάτων· οἱ καὶ προσελαυνίζουσι τὸν Ξενοφῶντα ὅτως ἐξάμηνον, Δαρείου καὶ Παρυσάτιδος παῖδες γίγνονται δύο· καὶ ἄλλους τῶν παλαιῶν· οὐκ εἰδότες ὡς δυνάμει τινὰ προοίμιά ἐστι λεληθότα τοὺς πολλούς, ὡς ἐν ἄλλοις [b] δείξομεν.

Videas enim satis multos id genus scriptores, Rhodii Colossi caput imponentes nani corpusculo: alios contra ea, trunca suo capite corpora inducentes, & statim ad res ipsas *aggressos*: qui etiam suarum partium esse volunt Xenophontem, qui ita coeperit, *Darii & Paryssatidis filii nascuntur duo*; & alios antiquorum. Ignorant nempe, esse quaedam quae vim prooemiorum habeant, licet vulgi intellectum fugiant, ut monstrabimus alias.

Καίτοι ταῦτα πάντα φορητά ἐστιν, ὅσα ἢ ἑρμηνείας, ἢ τῆς ἄλλης διατάξεως ἁμαρτήματά ἐστι, τὸ δὲ καὶ [c] περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι, ὁ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους, τίνι τῶν καλῶν ἔοικεν; εἰς γῆν ὅτῳ ῥᾳθύμως συνήγαγε τὰ πράγματα, ὅτε Σύρῳ τινὶ ἐντυχὼν, ὅτε τὸ λεγόμενον δὴ τοῦτο, τῷ [d] ἐπὶ κωφείων τὰ τοιαῦτα μυθολογούντων ἀκούσας, ὥστε

24. Verumtamen illa omnia tolerabilia sunt, quaecumque aut elocutionis, aut constructionis reliquae sunt vitia. Mentiri vero circa ipsa loca, non parasangis modo, sed integris mansionibus, cui rerum bonarum simile est? Unus quippe eorum adeo supine res congessit, qui neque cum Syro unquam locutus videtur, neque, quod est in proverbio, in tonstrinis talia fabulantes audisse,

a Ῥοδίων] Ῥοδίου L. *b* Δείξομεν] Δείξωμεν W. Nihil mutant Edd. priscae. *c* Περὶ] Παρὰ W. & *Fl.* male. Ceterae recte περὶ. *d* Ἐπὶ κωφείων] Sic recte marg. *AIW.* item *Fl. S.* & *A.* Ceterae pessime Ἐπικουρείων *Epicureorum.* Τῷ ἐπικυρίῳ W.

58. Ναυάρχῳ] Μικρῷ. *G.*

70. Παρασάγγας] Εἶδος μέτρου Περσικοῦ ὃ ἰσὶ στάδια λ'. *V.*

57. Ῥοδίων] Inter Colossos & statuas ingentes imprimis celebratur Colossus Rhodius pedibus centum & quinque altus. *G.C.*

Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Centum is & quinque pedes altus traditur fuisse, sive LXX. cubitorum. *Plin.* XXXIV. 7. *Strabo* XIV. p. 652. C. *Philostr.* Vit. Apollon. V. 7. Vide etiam *Scaligeri* animadv. in *Eusebii* Chron. No. 1794. p. 137. Chares Lyndius Lysippi discipulus fecit, duodecim annorum spatio ad id consumpto; anno ante Chr. 278. Annos 56. cum stetisset, terrae motu prostratus est, (anno ante Chr. 222.) nec unquam restitutus. Jacuit ad an. usque Christi DCLXXII. quo capta a Saracenis Rhodo, vaeniit. Post tot detrimenta, tantum aeris tamen ablatum est, ut DCCCC. Cameli eo fuerint onusti, unde calculo inito ultra 700, 000 librarum pondo fuisse liquet; Camelo cuique nempe DCCC. libris assignatis. Vid. not. nostram ad Is. *a.* c. 18. De terrae motu, quo prostratus est, videndus *Polybius.* V. p. 428. 429. *M. du S.*

Ῥοδίων] Conf. infra Icarom. c. 12. τὸν Ῥοδίων Κολοσσὸν ἐθαυμάσαμεν. Et sic saepe alibi solet. quae tamen non adduco, quia & altera lectio bona, hanc tamen, ut nostro usitatam praefero. *J.F.R.*

62. Ξενοφῶντα] At dubitari a quibusdam audio, an recte Xenophonti tribuantur illi commentarii: quorum ego rationem miror, cum & veteres agnoverint, neque quicquam sit, quod repugnet. Adde *Ael.* Var. H. VII. 14. *M. du S.*

Ibid. Δαρείου & Παρυσ.] Vid. *Xenoph.* Ἀναβ. I. *M. du S.*

70. Παρασάγγας] Vox Persica & Arabica XXX. autem stadia valet. Vid. *Herod.* II. p. 57, 2. *M. du S.*

74. Ἐπὶ κωφείων] Optime hunc locum ita restituit & vertit *Benedictus* noster, cum antea in omnibus, excepta *Fl.* conjunctim legeretur Ἐπικουρείων. Notum autem est veteres illos Athenienses in tonstrinis ad confabulandum convenisse frequentes, uti nos nunc in *coffipoliis.* Sic *Aristoph.* in Pluto p. 338.

> Καί τοι λόγος γ' ἦν τὴν Ἡρακλέα, πολὺς,
> Ἐπὶ τοῖς κουρείοισι τῶν καθημένων.

Ubi diversa quidem phrasis, sed eandem Scholiastes cum Luciano adhibet. Quo quidem in loco miror doctissimam *Daceriam* maluisse Terentium adducere (Ph. 1, 2, 39.) moris illius testem, quam aut *Lucianum* aut *Theophrastum*, apud quem etiam celebris est in

diſſe ; ut de Europo verba faciens ita dicat , *Europus vero ſita eſt in Meſopotamia , manſiones duas ab Euphrate remota : condiderunt illam Edeſſeni.* Neque ſatis hoc illi fuit, verum etiam Samoſata patriam meam, ipſe vir fortis eodem in libro ſublatam, ſua cum arce & munitionibus tranſtulit in Meſopotamiam , ut includatur inter ambo amnes , quam proxime utrinque praeterlabentes , & tantum non ipſa alluentes moenia. Ridiculum autem fuerit , ſi nunc cauſſam apud te , mi Philo , dicam, non ex Parthis me eſſe, neque Interamnum hominem , quibus me correptum ſcriptor admirabilis novum colonum adſcripſit.

περὶ Εὐρώπης λέγων , ὅτως ἔφη· Ἡ δὲ Εὔρωπος , κεῖται μὲν ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ , σταθμοὺς δύο τοῦ Εὐφράτου ἀπέχουσα, [e] ἀπώκισαν δ' αὐτὴν [f] Ἐδεσσαῖοι· καὶ οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν αὐτῷ , ἀλλὰ καὶ τὰ ἐμὴν πατρίδα τὰ Σαμόσατα , αὐτὸς ἐν τῷ αὐτῷ βιβλίῳ χέρμενος ὁ γενναῖος , αὐτὴν ἀκροπόλει , καὶ τείχεσι , μετέθηκεν ἐς τὴν Μεσοποταμίαν , ὡς περιωρίας αὐτὴν ὑπ' ἀμφοτέρων τῶν ποταμῶν , ἑκατέρωθεν ἐν χρῷ παραμειβομένων , καὶ μονονουχὶ τοῦ τείχους ψαυόντων. τὸ δὲ καὶ γελοῖον , εἴ σοι νῦν , ὦ Φίλων, ἀπολογοίμην , ὡς οὐ Παρθυαίων , οὐδὲ Μεσοποταμίτης σοι ἐγὼ , οἷς με φέρων ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς [g] ἀπῴκισε.

25. Illud etiam, Mehercule , usquequaque probabile de Severiano idem ille , interpoſito jurejurando , dixit , ſe profecto audiſſe quemdam eorum, qui ex ipſo facto aufugerint. Neque enim ferro illum voluisse

Νὴ Δία , καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ [h] Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος , ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων. οὔτε γὰρ ξίφει ἐθελῆσαι

e Ἀπώκισαν] Ἀπώκησαν W. f Ἐδεσσαῖοι] Αἰδεσσαῖοι W. g Ἀπῴκισε] Ἀπώκησεν M. h Σεβηριανῷ] Sic jam bene Edd. Σευηριανοῦ W. ubique.

81. Τὰ Σαμόσατα] Σημειοῦ ὅτι Σαμοσατεὺς ὁ Λουκιανός. V.

in eam rem locus in Char. p. 36. ubi vide *Caſaub.* notas p. 243. Add. *Plutarch.* 1273. qui a Theophraſto ἄσειτα συμπόσια dictitari ait ſolita , & 903. 2. Vide etiam *Diog. Laërt.* in Pittaco p. 19. D. W. τῷ Ἐπικουρίῳ. *M. du S.*

77. Εὔρωπος] V. ſupra c. 20. & infra c. 28. *M. du S.*

81. Σαμόσατα] Recte igitur in titulo Samoſatenſis dicitur. At non recte in plerisque , ſi non in omnibus, tabulis noſtris geographicis, ad Euphratis ripam ipſam ponuntur Samoſata. *M. du S.*

83. Μετέθηκεν] Ad h. l. haec notat Cl. *La Croze:* Complura ejusmodi in antiquis inveniri par eſt , quibus hodie conciliandis operam & oleum perdunt *οἱ καλοὶ κἀγαθοί.* *J. F. R.*

85. Ἐν χρῷ] Conf. ſupra *Zeux.* c. 6. f. & ſaepe alibi. *M. du S.*

91. Νὴ Δία καὶ ἐκεῖνο κομιδῇ πιθανὸν περὶ τοῦ Σεβηριανοῦ ὁ αὐτὸς οὗτος εἶπεν ἐπομοσάμενος , ἢ μὴν ἀκοῦσαί τινος τῶν ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου διαφυγόντων] Salmurienſis : *Quin & illud per Jovem admodum credibile idem dixit de Severiano , appoſito juramento , quod audiviſſet ex aliquo eorum , qui ex eo ipſo opere aufugerant.* Nihil dicam de voce barbara in verſione *juramento* , pro quo Latini dicunt *jure jurando.* Ἐξ αὐτοῦ τοῦ ἔργου, non eſt *ex ipſo opere* , ſed *ex illo ipſo proelio. Thucyd.* lib. 3. & Lucianus in hoc ipſo libello c. 29. ἐν τῷ ἔργῳ *in ipſo proelio.* ſaepe ἔργον κατ' ἐξοχὴν *proelium* , *bellum* notat. τρωϊκὸν ἔργον *Arriano* eſt *Trojanum bellum.* Et ſic accipiendum in illo notiſſimo verſu *Homeri:* Μύθων ῥητῆρ' ἔμεναι πρηκτῆρά τε ἔργων. *Verborum oratorem eſſe, actoremque rerum.* Phaenicem ait Achillem docuiſſe pacis & belli artes, ut diſertus eſſet in concionibus, rebus vero gerendis ſtrenuus , & manu fortis. Apud eundem πολλὰ ἰσργὼς eſt fortis, ſtrenuus,

Κάτθαν' ὁμῶς ὀτ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅτε πολλὰ ἰσργώς.

Occidit tam ignavus, quam fortis. Iliad. Ψ , cum Patroclum ſepeliiſſent , λαοὶ σὺ' ἐπὶ ἔργα τράπωνται. *Euſtathius* δηλαδὴ τοῦ πολέμου. ἄσπου φησὶ μέγα ἔργον ἄρης. Sic Latinis *res gerere.* Horat.

Res gerere & victos oſtendere civibus hoſtes
Attingit ſolium Jovis. *J. G. G.*

92. Ἐπομοσάμενος] Sic ſupr. *Hermot.* c. 67. Sed ἐξομοσάμενος. *Apol. pro Merced. Cond.* c. 6. *M. du S.*

σαι αὐτὸν ἀποθανεῖν, οὔτε φαρμάκῳ πιεῖν, οὔτε βρόχον ἅψασθαι, ἀλλά τινα θάνατον ὀπτινοῆσαι τραγικὸν, καὶ τῇ τόλμῃ ξενίζουσα τυχεῖν μοῖρ' γὰρ αὐτὸν ἔχουσα θαμμεγέθη ἐκπώματα ὑαλᾶ, καὶ καλλίστης ὕαλου. ἐπεὶ δὲ πάντως ἀποθανεῖν ἔγνωστο, [a] κατάξαντα τὸ μέγιστον τῶν σκύφων, ἑνὶ τῶν θραυσμάτων χρήσασθαι [b] εἰς σφαγὴν, ἐντεμόντα τῇ ὕαλῳ τὸ λαιμόν. οὕτως οὐ [c] ξιφίδιον, οὐ λογχάριον εὗρεν, ὡς ἀνδρεῖός γε αὐτῷ καὶ ἡρωϊκὸς ὁ θάνατος γένοιτο.

luisse mori, neque venenum bibere, neque laqueum sibi innectere, sed tragicam mortem aliquam excogitare, & ipso consilio novam. Habuisse illum forte pocula mirae magnitudinis vitrea de vitro pulcherrimo. Cum autem mori omnino decretum esset, confregisse scyphorum maximum & fragmentorum uno usum ad caedem, inciso vitri ope gutture. Adeo pugionem aut lanceolam non invenit, ut certe virilis illi & Heroica mors contingeret.

Εἶτα ἐπειδὴ Θουκυδίδης ὀπτάφιόν τινα εἶπε τοῖς πρώτοις τοῦ πολέμου [d] ἐκείνου νεκροῖς, καὶ αὐτὸς ἠγήσατο χρῆναι ἐπειπεῖν τῷ Σεβηριανῷ. ἅπασι γὰρ αὐτοῖς πρὸς τοῦ [e] οὐδὲν αἴτιον τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ κακῶν, τοῦ Θουκυδίδην, ἢ ἄμιλλα. θάψας οὖν τοῦ Σεβηριανὸν μεγαλοπρεπῶς, ἀναβιβάζεσθαι ὀπὶ τὸ τάφον Ἀφράνιόν τινα Σίλωνα ἑκατόνταρχον, ἀνταγωνιστὴν Περικλέους, ὃς τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα ἐπερρητόρευσεν αὐτῷ, ὥστε με νὴ τὰς Χαρίτας πολλὰ πάνυ δακρύσαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος· καὶ μάλιστα ὁπότε [f] ὁ ῥήτωρ ὁ Ἀφράνιος, ὀπὶ τέλει τοῦ λόγου δακρύων ἅμα σὺν οἰμωγῇ πεπαθεῖ, ἐμέμνητο τῶν πολυτελῶν ἐκείνων δείπνων, καὶ προπόσεων· εἶτα ἐπέθηκεν Αἰάντειόν τινα τιὼ κορωνίδα. σπασάμενος γὰρ τὸ ξίφος εὐγενῶς πάνυ,

26. Deinde quando Thucydides funebrem quasi orationem habuit primis illis in bello mortuis; ipse quoque existimavit dicendum aliquid esse de Severiano. Omnibus enim illis cum Thucydide, penes quem tamen nulla caussa est illorum in Armenia malorum, certamen est. Postquam ergo sepeliit Severianum magnifice, ad sepulcrum statuit Afranium Silonem quendam, Centurionem, Periclis aemulum, qui talia ac tanta de illo declamat, ut, ita me Gratiae! multum sane lacrumarum risus mihi excusserit, & maxime cum orator Afranius in peroratione, lacrumans cum ejulatione maximi affectus indice, mentionem facit sumtuosarum coenarum, atque propinationum: deinde sumtam ab Ajacis fabula coronidem imponit. Stricto enim ense generose

a Κατάξαντα] Κατάξοντα W. Nihil mutant *Fl. J. H. P.* b Εἰς σφαγὴν] Εἰς τὴν σφαγὴν W. c Ξιφίδιον] Ξιφείδιον W. d Ἐκείνου] Ex W. & L. Ἐκείνοις enim habebant Edd. e Οὐδὲν] Οὐδενὸς marg. *AIW. f* Ὁ] Deest articulus in W. Adest in Edd.

2. Σκύφων] Ὁ σκύφος ἀρτενικῶς. G.

12. Θάψας] Παύου, ταλαίπωρε, ἱκανῶς σοι πέπαισαι. μέχρι πόσου ἀφ' ἑλάσεις τοὺς καλαράτους; M.

4. Οὐ ξιφίδιον] Honestius nempe id mortis genus, praecipue militaribus viris, habebatur, V. *Tac.* An. XV. 67. & Lipsii notam. *Eur.* Ἑλ. p. 626. Λ. σφαγαὶ δ' ἔχουσιν εὐγενές τι κ' καλόν. *M. du S.*

7. Θουκυδίδης] Vid. *Thucyd.* L. II. c. 34. *M. du S.*

8. Τῷ πολέμου ἐκείνοις νεκροῖς] Ἐκείνου ν'. *Th. M.* *Ibid.* Ἐκείνου] W. & L. uti acute conjecerat *Marcilius*. In reliquis ἐκείνοις. *M. du S.*

10. Οὐδὲν αἴτιον — Θουκυδίδην] Lectio marginis *Aldinae* primo intuitu blanditur, quia αἴτιος fere ubique cum genitivo construitur. Verum & accusativus recte se habet; est enim ellipsis praepos. ἀμὰ vel κατὰ, & significat *Thucydidem nihil culpabilem*, i. e. *propter nullam rem*. Sic οὐδέ τι αἴτιος ex *Homer.* & οὐδὲν αἴτιους ex *Herod.* dudum protulit *Steph.* in Thes. quare plura non addam. *J. F. R.*

12. Θάψας — Σεβ.] Smyrnae sepultus est; V. *Dion.* LXXI. p. 802. B. Coll. cum *Aristid.* Or. II. 13. p. 295. teste *Wottono*, qui *Dacerium* ea de re in partes vocat p. 169. Vitae *M. Aurelii*, quam Anglice cum no-

roſe ſane, & ut decebat Afranium, in conſpectu omnium ad ſepulcrum ſe interemit, non indignus, ita me Mars amet, qui multo ante moreretur, ſi quidem declamavit talia. Et hoc, ait, cum viderent praeſentes, omnes admiratos eſſe, & ſupra modum laudaſſe Afranium. Ego vero tum reliqua illius damnabam, qui tantum non juſculorum & patinarum meminiſſet, illacrumareturque mentioni placentarum; hoc vero nomine maxime illum incuſabam, quod non interfecto antea ſcriptore, qui hanc fabulam docuit, tum demum mortuus eſt.

27. Caeterum multos etiam alios ſimiles hiſce, cum enumerare tibi, ſodalis, poſſim; tamen paucorum facta mentione ad alterum promiſſum meum jam transibo, ad conſilium, quomodo quis ſcribat melius. Sunt enim, qui magna negotia & digna memoratu praetermittunt aut tranſcurrunt; prae inſcitia vero, & pulchri imperitia, atque dicendorum tacendorumque ignoratione, minima quaeque copioſe admodum ſtudioſeque enarrant, diuque in iis immorantur. Velut ſi quis Olympii Jovis totam quidem pulchritudinem talem, tamque multiplicem, non videat, neque laudet, neque his, qui non viderunt, enarret, ſcamillum vero, quod ita ad normam exactus & politus ſit, admiretur, & baſeos pro-

καὶ ὡς Ἀφράνιον εἰκὸς ἦν, πάντων ὁρώντων, ἀπέσφαξεν ἑαυτὸν ὅπι τῷ τάφῳ, οὐκ ἀνάξιος ὢν, μὰ τὸν Ἐνυάλιον, πρὸ πολλοῦ ἀποθανεῖν, εἰ τοιαῦτα ἐρρητόρευε· καὶ τοῦτο ἔφη ἰδόντας τοὺς παρόντας ἅπαντας, θαυμάσαι, καὶ ὑπερπαινέσαι τὸν Ἀφράνιον. ἐγὼ δὲ καὶ τἄλλα μὲν αὐτοῦ ἐκαλεγίγνωσκον, μονονουχὶ ζωμοῦ καὶ λοπάδων μεμνημένου, καὶ ὀδυρομένου τὴν τῶν πλακούντων μνήμην· τοῦτο δὲ μάλιστα ἠτιασάμην, ὅτι μὴ τὸν συγγραφέα, καὶ διδάσκαλον τοῦ δράματος προαποσφάξας, ἀπέθανε.

Πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ὁμοίους τούτοις ἔχων σοι, ὦ ἑταῖρε, καταριθμήσασθαι, ὀλίγων ὅμως ὑπομνησθείς, ὅπι τὴν ἑτέραν ὑποθέσιν ἤδη μελετεύσομαι, τὴν συμβουλὴν, ὅπως ἂν ἄμεινον συγγράφοι τις. εἰσὶ γάρ τινες, οἳ τὰ μεγάλα μὲν τῶν πεπραγμένων, καὶ ἀξιομνημόνευτα παραλείπουσιν, ἢ παραθέουσιν, ὑπὸ δὲ ἰδιωτείας, καὶ ἀπειροκαλίας, καὶ ἀγνοίας τῶν λεκτέων, ἢ σιωπητέων, τὰ μικρότατα πάνυ λιπαρῶς καὶ φιλοπόνως ἑρμηνεύουσιν ἐμβραδύνοντες. ὥσπερ ἂν εἴ τις τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ τὸ μὲν ὅλον κάλλος, τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον ὄν, μὴ βλέποι, μηδ' ἐπαινοῖ, μηδὲ τοῖς μὴ εἰδόσιν ἐξηγοῖτο. τοῦ δὲ ὑποδίου δὲ, τό, τε εὐθυεργὲς καὶ τὸ εὔξεστον θαυμάζοι, καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον,

g Ἀπέσφαξεν] Sic habere *J. Fl. H.* & M. notat *M. du S.* Sed & habent ceterae. h Τἄλλα] Τἆλλα *J. Ald.* ubique. i Καλεγίγνωσκον] Καλαγιγνώσκων W. k Λοπάδων] Λοπαδίων *Fl.* Cum vulgata faciunt cett. & M. l Ὁμοίους] Ὁμοίως W. m Ἰδιωτείας] Ἰδιωτίας W. Vulgatam retinent *J. Fl. H. P.* &c. n Τοσοῦτον & τοιοῦτον] Τοσοῦτο καὶ τοιοῦτο M. Sed poſtremae voci manus recentior ν addidit. o Μηδὲ] Μὴ δὲ *J.* p Ἐξηγοῖτο] Ita reſtitui ex W. L. Ἐξηγεῖτο Edd.

notis edidit. locus autem *Thucydidis*, quem noſter hic reſpicit, exſtat l. II. *M. du S.*

31. Λοπάδων] Flor. λοπαδίων. *J. B.*

46. Τοῦ Διὸς τοῦ ἐν Ὀλυμπίᾳ] De qua ſtatua videndus omnino *Pauſ.* El. p. 156. & ſeqq. Inter orbis miracula in primis recenſetur. *M. du S.*

48. Τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον] Sic noſtro cum Atticis perpetuum eſſe τοιοῦτον pro τοιοῦτο, non opus ut hic rurſum dicatur. Utrumque autem adjectivum & alibi conjungere amat, quod *Solanus* jam ante monuit. Addo igitur hic tantum *Long. Paſt.* L. II. p. 63. Ed. *Wech.* Τοιαῦτα & τοσαῦτα παθόντες, cujus ſtilus cum noſtri omnium optime convenit. Τοιοῦτον καλὸν pro τοιοῦτο, Idem IV. 120. Ed. *Moll.* *J. F. R.*

49. Ἐξην.] Sicut ἐπαινοῖ, ſic & ἐξηγοῖτο legendum. *J. G. G.*

Ἐξηγοῖτο] *Graevii* emendationem confirmant Codd. W. & L. *M. du S.*

51. Καὶ τὴν κρηπῖδα τὸ εὔρυθμον] Benedictus, *& crepidae concinnitatem.* An credimus? Certe ſi qua fides nummo, cui inſculptus univerſus ille Jupiter, plane fuit nudipes ſine ullo pedum tegumento. Et

ρυθμον, καὶ ταῦτα πάνυ μὴ πολλῆς φροντίδος [a] διεξιών.

Ἐγωγ' οὖν ἤκουσά τινος, τὸ μὴ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχην ἐν ὀδ' ὅλοις ἑπτὰ ἕπεσι παραδραμόντος, εἴκοσι δὲ μέτρα ἢ ἔτι πλείω ὕδατος [b] ἀναλωκότος εἰς ψυχρὰν καὶ ἡδὲν ἡμῖν προσήκουσαν διήγησιν· ὡς Μαῦρός τις ἱππεὺς, Μαυσάκας τὄνομα, ὑπὸ δίψους πλανώμενος ἀνὰ τὰ ὄρη, καταλάβοι Σύρους τινὰς τῶν ἀγροίκων, ἄριστον προσκατιθεμένους, καὶ ὅτι τὰ μὴ πρῶτα, ἐκείνους φοβηθεῖεν αὐτὸν, εἶτα μὴτοι μαθόντες ὡς τῶν φίλων εἴη, καθεδέξαιλο, καὶ [c] εἰστιάσαιλο· καὶ γάρ τινα τυχεῖν αὐτῶν ἀποδεδημηκότα καὶ αὐτὸν ἐς [d] τὴν Μαύρων, ἀδελφῷ αὐτῷ ἐν τῇ γῇ στρατευομένῳ. μῦθοι τὸ μὴ τῶτο μακροὶ, καὶ διηγήσεις, ὡς θηράσειεν αὐτὸς ἐν τῇ Μαυρουσίᾳ, καὶ ὡς ἴδοι τοὺς ἐλέφαντας

portionem ; eaque multa cum cura perſequatur.

28. Ego igitur novi aliquem, qui pugnam quidem ad Europum vix ſeptem totis verſibus percurreret, viginti autem vel amplius menſuras aquae (*clepſydras*) impenderet in frigidam & nihil ad nos pertinentem narrationem, ut *Maurus aliquis eques, Mauſacas nomine, prae ſiti per montes oberrans, Syros quosdam ruſticos deprehenderit, qui prandium ſibi apposuerant, atque ut initio illi pertimuerint, deinde autem, cognito, amicum eſſe, acceperint convivio : etenim forte quendam illorum & ipſum in Maurorum terra peregrinatum eſſe, quod ſuus frater in ea regione militaret.* Hinc fabulae longae, & narrationes, *quomodo ipſe in Mauritania venatus eſſet, & ut vidiſſet elephantas multos una*

a Διεξιών] Sic Edd. & M. in quo tamen videtur fuiſſe διεξίοι ; ſed mutatum eſt. b Ἀναλωκότος] Ἀναλωκότα *Fl.* Ἀναλωκότας W. P. Ἀνηλωκότος Edd. omnes. c Εἰστιάσαιλο] Εἰστιασ. L. & *Fl.* d Τὴν Μαύρων] Sic recte Edd. Τὸν Μαύρου Angl. & P. Τῶν Μαύρων L. W. & *Fl.*

quis foret iſte narrandi contextus, ut primo totum κάκκαβον Jovis produxerit, in quo & omnia corpori adfixa continentur, tum diſcedat ad ὑποπόδιον, nunc aberret ad crepidas ? Certe Micyllus *crepidinis concinnitatem*, quem praefero. *J. G.*

Ibid. Κρηπῖδος] Recte κρηπῖδα hic *crepidinem* Micyllus, nos *baſin*, notiore aliquantum verbo, reddidimus. *Salmuriienſis* tamen, qui *crepidam* hic maluit, neſcio an recte ex eo refutetur, quod nudos pedes habet in nummis Jupiter Olympius. *Pauſanias* certe Eliac. I. p. 306, 12. χρυσοῦ ὑποδήματα illi tribuit. Idem p. 307. eam, quae hic κρηπὶς vocatur, βάθρον τοῦ θρόνου nominat ; ὑποπόδιον autem Luciani ὑπόθημα τὸ ὑπὸ τοῦ θεοῦ τοῖς ποσὶν appellat, additque ab Atticis θρανίον vocari. *J. M. G.*

53. Διεξιών] Ita M. etiam ; ſed non a prima manu, videturque prius fuiſſe διεξίοι, quod magis arridet. *M. du S.*

56. Μέτρα — ἀναλ.] Non cauſidici nempe ſoli ad Clepſydras dicebant : factitabant id etiam Luciani aetate, Rhetores, ſeu Sophiſtae. Cujus rei inſigne teſtimonium exſtat apud *Philoſtratum* in Adriano Sophiſta. Τοῦ τοῦ Ἡρώδου ἀκροατῶν δέκα οἱ ἄριστοι (L. ἄριστοι) ἀξιούμενοι ἐπασιτίζοντο τῇ εἰς πάντας ἀκροάσει κλεψύδρων ξυμμετρηθεισῶν εἰς ἑκατὸν ἔπη, ἃ δὴ καὶ ἀποτάδην ὁ Ἡρώδης &c. ubi ἔπη ut & hic, *verſum* ſeu *lineam*, quam nunc dicimus, ſignificat. Verſum eodem ſenſu & uſurpant latini ; *Corn. Nepos* in Epam. c. 4. & *Lact.* II. 8. ἀναλωκότος autem ex W. & P. eſt, pro quo in reliquis ἀνηλ— legitur. *M. du S.*

57. Ἀνηλωκότος] Flor. ἀναλωκότα. *J. B.*

66. Ἐς τὴν Μαύρων] Angl. ἐς τῶν Μαύρων. *J. B.*

Ibid. Τὴν Μαύρων] Vulgatam, quam *J. H. Ald.* & P. ſervant, & hic ſervanda par erat, non ſolum quia ſic frequenter ſolet per ellipſin γῆ vel χώρα, intelligi, ſed quia ipſum γῆν mox ſequitur. *J. F. R.*

73. Ἐν Εὐρώπῃ] Supra ἐπ' Εὐρώπῃ dixit initio hujus c. 28. & infra iterum verſus ejusdem capitis finem. *M. du S.*

Ἐν Εὐρώπῃ] Confer omnino mox c. 38. ubi ἐν Ὀλύνθῳ eodem modo. Id eſt *ad* vel *prope*, non plane *in* ipſa urbe *Europo*. *Aelian.* V. H. I. 25. ἐν Πλαταιαῖς, *ad Plataeas*, ibid. ἐν Μυκάλῃ *ad Mycalen*. Ad quae verba Cl. *Periz.* duo alia ſimilia adducit, & Latinos interdum eodem modo loqui docet. Ita quoque ἐπὶ νηυσὶ, pro *apud*, *juxta naves*, Homero uſitatiſſimum, ut Il. E. 791. Νῦν δὲ ἕκαθεν πόλιος, κοίλης ἐπὶ νηυσὶ μάχονται. *Nunc vero procul ab urbe cavas apud naves pugnant.* Et B. 4. Rurſum E. 36. — καθεῖσεν ἐπ' ἠιόεντι Σκαμάνδρῳ. *Sedere fecit AD herboſum Scamandrum*, non IN ipſum fluvium. Ibid. 598. Στὴν ἐπ' ὠκυρόῳ ποταμῷ. *Steterit ad rapidum fluvium.* Il. A. 423. Ζεὺς γὰρ ἐπ' Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας Χθιζὸς ἔβη. Immo & εἴσω, quod alias *intro* ſignif. pro *usque*, *ad*.

ma pascentes, & ut parum abfuerit, quin a leone devoratus esset, & quantos Caesareae pisces emerit. Et historicus admirabilis, omissis tantis caedibus, quae circa Europum factae sunt, & invasiones, & inducias necessarias, & custodes & his oppositos custodes alios, ad seram usque vesperam abfuit, dum videt Malchionem Syrum Caesareae scaros ingentes vili pretio ementem: nisi vero nox oppressisset, forte etiam coenaturus cum illo erat, scaris jam paratis. Quae nisi cum cura scripta essent in historia, magna nos ignorassemus, & jactura Romanis intoleranda fuisset, si Mausacas Maurus sitiens, quod biberet, non invenisset, sed incoenatus in castra rediisset. Quamvis quot alia longe magis ri-

πολλὰς ἐν τῷ αὐτῷ συννεμομένας, καὶ ὡς ὑπὸ λέοντος ὀλίγου δεῖν καταβρωθείη, καὶ ἡλίκους ἰχθῦς ἐπρίατο ἐν Καισαρείᾳ· καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς [e] ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ [f] ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας, καὶ φύλακας, καὶ ἀντιφύλακας, ἄχρι βαθείας ἑσπέρας [g] ἐφεισήκει ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις [h] ἀξίους ὠνεῖσθαι. εἰ δὲ μὴ νὺξ κατέλαβε, τάχα καὶ συνεδείπνει μετ' αὐτοῦ, [i] ἤδη τῶν σκάρων ἑσκευασμένων. ἄτοπ εἰ μὴ ἐνεγέγραπτο ὅπου μελῶς τῇ ἱστορίᾳ, μεγάλα ἂν ἡμεῖς ἠγνοηκότες ἦμεν, καὶ ἡ ζημία Ῥωμαίοις ἀφόρητος, εἰ Μαυσάκας ὁ Μαῦρος διψῶν, μὴ εὗρε πιεῖν, ἀλλ' ἄδειπνος ἐπανῆλθεν ἐπὶ τὸ στρατόπεδον. καίτοι πόσα ἄλλα μακρῷ γε-

[e] Ἐν] Nihil variare Edd. & M. notat *M. du S.* [f] Ἐπελάσεις] Sic restitui ex marg. *Arw.* & Codd. G. W. P. L. Ἐπιλύσεις enim Edd. male. [g] Ἐφεισήκει] Ex W. P. & *Fl.* Cett. male ἀφειςήκει. [h] Ἀξίους] Ita recte Edd. Ἀξίων M. erasa quae prius fuerat litera Σ. Πολλῶ ἀξ. *Marc.* prave. [i] Ἤδη] Δὴ M. Sed notatum ut spurium.

78. Ἀξίους] Εὐώνους. *G.*

ad, eidem usurpatur Il. A. 71. Et εἰς Ἴλιον recte vertitur *ad* Trojam Il. E. 210. Ut innumera ejusdem similia omittam. *J. F. R.*

75. Ἐπελάσεις] Ex Mss. scribend. καὶ ὁ θαυμαστὸς συγγραφεὺς, ἀφεὶς τὰς ἐν Εὐρώπῃ γιγνομένας σφαγὰς τοσαύτας, καὶ ἐπελάσεις, καὶ σπονδὰς ἀναγκαίας. *Et divinus ille scriptor praetermisit tantas ad Europum strages, & impressiones, & foedera necessaria.* In vulgatis ἐπελιύσεις. Sed ἐπελαύνειν, est *impressionem facio, incurro.* ut statim cap. 29. καὶ πόῤῥωθεν ἐπελαυνόντων δέος ἐποίει. & procul *advenientibus terrorem incutere.* & c. 31. f. ἢ πῶς δέξονται τὸ ἐλεφάντων ἐπέλασιν. *quomodo elephantum incursus excipient.* *J. G. G.*

Ἐπελάσεις] Adde c. 31. C. Εὐχ. c. 36. Extat etiam in W. P. & L. quod autem in vulgatis est ἐπιλύσεις, pravum est. *M. du S.*

78. Σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμην] Σκάρους παμμεγέθεις καὶ πολλοῦ ἀξίους ὤ. *Th. M.*

Ibid. Ἀξίους] Vulgo legitur, ὁρῶν Μαλχίωνα τὸν Σύρον ἐν Καισαρείᾳ, σκάρους παμμεγέθεις ἀξίους ὠνούμην. non video quin recte legatur. *Marcilius* legit, Σκάρους παμμεγέθεις πολλοῦ ἀξίους ὠνούμην. nec dat causam. Quidni autem scari illi, licet παμμεγέθεις, potuerunt aeque vili, ac magno pretio constitisse? Adde quod est non inepta antithesis παμμεγέθεις & ἀξίους. Interpres Latinus totam vocem ἀξίους vertere insuper habuit. Volunt autem verba, *Videns Malchionem Syrum in Caesarea, scaros ingentes, bene*, sive *vili pretio ementem. Aristophanes* in Equitib. vs. 642.

Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ibi Graecus Interpres, & ex eo *Suidas*, Ἀξιωτέρας, εὐωνοτέρας, τ' ἀξίας τιμῆς. Ἄξιον παρ' Ἀττικοῖς τὸ εὐωνον. Quae verba Gracci Interpretis non potuerunt tamen docere Latinum Interpretem, versum illum *Aristophanicum* melius reddere, quam, *haud quaquam ego precioſiores vidi apuas.* quum debuerit *viliores.* melius tamen sapit, versum 669.

Ἤδοντο τὰς ἀφύας παρ' ἡμῖν ἀξίας.

Reddens, *apuas vilis pretii.* *J. F.*

Ἀξίους] Non modo *Benedict.* sed & *Micyllus* omisit; unde fere conjicio neutrum id verbi intellexisse, cujus significationem illud *Marcilii* scholion quoque non recte tradit. Recte *Jensius viles* vertit; nam praeter *Aristoph.* quem laudat, etiam sic *Theophr.* char. de garrul. p. 11. Ed. *Casaub.* vel p. 16. Ed. *Needham.* ὡς ἄξιοι γιγόμασιν οἱ πυροὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ. *J. F. R.*

[a] γελοιότερα ἐκὼν ἐγὼ νῦν παρίημι; ὡς ἡ αὐλητρὶς ἦκεν ἐκ τοῦ πλησίον κώμης αὐτοῖς, καὶ ὡς δῶρα ἀλλήλοις ἀντέδοσαν, ὁ Μαῦρος μὲν τῷ Μαλχίωνι λόγχην, ὁ δὲ τῷ Μαυσάκᾳ [b] πόρπην, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα τὰ ἐπ' Εὐρώπῃ μάχης. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. τοιγάρτοι εἰκότως ἄν τις εἴποι τὸν τοιοῦτον, τὸ μὲν ῥόδον αὐτὸ μὴ βλέπειν, τὰς ἀκάνθας δὲ αὐτοῦ τὰς πρὸς τῇ ῥίζαν ἀκριβῶς ἐπισκοπεῖν.

dicula prudens ego nunc praetermitto? *ut tibicina etiam illis ex proximo pago venerit, & uti dona alter alteri dederint, Maurus quidem Malchioni lanceam, at hic fibulam Mausacae*, multaque alia ex hoc genere, ipsa nempe praelii ad Europum capita. Merito ergo dicat aliquis, tales rosam quidem ipsam non videre, spinas vero illius, radici proximas, accurate considerare.

Ἀλλ', ὦ Φίλων, μάλα καὶ οὗτος γελοῖος, οὐδὲ τὸ ἕτερον πόδα ἐκ Κορίνθου πώποτε προβεβηκὼς, οὐδ' ἄχρι [c] Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, ἵνα γε Συρίαν, ἢ Ἀρμενίαν ἰδὼν, ὧδε ἤρξαλο· μέμνημαι γάρ· ὥτα

29. Alius, mi Philo, valde ipse etiam ridiculus, qui neque alterum Corintho pedem protulisset unquam, neque Cenchreas usque discessisset, certe neque Syriam vidisset, neque Armeniam; ita, memini enim,

[a] Γελοιότερα] Ita dedi ex marg. *AIW.* Ἀναγκαιότερα Edd. absurde. [b] Πόρπην] Πόρκην male W. L. & marg. *AIW.* In vulgata probe conspirant Edd. [c] Κεγχρεῶν] Κεγχρίων Angl. & P. Κεγχρειῶν W. Vulg. servant omnes Edd. & *Thom. M.*

87. Γελοιότερα] Cum Edd. legerent ἀναγκαιότερα, prorsus contra mentem Luciani, nec quidquam variationis notet *Solanus*, ego, quod in marg. *Ald.* 1. *Wesselinganae* inveni, lubens accepi, & res ipsa clamat sic legendum: quare nemo hujus correctionis ergo me redarguet, quam adeo necessariam ipse videbit. Nimis enim intolerabile erat, *hoc praetermitto quia magis necessarium est*: & miror nemini hoc suspectum fuisse. *J.F.R.*

89. Μαῦρος] Vid. *Homer.* Il. H. 299. *M. du S.*

93. Κεφάλαια] Sic supra Ἐπισκ. c. 2. Et Ἀναβ. c. 14. *M. du S.*

95. Ἀκάνθας] Respexisse credas versus a *Plat.* Συμπ. I. 4. & *Athen.* III. 97. D. laudatos.

Ὡς ἂν ἐχινόποδας ἐπ' ἀνὰ τραχεῖαν Ὀνωνιν
Φύονται μυλακῶν ἄνθεα λάσιοιαν.

Sic enim etiam *Athenaeus* inducit, τὰς ἀκάνθας συνάγων. &c. *M. du S.*

99. Κεγχρεῶν] Angl. Κεγχρίων. *J.B.*

Κεγχρεῶν] Ad verba, οὐδ' ἄχρι Κεγχρεῶν ἀποδημήσας, *Bourdelotius* ex MS. Angl. notat Κεγχρίων. Sed ita, ut vulgatus est, locum hunc ex Nostro adfert *Th. Magister*, ubi probat, Κεγχρίας & Κεγχρειάς fuisse dictum utroque modo. *J.J.*

Κεγχρειῶν] Sic scribitur apud *Thucyd.* VIII. 20. & 23. & alios. Cum A. facit & P. In W. Κεγχρειῶν. LXX. stadiis a Corintho distans portus & vicus. *Strab.* VIII. p. m. 263. A. Hinc & Εὐχ. c. 23. Scripturam hanc secuti sumus. In Ed. *Steph.* Xen. p. 307, 43. scribitur Κεγχρέαι. *M. du S.*

2. Ὥτα ὀφθαλμῶν] Idem de domo & de saltatione, & saepius alibi, habet a Thurio oratore. Julian. Imperat. Epist. ὁ Θούριος ὦτα εἶπεν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *J.B.*

Ὦτα ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα] Sic infra Ὀρχ. c. 78. Ἡροδότῳ ᾧ ἐν τὰ δι' ὀμμάτων φαινόμενα πιστότερα εἶναι τῶν ἄτων δοκεῖ. Οἰκ. c. 20. ὦτα γὰρ τυγχάνει ἐόντα ἀπιστότερα ὀφθαλμῶν. Vid. igitur *Herodot.* I. 8. In nota autem *Bourd.* post verba Julian. Imperat. Epist. adde: ad Leontinum, ὁ λογοποιὸς. *M. du S.*

Ὦτα] Non ab oratore haec, sed ab *Historiae Parente* mutuatus erat ille tenebrio. V. *Herod.* I. 8. p. 3. in verbis Candaulis ad Gygen, & nostrum Ὀρχ. c. 78. & Οἰκ. c. 19. Quid ergo fiet inquies *Thurio* Bourdelotii & Juliani *oratore?* Sic accipe. *Herodotum* voluit Julianus cum Θούριον λογοποιὸν dixit, quippe qui traditur Thuriis in Italia historiam conscripsisse. (V. *Plin.* XII. 4. & *Plutarch.* 1073. 2.) Hoc cum aut nesciret *Bourdelotius*, aut crucem Grammaticis fixam hanc vellet, *Thurium* nobis *oratorem* pro Herodoto finxit. Ipse quidem Lucianus λογοποιὸν appellat Herodotum, 411. f. Sed *scriptorem* recte verteris, non *oratorem*. An autem Thuriis scripta fuerit ab Herodoto historia, alibi quaesitum est a nobis Nota ad Ἡροδ. c. 1. *M. du S.*

3. Ἀπιστότερα] Thurium oratorem vocat *Bourd.* At quis est Thurius ille Orator? Nescivit *Bourdelotius* Herodotum ita vocari ab antiquis. Illius sunt haec verba L. I. c. 8. *M. V. La Croze.*

5. Ὡσεὶ τοὺς δράκοντας ἔφη —— παμμυριογένεις εἶναι] Inepte Interpres pristinus, (ait *L. Bos* Obs. Crit. p. 52.) deceptus prava distinctione: *ut diceret, Parthorum dracones (signum autem hoc multitudinis est ipsis, mille enim dracones vivos draco producit) ingentes esse,* &

nim, exorsus est, *Aures minus fideles oculis. Scribo igitur, quae vidi, non quae audivi.* Atqui ita accurate viderat omnia, uti diceret, *dracones Parthorum* (est vero hoc illis numeri signum: mille enim, puto, *milites* draco ducit) *vivos esse serpentes ingenti magnitudine, qui nascantur in Persida paullo supra Iberiam. Hos vero initio quidem in contis magnis revinctos celsosque ferri, ac e longinquo dum invadant, terrorem injicere. In ipsa autem pugna*, inquit, *cum concurritur, solutos illos hostibus immittunt. Itaque multos nostrorum ita devoratos, & alios cum spiris illos suis complexi essent dracones, suffocatos elisosque. Haec vero ex propinquo se vidisse*

ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. γράφω τοίνυν ἃ εἶδον, οὐχ ἃ ἤκουσα. καὶ ὅτως ἀκριβῶς ἅπαντα θεωράκει, ὥστε τοὺς δράκοντας ἔφη τῶν Παρθυαίων (σημεῖον δὲ πλήθους τοῦτο αὐτοῖς, χιλίους ἄγειν, οἶμαι, ὁ δράκων ἄγει) ζῶντας δράκοντας παμμεγέθεις εἶναι γεννωμένους ἐν τῇ Περσίδι, μικρὸν ὑπὲρ τὴν Ἰβηρίαν, τούτους δὲ, τέως μὲν ὅτι κοντοῖς μεγάλοις ἐκδεδεμένους, ὑψηλοὺς αἰωρεῖσθαι, καὶ πόρρωθεν ἐπελαυνόντων, δέος ἐμποιεῖν, ἐν αὐτῷ δὲ τῷ ἔργῳ, ἐπειδὰν ὁμοῦ ἴωσι, λύσαντες αὐτοὺς, ἐπαφιᾶσι τοῖς πολεμίοις· ἀμέλει πολλοὺς μὲν τῶν ἡμετέρων ὅτω καταποθῆναι· καὶ ἄλλους, [d] περιπειραθέντων αὐτοῖς, ἀποπνιγῆναι καὶ συγκλασθῆναι· ταῦτα δὲ ἐφεξῆς ὁρᾶν αὐτὸς,

[d] Περισπειραθέντων] Ita restitui ex W. & L. Περιπειρ. Edd. male.

& in Persida generari. Tu distingue, ὥστε &c. ita ut parenthesis quae post δράκοντας erat, post ἄγει constituatur. Cetera hic non repetemus, quia Cl. *Gesn. Bossii* distinctionem in sua versione jam est secutus. Adleverat etiam Cl. *M. V. la Croze*, pessime haec versa esse, sed non correxerat. *J. F. R.*

7. Ζῶντας δράκ.] Sic distinguendum, ut fecimus; nisi insulsissime Luciano quae tenebrionis illius propria sunt, quem falsè perstringit, affingere velit. Quod incaute nimis ab interpretibus Latinis, Gallico ipso, emunctae tamen naris Viro, aliisque & omnibus libris factum est; ut mirari subeat, monstrum hoc a nemine post renatas literas fuisse animadversum. Ex versione nostra patebit sensus hujus loci manifestissimus; & simul quanta manus Parthorum fuerit quam ducebat hoc signum; quod alibi forsan frustra quaesieris. De signo Draconum, quod Scythis etiam usitatum fuisse testatur *Suidas*. Apud Romanos qui mos sub Marco nondum invaluerat, neque hic dicendi locus est, & res a viris doctissimis ex *Vegetio*, *Ammiano*, *Claudiano* aliisque jam illustrata. Vide *Lipsi.* de mil. Rom. 4. De fabulosis autem draconibus, legas, si lubet, *Philostr.* in Vita Apollonii l. III. p. 98. qui eos 30. Cubitorum longitudine & amplius fuisse tradit; & adeo celeres & infestos, ut eorum dentes unguesve ne perniciissimus quidem effugere valuerit, qui semel in conspectum venerit. Addas etiam *Curt.* licet, qui (l. VI. c. 4.) mare Caspium ingentis magnitudinis Serpentes alere ait. Vid. *Bochartum* Hieroz. P. II. l. III. c. 13. Persarum autem antiquiorum, ut id obiter moneam, aquila signum erat. V. *Xen.* Cyrop. l. VII. p. 102, 16. Alludit autem ineptus ille historicus ad historiam, quam narrat *Polyaenus*, & tangit *Galenus* de Theriaca p. 460. Ed. Gr. Bas. *Spanhemio* laudatus, p. 224. *M. du S.*

16. Περιπειραθέντων] Grat. περισπειραθέντων. Sic *Plut.* *F. G.*

Περιπειραθέντων] Legendum περισπειραθέντων. Sic *Plutarchus.* *AE. M.*

Περισπειραθ.] De alio inepto historiarum scriptore, qui dracones signa militaria Parthorum, tradiderat fuisse ingentes serpentes vivos perticis alligatos, qui in proelio in hostes immissi magnam stragem ediderint; Ἀμέλει πολλοὺς μὲν τῶν ἡμετέρων ὅτω καταποθῆναι. καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτοῖς ἀποπνιγῆναι, καὶ συγκλασθῆναι. Interpres: *Nimirum multos nostrorum ita devoratos esse, alios vero ipsis transfixos fuisse, necatos, & confractos.* Quid est *alios ipsis transfixos?* scribe: καὶ ἄλλους περισπειραθέντων αὐτῶν. *alios fuisse spiris involutos, & sic ab ipsis elisos, & contritos.* περισπειραθῆναι Virgilio est *spiris ligari:*

Tela ferentem
Corripiunt, spirisque ligant ingentibus.

J. G. G.

Περισπειραθέντων] Ad confirmandam hanc *Menagii* emendationem, praeter auctoritatem W. & L. & codicum, adde loca Luciani ipsius sequentia; in Φιλοψ. c. 23. In Διψ. c. 6. & Ὀρχ. c. 2. περιείρω vero aliud est; usurpatur enim de rebus, quas transfigendo appendimus aut affigimus, ut carnes verubus. Apud nostrum in *Gallo*; & capita hostis in *Xiph.* Pertin. sub finem. Vid. not. ad Ἀνάχ. c. 51. *M. du S.*

Περισπειραθέντων] Cur hanc lect. vulgatae praetulerimus, vide ex *Philops.* c. 22. f. ubi εἱλοῦμην περὶ τὰ αὐχένα, καὶ ἐπὶ τῶν ὤμων ἐνίους ἐσπειραμένους. *De Dipsad.* c. 6. περισπειρᾶται τῷ ποδί. Et Vol. c. 2. f. Recte igitur emendat *Menag.* *J. F. R.*

25. Σοῦ-

τὸς, ἐν ἀσφαλεῖ μὴν τοι ἀπὸ δένδρου ὑψηλοῦ πολεμοῦντ τὴν σκοπήν. καὶ εὖγε ἐποίησε, μὴ ὁμόσε χωρήσας τοῖς θηρίοις, ἐπεὶ οὐκ ἂν ἡμεῖς θαυμαστὸν ἕτω συγγραφέα νῦν εἴχομεν, καὶ ἀπὸ χειρὸς αὐτὸν μεγάλα καὶ λαμπρὰ ἐν τῷ πολέμῳ τούτῳ ἐργασάμενον· καὶ γὰρ ἐκινδύνευσε πολλὰ, καὶ ἐτρώθη περὶ [a] Σῦραν, ἀπὸ τοῦ [b] Κρανείου δηλονότι βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν. καὶ ταῦτα Κορινθίων ἀκουόντων ἀνεγίνωσκε, τῶν ἀκριβῶς εἰδότων ὅτι μηδὲ κατὰ τοίχου γεγραμμένον πόλεμον ἑωράκει, ἀλλ' οὐδὲ ὅπλα ἐκεῖνός γε ᾔδει, οὐδὲ μηχανήματα οἷά ἐστιν, οὐδὲ τάξεων, ἢ καλλοχισμῶν ὀνόματα. πάνυ γοῦν [c] ἔμελεν αὐτῷ πλαγίαν μὴν τὴν [d] ὀρθίαν Φάλαγγα, ἐπὶ κέρως δὲ λέγειν τὸ ἐπὶ μετώπου ἄγειν.

ipsum, in loco tuto de altissima arbore speculantem. Et bene sane fecit, quod non ex propinquo congressus est bestiis, alioqui enim tam admirabili nunc scriptore nobis carendum esset, qui manu etiam sua magnifica quaedam & clarissima facinora hoc bello edidit. Multa etenim pericula subiit, & vulneratus est circa Suram, qui videlicet *longissimum* iter a Cranio ad Lernam fecerit. Atque ista Corinthiis audientibus recitavit, qui accurate scirent, illum ne pictum quidem in pariete bellum vidisse. Sed neque arma ille novit, neque machinas, quales sint; neque acierum aut ordinum struendorum nomina. Etenim, quasi hoc ageret, *directam aciem* vocat *obliquum agmen: in cornu vero ducere* dicit, quod est *ducere in frontem.*

30. Unus

a Σοῦραν] Sic Edd. & M. *b* Κρανείου] Sic W. Κρανίου Edd. *c* Ἔμελεν] Sic Edd. & M. Ἔμελλεν *J.* *d* Ὀρθίαν] Deerat in omnibus Edd. excepta *J.* Deerat etiam in M.

25. Βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν] Ἀπόλλοιο, μιαρὰ, αὐτῇ γελωτοποιία καὶ εἰρωνείᾳ. *G.*

25. Σοῦραν] (Σοῦσαν, quae metropolis Persidis *Vorst.*) Quid hic in mentem *Bourdelotio* venerit, miror, cur hanc editionum veterum scripturam mutaret in σοῦραν; nisi forte imposuerit ei latina vox *Sura.* Sed σῦρα Graecis ignota vox, qui pro ea γαστροκνημίαν dicunt. Nomen est itaque loci proprium. Sed ubinam gentium situs sit ille locus, haud ita promptum est definire. Meminit *Plut.* oppidi Lyciae hujus nominis 1796. . . Vide an locum hic habere possit. Putaram villam esse aut pagum prope Corinthum, aut in ipsa a Cranio ad Lernam via: sed nunc venustius videtur, locum esse, in quo perfrictae frontis nebulo scripserit se in Asia vulneratum. Quaerant, si lubet, viri docti: sed interim asserenda fuit scriptura, donec aut ex historia pateat pugnatum esse eo bello aut in Lycia, aut in aliquo alio loco, ex cujus nomine hoc corruptum sit, *Susa* nempe (de qua Εὐχ. c. 33. & Φιλοπ. c. 28.) Sed tum scribendum erit Σῦσα, non Σῦσαν, neutrum est enim plurale; aut simile quid: aut apud Corinthum, ut *Cyllarabis* a Cl. *Graevio*, ita *Sura* aliqua a viro aliquo docto detegatur. Consule *Kuhnii* not. ad *Pausaniae* Corinth. p. 115. *M. du S.*

Ibid. Κρανείου] Conf. nos supra hoc Dial. c. 3. Et *Dial. mort.* I. 1. ubi Edd. etiam κράνειον habebant. *J. F. R.*

26. Λέρναν] Fons est prope Corinthum. Vid. *Paus.* Corinth. p. 48. 10. Alia *Lerna* est, cujus meminit ὦν δ'. VI. palus scilicet non procul a mari in ora Argolica. *M. du S.*

28. Κατὰ τοίχου] *Cic.* de Fin: ult. Qui numquam Philosophum, ut dicitur, pictum viderunt. *Plaut.* Asin. Nam neque umquam fictum aut pictum neque scriptum in poëmatis ubi lena bene agat. *M. du S.*

30. Τάξεων ἢ καλλοχισμῶν] Τάξεων ἢ καλλογισμῶν. *Th. M.*

31. Ἔμελεν αὐτῷ] Sic omnes impressi & M. Codex. Nisi quod Ed. *J.* ἔμελλεν praefert; unde conjicio Lucianum scripsisse ἔμελεν ἕτῳ, ut supra in hoc ipso libello c. 12. καὶ ἔμελέ γε ἕτως ἀγαπακτήσειν ὁ Ἀλέξανδρος & alibi saepius. *M. du S.*

32. Πλαγίαν — φάλαγγα] Sic interpretandum fuisse ut a nobis factum est, patet ex *Arriano* p. 18. Blanc. Τὸ μὲν δὴ καλλοχῆσαι ἐστὶν, εἰς λόχους συντάξαι, ὁ δὲ λόχος ὀνομάζεται ἀριθμὸς ἀνδρῶν ἀπὸ τοῦ ἡγουμένου ἕως τοῦτον κατόπιν τεταγμένων — ἀριθμὸν δὲ τοῦ λόχου οἱ μὲν ὀκτὼ ἀνδρῶν ἐποίησαν — οἱ δὲ ἑκκαίδεκα. Eodem etiam tactico interprete faciliora erunt quae sequuntur. Nempe ita *Arrianus* p. 63. Πλαγία μὲν φάλαγξ ἐστὶν ἡ τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον ἔχουσα· ὀρθία δὲ ὅταν ἐπὶ κέρας πορεύηται, ἕτω δή· αὖ τὸ βάθος τοῦ μήκους πολλοπλάσιον παρέξεται. *Obliqua* sive *transversa* porro *acies* sive *agmen* est, cum *in frontem* ducuntur milites: *recta* cum *in cornu.* Igitur in *transverso agmine* plures longe adversis frontibus simul concurrere possunt, sed parciores a tergo habent, qui in prima acie pugnant: in *recto agmine* contraria omnia: pauciores simul concurrunt, plures sibi a tergo possunt succedere. Hic scriptor, quem reprehendit Lu-

cia-

30. Unus autem aliquis praeclariſſimus, res ab initio inde ad finem usque geſtas omnes, quaecumque in Armenia, quae in Syria, quae in Meſopotamia, quae ad Tigrim, quae in Media *acta ſunt*, quingentis non totis verſibus complexus deſcripſit. Idque ubi fecit, hiſtoriam ait ſcripſiſſe. Titulum tamen, paru[illegible] abeſt quin majorem libro, inſcripſit ejusmodi, Antiochiani, in ſacro Apollinis certamine victoris (curſu, credo, aliquando, puer vicerat) eorum, quae in Armenia, & Meſopotamia, & Media a Romanis modo geſta ſunt, enarratio.

31. Jam vero audivi etiam qui futurarum rerum hiſtoriam ſcripſerat, & captivitatem Vologeſi, & Oſrois caedem, ut leoni objiciendus ſit, & ſuper omnia deſideratiſſimum nobis triumphum. Sic vati-

Εἰς δέ τις βέλτιστος ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς ἐς τέλος τὰ πεπραγμένα, ὅσα ἐν Ἀρμενίᾳ, ὅσα ἐν Συρίᾳ, ὅσα ἐν Μεσοποταμίᾳ, τὰ ὑπὲρ τοῦ [e] Τίγρητι, τὰ ἐν [f] Μηδίᾳ, πενταχοσίοις οὐδ' ὅλοις ἔπεσι περιλαβών, συνέγραψε, καὶ τοῦτο ποιήσας, ἱστορίαν συγγεγραφέναι φησί. Τὸ μέντοι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν, Ἀντιοχιανοῖ τοῦ Ἀπόλλωνος ἱερονίκου (δόλιχον γάρ που, οἶμαι, ἐν παισὶ [g] νενικήκει) τοῦ ἐν Ἀρμενίᾳ, καὶ Μεσοποταμίᾳ, καὶ ἐν [h] Μηδίᾳ Ῥωμαίοις νῦν πραχθέντων ἀφήγησις.

Ἤδη δ' ἐγώ τινος καὶ τὰ μέλλοντα [i] συγγεγραφότος ἤκουσα, καὶ τὴν λῆψιν [k] Οὐολογέσου, καὶ τὴν Ὀσρόου σφαγήν, ὡς προβληθήσεται τοῦ λέοντι, καὶ ὑπὲρ πᾶσι, τὸ [l] τριπόθητον ἡμῖν θρίαμβον· ἔτω πάνυ μανικῶς ἅμα

[e] Τίγρητι] Sic L. M. B2. P. S. Τίγριτι J. & reliqq. conf. ſupra c. 19. [f] Μηδίᾳ] Μηδείᾳ W. male. Nil mutant Edd. priſcae. [g] Νενικήκει] Hoc habent *Fl. Ald. H. P. S.* Νενικηκειν J. & W. [h] Μηδίᾳ] Sic Edd. omn. Μηδείᾳ M. [i] Συγγεγραφότος] Sic reſtitutum ex W. quod vel ſine Cod. corrigendum erat. Edd. enim male συγγεγραφηκότος habebant, ne J. & *Fl.* quidem ab hac labe immunibus. [k] Οὐολογ.] Τὴν Οὐολογ. W. [l] Τριπόθητον] Deeſt in W.

38. Ἐν Μηδίᾳ] * Μεσοποταμίᾳ. *V.*

51. Θρίαμβον] Θρίαμβος ἐπίδειξις νίκης. *G.*

* Μεσοπ.] Prave; nam, ne longius abeam, Lucianus ipſe jam diſtinxerat. *M. du S.*

cianus, miſcuit omnia, & *transverſum agmen* dixit *in cornu duci* (unde *rectum* potius *agmen* oritur) pro eo quod debebat dicere, *in frontem*. Si cui haec abrupta nimis videantur aut obſcura: at ille in manus ſumat *Arrianum*, neque dubium quidquam ei relinquetur. *J. M. G.*

Ibid. Ὀρθίαν φάλαγγα] Quum illud ὀρθίαν ex *Junt.* admiſerim, quod ſenſus poſtulabat, neceſſario etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae ad vulgatam facta erat, mutavi. Id ſi peccatum eſt, mihi adſcribatur. *J. F. R.*

Ὀρθίαν] Deerat haec vox in omnibus vulgatis, & in ipſo M. non ſine ſummo ſententiae diſpendio. Repoſuimus itaque ex Ed. J. Quid ſit autem ὀρθία φάλαγξ, quid πλαγία, ex Tacticis petendum. V. *Pott.* De ἐπὶ κέρως vide *Thucyd.* II. 90. *M. du S.*

33. Ἐπὶ κέρως] Conf. iterum c. 37. hujus Dial. *M. du S.*

35. Ἄπαντα ἐξ ἀρχῆς] Habemus hic capita ſumma rerum in eo bello geſtarum. Deleto enim in Armenia Severiano, Parthi Syriam invaſerunt; unde a Caſſio ſummoti, propriis urbibus conſulere coacti ſunt, quarum tamen magna pars captae & combuſtae. In titulo, quem ſtatim leges, omiſſa eſt Syria. *M. du S.*

38. Τίγρητι] Sic ſcribitur in M. L. & recentioribus Edd. B2. P. S. & A. At in antt. τίγριτι contra quam obſervant *Heſychius* & *Suidas*. Vide tamen c. 19. ubi recte in omnibus ſcribitur. *M. du S.*

40. Συγγεγραφέναι φησί.] Ita *Photius*. forte Antiochus Sophiſta Cilix, de quo *Philoſtratus* L. II. de vitis Sophiſtarum, ubi eam hiſtoriam ſcripſiſſe ait. *M. V. la Croze.*

43. Δόλιχον] Mire hanc vocem *Suidas*, & quem illic exſcribit Ariſtophanis Scholiaſtes interpretantur; ut ex eis certi nihil elici poſſit. *Xen.* ſub finem I. V. Ἀναβ. *Pueris* ſtadium, uti & *Pauſ.* 179. 3. tribuit *viris* δόλιχον. Erant etiam Athenis puerorum certamina; *Athen.* 495. F. Erant & Olympiae *Pauſ.* Eliac. II. Sed nusquam eis δόλιχον tribui video. Niſi forſan, ut viris etiam erat ſtadium (V. *Pauſ.* 180. 3.) ita & pueris δόλιχος fuerit. *Vorſtius* ἀγώνισμα curule facit, teſtemque adducit *Ariſtoph.* Schol. p. 559. *M. du S.*

47. Τὰ μέλλοντα] Vide an de *Jamblicho* intelligenda haec ſint, qui apud *Photium* (Cod. XCIV. p. m. 133.) jactat, ſe omnia futura praedixiſſe, quae in eo bello evenerunt. *M. du S.*

50. Τριπόθητον] Conf. infra Ἀλιεκτρ. c. 6. *M. du S.*

ἅμα ἔχων, ἔσπευδεν ἤδη πρὸς τὸ τέλος τῆς γραφῆς. ἀλλὰ καὶ πόλιν ἤδη ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ ὥκισε, μεγέθει τε μεγίστην, καὶ κάλλει καλλίστην· ἔτι μὴν τοῦτο ἐπισκοπεῖ, καὶ διαβουλεύεται, εἴτε Νίκαιαν αὐτὴν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὁμόνοιαν, εἴτε Εἰρηνίαν· καὶ τοῦτο μὲν ἔτι ἄκριτον, καὶ ἀνώνυμος ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη, λήρου πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμουσα. τὰ δ' ἐν Ἰνδοῖς πραχθησόμενα, ὑπέχειρο ἤδη γράφειν, καὶ τὸ περίπλουν τῆς ἔξω θαλάττης. καὶ οὐκ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη διαπεραιώθησαν τὸν Ἰνδὸν πόταμόν· ὅ, τι δὲ πράξουσιν, ἢ πῶς δέξονται τῶν ἐλεφάντων ἐπέλασιν, οὐκ εἰς μακρὰν ἡμῖν ὁ θαυμαστὸς

cinantis simul furore instinctus ad finem jam scriptionis properavit. Verum etiam urbem jam in Mesopotamia condidit, *magnitudine maximam, & pulchritudine pulcherrimam*, illud vero adhuc considerat & consulit, utrum *Victoriam* illam appellare fas sit, an *Concordiam*, an *Paciferam*. Et istud quidem nondum judicatum est, & adhuc sine nomine nobis urbs illa pulcherrima, deliriis multis, & pituita mala atque muco historico oppleta. Ea vero quae apud Indos aliquando gerentur, jam scripturum se recepit, externique maris circuitum. Neque ista intra promissionem subsistunt, sed prooemium Indicae jam compositum est: ac tertia legio, & Galli, & Maurorum pars exigua duce Cassio, omnes jam Indum flumen trajecerunt. Quid vero facturi sint, aut elephantorum quomodo sint impetum excepturi, ea non ita multo post

a Ὥκισε] Ὤκησε W.

60. Κορύζης] Κόρυζα ἡ μεμωραμμένη καὶ μυξῶσα. G.

56. Νίκαιαν] Qua ratione Nicopolis ab Augusto post Actiacam pugnam condita. *M. du S.*

57. Ὁμόνοιαν] Propter duos fratres simul imperantes. ut in nummis eorum frequens inscriptio *Concordia*. V. *Mediob.* *M. du S.*

59. Λήρου — γέμουσα] Conf. infra Διαβ. c. 23. f. *M. du S.*

60. Κορύζης συγγρ.] Sic fere supra Νεκρ. Διαλ. XX. §. 3. (ex divisione *Solani.*) *M. du S.*

63. Τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα] Benedictus, *sed Indica historia prooemium jam est compositum, & ordo tertius.* Obscurior certe quam Micyllus, *tertium tagma seu tertius liber*; qui intellexit id quod alias Graeci vocant σύνταγμα. Sed quam infeliciter uterque? & cur sic distinguunt? Debuerant postrema cum sequentibus jungere in hunc modum, ἤδη συντέτακται· καὶ τὸ τρίτον τάγμα καὶ οἱ Κελτοὶ & Μαύρων μοῖρα ὀλίγη σὺν Κασσίῳ πάντες ἤδη διαπεραιώθησαν. *& tertia legio ac Galli parsque exigua Maurorum.* *J. G.*

64. Καὶ τὸ τρίτον] Alium fatuum & insulsum scriptorem irridet, qui promiserat se res in India gestas & expeditionem per Oceanum descripturum. Subjicit: καὶ οὐχ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται, καὶ τὸ τρίτον τάγμα. Καὶ αἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα, & quae sequuntur. Vertunt: *Neque tantum hae sunt promissiones, sed Indicae historiae prooemium jam est compositum; & ordo tertius. Et Galli, parsque exigua Maurorum*, &c. Quis est ille *tertius ordo?* Nemo dixerit. Prava distinctio hunc quoque locum foedavit, & interpretibus fraudi fuit. Si sic interpunxeris, facilis erit explicatu: καὶ οὐχ ὑποχέσεις ταῦτα μόνον, ἀλλὰ & τὸ προοίμιον τῆς Ἰνδικῆς ἤδη συντέτακται. Καὶ τὸ τρίτον τάγμα, καὶ οἱ Κελτοὶ, καὶ Μαύρων μοῖρα. *Neque tantum haec sunt promissa, sed Indicae historiae prooemium jam est scriptum. Et tertia legio, & Gallia, & Maurorum exigua manus, Indum fluvium trajecerunt.* τάγμα Graecis saepe est *legio.* *J. G. G.*

65. Τάγμα] Disertis verbis legionem esse docet *Xiph.* in M. Aurel. Antonino, καλοῦσι δὲ τὸ τάγμα οἱ Ῥωμαῖοι λεγεῶνα. *M. du S.*

66. Κασσίῳ] De eo jam saepius supra dictum est. Hic autem Cassius est, qui postea, perlato de morte Aurelii falso nuntio, defecit, & imperium affectavit; neque ab incepto, cum vivere resciisset, oblata etiam venia, destitit. *M. du S.*

70. Μουζούριδος] W. Μουζίριδος. Quocumque tandem modo scribas, urbs est mihi prorsus ignota; in India, ni fallor, quaerenda est, ut quam remotissime a Luciano ponatur. *M. du S.*

75. Ὅτι κεν] Longe aliter proverbium hoc apud hunc alibi legitur in Ῥητ. c. 18. Ὅττι κεν ἐπί κε ῥῆμα γλυκὺ ἔῃ. Quin & hoc ipso in loco *Bourd.* audis monentem

post nobis admirabilis scriptor Muzuride aut ab Oxydracis perscribet.

32. Talia multa prae insciția delirant, qui digna visu neque viderint, neque si viderint, explicare pro dignitate queant: excogitent vero & confingant, quidquid *in linguam* illam *importunam*, ajunt, venerit. Etiam in numero librorum honestatem quandam affectant, maxime ipsis in inscriptionibus: nam rursus hae quoque perquam ridiculae. Alicujus *Parthicarum victoriarum* tot *libri*: & rursus *Parthidis primus*, *secundus*, nempe ut *Atthidis*. Alius multo etiam urbanius. Legi enim Demetrii Sagalassensis *Parthonicica*. Neque vero *eo ista commemoro*, ut ridiculo habeam, & ludibrio traducam historias ita pulchras, verum utilitatis causșa: quandoquidem qui haec & horum similia fugerit, ille bonam

συγ-

τὸν ὀπίσω λεγόμενον Ἀριστοφάνη, ἢ ἀπ' Ὀξυδρακῶν ὀπισελεῖ.

Τοιαῦτα πολλὰ ὑπ' ἀπαιδευσίας ληρῶσι, τὰ μὴ ἀξιόρατα ἰδόντες, ὅτ' εἰ βλέποιεν, κατ' ἀξίαν εἰπεῖν δυνάμενοι, ὀπινοῦντες δὲ, καὶ ἀναπλάττοντες, ὅττι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶτταν, φασὶν, ἔλθῃ. καὶ ὀπὶ τῷ ἀριθμῷ τῶν βιβλίων ἔτι σεμνυνόμενοι, καὶ μάλιστα ὀπὶ ταῖς ὀπιγραφαῖς· καὶ γὰρ αὖ καὶ αὗται, παγγέλοιοι· τῶν δεῖνα Παρθικῶν νικῶν, τοσάδε. καὶ αὖ Παρθίδος, πρῶτον, δεύτερον, ὡς Ἀτθίδος δηλονότι. ἄλλος ἀστειότερον πολύ. ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασέως Παρθονικικά· ἃ δὴ ὡς ἐν γέλωτι ποιησάμενος, καὶ ὀπισκῶψαι τὰς ἱστορίας ἔτω καλὰς ὔσας, ἀλλὰ τῷ χρησίμῳ ἕνεκα, ὡς ὅστις ἂν ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα φεύγῃ, πολὺ μέρος ἤδη ἐς τὸ ὀρθῶς

b Μουζούριδος] Μουζίριδος W. Nihil mutant *Fl. H. J. P.* *c* Οὔτ' εἰ βλέποιεν] Οὔτε βλέπειν ἢ. W. *d* Ὅττικεν] Sic dedit *M. du S.* Edd. enim ὅ, τι κεν. *e* Ἐπ' ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τὸ ῥῆμα P. & Cod. *Fl.* Ἐπίκειρ— *Fl.* Ἐπί κε ῥῆμα in M. Sed fuit prius ἐπικαίριμα. Edd. reliqq. vulgatam servant. *f* Γλῶτταν] Γλῶσσαν M. *g* Σαγαλάσσως] Σαγαλάσσεως emend. *Spanh.* Sed vulgatum tuentur Edd. omnes.

tem legi in Flor. ἐπὶ τὸ ῥῆμα. Certe sic in P. legi testantur excerpta *Perizonii*, & ita in impresso *Fl.* In M. etiam, sed in litura pro ἐπακαιρίμα quod ibi prius erat. Haec autem verba sunt qui ex *Aeschylo* desumta asserant, *Platonemque* sententiae auctorem assignent de Rep. VIII. p. 499. D. Sed frustra; ibi enim longe aliter effertur: en verba *Platonis*: ἀκοῦν κατ' Αἰσχύλον, ἔφη, ἰροῦμεν, ὅτι νὺν ἦλθ' ἐπὶ σόμα; laudat etiam *Plut.* eodem modo, quo *Plato*, & ad eundem *Aeschylum* auctorem refert ἐρωτ. 1358, 2. Ἐπεὶ νὺν ἦλθεν ἐπὶ σόμα κατ' Αἰσχύλον &c. At *Dionys. Halic.* de struct. or. I. p. 8. Ed. *Lond.* aliter & iisdem vere verbis, quibus in vulgatis hic Lucianus, ad hunc nempe modum: εἰ μέλλουσι μὴ πᾶν ὅτι κεν ἐπ' ἀκαιρίμαν γλῶσσαν ἔπος ἔλθῃ λέγειν, μηδὲ εἰκῇ συνθήσειν τὰ προσυχόντα ἀλλήλοις. Eodemque prorsus modo *Athenaeus* l. V. p. 217. C. ubi poëtae, quem non nominat, tribuit. Conf. *Grotii* excerpt. V. 3. *M. du S.*

76. Ἐπὶ ἀκαιρίμαν] Ἐπὶ τὸ ῥῆμα in Cod. Flor. *J. B.*

Ἐπ' ἀκαιρ. γλ.] E scriptore Dorico sumtum, ut videtur, proverbium, quod damnare ob id non ausim, quod nondum aliunde prolatum est. Forma certe non mala ut γοίμος, ἄλκιμος, φρόνιμος, &, quod plane simile est, a καρπὸς κάρπιμος. *J. M. G.*

81. Ἀτθίδος] Scripserat *Philochorus* historiam, cui hoc nomen fecerat. Vide Schol. ad Συγγρ. No. 32. & Marm. Ox. 13. f. & quos laudat *Paus.* in Phoc. & *Athen.* VI. *M. du S.*

Ἀττίδος] Ἀτθίδα scripsere Philochorus apud *Harpocrationem* in Θεωρικὸν & apud Athenaeum: itemque Clidemus, de quo *Casaubon.* ad *Athenaei* 14, 23. p. 594. & Hegesinous apud *Pausaniam* Boeot. p. 583. extr. *J. M. G.*

82. Ἀνέγνων γὰρ] Haec duo verba *Solanus* noster in *Juntina* parenthesi incluserat, sic scilicet edi volens, quia vero Ed. nulla praeit, nec mutatio adeo necessaria, ego nihil mutavi. Potest enim quisque eam parenthesin addere, qui probat. *J. F. R.*

Ἀνέγνων γὰρ Δημητρίου Σαγαλασσέως] Clar. Ez. *Spanhemius* Dissert. IX. de Praest & usu numism. docet tam ex probatis & antiquis Scriptoribus, quam ex Numism. legendum esse Σαγαλασσέως. Quin imo apud *Stephanum* Σαγάλασσος, qui addit etiam scribi Σέλγνασσος. Vid. *Thomam Pinedo*, & eruditissimas *Lucae Holstenii* notas, p. 267. *Alm.*

83, Σαγαλασσέως] Emendationem *Spanhemii* confirmat W. *Quadratus* autem, qui paullo post hujus belli & ipse historiam scripsit, titulum suae eundem ferme fecit, nempe Παρθυνικα. Consule *Salmas.* not. in Capitol. Ver. c. 8. Trajectio insignis, nam Δ. Σ. Π. interjacent incommode: nisi forsan hoc a librariis profectum sit. *M. du S.*

συγγράφειν ὅτῳ προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· [a] καὶ εἴτι τραχὺ [b] δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ [c] αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενναίως ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγράφειν ὅτῳ προσείληφε· μᾶλλον δὲ ὀλίγων ἔτι προσδεῖται, εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει.

Καὶ δὴ τὸ χωρίον σοι φαίη τις ἂν ἀκριβῶς ἀνακεκάθαρται, καὶ αἱ τε ἄκανθαι, ὅσαι ἦσαν, καὶ βάτοι, ἐκκεκομμέναι εἰσὶ, τὰ δὲ τῶν ἄλλων ἐρείπια, ἤδη ἐκπεφόρηται· καὶ εἴτι τραχὺ δὴ, καὶ τοῦτο λεῖόν ἐστιν. ὥστε οἰκοδομεῖν τι δεῖ ἤδη, καὶ αὐτὸν ὡς δείξῃς, οὐκ ἀνατρέψαι μόνον τὰ τῶν ἄλλων γενναίως ὤν, ἀλλά τι καὶ αὐτὸς ὀπινοῆσαι δεξιὸν, καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσαιτο δύναιτο.

Φημὶ τοίνυν τὴν ἄριστα ἱστορίαν [d] συγγράφειν

jam partem ad recte ſcribendum adeptus eſt, vel potius paucis adhuc indiget, ſi quidem vere illud Dialectica praecipit, *Eorum, inter quae nihil eſt medium, alterius ſublationem contra inducere alterum.*

33. Et ſane area tibi, dicat aliquis, accurate purgata eſt, atque ſpinae, quotquot erant, & rubi, exciſi ſunt: rudera aliorum jam elata, & ſi quid aſperum fuerat, jam leve eſt. Itaque jam ut aliquid aedifices opus eſt, utque te ipſum oſtendas, qui non evertere modo fortiter aliorum res poſſis, ſed aliquid ipſe etiam aptum excogitare, quodque nemo, ne ipſe quidem Momus poſſit reprehendere.

34. Ajo igitur, eum, qui optime ſcriptu-

a Καὶ εἴτι τρ.] Καὶ εἴτι ☉ τραχύδη P. b Δὴ] Ἤδη *Fl.* Δὴ ceterae. In M. eſt δὴ, ſed ἤ ſupra ſcriptum eſt a recentiore manu. c Αὐτὸν] Sic *J. H. Fl. P. Ald.* Sed in hac inde factum αὐτὸν, non imperite quidem. Αὐτὸς M. Sed & praecedentia hic primo aliter fuerant ſcripta. Erat enim οἰκοδομεῖ, & aberat δεῖ. d Συγγράφοντα] Συγγράψοντα marg. *AIW.* non male.

90. Τῶν ἀμέσων] Ἄμεσον, εἰ μὴ ἔνηθον πάντως ἀθέρατον. ἔμμεσον, εἰ μὴ λοῦκον, ἢ πάντως μέλαν, ἀλλ' ἢ φαιὸν, ἢ ἐρυθρὸν, ἢ πυῤῥὸν, ἤ τι τοιοῦτο. *G.*

89. Εἴγε ἀληθὲς ἐκεῖνό φησιν ἡ διαλεκτικὴ, ὡς τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις, τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Obſcure vertunt interpretes: *ſi modo verum eſt quod Dialectica tradit, nimirum eorum, inter quae nullum eſt medium, altero elevato, alterum deprimi:* ἀνῃσάγειν, non eſt *deprimere.* Vertendum eſt: *contrariorum inter quae nihil medii intercedit*, ſive, ut nunc loquuntur in ſcholis dialecticorum, *immediatorum ſublato uno neceſſario ponitur alterum.* *J.G.G.*

90. Τῶν ἀμέσων ἡ θατέρου ἄρσις τὸ ἕτερον πάντως ἀντεισάγει] Non poſſunt ea notare, quod volunt interpretes, *eorum inter quae nullum eſt medium, altero elevato alterum contra deprimi*, ſed *altero ſublato* vel negato, *prorſus reponitur* vel confirmatur *alterum.* *J.G.*

91. Ἄρσις] Vertitur *elevato.* Sed vertendum *ſublato.* *F.G.*

97. Ὥστε] In M. olim fuerat ὥστε οἰκοδομεῖ ἤδη ☉ αὐτὸς. Quod longe praeſtat vulgatae. *M. du S.*

Ibid. Αὐτὸν] Non improbem, ſi αὐτὸν, pro ἑαυτὸν, idque pro σεαυτὸν, hic legamus; aliter certe interpungamus, nimirum ſic: ὥστε οἰκοδομεῖῦ τι δεῖ ἤδη καὶ αὐτὸν· ὡς δείξῃς &c. Sic planior erit ſenſus; ſic *Solanus Juntinam* diſpunxerat. Sed quia mox ſequitur αὐτὸς ἐπινοῆσαι δεξιὸν, poteſt & priore loco αὐτὸν per *ipſum* reddi; nec adeo neceſſario reciprocum requiritur, neque ſine neceſſitate talia ſemper mutanda duxi. Reverend. *Bengelius* in praefat. Edit. minoris N. T. ſe αὐτὸς & αὐτῦ ſaepe pro αὐτῦ ſtudio reliquiſſe, ait, & αὐτοῦ reciprocum ſaepe eſſe, quod ut non ubique concedo, (non credens αὐτοῦ & αὐτοῦ ſemper promiſcue uſurpare licere) ita propter permulta exempla non audeo ubique negare, nec dicere, omnia mutanda eſſe, quae is in membranis, & quae nos in priſcis Editt. invenimus: quum & Latini nonnulli auctores diſcrimen inter *ſuus* & *ejus* negligant, ut in *Ambigg.* notavi, & *ipſum* pro *ſe* quoque dicant. Diligentiſſ. in inveſtigandis Codd. *Grabius*, etiam in Edit. Vet. Teſt. ſtudio ſaepe αὐτοῦ pro αὐτῦ dedit, ut *Exod.* IX. 33. Μωϋσῆς — ἐξεπέτασε τὰς χεῖρας αὐτοῦ. Iterum ſic X. 22. Item *Amos* c. II. 7. ὅπως βεβηλώσωσι τὸ ὄνομα τῦ θεοῦ αὐτῶν. & verſ. 8. ἔπινον ἐν τῷ οἴκῳ τῦ θεοῦ αὐτῶν. Sed *Exod.* XI. 3. idem edidit Κύριος δὲ ἔδωκε τὴν χάριν τῷ λαῷ αὐτοῦ. Ut ſexcenta alia omittam, ex quibus pateret, illum ſaepius primam laevigare, ubi adſpirata ex praeceptis Grammaticis poſtulatur, & rarius adſpiratione uti. Ubi vero ad perſpicuitatem ſenſus intereſt, ibi ego mutare non vererer, memor quam facile in ſpiritibus aberretur ubique. In dubiis ſaltem id eligendum, quod melius eſt: ac potius ſic ſtatuendum: quia Edd. & Codd. in pronominum ſpiritibus miſere fluctuant, omnia, ut res poſtulat, corrigenda. Sic quum *Long.* Paſt. III. 97. ait: καὶ ἐζήτει παρ' αὐτὸν, ὅ, τι λεχθῆναι πιθανώτερον. *deliberat ſecum quid potius dicendum eſſet:* ſecundum id corrigendum, quoties ſimili in loco male αὐτὸν expreſſum offendas, i. e. ubi periculum ſit, ne ad aliam quam decet, perſo-

pturus sit historiam, duo quidem ista maxime capitalia domo ad eam rem adferre debere, prudentiam civilem & vim eloquendi; alteram quidem ingenii munus, doceri nescium. *Eloquendi* vero vis multa exercitatione, & perpetuo labore, & antiquorum aemulatione acquisita sit. Haec quidem igitur artis expertia, neque meo indigentia consilio. Neque enim prudentes atque acutos reddere, eos qui a natura tales non sunt, hic nobis libellus promittit: alioquin magni, quin quantivis esset pretii, si refingere, & instaurare talia posset, aut ex plumbo aurum facere, vel argentum de stanno, aut ex Conone Titormum, aut ex Leotrophide Milonem efficere.

φοῦλα, δύο μὲν ταῦτα κορυφαιότατα οἴκοθεν ἔχοντα ἥκειν, σύνεσίν τε πολιτικὴν, καὶ δύναμιν ἑρμηνευτικήν· τὸ μὲν, ἀδίδακτόν τι τῆς φύσεως δῶρον· ἡ δύναμις δὲ, πολλῇ τῇ ἀσκήσει, καὶ συνεχεῖ τῷ πόνῳ, καὶ ζήλῳ τῶν ἀρχαίων προσγεγενημένη ἔστω· ταῦτα μὲν οὖν ἄτεχνα, καὶ οὐδὲν ἐμῷ συμβάλλεσθαι δέομενα. ὁ γὰρ συνετοὺς καὶ ὀξεῖς ἀποφαίνειν τοὺς μὴ πρὸς τῆς φύσεως τοιούτους φησὶ τοῦτο ἡμῖν τὸ βιβλίον· ἐπεὶ πολλοῦ [e] ἂν, μᾶλλον δὲ τοῦ παντὸς ἦν ἄξιον, εἰ μεταπλάσαι καὶ μεταχωνεῦσαι τὰ τηλικαῦτα ἐδύνατο, ἢ ἐκ μολίβδου χρυσὸν ἀποφῆναι, ἢ ἄργυρον [f] ἐκ καττιτέρου, ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα ἐξεργάσασθαι.

Ἀλ-

[e] Ἂν] Deest in M. & *Fl.* adest in cett. [f] Ἐκ] Sic L. M. & *Fl.* Ἀπὸ cett. Edd.

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος Τίτορμον] (1) Τιτόρμῳ τῷ βουκόλῳ φασὶ συντυχεῖν τὸν Κροτωνιάτην Μίλωνα μεγαλοφρονούμενον ἐπὶ τῇ ῥώμῃ τοῦ σώματος. Θεασάμενος δὲ μόσχον (2) τὸν Τίτορμον τὸ (3) σῶμα, ἐβούλετο λαβεῖν αὐτὸν ἰσχύος πεῖραν. ὁ δὲ Τίτορμος ἔλεγε μηδὲν μόσχα ἰσχύειν· καλέσας δὲ εἰς τὴν Εὔπορον, καὶ θοιμάτιον λαβόντος, λαμβάνει μόσχιον λίθον, καὶ (4) πρῶτον μὲ ἔλκει πρὸς (5) αὐτὸν, εἶτα (6) ἀπωθεῖ. (7) καὶ δὶς & τρὶς τοῦτο ἐποίησε. καὶ μὴν ταῦτα αὐτὸν ἕλκειν ἕως εἰς τὰ γόνατα. καὶ τέλος ἀράμενος ἐπὶ τῶμων, ἔφερεν. (8) ὡς ἐπ' ὀργυιὰς πεντήκοντα, καὶ ἔῤῥιψεν. ὁ δὲ Μίλων μόγις τὸν λίθον (9) ἐκίνησεν. εἶτα ἐπὶ τὴν ἀγέλην ἦλθεν ὁ Τίτορμος, καὶ τὸν μόσχον ταῦρον ἄγριον ὄντα λαμβάνει τῇ πλευρᾷ. καὶ ὁ μὲν ἀποδρᾶναι μὲ (10) ἔσπασεν, ὁ δὲ (11) ἐδύνατο. παριόντα δὲ ἕτερον τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ συναρπάσας τῆς πλευρᾶς ὁμοίως εἶχε. Θεασάμενος ὁ Μίλων εἰς ὄρχους τὰς χεῖρας τείνας ἔφατο. ὦ Ζεῦ, μὴ & τοῦτον Ἡρακλῆν ἕτερον ἔσπειρας; ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν, ἄλλος ἐστὶν Ἡρακλῆς. *V.*

(1) Tota haec historia verbatim petita est ex *Aeliani* Var. Hist. L. XII. c 22. Si pauca excipias. *J. C.*

(2) Τὸν] Deerat in Edit. addidit *M. du S.* & *idem* quod post σῶμα legebatur, delevit idem.

(3) Σῶμα] Σῶμα *idem Aelian.* *J. F. R.*

(4) Πρῶτον] Ita pro edito πρῶτος restituit idem ex C. *M. du S.*

(5) Αὐτὸν] Αὐτὸν Ed. Ἑαυτὸν *Asl.* *J. F. R.*

(6) Ἀπωθεῖ] Suspicatur *L. Kusterus* de verb. med. p. m. 43. ſt (al. 74.) potius ἀπωθεῖται ſcripſiſſe *Aelianum* (ex quo haec verba esse desumta supra dictum) sed falli *Kusterum*, & ἀπωθεῖ recte se habere ac promiscue ἀπωθεῖν & ἀπωθεῖσθαι usurpari, ex *Plat.* L. IV. de Rep. p. 453. B. aliisque probat eruditiss. F. L. *Abresch.* in Animadv. ad *Hesychii* quaedam loca. Vid. *Misc. Observ.* mens. Aug. 1736. p. 299. *J. F. R.*

(7) Καὶ δὶς] Conjunctionem in edito exemplari deficientem implerat idem *M. du S.*

(8) Ὡς ἐπ'] Ὡς ἔπος editum erat ex V. ad quae *J. Cler.* ait: *Aelianus* habet ὅσον ἐπ' ὀργυιὰς ἑπτὼ, in Editionibus, sed in MS. est πεντήκοντα, ut hic habet noster. Haec ille. Ὡς ἔτος γυίας C. etiam prave; sed Excerpta G. recte ἐπ' . . . ut edidimus. *J. F. R.*

(9) Ἐκίνησεν] Est apud *Aelian.* ἐκύλισεν. At nihil ab vulgato abit C. *M. du S.*

(10) Ἔσπασεν] Sic ex C. restitutum, quum in editis legeretur ἔσπευδεν. Sed & ex *Aeliano* poterat restitui, ex cujus collatione etiam alterum illud μὲν hic delendum. *J. F. R.*

(11) Δὲ] Illud δὲ ego addidi; nam in edito tantum erat ἐκ ἐδύνατο, & *Solanus* ὃ μὲν inde fecerat, sine auctorit. codicis; quare eadem mihi erat corrigendi licentia, in ejiciendo uno μὲν ex tribus, quum jam bis μὲν plus quam satis sit. In *Aeliano* est ὁ μὲν ἀποδρ. ἔσπευδεν, ὁ μὴν ἐδύν. *J. F. R.*

sonam, referatur. Alibi enim & apud eumd. *Long.* αὐτὸν sic positum invenio, ut L. III. p. 105. Ed. *Jungerm.* ἅμα ταῖς μητράσιν ὑποκλάσαντες αὐτούς. *Agni matribus* SE *substernentes*, *subnixi*, *ad sugendum*; quod etiam in αὐτοὺς mutandum dixeris, quia deinde p. 109. ἀγκύλωσα ἑαυτὸν diserte scribitur. Conf. c. 6. & 15. Dial. seq. ubi rursum haec differentia occurrit. *J. F. R.*

1. Οὐδ'] (Deest ex Gr. ταῦτα δὲ λιλέχθω ἡμῖν σὸν ἐπὶ λοιδορίας μέρει.) *A. V.*

Ibid. Μῶμος μωμήσεται] Hunc locum imitatus est *Aristaen.* Epist. 1. l. 1. ex emendatione viri Clar. *Jos. Merceri.* *J. B.*

4. Κορυφαιότατα] Conf. infra *Soloec.* c. 5. τῶν φίλων ὁ κορυφαιότατος & *Th. Mag.* *M. du S.*

Κορυφαιότ.] Prave judicat *Thomas Magister*, hanc vocem hic ridiculi caussa adhibitam esse a *Luciano*. Vide notam ad Σολ. c. 5. *M. du S.*

16. Ἀπὸ κασσ.] Flor. ὀκ. *J. B.*

Ἐκ] Sic M. L. & Ed. *Fl.* pro ἀπὸ, quod in reliquis est. *M. du S.*

17. Ἢ ἀπὸ Κόνωνος, Τίτορμον, ἢ ἀπὸ Λεοτροφίδου Μίλωνα] Ex hoc loco licet conjicere, Cononem illum du-

[a] Ἀλλὰ ποῦ τὸ τέχνης καὶ τὸ συμβουλῆς χρήσιμον; οὐκ ἐς ποίησιν τῶν προσόντων, ἀλλ' ἐς χρῆσιν αὐτῶν τὰ προσήκουσαν· οἷόν τι ἠμέλει καὶ Ἶκκος, καὶ [b] Ἡρόδικος, καὶ Θέων, καὶ εἴ τις ἄλλος γυμναστὴς οὐκ [c] ἂν ἄσχοινλο σοι τοῦτον Περ-

35. Sed ubi artis & consilii usus est? non ad creanda, quae adesse debent, sed ad usum illorum convenientem: Sicut nempe etiam Iccus & Herodicus, & Theon, & si quis alius exercitor, non promiserint tibi assumtum hunc Perdiccam (si modo hic

a Ἀλλὰ ποῦ] Sic P. Ἀλλάπου junctim *J. H. Fl. B2. S.* Ἀλλά που *P.* sed interrogandi sign. ego addidi. b Ἡρόδικος] Ex marg. *A1.* Angl. & P. Ἰρόδικος Schol. Ἡροδίζης male Edd. & M. c Οὐκ] Deest in M. & omnibus Edd. Adest in sola *J.* Et sic emendarant *Marc.* & *Vorst.* d Ὑπόχοιτο] Ὑπόχοιτο M. male.

22. Καὶ Ἶκκος ὁ Ἰρόδικος ὁ Θέων] Γυμναταὶ ἀξιώνυμοι ἦτοι M. Γυμνασὴς ἀξιώνυμος ἦτος. Ed. *Cler.*

cem famigeratum fuisse corpore parvum & exilem: nam & ille Leotrophides, qui Miloni opponitur, a Comico *Aristophane* in avibus ut parvus & exilis traducitur, & ab ejus Scholiaste ut talis notatur: de Titormo vero, & ejus mirandis viribus vide *Aelian.* L. XII. c. 22. *J. P. a G.*

Ibid. Κόωνος] *Cononem* aliquem imbecilli corporis hominem nondum observavi praeterea. In mentem veniebat *minimus* ille apud *Plin.* 7, 16. s. 16. *homo duos pedes & palmum* longus *Conopas, qui in deliciis Juliae neptis Augusti fuit. Leotrophides* nobilis ex Schol. *Aristoph.* Avium 1406. Add. *Casaubon.* ad *Athen.* 12, 13. Neque de *Titormo* opus est aliquid adjicere. Neque apologia, credo, longa opus habet illa circa apices immutatio, cum pro vulgato ἀλλά που legimus ἀλλὰ πῶ cum interrogatione. *J. M. G.*

Ibid. Τίτορμον] Eleganter vidit Cl. *Clericus*, totum hoc de Titormo esse ex *Aeliani* Ποικιλ. lib. XII. cap. 22. desumptum, iisdemque, si pauca excipias, verbis enarratum. Opportuna admodum sunt haec Scholiastae, ut ex eo Aelianus, & ex Aeliano vicissim ipse emendetur. Nimirum in Scholiaste pro ὡς ἔπος, sine dubio ex Aeliano scribendum ὅσον ἐπ'. Atque ex eodem apud Scholiasten pro καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι μὲ ἴσπουδεν, extrito posteriori μὲ, emendatius legas, καὶ ὁ μὲ ἀποδράναι ἴσπουδεν. Tum ex Scholiaste emendandus Aelianus, vel potius confirmanda emendatio. *Tan. Fabri*, apud Aelianum pro ἐνταῦθα ῥηθῆναι λέγουσι παροιμίαν, legentis ἐντεῦθεν ῥηθῆναι λέγουσι τὴν παροιμίαν. Plane enim ita, & recte, Scholiastes; nisi quod illud τοι, quod Cl. *Faber* inserit, non habet; nec id requiritur. *J. J.*

Τίτορμον] (Titormus Aetolus in albo voracium fuit, diciturque a Graecis cum Milone de robore certasse. *Ath.* & *Ael.* l. c. *Vorst.*) V. *Herod.* l. VI. p. 238, 1. *Athen.* X. & *Ael.* V. H. XII. Locus *Aristoph.* de Leotrophida reperitur in Avib. p. 606. V. etiam 412. med. *M. du S.*

19. Ἀλλά που τὸ τέχνης καὶ τὸ συμβουλῆς χρήσιμον οὐκ ἐς ποίησιν] Χρήσιμον οὐκ *i. m.* *Th. M.*

Ἀλλὰ ποῦ] Sic recte scribitur in Cod. P. In reliquis ἀλλά που. *M. du S.*

20. Τῶν προσόντων] Rectene hic voce utatur hic Lucianus addubito. Vix eo sensu adhibiturum fuisse *Demosthenem* puto, qui Ol. III. p. m. 25. f. sic scribit. τῶτ' ἂν δεῖ προσεῖναι τὰ δ' ἄλλα ὑπάρχειν. Usurpat tamen noster iterum 55. B. C. Vide tamen ὁ. εἰκ. c. 6. &c. 20. B. ubi eodem modo usurpat noster. *M. du S.*

Τῶν προσόντων] Nihil hic mutare Florentinam ab *Junt. Hag.* & reliquis, notaverat *Solanus.* Quare? an igitur suspicatus est legendum προσιόντων, non credo. Vid. Nostrum infra de *Imag.* c. 6. f. & c. 20. med. *J. F. R.*

22. Ἶκκος] V. *Plut.* 299. 1. Tarentinus, & hinc emenda *Aelianum* XI. 7. apud quem male scribitur ἴκκος. Vide etiam *Plat.* 647. C. qui eum toto exercitationis tempore, venere abstinuisse tradit. Fuit & Iccus Tarentinus Pythagoraeus *Jambl.* p. 216. B. *M. du S.*

Ibid. Ἡροδίζης] Angl. Ἡρόδικος. *J. B.*

Ἡρόδικος] Ex A. P. & Schol. hanc scripturam restituimus, loco vulgatae Ἡροδίζης. Herodicum enim invenio celebrem gymnastam (apud *Plat.* Πολ. III. 440. C. D. Ed. *Bas.* & 337. B. & apud *Plut.* 983. 2.) Herodizem nullibi. In *Platonis* Protagora p. 196. B. Ed. *Bas.* conjungi etiam *Iccum* & *Herodicum* commodum monet *J. la Faye* vir doctissimus. Conf. *Suidam. M. du S.*

Ἡρόδικος] Vix dubitari potest, quin Lucianus in animo habuerit *Herodicum* illum, de quo Plato de rep. 3. p. 440. C. Ἡρόδικος παιδοτρίβης ὢν, καὶ νοσώδης γενόμενος, μίξας γυμναστικὴν ἰατρικῇ, ἀπέκναισε πρῶτον μὲ ἐ μάλιστα ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους ὕστερον πολλούς. Hic igitur accuratae illius athletarum diaetae auctor videtur. Hinc jungit etiam Themistius Or. 23. p. 290. *A. Harduin.* Ἶκκον τὸν γυμνασὴν τὸν Ταραντῖνον & Ἡρόδικον τὸν Συλημβριανὸν (leg. vid. Σηλυμβρ.) παιδοτρίβω. Nempe Ταραντῖνον Ἶκκον abstinentiae athleticae nomine vehementer laudat idem *Plato* de Leg. 8. p. 647. C. Τὸ μὲν τῆς σωφρονεῖν ἀνδρείαν ἐν τῇ ψυχῇ κεκλημένος, ὡς λόγος, ἔστι τινὸς πώποτε γυναικὸς ἤψατο, οὐδ' αὖ παιδὸς ἐν ὅλῃ τῇ τοῦ ἀσκήσεως ἀκμῇ. Et *Eustath.* ad *Diog. Perieg.* 376. de illo, ἐπὶ βίου εὐτελείᾳ, inquit, εἰς παροιμίαν κεῖται, τὴν λέγουσαν Ἶκκου δεῖπνον, ἐπὶ τῶν ἀπεριττῶς δειπνούντων. De his igitur cum constet, illud mirari subit,

hic est ille, qui novercae suae amore cum correptus esset, ob id ipsum contabuit; non Antiochus Seleuci filius, Stratonicam illam deperiens) Olympiae victorem reddere, & qui cum Thasio Theagene, aut Polyda-

δίκκαν ϖϑαλαϐόντες, εἰ δὴ ἔτός ἐϛιν ὁ τῆ μήτρυιᾶς ἐραϑεὶς, καὶ [e] ἀϕ' ταῦτα καλῆσκλικῶς, ἀλλὰ μὴ Ἀντίοχος ὁ τῦ Σελεύκυ Στρατονίκης ἐκείνης, ἀποφαίνειν Ὀλυμπιονίκην, ϗ Θεαγένει τῷ Θασίῳ, ἢ Πολυδά-

[e] Διὰ ταῦτα] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Δι' αὐτὰ M.

it, cur ab *Aldina* editione discesserint sequentes, quod norim, omnes, omittenda negatione inter γυμνασὶς & ὑπάρχοιτο, quo facto tenebris omnia sunt obsita, quas reducta nunc antiqua lectio, & interpretatio illi accommodata, dispellit: nisi quod circa *Perdiccam* celebratae imbecillitatis hominem difficultas supereſt, quam ita minuebat ὁ ϖάνυ *Graevius*, ut verba, quae parentheſi includenda putamus, non Luciano, ſed Scholiaſtae alicui tribueret. Caeterum de Perdicca nihil monuit praeterea. Verum non abſurde hic mentionem fieri hominis, prae amoris impatientia καλῆσκληκότος, ut hic dicitur, aut, ut *Plutarchus* deſcribit in Demetrio p. 1661. *H. Steph.* Τρόπον ἀπαλλαγῆς τῦ βίου ζητοῦντος, ϗ ϖϑαλόειν ἀτρέμα ϗ ϑεραπείας ἀμελεῖσθαι, ϗ τροφῆς ἀπέχεϑαι talis, inquam, hominis haud abſurde hic mentionem fieri, vel ille Platonis locus ſatis declarat, quem de Tarentino Icco modo laudabamus. Utrum autem ſit alius quoque, qui pro Antiocho Seleuci filio Perdiccam nominaverit, non habeo dicere. *Appianus* quidem Syriac. p. 126. ſeq. & *Valer. Max.* 5, 7. ext. 1. cum Plutarcho faciunt. *F.M.G.*

24. Ὑπάρχοιτο ἂν σοι τοῦτο Περδίκκαν] Οὐ τοῦτον Περδίκκαν. *Th.M.*

Οὐχ ὑπαρχ.] Sic Ed. *F.* optime. Reliquae & ipſe M. omiſerunt illud οὐχ, atque adeo ſenſum depravarunt, quem ex ingenio reſtituere conatus eſt *Marcilius*, & poſt eum *Vorſtius*. *M.du S.*

Ibid. Περδίκκαν] Quem Perdiccam velit, aut cur huc adducatur, mihi non liquet. At quae de Antiocho & Stratonice, nota cum ex ipſo Luciano, qui in *de Dea Syria* c. 17. & 18. fuſe enarrat, & iterum tangit Ὀρχ. c. 58. & Ἰκαρ. c. 15. tum ex *Plut.* (in Demetr. 1660. — & 607. B.) *Appiano*; (Συρ. p. 87. Ed. St.) *Galeno* (π. προγ.) aliisque permultis. Si quaeras autem cur de Perdicca haec praedicet, quae Antiochi propria ſunt; ſic habeto: videri nempe fuiſſe Luciani aetate, qui ita ſcriberent; adeo ut neceſſe fuerit ea tenus receptam ſequi opinionem. Sed ut verum fatear, in hoc non acquieſco, & locum corruptum eſſe pronuntio; intruſumque in textum Luciani Scholium, ab aliquo ſcriptum, qui Perdiccae nomen pro Antigoni in ſuo codice hic invenerat. Fuit & alia Stratonice Maceta, regis Perdiccae ſoror. V. *Thucyd.* II. 101. ſub finem. Sed ſoror haec, neque ejus amore captum fuiſſe Perdiccam ibi legitur. *M.du S.*

25. Εἰ δὴ ἔτός] Εἰ δὴ ἔτός ἐϛιν ὁ τῆ μητρυιᾶς ἐραϑεὶς, & quae ſequuntur usque ad Στρατονίκης ἐκείνης, nullus dubito quin ſint ὑποβολιμαῖα, & margini a *Magiſtro* adſcripta, ad Perdiccae nomen, quibus inquirebat, num hic eſſet ille Perdiccas, ſic enim vertendum εἰ δὴ ἔτος ut apud Latinos quoque, *viſam ſi domi ſit*, pro num domi ſit, qui amore novercae correptus fuerit. Haec poſtea in ipſum contextum irrepſerunt. Nihil enim faciunt ad rem, de qua hic loquitur. Agit enim de Perdicca illo tempore noto, qui propter imbecillitatem aut aliud corporis vitium parum erat aptus ad artes athleticas. Verba, quae in eadem pagina praecedunt, obſcurius verſa ſunt: ἀλλά ϖου τὸ τῆ τύχης, ϗ τὸ τῆ συμϐουλῆς χρήσιμον, οὐκ εἰς ϖοίησιν τῶν ϖροσόντων, ἀλλ' εἰς χρῆσιν αὐτῶν τὴν ϖροσήκουσαν. *Verum artis & conſilii haec eſt utilitas, ut non ſuppeditent ea, quae adſunt, ſed ut illis convenienter uti doceant.* Nemo intelligit, quid haec ſibi velint, *ut non ſuppeditent ea, quae adſunt.* Melius vertas: *verum artis & conſilii haec eſt utilitas, non ut efficiat illa quae inſunt, ſed ut iis recte quis utatur.* hoc eſt, quae ab arte proficiſci poſſunt & conſilio utilia ſunt non ad illa efficienda, quae in homine ſita eſſe debent, nimirum ingenium & prudentiam: nullius enim ars & diſciplina poteſt hominem ſtupidum & hebetem ingenioſum reddere: ſed ut quis facultatibus, quas natura in illum contulit, recte utatur. Inde ſequitur illa ſimilitudo de palaeſtritis, qui Perdiccam imbellem promittant ſe arte Olympionicam reddituros parem praeſtantiſſimis & robuſtiſſimis athletis. *F.G.G.*

27. Ἀντίοχος ὁ τῆ Σελεύκου Στρ. ϑυ.] Iterum infra Ἰκαρ. c. 15. & Συρ. c. 17. atque alibi. *M.du S.*

29. Θεαγ. — Πολυδ.] Prior horum in Olympionicarum ab erudito *Gul. Loyd* (eruditiſſimi Wigorienſis Epiſcopi filio) edito nuper cum haec ſcriberem, catalogo, comparet ad Ol. LXXVI. ubi ex *Pauſ.* Eliac. II. 188. 18. &c. ϖαγκρατίῳ viciſſe traditur. Ter olympicam coronam reportaſſe narrat *Dion. Chryſ.* 230. A. *Suidas* tacet; ſed de poſteriore idem plurima habet iis fere ſimilia quae de *Titormo* a Scholiaſta memorata legiſti (ϖαγκρατίῳ victor Ol. XCIII. *Afr.* & *Pauſ.* Eliac. II. p. 112. 17. quem locum omnino vide) *Loyd.* De Theagene adi *Plut.* 1452. *Platonem* etiam cujus aetate vixit, de Rep. I. & *Pauſ.* l. c. Vide noſtrum *Herod.* fin. Εἰκ. c. 19. & Ἐκκλ. c. 12. *M.du S.*

Θεαγένει τῷ Θασίῳ] Monuerat Cl. *Hemſth.* in marg. adeundum *Waſſe* ad *Thucyd.* p. 255. No. 30. (i. e. ad L. IV. §. 27.) ubi *Thucyd.* Θεογένους mentionem fecit, qui explorator ab Athenienſibus electus ſit, pro quo in quibusdam libris tamen legatur Θεαγένους, pergitque *Waſſe* Θεαγένης Tyrannus Megarenſium, ſocer Cylonis, *Thucyd.* I. 126. & *Pauſan.* Atticis XXXVIII. Alius Θεαγένης Athenienſis apud *Thucyd.* V. 24. qui ta-

δάμαλι τῷ Σκόπαι ἀντίπαλον, ἀλλὰ τὴν δοθεῖσαν [a] ὑπόθεσιν εὐφυᾶ πρὸς ἐπιδοχὴν τῆς γυμναστικῆς παρέξεται πολὺ ἀμείνω ἀποφαίνειν μᾶλλον τῆς τέχνης. ὥστε ἀπέστω καὶ ἡμῖν τὸ ἐπίφθονον τοῦτο τῆς ὑποσχέσεως, εἰ τέχνην φαμὲν ἐφ' οὕτω μεγάλῳ καὶ χαλεπῷ τῶν πραγμάτι [b] εὑρηκέναι. οὐ γὰρ οὐτινοῦν παραλαβόντες, ἀποφαίνειν συγγραφέα φαμέν, ἀλλὰ τῷ φύσει συνετῷ, καὶ ἄριστα πρὸς λόγους ἠσκημένῳ ἐπιδείξειν ὁδούς τινας ὀρθὰς, εἰ δὴ [c] τοιαῦται φαίνονται, αἷς χρώμενος, θᾶττον ἂν καὶ εὐμαρέστερον τελέσειεν ἄχρι καὶ πρὸς τὸν σκοπόν.

[d] Καίτοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν, καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἂν ἠπίστατο. νῦν δὲ μὴ μαθὼν, οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος, ῥᾳστά

omante Scotussaeo comparari possit: verum *hoc promiserit*, se datam sibi materiem aptam natam recipiendae illi exercitationum rationi, meliorem multo ope artis suae redditurum. Itaque absit a nobis etiam invidenda illa promissio, si artem nos dicamus rei ita magnae atque difficilis reperisse. Neque enim hoc dicimus, nos quemcumque *de medio* arreptum reddituros historicum: sed ei qui natura prudens, & optime ad dicendum exercitatus fuerit, ostensuros vias quasdam rectas: siquidem tales videantur eae, quas ingressus aliquis celerius faciliusque perfecerit quae oportet, atque ad scopum pervenerit.

36. Neque enim hoc dixeris, qui prudens sit, eum nihil indigere arte ac disciplina eorum, quae ignorat: alioqui citharam etiam nemine docente pulsaret, & inflaret tibias, ac nosset omnia. Jam vero sine disciplina nihil horum manibus effecerit. Verum si quis illi ostendat; facileque

a Ὑπόθεσιν] Sic W. & Edd. vett. Ἀπόθεσιν *S.* male. b Ἐφευρηκέναι] Εὑρηκέναι W. Nihil movent vulg. Edd. vett. c Τοιαῦται] Τοιαῦτα W. solus. d Καίτοι] Sic Edd. vett. & M.

tamen ibidem c. 19. Θεογένης. Θεαγένης athleta apud *Pausan.* VI. 6. 11. & 15. *Plutarch.* Πολιτικοῖς παραγγέλμ. *Lucian.* de Conscrib. Hist. p. 626. (Ed. *Graev.* i. e. hoc c. 35.) & *Deor. Concil.* p. 714. Et *Catapl.* p. 427. aliaque ex *Xenoph.* &c. de Scriptore Histor. philos. quae ibi vide, unde haec festinans excerpsi. *J. F. R.*

33. Ἀπίσω] *Aristen.* loc. cit. *J. B.*

41. Τελέσειεν] Si quis me docuerit, quomodo hic legitur, ita & alios esse locutos, & bene ea cum reliquis cohaerere, illi gratias agam merenti lubens. Interea interpretatus sum, ac si legatur, quomodo Lucianum dedisse suspicor, τελέσειεν ἂν χρὴ, καὶ πρὸς τὸν σκοπὸν ἱκοῖτο. Οὐ γὰρ ἂν φαίης κ. τ. λ. *J. M. G.*

43. Καὶ τοι οὐ γὰρ] Ἀνακολουθία est in his verbis, si interpretere, ut editores interpretati sunt: Καί τοι οὐ γὰρ ἂν φαίης ἀπροσδεῆ τὸν συνετὸν εἶναι τῆς τέχνης, καὶ διδασκαλίας, ὧν ἀγνοεῖ. ἐπεὶ καὶ ἐκιθάριζε μὴ μαθὼν καὶ ηὔλει, καὶ πάντα ἠπίστατο. νῦν δὴ μὴ μαθὼν οὐκ ἄν τι αὐτῶν χειρουργήσειεν. ὑποδείξαντος δέ τινος ῥᾳστά τε ἂν μάθοι, καὶ αὐτὸ μηχανήσαιτο ἐφ' αὑτῷ. *Neque enim dixeris eum qui fuerit intelligentia praeditus, arte & doctrina earum rerum, quas ignorat, opus non habere: quoniam se absque doctrina citharam pulsare & tibia canere posset, etiam omnia sciret. Nunc autem non doctus nihil eorum manu pulsare posset: sed docente aliquo facillime disceret, & recte per se ipsum administraret.* Sed quae haec est ratio, qui absque doctrina citharam pulsare posset, & tibia canere posset, etiam omnia sciret? ἐπεὶ hic est *alioquin*, ut frequenter apud Platonem, id quod dudum a doctis est observatum. Sic autem vertendus hic locus: *Neque enim dixeris, eum qui ingenio praeditus est, arte & doctrina rerum, quas ignorat, non opus habere. Alioquin qui non didicisset, citharam pulsaret, & tibia caneret & omnia sciret. Nunc vero qui non didicit, haut quaquam aliquid ex iis tractet: monstrante vero aliquo facile & addiscat, & per se ipse exerceat.* Alioqui, inquit, homo ingeniosus & sollers facile, quamvis illa non didicisset, cithara & tibia caneret. Non longe post tradit historicum debere esse ingenio militari, sed una etiam civili prudentia, & peritia imperatoria. Hoc enim volunt illa verba: καὶ γνώμῃ στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴ τὴν πολιτικῆς ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχων. male interpretes, sicut & mox pag. seq. καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ περιελαύνειν, male vertunt: *quomodo equum emittere, quid obequitare*, cum sit, *quomodo equitatu erumpere*, aut *illo circumire*, seu *circumvenire* sc. hostilem exercitum. *J. G. G.*

51. Καὶ τοίνυν ἡμῖν τοιοῦτός τις ὁ μαθητὴς νῦν παραδιδόσθω, συνεῖναί τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς ἀλλ' ὀξὺ διεδρακώς] Παραδιδόσθω δὲ συνεῖναί τε καὶ εἰπεῖν ἀγεννῆς ἀ. ὁ. δ. *Th. M.*

52. Συνιέναι] Antea legebatur συνεῖναι, minus apte, cum

que discat, & bene *deinde* suo ipse Marte tractet.

37. Itaque nobis etiam talis nunc tradatur discipulus, non ignavus ad intelligendum pariter ac dicendum; sed acutum cernens, qui etiam negotia ipsa tractare, si praeficiatur, possit, militaremque animum, sed cum civili, etiam bellici ducis prudentiam habere: porro qui in castris aliquando fuerit, decurrentesque aut stantes in acie milites viderit, armaque & machinas quasdam norit, quidque sit *in cornu*, quid *in frontem*, quomodo ordines, quomodo equites, & unde? & quid sit *procurrere*, aut *circumducere*? verbo, *detur nobis* non aliquis qui domi desideat, quique credat solum narrantibus.

τε ἂν μάθοι, καὶ εὖ μεταχειρίσαιτο [e] ἐφ' ἑαυτῷ.

Καὶ τοίνυν καὶ ἡμῖν τοιοῦτός τις [f] ὁ μαθητὴς νῦν προδεδόσθω, συνιέναι τε, καὶ εἰπεῖν οὐκ ἀγεννὴς, ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς, οἷός τε καὶ πράγμασι χρήσασθαι ἂν, εἰ ἐπιτραπείη, καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴν καὶ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν σταθηγικὴν [g] ἔχειν, καὶ, νὴ Δία, καὶ ἐν στρατοπέδῳ γεγονὼς τοῦτε, καὶ γυμναζομένους ἢ τακτομένους στρατιώτας ἐωρακὼς, καὶ ὅπλα εἰδὼς, καὶ μηχανήματα ξένια, καὶ τί ὄπισθε κέρως, καὶ τὶ ὄπισθε μετώπου, πῶς οἱ λόχοι, πῶς οἱ ἱππεῖς, καὶ πόθεν, καὶ τί ἐξελαύνειν, ἢ προσελαύνειν· καὶ ὅλως, καὶ τῶν καλοκαγαθίων τις, καὶ οἷος πιστεύειν μόνον τοῖς [h] ἀπαγγέλλουσι.

38. Maxime vero & ante omnia, liber sit animo, neque metuat quemquam, ne-

Μάλιστα δὲ καὶ πρὸ τῶν ἄλλων, ἐλεύθερος ἔστω τὴν γνώμην, καὶ μήτε φοβείσθω μηδένα,

[e] Ἐφ' αὑτοῦ] Αὐτοῦ *J.* Sed nostram lectionem habent *Fl. B2. H. P. Ald.* & M. *f* Ὁ μαθ.] Ἔστιν ὃς μαθ. M. male. [g] Ἔχειν] Sic Edd. omnes praeter *S.* & hanc secutam *A.* quae ἔχων. Sed ἔχειν etiam Cod. W. [h] Ἀπαγγέλλουσι] Sic *Fl. B2. P. H.* & M. Ἀπαγγέλλουσι *J.*

cum ita facultas una eademque intelligatur; nunc utraque. In ea autem voce facile peccari, & res ipsa & exemplum c. 44. abunde ostendunt. *M. du S.*

Συνιέναι] Obsecundavi *Solano*, συνιέναι edens, pro vulgato σωιεῖναι, quia Nostro ita usitatum novi. Etsi enim συνιέναι quoque a συνίημι formari tradunt Grammatici; tamen hic nimis ambiguum foret, & nondum satis probatum est uno alterove testimonio, συνιεῖναι idem esse quod συνιέναι, quia error a compendio scribendi in infinitivis hisce usitato, facile potuit oboriri. *Herodian.* tamen L. II. 9. 15. ὅτω δὲ τὰς ἀλογιστίας παχείας, καὶ μὴ ῥᾳδίως συνιεῖναι δυνάμενοι. *Ita crasso sunt ingenio, & non facile sentiunt, si quid agatur doloſe.* Et licet *Fl. Ald. H. J.* & recentiores habeant συνιέναι, nec Codex memoretur qui aliter legat, tamen typographicum tantum vitium credo, quum versiones latinae jam expresserint *intelligendi* verbum; quare monenti *Solano* tanto facilius obsecutus sum. *J. F. R.*

55. Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴν καὶ πολιτικῆς, καὶ ἐμπειρίαν σταθηγικὴν ἔχειν] Καὶ γνώμην στρατιωτικὴν, ἀλλὰ μὴν πολιτικῆς; καὶ ἐμπειρίας σταθηγικῆς ἔχων. Requirit in historiarum scriba mentem praeditam & rei militaris aliqua notitia, & scientia politica, & usu imperatorio. Eant, videant nostri saeculi historiarum scribillones, ecquid ejusmodi trogalia in suo sinu aut penu inventuri. *Th. M.*

56. Ἔχειν] Emendationem *Marcilii* recepit in textum Salmuriensis editor *Benedictus*, & sane ad venustatem loci facere videtur, sed quia commoda satis est vulgata, & nonnulla sunt in eo loco salebrosa, quae ego penetrare non possum, aliis intacta relinquo, & scripturam veterum librorum reddo. Confer *Livium* XXV. 19. & *Iust.* in V. 1841. Quorum ille, *tanquam eaedem militares & imperatoriae artes essent.* *M. du S.*

Ἔχειν] Nolo quidem nimium mihi indulgere in mutanda Lectione recepta; sed non tamen accedo *Solano*, satis commodum sensum vulgatae pronuntianti, quem quidem satis adparere fateor, quid velit, sed non commodae tamen est structurae. Cum enim ἀλλ' ὀξὺ δεδορκὼς in participio ponatur, & reliqua post alterum ἀλλὰ quoque per participia enuncientur, non video quocum verbo infinitivus ἔχειν apte cohaereat, nam ut χρήσασθαι pendet ab οἷος, ita absurda oratio foret, si similiter, οἷός τε ἐμπειρίαν στρατηγικὴν ἔχειν dicas: quid enim est: *aptus est habere peritiam militarem?* Sed si cum *Marcilio* ἐμπειρίας στρατηγικῆς legeris, quod mihi non displicet, tum ἀδιάφορον erit, legasne ἔχων an ἔχειν. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ — καὶ] Vid. de hoc pleonasmo hujus Dialogi §. 60. *J. F. R.*

60. Κέρως — μετώπου] Conf. supra hujus *Dial.* c. 29. f. *M. du S.*

64. Ἀπαγγέλλουσι] Ed. *J.* ἀ—γέλουσι. *M. du S.*

δένα, μηδὲ ἐλπιζέτω μηδέν· ἐπεὶ ὅμοιος ἔσται τοῖς φαύλοις δικασταῖς, πρὸς χάριν, ἢ πρὸς ἀπέχθειαν ὀπὶ μισθῷ δικάζουσιν. ἀλλὰ μὴ μελέτω αὐτῷ μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου [a] ἐν Ὀλύνθῳ, ἀλλὰ τοιοῦτος οἷος ἦν δειχθήσεται· μήτε Ἀλέξανδρος ἀνιάσῃ ὀπὶ τῇ Κλείτου σφαγῇ, [b] ὠμῶς ἐν τῷ συμποσίῳ γενομένῃ, εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο. οὐδὲ Κλέων αὐτὸν φοβήσει, μέγα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ δυνάμενον, καὶ κατέχων τὸ βῆμα, ὡς μὴ εἰπεῖν ὅτι ὀλέθριος καὶ μανικὸς ἄνθρωπος οὗτος ἦν· οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἣν τὰ ἐν Σικελίᾳ κακὰ ἴσορῇ, καὶ τὸν Δημοσθένους

que quidquam ſperet : alioqui malis judicibus ſimilis erit, ad gratiam aut ad inimicitias mercede jus dicentibus. Sed neque curae ipſi ſit Philippus oculo privatus ab Aſtere Amphipolite ſagittario ad Olynthum; verum qualis eſt, talis oſtendetur: neque Alexander illum anget, de Cliti caede crudeliter in convivio facta, ſi dilucide ſcribatur: neque Cleon illum terrebit, multum in concione valens, & regnans in judiciis, quo minus dicat pernicioſum furioſumque eſſe hominem : neque univerſa Athenienſium civitas, ſi Siculas clades enarret, & Demoſthenis captivitatem, & mor-

a Ἐν Ὀλύνθῳ] Nihil hic a vulgata abire *J. Fl. H.* notat *M. du S.* *b* Ὠμῶς] Et hic nil variare Edd. nec M. notat idem. *c* Μανικὸς] Μανλικὸς M. ſolus.

70. Μήτε Φίλιππος ἐκκεκομμένος τὸν ὀφθαλμὸν ὑπὸ Ἀστέρος τοῦ Ἀμφιπολίτου τοῦ τοξότου ἐν Ὀλύνθῳ] Non concordat Lucianus cum Hiſtoricis, qui id negotium attigerunt. Omnes fere uno conſenſu ſcriptum reliquerunt id eveniſſe Philippo in Methones obſidione. *Diodorus* lib. 7. ὁ δὲ Φίλιππος τὴν μὲν πόλιν κατέσκαψε, τὴν δὲ χώραν δίνειμε τοῖς Μακεδόσι, οὐ δὲ πολιορκίᾳ ταύτῃ συνέβη τὸν Φίλιππον εἰς τὸν ὀφθαλμὸν πληγέντα τοξεύματι ἀμφθαρῆναι τὴν ὄρασιν. de Methona vero loquitur. Sic & *Strabo* lib. 8. οἱ δὲ Θουκυδίδῃ δὲ οὐ τισὶν ἀντιγράφοις Μεθώνῃ Φέρῃ ὁμώνυμος τῇ Μακεδονικῇ, οὐ ἡ Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν ὀφθαλμὸν πολιορκῶν. *Solinus* cap. 14. *in regione Magneſiæ Methone oppidum ſitum eſt, quod cum obſideret Philippus Alexandri Magni pater, damnatus eſt oculo jactu ſagittæ, quam jecerat Aſter oppidanus.* Quo in loco notandus eſt error Solini, qui Methonem Magneſiæ cum Macedonica confundit. Nam ea Methone, quam obſidebat Philippus, alia erat a Magneſiaca ex verbis expreſſis *Strabonis* lib. 9. ἔξῆς δὲ αἱ ὑπὸ Φιλοκτήτου πόλεις καταλέγονται, ἡ μὲν ἓν Μεθώνη ἑτέρα ἐστὶ τῆς Θρακικῆς Μεθώνης, ἣν κατέσκαψε Φίλιππος. quod dictum ſit obiter. Idem ait *Harpocration* Μεθώνη· Δημοσθένης Φιλιππικοῖς λέγει αὐτὴν οὐ Θράκης, ἣν πολιορκῶν Φίλιππος ἐξεκόπη τὸν δεξιὸν ὀφθαλμόν. *Suidas* etiam in voce Κάρανος de Philippo : Μεθωναίοις δὲ τοῖς ἐπὶ Θράκης πολεμῶν τὸν ὀφθαλμὸν ἐπηρώθη Ἀστέρος τινὸς ὄνομα βαλόντος αὐτὸν βέλει. Plutarchus in Parallelis cauſam fortе erroris præbuit Luciano, nam ille ſic de hoc negotio : Φίλιππος Ὀλυνθον καὶ Μεθώνην βουλόμενος πορθῆσαι, καὶ βιαζόμενος ἐπὶ τῷ Σανδάνῳ πολαμῷ διαβῆναι πέραν, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων Ἀστέρος ὀνόματι ἐτοξεύθη τὸν ὀφθαλμόν. Et hæc habet, ut ait, ex Calliſthene in 3. Macedonicorum, & ex eo, quod ſive ille, ſive Caliſthenes dixit, ὑπό τινος τῶν Ὀλυνθίων, putavit Lucianus id eveniſſe in Olyntho. At nihil obſtat, quin Aſter ille ſive Amphipolitanus fuerit, ut ait hoc loco Lucianus, ſive Olynthius, ut ait Plutarchus, fuerit in copiis Olynthiorum auxiliariis in Methones obſidione, &, ut omnia quadrent, potuit eſſe Amphipolitanus patria, Olynthiis militans inter auxilia Methonenſium. Trogus apud *Juſtinum* lib. 7. ait in Philippum prætereuntem de muris ſagittam jactam oculum effodiſſe, & in eo cum Plutarcho pugnat, qui dum trajicere conaretur Sandanum fluvium, oculum amiſiſſe ait. Sed de Saudano illo fluvio nullus alius meminit præter Stobæum, qui ex Plutarcho habet, & eum Sardonem vocat in textu, in margine vero Sandanum. Ergo nihil in eo certi. *J. P. a G.*

Plutarch. in Parall.] Parallela illa Plutarcho falſo tribuuntur. *M. V. la Croze.*

71. Ὑπὸ Ἀστέρος] Ecce rurſus ὑπὸ pro ὑπ'. Sic *Long.* Paſt. III. p. m. 105. ὑπὸ αἰγῶν, καὶ ὑπὸ ὄϊων. & IV. 112. ὑπὶ ἱπποσίαν. Sed hoc jam nimis egimus alibi, & ſæpe poſtea occurret. *J. F. R.*

72. Ἐν Ὀλύνθῳ] Conf. ſupra c. 28. Et videbis cur *Solanus* notatu dignum exiſtimarit inquirere, num conſtans haec ſit lectio. *J. F. R.*

73. Μήτε Ἀλεξ.] Videtur ad picturae rationem reſpicere Lucianus, & hoc indicare, Philippo, poſt oculi cladem, contigiſſe, quod de Antigono narrat *Plinius* 35, 10. ſ. 36, 14. *Pinxit Apelles & Antigoni regis imaginem altero lumine orbam, primus excogitata ratione vitia condendi: obliquam namque fecit, ut, quod corpori deerat, picturae potius deeſſe videretur: tantumque eam partem e facie oſtendit, quam totam poterat oſtendere.* Meminit etiam *Quintilianus* 2, 13, 12. *J. M. G.*

74. Ἀνιάσεται] Τὸ ἀνιάσεται gloſſ. videtur. τὸ με-

λέτω

mortem Niciae, & ut ſitierint, & qualem aquam biberint, & ut inter bibendum caeſi ſint multi. Exiſtimabit enim, quod res eſt, a nemine ſano vitio ſibi datum iri, ſi, quae infeliciter aut parum prudenter facta ſunt, ea quemadmodum contigere enarret. neque enim ipſe auctor illorum eſt, ſed index. Itaque cum navali praelio vincuntur, non ille eſt, qui ſubmergit; &, ſi fugiant, non ille, qui tergis inſtat. Niſi forte, cum votis opus eſſet, ea praetermiſerit. Quandoquidem ſi tacendo illa, aut in contrarium narrando, corrigere potuiſſet; facillimum erat Thucydidi, tenui uno calamo evertere munitionem Epipolis im-

λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτὴν, καὶ ὡς ἐδίψων, καὶ οἷον τὸ ὕδωρ ἔπινον, καὶ ὡς ἐφονεύοντο πίνοντες οἱ πολλοί· ἡγήσεται γὰρ (ὅσῳ δικαιότατον) ὑπ' οὐδενὸς τῶν νῦν ἐχόντων, αὐτὸς ἔξειν τὴν αἰτίαν, ἢν τὰ δυστυχῶς ἢ ἀνοήτως γεγενημένα ὡς ἐπράχθη διηγῆται. οὐ γὰρ ποιητὴς αὐτῶν, ἀλλὰ μηνυτὴς ἦν· ὥστε κἂν καταναυμαχῶνται, τότε οὐκ ἐκεῖνος ὁ καταδύων ἐστὶ, κἂν φεύγωσιν, οὐκ ἐκεῖνος ὁ διώκων. ἐκτὸς εἰ [d] μὴ εὔξασθαι δέον μή τι [e] παρέλιπεν· ἐπεί τοι γε εἰ σιωπήσας αὐτὰ, ἢ πρὸς τἀναντίον εἰπὼν ἐπανορθώσασθαι ἐδύνατο, ῥᾷστον ἦν ἑνὶ καλάμῳ λεπτῷ τὸν Θουκυδίδην ἀναιρεῖσθαι μὴ τὸ ἐν ταῖς Ἐπι-

πο-

[d] Mi] Aberat ab M. Sed ſuprascriptum eſt. Adeſt autem in *Fl. J. H. P.* [e] Παρέλιπεν] Παρέλειπεν W.

λίτου λοιποῦ repetendum. i. e. μήτε μιλίτου αὐτῷ Ἀλίτου λοιποῦ. F.G.

75. Εἰ σαφῶς ἀναγράφοιτο] Ἡ σφαγὴ ſcil. F.G.

78. Καὶ κατίσχων τὸ βῆμα] Benedictus, *& tribunal contineat*; Micyllus *& ſuggeſtum ſive tribunal quaſi poſſeſſionem ſuam detineat*. Quanta apud hos vilitas Latini ſermonis, tantopere ab elegantibus exagitata? Dicebant Romani *tenere forum*, *tenere curiam*, de eo qui maxima auctoritate illic polleret. Plane ſic iterum loquutus eſt auctor in Sympoſio. φθονῶν αὐτῷ εὐδοκιμοῦντι & κατίσχοντι τὸ συμπόσιον. Eæ loquutiones ſibi prorſus reſpondent. J.G.

80. Οὐδὲ ἡ σύμπασα πόλις τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὰ οἰκεῖα Σικελίᾳ κακὰ ἰσχύσῃ, καὶ τὴν τοῦ Δημοσθένους λῆψιν, καὶ τὴν Νικίου τελευτήν] Diſcrepant haec ab aliorum ſcriptorum ſententia. Thucydides & Plutarchus narrant utrumque a Syracuſanis interfectum. *Juſtinus* vero lib. IV. ait Demoſthenem ſibi ipſum intuliſſe manus, Niciam vero captum. ſed vide *Plutarchum* in Nicia. J.G.G.

81. Καὶ τὴν Δημοσθένους λῆψιν] De his & quae mox ſequuntur vid. *Thucyd.* VII. 82. 84. 85. 86. M. du S.

82. Νικίου τελευτήν] Ad loc. *Thucyd.* quem *Solanus* laudat, meretur videri *Waſſius*, p. 503. N. 75. ubi ait: *Lucian.* de Conſcrib. Hiſt. Niciam ait interfectum eſſe, captum vero Demoſthenem. *Juſtinus* IV. 5. Demoſthenem ſibi ipſi intuliſſe manus; recte quidem hic; nam percuſſit ſe in proelio, haud tamen lethaliter, teſte *Plutarcho* p. 541. Die menſis Carnei XVII. Athenienſes ſubhaſtati. Ceterum a noſtro diſſidet *Diodorus*; & Niciam Gylippo impulſore interemptum aſſerens XIII. 347. Sed a Noſtro ſtat *Plutarch.* ſcriptor eruditiſſimus, & illi hac in parte anteponendus. Confer *Euripid.* fragm. 516. Haec *Waſſius* l. c. J.F.R.

90. Ἐκεῖνος ὁ διώκων] Vid. *Demoſth.* Ol. III. M. du S.

91. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὔξασθαι δέον, μή τι παρέλιπεν] Extra quam quod ei optandum, nihil praetermiſiſſe, ſive ne quid praetermiſerit. Th. M.

Ibid. Εὔξασθαι δέον] Alludit ad *Demoſth.* locum, in quo haec totidem fere verbis leguntur. Ol. III. p. m. 26. B. ἀλλ' ἐχ ὑδία ταῦτα ἐκεῖτι τῶθ' ὁ λίγων ἀδικεῖ· πλὴν εἰ δέον εὔξασθαι παρέλειπεν, ubi interpres videatur. Ego vero neutrum ſatis aſſequor. Id agit illic *Demoſth.* ut ingrata ſeſe dicentem purget. Neque enim ſibi vitio verti merito poſſe ait, quod Reip. morbos ob oculos Populi ponat. Niſi forte male invidere Reip. putent, ſi quis non perpetuo ei ut bene ſit in oratione optet, cum non bene ominando, ſed fortiter conſulendo res gerenda ſit. Hunc *Demoſth.* locum aut aliter intellexit Lucianus, aut alio detorſit, quod hic ab eo factum minime oportuit; aut denique aliter ipſe, quam in hodiernis codd. legitur, quod ſuſpicor, ſcripſerat. Confer & *Phil.* I. (124. B.) *Chryſ.* Ἀρτ. 343. f. Ὅταν εὔξασθαι δέῃ, νηφούσῃ & ἀγρυπνούσῃ ἀμαυσίᾳ τοῦτο ποίησον. In M. μήτι ſupra ſcriptum eſt, unde liquet inſertum fuiſſe ab iis, qui huic loco medicinam facere volebant. M. du S.

Ibid. Μήτι παρέλ.] Obſcuriuſculum reddit hunc locum illa Atticiſmi affectatio, circa negationem μήτι, quae, caeterorum rationi collata, abundat. Itaque idem hic valet μήτι quod alias in eadem conſtructione valeret τοῦτο. Sententia igitur haec erit, ſcriptori rerum patriae ſuae adverſarum imputari nihil poteſt, niſi forte illud, ſi eo ipſo tempore, cum eae gererentur, vota facere pro felicitate ſuorum intermiſerit. J.M.G.

99. Τὸν Θουκυδίδην] *Thucyd.* VI. 96. & VII. 43. & de Γυλίππῳ VII. 73. M. du S.

1. Ἐπιπολαῖς] V. *Thucyd.* l. c. M. du S.

8. Πρώ-

πολαῖς ὠθρεῖχισμα, καὶ καθυβρίσαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸ κατάπλουν [a] Γύλιπον διαπεῖραι μέλαξιν ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μέχρι τῶν [b] πρώτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' [c] Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῆς ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυρᾶν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῆς ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεύς, πολιτὰς, ὠθρεῖχισμα, καὶ καθυβρίσαι δὲ τὸν Ἑρμοκράτους τριήρη, καὶ τὸ κατάπλουν [a] Γύλιπον διαπεῖραι μέλαξιν ἀποτειχίζοντα, καὶ ἀποταφρεύοντα τὰς ὁδούς· καὶ τέλος, Συρακουσίους μὲν εἰς τὰς λιθοτομίας ἐμβαλεῖν, τοὺς δ' Ἀθηναίους πλεῖν Σικελίαν, καὶ Ἰταλίαν, μέχρι τῶν [b] πρώτων τῆς Ἀλκιβιάδου ἐλπίδων. ἀλλ', οἶμαι, τὰ μὲν πραχθέντα, οὐδὲ Κλωθὼ [c] ἂν ἔτι ἀνακλώσειεν, οὐδ' [c] Ἄτροπος μεταστρέψειε.

Τῆς δὴ συγγραφέως ἔργον ἦν, ὡς ἐπράχθη εἰπεῖν. τοῦτο δ' οὐκ ἂν δύναιτο, ἄχρις ἂν ἡ φοβῆται Ἀρταξέρξην ἰατρὸς αὐτῆς ὤν, ἢ [d] ἐλπίζῃ κάνδυν πορφυρᾶν, καὶ στρεπτὸν χρυσοῦν, καὶ ἵππον τῶν [e] Νισαίων λήψεσθαι μισθὸν τῆς ἐν τῇ γραφῇ ἐπαίνων. ἀλλ' ὁ Ξενοφῶν [f] αὐτὸ ποιήσει, δίκαιος συγγραφεὺς,

positam, & Hermocratis triremem submergere, & execrabilem illum confodere Gylipum, dum munitionibus vias & fossis intercludit: & tandem Syracusanos quidem in Lautumias conjicere, Athenienſibus vero *hoc praestare*, ut Siciliam atque Italiam secundum primas spes Alcibiadis navigatione complecterentur. Verum quae facta sunt, ea, puto, neque Clotho retro glomerare potest, neque retractare Atropos.

39. Historici autem unum opus, ut gesta sunt singula, ita dicere. Hoc vero facere non poterit, quam diu Artaxerxen metuet, cujus sit Medicus, aut purpuream togam sperabit, & torquem auream, & equum Nisaeum accipere mercedem suarum in historia laudum. Verum Xenophon hoc non fecerit, justus scriptor, neque Thucy-

a Γύλιπον] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Γύλιππον W. *b* Πρώτων] Ita quoque in Edd. optimis legi notat *M. du S.* *c* Ἄν] Deest in W. & *Fl.* Adest in P. Cod. & Edd. *J. H. P.* *d* Ἐλπίζῃ] Ita dedi ex marg. *A1W.* & W. Edd. enim vulgo ἐλπίζει. *e* Νισαίων] Νησαίων male W. Vulgatam non movent *Fl. J. H. P.* *f* Αὐτὸ] Sic Edd. & M.

15. Κάνδυν] * Χιτῶν ὁ Περσικὸς. *V.*

* Forsan Χιτῶνα Περσικόν. *M. du S.*

7. Πρώτων] Cur *Solanus* nil variationis in hac voce inveniens, tamen operae duxerit eam notare, non reperio. An dubitavit de plurali numero, quia ἐλπὶς in aliis linguis vix habet pluralem? Non credo hanc esse caussam, neque enim ignorare potuit id Graecis multo esse familiarius, quam vel *Ciceroni*, qui *meas spes*, plurali num. quoque dicere amat. Et sic *Lucianus* tam saepe, ut fere adnotasse pudeat. Vid. tamen mox c. 61. Ita quoque *Diod. Sic.* 18. p. 297. Ed. *Baſ.* προσδοκίαν ἐλπίδων ἀγαθῶν, & ead. pag. iterum. Ita & *Long. Paſt.* III. p. 99. παρ' ἐλπίδας. ac non semel alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀλκιβιάδου ἐλπ.] De spe Alcibiadis Thucydides, (e cujus libro septimo reliqua hujus loci explicare facile fuerit) 6, 15. ἐλπίζων Σικελίαν τε & Καρχηδόνα λήψεσθαι. Deinde sub persona Alcibiadis, quomodo fieri hoc possit, explicat c. 17. & 18. & concludit, ἢ τὴν Ἑλλάδος, τὴν ἐκεῖ προσγενομένην πάσης τῷ εἰκότι ἄρξομεν, ἢ κακώσομέν γε Συρακουσίους. In ipso autem libri initio vanitatis illam spem accusat. *J. M. G.*

14. Ἀρταξέρξῃ] Testantur Hebraei scriptores nomen hoc Persarum regibus commune fuisse, perinde ac Caesaris Romanorum imperatoribus. *G. C.*

Ibid. Ἰατρὸς] *Ctesiam* tangit Artaxerxis Mnemonis medicum, qui fabulosa multa & adulatoria historiae admiscuerat, quo sibi regem suum conciliaret. Videndus ea de re *Plut.* in Artax. in initio. Libros autem *Ctesiae* periisse notum est. Supersunt tantum collectanea Photii in Bibliotheca. *M. du S.*

15. Ἐλπίζῃ] Ἐλπίζῃ ex W. est. In aliis enim ἐλπίζει, mendose. *M. du S.*

Ibid. Κάνδυν πορφυρ.] V. *Spanh.* 455. *M. du S.*

Κάνδυν πορφυρ.] Ctesiam hic tangi credibile est. De *Candye* non diademate, sed toga, *Spanhem.* de usu & praest. num. Diss. 8. p. 457. *Torque* non usos Persas, nisi quibus rex daret, constat ex Xenoph. Cyrop. 8, 4. *Nisaeos equos* inter res pretiosas numerant passim scriptores. Strabonis duo loca laudat *Casaubon.* ad Athen. 5, 5. itemque illud magnificum Oppiani elogium Cyn. 1, 310. seq.

Κάλλιϊ δ' ὃ πάντεσσι φίλει παναπίρροχος ἵππος. κ. τ. λ.

Sic utitur *Julianus* Orat. 2. p. 50. extr. *Lipſ.* Themistius Or. 22. p. 266. A. Fons autem Herodotus 3, 106. itemque 7, 40. qui posterior locus est classicus. *J. M. G.*

16. Ἵππον τῶν Νισαίων] Nisaea regio est Partyenes haud

cydides ; ſed licet privatim quosdam oderit , multo *ſibi* magis neceſſariam judicabit rempublicam , & veritatem pluris faciet, quam inimicitias : &, ſi quem amet, tamen non parcet peccanti. Unum enim, ut dixi, hoc hiſtoriae proprium eſt, & ſoli litandum veritati , ſi quis ad ſcribendam hiſtoriam accedat ; reliquorum vero omnium cura abjicienda. Atque in univerſum , norma una , & menſura exacta haec eſt , reſpicere non ad eos , qui nunc audiunt , ſed ad hos , qui poſt haec in ſcriptis noſtris verſabuntur.

40. Si quis vero quod praeſens eſt modo obſervet , adulatorum merito partibus adſcribetur, quos olim hiſtoria ab initio inde non magis , quam exercitatrix ars comtricem illam *mangonism* averſata eſt. Alexan-

ἐδὲ Θουκυδίδης· ἀλλὰ καὶ ἰδίᾳ μισῇ τινας, πολὺ ἀναγκαιότερον ἡγήσεται τὸ κοινὸν, καὶ τ' ἀλήθειαν περὶ πλείονος ποιήσεται τ' ἔχθρας· καὶ φιλῇ, ὅμως οὐκ ἀφεξεται ἁμαρτάνοντος. ἐν γὰ, ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι, τ' δ' ἄλλων ἁπάντων ἀμελητέον αὐτῷ. καὶ ὅλως, πῆχυς εἰς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, σκοπεῖν μὴ εἰς τοὺς νῦν ἀκούοντας, ἀλλ' εἰς τοὺς μετὰ ταῦτα συνεσομένους τοῖς συγγράμμασιν.

Εἰ δὲ τὸ παρὸν τις θεραπεύοι, τ' τῶν κολακευόντων μερίδος εἰκότως ἂν νομισθείη, ὃς πάλαι ἡ ἱστορία ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀπέστραπτο, ὡ μεῖον ἡ κωμωτικὴν ἡ γυμναστικήν. Ἀλεξάνδρῳ γοῦν τοῦτο σκωμυη-

g Ποιήσεται] Ποιήσηται W. male. *h* Ἔχθρας] Τίχνης *Fl.* Vulgatam ſervant *Ald. J. H. P.* & Cod l. M. P. *i* Καὶ μ. θ. τ. ἀ.] Sic Edd. Coll. & M. ut edidimus. cum W. recte εἴ τις. *k* Εἴ τις] Εἴ τι *S.* ſola cum *A. Ald.* vero *Fl. J. H.* &c. *l* Ἐξ ἀρχῆς] Καὶ ἐξ ἀρχῆς M.

haud procul Caſpiis montibus , ea equos praeſtantiſſimos maximosque aluit , quibus reges ipſi uterentur. *Strab.* lib. 11. *Plin.* lib. 6. c. 25. *Plut.* in Pyrrho Niſaei equi meminit. *G.C.*

Ἵππον τ' Νισαίων] De quibus dico alibi. *J.B.*

Ibid. Νισαίων] V. *Xen.* Cyrop. L. VIII. p. 124. 14. Unde diſcimus , nulli apud Perſas his uti ornamentis equisve licuiſſe , niſi a Rege honoris cauſa donatis. Quem autem haec ultima reſpiciant , neſcio ; certe non *Xenoph.* quem mox juſtitiae ſumma laude ornat. vid. *Cogn.* *M. du S.*

19. Οὐδὲ Θουκυδίδης] Æmilius Probus in Themiſtocle & Cic. in Bruto Thucydidem plurima fide dignum putaverunt. *G.C.*

Ibid. Μισῇ ..] *Xenoph.* haec juxta ac *Thucydidem* innuunt, quorum uterque factione civili in exilium acti, nihil tamen odii in inimicos in hiſtoria, teſte omni antiquitate, admiſcuerunt, &c. *M. du S.*

24. Θυτέον τῇ ἀληθείᾳ] Sic infra Λεξ. c. 23. f. χάριν καὶ σαφηνείᾳ θύει. *M. du S.*

Ibid. Εἴ τις] Ait Noſter, ἐν γὰ ὡς ἔφην, τοῦτο ἴδιον τ' ἱστορίας, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ, εἴ τι ἱστορίαν γράφων ἴοι. Et hic degeneratum ab antiquis editt. ubi recte εἴ τις ἱστορίαν γράφων ἴοι, legitur. *Unum enim hoc , ut dixi , hiſtoriae eſt proprium ; ac ſoli veritati litandum* (ridicule *Benedictus*, *immolandum*) *ſi quis ad hiſtoriam ſcribendam ſe convertat.* *J.J.*

26. Πῆχυς] Rectius vertas πῆχυς εἷς, καὶ μέτρον ἀκριβὲς, *una norma , & menſura certa.* non ut interpretes, *una ulna.* *J.G.G.*

31. Κολακευόντων] Reſpicit ad Socraticam illam ſive Platonicam artium diſtinctionem , qua illas omnes in πολιτικὰς & κολακευτικὰς dividebat , cujus cum etiam *Fabius* meminerit Inſtit. Orat. 2, 15, 25. ad eum locum e Platonis Gorgia , quae etiam hic ſufficere poſſunt , protulimus. Caeterum ex *Fabii* l. c. verba quaedam nos ſumſiſſe interpretationis noſtrae, conferenti apparebit. *J.M.G.*

Ibid. Εἰκότως] Adleverat *Solanus* margini *Junt.* conferend. Ὀρχ. c. 83. quod feci. Legitur autem ibi: μαίνεσθ' αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἴδοξεν. Sed ſi hoc teſtimonio opus eſt ad probandam ſignificationem adverbii εἰκότως, potius remitterem ad T. I. Somn. §. 2. pag. 5. ubi id paullo preſſius ad etymon exponit *Bourd.* Sed quid opus tam notis & ubique obviis inhaerere? *J.F.R.*

Ibid. Νομισθείη] Sic υ. εἰκ. c. 22. *M. du S.*

33. Κομμωτικὴν] Genuina haec eſt ſcriptura , quam praeferunt M. & Ed. *J.* Reliquae praeter *S.* & *A.* κωμωτικὴν. Audi *Plat.* in Gorg. 288. C. τῇ μὲ ἓν ἰατρικῇ . . . ἡ ὀψοποιητικὴ κολακείᾳ ὑποκεῖται. τῇ δὲ γυμναστικῇ, κατὰ τ' αὐτὸν τρόπον τοῦτον, ἡ κομμωτικὴ, κακοῦργός τις & ἀπατηλὴ, καὶ ἀγενὴς, καὶ ἀνελεύθερος, σχήμασί τε καὶ χρώμασι & λειότητι & αἰθῆσι ἀπατῶσα· ὥστε ποιεῖν, ἀλλότριον κάλλος ἐφελκομένους τοῦ οἰκείου τοῦ διὰ τ' γυμναστικῆς ἀμελεῖν &c. *M. du S.*

34. Ἀλεξάνδρου γοῦν] *Alexandri dictum.* *F.G.*

μνημονεύσειν, [a] ὡς ἡδέως ἂν ἔφη πρὸς ὀλίγον ἀνεβίων, ὦ [b] Ὀνησίκριτε, ἀποθανών, [c] ὡς μάθοιμι ὅπως ταῦτα οἱ ἄνθρωποι τότε [d] ἀναγινώσκεσιν. εἰ δὲ νῦν αὐτὰ ἐπαινοῦσι, καὶ ἀσπάζονται, μὴ θαυμάσῃς· οἶον ἐγὼ ἐμικρῷ τινι τῷ δελέατι τούτῳ ἀνασπάσειν ἕκαστον τῶν ἀκροατῶν εὔνοιαν. Ὁμήρῳ γοῦν, καί τοι πρὸς τὸ μυθῶδες τὰ πολλὰ συγγεγραφότι ὑπὲρ τοῦ Ἀχιλλέως, ἤδη καὶ πιστεύειν τινὲς [e] ἐπάγονται, μόνον τοῦτο εἰς ἀπόδειξιν τῆς ἀληθείας μέγα τεκμήριον τιθέμενοι, ὅτι μὴ περὶ ζώντος ἔγραφεν. ἐὰν γοῦν εὑρίσκωσιν ἕ τινος ἕνεκα ἐψεύσατ' ἄν.

Τοιοῦτος οὖν μοι ὁ συγγραφεὺς ἔστω, ἄφοβος, ἀδέκαστος, ἐλεύθερος, παρρησίας καὶ ἀληθείας φίλος, ὡς ὁ Κωμικός φησι, τὰ σῦκα σῦκα, τὸν σκάφην δὲ, σκάφην [f] ὀνομάζων, ἐμίσῃ, οὐδὲ φιλίᾳ νέμων, οὐδὲ

dri quidem illam quoque memorabilem vocem referunt, qui, *Lubens*, inquit, *Oneſicrite, vel ad parvum temporis ſpatium poſt mortem meam reviviſcerem, audiendi cauſſa, quomodo iſta lecturi ſint, qui tum erunt homines. Nunc vero ea ſi laudant & amplectuntur, mirari noli: putant enim ea ſe non parva quadam eſca piſcaturos eſſe noſtram quisque benivolentiam.* Homero ſane, licet fabuloſe pleraque ſcripſerit de Achille, jam ad credendum quidam inducuntur, ſolum illud ad veritatis demonſtrationem magnum ſignum ponentes, quod non de vivo ſcripſit: neque enim, cujus rei cauſſa mentiretur, inveniunt.

41. Talis igitur mihi ſit hiſtoricus, metus expers, incorruptus, liber, fiduciae & veritatis amicus, qui, Comici verbo, *Ficum vocet ficum, ſcapham dicat ſcapham:* Non odio, neque amicitia tribuens *cuiquam quid-*

a Ὡς] Sic ſola *B2.* recte. Ὃς male reliquae. In M. ὃς ſupraſcriptum eſt. *b* Ὀνησίκριτε] Ὀνησικρᾶλες *P.* miſere. Ὀνησίκρατες male etiam ceterae. vid. nott. *c* Ὡς] Ὅπως *W.* *d* Ἀναγινώσκουσιν] Ἀναγιγνώσκουσιν *M.* Nil mutant *J. Fl. H. P.* *e* Ἐπάγονται] Sic dedi ex *J.* licet cett. omnes & M. ὑπάγονται. *f* Ὀνομάζων] Ex *Fenſ.* emendatione ὀνομάσων enim Edd.

35. Ὡς] Sic emendavimus pro vulgato ὃς, quod corrupte in omnibus legitur, excepta *B2.* In M. prima manus nihil ſcripſerat; additum eſt ὃς poſtea. *M. du S.*

36. Ὀνησίκριτε] In omnibus libris hic perperam legebatur Ὀνησικρᾶλες, quod neceſſario mutandum fuit. Nam ejusdem meminit in Μακρ. c. 14. & in Περ. c. 25. ubi recte in omnibus ſcribitur Ὀνησίκριτος, quod verum eſſe viri illius nomen & alii ſcriptores abunde teſtantur, quamvis in eo nomine cum apud Graecos, tum Latinos ſcriptores frequenter ſit peccatum (V. *Lamprid.* in Commod. c. 1. & *Salm.* nott.) *Suidas* Platonis imitatorem fuiſſe tradit. *Diog.* etiam *Laërt.* Philoſophis accenſet. p. 158. *Curtius* etiam meminit IX. 10. & XI. 1. Scripſerat *Oneſicritus* Alexandri res geſtas; eodem conſilio quo *Xenophon* Cyropaediam ſuam, ad quam tamquam exemplar compoſuiſſe Alexandri laudes dicitur a *Suida* & *Laërtio.* Qua occaſione ſunt prolata Alexandri verba, quae hic leguntur: mutavit autem Ed. P. nomen illius viri in Ὀνησικρᾶλες, quod non monerem, & incuriae typographorum imputarem, niſi ita vertiſſe etiam viderem. *Strabo* permulta ex ejus hiſtoria habet XV. & XVI. *Plut.* etiam in Alex. Sed apud hunc etiam variant quandoque libri; plerumque tamen *Oneſicritus* audit, ut 1282. f. V. etiam 583. f. & 591. 2. Gellius etiam *Oneſicritum* recte vocat IX. 4. *M. du S.*

Ὀνησίκριτε] Hunc Hyperbolarum & mendaciorum non minus quam Alexandri ipſius ἀρχικυβερνήτην noſcere facile jam eſt ex *Fabricii* Bibl. Gr. 3, 8. p. 223. Videbat Alexander, illas ὠφελοδοξολογίας ſuſtineri aliquantum dum ipſe viveret, ridiculo futuras, ſe mortuo. *J. M. G.*

38. Ἀναγινώσκ.] Poſtulat ſententia futurum. Invitis tamen omnibus libris noluimus mutatum: praeſertim cum adeo diſcrepet ab hac ſcriptura. *M. du S.*

48. Τοιοῦτος] Notae ſunt ſive Characteres hiſtorici, de quibus *Cic.* 1. de leg. & 2. de Orat. *Strab.* lib. 1. *Polyb.* lib. 12. *Niceph.* Greg. princip. hiſtor. *J. B.*

Ibid. Συγγραφεὺς] Hiſtoricus omni metu carere debet, dicendi libertatem ac veritatem amare, ut ſit vere παρρησιαστής. *Cicer.* 2. de Orat. *G. C.*

49. Ἀδέκαστος] *Philoſtratus* in Polluce p. 593. cum uſurpaſſet hanc vocem, ſic exponit; ἀδεκάστους δὲ ἀκροατὰς καλῶ τοὺς μήτε εὐνοῦς μήτε δύσνους, qui veriſſimus etiam hic eſt hujus vocis ſenſus, uti & in Ἐρωτ. c. 64. Ἀμνοΐας ἀκριβοῦς & ἀδεκάστου Angli aptiſſime per *unbiaſſed.* exprimunt. *M. du S.*

50. Κωμικός] (*Ariſtophanes.*) *Vorſt.* Vide etiam Ζ. Τρ. c. 32. *M. du S.*

51. Τὰ σῦκα] Sic paſſim. *J. B.*

Ibid. Σῦκα σῦκα] Omnes hoc proverbium *Ariſtophani* tribuunt, nemo vero commonſtrat ubi eo utatur. In marg. *Ald.* 1. adſcriptum lego *Ariſtoph.* in 2. Com. Sed non reperio, quidquid quaeſierim. Legiſſe me

quidquam, non parcens, non miſericordia, aut pudore vel verecundia tactus, judex aequus, benevolus omnibus eatenus, ne quid alteri juſto plus tribuat, hoſpes in libris *ſuis*, nullius civitatis, ſuis ipſe legibus vivens, regem agnoſcens nullum, non quid hic vel ille exiſtimaturus ſit reputans, ſed dicens quid factum ſit.

42. Non ſine cauſſa igitur hanc legem tulit Thucydides, virtutemque & vitium hiſtorici diſtinxit, cum maxima in admiratione videret eſſe Herodotum, adeo ut Muſarum etiam nominibus libri illius vocarentur. *Poſſeſſionem* enim *potius in perpetuum* ſcribere ſe ait, *quam commiſſionem quae in praeſens tantum placeat: neque fabuloſitatem ſibi probari, ſed verum de factis poſteritati ſe relinquere:* ſubjungitque utilitatem, quemque finem, ſi quis recte ſapiat,

φειδόμενος, ἢ ἐλεῶν, ἢ αἰσχυνόμενος, ἢ δυσωπούμενος· ἴσος δικαστὴς εὔνους ἅπασιν, ἄχρι τοῦ μὴ ἑτέρῳ τι ἀποδίδωσι πλεῖον τοῦ δέοντος. ξένος ἐν τοῖς βιβλίοις, καὶ ἄπολις, αὐτόνομος, ἀβασίλευτος, οὐ τί τῷδε, ἢ τῷδε δόξει λογιζόμενος, ἀλλὰ τί ποτε πρακτὸν λέγων.

60 Ὁ δ' ἐν Θουκυδίδης εὖ μάλα τοῦτο ἐνομοθέτησε, καὶ διέκρινεν ἀρετὴν, καὶ κακίαν συγγραφικὴν, ὁρῶν μάλιστα θαυμαζόμενον τὸν Ἡρόδοτον, ἄχρι τοῦ καὶ Μούσας κληθῆναι αὐτοῦ τὰ βιβλία· [g] κτῆμά τε γάρ φησι 65 μᾶλλον ἐς ἀεὶ συγγράφειν, [h] ἢ πρὸς τὸ παρὸν ἀγώνισμα· καὶ μὴ τὸ μυθῶδες ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τὴν ἀλήθειαν τῶν γεγενημένων ἀπολείπειν τοῖς ὕστερον· καὶ ἐπάγει τὸ χρήσιμον, καὶ ὃ τέλος ἄν τις εὖ φρονῶν ὑπο-

θοι-

g Κτῆμά τε] Ex *Thucyd.* Κτήματα Edd. Luciani. h Ἢ πρὸς] Εἰπερ male *Fl.* ἤπερ cett. item M. & P.

me tamen ap. eumdem credo, non vero adnotavi, quod nimis obvium crederem. *J. F. R.*

Ibid. Σκάφω] Male interpres σκάφην *ligonem* interpretatur. Id eſt, *ſinum*, *ſiſtulam*. Heſychius: σκάφαι ὑποπλύνια: id eſt τρύβλια. *AE. M.* Idem prorſus invenio in notis *Gujeti*. quare talia non ſemper repetam, niſi, ut ſupra dixi, quo videas, anne alter alterum exſcripſerit, quia toties idem dicunt. *J. F. R.*

52. Ὀνομάζων] Legendum meo judicio, τὰ σῦκα σῦκα, τὴν σκάφην δὲ, σκάφην ὀνομάζων, οὐ μισεῖ, οὐδὲ φιλίαν νέμων, οὐδὲ φιλόμβροις, &c. *Ut Comicus ait, ficus ficus, ſcapham ſcapham appellans; nihil neque odio neque amicitiae dans; neque parcens*; &c. Vulgo ὀνομάσων. *J. J.*

Ὀνομάσων] Fruſtra ſollicitat Cl. *Jenſius* hanc ſcripturam. Proba eſt, & longe venuſtior ea quam ſubſtituere tentat. *M. du S.*

63. Μούσας κληθῆναι] Vid. idem hujus προσλαλίας, c. 1. ſub fin. *J. F. R.*

64. Κτῆμά τε] Verba *Thucyd.* ſic habent; κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν ξύγκειται. *Habes quod in uſus perpetuos recondas, potius quam ſpectaculum quo ſemel oculos aureſve paſcas.* Unde maculam in Luciani libris eluimus, reponendo κτῆμά τε pro κτήματα quod tamen omnes inſidebat. Vid. Thucyd. I. 22. *M. du S.*

Κτῆμά τε — καὶ ἀγώνισμα] Locum *Thucydidis* jam attulerat Cl. Bos in animadv. crit. p. 11. & cum Luciano comparaverat dicens: *Thucyd.* I. 22. Κτῆμά τε ἐς ἀεὶ μᾶλλον ἢ ἀγώνισμα ἐς τὸ παραχρῆμα ἀκούειν σύγκειται, Elegans eſt antitheſis vocabulorum, ut ἐς ἀεὶ, & ἐς τὸ παραχρῆμα, *in perpetuum & in praeſens*; ſic κτῆμα & ἀγώνισμα. Κτῆμα eſt res ipſa quae ſervatur & poſſidetur, veritas, hiſtoria vera. recte Schol. ἀλήθειαν interpretatur. ἀγώνισμα vero certamen ludicrum, fabula, hiſtoria fabuloſa, fabulis adornata, quae auditoribus jucunda. Schol. τὸ γλυκὺν λόγον, θέαμα, παιδιὰν, ποιητικὸν ἀγώνισμα κωμῳδοποιῶν ἢ τραγῳδοποιῶν. Sic ἀγώνισμα ποιεῖν *fabulam agere*, dicunt Graeci. Citavit haec verba *Lucianus* h. l. ubi eleganter exponit τὸ ἀγώνισμα per τὸ μυθῶδες, & κτῆμα per τὴν ἀλήθειαν. Inferius eod. lib. verſus finem idem explanat dicens — καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφῃ, ὡς οἱ νῦν ἐπαινέσονταί σε . . . . ἀδὲν κολακευτικὸν, οὐδὲν δουλοπρεπὲς, ἀλλ' ἀληθεια ἐπὶ πᾶσι. Appoſite etiam *Polyb.* L. 2. p. 197. & L. 3. p. 257. Adde quoque *Joſeph.* L. I. contra Apion. p. 1035. Quorum verba *Bos* adducit, quae, quia nimia, non repeto. Sed addo ex marg. *Ald. Hiſtoria ſit* κτῆμα, *non* ἀγώνισμα. *Citat idem* Plinius L. V. Epiſt. ad Capitonem. *J. F. R.*

65. Ἐς τὸ παρὸν ἀγ.] Nobilis locus ex I, 23. quem ſupra jam ex parte tetigit, ubi vetus etiam Scholiaſtes *Herodoti Medica* notat innui. Ea nimirum ἀγώνισμα ἐς τὸ παρὸν, vel ut eſt apud Thucydidem, ἐς τὸ παραχρῆμα, ſcriptum ad hoc compoſitum, ut in Olympiorum celebritate recitatum plauſus & victoriam auctori ſuo pararet, quod genus *commiſſiones* vocari conſtat e *Sueton.* Calig. c. 53. ubi hoc ipſum Thucydidis ἀγώνισμα hac voce reddendum Caſaubonus oſtendit. Thucydides ſua ſibi ſcripta eſſe vult κτῆμα ἐς ἀεὶ, *poſſeſſionem*, h. e. monumentum, quod perpetuo ipſius proprium ſit. Laudat etiam hunc locum *Plinius* V, 8, 11. *J. M. G.*

66. Τὸ μυθῶδες] Vide eundem *Thucyd.* & *Tacit.* An. IV. 33. Caeterum ut profutura, ita nimium oblectationis afferunt. *M. du S.*

70. Ἰσο-

δοῖλο ἱστορίας, ὡς εἴ ποτε καὶ αὖθις τὰ ὅμοια καλαλάβοι, ἔχοιεν, φησὶ, πρὸς τὰ προγεγραμμένα ἀποβλέποντες, εὖ χρῆσθαι τοῖς ἐν [a] ποσί.

70 constituat historiae: *ut si quando rursus similia ingruant, habeant*, inquit, *respicientes ad ea quae olim scripta sunt, quomodo recte utantur praesentibus.*

Καὶ τὸ μὲν γνώμην τοιαύτην ἔχων ὁ συγγραφεὺς ἡκέτω μοι· τὸ δὲ φωνὴν, καὶ τὸ τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὸ μὲν σφοδρὰν ἐκείνην, καὶ κάρχαρον, καὶ συνεχῆ ταῖς περιόδοις, καὶ ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι· καὶ τὴν ἄλλην τῆς [b] ῥητορείας δεινότητα, μὴ κομιδῇ τεθηγμένον, ἐχέτω τῆς γραφῆς, ἀλλ' εἰρηνικώτερον διακείμενον. καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω καὶ πυκνὸς, ἡ λέξις δὲ, σαφὴς καὶ πολιτικὴ, οἷα ἐπισημότατα δηλοῦν τὸ ὑποκείμενον.

43. Ac talem quidem habens animum historicus mihi detur. Quantum vero ad linguam, & eloquendi facultatem *attinet*, vehementi quidem illa atque aspera, & periodis continua, & argumentis contorta, caeteraque vi oratoria, non admodum acutus *& inhorrescens*, sed placide magis affectus, ad scribendum accedat. Ac sententiae quidem sint densae & crebrae: dictio autem dilucida & civilis, quae quam clarissime designet materiam.

Ὡς γὰρ τῇ γνώμῃ τοῦ [c] συγγραφέως σκοπὸς ὑπεθέμεθα, παῤῥησίαν καὶ ἀλήθειαν, οὕτω δὲ καὶ τῇ φωνῇ αὐτοῦ, εἰς σκοπὸς ὁ πρῶ-

44. Quemadmodum enim animo scriptoris metas posuimus dicendi libertatem & veritatem: ita & linguae illius *seu dictioni*, sco-

a Ποσί] Sic L. & MS. *Golm.* Πόλεσι male Edd. item M. & P. *b* Ῥητορείας] Ῥητορίας W. *c* Συγγραφ.έως] Sic W. & Edd. vett. Συγγραφίος male *S.*

77. Κάρχαρον] Τραχεῖαν. *G.*

70. Ἱστορίας, ὡς] *Thucyd.* I. 2. & II. 48. *M. du S.*

Ibid. Ὡς εἴ ποτε] Haec verba apud *Thucyd.* non reperio, sed his similia. Vid. I. 22. f. II. 48. & VII. 56. Sic *Liv.* in operis praef. *Inde tibi tuaeque Reip. quod imitere, capias.* *M. du S.*

71. Πρὸς τὰ π. ἀποβλέποντες] Ne quis imperitior credat ἐπιβλέποντες legendum, rursus monebo eleganter oppositam praeposit. solere addi ejusmodi verbis, ut *Diod. Sic.* L. XIX. p. 297. Ed. *Bas.* ἀπέβλεπον πρὸς τὰς ὑμετέρας ἐλπίδας. *Long. Past.* III. p. 118. Ed. *Jungerm.* εἰς τὴν θάλασσαν ἀπέβλεπε. Noster, *Gall.* c. 18. εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας. Idem supra *Hermot.* c. 79. f. εἰς ἅλμον ὕδωρ ἐκχέας. ad quem l. alia similia jam dedi. *J. F. R.*

72. Εὐχρῆσθαι τοῖς οἰκείοις πόλεσι] Vertunt: *rebus civitatis recte uti possent*, cum sit, *bene rempublicam gerere.* Improbat in historico inter alia τὴν ἀγκύλην ταῖς ἐπιχειρήσεσι, scilicet ἑρμηνείαν. interpres: *argumentationibus rotundam.* At hoc laudem meretur. Verte: *tortuosam argumentationibus.* in eadem periodo κομιδῇ τεθηγμένον, non est *admodum acuminatus*, ut ineptissime interpres, sed *valde concitatus*, ut solent oratores esse. Ex Alcidamante refert *Aristot.* III. Rhet. c. 3. inter frigida dicta ἀκράτῳ τῆς Δεξιοίας ὀργῇ τεθηγμένον. *mera animi ira incitatum.* Frigus est in ἀκράτῳ ὀργῇ. Nec sequentia verba ceperunt interpretes. Καὶ ὁ μὲν νοῦς σύστοιχος ἔστω, καὶ πυκνὸς, cum illa vertunt: *sententiae autem inter se cohaereant, ac solidae sint*, per quam absurde. Cum sit: *sensus sit sibi consonus*, (hoc est, qui sibi ipsi non repugnet) *& sapiens*, hoc est, varia rerum cognitione & scientia velut densus. *J. G. G.*

Ibid. Τοῖς οἰκείοις πόλεσι] Sic legit Interpres, aliter longe in Cod. *Petri Golmani* οἰκείοις ποσί. *J. B.*

Τοῖς οἰκείοις ποσί] Non sunt haec ipsa *Thucydidis* verba: sed hanc sententiam ex perplexa illius oratione licebat excerpere. Eo magis inclinabat animus pro illo, τοῖς οἰκείοις πόλεσι, legere τοῖς οἰκείοις ποσί, *iis, quae ante pedes*, vel prae manu, *sunt*: ita certe in interpretatione posui. Quin nihil excusatione opus esse video, inspecta *Bourdelotii* ad hunc locum observatione. *J. M. G.*

73. Ποσί] Sic Mss. *Golm.* & L. ut Νεγρ. c. 4. & Ζ. τρ. c. 31. & 43. In reliquis πόλεσι. *M. du S.*

75. Τὴν δὲ φωνὴν] Hic vero locus mihi semper difficillimus visus est & mutilus; neque enim ullum apparet verbum, unde pateat, probet an rejiciat Lucianus, quae hic recenset: & manca sane sententia, si haec ab ipso improbari cum *Graevio* aliisque sentias. Nam quod sequitur, μὴ κομιδῇ τεθεγμένον &c. nulla arte efficies, ut ad haec spectent. At si rursus haec, quae enarrat, probet, quod fiet, si cum praecedentibus, ut facimus, conjungas, ut ἔχων ad utrumque pertineat; non minor oritur difficultas. Quis enim in historico, nisi forte cum pro concione dicentes in-

scopus unus primus, dilucide explicare, & clarissime rem declarare, neque secretis, & remotis ab usu nominibus, neque hisce de media turba vel de caupona *sumtis*, sed quae vulgus intelligat, laudent eruditi. Verum figuris quoque ornata sint non nimium turgidis, & quae minime videantur quaesitae: alioqui offis per nimia condimenta corruptis similem orationem faciunt.

45. Ac mens quidem *historici* participet aliquid, adsciscatque sibi, poëtices, quatenus magnificis ipsa quoque verbis utitur atque elata est, & maxime cum aciebus, & pugnis, & navalibus praeliis, implicatur. Opus enim tum erit poëtico quodam spiritu, qui secundo flatu vela impleat, celsamque per summos fluctus navim perferat. Dictio tamen humi incedat, quae

τ@, σαφῶς δηλῶσαι, χ) [d]φανώταλα ἐμφανίσαι τὸ πρᾶγμα, μήτε ἀπορρήτοις, χ) ἔξω πάτυ ὀνόμασι, μήτε τοῖς ἀγοραίοις τούτοις χ) καπηλικοῖς, ἀλλ' ὡς μὴ τὸς πολλὸς [e] συνιέναι, τὸς δὲ πεπαιδευμένυς ἐπαινέσαι. χ) μὴν χ) σχήμασι κεκοσμήσθω ἀνεπαχθέσι, χ) τὸ ἀνεπιτήδευτον μάλιστα ἔχετω· ἐπεὶ τοῖς καπηλυμένοις τὴν ζωμὸν ἐοικότας ἀποφαίνει τὸς λόγυς.

Καὶ ἡ μὲν γνώμη κοινωνείτω, χ) προσαπτέσθω τι χ) ποιητικῆς, πας' ὅσον μεγαλήγορ@, χ) διηρμένη χ) ἐκείνη, χ) μάλιστ' ὁπόταν ἀγωνίαις, χ) μάχαις, χ) ναυμαχίαις, συμπλέκηται. δεήσει γὰρ τότε ποιητικῆ τινο@ πνεύματ@ [f] ἐπιφυσήσοντ@ τὰ ἀκάτια, χ) συνδιοίσοντ@ ὑψηλὴν, χ) ἐπ' ἄκρων τ῀ κυμάτων τ῀ ναῦν. ἡ λέξις δὲ ὅμως ὅπῃ

[d] Φανώτατα] Ex W. dedi. Φανότατα Edd. [e] Συνιέναι] Sic Cod. P. & Edd. J. P. H. Συνῆναι W. & Fl. [f] Ἐπουφιάσοντος] Ἐπουφιάσαντος male W.

89. Μήτε ἀπορρήτοις] Scripsit Caesar tanquam scopulum vitandum esse inauditum atque insolens verbum. Hinc sunt qui ita verbis utendum putant, ut nummis publicaque moneta. Horatius ait, *ut silvae foliis*. &c. G.

inducit, *vehementiam* illam & *oratorias artes* requirat? Confer quae de historico stylo apud *Cicer.* praecipiuntur in de Or. II. 15. & Or. 20. *Sed in his tractis quaedam & fluens expetitur, non haec contorta & acris oratio.* Nodum solvant alii, mihi non liquet.

De Καρχ—Vid. Μεθ. c. 35. Ὀρχ. c. 4. Δικ. c. 33. Πυθ. c. 4. *M. du S.*

77. Κάρχαρον] Vid supra Μεθ. c. 35. Infra Ὀρχ. c. 4. & saepe alibi. *M. du S.*

82. Λέξις — πολιτικὴ] Recte Micyllus vertit *dictio civilis*, seu politica, quali utuntur in comitiis, in concionibus, in senatu, in judiciis viri qui in republica versantur *Seneca* Controv. 8. lib. 1. *dixit rem paullo elatiorem, quam pressa & civilis oratio recipit.* *Hermogenes* tribuit Demostheni inprimis Politicam dictionem, lib. 1. Περὶ ἰδεῶν lib. 1. c. 1. Ὁ τοίνυν Δημοσθένης, ὅ, τι περ κεφάλαιον ἦν, τ῀ πολιτικὸν ἠκριβωκὼς, τὸ μ῀, ὡς ἁπὰ πάντων ἥκει πανταχοῦ ταῖς μίξεσι. *Demosthenes, id quod praecipuum fuit, cum accurate genus orationis politicae excoluisset, omnia quoque genera exequitur: ubique ea miscens.* De politico hoc dicendi genere multis accurate agit Hermogenes in libro secundo cap. 10. & sequentibus. Ei opponitur σοφιστικὴ & λογογραφικὴ λέξις, Scholastica, & declamatoria dictio, ab ea quoque Hermogenes distinxit ἀγοραῖον χ) πανηγυρικὸν, forense & panegyricum, quod tamen quomodo πολιτικῷ misceatur, pulchre docet. *J. G. G.*

88. Φανώτατα] W. at reliqui φανότ.— *M. du S.*

95. Ἐπεὶ τοῖς] Docet figuris non molestis orationem ornandum, ἐπεὶ τοῖς καπηρτυμένοις τ῀ ζωμ῀ ἐοικότας ἀποφαίνει τοὺς λόγους. Micyllus vertit: *quoniam perinde ut jus aliquod orationem quoque recte conditam habere debet.* quam longe a Graecis abit. Benedictus: *siquidem illud orationem condimentis simile reddit.* Nequaquam. Oratio cibo debet similis esse, non condimento. Condimentum autem cibum reddit gratiorem. Illa condimenta sunt figurae, quae debent esse ἡδύσματα non ἰδιώματα, ut superius docuit. Vertendum igitur: *siquidem suam orationem reddet similem juri bene condito*, aut *suos libros.* *J. G. G.*

Ἐπεὶ τοῖς καπηρτ.] Et vis praepositionis κατὰ, & ratio τ῀ ἐπεὶ qua vel in hoc libello aliquoties utitur Lucianus, facile interpretationem nostram tuebuntur, licet in alia omnia abeant, quantum nobis constat, interpretes & Lexicographi. Nostri τῷ καταρτυειν simile verbum habent, versalzen. *J. M. G.*

Ibid. Καπηρτυμένοις] *Arist.* Rhet. III. *Ald.* Ed. p. 552. 1. ἃ γὰρ ἡδύσμασι χρῆται, ἀλλ' ὡς ἰδίσμασι τοῖς ἐπιθέτοις. *M. du S.*

4. Ἀκάτια] Naviculam *acatium Plin.* IX. 30. Sed potius hic τὸ σὺν ἀκατίῳ ἱστίον de velo intelligendum recte vidit *Baisius*, p. 121. *Vorst.* *M. du S.*

ὅπῃ γῆς βεβηκέτω, τοῦ μὲν κάλλει καὶ τοῦ μεγέθει τῶν λεγομένων συνεπαιρομένη, καὶ ὡς ἐνὶ μάλιστα ὁμοιουμένη, μὴ ξενίζουσα δὲ, μηδ' ὑπὲρ τὸν καιρὸν ἐνθουσιῶσα· [a] κίνδυνος γὰρ αὐτῇ [b] τότε μέγιστον ὑποκινῆσαι, καὶ καλεσθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαντα; ὥστε μάλιστα [c] πειστέον τηνικαῦτα τοῦ χαλινοῦ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις, καὶ ἐν [d] λόγοις πάθος ὀλίγον γίγνεται. ἄμεινον δὲ ἐφ' ἵππου ὀχουμένην τότε τῇ γνώμῃ, τὴν ἑρμηνείαν πεζῇ συμπαραθεῖν, ἐχομένην τοῦ ἐφιππίου, ὡς μὴ ἀπολείπουσα τὸν Φοράς.

Καὶ μὴν καὶ συνθήκη τις ὀνομάτων εὐκρατος καὶ μέση χρηστέον, ὅτε ἄγαν [e] ἀφυγραίνουσα, καὶ ἀπαρτῶσα (τραχὺ γὰρ) ὅτε ῥυθμῷ παρ' ὀλίγον, ὡς οἱ πολλοὶ, συνάπτοντα. τὸ μὲν γὰρ ἐπαίτιον, τὸ δ' ἀηδὲς τοῖς ἀκούουσι.

cum pulchritudine dicendorum & magnitudine attollatur, & quantum ejus licet, exaequetur, interim in peregrinitatem non exeat, neque ultra quam opportunum est, fanatico quodam spiritu efferatur. Tum enim maximum periculum est, ne extra numeros moveatur, & in poëticum furorem incidat. Itaque tum inprimis exaudiendae sunt habenae, & sobrietati studendum, cogitantes esse ut equorum, ita etiam orationis morbum non parvum nimiam sociam. Optimum igitur tum fuerit, uti mentem velut equo vectam, pedestri cursu comitetur elocutio, prehenso ephippio, ne ab impetu *equi* destituatur.

46. Verum compositione etiam verborum temperata & media utendum, ut ea neque nimis distrahas & dimoveas, asperum enim; neque rythmo pene, ut plerique, concludas: quorum hoc quidem vitiosum est, illud vero insuave audientibus.

47. Res.

a Κίνδυν⊖ . . . μέγιστος] Sic L. Κίνδυνος . . . μέγιστον P. *Ald. Fl. H. B2. S.* K—ον μ—ον *F.* & M. *b* Τότε] Sic *F.* aliae τό, τι. *c* Πειστέον] Ποιστέον male W. *d* Λόγοις] Λόφοις prave M. *e* Ἀφυγραίνουσα] *Steph.* ἀφιγῶσα.

9. Κίνδυν⊖ — τότε μέγιστον] Ubi ostendit quando & quomodo historicus possit poëticis locutionibus & dicendi generibus uti, ut quam considerate illis utendum sit, cum utitur: Κίνδυν⊖ γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστον ὑποκινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαντα. Interpretes: *Periculum enim est, ne, quod maximum est, de statu mentis emoveatur, & in istum Corybantem poëtices impingat.* Ista verba, *quod maximum est*, frigent hic, si quis accuratius ea inspiciat. Existimo scripsisse Lucianum: Κίνδυν⊖ γὰρ αὐτῇ τότε μέγιστος παρακινῆσαι, καὶ κατενεχθῆναι ἐς τὸν τῆς ποιητικῆς κορυβαντα. *Periculum tunc maximum est, ne mente moveatis, & corripiaris enthusiasmo poëtico.* Κόρυβας hic κορυβαντισμὸς, ἐνθουσιασμός. Sequitur statim: Ὥστε μάλιστα πειστέον τηνικαῦτα τῷ χαλινῷ, καὶ σωφρονητέον, εἰδότας ὡς ἱπποτυφία τις ἐν λόγοις πάθος ὀλίγον γίνεται. Vertunt: *Quare maxime tunc freno credendum, & ratione utendum; illud scientes, quod & in verbis non mediocre malum est, inanis gloria, seu hippotyphia.* Non poterat infelicius. Nescivit quid sit ἱπποτυφία, praeterea male ἐν λόγοις interpretatur *in verbis*, cum sit in oratione pedibus soluta, quae & pedestris dicitur, & opponitur poëticae. Ἱπποτυφία est *fastus ille poëticus*, sic enim vocavit grandia verba, quibus poëtae utuntur cum laude, sed quae vitiant orationem prosam, *Aristophanes* vocat ἱππόβαμονα ῥήματα, hoc est *equestria verba, quae more equorum incedunt*, hoc est ὑψηλὰ, grandia. Alibi idem dicit ἱπποκρήμνια ῥήματα. *Verba grandia instar grandium rupium*, Latinis *sesquipedalia*, sicut enim soluta pedestris vocatur, sic oratio pedibus ligata equestris. ἵππ⊖ & βοῦς apud Graecos in compositis augendi vim habent. βοῶπις, quae grandes oculos habet. βούπαις *catulaster* in glossis & apud Orientium, h. e. major puer, qui incipit catullire. sic ἱππαλεκτρύων est magnus gallus; ἱππογιγώμων, μιγαλογιγώμων, qui elate & magnifice de se sentit. & alia multa hujus notae. Sic ἱπποτυφία est magnus fastus, & in oratione *nimius & inanis verborum tumor*. *F. G. G.*

Κίνδυνος] Emendationem *Graevii* firmat Cod. L. Impressi plerique κίνδυνος — μέγιστον. M. & *F.* κίνδυνον — μέγιστόν. *M. du S.*

11. Κορύβαντα] Κορυβαντισμόν. *F. G.*

19. Καὶ μὴν καὶ] Vide nos paullo infra ad §. 60. hujus προσλαλιᾶς. *F. F. R.*

20. Οὔτε ἄγαν ἀφ.] Vid. *Cic.* orat. No. 57. p. Ed. *Gron.* 558. *M. du S.*

26. Συνακτέον] Angl. συναπτέον. *F. B.*

Συνακτέον] Sic A. G. W. & P. non ut in impressis omnibus, συναπτέον. *M. du S.*

32. Κἀνθαῦτα ἤδη τις ἐσχαρικός, καὶ συνθετικὸς τῷ πιθανωτέρου ἕνεκα] Vertunt: *Jam etiam hic esto aliquis ad id quod probabilius erit tum conjiciendum, tum componendum habilis.* Itane συνθετικὸς est ad *componendum ha-*

47. Res autem ipſas non temere conne-
ctere oportet, ſed cum labore & aerum-
nabili quadam diligentia, inſtituto ſaepius
de iisdem judicio. Et maxime quidem,
quae quis ipſe praeſens inſpexit, *ſcribet*;
ſin vero minus, fidem illis habeat, qui
narrant incorruptius, & quos conjiciat ali-
quis minime ad gratiam vel odii cauſſa
ſubtrahere quidquam rebus geſtis vel adji-
cere. Et hic jam ad conjecturam acutus
ſit, & qui argumentis elicere quid ſit pro-
babilius, queat.

48. Et cum collegerit omnia aut plera-
que, primo quidem commentarium quod-
dam illorum contexat, & corpus faciat in-
forme adhuc, & artubus ſuis nondum
diſtinctum. Tum ordine adjecto pulchri-
tudinem inducat, & dictionis colorem ad-
dat, & orationem rebus accommodet, &
compoſitioni ſtudeat.

49. Et omnino tum Homerico illi Jovi
ſimilis ſit, nunc quidem equeſtrium Thra-

25. Τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ, οὐχ ὡς ἔτυχε
[f] συναχτέον, ἀλλὰ φιλοπόνως καὶ ταλαι-
πώρως πολλάκις περὶ τ αὐτῆς ἀνακρίνον-
τα, καὶ μάλιστα μὲν παρόντα, καὶ ἐφορῶν-
τα. εἰ δὲ μὴ, τοῖς ἀδεκαστότερον ἐξηγου-
μένοις προσέχοιτα, καὶ ὃς εἰκάσειεν ἄν τις,
ἥκιστα πρὸς χάριν ἢ ἀπέχθειαν ἀφαιρήσειν,
ἢ προσθήσειν τοῖς γεγονόσι. καὶ ταῦτα ἤδη
καὶ στοχαστικός τις, καὶ συνθετικὸς τῶ πιθα-
νωτέρου ἔστω.

35 Καὶ ἐπειδὰν ἀθροίσῃ ἅπαντα, ἢ τὰ
πλεῖστα, [g] πρῶτα μὲν ὑπόμνημά τι
συνυφαινέτω [h] αὐτῆς, καὶ σῶμα ποιείτω
ἀκαλλὲς ἔτι, καὶ ἀδιάρθρωτον. εἶτα ὑπιθεὶς
τ τάξιν, ἐπαγέτω τὸ κάλλος, καὶ χρωνύ-
τω τῇ λέξει, [i] καὶ χρηματιζέτω, καὶ ῥυθ-
μιζέτω.

40 Καὶ [k] ὅλως, ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁ-
μήρου Διΐ, ἄρτι [l] μὲν τ ἱπποπόλων Θρη-
κῶν

f Συναχτέον] Ita dedimus ex Codd. M. A. G. W. P. Συνταχτέον Edd. omnes male. *g* Πρῶτα] Πρῶτον *S.* Sed πρῶτα *Fl. J. P. H.* & W. *h* Αὐτῶν] Αὐτὸν male *S.* & M. Αὐτῶν *Fl. J. H. P.* & W. nam ſic ſcriptum fuit. *i* Καὶ χρηματιζέτω] Abſunt haec duo verba a *Fl.* *k* Ὅλως] Ὅλος *J.* *l* Μὲν τ] Τῶν μὲ *S.*

40. Χρηματιζέτω] Χρηματίζειν καὶ τὸ πράγματα χρῆσθαι σημαίνει, καὶ τὸ, πράγματα ἔχολάζειν, ὡς, τὸ χρηματίζει ἡ βουλὴ ἢ ὁ δῆμος. Χρηματίζεσθαι δὲ, τὸ χρήματα συλλέγειν. *V.*

habilis? Imo συνετικὸς τῷ πιθανωτέρου eſt, qui quod probabilius fuit, poterit conſtituere, qui poteſt ex variis quae varie narrari audivit, quod maxime probabile eſt colligere, conſtruere, ſeu componere. Paullo ante mallem ex noſtro & Anglicano Codice, τὰ δὲ πράγματα αὐτὰ οὐχ ὡς ἔτυχε συναχτέον. *res ipſae non ſunt temere congerendae, corradendae.* Nam συναχτέον quod in editis habetur, curam & ordinem notat, quae in componendo adhibetur, quod tamen ſententiae hujus loci adverſatur. *J.G.G.*

36. Πρῶτα] Cur *Benedictus* in πρῶτον mutarit, cauſſam non video, neque conſilio factum credo; pluralis enim quaſi adverbialiter poſitus adeo eſt frequens, ut ſingulis fere paginis occurrat, vid. mox c. 49. f. τοὺς ἐμπειροὺς μὲ τὰ πρῶτα. Sic οἷα Noſtro aliisque fere perpetuum quoque pro οἷον, Quare exempla ex Noſtro, ut nimis obvia, non addam. Sed quia Cl. *Hemſt.* T. I. *Somn.* §. 2. operae pretium exiſtimavit ὅμοια pro ὁμοίως exemplis adſtruere, quod nonnulli id non noverant, liceat & nobis pauca addere ex aliis. Οἷα ſingulari additum vid. igitur ap. *Long. Paſt.* I. p. 18. & 21. Ed. *Jungerm.* & II. 75. οἷα — εἰθισμένοι, ac non ſemel in ſeqq. *Anacr.* Od. IV. 7. Τροχὸς ἅρματος ἢ οἷα βίοτος τρέχει κυλισθείς. Sic πότερα pro πότερον rurſus *Long. Paſt.* II. p. 48. Sic ἴσα pro ἴσως *Hippocr.* pr. jur. jur. ἡγήσασθαι μὲ τ διδάξαντά με τὴν τέχνην ταύτην, ἴσα γενετῆσιν ἐμοῖσιν. Immo ſuperlativi adverbiales, ut ſic dicam, tantum non perpetuo pluraliter efferuntur, ut ὕστατα millies ap. *Homer.* πρώτιστα ap. *Ariſtoph.* & *Aelian.* vid. ſi quid opus, *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 46. *J.F.R.*

40. Χρηματιζέτω] Lege omnino χρηματιζέτω, non χρημα—, quod tamen omnes libri prae ſe ferunt. *M. du S.*

42. Ἐοικέτω τότε τῷ τῦ Ὁμήρου Διΐ] *Similis ſit Homerico Jovi*, Iliad. V.

Νόσφιν ἐφ' ἱπποπόλων Θρηκῶν καθυρούμενος αἶαν
Μυσῶν τ' ἀγχεμάχων ἠδ' ἀγαυῶν ἱππομολγῶν.

J.G.G.

Ibid. Ὁμήρου Διΐ] Vid. *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

43. Τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν γῆν] Mallem τὴν τ ἱππ. &c. ut recte *Solan.* in marg. *Junt.* monet, etſi nulla Edit. articulum femin. habet. Nam ſic recte eadem

κῶν γῆν ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Μυσῶν. καὶ ταῦτα γὰρ [a] ὁ αὐτὸς, ἄρτι μὲν [b] τὰ Ῥωμαίων ἰδία ὁράτω, καὶ δηλούτω ἡμῖν οἷα ἐφαίνετο αὐτῷ ἀφ' ὑψηλοῦ ὁρῶντι, ἄρτι δὲ τὰ Περσῶν, εἶτ' ἀμφότερα, εἰ μάχοιντο. καὶ ἐν αὐτῇ δὲ τῇ τάξει, μὴ πρὸς ἓν μέρος ὁράτω, μηδ' ἐς ἕνα ἱππέα, ἢ πεζὸν, εἰ μὴ Βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν. ἐς τοὺς στρατηγοὺς μὲν τὰ πρῶτα, καὶ εἴ τι παρεκελεύσαιτο, κἀκεῖνο [c] ἀκουέτω, καὶ ὅπως, καὶ ᾗ τινι γνώμῃ, καὶ ὑπονοίᾳ ἔταξαν. ἐπειδὰν δὲ ἀναμιχθῶσι, κοινὴ ἔστω ἡ θέα, καὶ ζυγοστατείτω τότε, ὥσπερ ἐν τρυτάνῃ τὰ γιγνόμενα, καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω.

cum adſpicienti terram, nunc vero Myſorum. Eadem enim ratione ipſe quoque jam res Romanorum ſingulatim inſpiciat, & , quales ſibi viſae ſint ex alto contemplanti , enarret ; jam vero Perſarum : tum utrasque, ſi pugnent ; & in ipſa adeo acie non ad unam partem reſpiciat , neque ad unum equitem vel peditem , niſi forte Braſidas aliquis proſiliat , aut Demoſthenes exſcenſum prohibeat : ad duces quidem primum ; & , ſi quid illi imperent , illud quoque audiat , & quomodo , & qua mente , & conſilio injunxerint. Poſtquam vero ad manus ventum , commune ſit ſpectaculum , & quaſi trutina ſuſpendat quaecunque geruntur : & perſequentes comitetur , & fugientes.

50. Et

a Καὶ] Abeſt ab *S.* b Τὰ] Abeſt in W. c Ἀκουέτω] Ἠκήκουσω *Fl.* Ἀκηκούσω M. Ἀκηκούδω P. Vulgatam noſtram obtinent Edd. cett.

legas infra, in *Icarom.* c. 11. poſt med. τὴν τῶ ἱπποπόλων Θρηκῶν, καθορμῶμος, ἄρτι δὲ τὴν Μυσῶν, ſcil. γῆν. *J.F.R.*

51. Εἰ μὴ βρασίδας τις εἴη προπηδῶν, ἢ Δημοσθένης ἀνακόπτων τὴν ἐπίβασιν] Vide *Thucyd.* lib. IV. de oppugnatione Pyli. *J.G.G.*

Ibid. Βρασίδας] Vide praeter *Thucyd.* IV. c. 11. p. 221. *Plut. π. τ. βρ. τιμ.* non longe ab initio , & in *Lyſand.* initio. Idem *Thucyd.* initio L. IV. docebit te etiam quem Demoſthenem & ad quod ejus praeclarum facinus reſpexerit. *M. du S.*

Βρασίδας] Reſpicit ad *Thucyd.* IV, 12. ubi Lacedaemonius Braſidas exſcendere conatur in munitiones Athenienſium ad Pylum , prohibente Demoſthene. *J.M.G.*

58. Καὶ συνδιωκέτω, καὶ συμφευγέτω, καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω] Codex vetuſtus melius : πᾶσι τούτοις μέτρον ἐπίσω. *in his omnibus ſit modus , teneatur modus.* Sequentia perobſcure tranſtulerunt : καὶ πρὸς πάντα σπουδέτω , καὶ ὡς δυνατὸν , ὁμοχρονείτω , καὶ μεταπιπτέσθω ἀπ' Ἀρμενίας εἰς Μηδίαν , *Ac ad omnia properet , & quatenus fieri poteſt , idem tempus habeat , tranſvoletque ex Armenia in Mediam.* Quid eſt *idem tempus habeat ?* Verte *eodem ſit tempore & volet ex Armenia in Mediam:* Eodem tempore ſit in Armenia , Media, Iberia , Italia. hinc in fine hujus periodi dicit ὡς μηδενὸς καιροῦ ἀπολείποιτο, *ne nullo non tempore abſit,* hoc eſt ſemper & ubique , ubi aliquid geritur, animo ſit praeſto , ſic enim intelligenda haec ſunt, interpretes non ceperunt. Paullo inferius tenebrae offuſae quoque ſunt his verbis : ὁ γὰρ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲ λεχθησόμενα ἐστι , καὶ εἰρήσεται. πέπρακται γὰρ ἤδη. δεῖ δὲ τάξαι , καὶ εἰπεῖν αὐτά. *Non enim quaſi rhetoribus ſcribant , ſed quae dicenda ſunt , etiam dicentur : nam jam facta ſunt. Verum diſponere illa debet, & narrare.* hoc eſt, non quid dicant hiſtoricis quaerendum, id enim eſt jam factum , ſed qua ratione & ordine dicant. Rhetori autem quaerendum , quid dicat. Hinc inventio praecipua Rhetorices eſt pars. *J.G.G.*

59. Ἐπίσω] Sic G. P. L. optime. In reliquis & M. ipſo ἐπίσθω. *M. du S.*

62. Ἢν κατεπείγῃ] Ἐπ' ἐκεῖνα καταβαινέτω, ἢν κατεπείγῃ Interpr. *ſi feſtinet,* ad illa tranſeat , debebat : ad *illa tranſeat, ſi urgeant.* Apud *Iſocratem* & alios paſſim occurrit , ἢν κατεπείγῃ, *ſi res urgeat ,* mox dicit ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ, & pag. ſeq. iterum , ὅταν δὲ πάνυ κατεπείγῃ τὸ πρᾶγμα. *H.V.*

Ἢν κατεπείγῃ] *Si feſtinet,* verterat *Benedict.* Rectius Cl. *Bos* de ellipſ. p. 136. (quem in corrigenda verſione ſequendum peritiſſimus harum elegantiarum *Hemſterh.* adnotaverat) *ſi res urgeat ,* (ſive *urgueat* , ut ſcribendum volunt) intelligitur enim πρᾶγμα, ut *Bos* docet ibid. Sic itaque etiam nunc verti malim , etſi nihil in Cl. *Geſneri* verſione mutavi , quia ab ejus mente prope abeſt. *J.F.R.*

65. Ὁμοχρονείτω] Muſicorum eſt vocabulum , cum vox & cithara ſuos quaeque tonos ſervantes concentum edunt , quem pro lubitu modos faciens edi voluit ; quod fit , dum utrinque tempus ſedulo tono cuique aſſignatur , quod a διδασκάλῳ imperatum eſt, aut breve aut longum , aut diviſum. Uſurpat iterum Noſter Muſicorum ſenſu Εἰκ. c. 14. *M. du S.*

71. Τὸ κέντρον] Ita W. & P. non ut in reliquis eſt τῷ κέντρῳ. Aliquid forſan hic ſubeſt, quod quia antiquorum ſpeculorum ratio non ſatis nota eſt , induſtriam curioſorum hominum fugit. Hoc certe ſcio, neminem capere poſſe , quod priores interpretes hic ha-

50. Et modus adſit hiſce omnibus, ne ad ſatietatem, neque imperite, neque juveniliter *narret*; ſed cum facilitate ſe quadam expediat, & certo quodam loco his conſtitutis, ad illa, ſi urgeant, tranſeat: tum redeat exſolutus ubi iſta vocaverint, feſtinetque ad omnia, & quantum poteſt, eodem cum ipſis temporibus veſtigio procedat, transvoletque ab Armenia quidem in Mediam, inde vero ſtridentibus velut alis in Iberiam, inde in Italiam, ut nullum non tempus conſequatur.

Καὶ πᾶσι τούτοις μέτρον ᵃ ἑπέσθω, μὴ ἐς κόρον μηδ' ἀπειροκάλως, μηδὲ νεαρῶς, ἀλλὰ ῥᾳδίως ἀπολυέσθω· καὶ στὰς ἐνταῦθά που ταῦτα, ἐπ' ἐκεῖνα μεταβαινέτω, ἢν καλέσῃ· εἶτα ἐπανίτω λυθεὶς ὁπόταν ἐκεῖνα καλῇ· καὶ πρὸς πάντα σπευδέτω, καὶ ὡς δυνατὸν, ὁμοχρονείτω, καὶ μεταπετέσθω ἀπ' Ἀρμενίας μὲν εἰς ᵉ Μηδίαν, ἐκεῖθεν δὲ ῥοιζήμασι ἐνὶ, ἐς Ἰβηρίαν, εἶτα ἐς Ἰταλίαν, ὡς μηδενὸς καιρῷ ἀπολείποιτο.

51. Maxime vero ſpeculo ſimilem praebeat animum, nihil turbido, & ſplendido, & centri exacti: qualesque acceperit ope-

Μάλιστα δὲ κατόπτρῳ ἐοικυῖαν ἀπεργαζέσθω τὴν γνώμην, ᶠ ἀθόλῳ, καὶ στιλπνῷ, καὶ ἀκριβεῖ ᵍ τὸ κέντρον· καὶ οἵαις ἂν δέξηται τὰς

ᵈ Ἑπίσθω] Sic L. G. P. & marg. *AIW.* Ἑπίσθω. Edd. male. ᵉ Μηδίαν] Nihil hic variant M. *J. Fl. H.* Cum Cod. iſte alias Μηδίαν ſcribere ſoleat. Vid. c. 30. ᶠ Ἀθόλῳ] Ἀδόλῳ P. ᵍ Τὸ κέντρον] Ex W. & P. eſt. Τῷ κέντρῳ Edd. Sed κέντρον quoque marg. *AI.*

habent. Ego ſi ſenſum Luciani non ſum aſſecutus; certe aliquid videar dixiſſe; illi nihil. *M. du S.*

Τὸ κέντρον] An eo tempore rotundis vulgo ſpeculis vulgo utebantur, iisque vel convexis aliquantum, vel concavis, in quibus *centri* aliqua ratio habenda? Suadent illud tum alia, tum illud quod Noviomagi in ſepulchro repertum, de quo ex *Jo Smithi* i. e. *Smetii* epiſtola in *Fortunii Liceti* opus de Lucernis 6, 92. relata, ipſisque adeo *Smetiorum* antiquitatibus Noviomagenſibus p. 118. conſtare poteſt. Hoc tamen non eo pertinet, ut alia ſpecula incognita tum fuiſſe dicamus, quod facile refutatur ex *Seneca* Nat. quaeſt. 1, 17. *Sexto Empir.* Pyrrh. Hyp. 1, 48. p. 14. *Fabr.* aliisque. *J. M. G.*

Τὸ κέντρον] Etſi veterum ſpecula fuerint plerumque rotunda, nihil tamen accuratum centrum facit ad imagines tales reddendas, quales accepere; nam quae hoc praeſtant ſpecula, ea tantum oportet eſſe plana ſuperficie, nihilque tum refert, ſintne rotunda, nec ne. In quibus autem ſpeculis centrum accuratum locum habet, ea ſunt ſuperficiei convexae, aut concavae, quorum priora reddunt imagines minores, poſteriora majores, immo inverſas, ſi objectum ad certam diſtantiam admoveatur, quod hodie ſatis notum. Si igitur ejusmodi ſpecula cauſtica intelligat Lucianus (quod non videtur) ea ad ordinarios uſus fere ſunt inepta. An igitur per ignorantiam mathematicam κέντρον dixit? an per κέντρον generaliter tantum opificis ἀκρίβειαν intellexit, ut *ad amuſſim*, *ad normam*, dicimus, pro accurate, i. e. pro *affabre facta planitie*, quae opponatur *diſtortae*? Interim ſpecula cauſtica veteribus non fuiſſe ignota arbitror, etſi enim quae de Archimedis ſpeculis, quibus hoſtium naves in obſid. Syracuſ. incenderit, narrantur, pro fabula merito habentur; ipſum tamen commentum ſatis vetuſtum prodit rem non incognitam fuiſſe. Quin & *Ariſtoph.* Neb. 764—8. de lapide ſplendido, ſive cryſtallo (vel vitro) quo aliptae ignem ex ſole accendunt, diſerte mentionem injicit, dicens: Ἤδη παρὰ τοῦτι φαρμακοπόλαις τὴν λίθον ταυτὶν ἑώρας, τὴν καλὴν, τὴν λιθφανῆ, ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἄπτουσι; Τὴν ὕαλον λέγεις; Ἔγωγε. & mox ταυτὶν λαβὼν — Ἀπωτέρω στὰς ἅδε πρὸς τὴν ἥλιον, Τὰ γράμματ' ἐκτήξαιμι. i. e. *hac ſumta procul ſtans*, *hoc modo*, *ad ſolem Delevero literas ſcripti*. i. e. liqueſcere faciam ceram, in qua literae exaratae; id enim ἐκτήκω hic ſignificat. Aliud inſtrumentum aeneum, quo ignem ſacrum ad ſolem incenderint, ex *Plutarcho* exhibet *Lipſ.* Syntagm. de Veſtal. ſive T. III. p. m. 1092. quem etiam vide pagg. praecedd. licet forſan non plane ad mentem veterum, tamen indaganti patebit, ex ſolis radiis ignem accendere, non incognitum fuiſſe, etſi quoque is vocari queat ignis ſolaris, quem attritu lignorum eliciebant. Si tamen uſus vitri aut metalli cauſticus olim cognitus fuerit, dixeris, veteres non potuiſſe ignorare microſcopia, perſpicilla ac teleſcopia, quorum inventionem Ampliſſ. *de la Rue*, in libr. inſcripto **Geletterd Zeelandt**/ tribuit *Zachariae Janſſonio*, Medioburgo Zeelando, an. 1590. Sed *Valer. Andr.* Bibl. Belg. p. 14. perſpicilla dimetiendis turribus inveniſſe narrat *Jacobum Metium*, eodem anno (quod jam non dijudico, quum hoc poſterius de dioptris aſtrolabii intelligi queat.) At potuit deperdita fuiſſe ars veterum, ac de novo inventa, quod certe ſtatuendum, ſi vera attulit Mr. *de Valois*, qui in *Hiſt. de l'Acad. R. de belles Lettres* T. I. p. 136. adſerit, veteres jam Archimedis tempore tubos quae *teleſcopia* vocamus, habuiſſe, & Ptolemaeum Regem Aegypti Pharum exſtru-

τὰς μορφὰς τ῀ ἔργων, τοιαῦτα χ᾽ δείκνύτω αὐτὰ, ἀλλ᾽ ἀγάστροφον δὲ, ἢ ᾠδάχρυν, ἢ ἑτερόχημον, μηδέν· ὃ γ᾽ ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι γράφουσιν, ἀλλὰ τὰ μὲν λεχθησόμενά [61,75] χ᾽ εἰρήσεται· πέπραχ᾽ γ᾽ ἤδη, δεῖ δὲ τάξαι, χ᾽ εἰπεῖν [a] αὐτά· ὥστε, ὅ τί εἴπωσι ζητητέον αὐτοῖς, ἀλλ᾽ ὅπως εἴπωσιν· ὅλως δὲ, νομιστέον τ῀ ἱστορίαν συγγράφοντα, [b] Φειδίᾳ ἢ Πραξιτέλει χρῆναι ἐοικέναι, ἢ Ἀλκαμένει, ἢ τῳ ἄλλῳ ἐκείνων. [c] οὐδὲ γ᾽ οὐδ᾽ ἐκεῖνοι χρυσὸν, ἢ ἄργυρον, ἢ ἐλέφαντα, ἢ τ῀ ἄλλην ὕλην ἐποίουν· ἀλλ᾽ ἡ μὲν ὑπῆρχε, χ᾽ πρυποβέβλητο, Ἠλείων, ἢ Ἀθηναίων, ἢ Ἀργείων πεπορισμένων· οἱ δὲ ἔπλαττον μόνον, χαὶ ἔπριον τ῀ ἐλέφαντα, χαὶ ἔξεον, χαὶ ἐκόλλων, χ᾽ ἐρρύθμιζον, καὶ ἐπήνθιζον τῷ χρυσῷ. χαὶ τοῦτο ἦν ἡ τέχνη [d] αὐτῶν, ἐς δέον [e] οἰκονομήσασθαι τ῀ ὕλην. τοιοῦτο δή [f] τοι χ᾽ τὸ τῆ συγγραφέως ἔργον, εἰς καλὸν ἀγαθέᾳ τὰ πεπραγμένα, χ᾽ εἰς δύναμιν

rum ſpecies, tales etiam illas oſtendat: perverſum vero, aut alieni coloris, aut figurae diverſae, nihil. Neque enim ut eloquentiae magiſtris ſcribunt *hiſtorici*: ſed dicenda *praeſto* ſunt, & dicentur *omnino*; jam enim facta ſunt. Oportet autem ordinare illa atque dicere. Itaque non quid dicant, quaerendum eis eſt, ſed quomodo dicant. In univerſum vero putandum eſt, hiſtoriae ſcriptorem Phidiae aut Praxiteli ſimilem eſſe debere, aut Alcameni, aut cuidam alii ex eo numero. Neque enim illi aurum, aut argentum, aut ebur, aut aliam materiam faciebant: verum illa quidem aderat, & ſubjecta illis erat, Elienſibus, aut Athenienſibus, aut Argivis ſuppeditantibus: at ipſi formabant tantum, & ſecabant ebur, poliebantque, & conglutinabant, & concinnabant, & auri velut florem inducebant: eaque ipſa illorum ars erat, materiam, prout opus erat, diſponere. Tale igitur etiam opus hiſtorici, cum ornatu diſponere res geſtas, & quam poteſt lucidiſſime eas de-

a Αὐτὰ] Αὐτῶ *Fl.* Sed vulgatam Edd. lectionem firmant M. P. *b* Φειδ. ἢ Πρ. χρ.] Φειδ. χρ. ἢ Πρ. *Fl.* W. & M. *c* Οὐδὲ γ᾽ οὐδ᾽] Οὐ γ᾽ οὐδ᾽ M. & *Fl.* *d* Αὐτῶν] Αὐτῷ M. Αὐτοὺς pejus L. *e* Οἰκονομήσασθ᾽] Ita dedi ex *Fl.* & W. Οἰκοδομήσασθ᾽ enim Edd. *f* Τοι] Τι M.

ſtruxiſſe, ex qua ope teleſcopiorum naves hoſtiles ad ſexcenta miliaria detegi potuerint. Sed quis non ſentit fabulas has eſſe, quas tamen ubi ille legerit, adductis auctoritatibus veterum adſtructum vellem, ut veritas indagari queat; alioqui ex fabula de Lynceo, idem praedicare poſſem. Interim ex his aliisque quae adducere poſſem, ſi tempus permitteret, probabile tamen fieret, quod ante dixi, non incognita omnia veteribus fuiſſe, quae hodie pro novis inventis habentur. *J. F. R.*

74. Ὥσπερ τοῖς ῥήτορσι] Recte an ſecus ſe hic locus habeat, non pronuntio, me certe diu torſit. At ecce tandem alium huic prorſus geminum, ex quo & intelligetur melius & fortaſſis emendabitur. Extat is in Ὀρχ. c. 65. his verbis: ὁ σκοπὸς τ῀ ὀρχηστικῆς ἡ ὑποκρισίς, ἐστιν, ὡς ἔφην κατὰ τὰ αὐτὰ, χ᾽ τοῖς ῥήτορσιν ἐπιτηδευομένη. Vide itaque an non & hic ita legendum, uti illic legitur. Vel ſi minus arridet haec conjectura, aliam accipe. Lege ὥσπερ τοῖς ῥήτορσιν ἡ γραφεύσιν. & excidiſſe puta verbum in hunc ſenſum, *licet aut demere, de veris aut addere.* Mihi magis placet conjectura prior, atque adeo ſic lego; κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ῥ. γρ. Vid. Πρ. λ. c. 2. & paſſim. *M. du S.*

Ὥσπερ] Κατὰ τὰ αὐτὰ hic inſeri voluit *Solanus*, quia in *Prometh.* §. 2. & alibi fere ſic occurrit. *J. F. R.*

Ibid. Τοῖς ῥήτ.] Τοῖς ῥήτορσιν γράφειν eſt ſub magiſtro eloquentiae ſive rhetore exercitationis cauſſa ſcribere, uti & ipſam ſpeciem, & verba fingere non licet modo, ſed oportet. Alia hiſtorici ratio. Illud γράφουσι poteſt aliquem turbare, quia adhuc ſingulari numero de eo, quem format, hiſtorico egit. *J. M. G.*

80. Ἀλκαμένει] Phidiae is aemulus. Vid. c. 4. *Plut.* πολ. ᾠδάχρυν. 1435. *Plin.* XXXVI. 5. & *Pauſan.* VIII. *M. du S.*

81. Ἢ τῳ] Minutum eſt, ſed quod non obſervatum ſuſpectam reddere poſſit interpretationem, non legendum hic eſſe, ut adhuc, ἢ τῷ ἄλλῳ ſed ἢ τῳ ἄλλῳ. Articulos του & τῳ encliticarum more pro τινὸς, τινὶ poni, notum; ſed hic temere neglectum. *J. M. G.*

Ibid. Οὐδὲ γ᾽ οὐδ᾽] Hanc plerarumque Edd. lectionem praefero alteri, quae ὅ γ᾽ οὐδ᾽ exhibet: majorem enim vim habet. Et ſic T. I. *Nigr.* §. 6. p. 43. hujus Edit. οὐδὲ γ᾽ οὐδὲ καλαφρονεῖν. Ad quae verba Cl. *Hemſterh.* p. ſeq. ex aliis *auctt.* ſimilia jam dedit. Et ſic paullo poſt iterum τότε δὴ τότε. *J. F. R.*

82. Ἐλέφαντα] Eburnea inter alias Jovis Olympici ſtatua; & Eleenſis Urania. De priori teſtatur *Plin.* XXXIV. 19. ut alios taceam. *M. du S.*

Ἐλέφαντα] Pro *ebore*, ut ſupra de *Sacrif.* c. 11. ut Virg.

demonstrate. Et ubi, qui audiit, postea putat se vidisse ea quae dicuntur, & postea laudat, tunc sane tunc elaboratum accurate, & propriam sibi laudem consecutum est opus historico nostro Phidiae.

52. Omnibus autem jam paratis, & sine prooemio nonnunquam incipiet, cum res ipsa non valde postulabit praestrui quidquam in prooemio. Vim quidem ipsam prooemii tum quoque adhibebit, quod ea quae dicenda sunt declaret.

53. Quum vero utetur prooemio, a duobus tantum exordietur, non ut oratores a tribus, sed omisso illo quod ad benevolentiam pertinet, attentionem ac docilitatem in auditoribus parabit. Attendent illi, si ostenderit, se de magnis, aut necessariis, aut domesticis, aut utilibus dicturum: docilem autem, & ea quae sequuntur diluci-da reddet, exponendis ante caussis, & praefiniendis rerum gestarum *quibusdam* capitibus.

ἐναργέσταλα ὀπιδεῖξαι αὐτά. καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται, μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα, καὶ μὴ τοῦτο ἐπαινῇ, τότε δὴ τότε ἀπηκρίβωται, καὶ τὸ οἰκεῖον ἔπαινον ἀπείληφε τὸ ἔργον τῷ τῆς ἱστορίας Φειδίᾳ.

Πάντων δὲ ἤδη παρεσκευασμένων, καὶ ἀπροοιμίαστον μὲν ποιήσει τὴν ἀρχήν, ὅταν μὴ πάνυ καλεπείγῃ τὸ πρᾶγμα, προδιοικήσασθαί τι ἐν τῷ προοιμίῳ· δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἐπισαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων.

Ὁπόταν δὲ καὶ προοιμιάζηται, ἀπὸ δυοῖν μόνοιν ἄρξεται, οὐχ ὥσπερ οἱ ῥήτορες ἀπὸ τριῶν, ἀλλὰ τὸ τῆς εὐνοίας παρεὶς, προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν εὐπορίσει τοῖς ἀκούσι. προσέξουσι μὲν γὰρ αὐτῷ, ἢν δείξῃ ὡς περὶ μεγάλων, ἢ ἀναγκαίων, ἢ οἰκείων, ἢ χρησίμων ἐρεῖ. εὐμαθῆ δὲ καὶ σαφῆ τὰ ὕστερα ποιήσει, τὰς αἰτίας προεκτιθέμενος, καὶ προδιορίζων τὰ κεφάλαια τῶν γεγενημένων.

Τοιού-

g Μετὰ] Sic legere *J. Fl. H.* notat *Solan.* nescio quare. h Ὅταν] Ὁπόταν ἂν W. L. & *Fl.* Vulgat. servant cett. Edd. i Προδιοικήσασθαι] Διοικήσασθαι *Fl.* sola. k Λεκτέων] Λεκτῶν W. l Ἢ] M. facere cum Edd. notat *Solan.* m Εὐπορίσει] Sic *J. H. P. Ald.* Εὐπορίσει *Fl.* quod etiam in M. fuit, sed vulgata rescripta est.

4. Ὁπόταν] Ἔργα γὰρ τῷ προοιμίου τρία ταῦτα, τὸ προσοχὴν ἢ εὐμάθειαν ἢ εὔνοιαν ἀπεργάσασθαι· ἂν τὰ δύο πρόδηλον ὅτι λάβῃ τὸ ἀκροατήριον, εὐμάθειαν καὶ εὔνοια. τὸ μὲν γὰρ ῥητορικὸν ὠφελήσει ἡ εὔνοια, ἵν' εὐμενῶς δέξοιτο [οἱ ἄνθρωποι] τοὺς λόγους αὐτοῦ. καὶ ἡ εὐμάθεια δὲ πρὸς τὸ ἀκροατῶν ἐστίν. ἐκείνους γὰρ ὀνήσει τοῦτο ὥσπερ ἡ προσοχὴ· ὁ μάλιστα μεγαλωσίας δεήσεται ῥήτορος, εἰδότος τὰ σμικρὰ μεγάλα δεῖξαι, καὶ ὥσπερεὶ διλέατι τοὺς ἀκροατὰς ἐλεῖν. κατὰ δὲ δεύτερον λόγον ἡ εὐμάθεια τὴν τοῦ ῥητορικοῦ ἐντρίχειαν γενήσεται. ἐπ' ὠφελίαν μέντοι ἡ αὐτὴ τῶν ἀκροατῶν. ὥστε τριῶν ὄντων, μόνη ἡ εὔνοια τὸ ῥητορικὸν ὠφελήσει, τὰ δὲ λοιπὰ δύο τοὺς ἀκροατάς. διὸ καὶ ταῖς ἱστορίαις ἐκλείπει, ὅτι μὴ ἑαυτῷ τότε ὁ ῥήτωρ, ἀλλὰ τοῖς ἀκροαταῖς ἐργάζεται. M.

Virg. fere Aen. III. 464. — *sectoque elephanto.* Conf. mox, ἵππιον τ' ἐλίφαντα. Quod quidem satis notum; nam & sic *Homer.* non semel, ut Il. Δ. 141. Ὡς δ' ὅτε τις τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοινικὶ μίνῃ. *Ac veluti quando aliqua eburnum mulier purpura tinxerit.* Ad quem vers. Cl. S. *Clarcke* etiam alium ex *Luciani* Imag. locum affert. Sed quod notatu dignius, ex *Pausan.* Attic. I. c. 12. Ἐλέφαντα, ὅσῳ μὲ ἐς ἔργα ἦν ἀνδρῶν χεῖρας, εἶναι μὲν καὶ παλαιοῦ δῆλοι πάντες εἰδότες· αὐτὰ δὲ τὰ θηρία, πρὶν ἢ Ἀλέξανδρον Μακεδόνας ἐπὶ τὴν Ἀσίαν, οὐδὲ ἑωράκησαν ἄρχων, πλὴν Πώρου τε αὐτῶν, καὶ Λυδίων, καὶ ὅσοι πλησιόχωροι τούτοις. Δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος, ὃς βασιλεῦσι κλίνας καὶ θρόνους τοῖς ὑπερφυεστάτοις αὐτῶν, ἐλέφαντι ποιῆσαι κεκοσμημένους, δῆλον δὲ ἐλέφαντος μνήμην οὐδαμοῦ ἐποιήσατο. *J. F. R.*

84. Ἠλείων] V. Ἐπιτ. c. 6. *M. du S.*

87. Ἐπήνεσεν] Fallitur ergo *Budaeus* in Lex. hoc verbum esse neutrum absolutum, quod pluribus probare non est opus. *J. F. R.*

89. Οἰκοδομήσασθαι] Flor. οἰκονομήσασθαι. *J. B.*

Οἰκονομ.] W. & Ed. *El.* melius quam ut in reliquis est, οἰκοδομήσασθαι. *M. du S.*

92. Καὶ ὅταν τις ἀκροώμενος οἴηται μὴ ταῦτα ὁρᾶν τὰ λεγόμενα] Interpres: *At quando auditor se ea quae narrantur, audire putaverit.* Inepte: Reddenda ita sunt verba: *Et quum auditor aliquis postea videre sibi videatur ea quae narrabantur.* *H. V.*

1. Δυνάμει] Δυνάμει δὲ καὶ τότε προοιμίῳ χρήσεται, τῷ ἐπισαφοῦντι περὶ τῶν λεκτέων. *Potentia vero etiam tum prooemio utetur, quo dicenda declaret.* Ex hac versione nemo Luciani mentem intellexerit, quam ut percipiamus, sic erunt interpretanda: *Et tunc quoque prooemio utetur implicite, si clare explicet quaenam sint dicenda.* *J. G. G.*

14. Ἡσι-

Τοιούτοις προοιμίοις οἱ ἄριστοι τῶν συγγραφέων ἐχρήσαντο. Ἡρόδοτος μὲν, ὡς μὴ τὰ γενόμενα ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται, μεγάλα καὶ θαυμαστὰ ὄντα, καὶ ταῦτα, νίκας Ἑλληνικὰς δηλῶντα, καὶ ἥττας βαρβαρικάς. Θουκυδίδης δὲ, μέγαν τε καὶ αὐτὸς ἐλπίσας ἔσεσθαι, καὶ ἀξιολογώτατον, καὶ μείζω τῶν προγεγενημένων, ἐκεῖνον τὸν πόλεμον· καὶ γὰρ πάθημάτα ἐν αὐτῷ μεγάλα ξυνέβη γενέσθαι.

54. Talibus prooemiis optimi historicorum usi sunt: Herodotus quidem, *ne res gestae ipso tempore evanescant, magnae cum sint atque admirabiles, eaeque Graecas victorias indicent, & clades barbarorum;* Thucydides autem, *magnum & ipse futurum ratus & memoria dignissimum, & majus prioribus, illud bellum; etenim calamitates quoque magnas in illo contigisse.*

Μέγα δὲ τὸ προοίμιον ἀνάλογον τοῖς πράγμασιν, ἢ μηκυνόμενον, ἢ βραχυνόμενον· εὐαφὴς δὲ καὶ εὐάγωγος ἔστω ἢ ὅπῃ τὴν διήγησιν μετάβασις. ἅπαν γὰρ ἀτεχνῶς τὸ λοιπὸν σῶμα τῆς ἱστορίας, διήγησις μακρά ἐστιν· ὥστε ταῖς τῆς διηγήσεως χρεταῖς καλαικεκοσμήσθω, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ [b] αὐτῇ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κοιλαίνεσθαι. ἔπειτα τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει, ὡς [c] ἔφην, μεμηχανημένου καὶ τῇ συμπεριπλοκῇ τῶν πραγμάτων. ἀπόλυτα γὰρ καὶ ἐντελῆ πάντα ποιήσει, καὶ τὸ πρῶτον ἐξεργασάμενος, ἐπάξει τὸ δεύτερον ἐχόμενον αὐτοῦ, καὶ ἀλύσεως [d] τρόπῳ συνηρμοσμένον, ὡς μὴ διακεχόφθαι, μηδὲ διηγήσεις πολλὰς εἶναι, ἀλλήλαις διακειμένας, ἀλλ' ἀεὶ τὸ πρῶτον τῷ δευτέρῳ, μὴ γειτνιᾶν μόνον, ἀλλὰ καὶ κοινωνεῖν, καὶ ἀνακεκρᾶσθαι τὰ ἄκρα.

55. Magnum vero prooemium, pro rerum ipsarum portione productum aut correptum. Concinnus porro & sequax sit transitus ad narrationem. Nam omne prorsus reliquum corpus historiae narratio longa est. Itaque virtutibus narrationis ornata sit, mollique & aequabili vestigio procedat, & undique sibi similis similiter, ut neque emineat quidquam, neque recedat. Deinde perspicuitas efflorescat in dictione, quae perficiatur etiam, ut dixi, rerum inter se complexu. Nempe absoluta omnia & consummata faciet, & primo perfecto secundum illi cohaerens inducet, & catenae instar coagmentatum, ut nusquam intercidatur, neque multae sint narrationes alterae alteri adjectae, sed semper prius posteriori non vicinum modo sit sed continuum, & extremis *suis* permistum.

56. Ce-

a Μέγα] Μετὰ male L. Cum vulg. faciunt *J. Fl. H.* &c. b Αὐτῇ] Ex emend. *Solani*; Edd. enim omnes male αὐτὴ. c Ἔφην] Ἔχω male sola *A.* d Τρόπῳ] Τρόποι L. Vulgatae adstipulantur *J. Fl. H. P.*

14. Ἡρόδοτος] *Herodotus* I. 1. *M. du S.*

16. Νίκας] Aliter & longe aequius, *Herod.* ὡς μήτε τὰ γενόμενα ἐξ ἀνθρώπων τῷ χρόνῳ ἐξίτηλα γένηται, μήτε ἔργα μεγάλα τε καὶ θωυμαστὰ τὰ μὲν Ἕλλησιν τὰ δὲ βαρβάροισι ἀποδεχθέντα ἀκλεᾶ γένηται. *M. du S.*

Νίκας Ἑλλ.] Conf. supra *Zeux.* c. 7. *J. F. R.*

18. Θουκυδίδης] Verba sunt *Thucydidis* in ipso initio, καὶ ἐλπίσας μέγαν τε ἔσεσθαι καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων. De bello, quod scripturus erat, sermo est, & ratio redditur, cur in ipso belli initio scribere jam decrevisset. Adde c. 21. *M. du S.*

20. Παθήματα] Ex eodem libro c. 23. τούτου δὲ τοῦ πολέμου . . . παθήματά τε ξυνηνέχθη γενέσθαι οὐ αὐτῷ τῇ Ἑλλάδι, οἷα ἐν ἴσῳ χρόνῳ. *M. du S.*

29. Αὐτῇ] Emendavi vulgatum αὐτὴ, quod in omnibus libris reperitur. *M. du S.*

Ibid. Πρόσχειν] Virtutes narrationis in historia observandas esse docet, λείως τε καὶ ὁμαλῶς προϊοῦσα, καὶ αὐτὴ ὁμοίως, ὥστε μὴ πρόσχειν, μήτε κολαίνεσθαι. *leviter & aequaliter procedens sibi similis, ita ut neque extet, neque hiatus habeat*; non male interpres. πρόσχειν hic Luciano est, quod *Petronio* est *extra corpus orationis eminere. Praeterea*, inquit, *curandum est, ne sententiae emineant extra corpus orationis expressae, sed intexto vestibus colore niteant.* cum veluti centoni *purpureus late qui splendeat unus Assuitur pannus.* sed *intextus vestibus color* est limbus purpureus togae adtextus, ut in praetexta. *J. G. G.*

31. Ἔφην] Sic pro ἴσχην in *Amstel.* Ed. corrigendum esse monuerat Cl. *La Croze*, idque vel ex versione, quae

58. Celeritas utilis in omnibus, & maxime si non sit dicendorum penuria: eaque paranda non tantum a nominibus aut verbis, quantum ab ipsis rebus: hoc autem dico, si percurras parva & minus necessaria, satis autem dicas de magnis. Quin multa etiam omittenda. Neque enim siquando convivio accipis amicos, paratis omnibus, propterea inter media bellaria, & aviculas, & tot patinas, & apros, & lepores, & sumina, saperdam quoque appones, & fabam, si qua etiam parata sit: verum viliora negliges.

Τάχος ὅπι πᾶσι χρήσιμον, καὶ μάλιστα εἰ μὴ ἀπορία τῶν λεκτέων εἴη· καὶ τοῦτο πορίζεσθαι χρὴ μὴ τοσοῦτον ἀπὸ τῶν ὀνομάτων ἢ ῥημάτων, ὅσον ἀπὸ τῶν πραγμάτων. λέγω δὲ εἰ παρθείοις μὲν τὰ μικρὰ καὶ ἥττονα ἀναγκαῖα, λέγοις δ' ἱκανῶς τὰ μεγάλα· μᾶλλον δὲ καὶ παραλειπτέον πολλά. εὐδὲ γὰρ ἂν ἑστιᾷς τοὺς φίλους, καὶ πάντα ἡ παρασκευασμένα, ἀφεῖς τοῦτο ἐν μέσοις τοῖς πέμασι, καὶ τοῖς ὀρνέοις, καὶ λοπάσι τοσαύταις, καὶ συσὶν ἀγρίοις, καὶ [e] λαγωοῖς, καὶ [f] ὑπογαστρίοις, καὶ σαπέρδην [g] ἐνθήσεις, καὶ ἕτνος, [h] εἴ τι κἀκεῖνο παρεσκεύαστο· ἀμελήσεις δὲ τῶν εὐτελεστέρων.

57. Maxime vero sobrie versandum est in montium, aut moenium, aut fluminum descriptionibus, ne imperite ac perverse vim dicendi ostentare videaris, & omissa historia tuum negotium agere: sed ubi leviter utilitatis perspicuitatisque caussa attigeris, transito, viscumque *veluti* illius rei, illasque omnes delicias effugito. Quale quiddam ipse, vides, ut magnanimus Homerus faciat. Quantumvis poëta sit, transcurrit Tantalum, & Ixionem, & Tityum, & reliquos. Si vero Parthenius, aut Euphorion, aut Callimachus dixisset, quot,

Μάλιστα δὲ σωφρονητέον ἐν ταῖς τῶν ὁρῶν, ἢ τειχῶν, ἢ τοιαύτῃ ἑρμηνείαις, ὡς μὴ δύναμιν λόγων ἀπειροκάλως παρεπιδείκνυσθαι δοκοίης, καὶ τὸ σαυτοῦ δρᾶν, παρεὶς τὴν ἱστορίαν, ἀλλ' ὀλίγον προσαψάμενος, τοῦ χρησίμου καὶ σαφοῦς ἕνεκα, μεταβήσῃ, ἐκφυγὼν τὸ ἰξὸν τὸ ἐν τῷ πράγματι, καὶ τὸ τοιοῦτον ἅπασαν λιχνείαν, οἷον ὁρᾷς τι καὶ Ὅμηρος ὡς [i] μεγαλόφρων ποιεῖ. καίτοι ποιητὴς ὤν, παραθεῖ τὸν Τάνταλον, καὶ τὸν Ἰξίονα, καὶ Τίτυον, καὶ τοὺς ἄλλους. εἰ δὲ Παρθένιος, ἢ Εὐφορίων, ἢ Καλλίμαχος ἔλεγε, πό-

[e] Λαγωοῖς] Λαγωοῖς cum puncto subscripto W. Sine puncto Edd. *J. Fl. H. P.* &c. [f] Ὑπογαστρίοις] Ὑπογαστρίων L. [g] Ἐνθήσεις] Ἐνθήσει W. Nihil mutant Edd. vett. [h] Εἴ τι] Sic Edd. & M. Ὅ τι tamen in eo prius fuerat, id quod in *J.* quoque legitur. [i] Μεγαλόφρων] Μεγαλοφρόνως marg. *AIW.*

50. Λοπάσι] Λοπὰς * τὸ βρῶμα ἢ ἡ περιειμένη ἔξωθεν τοῦ κρομμύου λεπίς, ὡς τινες φασί. Συδὲ μέμνησο Ἀριστοφάνους λέγοντος, ὀξὺς δὲ πᾶσα ἢ λοπάδιον ἢ χύτρα χαλκῆ γίγονεν. *V.*

* *Suidas* λόπον vel λοπὸν habet, quod etiam significatione multum differt ἀπὸ τοῦ λοπᾶς, quod apud Siculos praesertim *patellam*; apud Atticos praeterea *loculum*, *capulum* significat. *J. Cler.*

quae tamen, *ut dixi*, habebat, facile erat videre. Edd. autem priores illud ἴφη jam recte habuere. *J. F. R.*

41. Τάχος] Micyll. *brevitas*. Cl. *Gesn. celeritas*, propius ad Graecum, quamquam τὸ τάχος utrumque complectitur; intelligitur enim illa festinatio, qua res minoris momenti obiter tangentes, & verbositatem vitantes ad ipsa facta historica properamus, quod ipse exponit c. 57. f. Cap. vero 59. ταχεῖς ἅπαιτες & ψόγοι, *breves* certe significat. *J. F. R.*

62. Ὅμηρος] Tangit hos quidem *Homerus* l. c. Sed quam sobrie! Atqui haec ipsa tamen notam Aristarchi effugere non potuerunt, qui notha ea pronuntiare ausus est. V. *Schol. Pindari* ad Ol. I. p. m. 13. A. Conf. *Hom.* Il. Λ. 575. *M. du S.*

65. Παρθένιος] De hoc & sequente Euphorione *Sueton.* Tib. c. 70. Poëta & historicus (v. *Voss.* II. 1.) cujus liber περὶ ἐρωτικῶν παθημάτων hodieque exstat, in quo Euphorionem aliquoties laudat. *M. du S.*

66. Εὐφορίων] Chalcidensis, de quo *Suidas* & *Voss.* de hist. Gr. I. 16. erat enim & poëta & historicus. *M. du S.*

Ibid. Καλλίμαχος] De *Callimacho* quem hodie habemus,

πόσοις ἂν οἴει ἕπεσι τὸ ὕδωρ ἄχρι πρὸς τὸ χεῖλος τῦ Ταντάλυ ἤγαγεν; εἶτα πόσοις ἂν Ἰξίονα ἐκύλισε; μᾶλλον δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς, ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγυ χρησάμενος, σκέψαι ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας [a] χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον καὶ [b] χρειώδες ὄν, [c] ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακυσίων λιμήν. ὅταν μὲν γὰρ τὸ [d] λοιμὸν διηγῆται, ἡ μακρὸς εἶναι δοκῇ, σὺ τὰ πράγματα ἐννόησον· εἶση γὰρ ὅτω τὸ τάχος, καὶ ὡς φεύγοντος ὅμως ὑπολαμβάνεται [e] αὐτῦ τὰ γεγενημένα, πολλὰ ὄντα.

Ἦν δέ ποτε καὶ λόγυς ἐρῆντά τινα δέησῃ εἰσάγειν, μάλιστα μὲν ἐοικότα τῷ προσώπῳ, καὶ τῷ πράγματι, οἰκεῖα λεγέσθω· ἔπειτα, ὡς σαφέστατα καὶ ταῦτα· πολὺν ἐφεῖταί σοι τότε ἡ ῥητορεῦσαι, ἡ ὑπιδεῖξαι τὴν τῶν λόγων δεινότητα.

Ἔπαινοι μὲν γὰρ ἢ ψόγοι, πάνυ πεφεισ-

putas, verſibus aquam ad labra usque Tantali perduxiſſet? deinde quot *aliis* circumegiſſet Ixionem? Potius vero Thucydides ipſe, parce hac orationis forma uſus, vide, quam celeriter deſiſtat, ubi vel machinationem aliquam declaravit, aut obſidionis formam explicavit, neceſſariam licet & utilem, aut Epipolarum formam, aut Syracuſiorum portum. Cum enim peſtilentiam deſcribit, & longus eſſe videtur, at tu res ipſas cogita. ſic enim celeritatem intelliges, & ut fugientem *velut* tamen facta, multa quidem illa retineant ac reprehendant.

58. Siquando vero etiam verba facientem aliquem inducere oportebit; maxime quidem perſonae convenientia, & propria negotio dicantur, deinde quam dilucidiſſime haec quoque. Quin tum etiam permiſſum tibi eſt rhetoricari, & vim dicendi oſtendere.

59. Laudes quidem aut vituperationes, omni-

a Χῆμα] Sic marg. *A1. J.* & *Mſ.* Gr. Σχῆμα Edd. ceterae omnes. *b* Χρειῶδες] Sic Edd. praeter *J.* quae Χρεῶδες. *c* Ἢ] Ἦν M. male. *d* Λοιμὸν] Μὸν tantum M. *e* Αὐτῦ] Deeſt in *Fl.*

mus, non putat intelligendum hic noſtrum Ez. *Spanh.* vir de literis & de Rep. optime meritus (in Hymn. Ap. f. 112.) Sed forte de altero juniore e ſorore ejus nato; quamquam fateatur hunc fere deſignari, cum nulla alia additur diſtinctionis nota. Rem & ego in medio relinquo. De eo tamen *Caſ.* ad *Athen.* 147. (Conſtat, doctiſſimum virum calumniandi anſam invidentibus praebuiſſe, quod multa quidem ſed brevia carmina ederet. Solitus dicere Callimachus magnum librum magnum eſſe malum . . . tandem ut os obturaret malis hominibus, magnum poëma Hecalen inſcriptum coactus eſt edere.) V. *Athen.* III. Καλλίμαχος ὁ γραμματικὸς τὸ μέγα βιβλίον ἴσον ἔλεγεν εἶναι τῷ μεγάλῳ κακῷ. Ego certe apud eundem *Athen.* IX. 387. F. — Quando Iſter dicitur καλλιμαχειος συγγραφεὺς, ad vitium reſpici credo, quod hic a Luciano notatur. *M. du S.*

Καλλίμαχος] Juniorem quemdam Callimachum hunc eſſe, credit Illuſtr. *Spanhem.* ad Callimach. p. 118. quia alter brevitatis amans. *J. F. R.*

67. Πόσοις ἕπεσι] Brevitatem Callimachi Battiadae laudat, & haec Luciani forte ad alium pertinere, conjicit *Spanhem.* ad H. in Apoll. 112. p. 118. *J. M. G.*

72. Μηχάνημα] Vid. *Thucyd.* IV. 100. *M. du S.*

Ibid. Πολιορκίας χῆμα] In Thucydide laudat, quod minius non ſit in deſcribendis πυρφόρας μηχάνας δὲ ὁ Θουκυδίδης αὐτὸς ὀλίγα τῷ τοιούτῳ εἴδει τῦ λόγου χρησάμενος, σκέψαι, ὅπως εὐθὺς ἀφίσταται, ἢ μηχάνημα ἑρμηνεύσας, ἢ πολιορκίας χῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες ὄν, ἢ ἔτι πόλεων χῆμα, ἢ Συρακουσίων λιμήν. Quis credat tam politum ſcriptorem uſum fuiſſe in eadem περικοπῇ bis voce χῆμα, ne dicam πολιορκίας χῆμα, quod vertunt *obſidionis ſpeciem* inepte dici. Mſ. optime. ἢ πολιορκίας χρῆμα δηλώσας ἀναγκαῖον & χρειώδες. *aut rem ad obſidionem neceſſariam & utilem exponens.* De Soſtrato vide *Plin.* XXXVI, 12. & *Strab.* lib. ult. *J. G. G.*

73. Χρῆμα] Perperam in vulgatis legitur hic χῆμα pro χρῆμα, quod recte exhibet Ed. *J.* *M. du S.*

74. Ἔτι πόλεων] Valde probo Ἐπιπολῶν, etſi vulgatam exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Σχῆμα] Non offendit me repetitio nominis χῆμα, alioquin ſexcenta & noſtri & optimorum quorumque ſcriptorum loca damnanda eſſent: ſed illud offendit, quod libros omnes obſedit, ἔτι πολέων χῆμα, inconcinnum profecto, ubi id quod conjunctum eſt, nempe Συρακουσίων λιμήν, indicat, transire jam ad ipſa ſingularia exempla auctorem. Breviter Ἐπιπολῶν χῆμα legendum eſſe, ac ſine dubitatione inter Luciani verba recipiendum, pauci ita vel duri erunt ad haec ſtudia, vel tam moroſi, quin nobis aſſentiantur. Deſcribit Ἐπιπολῶν χῆμα Thucydides VI, 96, tanquam κα-

omnino moderatae, & circumſpectae, & a calumnia remotae ſunto, & cum demonſtratione conjunctae, & celeres (*breves*), nec intempeſtivae. Alioquin extra tribunal ſunt, idemque quod Theopompus crimen ſuſtinebis, qui inimicitiarum quodam ſtudio plerosque accuſet, in eoque negotio diu moretur, ut accuſet potius, quam quae facta ſunt enarret.

60. Si etiam fabula ex transverſo incidat, dicenda quidem, non tamen omnino aſſeveranda, ſed relinquenda in medio, ut prout quisque voluerit, de ea exiſtimet: tu vero tutus, ac in neutram partem propenſus.

61. In univerſum autem, illud mihi memento, (ſaepius idem dicam) & non ad praeſens modo ſpectans ſcribito, ut qui nunc ſunt homines te laudent, & in honore habeant, ſed ad omnis aevi memoriam *quaſi* collineans, his potius ſcribe qui poſt

μένοι, καὶ ἀδιεσκεμμένοι, καὶ ἀσυκοφάντητοι, καὶ μὴ ἀποδείξεων, καὶ ταχεῖς, καὶ μὴ ἄκαιροι, ἐπεὶ ἔξω τῶ δικαστηρίε ἐκεῖνοί εἰ-
90 σι. καὶ τ αὐτῳ Θεοπόμπῳ αἰτίαν ἔξεις, Φιλαπεχθημόνως καὶηγορῆντι τῶν πλείστων, καὶ διατριβὴν ποιεμένῳ τὸ πρᾶγμα, ὡς καὶηγορεῖν μᾶλλον ἢ ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα.

95 f Καὶ μὴν καὶ μῦθόν εἴ τις g παρεμπέσοι, λεκτέον μοὶ, καὶ μὴν πιστωτέος πάντως, ἀλλ' ἐν μέσῳ θετέον τοῖς ὅπως ἂν ἐθέλωσιν, εἰκάσουσι περὶ αὐτῦ. h σὺ δ' ἀκίνδυνον, καὶ πρὸς ἑκάτερον ὑπερρεπέ-
Ιστερον.

Τὸ δ' ὅλον, ἐκείνε μοι μέμνησο, (πολλάκις i τὸ αὐτὸ ἐρῶ) καὶ μὴ πρὸς τὸ παρὸν μόνον ὁρῶν γράφε, ὡς οἱ νῦν k ἐπαινέσονταί σε, καὶ τιμήσουσιν, ἀλλὰ τῶ σύμπαντος αἰῶνος ἐστοχασμένος, πρὸς τὺς ἔπειτα μᾶλλον σύγγραφε, καὶ παρ' ἐκείνων ἀπαί-

f Καὶ μὴν καὶ] Ridicule *S.* Δὲ μὴν καὶ. Ceteras vulgatam ſervare cum M. notat *Solanus.* g Παρεμπέσοι] Παρατέσοι. W. Vulgatam tenent *F. Fl. H.* &c. h Σὺ] Sic *F.* & marg. *A1W.* Σοὶ M. & Edd. praeter *F.* omnes. i Τὸ αὐτὸ] Τοῦτο *F.* Γὰρ τὸ αὐτὸ W. At vulgatam habent *Fl. H. B2. P. Ald.* &c. k Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσιν] Ἐπαινέσονταί σ. κ. τιμήσουσι *Fl.* & W.

χορὸν ἀπεκρίνου τε ὁ ἱππὶς τ πόλεως ἐνθὺς κειμένου κ. τ. λ. Nomen *Epipolarum* ſervari tanto magis hic & ſupra debuit, cum etiam *Livius* hanc Syracuſarum partem patrio more appellarit 25, 24, 4. *F. M. G.*

89. Ἔξω τῶ δικ.] Sic intelligo: non habebitur illarum ab auditore vel lectore ratio, ut qui eas vel plane omiſſurus, vel indignas judicaturus ſit, quibus aſſentiatur: quemadmodum nempe accuſationis extra tribunal prolatae nulla habetur a judice bono ratio. *F. M. G.*

90. Θεοπόμπῳ] Atqui *Theopompum* hunc ipſum *Athen.* VII. p. 85. A. veritatis amantem ait fuiſſe, ejusque perveſtigandae ſtudio magnam pecuniae vim inſumpſiſſe. Μαθέτω, inquit, ὧδε Θεοπόμπου τῦ χίου ἀνὴρ φιλαλήθους καὶ πολλὰ χρήματα ταλανταλώσαντος εἰς τὴν περὶ τ ἱστορίας ἐξέτασιν ἀκριβῆ. „ De impenſis Theo-„ pompi, inquit, „ ad hunc locum *Caſaub.* non tacet „ Dion. Halic. in epiſt. ad Pomp. De amore veritatis „ non deſunt qui obſtrepant. *Athen.* ipſe l. 6. δυσμε-„ νέστατον appellat, parum conſtans ſibi. Sed quia in-„ genua libertate vitia hominum Theopompus car-„ pſerat, multorum odia veritas illi paraverat. Ita-„ que βάσκανον & aliorum virtutibus invidentem „ multi pronuntiarunt, quos refellit *Dion. Lucianus*, „ &c. Hinc Theopompicum ſcribendi genus nomi-„ nat *Cicero*, cum de omnibus omnia libere palam „ dicuntur, ad Att. II." De *Theopompi* maledicendi prurigine non *Luc.* ſolus, ſed multi conqueſti ſunt viri graviſſimi. *Ciceronis* judicium audiviſti. Lege etiam *Corn. Nep.* in Alcibiad. c. 11. V. & *Plut.* 1570. f. *M. du S.*

95. Καὶ μὴν καὶ] Hic potius pleonaſmus elegantiae eſt, (licet alibi illud nimis frequentatum καὶ oderim) ſic etenim & *Long.* Paſt. I. p. 26. Ed. *Jungerm.* καὶ ἅμα ὁ αὐτῇ ἁρέμα ὑπεφθέγχετο. Idem p. 28. καὶ λαβοῦσα ὁ αὖθις ἐνέβαλε τῷ κόλπῳ. Noſter ſupra c. 37. καὶ νὴ Δία, καὶ σὺ γραῦλοπέδω. Et c. ſive §. 46. Καὶ μὴν ὁ σωθήκη. & T. I. *Somn.* c. 7. ubi ſimilia jam notavit Cl. *Hemſterh.* Et non ſemel alibi. *F. F. R.*

98. Σὺ] Sic Ed. *F.* In reliquis eſt σοὶ. *M. du S.*

Σὺ δ'] Legendum eſſe, non σοὶ δ' ut lectum eſt adhuc, ſed σὺ δ' ut interpretati ſumus, facile, puto, conſtabit. *F. M. G.*

2. Πολλάκις] Notabat *Solanus* noſter *Vorſtium* legere ὡς πολλάκις, non imperite profecto, ubi cetera ſic legerentur, ut in *Junt.* quae πολλάκις τοῦτο ἐρῶ, idque ſine parentheſi, habebat; cum vero aliae non τῦτο, ſed τὸ αὐτὸ exhibeant, & parentheſin etiam nonnul-

ἀπαίτει τὸ μιαρὸν τὸ γραφῆς, ὡς λέγηι τῷ σοὶ σῦ, ἐκεῖνο μέντοι ἐλεύθερο ἀνὴρ ἦν, καὶ παῤῥησίας [a] μετὸς, [b] οὐδὲν οὐδὲ κολακευτικὸν, οὐδὲ [c] δολοπρεπὲς, ἀλλ' ἀλήθεια ὅτι πᾶσι. τοῦτ' εἰ [d] σωφρονοίη τις, ὑπὲρ [e] πάσας τὰς νῦν ἐλπίδας εἶτο ἂν, ὅτως ὀλιγοχρονίους ὄσας.

erunt, & ab illis ſcriptionis mercedem repoſce, ut de te etiam dicatur, *Ille tamen liber fuit, & dicendi fiducia plenus. Nihil neque adulatorium, neque ſervile, ſed veritas in omnibus.* Hoc, ſi quis ſapiat, ſuper omnes hujus vitae ſpes, quae parvi adeo temporis ſunt, poſûerit.

Ὁρᾷς τὸ Κνίδιον ἐκεῖνον ἀρχιτέκτονα, οἷον ἐποίησεν; οἰκοδομήσας γὰρ τὸ ὅτι τῇ Φάρῳ πῦργον, μέγιστον καὶ κάλλιστον [f] ἔργων ἁπάντων, ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις, ὅτι πολὺ τὸ θαλάττης, καὶ μὴ καταφέροιντο εἰς τὸ [g] Παραιτονίαν, παγχάλεπον, ὥς φασιν, ὄσαν, καὶ [h] ἄφυκτον, εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. οἰκοδομήσας οὖν τὸ ἔργον, ἔνδοθεν μὲν κατὰ τοὺς λίθων τὸ [i] αὐτοῦ ὄνομα ἐπέγραψεν, ὑπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ὑπικαλύψας, ἐπέγραψε τοῦ-

62. Vides ne tu Cnidium illum architectum, quale quid fecerit? Cum enim aedificaſſet illam in Pharo turrim, maximum omnium operum pulcherrimumque, ut inde ſignum igne accenſo tolleretur navigantibus longe in mari, ne in Paraetoniam deferrentur, difficillimam, ut ajunt, & unde effugere non poſſet, ſi quis incidiſſet in ſcopuloſa illa loca. Opere igitur exaedificato, intus quidem in ipſis ſaxis ſuum nomen inſcripſit. Inducta vero calce cum texiſſet, *ipſi tectorio* inſcripſit nomen Regis, qui tum erat; qui ſciret, quod etiam

a Μετὸς] Μιαρὸς male W. b Οὐδὲν] Deeſt in S. adeſt in *Fl. J. H.* &c. & W. c Δουλοπρεπὲς] Ita recte *Fl. Fr. S. A.* & W. Item marg. *A1W.* Δολοπρεπὲς male reliq. Edd. d Σωφρονοίη] Sic P. *P. Ald. J. H.* Σωφροσῦ W. Σωφρονεῖ *Ex. Fl.* e Πάσας τὰς] Τὰς πάσας W. f Ἔργων] Ἔργον W. Vulgatam non movent *J. Fl. H.* &c. g Παραιτονίαν] Παρατονίαν W. Nil mutant Edd. priſcae. h Ἄφυκτον] Ἄφυκλον male Edd. & M. i Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd.

nullae addant, non opus jam ὡς addere; verum illud ᾗδ ex W. potius reciperem. *J. F. R.*

11. Δουλοπρεπὲς] Antiquiores fere omnes Edd. legunt hic δολοπρ— barbare, *Ald.* nempe *J.* & *B2. P.* etiam. Sed bene habet in *Fl. Fr.* etiam *S.* & *A.* & in M. Codice. *M. du S.*

15. Κν. ὁ ἀρχιτ.] Nomen ex inſcriptione, quam mox exhibet, patebit. *M. du S.*

16. Ἐπὶ τῇ Φάρῳ πῦργον] De hac turri vid. *Scholium* 55. ad *Icaromen.* c. 12. & notam Cl. *Humphr. Prideaux* ad L. I. Partis poſterioris hiſtoriae ſuae, qua vetus teſtamentum cum novo connectit. p. Ed. in 8o. 9. *M. du S.*

20. Παραιτονίαν] *Plut.* Anton. 814. B. & *Ovid.* am. II. El. XIII. 7. *Paraetonium* vocant. *Strabo* etiam non ſemel & *Polyaenus* Strat. II. p. 145. C. Sed mutare hic non auſim; & omnino ſic editum a Luciano ipſo, ut vulgo nunc legitur, exiſtimem. *M. du S.*

21. Ἄφυκτον] Sic ſexcentis in locis apud hunc ſcribitur, ut in *Dial. Apoll.* & *Merc.* ſeu Θ. δ'. XVII. ἔπειλα δὲ σωσὶς ὁ ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἐκίτδυε. Sic in Μισθ. c. 3. B. in Γυμν. c. 2. & 29. In Πανθ. etiam c. 2. &c. & auctoribus Mſſ. A. B. & M. in Ἑρμ. c. 79. Ut nullum dubium ſit, debere etiam hic ſcribi ἄφυκλον, non ut in omnibus, ἄφσυκλον. M. tamen Codex, qui in Ἑρμ. etiam habet ἄφυκλα, hic mendoſe cum caeteris ἄφσυκλον habet. *M. du S.*

Ἄφυκτον] Ἄφυκλον verum eſſe, vid. var. lect. ad *Ver. Hiſt.* I. c. 39. & ſupra, *Deor. Dial.* XVII. *J. F. R.*

22. Οἰκοδομήσας οὖν] Illud οὖν epanalepſi inſervire, vid. ſupra ad *Zeux.* c. 1. *J. F. R.*

24. Αὐτοῦ] Etſi veteres Edd. αὐτοῦ ſpiritu leni hic quoque ſcribunt, & ſupra aliquanto lenior viſus ſum in tolerando αὐτὸν pro αὐτὸν, hic tamen ad perſpicuitatem ſenſus nimium intereſt, qui omnino reciprocum poſtulat, ſuum enim, non regis nomen intro ſcripſerat architectus. *J. F. R.*

Ibid. Ἐπιχρίσας] Unde haec habuerit *Luc.* incertum: *Strabo* enim & *Plin.* factam ei a Rege inſcribendi proprii nominis poteſtatem, diſertis verbis teſtantur; hic XXXVI. 12. ille XVII. p. 791. D. Vide ſi lubet, *If. Voſſ.* ad Pomp. Melam II. 7. & *Luciani Schol.* ad *Icarom.* No. 48. *M. du S.*

30. Θεοῖς σωτ.] *Ptolemaeum* & *Berenicen* intelligunt viri doct. bene multi. Conſule *Spanh.* 415. Eandem inſcriptionem habet *Strabo* l. c. *M. du S.*

33. Ἀλλ' εἰς τὸ νῦν, καὶ τὸ νῦν ἐς τὸ ἀεὶ] Ἀλλ' εἰς τὸ νῦν, καὶ τὸ ἔπειλα. κ. τ. ἀ. *Th. M.*

41. Κεκύλισαι ὁ λίθος σὺν χρανίῳ.] Κεκύλισαι ὁ λίθος. Refert ad dolium Diogenis. *Th. M.*

42. Πίθος] Sic omnino legendum cum M. & edi-

tio-

etiam contigit, parvo admodum interjecto tempore futurum, ut cum tectorio excideret literae, in conſpectum vero prodiret *Soſtratus Dexiphanis Cnidius, Diis ſervatoribus pro his qui fluctu jactantur.* Ita neque ille ad tempus quod tum erat, neque ad ſuam vitam, brevem illam oppido, reſpexit, ſed in hoc quod nunc eſt quodque futurum omni aevo, quam diu turris ſteterit, ipſiusque manſerit artificium.

63. Oportet igitur hiſtoriam quoque eo modo ſcribi cum veri ſtudio potius ad ſpem futuram, quam cum adulatione, ad ſuavitatem ex praeſenti laude capiendam. Illa tibi regula & perpendiculum verae hiſtoriae, quo ſi qui dirigi ſe patiantur, bene habuerit, & recte nobis proceſſerit ſcriptio: ſin minus, at dolium volutum eſt in Craneo.

νομα τῦ τότε βασιλεύοντ⊙, εἰδὼς ὅτ⊙ χ᾽ ἐγένετο, πάνυ ὀλίγυ χρόνυ συνεκπεσόμενα μὴ τῷ χρίσμαῖι τὰ γράμμαῖα, ἐκφανησόμενον δὲ, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ Κνίδιος, θεοῖς σωτῆρσιν ὑπὲρ τ̃ [k] πλωϊζομένων. ὕτως οὐδ᾽ ἐκεῖν⊙ ἐς τ̃ τότε χαμὸν, οὐδὲ τ̃ [l] αὐτῦ βίον τ̃ ὀλίγον ἑώρα· ἀλλ᾽ [m] εἰς τ̃ νῦν, χ᾽ τ̃ ἀεὶ, ἄχρις ἂν [n] ἑστήκῃ ὁ πύργος, χ᾽ μένῃ αὐτῦ ἡ τέχνη.

Χρὴ τοίνυν χαὶ τ̃ ἱστορίαν ὕτω γράφεσθαι σὺν τῷ ἀληθεῖ μᾶλλον πρὸς τ̃ μέλλουσαν ἐλπίδα, ἢ σὺν κολακείᾳ πρὸς τὸ ἡδὺ τοῖς νῦν ἐπαινουμένοις. ὗτός σοι καινὸν καὶ πάθμη ἱστορίας δικαίας. χαὶ εἰ μὴ πάθμήσονταί τινες αὐτῆ, εὖ ἂν ἔχοι, χαὶ εἰς δέον ἡμῖν γέγραπται. εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ λίθ⊙ ἐν [p] Κρανείῳ.

k Πλωϊζ.] Ita recte *F. Fl. S.* & *Ald.* Πλωΐζ. prima correpta aliae & W. *l* Αὐτῦ] Αὐτῦ Edd. *m* Εἰς τ̃ νῦν] Καὶ τ̃ ἐπεῖτα addit *Marc.* Sed nulla Ed. id habet. *n* Ἑστήκῃ] Sic *F. Ald. H. P.* & P. &c. Ἑστήκει *Fl.* *o* Ὁ πίθ⊙] Sic recte M. *Fl.* Marg. *AIW. P. S. A.* Λίθ⊙ male *F. Ald. H. B2.* & L. *p* Κρανείῳ] Sic fuerat in W. Sed mutatum in Κρανίῳ.

tionibus nonnullis. In L. & aliis λίθ⊙, prave. Vid. ſupra c. 3. ad quam hiſtoriam alludit. *M. du S.*

42. Κρανίῳ] Lucianus praecepta hiſtorica claudens, ait ſe exhibuiſſe normam & amuſſim juſtae hiſtoriae, quam ſi qui obſervent, bene ſe rem habere, & alicui bono ſuum hoc fore ſcriptum; ſin minus, volutatum eſſe in Cranio dolium [εἰ δὲ μὴ, κεκύλισται ὁ πίθ⊙ ἐν κρανίῳ] Alludit Noſter ad id, quod ſupra c. 3. de Diogene ſatis lepide narraverat; nimirum eo tempore, quo Philippus Macedo diceretur Corinthum invaſurus, valde turbatos fuiſſe Corinthios, & ad opus ſe accinxiſſe; alios aliud paraſſe; hunc arma fabricatum eſſe; illum lapides attuliſſe; neminem denique fuiſſe otioſum. Quo viſo, Diogenem, quum nihil quod ageret, haberet, nec a quoquam ad aliquod adhiberetur, multo ſtudio volutaſſe ſurſum ac deorſum per Cranium ſuum dolium, interrogatumque quid illa ageret, reſpondiſſe, ſe quoque, ne ſolus inter tot laborantes cerneretur otioſus, volutare ſuum dolium. Id ergo vult hoc in loco Lucianus, omnes hac tempeſtate, tantopere πολυφώνῳ, aliquid hiſtorici lucubrantur: ego vero, ne ſolus nihil dicar feciſſe, hiſtorici partes perſecutus ſum; ſi ad aliorum id fecero utilitatem, operae habiturus ſum pretium: ſin; cum Diogene aliquid ſaltem egero. Caeterum Cranium, in quo Diogenem degiſſe, ex hoc loco patet, fuiſſe gymnaſium ante Corinthum, ait *Diogenes Laërtius*; qui locum hunc non, ut hic Lucianus cum *Heſychio*, Κράνιον, ſed Κρανεῖον appellat. In Noſtri primo *Mortuor. dialogo* ſcribitur Κράνειον. *F. F.*

Κρανίῳ] Videas *Th. Marc.* quoque ſcribere κρανίου; ſed cur hoc improbem, vid. ſupra ad c. 3. *F. F. R.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΠΡΩΤΟΣ.

VERAE HISTORIAE LIBER PRIMUS.

ΩΣΠΕΡ τοῖς ἀθλητικοῖς καὶ περὶ τὴν τῶν σωμάτων ἐπιμέλειαν ἠσκημένοις, οὐ τὴν εὐεξίας μόνον, οὐδὲ τὴν γυμνασίων φροντίδα δεῖν, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν καιρῷ γιγνομένην ἀνέσεως, μέρος γὰρ τὴν ἀσκήσεως τὸ μέγιστον αὐτῷ συναναλαμβάνουσιν· οὕτω δὴ καὶ τοῖς περὶ λόγους ἐσπουδακόσιν ἡγοῦμαι προσήκειν μετὰ τὴν πολλὴν τῆς σπουδαιοτέρων ἀναγνώσεως, ἃ ἀνεῖναί τε τὴν διάνοιαν, καὶ πρὸς τὰ ἑπόμενα κάμαλον ἀκμαιοτέραν παρασκευάζειν.

Γένοιτο δ' ἂν ἐμμελὴς ἡ ἀνάπαυσις αὐτοῖς, εἰ τοῖς τοιούτοις τῶν ἀναγνωσμάτων ὁμιλοῖεν, ἃ μὴ μόνον ἐκ τοῦ ἀστείου τε καὶ χαρίεντος φιλὴν παρέξει τῷ ψυχαγωγίαν, ἀλλά τινα καὶ θεωρίαν οὐκ ἀμυ-

QUemadmodum athletis, & his qui circa corporis curam exercentur, non habitus modo boni, neque exercitationum cura est, sed opportunae etiam remissionis, quippe quam partem exercitationis vel maximam arbitrentur: ita etiam his, qui studium in literis posuerunt, convenire arbitror, ut post multam severiorem lectionem remittant cogitationem, & ad futuros labores alacriorem reddant.

2. Conveniens autem illis requies contingat, si in iis legendis versentur, quae non nudam modo ex urbanitate & venustate delectationem praebeant, sed cognitionem etiam non ineruditam suppeditent, qua-

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤ.] Ἀληθινῶν διηγημάτων *Schol.* & *Coll.* Vulgatum tit. servant *Fl. Ald. J. P.* &c. *a* Ἀνεῖναι] Ἀνιέναι C. Nihil vulgatam mutat *Fl. J. H. P.* *b* Ἀνάπαυσις] *Alii.* ἀνάγνωσις Coll. At nihil mut. Edd. vett. *c* Τοῖς τοιούτοις] Τῶν τοιούτων *Fl.* male. Vulgatam cett. Editionum firmat Cod. P. *d* Παρίξει] Ita bene. *Ald. Fl. H. P.* Παρέξη *J.* male. *e* Ψυχαγ.] Ψηχαγ. *J.* male.

* ΑΛΗΘΙΝΩΝ ΔΙΗΓΗΜΑΤΩΝ. Inscript. Scholiast.

9. Ἀνεῖναι] Γραι. ἀνιέναι. *G.*

11. Ἀνάγνωσις] Γραι. ἡ ἀνάπαυσις. *G.*

* Hic titulus in MS. cum in editis libris vocetur hoc opus ἀληθὴς ἱστορία. Recte eodem redit. *J. Cler.* (sic etiam legitur in C.)

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Fabulosarum narrationum ejusmodi antiquiorem hac eam fuisse *Photius* censet, quam *Antonius Diogenes* de Thule Insula, lib. XXIV. ediderat. De quo libro ille Cod. CLXVI. p. Ed. Aug. 384. & seqq. Addit enim p. 189. καὶ γὰρ τὰ περὶ ἀληθῶν διηγημάτων Λουκιανοῦ, καὶ τὰ περὶ μεταμορφώσεων Λουκίου, πηγὴ ὁ ῥίζα ἔοικεν εἶναι τούτου. Sed cum putarit *Photius*, ut ex sequentibus ejus verbis patet, Diogenem Antonium suum vixisse fere Alexandri Magni tempore; vanissimam hanc ejus conjecturam, ego quidem existimo; Lucianoque fuisse recentiorem; cum hanc rem, ut novam prorsus, aggredi sibi visus sit Noster. *M. du Se*

1. Ἀθλητικοῖς] *Mos athletarum.* Praefatio in veras narrationes, in qua de corporis & animi cura agit, ac docet quibus modis utriusque labores sint moderandi. De remissione studiorum lege *Quintil.* L. I. c. 4. *Cic.* in Offic. *Senec.* de vit. tranquil. c. 15. & ult. *G. C.*

3. Εὐεξίας] Medicis εὐεξία est perfecta sanitas; sive, ut *Galenus* definit: ἡ ὑγιεινῆς ἕξεως ἡ τελειότης. Vid. *Foesii* Oecon. Hippocr. Εὐεξία vero athletica aliquanto plus significat: est enim ea quidam excessus sanitatis, id est corpus musculosum, torosum pleniusque nutritum exhibens. De athletarum isto *habitu* ac victu quo illum adquirebant atque conservabant, vid. *Mercurial.* de Art. gymnast. *J. F. R.*

11. Ἐμμελὴς] Sic supra Συγγρ. c. 14. Ὁρᾷς ὡς ἐμμελὴς ἡ ἀρχή. *M. du S.*

16. Τῶνδε τ'] De repetitione ista articuli jam bis alibi monuimus. Sed conf. modo *Somn.* §. 15. τὸ δὲ τῆς δικαιοσύνης. Addo hic tantum *Long. Past.* II. p. 68. Ed. *Jungerm.* σὺ τῷδε τῷ ἄντρῳ. & p. 67. ἆρα μέμνησαι τοῦ πεδίου τοῦδε, καὶ τῶν Νυμφῶν τωνδε; quod tamen inverso ordine positum majorem demonstrandi vim habet. Sed rursus ut Noster, idem *Longus* I. p. 3. σὺ τῷδε τῷ ἀγρῷ. Et ibid. paullo supra: ὃν ταύτης τῆς πόλεως τῆς Μιτυλήνης. Atque alibi passim. *J. F. R.*

23. Τινας . . . σ—τας] In L. *Fl.* & *B2.* recte legitur τινας; in reliquis τινα, corrupte. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τινὰς] Sic habere dixi *Fl.* & *B2.* ceteras

τι-

quid etiam de hisce libellis ut sentiant *lectores*, futurum existimo. Neque enim sola argumenti peregrinitas, neque quod in ipso consilio venustum est, ipsos alliciet, neque quod mendacia varia probabili & verisimili oratione protulimus, sed etiam quod eorum, quae narrantur, unumquodque non sine comica quadam hilaritate respectum occultum habent ad quosdam veterum poëtarum, & historicorum & philosophorum, qui portentosa multa & fabulosa conscripserunt, quos nominatim scripsissem, nisi futurum esset, ut tibi ipsi inter legendum apparerent.

3. Scripsit Ctesias Ctesiochi F. Cnidius de Indorum regione, & his quae ibi sunt, quae neque vidit ipse, neque alio dicente audivit. Scripsit autem Iambulus etiam de magni maris rebus multa admirabilia, manifestum quidem omnibus mendacium fingens, non indelectabile tamen componens

σον ὑποδείξεται, οἷόν τι χρὴ περὶ τῶνδε τῶν συγγραμμάτων φρονήσειν ὑπολαμβάνω. οὐ γὰρ μόνον τὸ ξένον τῆς ὑποθέσεως, οὐδὲ τὸ χαρίεν τῆς προαιρέσεως ἐπαγωγὸν ἕξει αὐτοῖς, οὐδ' ὅτι ψεύσματα ποικίλα, πιθανῶς τε καὶ εὐλήθως ἐξενηνόχαμεν, ἀλλ' ὅτι καὶ τῶν ἱστορουμένων ἕκαστον οὐκ ἀκωμῳδήτως πρὸς τινὰς[f] ἤνικται τῶν παλαιῶν ποιητῶν τε, καὶ συγγραφέων, καὶ φιλοσόφων, πολλὰ τεράστια καὶ μυθώδη συγγεγραφότας· ὃς καὶ ὀνομαστὶ ἀνέγραφον, εἰ μὴ καὶ αὐτῷ σοι ἐκ τῆς ἀναγνώσεως φαίνεσθαι ἔμελλε.

Κτησίας ὁ Κτησιόχου, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν αὐτοῖς, ἃ μήτε αὐτὸς εἶδε, μήτε ἄλλου εἰπόντος ἤκουσεν. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παρὰδόξα· γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnidio oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen injucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta; id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄβαρις. vid. *Voss.* L. III. Adde his Megasthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὰ

f Τινὰς] Sic *Fl. B2.* & L. Τινὰ cett. omnes. *g* Εἰπόντος] Ἀληθεύοντος *Fl.* Vulgat. servant reliquae.

τινά. Quod tamen non de accentu quoque intelligendum; nam scribunt πρός τινα & πρός τινας. Ego vero ex Grammaticis praeceptis post praepositionem accentum encliticae reddo. Etsi Edd. Luciani ubique aliter habent. Atona autem particula sequente accentum praepositionis inverto, scribens πρός τε. *J. F. R.*

28. Κτησίας] Liber iste *Ctesiae* cum reliquis ejusdem periit. *Photius* tamen ex eo nonnulla excerpsit, ex quibus, si ex aliis nesciremus, vanum ac mendacem *Ctesiam* fuisse satis demonstratur, qui fabulas meras pro visis & auditis tradat. Vid. *Plut.* in Artax. *M. du S.*

30. Ἄλλου εἰπόντος] Longe rectius in Flor. Cod. quem sequutus est Interpres ἄλλου ἀληθεύοντος. Probatur illius historia, vel qui rebus interfuit, vel qui e commentariis eorum qui adfuerunt hausit: unde illud in historico fide dignum καὶ ἡμεῖς ἐθεασάμεθα, qua de re locus alius dicendi. *J. B.*

Ibid. Εἰπόντος] Luciarius proxime praecedenti libello, praeceptis datis, quae bono observanda sint Historico, quo specimen alicujus Historiae, haud dubie secundum leges a se latas conditae, ipse exhibeat; hoc in libello ipse narrat historiam. Veram quidem eam inscribens, pro falsa & ficta tamen haberi censens. Ne autem sine exemplo videatur narrare, quae nusquam scripta vel picta exstent, Ctesiae & Jambuli exempla commemorans, Κτησίας ὁ Κτησιόχου, inquit, ὁ Κνίδιος, συνέγραψε περὶ τῆς Ἰνδῶν χώρας, καὶ τῶν παρ' αὐτοῖς, ἃ μήτ' αὐτὸς εἶδε, μήτ' ἄλλου εἰπόντος ἤκουσε. ἔγραψε δὲ καὶ Ἰαμβοῦλος περὶ τῶν ἐν τῇ μεγάλῃ θαλάττῃ, πολλὰ παρὰδοξα, γνώριμον μὲν ἅπασι τὸ ψεῦδος πλασάμενος, οὐκ ἀτερπῆ δ' ὅμως συνθεὶς τὴν ὑπόθεσιν. Ctesias, Ctesiochi filius, Cnidio oriundus, de regione Indorum, deque iis, quae apud illos sunt, ea conscripsit, quae neque ipse viderat, neque ex alio narrante intellexerat. Scripsit autem etiam Jambulus de rebus in mari magno, multa praeter omnium opinionem, ficto quidem mendacio, quod omnibus esset manifestum; non tamen injucundo composito argumento. Hic pro εἰπόντος ex Flor. Codice ἀληθεύοντος profert Bourdelotius pag. 641. idque vulgato rectius judicat. At Hercle, non puto, facile quemquam hic quidquam mutari velle, qui vim orationis consideret. Ctesias, ait, Cnidius de Indorum regione & rebus ea scripsit, quae neque ipse viderat, neque alium dicentem audiverat. Id vult Noster, ea, quae de Indis scripserit Ctesias, esse plane ficta; id vero probat eo, quod ipse Ctesias eorum nihil neque vidisset, neque fando accepisset. Nam si ab aliquo, sive vera, sive falsa narranti, ea audivisset, non omnino potuissent illa dici ab Ctesia esse ficta. *J. F.*

31. Ἰαμβοῦλος] De mirificis hominum formis in India quaedam tradidisse, testis est *Tzetzes* Chil. VIII. h. 144. Quando scripserit, ignoratur. Citatur etiam ab *Harpocratione* in Ἄβαρις. vid. *Voss.* L. III. Adde his Megasthenem *Plut.* 1728. C. *M. du S.*

35. Τὰ

θεὶς τ ὑποθεσιν. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι τὰ αὐτὰ τούτοις προελόμενοι, συνέγραψαν, ὡς δή τινας ἑαυτῶν πλάνας τε, καὶ ἀποδημίας, θηρίων τε μεγέθη ἱστοροῦντες, καὶ ἀνθρώπων ὠμότητας, καὶ βίων καινότητας. ἀρχηγὸς δὲ αὐτοῖς καὶ διδάσκαλος τ τοιαύτης βωμολοχίας, ὁ τ Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς, τοῖς περὶ τ Ἀλκίνοον διηγούμενος, ἀνέμων τε δουλείαν, καὶ μονοφθάλμους, καὶ ὠμοφάγους, καὶ ἀγρίους τινὰς ἀνθρώπους. ἔτι δὲ πολυκέφαλα ζῶα, καὶ τὰς ὑπὸ Φαρμάκων τ ἑταίρων μεταβολὰς, οἷα πολλὰ ἐκεῖνος πρὸς ἰδιώτας τοὺς Φαίακας ἐτερατεύσατο.

argumentum. Multi vero alii etiam eodem inſtituto ſcripſere velut ſuos quosdam errores, & peregrinationes, ubi beſtiarum magnitudines enarrant, & hominum crudelitates, & novas victus rationes. Dux autem illis & magiſter ejus ſcurrilitatis, Homericus ille Ulyſſes, enarrans Alcinoo, ventorum ſervitia, & coclites, crudivorosque, & ſilveſtres quosdam homines; ad haec multorum capitum animalia, & verſos *in animalia* medicamentis quibusdam ſocios, quod genus multa ille ad imperitos Phaeaces prodigioſe enarravit.

Τούτοις ἂν ἐντυχὼν ἅπασι τῷ ψεύσασθαι μᾶλλον, ὑ σφόδρα τοὺς ἄνδρας ἐμεμψάμην, ὁρῶν ἤδη σύνηθες ὂν τοῦτο καὶ τοῖς Φιλοσοφεῖν ὑπιοχνοῦσιν. ἐκεῖνο δ' αὐτῶν ἐθαύμασα, εἰ ἐνόμισαν λήσειν οὐκ ἀληθῆ συγγράφοντες. διόπερ καὶ αὐτὸς ὑπὸ [a] κενοδοξίας ἀπολιπεῖν τι σπουδάσας τοῖς μεθ' ἡμᾶς, ἵνα μὴ μόνος ἄμοιρος ὦ τ ἐν τῷ μυθολογεῖν ἐλευθερίας, ἐπεὶ μηδὲν ἀληθὲς ἱστορεῖν εἶχον (οὐδὲν γὰρ ἐπεπόνθειν ἀξιόλογον) ὅπῃ τὸ ψεῦδος ἐτραπόμην, πολλῷ τ ἄλλων εὐγνωμονέστερον. καὶν ἐν γοῦν δὴ τοῦτο ἀληθεύων λέ-

4. In hos igitur cum incidiſſem, omnes, mendaciorum cauſſa non valde reprehendi homines, qui viderem, olim ſolenne hoc eſſe his etiam, qui philoſophiam promitterent: at illud miratus ſum, ſi putarunt, fieri poſſe ut lateat, ſe non vera ſcripſiſſe. Quare & ego, cum gloriolae quodam ſtudio impulſus ipſe quoque relinquere aliquid vellem poſteris, ne ſolus expers eſſem illius fingendi libertatis, quando veri nihil narrare poteram, cui nihil dignum dictu uſu venerit, ad mendacium converſus ſum multo aliorum mendaciis rationabilius: quandoquidem vel unum hoc certe verum di-

a Κενοδοξίας] *Vorſt.* & Ed. *S.* Καινοδοξίας cett.

50. Ὁρῶν ἤδη] * Ταῦτα εἰς Πλάτωνα ἀπτείνηται πολλαχοῦ μὲν ἀλλαχοῦ μυθολογοῦντα, μάλιστα δὲ ἐν τῷ δικάτῳ τ πολιτείας, τὰ περὶ τ σὺ ἄδου διεξιόντα. *V.*

* Ταῦτα] Τάχα erat editum; ſed ex C. correxit *M. du S.* mox μὲν inſeruit ac δὴ, item δικάτῳ, quae omnia aberant ab Edit. *Clerici.*

35. Τὰ αὐτὰ τούτοις] *Eadem atque illi.* Sic mox §. 5. τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχουσας. Et *de Salt.* §. 2. ac ſexcenties alibi. *Plutarch.* de virt. mulier. pr. Οὐ τὴν αὐτὴν τῷ Θουκυδίδῃ γνώμην ἴσχομεν. *Ariſtot.* Hiſt. animal. I. pr. Τὰ αὐτὰ ἀλλήλοις, *eadem inter ſe.* Et de *generat. animal.* III. 5. ἔχ ὁμοιοτρόπως ἴσχει αὐτοῖς. Quem Graeciſmum & Latini amant, dicentes, *idem facit illi*, pro idem quod ille. Vid. *Cort.* ad Salluſt. Catil. 20. 3. exemplorum ſatis adducentem. Non monerem, niſi viderem plerosque hodie ſcribere minus probate, *idem eſt cum illo.* Etſi paullo alio ſenſu non barbarum pronuntio: *eadem vobiſcum agam*; nec ſatis credo adfirmanti Cortio, *Salluſtium* l. c. eumdem Graeciſmum adhibuiſſe, cum ſcribit: *ſimul quia vobis, eadem mihi, bona malaque intellexi*; quia dativus *mihi* ſimplicius refertur ad *mala*, quam ad *eadem*, ut ſenſus ſit, quae *mala mihi*, i. e. pro me. *J. F. R.*

41. Ὁμήρου Ὀδυσσεὺς] Ulyſſes in patriam rediturus, gravi exorta tempeſtate, primum in Ciconum littus appulſus eſt. Atque inde rurſus ſolvens, ſimili tempeſtate ejectus in Aphricam ad Lothophagorum gentem pervenit: inde in Siciliam delatus eſt, ubi Cyclopi oculum eruit praeuſto ſtipite. Hinc in Æoliam navigans, ab Æolo ventos coactos in utrem obtinuit. Poſtea ad Lœſtrygonas, tum ad Circen pervenit, poſt haec in inſulam Syrenum delatus eſt. Inde Scyllam tranſiens & Charybdim, in Siciliam pervenit, tandem in Phaeacenſium portum adnatavit. *G. C.*

47. Ἰδ. τ. Φαίακας] *Vacui capitis populum Phaeaca* dicit *Juv.* (XV. 23.) *A. V.*

Ibid.

dico, me mentiri. Ita autem mihi videor etiam crimen circa reliqua effugere, qui ipse veri nihil me dicere fatear. Scribo igitur, de quibus neque vidi, neque expertus sum, neque audivi ab aliis; adhaec, quae neque sunt, neque fieri omnino possunt. Nullo modo igitur fidem adhibere illis par est, si qui lectores mihi contigerint.

5. Jam solvens aliquando de columnis Herculis, & in Occidentalem Oceanum delatus, secundo vento navigabam. Caussa mihi peregrinationis & institutum mentis quaedam inanis sedulitas, novarumque rerum cupido, & quod discere vellem, quis finis esset Oceani, quique in diverso illius litore habitarent homines. Hujus igitur rei caussa, magnam vim ciborum, & aquae quod satis esset imposueram. Porro aequalium quinquaginta mihi adjunxeram, qui consilium idem haberent: adhaec armorum magnam vim paraveram, gubernatoremque optimum magna mercede inductum adsciveram: ac navim, erat autem acatium, ut ad magnam violentamque navigationem, firmaveram.

60 γω, ὅτι ψεύδομαι, ἕτω δ' ἄν μοι δοκῶ καὶ τὰ ἄλλων καλὴν κατηγορίαν ἐκφυγεῖν, αὐτὸς ὁμολογῶν μηδὲν ἀληθὲς λέγειν. γράφω τοίνυν περὶ ὧν μητ' εἶδον, μητ' ἔπαθον, μήτε παρ' ἄλλων ἐπυθόμην· ἔτι δὲ μηδὲ 65 ὅλως ὄντων, μηδὲ τὴν ἀρχὴν γενέσθαι δυναμένων. διὸ δεῖ τοὺς ἐντυγχάνοντας μηδαμῶς πιστεύειν αὐτοῖς.

Ὁρμηθεὶς γὰρ πόλε ἀπὸ Ἡρακλείων στηλῶν, καὶ ἀφεὶς ἐς τὸ ἑσπέριον Ὠκεανὸν, ἠρίῳ 70 ἀνέμῳ τὴν πλεῦν ἐποιούμην. αἰτία δέ μοι τῆς ἀποδημίας, καὶ ὑποθέσις, ἡ τῆς διανοίας περιεργία, καὶ πραγμάτων καινῶν ἐπιθυμία, καὶ τὸ βούλεσθαι μαθεῖν ὅ, τι τὸ τέλος ἐστὶ τοῦ Ὠκεανοῦ, καὶ τίνες οἱ πέραν κατοικοῦντες ἄνθρωποι. τοῦτο γέ τοι ἕνεκα, πάμπολλα σιτία ἐνεβαλόμην, ἱκανὸν δὲ καὶ ὕδωρ ἐνεθέμην, πεντήκοντα δὲ τοῖς ἡλικιώταις προσεποιησάμην, τὴν αὐτὴν ἐμοὶ γνώμην ἔχοντας· ἔτι δὲ καὶ ὅπλων πολύ τι πλῆθος παρεσκευασάμην, καὶ κυβερνήτην τὸν ἄριστον μισθῷ μεγάλῳ πεισας, παρέλαβον, καὶ τὴν ναῦν, (ᵇ ἄκατος δὲ ἦν) ὡς πρὸς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἐκρατυνάμην.

Ἡμέ-

ᵇ Ἄκατος] Ἀκάτας *Fl.* Nil mut. *J. H. P.* & P.

Ibid Τοὺς Φαίακας] Alcinoo Corcyrae regi, & ejus populis Phaeacibus. Ulysses Laestrygonas Cyclopas & alia monstra a se conficta narrabat, & iis omnia vera esse persuadebat: unde *Juvenal.*

Tam vacui capitis populum Phaeaca putavit. G.C.

53. Κενοδοξίας] Emend. *Vorstii* & Ed. *S.* in reliquis enim καινοδοξίας legitur. *M. du S.*

57. Ἐπιπόνθειν] Utinam potius nobis reliquisset Lucianus historiam aut suorum temporum, aut certe suam. *M. V. la Croze.*

Ἐπιπόνθειν] Et *facere* & *pati* simul comprehendit hoc verbum. Vid. *Herodian.* I. 17. 22. Adde Nostrum T. I. *Prometh.* fin. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι; *quid faciam?* vertit *Hemsterh.* cetera ad *Gatakerum* remittens. *J. F. R.*

62. Γήφῳ] Vid. *Reines.* ep. 25. ad *Casp. Hoffmannum* p. 99. v. *Arabonem* L. XI. de Massagetis p. m. 487. *M. V. la Croze.*

64. Μὴ δ' ὅλως ὄντων] Simile fere quod apud *Plut.* de Homeri cum Hesiodo certamine traditur 267. A.

Μοῦσά μοι ἔννεπε τὰ μή τ' ἐγένοντο πάροιθεν
Μήτ' ἔσαν μετόπισθεν.

M. du S.

65. Τὴν ἀρχὴν] *Ab initio* versum est tam in *Paris.* quam in *Benedict.* Recte *Gesnerus*, *omnino:* ac tam saepe in hac locutione male vertenda olim erratum, ut jure *scopulum interpretum* eam vocet *Hemsterh.* ad *Nigr.* §. 26. p. 66. a. Monuere id quoque alii, *Jensius*, *Elsnerus* &c. Sed posterior hoc quoque recte addit, (ad *Euang. Joan.* VIII. 25.) ab recentioribus vicissim saepe peccari, quasi semper *omnino* significet; cum tamen & interdum sit vertendum, *a principio*, ut suo loco indicabo. *J. F. R.*

69. Ὠρίῳ] Non contemnenda *Aldina* lectio ὑψηλῷ, quam cur deseruerint, qui sequi alias presso pede solent, non video. Certe Euro opus esse de Herculeo freto Oceanum intrantibus, constat. Sequitur mox ἠρίῳ ἀνέμῳ, unde huc adsumtum videri potest. *J. M. G.*

Ὠρίῳ] *Aldina* prima hoc aeque habet ac reliquae. Hinc ὑψηλῷ quod Cl. *Gesn.* ait *Aldinam* esse lectionem, forsan erit ex *Ald.* 2. Quod reciperem, si & prima haberet. Sed potest recipi altero loco, ubi duo Codd. ὑψηλῷ habent. Non tamen movi vulgatam, quia non magni interest. *J. F. R.*

82. Ἄκατος] Praedonum etiam esse Acatia sive Acatos, *Scheffer.* e Strabone docebit volentes. *J. M. G.*

Ἡμέραν μὲν οὖν καὶ νύκτα [a] οὐρίῳ ἀνέμῳ πλέοντες, ἔτι τῆς γῆς ὑποφαινομένης, ἡ σφόδρα [b] βιαίως ἀνηγόμεθα· τῇ δ' ὑστεραίᾳ ἅμα ἡλίῳ ἀνιόντι, ὅ, τε ἄνεμος [c] ἐπεδίδου, καὶ τὸ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος [d] ἐπεγίγνετο, καὶ οὐκ ἔτ' ἦν οὐδὲ στεῖλαι πλοῦν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Ὑπιτρέψαντες οὖν τῷ πνεύματι, καὶ παραδόντες [e] αὐτοὺς, ἐχειμαζόμεθα ἡμέρας ἐννέα, καὶ ἑβδομήκοντα, τῇ ὀγδοηκοστῇ δὲ, ἅμα ἐκλάμψαντος ἡλίου, [f] καθορῶμεν ὑ πόρρω νῆσον ὑψηλὴν, καὶ δασεῖαν, ὑ τραχεῖ παρεμπιπτόντι τῷ [g] κύματι· καὶ γὰρ ἤδη τὸ πολὺ τῆς ζάλης καταπαύετο. προσχόντες οὖν, καὶ ἀποβάντες, ὡς ἂν ἐκ μακρᾶς ταλαιπωρίας πολὺν μὲν ὑπὸ τῆς γῆς χρόνον ἐκείμεθα. Διαναστάντες δὲ ὅμως, ἀπεκρίναμεν ἡμῶν [h] αὐτῶν τριάκοντα μὲν φύλακας τῆς νεὼς παραμένειν, εἴκοσι δὲ σὺν ἐμοὶ [i] ἀνελθεῖν ὑπὲρ καλάσκοπῆν τῶν ἐν τῇ νήσῳ.

Προελθόντες δὲ ὅσον σταδίους τρεῖς ἀπὸ τῆς θαλάττης διὰ ὕλης, ὁρῶμέν τινα στήλην

6. Igitur diem quidem unum ac noctem ſecundo vento navigantes, adhuc apparente aliquantum tellure, non admodum violenter provecti ſumus. Aſt poſtridie ejus diei, cum ſole oriente, & ventus increbuit, & fluctus auctus eſt, & caligo ingruit, & neque velum jam contrahi potuit. Vento igitur cum conceſſiſſemus, nosque tradidiſſemus, tempeſtate undeoctoginta dies jactati ſumus: octogeſimo vero ſubito cum ſol illuceſceret, videmus non procul inſulam eminentem atque ſilveſtrem, non aſpero fluctu circumſonantem. Etenim major tempeſtatis pars reſederat. Appulſi igitur & egreſſi, ut a longa aerumna, longo quidem tempore humi jacuimus. Sed ſurgentes tamen, delegimus e nobis ipſis triginta, qui cuſtodes navis manerent, viginti autem, qui mecum interiora, ad explorandum inſulae ſtatum, peterent.

7. Progreſſi vero per ſilvam ſtadia circiter a mari tria, videmus columnam ex aere fa-

a Οὐρίῳ] Sic *Fl. J. H. Ald. P.* Εὔρῳ P. & L. b Βιαίως] Βιαίῳ *J.* male. c Ἐπεδίδου] Sic recte Edd. praeter *J.* quae ἐπεγίνετο. d Ἐπεγίγνετο] Ἐπεγίνετο Mſ. Gr. Ἐνεγίγνετο Edd. male. e Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. f Καθορῶμεν] Hinc usque ad δασεῖαν nihil a vulg. abire Coll. *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* g Κύματι] *Conſt.* in Lex. πνεύματι, male. Nihil mutant Edd. h Αὐτῶν] Sic legere omnes Edd. notat *M. du S.* i Ἀνελθεῖν] Ex Cod. P. Ἐπανελθεῖν Edd. omnes.

93. Καθορῶμεν . . νῆσον] Τὰ μὲν πρὸς ῥᾳθυμίαν ἐκ εὐημερίαν τείνοντα εἴτε ἐγρηγορόσιν ἐνθυμίᾳ, εἴτε ἐκ καθευδόντων ἐνύπνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ κατεφήμισαν. ταυτὶ δὲ τἀναντία (leg. τὰ νῦν τί) καλίσομεν, Λευκιανὲ, πολλὰς ἐκ μακρᾶς ἐπερχόμενα ταλαιπωρίας καὶ ψυχῆς ἄσης; ἢ λοιπὸν δίκαιον καλεῖν αὐτὰ κενὴν κακοδαιμονίαν. G.

83. Οὐρίῳ] P. L. εὔρῳ, quod eodem redit, adeoque vulgatam ſervavimus. *M. du S.*

86. Ἐπεδίδου] Vis verbi ex oppoſito ἐνδιδόναι magis elucet; vid. utrumque paucis expoſitum ſupra T. I. *Hermot.* c. 24. *J. F. R.*

88. Ἐπεγίνετο] In verae hiſtoriae libro primo leve eſt mendum, quod ex Mſ. tolles, καὶ κῦμα ἠυξάνετο, καὶ ζόφος ἐπεγίνετο. & *fluctus intumuit, & caligo orta eſt.* vulgo ἐνεγίγνετο. *J. G. G.*

Ἐπεγίνετο] Secuti ſumus Mſ. Gr. cum leviuſcula, ut vides, mutatione. Ed. *Junt.* cum aliis hic errat; ſed ſupra pro ἐπεδίδου, ἐπεγίνετο habet. *M. du S.*

Ἐπεγίνετο] Tempus imperf. ex Edd. ſaltem ſervavi. *J. F. R.*

90. Αὐτοὺς] Facile obſequor *Solano*, qui ſpiritum Editionum lenem correxit, ac deinceps minus ſolliciti, ubi neceſſitas exiget, idem faciam: nam quia ſcribae pro arbitrio in his egere, cum antiquiſſimi codices ſpiritus & accentus ignorent, dehinc regulas Grammaticas obſervabimus, parum curantes quid ſcribae ſibi indulſerint in his minutiis. Conf. tamen ſupra a me dicta ad c. 33. *Quom. conſcr. hiſt.* & mox c. 15. Ceterum αὐτοὺς pro ἑαυτοὺς hic valet pro ἡμᾶς, vel ἡμᾶς αὐτοὺς. Exemplum unum dedit Cl. *L. Bos*, etſi aliud agens, ad Act. Apoſt. XXVIII. 16. ex I. Reg. XXVI. 11. ἀπέλθωμεν ἡμεῖς καθ' ἑαυτούς. Reliqua enim, quae ibid. adfert ad demonſtrandum, καθ' ἑαυτὸν ſignificare *per ſe, ſeparatim, ſeorſum*, huc non pertinent, quia tertiae perſonae verbi junguntur; in hoc autem primae etiam aeque ac in Luciano adjunctum eſt. Adde T. I. Catapl. §. 9. verſ. 12. καὶ μνῆμα ἑαυτῷ παμμιγέθες ἀναχήσας, ἐπιγράψω. ubi ἑαυτῷ etiam

factam Graecis inscriptam literis, obscuris autem & exesis, in hanc sententiam: *Huc usque Hercules & Bacchus pervenere.* Erant autem vestigia duo prope in petra, alterum jugeri magnitudine, alterum vero minus. Ut mihi videbatur, Bacchi erat minus illud, alterum vero Herculis. Adoratis igitur *Diis*, progredimur. Nondum autem multum progressi eramus, cum adstamus fluvio, qui simillimus omnino esset vinum fluenti, maxime quale Chium est. Flumen erat copiosum & multum, ut quibusdam locis etiam posset navigari. Subiit ergo tanto magis credere inscriptioni columnae, cum signa praesentiae Bacchi videremus. Cum autem mihi placeret discere, unde oriretur fluvius, adverso itinere juxta profluentem perrexi. Ac fontem quidem illius nullum reperi, sed multas & magnas vites, uvarum plenas. Ad radicem vero uniuscujusque guttatim fluebat vinum liquidum, unde colligebatur fluvius. Erat autem pisces quoque in eo videre multos,

χαλκῆ πεποιημένην, Ἑλληνικοῖς γράμμασι καλαγεγραμμένην, ἀμυδροῖς δὲ, καὶ ἐκτετριμμένοις, λέγουσαν· Ἄχρι τούτων [k] Ἡρακλῆς καὶ Διόνυσος ἀφίκοντο. ἦν δὲ καὶ ἴχνη δύο πλησίον ὅπη πέτρας, τὸ μὲν, πλειθριαῖον, τὸ δ' ἔλαττον, ἐμοὶ δοκεῖν· τὸ μὲν, τοῦ Διονύσου τὸ μικρότερον, θάτερον δὲ, Ἡρακλέους. προσκυνήσαντες οὖν, [l] προήειμεν. ὅπῃ δὲ πολὺ [m] παρήειμεν, καὶ ἐφιστάμεθα πολάμῳ οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ μάλιστα οἷος ὁ Χιός ἐστιν. ἄφθονον δὲ ἦν ῥεῦμα, καὶ πολὺ, ὥστε ἐνιαχοῦ καὶ ναυσίπορον εἶναι δύνασθαι. ἐπεὶ οὖν ἡμῖν πολὺ μᾶλλον πιστεύειν τῷ ὅπι τὰ στήλης ἐπιγράμμασι, ὁρῶσι τὰ σημεῖα τοῦ Διονύσου ἐπιδημίας. δόξαν δέ μοι καὶ ὅθεν ἄρχεται ὁ πόλαμὸς καλαμαθεῖν, ἀνῆειν πρὸς τὸ ῥεῦμα· καὶ πηγὴν μὲν εὐδαιμίαν εὗρον αὐτοῦ, πολλὰς δὲ καὶ μεγάλας ἀμπέλους, πλήρεις βοτρύων, πρὸς δὲ τὴν ῥίζαν ἑκάστης, ἀνέρρει σταγὼν οἴνου ἀθρόως, ἀφ' ὧν ἐγίνετο ὁ πόλαμός. ἦν δὲ καὶ ἰχθῦς ἐν αὐτῷ πολλοὺς ἰδεῖν, οἴνῳ μάλιστα καὶ τὴν χροιὰν

[k] Ἡρακλῆς] Ἡρακλεῖς *J.* sola male. [l] Προήειμεν] Sic recte Edd. & P. Προῆμεν male *Fl.* [m] Παρήειμεν] Παρῆμεν *Fl.*

etiam pro ἐμαυτῷ, licet *Solanus* id mutatum velit. Idem erat in nonnullis Edd. in *de Merc. cond.* §. 30. vers. 10. Sed quia aliae Edd. & Codd. ibi habebant ἐμαυτὸν, hoc recepimus. Licet enim & ibi tolerabile dixeris ἑαυτὸν, tamen non semper eodem redit; quum ἐμαυτὸν interdum ambigui vitandi gratia praeferendum sit, ut vid. ad *Herodoti sive Aëtionis* c. ult. p. 839. T. I. Lucian. *J. F. R.*

99. Αὐτῶν] Legendum videtur αὐτῇ, *ibi*, nisi prorsus malis obliterari. *M. du S.*

2. Ἀνελθεῖν] Sic P. rectius quam ἐπανελθεῖν, quod in omnibus impressis reperio. *M. du S.*

6. Χαλκοῦ] Genitivus materiae, ut Grammatici ajunt, ut mox 2. *Ver. Hist.* c. 33. κεράμου πεποιημένη. Sic Long. Past. III. 109. Πήρην ἐλάφου. *Peram e pelle cervina.* Theocr. Eidyl. 25. (al. 26.) vers. 206. βάκτρον ἐπηρίφους κατέσαις. Sed haec nimis nota. Conf. tamen fratris G. O. Reitzii Belg. Graec. p. 322. Vere autem est ellipsis praepositi, λὸπ, quam Noster alibi addit, ut in *Asino*, c. 53. πλὴν ἦν μεγάλη λὸπ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. Vel potius ellipsi τῆ ὀπ. Vid. *Jens.* Lect. Luc. p. 244. *J. F. R.*

15. Οἴνου ῥέοντι] Similia apud *Eustath.* in Amorib. *J. B.*

Οἴνου ῥέοντι ὁμοιοτάτῳ] Habent omnes, corrupte, haud dubie, neque enim ad fluvium, sed ad vinum referri debet. Lege itaque aut οἴνῳ, quae solita est hujus verbi constructio, ut Γυμν. c. 25. aut ὁμοιότατον. At ne tum quidem sublata est omnis difficultas. Mihi ultra quam dixi, non liquet. *Ctesiam* autem hic ridet, qui plures hujusmodi fontes in Indicis, teste Photio, excerptore memorat. Neque solus *Ctesias*, cum apud *Strabonem* Calanus ipse fontes olim lacte, vino & melle fluxisse dicat in Onisicriti historia XV. p. m. 489. A. *M. du S.*

Οἴνου ῥέοντι] Infra Γυμν. c. 25. ἰδρῶτί τε εὐθὺς πολλῷ ῥέοντι, & alibi cum dativo ap. Nostrum aliosque, ut *Homer.* Odyss. E. 70. Κρῆναι — ῥέον ὕδατι λούκῳ. quod notius quam ut pluribus adstruatur. Verum quia & accusativo jungitur ῥίω, diceres vulgatam οἴνου ῥέοντι servandam fuisse; nam sic *Eurip.* Hecub. vers. 527. — σὺ χεροῖν λαιβὰν δέπας

Πάγχρυσον, ἔρρει χειρὶ παῖς Ἀχιλλέως
Χοὰς θανόντι πατρί ——— Sed neque sic cohaereret cum sequentibus; quare vitiosam scripturam reliqui, ut pro arbitrio corrigi queat. *J. F. R.*

20. Δόξαν δέ μοι] Conf. mox infra hujus narrationis c. 11. *J. F. R.*

χροιὰν ϗ τ῀ γεῦσιν προσεοικότας. ἡμεῖς γὰρ ἀγρεύσαντες αὐτῶν τινὰς, καὶ ἐμφαγόντες, ἐμεθύσθημεν ἀμέλει, καὶ ἀνατεμόντες αὐτὰς, εὑρίσκομεν τρυγὸς μεστάς. ὕστερον μέντοι ἐπινοήσαντες τὰς ἄλλας ἰχθῦς, τὰς ἀπὸ τοῦ ὕδατος, ἀναμιγνύντες, ἐκεράννυμεν τὸ σφοδρὸν τ῀ οἰνοφαγίας.

vino, quantum ad colorem & guſtum, ſimiles. Nos enim captos eorum aliquot cum devoraſſemus, inebriati ſumus: quin & reſectos invenimus faece ac vinaceis plenos. Deinde vero illud commenti ſumus, ut aliis de aqua piſcibus admiſtis temperaremus, quod in vinoſo cibo nimium erat.

Τότε δὲ τ῀ ποταμὸν περάσαντες, ἢ διαβατὸς ἦν, εὕρομεν ἀμπέλων χρῆμα τεράστιον· τὸ μὲν γὰρ ἀπὸ τ῀ γῆς, ὁ τέλεχος αὐτὸς εὐερνὴς ϗ παχύς· τὸ δ' ἄνω, γυναῖκες ἦσαν, ὅσον ἐκ τ῀ λαγόνων, ἅπαντ' ἔχουσαι τέλεια. τοιαύτῃ παρ' ἡμῖν τ῀ Δάφνην γράφουσιν ἄρτι τῷ Ἀπόλλωνι καλαλαμβάνοντι, ἀποδενδρομένην. ἀπὸ δὲ τ῀ δακτύλων ἄκρων ἐξεφύοντο αὐταῖς οἱ κλάδοι, καὶ μεσταὶ ἦσαν βοτρύων. ϗ μὴν ϗ τὰς κεφαλὰς ἐκόμων ἑλιχρύσῳ τε, καὶ φύλλοις, καὶ βοτρυσι. προσελθόντας δὲ ἡμᾶς ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο, αἱ μὲν [a] Λύδιον, αἱ δὲ Ἰνδικὴν, αἱ πλεῖσται δὲ τ῀ Ἑλλάδα φωνὴν προϊέμεναι. καὶ ἐφίλουν δὲ ἡμᾶς τοῖς στόμασιν· ὁ δὲ φιληθεὶς, αὐτίκα ἐμέθυε, ϗ ὠδοφόρος ἦν. δρέπεσθαι μέντοι ϗ παρεῖχον τῶν καρπῶν, ἀλλὰ ἤλγουν, ϗ ἐβόων, ἀποσπωμένων· αἱ δὲ καὶ μίγνυσθαι ἡμῖν ἐπεθύμουν. καὶ δύο τινὲς τ῀ ἑταίρων πλησιάσαντες αὐταῖς,

8. Tum trajecto flumine, ubi vadoſum eſt, prodigioſum vitium genus invenimus. Quod enim terrae continens eſt, truncus ipſe viridis & craſſus: ſuperius autem mulieres erant, ab ilibus inde membra omnia perfecta habentes: talem apud nos Daphnen pingunt, Apolline jam jam comprehendente in arborem mutatam. Summis autem digitis enaſcebantur illis palmites pleni uvarum. Verum capita etiam pro coma claviculas habebant, & folia & uvas. Caeterum accedentes nos ſalutabant & prenſabant, vocem partim Lydiam, partim Indicam, Graecam vero pleraeque emittentes. Sed nos etiam oſculabantur: at is quem oſculo contigiſſent, inebriatus ſtatim incerto veſtigio oberrabat. Vindemiare tamen de fructu ſuo non praebebant, ſed prae dolore exclamabant eo detracto. Quaedam etiam miſceri nobis cupiebant: ac duo quidam

[a] Λύδιον] Nihil a vulgata abire *J. Fl. H.* & *B2.* notat *M. duS.*

53. Καὶ δύο τινὲς] Εἰς Ὅμηρον ἀποσκάπτει διὰ τοὺς λωτοφάγους Ὀδυσσέως ἑταίρους * ταὐτὰ μυθοποιήσαντος. *V.*

* Ταὐτὰ] Ita correxit idem ex eodem fonte, ταῦτα enim vulgatum erat, addiditque conferendum *Homer.* Od. I. 94.

40. Τοιαύτῃ παρ' ἡμῖν τὴν Δάφνην γράφουσι] Interpretes *talem apud nos Daphnen deſcribunt.* Immo non magis Daphnen, quam Phaëthontiadas, quam Myrrham, aliasque in idem immutatas: neque hic quidquam deſcriptiones poëtarum aut fabulantium. Verti debuit, *talem apud nos depingunt Daphnen*, &c. *J. G.*

58. Ὅσον ὑδάτου] Sic *Herodian.* I. 13. 6. ἡμῖν δὲ (αἴτιον) ἰσόμοιρον ὅσον ὑδάτου. Confer, ſi lubet, T. I. *de Merced. Cond.* c. 31. f. ubi eadem phraſis occurrens obiter explicatur. Sic ὅσον ὕπνου *Bergl.* ad Alciphr. I. 10. *J. F. R.*

63. Συμπλοκὴν καὶ] Haec deſunt in Cod. Florent. *J. B.*

65. Οἰνοσάμμοι] Minus etiam quam in aliis adſequemur in hiſce libris Luciani ſuavitatem: quod mollis & in partes omnes ſequax lingua liberrimam illi fingendi voces poteſtatem tribuit, quam Romana refugit modeſtia. Quis enim ferat nos, ſi hic preſſe ſecuti verba Graeca poneremus, *aquati ſimul & ex fluvio vinati?* Atqui a *ligno lignari* eſt, quidni *vinari* a *vino?* Nempe Grajis praeter ingenium etiam dedit ore rotundo Muſa loqui: nos Muſas colimus ſeveriores.

dam ſociorum congreſſi illis, diſſolvi non amplius potuere devincti genitalibus. Coaluerunt nempe illis, & ipſis radicibus permiſti ſunt: jamque palmites qui modo digiti fuerant, & claviculis implexi, jamjam fructum & ipſi laturi videbantur.

οὐκ ἔτ' ἀπελύοντο, ἀλλ' ἐκ τῶν αἰδοίων ἐδέδεντο· συνεφύοντο γάρ, καὶ συνερρίζωντο. καὶ ἤδη αὐτοῖς κλάδοι ἦσαν οἱ δάκτυλοι, καὶ ταῖς ἕλιξι περιπλεκόμενοι, ὅσον οὐδέπω καὶ αὐτοὶ καρποφορήσειν ἔμελλον.

9. Nos autem relictis illis ad navim fugere, & his qui remanſerant, narrare tum reliqua, tum illam ſociorum complexionem & commiſtionem cum vitibus. Tum ſumtis aliquot amphoris aquati cum eſſemus, vinumque petiiſſemus de fluvio, atque in ipſa illa vicinia pernoctaſſemus; mane vento non nimis vehementi ſolvimus. Circa meridiem, cum jam diſparuiſſet inſula, ſubito ingruens turbo circumactam vertigine navim ad tria millia ſtadiorum ſuſtulit, nec demiſit iterum in mare, ſed ſupra in aëre ſuſpenſam ventus in vela irruens, eaque ſinuans, abſtulit.

Καταλιπόντες δ' αὐτοὺς, ὅτι ναῦν ἐφεύγομεν, καὶ τοῖς ἀπολειφθεῖσι διηγούμεθα ἐλθόντες, τά τε ἄλλα, καὶ τὴν τῶν ἑταίρων τ[b] συμπλοκὴν, καὶ τὴν ἀμπελομιξίαν καὶ λαβόντες ἀμφορέας τινὰς, καὶ ὑδρευσάμενοί τε ἅμα, καὶ ἐκ τοῦ ποταμοῦ οἰνισάμενοι, καὶ αὐτοῦ πλησίον αὐλισάμενοι, ἕωθεν ἀνήχθημεν ὑπὸ σφόδρα βιαίῳ πνεύματι. περὶ μεσημβρίαν δὲ, οὐκ ἔτι τῆς νήσου φαινομένης, ἄφνω τυφὼν ἐπιγενόμενος, καὶ περιδινήσας τὸ ναῦν, καὶ μετεωρίσας, [c] οἷον ὅτι σταδίους τρισχιλίους, οὐκ ἔτι καθῆκεν εἰς τὸ πέλαγος, ἀλλ' ἄνω μετέωρον ἐξηρτημένην ἄνεμος ἐμπεσὼν τοῖς ἱστίοις, ἔφερε κολπώσας τὴν ὀθόνην.

10. Septem dies & noctes totidem per aëra vecti, octavo terram videmus magnam in aëre, inſulae inſtar, ſplendidam, globoſam, & multa luce illuſtratam. Delati ad illam atque appulſi exſcendimus, exploratoque regione habitari eam colique invenimus. Ac interdiu quidem nihil inde

Ἑπτὰ δὲ ἡμέρας, καὶ τὰς ἴσας νύκτας ἀεροδρομήσαντες, ὀγδόῃ καθορῶμεν γῆν τινα μεγάλην ἐν τῷ ἀέρι, καθάπερ νῆσον λαμπρὰν, καὶ σφαιροειδῆ, καὶ φωτὶ μεγάλῳ καταλαμπομένην· προσενεχθέντες δὲ αὐτῇ, καὶ ὁρμισάμενοι, ἀπέβημεν. ὑποσκοπήσαντες δὲ τὴν χώραν, εὑρίσκομεν οἰκουμένην τε, καὶ γεωργουμένην· ἡμέρας μὲν ὄν, ὁρᾶν αὐτόθεν κα-

θεω-

[b] Συμπλοκὴν] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [c] Οἷον] Quidam ὅσον. *Bourd.* Οἷον *J. H. P. Ald. Fl. Fr. S.*

70. Στάδ. τριχ.] Ἦσαν σταδίους τριακοσίους τριχιλίους. *G.* (Referebatur in *Coll. G.* ad vocem ἐπιφύκεσαν, quam nullibi reperio. Nec quid ſibi voluerit, aſſequor. † *M. du S.*)

† Forſan Lucianum pro more deridens Scholiaſtes, ironice addit: *immo tercenties tria millia fuere*; ſive, *cur non potius tercenties plura, Luciane, fingis fuiſſe ſtadia? diſtantia enim Lunae ab terra longe major eſt, quam tu eam ponis.* Patet autem corrupta eſſe verba, neque credo Scholiaſten lunae diſtantiam ab terra tantam ſciviſſe, quanta hodie ab aſtronomis eſt detecta, quippe quae in apogaeo 60. ſemidiametrorum terrae ſtatuitur, id eſt milliar. 25800. Si toti terrae diametro 860. tribueris, quot *Sturmius* in Scientia Coſmica p. 20. f. ponit. *J. F. R.*

res. Simili de cauſſa *Hippogypos*, *Hippomyrmeces*, & id genus compoſita, ſemel quidem in parentheſi interpretamur *equivultures*, & *equiformicas*: caeterum ut propriorum formam retineant, & illam peregrinitatis commendationem, Graecis ordinarie utimur. *J. M. G.*

beant, alioqui deliberaſſem, anne praeſtaret id recipi. Ita enim ſolet Noſter ὅσον, non οἷον numeris addere, ut infra c. 30. ὅσον σταδίων χιλίων, ac tam ſaepe alibi, ut vix opus ſit plura addere, quod nec ex aliis proferri opus eſt, niſi ex ſolo *Long. Paſt.* L. 2. p. 70. Ed. *Jungerm.* ὅσον δέκα σταδίους, & L. 3. pr. σταδίους ὅσον ἑκατόν. *J. F. R.*

70. Οἷον] Quidam legendum putant ὅσον. *J. B.* Οἷον] Non deſignat *Solum*, quinam Codices ὅσον ha-

θεωρῶμεν· νυκτὸς δ' ὀπιγενομένης, ἐφαίνοντο ἡμῖν ἄλλαι νῆσοι πλησίον, αἱ μὲν μείζους, αἱ δὲ, μικρότεραι, πυρὶ τὸ χρόαν προσεοικυῖαι· καὶ ἄλλη δέ τις γῆ κάτω, καὶ πόλεις ἐν αὐτῇ καὶ πολλὰς ἔχουσα, καὶ πελάγη, καὶ ὕλας, καὶ ὄρη. ταύτην οὖν τὴν καθ' ἡμᾶς οἰκουμένην εἰκάζομεν.

videmus: superveniente vero nocte, aliae in conspectum nobis veniunt in propinquo insulae, majores, minores, colore igneo: alia autem infra terra, & urbes in se fluminaque habens, & maria, & silvas, & montes. Hanc igitur nostram esse conjecimus.

Δόξαν δὲ ἡμῖν καὶ ἔτι πορρωτέρω προελθεῖν, ξυνελήφθημεν τοῖς Ἱππογύποις παρ' αὐτοῖς καλουμένοις, ἀπαντήσαντες. οἱ δὲ Ἱππόγυποι ἔστοί, εἰσὶν ἄνδρες ὀπὶ γυπῶν μεγάλων ὀχούμενοι, καθάπερ ἵπποις τοῖς ὀρνέοις χρώμενοι· μεγάλοι γὰρ οἱ γῦπες, καὶ ὡς ὀπίπαν τριχέφαλοι. μάθοι δ' ἄν τις τὸ μέγεθος αὐτῶν ἐντεῦθεν· νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴστῳ, ἕκαστον τῶν πτερῶν μακρότερον καὶ παχύτερον φέρουσι. τούτοις οὖν τοῖς Ἱππογύποις προστέτακται τοὺς ἐπελθόντας τὴν γῆν, εἴ τις εὑρεθείη ξένος, ἄγειν ὡς τὸν βασιλέα· καὶ δὴ καὶ ἡμᾶς ξυλλαβόντες, ἄγουσιν ὡς αὐτόν· ὁ δὲ θεασάμενος, καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι· συμφησάντων δὲ, πῶς οὖν ἀφίκεσθε, ἔφη, τοσοῦτον ἀέρα διελθόντες; καὶ ἡμεῖς τὸ πᾶν αὐτῷ διηγούμεθα· καὶ ὃς δεξάμενος τὸ καθ' ἑαυτὸν, ἡμῖν διεξῆλθεν, ὡς καὶ αὐτὸς ἄνθρωπος ὢν, τὸ γένος Ἐνδυμίων, ἀπὸ τῆς ἡμετέρας γῆς καθεύδων, ἁρπασθείη ποτὲ, καὶ ἀφικόμενος, βασιλεύσειε τῆς χώρας. εἶναι δὲ τὴν γῆν ἐκείνην ἔλεγε, τὴν ἡμῖν κάτω φαινομένην Σελήνην. ἀλλὰ θαρρεῖν τε παρ-

11. Cum vero placuisset nobis ultra progredi, comprehensi sumus ab his, qui Hippogypi (*Equivultures*) apud illos vocantur, in quos incideramus. Sunt autem Hippogypi viri magnis vulturibus vecti, iisque avibus utentes velut equis. Magni enim illi vultures, & ut plurimum tricipites: magnitudinem eorum inde discat aliquis, quod pennam unamquamque onerariae magnae navis malo majorem crassioremque habent. His igitur Hippogypis injunctum est, uti circumvolantes terram, si quis peregrinus inveniatur, deducant ad regem. Itaque nos quoque comprehensos ad eum deducunt. Ille vero, conspectis nobis conjectura ex habitu ducta, *Graeci fergo*, inquit, *vos estis, hospites?* Fatentibus nobis, *Quomodo igitur*, inquit, *huc venistis tanto superato aëre?* Et nos, quidquid erat, illi narramus. Atque ille exorsus suas nobis res enarrat, *ut ipse quoque, homo qui esset, Endymion nomine, de nostra terra inter ipsum somnum sursum quondam abreptus esset, & huc delatus regioni imperitet. Esse autem terram illam dicebat eam, quae infra nobis luna videatur. Sed bono nos animo esse jussit,*

89. Δόξαν] Sic absolute, pro, *cum placuisset, cum decretum esset*, supra *Harmon.* c. 4. & hac Hist. c. 7. Et *Long. Past.* 1. p. 5. Ed. *Jungerm.* (p. 4. Ed. *Moll.*) Δόξαν δὴ κἀκείνῃ, τὰ μὲ σωικτεθέντα κρύπλουσι. Ubi *Mollius* similia ex *Lucian.* Nigr. & *Thucyd.* dedit; licet haud indicatis locis, quae tamen non inquirimus, quia tria haec jam a nobis adducta testimonia sufficiunt, & locutio non adeo infrequens est. *J. F. R.*

96. Νεὼς γὰρ μεγάλης Φορτίδος ἴστου] Vertunt *navis onerariae malo*, & sic omisso vocis secundae respectu, cujus eo diligentior ratio haberi debuerat, quia scimus varias esse earum navium magnitudines ac mensuras; & cap. 18. τῶν δ' ἵππων μείζους, ὅσων νεὼς μεγάλης φορτίδος non omiserunt. *J. G.*

99. Περιπολομένοις] Conf. supra T. I. Ἔπιστ. c. 22. *M. du S.*

9. Ἐνδυμίων] Pastor fuit admodum formosus, qui cum in Latmo monte obdormivisset, aliquando a Luna deosculatus est, quae in ejus amorem ita exarserat, ut fratri bigas suas agitandas dederit. *Senec.* in Hippolyt.

Arsit obscura Dea clara mundi nocte deserta,
Nitidosque fratri tradidit currus alite regendos.

Ovid. *Latmius Endymion non est tibi, luna, pudori.* *G. C.*

16. Καλοφάσω] *Long. Past.* IV. 130. (male est 138. in

jussio, & periculum suspicari nullum: praesto quippe nobis futura, quibus opus esset, omnia.

12. *Si vero*, inquit, *bellum feliciter confecero, quod jam Solis incolis infero, felicissimam apud me vitam vivetis.* Interrogantibus nobis, *quinam hostes essent, & quae dissidiorum caussa?* ille *Phaëthon*, inquit, *Rex eorum, qui Solem incolunt (habitatur enim ille quoque non minus quam Luna) diu jam bellum adversus nos gerit. Coepit autem ex caussa tali. Collectis aliquando tenuissimis imperii mei, coloniam mittere in Luciferum statui, desertum, & inhabitatum a nemine. At Phaëthon prae invidia prohibuit coloniam, in media se via objiciens nobis in Hippomyrmecibus* (Equiformicis.) *Igitur tum quidem superati discessimus; neque enim apparatu pares eramus. Jam vero denuo inferre bellum volo, & coloniam deducere. Quodsi ergo volueritis, in partem expeditionis meae venite. Vultures autem vobis ego praebebo de regiis singulos, & armaturam reliquam. Caeterum crastino die egrediemur. Ita fiat*, inquam ego, *quandoquidem tibi sic videtur.*

13. Ac tum quidem in convivio ipsius mansimus. Postridie ejus diei vero mane surgentes, in aciem processimus, cum prope esse hostem significarent speculatores.

ἐκελεύσθη, καὶ μηδένα κίνδυνον ὑφορᾶσθαι· πάντα γὰρ ἡμῖν παρέσεσθαι ὧν δεόμεθα.

Ἢν δὲ καλορθώσω, ἔφη, τὸν πόλεμον, ἃν ἐκφέρω νῦν πρὸς τοὺς τὸν ἥλιον καλοικοῦντας, ἁπάντων εὐδαιμονέστατα παρ' ἐμοὶ καλαβιώσετε· καὶ ἡμεῖς ἠρόμεθα τίνες τε εἶεν οἱ πολέμιοι, καὶ τὴν αἰτίαν τῆς διαφορᾶς. ὁ δὲ, Φαέθων, φησὶν, ὁ τῶν ἐν τῷ ἡλίῳ καλοικούντων βασιλεὺς, (οἰκεῖται γὰρ δὴ κἀκεῖνος ὥσπερ καὶ ἡ Σελήνη) πολὺν ἤδη πρὸς ἡμᾶς πολεμεῖ χρόνον. ἤρξατο δὲ ἐξ αἰτίας τοιαύτης. Τῶν ἐν τῇ ἀρχῇ τῇ ἐμῇ ποτε τοὺς ἀπορωτάτους συναγαγὼν, ἐβουλήθην ἀποικίαν ἐς τὸν ἑωσφόρον στεῖλαι, ἔρημον, καὶ ὑπὸ μηδενὸς καλοικούμενον· ὁ τοίνυν Φαέθων φθονήσας, ἐκώλυσε τὴν ἀποικίαν, κατὰ [a] μέσον τὸν πόρον [b] ὑπαντήσας ὅπερ τοῖς Ἱππομυρμήκων. τότε μὲν οὖν νικηθέντες (ἦ γὰρ ἦμεν ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ) ἀνεχωρήσαμεν. νῦν δὲ, βούλομαι αὖθις ἐξενεγκεῖν τὸν πόλεμον, καὶ παραστεῖλαι τὴν ἀποικίαν. ἢν οὖν ἐθέλητε, κοινωνήσατέ μοι τοῦ στόλου, γύπας δὲ ὑμῖν ἐγὼ παρέξω τῶν βασιλικῶν ἕνα ἑκάστῳ, καὶ τὴν ἄλλην ὅπλισιν. αὔριον δὲ ποιησόμεθα τὴν ἔξοδον. οὕτως, ἔφην ἐγὼ, γιγνέσθω, ἐπειδή σοι δοκεῖ.

Τότε μὲν οὖν παρ' αὐτῷ ἑστιαθέντες, ἐμείναμεν· ἕωθεν δὲ ἀναστάντες, ἐτασσόμεθα· καὶ γὰρ οἱ σκοποὶ πλησίον εἶναι ἐσήμαινον τοὺς πολεμίους. τὸ μὲν οὖν πλῆθος τῶν στρα-

a Μέσον] Sic *F.* & *Fl.* Μέσου reliquae male. b Ὑπαντήσας] Ἀπαντήσας *Fl.* sola.

in Ed. *Moll.*) Καλορθώσας δὲ τηλικοῦτον ἔργον. *Re praeclare gesta.* Et sic quoque recte vertitur ap. *Thucyd.* VI. XI. p. 384. f. ἢν μὴ καλορθώσας, *& nisi rem feliciter gesseris.* *F. F. R.*

17. Ἥλιον καλοικ.] *Fuisse, Senecam* ait, *inter Stoicos, qui deliberarent, utrumne soli quoque suos populos darent; inepte scilicet qui dubitaverit;* &c. *Lact.* III. 23. *M. du S.*

29. Μέσου] *Fl.* & *Junt.* non μέσον, ut in reliquis. Eadem *Fl.* mox ἀπαντήσας. *M. du S.*

30. Ὑπαντήσας] Sic rectum esse, vid. infra c. 21. hujus προσλαλιᾶς. *F. F. R.*

33. Βούλομαι αὖθις ἐξ. τ. π.] *Thom. Mag.* v. Βουλ. *M. du S.*

34. Παραγστεῖλαι] *Aldina* lectio παρασπεῖλαι, licet verbum satis infrequens sit, si fides Lexicis; tamen multo nobis ad seriem orationis videbatur commodius accidere, cum non de *imperanda scribendaque colonia*, quod est παρασπεῖλαι, sermo sit, sed de *deducenda & firmanda, misso exercitu*, cui rei παρασπεῖλαι aptissimum esse, si minus aliorum inductione locorum probari potest, tamen ex usu verbi simplicis, & ratione qua duplicatum est verbum, satis apparet. Idque in interpretatione nostra secuti sumus. *J. M. G.*

Παραγστεῖλαι] Et hoc *Aldina* 1. cum reliqq. habet. alioqui lubens reciperem παρασπεῖλαι. *F. F. R.*

στρατιᾶς, [a] δέκα μυριάδες ἐγένοντο, ἄνευ τῶν σκευοφόρων, καὶ τῶν μηχανοποιῶν, καὶ τῶν πεζῶν, καὶ τῶν ξένων συμμάχων. τούτων δὲ ὀκτακισμύριοι μὲν ἦσαν οἱ Ἱππόγυποι, δισμύριοι δὲ, οἱ ὅπι τῶν λαχανοπτέρων. ὄρνεον δὲ καὶ τοῦτό ὅτι μέγιστον, ἀντὶ τῶν πτερῶν λαχάνοις πάντῃ λάσιον· τὰ δ' ὠκύπτερα ἔχει, ῥιδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα. ὅπι δὲ τούτων, οἱ Κεγχροβόλοι τετάχαλο, καὶ οἱ Σκορδομάχοι. ἦλθον δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἄρκτου σύμμαχοι, τρισμύριοι μὲν Ψυλλοτοξόται, πεντακισμύριοι δὲ ἀνεμοδρόμοι. τούτων δὲ, οἱ μὲν Ψυλλοτοξόται, ὅπι ψυλλῶν μεγάλων ἱππάζονται, ὅθεν καὶ τὴν προσηγορίαν ἔχουσι· μέγεθος τῶν ψυλλῶν, ὅσον δώδεκα ἐλέφαντες. οἱ δ' Ἀνεμοδρόμοι, πεζοὶ μέν εἰσι, φέρονται δ' ἐν τῷ ἀέρι ἄνευ τῶν πτερῶν· ὁ δὲ τρόπος τῆς φορᾶς τοιόσδε. χιτῶνας ποδήρεις ὑπεζωσμένοι, κολπώσαντες αὐτοὺς τῷ ἀνέμῳ, καθάπερ ἱστία, φέρονται ὥσπερ τὰ σκάφη· τὰ πολλὰ δ' οἱ τοιοῦτοι ἐν ταῖς μάχαις πελασταί εἰσιν· ἐλέγοντο δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ὑπὲρ τὴν Καππαδοκίαν ἀστέρων ἥξειν, Στρουθοβάλανοι μὲν ἐπλα-

Numerus exercitus fuere centum millia, praeter calones & machinarios, & pedites, & auxilia peregrina, nempe octuaginta millia Hippogyporum, & viginti millia qui Lachanopteris (*oleripennibus*) vehuntur. Est illa avis maxima, pro pennis undique hirsuta oleribus, alas habens lactucae foliis maxime similes. Juxta hos collocati in acie erant Cenchroboli (*jaculatores milii*) & Scorodomachi (*alliis pugnantes*). Venerant etiam de septentrione auxiliares, trigesies mille Psyllotoxotae (*puliciſagittarii*) quinquagies mille autem Anemodromi (*venticursores*). Horum autem isti magnis in pulicibus equitant, unde etiam nomen habent: magnitudo *singulorum* pulicum, quanta duodecim elephantorum: Anemodromi pedites illi quidem, sed sine alis in aëre feruntur. Ratio progressionis talis. Togas talares substringunt, easque vento velorum instar sinuandas cum permisere, navigiorum more feruntur. Plerumque hi in praeliis peltastae sunt. Dicebantur vero etiam de stellis Cappadociae imminentibus venturi, Struthobalanorum (*passeriglandium*) septua-

[a] Δέκα] ι. *Fl.* quae & reliquos numeros saepe literis tantum designat.

49. Τὰ δὲ ὠκύπτερα ἔχει, ῥιδακίνοις φύλλοις μάλιστα προσεοικότα] Vertunt, *quae vero ex his velociores erant, pennas habebant lactucae foliis maxime similes*. Si haec Latina recte se habent, quae igitur ex his lachanopteris erant minus veloces? inprimis quum ipsa vox supponat omnes fuisse veloces & quidem pariter. Immo in qua Graecorum parte inveniunt interpretes illas *pennas*, quae certe sunt nullibi? Intelligit Lucianus totum corpus habuisse obsitum πτεροῖς; sed ex illis πτεροῖς ista, quae proprie constituebant alas, & quibus volabant (haec sunt ὠκύπτερα) fuisse talia prout describit. Ergo construe τοῦτο ὀρνέον ἔχει ὠκύπτερα, ac verte; *habet autem pennas ad volandum similes maxime foliis lactucae*. Sequentia ἐπὶ δὲ τούτων quum vertit Benedictus *his vecti*, ineptus est, quum alios illis vehi in praecedentibus dixerit: & melius alii *ibi vero & cum his ordinati*. Poterant propius *post hos*. *J.G.*

51. Τετάχαλο] Velut τετάχαται, pro τεταγμένοι εἰσί, ita & τετάχατο pro τεταγμένοι ἦσαν Iones dicunt. Verum & Atticos interdum iisdem uti, ex *Thucyd.* aliisque probat Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 354. Edit. *Haganae*. Nec mireris augmentum abesse; neque credas ἐτετάχαλο scribendum, ut ap. *Arrian.* monente eodem, scribitur (in quo augm. frustra addendo saepe peccant commentatores) in hujusmodi enim temporibus, per se satis polysyllabis ita frequens est abjectio augmenti, etiam in soluta oratione, ut mirer qui de eo dubitari queat. Sic *Herodian.* I. 15. 5. πεπλήρωτο ait. Sic *Long. Past.* πέπαυτο, ad quem doctiss. *Jungerman.* p. 214. videatur, cujus editio cum non omnium in manibus sit, ex eo quaedam huc transcribam: „ *Longo* nostro, ait, familiare „ istud augmentum negligere. Sic statim ποικίλατο „ (i. e. L. 2. p. 82.) Ibid. κεκήρωτο. Notavit talia e„ rudite *Casaub.* 2. ad Athen. 15. Et optimis scripto„ ribus illud usurpatum, augmentum non usurpare. „ *Lucian.* Tim. καταδεδίκασο. *Alt.* 14. πεπιεύκεισαν, „ ἐξεπεπαθήκει. *Marci* penult. ᾠδοδεδίκεισαν. I. *Joh.* „ 2. μεμενήκεισαν. *Joh.* 11. δεδώκεισαν. &c. Ex *Heliod.* „ & *Lucian* Somn. idem mox adfert μεμηχάνητο, ac „ sic tandem concludit: nec dubito quin plura talia „ supereſſent in auctorum libris, nisi δεκησίσοφοι librarii mutassent". Interdum tamen recte restitui augmentum, credo, ut supra non semel dixi. *J.F.R.*

73. Ἀπὸ

huaginta millia, Hippogeranorumque (*equigruum*) millia quinque. Hos ego non vidi, neque enim venerunt. Ideo neque naturas illorum ausus sum scribere, prodigiosa enim & incredibilia de illis dicebantur.

χισμύριοι, Ἱππογέρανοι δὲ πεντακισχίλιοι. τούτους ἐγὼ οὐκ ἐθεασάμην, οὐ γὰρ ἀφίκοντο. διόπερ οὐδὲ γράψαι αὐτῶν τὰς φύσεις ἐτόλμησα· τερατώδη γὰρ καὶ ἄπιστα περὶ αὐτῶν ἐλέγετο.

14. Atque hae Endymionis copiae. Caeterum arma omnium eadem. Galeae de fabis: magnae enim apud illos fabae ac robustae. Loricae squamatae omnes de lupinis: lupinorum nempe pelliculis consutis loricas sibi faciunt. Impenetrabilis enim ibi nascitur lupini pellicula, cornu instar. Clypei & gladii Graecis similes.

Αὕτη μὲν τοῦ Ἐνδυμίωνος ἡ δύναμις. σκευὴ δὲ πάντων ἡ αὐτή· κράνη μὲν ἀπὸ τῶν κυάμων· μεγάλοι γὰρ παρ' αὐτοῖς οἱ κύαμοι καὶ καρπεροί, θώρακες δὲ φολιδωτοὶ πάντες θέρμινοι· τὰ γὰρ λέπη τῶν θέρμων συρράπτουσες, ποιοῦσι θώρακας ἀρρηκτον· δ ἐκεῖ γίγνεται τοῦ θέρμου τὸ λέπος, ὥσπερ κέρας· ἀσπίδες δὲ καὶ ξίφη, οἷα τὰ Ἑλληνικά.

15. Cum vero opportunum jam esset, aciem formabant ejusmodi: Dextrum cornu Hippogypi tenebant, & ipse Rex qui circa se habebat quosque fortissimos; in his nos quoque: sinistrum Lachanopteri: mediam aciem auxiliares, suum sibi agmen quique implentes. Peditum ad sexagies mille millenos ita collocati. Araneae apud eos multae magnaeque nascuntur, Cycladum insularum singulis singulae multo majores. His obtexere imperavit interjectum Lunam

Ἐπεὶ δὲ καιρὸς ἦν, ἐτάξαντο ὧδε· τὸ μὲν δεξιὸν κέρας εἶχον οἱ Ἱππόγυποι, ᾧ ὁ βασιλεὺς τοὺς ἀρίστους περὶ αὐτὸν ἔχων· καὶ ἡμεῖς ἐν τούτοις ἦμεν· τὸ δ' εὐώνυμον οἱ Λαχανόπτεροι, τὸ μέσον δὲ, οἱ σύμμαχοι, ὡς ἕκαστοι, τὸ δὲ πεζὸν, ἦσαν μὲν ἀμφὶ τὰς ἑξακισχιλίας μυριάδας· ἐτάχθησαν δὲ ὅπως· ἀράχναι παρ' αὐτοῖς πολλοὶ καὶ μεγάλοι γίγνονται, πολὺ τῶν Κυκλάδων νήσων ἕκαστος μείζων. τούτοις προσέταξε διυφῆναι τὸ μεταξὺ τῆς Σελήνης καὶ τοῦ Ἑωσφόρου ἀέρα.

b Ὡς ἕκαστοι] Ὡς ἑκάστοις ἐδόκει A. P. L. Nihil mutant Edd. in vulgata. Ὡς ἕκαστος ἐδόκει marg. *AIW.*

73. Ἀπὸ τῶν κυάμων] Imitatur Homeri *Batrachomyomachiam*, quam conferat cui tantum ab rebus seriis est otii. *J.F.R.*

82. Αὐτὸν] Etsi αὐτὸν hic vertitur *se*; tamen non adeo opus est in αὐτὸν mutari. Non magis inquam, quam apud *Thucyd.* IV. 108. p. 301. λέγοντος, ὡς αὐτῷ ἐπὶ Νίσαιαν τῇ ἑαυτοῦ μόνου στρατιᾷ οὐκ ἠθέλησαν οἱ Ἀθηναῖοι ξυμβαλεῖν. *Dicentis, Athenienses non ausos esse confligere secum apud Nisaeam, ubi suum exercitum solum haberet.* Vides tam αὐτῷ quam ἑαυτοῦ per *secum* & *suum* recte reddi. Alibi tamen minime idem esse, satis saepe dictum. Vide supr. *Quom. Hist.* c. 33. & c. 6. hujus *Hist.* Adde *Euang. Luc.* VI. 40. ubi αὐτῷ & αὐτοῦ eodem versu & sensu occurrit. In tribus certe quas contuli Edd. sic legitur: οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ. Quorum alterutrum tamen mutandum, ut sibi simillis sit contextus. αὐτοῦ igitur spiritu leni utrovis loco legerem, & sic Edit. Tigurina anni 1566. habet. *J.F.R.*

84. Οἱ σύμμαχοι ὡς ἕκαστοι] Micyllus apud *Basileenses* Latine reddidit: *porro inter utrumque auxilia, ut cuique magis placuit.* Non secus ac si vidisset, quod ex Angl. notat *Bourdelotius* ὡς ἑκάστοις ἐδόκει, quomodo, si legitur in scripto libro, id factum crediderim ab homine non assequente sensum vulgatae lectionis. *Benedictus* obscurior *Meuium auxiliarii utique singuli.* Quod quid sibi vult? At Graeca vulgata rectissima sunt, notantque propriis cuneis compositas singulas auxiliorum partes, ut loquitur *Tacitus* IV. annal. 16. non dispersas & cum aliis permixtas. In *Arriano* alibi id quoque corruptum. *J.G.*

85. Ὡς ἕκαστοι] Angl. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. *J.B.*

Ὡς ἕκαστοι] Vid. Ἀστρ. c. 7. ᾗ οἱ ἄλλοι τ' ἄλλα, ὡς ἕκαστοι ἱλάσκονται, *prout cuique libitum est, vel ut fors tulit.* Thucydides passim usurpat. *Plut.* 1033. f. ὡς ἕκαστος ἔτυχε. In A. tamen P. & L. ὡς ἑκάστοις ἐδόκει. Sed glossema est. *M. du S.*

86. Ἑξακισχιλίας] Corruptum esse hunc numerum existimo, & fuisse tantum aut ἓξ μ. aut ad summum ἑξήκοντα, ut aliquatenus respondeant equitatui pedites. *M du S.*

ἀέρα. ὡς δὲ τάχιστα ἐξειργάσαντο, καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν, ὅτι τοῦτο παρέταξε τὸ πεζόν. ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Νυκτερίων ὁ [a] Εὐδιάνακτος, τρίτος αὐτός.

Τῶν δὲ πολεμίων τὸ μὲν εὐώνυμον εἶχον οἱ Ἱππομύρμηκες, καὶ ἐν αὐτοῖς, ὁ Φαέθων· θηρία δέ ἐστι μέγιστα, καὶ πτερωτὰ, τοῖς παρ' ἡμῖν μύρμηξι προσεοικότα, πλὴν τοῦ μεγέθους. ὁ γὰρ μέγιστος αὐτῶν, καὶ δίπλεθρος ἦν. ἐμάχοντο δὲ, οὐ μόνον οἱ ἐπ' αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ μάλιστα τοῖς κέρασιν· ἐλέγοντο δὲ εἶναι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας· ὅτι δὲ τοῦ δεξιοῦ αὐτῶν, ἐτάχθησαν οἱ Ἀεροκώνωπες, ὄντες καὶ οὗτοι ἀμφὶ τὰς πέντε μυριάδας, πάντες τοξόται, κώνωψι μεγάλοις ἐποχούμενοι· μετὰ δὲ τούτους, οἱ [b] Ἀεροκόρακες, ψιλοί τε ὄντες καὶ πεζοὶ, πλὴν μάχιμοί γε καὶ οὗτοι· πόρρωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας [c] μεγέθεις· καὶ ὁ βληθεὶς ὑπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἐδύνατο· ἀπέθνησκε δὲ, [d] δυσοσμίας τινὸς αὐτίκα τοῦ τραύματος

inter & Phosphorum aëra. Hoc celeriter perfecto, paratoque sic campo, in eo instruxit pedestrem aciem, quam ducebat Nycterion Eudianactis (*Nocturnus Sereni regis*) filius, cum tertio collega.

16. At hostium sinistrum cornu tenebant Hippomyrmeces, atque in illis Phaëthon. Animalia autem sunt maxima, volucria, formicis nostris similia a magnitudine si discesseris: maximum enim illorum vel duorum jugerum erat. Pugnabant autem non sessores modo, sed & ipsa maxime, cornibus: dicebanturque esse quinquaginta circiter millia. In dextro cornu collocati erant Aëroconopes, quinquies mille circiter & ipsi, sagittarii omnes magnis culicibus inequitantes. Post hos vero Aërocoraces, levis armaturae pedites, sed pugnaces ipsi quoque . . . E longinquo enim fundis jaculabantur raphanos supra modum magnos, quibus percussus ne paullum quidem durare poterat, moriebaturque foe-

a Εὐδιαν. . .] *L.* Εὐδιαν. . . *M. du S.* At vulgat. serv. Edd. *b* Ἀεροκόρακες] Sic P. A. & *J.* Ἀεροκόρδακες Edd. cett. *c* Καὶ] Male deest in *S.* & *A.* Adest in *P.* &c. *d* Δυσοσμίας] Sic Edd. Δυσωδίας P. & A. & marg. *AIW.*

99. Καὶ δίπλεθρος ἦν] Τὸ πλέθρον ἔχει πόδας ξ'. πήχεις * ξ'. *V.*

* In edito erant tantum ξ. i. e. sexaginta. Ego vero ξ'. dedi, i. e. 66. non solum quia *Exc. G.* teste *Solano*, ita habent, sed & πήχεις ξ'. Cod. V. Nam licet *Suid.* (Edit. meae *Basil.*) vel bis dixisse legatur πλέθρον habere πήχεις ξ'. id tamen vitiosum esse & ex sequentibus facile corrigendum, adparet; ait enim *Suidas* πλέθρον esse sextam stadii partem. Stadium vero esse quadringentorum cubitorum. Jam dividas 400 in partes sex, prodibunt 66. cum duabus tertiis partibus residuis, cujus residui ratio non habetur, sed numerus rotundus exprimitur. *J. F. R.*

91. Καὶ πεδίον δ' ἐποίησαν] Delerat particulam δὲ *Solanus*, adscripseratque E. *Fl.* omittere. Si Exemplar Florentinum, vel Excerpta ex illo intelligit, (quod tamen alibi *Ex.* vel *Exc.* solet scribere) poterit verum esse, particulam ibi abesse; nec ego adderem, si in Edit. quadam vetere abesset; at in Edit. *Flor.* certe adest, aeque ac in reliquis, quamvis pleonasmus sit, euphoniae forsan gratia interposita particula; nisi quis καὶ δὴ malit, ut sit, *jam mox, statim*; quod ad sensum quidem melius, ad euphoniam autem pejus. Interim si quis alius codex praeiret, facilem me in expungendo δὴ praeberem. *J. F. R.*

92. Πεδίον ἐπ.] In omnibus libris legitur πεδίον δ' ἐπ—; sed cum mox sequatur ἐπὶ τούτου, satis patere puto rationem Emendationis nostrae. *M. du S.*

94. Εὐδιανα . . .] Mallem Εὐδιάνακτος, ut potius a *Somno* deducatur, quam a *serenitate*. *M. du S.*

99. Καὶ δίπλεθρος] Intendit significatum illud καὶ, immo admirationem quandam addit, ut Latinum *vel*. Ita & *Long. Past.* 3. p. 127. Ed. *Jungerm.* ἴσην ᾧ πλούσιος. Ibid versus fin. κρεῖττον ᾧ χρυσοῦ μῆλου φίλημα. *J. F. R.*

7. Ἀεροκόρδακες] Interpres sequutus est Anglicanum Cod. in quo Ἀεροκόρακες. *J. B.*

Ἀεροκόρακες] Sic praeter A. P. & Ed. *Junt.* & vetus interpres Latinus; & quamvis res nihili est, videtur omnino haec lectio genuina. Edd. reliquae Ἀεροκόρδακες. *M. du S.*

Ἀεροκόρακες] Ἀεροκόρακες *Aldus* habet, quod vel ideo mihi fit probabile, quod κόραξ, *corvus* sacrum Phoebo,

foedo ſtatim odore ſuperveniente vulneri: dicebantur autem ungere tela veneno malvae. Continuo poſt illos ſtare juſſi Caulomycetes (*Caulifungi*) gravis armaturae milites cominus pugnantes, decies mille, appellationem inde nacti, quod ſcutis quidem e fungis, haſtis autem uterentur e caulibus aſparagorum. Prope hos collocati Cynobalani (*Caniglandarii*) quos ſubmiſerant, qui habitant Sirium, quinquies mille. Hi caninis capitibus viri, in alatis glandibus pugnantes. Dicebantur autem de illorum quoque auxiliis quidam abeſſe, tum quos de Lactea via arceſſiverat funditores, tum Nephelocentauri (*Nubicentauri*). Verum illi acie jam inclinata venerunt, & utinam nunquam veniſſent! funditores autem plane non venerunt, propterea ajunt iratum deinde illis Phaëthontem, regionem illorum igni vaſtaſſe. Hoc quidem apparatu Phaëthon inibat praelium.

17. Cum vero commiſſa eſſet pugna, ſublatis ſignis, rudituque ab aſinis utrinque ſimul dato, id eſt Soli cognatum animal: κόρδαξ: Saltationis genus ſi omnino huc pertineat, fortè referatur ad volucres, aut inſecta quaedam, quae, quaſi reſti, choro quodam connexae ſaltare per aëra videntur. Caeterum quae ſequuntur, ea neque Ἀεροκόρδαξι neque Ἀεροκοράξι applicare poſſum, & excidiſſe aliquid arbitror, nimirum deſcriptionem τῶν ἀεροκοράκων aut ἀεροκαρδάκων, aut nomen novi generis monſtrorum, in quod proxima deſcriptio conveniat. *J. M. G.*

10. Καὶ ὁ βληθείς] Ubi legerem, Πάρῤῥωθεν γὰρ ἐσφενδόνων ῥαφανίδας ὑπερμεγέθεις. ὁ βληθεὶς δὲ ἐπ' ὀλίγον ἀντέχειν ἠδύνατο. *Eminus enim jaculabantur grandes admodum raphanos: vulneratus ne exiguo quidem tempore poterat ſuſtinere.* putaram excidiſſe ὡς, vel aliud quid, ut eſſet ὡς ὁ βληθείς, *ut vulneratus*, vel ſimiliter. Sed iterum hic agnoſcenda fuit ſocordia, qua poſteriores editiones ſunt mutilatae & vitiatae. Priores omnes habent καὶ ὁ βληθείς, recte. *J. J.*

12. Δυσσωμίας] Angl. *dysodias.* *J. B.*

13. Χρίειν] Ut in Nigr. & in Tox. *J. B.*

22. Κυνοπρόσωποι] Cteſiae κυνοκεφάλους hic tangit; de quibus ille multa blateravit. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

24. Καϊκιῶν] *Vorſtius* καϊκεῖοι. Sed nihil muto. *M. du S.*

τι ὀπιγενομένης· ἐλέγοντο δὲ χρίειν τὰ βέλη μαλάχης ἰῷ. ἐχόμενοι δ' αὐτῶν ἐτάχθησαν οἱ Καυλομύκητες, ὁπλῖται ὄντες, καὶ ἀγχέμαχοι, τὸ πλῆθος μύριοι· ἐκλήθησαν δὲ Καυλομύκητες, ὅτι ἀσπίσι μὲν μυκητίνοις ἐχρῶντο, δόρασι δὲ καυλίνοις, τοῖς ἀπὸ τῶν ἀσπαράγων· πλησίον δὲ αὐτῶν, οἱ Κυνοβάλανοι ἔστησαν, οὓς ἔπεμψαν αὐτῷ οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες, πενταχιχίλιοι, καὶ ἦσαν ἄνδρες κυνοπρόσωποι, ἐπὶ βαλάνων πτερωτῶν μαχόμενοι. ἐλέγοντο δὲ κἀκείνων ὑστερίζειν τὸ συμμάχων, οὓς τε ἀπὸ τοῦ Γαλαξίου μετεπέμπετο σφενδονήτας, καὶ οἱ Νεφελοκένταυροι· ἀλλ' ἐκεῖνοι μὲν, τῆς μάχης ἤδη κεκριμένης, ἀφίκοντο, ὡς μή πού γε ὤφελον. οἱ σφενδονῆται δὲ, ὅλως παρεγένοντο. διὸ δὴ φασὶν αὐτοῖς ὑστερον ὀργισθέντα τὸν Φαέθοντα, πυρπολῆσαι τὴν χώραν· τοιαύτη μὲν καὶ Φαέθων ἐπῆλθε παρασκευῇ.

Συμμίξαντες δὲ, ἐπειδὴ τὰ σημεῖα ἤρθη, καὶ ὠγκήσαντο ἑκατέρων οἱ ὄνοι, (τούτοις γὰρ ἀν-

a Ἀσπαράγων] Ἀσπαράγγων male Edd. f Κἀκείνων] Nihil mutant *J. Fl. H. Ald. P.* Κἀκεῖνοι *Vorſt.*

21. Οἱ τὸ Σείριον καλοικοῦντες] Σείριον τὸ ἀστέρα λέγει τὸν Κύνα καλούμενον. Σείριον δὲ λέγουσιν αὐτὸν, ἀφ' ὃ τὸ ἀπὸ τοῦ καύσωνος τὸν † ἐπίλοιπον ‡ αὐτοῦ σεσειρῶσθαι τοὺς ἀνθρώπους. *V.*

† Ἐπίλοιπος] Ἐπικοινὸς C. prave.
‡ Αὐτῆς] Αὐτῆς editum erat, & ſic V. habet. Sed αὐτοῦ recte C. & *Exc.* G.
§ Ἐπισημαίνω] Ita *Solan.* correxit, pro vulgato *ἐπισημαίνει*; idem σαλπιγκταῖς fecit ex vulg. σαλπιγκτοῖς.

34. Ἑκατέρων οἱ ὄνοι] Γόης, τεραστολόγε· οἷς ὁ παῆσαν ὄνοι, ὁ γὰρ § ἐπισημαίνω τοῦτο, πῶς σαλπιγκταῖς τοῖς ἐχ ¶ ὑπάρχουσιν ἐχρῶντο. *V.*

¶ Ὑπᾶσιν editum eſt; ſed ex conjectura monuit idem ὑπαρχουσιν legendum, in quo me facile obſecundantem habuit. *J. F. R.*

ἀντὶ σαλπιγκτῶν χρῶνται) ἐμάχοντο· καὶ τὸ μὲν εὐώνυμον τῶν Ἡλιοτρόπων αὐτίκα ἔφυγεν, αὐτοὶ δὲ ἐς χεῖρας δεξάμενον τοὺς Ἱππογύπους, καὶ ἡμεῖς ἐπόμεθα κτείνοντες· τὸ δεξιὸν δ' αὐτῶν ἐκράτει τοῦ ἑτέρου εὐωνύμου· καὶ ἐπεξῆλθον οἱ Ἀεροκώνωπες διώκοντες, ἄχρι πρὸς τοὺς πεζούς· ἐνταῦθα δὲ καὶ ἐκείνων ἐπιβοηθούντων, ἔφυγον ἐπικλινάντες, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἤσθοντο τοὺς ἐπὶ τοῦ εὐωνύμου σφῶν νενικημένους. ἡ δὲ τροπὴ λαμπρᾶς γενομένης, πολλοὶ μὲν ζῶντες ἡλίσκοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἀνῃρέθησαν, καὶ τὸ αἷμα ἔῤῥει ὑπὸ πολὺ μᾶλλον ἐπὶ τῶν νεφῶν, ὥστε αὐτὰ βάπτεσθαι, καὶ ἐρυθρὰ φαίνεσθαι, οἷα παρ' ἡμῖν δυομένου τοῦ ἡλίου φαίνονται, πολὺ δὲ καὶ εἰς τὴν γῆν κατέσταζεν, ὥστε με εἰκάζειν, μὴ ἄρα τοιούτου τινὸς καὶ πάλαι ἄνω γενομένου, Ὅμηρον ὑπέλαβεν αἵματι δῦσαι τὸν Διὸς ἐπὶ τῷ Σαρπηδόνος θανάτῳ.

Ἀναστρέψαντες δὲ ἀπὸ τῆς διώξεως, δύο τρόπαια ἐστήσαμεν, τὸ μὲν ἐπὶ τῷ ἀράχνίων τῆς πεζομαχίας· τὸ δὲ τῆς ἀερομαχίας, ἐπὶ τοῖς νεφῶν. ἄρτι δὲ τούτων γιγνομένων, ἠγγέλλοντο ὑπὸ τῶν σκοπῶν οἱ Νεφελοκένταυροι προσελαύνοντες, οὓς ἔδει πρὸ τῆς μάχης ἐλθεῖν τῷ Φαέθοντι. καὶ δὴ ἐφαίνοντο προσιόντες, θέαμα θαυμαστὸν ὄντως, ἐξ ἵππων πτερωτῶν καὶ ἀνθρώπων συγκείμενοι· μέγεθος δὲ, τὸ μὲν ἀνθρώπων, ὅσον τοῦ [c] Ῥοδίου κολοσσοῦ ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ ἄνω, τὸ δ' ἵππων, ὅσον νεὼς μεγάλης φορτίδος. τὸ μέντοι πλῆθος αὐτῶν οὐκ ἀνέγραψα,

que edito, his enim utuntur loco tubicinum, certabant. Ac ſiniſtrum Heliotarum cornu ſtatim fugere, cum nec ad manus admiſiſſet Hippogypos, & nos inſequi caedibus: dextrum vero illorum cornu ſiniſtram noſtram aciem ſuperavit, impetuque facto perſecuti Aëroconopes ad pedites usque pervenerunt. Hic vero & illis ſubſidio venientibus, inclinata acie fugerunt, & maxime cum ſentirent, ſuos in ſiniſtro cornu victos. Cum effuſe jam fugerent, multi quidem vivi capti ſunt, multi vero etiam interfecti, copioſusque tum per nubes ſanguis fluxit, ut tinctae illo, rubicundae viderentur, quales apud nos occidente ſole apparent; tum ſtillavit in terram, adeo quidem ut conjicerem ego, numquid forte tale quid olim apud ſuperos factum cum eſſet, Homerus putaverit, ſanguine pluiſſe Jovem ob mortem Sarpedonis.

18. A perſequendis hoſtibus reverſi trotrophaea duo ſtatuimus, alterum de pedeſtri praelio, in aranearum tela; alterum vero pugnae in aëre commiſſae, in nubibus. Commodum iſta gerebantur, cum nuntiantur a ſpeculatoribus adventare Nephelocentauri, quos ante pugnam venire Phaëthonti oportebat. Et ſane apparebat cum accederent admirabile in primis ſpectaculum, ex alatis equis & hominibus compoſiti: hominum magnitudo, quanta eſt qua ſuperiorem partem dimidium Coloſſi Rhodiorum; equorum, quanta magnae navis onerariae. Numerum eorum non adſcripſi, ne cui

a Ἔφυγον ἐπικλινάντες] Alii ἔπαυσαν ἐγκλίναντες *Coll.* Nihil a vulg. recedunt *J. H. Fl. P.* b Πολὺ] Πολλῷ male *Fl.* c Ῥοδίου] Sic *J.* item A. & P. Ῥοδίων Edd. reliquae.

42. Ἔπαυσαν ἐγκλίναντες] Γρ. αἱ ἔφυγον ἐπικλίναντες. *G.*
52. Ὅμηρον] Τὸ σκῶμμα εἰς Ὅμηρον. *G.*
63. Ὅσον τῶν Ῥοδίων Κολοσσοῦ] Τριάκοντα πηχέων, εἰκόσι γὰρ ἦν ὅλως ὁ Κολοσσὸς πηχέων. *V.*

52. Ὅμηρον] *Homer.* Il. Π. 459. *M. du S.*
63. Τῶν Ῥοδίων] Angl. Ῥοδίου. *J. B.*
Ibid. Ῥοδίου κολοσσοῦ] De hujus altitudine inter antiquos Scriptores non conveniſſe ait *Leo Allatius* Verum errat is egregie. *Strabo* enim cum LXX. cubitos altum ſtatuit, *Feſtus* vero pedes CV. idem aliis verbis dicunt, cum cubitus ſit pes ſeſquialter. Vide A. G. 2666. VIII. *Scaligerum* immerito idem carpit pondus aeris ex numero camelorum rite ſubducentem, *nos, ad Euſeb. Chron.* p. 137. De *Quintaliis*, quam mo-

cui incredibilis videretur, adeo ingens erat. Dux illorum ille de Zodiaco Sagittarius. Cum vero victos amicos ſuos eſſe ſenſiſſent, Phaëthontem miſſo nuncio in praelium revocarunt: ipſi vero inſtructa acie in Selenitas irruunt perturbatos, palantes, & in perſequendis hoſtibus praedaque legenda diſperſos. In fugam vertunt omnes, ipſumque regem ad urbem usque perſequuntur, plerisque volucrium ipſius interfectis: tropaea revellunt, totumque campum ab araneis textum percurrunt: me vero & ſociorum duos vivos capiunt. Jamque Phaëthon adeſt, & rurſus alia ab illis tropaea ſtatuuntur. Nos quidem igitur eodem adhuc die ad Solem abducimur, manibus ad terga revinctis filo de araneae tela abſciſſo.

19. Atque oppugnare quidem urbem non ſtatuunt, reverſi autem quod interjectum eſt aëris muro interpoſito abſciderunt, ut ſplendor a ſole non jam pervenire ad Lunam poſſet, jam murus ille duplex erat nubibus conſtans. Itaque aperta Lunae eclipſis efficiebatur, ut perpetua nocte univerſa tegeretur. His cum urgeretur malis Endymion, legatione miſſa ſupplicavit ut demoliretur illam munitionem, nec rejiceret ſe degentes in tenebris: promiſitque tributa pendere, ac mittere auxilia, nec amplius rebellare, obſidesque harum rerum cauſſa obtulit. Phaëthon autem cum ſuis, concilio bis habito, priori quidem irarum ni-

μὴ τὸ ϗ ἄπιϛον δόξῃ, τοσοῦτον ἦν. ἠγεῖτο δὲ αὐτῷ ὁ ἐκ τῦ Ζωδιακῦ τοξότης. ἐπεὶ δὲ ἠϑύμησε τὺς φίλυς νενικημένυς, ὅπι μὴν τὸν Φαέθοντα ἔπεμπον ἀγγελίαν, αὖθις ὅπιέναι· αὐτοὶ δὲ ἀτακτάμψοι, τεταραγμένοις ἐμπίπτυσι τοῖς Σεληνίταις, ἀτάκτοις ϖερὶ τὴν δίωξιν, ϗ τὰ λάφυρα διεσκεδασμένοις· ϗ ϖάντας μὲν τρέπυσιν, αὐτὸν δὲ τὸν βασιλέα καταδιώκυσι ϖρὸς τὴν ϖόλιν, ϗ τὰ ϖλεῖϛα τῶν ὀρνέων αὐτῦ κτείνυσιν· ἀνέσπασαν δὲ ϗ τὰ τρόπαια, ϗ κατέδραμον ἅπαν τὸ ὑπὸ τῶν ἀραχνῶν ϖεδίον ὑφασμένον, ἐμὲ δὲ, ϗ δύο τινὰς τῶν ἑταίρων, ἐζώγρησαν, ἤδη δὲ ϖαρῆν ϗ ὁ Φαέθων, ϗ αὖθις ἄλλα τρόπαια ὑπ' ἐκείνων ἵϛαλο. ἡμεῖς μὲν ὧν ἀπηγόμεθα ἐς τὸν ἥλιον αὐθημερὸν, τῶν χεῖρε ὀπίσω δεθέντες ἀραχνίῃ ἀποκόμμαϊ.

Οἱ δὲ ϖολιορκεῖν μὲν ὐκ ἔγνωσαν τὴν ϖόλιν· ἀναϛρέψαντες δὲ, τὸ μεταξὺ τῦ ἀέρος ἀπετείχιζον, ὥϛε μηκέτι τὰς αὐγὰς ἀπὸ τῦ ἡλίυ ϖρὸς τὴν σελήνην δήκειν. τὸ δὲ τεῖχος ἦν διπλῦν, νεφελωτόν· ὥϛε σαφὴς ἔκλειψις ἡ Σελήνης ἐγεγόνει· ϗ νυκτὶ διενεκεῖ ϖᾶσα κατείχελο. ϖιεζόμενος δὲ τύτοις ὁ Ἐνδυμίων, ϖέμψας ἱκέτευε καθαιρεῖν τὸ οἰκοδόμημα, ϗ μὴ σφᾶς ϖειρᾶν ἐν σκότῳ βιοτεύονλας· ὑπιϗνεῖτο δὲ ϗ Φόρυς τελέσειν, ϗ σύμμαχος ἔσεσθ, ϗ μηκέτι ϖολεμήσειν· ϗ ὁμήρυς ὅπι τύτοις δῦναι ἤθελεν. οἱ δὲ ϖερὶ τὴν Φαέθονλα, γενομένης δὶς ἐκκλησίας, τῇ ϖροτεραίᾳ μὲν, οὐδὲν ϖαρ-

movet controverſiam, penes mercatores judicium eſto, de uſu enim vocis non litigabo. Vide notam noſtram ad Συγγρ. c. 23. Ed. *Junt.* Ροδίων, cum A. & P. Reliquae Ῥοδίων. *M. du S.*

89. Ἔκλειψις ϗ Σελήνης] Clar. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 50. (quem adeundum Cl. *Hemſt.* in marg. monuerat) obſervat *Scaligerum* ad Tibull. I. 8. 19. exiſtimare, verbum ἐκλείπειν tam de Lunae quam Solis defectu ab omnibus Graecis uſurpari. Sed nomen ἔκλειψις veteres raro de Luna, immo de Sole tantum dixiſſe. Verum tamen *Ariſtotelem* II. Meteorolog. 8. τὰς ἐκλείψεις ϗ Σελήνης dixiſſe, & poſt hunc *Polyb.* V. 78. Item *Plutarch.* in libr. de facie in orbe Lunae non ſemel, nec non *Diog. Laërt.* Prooem. §. 2. jure huic opponit *Dukerus*, a quo haec deſumſi. *J. F. R.*

95. Ὁμήρους] Vid. *Thom. Mag.* v. Βούλομαι. *M. du S.*

Ὁμήρους ἐπὶ τούτοις] *Inſuper* vertere *Benedict.* & Pariſinae Interpres. Sed vid. quae mox ad verſ. hinc quartum dicentur. *J. F. R.*

97. Τῇ ϖροτεραίᾳ] Hoc videri ex *Thucyd.* III. 36. deſumtum, recteque ϖροτεραίᾳ ſcribi (pro ϖροτέρᾳ, quod in nonnullis *Thucydidis* Exemplaribus erat.) Vid. ap. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VII. 51. p. 479. ubi & hoc Luciani teſtimonio eſt uſus. Intelligi autem ἡμέρᾳ videtur, quod ap. *Thucyd.* additur; ait enim: τῇ μὲ ϖροτεραίᾳ ϖρὸς τὰ τείχη τῶν Ἀθηναίων ϖροσέβαλλον —— ϗ ταύτῃ μὲν τῇ ἡμέρᾳ ἀπεχώρησαν ἡ ϛρατιὰ, τῇ δ' ὑσεραίᾳ &c. Etſi ἐκκλησίᾳ quoque intelligi queat,

παρέλυσαν τὴν ὀργῆς, τῇ ὑστεραίᾳ δὲ, μετέγνωσαν. καὶ ἐγένετο ἡ εἰρήνη ὅτι τάδε.

Κατὰ τάδε συνθήκας ἐποιήσαντο οἱ Ἡλιῶται καὶ οἱ σύμμαχοι πρὸς Σεληνίτας καὶ τοὺς συμμάχους, ὅτι τῶν καλαλῦσαι μὲν τοὺς Ἡλιώτας τὸ προτείχισμα, καὶ μηκέτι ἐς τὴν Σελήνην ἐσβάλλειν, ἀποδῶναι δὲ καὶ τοὺς αἰχμαλώτους, [a] ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων· τοὺς δὲ Σεληνίτας, ἀφεῖναι μὲν αὐτονόμους τε γε ἄλλους ἀτέρας, ὅπλα δὲ μὴ ὑποφέρειν τοῖς Ἡλιώταις, συμμαχεῖν δὲ τῇ [b] ἀλλήλων ἤν τις ὑπίῃ· φόρον δὲ τῶν τελεῖν ἑκάστου ἔτους τὴν βασιλέα τῶν Σεληνιτῶν τῷ βασιλεῖ τῶν Ἡλιωτῶν, δρόσου ἀμφορέας μυρίους· καὶ ὁμήρους δὲ σφῶν αὐτῶν δοῦναι μυρίους, τὴν δ' ἀποικίαν τὴν ἐς τὸν ἑωσφόρον, κοινὴν ποιεῖσθαι, καὶ μετέχειν τὴν ἄλλων τὸν βουλόμενον. ἐγγράψαι δὲ τὰς συνθήκας στήλῃ ἠλεκτρίνῃ, καὶ ἀναστῆσαι ἐν μέσῳ τῷ ἀέρι ὅπου τοῖς μεθορίοις. ὤμοσαν δὲ Ἡλιωτῶν μὲν, Πυρωνίδης καὶ Θερίτης, καὶ Φλόγιος· Σεληνιτῶν δὲ, Νύκτωρ, καὶ Μήνιος, καὶ Πολυλαμπής.

Τοιαύτη μὲν ἡ εἰρήνη ἐγένετο· εὐθὺς δὲ τὸ τεῖχος καθηρεῖτο, καὶ ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους ἀπέδοσαν. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα ἐς τὴν

hil remisere, sed posteriore sententiam mutarunt. Convenit autem pax his legibus:

20. *In has conditiones foedus fecere Heliotae ipsorumque socii, cum Selenitis ac sociis illorum, ut Heliotae quidem demoliantur munitionem interpositam, nec amplius irruptionem in Lunam faciant, reddantque captivos pretio, de quo inter singulos convenerit. Selenitae autem uti liberas & sui juris esse patiantur stellas reliquas; neque bellum inferant Heliotis, sed auxilia potius mittant invicem, si quis illos invadat, tributumque pendat quotannis Heliotarum regi rex Selenitarum, roris amphoras decies mille ejusque rei obsides det decies mille; coloniam autem in Luciferum communiter mittant, & in partem ejus veniat aliorum etiam quisquis voluerit; inscribantque foedus hoc columnae ex electro, eamque statuant in medio aëre, ipsisque in finibus. Jurarunt in hoc foedus Heliotarum Pyronides* (Igneus) *& Therites* (Aestivus) *& Phlogius;* (Flammeus) *Selenitarum vero Nyctor* (Nocturnus) *& Menius* (Menstruus) *& Polylampes* (Multilucius).

21. Haec talis igitur pax facta est. Statimque munitio dejecta, nosque captivos reddiderunt. Cum autem rediissemus in Lu-

[a] Ῥητῶν ἕκαστον χρημάτων] Ῥητοῦ ἑκάστου χρήματος *Fl.* Sed vulgatam servant cett. & P. [b] Ἀλλήλων] Sic Edd. Ἀλλήλοις P.

17. Τὸ τεῖχος καθηρεῖτο] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν. ὤφειλε γὰρ ὅτως· εὐθὺς δὲ, τὸ τείχους καθαιρεθέντος, ἡμᾶς τοὺς αἰχμαλώτους * ἀπέδοσαν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἱστορία † τὸν προκείμενον φεύγει τὸ πλαγιασμὸν ‡ σαφηνείας χάριν. *V.*

* Ἀπέδοσαν] Sic scribendum pro edito ἀπέδωσαν, bene monuit *M. du S.*

† Τὸν προκείμενον] N. L. Scripturam V. Cod. expressimus. Impr. habet τὸ προκειμένου. *M. du S.*

‡ Σαφηνείας] Σαφηνίας Edit. *Cler.* Sed mutavit eadem manus quae scholion praecedens.

ut vid. ad c. 11. ejusd. Lib. Noster rursum I. V. *Hist.* f. & *Asin.* c. 42. & alibi. *J. F. R.*

99. Ἐπὶ τούτοις] Ἐπὶ de conditione in quam aliquid paciscimur, frequens. *Herodian.* I. III. 5. Καινὰς ὑδοὰς ἐπὶ μεγίστοις μισθοῖς ἐθηράτο. Et ibid. c. 2. 2. ἐπὶ συντάξεσιν οὐκ εὐκαλαφρονήτοις καλῶν. Apertius ap. eumd. III. 12. ipso pr. Ἐπὶ ταύταις δὴ ταῖς συνθήκαις ἀνελθὼν ὁ χιλιάρχης. Noster infra *Philops.* §. 16. ἐπὶ μισθῷ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῶν δεινῶν. *Long. Past.* 2. p. 81. Ed. *Jungerm.* ἦσεν ἐπὶ μισθῷ τράγῳ ὁ σύριγξ. In primis vero solemne historicis ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τοῖσδε dicere, in describendis foederis conditionibus. *Thucyd.* VIII. 18. pr. Ἐπὶ τοῖσδε ξυμμαχίαν ἐποιήσαντο πρὸς Βασιλέα & Τισσαφέρνην Λακεδαιμόνιοι. Ad quae verba *Wasse* ac *Duker* plura produnt exempla, quae hic non repetam. At jam videndum, an igitur ὁμήρους ἐπὶ τούτοις δοῦναι, quod modo praecessit, non simili fere modo reddendum: *obsides dare in has conditiones*, i. e. se in fidem promissorum obsides daturos. Potest sic intelligi, ac tamen *super* verti, non *insuper*; nam ob-

Lunam, occurrerunt nobis & cum lacrumis complexi sunt tum socii, tum ipse Endymion. Et hic quidem rogabat, maneremus apud se, & coloniae nos adscribi pateremur, pollicitus se nuptui daturum mihi puerum suum: mulieres enim apud illos non sunt. At ego nullo modo persuaderi mihi passus sum, sed demitti in mare petii. Cum vero videret, persuaderi mihi non posse, post septem nos dierum epulas dimittit.

Σελήνην, ὑπηντίαζον ἡμῖν, καὶ ἀσπάζοντο μὲ δακρύων, οἵ τε ἑταῖροι, καὶ ὁ Ἐνδυμίων αὐτός. καὶ ὁ μὲν, ἠξίου μεῖναί τε παρ' αὐτῷ, καὶ κοινωνεῖν τ̃ ἀποικίας, ὑπισχνούμενος δώσειν πρὸς γάμον τ̃ ἑαυτοῦ παῖδα· γυναῖκες γὰρ οὐκ εἰσὶ παρ' αὐτοῖς· ἐγὼ δὲ οὐδαμῶς ἐπειθόμην, ἀλλ' ἠξίουν ἀποπεμφθῆναι κάτω εἰς τ̃ θάλατταν. ὡς δὲ ἔγνω ἀδύνατον ὂν πεῖσαι, ἀποπέμπει ἡμᾶς, ἑστιάσας ἑπτὰ ἡμέρας.

22. Quae autem toto hoc, quo in Luna commoratus sum tempore nova atque admiranda animadverterim, ea dicere jam volo: ac primum illud, non nasci illos ex mulieribus, sed e viris. Masculis enim nuptiis utuntur, mulierisque plane nomen ignorant. Ad quinque igitur & viginti annos nubit eorum unusquisque, ab eo inde tempore alium ipse ducit. Foetum gerunt non in utero, sed in suris: cum enim conceptus est embryo, crassescit sura: atque aliquando post educunt mortuos, expositisque hianti ore ad ventum vitam conciliant. Videtur autem inde ad Graecos descendisse surae nomen, quam *surae ventrem* appellant, quod ea apud illos pro ventre gravida est. Sed hoc majus etiam aliud

Ἃ δ' ἐν τῷ μεταξὺ Ἁλατρίβων ἐν τῇ Σελήνῃ, κατενόησα καινὰ, καὶ ἔνδοξα, ταῦτα βούλομαι εἰπεῖν. Πρῶτα μὲν τὸ μὴ ἐκ γυναικῶν γεννᾶσθαι αὐτοὺς, ἀλλ' ἀπὸ τ̃ ἀῤῥένων· γάμοις γὰρ τοῖς ἄῤῥεσι χρῶνται, καὶ ὄνομα γυναικὸς ὅλως ἴσασι. μέχρι μὲν ἓν πέντε καὶ εἴκοσιν ἐτῶν, γαμεῖται ἕκαστος, ἀπὸ δὲ τούτων, γαμεῖ αὐτός· κύουσι δὲ οὐκ ἐν τῇ νηδύι, ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις· ἐπειδὰν γὰρ συλλάβῃ τὸ ἔμβρυον, παχύνεται ἡ κνήμη, καὶ χρόνῳ ὕστερον ἀνατέμοντες, ἐξάγουσι νεκρά· ἐκθέντες δὲ αὐτὰ πρὸς τ̃ ἀνέμου κεχηνότα, ζωοποιοῦσι. δοκεῖ δέ μοι καὶ ἐς τοὺς Ἕλληνας ἐκεῖθεν ἥκειν τ̃ γαστροκνημίας τ̃νομα, ὅτι παρ' ἐκείνοις ἀντὶ γαστρὸς κυοφορεῖ. μεῖζον δὲ τούτου ἄλ-

λο

38. Ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] Τοῦτο αἰνιττόμενος τὰ περὶ τ̃ Διόνυσον φησί. *G.*

obsidum traditio non adeo est nova actio; sed continuatio & confirmatio prioris. Etsi non adeo multum interfit, si *quis* novam actionem statuat, & *insuper* vertat, quum distinctio paullo major quam simplex comma praecedat, quam distinctionem servandam duxi, ut erat in Paris. ac nonnullis aliis, quia novum verbum ἤθελεν sequitur, quod posteriorem sensum aliquantum tamen dirimit a prioribus, quae ab alio verbo pendent, nimirum ab ὑπεχνεῖτο. Nam ἐπὶ τούτοις & alibi recte vertas *insuper*, vel *post*, ut ap. *Aristoph.* Pl. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις δρᾶν. Et ibid. 1002. καὶ πρὸς ἐπὶ τούτοις εἶπεν ἀποπίμπων. *Et insuper dixit haec remittens.* &c. Etsi πρὸς ibi magis adjuvat significationem τ̃ *insuper*; tamen *Ael.* 2. Var. Hist. 13. med. καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐπὶ τούτοις σοφὸς, *& praeter haec sapiens.* Ne plura addam, quae in promtu essent. *J. F. R.*

9. Τὴν δι' ἀποικίας τ̃ εἰς τ̃ Ἑωσφόρον κοινὴν ποιεῖσθαι; καὶ μετέχειν τ̃ ἄλλων τ̃ βουλόμενον] Posteriora verba sic perperam reddidit Interpr. *Et qui volet, aliorum sit particeps*; nam τὸ, ἄλλων, non pertinet ad verbum μετέχειν, sed ad τὸ, τ̃ βουλόμενον, ut sit, q. d. τ̃ βουλόμενον ἐκ τ̃ ἄλλων. Verte integrum locum: *Mittatur vero ad Luciferum colonia communis, ejusque demigrationis societatem habeat ex aliis quicunque voluerit.* *L. Bos.*

24. Δώσειν πρὸς γάμον] Sic αἰτεῖν πρὸς γάμον. *Long. Past.* III. p. 122. *J. F. R.*

26. Ἠξίουν ἀποπεμφθῆν. κ.] *Th. Mag.* voce βούλομαι, *M. dus.*

38. Ἀλλ' ἐν ταῖς γαστροκνημίαις] *Josephus Acosta* Historiae Indicae cap. 39. lib. 4. *Th. M.*

41. Νεκρὰ] Tacite respicitur ad plural. ἔμβρυα; licet singularis tantum praecedat; ut infra inverso ordine, praemisso plurali, sequitur singularis. Vid. quae notamus ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *J. F. R.*

51. Φαλ-

λο διηγήσομαι. Γένος ὂν παρ' αὐτοῖς ἀνθρώπων, οἱ καλούμενοι [a] Δενδρῖται· γίγνεται δὲ τὸ τρόπον τοῦτον· ὄρχιν ἀνθρώπου τὸ δεξιὸν ἀποτεμόντες, ἐν γῇ φυτεύουσιν, ἐκ δ' αὐτοῦ δένδρον ἀναφύεται μέγιστον, σάρκινον, οἷον φαλλός· ἔχει δὲ καὶ κλάδους, καὶ φύλλα, ὁ δὲ καρπὸς ὅσον βάλανοι [b] πηχυαῖοι τὸ μέγεθος. ἐπειδὰν οὖν πεπανθῶσι, τρυγήσαντες αὐτὰς ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους. αἰδοῖα μέντοι προσθετὰ ἔχουσιν, οἱ μὲν ἐλεφάντινα, οἱ δὲ πένητες αὐτῶν, ξύλινα, καὶ ἀφ' τούτων ὀχεύουσι, καὶ πλησιάζουσι [c] ταῖς γαμεταῖς αὐτῶν.

enarrabo. Genus est apud illos hominum Dendritae, (*Arborei*) quod hunc in modum nascitur. Testiculum hominis dextrum resectum in terra deponunt. Ex illo deinde arbor enascitur maxima, carnea, phalli instar. Habet vero etiam ramos & folia. Fructus illius glandes cubitales. Has, ubi maturuere, decerpunt, hominesque inde excudunt. Pudenda habent adscitícia, eburnea alii, lignea vero pauperes, iisque coëunt, suosque nuptos subigunt.

Ἐπειδὰν δὲ γηράσῃ ὁ ἄνθρωπος, οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' ὥσπερ καπνὸς ἀφανιζόμενος, ἀπὸ γίγνεται. τροφὴ δὲ πᾶσιν ἡ αὐτή· ἐπειδὰν γὰρ πῦρ ἀνακαύσωσι, βατράχους ὀπτῶσιν ὅτι τὸ ἀνθράκων, πολλοὶ δὲ παρ' αὐτοῖς εἰσιν ἐν τῷ ἀέρι πετόμενοι· ὀπωμῶν δὲ, [d] περικαθεζόμενοι, ὥσπερ δὴ περὶ τράπεζαν, λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον

23. Cum consenuit homo, non moritur, sed fumi instar in aërem dissolvitur. Cibus omnibus unus est. Accenso enim igne ranas in prunis assant: sunt autem apud ipsos multae volantes in aëre. Assidentes vero circa eum in quo assantur focum, surgentemque inde nidorem ore captantes, epu-

a Δενδρῖται] Δενδρῆται *H.* sola. b Πηχυαῖοι] Sic Edd. Πηχυαῖοι aliquem legere *Solan.* addidit, non indicans quis ille sit. c Ταῖς] Sic etiam cum reliqq. *F. Fl. Ald. P. H.* d Περικαθεσθέντες] Περικαθεζόμενοι A. P. Παρακαθεζόμενοι L. Nulla Ed. a vulgata recedit.

46. Γένος ἐστὶ παρὶ αὐτοῖς ἀνθρώπων] Σπαρτοὺς λεγομένους ἀποσκάπτει, τοὺς ὑπὸ * δρακοντείων ὀδόντων ἐκφύντας. *V.*

66. Λάπτουσι τὸ ἀναθυμιώμενον καπνὸν] Ἡροδότου ἀφανίσει τὸ περὶ Σκυθῶν † αὐτῷ ἰσορούμενον περὶ τῆς βοτάνης, ἧς καιομένης τῷ ἐκθυμιωμένου καπνοῦ σπῶντες οἱ περικαθήμενοι Σκύθαι τὴν πυρὰν, μεθύειν ὡς ὑπὸ οἴνου λέγονται. *V.* (C. κάπτουσι· Nihil aliud.)

* Δρακοντείων] Δρακοντίων ediderat *Cler.* correxit *M. du S.* † Αὐτῷ] Τοῦτο legebatur; sed mutavit *M. du S.*

51. Φαλλὸς] Vide *Aristoph. Schol.* in Acharn. p. 271. *Vorst.* de his vide Sup. *M. du S.*

Φαλλὸς] Iterum infra c. 30. *M. du S.* Sed φιλλὸς *suber*, ut 2. *Ver. Hist.* c. 45. & alibi. *J. F. R.*

52. Πηχυαῖοι] In omnibus legitur πηχυαῖοι, quod cum aperte corruptum esset, mutavimus. Similem phrasin vide c. 40. σαδιαῖον τὸ μῆκος. *M. du S.*

54. Ἐκκολάπτουσι τοὺς ἀνθρώπους] Benedictus: *ex iis homines excludunt.* Patior; sed quomodo id fit? Certe quum utitur verbo *excludere*, innuit se putasse ab Luciano id sic conceptum esse, quomodo apud Latinos pulli excludi dicuntur insidendo & calefaciendo: quod parum videtur convenire sensui auctoris. Idem verbum rursus occurrit lib. 2. *Verae Hist.* c. 40. f. πελίκησι γοῦν ἀφκόψαμεν ἐν τῷ ὠῶν, ποττὸν ἅπλερον ἐξεκολάψαμεν, nec dubitavit *Benedictus* sibi similis esse, *cum igitur unum ex ovis securibus praecidissemus, pullum implumem exclusimus*, quae quidem mirifica ratio excludendi. Nec sic loquerentur Latini; & ideo nec amamus. Nostrum locum alii intolerantius reddunt *in homines effingunt*, quasi de cælando cogitasset Lucianus. Putamus simpliciter verti debere *homines extundunt.* *J. G.*

65. Περικαθεσθέντες] Angl. περικαθεζόμενοι. *J. B.*

Περικαθεσθέντες] Etsi aoriſt. hic insolentior est & rarior, immo barbarus vocatur a *Th. Mag.* & Codd. quidam περικαθεζόμενοι habent, ego tamen eum cum Cl. *Jensio* servandum censeo, cujus verba ex Lectt. Luc. p. 11. huc transscribi merentur. *Magistri* nostri, ait, vox est, Ἐκαθίσθην, καθεσθείς, καθήσομαι, καθεσθῆναι & ὅσα ἀπὸ τούτων, βάρβαρα. Mitius, mitius, ὦ βέλτιστε. Nonne περικαθεσθέντες ab καθεσθείς? Atqui eo uti non dedignatus est, non Barbarus *Lucianus*, in *Verae Hist.* p. 726. (i. e. h. l.) quamquam me non fu-

epulantur. Ac cibo quidem nutriuntur ejusmodi. Potus vero illis est expressus aër in calicem, ubi liquidum quiddam roris instar dimittit. Verumtamen neque urinam emittunt, neque alterius rei causſa secedunt: quin neque iisdem quibus nos locis perforati sunt. Sed neque praebent quod pueri nostri amatoribus, sed supra suram poplites, ibi enim perforati sunt. Pulcher autem apud illos habetur, si quis calvus & sine comis sit: comatos vero etiam abominantur. Contra ea in Cometis (*stellis comatis*) comatos pro pulchris habent: peregrini enim inde quidam aderant, qui de illis etiam narrarent. Barbas tamen habent paullum supra genua. Ungues in pedibus non habent, sed unum modo omnes *ibi* digitum. Supra podicem brassica unicuique enata est magna, caudae instar, virens semper, quae nec frangitur, si quis supinus cadat.

24. Emungunt mel acerrimum, & cum

μενον καρπὸν, καὶ εὐωχῶνται. σίτῳ μὲν δὴ τρέφονται τοιούτῳ· [d] ποτὸν δὲ αὐτοῖς ὅταν ἀὴρ ἀποθλιβόμενος εἰς κύλικα, καὶ ὑγρὸν ὀλίγον ὥσπερ δρόσον· ὃ μὴν ἀπουροῦσί γε, οὐκ ἀφοδεύουσιν, ἀλλ' οὐδὲ τέτρηνται, ὥσπερ ἡμεῖς· ἀλλ' οὐδὲ τὴν συνουσίαν οἱ παῖδες ἐν ταῖς [e] πυγαῖς παρέχουσιν, ἀλλ' ἐν ταῖς [f] ἰγνύσιν, ὑπὲρ τὴν γαστροκνημίαν· ἐκεῖ γὰρ εἰσὶ τέτρημμένοι. καλὸς δὲ νομίζεται παρ' αὐτοῖς, ἢν ᾖ τις φαλακρὸς καὶ ἄκομος ᾖ, τοὺς δὲ κομήτας καὶ μυσάττονται. ὅτι δὲ τοὺς κομήτους ἀστέρων, τοὐναντίον, τοὺς κομήτας καλοὺς νομίζουσιν· ἐπεδήμουν γάρ τινες, οἱ καὶ ἐκείνων διηγοῦντο. καὶ μὴν καὶ γένεια φύουσι, μικρὸν ὑπὲρ τὰ γόνατα. καὶ ὄνυχας ἐν τοῖς ποσὶν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλὰ πάντες εἰσὶ μονοδάκτυλοι. ὑπὲρ δὲ τὰς πυγὰς ἑκάστῳ αὐτοῦ κράμβη ἐκπέφυκε μακρὰ, ὥσπερ οὐρὰ, θάλλουσα ἐς ἀεὶ, καὶ ὑπτίῳ ἀναπίπτοντι, ὃ καλακλωμύη.

Ἀπομύττονται δὲ μέλι δριμύταλον· καὶ πειδὰν

[d] Ποτὸν] Sic cum cett. etiam *J. Fl. H. P.* [e] Πυγαῖς] Ἕδραις A. & *Fl.* Πυγαῖς P. cum Edd. ceteris. [f] Ἰγνύσιν] *Ald.* ἰγνύαις Coll. Schol.

74. Ἰγνύαις] Ὅτι ὁ μόνον ‡ ἰγνύα ἡ εὐθεῖα § εἴρηται, ἀλλὰ καὶ ἡ ἰγνὺς· ἀφ' ἧς καὶ ¶ γράφεται ταῖς ἰγνύσι· γαστροκνημία δὲ λέγεται τὸ ἐξόπισθεν τοῦ καλάμου τοῦ σκέλους. *V.*

‡ Ἰγνύα] C. Ἰγνύη.
§ Εἴρηται] C. Εὕρηται.
¶ Γράφεται] Γὰρ pro γράφεται editum erat; at in Exc. G. scriptum est Γ^{γ} quo compendio utuntur pro γράφεται. Et in V. etiam. *M. du S.*

fugit ex Cod. Angl. produci ἐκκαθεζόμενοι a *Bourdelotio*. Rursum non ita pro barbaro habendum ipsum ἐκαθίσθην, a quo stylum suum non abstinuit *Hesychius*; quem in eopse loco, ubi hac voce utitur, turpiter corruptum emendasse operae erit; ubi enim legis Κατερίζατο, ἐκαθίσθη. sine ulla haesitatione lege Κατ' ἀρ' ἵζετο, ἐκαθίσθη. Praeterquam quod hunc literarum κατ' ἀρ' ordinem locus ipse postulat, adi *Scholiasten* veterem *Homeri*, qui ad Il. A. 73. & 106. haec eadem *Hesychii* verba habet. Haec, inquam, bene *Jensius*, cujus sententiae confirmandae gratia addo *Long. Past.* L. 2. p. 86. Ed. *Jungerm.* ὑπὸ τῇ δρυῒ καθεσθέντες ἠσύριζον. *J. F. R.*

68. Ποτὸν] Veteres Edd. hic consentire cum vulgata, adnotavit *Solanus*. An ergo quaesivit num aliae πότος masc. gen. haberent? Sed nihil opus est; nam & ποτὸν neutr. praeter *Xenoph.* Lexicis adnotatum, etiam *Cebes* in *Tab.* p. 10. Ed. *Reland.* τοῦτο δὲ τί ἐστι τὸ ποτόν; *J. F. R.*

70. Οὐ μὴν — ἀφοδ.] Haec & sequentia ideo finxit Lucianus, ut Cteſiae similes prorsus fabulas derideret, quae hodieque in Excerptis *Photii* leguntur, quem adi. *M. du S.*

72. Ἐν ταῖς πυγαῖς] Castius, si quid in execrando tali scelere, Angl. Cod. ἐν ταῖς ἕδραις. *J. B.*

85. Θάλλουσα ἐς ἀεὶ] *Thom. Mag.* v. ἀεὶ. *M. du S.*

87. Μέλι] i. e. *acetum*. Vid. *Helladii* Chrestom. *M. V. la Croze.*

Μέλι] Antiphrasin igitur dixeris, vel potius ironiam, quia antiphrasis non admittitur a Viris doctis. Qualis nempe ironia est in illo *Cael. Aurel.* III. 1. quod *Voss.* adfert in Inst. Or. L. V. 13. §. 11. p. m. 251. *Multa enim contrariae interpretationis vocabulum sumserunt: ut fella, quae Graeci γλυκία vocant, velut dulcia, cum sint amarissima.* Sic Aethiopem *cygnum* vocari, ex *Juven.* Sat. III. 2. aliaque, vid. ibid.

δὰν ἢ [a] πονῶσιν, ἢ [b] γυμνάζωνται, γάλακτι πᾶν τὸ σῶμα [c] ἰδρῶσιν, ὥστε καὶ τυρὸς ἀπ' αὐτῶν [d] πήγνυσθαι, ὀλίγον τοῦ μέλιτος ἐπιταράξαντες· ἔλαιον δὲ ποιοῦσιν ἀπὸ τῶν κρομμύων πάνυ λιπαρόν τε, καὶ εὐῶδες, ὥσπερ μύρον, ἀμπέλους δὲ πολλὰς ἔχουσιν ὑδροφόρους. αἱ γὰρ ῥᾶγες τῶν βοτρύων εἰσὶν ὥσπερ χάλαζα. καί μοι δοκεῖ, ἐπειδὰν ἐμπεσὼν ἄνεμος διασείσῃ τὰς ἀμπέλους ἐκείνας, τότε πρὸς ἡμᾶς καταπίπτει ἡ χάλαζα, διαῤῥαγέντων τῶν βοτρύων. τῇ μέντοι γαστρὶ, ὅσα πήρα χρῶνται, τιθέντες ἐν αὐτῇ ὅσων δέονται. ἀνοικτὴ γὰρ αὐτοῖς αὕτη, καὶ πάλιν κλειστή ἐστιν· ἕντερον δὲ ἐν αὐτῇ οὐδὲ ἧπαρ φαίνεται, ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι δασεῖα ἔντοσθε, καὶ λάσιός ἐστιν, ὥστε καὶ τὰ νεογνὰ, ἐπειδὰν ῥιγῶσιν, ἐς ταύτην εἰσδύνει.

Ἐσθὴς δὲ τοῖς μὲν πλουσίοις, ὑαλίνη, μαλθακή· τοῖς πένησι δὲ, χαλκῆ ὑφαντή· πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία, καὶ ἐργάζονται τὸ χαλκὸν ὕδατι εἰσβρέξαντες, ὥσπερ τὰ ἔρια. περὶ μέντοι τῶν ὀφθαλμῶν, οἵους ἔχουσιν, ὀκνῶ μὲν εἰπεῖν, μή τις με νομίσῃ ψεύδεσθαι καὶ τὸ ἄπιστον τοῦ λόγου, ὅμως δὲ καὶ τοῦτο ἐρῶ· τοὺς ὀφθαλμοὺς περιαιρετοὺς ἔχουσι· καὶ ὁ βουλόμενος, ἐξελὼν τοὺς αὐτοῦ, φυλάττει ἕως ἂν δεηθῇ ἰδεῖν.

aut laborant aut exercentur; lacte totum corpus diffluunt, adeo ut caseos etiam inde, exiguo instillato melle, efficiant. Oleum sibi parant de cepis pingue admodum & unguenti instar fragrans. Vites habent multas aquae feraces, acinis uvarum grandini similibus: &, ut mihi videtur, cum ventus ingruens illas vites commovet, tum ruptis uvis decidit apud nos grando. Ventre utuntur pro pera, in qua reponant, quibus opus est, aperiri enim ille potest & rursus claudi. Intestinum autem in eo *nullum* neque hepar apparet, nisi hoc solum, quod hirsutus intus & villosus est, adeo ut etiam recens nati, cum frigent, in eum irrepant.

25. Vestis divitibus ex vitro mollis; pauperibus textilis ex aere: aeris enim feraces illae regiones, tractantque illud, affusa paucula aqua, tanquam lanam. Verum de oculis, quales habeant, piget dicere, ne quis mentiri me putet, adeo a fide abhorret oratio. Tamen hoc etiam dicam. Habent igitur oculos exemtiles, & qui vult exemtos suos servat, dum opus sit videre aliquid, ubi impositio sibi oculo videt: ac mul-

a Πονῶσιν] Sic Edd. Ὑπνῶσιν Mſ. B. quem alibi litera R. designat *M. du S.* b Γυμνάζωνται] Γυμνάζονται male *J.* c Ἰδρῶσιν] Sic A. R. P. Ἀλείφουσιν habent Edd. omnes. d Πήγνυσθαι] *Alii* πήγνυνται Coll. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

90. Πήγνυσθαι] Grat. πήγνυνται. *G.*

2. Κλειστή ἐστιν] Εἰς τὸ ὑπὸ τινῶν περὶ τῆς θαλαττίων σιλικῶν ἱστορούμενον παραπέμπει. *V.*

Et nos in Ambigg. Tit. *adjecti contrar.* & *antiphras.* ubi inter alia ex *Justin.* XXIX. 1. 5. observamus, Ptolemaeum *Philopatora* vocatum, qui patrem ac matrem interfecerit. Verum quod *Aurelian.* loco modo adducto quoque dicit: *orthopnoeam* etiam a contrario dictam, (namque ait: *cum spirationem evertat ac depravet, tanquam corrigat orthopnoea, nuncupatur*) id minus verum. Sic enim dictus ille morbus, quod aegri non nisi erecto corpore spiritum ducere valeant. Cels. IV. c. 4. *Cum nisi recta cervice spiritus trahatur,* ὀρθόπνοια (dicitur). Sic *Galenus*, sic *Hippocr.* definiunt, vid. *Foës.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

88. Πονῶσιν] Ὑπνῶσιν. In MS. *J. B.*

89. Ἀλείφουσιν] MS. & Cod. Angl. ἰδροῦσιν, aliter tamen legit Interp. *J. B.*

Ἰδρῶσιν]. Hanc lectionem A. B. & P. in textum recepimus: quanquam stare vulgata etiam potest, ἀλείφουσιν: ut scil. athletarum more, pro oleo lacte ungantur. Sed ne quando penuria lactis laborent, aut negotium ipsis facessamus mulgendo; uti *mel emungunt*, ita lac *fudent*, auctor sim. *M. du S.*

Ἰδρῶσιν] Quamvis videatur stare posse vulgata Editio-

multi cum ſuos perdidere, commodato acceptis aliorum oculis cernunt. Sunt autem divites, qui repoſitos ſervent plures. Aures ipſis ſunt folia platanorum, praeterquam his, quos e glandibus naſci diximus: ligneas enim ſoli habent.

ὕτω δὲ ἐνθέμενος, ὁρᾷ· καὶ πολλοὶ τὰς σφετέρας ἀπολέσαντες, πας' ἄλλων χρησάμενοι ὁρῶσιν· εἰσὶ δ' οἱ καὶ πολλὰς ἀποθέτας ἔχουσιν, οἱ πλούσιοι. τὰ ὦτα δὲ, πλατάνων φύλλα ἐστὶν αὐτοῖς, πλὴν γε τοῖς ἀπὸ τῶν βαλάνων· ἐκεῖνοι γὰρ μόνοι ξύλινα ἔχουσι.

26. Vidi etiam aliud in regia miraculum, ſpeculum impoſitum eſt maximum puteo non adeo profundo. Si quis igitur deſcendat in puteum, audit, quae in terra noſtra dicuntur, omnia: ſi vero in ſpeculum inſpiciat, urbes omnes atque gentes non minus videt, quam ſi adſtaret ſingulis. Tum familiares ego quoque vidi, univerſamque patriam. Utrum vero illi me quoque viderint, nondum habeo certo dicere. Quisquis vero non credit ita rem habere, ſi quando & ipſe eo delatus fuerit, vera a me dici intelliget.

Καὶ μὴν καὶ ἄλλο θαῦμα ἐν τοῖς βασιλείοις ἐθεασάμην· κάτοπτρον μέγιστον κεῖται ὑπὲρ φρέατος, οὐ πάνυ βαθέος. ἂν μὲν οὖν εἰς τὸ φρέαρ καταβῇ τις, ἀκούει πάντων τῶν πας' ἡμῖν ἐν τῇ γῇ λεγομένων· ἐὰν δὲ εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ, πάσας μὲν πόλεις, πάντα δὲ ἔθνη ὁρᾷ, ὥσπερ ἐφεστὼς ἑκάστοις· τότε καὶ τοὺς οἰκείους ἐγὼ ἐθεασάμην, καὶ πᾶσαν τὴν πατρίδα· εἰ δὲ κἀκεῖνοί με εἶδον, οὐκ ἔτι ἔχω τὸ ἀσφαλὲς εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὴ πιστεύει ταῦτα ὕτως ἔχειν, ἂν ποτε καὶ αὐτὸς ἐκεῖσε ἀφίκηται, εἴσεται ὡς ἀληθῆ λέγω.

27. Tum igitur ſalutato Rege & ipſius amicis, conſcenſa navi ſolvimus. Dedit mihi etiam dona Endymion, duas quidem togas vitreas, aeneas autem quinque, & de lupinis armaturam integram, quae in ceto reliqui omnia. Miſit etiam nobiſcum Hippogypos mille, qui ad quingenta nos ſtadia deducerent.

Τότε δ' ὃν ἀσπασάμενοι τὸν βασιλέα, καὶ τοὺς ἀμφ' [e] αὐτὸν, ἐμβάντες ἀνήχθημεν· ἐμοὶ δὲ καὶ δῶρα ἔδωκεν ὁ Ἐνδυμίων, δύο μὲν τῶν ὑαλίνων χιτώνων, πέντε δὲ χαλκᾶς, καὶ πανοπλίαν θερμίνην· ἃ πάντα ἐν τῷ κήτει κατέλιπον. συνέπεμπε δὲ ἡμῖν καὶ Ἱππογύπους χιλίους, ὡς διαπέμψοιμεν ἄχρι σταδίων πενταχοσίων.

Ἐν

[e] Αὐτὸν] Αὐτῶν male *Fl.* Vulgatae adſentiuntur *J. H. P.* & P.

tionum hac priorum lectio, ἀλείφουσιν, propter γυμνάζονται, cui unctio convenit; tamen nihil miraculi haberet, *lacte ungi*. Verum quo magis portentoſum eſt *lac ſudare*, eo melius, eoque convenientius cum eo quod praemiſerat, *mel emungunt*; totus enim eſt Auctor in fingendis monſtris, quo conſiderato, jam plane frigebit vulgatum ἀλείφουσι. verſionem tamen non immutavi, quia Cl. *Geſn.* ad noſtram quoque lectionem, quae ex uno Cod. in *Graeviana* Ed. jam erat notata, videtur reſpexiſſe. *J. F. R.*

98. Τῇ γαστρὶ] Ridet Lucianus hiſtoricum aliquem, qui talia animalcula dari tradidiſſet; ſed immerito: nuper enim poſt noſtrorum hominum ad Indias utrasque navigationes compertum eſt, exiſtere genus quadrupedis, cui ſub ventre pera quaſi eſt, in quam ſe pulli recondunt. Cujusmodi Cantabrigiae anno MDCC. vivam circumlatam earum rerum curioſi omnes viderunt. Adi etiam *Aelian.* de Animal. I. 17. *M. du S.*

2. Οὐδὲ ἧπαρ] Eleganter pro οὐδὲ ἧττον, οὐδὲ ἧπαρ. Vid. *Bos* de Ellipſ. *J. F. R.*

7. Μαλθακὴν] Sive μαλακὴν, quod eodem redit. *Veſtes molles* alibi ſunt *ſericae*. ἱμάτια μαλακὰ ditiorum & aulicorum notiſſima ex Euang. *Matth.* XI. 8. Ubi Rev. *Jac. Elſner.* plura ex profanis auctt. & *Lucian.* Fugit. Epiſt. *Saturn.* & de *Salt.* adduxit. Conf. de *Salt* c. 2. ubi μαλακαῖς ἑδῶσι tamen ſcribitur, non μαλθακαῖς, quod *Hippocrati* familiarius, ut μαλθακὴ νοῦσος. *mitis, remiſſus morbus* I. Aphor. 7. Et millies alibi; ſed & Atticis utrumque uſitatum eſſe, nimis notum eſt. *J. F. R.*

27. Εἰς τὸ κάτ. ἀποβλ.] De oppoſitis his praepoſitionibus v. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 42. *J. F. R.*

Ἐν δὲ τῷ πλόῳ, πολλὰς μὲν καὶ ἄλλας χώρας παρημείψαμεν, προσέσχομεν δὲ καὶ τῇ ἑωσφόρῳ ἄρτι συνοικιζομένῃ, καὶ ἀποβάντες, ὑδρευσάμεθα. ἐμβάντες δὲ εἰς τὸ Ζωδιακὸν, ἐν ἀριστερᾷ παρείπλεομεν τὸν ἥλιον, ἐν χρῷ τὴν γῆν παραπλέοντες· οὐ γὰρ ἀπέβημεν, καίτοι πολλὰ τῶν ἑταίρων ἐπιθυμούντων, ἀλλ' ὁ ἄνεμος οὐκ ἀφῆκεν. ἐθεώμεθα μέντοι τὴν χώραν εὐθαλῆ τε, καὶ πίονα, καὶ [a] εὔυδρον, καὶ πολλῶν ἀγαθῶν μεστήν. ἰδόντες δὲ ἡμᾶς οἱ Νεφελοκένταυροι, μισθοφοροῦντες παρὰ τῷ Φαέθοντι, ἐπέπτησαν ὅπι τὸν ναῦν, καὶ μαθόντες ἐνσπόνδους, ἀπεχώρησαν.

28. Inter navigandum multas alias praetervecti terras, appulimus etiam Luciferae colonis nuper auctae, egressique aquatum sumus. Invecti deinde in Zodiacum, sinistrum solem praeterivimus, proxime terram *illam* praeternavigantes: neque enim exscendimus, multum licet cupientibus sociis; sed non sinebat ventus. Vidimus tamen regionem virentem, pinguem, irriguam, & bonis multis plenam. Sed cum viderent nos Nephelocentauri, qui mercede apud Phaëthontem militant, involarunt in navim, cognitoque, foedere nos comprehendi, recesserunt.

Ἤδη δὲ καὶ οἱ Ἱππόγυποι ἀπεληλύθεισαν· πλεύσαντες δὲ τὴν ὑπὸ νύκτα, καὶ ἡμέραν, εἰς ἑσπέραν ἀφικόμεθα ἐς τὴν Λυχνόπολιν καλουμένην, ἤδη τὸ κάτω πλοῦν διώκοντες· ἡ δὲ πόλις αὕτη κεῖται μεταξὺ τῆς Πλειάδων, καὶ τῆς Ὑάδων [b] ἀέρος, ταπεινοτέρα μέντοι τοῦ Ζωδιακοῦ. ἀποβάντες δὲ, ἄνθρωπον οὐδένα μὲν εὕρομεν, λύχνους δὲ πολλοὺς περιθέοντας, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ, καὶ περὶ τὸ λιμένα ματριβούλας, τοὺς μὲν μικροὺς, καὶ ὥσπερ εἰπεῖν, πένητας· ὀλίγους δὲ, τῶν μεγάλων καὶ δυνατῶν, πάνυ λαμπροὺς καὶ περιφανεῖς. οἰκήσεις δ' αὐτοῖς καὶ λυχνεῶνες ἰδίᾳ ἑκάστῳ πεποίηντο, καὶ αὐτοὶ ὀνόματα εἶχον, ὥσπερ οἱ ἄνθρωποι, καὶ φωνὴν προϊεμένων ἠκούομεν, καὶ οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν, ἀλλὰ καὶ ὅπι ξενίᾳ ἐκάλουν· ἡμεῖς δὲ, ὅμως ἐφοβούμεθα· καὶ ὅτε δειπνῆσαι, ὅτε

29. Jamque Hippogypi etiam discesserant. Navigaveramus noctem proximam & diem, cursum deorsum persequuti, cum versus vesperam delati sumus in eam quae Lychnopolis vocatur. Jacet urbs inter aërem qui Pleiades ambit, & qui Hyades, humilior tamen Zodiaco. Exscensione facta hominem vidimus neminem; lychnos vero multos circumcurrentes, & in foro atque circa portum versantes, parvos alios &, ut ita loquar, pauperes, paucos vero de magnorum & potentium numero, claros omnino atque illustres. Habitationes illis & lucernaria suum unicuique facta erant: ac nomina habebant velut homines. Audivimus etiam voces emittere; neque ulla nos affecerunt injuria, sed ad hospitium nos invitarunt. Nos vero nihilo secius

[a] Εὔυδρον] Sic Edd. omnes & P. quin vel *Fl.* ἴυδρον, quasi velit cavere ne ὕυδρον legas. [b] Ἀέρος] *Pell.* an ἄστρος?

48. Ἐν χρῷ] Sic supra T. I. Ζεύξ. c. 6. f. *M. du S.*

72. Οὐδὲν ἡμᾶς ἠδίκουν] Ἀδικεῖν esse vim inferre, nocere, (adeoque etiam de inanimatis rebus dici) ut *Thucyd.* L. 2. p. 103. & V. 400. Et *Apocalyps.* IX. 4. ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸ χόρτον. adductis etiam his Luciani aliorumque verbis, probat Rever. *Elsner.* ad N. T. T. 2. p. 453. Ed. Traject. *J. F. R.*

80. Σβεσθῆναι] Videtur hoc commento ridere philosophos, qui animas esse naturae igneae statuere, ut ex fabula Promethei notum, & ex *Cic.* Somn. Scip. c. 3. ubi Commentatores vide. Unde quibusdam opinio sedebat, aquis suffocari mortis esse genus omnium pessimum, quod anima sic penitus exstingueretur. *J. F. R.*

86. Ὅπως ἔχοιεν] Conf. mox c. 33. ubi ὡς ἔχει. Sed 36. ὅπως bis. *M. du S.*

89. Νεφελοκοκκυγίαν] Ex Aristophanis avibus sumta urbs vs. 820. seqq. Κοσυφίαν nomen non muta-

cius timere, neque cibum capere, neque somnum quisquam noſtrum audere. Principis aula in media urbe exſtructa eſt. Hic princeps illorum tota nocte ſedet, nominatim unumquemque vocans: qui non obedierit, morte damnatur, ut ſtationis ſuae deſertor. Mors autem eſt exſtingui. Adſtantes nos etiam ſimul audivimus cauſſas lychnorum, quas tarditatis ſuae dicerent. Hic noſtrum etiam lychnum agnovi, eumque allocutus, quomodo domi ſe res haberent, interrogavi: isque enarravit mihi omnia. Noctem igitur illam ibi manſimus; ſed poſtridie ſolventes prope nubes navigavimus: ibi etiam Nephelococcygia (*Nubicuculia*) urbe conſpecta admirati ſumus. Nec tamen in illam egreſſi ſumus, vento non permittente. Caeterum regnat apud illos Coronus Cottyphionis F. (*Cornix Merulae*). Ac recordatus ſum Ariſtophanis poëtae, viri ſapientis ac veracis, cujus ſcriptis fidem fruſtra negant. Tertio inde die Oceanum ſatis jam clare videbamus. Terra vero nusquam, praeter eas, quae in aëre *pendent*, atque ipſae quoque jam igneae & ſupra modum fulgentes nobis videbantur. Quarto die circa meridiem, molliter cedente vento, ſubſidenteque in mare depoſiti ſumus.

30. Cum vero tangeremus jam aquam, mirum quam ſupra modum delectati & gaviſi ſimus: coenamque omnibus pro

75 ὑπνῶσαί τις ἡμῶν ἐτόλμησεν. ἔχεια δ' αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ πόλει πεποίηνται, ἔνθα ὁ ἄρχων αὐτῶν, δι' ὅλης νυκτὸς κάθηται, ὀνομαστὶ καλῶν ἕκαστον. ὃς δ' ἂν μὴ ὑπακούσῃ, καταδικάζεται ἀποθανεῖν, ὡς λιπὼν τὴν
80 τάξιν· ὁ δὲ θάνατός ἐστι σβεσθῆναι. παρεστῶτες δὲ κἀμεῖς, ἐωρῶμεν τὰ γιγνόμενα, καὶ ἠκούομεν ἅμα τῶν λύχνων ἀπολογουμένων, καὶ τὰς αἰτίας λεγόντων, δι' ἃς ἐβράδυνον. ἔνθα κἀγὼ τὸν ἡμέτερον λύχνον ἐγνώρισα, καὶ
85 προσειπὼν αὐτὸν, περὶ τῶν κατ' οἶκον ἐπυνθανόμην [c] ὅπως ἔχοιεν, ὁ δέ μοι πάντα διηγήσατο. τὴν μὲν οὖν νύκτα ἐκείνην, αὐτοῦ ἐμείναμεν· τῇ ὀπτίᾳ δὲ, ἀράντες, ἐπλέομεν πλησίον τῶν νεφῶν. ἔνθα δὴ καὶ τὴν [d] Νεφε-
90 λοκοκκυγίαν πόλιν ἰδόντες, ἐθαυμάσαμεν, ἐμέντοι ἐπέβημεν αὐτῆς· ἀγριοία τὸ πνεῦμα. βασιλεύει μέντοι αὐτῆς Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. καὶ ἐγὼ ἐμνήσθην Ἀριστοφάνους τοῦ ποιητοῦ, ἀνδρὸς σοφοῦ, καὶ ἀληθοῦς, καὶ
95 μάτην ἐφ' οἷς ἔγραψεν ἀπιστουμένου. τρίτην δ' ἀπὸ ταύτης ἡμέραν, καὶ τὸν Ὠκεανὸν ἤδη σαφῶς ἑωρῶμεν· γῆ δὲ ἰδαμοῦ, πλὴν γε τῶν ἐν τῷ ἀέρι. καὶ αὐταὶ δὲ, [e] πυρωείδεις ἤδη, καὶ ὑπαυγεῖς ἐφαντάζοντο. τῇ τετάρτῃ δὲ
1 περὶ μεσημβρίαν, μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ συνιζάνοντος, ὑπὸ τὴν θάλατταν κατετέθημεν.

Ὡς δὲ τοῦ ὕδατος ἐψαύσαμεν, θαυμάσιον ὡς ὑπεφρήνθημεν, καὶ ὑπεχαίρομεν, καὶ δεῖπνον [f] πᾶσιν ἐκ τῶν παρόντων ἐποιού-

[c] Ὅπως] Πῶς marg. *A1.* & P. Nil mutant Edd. correxit; haec enim Νεφελοκοκκυγίαν cum *Fl. Ald.* & *H. A1W.* Πυρόδης *J.* Πυράδης *Fl.* Πυράδις *Ald. Fr. P. S. B2.* & *H.* [d] Νεφελοκοκκυγίαν] Sic P. *B2. S.* Et ſic *Soulius* in *J.* [e] Πυρωείδεις] Sic dedi ex Codd. A. P. & marg. [f] Πᾶσιν] Deeſt in *Fl.*

tarim, cum apte ad hanc rempublicam congruat. *J.M.G.*

93. Κοττυφίωνος] Ait ſe perveniſſe in urbem Νεφελοκοκκυγίαν, cujus Rex fuerit ὁ Κορωνὸς ὁ Κοττυφίωνος. Puto ſcripſiſſe Lucianum Κοκκυφίωνος, ridicule formata voce a κόκκυξ & κοκκύζω. *J.G.G.*

Ibid. Ἀριστοφάνους] *Ariſtoph. Oper.* p. 565. *M. du S.*

98. Πυρόδεις] Angl. πυροειδεῖς. *J.B.*

Πυρωείδεις] Ita A. & P. Reliqui πυρώδεις, niſi quod *Fl.* πυράδης, *Junt.* πυρόδεις habent. *M. du S.*

1. Μαλακῶς ἐνδιδόντος] Conf. ſupra T. I. *Apol. pro Merc.* c. 4. p. 712. καὶ ἐνδιδόντων φυγεῖν. Vel potius *Hermot.* c. 24. p. 763. ubi plane ſimilem phraſin ex Ariſtoph. *Plut.* 488. addidimus. Et infra *Tuxar.* c. 11. Ubi *Jenſ.* vim hujus verbi pluribus explicat. Oppoſitum ἐπιδιδόναι vide hac ipſa *Ver. Hiſt.* c. 6. *J.F.R.*

ἐποιούμεθα, καὶ [a] ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθὲς τὸ πέλαγος. Εἰκὸς δὲ ἀρχὴ κακῶν μειζόνων γίγνεσθαι πολλάκις ἡ πρὸς τὸ βέλτιον μεταβολή· καὶ γὰρ ἡμεῖς δύο μόνας ἡμέρας ἐν ὕδατι πλεύσαντες, τῇ τρίτῃ ὑποφαινούσης, πρὸς ἀνίσχοντα τὸν ἥλιον ἄφνω ὁρῶμεν θηρία καὶ [b] κήτη, πολλὰ μὲν καὶ ἄλλα, ἓν δὲ μέγιστον ἁπάντων, ὅσον σταδίων χιλίων καὶ πεντακοσίων τὸ μέγεθος· ἐπεὶ δὲ κεχηνὸς, καὶ πρὸ πολλοῦ παράπλουν τὴν θάλατταν, ἀφρῷ τε περικλυζόμενον, καὶ τοὺς ὀδόντας ἐκφαῖνον, πολὺ τῶν παρ' ἡμῖν φαλλῶν ὑψηλοτέρους, ὀξεῖς δὲ πάντας ὥσπερ σκόλοπας, καὶ λευκοὺς ὥσπερ ἐλεφαντίνους. ἡμεῖς μὲν οὖν τὸ ὕστατον ἀλλήλους προσειπόντες καὶ [c] περιβάλλοντες, ἐμένομεν· τὸ δὲ ἤδη παρῆν, καὶ ἀναῤῥοφήσαν ἡμᾶς, αὐτῇ νηὶ κατέπιεν. ὁ μέντοι ἔφθη [d] συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν, ἀλλὰ μέσης τῶν ἀραιωμάτων ἡ ναῦς εἰς τὸ εἴσω διεξέπεσεν.

praesenti copia praebuimus, & *in mare* nos abjicientes natavimus, forte enim serenitas erat, & tranquillum mare. Videtur vero majorum saepe malorum initium esse mutatio in melius. Etenim nos solos duo dies in mari cum navigassemus, illucescente tertio, ad orientem solem subito videmus belluas ac cetos, multos quidem etiam alios, unum vero omnium maximum mille & quingentorum stadiorum magnitudine, contra nos autem veniebat hians & longe ante se mare perturbans, spuma undique alludente, dentes exserens, multum phallis apud nos excelsiores, palorum instar omnes acutos, & eboris in modum candidos. Nos igitur ultimum allocuti & complexi nos invicem, expectare: at ille jam adest, & resorbens ipsa nos cum navi haurit. Neque tamen dentibus nos statim comminuit, sed per interstitia eorum navis illapsa est.

31. Cum

a Ἀποῤῥίψαντες] *Alii* ἀποβάντες *Coll.* Vulgatam servant Edd. omnes. b Κήτη] Κύτη L. c Περιβάλλοντες] Sic *Fl.* Περιλαβόντες ceterae. d Συναῤῥάξαι] Συναράξαι *Fl.*

7. Καὶ ἀποβάντες ἐνηχόμεθα] Γραι. καὶ ἀποῤῥίψαντες ἐνηχ. *G.*

19. Φαλλῶν] * Ἐν τῷ περὶ τῆς Συρίης θεοῦ λόγῳ † μέμνηται τῶν φαλλῶν τούτων, ἐφ' ὧν ἡ ἀναβαίνουσι λόγῳ ἀσκήσεως. εἰσὶ δὲ οἱ φαλλοὶ ἤτοι τριακοσιῶν ὀργυιῶν τὸ ὕψος. *V.*

* Hoc Scholion male olim ad verbum σκόλοπας relatum, jam in sedem suam retractum.

† Μέμνηται] Μίγνυται V. male. Et post φαλλῶν legebatur τινῶν pro τέτων· ac mox iterum τινὲς ante ἀναβαίνουσι, quod monente *Solano* delevi, & ὀργυιῶν pro vulgato ὀργυιᾶν dedi. *J. F. R.*

7. Ἀποῤῥίψαντες, ἐνηχόμεθα] Elliptice pro ἀποῤῥίψαντες ἑαυτοὺς ὡς τὸ νεῶς, ἐνηχόμεθα. Pariter *Lucas* in Act. Apost. XXVII. 43. *L. Bos.*

Ἀποῤῥίψαντες] Vide etiam Ἀλ. c. 9. *M. du S.*

Ἀποῤῥίψαντες] Adscripserat *Soulius* aliquem conjectasse, forsan ἀποῤῥυψόντας legendum. Sed ἀποῤῥύψοντας voluit, a ῥύπτω *abjergo*, *sordes abluo*, tumque profecto non male quidem; verum vulgata non est movenda, nam & sic in loco N. T. quem *L. Bos* indicat, ἐκέλευσε — ἀποῤῥίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι. *J. F. R.*

19. Φαλλῶν] Idem vid. supr. c. 22. *M. du S.*

Φαλλῶν] Quales describit in lib. de Dea Syria noster. *J. M. G.*

20. Σκόλοπας] Conf. supr. de *Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

22. Περιβάλλοντες] *Fl.* optime. Reliquae περιλαβόντες. *M. du S.*

Περιβάλλοντες] *Florentinam* eo lubentius secutus sum, quod hoc verbum de amplexantibus & osculantibus proprie usurpatur. Sic *Long. Past.* IV. 125. (Ed. *Moll.* p. 133. numero per errorem typothetarum depravato) ἤτοι πάντες περιέβαλλον, κατεφίλουν χαίροντες, & L. IV. p. ult. Δάφνις τε ἡ χλόη περιέβαλλον ἀλλήλους. Nec refert illic laetitiae signum esse, hic metus & valedicentium; valedicentes enim aeque se amplexantur ac gratulantes. Ne plura in re nota congeram. *J. F. R.*

25. Συναῤῥάξαι τοῖς ὀδοῦσιν] Contra mentem Luciani reddunt haec verba: *At dentibus non confregit prius, quam per eorum raritatem intro navis decidisset.* Contra mentem Luciani, inquam, nam navis illa prorsus non fuit confracta, nec dentibus belluae, nec in ejus

31. Cum vero intus jam essemus, primo tenebrae, neque videbamus quidquam. Postea illo hiante, videmus cetum magnum, (*specum alvi*) & latum undique & altum, satis capacem, ut decies mille hominum in eo urbs habitaretur. Projecti in medio & pisces minores, & animalia multa alia concisa, & navigiorum vela atque ancorae, & hominum ossa & sarcinae. In medio & terra & colles erant, ut mihi videbatur, de limo quem glutiebat considentes. Igitur silva in illis & omnigenae arbores nascebantur, & olera germinaverant, cultisque omnia similia. Ambitus terrae illius stadia ducenta quadraginta. Videre autem erat marinas aves, laros, Halcyones, quae pullos in arboribus educerent.

32. Tunc quidem igitur abunde ploravimus. Deinde vero, excitatis a me sociis, navem firmavimus, atque igni silicibus excusso, coenam de his, quae ad manum essent, paravimus: jacebant autem

Ἐπεὶ δὲ ἔνδον ἦμεν, τὸ μὲν πρῶτον, σκότος ἦν, καὶ οὐδὲν ἑωρῶμεν· ὕστερον δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἰδόμεν [e] κῆτος μέγα, καὶ πάντη πλατὺ, καὶ ὑψηλὸν, ἱκανὸν μυριάνδρῳ πόλει ἐνοικεῖν. ἔκειντο δ' ἐν μέσῳ καὶ μικροὶ ἰχθύες, καὶ ἄλλα πολλὰ θηρία συγκεκομμένα, καὶ πλοίων ἱστία καὶ ἄγκυραι, καὶ ἀνθρώπων ὀστέα, καὶ φορτία· κατὰ μέσον δὲ, καὶ γῆ, καὶ λόφοι ἦσαν, ἐμοὶ δοκεῖν, ἐκ τῆς ἰλύος ἣν κατέπινε συνιζάνουσα. ὕλη δὴ ἐπ' αὐτοῖς, καὶ δένδρα παντοῖα ἐπεφύκει, καὶ λάχανα ἐβεβλάστηκει, καὶ ἐῴκει πάντα ἐξειργασμένοις. περίμετρος δὲ τῆς γῆς στάδιοι διακόσιοι καὶ τεσσαράκοντα. ἦν δὲ ἰδεῖν καὶ ὄρνεα τὰ θαλάττια, λάρους, καὶ Ἀλκυόνας, ὅπου τὰ δένδρων νεοττεύοντα.

Τότε μὲν οὖν ὅπου πολὺ ἐδακρύομεν· ὕστερον δὲ ἀναστήσας τοὺς ἑταίρους, τὴν μὲν ναῦν ὑπεστηρίξαμεν· αὐτοὶ δὲ τὰ πυρεῖα συντρίψαντες, καὶ ἀνακαύσαντες, δεῖπνον ἐκ τῶν παρόντων ἐποιούμεθα. παρέκειτο δὲ ἄφθονα καὶ

[e] Κῆτος] Sic *Fl.* Κῆτος cett.

46. Τὰ πύρεια συντρίψαντες] Τοὺς πυριτοβολίτας λίθους λέγει. *V.*

ejus ventre, sed integra iterum emissa, quando mortua erat bellua, ut videre est in principio L. 2. *Ver. Hist.* Voluit autem Lucianus his verbis indicare, os ejus belluae, & vacua inter dentes spatia adeo vasta fuisse, ut opus non esset dentibus prius confringere navim, & sic per partes eam absorbere, sed integram navim illaesam per dentium raritates facile potuisse transire. Vertas igitur locum: *non vero dentibus prius comminuit, sed per eorum interstitia navis in ventrem decidit.* Haec in *Obs. Crit.* p. 52. *L. Bos.*

Συναρράξαι] Nihil mutandum. Jam olim observarunt Grammatici saepius duplicari hic literam P. Adde etiam Ps. β. prope finem. *M. du S.*

30. Κῆτος] Ferri non potest κῆτος. Lege itaque cum *Fl.* κῦτος. Vide tamen *Breerwood* pag. 133. *Of long.* &c. *M. du S.*

Κῆτος] Lubens adripui scripturam Florentinae; nam vulgata κῆτος, *cete*, sensum exhibet satis absurdum: Etsi enim vel omnia hujus historiae commenta merito absurda dixeris, tamen orationis nexus non debet esse absurdus. Nihil autem in sequentibus est, unde liqueat, homines in *Cete* sedentes, alium *cetum* vidisse. Sed quid simplicius est, quam ut in eo latentes, partes ejus internas perlustrarint? Quare κῦτος hic intelligo *tartareum capacis alvi specum*, ut Phaedr. loquitur IV. 5. quem tum perspicere dabatur, cum bellua hiaret, lumenque ante negatum per os admitteret. Est vero κῦτος proprie alveus navis, vid. *Polluc.* Onom. I. 87. p. 58. Et *venter*, vid. notam *Kuhnii*. Ediderunt autem in *Polluce* κύτος prima acuta, cum tamen fateantur, Mss. habere κῦτος. At versa vice L. 2. p. 171. κῦτος dedere, quum Mss. ibi κύτος legere adfirmet editor. Quod quidem cur factum, non video; nam si differentiam statuissent, quod posteriore loco *cranii capacitas* significetur, monuissent forsan. Verum nihil differentiae video, quum de quavis capacitate vas ingens referente, dicatur; nec adeo moror accentum, qui in syllaba ancipiti interdum ab aliis fit circumflexus, ab aliis acutus. Mallem tamen κῦτος utroque loco, ex analogia, ut μῦθος, νῖκος & similia, quae circumflecti amant. Verbo Cl. *Gesn.* ad vulgatam est composita, ideo reliqui eam, sed mutatae lectionis versionem ei adjiciens, ne mihi nimis sumsisse dicar. *J. F. R.*

34. Ὀξίνας] Ὀξίνας

καὶ παμπόλλα κρέα τῶν ἰχθύων, καὶ ὕδωρ ἔτι τὸ ἐκ τῆς ἐσφόρας εἴχομεν. τῇ ὑπερῃ δὲ ἀναστάντες εἰ πόθεν ἀναχάνοι τὸ κῆτος, ἑωρῶμεν ἄλλοθι μὲν ὄρη, ἄλλοθι δὲ μόνον τὸν οὐρανὸν, πολλάκις δὲ καὶ νήσους. καὶ γὰρ ἠθανόμεθα, φερομένους αὐτοῦ [a] ἐξέως πρὸς πᾶν μέρος τῆς θαλάττης. ἐπειδὴ δὲ ἐθάδες τῆς ἑστιάσεως ἐγιγνόμεθα, λαβὼν ἑπτὰ τῶν ἑταίρων, ἐβάδιζον ἐς τὴν ὕλην, θεησόμενος τὰ πάντα βουλόμενος. ὑπὸ δὲ ὅλους πέντε διελθὼν σταδίους, εὗρον ἱερὸν Ποσειδῶνος, ὡς ἐδήλου ἡ ὑπογραφὴ, καὶ μετ' οὐ πολὺ, καὶ τάφους πολλοὺς, καὶ στήλας ἐπ' αὐτοῖς, πλησίον τε, πηγὴν ὕδατος διαυγοῦς, ἔτι δὲ καὶ κυνὸς ὑλακὴν ἠκούομεν, καὶ καπνὸς ἐφαίνετο πόρρωθεν, καί τινα καὶ ἔπαυλιν εἰκάζομεν.

Σπουδῇ οὖν βαδίζοντες, ἐφιστάμεθα πρεσβύτῃ καὶ νεανίσκῳ, μάλα προθύμως πρασιάν τινα ἐργαζομένοις, καὶ ὕδωρ ἀπὸ τῆς πηγῆς ἐπ' αὐτὸν διοχετεύουσιν· ἡσθέντες οὖν ἅμα, καὶ φοβηθέντες, ἔστημεν· καὶ εἰκότως ταὐτὸν ἡμῖν ὡς τὸ εἰκὸς παθόντες, ἄναυδοι παρειστήκεσαν· χρόνῳ δὲ ὁ πρεσβύτης ἔφη, τίνες ὑμεῖς ἄρα ἐστὲ ὦ ξένοι; πότερον, ἔφη, τῶν ἐναλίων δαιμόνων, ἢ ἄνθρωποι δυστυχεῖς, ἡμῖν ὁμοπλήσιοι; καὶ γὰρ ἡμεῖς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ ἐν γῇ τραφέντες, νῦν θαλάττιοι γεγόναμεν, καὶ συνηχόμεθα τῷ θηρίῳ τούτῳ, οὐδ' ὁ πάσχομεν ἀκριβῶς εἰδότες. τεθνάναι μὲν γὰρ εἰκάζομεν, ζῆν δὲ πιστεύομεν. πρὸς ταῦτ' ἐγὼ εἶπον, καὶ ἡμεῖς τοι ἄνθρωποι νεήλυδες, ὦ [b] πάτερ, ἐσμὲν, αὐτῷ σκάφει πρώην καταποθέντες. προήλ-

copiosae & omnis generis carnes piscium; aquam vero de Lucifera adhuc habebamus. Postridie cum surrexissemus, quoties hiaret cetus, vidimus alias quidem montes, alias caelum solum, saepe etiam insulas; sensimusque adeo, ferri illum celeriter in omnes maris partes. Cum jam hujus commorationis consuetudinem quandam contraxissemus, assumtis septem sociis, in silvam ingressus sum, perspecturus omnia. Quinque nondum integra stadia progressus, Neptuni templum inveni, ut indicabat inscriptio: neque multo post sepulcra etiam multa, & in iis columellas, atque in proximo fontem aquae pellucidae. Adhaec canis latratum audivimus, & fumus apparuit e longinquo. Habitationem etiam conjicere quandam potuimus.

33. Diligenter igitur progressi, seniori cuidam & juveni adstitimus, studiose exercentibus hortum olitorium, atque de fonte aquam in eum derivantibus. Delectati simul & territi constitimus: & illi quoque eadem qua nos ratione, ut facile est ad existimandum, affecti, voce intercluſa stabant. Post moram aliquam senex, *Qui vos igitur estis*, inquit, *hospites? Utrum marini quidam daemones, an homines infelices, nobis similes? Etenim nos quoque homines nati & in terra nutriti marini jam facti sumus, & cum bellua hac, quae nos continet, natamus, nec accurate, quid de nobis fiat, scientes: mortuos enim nos esse conjicimus, vivere tamen credimus.* Ad haec ego, *Et nos sane*, inquam, *homines novi advenae sumus, pater, ipsa cum navi nudius tertius hausti.* Mo-

[a] Ὀξέως] Ὀξέος *Fl.* male. [b] Πάτερ] Πάτερ σοι aliquem conjicere legendum notat *M. du S.* Sed nulla Ed. id habet. *Fl.* vero ὦ πάτερ ἄνθρωποι. ita ut ἄνθρωποι bis legatur.

54. Ὀξέως] Florentinae lect. ὀξέος malam esse, vid. mox cap. 40. f. *M. du S.*

81. Τοι] Quid haec particula saepe in oratione, quasi supervacanea, valeat, tamen non ignoro. At hoc quidem in hoc loco legendum censeo, σοι. *M. du S.*

82. Αὐτῷ σκάφει — καταποθέντες] Pro σὺν αὐτῷ σκάφει. Ita quoque *Alciphr.* I. Ep. 2. p. 12. ἀφεὶς τὸ φορτίον αὐτοῖς ἰχθύσιν, ἀφεὶς δὲ & ἡμᾶς αὐτῷ τῷ σκάφει. Ad quae verba Cl. *Bergler.* plura similia adfert, quae nec repetam, nec augebo, quia notâ. *J. F. R.*

90. Ὁ δὴ, ὃ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν &c.] A scopo aber-

Modo vero progreſſo ſumus, exploraturi haec ſe ſilva quomodo habeat: multa enim & prolixa videbatur. Duxit autem nos genius aliquis, te ut videremus, diſceremusque, non ſolos nos in hac includi bellua. Sed enarra tuam nobis fortunam, qui ſis, & qua ratione huc intraveris? Ille vero negavit, ſe prius vel dicturum nobis, vel quidquam a nobis quaeſiturum, quam hoſpitali nos munere, prout copia jam eſſet, impertiiſſet, aſſumtosque nos in domum deduxit, quam ſibi fecerat uſibus ſatis commodam, & lectos in ea ſtruxerat, paraveratque reliqua. Hic cum appoſuiſſet nobis olera & arboreos fructus, & piſces, vinumque miniſtraſſet, ſatiatos interrogavit, quid nobis accidiſſet? Hic ego ordine enarravi omnia, tempeſtatem, & quae in inſula contigerant, & navigationem per aëra, & bellum, & reliqua ad deſcenſum usque in piſcem.

34. Ille vero admiratus ſupra modum, viciſſim ipſe ſuas res enarravit, ſic exorſus: *Genere, Hoſpites, ſum Cyprius. Mercaturae cauſſa patria egreſſus cum filio, quem videtis, & ſervis multis aliis, in Italiam navigavi, onera varia magna navi vehens, quam in ore ceti ſolutam forte vidiſtis. Ac ad Siciliam usque feliciter navigavimus. Inde vero valido vento abrepti, tertio die in Oceanum delati ſumus. Hic incidentes in cetum & viri cum nave glutiti, duo nos, mortuis reliquis, ſervati ſumus. Sepultis vero ſociis, atque aede Neptuno aedificata, hanc vitam vivimus, olera in horto colentes, in reliquo ci-*

ϑομεν δὲ νῦν, βελόμενοι μαθεῖν τὰ ἐν τῇ ὕλῃ ὡς ἔχει. πολλὴ γάρ τις ἡ λάσιος ἐφαίνετο. δαίμων δέ τις ὡς ἔοικεν ἡμᾶς ἤγαγε, σέ τε ὀφομένους, καὶ εἰσομένους ὅτι μὴ μόνοι ἐν τῷδε [c] καθειργμεθα τῷ θηρίῳ· ἀλλὰ φράσον ἡμῖν τὴν σεαυτοῦ τύχην, ὅστις ὢν, καὶ ὅπως δεῦρο εἰσῆλθες· ὁ δὲ, ὑπ πρότερον, ἔφη, ἐρεῖν ἢδὲ πεύσεσθαι παρ' ἡμῶν, πρὶν ξενίων τῶν παρόντων μεταδῶναι· καὶ λαβὼν ἡμᾶς ἦγεν ὅπι τὴν οἰκίαν, ἐπεποίητο δὲ αὐτάρκη, καὶ στιβάδας ἐνωκοδόμητο, καὶ τἆλλα ἐξήρτιτο· παρατεθεὶς δὲ ἡμῖν λάχανά τε, καὶ ἀκρόδρυα, καὶ ἰχθῦς, ἔτι δὲ καὶ οἶνον ἐγχέας, ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν· κἀγὼ πάντα ἐξῆς διηγησάμην, τόν τε χειμῶνα, καὶ τὰ ἐν τῇ νήσῳ, καὶ τὴν ἐν τῷ ἀέρι πλοῦν, καὶ τὸν πόλεμον, καὶ τἆλλα, μέχρι τῆς ἐς τὸ κῆτος καταδύσεως.

Ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' αὑτὸν διεξῄει, λέγων, Τὸ μὲν γένος εἰμὶ, ὦ ξένοι, Κύπριος· ὁρμηθεὶς δὲ κατ' ἐμπορίαν ἀπὸ τῆς πατρίδος μετὰ παιδὸς, ὃν ὁρᾶτε, καὶ ἄλλων πολλῶν οἰκετῶν, ἔπλεον εἰς Ἰταλίαν, ποικίλον φορτίον κομίζων ὅπι νεὼς μεγάλης, ἣν ὅπι τόμαλι τοῦ κήτους ἀφανελυμένην ἴσως ἑωράκατε. μέχρι μὲν οὖν Σικελίας, εὐτυχῶς διεπλεύσαμεν. ἐκεῖθεν δὲ ἁρπασθέντες ἀνέμῳ σφοδρῷ, τριταῖοι ἐς τὸν Ὠκεανὸν [d] ἀπήχθημεν, ἔνθα τῷ κήτει περιτυχόντες, καὶ ἀνταναδραμόντες, δύο ἡμεῖς, τῶν ἄλλων ἀποθανόντων, ἐσώθημεν· θάψαντες δὲ τοὺς ἑταίρους, καὶ ναὸν τῷ Ποσειδῶνι δειμάμενοι, τοῦτον τὸν βίον ζῶμεν, λάχανα μὲν κηπεύοντες, ἰχθῦς δὲ σι-

[c] Κατειργμεθα] Κατειργόμεθα *Fl.* Sed vulgatam ſervant *J. H. P.* &c. & *Cod. P.* [d] Ἀπήχθημεν] Nihil a vulgata abire *Fl. J. H.* notat *Solanus.*

erravit, qui haec ita tranſtulit; *ille vero, non prius dicam*, inquit, *nec intelligetis ex me, quam hoſpitio excepti praeſentibus bonis fruamini.* Senſus eſt: *ille vero negavit ſe dicturum, aut ex nobis ſciſcitaturum eſſe prius, quam hoſpitalia ſua quae habebat, nobis impertiiſſet.* Et hoc velle Lucianum, liquet ex iis quae ſequuntur: ἐπειδὴ ἱκανῶς ἐκορέσθημεν, ἐπυνθάνετο ἃ ἐπεπόνθειμεν. Et inferius, ὁ δὲ ὑπερθαυμάσας, καὶ αὐτὸς ἐν μέρει τὰ καθ' ἑαυτὸν διεξῄει. *L. Bos.*

σιτούμενοι καὶ ἀκρόδρυα. πολλὴ δὲ ὡς ὁρᾶ- 20 bo piſcibus nutentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam
τε ἡ ὕλη, καὶ μὴν καὶ ἀμπέλους ἔχει πολ-
λὰς, ἀφ' ὧν ἥδιστον οἶνον γίγνεται· καὶ τ
πηγὴν δὲ ἴσως εἴδετε καλλίστην καὶ ψυχρο-
τάτην ὕδατος. εὐνὴν δὲ ἀπὸ τῶν φύλλων
ποιούμεθα, καὶ πυρὶ ἀφθόνῳ χρώμεν, καὶ ὄρνεα 25 foliis, & igne utimur copioſo, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur
δὲ θηρεύομεν τὰ εἰσπετόμενα, καὶ ζῶντας
ἰχθῦς ἀγρεύομεν ἐξιόντες ὅπου τὰ βραγχία
τῷ θηρίῳ, ἔνθα καὶ λουόμεθα, ὁπόταν ὅπου-
θυμήσωμεν. καὶ μὴν καὶ λίμνη ὑπόρρυτος ἐστὶν
ἁλμυρὰ, σταδίων εἴκοσι τὸν περίμετρον, 30 ces alens omnigenos, in quo natamus etiam,
ἰχθῦς ἔχουσα παντοδαπούς. ἐν ᾗ καὶ νηχόμε-
θα, καὶ πλέομεν ὅπου σκάφος μικρὸν, ὃ ἐγὼ
ἐναυπηγησάμην· ἔτη δὲ ἡμῖν ἐστὶ τ καλα-
πόσεως [a] ταῦτα ἑπτὰ καὶ εἴκοσι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα ἴσως φέρειν δυνάμεθα· 35 35. Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt
οἱ δὲ γείτονες ἡμῖν, καὶ πάροικοι, σφόδρα
χαλεποὶ, καὶ βαρεῖς εἰσιν, ἀμικτοί τε ὄν-
τες, καὶ ἄγριοι. ἦ γάρ, ἔφην ἐγὼ, καὶ ἄλλοι τι-
νές εἰσιν ἐν τῷ λήτῃ; πολλοὶ μὲν οὖν, ἔφη, καὶ

bo piſcibus nutentes & arborum fructibus. Silva autem, ut videtis, prolixa, vites etiam habet multas, de quibus vinum fit ſuaviſſimum. Et fontem forte vidiſtis pulcherrimae aquae & frigidiſſimae. Cubilia facimus de foliis, & igne utimur copioſo, & aves aucupio capimus involantes, & vivos piſcamur piſces, exeuntes in branchia beluae, ibi etiam ubi volumus lavamus: nam & lacus non porro eſt ſalſus, viginti ſtadiorum ambitu, piſces alens omnigenos, in quo natamus etiam, & in parva ſcapha navigamus, quam ego fabricatus ſum. Anni nobis proceſſerunt, a quo hauſti ſumus, ſeptem & viginti.

Ac reliqua ferre forte poſſumus: aſt vicini noſtri, qui juxta habitant, difficiles admodum & graves ſunt, inſociabiles atque feri. Ecquid enim, inquam, *alii quoque ſunt in ceto? Multi vero*, inquit, *iique inhoſpi-*

[a] Ταῦτα] Et hic *Fl. J.* & *H.* cum vulg. facere notat *Solan.*

28. Λουόμεθα] Huc pertinet quod Clar. *Jenſ.* in Lect. Lucian. p. 11. & 12. monuit ſcribens: Λοῦμαι, inquit *Thomas Mag.* πάντες Ἀττικοὶ, καὶ λοῦσθαι. Sed & Λούομαι habet *Lucian.* in Ver. Hiſt. p. 337. (i. e. hoc loco) Haec ille. *Ariſtoph.* vero amat λοῦσθαι & λούμενος dicere, ἀπίλου tamen pro ἀπέλουτ *Biſetus* ait metri cauſſa dictum, vid. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 9. Ex uno autem Luciani loco nihil conficitur, dices; cum alibi plerumque in aor. & fut. hoc verbo utatur, ubi contractio locum non habet: ſed & T. I. *Nigr.* c. 13. p. 52. λουόμενος non λούμενος ſine varietate legitur, nec non poſtea; quare rurſum ajo, non ὑπεραττικίζειν Lucianum. *J. F. R.*

45. Τριτωνομόρφητες τὰ μὲν ἄνω ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω τοῖς γαλεώταις] Interpres: *Tritonomendetes, ſuperioribus partibus ſimiles hominibus, inferioribus vero felibus.* male. γαλεῶται hic non ſunt feles, ſed piſces, qui γαλεῶται dicuntur, & alio nomine ξιφίαι, Latinis etiam *Xiphiae.* Sed ratio compoſitionis hujus vocis quae? Triton fingitur quidem monſtrum marinum, ſuperiore parte hominem referens, ſed μένδης eſt hircus, ſive ipſe Pan. Vide *Herodot.* lib. 11. c. 46. & *Suidam.* Mihi non liquet. quaerant otioſi. Quid enim μένδης cum Xiphia aut etiam fele, ſi id malis, habet commune? *J. G. G.*

Τριτωνομόρφητες] Τριτωνομόρφητες appellatio monſtri ex Tritone, marino homine, & hirco compoſiti, quem Μένδητα eſſe Aegyptiis, notum ex Herodoto. Sed quid ad hunc γαλεώτης, ſive *ſtellionem* dicas, ſive *felem*, ſive *muſtelam* denique? Itaque metuo, ne hic etiam lacuna ſit, ut modo circa Ἀστροράκας obſervatum eſt. *J. M. G.*

48. Θυννοκέφ.] In *S.* κωνοκέφαλοι. In reliquis Θυνοκεφ. quod ego cur mutarim, manifeſtum eſt; vide etiam c. 38. *M. du S.*

Θυννοκ.] Θυνοκέφαλοι *Aldus*, quod ortum videtur ex Θυννοκέφαλοι, q. d. *thunnicipites. Thunnus* piſcis nobilis, cum *cancris* commode jungitur. Si allegoriam ſpectes, notum eſt brutum quemdam impetum multitudinis ea imagine notari. Sed deinde ipſe quoque *Aldus* dedit Κωνοκεφάλους. Et κώνα quoque piſcem eſſe, notum. *J. M. G.*

Θωνοκέφαλοι] Etſi *Pariſina* Κυνοκέφαλοι praeferebat, tamen in verſione *Thynocephali*, expreſſum erat, unde facile paret quid edi voluerit. *J. F. R.*

50. Ἑαυτοὺς] Et ſic legere Florentinam cum *Junt.* notaverat *Solanus.* Quid tum? non enim opus erat aliam lectionem quaerere. ἑαυτοὺς enim ſic amare poni pro ἀλλήλους *ſe invicem*, vel *mutuo*, niſi ſatis notum eſt, vid. ex veteri Lexico, in *Biblioth. Coslin.* p. 233. quod ait; ἑαυτοὺς, ἀντὶ τοῦ ἀλλήλους, οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι. Adde *Thucyd.* IV. 25. p. 253. f. καὶ ξυμπαρακελευόμενοι αὐ ἑαυτοῖς, *& ſe mutuo adhortati.* *J. F. R.*

Ibid. Πεποιημένοι] Active hic ponitur, ut εὐρημένη ſimiliter active ap. *Alciphr.* I. ep. 8. καὶ δίομαι τὸ λῷον εὑρημένην συμβουλεῦσαι. Ubi Cl. *Bergl.* bene monet, prae-

hospitales, & figura horribili. Occidentales enim partes silvae & versus caudam sitas, Tarichanes (Salsamentarii) *habitant, gens anguillinis oculis, & vultu cancrino, pugnax, audax, crudivora. Alterum vero latus, ad parietem dextrum, Tritonomendetes tenent, superiori parte hominibus similes, inferiore autem mustelis. Minus tamen hi injusti sunt reliquis. Sinistra vero Carcinochires,* (cancrimani) *& Thynnocephali* (canicipites) *qui belli societatem atque amicitiam inter se fecere. Mediterranea habitant Paguradae & Psittopodes, bellicosum genus & cursu valens maxime. Orientales vero & vicinae ori partes, desertae sunt majorem partem, quod mari alluuntur. Tamen haec ego habeo Psittopodibus vectigal pendens quingenta quotannis ostrea.*

36. *Ac talis quidem est regio. Nobis vero videndum est quomodo possimus tot contra gentes pugnare, & victum quomodo quaeramus.*

ἄξενοι, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλόκοτοι. τὰ μὲν γὰρ ἑσπέρια καὶ ὑραῖα τῆς ὕλης, Ταριχᾶνες οἰκοῦσιν, ἔθνος ἐγχελυωπὸν, καὶ καραβοπρόσωπον, μάχιμον, καὶ θρασὺ, καὶ ὠμοφάγον. τὰ δὲ τῆς ἑτέρας πλευρᾶς, τῆς δεξιὸν τοῖχον, Τριτωνομενδύδηται, τὰ μὲν ἄνω, ἀνθρώποις ἐοικότες, τὰ δὲ κάτω, τοῖς γαλεώταις· ἧττον μέντοι ἀδικοί εἰσι τῶν ἄλλων. τὰ λαιὰ δὲ, Καρκινόχειρες, καὶ [b] Θυννοκέφαλοι, συμμαχίαν τε καὶ φιλίαν πρὸς ἑαυτοὺς πεποιημένοι. τὴν δὲ μεσόγαιαν νέμονται Παγουρίδαι, καὶ [c] Ψιττόποδες, γένος μάχιμον, καὶ δρομικώταλον. τὰ ἑῷα δὲ πρὸς αὐτῷ τῷ ὁμαλῷ, τὰ πολλὰ μὲν, ἔρημά ἐστι, προσκλυζόμενα τῇ θαλάττῃ. ὅμως δὲ ταῦτα ἐγὼ ἔχω, φόρον Ψιττόποσιν ἑκατοντελῶν ἑκάστου ἔτους, ὄστρεα πενταπόσια.

Τοιαύτη μὲν ἡ χώρα ἐστὶν· [d] ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως [e] δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως [f] βιοτεύσομεν. πόσοι δ',

b Θυννοκέφαλοι] Sic editum ex correctione *Solani*. Θυνοκέφαλοι *J. Ald. B2. H. Fl.* Κυνοκέφ. *P.* & *S.* *c* Ψιττόποδες] Sic Edd. omnes. Ψηττόποδες *Graev.* Ψυττόποδες *Solan.* *d* Ἡμᾶς] Ὑμᾶς *Fl.* sola. *e* Δυνησόμεθα] Ita habere *J. Fl. H. B2. S.* & *P.* notat *M. du S.* *f* Βιοτεύσομεν] Esse constantem lect. notat Idem. Sed *Jensio* monente ego correxi.

praeter alios sic saepe *Demosthenem* loqui, ut ὑρημένοι τιμὰς. &c. Noster supra *Deor. Dial.* XIV. fin. θητὸν πεποιημένον τοῦ ἱμάρμου. Ac non semel alibi; quae loca indicabit Cl. *Jens.* ad *Tyrannicid.* Ita οἱ κεκτημένοι dicebantur Athenienses qui praedia possidebant, & qui servos. Licet & alibi id signif. quod possidetur. Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* Plut. 4. Ibid. vers. 7. ὠνημένος, *qui emerat*, cum etiam sit, qui *emtus* est; vide commentt. Sed & praeterita passiva aliorum modorum interdum sic ponuntur, ut *Herodian.* I. 13. ἰδεδούλωντο δὲ πᾶσαν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν — ἀπάλληλοι — σώματος ἡδοναί. *Subjugabant omnem ejus animam aliae ex aliis voluptates.* Permulta ejusmodi congerere liceret. Sed haec jam sufficiant. *J. F. R.*

51. Ψιττόποδες, γένος μάχιμον & δρομικώταλον] *Psittopodes genus bellicosum & velocissimum.* forte ψηττόποδες, qui habebant pedes instar passerum. a ψῆττα passer sc. marinus. *J. G. G.*

Ψιττόπ.] Vera hujus nominis scriptura ex phrasi petenda est admodum insolenti, quae in Lex. c. 3. legitur. ἀγρὸν δὲ ἐχόμην Ψύτταν καλατείνας, οἶδα δὲ ὡς φίλαγρός εἰμι, quod non est, ut visum fuit *Micyllo* somnianti vertere, *sed rus ibam, ubi ripae aggerem protendi*; sed ut recte *Benedictus*, *contento cursu rus ivi.* Unde lux *Hesychio* in voce ψύτλα. Sed vide quae ad eum locum annotata reperies: aut saltem adi *Epist. Sat. ad div.* c. 5. ubi haec verba, sic emendata, leges. ὧς δὲ ἔλαφος ὀπτώμενοι μέλαξι θρασμὸν βουλεύσουσιν ἐκ τοῦ ὀπτανείου ἐς τὸ ὄρος. καὶ ὄρνις ψύτταν καλατεύσασα ἄπτεροι αὐταὶ, παρ' αὐτοὺς τοὺς πέντας ἐκπετήσονται. Lege itaque Ψυττόποδες, non, ut in omnibus libris legitur, Ψιττόποδες. Rationem hanc esse nominis etiam ex eo, quod addit Lucianus, cum vocat γένος δρομικώτατον, patet. *M. du S.*

Ψιττόποδες] Legendum videtur Ψηττόποδες ut cum παγουρίδαις socientur melius: piscium enim nomina Ψῆττα & Πάγουρος. Ψίττα quid hic sibi velit, equidem nondum intelligebam. Ψῆτταν etiam adhibet noster Anac. 549. Sed tanto minus aliquid mutare ausim, quia saepius idem nomen eodem modo scriptum recurrit. *J. M. G.*

59. Βιοτεύσομεν] Patet vel me tacente, Lucianum scripsisse, ἡμᾶς δὲ χρὴ ὁρᾶν ὅπως δυνησόμεθα τοσούτοις ἔθνεσι μάχεσθαι, καὶ ὅπως βιοτεύσομεν. non, ut editum est, βιοτεύσομεν. *Est autem operae pretium ut prospiciamus, quo modo cum tot gentibus congredi poterimus, & qua ratione victuri simus.* *J. J.*

δ', ἔφην ἐγὼ, ὅτοι πάντες εἰσί; πλείους, ἔφη, ἢ χιλίων. ὅπλα δὲ τίνα εἰσὶν αὐτοῖς; ἥδεν, ἔφη, πλὴν ὀστᾶ τῶν ἰχθύων. ἰκεῖν, ἔφην ἐγὼ, ἄριστ' ἂν ἔχοι ἡμῖν μάχης ἐλθεῖν αὐτοῖς, ἅτε ὄντων ἀνόπλοις, αὐτός γε ὡπλισμένους. εἰ γὰρ κρατήσομεν αὐτῶν, ἀδεῶς τολοιπὸν οἰκήσομεν. ἔδοξε ταῦτα. καὶ ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν παρεσκευαζόμεθα. αἰτία δὲ τῷ πολέμῳ ἔμελλεν ἔσεσθαι, τῷ φόρῳ ἡ οὐκ ἀπόδοσις, ἤδη τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης. καὶ δὴ οἱ μὲν ἔπεμπον, τὰ δασμὸν ἀπαιτοῦντες· ὁ δὲ, ὑπερηφανῶς ἀποκρινόμενος, ἀπεδίωξε τοὺς ἀγγέλους. πρῶτον οὖν οἱ Ψιττόποδες, καὶ οἱ Παγουρίδαι, χαλεπαίνοντες τῷ Σκινθάρῳ (τοῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο) μετὰ πολλοῦ θορύβου ἐπῆσαν.

Ἡμεῖς δὲ, τὴν ἔφοδον ὑποπτεύοντες, [a] ἐξαυλισάμενοι, ἀνεμένομεν, λόχον τινὰ προτάξαντες ἀνδρῶν πέντε καὶ εἴκοσιν. εἴρητο δὲ αὐτοῖς ἐν τῇ ἐνέδρᾳ, ἐπειδὰν ἴδωσι παρελθόντας τοὺς πολεμίους, ἐπανίστασθαι καὶ ὅτως ἐποίησαν. ἐπαναστάντες γὰρ, κατόπιν ἔκοπτον αὐτούς, καὶ ἡμεῖς δὲ καὶ αὐτοὶ, πέντε καὶ εἴκοσι τὸ ἀριθμὸν ὄντες, καὶ γὰρ καὶ ὁ Σκίνθαρος, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ, συνεστρατεύοντο, ἠντιάζομεν, καὶ συμμίξαντες θυμῷ καὶ ῥώμῃ, διεκινδυνεύομεν. τέλος δὲ, τροπὴν αὐτῶν ποιησάμενοι, κατεδιώξαμεν, ἄχρι πρὸς τοὺς φωλεούς. ἀπέθανον δὲ τῶν μὲν πολεμίων, ἑβδομήκοντα καὶ ἑκατὸν, ἡμῶν δὲ, εἷς, καὶ ὁ κυβερνήτης [b] τρίγλης πλευρᾷ παρεὶς τὸ μετάφρενον.

Ἐκείνην μὲν οὖν τὴν ἡμέραν, καὶ τὴν νύκτα, ἐπηυλισάμεθα τῇ μάχῃ, καὶ τρόπαιον ἐστή-

Quot vero, inquam, *hi omnes sunt? Mille*, inquit, *amplius. Quae sunt illis arma? Nulla*, inquit, *praeter spinas piscium. Igitur optimum*, inquam, *fuerit pugna cum illis congredi, inermibus nempe, nos qui arma habemus. Illos enim si vicerimus, sine metu deinde vivemus.* Sic placuit: digressique ad navem, nos paravimus. Causa belli futuri erat, vectigal non solutum, cujus jam dies instaret. Atque illi quidem misere tributum poscentes. Ille vero superbo cum responso nuntios repulit. Primum ergo Psittopodes & Paguradae irati, Scintharum (hoc enim nomen viro) magno tumultu invaserunt.

37. Nos vero suspicati invasionem, egressi domo expectamus, agmine praemisso virorum quinque & viginti, quibus praeceptum erat, ex insidiis, cum praetergressos viderent hostes, insurgerent. Et sic fecere. Insurgentes enim a tergo illos ceciderunt. Nos vero quinque & viginti numero & ipsi, cum Scintharus ipsiusque filius una pugnarent, occurrimus, animoseque & fortiter confligentes non sine periculo pugnavimus. Tandem vero in fugam versos persecuti sumus ad foveas suas usque. Ceciderunt hostium quidem centum & septuaginta: de nostris vero unus gubernator, costa triglae trajectus a tergo.

38. Illo igitur die ac nocte in pugnae loco mansimus, tropaeumque statuimus, spi-

a Ἐξαυλισάμενοι] Ἐξοπλισάμενοι alios legere dicunt *Coll.* Et sic habent marg. *A*1. P. & L. Ἐξαυλισάμενοι vero est in *Coll.* ipsis aeque ac in Edd. *Ald. J. Fl. H. P. B*2. & *S.* b τρίγλης] Sic recte *P. B*2. & *S.* Τρίγλης majore litera *r.* male *J. Ald. Fl. Fr. H.*

77. Ἐξοπλισάμενοι] Γρ. ἐξαυλισάμενοι. *G.*

69. Τῆς προθεσμίας ἐνεστώσης] Obscure versio Parisina: *jam pacti tempore imminente.* Sed προθεσμίαν esse *constitutum tempus*, ut in Epist. ad *Galat.* IV. 2. ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρὸς, producto hoc Luciani loco, alioque ex ejusd. *Nigrino*, *Plutarcho* item & *Æschine*, post alios docuit Rev. *Elsner.* ad N. T. l. c. *J.F.R.*

77. Ἐξο-

spina dorsi arida delphini erecta. Postridie vero etiam alii, cognita re adsunt; dextrum cornu tenentes Tarichanes duce Pelamo, sinistrum vero Thynnocephali, medium Carcinochires. Tritonomendetes enim quiescebant, neutris auxiliari volentes. Nos vero occurrentes illis circa Neptuni aedem, ad manus venimus, clamore utentes multo: resonuit autem speluncarum instar cetus. Illos autem in fugam versos utpote nudos persecuti in silvam, campum obtinuimus.

39. Neque multo post caduceatoribus missis & mortuos tollunt & agunt de amicitia. Sed nobis non placuit fedus: quin postridie ejus diei contra illos profecti confertim omnes delevimus, praeter Tritonomendetas. Hi enim quid fieret animadverso, cursu petitis branchiis in mare inde desilierunt. Nos vero tota lustrata regione, quae jam vacua esset hostibus, reliquo tempore metus expertes habitabamus, exercitationibus multum utentes & venatu, vineasque colentes, & fructum comportantes ex arboribus; & in universum similes videbamur hominibus in magno quodam carcere, unde fuga non est, delicate viventibus ac solutis. Annum igitur & menses octo ad hunc modum vixeramus.

40. Sed noni mensis die quinto decimo, circa secundam oris apertionem (semel enim in singulas horas hoc faciebat cetus, ut illis hiatibus signare horas possemus)

σαμεν, ῥάχιν ξηρὰν δελφῖνος ἀναπήξαντες. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ οἱ ἄλλοι αἰσθόμενοι παρῆσαν, τὸ μὲν δεξιὸν κέρας ἔχοντες οἱ Ταριχᾶνες, ἡγεῖτο δὲ αὐτῶν Πήλαμος, τὸ δ' εὐώνυμον, οἱ [c] Θυννοκέφαλοι, τὸ μέσον δέ, οἱ Καρκινόχειρες. οἱ γὰρ Τριτωνομένδητες ἐν ἡσυχίᾳ ἦγον, ἑτέροις συμμαχεῖν προαιρούμενοι. ἡμεῖς δὲ προαπαντήσαντες αὐτοῖς περὶ τὸ Ποσειδώνιον, προσεμίξαμεν, πολλῇ βοῇ χρώμενοι. ἀντήχησε δὲ τὸ κῆτος ὥσπερ τὰ σπήλαια. τρεψάμενοι δὲ αὐτοὺς, ἅτε γυμνῆτας, καὶ καταδιώξαντες ἐς τὴν ὕλην, τοὐλοιπὸν ἐπεκρατοῦμεν τῆς γῆς.

Καὶ μετ' ὀλίγον κήρυκας ἀποστείλαντες, νεκρούς τε ἀνῃροῦντο, καὶ περὶ φιλίας διελέγοντο· ἡμῖν δὲ οὐκ ἐδόκει σπένδεσθαι. ἀλλὰ τῇ ὑστεραίᾳ χωρήσαντες ἐπ' αὐτοὺς, πάντας ἄρδην ἐξεκόψαμεν, πλὴν τῶν Τριτωνομενδήτων. οὗτοι δὲ ὡς εἶδον τὰ γιγνόμενα, διαδραμόντες ἐκ τῶν βραγχίων, ἀφῆκαν [d] αὐτοὺς εἰς τὸν θάλατταν. ἡμεῖς δὲ τὸν χώραν ἐπελθόντες, ἔρημον ἤδη οὖσαν τῶν πολεμίων, τὸ λοιπὸν ἀδεῶς κατῳκοῦμεν, τὰ πολλὰ γυμνασίοις τε καὶ κυνηγεσίοις χρώμενοι, καὶ ἀμπελουργοῦντες, καὶ τὸν καρπὸν συγκομιζόμενοι τὸν ἐκ τῶν δένδρων. καὶ ὅλως, ἐῴκειμεν τοῖς ἐν δεσμωτηρίῳ μεγάλῳ καὶ [e] ἀφύκτῳ τρυφῶσι, καὶ λελυμένοις. ἐνιαυτὸν μὲν οὖν, καὶ μῆνας ὀκτὼ τοῦτον διήγομεν τὸν τρόπον.

Τῷ δ' ἐννάτῳ μηνὶ, πέμπτῃ ἱσταμένου, περὶ τὴν δευτέραν τοῦ στόματος ἄνοιξιν (ἅπαξ γὰρ δὴ τοῦτο κατὰ τὴν ὥραν ἑκάστην ἐποίει τὸ κῆτος), ὥστε ἡμᾶς πρὸς τὰς ἀνοίξεις τεχμαί-

c Θυννοκέφαλοι] Θυνν. *B2.* Κυνοκεφ. reliquae. *d* Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. *e* Ἀφύκτῳ] Sic jam recte Edd. Conf. supra *Dial. Deor.* XVII. & *Quom. Hist.* c. 62.

77. Ἐξαυλισ.] Sic *Coll.* P. & E. At impressi omnes ἐξαυλισάμβροι. *M. du S.*

Ἐξαυλισάμβροι] Vulgatam servavi, etsi ἐξαυλισάμβροι intellectu facilius est. Posset enim ἐξαυλισ. significare *e tentoriis, tuguriis, excisi*; quasi oppositum τῷ ἐναυλίζομαι. Et sic video Cl. *Gesnerum* accepisse; at non invenio auctoritatem; ideo suspectum habeo istud verbum, donec alibi invenero. *J. F. R.*

98. Θυννοκέφ.] Ut c. 35. Sed hic omnes, excepta *B2.* Κυνοκέφαλοι habent. *M. du S.*

Θυννοκέφαλοι] Confer omnino supra c. 35. *Parisina* hic iterum *κυνοκέφαλοι* cum reliqq. In versione tamen iterum quoque *Thynocephali*; quare, si vulgata supra erat movenda, etiam hic mutanda fuit. *J. F. R.*

μαίρεαλ τὰς ὥρας) ἐν ᾗ ἦν τῷ δευτέραν, ὡς ἔφην, ἀνοιξιν, ἄφνω βοή τε πολλὴ, καὶ θόρυβος ἠκούετο, ὥσπερ κελευσμάτων, καὶ εἰρεσίαι. ταραχθέντες οὖν, ἀνειρύσαμεν ἐπ' αὐτὸ τὸ στόμα τῆς θηρίου, καὶ στάντες ἐντὸς τῶν ὀδόντων καθεωρῶμεν [a] ἁπάντων ὧν ἐγὼ εἶδον θεαμάτων πολυθαυμαστότατον, ἄνδρας μεγάλους ὅσον ἡμιστάδιαίους [b] τὰς ἡλικίας, ἐπὶ νήσων μεγάλων πλοσπλέοντας, ὥσπερ ἐπὶ τριήρων. οἶδα μὲν ἀπίστοις ἐοικότα ἱστορήσων, λέξω δ' ὅμως. Νῆσοι ἦσαν ἐπιμήκεις μὲν, ὑ πάνυ δὲ ὑψηλαὶ, ὅσον ἑκατὸν στάδιον ἑκάστη τὸ πλείμηκες. ἐπὶ δ' αὐτῶν πλέον τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων ἀμφὶ τοὺς εἴκοσι καὶ ὀκτώ. τούτων δὲ οἱ μὲν παρ' ἑκάτερα τῆς νήσου καθήμενοι, ἐφεξῆς ἐκωπηλάτουν, κυπαρίσσοις αὐτοκλάδοις μεγάλαις, καὶ αὐτοκόμοις, ὥσπερ ἐρετμοῖς. κατόπιν δὲ ἐπὶ τῆς πρύμνης, ὡς ἐδόκει, κυβερνήτης ἐπὶ λόφου ὑψηλοῦ εἱστήκει, χαλκοῦν ἔχων πηδάλιον, [c] στάδιαῖον τὸ μῆκος. ἐπὶ δὲ τῆς πρώρας, ὅσον τεσσαράκοντα ὡπλισμένοι αὐτοῖς ἐμάχοντο, πάντα ἐοικότες ἀνθρώποις, πλὴν τῆς κόμης. αὐτὴ δὲ πῦρ ἦν, καὶ ἐκαίετο, ὥστε οὐδὲ κορύθων ἐδέοντο. ἀντὶ δὲ ἱστίων, ἄνεμος ἐμπίπτων τῇ ὕλῃ, πολλῇ ἐνέσῃ ἐν ἑκάστῃ, ἐκόλπου τε αὐτῷ, καὶ ἔφερε τὴν νῆσον, [d] ἢ ἐθέλοι ὁ κυβερνήτης. κελευστὴς δ' ἐφειστήκει αὐτοῖς, καὶ πρὸς τὴν εἰρεσίαν ὀξέως ἐκίνουν, ὥσπερ τὰ μακρὰ τῶν πλοίων.

circa secundum ergo, ut dicebam, hiatum multus subito clamor, tumultusque exauditur, qualis celeusmatum atque remorum. Perturbati ergo erepsimus in ipsum os bestiae, stantesque intra dentes spectamus omnia: spectaculum nempe omnium, quae vidi ego, maxime admirabile, homines magnos quantum est dimidium stadium, magnis in insulis tanquam triremibus adnavigantes. (Novi me incredibilibus similia referre, dicam tamen). Insulae erant longae illae quidem, sed non vehementer altae, stadiorum circiter centum ambitu. In his navigabant virorum illorum ad duodetriginta. Horum porro alii ad utrumque insulae latus deinceps assidentes ut remos trahebant cupressos magnas ipsis cum ramis atque foliis. In posteriori vero parte, in puppi, ut videbatur, gubernator excelso in colle stabat, aeneum tractans gubernaculum stadii longitudine. In prora autem eorum quadraginta circiter armati pugnabant, similes usquequaque hominibus praeterquam comis, pro his enim ignis erat, isque ardens. Itaque galeis opus non habebant. Pro velis vero irruens in silvam, quae multa in unaquaque erat, ventus, sinuabat illam, impellebatque quo vellet gubernator, insulam. Hortator autem illis stabat, atque insulae, velut naves longae, ad remigium celeriter movebantur.

41. Ac

a Ἁπάντων ὧν] Sic dedi monente *Solano*. Nam Edd. absurde ἅπασα ὧν. b Τὰς ἡλικίας] Τὴν ἡλικίαν P. & marg. *AIW*. Vulgatae adsentiuntur *J. Fl. H. Ald.* P. c Σταδιαῖον] Sic recte *J. H. P.* & *B1*. Σταδιαίων male *B2*. Πέντε σταδιαῖον *Fl.* d Ἢ] Sic *J.* item Codd. P. L. Οἷ *Fl. P. Ald. H.* &c.

52. Κορύθων ἐδέοντο] Τὸ τῆς Ὁμήρου Ἀφροδίτης περὶ * Διομήδους, τὸ Δαναοὶ οἱ οὐ κόρυθός τε & ἀσπίδος ἀκάματον πῦρ.

* Διομήδους] Pro vulgato Διομήδη, reliquaque ex *Hom.* in nott. indicato restituta, deerat enim vocabulum πῦρ, & δαὶ ἰοὶ, misere scriptum erat. *J. F. R.*

33. Ἅπαντα ὧν] Quanquam sic etiam ferri possit, malim ἁπάντων ὧν. *M. du S.*

41. Εἴκοσι & ὀκτώ] Atqui mox, praeter remiges, quadraginta armatos audies. Audis etiam hic statim post numerum prolatum τούτων δὲ &c. ut necesse sit majorem a Luciano fuisse scriptum. quem LXX. fuisse existimo. Sed res nihili est in tali Libro. *M. du S.*

48. Σταδιαῖον] Sic πηχυαῖοι supra c. 22. & ἡμισταδιαίους

41. Ac primo duas aut tres videbamus, deinde apparuere vel ſexcentae, quae intervallo capto praelium committerent, & pugnarent claſſibus. Multae igitur adverſis proris concurrebant, multae ab impulſu vehementi ſubmergebantur: aliae ſibi implicitae pugnabant fortiter, nec facile exſolvebantur. Conſtituti enim in prora alacritatem oſtendebant maximam, tranſilientes in naves alienas, & caedem ibi edentes, captivum quidem duxit nemo. Pro ferreis manibus polypodas magnos, revinctos ſibi invicem injiciebant, qui ſilvam complexi retinerent inſulam. Jactabant vero oſtrea quae ſingula plauſtrum implerent, & jugeri magnitudine ſpongias, iisque ſe invicem vulnerabant.

42. Dux erat alterius claſſis Aeolocentaurus, alterius Thalaſſopotes (*Maris potor*) pugna inter illos exorta, ut videtur, fuerat de praeda. Dicebatur enim Thalaſſopotes greges multos delphinorum Aeolocentauri abegiſſe, quantum audire dabatur cum inclamarent ſibi invicem, & regum nomina appellarent. Tandem vincunt Aeolocentauri *milites*, atque inſulas hoſtium demergunt centum circiter & quinquaginta, tres alias cum ipſis viris capiunt: reliquae remis inhibentes fugiunt. Hi vero aliquo usque eos perſecuti, ſub veſperam converſi ad naufragia, pleraque in ſuam poteſtatem

Τὸ μὲν ἓν πρῶτον δύο ἢ τρεῖς ἑωρῶμεν. ὕστερον δ' ἐφάνησαν ὅσον ἑξακόσιοι. καὶ ἀρξάντες, ἐπολέμουν, καὶ ἐναυμάχουν. πολλαὶ μὲν ἦν ἀντίπρωροι συνπράσσουσαι ἀλλήλαις, πολλαὶ δὲ καὶ ἐκβληθεῖσαι κατεδύοντο. αἱ δὲ συμπλεκόμεναι, χαρτερῶς διηγωνίζοντο, καὶ ῥᾳδίως ἀπελύοντο. οἱ γὰρ ὅπλα πρῶρας τελαμῶνες, πᾶσαν ἐπεδείκνυντο προθυμίαν, ἐπεμβαίνοντες, καὶ ἀναιροῦντες. ἐζώγρει δὲ οὐδείς. ἀντὶ δὲ χειρῶν σιδηρῶν, πολύποδας μεγάλους ἐκδεδεμένους ἀλλήλοις ἐπερρίπτουν. οἱ δὲ περιπλεκόμενοι τῇ ὕλῃ, κατεῖχον τὴν νῆσον. ἔβαλλον μέντοι καὶ ἐτίτρωσκον ὀστρέοις τε ἀμαξοπληθέσι, καὶ σπόγγοις πλεθριαίοις.

Ἡγεῖτο δὲ τοῦ μὲν, Αἰολοκένταυρος, τοῦ δὲ, Θαλασσοπότης· καὶ μάχη αὐτοῖς ἐγένητο, ὡς ἐδόκει, λείας ἕνεκα. ἐλέγετο γὰρ ὁ Θαλασσοπότης πολλὰς ἀγέλας δελφίνων τοῦ Αἰολοκενταύρου ἐληλακέναι, ὡς ἦν ἀκούειν ὀνειδιζόντων ἀλλήλοις, καὶ τὰ ὀνόματα τῶν βασιλέων ὀνομαζομένων. τέλος δὲ, νικῶσιν οἱ τοῦ Αἰολοκενταύρου. καὶ νήσους τε τῶν πολεμίων καλαδύουσιν ἀμφὶ τὰς πεντήκοντα, καὶ ἑκατόν· καὶ ἄλλας τρεῖς λαμβάνουσιν αὐτοῖς ἀνδράσιν. αἱ δὲ λοιπαὶ, πρύμναν κρουσάμεναι, ἔφευγον. οἱ δὲ, μέχρι τινὸς διώξαντες, ἐπειδὴ ἑσπέρα ἦν, τραπόμενοι πρὸς τὰ ναυάγια, τῶν πλείστων ἐπεκράτησαν,

ε Ἐπιῤῥίπτουν] Ἐπιῤῥίπτουν male *F.* f Σπόγγοις] Sic etiam eſſe in *F. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

λαίους hoc eod. cap. *F. F. R.*

51. Πῦρ ἦν] *Homer.* Il. E. 4. *M. du S.*

54. Ἦ] P. L. & Ed. *Junt.* In reliquis οἵ. Alludit ad *Homeri* locum in margine deſignatum; quem Zoilus etiam carpſerat, immerito. (Vid. *Didym.*) *M. du S.*

62. Ἐκβληθῆναι] Qui *diſſolutae* interpretati ſunt, legebant illi forte ἐκλυθῆναι, quod placeret, ſi in libro invenirem. Et fateor, me non habere, qui ἐκβληθῆναι hoc ſenſu dixerit, quo hic opus eſt. Itaque analogiam, & vim τοῦ ἐκ, quam habet etiam intendendi atque augendi, ſecutus ſum. *F. M. G.*

71. Σπόγγους] Corruptam hanc vocem arbitror; ſed quid reponam neſcio. Nec res tanti eſt. *M. du S.*

83. Αἱ δὲ λοιπαὶ πρύμναν κρουσάμεναι] Nimis ſaepe & erudite hoc genus loquendi illuſtratum eſt ab praeclaris ingeniis, quam ut voces poſtremas intelligamus cum Micyllo ſimul & Benedicto *colliſa puppi*. *F. G.*

Ibid. Πρύμναν κρούειν] Imperitiſſime vertitur, αἱ δὲ πρύμναν κρουσάμεναι ἔφευγον, *reliquae colliſa puppi fugerunt*. Siccine? colliſa puppi poterant fugere? Verte *reliquae remis inhibentes fugerunt*. Quod Graecis πρύμναν κρούειν, hoc Latinis *inhibere remis*. Cum olim fugam molirentur in pugnis navalibus, non converſa navi fugiebant, ſed paullatim euntes ceſſim, & remis inhibentes curſum navis, retro navigabant, ut erudite docuit ὁ πάνυ *J. Frid. Gronovius* lib. IV. Obſervat. cap. ultimo, quem vide. *J. G. G.*

σαν, καὶ τὰ ἑαυτῆς ἀνείλοντο. καὶ γὰρ ἐκείνων κατέδυσαν νῆσοι οὐκ ἐλάττους τῶν ὀγδήκοντα. ἔστησαν δὲ καὶ τρόπαιον τῆς νησομαχίας, ὀπτῆρι κεφαλῇ τῶν κήτους μίαν τῶν πολεμίων νῆσον ἀναστανρώσαντες. ἐκείνην μὲν ἐν τῇ νύκτα περὶ τὸ θηρίον ἠυλίσαντο, ἐξάψαντες αὐτῷ τὰ σπόγγια, καὶ ἐπ' ἀγκυρῶν πλησίον ὁρμισάμενοι. καὶ γὰρ ἀγκύραις ἐχρῶντο μεγάλαις, ὑαλίναις, καρτεραῖς. τῇ ὑστεραίᾳ δὲ θύσαντες ὅπι τῷ κήτους, καὶ τὰς οἰκείας θάψαντες ἐπ' αὐτῷ, ἀπέπλεον ᾄδοντες, καὶ ὥσπερ Παιᾶνας ᾄδοντες. ταῦτα μὲν τὰ κατὰ τὴν νησομαχίαν [a] γιγνόμενα.

redegerunt, & receperunt ſua, nam ipſorum quoque inſulae octoginta non minus ſubmerſae fuerant. Statuerunt vero tropaeum pugnae inſularis, una inſularum hoſtilium in capite ceti ſuſpenſa. Illam igitur noctem circa beluam, revinctis ab ea retinaculis, & jactis circa ancoris, transegere: nam ancoris quoque utebantur magnis, vitreis, validis. Poſtridie vero re ſacra in ceto peracta, ſepultisque in eo ſuis, ſolverunt laeti, & velut paeanas canentes. Iſta ſunt circa inſularem pugnam geſta.

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ ΛΟΓΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

ΤΟ δ' ἀπὸ τούτου μηκέτι φέρων ἐγὼ τὸν ἐν τῷ κήτει διαιταν, ἀχθόμενός τε τῇ μονῇ, μηχανήν τινα ἐζήτουν, δι' ἧς ἂν ἐξελθεῖν γένοιτο. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἔδοξεν ἡμῖν διορύξασι τὸν δεξιὸν τοῖχον, ἀποδρᾶναι· καὶ δεξάμενοι διεκόπτομεν. ἐπειδὴ δὲ προελθόντες ὅσον πέντε σταδίους, οὐδὲν ἠνύομεν, τῷ ὀρύγματι ἐπαυσάμεθα. τλῶ δὲ ὕλην καῦσαι διέγνωμεν. οὕτω γὰρ ἂν τὸ κήτος [b] ἀποθανεῖν. εἰ δὲ τοῦτο γένοιτο, ῥᾳδία ἔμελλεν ἡμῖν ἔσεσθαι ἡ ἔξοδος. δεξάμενοι οὖν ἀπὸ τῆς ὑραίων, ἐκαίομεν· καὶ ἡμέρας μὲν ἑπτὰ καὶ νύκτας ἴσας ἀναιθήτως εἶχε τοῦ

VERAE HISTORIAE LIBER SECUNDUS.

AB hoc inde tempore cum non amplius ferrem illam in ceto vivendi rationem, & commoratione illa gravarer, exeundi aliquam rationem machinabar. Ac primo quidem placuit dextro pariete perfoſſo aufugere, jamque excidere illud coeperamus. Cum vero ad quinque ſtadia progreſſi nihil efficeremus, fodiendi conſilio abjecto, incendere ſilvam ſtatuimus, ita quippe morituram beluam, quo facto facilem nobis futurum exitum. A caudinis igitur partibus initio facto eam incendimus: ac ſeptem dies totidemque noctes non ſenſit ardorem, octavo autem nonoque

a Γιγνόμενα] Γινόμενα *Fl.* Prius vero eſt in *J. H. Ald. P. Fr. S.* &c. b Ἀποθανεῖν] Ἀποθανεῖν ἔμελλε *Vorſt.* fruſtra.

88. Κατέδυσαν] Paſſive accipias neceſſe eſt; nam numerus non patitur ut de hoſtium inſulis intelligatur, quod priores interpretes non animadverterant. Sic *Polyaen.* I. p. 77. & paſſim. *M. du S.*

ΑΛΗΘΟΥΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ] Inſcriptio Scholiorum hic rurſus erat ἀληθῶν διηγημάτων, vid. princ. I. *VER. HIST.* quam itaque, quia nihil ad rem facit, in Scholiis omiſi. *J. F. R.*

10. Ἀποθανεῖν] Nihil opus eſſe τοῦ ἔμελλε, quod *Vorſt.* ingerit, attendenti patebit; ſatis enim commode ad διέγνωμεν refertur hic infinitivus, & vel ſic elegantius, quam ſi quidquam addatur. Sic fere *Athen.* VI. p. 246. C. Συμπόσιας φησὶ — συνάγεσθαι ἐξ ἑκάστης τῶν πόλεως, ἃς προσαγορεύεσθαι γελοιαστάς. Ita & *Salluſt.* Jug. c. 113. 3. *Dicitur ſecum ipſe multa agitaviſſe, ... quae ſcilicet tacente ipſo, occulta pectoris patefeciſſe.* Plura addere in re nota non libet. At potuit *Vorſtii* mens fuiſſe, ἔμελλεν hic per ellipſin intelligendum, uti mox ἔμελλεν ἔσεσθαι plene enunciatur; tumque nihil contra dico. *J. F. R.*

22. Me-

que aegrotare eum intelleximus : hiabat enim tardius ; & si hiaret, statim os claudebat. Decimo undecimoque plane jam ad mortem spectabat, atque olebat male. Duodecimo vix tandem animadvertimus, nisi quis illo hiante discunearet maxillares, quominus claudere illos posset, periculum esse, ne incluſi in cadavere una periremus. Itaque ore illius magnis trabibus discuneato, navem paravimus, & aqua quam plurima imposita, & necessariis reliquis : gubernaturus autem erat Scintharus. Proxima luce cetus quidem jam erat mortuus.

2. Nos vero extractum navigium, & per dentium interstitia traductum, suspensumque e dentibus placide in mare demisimus. Tum tergo conscenso, sacraque re Neptuno facta, ibidem prope tropaeum commorati triduo, quod malacia esset, quarto solvimus. Hic in multos de navali illo praelio mortuos incidimus, offendimusque, ac dimensi corpora cum admiratione sumus. Ac dies quidem aliquot navigavimus aëre temperato usi : deinde borea flante vehementi, frigus magnum oritur, a quo totum mare congelatur, non in extremitate modo, sed in profundum etiam ad trecentos circiter passus : ita ut egressi per glaciem discurreremus. Durante autem ven-

καύματος· ὀγδόῃ δὲ καὶ ἐννάτῃ συνίεμεν αὐτῶν νοσούντων· χεγότερον γὰρ ἀνέχασκε· καὶ εἴποτε ἀναχάνοι, ταχὺ συνέμυε. δεκάτῃ δὲ καὶ ἑνδεκάτῃ τέλεον ἀπενεκρώθη, καὶ δυσῳδες ἦν. τῇ δωδεκάτῃ δὲ μόγις ἐνοήσαμεν ὡς, εἰ μή τις χανόντος αὐτοῦ ὅπως πρίξειε τὰς γομφίους, ὥστε μηκέτι συγκλεῖσαι, κινδυνεύσομεν καλαχλειθέντες ἐν νεκρῷ αὐτῷ ἀπολέσθαι· ὕτω δὴ τὸ στόμα [c] μεγάλαις δοκοῖς διερείσαντες, τῷ ναῦν ἐπεσκευάζομεν, ὕδωρ τε ὡς ὅτι πλεῖστον ἐμβαλλόμενοι, καὶ τἄλλα ἐπιτήδεια. κυβερνήσειν δ' ἔμελλεν ὁ Σκίνθαρος· τῇ δ' ὑπιούσῃ, τὸ μὲν ἤδη τεθνήκει.

Ἡμεῖς δ' ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν χαιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες, ῥέμα καθήκαμεν ἐς τὴν θάλατταν· ὑπιβάντες δ' ὑπὶ τὰ νῶτα, καὶ θύσαντες τῷ Ποσειδῶνι, αὐτῷ δὴ τὸ τρόπαιον, ἡμέρας τρεῖς ἐπαυλισάμενοι, (χειμερία γὰρ ἦν) τῇ τετάρτῃ ἀπεπλεύσαμεν· ἔνθα δὴ πολλοῖς τῶν ἐκ τῆς ναυμαχίας νεκροῖς ἀπαντῶμεν, καὶ προσωκέλλομεν. καὶ τὰ σώματα καταμετρήσαντες, ἐθαυμάζομεν. καὶ ἡμέρας μὲν τινας ἐπλέομεν, εὐκράτῳ ἀέρι χρώμενοι· ἔπειτα βορέου σφοδροῦ πνεύσαντος, μέγα κρύος ἐγένετο, καὶ [d] ὑπ' αὐτοῦ πᾶν ἐπάγη τὸ πέλαγος, οὐκ ἐξεπιπολῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος, ὅσον ἐς τεσσαρακοσίας ὀργυίας· ὥστε καὶ ἀποβάντας περιθέειν ὑπὶ τῆς κρυστάλλου. ὑπιόντος δὲ τοῦ

c Μεγάλαις] Μεγάλοις *Th. Mag.* male. Femin. gen. recte Lucian. Edd. d Ὑπ'] Ἐπ' *Fl.* Nihil mutant *J. H. P. Ald.*

22. Μεγάλαις δοκοῖς] Hunc locum in corrupto Codice cum legisset *Thomas Magister*, incaute secutus est quam illic inveniebat scripturam. Nostri Codices omnes habent μεγάλαις, recte. *M. du S.*

28. Ἀνελκύσαντες τὸ πλοῖον, καὶ διὰ τῶν χαιωμάτων διαγαγόντες, ἐκ τῶν ὀδόντων ἐξάψαντες] Quum vertissent alii, *per raritatem dentium educentes & explicantes*, inde Benedictus fecit *deductam & explicatam*. Sed turbatissime hic nugantur omnes, & illud explicare nihili est. Verte, *per raritates traductam & ad dentes religatam*. Id enim est hoc loco ἐξάψαι. Ut in fine praecedentis libelli, ἐκείνην δὲ τὴν νύκτα περὶ τὸ δημόσιον κώλισαντο, ἐξάψαντες αὐτῷ τὰ λύτραια. Et translate in Amoribus, ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος φεύγειν. *J. G.*

41. Ἔπαγη] Ridet. At nostra aetate satis jam compertum est, mare ipsum sub Arcto, hibernis totis mensibus, glacie rigere, & vix aestivis tutum. *M. du S.*

τῷ πνεύματι φέρειν οἱ δυνάμενοι, τοιόνδε τι ἐπενοήσαμεν. (ὁ δὲ τὴν γνώμην ἀποφηνάμενος, ἦν ὁ Σκίνθαρος) σκάψαντες ἐν τῷ ὕδατι σπήλαιον μέγιστον, ἐν τούτῳ ἐμείναμεν ἡμέρας τριάκοντα, πῦρ ἀναλαίοντες, καὶ σιτούμενοι τοὺς ἰχθῦς· εὑρίσκομεν δὲ ἀνορύττοντες. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἐπέλιπε τὰ ἐπιτήδεια, προσελθόντες, καὶ τὴν ναῦν ἐπηγυῖαν ἀναστάσαντες, καὶ πετάσαντες τῷ ἀθόνῃ, ἐσυρόμεθα ὥσπερ πλέοντες λείως καὶ προσηνῶς, ἐπὶ τοῦ πάγου διολισθαίνοντες. ἡμέρᾳ δὲ πέμπτῃ ἀλέα τε ἦν, καὶ ὁ πάγος ἐλύετο, καὶ ὕδωρ πάντα αὖθις ἐγίγνετο.

to, cum ferre non poſſemus, tale quid excogitamus, conſilii auctore Scintharo. Effoſſo intra aquam ſpecu maximo, triginta in hoc dies manſimus, accenſo igni, in cibo utentes piſcibus, quos inter fodiendum inveniebamus. Deficientibus vero jam neceſſariis, aggreſſi navem gelu firmatam extrahimus, paſſoque velo, vehimur quaſi navigantes levi blandoque motu labentes per glaciem. Quinto inde die aeſtus fit, ſolvitur glacies, in aquam redeunt omnia.

Πλεύσαντες δὲ ὅσον τριακοσίους σταδίους, νήσῳ μικρᾷ καὶ ἐρήμῃ προσηνέχθημεν, ἀφ' ἧς ὕδωρ λαβόντες (ἐπελελοίπει γὰρ ἤδη) καὶ δύο ταύρους ἀγρίους καλατοξεύσαντες, ἀπεπλεύσαμεν. οἱ δὲ ταῦροι οὗτοι, τὰ κέρατα οὐκ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς εἶχον, ἀλλ' ὑπὸ τοῖς ὀφθαλμοῖς, ὥσπερ ὁ Μῶμος ἠξίου. μετ' ὀλίγον δὲ εἰς πέλαγος ἐμβαίνομεν, οὐχ ὕδατος, ἀλλὰ γάλακτος. καὶ νῆσος ἐν αὐτῷ ἐφαίνετο λευκὴ, πλήρης ἀμπέλων. ἦν δὲ ἡ νῆσος, τυρὸς μέγιστος, πάνυ συμπεπηγὼς, ὡς ὕστερον ἐμφαγόντες ἐμάθομεν, σταδίων εἰκοσιπέντε τὸ μέγεθος· αἱ δ' ἄμπελοι, βοτρύων πλήρεις· οὐ μὴν οἶνον, ἀλλὰ γάλα ἐξ αὐτῶν ἀπεθλίβομεν· ἱερὸν δ' ἐν μέσῃ τῇ νήσῳ ἀνῳκοδόμητο, Γαλατείας τῆς Νηρηίδος, ὡς ἐδήλου τὸ ἐπίγραμμα. ὅσον οὖν χρόνον ἐκεῖ ἐμείναμεν, ὄψον τε ἡμῖν καὶ σιτίον ἡ γῆ [a] παρεῖχε, ποτὸν δὲ τὸ ἐκ τῶν βοτρύων γάλα. βασιλεύειν δὲ τύ-

3. Trecenta ferme ſtadia navigaveramus cum delati ſumus ad inſulam parvam ac deſertam. Hic aqua hauſta, jam enim defecerat, confectisque ſagittarum ope ſilveſtribus duobus bubus, rurſum navigavimus. Hi vero tauri non in capite habebant cornua, ſed, quod Momus cenſebat, ſub oculis. Non ita multo poſt in pelagus intramus non aquae illud, ſed lactis. Inſula in eo conſpiciebatur, plena vitibus. Erat autem haec inſula, caſeus maximus plane compactus, uti poſtea edendo experti ſumus, ſtadiorum quinque & viginti magnitudine: vites porro uvis indutae. verum non vinum inde, ſed lac expreſſimus. Aedes in media inſula exſtructa erat Galateae (*Lacteae*) Nereidis, quod indicabat inſcriptio. Quamdiu igitur ibi manſimus, cibum pariter atque opſonia terra nobis praebuit, potum vero lac de uvis. Regnare

a Παρεῖχε] Ὑπῆρχε *Fl.*

49. Πῦρ ἀναλαίοντες] Εἶτα βωμολόχε, σὺ ἔμελλεν ὁ πάγος θαλπόμενος τῷ πυρὶ εἰς ὕδωρ αὖθις μεταποιεῖσθαι, καὶ πῶς ἔχει * καλακλυσθέντες τίλεον † ἀπωλώλειται; ὥστε ἀπίθανον ἡ πλάσις ὥσπερ τὸ τῇ φύσει σου πρόσφορον. *V.*

* Καλακλ.] Καλακυσθέντες male in Ed. correxit *Solanus*, non tamen addens unde.

† Ἀπωλώλειται] Hoc verbum ut ſuſpectum notaverat idem; conjicio itaque eum maluiſſe ἀπωλώλει, vel ἀπωλώλητο. quod non improbem. *J. F. R.*

52. Προσελθ.] Lege προελθόντες. *M. du S.*

Προσελθόντες] Non dubito quin *Solani* emendatio ſit vera; nam προελθόντες, *prodeuntes* ex illa fovea, meliorem ſenſum praeſtat, quam προσελθόντες *accedentes*;

gnare his regionibus dicebatur Tyro (*Cafe*) Salmonei filia, hunc ſibi honorem, poſtquam hinc diſceſſit, nacta.

4. Morati in inſula dies quinque, ſexto ſolvimus, aura quidem nos quadam proſequente, non niſi levibus tamen fluctibus moto mari. Octavo die, non jam lacteo navigantes, ſed ſalſo mari & caeruleo, videmus homines multos per mare currentes, omni ex parte nobis ſimiles, corporibus & ſtatura, pedibus ſolum exceptis; hos enim habent ex ſubere, a quo nempe etiam appellantur puto Phellopodes (*ſuberipedes*). Miramur igitur cum videmus, illos non mergi, ſed eminentes ſuper fluctus, ac ſine metu viam facientes. Atque adeunt nos etiam & Graeca lingua ſalutant, dicuntque, in ſuam ſe patriam Phello (*ſuberiam*) contendere. Et aliquousque juxta currentes nobiſcum iter faciunt: deinde diverſi abeunt felicem nobis navigationem precati. Poſt paullo inſulae apparent multae: in proximo ad ſiniſtram Phello, in quam illi feſtinabant, urbs in magno & rotundo ſubere aedificata: at e longinquo & dextrorſum magis quinque maximae atque altiſſimae, in quibus ignis ardebat multus.

5. Verſus proram lata una & humilis, ſtadiis diſtans non minus quingentis. Jam vero prope eramus, & aura circa nos ſpirabat admirabilis, ſuavis, & odora, qualem Herodotus hiſtoricus ſpirare ait a felici

τῶν τ' χωρίων ἐλέγχελο Τυρὼ ἡ Σαλμωνέως, μὴ τ' ἐντεῦθεν ἀπαλλαγὴν, ταύτλω τ' παρὰ Ποσειδῶνος λαβοῦσα τ' τιμήν.

Μείναντες δ' ἡμέρας ἐν τῇ νήσῳ πέντε, τῇ ἕκτῃ ἐξωρμίσαμεν, αὔρας μέν τινος πνεμπούσης, λειοκύμονος δὲ ὄσης τ' θαλάττης. τῇ ὀγδόῃ δὲ ἡμέρᾳ πλέοντες, οὐκ ἔτι ἀφ' τοῦ γάλακτος, ἀλλ' ἤδη ἐν ἁλμυρῷ καὶ κυανῷ ὕδατι, καθορῶμεν ἀνθρώπους πολλοὺς, διὰ τοῦ πελάγους διαθέοντας, ἅπαντα ἡμῖν προσεοικότας, καὶ τὰ σώματα, καὶ τὰ μεγέθη, πλὴν μόνων τ' ποδῶν· ταῦτα γὰρ φέλλινα εἶχον· ἀφ' οὗ δὴ, οἶμαι, καὶ ἐκαλοῦντο Φελλόποδες. ἐθαυμάζομεν οὖν ἰδόντες ὡς βαπτιζομένους, ἀλλ' ὑπερέχοντας τ' κυμάτων, καὶ ἀδεῶς ὁδοιποροῦντας· οἱ δὲ καὶ προσῄεσαν, καὶ ἠσπάζοντο ἡμᾶς Ἑλληνικῇ φωνῇ, ἔλεγόν τε εἰς Φελλὼ τ' αὐτῶν πατρίδα ἐπείγεσθαι· μέχρι μέν τινος συνοδοιπόρουν ἡμῖν πορευόμενοι· εἶτα ἀποτραπόμενοι τ' ὁδοῦ, ἐβάδιζον, εὐπλοίαν ἡμῖν ἐπευξάμενοι. μετ' ὀλίγον δὲ, πολλαὶ νῆσοι ἐφαίνοντο· πλησίον μὲν ἐξ ἀριστερῶν ἡ Φελλὼ, εἰς ἣν ἐκεῖνοι ἔσπευδον, πόλις ὑπὲρ μεγάλου καὶ στρογγύλου Φελλοῦ καλοικυμένη. πόρρωθεν δὲ, καὶ μᾶλλον ἐν δεξιᾷ πέντε μέγιστοι καὶ ὑψηλότατοι, καὶ πῦρ πολὺ ἀνεκαίετο.

Κατὰ δὲ τ' πρῴραν, μία πλατεῖα, καὶ ταπεινὴ, σταδίους ἀπέχουσα οὐκ ἐλάττους πενταχοσίων. ἤδη δὲ πλησίον τε ἦμεν, καὶ θαυμαστή τις αὔρα ἐξέπνευσεν ἡμᾶς, ἡδεῖα, καὶ εὐώδης, οἵαν φησὶν ὁ συγγραφεὺς Ἡρόδοτος, ὀσφραίνεσθαι τ' εὐδαίμονος Ἀραβίας.

tes; quia tamen Codd. nullis nititur, intactam ſivi vulgatam. *J.F.R.*

64. Ὥσπερ ὁ Μῶμος] Lucianus hic alludere videtur ad id quod de Momo ſcripſit *Ariſtoteles* de partib. animal. Lib. III. eum naturam incuſaſſe, quod bobus cornua in capite, non in armis potius addiderit; videlicet quod vehementius poſſent ferire. Id *Lucian.* in Nigr. *G.C.*

Ibid. Μῶμος] Conf. ſupr. *Nigr.* §. 18. (ex diviſ. *Hemſterh.* eſt §. 32.) Et *Hermot.* c. 20. *M. du S.*

78. Τυρὼ] Hujus fabulam repete ex Ἐν Δ. XIII. & adde, ſi lubet, Φιλοπ. c. 6. *M. du S.*

95. Φελλὼ] Nota etiam eſt φελλὸς Pamphyliae urbs, itemque φελλεὺς mons Atticae &c. Vide *Steph. Byzant.* h. v. *J.M.G.*

96. Συμποδοιπόρουν] Conf. *Hermot.* c. 13. *M. du S.*

6. Κατὰ δὲ τὴν πρῴραν] Proditum eſt a veteribus poëtis, eſſe quasdam in Oceano inſulas ad quas poſt mortem deferuntur eorum animae, qui ſancte religioſeque vixerint, *Homer. Lucian.* de Luctu. *G.C.*

11. Ἡρόδοτος] *Herodot.* III. p. 123. *M. du S.*

βίας. οἷον γὰρ ἀπὸ ῥόδου, καὶ ναρκίσσου, καὶ ὑακίνθου, καὶ κρίνων, καὶ ἴων, ἔτι δὲ μυρσίνης, καὶ δάφνης, καὶ ἀμπελάνθης, τοιοῦτον ἡμῖν τὸ ἡδὺ προσέβαλλεν· ἡσθέντες δὲ τῇ ὀδμῇ, καὶ χρηστὰ ἐκ μακρῶν πόνων ἐλπίσαντες, κατ' ὀλίγον ἤδη πλησίον τῆς νήσου ἐγιγνόμεθα. ἔνθα δὴ καθεωρῶμεν λιμένας τε πολλοὺς περὶ πᾶσαν ἀκλύστους καὶ μεγάλους, πολλούς τε ποταμοὺς εἰς ἰόντας ἠρέμα ἐς τὴν θάλατταν· ἔτι δὲ λειμῶνας, καὶ ὕλας, καὶ ὄρνεα μουσικὰ, [a] τὰ μὲν ἐπὶ τῶν ἠιόνων ᾄδοντα, πολλὰ δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κλάδων. ἀὴρ δὲ κύκλῳ καὶ εὔπνους περιεκέχυτο τὴν χώραν· καὶ αὖραι δέ τινες ἡδεῖαι ποταπνέουσαι, ἠρέμα τὴν ὕλην διεσάλευον· ὥστε καὶ ἀπὸ τῶν κλάδων κινουμένων, τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀπεσυρίζετο, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. καὶ μὴν καὶ βοὴ σύμμικτος ἠκούετο, ὡς θορυβώδης, ἀλλ' οἵα γένοιτ' ἂν ἐν συμποσίῳ, τῶν μὲν αὐλούντων, ἄλλων δὲ ἐπαινούντων, ἐνίων δὲ κροτούντων πρὸς αὐλὸν, ἢ κιθάραν.

Arabia. Quale enim a roſa, & narciſſo, & hyacintho, & liliis, & violis, myrto praeterea & lauro, atque vitis flore, tam ſuave quiddam *ad nares* nobis accidit. Delectati odore & optima quaeque poſt longos labores dum ſperamus, breviſſimo jam intervallo abſumus ab inſula. Hic & portus videmus multos circum circa tutos a fluctibus & ſpatioſos, fluminaque pellucida placide exeuntia in mare: ad haec prata, & ſilvas, & cantrices aves, tum in litoribus canentes, tum multas in ramis. Aër porro levis & molliter ſpirans circumfuſus regioni erat, atque aurae quaedam ſuaves leni flatu ſilvam motabant. Itaque & a ramis motis, jucunda perpetuaque cantica ſibilabant, ſimilia cantibus qui ab obliquis fiſtulis in loco deſerto redduntur. Sed clamor etiam miſtus exaudiebatur, non ille tumultuoſus; ſed qualis oriatur in convivio, inflantibus aliis tibias, aliis laudantibus, plaudentibus ad tibiam citharamve aliis.

6. Hiſ-

[a] Τὰ] Ὅτε *Ex. Fl.* male. Nihil a vulg. abit P.

24. Περιεκέχυτο] Ἀντὶ τοῦ περιέχειν, ὑπίληφε, περιέβαλλεν, περιελάμπαζεν. *V.* (περιλάμπαζεν V.)

28. Ἐπῃρμένοις] Quanquam enim vox ſit inſolens, aptiſſima videtur. Verbo ἐπαίρω utitur Ἔρωτ. c. 45. Certe ridicule antea legebatur & vertebatur hic locus; ἐπ' ἠρημίας, *in deſertis*. *M. du S.*

29. Πλαγίων αὐλῶν] Dum quis meliora me doceat, intelligo fiſtulas obliquas Querpfeiffen (Belg. dwarsfluiten) ſuſpenſas voti cauſſa a paſtoribus in locis deſertis, ſpecubus, arboribus, quas ſonum aura ſpirante edere, nihil impedit. Tales ſunt apud *Longum Paſtor.* lib. I. p. 5, 19. ubi in antro ἀνέκειντο αὐλοὶ πλάγιοι, καὶ σύριγγες, καὶ κάλαμοι πρισοῦτοῖν ποιμένων ἀναθήμαλα. plura ibi *Mollius*. *J. M. G.*

Ibid. Βοὴ . .] Hunc etiam locum in depravatiſſimo Codice legerat *Thomas Magiſter*, quem vide in voce ἀθρόον. Noſtri Codices non ἄθρους, ſed ὡς θορυβώδης habent. *M. du S.*

32. Κροτούντων πρὸς αὐλὸν ἢ κιθάραν] Non debuit verti *ad tibiam vel citharam ſaltant*; neque enim κροτεῖν eſt ſaltare: & certe erat quoque modulatus plauſus. Utique & in Pſeudomanti κυμβάλοις κροτοῦντα interpretatur Benedictus *cymbala pulſantem*, ſine mentione ſaltandi; & in Saltatione κροτοῦντα τε προσίτι καὶ ἐπαί-

νους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα reddidit *applaudens & laudibus indecentiſſimis acclamans*. *J. G.*

39. Περιπλόοις] Angl. περιπόλοις. *J. B.*

Περιπολ.] A. P. L. *S. A.* Impreſſi vero omnes περιπλόοις, ante *S.* quae recte mutavit. *M. du S.*

44. Ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς] Rhadamanthus Lyciae Rex, filius Jovis ex Europa Minoïs & Æaci frater, vir juſtiſſimus. Vid. *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

47. Αἴαντος] Occubuit ad Trojam, ut ſcribunt *Sophocles* in Ajac. & *Dictys* Cretenſ. in Hiſtor. *G. C.*

49. Καλῃγορεῖτο] Leve admodum eſt vitium, quod tamen inquinat editiones omnes, ut mirum a tot editoribus non eſſe ſublatum: In omnibus enim extat καλῃγορεῖτο δὲ αὐτῷ pro ἐκαλῃγορεῖτο, quod puer videat. *J. G. G.*

Ἐκαλῃγορεῖτο] In omnibus antea legebatur, καλῃγορεῖτο. & ſane ſic paſſim apud hunc *Prometh.* fin. Ibid. c. 4. f. Νεκρ. Δ. XXVII. & Μενιπ. c. 19. eodem modo, quo hic in impreſſis. Sic & Fab. *Aeſop.* Delect. Fab. X. vitioſe; & *Aeſop.* Fab. 72. & apud *Demoſth.* c. Mid. p. 409. A. *M. du S.*

Καλῃγορεῖτο] *Solanus* cum Cl. *Graev.* ſentiens ἐκαλῃγορεῖτο

6. Hiſce omnibus dum demulcemur allabimur, firmataque in portu navi, exſcendimus, relictis in ea Scintharo cum duobus ſociis. Progreſſi per pratum floridum, in praeſidiarios litorisque cuſtodes incidimus, qui roſeis nos coronis vinctos, duriſſimum hoc apud illos vinculum eſt, ad principem abduxere, a quibus in via audivimus, hanc eſſe beatorum qui vocantur inſulam, imperitare in ea Rhadamanthum. Jam deducti ad illum, quarti ſtetimus in ſerie eorum qui judicandi erant.

Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι, κατήχθημεν ὁρμίσαντες δὲ τὸ ναῦν ἀπεβαίνομεν, τὸ Σκίνθαρον ἐν αὐτῇ, καὶ δύο τῶν [b] ἑταίρων ἀπολιπόντες. προϊόντες δὲ ἐπὶ λειμῶνα εὐανθῆ, ἐντυγχάνομεν τοῖς φρουροῖς καὶ [c] περιπόλοις· οἱ δὲ δήσαντες ἡμᾶς ῥοδίνοις στεφάνοις, ὅτι καὶ μέγιστα παρ' αὐτοῖς δεσμός ἐστιν, ἀνῆγον ὡς τὸ ἄρχοντα· παρ' ὧν δὴ καθ' ὁδὸν ἠκούσαμεν, ὡς ἡ μὲν νῆσος εἴη τῶν Μακάρων προσαγορευομένων, ἄρχοι δὲ [d] ὁ Κρὴς Ῥαδάμανθυς. καὶ δὴ ἀναχθέντες ὡς αὐτόν, ἐν τάξει τῶν δικαζομένων ἐστημεν τέταρτοι.

7. Primum judicium erat, de Telamonio Ajace, utrum par ſit eum verſari cum Heroibus nec ne? Accuſabatur autem hoc nomine, quod furioſus fuiſſet, atque ipſe manus ſibi intuliſſet. Tandem cum multa *utrinque* dicta eſſent, pronunciavit Rhadamanthus, *Jam quidem helleboro poto traderetur Hippocrati Coo Medico, in poſterum ubi neſipuiſſet, convivio adhiberetur.*

Ἦν δὲ ἡ μὲν πρώτη δίκη, περὶ Αἴαντος τοῦ Τελαμῶνος, εἴτε χρὴ αὐτὸν συνεῖναι τοῖς ἥρωσιν, εἴτε καὶ μή· [e] καλήγορεῖτο δὲ αὐτῷ, ὅτι μεμήνοι, καὶ ἑαυτὸν ἀπεκτόνοι· τέλος δὲ, πολλῶν ῥηθέντων, ὁ Ῥαδάμανθυς ἀπεφαίνετο, νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸ ἐλλεβόρου, παραδοθῆναι Ἱπποκράτει τῷ Κῴῳ ἰατρῷ, ὕστερον δὲ σωφρονήσαντα, μετέχειν τοῦ συμποσίου.

Δευ-

b Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Ex. Fl.* Nihil mutat P. H. *J.* P. &c. *c* Περιπόλοις] Sic A. L. P. *S. A.* & *Ald.* Πεμπτόλοις Edd. cett. *d* Ὁ Κρῆς] Ὀκρῆς male *Fl.* *e* Καλήγορεῖτο] Sic Edd. omnes. Ἐκαλήγορεῖτο vult *Graev.* male.

37. Εὐανθοῦς] Γράφεται εὐάνθητον (leg. εὐανθοῦντος, ut in C. exſtat.)

ſcribendum eſſe etiam in marg. *Junt.* notavit. Ego vero cur neutri obſecundem, dicam. Miror autem Cl. *Graev.* tam confidenter dicentem, vel puerum videre ἐκαλήγορεῖτο ſcribendum. Ego certe & plures mecum id non videbunt. Meruiſſet ſaltem probari illud ἐκάτην. An enim non cogitavit Vir ſummus, verbum eſſe compoſitum, ideoque augmentum in medio potius locum habere? (quamvis ejusmodi compoſita interdum initio, interdum utrobique augeri noverim.) Quin ἐκατηγορεῖτο, etſi Lexica ſine auctoritate adferunt ἐκατηγόρησε, mihi potius ſuſpectum eſſet; nam *Thucyd.* Atticae puritatis norma optima I. 95. p. 63. pr. καὶ γὰρ ἀδικία πολλὴ κατηγορεῖτο αὐτῷ. Iterum ibid. paullo poſt. κατηγορεῖτο δὲ αὐτῷ ἐχ ἥκιστα Μηδισμός, καὶ ἔδοξε σαφέστατον εἶναι. Sic nec imperfect. act. gerit augmentum in fronte ap. *Ælian.* V. H. III. 19. λαλοῦντος κατηγόρει. Idem XII. 12. ἐστέφανοῦτο — τὸ δὲ στέφανωμα κατηγόρει αὐτῷ. Nec aoriſt. id habet ap. eumd. I. 34. πάντα ἀκριβῶς κατηγόρησε. Adde *Herodian.* VI. 9. §. 1. τῷ τε Μαξιμίνου — κατηγόρει & ter quater alibi. Omnino igitur vulgata erat ſervanda, etiamſi forte alibi ἐκατηγορεῖτο inveniretur. Nec tamen abjectum eſſe augmentum dixeris, ut in *Zeux.* §. 10. κροτάλιζον pro ἐκροτάλιζον. quod in nonnullis temporibus, maxime in plusquam perf. paſſiv. etiam in ſoluta oratione ſaepe fieri, ut πεποίκιλτο pro ἐπεποίκιλτο, δεδώκεισαν, pro ἐδεδώκεισαν diximus ad 1. *Ver. Hiſt.* c. 13. Ita & *Jungerman.* ad *Long. Paſt.* p. 220. εὔχοντο & ἠύχοντο promiſcue ſcribi, aliaque ſimilia docet, & fruſtra illud εὔχοντο, quod ap. *Long.* III. p. 94. editum conſpicitur, in ἠύχοντο mutari, obſervat. Immo quia κατηγόρει & κατηγόρηκα locis ab *Solano* citatis, Noſter ubique dixit, tanto minus debebat id nunc mutare; quin & reliqua ejus teſtimonia contra ipſum faciunt. Et Cl. *Graev.* ad mort. Dial. XXVII. §. 7. f. ad verba ἑαυτῷ κατηγόρει φθάσας aliquid commentatus, ibi tamen de addendo augmento, etſi tempus imperf. & ibi eſt, nihil dixit. *J. F. R.*

51. Νῦν μὲν αὐτὸν πιόμενον τὸ ἐλλεβόρου] *Th. Mag.* v. πίομαι. *M. duS.* Sed ἐλλεβόρου adſpirate apud *Thomam* invenio. *J. F. R.*

Δευτέρα δὲ ἦν κρίσις ἐρωτικὴ, Θησέως καὶ Μενελάου περὶ τῆς Ἑλένης ἀγωνιζομένων, ποτέρῳ αὐτῶν χρὴ συνοικεῖν. καὶ ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐδίκασε Μενελάῳ συνεῖναι αὐτῷ, ἅτε καὶ τοιαῦτα πονήσαντι, καὶ κινδυνεύσαντι τῶν γάμων ἕνεκεν· καὶ γὰρ αὐτῷ Θησεῖ καὶ ἄλλας εἶναι γυναῖκας, τήν τε Ἀμαζόνα, καὶ τὰς τῆς [a] Μίνωος θυγατέρας.

Τρίτη δ' ἐδικάσθη περὶ τοῦ προεδρίας, Ἀλεξάνδρῳ τε τῷ Φιλίππου, καὶ Ἀννίβᾳ τῷ Καρχηδονίῳ. καὶ ἔδοξε προέχειν ὁ Ἀλέξανδρος, καὶ θρόνος αὐτῷ ἐτέθη παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσην, τὸν πρότερον.

Τέταρτοι δ' ἡμεῖς προσηνέχθημεν. καὶ ὁ μὲν ἤρετο, τί παθόντες, ἔτι ζῶντες ἱερὰν χώραν ὑπεβαίημεν· ἡμεῖς δὲ πάντα ἐξῆς διηγησάμεθα. [b] ὅτω δὲ μελαγησάμενος ἡμᾶς, ὅτι πολὺν χρόνον ἐσκέπτετο, καὶ τοῖς συνέδροις ἐκοινοῦτο περὶ ἡμῶν. συνήδρευον δὲ ἄλλοι τε πολλοὶ, καὶ Ἀριστείδης ὁ δικαιος, ὁ Ἀθηναῖος. ὡς δ' ἔδοξεν αὐτῷ, ἀπεφήνατο, τὸν μὲν πολυπραγμοσύνης καὶ τὸ ἀποδημίας, ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, δῆναι τὰς εὐθύνας, τὸ δὲ νυνὶ, ῥητὸν χρόνον μείναντας ἐν τῇ νήσῳ, καὶ συνδιαιτηθέντας τοῖς ἥρωσιν, ἀπελθεῖν. ἔταξε δὲ καὶ προθεσμίαν τὸν ὑπεδημίας, μὴ πλεῖον μηνῶν ἑπτά.

8. Alterum erat amatorium judicium, Theseo & Menelao de Helena contendentibus, cum utro ea habitare deberet? judicavitque Rhadamanthus, *Illam esse cum Menelao, qui nuptiarum illius causſa tot labores, pericula tot, ſubiiſſet. Etenim Theseo alias esse mulieres, Amazonem illam, & Minois filias.*

9. Tertia cauſſa judicata eſt de loco antiquiore inter Alexandrum Philippi & Hannibalem Carthaginienſem, & primas deberi, viſum eſt, Alexandro, ac ſella ei poſita juxta Cyrum majorem Perſam.

10. Quarti nos admoti ſumus. Atque ille quidem interrogat, *Qua re impulſi, vivi adhuc ſacram regionem ingreſſi eſſemus?* Nos vero omnia deinceps enarramus. Sic vero nobis ſecedere aliquantum juſſis, diu conſiderat, ſuisque cum aſſeſſoribus de nobis communicat. Aderant autem illi in conſilio tum alii plures, tum Ariſtides juſtus Athenienſis. Cum vero viſum ipſi eſſet, pronunciavit, *Curioſitatis quidem & profectionis poenas nos, ubi mortui fuiſſemus, daturos: jam vero dicto tempore in inſula morati, & convictu Heroum uſi, abiremus.* Conſtituit autem etiam diem commorationis, ne plus ſeptem menſibus *maneremus.*

11. Hinc

a Μίνωος] Sic *Fl.* aliaeque recte. Μίνοως *J.* & *H.* b Οὕτω] Edd. omnes. Οὕτως melius *Solan.* conjicit.

63. Περὶ προεδρ.] Conf. *Dial. mort.* XII. pr. *M. du S.*

66. Παρὰ Κῦρον τὸν Πέρσ.] *Th. Mag.* v. Παρὰ. *M. du S.*

71. Οὕτω] Sic lego pro ὅτω, quod in omnibus hic reperio. *M. du S.*

86. Πύλαι πᾶσαι μονόξυλοι κινναμώμινοι] Benedictus *portae ex ſolo cinnamomi ligno.* Item infra, *εἰς ναῦν μονόξυλον navim ſolido ex ligno conflatam.* Quae verſiones quam ſint abſurdae, docet ipſe, quum ſtatim βωμοὶ μονόλιθοι vertit *ex uno lapide.* Id enim vult: iſta non eſſe compoſita ex fruſtis, ſed ex una trabe & ſegmento arboris tam magnae exſecta. *J. G.*

94. Πηχέων ἑκατὸν βασ.] Vid. ſupra *Catapl.* c. 16. *M. du S.*

98. Πυίλοις] Πύλῃ, ἔρυγμα, ἐμβατὴ, ἔνθα ἀπολούονται. *Ariſtoph.* Schol.] *Vorſt.* Vid. Ἱππ. c. 6. *M. du S.*

99. Ἐὼν τι] Si priſtinam verſionem reſpicias, quae habebat: *Utuntur autem veſtibus purpureis*, &c. ſtatuas ἐὼν τι legendum, ut referatur ad πορφύρους. Sed ut conſtructio ſic evadat facilior, ſenſus tamen erit deterior; nam nihil adeo mirum foret, ſi veſtes tantum purpureae dicantur; ſed magis mirum, aranearum telas ipſas eſſe purpureas; quales lanas aevo aureo promittit *Virg.* Ecl. IV. 45. *Sponte ſua ſandyx paſcentes veſtiet agnos*, & quae praecedunt. Ait igitur Lucianus: *pro veſtitu utuntur aran. telis per ſe purpureis.* Interim, ſi a colore receſſeris, hodie non adeo mirum, veſtes ex aranearum telis poſſe confici, quum noſtra memoria id in Gallia experimenti cauſſa factum ſit. *J. F. R.*

7. Ὁμοιότητα] Angl. ὡραιότητα. Aliam tamen lectionem ſequutus eſt Interpres. *J. B.*

Ibid. Εἰ γοῦν μὴ ἀψ.] Deſcribit eleganter umbras apud

11. Hinc ſua ſponte defluentibus coronis liberati in urbem introducti ſumus, ad beatorum convivium. Haec urbs tota aurea: moenia circumpoſita Smaragdina: portae ſeptem ex uno ſingulae trunco elaboratae cinnamominae: ſolum urbis, quodque intra muros terrae eſt, eburneum: templa omnium deorum e beryllo gemma aedificata, & altaria in iis maxima, ex una gemma amethyſtina, in quibus hecatombas faciunt. Circum urbem fluit amnis unguenti pulcherrimi, cujus latitudo centum cubitorum Regiorum; profunditas ea, ut facile ſit natare. Balnea ſunt illis aedes magnae, vitreae, cinnamomo vaporatae. Verum pro aqua in ſoliis ros calidus.

12. In veſtitu utuntur aranearum telis tenuibus, purpureis. Corpora ipſi non habent, ſed tactum effugiunt, carnis expertes, figuram ſolam & ſpeciem oſtendunt, ac licet corpora non habeant, tamen ſtant, moventur, ſapiunt, vocem emittunt. Et omnino videtur nuda quodammodo anima illorum obverſari, ſimilitudinem quandam induta corporis. Niſi enim tetigerit aliquis, non convincatur, corpus non eſſe id

Τεντεῦθεν αὐτομάτων ἡμῖν τῶν στεφάνων ἀπορρυέντων, ἐλελύμεθα, καὶ εἰς τὴν πόλιν ἠγόμεθα, [c] εἰς τὸ τῶν Μακάρων συμπόσιον. αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις πᾶσα χρυσῆ, τὸ δὲ τεῖχος πεποίκειται σμαράγδινον. πύλαι δὲ εἰσὶν ἑπτὰ πᾶσαι μονόξυλοι [d] κινναμώμινοι. τὸ μέντοι ἔδαφος τῆς πόλεως, καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ τείχους γῆ, ἐλεφαντίνη. ναοὶ δὲ πάντων θεῶν βηρύλλου λίθου ᾠκοδομημένοι, καὶ βωμοὶ ἐν αὐτοῖς μέγιστοι, μονόλιθοι, ἀμεθύστινοι, ἐφ' ὧν ποιοῦσι τὰς ἑκατόμβας. περὶ δὲ τὴν πόλιν, ῥεῖ ποταμὸς μύρου τοῦ καλλίστου, τὸ πλάτος πηχέων ἑκατὸν βασιλικῶν, βάθος δὲ, ὥστε νεῖν εὐμαρῶς. λουτρὰ δέ ἐστιν αὐτοῖς, οἶκοι μεγάλοι, ὑάλινοι, τῷ κινναμώμῳ ἐγκαιόμενοι. ἀντὶ μέντοι τοῦ ὕδατος, ἐν ταῖς πυέλοις δρόσος θερμή ἐστιν.

Ἐσθῆτι δὲ χρῶνται, ἀραχνίοις λεπτοῖς, πορφύροις. αὐτοὶ δὲ σώματα μὲν οὐκ ἔχουσιν, ἀλλ' [e] ἀναφεῖς καὶ ἄσαρκοί εἰσι, μορφὴν δὲ καὶ ἰδέαν μόνον ἐμφαίνουσι. καὶ ἀσώματοι ὄντες, ὅμως ἕστασι, καὶ κινοῦνται, καὶ φρονοῦσι, καὶ φωνὴν ἀφιᾶσι. καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν, τινὶ τοῦ σώματος [f] ὁμοιότητα περικειμένη. εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶ-

[c] Εἰς] Καὶ εἰς Fl. ſola. [d] Κιννάμ.] Κυναμ. J. & Fl. Κυναμο. B2. & P. Κιννάμ. S. H. & Ald. Eadem varietas mox iterum occurrit. [e] Ἀναφεῖς] Al. male ἀφανεῖς. Coll. Noſtrae Edd. tamen recte in vulgatam conſpirant. [f] Ὁμοιότητα] Ὡραιότητα A. P. & marg. AIW. Nil mutant Edd.

85. Αὕτη μὲν οὖν ἡ πόλις] * Εἰς τοὺς καθ' ἡμᾶς ὁ γόης ἔοικεν ἁγίους προφήτας ἀλαζονεύειν, ἐφ' οἷς † ἔτοι περὶ τῆς Ἱερουσαλὴμ οὐκ ἐχθαίρεις ἡμέρας σωτηρίχθηναι ἀλληγορικῶς διεξῆλθον. V.

2. Ἀναφεῖς] Γρ. αἱ ἀφανεῖς. G.

* Ad aliena verba antea referebatur hoc Scholium, duoc Cod. V. quod & notae Clar. J. Clerici anſam dedit; quam, quia jam hujus loci non eſt, omiſimus. Adi modo Apocal. XXI. 10. & ſeqq. ut quam haec illis ſimilia ſint, videas. M. du S.

† Οὗτοι] Οὕτως Edit. Cler. Sed ἔτοι recte in V.

pud inferos, poſſe quidem eas non tangi, habere tamen corpora valde ſubtilia, quae non tam corpora ſint, quam corporis inſtar. ſed interpretes non recte intellexerunt hunc locum: Καὶ ὅλως ἔοικε γυμνή τις ἡ ψυχὴ αὐτῶν περιπολεῖν. τὴν δὲ τοῦ σώματος ὁμοιότητα περικειμένη εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτό τις, οὐκ ἂν ἐλέγξειε μὴ εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. Vertunt: *In ſumma videtur eorum anima nuda circumvagari, ſimilitudine corporis circumdata. Ac niſi quis tetigerit, non poſſit deprehendere non eſſe corpus, quod videt. Nam ſunt ut umbrae rectae, non nigrae.* Latina verſio εἰ γοῦν μὴ ἅψαιτο, longe a Graecis verbis abit, quae ſic erant transferenda: *Licet igitur quis attingere nequeat, non tamen convincat non eſſe corpus, quod videtur. Sunt namque tanquam umbrae rectae, non nigrae.* Videntur enim, licet non tangantur. J.G.G.

9. Σκιαὶ

εἶναι σῶμα τὸ ὁρώμενον. εἰσὶ γὰρ ὥσπερ σκιαὶ ὀρθαὶ, οὐ μέλαιναι· γηράσκει δὲ οὐδεὶς, ἀλλ' ἐφ' ἧς ἂν ἡλικίας ἔλθῃ, ταύτῃ μένει· οὐ μὴν οὐδὲ νὺξ παρ' αὐτοῖς γίγνεται, οὐδ' ἡμέρα πάνυ λαμπρά· ἀλλὰ καθάπερ τὸ λυκαυγὲς ἤδη πρὸς ἕω, μηδέπω ἀνατείλαντος ἡλίου, τοιοῦτον φῶς ἐπέχει τὴν γῆν. καὶ μέντοι καὶ ὡρῶν μίαν ἴσασι τοῦ ἔτους· αἰεὶ γὰρ παρ' αὐτοῖς ἔαρ ἐστὶ, καὶ εἷς ἄνεμος πνεῖ ὁ Ζέφυρος.

quod videt : sunt enim quasi umbrae erectae non nigrae. Senescit nemo, sed qua aetate huc venerit, ea manet. Verum neque nox apud illos est, neque dies plane clara. Sed quale est mane diluculum sole nondum exorto, talis lux terram obtinet. Unam etiam modo anni tempestatem norunt. Semper enim apud illos ver est, & unus flat ventus, Zephyrus.

Ἡ δὲ χώρα, πᾶσι μὲν ἄνθεσι, πᾶσι δὲ φυτοῖς ἡμέροις τε καὶ σκιεροῖς τέθηλεν· αἱ μὲν γὰρ ἄμπελοι δωδεκάφοροί εἰσι, καὶ κατὰ μῆνα ἕκαστον καρποφοροῦσι· τὰς δὲ ῥοιὰς, καὶ τὰς μηλέας, καὶ τὴν ἄλλην ὀπώραν, ἔλεγον μὲν εἶναι τρισκαιδεκάφορον· ἑνὸς γὰρ μηνὸς τοῦ παρ' αὐτοῖς Μινώου, δὶς καρποφορεῖν. ἀντὶ δὲ πυροῦ, οἱ στάχυες [a] ἄρτοι ἑτοῖμοι ἐπ' ἄκρου φύονται, ὥσπερ μύκητες. πηγαὶ δὲ περὶ τὴν πόλιν ὕδατος μὲν πέντε καὶ [b] ἑξήκοντα, καὶ τριακόσιοι, μέλιτος δὲ ἄλλαι τοσαῦται, μύρου δὲ πεντακόσιαι, μικρότεραι μέντοι αὗται· καὶ πόλαμοι γάλακτος ἑπτὰ, καὶ οἴνου ὀκτώ.

13. Regio floribus omnibus, plantisque tum manſuetis tum umbroſis viret. Vites quidem duodecies feraces, menſibus ſingulis fructum ferunt. Punicas vero arbores, & malos, & reliquas autumni copias, dicebant etiam ter & decies ferre, bis nempe uno menſe, qui Minous apud illos eſt. Pro tritico ſpicae panes jam paratos in ſummo producunt, velut fungos. Fontes circa urbem aquae quinque & ſexaginta ſupra trecentos, mellis totidem alii, unguenti autem quingenti, hi tamen minores; fluvii lactis ſeptem, & octo vini.

Τὸ δὲ συμπόσιον, ἔξω τῆς πόλεως πεποίηται, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ καλουμένῳ πεδίῳ· λειμὼν δέ ἐστι κάλλιστος, καὶ περὶ αὐτὸν ὕλη παντοία, πυκνὴ, ὑπισκιάζουσα τοὺς καταικειμένους, καὶ στρωμνὴν μὲν ἐκ τῶν ἀνθέων ὑποβέβληνται. διακονοῦσι δὲ καὶ διαφέρουσιν ἕκαστα οἱ ἄνεμοι, πλὴν γε τοῦ οἰνοχοεῖν. τοῦτο γὰρ οὐδὲν δέονται, ἀλλ' ἔστι δένδρα περὶ

14. Coenatio extra urbem ſtructa eſt, in eo qui vocatur campus Elyſius. Eſt autem pratum pulcherrimum, & circa illud ſilva varia, denſa, accumbentibus umbram faciens : ſtragula de floribus ſubjecta habent : miniſtrant omnia, & huc illuc ferunt venti, praeterquam quod vinum non infundunt : hoc enim nihil opus eſt ; ſed ſunt

a Ἄρτους ἑτ.] Ἄρτον ἕτοιμον *Schol.* b Ἑξήκοντα] ζ'. *Fl.* male, pro ξ'. Cum vulgata noſtra facit *H.* & P. &c.

12. Οὐδὲ νὺξ] Εἰς τὰ ὑπὲρ θουλὴν περιλογούμενα ἐπισκῶπται. *V.*

26. * Ἄρτον ἕτοιμον] Τὸ ἐξαγαγεῖν ἄρτον ἐκ τῆς ἀλωμαδεῖ. *V.*

38. Διακονοῦνται] Εἰς τὰ περὶ Βραχμάνων περιλογούμενα τῆς Ἀσσυρίου ἱστορίας. *V.* (Vid. *Philoſtr.*)

* Ἄρτον ἕτοιμον] Sic pro ἄρτους ἑτοίμους quod in noſtris libris eſt, V. Codex. *M. du S.*

9. Σκιαὶ ὀρθαὶ] Umbrae aliae in libero loco ſtantis hominis humi jacere ac trahi videntur : hae, inſtar hominis ipſius, erectae. Aliae defectu lucis, h. e. natura ſua nigrae ; hae coloratae tum carnis colore tum veſtium. Caeterum ita recte me interpretatum poſt alios hunc locum arbitror, licet aliter ſummo viro videatur. *J. M. G.*

10. Οὐ μέλαιναι] Non ſicut noſtrae, jacentes & nigrae,

ſunt arbores circa coenationem vitreae, magnae, de vitro pellucidiſſimo. Porro fructus harum arborum ſunt pocula varia figuris & magnitudinibus. Cum igitur advenit aliquis in coenationem, decerptum unum alterumque poculum ſibi apponit: at illa ſtatim vini plena fiunt, & ſic bibunt. Pro coronis, luſciniae & aves aliae cantrices, ex vicinis pratis flores roſtris lectos, inſtar niviſ in eos ſpargunt cum cantu ſupervolantes. Unguentis perfunduntur hunc in modum. Denſae nubes bibunt e fontibus ac fluvio unguentum, deinde imminentes coenationi, placide urgentibus ventis, tanquam tenuem rorem demittunt.

15. In coena muſicae vacant & cantibus. Canuntur ipſis Homeri maxime carmina. Et adeſt ipſe quoque & cum illis epulatur, accumbens ſupra Ulyſſem. Chori puerorum ſunt & virginum. Ducunt eum concinuntque Eunomus Locrus, & Lesbius Arion, & Anacreon, & Steſichorus. Etenim hunc quoque apud illos vidi, jam reconciliata illi Helena. Hi vero cum canere deſierunt, alter chorus procedit cycnorum, hirundinum, ac luſciniarum: & ubi hi quoque cecinerunt, tum ſane ſilva tota fiſtulis quaſi ſuccinit, ventis ducibus.

τὸ συμπόσιον ὑάλινα, μεγάλα, ἐ ἀγγεστάτης ὑάλυ· ὁ καρπὸς δ' ἔστι τούτων τ δένδρων, ποτήρια παντοῖα καὶ τὰς κατασκευὰς, καὶ τὰ μεγέθη. ἐπειδὰν ἓν παρίῃ τις εἰς τὸ συμπόσιον, c τρυγήσας ἓν ἢ καὶ δύο τῶν ἐκπωμάτων πίνει, τὰ δὲ αὐτίκα οἴνυ πλήρη γίγνεται· οὕτω μὲν πίνουσιν. ἀντὶ δὲ τῶν στεφάνων, αἱ ἀηδόνες, καὶ τἆλλα τὰ μουσικὰ ὄρνεα, ἐκ τ πλησίον λειμώνων τοῖς στόμασιν ἀνθολογοῦντα, καταπνίφ αὐτοὺς μετ' ᾠδῆς ἐπιπετόμενα, καὶ μὴν καὶ μυρίζον ὠδί· νεφέλαι πυκναὶ ἀναστάσασαι μύρον ἐκ τ πηγῶν, καὶ τῆ πόλεως, καὶ ἐπισᾶσαι ὑπὲς τὸ συμπόσιον, ἠρέμα τ ἀνέμων ἐπιπνεόντων, ὑσὶ λεπτὸν, ὥσπερ δρόσον.

Ἐπὶ δὲ τῷ δείπνῳ, μουσικῆ τε καὶ ᾠδαῖς σχολάζουσιν· ᾄδει δὲ αὐτοῖς τὰ Ὁμήρυ ἔπη μάλιστα, καὶ αὐτὸς δὲ πάρεστι, καὶ συνευωχεῖται αὐτοῖς, ὑπὲς τ Ὀδυσσέα καθαπερ εἰκὸς. οἱ μὲν δὴ χοροὶ ἐκ παίδων εἰσὶ, καὶ παρθένων· ἐξάρχουσι δὲ, καὶ συνᾴδουσιν, Εὔνομός τε ὁ Λοκρὸς, καὶ Ἀρίων ὁ Λέσβιος, καὶ Ἀνακρέων, καὶ Στησίχορος, καὶ γὰρ καὶ τοῦτον παρ' αὐτοῖς ἐθεασάμην, ἤδη τ Ἑλένης αὐτῷ διηλλαγμένης. ἐπειδὰν δὲ ἅπαξ παύσωνται ᾄδοντες, δεύτερος χορὸς παρέρχεται ἐκ κύκνων, καὶ χελιδόνων, καὶ ἀηδόνων· ἐπειδὰν δὲ καὶ οὗτοι ἄσωσι, τότε δὴ πᾶσα ἡ ὕλη ἐπαυλεῖ, τ ἀνέμων καταρχόντων.

Μέ-

c Τρυγήσας] Τρυγίσας *F.* Τρυγήσας recte aliae. d Γίγνεται] Γίνεται *Fl.*

grae, ſed corporibus veris, ſi ſoliditatem excipias, ſimiles. *M. du S.*

23. Ὀπώραν] (ὀπώρα λέγεται ἡ χλοώδη τ καρπὸν ἔχουσα, οἷον δωράκινα, μῆλα ἀπίδια, δαμασκηνὰ, καὶ ὅσα μὴ ἔχει ἔξωθέν τι ξυλῶδες. *Constant.* Γεωπ. L. X.) *Vorſt. M. du S.*

50. Στόμασιν] Parum continne hoc quidem, niſi cum Ariſtophanis Socrate ὀρθοπτυγίαν facias canentes. *M. du S.*

63. Εὔνομος] Muſicus is clarus, cujus hiſtoriolam lege, quam narrat in Προτρ. *Clemens Alexand.* ſub ipſum initium, de cicada chordae fractae vicem ſubeunte. *M. du S.*

64. Στησίχορος] Poëta propter Helenae vituperationem oculis captus, non prius, niſi placato palinodia oblaſo numine, videre potuit. *Lucian.* Macrob. *G. C.*

66. Ἑλένης] In Helenam poëma inclementius ſcripſerat, ob quod a Caſtore & Polluce luminibus orbatus, cantata rurſus palinodia viſum recepiſſe fertur. Vid. *Philoſtr.* VI. 245. & *Plat.* in *Phaedro*; adde *Iſocrat.* Ἑλ. ἐγκ. p. 329. *M. du S.*

Μέγιστον δὲ δὴ πρὸς εὐφροσύνην ἐκεῖνο ἔχουσι· πηγαί εἰσι δύο [a] ὠδῇ τὸ συμπόσιον, ἡ μὲν, γέλωτος, ἡ δὲ, ἡδονῆς· ἐκ τούτων ἑκατέρας, πάντες ἐν ἀρχῇ τῆς εὐωχίας πίνουσι, καὶ τὸ λοιπὸν ἡδόμενοι, καὶ γελῶντες διάγουσι.

Βούλομαι δὲ εἰπεῖν καὶ τῶν ὀπισθίμων οὕς τινας πας' αὐτοῖς ἐθεασάμην. πάντας μὲν τοὺς ἡμιθέους, ὅσοι τοὺς ὀπὶ Ἴλιον στρατεύσαντας, πλήν γε δὴ τοῦ Λοκροῦ Αἴαντος. ἐκεῖνον δὲ μόνον ἔφασκον ἐν τῷ τῶν ἀσεβῶν χώρῳ κολάζεσθαι· βαρβάρων δὲ, Κύρους τε ἀμφοτέρους, καὶ τὸν Σκύθην Ἀνάχαρσιν, καὶ τὸν Θρᾷκα Ζάμολξιν, καὶ [b] Νομᾶν τὸν Ἰταλιώτην, καὶ μὴν καὶ Λυκοῦργον τὸν Λακεδαιμόνιον, καὶ Φωκίωνα, καὶ Τέλλον, τοὺς Ἀθηναίους, καὶ τοὺς σοφοὺς, ἄνευ Περιάνδρου· εἶδον δὲ καὶ Σωκράτην τὸν Σωφρονίσκου ἀδολεσχοῦντα μὲν Νέστορι καὶ Παλαμήδει· ἦσαν δὲ αὐτὸν Ὑάκινθός τε ὁ Λακεδαιμόνιος, καὶ ὁ Θεσπιεὺς Νάρκισσος, καὶ [c] Ὕλλας, καὶ ἄλλοι καλοί. καί μοι ἐδόκει ἐρᾶν τοῦ Ὑακίνθου· τὰ πολλὰ δ' ἦν [d] ἐκεῖνον διήλεγχεν. ἠλέγετο δὲ χαλεπαίνειν αὐτῷ ὁ Ῥαδάμανθυς, καὶ ἠπειληκέναι πολλάκις ἐκβαλεῖν

16. Maximum & illud ad hilaritatem *adjumentum* habent, *quod* fontes ſunt duo, circa coenationem, riſus alter, alter vero voluptatis, e quorum altero in ipſo convivii principio bibunt, & quod ſupereſt jucunde & cum riſu agunt.

17. Dicere jam volo, nobilium hominum quos apud illos viderim. Semideos quidem omnes, & qui ad Ilium pugnarunt, praeter Locrum Ajacem: illum ſolum dicebant in loco impiorum dare poenas. Barbarorum vero Cyrum utrumque, & Scytham Anacharſin, & Zamolxin Thracem, & Numam Italum: ac praeter hos Lycurgum Lacedaemonium, & Phocionem ac Tellum Athenienſes, & Sapientes, Periandro excepto. Vidi etiam Socratem Sophroniſci F. ſermones caedentem cum Neſtore & Palamede. Circa illum erant Hyacinthus Lacedaemonius, & Theſpienſis Narciſſus, & Hylas, & pulchri alii. Et videbatur mihi amare Hyacinthum: multa ſane illum redarguebant. Dicebatur autem iratus illi Rhadamanthus, & ſaepe minatus eſſe, de inſula ſe illum ejecturum, ſi

a Παρὰ] Sic A. & P. Περὶ Edd. priores. b Νουμᾶν] Ex *Solani* emendat. Νομᾶν enim Edd. c Ὕλλας] Sic *Fl. H. J. P. Ald.* &c. d Ἐκεῖνον διήλ.] Ἐκείνῳ διελέγετο *Vorſt.* emendat, ut infra c. 23. f. Edd. noſtrae nihil mutant.

79. Ἐθεασάμην] Κατὰ κοινοῦ τὸ ἐθεασάμην. *V.*

73. Περὶ] Angl. ὠδῇ. *J.B.*
Παρὰ] Ex Angl. & P. reliqui enim περὶ habent, vitioſe. *M. du S.*
Παρὰ] Infra vero cum dativo, hac ipſa Diſſert. c. 33. pr. πηγαὶ δύο ὠδῇ ταῖς πύλαις. *J.F.R.*
80. Ἡμιθέους] Semidei non integri Dii neque homines; ſed altero parente divino, altero humano: aut ſemidei ratione virtutis. *Tertullianus* quatuor Gentilium deorum differentias fuiſſe ſcribit, quorum quidam ſelecti & majorum gentium dii vocati ſunt, quidam Semidei & Heroes, quidam Medioximi, & quidam Semones. *G.C.*
81. Λοκρ. Αἴαντος] Ob violatam ab eo Caſſandram. *M. du S.*
85. Νουμᾶν] Omnes, quotquot vidi, libri Νομᾶν. Sed vide Ἀποφθ. c. 8. & Μακρόβ. c. 8. *M. du S.*
87. Τέλλον] Vide Ἐπισκ. c. 10. & *Plut.* *M. du S.*
88. Ἀνὸν Περ.] Aut quia tyrannus; aut potius quia calamitates domeſticas tam inique tulit, ut, aegritudine inde contracta, deceſſerit; quod ſapientis non eſt. At ſi *Aelianum* audias, duo Periandri fuerunt, ſapiens alter, alter tyrannus; *Var. Hiſt.* XII. 35. Sed foede corruptus locus eſt ille *Aeliani*. Fuere quidem duo Periandri, ſed uterque tyrannus; ſapiens hic Corinthi, Ambraciae vero alter ille. Vide *Diog. Laërt.* p. 25. & *Menag. not.* p. 36. Qui *Periandrum* VII. ſapientibus annumerari nolunt, *Epimenidem* pro eo reponunt. (Vid. *Plut.* Solon. 154, 2.) *Plato* vero *Eudoxum*, teſte *Diog. Laërt.* 7. F. ſed in Protag. 206. F. ubi ſapientes Plato recenſet. *Eudoxus* ille non compa-

ret.

si nugas agere pergeret, & nollet dissimulatione omissa convivari. Plato solus non aderat, sed dicebatur ipse quoque civitatem habitare a se conflictam, eaque forma reipublicae, eisque, quas scripsisset, legibus uti.

18. Aristippus quidem & Epicurus, primas hic ferebant, suaves homines, & gratiosi, & convivae commodi. Aderat etiam Aesopus Phryx, quo ut scurra ridiculario utuntur. Verum Sinopensis Diogenes ita mutavit mores, ut Laida duxerit meretricem, ebriusque saepe ad saltandum consurgat, & vinolentas nugas agat. Stoicorum aderat nemo: dicebantur enim adhuc adscendere arduum illum virtutis collem. Audiebamus etiam de Chrysippo, non prius illi fas esse insulam ingredi, quam elleboro quartum usus esset. Academicos vero dicebant velle quidem venire, sed sustinere se adhuc, & considerare: neque enim hoc ipsum illos percipere, an insula talis sit. Alioquin etiam Rhadaman-

αὐτὸν ἐκ τῆς νήσου, ἣν Φλυαρῆ, καὶ μὴ θέλη ἀφεὶς τὴν εἰρωνείαν, εὐωχεῖσθαι. Πλάτων δὲ μόνος οὐ παρῆν, ἀλλ' ἐλέγετο καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ὑπ' αὐτοῦ ἀναπλασθείσῃ πόλει οἰκεῖν, χρώμενος τῇ πολιτείᾳ, ᾗ τοῖς νόμοις οἷς συνέγραψε, πολιτεύεσθαι.

Οἱ μὲν οὖν περὶ Ἀρίστιππόν τε καὶ Ἐπίκουρον τὰ πρῶτα παρ' αὐτοῖς ἐφέροντο, ἡδεῖς τε ὄντες, καὶ κεχαρισμένοι, καὶ συμποτικώτατοι. παρῆν δὲ καὶ Αἴσωπος ὁ Φρύξ. τούτῳ δὲ ὅσα καὶ γελωτοποιῷ χρῶνται. Διογένης μέν γε ὁ Σινωπεὺς, τοσοῦτον μετέβαλε τὸν τρόπον, ὥστε γῆμαι Λαΐδα τὴν ἑταίραν, ὀρχεῖσθαί τε ὑπὸ μέθης πολλάκις ἀνιστάμενον, καὶ παροινεῖν. Τῶν δὲ Στωϊκῶν, οὐδεὶς παρῆν· ἔτι γὰρ ἐλέγοντο ἀναβαίνειν τὸ τῆς ἀρετῆς ὄρθιον λόφον. ἠκούομεν δὲ καὶ περὶ Χρυσίππου, ὅτι οὐ πρότερον αὐτῷ ἐξεῖναι τῆς νήσου θέμις, πρὶν τὸ τέταρτον ἑαυτὸν ἐλλεβορίσῃ· τοὺς δὲ [f] Ἀκαδημαϊκοὺς ἔλεγον ἐθέλειν μὲν ἐλθεῖν, ἐπέχειν δ' ἔτι, καὶ διασκέπτεσθαι· μηδὲ γὰρ αὐτὸ τοῦτό πως καταλαμβάνειν, εἰ καὶ νῆσός τις τοιαύτη ἔστιν. ἄλλως τε, καὶ τὸ ὑπὸ τοῦ Ῥαδαμάνθου,

οἱ-

[e] Τούτῳ] Τούτων male *Fl.* Τούτῳ reliqq. & P. [f] Ἀκαδημαϊκοὺς] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Ἀκαδημιακοὺς. *Coll.*

12. Τῶν δὲ Στωϊκῶν . . .] Οἷα φὴς περὶ Στωϊκῶν, ἀνθρωπε; *G.*

17. Τοὺς δὲ Ἀκαδημαϊκοὺς] Οὐκ ἀκριβῶς ἄγαν τοὺς Ἀκαδημαϊκοὺς τοῖς Ἐφεσιακοῖς συνάπτει Λουκιανός. *V.* (συνάπτειν, Λουκιανέ. *Coll.*)

ret. Immo Diogenes ipse 10. D. *Mysona* ibi pro *Periandro* a Platone suffectum observat. Vere itaque censet *Menagius* priorem Diogenis locum scioli esse glossema, quod in textum absurde receptum est. Vide notas ejus ad utrumque locum, unde multa ex antiquis Scriptoribus habes, quae ad catalogum illum VII. Sapientum spectant. *M. du S.*

Ἀλλὰ Περιάνδρου] Periander insula beatorum excidit haud dubie, quod tyrannus esset, & oppressam servitute Corinthum teneret. *J. M. G.*

89. Ἀδολεσχοῦντα μὴ Νέστορος] Quod optabat in ultimis sermonibus suis, a Platone in Apologia & Xenophonte servatis. *J. M. G.*

10. Ὡστε γῆμαι Λαΐδα] Serio accepit *Menagius* (ad *Diog. Laërt.* p. 138. D. E.) quod nolim a tanto viro factum. Jocose enim haec Lucianus, quia a nuptiis abhorruisse traditur Diogenes. Vid. *Diog. Laërt.* 144. E. & 150. E. ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη, τοὺς μὲν νέους μηδέπω, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. & 155. B. ἔλεγε δὲ ὡς καὶ νέους εἶναι δεῖ τοὺς γαμοῦντας. γάμον μηδὲ ὀνομάζων, ἀλλὰ τὴν πείσασαν συνοῦναι. *M. du S.*

16. Τέταρτον . . . ἐλλεβ.] Vide supra B. πραγ. c. 23. & Ἑρμ. c. 86. *M. du S.*

Ibid. Ἐλλεβορίσῃ] Confer supra *Hermot.* c. ult. *F. G.*

17. Ἀκαδημαϊκοὺς] Analogia videtur suadere scribendum ἀκαδημιακοὺς. Verum prius ex usu obtinuit, pluraque hujus scripturae exempla citat *Steph.* in Thes. qui etiam observat μετάθεσιν vocalium in hoc adjectivo factam. Et quia numerus Exemplarium longe major, non hic modo, sed ubique in Luciano vulgatam confirmat, non mihi dubium est, hanc scripturam esse veram. *J. F. R.*

οἶμαι, κρίσιν ἐδεδοίκεσαν, ἅτε καὶ τὸ κριτήριον αὐτοὶ ἀνηρηκότες. πολλοὺς δὲ αὐτῶν ἔφασκον ὁρμηθέντας ἀκολουθεῖν τοῖς ἀφικνουμένοις, εἶτα νωθείας δὲ ἀπολείπεσθαι μὴ καταλαμβάνοντας, καὶ ἀναστρέφειν ἐκ μέσης τῆς ὁδοῦ.

Οὗτοι μὲν οὖν ἦσαν [a] ἀξιολογώτατοι τῶν παρόντων. τιμῶσι δὲ μάλιστα μὲν Ἀχιλλέα, καὶ μετὰ τοῦτον, Θησέα. περὶ δὲ συνουσίας καὶ ἀφροδισίων ὧδε φρονοῦσι· μίσγονται μὲν ἀναφανδὸν, πάντων ὁρώντων, καὶ γυναιξὶ, καὶ ἄρσεσι, καὶ ἐδαμῶς τοῦτο αἰσχρὸν αὐτοῖς δοκεῖ· μόνος δὲ Σωκράτης διώμνυτο, ἢ μὴν καθαρῶς πλησιάζειν τοῖς νέοις· καὶ μέντοι πάντες αὐτοῦ ἐπιορκεῖν καλεγίγνωσκον. πολλάκις γοῦν ὁ μὲν Ὑάκινθος, ἢ ὁ Νάρκισσος, ὡμολόγουν, ἐκεῖνος δὲ ἠρνεῖτο· αἱ δὲ γυναῖκες εἰσὶ πᾶσαι κοιναὶ, καὶ ἐδεὶς φθονεῖ τῷ πλησίον, ἀλλ' εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι· καὶ οἱ παῖδες δὲ παρέχουσι τοῖς βουλομένοις, οὐδὲν ἀντιλέγοντες.

thi, puto, judicium metuunt; qui ipsum judicandi instrumentum sustulerint. Multos vero illorum, narrabant, impetu capto sequi eos qui veniant *in insulam*, sed ignavia quadam deficere ante quam assequantur, & de media via reverti.

19. Hi quidem igitur eorum qui aderant maxime commemorabiles. Maximo autem in honore habent Achillem, & post hunc, Theseum. De coitu & rebus venereis ita sentiunt. Miscent corpora publice, & in conspectu omnium, cum mulieribus pariter & cum maribus, & nequaquam malum hoc illis videtur. Solus Socrates dejerabat, se caste accedere ad juvenes: sed omnes peierare illum judicabant. Saepe enim Hyacinthus aut Narcissus fatebantur; at ipse negabat. Mulieres vero communes omnes, neque invidet quisquam viro alteri, sed hac in re maxime sunt Platonici. Praebent etiam pueri volentibus, nihil repugnantes.

20. Duo

[a] Ἀξιολογ.] Λογικώτατοι Cod. *Fl.* Nihil mutant Edd. praeter *Fl.* quae ἀξιολογικώτατοι.

35. Ἢ μὴν] Ἀντὶ τοῦ ὄντως. *V.*

26. Καταλαμβάνοντ.] Καταλαμβάνοντας illud pertinet ad ἀκαταληψίαν Academicorum; itaque *comprehendendi* verbo usus essem: si illud de eo quoque dici posse sciviſſem, qui secutus alterum, tandem assequitur. Neque enim hic de fure, aut servo fugitivo sermo est, sed de viatoribus vel currentibus in stadio: ubi *assequendi* verbum domicilium quasi habet, quod tamen ipsum etiam ad illam mentis facultatem transfertur, qua *comprehendere* dicimur, quae plane intelligimus. *J.M.G.*

28. Ἦσαν ἀξιολογώτατοι] Flor. λογικώτατοι. *J.B.*

34. Διώμνυτο..] Vide quae nos supra ad B. πρασ. c. 16. in eam rem attulimus. *M.du S.*

40. Τοῦτο] Pro κατὰ vel ἀπὸ τοῦτο. Vid. supra T. I. *Nigrin.* §. 27. *J.F.R.*

48. Αὐτοὺς] Necessaria videtur *Vorstii* emendatio, scribentis αὑτοὺς. Ratio in promtu est. Quis enim ferat nescire sese dicentem, quod tamen uno halitu enarrans inducitur? Absit autem ut, post *Leonem Allatium* aut *Crassollium* (uter enim horum hoc asseverarit non satis certo annotavimus) hic id agamus, ut Babylonium non fuisse Homerum demonstremus. Non enim mente captis scribimus. Vid. AG. X. 1733. Chium fuisse vult *Simonides* apud *Steph.* in Lyric. p. 119. *M.du S.*

Αὐτοὺς μὲ] Recepta lectio, αὐτὸς μὲ ἀγνοεῖν, nimis aperte contradicit his, quae statim sequuntur. Plane indubium mihi est, dedisse Lucianum αὐτοὺς, quod refertur ad ζητοῦντας seu disputantes, syneſi non abstrusa nec difficili. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Αὐτοὺς μὲ ἀγν.] Cl. *Gesneri* emendatio adeo est necessaria, ut eam recipere etiam invitis libris nihil dubitarim. Sed & *Vorstius* in marg. sic emendarat, & Cod. *Pell.* correctionem firmat. Cl. *La Croze* adscripserat ἔφασκον legendum; quod etsi praestat vulgatae, tamen non satis planum reddit sensum. *J.F.R.*

49. Κολοφώνιοι] Non dubitavi secundam syllabam contra Edd. correptam dare; quia non modo *Strabo* ita ubique scribit. Vid. ejus L. XIV. p. 952. vel 643. ubi ter quater occurrit; sed & quia poëtis corripitur, ut in saepe ab aliis adducto versu ex A. Gell. III. XI. quem tamen paullo aliter exhibet *Antholog.* IV. 2. quae sic: Ἑπτὰ πόλεις διερίζουσιν περὶ ῥίζαν Ὁμήρου. Σμύρνα, Ῥόδος, Κολοφών, Σαλαμὶς, Χίος, Ἄργος, Ἀθῆναι. *J.F.R.*

57. Κατὰ

20. Duo nondum aut tres dies praeterierant, & accedens ad Homerum poëtam cum ambobus eſſet otium, tum reliqua ex eo quaeſivi, tum unde eſſet? dicens illud maxime apud nos in hunc diem diſputari. At ille ajebat, *illos ignorare, cum hi Chium, Smyrnaeum alii, multi Colophonium putent: ſe vero*, dicebat, *Babylonium eſſe, & apud cives non Homerum vocari, ſed Tigranem: deinde cum obſes* (Homerus) *apud Graecos eſſet, nomen mutaſſe.* Ad haec de verſibus illius rejectis interrogabam, num ſcripti ab ipſo eſſent? atque ille ſuos eſſe omnes confirmavit. Damnabam itaque Zenodoti & Ariſtarchi Grammaticorum frigidas diſputationes. Ad haec cum ſatis reſpondiſſet, rurſus interrogavi, *cur tandem*

Οὕτω δὲ δύο ἢ τρεῖς ἡμέραι διελελύθεισαν, κ᾽ προσελθὼν ἐγὼ Ὁμήρῳ τῷ ποιητῇ, σχολῆς ὄσης ἀμφοῖν, τότε ἄλλα ἐπυνθανόμην, κ᾽ ὅθεν εἴη, [b] λέγων τοῦτο μάλιστα παρ᾽ ἡμῖν [c] εἰσέτι νῦν ζητεῖσθαι· ὁ δὲ [d] αὐτὸς μὴ ἀγνοεῖν ἔφασκεν· οἱ μὲν γάρ, Χῖον, οἱ δὲ Σμυρναῖον, πολλοὶ δὲ [e] Κολοφώνιον αὐτὸν νομίζουσιν. εἶναι μέντοι ἔλεγε Βαβυλώνιος, κ᾽ τοῦτό γε τοῖς [f] πολίταις, οὐχ Ὅμηρος, ἀλλὰ Τιγράνης καλεῖσθαι· ὕστερον δὲ ὁμηρεύσας τοῦτο τοῖς Ἕλλησιν, ἀλλάξαι τ᾽ προσηγορίαν. ἔτι δὲ κ᾽ περὶ τ᾽ ἀθετουμένων στίχων ἐπηρώτων, εἰ ὑπ᾽ ἐκείνου εἰσὶ γεγραμμένοι· κ᾽ ὃς ἔφασκε πάντας αὐτοῦ εἶναι. [g] καλεγίνωσκον δὴ τοῦτ᾽ ἀμφὶ τ᾽ Ζηνόδοτον κ᾽ Ἀρίσταρχον γραμματικῶν πολλὴν τ᾽ ψυχρολογίαν· ἐπεὶ δὲ ταῦθ᾽ ἱκανῶς ἀπεκέκριτο, πάλιν αὐτὸν ἠρώτων, τί δήποτε ἀπὸ τ᾽ μηνίδος τ᾽ ἀρχὴν ἐποιήσατο,

b Λέγων τοῦτο] Nihil mutant *Coll.* & Edd. *c* Εἰσέτι] Εἰσέ—τι *J. H. Fl.* Ceterae recte, ut edidi. *d* Αὐτὸς] Sic *Pell.* Αὐτὸς Edd. abſurde, σὺν, ἴσως ante ἀγνοεῖν addit Cod. L. *e* Κολοφώνιον] Sic *Anon.* ap. *Pell.* Κολοφώνιον enim Edd. *f* Πολίταις] *Alii* πλείοσις *Coll.* Prius habent *J. Fl. H. P.* *g* Κατεγίνωσκον] Sic *Fl.* & *P.* Κατεγίγνωσκον *J.* & *H.*

46. Λέγων τ. μ.] Γραι. λίγων τοῦτο μάλιστα. *G.*

51. Τοῖς πλείοσις] Γραι. τοῖς πολίταις. οὐχ Ὅμηρος. *G.*

57. Καλεγίνωσκον] Σημειοῦ λέξ τὴν σύνταξιν, τὸ γὰρ γινώσκω γενικῇ συντάσσεται. οἷον καλαγινώσκω σοῦ τ᾽ φλυαρίας. ὁ δὲ [e] αἰτιατικὴν ἀπέδωκεν. κατεγίνωσκον τὴν ψυχρολογίαν. ἤτοι ἐν Ἀτθικῶς ἐ συνέταξαν. αὐτοὶ γὰρ κ᾽ ἐπὶ ἄλλων πολλῶν τοῦτο φιλοῦσι ποιεῖν τῇ κοινῇ * ἐναντιούμενοι σωνηθείᾳ. ἢ τὸ καλαγινώσκω ἀντὶ τοῦ γελῶ ἢ λαθεύειν εἰλήφασι. *V.*

* Ἐναντιόμενοι] Ἐναντιόμενον male Ed. *Cler.*

57. Κατεγίνωσκον] Non verum eſt quod *Scholiaſt.* ait, ab Atticiſmo noſtrum receſſiſſe, quando hoc verbum cum accuſativo conſtruit; nec hi enim duplicem genitivum ſemper adhibent. Ecce *Thucyd.* VI. c. 61. p. 417. Οἱ δ᾽ Ἀθηναῖοι ἐρήμην δίκῃ θάνατον κατέγνωσαν αὐτοῦ τε & τῶν μετ᾽ ἐκείνου. *Ariſtoph.* Eq. verſ. 1357. Εἰ μὴ καταγνώσεσθε ταύτῃ τὴν δίκην. Quod tamen & condemnandi notione capiendum ibi Scholiaſtes monet, id exponens: Εἰ μὴ καταχειροτονήσετε & καταδικάσετε. Plura *Steph.* ex *Demoſth.* aliisque in Theſ. append. T. I. p. 1854. Sed ſi apud Lucian. pro ſimplici *cognoſco* accipere velis, licet; nam & ſic fere *Ariſtoph.* Eq. verſ. 46. Οὗτος καταγνοὺς τὸ γέροντος τοὺς τρόπους. Etſi paullo plus valeat, quam ſimplex, ut *Biſetus* ibi monet, dicens: Καταγνοὺς, ξενήσας. ἔστιν ἡ κατὰ οἷον καταμαθὼν & αἰσθόμενος πρὸς ἕμφασιν δὲ πλείονα εἶπε τὸ μαθών. &c. quae ap. eum ſis vide. *J. F. R.*

58. Ζηνόδοτον] Ariſtarchus notiſſimus. *Zenodotus* Bibliothecae Alexandrinae primus praefuit. *Suid. M. du S.*

61. Μήνιδος] Immerito hic Homerum ſugillat, quod *iram Achillis* initium ſuo poëmati fecerit: palam enim eſt Iliada legenti, eam rem in toto poëmate agi, ut rectiſſime id *argumentum* eſſe dixeris. Quod non intelligentes e noſtris quidam imperiti & barbari prorſus homines, *Rhapſodias* cum audiunt antiquis dicta Homeri poëmata, nec quid ea vox ſit, niſi ex vernaculo idiomate aſſequi valentes, varia ſibi fingunt & diſſoluta carmina, nullo conſilio judiciove a coeco mendicabulo temere effuſa, in unum tandem corpus conſarcinata, aut potius a fatuis hominibus & prorſus rudibus collecta, *Poëma heroicum* nunc audire. Qui, ſi cum Luciano haec ludentes effutirent, venia forſan digni putandi ſint. At ſerio id agunt, ut quae ipſi prae imperitia, niſi Latine verſa, intelligere non poſſunt, aliis contemtui ſint & deridiculo. Ho-

σαλο, καὶ εἶπεν ὅς, ὕτως ἐπελθεῖν αὐτῷ, μηδὲν ἐπιτηδεύσαντι. χαὶ μὴν καὶκεῖνο ἐπεθύμουν εἰδέναι, εἰ πρότεραν ἔγραψε τὴν Ὀδύσσειαν ἢ Ἰλιάδα, ὡς πολλοί φασιν· ὁ δὲ ἠρνεῖτο· ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην· πολλάκις δὲ καὶ ἄλλοτε τοῦτο ἐποίουν, εἴ ποτε αὐτὸν σχολὴν ἄγοντα ἑώρων. προσιὼν γάρ τι ἐπυνθανόμην αὐτοῦ, καὶ ὃς προθύμως πάντα ἀπεκρίνετο, καὶ μάλιστα κατὰ τὴν δίκην, ἐπειδὴ ἐκράτησεν· ἦν γάρ τις γραφὴ κατ' αὐτοῦ ἀπενηνεγμένη ὕβρεως ὑπὸ Θερσίτου, ἐφ' οἷς αὐτὸν ἐν τῇ ποιήσει [a] ἔσκωψε, καὶ ἐνίκησεν Ὅμηρος, Ὀδυσσέως συνηγορεῦντος.

Κατὰ δὲ τοὺς αὐτοὺς χρόνους τούτους ἀφίκετο καὶ Πυθαγόρας ὁ Σάμιος, ἑπτάκις ἀλλαγείς, καὶ ἐν τοσούτοις ζώοις βιοτεύσας, καὶ

ab ira Achillis *initium* carminis *feciſſet?* Et ille, *ita ſibi temere in mentem veniſſe.* Etiam illud ſcire volebam, prioremne ſcripſiſſet Ulyſſeam Iliade, ut multi referunt? negabat. Caecum enim non fuiſſe, quod ipſum quoque de illo narrant, ſtatim ſciebam. Utebatur enim oculis: ut nec interrogatione opus eſſet. Saepe etiam alias hoc faciebam, ſi quando otioſum illum viderem, ut accedens ipſum interrogarem aliquid: atque ipſe promte ad omnia reſpondebat, in primis ſecundum judicium cum viciſſet. Erat enim dica illi ſcripta injuriae, a Therſite, quod contumelioſe in ipſum luſiſſet in carmine: vicitque Homerus, cauſſam illius una agente Ulyſſe.

21. Iisdem temporibus Pythagoras etiam Samius advenit, ſepties mutatus, vita in totidem acta animalibus, perfectisque tot ani-

[a] Ἔσκωψε] Ἔσκοψε male Edd. plurimae. Ἔσκωψε recte L. B2. & S.

66. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] Ἱστορεῖ γὰρ τοῦτο Ἡρόδοτος ἐν τῷ * περὶ τοῦ Ὁμήρου βίου. V.

* Περὶ] Aberat in Edit. Nec magno opere requirerem; ſed quia adeſt in Cod. V. inſerere non dubitavi. J. F. R.

rum ego temeritatem audaciamque, & pulcherrimarum rerum ignorationem ſummam, cum *ſui ſeculi* ſuarumque rerum admiratione conjunctam Boilaeis compeſcendam exagitandamque relinquo. *M. du S.*

64. Εἰ πρότεραν] Hac de controverſia acutiſſimum vide *Longini* judicium c. VIII. π. ὕψους. *M. du S.*

66. Ὅτι μὲν γὰρ οὐδὲ τυφλὸς ἦν, ὃ καὶ αὐτὸ περὶ αὐτοῦ λέγουσιν, αὐτίκα ἠπιστάμην, ἑώρα γάρ, ὥστε οὐδὲ πυνθάνεσθαι ἐδεόμην] Vertunt: *ipſum vero caecum non eſſe, quod etiam dicunt, mox cognovi: vidi enim; itaque veritus ſum percontari.* Sed an ἑώρα, eſt, *vidi?* an οὐκ ἰδόμην, eſt, *veritus ſum?* Minime. Quare in hunc modum debebant: *Caecum vero non fuiſſe, quod ipſum etiam de eo dicunt, ilico cognovi: videbat enim, adeoque rogare opus non erat.* *H. V.*

Ibid. Οὐδὲ τυφλὸς ἦν] *Cicero* tamen Tuſc. Diſp. V. c. 39. *Homerum coecum inducit*, ſcribens: *Traditum eſt etiam, Homerum coecum fuiſſe. At ejus picturam, non poëſin, videmus. Quae regio, quae ora, qui locus Graeciae, quae ſpecies formaque pugnae, quae acies, quod remigium, qui motus hominum, qui ferarum, non ita expictus eſt, ut quae ipſe non viderit, nos ut videremus, effecerit?* nam quamvis Pictori comparetur Homerus, ex ſequentibus tamen adparet, Ciceronem eum coecum facere; quod etiam confirmatur exemplo Tireſiae coeci vatis, quem ilico ſubjungit Cicero. Vid. notam *Daviſii*, quem conſulendum Cl. *Hemſt.* in marg. *Graevianae* Ed. indicarat; ubi is *Brod.* Miſc. V. 9. & *Scholiaſten* Lucian. ad T. 2. p. 17. (i. e. ad *Somn.* ſ. *Gall.* ad verba τυφλὸς αὐτὸς ὤν) id cum Luciano negantem citat; nec non *Vellej. Pat.* qui L. I. 5. ait: *Homerum, ſi quis coecum genitum putat, omnibus ſenſibus orbus eſt.* Non igitur plane negat Vellejus Homerum coecum fuiſſe; ſed ab nativitate id calamitatis ei obtigiſſe negat: cum prae ſenio viſum amiſiſſe dici queat, quod & illi, quos *Daviſ.* citat, voluere. Vide etiam not. *Boecleri* ad Vellej. p. 38. Ed. *Burm.* Coecum autem fuiſſe *Daviſius* nullo modo dubitat; quod ſub Demodoci perſona ſemet ipſum deſcribere credatur ap. *Max. Tyr.* Diſſ. XXII. nec ego dubito, ſi caſu aut ſenio id contigiſſe dixeris, ut *Brod.* l. c. ex *Herodoto*, *Pauſan.* in Meſſen. & *Tzetze* probat; nam ab nativitate coecum ſtatuere abſurdum videtur; quum peregrinatio ad varios hominum mores, cultum, regionumque & urbium ſitum, quarum ingentem nobis catalogum reliquit, cognoſcenda, praecipuum ejus fuerit ſtudium. Quod autem ab ſtatuariis deſumitur argumentum, qui eum oculis captum finxerint, id admodum incertum mihi videtur; nam aut vulgarem hi rumorem ſecuti ſunt,

animae circuitibus. Erat vero dextro toto latere aureus. Illud quidem judicatum eſt, eum verſari ſecum : hoc vero dubitabatur, utrum Pythagoram vocare an Euphorbum oporteret. Venit & Empedocles, circum uſtulatus, & toto affatus corpore. Neque tamen, quantumvis multis verbis ſupplicaret, receptus eſt.

22. Procedente tempore certamen inſtabat, quae Thanatuſia (*Mortualia*) apud illos vocantur. Praeſidebant Achilles, Theſeus ſeptimum. Reliqua longum fuerit dicere : ſumma capita rerum enarrabo. Lucta vicit Carus Heraclides, victo in certamine de hac corona Ulyſſe. Pugilatus aequa laus fuit Arei Aegyptii, qui Co-

ἐκτελέσας τ̃ ψυχῆς τὰς περιόδους· ἦν δὲ χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξιὸν ἡμίτομον. καὶ ἐκρίθη μὲν συμπολιτεύεσθαι αὐτοῖς, ἐνεδοιάζετο δὲ ἔτι, πότερον Πυθαγόραν ἢ Εὔφορβον αὐτὸν ὀνομάζειν χρή. ὁ μέντοι Ἐμπεδοκλῆς, ἦλθε μὲν καὶ ἔτι περιφθόος, καὶ τὸ σῶμα ὅλον ἀπημαυρωμένος· ὑ μὴν παρεδέχθη γε, καίτοι πολλὰ ἱκετεύων.

Προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου, ἐνέστη ὁ ἀγών, τὰ παρ' αὐτοῖς Θανατώσια. ἡγωνοθέτει δὲ Ἀχιλλεὺς τὸ πέμπτον, καὶ Θησεὺς τὸ ἑβδομον. τὰ μὲν δὴ ἄλλα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν· τὰ δὲ κεφάλαια τ̃ πραχθέντων διηγήσομαι. πάλιν μὲν ἐνίκησε ὁ Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους, Ὀδυσσέα περὶ τοῦ στεφάνου παλαγωνισάμενος. πυγμὴ δὲ ἴση ἐγένετο Ἀρείου τε τοῦ Αἰγυπτίου, ὃς ἐν Κορίνθῳ τέθα-

ὁ Κᾶρος] Sic *B2. J. H.* & *P.* cum *A.* Ceterae Κάρος. Κάπρος *Palm.* Κάραυος *Gron.*

ſunt, aut non ſatis differentiae inter videntem ac coecum eſt in illorum arte ; ſolent enim marmoreae effigies oculorum orbes ac pupillam raro exprimere, quorum circuli quum ſulcis aliquantum excavatis deſcribendi ſint, id totam faciem deformat, & maligniores, ut ſic dicam, oculos exhibet, quam ſi exterior tantum eorum ambitus ſolus efformetur. *J. F. R.*

72. Μετὰ τ. δ.] Sic lego pro κατὰ, quod in omnibus libris eſt. *M. du S.*

74. Θερσίτου] *Hom. Il. B.* 212. *M. du S.*

75. Ἔσχαψε] *L. B2.* & *S.* In reliquis prave ἔσκαψε. *M. du S.*

81. Χρυσοῦς ὅλον τὸ δεξ.] De femore Pythagorae aureo vid. ſupra **T. I.** *Vit. auct.* §. 6. Neque hic putes χρυσοῦς in χρυσοῦν mutandum ; eſt enim ſolita ellipſ. τῦ κατὰ. *aureus erat femur*, pro *ad femur*. Etſi hic *totum dextrum latus* pro femore dicit. *J. F. R.*

83. Εὔφορβον] Trojanus fuit adoleſcens Panthi filius, fratris Hecubae, teſte *Hom. Il.* 17. Lege *Laërt.* in Pythag. & *Ovid. L. XV. Met.* *G. C.*

86. Ὠκυπόδης] Sic infra in *mort. Peregr.* §. 37. ἰδὼ τὸ δίαιμα ἐκτυφλῶν γίγνεται ὁρᾶν. Sed in praeſ. temp. mox c. 29. & ſupr. in *Necyom.* *J. F. R.*

89. Θανατούσια] Eecere ! Vir optime caeteroquin de literis Graecis meritus hunc feſtum diem, eamque celebritatem *Graecine ſuae feriatae* inſeruit. O lepidum caput ! Mirum ni *Paradiſus Socratis*, & *ſympoſium* in ejus *Attica* alicubi locum habeant. Sapit *Potterus*, qui cum caetera excerperet, expunxit. *M. du S.*

93. Πάλιν μὲ ἐνίκησε Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] *Lucta vicit Carus Heraclides.* Sic vertit Interpres. Nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium. Rurſus hoc loco legendum eſt Κάπρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους. *Caprus poſt Herculem primus*, de quo ſupra fuſe diximus. *J. G. a P.*

Ibid. Κᾶρος ὁ ἀφ' Ἡρακλέους] Quem hic interpretem probabimus ? In *Baſileenſi* editione vertunt : *Carus qui ab Hercule ſtabat*, ſatis lepida captatione ; ac ſi Graeca eadem foret conſtructio, quae Latina ; & ſcilicet in hoc certamine componebantur partes, quibus plurimi continebantur, & alii ab hoc ſtabant, alii ab illo. Ridicule omnino. Benedictus : *Carus Heraclides*, quod propius ad genium ſermonis Graeci. Sed nullibi invenio Carum illum luctatorem egregium, inquit *Palmerius*. Quaſi vero Lucianus huc introduxerit talem in terris celebrem luctatorem : immo quis egregius luctator ille Ulyſſes ? ex quo alterius adverſario patet prorſus ratiocinationem *Palmerii* non procedere : multo minus, ut ὁ ἀφ' Ἡρακλέους poſſit reddi, *poſt Herculem primus*, quidquid de Capro ſuo ſollicitus ſit. Opinor optime adnotaſſe patrem Κάραν. Non agitur de luctatore ; agitur de heroibus, inter quos memorabilis Caranus Heraclides. *J. G.*

Κᾶρος] Conſule *Loyd.* honoratiſſimi Praeſulis Wigornienſis Doctiſſimum & ipſum filium ad Olymp. CXLII. *Catal. Olymp.* a *Scal.* editum. *Pauſ. Suid.* (ſed apud hunc ſuo loco non comparet aut Κᾶρος aut Κάπρος ille) Ulyſſem hic adducit, quia luctantem fecit Homerus (Iliad. Υ. 710. & ſeqq.) cum Ajace, quem & proſtravit. *M. du S.*

96. Ἀρείου] Vid. *Plut.* 396, 2. Sed is tamen a noſtro diverſus. *M. du S.*

Ὁμή-

θαπλαι, ϗ Ἐπειῦ, ἀλλήλοις συνελθόντων· παγκρατίῳ δὲ ὁ τίθε͡ται ἆθλα παρ' αὐτοῖς. τ μέντοι δρόμον, οὐκ ἔτι μέμνημαι τίς ἐνίκησε. ποιητ͡ῶ δὲ, τῇ μὲν ἀληθείᾳ, παραπολὺ ἐκράτε͡ Ὅμηρος, ἐνίκησε δὲ ὅμως Ἡσίοδος. τὰ δ' ἆθλα ἦν ἅπασι τέφανος, [a] πλακεὶς ἐκ πτερῶν ταωνίων.

Ἄρτι δὲ τῦ ἀγῶνος συντελεσμένου ἠγγέλλοντο οἱ ἐν τῷ χωρίῳ τ ἀσεβῶν κολαζόμενοι, διορρήξαντες τὰ δεσμὰ, ϗ τ φρουρᾶς ὑπερατήσαντες, ἐλαύνειν ὅπι τ νῆσον. ἡγεῖτ͡ο δὲ αὐτῶν, Φάλαρίν τε τ Ἀκραγαντῖνον, ϗ [b] Βύσιριν τ Αἰγύπτιον, ϗ Διομήδην τ Θρᾷκα, ϗ τὸν περὶ Σκείρωνα, rinthi ſepultus eſt, & Epei, inter ſe congreſſorum. Pancratii praemia apud illos non proponuntur. Curſu quis vicerit, non amplius recordor. Inter poëtas re quidem vera multum Homerus praeſtabat, vincebat tamen Heſiodus. Praemia omnibus plexa e pavoninis pennis corona.

23. Jam conſummato autem certamine nunciantur ii, qui in loco impiorum puniuntur, ruptis vinculis, ſuperataque cuſtodia, pergere ad inſulam, ducibus Phalari Agrigentino, & Aegyptio Buſiride, & Diomede Thrace, Scirone item atque Pi-

a Πλακεὶς] Πλακὴς *J.* ſola male. b Βούσιριν] Βούσυριν Edd. male.

98. Παγκρατίου] Τάχα ἀφ' τὸ πληγαῖς βάλλεσθ͡αι τοὺς πυγμάχους, ὁ ἐκεῖσε * ἀγρὸν παρ' ὅσον ἀπαθὴς ὁ ἐν ᾅδου βίος, ἅτε σωμάτων ἀπηλλαγμένων. *V.*

9. Φαλ.] Οὗτος χαλεποτάτας ἐπενόει κολάσεις. (Hoc Scholium ſede ſua in V. motum, & in II. Vol. Ed. *Amſt.* ad *Jov. Trag.* inſertum, huic loco, ut & duo ſequentia, reſtituimus. *M. du S.*)

10. Βούσιριν] Οὗτος ὠμὸς ἦν ὡς ϗ ἀνθρώπους ἐσθίειν. *V.*

11. Διομήδην] Οὗτος ἵππους εἶχεν ἀνθρωποφάγους· ϗ ὃς ἐκράτει ἐσφαλλεν αὐτοῖς. (Ante hoc Scholium haec verba legebantur in V. Ἔχετος τ Ἠπείρου βασιλεὺς τριμορφικώτατος. Sed *Echetus* ille neque hic neque usquam apud Lucianum conſpicitur. *M. du S.*)

* Ἀργὸν] Ἀναιρετὸν habet Ed. *Cler.* Sed ex C. correxit *M. du S.* Qui poſtremam hujus Schol. vocem etiam emendavit, cum legeretur ἀπηλλαγμένος.

2. Ὅμ. — Ἡσ.] Ad traditionem alludit, quae coaetaneos faciebat. Vid. *Philoſtr.* Her. p. 726. & ſeq. & Hennet. p. 52. *M. du S.*

9. Φάλαριν] Hic Agrigentinorum tyrannus, cui Perillus taurum aeneum fabricavit, quo impoſiti noxii dum torrerentur, tauri mugitum reddebant. *Senec.* L. 2. de Clem. c. 4. & L. 2. de Ira. *G. C.*

10. Βούσιριν] Buſiris Rex Ægyptiorum Neptuni & Lybiae filius, qui Thraſii conſilio hoſpites violabat incognitos, ut eorum ſanguine pluviam eliceret, cujus penuria Ægyptus novem annis laboraverat. *Seneca* loc. cit. *G. C.*

Βούσιριν] Mendoſe antea ſcribebatur Βούσυριν. Sic ut edidimus non Auctores tantum multi, ſed & numiſmata ſcribunt: de quo vide *Apollod.* II. p. 53. B. *M. du S.*

11. Διομήδην] Diomedes Rex Thraciae dum equos ſuos humana carne aleret, in Tyrida opido truculentus ab Hercule equis ipſis ad devorandum objectus eſt. *Ovid.* IX. Met. *G. C.*

Ibid. Σκείρωνα] Latronem inſignem, qui proximos Megaris ſcopulos inſidens in viatores praetereuntes nullo non crudelitatis genere ſaeviebat, hunc Theſeus occidit. *G. C.*

12. Πίτυος.] Schinim inſignem latronem, qui circa Iſthmi initium teſte Pauſania miro crudelitatis genere ſaeviebat. De eo *Plutarch.* in Theſ. *G. C.*

Πίτυος.] Vide *Plut.* in *vita Theſei.* Et *Xenoph.* L. II. Ἀπομν. *A. V.*

Πίτυος.] De *Centauro* illo qui pinus incurvabat, ſupra, ni fallor, T. I. jam habuimus. *Suidae* Ed. *Hag.* Πιτυοκάμπτης ſcribit, omiſſo medio, ο. *J. F. R.*

13. Ἥρωας ἐπὶ τ ἡίονος] Bene contra *Th. Magiſter* monet Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 10. ſcribens: Ἥρω Ἀττικοὶ, ſcribit iterum *Thomas*, οὐχ Ἡρῶας· ϗ Ἥρως, ἐπὶ αἰτιατικῆς τ πληθυντικῶν, οὐχ Ἥρωας. Ecce tamen non ſemel ἥρωας Lucianus. In *Zeux.* c. 3. ὁ Ζεῦξις οὐκ ἔγραφεν ἥρωας, ἢ θεούς. In *Vera Hiſt.* c. 23. Ἐκτάσεις τοὺς ἥρωας ἐπὶ τ ἡίονος. Ipſa quoque haec vox Ἠιὼν, ἡίονος, deterior quam ἠών, ἤονος, cenſetur ab eodem; cum tamen non modo in noviſſime adducto hoc Luciani loco, ſed & in aliis, ac ferme omnibus, haec vocis hujus forma diſerte legatur. In *Herodoto* p. 617. (leg. *Hermot.* c. 84.) Ἐπὶ τῇ ἠίονι καθεζόμενος. In *Ver. Hiſt.* Ὄρνεα ἐπὶ τ ἠιόνων ᾄδοντα. Ibid. Πλησίον τ ἠιόνος ἐκοιμήθημεν. Haec alio loco ab *Jenſio* dicta huc transſcribere operae pretium exiſtimavi. *J. F. R.*

19. Ἐπὶ Δηλίῳ] Hic cum fortiter pugnaſſet, tandem cum

Pityocampte. His auditis Rhadamanthus emittit ad litora Heroas, quos ducunt Thēseus & Achilles, &, qui jam resipuerat, Ajax Telamonius. Hi commissoprælio pugnant: vincunt Heroës, egregia præsertim Achillis opera. Multo etiam melius Socrates in dextro cornu collocatus hic rem gerit, quam cum vivus ad Delium pugnaret. Accedentibus enim hostibus non fugit, nec avertit faciem. Ea propter deinde virtutis ipsi præmium eximium decretum est, pulcher magnusque hortus suburbanus. Hic *postea* convocatis sodalibus disputabat, mortuorumque Academiae loco nomen faciebat.

καὶ Πιτυοκάμπτιλω. ὡς δὲ ταῦτ' ἤκουσεν ὁ Ῥαδάμανθυς, ἐκτάσσ τοὺς ἥρωας ὅπῃ ἑ ἡιόνος· ἦγεῖτο δὲ Θησεύς τε καὶ Ἀχιλλεὺς, καὶ Αἴας ὁ Τελαμώνιος, ἤδη σωφρονῶν. καὶ συμμίξαντες ἐμάχοντο, καὶ ἐνίκησαν οἱ ἥρωες, Ἀχιλλέως τὰ πολεῖτα καλλωπίσαντος. ἠρίστευσε δὲ καὶ Σωκράτης ὅπῃ τῷ δεξιῷ ταχθεὶς πολὺ μᾶλλον, ἢ ὅτε ζῶν ὅπῃ Δηλίῳ ἐμάχετο. προσιόντων γὰρ τῶν πολεμίων, οὐκ ἔφυγε, καὶ τὸ πρόσωπον ἄτρεπτος ἦν· ἐφ' οἷς καὶ ὕστερον ἐξηρέθη αὐτῷ χωρίον, καλός τε καὶ μέγας παράδεισος ἐν τῷ προαστείῳ. ἔνθα συγκαλῶν τοὺς [c] ἑταίρους, διελέγετο, Νεκρακαδημίαν τε τόπον προσαγορεύσας.

Συλ-

[c] Ἑταίρους] Ex Cod. L. Ἑτέρους Edd. priores omnes.

18. Καὶ Σωκράτης] Τὰ περὶ Σωκράτους ἱστορούμενα ἀξιοῦμεν. *V.*

23. Παράδεισος] Τῶν ἄκρως βουλομένων ἑλληνίζειν εἰς τὸ νέθον τε Ἑλληνίδος φωνῆς λοπτίμουσι τὸ † παράδεισος ὄνομα. *V.*

† Παράδεισος] Ex *Xenophonte*, *Polluce* & *A. Gellio* notum est vocem hanc esse Persicam & significare *viridarium*. Occurrit etiam in *Ecclesiastae* libro scripto, si viris doctis credimus, post captivitatem. *J. Cl.*

cum reliquis fugere coactus est; qua pugna Xenophontem equo delapsum pedes ipse servavit. *Diog. Laërt.* p. 38. E. Vid. *Strab.* IX. *Plat.* 11. C. Συμπόσ. 334. & *Plut.* Alcibiad. 354. & 1032. I. *Aelian.* etiam *Var. Hist.* III. 17. ubi male ἐπὶ Δήλιον. *Plat.* etiam in Apol. Socr. 363. F. & *Athen.* V. p. 215. & Not. *Casaub.* ad Diog. Laërt. p. 17. *Thucyd.* IV. 96. f. & 100. I. *Plut.* 1032. A. Ibidem & Plato fortiter pugnasse traditur. Vid. *Diog. Laërt.* p. 72. A. *M. du S.*

Ἐπὶ Δηλίῳ] Adducit haec verba Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* IV. 107. p. 301. nec non alia quaedam testimonia, quibus probet ἐπὶ dandi casum in hujusmodi locutione postulare, adeoque suspectam esse Thucydidis lectionem, quae ἐπὶ Νίσαιαν pro ἐπὶ Νισαίᾳ habet, merito arbitratur. Etsi ἐπὶ δεξιὰ & ἐπ' ἀριστερὰ recte dicitur, ut *Hom.* Il. VII. 238. & alibi; nam ibi aliud verbum adjungitur. Conf. nos supra ad c. 28. *Quom. conscr. hist.* Et videbis, non immerito locum *Ael.* ἐπὶ Δήλιον, suspectum quoque *Solano* videri. *J. F. R.*

24. Τοὺς ἑτέρους] Sic legit Interpres. At ego puto legendum ἑταίρους; nam & infra in Demonacte discipulos Socratis, de quo hic loquitur, ἑταίρους vocat: εἰσὶν ἐν οἷς τινες τῶν ἑταίρων, & rursus: τῶν ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα. *J. P. à G.*

Ibid. Ἑτέρους] Admodum jocose narrat Lucianus, uti, quum esset apud inferos, impii ruptis vinculis invaserint piorum regionem; Rhadamanthyn autem heroas eduxisse in aciem, praefectis Theseo, Achille, & Ajace Telamonio; qui strenue repressérint impios. Ante omnes tamen virtutem Socratis, in dextro cornu pugnantis, emicuisse; quare donatus fuerit pulchro & spatioso horto, in quem convocarit τοὺς ἑτέρους, *reliquos*, heroas nempe; ut ego quidem expono. At *Palmerius* pag. 678. legit ἑταίρους. Verum quidem, ἕτερος saepe perperam apud scriptores reperiri pro ἑταῖρος, & contra: (nam & ἑταῖρα pro ἑτέρα in suo libro legisse *Brodaeum* apud Nostrum in *de Merced. Cond.* circa fin. liquet, quia ibi pro ἑταίρᾳ legendum monet ἑτέρᾳ, ut nunc recte in vulgatis editionibus legitur.) Hic tamen nulla videtur mutandi necessitas; quum, ut dixi, caeteri heroes sint intelligendi; eos enim ibi apud Socratem fuisse, & ἐπινίκια celebrasse, patet ex sequentibus. *J. J.*

Ἑταίρους] In omnibus libris legebatur ἑτέρους; sed proba est *Palmerii* & *Vorstii* emendatio, quam L. Codicis auctoritas etiam confirmat. *M. du S.*

Ἑτέρους] Ἑταίρους legendum. *M. V. la Croze.*

Ἑταίρους] Quia quinque doctissimi Viri, *Palmer. Vorst. Solanus*, *La Croze* & *Gesnerus*, id vel conjectura adsecuti sunt, vel praetulere, quod Codex optimae notae L. confirmat, non haesitavi id recipere contra turbam aliorum exemplarium minus apte ἑτέρους legentium. *J. F. R.*

Συλλαβόντες οὖν τοὺς νενικημένους, καὶ δήσαντες, αὖθις ἀπέπεμψαν ἔτι μᾶλλον κολαζησομένους. ἔγραψε δὲ καὶ ταύτην τὴν μάχην Ὅμηρος, καὶ ἀπιόντι μοι ἔδωκε τὰ βιβλία [a] κομίζειν τοῖς παρ' ἡμῖν ἀνθρώποις· ἀλλ' ὕστερον καὶ ταῦτα μετὰ τῶν ἄλλων ἀπωλέσαμεν. ἦν δὲ ἡ ἀρχὴ τοῦ ποιήματος αὕτη· Νῦν δέ μοι ἔννεπε μῆσα μάχην νεκύων ἡρώων. τότε δ' ἐν κυάμοις ἑψήσαντες, ὥσπερ παρ' αὐτοῖς νόμος, ἐπειδὰν πόλεμον κατορθώσωσιν, εἰστιῶντό τε ὀπτίκια, καὶ ἑορτὴν μεγίστην ἦγον· μόνος δὲ ταύτης οὐ μετεῖχε Πυθαγόρας, ἀλλ' ἄσιτος πόρρω ἐκαθέζετο, μυσαττόμενος τὴν κυαμοφαγίαν.

24. Victos itaque comprehensos vinctosque iterum remiserunt, magis jam puniendos. Scripsit hanc quoque pugnam Homerus, ac discedenti mihi dedit libros nostratibus hominibus adferendos. Verum postea hos non minus quam alia perdidimus. Initium poëmatis hoc fuerat: *Musa, mihi Heroum dic praelia defunctorum.* Tum fabis coctis, qui apud illos mos est, bello feliciter administrato, epulas victoriae causa instituunt, celebritatemque agunt maximam. Solus in partem illius non venit Pythagoras, sed cibo abstinens procul sedit, abominatus illam fabas edendi consuetudinem.

Ἤδη δὲ μηνῶν ἐξ διελελυθότων, [b] περὶ μεσοῦντα τὸν ἕβδομον, νεώτερα συνίσταλο πράγματα. Κίνυρος γὰρ ὁ τοῦ Σκινθάρου παῖς, μέγας τε ὢν, καὶ καλὸς, ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν, [c] ὀπωπαμένη ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. πολλάκις γοῦν καὶ διένευον ἀλλήλοις ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ πρόπινον, καὶ μόνοι ἐξανιστάμενοι, ἐπλανῶντο περὶ τὴν ὕλην. καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος [d] ἁρπάσαι τὴν Ἑλένην. ἐδόκει δὲ καὶ

25. Jam sex menses peracti fuerant, cum circa medium septimum, novi quid actum est. Cinyrus Scinthari filius, magnus & pulcher qui esset, diu jam amabat Helenam, & ipsum juvenem apparebat ad furorem ab illa amari: saepe enim & innuebant sibi invicem in convivio, & propinabant, & soli surgentes oberrabant per silvam. Atque adeo prae amore & consilii alterius inopia consilia agitabat Cinyrus rapiendae Helenae. Placuit autem mulieri quoque au-

[a] Κομίζειν] Deest in *Fl.* Adest in aliis, & in P. [b] Περὶ μεσοῦντα] Περιμεσοῦντα uno verbo *J. H. Fl.* Ceterae rectius disjungunt. [c] Ὀπωπαμένη] Ἐπιμανῶς *Schol.* & *Fl.* Ceterae cum vulg. faciunt, quam firmat Cod. P. [d] Ἁρπάσαι] Sic recte *Jens.* Ἁρπάσας Edd.

45. Ἐπιμανῶς] * Δεῖ γράφειν ἐπινῶς, ἀλλ' οὐκ ἐπιμανῶς, σημειοῦ δὲ τὸ ἐπινῶς, ἀντὶ τοῦ ἐφελκυστικῶς. ἐπεὶ καὶ τὸ ἐπινάζει τὸ ἐφίλκεται σημαίνει. *V.*

* Οὐ δεῖ σημαίνειν V. Et mox, notante Cl. *Gronovio.* Sed quo referam, non video. Nisi forsan a nasutiore aliquo Critico fini praecedentis Scholii hoc adscriptum sit. *M. du S.*

32. Ἀρχὴ τοῦ ποιήματος] Imitatus hic videtur Lucianus initium poëmatis Epigonôn, de quo *Bentlejus* in epist. ad *Jo. Millium* p. 62. 63. *M. V. la Croze.*

45. Ἐπιμανῶς] Κίνυρος ἤρα πολὺν ἤδη χρόνον τῆς Ἑλένης, καὶ αὐτὴ δὲ οὐκ ἀφανὴς ἦν ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα τὸν νεανίσκον. Satis certe usitato loquendi modo dicitur hic Helena ἐπιμανῶς ἀγαπῶσα. sed ecce Scholiastes non ἐπιμανῶς, sed ἐπινῶς legi vult, idque exponit ἐφελκυστικῶς, addens ἐπινάζειν notare ἐφέλκεσθαι. Ubi ἐπινάζειν alibi occurrat, ignoro; nisi huc referendum sit τὸ, Ἐπινάξαι, quod *Hesychius* exponit, ἐπιπακτῶσαι. in editione Florentina plane, uti vult Scholiastes, legitur ἐπινῶς. Habet quoque hanc vocem *Suidas*, eamque interpretatur λίαν. *J. J.*

50. Ἁρπάσαι] Statim ubi legitur, καὶ δὴ ὑπ' ἔρωτος καὶ ἀμηχανίας, ἐβουλεύσαλο ὁ Κίνυρος ἁρπάσας τὴν Ἑλένην, non dubium mihi est, quin unius literulae mutatione locus hic sanior reddi possit, legendo ἁρπάσαι· neque enim quidquam, quo ἁρπάσας subsistat, sequitur. *J. J.*

56. Κολαθησόμενος] Flor. κωλυθησόμενος. *J. B.*

Κωλυθ.] Sic *Fl.* & *Junt.* Edd. (nisi quod in utraque mendose est κολ.) & sic sane venustior sensus est, quam si cum reliquis legas κολαθησόμενος. *M. du S.*

63. Mi-

aufugere in quandam adjacentium insularum, sive in Phello, sive in Tyroëssam. Conjuratos autem olim adsumserant tres sociorum meorum audacissimos. Patri tamen haec non indicaverat, qui nosset ab eo se prohibitum iri. Cum vero visum esset, cogitata perfecerunt: obortaque nocte, me non praesente; forte enim in coenatione obdormiveram, clam reliquos adsumta Helena, festinanter avecti sunt.

κείμη ταῦτα, οἰχεσθ ἀπιόντας ἐς τινὰ τ̃ ὑπτιειμένων νήσων, ἤτοι ἐς τ̃ Φελλὼ, ἢ ἐς τ̃ Τυρόεσσαν. συνωμότας δὲ πάλαι προσειλήφεσαν τρεῖς τ̃ [e] ἑταίρων τ̃ ἐμῶν, τὺς θρασυτάτυς· τῷ μέντοι πατρὶ, ὃν ἐμήνυσε ταῦτα· ἠπίστατο γὰ ὑπ' αὐτ̃ [f] κωλυθησόμθν. ὡς δ' ἐδόκει αὐτοῖς, ἐτέλεσαν τ̃ ὑπόθεσιν. καὶ ἐπεὶ νὺξ ἐγένετο (ἐγὼ μὲν ἐ πάρην, ἐτύγχανον γὰ ἐν τῷ συμποσίῳ κεκοιμημέν) οἱ δὲ λαθόντες τὺς ἄλλυς, ἀναλαβόντες τ̃ Ἑλένην, ὑπὸ σπυδ̃ς ἀνήχθησαν.

26. Circa mediam vero noctem evigilans Menelaus, cum vacuum uxore torum sensisset, clamorem sustulit, assumtoque fratre ad regiam Rhadamanthi perrexit. Die exorto, videre se navim, dicebant speculatores, quae multum jam abesset. Itaque impositos Heroum quinquaginta in navim, uno ex ligno cavatam, asphodelinam, jussit *fugitivos* persequi. Hi studiose navigantes circa medium illos diem assequuntur, jam intrantes in lactens mare prope Tyroëssam; tantillum aberat, quin aufu-

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον ἀνεγρόμεν ὁ Μενέλα, ἐπεὶ ἔμαθε τ̃ εὐνὴν κενὴν τ̃ γυναικὸς, βοήν τε ἴσ̃η, καὶ τ̃ ἀδελφὸν τ̃ ἀμφὶ λαβὼν, ἦει πρὸς τὰ βασίλεια τ̃ Ῥαδαμάνθυ. ἡμέρας δ' ὑποφαινούσης, ἔλεγον οἱ σκοποὶ καθορᾶν τ̃ ναῦν [g] πολὺ ἀπέχουσαν· ὅτω δὴ ἐμβιβάσας ὁ Ῥαδάμανθυς πενήκοντα τ̃ ἡρώων εἰς ναῦν μονόξυλον, ἀσφοδελίνην, παρήγγειλε διώκειν· οἱ δὲ, ὑπὸ προθυμίας [h] ἐλαύνοντες μὲν μεσημβρίαν καλαλαμβάνουσιν αὐτὺς, ἄρτι εἰς τ̃ γαλακτώδη Ὠκεανὸν ἐμβαίνοντας, πλησίον τ̃ Τυρόεσσης, ὥσ̃ τοσοῦτον ἦλθον λαθραίως καὶ

e Ἑταίρων] Ἑτέρων male *Fl.* sola. *f* Κωλυθησ.] Κολασθησόμθν Edd. plurimae, κολυθησόμθος *J.* & *Fl.* unde κωλ. prima producta feci. *g* Πολὺ] Οὐ πολὺ *J.* *h* Ἐλαύνοντες] Al. Διώκοντες *Coll.* Nil. mut. Edd.

59. Οὐ παρήμην] Οὐ πάρην, ὡς σὺ ἄλλοις κεῖται, καὶ ἡ τύχη ζητεῖ. *V.*

72. Διώκοντες] Grat. ἐλαύνοντες. *G.*

63. Μεσονύκτιον] Vid. hanc vocem contra *Th. Mag.* adsertam, infra hac ipsa *Ver. Hist.* c. 40. *J. F. R.*

68. Πολὺ ἀπεχ.] Flor. ὑ πολὺ, male, & aliter Interp. *J. B.*

75. Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον λαθραίως] Interpres: *Tantum via emensi erant, ut elaberentur.* Reddendum ego putem: *Tam parum aberat; quin elapsi fuissent.* Ita infra 2. *Ver. Hist.* c. 43. παρ' ὀλίγον ἐλθοῦσα κατισχθῆναι. ubi recte Interpr. *Quamquam parum aberat, quin delaberetur in praeceps.* Ut & in *Pseudomant.* c. 57. ὡς δὲ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀπέστην. *Postquam parum abfuisset, quin perirem.* *H. V.*

Παρὰ τοσοῦτον ἦλθον λαθρ.] Quod Cl. *Hor. Vitring.* & hic & supra c. 20. in versione corrigendum monuit, id Cl. *Gesner.* etiam non visa illius animadversione, sponte praestitit; quare illa *Vitringae* omittere potuissem; at eum, etsi levioris res est momenti, sua laude fraudari fas non erat; nam & alibi in his verbis vertendis peccatum ab aliis interpretibus. *Opsop.* tamen id in Luciano non semel recte reddiderat. Et sic bene *Jungerm.* convertit. *Long. Past.* 2. p. 62. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθε κακοῦ. *Parum abfuit quin...* Adde Nostrum T. I. *Catapl.* c. 4. f. ὡς δὲ τοσοῦτον ἦλθε λαφυγεῖν, *tantillum aberat quin effugisset.* In *Thucyd.* tamen L. VI. c. 37. p. 402. ὥστε παρὰ τοσοῦτον γιγνώσκω, vertitur: *quamobrem ab hac opinione ego adeo dissentio*; quod & *Scholiast.* sic exponit: τοσοῦτον λαφίστημι τοῖς τὰ ἕτερα λαγγέλλουσι. &c. quem vide. *J. F. R.*

καὶ ἀναδησάμενοι τὴν ναῦν ἁλύσει ῥοδίνῃ, κατέπλεον. ἡ μὲν οὖν Ἑλένη, ἐδάκρυέ τε, καὶ ἠσχύνετο, καὶ ἐνεκαλύπτετο. τὸν δ' ἀμφὶ τὸν Κίνυρον ἀνακρίνας πρότερον ὁ Ῥαδάμανθυς, εἴ τινες καὶ ἄλλοι αὐτοῖς συνίσασιν, ὡς οὐδένα εἶπον, ἐκ τῶν αἰδοίων δήσας, ἀπέπεμψεν ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον, μαλάχῃ πρότερον μαστιγωθέντας.

gissent! revinctaque navi catena rosacea, in portum redeunt. Helena igitur lacrumari, pudorem prae se ferre, caput obvolvere. Cinyrum vero cum sociis, cum interrogasset ante Rhadamanthus, si qui alii quoque illorum essent conscii? negantes, in impiorum locum relegavit, pudendis revinctos, & malva verberatos antea.

Ἐψηφίσαντο δὲ καὶ ἡμᾶς ἐμπροθέσμους ἐκπέμπειν ἐκ τῆς νήσου, τὴν ἐπιοῦσαν ἡμέραν μόνην ἐπιμείναντας. ἔνθα δὴ ἐγὼ [a] ἡνιώμην τε καὶ ἐδάκρυον, οἷα ἔμελλον ἀγαθὰ καταλιπὼν, αὖθις πλανηθήσεσθαι. αὐτοὶ μέντοι παρεμυθοῦντο λέγοντες, ὡς πολλῶν ἔτι σφῶν ἀφίξεσθαι πάλιν πρὸς αὐτούς· καί μοι ἤδη θρόνον τε καὶ κλισίαν ἐς τὸ πρῶτον παρεδείκνυσαν, πλησίον τῶν ἀρίστων. ἐγὼ δὲ προσελθὼν τῷ Ῥαδαμάνθυϊ, πολλὰ ἱκέτευον εἰπεῖν τὰ μέλλοντα, καὶ ὑποδεῖξαί μοι τὸν πλοῦν. ὁ δὲ ἔφασκεν ἀφίξεσθαι μὲν ἐς τὴν πατρίδα, πολλὰ δὲ πρότερον πλανηθέντα, καὶ κινδυνεύσαντα· τὸν δὲ χρόνον οὐκ ἔτι ἐπανόδου προσθεῖναι ἠθέλησεν, ἀλλὰ δὴ καὶ δεικνὺς τὰς πλησίον νήσους (ἐφαίνοντο δὲ πέντε τὸν ἀριθμὸν, καὶ ἄλλη ἕκτη πόρρωθεν) ταύτας μὲν εἶναι ἔφασκε τὰς τῶν ἀσεβῶν, τὰς πλησίον, ἀφ' ὧν δὴ, ἔφη, ὁρᾷς τὸ πολὺ τοῦ καιόμενον. ἕκτη δὲ ἐκείνη τῶν ὀνείρων ἡ πόλις·

27. Decreverunt autem etiam nos intra diem statutum insula emittere, solo die proximo manendi facultate concessa. Ibi ego quidem molestе ferre & lacrimari, quibus relictis bonis iterum oberraturus essem. Ipsi tamen consolari me ac dicere, post annos non ita multos fore, ut ad se redeam, jamque mihi sellam, & accubitum in posterum *adsignandum* ostendebant, propter optimos. Ego vero ad Rhadamanthum adiens suppliciter petii, ut futura mihi diceret, & navigationem praemonstraret: Respondit, venturum me post errores multos atque pericula in patriam. Tempus autem reditus non jam volebat adjicere: sed ostensis insulis propinquis, apparebant autem numero quinque, & sexta alia e longinquo, has quidem proximas dicebat esse impiorum, *e quibus*, inquit, *ignem multum vides ardentem. Sexta vero illa somniorum*

[a] Ἡνιώμην] Ἐποτνιώμην *Schol.*

86. Ἐποτνιώμην] Γράφε ἠνιώμην * τε καὶ ἐδάκρυον. C.

* Tria illa posteriora verba ex C. addita in *V.* deerant.

93. Πολλὰ ἱκέτευον] Vid. *Th. Mag.* v. Βούλομαι eadem citantem. *M. du S.*

3. Ἀφ' ὧν] i. e. *unde*, pro quo & hic dicas: ἐφ' ὧν. Etiamsi alibi λόγῳ in simili locutione paullo aliter valeat, ut ap. *Aristoph.* Nub. 766. (τὴν ὕαλον) ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι· quod supra in *Quom. conscr. Hist.* vidimus. *J. F. R.*

8. Τῇ ὑφ' ὑμῶν] Sic scribendum, non ut in libris est ἡμῶν. Vid. c. 47. unde clare liquet, oppositam nostrae terrae, non ei quam incolebat, qui hic loquitur Rhadamanthus. *M. du S.*

Ibid. Ὑμῶν] Loquitur Rhadamanthus in insula beatorum, & loquitur cum vivo & ad suos redituro Luciano, & praedicit ea, quae in ipso fine hujus libelli indicantur, non enarrantur. Nullo modo igitur ferri hic potest ἡμῶν. Quare contra libros omnes atque interpretes, quos norim, rescribendum, ut interpretatus sum, ὑμῶν. Si res verbis egeret, & reliquas ex hoc libello loquendi rationes conferrem, & Scipionis Africani majoris cum minore sermones compararem. *J. M. G.*

13. Μαλάχης ῥίζαν] Dogma Pythagoricum ridet, qui folium malvae sacratissimum habebat. *Aelian.* Var. Hist. IV. 17. ἔλεγε δὲ ἱερώτατον εἶναι τὸ τῆς μαλάχης φύλλον. *Jambl.* No. 109. Ad *Homeri* etiam μόλυ (Od. K. 304.) alludit. *M. du S.*

17. Μήτε πῦρ μαχ.] Et hoc Pythagoricum symbolum est, de quo multi. Vid. *Diog. Laërt.* p. 218. & not.

rum civitas ; post illam Calypsûs insula, sed nondum eam vides. Has vero cum praeternavigaveris, tum pervenies in magnam continentem, habitatae a vobis oppositam. Ibi vero multa passus, gentibus peragratis multis, inter homines versatus insociabiles, tandem aliquando in continentem alteram pervenies.

28. Haec dixit, extractamque e terra malvae radicem mihi porrexit, jubens in maximis ut periculis hanc invocarem, praecepitque, si quando in hanc terram venissem, *ut neque gladio ignem foderem, neque lupinos ederem, neque puero duodeviginti annis majore fruerer. Horum memor si essem, spem haberem reditus in hanc insulam.* Tum igitur ad navigationem necessaria paravi, & cum tempus esset, cum illis epulatus sum. Postridie ejus diei accedens ad Homerum poëtam rogavi, ut duorum mihi versiculorum inscriptionem faceret ; & cum fecisset, columellae de beryllo gemma erectae ad ipsum portum, inscripsi. Erat autem epigramma hoc :

Lucianus divis carus felicibus isthaec
Omnia contuitus, patrias remeavit ad urbes.

29. Moratus hunc diem, proximo solvi,

γμετ' αὐτῶ δὲ, ἡ τ Καλυψῦς νῆσος, ἀλλ' οὐδέπω σοι φαίνεται. ἐπειδὰν δὲ ταύτας παραπλεύσῃς, τότε δὴ ἀφίξῃ ἐς τὴν μεγάλην ἤπειρον τὴν ἐναντίαν τῇ ὑφ' [b] ὑμῶν καλουμένῃ. ἐνταῦθα δὲ πολλὰ παθὼν, καὶ ποικίλα ἔθνη διελθὼν, καὶ ἀνθρώποις ἀμίκτοις ἐπιδημήσας, χρόνῳ ποτὲ ἥξεις εἰς τ ἑτέραν ἤπειρον. τοσαῦτ' εἶπε.

Καὶ ἀναστάσας ἀπὸ τ γῆς μαλάχης ῥίζαν, ὥρεξέ μοι ταύτῃ, κελεύσας ἐν τοῖς μεγίστοις κινδύνοις ταύτῃ προσεύχεσθαι· παρήνεσε δὲ καὶ εἴ ποτε ἀφικοίμην ἐς τὴνδε τ γῆν, μήτε πῦρ μαχαίρᾳ σκαλεύειν, μήτε θέρμους ἐσθίειν, μήτε παιδὶ ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα [c] ἔτη πλησιάζειν. τούτων γὰρ μεμνημένον, ἐλπίδας ἔχειν τ εἰς τ νῆσον ἀφίξεως. τότε μὲν οὖν τὰ περὶ τ πλοῦν παρεσκευαζόμην· καὶ ἐπεὶ χαρὸς ἦν, συνειστιώμην αὐτοῖς. τῇ ἐπιούσῃ δ' ἐλθὼν πρὸς Ὅμηρον τ ποιητὴν, ἐδεήθην αὐτοῦ ποιῆσαί μοι δίστιχον ἐπίγραμμα. καὶ ἐπειδὴ ἐποίησε, στήλην βηρύλλου λίθου ἀναστήσας, ἐπέγραψα πρὸς τῷ λιμένι. τὸ δ' ἐπίγραμμα, ἦν τοιόνδε·

Λουκιανὸς τάδε πάντα φίλοις μακάρεσσι θεοῖσιν
Εἰδέ τε, καὶ πάλιν ἦλθε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Μείνας δ' ἐκείνην τ ἡμέραν, [d] τ ἐπιούσης ἀνη-

b Ὑμῶν] Ex Emend. *Solan.* Ἡμῶν Edd. *c* Ἔτη] Ἔτι *Flor.* male. Recte cett. *d* Τῆς ἐπιούσης] Τῇ ἐπιούσῃ alios legere *Coll.* ajunt. At nostrae Edd. nihil mutant.

31. Μείνας δὴ] Ἐνήλλαξε τὴν σύνταξιν· τὸ † μέντοι ταύτης κατὰ τὴν κοινὴν χρησάμενος, τὸ δὲ ☾ Ἀττικίσας. κοινὸν μὲν γὰρ τὸ μείνας ἐκείνην τὴν ἡμέραν, Ἀττικῶς δὲ τὸ τ ἐπιούσης· ἦν δὲ ☾ τὸ πρῶτον Ἀττικόν. εἰ δέ τις εἶπεν μείνας ‡ ἐκείνης τ ἡμέρας. § τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγουσιν Ἀττικοὶ. *V.*

Ibid. Τῇ ἐπιούσῃ] Γραι. τ ἐπιούσης, καὶ δοκεῖ Ἀττικώτερον εἶναι. *G.*

† Μέντοι] Μὴν Ed. *Cler.*

‡ Ἐκείνης τῆς] Duo ista verba in Edit. deficientia supplevit *M. du S.*

§ Τὸ γὰρ] Lege οὕτω γὰρ τὸ, & conf. Schol. ad *Alex.* ad verba Τὴν γὰρ σιλήνην. *M. du S.*

not. *Porphyr.* No. 42. *M. du S.*

Ibid. Μαχαίρᾳ πῦρ σκαλεύειν] De hac superstitione locus alius dicendi, praeceptum est Pythagorae. *J. V.*

18. Παιδὶ] *Cicero* Tusc. IV. 34. conqueritur Philosophos exortos, & auctore quidem suo Platone, quem non injuria Dicaearchus accusat, qui amori auctoritatem tribuerent. Doctissimus ejus enarrator *Theodoritum* etiam testem citat, eundem *Platonem* dixisse, τοὺς παρὰ τὴν φύσιν ἀσελγεῖν ἀσπαζομένους καὶ τῇ δὲ μακαρίους . . . . καὶ ἐκδημήσαντας ἐντεῦθεν εὐδαίμονας ἴσασι. Therap. IX. p. 131. *M. du S.*

19. Πλησιάζειν] Ut infra in *Pseudomant.* (c. 41.) *M. V. la Croze.*

28. Λουκιανὸς] Sive Creticum hic posuit Lucianus

ἀνηγόμην, τῶν ἡρώων συμπεμπόντων· ἔνθά μοι καὶ Ὀδυσσεὺς προσελθὼν, λάθρα τῆς Πηνελόπης δίδωσιν ἐπιστολὴν εἰς Ὠγυγίαν τὴν νῆσον Καλυψοῖ κομίζειν. συνέπεμψε δέ μοι ὁ Ῥαδάμανθυς τὴν πορθμέα Ναύπλιον, [a] ἵν' εἰ καλαχθείημεν ἐς τὰς νήσους, μηδεὶς ἡμᾶς συλλάβοι, ἅτε κατ' ἄλλην ἐμπορίαν πλέοντας. ἐπεὶ δὲ τὴν εὐώδη ἀέρα προϊόντες παρεληλύθειμεν, αὐτίκα ἡμᾶς ὀδμή τε δεινὴ διεδέχετο, οἷον ἀσφάλτου, καὶ θείου, καὶ πίσσης, ἅμα καιομένων. καὶ κνίσα δὲ πονηρὰ, καὶ ἀφόρητος, ὥσπερ ἀπ' ἀνθρώπων [b] ὀπτωμένων. καὶ ὁ ἀὴρ ζοφερὸς, καὶ ὁμιχλώδης, καὶ κατέσταζεν [c] ἐξ αὐτοῦ δρόσος πιττίνη. καὶ μέντοι καὶ μαστίγων ψόφος ἠκούετο, καὶ οἰμωγὴ ἀνθρώπων πολλῶν.

Ταῖς μὲν οὖν ἄλλαις οὐ προσέσχομεν· ἧς δ' ἐπέβημεν, τοιάδε ἦν· κύκλῳ μὲν πᾶσα κρημνώδης, καὶ [d] ἀπόξυρος, πέτραις καὶ τράχωσι καλεσκληκυῖα, δένδρου δὲ οὐδὲ ὕδωρ ἐνῆν· ἀνερπύσαντες δὲ ὅμως τῆς κρημνοῦς, προΐμεν ἀφ' τινὸς ἀκανθώδους, καὶ σκολόπων μεστῆς ἀτραποῦ, πολλὴν ἀμορφίαν τῆς χώρας θελθόντες. ἐλθόντες δὲ ἐπὶ τὸ εἱρκτῶν, καὶ τὸ κολαστήριον, πρῶτα μὲν τὴν Φύσιν τοῦ τόπου ἐθαυμάζομεν. τὸ μὲν γὰρ ἔδαφος αὐτὸ, μαχαίραις καὶ σκόλοψι [e] πάντῃ ἐξηνθήκει, κύκλῳ δὲ ποταμοὶ τρεῖς ῥέον, ὁ μὲν βορέου, ὁ δεύτερος δὲ αἰ-

deducentibus Heroibus. Hic accedens etiam Ulyſſes clam Penelopen dat mihi epiſtolam in Ogygiam inſulam ferendam Calypſo. Miſerat mihi comitem Rhadamanthus portitorem Nauplium, ut, ſi deferremur in inſulas, nemo nos comprehenderet, qui alterius negotii cauſſa navigaremus. Cum vero bene olentem illum aërem provecti exiiſſemus, ſtatim cum teter odor nos excepit, tanquam aſphalti & ſulfuris picisque una ardentium, tum nidor malus atque intolerabilis, velut ab uſtulatis hominibus: aërque obſcurus & caliginoſus, a quo ſtillaret ros quidam piceus. Verum & verberum ſonus exaudiri, & ploratus hominum multorum.

30. Ad reliquas non acceſſimus: in quam vero exſcendimus, ea erat ejusmodi. Tota in circuitu praeceps & ſqualida, ſaxis & aſperis locis rigida. Neque arbor, neque aqua ineſt. Enixi tamen rependo per praecipitia, progredimur per tramitem ſpinis & aculeis obſitum, ſuperataque regione deformi admodum, ad carcerem delati ac ſuppliciorum locum, primo admiramur regionis ingenium. Solum enim ipſum gladiis & aculeis undique efflorui, in circuitu amnes *tres* fluunt, coeni unus, alter ſan-

a Ἵν' εἰ] Ἐὰν *Th. Mag.* voc. Εἰ. Ἐν. *F.* Ἵν' *Fl.* &c. recte. b Ὀπτωμ.] Sic *F. B2. Fr. P.* &c. Conf. ſupr. §. 21. c Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* Ἑαυτοῦ male cett. d Ἀπόξυρος] Ita dedi ex *Fl.* Ἀπόξυρος Edd. reliqq. e Πάντῃ] Παντὶ *Fl.* Sed cum vulg. facit P.

51. Πέτραις τραχέσι] Γράφεται πέτραις ϛ τράχωσι. *V.*
59. Σκόλοψι] Σκόλοψ, ὀξὺ ξύλον ὅπερ ἐπηγάγετο τῷ τείχει. παρὰ τὸ κολάπτω, κόλοψ. ἢ παρὰ τὸ χίζω χόλοψ, καὶ σκόλοψ τὸ διεχισμένον ϛ ἀπεξυμένον ξύλον. *G.* (Hoc Scholium in Ed. priori cum IV. aliis reperiebatur inter Scholia ad Ῥητ. Διάλ. Quae omnia cum ad hunc libellum pertinerent, ſuis ſedibus ſingula reddidimus. *M. du S.*)

in verſus principio, ſive, quod nolim, penultimam nominis ſui corripuit contra morem, ſive ι vocalem per ſynizeſin ſequenti conjunxit: dubium non eſt Latine interpretanti idem licere debere. *J. M. G.*

46. Ἐξ αὐτοῦ] Sic *Fl.* & *Junt.* pro vulgato ἑαυτοῦ. *M. du S.*

51. Ἀπόξυρος] Mendoſe in omnibus impreſſis, exceptа *Fl.* legitur ἀπόξηρος. Vid. Ῥητ. c. 7. & in Εὐχ. c. 8. Recte etiam ſcribitur in MSS. Angl. P. & L. in initio *Prometh.* *M. du S.*

Ibid. Καὶ τράχωσι] In quibusdam libris Scholiaſtes legiſſe videtur, pro his duabus vocibus, τραχέσι. Sed ſatis ſana videtur vulgata ſcriptura: quanquam non ſunt ad manum nunc unde confirmem loca. Talia

Plu-

sanguinis, intimus autem ignis: ingens hic & insuperabilis: fluit enim instar aquae, fluctus ut mare agit: piscesque habet multos, torribus quosdam similes, minores vero prunis, lychniscos appellabant.

ματος, ὁ δὲ ἔνδον, πυρὸς, πάνυ μέγας ἐστὶ καὶ [f] ἀπέρατος· καὶ ῥέῤῥει, ὥσπερ ὕδωρ, καὶ ἐκυματοῦτο, ὥσπερ θάλασσα· καὶ ἰχθῦς δὲ εἶχε πολλοὺς, τοὺς μὲν θαλοῦς προσεοικότας, τοὺς δὲ μικροὺς ἀνθραξὶ πεπυρωμένοις, ἐκάλουν δὲ αὐτοὺς λυχνίσκους.

31. Ingressus unus per universos *tres annes*, isque angustus, cui janitor adstat Timon Atheniensis. Ultra progressi tamen duce Nauplio, vidimus puniri reges quidem multos, multos vero etiam privatos; quorum quosdam etiam agnovimus. Vidimus etiam Cinyrum pudendis suspensum fumigari. Adjiciebant monstratores nostri vitas singulorum, & caussas, propter quas punirentur: maximas omnium poenas sustinebant, qui in vita mentiti essent aliquid, & qui vera non scripsissent, in quibus Ctesias etiam Cnidius erat, & Herodotus, & multi alii. Hos cum viderem, optimam de futuro spem concepi, qui nullius mihi mendacii essem conscius.

Εἴσοδος δὲ μία, στενὴ λίαν πάντων· καὶ πυλωρὸς ἐφειστήκει Τίμων ὁ Ἀθηναῖος. παρελθόντες δὲ ὅμως, τῷ Ναυπλίῳ καθηγουμένῳ, ἑωρῶμεν κολαζομένους, πολλοὺς μὲν βασιλέας, πολλοὺς δὲ ἰδιώτας, ὧν ἐνίους καὶ ἐγνωρίζομεν· εἴδομεν δὲ καὶ τὸν Κίνυρον καπνῷ ὑποτυφόμενον, ἐκ τῶν αἰδοίων ἀπηρτημένον. προσετίθεσαν δὲ οἱ ξεναγηταὶ καὶ τοὺς ἑκάστων βίους, καὶ τὰς αἰτίας, ἐφ' οἷς [g] κολάζονται· καὶ μεγίστας ἁπασῶν τιμωρίας ὑπέμενον οἱ ψευσάμενοί τι [h] περὶ τὸν βίον, καὶ οἱ μὴ τἀληθῆ συγγεγραφότες· ἐν οἷς καὶ Κτησίας ὁ Κνίδιος ἦν, καὶ Ἡρόδοτος, καὶ ἄλλοι πολλοί. τούτους ὧν ὁρῶν ἐγὼ, χρηστὰς εἶχον εἰς τὸ πρόσθεν τὰς ἐλπίδας· οὐδέν γὰρ ἐμαυτῷ ψευδὲς εἰπόντι συνηπίστάμην.

32. Celeriter igitur ad navim reversus, neque enim ferre spectaculum poteram, salutatum Nauplium dimisi. Neque ita multo post Somniorum ex propinquo insula apparebat, obscura, & vix distinguenda visu. Accidebat quiddam & ipsi *insulae*, somniis simile. Recedebat enim acce-

Ταχέως ὧν ἀναστρέψας ὅπι ναῦν, ἃ μὲν ἐδυνάμην φέρειν τὸ ὄψιν, ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον [i] ἀπέπεμψα· καὶ μετ' ὀλίγον, ἐφαίνετο πλησίον ἡ τῶν ὀνείρων νῆσος, ἀμυδρὰ, καὶ ἀσαφὴς ἰδεῖν· ἔπαχε δὲ καὶ αὐτὴ τοῖς ὀνείροις τι προσπλήσιον· ὑπεχώρει γὰρ προσ-

[f] Ἀπέρατος] Sic *J. Fl.* &c. Ἀπέρασος *P.* sola. [g] Κολάζονται] Ita *Fl. H. P.* &c. Κολάζοντο male *J.* [h] Περὶ] Sic P. & Edd. praeter *J.* quae Περί. [i] Ἀπέπεμψα] Al. ἀπέπλευσα *Coll.* Prius tuentur *Fl. J. H. P.*

77. Καὶ μεγίστας] Εἶτά σοι βαμβαλόχε γόης, τί ἱποφάλεται * τούτων ἕνεκα. *V.*

85. Τὸν N. ἀπέπεμψα] Γρ. ἀπέπλευσα. *Gi.*

* Τούτων] Antea in Impr. legebatur τοῦτο, nullo sensu. Ex V. est illud τούτων. *M. du S.*

Plutarchus in Ἀλεξ. πόπους ἀκόρμιγγας vocat. *M. du S.*

52. Τράχωνι] Mallem τραχῶσι, a τραχὺς, τραχῶν. *locus asper*, etsi omnium Editt. accentum, qui in prima erat, servavi. Nam quod Τράχων *Suid.* scribat, id nomen proprium esse, recte judicat *Steph.* At in *Strab.* XVI. p. 756. f. 1096. Τραχῶνας tamen editum est, qui sint duo colles ultra Damascum; sed ibi Τράχωνες scribendum arbitror, quia apud *Josephum* sic plus decies, ut L. XIII. Ant. c. 16. §. 5. & XV. 10. 1. bis. &c. *J. F. R.*

Ibid. Οὐδὲ] Negativa simplex pro duplici, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 4. ἕτερον δὲ ἐν αὐτῇ, οὐδὲ ἥπαρ φοίνικας. Alius generis ellipses negativae particulae vid. ap. *L. Bos* p. 331. —2. *J. F. R.*

68. Διὰ πάντων] Forsan Δι' ἁπάντων. *M. du S.*

85. Ἀσπασάμενος τὸν Ναύπλιον ἀπέπεμψα] Benedictus *salutato Nauplio discessi.* Prorsus non ita, sed *salutatum Nauplium remisi*; haec enim conveniunt praecedentibus. *J. G.*

96. Πό-

προσιᾶσιν ἡμῖν, καὶ ὑπέφευγε, καὶ προῤῥωτέρω ὑπέβαινε. καλαλαβόντες δὲ πόλε αὐτὴν, καὶ [a] ἐσπλεύσαντες ἐς τὸ [b] Ὕπνου λιμένα προσαγορευόμενον πλησίον τῶν πυλῶν τῶν ἐλεφαντίνων, ἢ τὸ τῦ Ἀλεκτρυόνος ἱερόν ἐστι, περὶ δείλην ὀψίαν ἀπεβαίνομεν· παρελθόντες δ' ἐς τὸ [c] πύλην, πολλὰς ὀνείρους καὶ ποικίλους ἑωρῶμεν. πρῶτον δὲ βούλομαι περὶ τῆ πόλεως εἰπεῖν, ἐπεὶ μηδ' ἄλλῳ τινὶ γέγραπται περὶ αὐτῆς. [d] ὃς δὲ καὶ μόνος ἐπεμνήσθη Ὁμηρος, ὑ πάνυ ἀκριβῶς συνέγραψε.

Κύκλῳ μὲν περὶ πᾶσαν αὐτὴν ὕλη ἀνέστηκε, τὰ δένδρα δ' ἐστὶ μήκωνες ὑψηλαὶ, καὶ μανδραγόραι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς πολύ τι πλῆθος νυκτερίδων· τῦτο γὰρ μόνον ἐν τῇ νήσῳ γίγνεται ὄρνεον. πόλαμὸς δὲ παρρέει πλησίον, ὑπ' αὐτοῖς καλύμενος Νυκλιπόρος, καὶ πηγαὶ δύο [e] περὶ ταῖς πύλαις· ὀνόματα καὶ ταύταις, τῇ μὲν Νήγρετος, τῇ δὲ Πανυχία· ὁ δὲ περίβολος τῆς πόλεως, ὑψηλός τε καὶ ποικίλος, Ἰριδι τῇ χροιὰν ὁμοιότατος· πύλαι μέντοι ἔπεισιν, ὑ δύο, καθάπερ Ὅμηρος εἴρηκεν, ἀλλὰ τέτταρες, δύο μὲν πρὸς τὸ τῆς Βλακείας πεδίον ἀπο-

dentibus nobis, & ſubterfugiebat, ſubducebatque ſe longius. Tandem vero cum illam teneremus, invecti in portum qui Hypnus (*Somnus*) dicitur, prope portas eburneas, ubi Alectryonis (*Galli Gallinacei*) ſacrum eſt, ſero crepuſculo deſcendimus, progreſſique intra portam ſomnia multa variaque vidimus. Primo autem de urbe dicam, cum nemo quidquam de ea ſcripſerit; qui autem ſolus mentionem illius fecit, Homerus, non ſatis ſcripſerit accurate.

33. In ambitu totius inſulae ſtat ſilva: arbores in ea ſunt procera papavera, & mandragorae, atque in illis magna vis vespertilionum: ſola haec in inſula avis naſcitur. Fluvius ex propinquo alluit, Nyctiporus (*Noctivagus*) ab illis dictus: & fontes duo circa portas: nomina his quoque, Negretos (*Inexperrectus*) & Pannychia (*Pernox*). Vallum urbis altum atque diverſicolor, Iridi ſimillimum. Portae ejus ſunt non duae, ut Homerus dixit, ſed quatuor: quarum duae ſtuporis campum reſpiciunt,

a Ἐσπλεύσ.] Ἐπλ. *J.* Prius vero *Fl. H. P.* b Ὕπνου] Ὕπνου *Vorſt.* c Πύλην] Ita Edd. quas vidi, omnes. d Ὃς] An ἧς; *Pell.* e Παρὰ] Sic *Fl. J.* Reliqq. περὶ.

3. Μήκωνες] Καλαλλήλως ταῦτα ἐπλάσαλο, περὶ τὴν τῶν ὀνείρων πόλιν καθότι ὑπνωτικὰ ταῦτα ϛ ναρκωλικά. *V.*

14. Δύο μὲ] Ἄγαν (1) ἐμφρόνως πρὸς τὸ τῆς βλακείας πεδίον (2) ἀποκλίνειν πεπραγμάτευται, τὰς δύο τῶν ὀνείρων πόλεως πύλας· καὶ τούτων, τὴν μὲ σιδηρᾶν εἶναι ϛ καρτερὰν, τὴν δὲ (3) κεραμίνω καὶ πολὺ τὸ εὔθρυπλον ϛ σαθρὸν ἔχουσαν, ἐπεί τοι ϛ αἱ ἐλπίδες τοῖς ἀργοῖς ϛ βλακώδεσι καὶ ῥαθύμοις αἱ μὲ πάντων κατὰ τὸ καρτερὸν ϛ ἀμεταπτωτότατον ἐντίκτονται. (4) καὶ ἅπερ ἂν μεταβάλλοσι (5) πεφυκέναι ὅσοις θεσουσία ἀνθρώποις τὸ τοιοῦτο πάθος ἐνίδρυται, τοῖς δὲ ϛ μεταπιπτούσῃ ἂν τὸ τῆς ἐλπίδων ἀσάθμητον, ὅσοις τῷ θελοίπω τὸ ἔμφρον ϛ γνώμης ὀψέ ποτε (6) τοῦ κέρδους ἀνευρεῖν θεραίνεται, καὶ τῶν τοιούτων ἀπαλλαγῆναι ματαίων φροντίδων. φιλεῖ γὰρ ἡ ἐπίπαν καταλλήλου τῆς φροντίδων ϛ τὰς ἐνύπνια ὠφελικολουθεῖν. ἄλλως τε ϛ κεραμίνῳ τὴν πύλιν ἐκείνην ἀνέπλασεν, δι' ἧς τὰ φοβερὰ τῆς ἐυπτίων διέρχεται καὶ φρικώδη. ἅμα γὰρ τῷ ὕπνῳ ϛ αὐτὰ οἴχεται. εἰ δὲ ϛ πλέστῳ καὶ δόξα, τοιαῦτα ϛ τὰ καθ' ὕπνους, ἀλλὰ τὰ μὲ δυχερῆ τῷ ἀνιῶντι ϛ (7) εἰς ἀμυηςίαν εὐκολα. τὰ δὲ τερπνὰ καὶ ἁρσμια, τῷ ἡδοντι ϛ εὐφραίνοντι (8) ἐμμιμητικά τε καὶ ἀναπόβλητα. *V.*

(1) Ἐμφρόνως πρὸς] Ita correxit *Solan.* noſter: in edito enim erat ἐμφρόνων καὶ.

(2) Ἀποκλίνειν] Ἐκκλίνειν. C.

(3) Κεραμίνην] Ed. *Cler.* male κεραμέαν; quod eodem hoc Scholio mox iterum correctum.

(4) Καὶ ἅπερ' ἂν μ. π.] I. e. quia abundant *ἀνόλαις* C.

(5) Πεφυκέναι] Πεφυκε tantum legebatur in edito; ſed mutavit *M. du S.*

(6) Τῷ κέρδ] Ita ex V. pro vulgato τῶν καίρε, dedit, & mox καλαλλήλε pro edito καλαλλήλων dedit *M. du S.*

(7) Εἰς] Πρὸς habet C.

(8) Ἐμμιμητικά] Ex C. inſertum, cum in Edito tantum legeretur πτικά; ſed remanet tamen hiatus, finique Scholii adſcripſerat *Solanus.* Hoc Scholium ſic emaculatum, ſed adhuc obſcurum, aliis enarrandum lubens relinquo.

96. Πύλην] Lege πόλιν. Quanquam enim *Eburnearum portarum* facta mentio ſit, ut portui propinquarum;

ciunt, ferrea altera, altera lateritia, qui-
bus commeare dicuntur *somnia* terribilia, cruenta, crudelia: duae versus portum & mare, cornea altera, altera qua nos transivimus, eburnea. Ingredientibus in urbem ad dextram est Noctis templum; hanc enim deorum maxime colunt, & Alectryonem: illi vero prope portum aedes collocata est: ad sinistram Somni regia. Hic scilicet apud illos imperat, facitque sibi Satrapas & imperii sui vicarios duo, Taraxionem Mataeogenis F. (*Terriculum Vanipori*) & Plutoclen Phantasionis, (*Divitiglorium Imaginarii.*) In medio foro fons est, Careotin (*Gravisomnem*) appellant, & templa prope duo, Deceptionis ac Veritatis. Ibi adytum quoque illis est & oraculum, cujus antistes propheta Antiphon (*Contradictor*) somniorum conjector, hunc a Somno honorem nactus.

34. Ipsorum autem somniorum neque natura eadem, neque species: sed alia procera, & formosa, atque jucunda, parva alia & informia, & alia quidem aurea, ut

βλέπουσαι, ἡ μὲν σιδηρᾶ, ἡ δὲ κεράμου ποιημένη, καθ' ἃς ἐλέγοντο ἀποδημεῖν αὐτοὺς οἵ τε Φοβεροὶ, καὶ Φονικοὶ, καὶ ἀπηνεῖς· δύο δὲ πρὸς τῇ λιμένι, καὶ τῇ θαλάσσῃ αἱ μὲν κεράτιναι, αἱ δὲ, καθ' ἃς ἡμεῖς παρήλθομεν, ἐλεφάντιναι. εἰσιόντων δ' ἐς τὴν πόλιν, ἐν δεξιᾷ μέν ἐστι τὸ Νυκτῶον. σέβουσι γὰρ θεῶν ταύτην μάλιστα, καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα· ἐκείνῳ δὲ πλησίον τοῦ λιμένος τὸ ἱερὸν πεποίηται. ἐν ἀριστερᾷ δὲ, τὰ τοῦ Ὕπνου βασίλεια. ἔστι γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο καὶ ὑπάρχους πεποιημένον, Ταραξίωνά τε τὸν Μαλαιογένους, καὶ Πλουτοκλέα τὸν Φαντασίωνος. ἐν μέσῃ δὲ τῇ ἀγορᾷ, πηγή ἐστιν, ἣν καλοῦσι Καρεῶτιν· καὶ πλησίον ναοὶ δύο, Ἀπάτης καὶ Ἀληθείας· ἔνθα καὶ τὸ ἄδυτόν ἐστιν αὐτοῖς, καὶ τὸ μαντεῖον, οὗ προεστήκει προφητεύων Ἀντιφῶν, ὁ τῶν ὀνείρων ὑποκριτὴς, ταύτης παρὰ τοῦ Ὕπνου λαχὼν τὴν τιμήν.

35. Αὐτῶν μέντοι τῶν ὀνείρων, οὔτε φύσις, οὔτε ἰδέα ἡ αὐτή. ἀλλ' οἱ μὲν μακροί τε ἦσαν, καὶ καλοὶ καὶ ἡδεῖς, οἱ δὲ μικροὶ καὶ ἄμορφοι, καὶ οἱ μὲν χρύσεοι, ὡς ἐδόκουν· οἱ δὲ ταπεινοί τε

f Φονικοὶ] Φοινικοὶ male *J.* sola. *g* Παρὰ] Sic recte *Fl.* & *P.* Ceterae περὶ, ne *J.* & *Ald.* quidem excepta.

29. Καρεῶτιν] Ἀπὸ τοῦ κάρου τοῦ ἐπιγινομένου τοῖς ὑπνοῦσι τὴν παχεῖαν καταλαλήλως ὀνόμασεν. * *V.*

* Hoc Scholium inter *Vossiana* Vol. 2. p. 34. No. 8. erat. ubi ὕπνοις legitur. Sed *Coll.* G. melius ὑπνοῦσι. *M. du S.*

rum; melius videtur ut *urbem intrare* dicatur. Mihi *Geographia illa somnialis* non admodum perspecta. Quid enim, si per *Portas Eburneas*, aliquid simile voluerit *Portis Caspiis, Thermopylis* &c? *M. du S.*

1. Ὁμηρος] *Hom.* Od. T. 560. *M. du S.*

8. Πηγαὶ δύο παρὰ] Conf. supra c. 16. ubi similis variatio praepositionis: quam etiam T. I. saepe habuimus. *J. F. R.*

Ibid. Παρὰ ταῖς] Edd. *Fl.* & *Junt.* Reliquae περὶ. *M. du S.*

13. Ὁμηρος] Vide eum l. c. *M. du S.*

15. Κεράμου πεποιημ.] Conf. supra I. *Ver. Hist.* c. 7. χαλκοῦ πεποιημένην. Adde hic, etsi hoc tritissimum, *Long. Past.* I. p. 7. διπλοῦν ῥάβδον χλωρᾶς λυγίσας. Et III. 116. στεφανίσκον ἐκ πλέκουσα. *Corollam ex violis nectens.* Tamen & dativo utitur idem I. p. 6. Τὰ ἀγάλματα λίθοις ἐπεποίητο. *J. F. R.*

32. Ἀντιφῶν] Athenienses. Vid. *Suid.* qui eum τεραστοσκόπον vocat. *M. du S.*

34. Παρὰ] Dixi supra ad Ἀλκ. c. 1. Solae autem *Fl.* & *P.* recte hic habent. Reliquae vitiose περὶ. *S.* autem & *A.* quod mireris, ἐπί. *M. du S.*

35. Ὀνείρων] Difficultas hic Latino interpreti oboritur non facile superabilis, quod personam adfingit Somniis Lucianus, & cives hujus reipublicae facit, quod Graeco facile, qui non neutro solum genere ἐνύπνιον dicere possit, sed masculino etiam ὄνειρον; negatum Latinis. Sed laboratur fere, quoties lusus ejusmodi ad verbum transferre coneris: quibus ob ipsam eam causam in scriptis seriis & aetatem laturis vix ac ne vix quidem locus est. *J. M. G.*

τε καὶ εὐτελεῖς. ἦσαν δ' ἐν αὐτοῖς καὶ θλερωτοί τινες καὶ τερατώδεις, καὶ ἄλλοι καθάπερ ἐς πομπὴν διεσκευασμένοι· οἱ μὲν ἐς βασιλέας, οἱ δ' ἐς θεούς, οἶδ' ἐς ἄλλα τοιαῦτα διεσκευασμένοι. πολλοὺς δὲ αὐτῶν καὶ ἐγνωρίσαμεν, πάλαι παρ' ἡμῖν ἑωρακότες. οἱ δὲ καὶ προσήεσαν, καὶ ἠσπάζοντο, ὡς ἂν καὶ συνήθεις ὑπάρχοντες. καὶ περιλαβόντες ἡμᾶς, καὶ καλακοιμίσαντες, πάνυ λαμπρῶς καὶ δεξιῶς ἐξένιζον, τῇ τε ἄλλην [a] ὑποδοχὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες, καὶ ὑπισχνούμενοι βασιλέας τε ποιήσειν καὶ σατράπας· ἔνιοι δὲ καὶ ἀπῆγον ἡμᾶς ἐς τὰς πατρίδας, καὶ τοὺς οἰκείους ἐπεδείκνυον, καὶ αὐθημερὸν ἐπανῆγον.

videbantur, humilia alia viliaque. Erant in illis & alata quaedam & prodigiosae figurae, alia tanquam ad pompam ornata, in reges, in Deos, *inquam*, inque alia ejusdem modi ornata. Quaedam agnoscebamus olim domi nostrae visa. Quaedam adibant nos, & salutabant, tanquam familiaria: prehensosque nos & sopitos, splendide admodum & dextre accipiebant, tum reliquo paratu magnifico, tum quod reges nos Satrapasque se factura pollicebantur. Quaedam nos etiam in patriam quemque suam abducebant, & familiares nobis nostros ostendebant, eodemque die reducebant.

Ἡμέρας μὲν οὖν τριάκοντα, καὶ ἴσας νύκτας παρ' αὐτοῖς ἐμείναμεν, καθεύδοντες, εὐωχούμενοι. ἔπειτα δὲ ἄφνω βροντῆς μεγάλης καταρραγείσης, ἐγρόμενοι, καὶ ἀναθορόντες, ἀνήχθημεν ὀπισιτισάμενοι. τριταῖοι δ' ἐκεῖθεν τῇ [b] Ὠγυγίᾳ νήσῳ προσχόντες, ἀποβαίνομεν. πρότερον δ' ἐγὼ λύσας τὴν ὀπισθολήν, ἀνεγίνωσκον τὰ γεγραμμένα. ἦν δὲ τοιάδε· ΟΔΥΣΣΕΥΣ ΚΑΛΥΨΟΙ χαίρειν. Ἰδοί με, ὡς τὰ πρῶτα ἐξέπλευσα παρὰ σοῦ, τὴν σχεδίαν καταασκευασάμενος, ναυαγίᾳ [c] χρησάμενον, καὶ μόλις ὑπὸ Λευκοθέας διασωθέντα, εἰς τὴν τῶν Φαιάκων χώραν, ὑφ' ὧν ἐς τὴν οἰκίαν ἀποπεμφθείς,

35. Dies igitur triginta noctesque totidem apud illa manſimus dormientes, coenantes. Deinde vero, tonitru ſubito erumpente maximo excitati & exſilientes, cibariis navi impoſitis, ſolvimus. Tertio inde die ad Ogygiam inſulam appulſi exſcendimus. Prius autem ego ſoluta epiſtola, quae ſcripta in ea fuerant, legi. Erant iſta: *ULYSSES CALYPSO S Noveris, me cum primum abs te navicula conſtructa avectus eſſem, facto naufragio, vix ſervatum a Leucothea in Phaeacum regionem; a quibus domum dimiſſus,*

a Ὑποδοχὴν] Al. παρασκευὴν *Coll.* Vulgatae favent *J. Fl. H. P.* b Ὠγυγίᾳ] *Ald. J.* &c. Ὀζυγίᾳ *P.* male. Cum tamen eadem id recte habeat c. 29. c Χρησάμενον] Sic recte *B2. P. S.* Χρησάμενος male *J. Fl. H.*

48. Τήν τε] Γραι. τήν τε αὐτῶν παρασκοὴν μεγαλοπρεπῆ παρασκευάσαντες ἐ ὑπισχνούμενοι. *G.*

47. Δεξιῶς ἐξένιζον] *Accurate receperunt* recte vertas non abſimilem *Longi* phralin, in *Paſtor.* IV. p. 107. Ed. *Moll.* Τοῦτον ἐδέξιουντο πᾶσαν δεξίωσιν. ſive, *cum induſtria*; nam οἰκέται δεξιοὶ *Servi induſtrii* ſunt ap. eumdem p. 126. (f. 134.) *J. F. R.*

54. Καθεύδοντες, εὐωχούμενοι] *J. Fl.* & *H.* nihil hic a vulgata abire notaverat *Solanus*. An voluit igitur conjunctionem quaerere? Vix credo; nam ἀσύνδετον illud hic melius & efficacius, quam ſi conjunctio adeſſet; immo vellem ita ſaepius enunciaſſet Noſter, ut *Long. Paſt.* III. 120. Ed. *Jungerm.* μιμεῖται πάντα — θεοὺς, ἀνθρώπους, ὄργανα, θηρία. Et L. IV. 115. (123. *Moll.*) θόρυβος πολὺς κτηνῶν, οἰκετῶν, ἀνδρῶν, γυναικῶν. Quamvis idem alibi etiam nimis amet illud repetitum καὶ. *J. F. R.*

58. Ὠγ. νήσῳ] Vide *Plut.* 1733. *M. du S.*

65. Λεύκοθέας] *Matuta.* *A. V.*

Ibid. Διασωθέντα] Utitur his Luciani verbis Rev. *Jac. Elſner.* ad Epiſt. *Petr.* III. 20. quo probet διασωθῆναι uſurpari de eo qui ſalvus in aliquem locum pervenit, i. e. ex periculo vel naufragio ſervatus eſt; ut *Actor.* XVII. 44. διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν, triaque alia teſtimonia adducit, quae non repetam, nec augebo, quia hanc ſignificationem ubique obviam novi. *J. F. R.*

69. Τηλυγόνου] Conf. infr. *de Salt.* c. 46. *M. du S.*

78. Ὅμω-

ſus, procos uxoris multos deprehendi, luxurioſe noſtris rebus fruentes: interfectis vero omnibus, deinde a Telegono, qui ex Circe mihi natus fuerat, interemtus ſum, & nunc in beatorum verſor inſula. Valde autem me poenitet reliquiſſe illam apud te commorationem, promiſſamque a te immortalitatem. Si igitur opportunitatem nactus fuero, fugam capeſſam atque ad te veniam. Haec ſignificabat epiſtola; praetereaque de nobis *aliquid*, ut hoſpitaliter tractaremur.

36. Ego vero aliquantum progreſſus a mari, ſpeluncam inveni, qualem Homerus dixerat, ipſamque intentam lanificio. Cum vero ſumtam epiſtolam in ſinum repoſuiſſet, primo quidem multum lacrumarum fudit; deinde in hoſpitium nos invitavit, accepitque ſplendide, ac de Ulyſſe interrogavit, & de Penelope, *qualis eſſet facie, adeone caſta eſſet, prout Ulyſſes olim de illa ſit gloriatus?* Nos reſpondere ea, quibus delectari illam conjiceremus. Tum reverſi in navim prope litus dormivimus.

37. Mane vero, vehementiori exorto vento, ſolvimus. Biduo inde tempeſtatibus jactati die tertio in Colocynthopiratas incidimus. Hi ſunt homines feri, de propinquis inſulis latrocinia exercentes contra

κατέλαβον πολλὰς δὲ γυναικὸς μνηστῆρας, ἐν τοῖς ἡμετέροις τρυφῶντας. ἀποκτείνας δ' ἅπαντας, ὕστερον αὐτὸ Τηλεγόνῳ τῷ ἐκ Κίρκης μοι γενομένῳ, ἀνηρέθην. καὶ νῦν εἰμὶ ἐν τῇ Μακάρων νήσῳ, πάνυ μελαγχολῶν ὅτι τῶν καλῶν λιπεῖν τὰ πολλὰ σοὶ δίαιταν, καὶ τὸ αὐτὸ σοῦ προλειπομένην ἀθανασίαν. ἣν ἐγὼ χαρᾷ λάβωμαι, ἀποδρὰς ἀφίξομαι πρὸς σέ. ταῦτα μὲν ἐδήλου ἡ ἐπιστολή, καὶ περὶ ἡμῶν, ὅπως ξενισθείημεν.

Ἐγὼ δὲ προελθὼν ὀλίγον ἀπὸ θαλάττης, εὗρον τὸ σπήλαιον τοιοῦτον, οἷον Ὅμηρος εἶπε, καὶ αὐτὴν ταλασιεργοῦσαν· ὡς δὲ τὴν ἐπιστολὴν ἔλαβε, καὶ [d] ὑπεδέξατο, πρῶτα μὲν ἐπιπολὺ ἐδάκρυεν· ἔπειτα δὲ παρεκάλει ἡμᾶς ἐπὶ ξενίαν, καὶ εἱστία λαμπρῶς, καὶ περὶ τοῦ Ὀδυσσέως ἐπυνθάνετο, καὶ περὶ τῆς Πηνελόπης, ὁποία [e] εἴη τὸ ὄψιν, καὶ εἰ [f] σωφρονοίη, καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς ἐκόμπαζε· καὶ ἡμεῖς τοιαῦτα ἀπεκρινόμεθα, ἐξ ὧν εἰκάζομεν εὐφραίνειν αὐτήν. τότε μὲν οὖν ἀπελθόντες ἐπὶ ναῦν, πλησίον τῆς ἠιόνος ἐκοιμήθημεν.

Ἕωθεν δὲ ἀνηγόμεθα, σφοδρότερον καλιόντος τοῦ πνεύματος. καὶ δὴ χειμασθέντες ἡμέρας δύο, τῇ τρίτῃ περιπίπτομεν τοῖς Κολοκυνθοπειραταῖς· ἄνθρωποι δέ εἰσιν ἔτοι ἄγριοι, ἐκ τῶν πλησίον νήσων λῃστεύοντες τὰς περι-

d Ὑπεδέξατο] Conſtans Edd. lectio. *e* Εἴη] Εἶεν *ſ. Ald. H2.* Prius cett. *f* Σωφρονοίη] Σωφρονοῖεν Al. ajunt *Coll.*

84. Καὶ εἰ σωφρ.] Γραι. καὶ εἰ σωφρονοῖεν καθάπερ Ὀδυσσεὺς πάλαι περὶ αὐτῆς. *G.*

78. Ὅμηρος εἶπε] *Odyſſ.* E. 57. *M. du S.*

80. Ἐπελάξατο] In omnibus libris noſtris erat ὑπιδέξατο, quod cum ferri non poſſit, ſic mutavimus. Vide Ἐν Δ. V. & Γυμν. c. 21. ſuſpicor tamen fuiſſe a Luciano ſcriptum ὑπελάξατο, ut *furtim* ab ea *lectam* epiſtolam notaret. Sed quia vox ea a nullo, quod quidem ſciam, Lexicographo obſervata eſt, nec ubi apud alios auctores occurrat, ipſe annotaverim, eam in textum recipere non ſum auſus. *M. du S.*

Ὑπιδέξατο] Quid ſibi velit ὑπιδέξατο a vi verbi ἔλαβε diverſum, non comminiſcebar aliud, quam quod in interpretatione expreſſi. Cogitabam etiam, an ὑπελάξατο vim *legendi* habere poſſet? quod nihil fere ab altero illo ὑπιδέξατο diſtat in MSS. Vulgatum quidem illud, *poſtquam epiſtolam accepit & admiſit*, non intelligebam. *ſ. M. G.*

90. Κατιόντος τοῦ πνεύματος] Sic *Thucyd.* VI. 2. m. p. 378. κατιόντος τοῦ ἀνέμου, τάχα ἂν δὲ ὡς ἄλλως πως ἐσπλεύσαιμι. Ubi Cl. *Duker.* docet ἄνεμον κατιόντα eſſe ventum increbeſcentem, & quidem a tergo euntes proſequentem, idque huc Luciani aliisque teſtimoniis probat contra *Vallam*, qui de *vento ponente* plane contrario modo intellexerat. *ſ. F. R.*

[a] περιπλέοντας. πλοῖα δ' ἔχουσι μέγιστα κολοκύνθινα, τὸ μῆκος πηχέων ἕξ. ἐπειδὰν γὰρ ξηρανθῶσι, κοιλάναντες αὐτὰ, καὶ ἐξελόντες τὸ ἐντεριώνην, ἐμπλέουσιν· ἱστοῖς μέντοι χρώμενοι καλαμίνοις, ἀντὶ δὲ τῆς ὀθόνης, τῷ φύλλῳ τῇ κολοκύνθης. προσβαλόντες ἡμῖν, ἀπὸ δύο πληρωμάτων ἐμάχοντο, καὶ πολλοὺς κατέτραυμάτιζον, βάλλοντες ἀντὶ λίθων, τοῖς σπέρμασι τῶν κολοκυνθῶν. ἀγχωμάλως δ' ἐπιπολὺ ναυμαχήσαντες περὶ μεσημβρίαν, εἴδομεν κατόπιν τῶν Κολοκυνθοπειρατῶν, προσπλέοντας τοὺς Καρυοναύτας· πολέμιοι δ' ἦσαν ἀλλήλοις, ὡς ἔδειξαν. ἐπειδὴ γὰρ κἀκεῖνοι ἠθύμησαν αὐτοὺς ἐπιόντας, ἡμῶν μὲν [b] ὠλιγώρησαν, τραπόμενοι δ' ἐπ' ἐκείνους ἐναυμάχουν.

Ἡμεῖς δ' ἐν τοσούτῳ ἐπάραντες τὴν ὀθόνην, ἐφεύγομεν, ἀπολιπόντες αὐτοὺς μαχομένους, καὶ δῆλοι ἦσαν κρατήσαντες οἱ Καρυοναῦται, ἅτε καὶ πλείους (πέντε γὰρ εἶχον πληρώματα

hos qui praeternavigant. Naves habent maximas de colocynthide, longitudine cubitorum sex. Cum enim siccatae sunt, *colocynthides* excavatas, demtis medullis, instruunt, malis utentes arundineis, pro velo autem foliis colocynthidis. Hi igitur impetu in nos facto, duarum navium sociis pugnant, multosque vulnerant jaculantes lapidum loco cucurbitarum seminibus. Cum diu aequo Marte pugnassemus, circa meridiem videmus a tergo Colocynthopiratarum adnavigantes Caryonautas, (*nucinautas*) erant autem, ut demonstrarunt, inimici. Nam illi etiam cum adventare hos sentirent, omissis nobis, conversi ad ipsos pugnarunt de navibus.

38. Nos interim velo sublato fugimus, pugnantesque eos reliquimus. Et apparebat victores futuros Caryonautas, ut plures, plenas enim sociis quinque naves habe-

[a] Περιπλέοντας] Leg. παραπλ. *M. du S.* Vulg. serv. Edd. omnes. [b] Ὠλιγώρησαν] Ὀλιγόρησαν sine augm. Edd. *J. Fl. H. P. Ald. Bz.* Sed *S.* ἀλιγ.

95. Παραπλέοντας] Sic scribo, non ut in omnibus, quos vidi, libris est, περιπλέοντας. *M. du S.*

96. Πηχέων ἕξ.] Nescio an sic nugari voluerit Lucianus, ut mensuram poneret, quae vix ullam ad reliqua, quae hic dicuntur, proportionem habeat. Facile, numerum hic esse corruptum, putare aliquis possit. Sed parum alias quoque religiosus hac parte est scurra noster, ut mox circa halcyonem. *J. M. G.*

Πηχέων ἕξ.] Joculariter mensuram videtur addere exiguam, cum in exspectationem magnae lectorem conjecisset, praemittens *naves* esse *maximas*. Quales metaphorae deceptionis parce & apte usurpatae, fallendo delectant, quarumque exempla collegit *Eman. Thesaurus*, in Idea argutae dictionis, toto c. XVI. a p. 369. ad 385. Ubi Corinthi bella moenia videns Agis, interrogat: *quinam sunt haec moenia inhabitantes MULIERES?* Vel hoc *Martialis*. . . . *Centum Coramus amphoras AQUAE fecit*, cum quisque exspectaret *vini*. Notaque est ista cavillatio Caligulae victoris, cum literas laureatas ad Magistratus mitteret: *Parate quam maximum triumphum, quam MINIMO SUMPTU.* Addo *Aristoph.* Plut. 27. πιστόταλον ἡγοῦμαι, καὶ κλειστίσαλον, ubi vid. Interprett. Si cui hic lusus non adrideat, in facetiarum magistro, & satis magna esse navigia contendat, cubitorum sex, utpote ex cucurbita, quae vel sic sane est maxima, perme licet, ita exponat vel ξ'. i. c. 60. pro ἓξ legat: quo respondeat mensurae navium hostilium c. seq. *J. F. R.*

97. Αὐτὴν] *Αὐτὴν* ad unam κολοκυνθην elliptice refertur, etsi pluralis & neutrum adjectivum praecessit. qualis syntheſis apud Latinos quoque est frequens, ut *Terent.* Eun. 2. 1. 19. *Adeone homines immutarier ex amore, ut non cognoscas eundem esse. Sallust.* Cat. 56. 5. *Servitia — cujus, ad quem* l. vide Excurs. VIII. *Cortii.* Alia exempla ex Latinis auctt. collegit Rever. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. p. 15. & passim aliis pagg. Oppositam sed analogam enallagen supra T. I. vers. fin. dedimus ex *Aristoph* Pl. 527. οὐχ ἕξεις ἔτ' ἐν κλίνῃ καθαδκρθεῖν, ὃ γὰρ ἴσονται. (scil. κλίναι) Non abſimilia dedit Cl. *Hemsterh.* ad *Lucian.* Nigr. ipso pr. p. 37. Conf. *Zeux.* c. 7. ubi περίεσαλε — καὶ ἀράμενοι alio modo, cui addere oblitus sum similem locutionem ex Euang. *Luc.* V. 4. Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν, & *Lucian. Harmon.* c. 3. ἀκλότριον τὸ ἐμὸν &c. Ubi & addere potuissem *Hippocr.* Sect. II. aph. 3. Ὑπνὸς ἀγρυπνίη, ἀμφότερα τὸ μετρίου μᾶλλον γενόμενα, κακόν. Conf. etiam T. I. p. 582. sive *Reviv.* c. 13. μία πάντων φιλοσοφία, pro πασῶν, ubi *Jens.* ex *Lucian.* Amor. καρποὺς — ἃ συνωρόφους, pro ἅς. &c. Alias ejusmodi enallagas generis vid. ap. Interprett. ad *Aristoph.* Plut. 291. τέκεα ἐπαναβοῶντες, respectu filiorum, qui per τέκεα intelliguntur, ubi *Kusterus*

bebant, pugnabantque de robuſtioribus navigiis. Nempe naves ipſis erant de putaminibus, dimidiatae nuces & excavatae. Magnitudo uniuscujusque nucis dimidiae in longum paſſus quindecim. E conſpectu horum cum veniſſemus, curavimus ſaucios, atque ab eo tempore in armis plerumque fuimus, ſemper aliquas ſuſpicati inſidias. Neque fruſtra.

39. Nondum enim ſol occiderat, cum a deſerta quadam inſula verſus nos perrexere viri circiter viginti, delphinis magnis vecti. Latrones hi quoque: quos delphini ſui tuto ferebant, exſultantesque equorum inſtar hinniebant. Cum vero prope eſſent, ex intervallo hinc illinc conſiſtentes jaculati in nos ſunt ſepias ſiccatas & oculos cancrorum. Nobis vero ſagittas & jacula mittentibus, non durarunt, ſed vulnerati plerique confugerunt ad inſulam.

40. Circa mediam noctem, tranquillo

τα) ϗ ἀπὸ ἰσχυροτέρων νεῶν μαχόμενοι· τὰ γὰρ πλοῖα ἦν αὐτοῖς ᵉ κελύφη, καρύων ἡμίτομα, κεκενωμένα, μέγεθος ἑκάστου ἡμιτόμου ἐς μῆκος, ὀργυιαὶ πεντεκαίδεκα. ἐπεὶ δ' ἀπεκρύψαμεν αὐτούς, ἰώμεθα τε τὰ τραύματα, ϗ τὸ λοιπὸν ἐν τοῖς ὅπλοις ὡς ὁπόταν ἦμεν, ἀεί τινας ὁπλοφυλακὰς προσδεχόμενοι, ϗ μάτην.

Οὔπω γὰρ δεδύκει ὁ ἥλιος, ϗ ἀπό τινος ἐρήμης νήσου προσήλαυνον ἡμῖν ὅσον εἴκοσιν ἄνδρες, ἐπὶ δελφίνων μεγάλων ὀχούμενοι· λῃσταὶ ϗ ἦσαν καὶ οἱ δελφῖνες αὐτοὺς ἔφερον ἀσφαλῶς, ϗ ἀναπηδῶντες ἐχρεμέτιζον, ὥσπερ ἵπποι. ἐπεὶ δὲ πλησίον ἦσαν, βαλόντες οἱ μὲν ἔνθεν, οἱ δὲ ἔνθεν ἔβαλλον ἡμᾶς σηπίαις ξηραῖς, καὶ ὀφθαλμοῖς καρκίνων. τοξευόντων δὲ ἡμῶν, ϗ ἀκονιζόντων, οὐκέτι ὑπέμειναν, ἀλλὰ τρωθέντες οἱ πολλοὶ αὐτῶν, πρὸς τὴν νῆσον κατέφυγον.

Περὶ δὲ τὸ μεσονύκτιον, γαλήνης οὔσης, ἐλά-

ᵉ Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Κελύφινα Edd. ceterae. ᵈ Εἴκοσιν] Εἰκάσαι P. Εἴκοσι *Fl.* Εἴκοσιν reliquae.

17. Κελύφη, καρύων] Κελύφινα (leg. κελύφινα) κέλυφος τὸ τῆς ᾠῆς λέπος. G. (At non *ovi* hic, ſed *nucis*, putamen.) *M. du S.*

ſterus etiam addit *Homer.* Od. M. 74. — νεφέλη — Κυανέη, τὸ μὲν εἶδος πορ' ἰρωεῖ, ibique τὸ reſpectu νέφος dici, quod tacite intelligitur, recte monet, ut alia omittam, quae ibi videri poſſunt. Addo tantum ex Fratris G. O. *Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 320. I. *Timoth.* 2. 15. Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει, quod Illuſtr. *Heinſius* in Exercitt. Sacr. p. 485. de conjugibus exponit, ita ut μείνωσιν referatur ad virum & uxorem ſimul, alii ad uxores ſolas referunt. Paullo aliter etiam *Long. Paſt.* L. IV. p. 107. Ed. *Moll.* εἰς αὐτὰς ait, tacite reſpiciens ad oves & capras, cum tamen ſing. ἀγέλη praemiſerit. Sic infra *Tyrannicida* c. 8. ὁ δὲ maſc. gen. relatum ad τὸ ξίφος, quod vide. *J. F. R.*

2. Πληρωμάτων] Navium πληρώματα dicuntur ipſi remiges vel claſſiarii milites, quibus implentur. Hic autem ſumitur pro ipſis navigiis inſtructis & armatis.] *Vorſt.* Vid. *Baiſ.* 127. f. *M. du S.*

5. Ἀγχωμάλως] Monuerat Cl. *Hemſterh.* in marg. adeundum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 493. No. 53. i. e. ad L. VII. c. 71. ubi *Thucyd.* ἅως ἀγχώμαλα ἀναμάχουν ait, *Waſſiusque* Pollucem reprehendit, qui hoc verbum τραχὺ eſſe ſcribat, quod tamen ille ex *Dion. Hal.* hic ex *Luciano* h. l. proferat, *Suidamque* & Lexica alia plures habere ejus vocis auctoritates, obſervat; quare plura non addam. *J. F. R.*

10. Ὠλιγώρησαν] Etſi ſupra ſatis dixi augmentum ſaepe negligi, & hic Edd. fere omnes habent ἀλιγ. tamen non credo ſic Lucian. dediſſe, qui uſitatiſſimum in hoc verbo augmentum initiale, & ratio abjectionis nulla, quia verbum inde non fit longius, ſi addatur, (ut in plusquamp quae ſatis polyſyllaba per ſe, ideoque augmentum frequenter negligunt.) Quare invitis Edd. jam mutaveram, quod in vocali brevi cum longa permutanda ſcribarum culpa ut quotidiana; ſed poſtea conſulens omnes Edd. ad manum quae erant, vidi & *Salm.* recte ὀλιγ. exhibere. *J. F. R.*

17. Κελύφη] Sic L. & *Fl.* Ed. melius quam quod in aliis eſt, κελύφινα. In Scholiis etiam recte κελύφη legitur. *M. du S.*

20. Ἀπεκρύψαμεν] Suſpicor legendum ἀπεκρυπτάμεν. *M. du S.*

35. Μεσονύκτιοι] Nugatur igitur, ut ſaepe, *Th. Magiſt.* ſcribens: Μεσονύκτιον, ϗ Μεσονύκτιον, ποιητικόν. Habuimus & ſupra μεσονύκτιον, *de Merc. Cond.* c. 26. p. 683. T. I. item hac diſſert. c. 26. & alibi. Habet & Euang. *Marc.* XIII. 35. & *Luc.* XI. 5. &c. *J. F. R.*

ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων περὶ ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὑπὸ πολὺ μείων ἢ καλιᾶς· ἤδη ἀναπαμένη, μικρῷ μοι κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γῆν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πενήκοντα, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου πλειοτέρου. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γῆν θρασύνας ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

Ἐπεὶ δὲ πλέοντες [b] ἀπέχομεν τῆς καλιᾶς ὅσον σταδίους θρασυσίους, τέρατα ἡμῖν μεγάλα καὶ θαυμάσια [c] ἐπεσήμαινεν· ὅ, τε γὰρ ἐν τῇ πρύμνῃ χηνίσκος ἄφνω ἐπερύξατο, καὶ ἀνεβόησε· καὶ ὁ κυβερνήτης Σκίνθαρος φαλακρὸς ἤδη ὤν, ἀνεκόμησε· καὶ τὸ πάντων ἤδη θαυμασιώτατον, ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς [d] ἐξεβλάστησε, καὶ κλάδους ἀνέφυσε, καὶ ἐπ' ἄκρῳ ἐκαρποφόρησεν, ὁ δὲ καρπὸς ἦν σῦκα καὶ σταφυλαὶ μεγάλαι, ὕπω πέπειροι. ταῦτ' ἰδόντες, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐταράχθημεν, καὶ ἡμᾶς ἐλάθομεν προσωκείλαντες Ἀλκυόνος καλιᾷ παμμεγέθει. σταδίων περὶ ἑξήκοντα ἦν αὐτῇ τὸ περίμετρον· ἐπέπλει δὲ ἡ Ἀλκυὼν, τὰ ὠὰ θάλπουσα, ὑπὸ πολὺ μείων ἢ καλιᾶς· ἤδη ἀναπαμένη, μικρῷ μοι κατέδυσε τὴν ναῦν τῷ ἀνέμῳ τῶν πτερῶν. ᾤχετο γῆν φεύγουσα, γοεράν τινα φωνὴν προϊεμένη. ἐπιβάντες δὲ ἡμεῖς, ἡμέρας ἤδη ὑποφαινούσης, ἐθεώμεθα τὴν καλιὰν, σχεδίᾳ μεγάλῃ προσεοικυῖαν, ἐκ δένδρων συμπεφορημένην. ἐπῆν δὲ καὶ ὠὰ πενήκοντα, ἕκαστον αὐτῶν Χίου πίθου πλειοτέρου. ἤδη μέντοι καὶ οἱ νεοττοὶ ἔνδοθεν ἐφαίνοντο, καὶ ἔκρωζον. πελέκεσι γῆν θρασύνας ἓν τῶν ὠῶν, νεοττὸν ἄπτερον ἐξεκολάψαμεν, εἴκοσι γυπῶν [a] ἀδρότερον.

mari, imprudentes offendimus ad Alcyonis nidum maximum; ſtadiorum circiter ſexaginta erat illi ambitus. Imminebat autem Alcyon ova incubans, non multo minor nido ſuo. Atque illa evolans parum aberat, quin mergeret navim noſtram vento alarum: aufugiebat enim lugubrem vocem edens. Deſcendimus cum jam illuceſceret, nidumque inſpeximus, magnae rati ſimilem, conſtructae ex arboribus; inerant vero ova quingenta, Chio dolio unumquodque capacius. Jam quidem pulli intus apparebant & crocitabant. Securibus igitur ovo uno reſciſſo, pullum implumem excudimus, vulturibus viginti ampliorem.

41. Cum vero navigando diſceſſiſſemus a nido ad ducenta ſtadia, portenta nobis magna & mirifica evenere. Nam cheniſcus (*anſerculus*) in prora ſubito concuſſis alis exclamavit, & gubernatori Scintharo calvo redire coeperunt comae; quodque omnium jam admirabiliſſimum, malus navis germinavit, & emiſit ramos, & in ſummo fructus tulit. Fructus erat ficus, & uvae magnae, nondum maturae. Haec videntes perturbati ſumus, ut facile eſt ad exiſtiman-

[a] Ἀδρότερον] Adſpirate *Fl. Ald. P. B2. S. H.* ἁδρ. *J.* male. [b] Ἀπέχομεν] Alii ἀπείχομεν *Coll.* Nihil mutant Edd. [c] Ἐπεσήμαινεν] Ἐπεσημαινεν male *Fl.* Ceterae vulg. ſerv. quibus adſtipulatur P. Cod. [d] Ἐξεβλάστησε] Ἐξεβλάστα *Fl.* Ἐβλάστησε P. Vulg. ſerv. Edd. cett.

36. Ἐλάθομεν] Ἀντὶ τοῦ ἀνεπαισθήτως. *V.*

51. Πλέοντες ἀπείχομεν] Γρ. αἱ ἀπέχομεν. *G.*

57. Ὁ γὰρ ἱστὸς τῆς νεὼς] Εἰς τὴν Ἀαρὼν *ῥάβδον ὁ † παιγνίμων ἀμπαίζει. *V.*

* Iterum imperite Lucianum incuſat Scholiaſtes; notum enim eſt hoc deſumtum eſſe ex Bacchi fabula. *J. Cl.*

† Παγνίμων] Παιγνήμων V.

42. Γοεράν τινα &c.] Conf. ſupra Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*

50. Ἀδρότερον] Male *Solanus* in marg. *J.* notarat, etiam *S.* & *H.* cum *J.* habere ἁδ. primis lacvigata. Nam recte habent adſpiratam, ut ceterae priſcae, quas adii: & ſic ſolet. vid. *Poll. On.* non uno loco. Quamvis & *Budaeus* in Lex. minore ἀδρὸν *augeo* male, mox tamen ἁδρὸς recte habet ibidem, operarum culpa. *J. F. R.*

54. Ἐπτερύξατο] Conf. T. I. Ἀλκ. c. 1. *M. du S.*

57. Ὁ γὰρ] Illud γὰρ in *J.* aeque ac *Fl.* & *H.* reperi notabat *Solanus*. Idem ſic notarat ſupra T. I. *Hermot.* c. 29. An igitur id ſuſpectum habuit? vix credo; nam ſic ſaepe apud noſtrum occurrit. *J. F. R.*

62. Ἀποτρέψαι] Quanquam hic aliam lectionem ſuggerant Scholiaſtes & *Fl.* Ed. cave hanc mutaſſis: proprium enim eſt in ea re vocabulum. Unde Ζεὺς ἀποτρόπαιος, &c. Vulgatam etiam confirmat P. *M. du S.*

79. Καὶ δηλοῦσι ἡμῖν ἀναβεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων] Perridicula iſta ſuper ſilvae ramis navigatio, ſive ὑλήεις πλοῦς: ſed videntur fidem ei facere

Jo-

mandum, & deos rogavimus, ut averterent, si quid mali visum hoc portenderet.

42. Nondum quingenta stadia provecti eramus, cum silvam vidimus maximam & prolixam, pinuum atque cypressorum. Ac nos quidem putabamus continentem eam esse: at illud pelagus erat profundum, arboribus radice carentibus consitum. Stabant tamen arbores immotae, rectae, quasi innatantes. Appropinquantes igitur, universa re considerata, in dubio eramus quid agendum esset. Neque enim navigari inter arbores poterat, quae densae essent & continuae: neque reverti facile videbatur. Ego vero, conscensa arbore maxima, prospexi, quomodo ulteriora se haberent, ac vidi ad stadia quinquaginta aut paullo plura, esse sylvam: tum mare rursus excipere aliud. Itaque placuit navem in comas arborum, densae enim erant, impositam traducere, si possemus, in mare alterum. Idque fecimus. Revinctam enim magno fune, arboribus conscensis, magno labore eo pertraximus, ramisque eam superimposui-mus, ubi velis passis velut in mari navigavimus, a vento impellente promoti. Hic

χόμεθα τοῖς θεοῖς [e] ἀποτρέψαι τὸ ἀλλόκοσον τῷ φαντάσματι.

Οὕτω δὲ πενταικοσίους σταδίους διελθόντες, εἴδομεν ὕλην μεγίστην καὶ κάσιον, πιτύων καὶ κυπαρίττων. καὶ ἡμεῖς μὲν εἰκάσαμεν ἤπειρον εἶναι· τὸ δ' ἦν πέλαγος ἄβυσσον, δρίζοις δένδροις καλαφυτευόμενον· εἰστήκει δὲ τὰ δένδρα ὅμως ἀκίνητα, ὀρθὰ, καθάπερ ἐπιπλέοντα. πλησιάσαντες δ' ἦν, καὶ τὸ πᾶν καλανοήσαντες, ἐν ἀπόρῳ εἰχόμεθα τί χρὴ δρᾶν. ἤτε γὰρ ἀνὰ τῶν δένδρων πλεῖν δυνατὸν ἦν· πυκνὰ γὰρ καὶ προσεχῆ ὑπῆρχεν, ἤτ' ἀναστρέφειν ῥᾴδιον ἐδόκει. ἐγὼ δ' ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ μέγιστον δένδρον, ἀπεσκόπουν τὰ [f] ἐπέκεινα ὅπως ἔχοι, καὶ εἶδον ἐπὶ σταδίους μὲν πεντήκοντα ἢ ὀλίγῳ πλείους, τὴν ὕλην οὖσαν· ἔπειτα δὲ αὖθις ἕτερον Ὠκεανὸν ἐκδεχόμενον. καὶ δὴ ἐδόκει ἡμῖν ἀναθεμένοις τὴν ναῦν ἐπὶ τὴν κόμην τῶν δένδρων, πυκνὴ γὰρ ἦν, ὑποβιβάσαι, εἰ δυναίμεθα, ἐς τὴν ἑτέραν θάλατταν, καὶ ἔτως ἐποιοῦμεν. ἐκδήσαντες γὰρ αὐτὴν κάλῳ μεγάλῳ, καὶ ἀνελθόντες ἐπὶ τὰ δένδρα, μόλις ἀνιμησάμεθα. καὶ θέντες ἐπὶ τὸν κλάδων, πετάσαντές τε τὰ ἱστία, καθάπερ ἐν θαλάττῃ ἐπλέομεν, τῷ ἀνέμῳ προωθοῦντος ἐπισυρόμενοι· ἔνθα με καὶ τὸ Ἀντιμάχου

χε

e Ἀποτρέψαι] Ἀποστρέψαι *Schol.* & *Fl.* Sed reliqq. ut edidimus, etiam consentiente *Cod.* P. f Ἐπέκεινα] Ἐπ' ἐκεῖνα P.

62. Τὸ ἀλλόκοσον] Γράφεται, ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοσον. *V.* 67. Ἄβυσσον] ‡ Ἀντὶ τοῦ ἄπειρον ἔχον βυθόν. *V.*

‡ Hoc & sequens Scholion ad aliena verba relatum, eo quo pertinet, reduxit *M. du S.*

Josephus Acosta, & illi quos navigationis suae fundos auctoresque habet Historiae Indicae c. XXX. Lib. IV. Ipsa ejus haec ῥητῶς narratio. *Un de nos freres homme digne de foi nous conta, que s'étant égaré & perdu dans les montagnes, sans sçavoir quelle part n'y par où il devoit aller, il se trouva dedans des buissons si épais, qu'il fut contraint de cheminer sur iceux sans mettre les pieds en terre par l'espace de quinze jours entiers, & que pour y voir le soleil, & pour remarquer quelque chemin en cette forêt si épaisse & pleine de bois, il avoit besoin de monter au coppeau des plus grands arbres, pour la descouvrir le chemin.* Th. M.

87. Ἀντιμάχου] Scripserat is poëma *de Argivorum contra Thebanos expeditione*, cui *Thebais* titulus erat. *Athen.* 468. A. 475. D. & 482. F. Meminit *Plutarchus* Elegiae ab hoc scriptae f. 65, 2. Platoni probatur. Cic. Brut. 51. Hunc tanti faciebat Adrianus Imp. ut Homero exacto, solum ab omnibus legi vellet. Audi *Xiphil.* p. 261. καὶ ἔτω γε τοιοῦτος ἦν ὡς ἐκ τοῦ Ὁμήρου καλαλύων Ἀντίμαχον ἀντ' αὐτοῦ εἰσάγειν, ἃ μηδὲ τὸ ὄνομα πολλοὶ πρότερον ἠπίσαντο. Verbosum fuisse docet Gregorius Theologus in Ep. ad Nicobulum. 2. his verbis, ἔτως ἐγὼ ἐκ βραχυλογώτατον Ὁμήρου λέγω, καὶ πολὺν τὸν Ἀντίμαχον πῶς; τοῖς πράγμασι κρίνων τὸ μῆκος, ἀλλ' ἐ τοῖς γράμμασι. Apud *Basil.* p. Ed. Bas. 286. *M. du S.*

96. Ὁρῶ-

χϑ τῦ ϖοιητῦ ἔπ@ εἰσῆλθε. Φησὶ γάρ ϖϑ κἀκεῖν@·

Τοῖσιν δ' ὑλήεντα δι' ϖλόον ἐρχομένοισι.

Διελθόντες δ' ὅμως τ ὕλην, ἀφικόμεθα ϖρὸς τὸ ὕδως, κ ϖάλιν ὁμοίως καλαθέντες τ ναῦν, ἐπλέομεν δι' καθαρᾶ κ διαυγῦς ὕδατ@, ἄχρι δ ἐπέσημεν χάσμαλι μεγάλῳ ἐκ τῦ ὕδατ@ διεςῶτ@ γεγενημένῳ, καθάϖ ἐν τῇ γῇ ϖολλάκις ὁρῶμεν ὑϖὸ σεισμῶν γιγνόμενα διαχωρήματα. ἡ μὲν ὖν ναῦς, καθελόντων ἡμῶν τὰ ἱςία, ῥᾳδίως ἔςη, ϖαρ' ὀλίγον ἐλθῦσα καλενεχθῆναι. Ὑϖερκύψαντες δὲ ἡμεῖς, ἑωρῶμεν βάθ@ ὅσον ςαδίων χιλίων. μάλα φοβερὸν κ ϖροφοβοδοξον· εἰςῆκει γ τὸ ὕδως ὥσϖερ μεμερισμένον· ϖερικλέποντες δὲ κτ' δεξιὰ, ὁρῶμεν ϖόρρωθεν γέφυραν ἐπεζευγμένην ὕδατ@ συνάπτοντ@ τὰ ϖελάγη κτ' τ ὄϖιφάνειαν, κἀκ τ ἑτέρας θαλάτης ἐς τ ἑτέραν διαῤῥέοντ@. ϖροσελάσαντες ὖν ταῖς κώπαις, κατ' ἐκεῖνο ϖαρεδράμομεν, κ μ ϖολλῆς ἀγωνίας ἐπεράσαμεν, ὅϖοτε ϖροσδοκήσαντες.

Τἐντεῦθεν ἡμᾶς ὑπεδέχελο ϖέλαγός τε ϖροσηνὲς, κ νῆσ@ ὁ μεγάλη, [c] εὐϖροσίτως συνοικεμένη· ἐνέμονλο δὲ αὐτὴν ἄνθρωποι ἄγριοι, Βυκέφαλοι, κέρατα ἔχοντες, οἷον

mihi Antimachi poëtae verſus in mentem venit, qui ait alicubi:

Per ſilveſtre illis navi venientibus aequor.

43. Superata tamen ſilva, ad aquam pervenimus, ubi ſimiliter demiſſa navi per puram pellucidamque aquam navigavimus, donec ad hiatum conſiſteremus magnum ex aqua diſcedente ortum, ut in terra ſaepe videramus a motu illius factas diſceſſiones. Navis quidem noſtra vela nobis contrahentibus facile ſtetit, cum parum abfuiſſet quin deferretur. Nos vero capitibus porrectis deſpicientes, profundum videbamus vel mille ſtadiorum, terribile admodum atque admirandum. Stabat enim velut diviſa aqua. Circumſpicientes ad dextram videmus e longinquo pontem injunctum ex aqua, quae jungeret utriusque pelagi ſummas oras, & ex uno mari in alterum transflueret. Huc igitur agitantes *navim* remis ocurſum fleximus, multoque labore trajecimus, quod nunquam ſperaveramus.

44. Hinc excepit nos mare placidum & inſula non magna, acceſſu facilis, habitata. Habebant illam homines feri, Bucephali, (*Tauricipites*) cornua habentes, qualem

a Ὁρῶμεν] Sic *Fl.* Ἑωρῶμεν ceterae. *b* Κατ' ἐκεῖνο] Nihil hic variare Fdd. notat *M. du S.* *c* Εὐπροσίτως] Ita eſſe in *J. Fl. B2. H. P.* & *S.* notat idem. Etiam *Ald.* 1. ſic habet, & *Fr.*

91. Διελθόντες] Γράφεται διελθοῦσι. *V.*
94. Χάσμαλι μεγάλῳ] Τάχα ὁ κινολίγ@ εἰς Μωσέα, κ τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ἀφισᾶσιν * κρειττόνων ἐπιπολάς, ἐπισκάπτων αἰνίττεται. *V.*

* Κρειττόνων] Quam apte hanc vocem homo Chriſtianus uſurpet, aliis dijudicandum relinquo. Certe Moſem a Luciano peti non credo. *M. du S.*

96. Ὁρῶμεν] Edd. *Fl.* & *B2.* recte; in reliquis ἑωρῶμεν. Latinus interpres recte vertit quaſi ὁρῶμεν & ipſe legiſſet. *M. du S.*

Ὁρῶμεν] Errat *Solanus* dicens *B2.* i. e. *Baſileenſem* ſecundam, cum Florentina facere; nam aeque ac *B1.* cujus errores fideliter ſolet repetere, habet ἑωρῶμεν. De Florent. vero recte monet. *J. F. R.*

9. Κατ' ἐκεῖνο] Variationem fruſtra quaeſivit *Solanus*; nec ea opus eſt. Nam licet θάλαττα praecedat, poteſt tamen neutrum ἐκεῖνο ad πέλαγος paullo ante praemiſſum referri, vel, quod malim, abſolute poſitum accipi de loco; veluti ἐπὶ τὸ, & εἰς τόδε *huc*, intellecto χωρίον accipitur, vid. *L. Bos* de ellipſi in χωρίον. Verum & praeterea neutrum genus ut generale etiam ſubſtantivis maſculinis & femininis jungi, quis neſcit, ut *Long. Paſt.* l. p. 8. ἡ μὲν Νάπη, τῦτο γὰρ ἐκαλεῖτο. Vel, ut in tritiſſimo illo *Ælian* X. 10. τῦτο βοῦς, ἐκεῖνο ἵππος. *Epiſt. ad Rom.* XIV. 18. ἐν τούτοις, habet, poſt praemiſſa tria feminina δικαιοσύνη, χαρὰ & εἰρήνη. Sed de aliis paullo durioribus jam dictum ad

lem apud nos fingunt Minotaurum. Cum exſcendiſſemus, aquatum perreximus, etiam ciborum aliquid, ſi poſſemus, ablaturi; nihil enim amplius habebamus. Et aquam quidem ibi in proximo inveniebamus, aliud vero nihil apparebat, praeterquam quod mugitus multus non ex longinquo audiebatur. Cum igitur boum gregem eſſe putaremus, paullum progreſſi, ſtamus apud homines. At illi conſpectos nos perſequuntur, ac tres quidem ſociorum noſtrorum comprehendunt; reliqui vero ad mare confugimus. Deinde univerſi armis captis, neque enim placebat inultos negligere amicos, irruimus in Bucephalos, carnes interfectorum dividentes, atque in terrorem conjectos univerſos perſequimur, eorumque circiter quinquaginta interficimus, duosque capimus vivos. Sic revertimur cum captivis: cibi vero nihil inveneramus. Reliqui igitur hortabantur, ut captos interficeremus; ego vero hoc non probavi, ſed vinctos aſſervavi, dum venirent a Bucephalis legati, qui pretio comprehenſos repeterent. Intelligebamus quippe illos innuere, ac lugubre quiddam, ſuppliciter rogantium inſtar, mugire. Pretium vero redemtionis erant caſei multi, & ſicci piſces, & cepae, & cervi qua-

παρ' ἡμῖν τ Μινώταυρον ἀναπλάττουσιν. ἀποβάντες δὲ, προσήειμεν ὑδρευσόμενοι, καίτοι καὶ σιτίων ληψόμενοι, εἴποθεν δυνηθείημεν· οὐκ ἔτι γὰρ εἴχομεν· καὶ ὕδωρ μὲν αὐτῇ πλησίον εὕρομεν, ἄλλο δὲ οὐδὲν ἐνεφαίνετο, πλὴν μυκηθμὸς πολὺς ὡ πόρρωθεν ἠκούετο· δόξαντες οὖν ἀγέλην εἶναι βοῶν, κατ' ὀλίγον προχωροῦντες, ἐπέστημεν τοῖς ἀνθρώποις· οἱ δὲ ἰδόντες ἡμᾶς, ἐδίωκον, καὶ τρεῖς μὲν τ ἑταίρων λαμβάνουσιν· οἱ δὲ λοιποὶ, πρὸς τ θάλατταν καταφεύγομεν, εἶτα μετὰ πάντες ἀποπλησάμενοι (οὐ γὰρ ἐδόκει ἡμῖν ἀτιμωρήτους περιιδεῖν τοὺς φίλους) ἐμπίπτομεν τοῖς Βουκεφάλοις, τὰ κρέα τ ἀνηρημένων ἁρπαζομένοις· φοβήσαντες δὲ πάντας ἐδιώκομεν, καὶ κτείνομέν γε ὅσον πεντήκοντα, καὶ ζῶντας αὐτῶν δύο λαμβάνομεν, καὶ αὖθις ὀπίσω ἀνεστρέφομεν, τοὺς αἰχμαλώτους ἔχοντες. σιτίον μέντοι οὐδὲν εὕρομεν οἱ μὲν ἄλλοι, παρῄνουν ἀποσφάττειν τοὺς παρειλημμένους. ἐγὼ δὲ οὐκ ἐδοκίμαζον, ἀλλὰ δήσας, ἐφύλαττον αὐτούς, ἄχρι δὴ ἀφίκοντο παρὰ τ Βουκεφάλων πρεσβεῖς, ἀπαιτοῦντες ὅπῃ λύτροις τοὺς συνειλημμένους· συνίεμεν γὰρ αὐτῶν ἀφανευόντων, καὶ γοερόν τι μυκωμένων, ὥσπερ ἱκετευόντων· τὰ λύτρα δ' ἦν τυροὶ πολλοὶ, καὶ ἰχθῦς ξηροὶ, καὶ κρόμμυα, καὶ ἔλα-

ad *Reviv.* c. 13. ubi *μίκ πάντων* pro *πασῶν*. *J.F.R.*

13. Εὐπρόσιτ⊙ν] Antea legebatur *εὐπροσίτως*, prave. Ego mutavi. *M.du S.*

Εὐπροσ. συν.] Verti, ac ſi legeretur *εὐπρόσιτος, συνοικουμένη*. Gratias agam, qui me docuerit, quae ſit *εὐπροσίτως συνοικουμένη*. Ita mox pro *προσήειμεν ὑδρευσόμεθα*, dediſſe arbitror Lucianum *προήειμεν*, & ſic interpretatus ſum. *J.M.G.*

Εὐπροσίτως] Recte quidem *Solanum* conjeciſſe arbitror *εὐπρόσιτος* legendum; verum quia neque Editio ulla neque Cod. praeit, & plura etiam corrigenda reſtant, nihil mutavi. Nam comma etiam poſt *εὐπροσίτως* addendum; tum pro *συνοικ. . . ἐνοικ.* legere malim; certe illud *συν* in *Fr.* ita exaratum eſt, ut parum differat ab *ὐ*. *J.F.R.*

17. Καίτοι] Legendum potius *καί τι Solan.* marg. *Junt.* adleverat; quod non improbem. *J.F.R.*

31. Κτείνομεν] Et ſic cum *J.* habere *Fl.* & *H.* notarat *Solanus*; ſed habent & aliae. Cur autem variationem quaeſivit? quia *ἐδιώκομεν* & *κτείνομεν* diverſa ſunt tempora, ideoque *διώκομεν* potius legi quis malit; id quod nec ego improbaverim. Verum in eadem hac Hiſt. id occurrit adeo frequenter, ut ſtudio tempora variaſſe videatur auctor; nam cur paullo ante non item quaeſivit varietatem, cum legeret *ἐδίωκον, καὶ λαμβάνουσι*, & paullo poſt *λαμβάνομεν, καὶ ἀνεστρέφομεν* pro *ἀνεστρ.* & c. 46. *εἶδον, καὶ συλλαμβάνω, καὶ ἀνέκρινον*. ut alia mittam. Conjunctiones enim ſimilia tempora non regere, T. I. jam diximus. Et ex Latinis ſexcenta ſimilia proferre liceret, ut *Salluſt.* Jug. c. 113. 7. *Jugurtha Sullae vinctus traditur, & ab eo ad Marium deductus.* Quin & modus diverſus interdum conjunctionem ſequitur, ut apud *Liv.* 2. c. 23. 11. *Poſtulare — ut ſenatum vocarent. curiamque ipſi circumſiſtunt.* Ac ne credas *poſtulare* ibi pro poſtularunt poſitum, vid. not. Cl. *Dukeri*, qui ex eodem adfert *moliri — & pertentant*, aliaque ſimilia. *J.F.R.*

ἔλαφοι τέτταρες, τρεῖς ἑκάστη πόδας ἔχουσα, δύο μὲν τὸς ὄπισθεν, οἱ δὲ πρόσω ἐς ἕνα συμπεφύκεσαν. ὑπὲρ τούτοις ἀποδόντες τὸς συνειλημμένους, καὶ μίαν ἡμέραν ὑπομείναντες, ἀνήχθημεν.

Ἤδη δὲ ἰχθύες τε ἡμῖν ἐφαίνοντο, καὶ ὄρνεα παρεπέτελο, καὶ ἄλλα ὁπόσα γῆς πλησίον ὄσης σημεῖα προφαίνετο. μετ' ὀλίγον δὲ καὶ ἄνδρας εἴδομεν καινῷ τρόπῳ ναυτιλίας χρωμένους· αὐτοὶ γὰρ καὶ ναῦται καὶ νῆες ἦσαν. λέξω δὲ τῆς πλοῦ τὸν τρόπον· ὕπτιοι κείμενοι ὑπὸ τῷ ὕδατος, ὀρθώσαντες τὰ αἰδοῖα, μεγάλα δὲ φέρουσιν, ἐξ αὐτῶν ὀθόνην πετάσαντες, καὶ ταῖς χερσὶ τὸς ποδεῶνας κατέχοντες, ἐμπίπλουτο τῷ ἀνέμῳ, ἔπλεον, ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ὑπὲρ Φελλῶν καθήμενοι, ζεύξαντες δύο δελφῖνας ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τὸς Φελλούς· ὕτοι ἡμᾶς οὔτε ἠδίκουν, οὔτε ἔφευγον, ἀλλ' ἤλαυνον ἀδεῶς τε, καὶ εἰρηνικῶς, τὸ εἶδος τῷ ἡμετέρῳ πλοίῳ θαυμάζοντες, καὶ πάντοθεν περισκοποῦντες.

tuor, trium ſinguli pedum, cum binos quidem poſteriores haberent, priores autem in unum coalitos. Pro his cum reddidiſſemus captivos, & diem unum morati eſſemus, ſolvimus.

45. Jamque piſces in conſpectum venire, & circumvolare aves, aliaque, quotquot ſunt terrae propinquae ſignà, apparere. Paullo poſt videmus viros novo navigandi genere utentes. Iidem enim & nautae erant & naves. Dicam vero navigationis rationem. Supini in aqua jacentes pudenda eriguntur; habent autem luculenta. ex his porro velum pandentes, manibusque tenentes funes veli inferiores, vento implente navigabant. Alii poſt hos inſidentes in ſuberibus, duos delphinos junctos agebant regebantque habenis, qui progreſſi traherent poſt ſe ſubera. Hi neque injuria nos afficiebant, neque fugiebant, ſed ſine metu & pacate juxta nos inequitabant, ſpeciem navigii noſtri admirati, & perſpicientes undique.

46. Veſ-

56. Ποδεῶνας] Ὡς ἐπὶ καυδίῳ τὰ ἄκρα τῆς ὀθόνης ποδεῶνας εἴρηκε παίζων κἀνταῦθα. * *V.*

58. Φελλῶν] † Φελλὸς ὄρος ἐν Ἰταλίᾳ ἐν ᾧ γίνονται ξύλοι καὶ ὑπερμεγέθεις. ἐκ δὲ τούτων τῆς ὕδατος γίνεται τοὺς φελλοὺς πρὸς κουφισμὸν τῶν σωμάτων. *V.*

* At vide ne ſerio ea de re alibi etiam uſurpatum, ut Ἔπισκ. c. 3. & not. *M. du S.*

† De hoc Italiae monte nihil, quod equidem reſcire potuerim, apud Geographos invenitur. Plinius praeterea negat *in tota Italia naſci ſuber.* Lib. XVI. c. 8. Licet Theophraſtus *in Tyrrhenia* naſci ſcribat Lib. III. c. 16. niſi ſit mendum, quod ut ſuſpicer facit Plinius contrarium affirmans, licet legiſſet hunc locum Theophraſti, quem & in quibusdam vertit. Ceterum hic abſurde ex piceis ſuber deſumi dicit, cum ſint arbores plane diverſae. Videtur potius apud Graecos φελλὸς idem ſignificaſſe ac φλοιός, & *ſuber* κατ' ἀντονομασίαν dictum *corticem*, (ita legitur, pro *cortex*) ut etiam apud Latinos factum, quod obſervavit in ſuo Lexico *R. Conſtantinus*, & poſt illum *J. Hardouinus* ad locum Plinii laudatum. *J. Cl.*

55. Μεγάλα] Pygmaeos Cteſiae hic ridet. Vide *Photii* Excerpta. *M. du S.*

56. Ποδεῶνας] *Leop.* 136. *M. du S.*

Ποδεῶνας] At ſupra *Contempl.* §. 3. τὴν ὀθόνην ἐπίλοιπον, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ ποδός, ubi *Solan.* ſimilia ex noſtro produxit. *J. F. R.*

58. Ἄλλοι δὲ μετὰ τούτους, ἐπὶ Φελλῶν καθήμενοι ζεύξαντες δύο δελφῖνας, ἤλαυνόν τε, καὶ ἡνιόχευον· οἱ δὲ προϊόντες ἐπεσύροντο τοὺς Φελλούς.] Vertunt; *poſt hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis remigabant, & equitabant, alii praecedentes ſubera trahebant.* Ita vertentes indicarunt, ſe mentem Auctoris non ſatis percepiſſe: Nam, ut taceam, μετὰ τούτους hic potius ſignificare praeter hos, obſervandum eſt Lucianum de *ſuberibus* loqui tanquam de vehiculis; de *delphinis* tanquam de equis vehicula trahentibus: de *hominibus* illis qui ſuberibus inſidebant, tanquam de aurigis vehicula agitantibus, & moderantibus; aurigarum enim propria ſunt verba quibus utitur, ἐλαύνειν & ἡνιοχεύειν. quae propterea hic non reddenda erant, *remigare* & *equitare*. Et per οἱ δὲ προϊόντες non intelligendi ſunt *homines alii*, uti habet verſio; ſed illi *delphini*, qui ſuberibus juncti erant. Totus itaque locus hoc modo eſt vertendus: *Praeter hos & alii ſuberibus inſidentes, junctis duobus delphinis, agitabant, & moderabantur eos: illi vero* (ſc. delphini) *praeuntes trahebant ſubera.* *H. V.*

Ibid. Φελλῶν] Si quis auctoritates ſuper h. v. & uſu deſiderat, adeat *Bergler.* ad Alciphr. Ep. I. 1. p. 7. *J. F. R.*

67. Ἑλλάδα φωνὴν] Pro ἑλληνικὴν. Sic Σκύθην εἶμον pro Σκυθικὴν ὁδὸν ex *Aeſch.* Prom. p. 5. & γυναῖκα μα-

ζὸν

46. Vespera jam ingruebat cum appulimus ad insulam non magnam. Habitatur ea a mulieribus, ut putabamus, Graece loquentibus. Accedentes enim nos prensabant & complectebantur, ornatae more meretricio, formosae omnes & juvenculae, talaria vestimenta trahentes. Insula vocabatur Cabalusa (*Dejiciens*) urbs autem Hydamardia. (*Aquescentia*) Assumtos igitur nos mulieres suam quaeque domum deducere, suumque sibi facere hospitem. Ego autem cunctatus paullum, cui nihil boni praesagiret animus, & circumspiciens accuratius, video multorum hominum ossa jacere & crania. Et clamorem quidem tollere, & convocare socios, atque ad arma ire, non placuit. Malvam autem depromtam multis verbis obsecravi, ut effugere liceret ex malis praesentibus. Non ita multo post autem ministrante hospita, video illius non mulieris crura, sed ungulas asini. Hic

Ἑσπέρας δὲ ἤδη προσήχθημεν νήσῳ μεγάλῃ· κατῳκεῖτο δὲ αὕτη ὑπὸ γυναικῶν ὡς ἐνομίζομεν, Ἑλλάδα φωνὴν προϊεμένων· προσῆσαν γοῦν, καὶ ἐδεξιοῦντο, καὶ ἡσπάζοντο πάνυ ἑταιρικῶς κεκοσμημέναι, καλαὶ πᾶσαι, καὶ νεανίδες, ποδήρεις τὰς χιτῶνας ὀπισυρόμεναι. ἡ μὲν οὖν νῆσος ἐκαλεῖτο [a] Καβαλοῦσα· ἡ δὲ πόλις αὕτη, [b] Ὑδαμαρδία. [c] λαβοῦσαι δ' ἕν ἡμᾶς αἱ γυναῖκες, ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο. ἐγὼ δὲ μικρὸν ὑποστὰς, ἅτε καὶ χρηστὰ ἐμαντευόμην, ἀκριβέστερόν τε περιέβλεπον, ὁρῶ πολλῶν ἀνθρώπων ὀστᾶ καὶ κρανία κείμενα· καὶ τὸ μὲν, βοὴν ἐγεῖραι, καὶ τοὺς ἑταίρους συγκαλεῖν, καὶ ἐς τὰ ὅπλα χωρεῖν, οὐκ ἐδοκίμαζον. προχειρισάμενος δὲ τὴν μαλάχην, πολλὰ ἠυχόμην αὐτῇ ἀφυγεῖν ἐκ τῶν παρόντων κακῶν. μετ' ὀλίγον δὲ, τῆς ξένης ἀφικομένης, εἶδον τὰ σκέλη τῆς γυναικὸς, ἀλλ' οὐκ ὁπλάς· καὶ δὴ σπασάμενος τὸ

[a] Καβαλοῦσα] Alii ἐκβαλοῦσα, *Coll.* [b] Ὑδαμαρδία] Alii Ὑδαμὴ, *Coll.* Nihil mutant Edd. [c] Λαβοῦσαι] Sic Edd. omnes. Διαλαχοῦσαι marg. *A1W.* & P. Διαλακοῦσι *Angl.*

72. Ἐκβαλοῦσα] Γραι. Καβαλοῦσα. *G.* *Ibid.* Αὕτη Ὑδαμὴ] Γραι. Ὑδαμαρδία. *G.*

ζον ex *Hom.* Il. Ω. 58. nec non ἰλλάδα ἀφάλιστον aliaque similia ex *Eustath.* adfert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 78. Plura Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 89. ad 94. quae pertinebant ad *Dial. Deor.* XV. 1. ad verba τέχνην βάσανον; ibi autem non sunt inserta, quia nimis erant multa. Meretur tamen huc addi, quod postea margini adlevit idem *Jensius*: Ἕλληνα πόλεμον habet *Thucyd.* p. 104. in Oratione Periclis (i. e. p. 119. Ed. *Dukeri.*) *J.F.R.*

72. Καβαλοῦσα] An κεβαλοῦσα, a κίβαλος, i. e. κεβαλίουσα? *F.G.*

Καβαλ.] Hactenus Lucianus nomina finxerat intellectu satis facilia. Nunc autem *Cabalusam* & *Hydamardiam*, monstrosa & barbara vocabula cur obtrudat, nondum satis perspicio. Est tamen Graeca vox καβαλικὸς, vel huic proxima καβάλιος, quam M. *Aurelius* (VII. 52.) & alii usurpant *projiciendi* sensu. Vide ad eum locum *Gatakeri* not. & *Plut.* 421, 2. καβαλικάτηρ. Sed pone Regionem Καβαλοῦσαν ideo dictam, quia feminae istae advenas mactarent, quid erit urbs Ὑδαμάρδια? Parvi quidem hoc refert; sed tamen ad *aquam* alludit, in quam magae istae se convertebant. Regionem *Cabalensem* memorat *Strabo* XIII. sub finem. p. m. 434. A. *M. du S.*

Καβαλοῦσα] Καβαλοῦσα forte est καβαλοῦσα id est καβαλλοῦσα dejiciens homines ad illa χαμαιτυπεῖα. Circa Ὑδαμαρδίαν res difficilior. Si eventum narrationis spectes, possis suspicari ὑδαμαυρίαν dedisse Lucianum, ἀφ' τὸ εἰς ὕδωρ ἀμαυροῦσθαι τὰς γυναῖκας· ut nempe in aquam, in fumum, &, si quid his fugacius est, abeunt voluptates venereae, postquam dejecere ignavos, & similes libidinosis asinis homines. *J.M.G.*

73. Λαβοῦσαι] Angl. Διαλακοῦσι. *J.B.*

74. Ἑκάστη πρὸς ἑαυτὴν ἀπῆγε, καὶ ξένον ἐποιεῖτο] Interpres: *secum quemque singulas abduxerunt.* &c. Mallem: *Singulas quemque domum suam abduxerunt.* Ita passim, ὡς αὐτὸν, & πρὸς ἑαυτὸν, παρ' ἐμὲ. &c. Sic in *Asin.* c. 42. ἐπίθεις μοι τὸν πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυνεν, *impositio mihi tritico ad se*, h. e. ad aedes suas, *me ducebat.* Sic etiam ibid. c. 55. & in *Gallo*, fine c. ult. παρ' ἡμᾶς. *H.V.*

80. Μαλάχην] Conf. supra c. 28. *M. du S.*

Μαλάχην] Quam nempe ad hoc ipsum discedenti ex Heroum insula dederat Rhadamanthus. *J.M.G.*

τὸ ξίφος, συλλαμβάνω τε αὐτῷ, καὶ δήσας, καὶ τῶν ὅλων ἀνέκρινον· ἡ δὲ, ἄκουσα μὲν, εἶπε δὲ ὅμως, αὐτὰς μὲν εἶναι θαλαττίους γυναῖκας, Ὀνοσκελέας προσαγορευομένας, τροφὴν δὲ ποιεῖσθαι τοὺς ἐπιδημοῦντας ξένους. ἐπειδὰν γὰρ, ἔφη, μεθύσωμεν αὐτοὺς, συνευνηθεῖσαι, κοιμωμένοις ἐπιχειροῦμεν. ἀκούσας δὲ ταῦτα, ἐκείνην μὲν κατέλιπον αὐτοῦ δεδεμένην, αὐτὸς δὲ ἀνελθὼν ἐπὶ τὸ τέγος, ἐδόων τε, καὶ τοὺς ἑταίρους συνεκάλουν. ἐπεὶ δὲ συνῆλθον, τὰ πάντα ἐμήνυον αὐτοῖς, καὶ τά τε ὀθόνια ἐδείκνυον, καὶ ἦγον εἴσω πρὸς τὴν δεδεμένην· ἡ δὲ αὐτίκα ὕδωρ ἐγένετο, καὶ ἀφανὴς ἦν· ὅμως δὲ τὸ ξίφος εἰς τὸ ὕδωρ καθῆκα πειρώμενος. τὸ δὲ αἷμα ἐγένετο.

Ταχέως οὖν ἐπὶ ναῦν καταθέοντες, ἀπεπλεύσαμεν· καὶ ἐπεὶ ἡμέρα ὑπηύγαζε, τήν τε ἤπειρον ἀποβλεπόμενοι, εἰκάζομεν εἶναι τὴν ἀντιπέραν τῇ ὑφ' ἡμῶν οἰκουμένῃ κειμένην. προσκυνήσαντες δὲ καὶ προσευξάμενοι, καὶ τῶν μελλόντων ἐσκοποῦμεν, καὶ τοῖς μὲν ἐδόκει ἐπιβᾶσι μόνον, αὖθις ὀπίσω ἀναστρέφειν. τοῖς δὲ, τὸ μὲν πλοῖον αὐτοῦ καταλιπεῖν· ἀνελθόντας δὲ εἰς τὴν Μεσόγαιαν πειραθῆναι τῶν ἐνοικούντων. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐλογιζόμεθα, χειμὼν σφοδρὸς ἐπιπεσὼν, καὶ [a]προσαράξας τὸ σκάφος τῷ αἰγιαλῷ, διέλυσεν· ἡμεῖς δὲ μόλις ἐξενηξάμεθα τὰ ὅπλα ἕκαστος, καὶ εἴ τι ἄλλο οἷός τε ἦν ἁρπασάμενοι. Ταῦτα μὲν τὰ μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς συνενεχθέντα μοι ἐν τῇ θαλάττῃ, καὶ πολλὰ τὰ πλῆν ἐν ταῖς νήσοις, καὶ ἐν τῷ ἀέρι, καὶ μετὰ ταῦτα ἐν τῷ κήτει, καὶ ἐπεὶ ἐξήλθομεν, καὶ τε τοῖς ἥρωσι, καὶ τοῖς ὀνείροις,

stricto ense illam comprehendo, vinctamque de rebus omnibus interrogavi. Illa invita quidem, sed dicit tamen, se marinas esse mulieres, Onosceleas (*Asinicruras*) vocari: cibum sibi parare ex advenientibus hospitibus: *inebriatos enim*, inquit, *sopitosque in lectum adscitae invadimus*. His auditis, illam quidem vinctam ibi relinquo: conscenso autem tecto, clamore convoco socios: congregatis indico omnia, ossa ostendo, intra eos deduco ad vinctam. At illa statim in aquam diffluens, conspectum nostrum effugit. Tamen experimenti causa in ipsam aquam demitto gladium: hic aqua in sanguinem abiit.

47. Celeriter itaque ad navem digressi solvimus. Cum illucesceret, continentem conspicimus, quam conjicimus eam esse, quae ex adversum nostro orbi trans *Oceanum*, jacet. Adoratione hic votisque peractis, quid deinde facto opus esset, deliberamus. Atque aliis videbatur, post brevem descensum, iterum nos retro redire; aliis autem, relicta ibi nave pergere versus mediterranea, atque tentare inhabitantes. Dum ista disputamus, tempestas valida ingruens, & litori allidens navigium, illud dissolvit. Nos vix, arma quisque sua, & si quid forte aliud quis posset, eripientes, enatamus. Haec sunt, quae usque ad *adventum in* alteram illam tellurem contigere mihi in mari, & per navigationem, in insulis, & in aëre, & post haec in ceto, & cum inde exiissemus, tum apud Heroas, tum inter Somnia, itemque extre-

a Προσαράξας] Προσαῤῥάξας Edd. Sed conf. I. *Ver. Hist.* c. 30. f.

16. Ταῦτα μὲν ἕν μέχρι τῆς ἑτέρας γῆς] Καὶ τὸ τέλος ψευδέστατον, μᾶ τὸν ἀνυπόστατον ἀπαγγελίας. *V.*

88. Ὀνοσκελέας] De hac copiose Cœlius. Tangit vir Clar. *Gilbert. Gaulminus* ad Pſellum. Interp. *Aristoph.* ad Ranas. *J. B.*

Καὶ αὐτὸν] Καὶ abesse etiam a *Fl.* notat *Solanus* in marg. *J.* Si eo charactere Flor. Edit. ut solet, designat, errat; nam comparet in ea. Igitur Codicem Flor.

trema illa apud Bucephalos & Onoſceleas: quae vero in *illa altera* tellure *geſta ſint*, ea proximis libris perſequar.

τὰ τελευταῖα, περὶ τοῖς Βυκεφάλοις, καὶ ταῖς Ὀνοσκελέαις· τὰ δ' ὅπῃ ἡ γῆς, ἐν ταῖς ἑξῆς βίβλοις διηγήσομαι.

TYRANNICIDA. ΤΥΡΑΝΝΟΚΤΟΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Aſcendit aliquis in arcem, tyrannum interfecturus. Et ipſum quidem non invenit. Sed in filii ipſius a ſe occiſi corpore reliquit gladium. Superveniens tyrannus, conſpecto filio jam mortuo, eodem ſe gladio ipſe interemit. Petit ille, qui aſcenderat & filium tyranni interfecerat, praemium, ut tyrannicida.

Ἀνῆλθέ τις εἰς τὴν ἀκρόπολιν, [a] ὡς ἀποκτενῶν τὸν τύραννον· [b] καὶ αὐτὸν μὲν οὐχ εὗρε. τὸν δὲ υἱὸν αὐτοῦ ἀποκτείνας, κατέλιπε τὸ ξίφος ἐν τῷ σώματι. ἐλθὼν ὁ τύραννος, καὶ τὸν υἱὸν [c] ἰδὼν ἤδη νεκρὸν, τῷ αὐτῷ ξίφει ἑαυτὸν ἀπέκτεινεν. αἰτεῖ ὁ ἀνελθὼν, καὶ τὸν τοῦ τυράννου υἱὸν ἀνελὼν, γέρας, ὡς τυραννοκτόνος.

QUi duos eodem die tyrannos interfeci, judices, alterum vigoris annos jam egreſſum, florentem alterum aetate, & ad injuriarum ſucceſſionem paratiorem, venio, unum tamen duorum cauſſa petiturus praemium: unus *ego* omnium, qui unquam fuere tyrannicidarum, ictu uno malos amolitus duo, qui interfecerim gladio filium, patrem naturali erga filium pietate. Ac tyrannus quidem dignas factis ſuis poenas nobis dedit, qui vivus adhuc, circa *ſuae vitae* finem, filium ſuum ante ſe interemtum viderit, tandemque, quod maxime admirabile eſt, ſuus ipſe fieri tyrannicida coactus ſit: filius autem illius mea quidem manu periit, ſed mortuus tamen alterius mihi caedis fuit miniſter: qui vi-

Δύο τυράννους ἀποκτείνας, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, μιᾶς ἡμέρας, τὸν μὲν ἤδη παρηκμακότα, τὸν δὲ ἀκμάζοντα, καὶ πρὸς ἀφορμὴν τῶν ἀδικημάτων ἑτοιμότερον, ἥκω μίαν ὅμως ἐφ' ἀμφοτέροις αἰτήσων δωρεὰν, μόνος τῶν πώποτε τυραννοκτόνων πληγῇ μιᾷ δύο πονηροὺς ἀποσκευασάμενος, καὶ φονεύσας τὸν μὲν παῖδα τῷ ξίφει, τὸν πατέρα δὲ, τῇ πρὸς τὸν υἱὸν φιλοστοργίᾳ. ὁ μὲν οὖν τύραννος, ἀνθ' ὧν ἐποίησεν, ἱκανὴν ἡμῖν δέδωκε τιμωρίαν, ζῶν μὲν, τὸν υἱὸν ὀφθαλμῶν προαπορρηγνύμενον, τελευτῶν δὲ τὸ τελευταῖον ἀναγκασμένος τὸ παραδοξότατον αὐτὸς αὐτοῦ γενέσθαι τυραννοκτόνος. ὁ δὲ παῖς ὁ ἐκείνου τέθνηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι καὶ ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φό-

a Ὡς] Deeſt in *Fl.* b Καὶ] Deeſt in C. c Ἰδὼν] Εὑρὼν C. Nihil mutant *J. Fl. H. P.*

Ἀνῆλθέ τις &c.] Argumentum hujus controverſiae in *Collectaneis Galeanis* integrum legitur. *M. du S.*

Flor. intellexerit oportet. *J. F. R.*

7. Ἀποσκευασάμενος] Ut Galli *depecher* pro occidere, & nos *affchepen*. Sic & *Herodian.* VII. 1. 7. εὐθέως ἓν τοὺς τε φίλους πάντας —— ἀπεσκευάσατο. Ac perſaepe alibi, quod tamen plenius eſſert L. 2. 10. 7. τοιοῦτον ἄνδρα φόνῳ ἀπεσκευάσαντο. *J. F. R.*

φόνου, [a] ζῶν ἔτι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὲν θανάτου δὲ πατροκτονήσας, ὡς εὐνατο.

Τὴν μὲν οὖν τυραννίδα ὁ παύσας εἰμὶ ἐγὼ, καὶ τὸ ξίφος, ὁ πάντα εἰργασται, ἐμόν· τὴν δὲ τάξιν ἐνήλλαξα τῶν φόνων, καὶ τὸν τρόπον ἐκαινοτόμησα τῶν πανηρῶν τελευτῆς· τὸν μὲν ἰσχυρότερον, καὶ ἀμύνασθαι δυνάμενον, αὐτὸς ἀνελών· τὸν γέροντα δὲ, μόνῳ τῷ ξίφει χωρήσας τῷ ξίφει.

Ἐγὼ μὲν οὖν τι φειττότερόν τι ὅπερ τούτοις ὤμην γενήσεσθαί μοι παρ' ὑμῶν, καὶ δωρεὰς λήψεσθαι ἰσαρίθμους τοῖς ἀνηρημένοις, ὡς ἂν οὐ τῶν παρόντων ἀπαλλάξας ὑμᾶς μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶν μελόντων κακῶν ἐλπίδος, καὶ τὴν ἐλευθερίαν βέβαιον παράσχων, οὐδενὸς παραλελειμμένου κληρονόμου τῶν ἀδικημάτων· μέλαξυ δὲ κινδυνεύω, τοσαῦτα κατορθώσας, ἀγέρας ἀπελθεῖν παρ' ὑμῶν, καὶ μόνος τέρεσθαι τῶν νόμων ἀμοιβῆς, οὓς διεφύλαξα. ὁ μὲν οὖν ἀντιλέγων οὐτοσὶ, δοκεῖ μοι οὐ κηδόμενος, ὥς φησι, τῶν κοινῶν τοῦτο ποιεῖν, ἀλλ' ὅτι τοῖς τελευτηκόσι λελυπημένος, καὶ ἀμυνόμενος τὸ ἐκείνοις τῷ θανάτῳ αἴτιον γεγενημένον.

Ὑμεῖς δὲ ἀνάσχεσθέ μου, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὀλίγον τὰ ἐν τῇ τυραννίδι, καὶ-

vus quidem injuriarum patri ſocius, poſt mortem autem ſuam parentis interfector, quatenus licuit, fuerit.

2. Tyrannidi ergo finem impoſui ego, gladius perfector omnium meus eſt. Ordinem vero caedium immutavi, rationem interitus impiorum excogitavi novam: robuſtiorem, qui propugnare poterat, ipſe confeci; ſenem ſoli delegavi gladio.

3. Ergo pro hiſce *factis* etiam cumulatius quiddam a vobis mihi datum iri putabam, ac totidem me praemia acceptuum, quot interfecti eſſent, quippe qui non praeſentibus modo vos liberaverim, ſed imminentium etiam ſpe malorum, libertatemque firmam praeſtiterim, nullo relicto injuriarum herede. Interim in periculum venio, ne poſt rem praeclare adeo geſtam diſcedam a vobis ſine praemio, ſolusque legum, quas *ab oppreſſione* ſervavi, compenſatione caream. Ac videtur meus iſte adverſarius non publicae rei cura, ut videri vult, hoc facere, ſed quod dolet interfectis, & ulciſci cupit eum, qui cauſſa illis mortis fuit.

4. Vos autem, judices, ferte me quaeſo paullulum, dum vobis, accurate licet ſcien-

a Ζῶν ἔτι] Ζῶντι Edd. omnes. nec ex Codd. quidquam variationis notatum invenio. *Verſt.* ζῶν conjecerat.

17. Ζῶν τι] In libello Tyrannicida inſcripto, ait Auctor c. 1. Ὁ παῖς δὲ ἐκείνου (τυράννου) τίθηκε μὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὑπηρέτησε δέ μοι ἐς ἀποθανὼν πρὸς ἄλλον φόνον, ζῶντι μὲν συναδικῶν τῷ πατρὶ, μὲν θανάτου δὲ πατροκτονήσας, ὡς ἐδύνατο. Rotundiori & efficaciori ſenſu videtur mihi Lucianus ſcripſiſſe ζῶν. Scilicet is, qui tyrannum ipſum occidere voluerat, arce conſcenſa, invento tyranni filio trucidato, & relicto gladio, effugit: pater trucidatum filium reperiens, & ipſe eidem illi gladio incubuit. *Filius itaque tyranni*, inquit, *mea quidem manu cecidit, at jam mortuus mihi ad aliam caedem miniſterium praeſtitit; vivus quidem una cum patre injurius & iniquus, mortuus vero, patre, qua potuit, trucidato.* Filium namque quaſi cauſſam paternae caedis agnoſcit, quum pater prae φιλοτεργίᾳ ſibi ipſe violentas manus intulerit. Longe perfectior eſt antitheſis: *Vivens una cum patre injurias exercuit, mortuus parricidium commiſit*; ut pateat, tyranni filium & vivum & mortuum fuiſſe ſceleratiſſimum; atque adeo pulcherrimum eſſe facinus, tantum ſcelus de medio ſuſtuliſſe. *J. J.*

Ζῶν ἔτι] In omnibus ſcriptum invenio ζῶντι, quod cum palam ſententiae adverſetur, exulare juſſimus. Emendationem noſtram firmabunt loca ſeqq. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντας ἔτι σὺν ὀφθαλμοῖς τὸν οἰκείων, Γυμν. c. 38. Et in Εὐχ. c. 40. ὁρᾷς οἷα μὲ ζῶν ἔτι ἔχεις παράγγελα διδόντα καὶ φροντίζοντα καμόντων. Et Ἰσ. β. c. 10. τί παθόντες ἔτι ζῶντες ἱερεῖ χωρίου ἐπεβαίνομεν. Vide Il. Σ. 10. *M. du S.*

Ζῶν τι] Videtur omnino legendum ζῶν. *J. M. G.*

Ζῶν ἔτι] Veritas conjecturae *Solani* ita ſe mihi probavit, ut fidem librorum in re tam aperta & muta-

tio-

ſcientibus, ea quae ſunt in tyrannide enarro: ſic enim & magnitudinem beneficii mei cognoſcetis, & ipſi magis gaudebitis, cogitantes quibus *malis* liberati ſitis. Neque enim, ut aliis ſaepe contigit, ſimplicem nos quoque tyrannidem, & ſervitutem unam ſuſtinuimus, nec unius cupiditatem domini toleravimus, ſed ſoli omnium, qui unquam in ſimili calamitate vixere, duos pro uno habuimus tyrannos, inter duplices miſeri injurias diſtracti fuimus. Moderatior autem multo erat ſenex, placidiorque ad iras, & ad ſupplicia hebetior, tardiorque ad cupiditates, cum vehementiores impetus cohiberet aetas, & voluptatum appetitiones frenaret. Quin ad initia injuriarum a filio praeter voluntatem dicebatur impulſus, qui non tyrannico ipſe ingenio eſſet, ſed illi concederet, vir ſupra modum amans liberorum, quod *ſuo exitu* comprobavit. Omnia ipſi filius, illi obſequi; quidquid ille imperaret, injuſte agere; quos juberet ille, ſupplicio afficere; omnia illi miniſtrare. Tandem ſub illius erat tyrannide, ſatelles erat cupiditatum filii.

5. At juvenis aetatis reſpectu honore iſti

ὧν εἰδόσιν ὑμῖν ἀκριβῶς διηγημένα· καὶ γὰρ τὸ μέγεθος οὕτω μάθοιτ' ἂν τῆς εὐεργεσίας τῆς ἐμῆς, καὶ αὐτοὶ μᾶλλον εὐφρανεῖσθε, λογιζόμενοι ὧν ἀπηλλάγητε. ἐγὼ γὰρ ὥσπερ ἄλλοις τισὶν ἤδη συνέβη πολλάκις, ἁπλῆν καὶ ἡμεῖς τυραννίδα, καὶ μίαν δουλείαν ὑπεμείναμεν, οὐδ' ἑνὸς ὑπηνέγκαμεν ἐπιθυμίαν δεσπότου, ἀλλὰ μόνοι τῶν πώποτε τὰ ὅμοια δυστυχησάντων, δύο ἀνθ' ἑνὸς τυράννους εἴχομεν, καὶ πρὸς διττὰ οἱ δυστυχεῖς ἀδικήματα διηρέμεθα. μετριώτερος δὲ ὁ πρεσβύτης ἦν πολλαπλοῦ, καὶ πρὸς τὰς ὀργὰς ἠπιώτερος, καὶ πρὸς τὰς κολάσεις ἀμβλύτερος, καὶ πρὸς τὰς ἐπιθυμίας βραδύτερος, ὡς ἂν ἤδη τῆς ἡλικίας τὸ μὴ σφοδρότερον τῆς ὁρμῆς ἐπεχούσης, τὰς δὲ τῶν ἡδονῶν ὀρέξεις χαλιναγωγούσης· καὶ πρός γε τὴν ἀρχὴν τῶν ἀδικημάτων οὐκ ἄνευ τοῦ παιδὸς ἄκων προσῆχθαι ἐλέγετο, ὁ πάνυ τυραννικὸς αὐτὸς ὤν, ἀλλ' εἴκων ἐκείνῳ· φιλότεκνος γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ἐγένετο, ὡς ἔδειξε, καὶ πάντα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ, καὶ ἐκείνῳ ἐπείθετο, καὶ ἡδίκει ὅσα [b] κελεύοι, καὶ ἐκόλαζεν οἷς προστάττοι, καὶ πάντα ὑπηρέτει, καὶ ὅλως ἐτυραννεῖτο ὑπ' αὐτοῦ, καὶ δορυφόρου τοῦ τοῦ παιδὸς ἐπιθυμιῶν ἦν.

Ὁ νεανίας δὲ, ὃ μὲν τιμῆς παρεχώρει καθ'

[b] Κελεύοι] Sic recte *B2.* & *S.* Κελεύει male *J. Fl. Ald. H.* & *P.*

tione adeo exigua exſpectare nihil opus duxerim, & quum verſio ac nota Cl. *Geſneri* quoque ſic jubeat, tanto magis utrique obtemperavi. Poteſt quidem ad priorum editionum lectionem verſio ita detorqueri, ut aliquis ineſſe ſenſus adpareat, ſed is adeo friget prae reſtituta lectione, ut fruſtra illam defendere quaeras. Jam enim vera patet oppoſitio, quid *vivus* filius praeſtiterit, quid *mortuus*. in eo enim vis argumenti verſatur, neque quid *vivus pater* ab eo paſſus fuerit, hic narratur. *J. F. R.*

30. Ἐλπίδος] *Spes* pro *metu* ſi abſolute non dicitur, (ut nonnulli negant) inter quos *Voſſius* Inſt. Or. IV. 12. 3. tamen pro exſpectatione tam adverſarum, quam bonarum rerum Graecis aeque ac Latinis dici, peritis ſatis notum; ſic mox c. 11. *f.* πίς ἐλπὶς τῦ φάσου, ubi plura ſimil. dabimus. Et c. 18. μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, quod *Eraſmus* vertit: *quique in poſterum imminebant metus*; Jenſius: *futur. tempor. horrores*: ſed quia ἐλπὶδ φόβος additur, dices diſtingui a *metu* ſpem malam: recte; at non alio gradu, quam temporis; φόβος enim *timor* ſ. *terror* eſt ob mala praeſentia, ἐλπὶς κακῶν *metus futurorum*, ſ. *exſpectatio malorum*, quod eodem redit. *Herodian.* L. 2. 1. 16. Πάλαι μὲν τόδε τὸ τέλος τῦ βίου εἶχον δι' ἐλπίδος. *Hunc exitum vitae* (i. e. necem a percuſſoribus immiſſis) *diu ſperabam*, i. e. metuebam. Scio *ſpem* ac *metum* eſſe oppoſita; ideoque non idem valere. Sed ſi addas *futurorum*, dicasque *metum futurorum*, recte dixeris; & hinc ſaepe ἐλπίζειν alii ἁπλῶς *metuere* verterunt, ut in *Herodiano* ſaepiſſime, nec male, quia ex ſequentibus ſatis patet, ad futura illum metum referri. Sed ſatis hoc egi in libro *de Ambiguis.* p. 565. Et jam nimius fui in vulgaribus. *J. F. R.*

64. Κελεύοι] Ita *B2.* & *S.* Reliquae κελεύει. *M. du S.*

76. Τοὺς

καθ' ἡλικίαν ἐκείνῳ, ᾗ μόνῳ ἐξίστατο τῆς ἀρχῆς ὀνόματος· τὸ δ' ἔργον τῆς τυραννίδος καὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸς ἦν. ᾗ τὸ μὲν πιστὸν καὶ ἀσφαλὲς, ἀπ' αὐτῆς παρεῖχε τῇ δυναστείᾳ· τὴν δ' ἀπόλαυσιν μόνος ἐκαρπῶτο τῶν ἀδικημάτων. ἐκεῖνος ἦν ὁ τοὺς δορυφόρους συνέχων, ὁ τὴν φρουρὰν κρατύνων, ὁ τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν ἐκεῖνος, ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν, ὁ ἐνυβρίζων τοῖς γάμοις· ἐκείνῳ αἱ παρθένοι ἀνήγοντο, καὶ εἴ τινες σφαγαὶ, καὶ εἴ τινες φυγαὶ, καὶ χρημάτων ἀφαιρέσεις, καὶ βάσανοι, καὶ ὕβρεις, πάντα ταῦτα τολμήματα ἦν νεανικά. ὁ γέρων δ' ἐκεῖνος ἠκολούθει, καὶ συνηδίκει, καὶ ἐπήνει μόνον τὰ τοῦ παιδὸς ἀδικήματα, καὶ τὸ πρᾶγμα ἡμῖν ἀφόρητον καθειστήκει· Ὅταν γὰρ αἱ τῆς γνώμης ἐπιθυμίαι τὴν ἐκ τῆς ἀρχῆς ἐξουσίαν προσλάβωσιν, οὐδένα ὅρον ποιοῦνται τῶν ἀδικημάτων.

Μάλιστα δὲ ἐκεῖνο ἐλύπει, τὸ εἰδέναι μακρὰν, μᾶλλον δὲ ἀίδιον τὴν δουλείαν ἐσομένην, καὶ ἐκ διαδοχῆς παραδοθησομένην τὴν πόλιν, ἄλλοτε ἄλλῳ δεσπότῃ, καὶ πονηρῷ, κληρονόμημα γενησόμενον τοῦ δήμου, ὡς τοῖς γε ἄλλοις ἡ μικρά τις ἐλπὶς αὕτη, τὸ λογίζεσθαι, καὶ πρὸς αὐτὸς λέγειν, ἀλλ' ἤδη παύσεται, ἀλλ' ἤδη τεθνήξεται, καὶ μετ' ὀλίγον ἐλεύθεροι γενησόμεθα. ἐπ' ἐκείνων δὲ οὐδὲν τοιοῦτον ἠλπίζετο, ἀλλ' ἑωρῶμεν ἤδη ἕτοιμον τὸν τῆς ἀρχῆς διάδοχον. τοιγαροῦν οὐδ' ἐπιχειρεῖν τις ἐτόλμα τῶν γεννικῶν, καὶ τὰ αὐτὰ ἐμοὶ προαιρούμενων, ἀλλ' ἀπέγνωστο

ceſſit, ſoloque imperii nomine abſtinuit: ores quidem ipſa tyrannidis & caput ipſe fuit: ut fida eſſet & ſecura potentia a ſe praeſtitit. Fructum autem injuriarum ſolus ille percepit. Ille erat, qui ſatellites contineret, qui firmaret praeſidia, qui ſubjectos tyrannidi excideret, qui inſidiantes terreret, qui ſpadones faceret adoleſcentulos, qui contumelia nuptias afficeret: ad hunc deducebantur virgines: & ſi quae caedes, ſi qua exilia, & bonorum ereptiones, & tormenta, & contumeliae, omnia haec auſa erant juvenilia. Senex autem ille obſequi, injuriae ſocius eſſe, laudare ſolum filii ſui injuſta facinora. Intolerabilem nobis hanc rem eſſe *inter omnes* conſtabat. Cum enim cupiditates animi ab imperio nanciſcuntur inſuper potentiam, modum nullum injuriarum faciunt.

6. Maxime vero illud nos angebat, quod ſciremus, longam, potius vero aeternam, futuram ſervitutem, & ſucceſſione quadam traditum iri urbem; alii poſt alium domino, eique malefico, obventurum hereditate populum. Itaque caeteris quidem non parva illa ſpes, cum ſic ducunt rationem, & apud animum ſuum dicunt: *Verumtamen jam deſinet, verumtamen jam mortuus erit, & paullo poſt liberi nos erimus.* In illis vero tale nihil quidquam ſperabatur, ſed paratum jam videbamus imperii ſucceſſorem. Igitur nec manum admovere operi quisquam auſus eſt generoſorum *alioquin hominum*, qui eadem quae ego cogitabant: ſed

76. Τοὺς τυραννουμένους] *Tyrannide vexatos.* F. G. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Male interpres: *qui tyrannidem adfectantes e medio tollebat.* τοὺς τυραννουμένους, hoc eſt, *tyrannide vexatos.* AE. M. Τοὺς τυραννουμένους ἐκκόπτων] Sic cum *J.* habere *Fl. H.* & *S.* notarat *M. du S.* Forte igitur aliam quaeſivit lectionem: nam *Eraſmus* verterat: *tyrannidem adfectantes*, quod non video, qui cum Graeco verbo congruat; quia τυραννοῦμαι paſſive ſolet accipi, ut paullo ante, ἐτυραννεῖτο. Ut ap. *Dion. Hal.* IX. p. m. 601. 37. βασιλευομένης τε & τυραννουμένης τῆς πόλεως. Iterum XI. p. 721. 23. & alibi. *Herodian.* I. 16. 1. & ſic paſſim ap. alios. Sed media forma accepit *Eraſm.* Concederem, ſi a τυραννιάω formatum eſſet, quod *tyrannidem adfecto* ſignif. Sed quid ſi pro ἐκκόπτων legamus ἐγκόπτων, ut ſignificetur, filius ſubditos arcebat, *impediebat eorum conſilia*, & ſic melior erit gradatio. Verba proxime ſequentia, ὁ τοὺς ἐπιβουλεύοντας φοβῶν *Eraſmus* etiam infeliciter reddiderat: *qui inſidias formidabat.* Sed plura ejusmodi juvenilis verſionis τεκμήρια inſunt huic diſſertationi, quam ut ubique ea indicare opus ſit. *F. F. R.*

77. Ὁ τοὺς ἐφήβους ἀναστῶν] Vix dubium eſt, quin illud genus injuriae notetur, quo adoleſcentuli vel ca-

ſed ſpes omnis libertatis abjecta, invicta videbatur tyrannis, cum adverſus ita multos conandum eſſet.

7. Me vero iſta non terruerunt, neque difficultate operis perpenſa conatum abjeci, neque ad periculi conſpectum metu reſilii: ſed ſolus, ſolus *inquam* ad validam adeo & multiplicem tyrannidem; quin non ſolus, ſed gladio meo comitatus eſcendi, qui auxilio mihi fuit, & pro ſua parte tyrannum una interfecit, mortem prae oculis cum haberem, caede tamen mea communem libertatem redemturus. Cum autem in primum praeſidium incidiſſem, nec ſine difficultate in fugam vertiſſem ſatellites, interfecto ſi quis occurreret, & quidquid obſtaret trucidato, ad ipſum caput operum ivi, ad ſolum robur tyrannidis, ad calamitatum noſtrarum argumentum. Imminens igitur huic arcis ipſius praeſidio, videns illum fortiter pro ſe propugnantem & reſiſtentem, multis vulneribus, interfeci tamen.

8. Atque ipſa quidem tyrannis jam deſtructa erat, finem *ſuum* habuit meus mihi conatus. Ab eo inde tempore omnes *eramus* liberi, ſupererat ſenex ſolus, inermis, amiſſis cuſtodibus, amiſſo magno illo ſuo ſatellite, deſertus, forti manu jam non amplius dignus. Hic igitur talia, judices, apud me agitabam. Bene jam habent mihi omnia: perfecta ſunt omnia: feliciter, ut oportebat, omnia acta ſunt. Quemadmo-

πάντάπασιν ἡ ἐλευθερία, καὶ ἄμαχος ἡ τυραννὶς ἐδόκει, πρὸς τοσούτους ἐσομένης τῆς ἐπιχειρήσεως.

5. Ἀλλ' οὐκ ἐμὲ ταῦτ' ἐφόβησεν, οὐδὲ τὸ δυχερὲς τῆς πράξεως λογισάμενος ἀπώκνησα, οὐδὲ πρὸς τὸ κίνδυνον ἀπεδειλίασα. μόνος δὲ μόνος πρὸς ὅτως ἰσχυρὰν καὶ πολλὴν τὴν τυραννίδα· μᾶλλον δὲ οὐδὲ μόνος, ἀλλὰ μετὰ τοῦ ξίφους ἀνήειν τῷ συμμεμαχημένῳ, καὶ τὸ μέρος συντελυραννοκτονήκοτος, πρὸ ὀφθαλμῶν μὲν, τιμὴ τελευτὴν ἔχων, ἀλλαξόμενος δὲ ὅμως τὴν κοινὴν ἐλευθερίαν τῆς ἐμῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς. ἐντυχὼν δὲ τῇ πρώτῃ φρουρᾷ, καὶ τρεψάμενος οὐ ῥαδίως τοὺς δορυφόρους, καὶ τὴν ἐντυγχάνουσα κτείνων, καὶ τὸ ἀνθιστάμενον πᾶν διαφθείρων, ὅπι τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῶν ἔργων ἤειμεν, ὅπι τὴν μόνην τῆς τυραννίδος ἰσχὺν, ὅπι τὴν ὑποθεσιν τῶν ἡμετέρων συμφορῶν. καὶ ἐπιστὰς τῷ τῆς ἀκροπόλεως φρουρίῳ, καὶ ἰδὼν γεννικῶς ἀμυνόμενον καὶ ἀνθιστάμενον, πολλοῖς τραύμασιν, ὅμως ἀπέκτεινα.

Καὶ ἡ μὲν τυραννὶς ἤδη καθήρητο, καὶ πέρας εἶχέ μοι τὸ τόλμημα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, πάντες μὲν ἐλεύθεροι, ἐλείπετο δ' ὁ γέρων ἔτι μόνος, ἄνοπλος, ἀποβεβληκὼς τοὺς φύλακας, ἀπολωλεκὼς τὸ μέγαν ἐκείνου αὐτῷ δορυφόρον, ἔρημος, οὐδὲ γενναίας ἔτι χειρὸς ἄξιος. ἐνταῦθα τοίνυν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, τὰ τοιαῦτα ἐλογισάμην, πάντ' ἔχει μοι καλῶς, πάντα πέπρακται, πάντα κατόρθωται, τίνα ἂν

a Σφαγῆς τῆς ἐμῆς] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Σφαγαῖς ταῖς ἐμαῖς. *Marc.*

castrantur plane, vel nervis certe *convulsis* aut contritis ad generandum redduntur inhabiles: tyrannorum opus quod ab Orientis regibus didicere. Huic rei aptum esse verbum σπᾶν, faciunt *spadones*. Vid. viri docti ad l. 128. de V. S. Sed est etiam apud τοὺς ὁ *Levit.* XXII, 24. ἀπεσπασμένον, respondens רוּת. atque τῇ θλαδίᾳ, & ἐκτεθλιμμένῳ & ἐκτομίᾳ junctum. Habet ἀποσπάδας *Suidas*, τοὺς ἀποσπασθέντας, quibus jungit ἀποσπάδοσιας τοὺς ἀποκοπέντας. Quae cum ita sint, legendum puto ὁ τοὺς ἰφύδους ἀποσπῶν & vertendum, ut posui, utque *Erasmus* jam posuerat, a quo discessum non oportuit. Quod si ἀναπᾶν eodem modo accipi posse doceat aliquis, mutatione plane opus non fuerit. Neque tamen, si cui ista displiceant, vehementer repugnaverim, si ἀναπᾶν retinere velit, & interpretari *contrahere*, *sibi adjungere*, *quasi sursum*, *in arcem suam*, *trahere*. *J. M. G.*

14. Τῆς ἐμῆς] Ταῖς ἐμαῖς. *Th. M.*

ἀν ὁ λοιπὸς κολασθείη τρόπον; ἐμὲ μὲν γὲ ἀνάξιός ἐστι, καὶ τὴν ἐμῆς δεξιᾶς, καὶ μάλιστα ἐπ' ἔργῳ λαμπρῷ, καὶ νεανικῷ, καὶ γενναίῳ ἀνηρημένῳ, καλαιροῦντα κἀκείνην τὴν σφαγήν. ἄξιον δέ τινα δεῖ ζητῆσαι δήμιον, ἀλλὰ μὴ τὴν συμφορὰν, μηδὲ τὴν αὐτῷ κερδαίνειν· ἰδέτω, κολασθήτω, τὸ λοιπὸν ἐχέτω τὸ ξίφος· τούτῳ τὰ λοιπὰ ἐντέλλομαι· ταῦτα βουλευσάμενος, αὐτὸς μὲν ἐκποδὼν ἀπηλλαττόμην. ὁ δὲ, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι.

Πάρειμι οὖν κομίζων ὑμῖν τὴν δημοκρατίαν, καὶ θαρρεῖν ἤδη προκηρύττων ἅπασι, καὶ τὴν ἐλευθερίαν εὐαγγελιζόμενος. ἤδη οὖν ἀπολαύετε τῶν ἔργων τῶν ἐμῶν. κενὴ μὲν ὡς ὁρᾶτε πονηρῶν ἡ ἀκρόπολις, ὀλιγαρχία δὲ οὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ τιμᾶν ἔξεστι, καὶ δικάζειν, καὶ ἀντιλέγειν κατὰ τοὺς νόμους, καὶ πάντα ταῦτα γεγένηται δι' ἐμὲ ὑμῖν, καὶ ἀφ' τὴν τόλμαν τὴν ἐμὴν· καὶ τοῦ ἑνὸς ἐκείνου φόνου, μεθ' ὃν οὐκ ἔτι ζῆν πατὴρ ἐδύνατο. ἀξιῶ δ' οὖν ὑπὲρ τούτοις, τὴν ὀφειλομένην δοθῆναί μοι παρ' ὑμῶν δωρεὰν, οὐ φιλοκερδὴς, οὐδὲ μικρολόγος τις ὢν, οὐδ' ὑπὲρ μισθῷ τὴν πατρίδα εὐεργετεῖν προῃρημένος, ἀλλὰ βεβαιωθῆναί μοι βουλόμενος τὰ κατορθώματα τῇ δωρεᾷ, καὶ μὴ ἀφαιρεθῆναι, μηδ' ἄδοξον γενέσθαι τὴν ἐπιχείρησιν τὴν ἐμὴν, ὡς ἀτελῆ καὶ γέρως ἀναξίαν κεκριμένην.

Οὗτοσὶ δὲ ἀντιλέγει, καὶ φησὶν, οὐκ εὔλογον ποιεῖν με τιμᾶσθαι θέλοντα, καὶ δωρεὰν

dum vindicabitur ille relictus? Me quidem, & hac dextra indignus est, maxime si post facinus ita clarum, & juvenile, & generosum interficiatur, & illam quoque caedem dehonestet. Quaerendus autem est dignus illo carnifex: neque post calamitatem aequum est, eam istum lucrifacere. Videat: puniatur: adjacentem habeat gladium: huic mando reliqua. Hoc capto consilio, ipse e vestigio discessi. At ille, quod divinaveram, perfecit, occidit tyrannum, finem meae actioni imposuit.

9. Adsum igitur, portans vobis populi imperium, & bono animo esse jubens universos, & laetum de libertate nuntium adferens. Jam ergo fructum percipitis meorum operum: vacua, ut videtis, malis arx est: imperat nemo; sed honore afficere licet, & in jus ire, & contra dicere secundum leges. Atque haec omnia mea vobis opera contigerunt, perque meam audaciam, & ex una illa caede, post quam vivere pater non amplius potuit. Peto igitur pro his debitum dari mihi a vobis praemium, non lucri cupidus aut sordidus, qui mercede inductus bene de patria mereri voluerim; sed quod firmari mihi volo praemio isto rem bene gestam, nec detrahi de illa, aut ingloriam reddi susceptam a me actionem, velut imperfectam indignamque judicatam praemio.

10. At iste contradicit, & praeter rationem facere me ait, qui honorari postulem, &

43. Ὁ δὲ] Tyrannicida gloriabundus commemorans, tyranni filium, juvenem, robustum, pessimum patriae immanitatis sectatorem, a se occisum esse; idque gloriosius sibi multo esse, quam si tyrannum ipsum, superstite adhuc filio, occidisset; ait se noluisse patrem tyrannum sua manu interimere; neque enim ulli futurum sibi fuisse gloriae, post tam nobile facinus, ignobiliori caede praecedens decus comminuere; propterea se reliquisse gladium, quo pater posset, si vellet, uti: atque adeo gladium sibi fuisse ministrum. ὁ δὲ, inquit porro, ὅπερ ἐγὼ προμαντευσάμην, διεπράξατο, καὶ ἐτυραννοκτόνησε, καὶ τέλος ἐπέθηκε τῷ ἐμῷ δράματι. Pro ὁ δὲ, legendum necessario vel τὸ δὲ, vel, ut potius nihil mutetur, ὁ δὲ. intelligitur ξίφος, quod tyrannicida reliquerat occiso tyranni filio; & cui (ξίφει) quasi imperaverat, ut pro se reliquum opus efficeret, ipsum nempe tyrannum confoderet. Propterea deinceps c. 19. alloquens suum gladium, ait, ὦ ξίφος, κοινωνὸν, καὶ ἀφάδηλον τῶν ἐμῶν κατορθωμάτων. *J. J.*

Ὁ δὲ] Nihil muto. De gladio tam forti, quasi vir esset, loquitur. *M. du S.*

Ὁ

& accipere praemium? neque enim esse me tyrannicidam, neque peractum a me quidquam secundum legem; sed deesse aliquid operi meo ad id, ut postulare praemium possim. Interrogo igitur illum, Quid reliquum a me poscis? non volui? non escendi? non interfeci? non liberavi? numquis imperat? numquis jubet? numquis Dominus minatur? numquis me maleficorum effugit? Non sane dixeris. Sed pace omnia plena, & leges *valent* omnes, & libertas liquida, & firmum populi imperium, & matrimonia contumeliis non obnoxia, & liberi metus expertes, & virgines securae, & communis felicitatis causa festos dies agit civitas. Quis igitur auctor horum omnium? quis est qui istis omnibus finem imposuit, haec praestitit? Si quis enim est prae me dignus honore, cedo illi praemio, renuntio muneri. Sin solus ego perfeci omnia, audendo, periculum subeundo, ascendendo, interficiendo, puniendo, alterum alterius opera ulciscendo, quid calumniaris res praeclare a me gestas? quid populum, ut ingratus adversum me sit, inducis?

11. *Neque enim*, inquit, *tyrannum ipsum interemisti: at lex tyrannicidae decernit praemium.* Interestne autem, dic mihi, utrum quis ipsum interfecerit, an causam illi mortis praebuerit? Equidem nihil puto; sed hoc solum legislator spectavit, libertatem, potestatem populi, liberationem ab injuriis. Hoc honoravit, hoc dignum judicavit praemio, quod sane mea opera factum non negaveris. Si enim *eum* interfeci, propter quem *interfectum* iste vivere

λαμβάνειν. ὃ γὰρ εἶναι τυραννοκτόνον, οὐδὲ πεπρᾶχθαί μοι τὶ τῶν νόμον, ἀλλ' ἐνδεῖν τι τῷ ἔργῳ τῷ ἐμῷ, πρὸς ἀπαίτησιν δωρεᾶς. πυνθάνομαι τοίνυν αὐτῦ, τί λοιπὸν ἀπαιτεῖς [a] παρ' ἐμοῦ; οὐκ ἐβουλήθην; οὐκ ἀνῆλθον; οὐκ ἐφόνευσα; οὐκ ἠλευθέρωσα; μή τις [b] ἐπιτάττει; μή τις κελεύει; μή τις ἀπειλεῖ δεσπότης; μή τις με τῶν κακούργων διέφυγεν; οὐκ ἂν εἴποις· ἀλλὰ πάντα εἰρήνης μεστὰ, καὶ πάντες οἱ νόμοι, καὶ ἐλευθερία σαφὴς, καὶ δημοκρατία βέβαιος, καὶ γάμοι ἀνύβριστοι, καὶ παῖδες ἀδεεῖς, καὶ παρθένοι ἀσφαλεῖς, καὶ ἑορτάζουσα τὴν κοινὴν εὐτυχίαν ἡ πόλις. τίς οὖν ὁ τούτων ἁπάντων αἴτιος; τίς ὁ ἐκεῖνα μὲν παύσας, τάδε δὲ παρεχόμενος; εἰ γάρ τις [c] ἔστι τῷ πρὸ ἐμοῦ τιμᾶν δίκαιος, παραχωρῶ τοῦ γέρως, ἐξίσταμαι τῶν δωρεᾶς. εἰ δὲ μόνος ἐγὼ πάντα διεπραξάμην, τολμῶν, κινδυνεύων, ἀνιῶν, ἀναιρῶν, κολάζων, δι' ἀλλήλων τιμωρούμενος, τί μου βασκαίνεις τὰ καλορθώματα; τί δὲ ἀχάριστον πρὸς μὲ τὸν δῆμον ποιεῖς εἶναι.

Οὐ γὰρ αὐτὸν ἐφόνευσας τὸν τύραννον· ὁ δὲ νόμος, τυραννοκτόνῳ δίδωσι τὸν δωρεάν. διαφέρει δὲ εἰπέ μοι, τί, ἢ αὐτὸν ἀνελεῖν, ἢ τοῦ θανάτου παρασχεῖν τὴν αἰτίαν; ἐγὼ μὲν γὰρ, οὐδὲν, οἶμαι· ἀλλὰ τοῦτο μόνον ὁ νομοθέτης [d] οἶδε, τὴν ἐλευθερίαν, τὴν δημοκρατίαν, τὴν τῶν δεινῶν ἀπαλλαγήν· τοῦτ' ἐτίμησε, τοῦτ' ἄξιον ἀμοιβῆς ὑπέλαβεν, ὅπερ οὐκ ἂν εἴποις, μὴ δι' ἐμὲ γεγενῆσθαι. εἰ γὰρ ἐφόνευσα δι' ὃν ἐκεῖνος ζῆν οὐκ ἐδύνατο, αὐτὸς

a Παρ' ἐμοῦ] Παρ' ἐμῶν *Fl.* b Ἐπιτάττει] Ἐπιτάττῃ *Fl.* c Ἔστι] Ἔστι sine accentu *J.* d Οἶδε] Ex L. Edd.

Ὁ δὲ] Masculi gen. ait, etsi referendum ad praemissum τὸ ἔργον. Sed vid. supra ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. Et *Maitt.* de Dial. p. 84. & 263. Ubi ἑδὸς γυνὴ, ex *Achill. Tat.* aliaeque generis enallagae referuntur; Non tamen hic statuo enallagen generis proprie sic dictam; sed *Solano* accedo, dicenti: *alloquitur gladium, ut personam*; idque confirmo ex c. 19. ubi gladium *facti socium* vocat, & se ambos *praemio dignos* pronunciat, masculino genere. *J.F.R.*

82. Τῶν] Illud τῶν officere videtur sententiae. Nam si ejus rationem habeas, ita vertendum fuerit, *si quis est eorum, qui ante me fuere, praemio dignus*: quod a nemine factum puto. Et sane aut omittendum videtur, aut in πω, aliamve particulam mutandum. *J.M.G.*

τὸς εἴργασμαι τ σφαγήν· ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. μὴ τοίνυν ἀκριβολογῶ ἔτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε [a] ὅπως ἀπέθανεν, ἀλλ' εἰ μηκέτ' ἔστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει, ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, τίνα ἀνάγκην τ τελευτῆς παρέχων, ἀπήτεις ἂν καὶ τότε παρ' ἐμῦ αὐτόχειρα τ σφαγήν; ἢ ἐνδεῖν ἔλεγές μοι τι πρὸς τ νόμον; καὶ ταῦτα, χαλεπώτερον τῦ κακύργου πεφονευ-

jam non potuit, caedem ipſe patravi. Caedes mea eſt, illius manus. Noli igitur tenuiter porro diſputare de genere mortis, neque exquire, quomodo perierit? ſed utrum eſſe deſierit? utrum a me illud habeat, quod deſierit? Alioquin illud etiam quaeſiturus videris, & calumniaturus bene meritos, ſi quis non ferro, ſed lapide, aut fuſte, aut alio modo interfecerit. Quid vero ſi fame expugnaſſem tyrannum, objecta illi neceſſitate moriendi, numquid tum etiam a me repoſceres caedem manu mea factam, aut deeſſe aliquid mihi diceres ad legem? idque, licet difficiliori mortis genere interfectus ſit maleficus? Quin tu unum

a Ὅπως] Ὅπερ male *S.* & *Ald.* Ὅπως recte *J. H. B. P.* &c.

1. Ἐμὸς ὁ φόνος] Eleganter ſane idem Tyrannicida, qui Tyrannum ad ſuam ipſius caedem adegerat, ait: ἐμὸς ὁ φόνος, ἡ χεὶς ἐκείνου. *Si enim ego*, inquit, *filium obtruncavi, prae cujus deſiderio pater non poterat vivere, ipſe patrem occidi: mea eſt caedes, manus ejus fuit miniſtra.* Phyllis apud Ovidium:

Ille necis cauſam praebuit, ipſa manum.

Et apud eumdem in Faſtis ipſiusque Didus epiſtola:

Praebuit Aeneas & cauſam mortis & enſem.
Ipſa ſua Dido concidit uſa manu.

Perſequitur porro Tyrannicida, Μὴ τοίνυν ἀκριβολογοῦ ὅτι περὶ τῦ τρόπου τ τελευτῆς, μηδ' ἐξέταζε ὅπερ ἀπέθανεν. Hoc tamen Amſtelaedamenſes ſῦ ποιοῦντες correxerunt, ediderunt que ex antiquis editt. ὅπως ἀπέθανεν. Aldina tamen hac labe inquinata quoque eſt. Pergit Noſter, id nimirum inquirendum eſſe, εἰ μηκέτ' ἐστιν, εἰ δ' ἐμὲ τὸ μηκέτ' εἶναι ἔχει. ἐπεὶ κἀκεῖνο προσεξετάσειν μοι δοκεῖς, καὶ συκοφαντήσειν τὸς εὐεργέτας, εἴ τις μὴ ξίφει, ἀλλὰ λίθῳ, ἢ ξύλῳ, ἢ ἄλλῳ τῳ τρόπῳ ἀπέκτεινε. τί δὲ εἰ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα τ τύραννον, &c. ἄλλῳ τῳ τρόπῳ, *alio quo modo*; nempe articulus hic pro τις ponitur; ergo ita, uti fecimus, ſcribendum. Interpres egregie ſane agit, verba εἰ δὲ λιμῷ ἐξεπολιόρκησα, vertens, *ſi fame obſediſſem.* ſed debuit bonus Noſter, *ſi fame expugnaſſem.* *J. J.*

3. Ὅπως] Miror diligentiam *Solani* hanc varietatem praeteriiſſe, quam Editiones conferens deprehendi inter ὅπως & ὅπερ. Et quum viderem principes Edd. prius habere, id recepi, non curans quid reliquae habeant. *J. F. R.*

4. Εἰ μηκέτ' ἐστιν] Adleverat Cl. *Hemſterh.* videndum *L. Bos* in Exerc. Phil. ad N. T. p. 5. Is autem ibi occaſione verborum *Evang. Matth.* II. 18. Ῥαχὴλ κλαίουσα — ὅτι οὐκ εἰσὶ, plura teſtimonia adfert, ubi haec phraſis de mortuis adhibeatur, non omiſſo etiam hoc Luciani loco. *J. F. R.*

8. Ἄλλῳ τῳ τρόπῳ] Articulum τῳ pro τινὶ hic accipiendum, recte monuit Cl. *Jenſ.* nota ſuperiore. Exempla vero vid. T. I. *Prometh.* c. 7. ibique Cl. *Hemſterh.* p. 33. b. Adde Cl. *Geſner.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *J. F. R.*

16. Ἐλπὶς τῦ φόνου] Conf. hujus Diſſ. c. 3. & 18. Adde *Thucyd.* VII. c. 61. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* in marg. admonuerat) ubi τὴν ἐλπίδα τῦ φόνου ſimiliter dictum, alio *Thucyd.* teſtimonio ab *Waſſio*; p. 486. 71. Hoc ipſo vero Luciani loco ab *Dukero* confirmatur. *J. F. R.*

19. Χρωμένου] Retulit librarius ad συκοφαντοῦντος. Sed eſſe debet accuſativus junctus infinito λήσεσθαι. Quam pronum fuerit ν mutare in υ, apparet. *J. M. G.*

24. Εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μὴ δὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἠνάγκασε δὲ, καὶ παρέχει ἀφορμὴν τῦ φόνου, τὰ ἴσα τ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζεσθαι. μάλα δικαίως. ὁ γὰρ βουλόμενος τῦ πραγμένου ἴσον γίγνεσθαι τὸ τ ἀδίκως] Vertitur, [*Si quis ipſe occidit, aut ſi non ipſe quidem occidit, neque manu facinus peregit, verum compulit, praebuitque mortis occaſionem. Ex aequo & hunc quoque ſupplicio affici oportere lex cenſet, idque jure optima. Audaciam enim facto minus valere noluit.*] non niſi inficete haec ultima reddi vides, *Audaciam enim facto minus valere noluit.* Ubi hoc in Graecis? An ἴσον γίγνεσθαι ſignificat *minus valere*? Λῆροι, λῆροι. Explodenda quoque correctio *Marcilii*, pro ὁ γὰρ legentis καὶ γάρ. Nihil hic intellexerunt boni viri. Id vult Tyrannicida; duas eſſe caedis cauſas, legibus praefinitas; ſi quis vel ipſe occiderit, vel non ipſe quidem ſua manu, ſed coëgerit, mortisque occaſionem praebuerit. Ex aequo & hunc quoque puniri, cenſere legem; & quidem

unum solum exquire; illud reposce; circa illud curiosus esto: quis impiorum relictus sit? aut quae metus suspicio? aut quod calamitatum monumentum? Si vero pura omnia, & pacata; calumniatoris est, modo & ratione facinoris ad hoc uti velle, ut intercipias praemium laboribus propositum.

12. Quin ego hoc etiam diserte dictum in legibus memini, nisi per longam servitutem eorum quae ibi dicuntur oblitus sum, caussas mortis esse duplices, si quis ipse interfecit; aut si ipse quidem non interfecit, neque manu perpetravit opus; coëgit autem, & caussam caedis praebuit;

μένῳ; ἓν μόνον ἐξέταζε, τοῦτο ἀπαίτει, τοῦτο πολυπραγμόνει, τίς τ' πονηρῶν λείπεται, ἢ τίς ἐλπὶς τῷ φόβῳ, ἢ τί ὑπόμνημα τ' συμφορῶν; εἰ δὲ καθαρὰ πάντα, καὶ εἰρηνικὰ, συκοφαντοῦντός ἐστι τῷ τρόπῳ τ' πεπραγμένων χρωμένου, ἀποστερεῖν ἐθέλειν τ' ὀφειλόμενα τοῖς πεπονημένοις δωρεάν.

Ἐγὼ δὲ καὶ τοῦτο μέμνημαι δημηγορουμένου ἐν τοῖς νόμοις, ἐκτὸς εἰ μὴ πολλὴν διαλείαν ὑπολέλησμαι τ' ἐν αὐτοῖς εἰρημένων, αἰτίας θανάτου εἶναι διττὰς, εἴ τις αὐτὸς ἀπέκτεινεν, ἢ εἴ τις μὴ αὐτὸς μὲν ἀπέκτεινε, μηδὲ τῇ χειρὶ ἔδρασε τὸ ἔργον, ἀνάγ-

dem id jure censere legem. *Neque enim* (pergit ille, quae ita vertenda sunt) *voluit* lex, *ejus, qui tantumdem commiserit, esse impunitatem.* hoc est, noluit lex, id impunite abire alicui, qui plane id, quod secundum leges etiam caedes censetur, perpetraverit. Τὸ τ' ἀδήλως, usu loquendi Graecis tritissimo, est hoc in loco *impunitas.* Praecipue autem videtur *Marcilius* cum Interprete offendisse ad πεπραγμένου, quod pro ipso facto uterque adspexit; ubi πεπραγμένος (nam in masculino hic πεπραγμένου dicitur) sit ipse interfector, hoc quidem in loco. Saepissime Graeci perfecto passivo pro activo utuntur. *Lucianus* id facit passim; sic in *Nigrino* §. 10. Σὺ γὰρ ὀλίγα, καὶ ὅσα οἷόν τε ἦν, τυγχάνεις τῇ μνήμῃ συγκεκομισμένος. *Tu enim pauca, & tantum quantum pote erat, memoria complexus tecum adfers.* pro συγκεκομικώς. lib. II. *Verae Hist.* c. 33. Οὗτος γὰρ δὴ ἄρχει παρ' αὐτοῖς, σατράπας δύο, καὶ ὑπάρχους πεποιημένος. *Is enim apud illos regnat, duobus satrapis & praefectis creatis.* in *Toxar.* c. 11. Ἴσι μὲ ὦ Τόξαρι, ὃ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, ... τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους. *Est quidem, o Toxari, res haud parva viro, qualis tu es, paratam habenti orationem solerti acumine.* *Aelianus* VI. Ποικιλ. c. 11. Οἱ δὲ οὐκ ἤθελον, δηλονότι πεπειραμένοι αὐτῶ. pro πεπειρακότες. *Diodorus Sic.* lib. IV. cap. 69. Ἐπίγονοι τὴν στρατείαν ἐπιφανῆ πεποιημένοι. Sic πεποιημένος εὐχὰς apud eumdem lib. V. cap. 58. *Polybius* lib. I. Ῥωμαῖοι Τυρρηνοὺς ὑφ' αὑτοὺς πεποιημένοι. & , τοὺς Καρχηδονίους πολλὰ μέρη τ' Λιβύης ὑπήκοα πεποιημένους. *Dionys. Halic.* lib. IV. ἀρχαιολογ. Ἐὰν εὑρεθῇ παρεσκευασμένος ὅπλα. Sic κεκτημένος passim pro domino, quum proprie is sit κεκτηκώς. Nec in Participiis tantum, sed etiam in Indicativis utuntur passivo, sensu activi. *Lucianus* in De saltatione c. 79. Η μὲν γε Βακχικὴ ἀρχησις κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους. perspicue pro κεχειρωκε. In *Deor. dialogis* VII. fin. Ράδδον τινὰ πεποίηται θαυμασίαν τὴν δύναμιν, ᾗ ψυχαγωγεῖ, καὶ κατάγει τοὺς νεκρούς. *Virgam quamdam fecit* Mercurius, *mirifica pollentem vi, qua animas sub tristia tartara mittit.* Sic ἐπεποίητο pro ἐπεποίηκει Noster in *Prometheus es in verbis.* Itidem in Infinitivo: iterum Noster in *Hermotimo* c. 54. Φασί γέτοι Φειδίαν, ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδόντα, ἀπ' ἐκείνου ἀναλελογίσθαι ἡλίκος ἂν ὁ πᾶς λέων γένοιτο. E contrario ἁλοὺς in activa forma, significatione passiva poni, nemo harum litterarum peritus ignorat. Ita & ἁλωκὼς valet *captus* apud Nostrum in *Philopseude* c. 2. Huc referam quoque id quod in Glossario legitur, *Absumptum*, καλαναλώσαντα; nec sentiam cum Vulcanio, emendanti καλαναλωθέντα. Ego existimem, quia καλαναλώσαιλα, quamvis in activa forma, repertum fuerit significatione passiva, propterea potissimum fuisse notatum. Nam profecto iterum habes idem in Glossario Graeco-Latino, καλαναλώσαιλα, *absumptum.* Caeterum quod monere fere oblitus eram, locus, quo de agimus, ita, ac nos eum supra posuimus, distinguendus est: vulgo male, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τοῦ φόνου τὰ ἴσα, καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀντικολάζειλ. Sequitur continuo apud Nostrum, Εἶτα τ' μὴ ὅτως ἀπεκτόνειλα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον ἀξιοῖς, καὶ ἀδάμως ἀφεῖλ; Θέλεις. τ' δὲ κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ἃ τ' ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις. Haec per interrogationem puto prolata esse, atque adeo ejus signum in calce utriusque periodi requiritur. Secundum leges, ait, non modo qui ipse caedem perpetravit, punitur, sed & qui utcumque caedis auctor fuit. *Ergone eum* (pergit) *qui ita cecidit aliquem, puniri tamquam homicidam censes, & neutiquam absolvi vis? Eum vero qui pari ratione ac ille* (scilicet qui caedem commisit, licet utcumque fuerit auctor) *bene de civitate meritus est, non iisdem dignum censebis, quibus dignos censes bene meritos?* Forsan scriplit quoque Noster ἀπεκτόνειλα, non ἀπεκτόνειλα. Sed illud κατὰ τ' αὐτὸν τοῦτον τρόπον, utique sanum & sincerum est, ac ab *Marcilio* indigne sollicitatum. Est enim, ut exposuimus, *pari ratione, mereri praemium censendus est hic, qua ille (qui caedis auctor fuit,) vere commisisse caedem, & puniendus esse, censendus est.* sive, *eadem ratione illi rationi, quam modo posuimus.* Sic enim αὐτός τινι dicitur, qui plane idem sit, ac alius. *J. J.*

ναγκασε δε, καὶ παρέχειν ἀφορμὴν τῷ φόνῳ· τὰ ἴσα καὶ τοῦτον ἀξιοῖ ὁ νόμος αὐτὸν ἀνθικολάζεσθαι [a] μάλα δικαίως. [b] ὁ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ [c] ἧσσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας. καὶ περιττὴ λοιπὸν ἡ ἐξέτασις τοῦ τρόπου τοῦ σφαγῆς. εἶτα τὸν μὲν ὕστερος ἀποκτείνοντα, κολάζειν ὡς ἀνδροφόνον δικαιοῖς; καὶ ἀδαμῶς ἀφιέναι θέλεις; τὸν δὲ καὶ τὸν αὐτὸν [d] τοῦτο τρόπον εὖ πεποιηκότα τὴν πόλιν, ὁ τῶν ὁμοίων ἀξιώσεις τοῖς εὐεργέταις;

Οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνο ἂν ἔχοις λέγειν, ὡς ἐγὼ μὲν ἁπλῶς αὐτὸ ἔπραξα, ἠκολούθησε δέ τι τέλος ἄλλως χρηστὸν, ἐμοῦ μὴ θελήσαντος. τί γὰρ ἔτι ἐδεδίειν, τοῦ ἰσχυροτέρου πεφονευμένου; τί δὲ κατέλιπον τὸ ξίφος ἐν τῇ σφαγῇ, εἰ μὴ πάντως τὸ ἐσόμενον αὐτὸ προεμαντευόμην; ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φήσ, ὡς ὁ τύραννος ὁ τεθνεὼς ἦν, ὁδὲ ταύτῃ εἶχε τὴν προσηγορίαν, ὁδὲ δωρεὰς ἐπ' αὐτῷ πολλὰς, εἰ ἀποθάνοι, ἡδέως ἂν [e] ὑμεῖς ἐδώκατε. aequaliter hunc etiam ipsum lex censet vicissim debere puniri: juste sane. Non enim voluit ipso facto minorem esse *suppeditatam plenam faciendi* facultatem. Caeterum supervacuum est quaerere de modo caedis. Deinde eum, qui ita interfecit, punire ut homicidam justum arbitraris, & nullo modo vis dimitti; eum vero, qui eadem plane qua hic ratione beneficio urbem affecit, non iisdem, quibus *alios* bene meritos *praemiis* dignum censes?

13. Neque enim illud possis dicere, me simpliciter illud *ac temere* feciisse, consecutum autem aliunde finem bonum praeter meam voluntatem. Quid enim amplius metuebam, interfecto, qui erat fortior? Quid vero gladium in jugulo reliqui, nisi omnino quod futurum erat divinavi? Nisi forte hoc dicis, tyrannum non fuisse, qui periit, neque illam habuisse appellationem, neque vos de ipso, si moreretur, praemia plu-

a Μάλα] Καὶ μάλα L. & *Marcil.* Deest καὶ in Edd. b Οὐ γὰρ] Καὶ γὰρ marg. *AIW.* ut conjecit *Marc.* c Ἧσσον] Ita restituimus ex L. & P. Ἴσον enim Edd. d Τοῦτο] Τοῦτον *Marc.* & *Vorst.* male. Τούτῳ servant *F. Fl. B2. H. P.* &c. e Ὑμεῖς] Sic recte *F. B2.* & *S.* cum Cod. L. & margine *AIW.* Ἡμεῖς male *Fl. P.* & *H.*

29. Μάλα δικαίως] Καὶ μάλα δικαίως. *Th. M.*

Μάλα δικαίως] Non improbem illud καὶ μάλα, si plures Codd. addicerent; nam vulgata claudicabat, quia comma ante μάλα expressum erat, quod jam sublatum minus hiantem facit orationem: si quis tamen καὶ insertum cupit, ei licet id adsumere. *F. F. R.*

Ibid. Οὐ γὰρ ἐβούλε[το] Καὶ γὰρ ἐβούλετο. Etenim voluit par esse facto id quod extra metum seu periculum facti, τὸ τῆς ἀδείας, nempe ἀφορμὴν ἴσως παρέχειν. *Th. M.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο] Οὐ γὰρ ἐβούλετο ἔτ⟨ι⟩. Sic legendum videtur. Et sic videtur legisse interpres. *F. G.*

Οὐ γὰρ — ἧσσον] Sic P. & L. ὁ γὰρ ἐ. τ. π. ἧσσον γ. τ. τ. ἀ. Antea pro ἧσσον in omnibus legebatur ἴσον. Locum corruptum merito censebat *Vorstius*, qui illud ἧσσον non viderat. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἐβούλετο τῷ πεπραγμένῳ ἴσον γίγνεσθαι τὸ τῆς ἀδείας] Sic vertere visum, ut ipsa argumentandi ratio magis pateret. Opponuntur, ut arbitror, τὸ πεπραγμένον, (ut mox κεφαλὴ, τῷ πεπραγμένῳ & alia) id quod sua quis manu fecit, & τὸ τῆς ἀδείας. Ἄδειαν autem puto, quam modo ἀφορμὴν τῷ φόνῳ dixit. Obversantur mihi alia etiam loca, ubi ἄδεια & ἀδεῶς similiter ponuntur, ut non tam ad metus absentiam & impunitatem, quam ad plenam, *cui nihil deest*, facultatem, opportunitatemque referantur: sed memoriae confisus, ut fit, scribere neglexi. *F. M. G.*

30. Ἧσσον] Quia probis Codd. nititur, & bellam argumentationem efficit, recepi, & pro *nonne . . . aequalem*; *non enim minorem*, in versione reposui, ut quam minime multa in Cl. *Gesneri* interpretatione mutarem; quae ad vulgatam ἆ γὰρ — ἴσον composita, sic habebat: *nonne enim voluit ipsi facto aequalem esse suppeditatam plenam faciendi facultatem?* Quam versionem ut non rejicio, sic tamen illud ἧσσον eo planiorem sensum exhibere existimo, quo ipse sic est simplicior, si sine interrogatione procedat. Est enim sensus: *Lex non minus respicit consilium, quam ipsum factum.* Ἄδεια enim temerariam atque audacem molitionem hic significare videtur; quare, si liceret, omnia sic redderem: *Non enim voluit* (lex) *facto ipso levius censeri audax consilium*, vel potius: *conatum* istius, qui eo minore cum poenae metu agit, quod tutius per alium, quam per se caedem perficit. Verum & recte *licentiam*, sive *potestatem agendi*, quam alteri facio, vertas, cujus significatus exempla *Steph.*

plura libenter fuisse daturos. Tum tu caeso tyranno, ei qui caussam illi caedis praebuit, praemium non reddes? Vah curiositatem! Curas autem quomodo mortuus sit, cum libertate fruaris? an ab eo qui populo restituit imperium, amplius quid postulas? Quamquam lex quidem, ut ais, caput factorum exquirit; quae vero in medio sunt, relinquit omnia, nec amplius curiosa est. Quid enim? nonne etiam qui expulit tyrannum, jam praemium tyrannicidae accepit? Et juste quidem. Libertatem enim & ipse pro servitute praestitit. At meum factum non exilium, non novae metus invasionis, sed perfecta undique destructio, & plenus universi generis interitus, radicitusque malum omne exstirpatum.

14. Et jam mihi, obsecro, ab initio inde usque ad finem, exquirite, si videtur, omnia, si quid eorum, quae ad legem *implendam* pertinent, praetermissum

τε. ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἶτα τῷ τυράννῳ προφονευθέντι, τῷ τ' αἰτίαν παρασχόντι τ σφαγῆς, οὐκ ἀποδώσεις τιὼ δωρεάν; ὡ τ πολυπραγμοσύνης. μέλ{ δέ σοι πῶς ἀπέθανεν, ἀπολαύοντι τ ἐλευθερίας, ἢ τ τιὼ δημοκρατίαν ἀποδεδωκότα, περιττότερόν τι προσαιπαιτεῖς; καίτοι ὅ γε νόμος, ὡς φὴς, τὸ κεφάλαιον ἐξετάζ{ τ πεπραγμένων· τὰ δ{ μέσα δὲ πάντα ἐᾷ, καὶ οὐκ ἔτι πολυπραγμονεῖ. τί γὼ; ὁ μὴ χὶ ἐξελάσας τὸν τύραννον, ἤδη τιμὴν ἔλαβε τυραννοκτόνου; ὁ μάλα δικαίως· ἐλευθερίαν γὼ καὶ κεῖνος ἀντὶ δουλείας παρέσχηται. τὸ δ' ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ὦ φυγὴ, οὐδὲ δευτέρας ἐπαναστάσεως ἐλπὶς, ἀλλὰ παντελὴς καθαίρεσις, ὁ πανωλεθρία παντὸς τοῦ γένους, ὁ ῥιζόθεν τὸ δεινὸν ἅπαν ἐκκεκομμένον.

Καί μοι πρὸς θεῶν ἤδη ἀπ' ἀρχῆς ἐς τέλος, εἰ δοκεῖ, πάντα ἐξετάσατε, εἴ τι τ πρὸς τ νόμον παρελέλειπται, καὶ εἰ ἐνδεῖ τ

Steph. in Thes. licet haud nimis adcurate, notavit; ideoque hac in parte nihil quidem Cl. *Gesnero* adversor, modo ea agendi facultas per ἄδειαν intelligatur, quae simul securitatem quandam aut impunitatem promittit. Nam & recte hoc *Josephi* de Bell. Jud. IV. c. 7. §. 2. Διὰ γοῦν τὴν ἐν μητροπόλει στάσιν καὶ ταραχὴν, ἄδειαν εἶχον (sic enim pro ἴσχον lego) οἱ κατὰ τὴν χώραν πονηροὶ, τ ἁρπαγῆν, convertas: *Itaque propter seditionem ac turbam in metropoli plenam facultatem habebant nequissimi accolae ad rapinas.* Verum ea facultas licentiam & impunitatis spem involvit. Conf. tamen praemissam Cl. *Jensii* notam, quam quia alia erudite tradit, integram servavi; circa haec verba autem haud scio an sententiam fuerit mutaturus, si *Soiani* mutatam lectionem vidisset. Adsentirer facile de πεπραγμένου hic active accipiendo, cujus exempla quoque dedi ad I. *Ver. Hist* c. 35. Sed quomodo sic τὸ τ ἀδείας significet: *ejus esse impunitatem*, non video, quia tum videtur dicturus fuisse Lucianus: ἐβούλετο γίγνεσθαι τὴν ἄδειαν. At jam τὸ τῆς est *licentia ipsa*. *J. F. R.*

32. Ἀποκτείνοιλα] Non rejicio vulgatam; sed commode ἀποκτείναιλα legas. *J. F. R.*

34. Τὸν δὲ κατὰ τ αὐτὸν τοῦτον τρόπον] *Marcilius* pro τούτῳ legendum censet τοῦτον. Sed quam habuerit emendandi rationem, non video: αὐτὸς enim passim cum casu tertio construitur. *Xen.* K. Π. 2. ὑμεῖς δὲ εἰς μὲ τὸ αὐτὸ ἡμῖν σπεύδετε. Et in *Sympos.* p. 893. εἷς ταὐτὸν τῷ οἴνῳ. Imitati sunt Latini: *Horat. Invitum qui servat, idem facit occidenti.* *H. V.*

35. Αὐτὸν τοῦτῳ τρόπον] Clar. *Vitringam* & *Jensium* recte contra *Marcilium* sentire, si quid probatione indiget, vide nos ad I. *Ver. Hist.* c. 3. *J. F. R.*

42. Ἐν τῇ σφαγῇ] Probe monuerat Cl. *Hemsterh.* videndum Cl. *Duker.* ad Thucyd. IV. p. 266. n. 73. Is igitur σφαγὴν & hic *jugulum* significare, aeque ac ap. *Thucyd.* l. c. pluribus testimoniis probat, inter quae eminet illud *Plutarchi* Galb. τὴν σφαγὴν προτείνας, δρᾶτε, εἶπε. Quod *Suet.* Galb. XX. dicit: *obtuliisse ultro jugulum.* Tum neque Luciani verba sola adduxerat; sed & ea quae mox cap. penult. sequuntur: ἀπεσπάσας δὲ τ σφαγῆς, ὁ τῷ τραύματι ἐξελὼν τὸ ξίφος. (quod *Erasm.* ibi recte verterat: *avulso igitur ense e jugulo*) nec non *Phalar.* I. c. 5. μᾶλλον δὲ γυμνὸν ἦν ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, ubi Cl. *Gronov.* recte reprehendit Interpretem, qui haec, *nudam caedem sustinere*, convertit. Sed vid. quae ibi noto. Adde *Foës.* in Oecon. Hippocr. ubi σφαγὰς ex *Hippocr.* Libro περὶ ἀδένων, *venas jugulares* esse recte docet, & σφαγὴν *jugulum* significare, ex *Pollnce* tradit; ideoque id versioni inserui. *J. F. R.*

47. Ὑμεῖς] Quamquam *Parisina* habebat ἡμεῖς, in versione tamen recte expresserat, *vos*. *J. F. R.*

51. Μᾶλλι δὲ σοι πῶς ἀπεθανεν;] Non ita populus Romanus, de quo *Cic.* Fam. 9, 10. *Te hoc scire volo, vehementer populum solicitum fuisse de P. Sullae morte, antequam certum scierit. Nunc quaerere desierunt, quomodo perierit. Satis putant se scire, quod sciunt.* *J. M. G.*

77. Ταῦ-

τ προσειναι ὀφειλόντων τυραννοκτόνῳ. πρῶτα μὲν δὴ γνώμην πρέπάρχειν χρὴ γενναίαν, καὶ φιλόπολιν, καὶ πρὸ τ κοινῶν κινδυνεύειν ἐθέλουσαν, καὶ τῷ οἰκείῳ θανάτῳ τ τ πολλῶν σωτηρίαν ὠνησομένην· ἆρ' ἂν πρὸς τοῦτο ἐνεδέησα, ἐμαλακίσθην, ἢ προειδόμενός τινα τ ἀφ' μέσου κινδύνων ἀπώκνησα; οὐκ ἂν εἴποις. μένε τοίνυν ὅπως τοῦτο ἔτι μόνον, καὶ νόμιζε τοῦ θελῆσαι μόνον, καὶ τοῦ βουλεύσασθαι ταῦτα, εἰ καὶ μὴ χρηστὸν ἀποβεβήκει· [a] ἔκ γε τ γνώμης αὐτῆς καλασάντα με, γέρας ἀξιοῦν, ὡς εὐεργέτιν λαμβάνειν. ἐμοῦ μὲν δυνηθέντος ἄλλου δὲ μετ' ἐμὲ τελυραννοκλονηκότος, ἄλογον εἰπέ μοι, ἢ ἄγνωμον ἦν ἀξιοῦν; καὶ μάλιστα εἰ ἔλεγον, ἄνδρες, ἐβουλόμην, ἠθέλησα, ἐπεχείρησα, ἐπειράθην τ γνώμης, μόνος ἄξιός εἰμι τιμᾶσθαι, τί ἂν ἀπεκρίνω τότε;

Νῦν δὲ, ὃ τοῦτό φημι, ἀλλὰ καὶ ἀνῆλθον, καὶ ἐκινδύνευσα, καὶ μυρία πρὸ τ τοῦ νεανίσκου σφαγῆς ἐποίησα. μὴ γὰρ οὕτω ῥᾴστον, μηδ' εὐχερὲς ὑπολάβητε εἶναι τὸ πρᾶγμα, φρουρὰν ὑφρῆναι, καὶ δορυφόρων κρατῆσαι, καὶ τρέψασθαι τοσούτους μόνον· ἀλλὰ σχεδὸν τὸ μέγιστον ἐν τῇ τυραννοκτονίᾳ, καὶ τὸ κεφάλαιον τ ἔργων, τοῦτό ἐστιν. ὁ γὰρ δὴ αὐτός γε ὁ τύραννος μέγα καὶ δυσάλωτον καὶ δυσκατέργαστόν ἐστιν, ἀλλὰ τὰ φρουροῦντα καὶ συνέχοντα τ τυραννίδα· ἃ τις ἂν νικήσῃ, πάντα οὗτος κατώρθωσε, καὶ τὸ λοιπὸν, ὀλίγον. τὸ δὲ δὴ ἄχρι τοῦ τυράννου προσελθεῖν, οὐκ ἂν ὑπῆρξέ μοι, μὴ ἐχὶ τοῖς αὐτοὺς φυλάκων, καὶ δορυφόρων ἀπάντων

sit : & si quid deſit eorum, quae ineſſe in tyrannicida debent. Primo ſane animum ante adeſſe oportet generoſum, & amantem civitatis, & pro publica re periclitari volentem, & ſua morte ſalutem multitudinis emturum. Num quid igitur ad hoc defeci, emollitus ſum, aut praeviſo aliquo eorum quae intervenire ſolent, periculorum, conatum abjeci? Non dixeris. Mane vero in hoc jam ſolo, & puta me voluntatis ſolius & conſilii hujus, etſi utile *patriae* non evenerit, & de *ſolo* ipſo animo conſiſtentem, poſtulare praemium, ut bene meritum, accipere. Si igitur non potuiſſem, alius autem poſt me interfeciſſet tyrannum, abſurdum, dic mihi, aut irrationabile fuerit praeſtari *mihi praemium?* in primis ſi dicam, Viri, cogitavi, volui, conatus ſum, experimentum animi dedi: ſolus honore dignus ſum: quid tum mihi reſpondeas?

15. Jam vero non hoc dico, ſed etiam eſcendi, periclitatus ſum, & ſexcenta ante caedem juvenis feci. Nolite enim putare facillimum adeo, & proclive eſſe negotium, praeſidia ſuperare, ſatellites vincere, tot homines in fugam conjicere unum: ſed maximum fere in tyrannicidio, & caput operum hoc eſt. Neque enim ſane tyrannus ipſe magnum quiddam eſt, captuque & confectu adeo difficile; ſed ea quae cuſtodiunt, continentque tyrannidem, quae ſi quis vicit, omnia ille praeclare confecit; parvum quiddam eſt, quod ſupereſt. Accedere autem ad tyrannos mihi non contigit, niſi ſuperatis devictisque prius, quos circ-

a Ἔκ γε] Ex L. Ἐκ τε Edd.

77. Ταῦτα, εἰ καὶ] Hic deeſt verbum τολεῖν, aut ſimile quid. *F.G.*

78. Ἔκ γε] Sic P. in reliquis eſt ὀκ τε. *M.du S.*

Ibid. Τῆς γνώμης μόνης] Antea in omnibus aliter interpungebantur haec verba, & μόνος pro μόνης legebatur, ad hunc modum: ἐπειράθην τ γνώμης, μονος &c. nullo aut certe miſero ſenſu, qui nunc longe, ut puto, melior apparet. *M.du S.*

Ibid. Καλασάντα] An ὠφελήσαντα? *F.G.*

Καλασάντα] Accipio καταξάντα judiciali ſignificatione, ubi ſignificat *ſtare in judicio*, quo ſenſu *conſiſtere* Tertulliano & aliis JCtis uſitatum. *Thucyd.* I, 131. καθίσησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ἐπειράθην τ γνώμης] *Solanus* in *J.* aliter diſtinxerat

circa se habebant; custodibus, satellitibusque universis. Nihil jam adjicio; sed in hoc rursus maneo. Praesidium superavi, vici satellites: tyrannum custodibus exui, inermem, nudum reddidi. Num propter haec honore dignus tibi videor: an insuper caedem a me poscis?

16. Verum si caedem quoque poscis, neque haec deest: neque incruentus sum, sed caedem feci magnam & fortem, juvenis in ipso vigore constituti, & omnibus formidabilis, propter quem iste quoque superior erat insidiis, in quo solo habebat fiduciam, qui pro multis sufficiebat satellitibus. Numquid igitur, mi homo, non dignus praemio, sed inhonoratus post tot ac tanta ero? Quid enim si satellitem unum, quid si ministrum tyranni unum, interfeciſſem? Quid vero si servum *illi* carum? nonne magnum videatur hoc quoque, ascendere aliquem, & in media arce, inter media arma, caedem facere alicujus amicorum tyranni? Jam vero interfectum vide ipsum. Filius erat tyranni: potius vero tyrannus asperior, & implacabilis dominus, & suppliciorum exactor crudelior, & in facienda injuria violentior: quod vero maximum, heres universorum & successor, quique multum extendere calamitates nostras posset.

17. Vis hoc solum a me perfectum? vivere autem & effugisse tyrannum? Praemium equidem & ob haec peto. Quid dicitis? non dabitis? nonne illum quoque suspectum habebatis? non dominus? non gravis? non intolerabilis erat? Jam vero

τῶν κεκραληκότι, κἀκείνῳ ἅπαντας προνενικηκότι. ἀδὲν ἔτι προσίθημι, ἀλλ' ὅτι τούτων αὖθις μόνῳ· φυλακὴν ἐκράτησα, δορυφόρους ἐνίκησα, τὸν τύραννον, ἀφύλακτον, ἄνοπλον, γυμνὸν ἀπέδωκα· τιμῆς ἄξιος ὅτι τούτοις εἶναί σοι δοκῶ, ἢ ἔτι ἀπαιτεῖς παρ' ἐμοῦ τὸν φόνον;

Ἀλλ' εἰ καὶ φόνον ζητεῖς, ἀδὲ τοῦτο ἐνδεῖ, οὐδ' [b] ἀναίμακτός εἰμι, ἀλλ' εἴργασμαι μεγάλην καὶ γενναίαν σφαγὴν, νεανίσκῳ ἀκμάζοντι, καὶ πᾶσι φοβερῷ, δι' ὃν ἀνεπιβούλευτος κἀκεῖνος ἦν, ᾧ μόνῳ ἐθάρρει, ὃς ἀντὶ πολλῶν ἤρκει δορυφόρων. ἆρ' οὖν οὐκ ἄξιος, ὦ ἄτοπε, δωρεᾶς, ἀλλ' ἄτιμος ὅτι τηλικούτοις γένωμαι; τί γὰρ εἰ δορυφόρον ἕνα, τί δὲ εἰ ὑπηρέτην τινὰ τοῦ τυράννου ἀπέκτεινα; τί δ' εἰ οἰκέτην τίμιον; ἆ μέγα ἂν ἔδοξε καὶ τοῦτο, ἀνελθόντα ἐν μέσῃ τῇ ἀκροπόλει, ἐν μέσοις τοῖς ὅπλοις, φόνον τινὸς ἐργάσασθαι τῶν τοῦ τυράννου φίλων; νῦν δὲ καὶ τὸν προφονευμένον αὐτὸν ἴδε. υἱὸς ἦν τυράννου, μᾶλλον δὲ τύραννος χαλεπώτερος, καὶ δεσπότης ἀπαραίτητος, καὶ κολαστὴς ὠμότερος, καὶ ὑβριστὴς βιαιότερος· τὸ δὲ μέγιστον, κληρονόμος τῶν ὅλων καὶ διάδοχος, καὶ ὁπόλυ διαδεῖναι τὰς ἡμετέρας συμφορὰς δυνάμενος.

Βούλει τοῦτο μόνον πεπράχθαι μοι; ζῇ δ' ἔτι τὸν τύραννον διαπεφευγότα; γέρας δὴ ὅτι τούτοις αἰτῶ· τί φατέ; ὦ δώσετε; ὐχὶ κἀκείνον ὑφεωράσθε; ὦ δεσπότης; ὦ βαρύς; οὐκ ἀφόρητος ἦν; νῦν δὲ καὶ τὸ κεφά-

[b] Ἀναίμακτος] Sic *J. Ald. Fl. Fr. B2. S.* Ἀναίματος P. *H1.* & 2. in qua ἀναίμωτος correxerat *Gesn.* Hanc variat. *Solan.* omisit.

xerat & correxerat haec; scilicet sic: ἐπεχείρησα, ἐπιφέρω δ' γ. μόνης μόνος ἄξιός εἰμι. i. e. ut conjicio, δ' γνώμης μόνης &c. ut sensus esset: *suscepi negotium, periculum feci; propter solam adeo voluntatem solus praemio dignus sum.* ἔνεκα enim tum ante γνώμης relinquitur intelligendum. Non male. *J. F. R.*

88. Οὕτω ῥᾷστον] Malles fortasse, Lector, ἕτω ῥᾴδιον, quia sic usitatius post adverbia intendendi; sed quia mox opponit τὸ μέγιστον, καὶ δυσκατέργαστον, studio videtur ῥᾷστον superlativo gradu posuisse, ut non facillimum, sed maximum & difficillimum facinus id fuisse praedicet. Neque contra linguae genium esse, ut rarior sit locutio, patet ex faceto *Lucillii* versu in *Anthолog.* L. 2. c. 32. Οὕτω κουφότατος πᾶλε Γάϊος, ὥς' ἐκολύμβα &c. *J. F. R.*

97. Κατόρθωσις] Vide quae de hoc verbo dicta, supra hoc T. ad I. *Ver. Hist.* c. 12. pr. adde mox c. 19. κατορθωμάτων pro egregiis factis. *J. F. R.*

32. Δεσπότης] Pro tyrannico imperio etiam Galli hac voce adjective utuntur, aeque ac Germani & Belgae. *J. F. R.*

φάλαιον αὐτὸ ἐννοήσαλε· ὃ γὰρ ἔτ῾ ἀπαιτεῖ παρ᾽ ἐμοῦ, τοῦτο ὡς ἐνῆν, ἄριστα διεπραξάμην, καὶ τὸν τύραννον ἀπέκτεινα ἑτέρῳ φόνῳ, οὐχ ἁπλῶς, οὐδὲ πληγῇ μιᾷ, ὅσῳ εὐκταιότατον ἦν αὐτῷ, ὅτι τηλικούτοις ἀδικήμασιν, ἀλλὰ λύπῃ [a] προβασανίσας πολλῇ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς δείξας τὰ φίλτατα οἰκτρῶς προκείμενα, υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ, εἰ καὶ πονηρόν, ἀλλ᾽ ὃν καὶ ἀκμάζοντα, καὶ ὅμοιον τῷ πατρὶ, αἵματος καὶ λύθρου ἐμπεπλησμένον. ταῦτ᾽ ἔστι πατέρων τὰ τραύματα, ταῦτα ξίφη δικαίων τυραννοκτόνων, ὅτου θάνατος ἄξιος ὠμοῦ τυράννων, αὕτη τιμωρία πρέπουσα τοσούτοις ἀδικήμασι· [b] τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀποθανεῖν, τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀγνοῆσαι, τὸ δὲ μηδὲν τοιοῦτο θέαμα ἰδεῖν, οὐδὲν ἔχει τυραννικῆς κολάσεως ἄξιον.

caput ipsum rei cogitate. Quod enim iste a me poscit, hoc ipsum, quam poteram pulcherrime perfeci, & alia tyrannum caede interemi, non simpliciter, nec una plaga, quod optabile illi quam maxime fuerat, in tot tantisque maleficiis: sed postquam illum dolore multo ante excruciavi, & ante oculos ei ostendi, quod carissimum habebat, misere projectum, filium adultum, etsi malum, at in ipso constitutum vigore, & patri similem, sanguine & tabo oppletum. Haec sunt patrum vulnera, hi gladii justorum tyrannicidarum, haec mors digna crudelissimis tyrannis, hoc conveniens tot injuriis supplicium. Statim mori, statim *sensu* & cognitione privari, nullum tale spectaculum videre, nihil habet tyranni vindicta dignum.

Οὐ γὰρ ἠγνόουν, ὦ ἑτ῾, οὐκ ἠγνόουν, οὐδὲ τὴν ἄλλων οὐδεὶς, ὅσην ἔχειν σε εὔνοιαν πρὸς τὸν υἱὸν εἶχε, καὶ ὡς οὐκ ἂν ἠξίωσεν ὑπολιπεῖν οὐδ᾽ ὀλίγον αὐτῷ χρόνον. πάντες μὲν γὰρ πατέρες ἴσως πρὸς τοὺς παῖδας τοιοῦτοι· ὁ δὲ, καὶ περιττότερόν τι τῶν ἄλλων

18. Neque enim ignorabam, mi homo, non ignorabam, neque aliorum quisquam, quantam ille adversus filium benevolentiam haberet, & quam nollet vel paùxillo ei tempore superstes esse. Nam omnes quidem patres ita forte affecti erga filios. At hic etiam amplius quiddam praeter caeteros ha-

a Προβασανίσας] Προβασανίας male *J.* b Τὸ δ᾽ εὐθ. ἀπ.] Haec desunt in *Fl.* Adsunt in *J. Ald. P. H.* &c. Sed pro ἀγνοῆσαι iterum ἀποθανεῖν marg. *AIW.*

41. Υἱὸν ὢν ἡλικίᾳ] Ἡλικία, κατ᾽ ἐξοχὴν de adolescentia dicitur, & illi qui in ἀκμῇ, in flore aetatis sunt, dicuntur εἶναι ὢν ἡλικίᾳ, *Ulpian.* ad Olynth. I. *Demosth.* ἡλικίᾳ ἐξαίρετος ἐπὶ τὸ νεωτέρων. In Philipp. III. *Demosth.* ὁ ὢν ἡλικίᾳ opponitur πρεσβυτέροις. *Thucyd.* L. VI. c. 24. τοῖς δ᾽ ὢν τῇ ἡλικίᾳ. Et L. VII. c. 60. *Xen.* Hist. Gr. L. I. p. 446. Pari modo Latinis *aetas* usurpatur. Liv. XLII. 34. *Cum primum in aetatem veni.* *L. Bos.*

Ibid. Ἐν ἡλικίᾳ] In Epicuri testamento apud *Diog. Laërt.* p. 272. A. εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν dicitur virgo cum nubilis est. *M. du S.*

48. Εὐθὺς ἀγνοῆσαι] Non satis liquet, volueritne marg. *AIW.* notare Codicis alicujus lectionem, qui bis ἀποθανεῖν habeat, omisso ἀγνοῆσαι, (quod tamen ita videtur, quia sic & alibi solet similia notare) an vero ἀγνοῆσαι ἀποθανεῖν, quo *Solani* conjectura, qui hanc collationem non vidit, belle adjuvaretur. *J. F. R.*

Ibid. Τὸ δ᾽ εὐθὺς] Turbant hic codices. In *Flor.* desunt τὸ εὐθὺς ἀποθανεῖν. Ego τὸ δ᾽ εὐθὺς ἀγνοήσαι μᾶλλον ἀποθανεῖν legendum censeo. Sed interim, dum accedat codicum auctoritas, vulgatam retineo. *M. du S.*

51. Ὦ ἑτ῾] Frequens compellandi formula, non tamen nimis honorifica, sed plerumque aliquid reprehensionis habens, ut *Aesop.* in fabulis persaepe solet, veluti Fab. 16. Cum Oraculum maligno exploratori respondet: ὁπότερον, ὦ ἑτ῾ βούλῃ, ποίησον, & alibi non semel; vel pro heus tu, ut ap. *Aristoph.* Ran. 172. & Pluto 439. Verum & in mitiorem partem *Aesop.* Fab. 25. ubi medicus ait consulenti, ὦ ἑτ῾, εἰ σάζεσθαι βούλει, λαβὼν ἄρτον — ἐπίδου. Quare non irascor pristino interpreti, haec verba vertenti: *vir egregie*, nec tamen satis probo. V. idem c. 16. *J. F. R.*

66. Τὰς ἐπὶ τοῖς] Pro ἐπὶ, lego ἔτι. Vide an sic sanetur locus. Nam quod ἐλπίδας χρόνων μελλόντων pro *mensa futuri* sumitur, ne te moretur. Habuisti enim jam in praecedentibus, c. 3. τὸ τῶν μελλόντων κακῶν ἐλπίδος. & c. 11. ἐλπὶς τῆς φύσεως. Sic etiam *Chrysost.* 253, 1. ad Pop. Antioch. Omnium maxima difficultas ex sequentibus oritur, ἐπ᾽ ἀ. ἐ. τ. σ. quo enim referantur non habent. *M. du S.*

67. Ἐλπίδας] Conf. quae supra dicta ad c. 3. De plurali autem supra quoque jam dixi. Conf. c. 38. f. *Quom. Hist.* & c. 61. f. & *Long. Past.* III. p. 99. παρ᾽ ἐλ-

habuit merito, videns ſolum illum ſtudioſum & cuſtodem tyrannidis, ſolum pericula pro patre ſubeuntem, ſolum ſecuritatem praeſtare imperio. Itaque ſciebam, etſi minus propter benevolentiam, at certe propter deſperationem mox illum periturum eſſe, cum ita rationes ſubducturus eſſet, nihil ſibi prodeſſe vitam, ſublata quam a filio habuiſſet ſecuritate. Omnia igitur illi confertim objeci, naturam, dolorem, deſperationem, terrorem, futuri metum temporis. *His* contra illum auxiliis uſus ſum, & ad ultimam illam deliberationem eum adegi. Interiit vobis orbus, plorans, lacrumans, luctum lugens brevem illum quidem, ſed patri *conficiendo* qui ſufficeret: & quod graviſſimum eſt, *interiit* ſua ipſius manu, quae miſerrima omnium mors eſt, multumque, quam ſi ab alio inferretur, difficilior.

19. Ubi eſt gladius meus? Num eum agnoſcit alius? Numquid alterius cujusquam telum illud fuit? quis illum in ar-

εἶχεν, εἰκότως, ὁρῶν μόνον ἐκεῖνον κηδεμόνα, καὶ φύλακα τῆ τυραννίδος, καὶ μόνον προκινδυνεύοντα τῷ πατρὸς, καὶ τὴν ἀσφάλειαν τῇ ἀρχῇ [c] παρεχόμενον. ὥστε εἰ καὶ μὴ διὰ τὴν εὔνοιαν, ἀλλὰ διὰ τὴν [d] ἀπόγνωσιν, εὐθὺς ἠπιστάμην τεθνηξόμενον αὐτὸν, καὶ λογιζόμενον ὡς οὐδὲν ἔτι τῷ ζῆν ὄφελος ἐκ τῆς παιδὸς ἀσφαλείας καθηρημένης. ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέτησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων [e] ἐλπίδας χρόνων [f] ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ [g] πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα· ἀπέθανεν ὑμῖν ἄτεκνος, λελυπημένῳ, ὀδυρόμενος, δακρύων, πεπενθηκὼς πένθος ὀλιγοχρόνιον μὲν, ἀλλ' ἱκανὸν πατρί· καὶ τὸ δεινόταλον, αὐτὸς ὑφ' αὑτῷ, [h] ὥσπερ θανάτων οἴκτιστος, καὶ πολλῷ χαλεπώτερος, ἢ εἰ ὑπ' ἄλλου γίγνοιτο.

Ποῦ μοι τὸ ξίφος, μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; μή τινος ἄλλου ὅπλον τοῦτο ἦν; τίς αὐτὸ ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνεκόμισε; πρὸ

e Παρεχόμενον] Nil mutant Edd. priſcae. An παρεχόμ.? *M. du S.* *d* Ἀπόγνωσιν] Sic recte Edd. & P. Ἐπίγνωσιν ſola *Fl.* male. *e* Ἐλπίδας χρόνων] Deſunt haec verba in *Fl.* ſed lacuna relicta. Adſunt in cett. & Cod. P. *f* Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις ἐπ' αὐτὸν *Pell.* *g* Πρὸς] Sic *Pell.* Περὶ *J.* & P. & marg. *A1.* Παρὰ *Fl. Ald. P. H. S. Fr.* *h* Ὥσπερ] Ita bene Edd. plurimae. Sed ὥσπερ male *J.*

ἐλπίδας, & Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VIII. c. 81. 43. *J. F. R.*

Ibid. Χρόνων, ἐπ' αὐτὸν] Ait Tyrannicida, ſe ſublato tyranni filio, omnia ſimul mala patri ingeſſiſſe, quae eum mori cogerent. Ἅπαντα τοίνυν αὐτῷ ἀθρόα προέτησα, τὴν φύσιν, τὴν λύπην, τὴν ἀπόγνωσιν, τὸν φόβον, τὰς ὑπὲρ τῶν μελλόντων ἐλπίδας χρόνων, ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην τοῖς συμμάχοις, καὶ πρὸς τὴν τελευταίαν ἐκείνην σκέψιν κατηνάγκασα. Videtur aliquid intercidiſſe; nimirum καὶ poſt vocem χρόνων. *Omnia itaque cumulata ei circumdedi, naturam* (ſcilicet), *dolorem, deſperationem, metum, temporum inſecuturorum horrores, & auxiliatoribus in eum uſus ſum, atque ad extremum hoc conſilium perpuli.* Interpres non male ſupplevit τούτοις, *his adverſus illum auxiliis uſus ſum.* In editione Florentina poſt vocem μελλόντων hiatus eſt, & duae voces ſequentes omiſſae; quod argumento eſt, codicem, quo Florentini uſi ſunt, eo loco ſe male habuiſſe. *J. J.*

Ibid. Ἐπ' αὐτὸν] Τούτοις hic deſiderari videtur, legendumque, τούτοις ἐπ' αὐτὸν ἐχρησάμην. *F. G.*

Ἐπ' αὐτὸν] Parum abfuit quin illud τούτοις ante ἐπ' in contextum receperim; ita id mihi neceſſarium videtur. At poteſt jam eo uti qui voluerit. Neque quisquam vitio vertat, quod tamen mox πρὸς pro ὡς & περὶ ex eodem receperim; id enim factum, quia res ipſa loquebatur, etiam ſine codicum ope ſic corrigendum; tum quia nec vulgata lectio ſibi conſtabat; quae quando conſtans eſt, minus facile movenda. Ceterum, ſi cui minus adridet illud καὶ quod Cl. *Jenſ.* poſt χρόνων inſeri vult, punctum minus poſt id vocabulum ponat, & ſic ſine καὶ ſenſus ſatis conſtat, qui tamen vel cum commate tolerabilis eſt. *J. F. R.*

68. Πρὸς] Sic reſcripti. In impreſſis παρὰ, excepta *Junt.* quae περὶ habet, quod in P. etiam extat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ὡς τὴν] Hic locus integer non videtur. *F. G.*

Καὶ παρὰ τὴν] Jam tamen ex *Solani* emendatione integer videbitur. *J. F. R.*

73. Ὑφ' αὑτῷ] Ὑφ' αὑτῷ erat in P. Sed ex ipſo ὑφ' ſatis adparet, eam & αὑτῷ adſpirare voluiſſe. *J. F. R.*

πρὸ τοῦ τυράννου τίς ἐχρήσατο; τίς αὐτὸ ἐπ' ἐκεῖνον ἀπέστειλεν; ὦ ξίφος κοινωνὸν καὶ διάδοχον τῶν ἐμῶν καλλιθωμάτων, μετὰ τοσούτους κινδύνους, μετὰ τοσούτους φόνους ἀμελούμεθα, καὶ ἀνάξιοι δοκοῦμεν δωρεᾶς. εἰ γὰρ ὑπὲρ μόνου τούτου τὴν τιμὴν ἤτουν παρ' ὑμῶν, εἰ γὰρ ἔλεγον, ἄνδρες, ἀποθανεῖν ἐθελήσαντι τῷ τυράννῳ, καὶ ἀνόπλῳ ὄπι τοῦ καιροῦ κατειλημμένῳ, ξίφος τοῦτο ἐμὸν ὑπηρέτησε, καὶ πρὸς τὸ τέλος τῆς ἐλευθερίας συνήργησε [a] παντὶ, τοῦτο τιμῆς τε καὶ δωρεᾶς ἄξιον [b] νομίσατε, δεσπότιν οὕτω δημωλικῶν κτήματος οὐκ ἂν ἠμείψασθε; οὐκ ἂν ἐν τοῖς εὐεργέταις ἀνεγράψατε; οὐκ ἂν τὸ ξίφος ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθήκατε; οὐκ ἂν μετὰ τῶν θεῶν ἐκεῖνο προσεκυνήσατε;

[c] Νῦν μοι ἐννοήσατε, οἷα πεποιηκέναι εἰκὸς τὸν τύραννον, οἷα δὲ εἰρηκέναι πρὸ τοῦ τελευτῆς. ἐπεὶ γὰρ ὑπ' ἐμοῦ φονευόμενος, καὶ τιτρωσκόμενος πολλοῖς τραύμασιν ἐς τὰ φανερὰ τοῦ σώματος, ὡς ἂν μάλιστα λυπήσειν ἔμελλον τὸν [d] γεγεννηκότα, ὡς ἂν ἐκ τοῦ πρώτης θέας [e] διαταράξειν, ὁ μὲν ἀνεβόησεν οἰκτρὸν, ὄπιβοώμενος τὸν γεγεννηκότα, ὦ βοηθὸν, ὦδε σύμμαχον, ἥδει γὰρ πρεσβύτην ὄντα καὶ ἀδύνατον, ἀλλὰ θεατὴν τῶν οἰκείων κακῶν. ἐγὼ γὰρ ἀπηλλαττόμην, ποιητὴς μὲν τῆς ὅλης τραγῳδίας γεγενημένος,

cem detulit? ante tyrannum quis eo usus est? quis eum isti immisit? o gladie particeps & successor praeclare a me factorum, post tot pericula, post tot caedes negligimur, & indigni videmur praemio. Si enim pro hoc solo honorem a vobis peterem; si enim dicerem, Viri, tyranno mori volenti, cum inermis a tempore deprehensus esset, gladius hic meus ministravit, & ad finem libertatis *restituendae* unicuique adjutor fuit; hunc honore & praemio dignum judicate! dominum rei ita popularis nonne remuneraremini? non in bene meritis illum scriberetis? non ipsum ensem in templi donariis reponeretis? non cum diis illum adoraretis?

20. Jam mihi animum advortite quid tyrannum feciſſe probabile fuerat, & quid dixiſſe ante obitum? Cum enim trucidatus a me, & vulneratus multis vulneribus in apertas partes corporis *inflictis*, (ut nempe maximum dolorem patri objicerem, ut primo illum ſpectaculo perturbarem) ipſe quidem miſerabile quiddam exclamaret, parentem advocans, non adjutorem neque auxiliarium, (norat enim ſenem eſſe & imbecillum) ſed ſpectatorem malorum domeſticorum. Ego nempe abieram, auctor quidem totius tragoediae, ſed reliqueram huic actori

a Παντὶ] Conſtans lectio. b Νομίσατε] Sic habent Edd. omn. c Νῦν μοι] Nil varietatis notat *Solan.* Sed video *Hagen.* utramque male habere νὸν μὴ, reliquas νὸν μοι. d Γεγεννηκ.] Ita hic & mox iterum dedi, monente *Solano*, quum Edd. γεγεννηκ. uno ν. excepta S. mutant Edd. priſcae. e Διαταράξειν] Διασπαράξειν P. & marg. *Alw.* Nil

89. Παντὶ] Leg. πάντη τοῦτο. *F.G.*

90. Νομίσατε] Ἐνομίσατε. *F.G.*

Οὐκ ἀντὶ τούτου — ἐνομίσατε] Fuit cum putarem legendum πάντως. Sed nondum ſic ſatis ſanus erat locus. Nunc autem veriſſima mihi videtur, quam in textum recepi, emendatio. *M. du S.*

Νομίσατε] Quia ſequentia verba omnia ſuum augmentum habent, etiam in hoc verbo addidiſſem, quod & *Solan.* in *Junt.* fecerat. Licet haud immemor ſim eorum, quae ſupra non ſemel de augmento fruſtra adjecto dixerim. Verum quia Cl. *Geſner.* id imperativo modo accepit, nihil mutavi. Sed ſi quid mutandum, poſſis etiam νομίσατε legere, ut ſit, *judicaſſetis*; nam vel ſic, vel ἐνομίσατε legendo, argumentatio clarior, & ſenſus magis cohaerens mihi videtur. *J.F.R.*

93. Ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνεθ.] Non ut ipſe quoque inter Deos referatur gladius; quamquam apud Scythas cultum acinacem legimus: ſed quoniam ad donaria in templis ſuſpenſa, (forte etiam Deo alicui ut Jovi ultori, ut Marti, appenſus gladius) pars etiam cultus & religionis illius videtur pervenire. Sic ſupra Ἐνυπν. c. 8. ſtatuarii nobiles μετὰ τῶν θεῶν προσκυνοῦσι dicuntur, quod cum Phidiae Jupiter adoratur, etiam ipſe artifex in partem honoris videtur venire. *J.M.G.*

98. Τιτρωσκόμενος] Hic deſiderari videtur ὁ υἱὸς vel

ri mortuum, ſcenam, gladium, & reliqua fabulae *peragenda*) ſuperveniens autem ille, videnſque filium, quem ſolum habebat, vix ſpirantem, cruentatum, oppletum caede, vulneraque ejus continua, & multa, & letalia: haec exclamavit, *Fili, periimus, trucidati ſumus, pro tyrannis caeſi ſumus. Ubi eſt interfector? cui rei me ſervat? cui me cuſtodit? per te, fili, jam ante caeſum? aut numquid ſenem contemnit; & ipſa tarditate ut puniat, extendit mortem meam, & longiorem mihi caedem efficit?*

21. Et haec dicens quaerit enſem, inermis ipſe, cum filio in omnibus confideret. Sed ne hic quidem illi defuit: olim autem erat a me ille praeparatus, & ad facinus futurum relictus. Extrahens nempe de caede & vulnere gladium, *Paullo ante*, inquit, *me interfeciſti, nunc vero recrea, gladie; veni lugenti patri ſolatium, & infelicem manum ſenilem adjuva: macta, tyrannum interfice, luctu libera; utinam prius in te incidiſſem! utinam ordinem caedis praecepiſſem! mortuus eſſem, ſed ſolum ut tyrannus, ſed*

καλαλιπὼν δὲ τῷ τοκριτῇ τ νεκρὸν, καὶ τ σκηνὴν, καὶ τὸ ξίφος, καὶ τὰ λοιπὰ τῆς δράματος· ὅπισθεν δ' ἐκείνου, καὶ ἰδὼν υἱὸν, ὃν εἶχε μόνον ὀλίγον ἐμπνέοντα, ἡμαγμένον, ἐμπεπλησμένον τῆς φόνου, καὶ τὰ τραύματα συνεχῆ, καὶ πολλὰ, καὶ χαίρια, ἀνεβόησε τάδε, Τέκνον, ἀνηρήμεθα, πεφονεύμεθα, τετυραννοκτονήμεθα, ποῦ ὁ σφαγεύς; τίνι με τηρεῖ; τίνι με φυλάττει; μῶν σῦ, τέκνον, προαναιρημένον, ἢ μήτι ὡς γέροντος ὑπερφρονεῖ; καὶ τῇ βραδύτητι κολάζειν δέον, καὶ παρατείνει μοι τ φόνον, καὶ μακροτέραν μοι τ σφαγὴν ποιεῖ;

Καὶ ταῦτα λέγων, ἐζήτει τὸ ξίφος· αὐτὸς γὰρ ἄνοπλος ἦν, μᾶλλον τὸ πάντα τῷ παιδὶ θαρρεῖν. ἀλλ' ὅδε τοῦτο ἐνεδέησε, πάλαι δ' ἦν ὑπ' ἐμοῦ καὶ τοῦτο [f] προπαρεσκευασμένον, καὶ πρὸς τὸ μέλλον τόλμημα καλαλελειμμένον· ἀποσπάσας δὴ τ σφαγῆς, καὶ τοῦ τραύματος ἑλκὼν τὸ ξίφος, Φησὶ, Πρὸ μικροῦ μέν με ἀπέκτεινας, νῦν δ' ἀνάπαυσον ξίφος, παλαὶ πενθοῦντι πατρὶ θαμύθιον ἐλθὲ, καὶ προσβύσικῃ χειρὶ δυστυχούσῃ συναγώνισαι, ἀπόσφαξον, τυραννοκτόνησον, καὶ τοῦ πενθεῖν ἀπάλλαξον, εἴθε [g] πρώτως σοι ἐνέτυχον, εἴθε τ τάξιν προλαβὸν τοῦ φόνου. ἀπέθανον ἂν, [h] ἀλλ' ἢ ὡς τύ-

[f] Προπαρισκ.] Προπαρασκ. male *Fl.* Reliquae recte, ut edidi. [g] Πρώτως] Forſan πρῶτος. [h] Ἀλλ' ἢ] Hanc eſſe conſtantem lect. notat *M. du S.*

ὁ παιδίσκος, ut interpres expoſuit. *F. G.*

Τιτρωσκόμενος] Non adeo deſideratur υἱὸς vel παιδίσκος, quam intelligitur ex antecedentibus & conſequentibus. Nexus enim orationis eſt: Ἐπεὶ δὲ φονευόμενος, ὁ μὲ ἀνεβόησεν. Niſi malis mecum articulum addere, ὁ φονευόμενος legendo, ut ſic plenius eidem reſpondeat repetitum deinde ὁ μὲ, quod ἐπανόδῳ inſervit, propter inſertas illas caedis rationes, ſenſum ſuſpendentes. *J. F. R.*

24. Προπαρισκ.] Vid. ſi operae eſt, ſimilem lapſum complurium Editionum, προπαρασκ. pro προπαρισκ. exhibentium infra in *Lexiph.* c. 24. Hic enim augmentum ab Auctore fuiſſe neglectum, non credo, etſi ſupra exemplorum ſatis dedimus, ubi id ſtudio fecerint auctores. *J. F. R.*

33. Πρώτως] Legendum omnino aut πρῶτος aut πρώτῳ, ſed illud concinnius videtur. *M. du S.*

34. Ἢ] Delendum iſtud ἢ, ut ineptum. *M. du S.*

Ibid. Ἀλλ' ἢ] *Solanus* particulam ἢ deletam cupit; Nec ego deſiderarem, ſi abeſſet; Verum, etſi ἀλλ' ἢ etiam pro ἀλλὰ μῶν accipiatur, ut *Viger.* de partic. ex *Ariſtoph.* Εἰρην. docet, quid prohibet μῶν vel ἢ per pleonaſinum addi. Nam & alibi abunda ἢ, in alio locutionis genere, ut Æſop. fab. 2. Aquil. & Scarab. ὁρκίζων αὐτὸν κατὰ τῆς μιγιστου Διὸς, ἢ μὴν μὴ καλαφρονῆσαι τ μικρότητος αὐτοῦ. Sic ſine accentu ἢ legitur in mea Edit. Æſopi. Sed ἢ μὴν in jurandi formulis uſitatum circumflecti ſolet; quare & forſan hic ſcribendum ἀλλ' ἦ ut ſignificet *certe quidem*, cujus ſignificatus exempla *Stephan.* jam dedit in Theſ. *J. F. R.*

τύραννος μόνον, ἀλλ' ἔτι νομίζων ἔξειν ἔκδικον. νῦν δ' ὡς ἄτεκνος, νῦν δ' ὡς οὐδὲ φονέως εὐπορῶν· καὶ ταῦθ' ἅμα λέγων, ἐπῆγε τὴν σφαγὴν, τρέμων, ἐ δυνάμενος, ὀπιθυμῶν μὲν, ἀδυνατῶν δὲ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ τολμήματος.

putans habiturum me vindicem: nunc vero ut orbus, nunc ut is cui ne interfectoris quidem sit copia. Dum haec dicit, urget caedem, tremens, *perficere* nequiens, cum cuperet ille quidem, sed viribus ad ministerium conatus deficeretur.

Πόσαι κολάσεις ταῦτα; πόσα τραύματα; πόσοι θάνατοι; πόσαι τυραννοκτονίαι; πόσαι δωρεαί; καὶ τέλος, ἑωράκατε πάντες τὴν μὲν νεανίαν προκείμενον, οὐδὲ μικρὸν, οὐδ' εὐκαταγώνιστον ἔργον. τῷ πρεσβύτῃ δὲ αὐτῷ περικεχυμένον, καὶ τὸ αἷμα ἀμφοῖν ἀνακεκραμένον, τὴν ἐλευθέριον ἐκείνην, καὶ ὀπινίκιον σπονδὴν, καὶ τὰ ἔργα τοῦ ξίφους τοῦ ἐμοῦ· αὐτὸ δὲ τὸ ξίφος ἐν μέσῳ ἀμφοτέρων ὀπιδεικνύμενον, ὡς οὐκ ἀνάξιον γεγένηται τοῦ δεσπότου, καὶ [a] μαρτυρόμενον ὅτι μοι πιστῶς [b] διακονήσαιτο, τοῦτο ὑπ' ἐμοῦ γενόμενον, μικρότερον ἦν. νῦν δὲ λαμπρότερόν ἐστι τῇ καινότητι. καὶ ὁ μὲν καθελὼν τὴν τυραννίδα πᾶσαν, εἰμὶ ἐγώ· μεμέρισται δ' ἐς πολλοὺς τὸ ἔργον, ὥσπερ ἐν δράματι. καὶ τὰ μὲν πρῶτα ἐγὼ ὑπεκρινάμην, τὰ δεύτερα δὲ ὁ παῖς, τὰ τρίτα δὲ ὁ τύραννος αὐτός· τὸ ξίφος δὲ πᾶσιν ὑπηρέτησεν.

22. Quot hae sunt poenae? quot vulnera? quot mortes? quot tyrannicidia? quot praemia? Denique vidistis omnes juvenem quidem jacentem in conspectu, opus neque parvum, neque superatu ita facile; senem autem illi circumfusum; permistum utriusque sanguinem, libationem Liberatori *Jovi* sacram pro victoria; eaque gladii mei opera, ipsumque adeo gladium in medio utriusque ostentantem se, quam non indignus fuerit domino, testantemque, fideliter se mihi ministrasse. Hoc *universum* mea manu factum, minus futurum erat. Jam ipsa novitate clarius est. Ac destructor totius tyrannidis ego sum: opus autem ipsum in plures descriptum, ut in fabula: primarum partium actor ego, secundarum filius, tertiarum ipse tyrannus, gladius ministravit universis.

a Μαρτυρόμενον] Sic *J. Fl. B2. H. P. S.* Immo & *Ald.* & *Fr.* Forsan tamen *μαρτυρούμενον* legend. *b* Διακονήσαιτο] Διακονήσαιτο *Fl.*

37. Ἐπῆγε τὴν σφαγὴν] Vertitur: *gladium adegit.* Sed vertendum, *caedem accelerabat*, ac pro *ἐπῆγε ἐπεῖγε* legendum. F.G.

Se-

Sequebatur in Pariſina Editione Declamatio D. *Eraſmi Rotterodami*, non illa quidem e Graeco converſa, ſed quae ſuperiori Declamationi Lucianeae reſpondeat. Verum quia ad opera LUCIANI non pertinet, eam ad calcem operis rejecimus.

ABDICATUS. ΑΠΟΚΗΡΥΤΤΟΜΕΝΟΣ.

ARGUMENTUM.

Abdicatus aliquis Medicinam didicit. Patrem furioſum, & ab aliis relictum medicis cum medicamento dato ſanaſſet, receptus eſt in familiam. Poſt haec novercam furioſam ſanare juſſus, *cum non pareret*, *denuo* abdicatur.

Ἀποκηρυχθείς τις, ἰατρικὴν [a] ἐξέμαθε· μανέντα τὸν πατέρα, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον ἰασάμενος φαρμάκῳ δόσει, ἀνελήφθη αὖθις εἰς τὸ γένος. μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελευόμενος, [b] ἀποκηρύττεται.

NOn nova iſta, Judices, aut praeter ſpem a patre jam fiunt, neque nunc primum ſic irascitur; ſed in promtu illi iſta lex, conſueto more ad hoc venit tribunal. Illa autem nova mea nunc eſt infelicitas, quod proprium quidem crimen non habeo, ſed artis ſubire poenam periclitor, ſi ea non poteſt per omnia iſtius imperiis obſequi. Quo quid fieri poteſt abſurdius? curare pro imperio, non jam quantum ars

Οὐ καινὰ μὲν ταῦτα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὐδὲ παράδοξα, ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐν τῷ παρόντι γιγνόμενα· οὐδὲ νῦν πρῶτον τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται, ἀλλὰ πρόχειρος ἔστιν ὁ νόμος αὐτῷ, καὶ συνήθως ὅτι τοῦτ' ἀφικνεῖται τὸ δικαστήριον. ἐκεῖνο δὲ χαλεπώτερον νῦν δυστυχῶ, ὅτι ἔγκλημα μὲν ἴδιον οὐκ ἔχω, κινδυνεύω δὲ τιμωρίαν ὑποσχεῖν ὑπὲρ τῆς τέχνης, εἰ μὴ πάντα δύναμαι πείθεσθαι τούτῳ κελεύοντι. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀτοπώτερον; θεραπεύειν ἐκ προστάγματος,

[a] Ἐξέμαθε] Ἔμαθε C. [b] Ἀποκηρύττεται] Ἀπειθῶν ἀποκηρ. vult *Jenſius*. Nihil vero a vulgata abeunt Edd. & C.

Ἀποκηρυχθείς τις] Eadem ſpecies tractatur in *Senecae* Exc. Controv. 4, 5. *J.M.G.*

Ἰάσασθαι κελεύσαντος, ἀποκηρύττεται] Quis non videt haec ultima eſſe imperfecta? Neque enim quia novercam jubebatur ſanare, denuo potuit abdicari; quod foret frivolum, ut nihil ſupra; ſed quia furentem ſanare juſſus, id recuſavit. Hic ſimplex eſt ſtatus quaeſtionis, qui ſubſequenti libello paſſim declaratur. c. 22. ita loquentem legimus patrem; Θεραπεύειν προστάττοντος ἰατρὸς, καὶ διὰ τοῦτ' ἂν ἄξιος εἴης ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. *Medicinam adhibere juſſus, non vis; ac propterea quidem abdicatione dignus ſis, aut qui patri non obedias.* Hinc locum in argumento haud dubie imperfectum poſſumus inſtaurare: Μετὰ ταῦτα, μεμηνυῖαν τὴν μητρυιὰν ἰάσασθαι κελεύσαντος, ἀπειθῶν, ἀποκηρύττεται. *Poſt novercam inſanientem ſanare juſſus, neque obtemperans, abdicatur.* Et, ut puto, vox ἀπειθῶν exciderat. *J.J.*

4. Τὰ τοιαῦτα ὀργίζεται] Jubebat *Solan.* in marg. conferri *Prometh.* c. 6. Sed cum aliter diſtribuerit capita *Hemſterhuſius*, vide jam cap. ſive §. 9. f. ibique varias lectt. & notas *Graevii*, *Solani*, & *Hemſterhuſii*, & cognoſces ἐργάζεται atque ὀργίζεται ſaepe commutari. Verum ut ibi pro ἐργάζεται dederunt ὀργίζεται, ita hic viciſſim ἐργάζεται quis mallet, qui non contulerit ſequentia. At ſi mox videas verba, τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους, idemque repetitum in c. 3. & 8. non dubitaveris ὀργίζεσθαι & hic verum eſſe. *J.F.R.*

16. Τοῦ-

τος, οὐκ ἐθ' ὡς ἡ τέχνη δύναται, ἀλλ' ὡς ὁ πατὴρ βούλεται· ἐβουλόμην μὲν ἂν τ' ἰατρικὴν, καὶ τοιοῦτόν τι ἔχειν φάρμακον, ὃ μὴ μόνον τοὺς μεμηνότας, ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀδίκως ὀργιζομένους παύειν ἐδύνατο, ἵνα καὶ [a] τοῦτο τὸ τοῦ πατρὸς νόσημα [b] ἰασαίμην· νυνὶ δὲ τὰ μὲν τῆς μανίας αὐτῷ τέλεον πέπαυται· τὰ δὲ τῆς ὀργῆς μᾶλλον ἐπιτείνεται. καὶ τὸ δεινότατον, τοῖς μὲν ἄλλοις ἅπασι σωφρονεῖ, κατ' ἐμοῦ δὲ τοῦ θεραπεύσαντος μόνου μαίνεται. τὸ μὲν οὖν μισθὸν τῆς θεραπείας ὁρᾶτε οἷον ἀπολαμβάνω, ἀποκηρυττόμενος ὑπ' αὐτοῦ πάλιν, καὶ τοῦ γένους ἀλλοτριούμενος δεύτερον, ὥσπερ ἀφ' οὗτ' ἀναληφθεὶς πρὸς ὀλίγον, ἵν' ἀτιμότερος γένωμαι πολλάκις ἐκπεσὼν [c] τῆς οἰκίας.

potest, sed ut vult pater. Vellem igitur medicina tale quoque medicamentum haberet, quod non furiosos solum, verum etiam injuste irascentes posset liberare, quo patris etiam hunc morbum sanarem. Jam vero furiosus ille morbus plane desiit; iracundus vero magis intenditur, & quod gravissimum est, aliis sapit omnibus, contra me vero, qui sanavi, solum furit. Quam igitur curationis mercedem accipiam, videtis, qui denuo ab illo abdicor, familia iterum excludor, quasi ea ipsa causa ad breve tempus receptus, ut tanto fiam inhonestior domo ejectus saepius.

Ἐγὼ δὲ ἐν μὲν τοῖς δυνατοῖς οὐδὲν κελευσθῆναι θέμενος πρώην γοῦν ἄκλητος ἦκον ἐπὶ [d] βοήθειαν· ὅταν δέ τι ἢ τελέως ἀπεγνωσμένον, οὐδ' ἐπιχειρεῖν βούλομαι. ἐπὶ δὲ τῇ γυναικὸς ταύτης εἰκότως, καὶ ἀτολμότερός εἰμι. λογίζομαι γὰρ οἷα πάθοιμ' ἂν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἀποτυχών· ὃς οὐδ' ἀρξάμενος τῆς θεραπείας, ἀποκηρύττομαι. ἄχθομαι μὲν οὖν, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ἐπὶ τῇ μήρυσι, χαλεπῶς ἔχουσα, χρηστὴ γὰρ ἦν· καὶ ἐπὶ τῷ πατρὶ δὲ ἐκείνην ἀνιῶμαι. τὸ δὲ μέγιστον, ἐπ' ἐμαυτῷ ἀπειθεῖν δοκοῦντι, καὶ ἃ προστάττομαι [e] ὑπουργεῖν οὐ δυνα-

2. Ego vero in his quae possum, imperia non exspecto, quare nuper invocatus veni ad auxiliandum. Ubi vero aliquid est plane desperatum, neque admovere manum volo. In hac muliere autem merito minus etiam audeo. Reputo enim, quae a patre mihi impendeant, si excidam, qui nondum coepta curatione abdicor. Quare graviter equidem fero, judices, novercae morbum, (bona enim erat) & patris ob eam rem tristitiam; maxime vero, quod ipse obsequium recusare videor, cum quae imperantur ministrare, tum ob morbi magnitudi-

a Τοῦτο τὸ τοῦ π.] Sic *Fl.* Τὸ τοῦ π. reliquae Edd. omisso τοῦτο. b Ἰασαίμην] Sic *F. P. H.* &c. quibus adstipulatur P. Ἰασάμην Ex. *Fl.* c Τῆς] Ita bene *P. B2. Fr. S. A.* Τοῖς male *F. Ald. Fl. H.* d Βοήθειαν] Τὴν βοήθ. *H2.* e Ὑπουργεῖν] Sic *F. H.* &c. Ὑποργ. *P.*

16. Τοῦτο τοῦ π. τὸ νόσημα] Ed. *Fl.* hic secutus sum. *M. du S.*

27. Τῆς οἰκίας] Antiquiores Edd. τοῖς, male. Vid. Ἀλεξ. c. 19. ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας. *M. du S.*

29. Πρόσθεν — ἐπὶ βοήθειαν] Conf. mox c. 13. νῦν δὲ σωτῆρα ἀναγκος &c. *M. du S.*

61. Προσωφόμην δὲ — μὴ δὴ ὀργίζοιτο &c.] Pro Μὴ δὴ *Marcilius* legit μὰ Δί'. Multum, fateor, hic debemus *Marcilio*, qui si minus ipse veram dat lectionem, tamen ad veram, quantum apparet, aditum facit. Legendum scilicet νὴ Δί'. Numquam fere Μὰ Δί', nisi si vel sequatur, vel intelligatur negatio, usurpant Graeci. Sequitur quidem & hic negatio, at eam ad μὰ Δί' referri non posse, clarum est. Periodi hujus sensus paullo difficilior fugit Interpretem. Abdicatus dixerat, se, ubi primum a patre abdicatus esset, bono animo excessisse domo, reliqua vivendi ratione ostensurum, se falso a patre fuisse insimulatum; nec non studiis honestissimis operam daturum. *Praevidebam autem tale quid*, inquit, *& profecto suspecta mihi erant patris mei, ut qui non satis firma esset mente, injusta ira, & calumniae contra filium structae (nec deerant, qui haec furoris principium existimarent) & minae, & velitatio mali, haud ita multo post in-*

va-

dinem; tum propter imbecillitatem artis, non poſſum. Verum enim vero juſtum non arbitror abdicari eum, qui, quae facere non poteſt, ea nec omnino promittat.

μένῳ, [f] καὶ δι' ὑπερβολὴν τῆς νόσου, καὶ ἀσθένειαν τῆς τέχνης. πλὴν δίκαιον οἶμαι ἀποκηρύττεσθαι, τὸν ἃ μὴ δύναται ποιεῖν, μηδὲ τὸν ἀρχὴν ὑπισχνούμενον.

3. Propter quas cauſſas prius me abdicaverit, facile ex praeſentibus perſpicitur. Ego vero ad illas quidem, ut puto, ſatis reſpondi ipſa vita, quae inſecuta eſt: atque ea, quae nunc dat crimini, quantum potero, diluam, paucula de meis rebus ubi vobis enarravero. Ego enim ille intractabilis & refractarius, pudore ille patrem afficiens & indigna genere noſtro perpetrans, tum quidem, multum illa & contenta voce clamanti, pauca reponenda putabam. Egreſſus autem domo judicium mihi magnum, & ſuffragium verum fore ſperabam vitam poſt ea agendam, ſi appareret multum me a patris illis criminibus abeſſe, qui & in optimis ſtudiis elaborarem, & cum viris verſarer optimis. Praevidebam vero etiam tale quiddam, & ſuſpicabar jamtum illud non ſatis mente conſtantis patris *indicium*, quod injuſte iraſceretur, & falſa contra filium crimina componeret. Et erant, qui furoris initium iſta putarent, & minas, & quaedam quaſi praeludia mali non multo poſt ingruentis, odium irrationale, legem immitem, convicia in promtu,

Δι' ἃς μὲν ἦν αἰτίας καὶ πρότερον ἀπεκήρυξέ με, ῥᾴδιον συνιδεῖν ἐκ τῶν παρόντων. ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς ἐκείνας μέν, ὡς οἶμαι, ἱκανῶς τῷ μὴ ταῦτα βίῳ ἀπελογησάμην, καὶ ταυτὶ δέ, ἃ νῦν ἐγκαλεῖ, ὡς ἂν οἷός τε ὦ, [g] ἀπολογήσομαι, μικρὰ ὑμῖν διηγησάμενος τῶν ἐμῶν. ὁ γὰρ δυσάγωγος καὶ δυσπειθὴς ἐγὼ, ὁ καταισχύνων τὸν πατέρα, καὶ ἀνάξια πράττων τοῦ γένους, τότε μὲν αὐτῷ τὰ πολλὰ ἐκεῖνα βοῶντι καὶ ἀγανακτοῦντι ὀλίγα χρῆναι ἀντιλέγειν ᾠόμην· ἀπελθὼν δὲ τῆς οἰκίας, ἐνόμιζόν μοι δικαστήριον ἔσεσθαι μέγα, καὶ ψῆφον ἀληθῆ, τὸν μὲν ταῦτα βίον, καὶ τὸ φαίνεσθαι πάμπολυ τοῦ τοῦ πατρὸς ἐγκλημάτων ἐκείνων ἀφεστηκότα, καὶ περὶ τὰ κάλλιστα τῶν ἐπιτηδευμάτων ἐσπουδακότα, καὶ τοῖς ἀρίστοις συνόντα. προεωρώμην δὲ καὶ τοιοῦτόν τι, καὶ ὑπώπτευον [h] ἤδη, ὡς ὁ σφόδρα [i] καθεστηκότος πατρὸς, ἀδίκως ὀργίζεσθαι, καὶ ἐγκλήματα ψευδῆ καθ' υἱοῦ συντίθεναι· καὶ ἦσάν τινες, οἱ μανίας ἀρχὴν ταῦτ' εἶναι νομίζοντες, καὶ ἀπειλὴν, καὶ ἀκροβολισμὸν, οὐκ εἰς μακρὰν ὑπεσταμένου τοῦ κακοῦ, μῖσος ἄλογον, καὶ νόμον ἀπηνῆ, καὶ βλασφημίας προχείρους, καὶ δικαστήριον σκυ-

[f] Καὶ] Comparet in *J. H. P.* aliisque; abeſt a *Fl.* [g] Ἀπολογήσομαι] Ἀπολύσομαι marg. *AIW.* [h] Ἤδη] Sic *J. Pell.* Μὴ δὴ Edd. priores. Μὰ Δί *Marcil.* [i] Καθεστηκότος] Sic Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Καθειστηκότος P.

vaſuri, *odium ſine cauſa*, &c. ἀδίκως ὀργίζεσθαι & ἐγκλήματα ψευδῆ συντίθεναι tamquam ſubſtantiva ſunt conſideranda; veluti ſaepe infinitivi, etiam ſine, caeteroquin ſolenni, articulo ſumuntur. *J. J.*

Προεωρώμην δὲ καὶ — συντίθεται] Locus hic ſanus non videtur. F.G. Ita in nott. Mſſ. *Gujeti* conſcriptum invenio; nempe συντίθεται pro συντιθέναι, quod unde habeat, non video; συντιθέναι enim ubique conſtanter invenio; ſed forte eſt aberratio ejus qui has notas deſcripſit, & menda quam *Gujetus* indicare voluit, latet in μὴ δὴ quod h. l. pro ἤδη legebatur in Edd. de quo ſtatim agetur. *J. F. R.*

62. Καὶ ὑπώπτευον μὴ δὴ ὡς ὁ σφόδρα] Καὶ ὑπώπτευον, μὰ Δί, ὡς ὁ σφόδρα. Similis menda etiam *Demoſthenis* Olynthiaca II. quae vulgo I. numeratur, ad quam ea de re dixi. *Th. M.*

Καὶ ὑπώπτευον μὰ Δί'] Non modo *Marcilianam* illam emendatam a *Jenſio* conjecturam probo, ſed illud inſuper arbitror, excidiſſe articulum τὸ ante ἀδίκως, quo reſtituto omnia recte cohaerebunt. Ita certe interpretatus ſum. *J. M. G.*

Ibid. Μὴ δὴ] Alii aliter: ego ἤδη legendum cenſeo. Vide tamen Ὀρχ. c. 83. *M. du S.*

Ibid. Ἤδη] Μὰ Δί recte *Geſn. profecto* verterat; ſed quia ἤδη ex Cod. eſt, id recepi, & *jam tum* repoſui. *J. F. R.*

68. Καὶ νόμον] *Mores*, vertebatur. Verte, *legem aſperam*. F.G.

σκυθρωπὸν, καὶ βοὴν, καὶ ὀργὴν, καὶ ὅλως, χολῆς μεστὰ πάντα. διὸ δὴ τάχα μοι καὶ ἰατρικῆς δέησειν ποτὲ προσεδόκων.

triste judicium, & clamorem, & iram, & omnino bile plena omnia. Propter haec fane, opus mihi forte aliquando medica arte futurum, exspectabam.

Ἀποδημήσας οὖν, καὶ τοῖς εὐδοκιμωτάτοις τῶν ἐπὶ τῆς ἀλλοδαπῆς ἰατρῶν συγγενόμενος, καὶ πόνῳ πολλῷ, καὶ προθυμίᾳ λιπαρεῖ χρησάμενος, ἐξέμαθον τὴν τέχνην. ἐπανελθὼν δὲ, καταλαμβάνω τὸν πατέρα, σαφῶς ἤδη μεμηνότα, καὶ ὑπὸ τῶν ἐπιχωρίων ἰατρῶν ἀπεγνωσμένον, οὐκ ἐς βάθος ὁρώντων, οὐδ' ἀκριβῶς [b] Φιλοχρινόντων τὰς νόσους· πλὴν ὅσῳ γε εἰκὸς ἦν ποιεῖν χρηστὸν υἱὸν, οὔτε ἐμνησικάκησα τῆς ἀποκηρύξεως, οὔτε μετάπεμπτος γενέσθαι προὐμείνα. οὐδὲ γὰρ εἶχόν τι αὐτῷ ἴδιον ἐγκαλεῖν, ἀλλὰ πάντα ἐκεῖνα ἦν ἀλλότρια τὰ ἁμαρτήματα, καὶ ὥσπερ ἔφην ἤδη, τῆς νόσου. παρελθὼν οὖν ἄκλητος, οὐκ εὐθὺς ἰασάμην, οὐ γὰρ οὕτω ποιεῖν ἔθος ἐστὶν ἡμῖν, οὐδὲ ταῦτα ἡ τέχνη παραινεῖ, ἀλλὰ πάντων πρῶτον διδασκόμεθα συνορᾶν εἴτε ἰάσιμόν ἐστι τὸ νόσημα, εἴτ' ἀνήκεστον, καὶ προγεγνωκότες τοὺς ὅρους τῆς τέχνης. καὶ τηνικαῦτα, ἢν μὲν εὐμεταχείριστον ᾖ, ἐπιχειροῦμεν, καὶ πᾶσαν σπουδὴν ἐσφερόμεθα σῶσαι τὸν νοσοῦντα· ἢν δὲ κεκραλήκως ἤδη, καὶ νενικηκὼς τὸ πάθος ἴδωμεν, οὐδὲ τὴν ἀρχὴν προσαπτόμεθα, νόμον τινὰ παλαιὸν τῶν προπατόρων τῆς τέχνης ἰατρῶν φυλάττοντες, οἳ φασι μὴ δεῖν ἐπιχειρεῖν τοῖς κεκραληκόσι. ἰδὼν οὖν τὸν πατέρα ἔτι ἐντὸς τῆς ἐλπίδος, καὶ τὸ πάθος οὐχ ὑπὲρ τὴν τέχνην ἐπιπολὺ τηρήσας, καὶ ἀκριβῶς ἐξετάσας ἕκαστον, ἐπεχείρουν ἤδη, καὶ

4. Peregrinatus ergo, & probatissimorum apud exteros medicorum consuetudine, tum labore multo & studio indefesso usus, artem perdidici. Redux patrem invenio, aperte jam furentem, & a patriis medicis depositum, qui scilicet intima non perviderent, neque accurate satis morbos discernerent. Verum quod decebat facere filium bonum, neque abdicationis memoriam adhibui, neque dum arcesserer expectavi. Neque enim proprium quidquam ipsius, quod accusarem habebam; sed aliena illa peccata erant omnia, atque ut modo dicebam, morbi. Accedens igitur invocatus, non statim curavi, neque enim mos est nobis ita facere, neque ars hoc praecipit, sed docemur primo omnium considerare, sanabilisne sit morbus, an incurabilis, & fines artis egressus? ac tum, si tractabilis sit, manum admovemus, & diligentiam adferimus omnem ad servandum aegrotum. Sin videamus superasse morbum ac vicisse, omnino non aggredimur, servantes legem antiquam progenitorum artis medicae, qui negant manum admovendam his, qui superati jam sint. Videns igitur patrem intra spem, malum artis fines non multum egressum, observatis & accurate exploratis omnibus, manum jam admovebam, audacter

a Προθυμίᾳ] Προμηθείᾳ Fl. & L. Sed cum vulgata nostra faciunt J. H. & Cod. P. b. Φιλοχρινούντων] Φυλοχρ. male Fl.

80. Φιλοχρινούντων] * Διαχρινόντων. δοκιμαζόντων Φειέργως. V.

* Φιλοχρινόντων pro φιλοχρινόντων editum erat, errore orto a simili sono sequentis verbi διαχρινόντων; quare id mutavi. J. F. R.

80. Φιλοχρινούντων] Conf. infra *Phalar.* 2. §. 9. M. du S.

97. Προπατόρων] Non ineptum quidem loquendi genus, pro auctore, inventore patrem dicere; ab egestate tamen protectum, ut judicat Cl. *Casaub.* ad Athen. I. 1. Ἀθήναιος μὲν ὁ τῆς βίβλου πατὴρ, dicens: Non hae

ter infundebam medicamentum; multis licet praesentium suspectam dationem habentibus, calumniantibusque curationem, & ad accusandum se parantibus.

5. Aderat etiam noverca metuens ac diffidens, non quod odio me haberet, sed quod metueret, & male illum habere, accurate sciret. Sciebat enim sola omnia, quae semper una, & in convictu quasi morbi esset. Verum enim vero nihil ego deterreri me passus, qui scirem, non futurum ut signa me fallerent, ut ars me proderet, curationem, quo tempore coeperam, ursi: licet consulentibus mihi amicis quibusdam, ne auderem, ne frustratus eventus calumniam mihi quandam induceret majorem, ut qui ulcisci vellem patrem medicamento, & memoriam adhiberem eorum, quae ab illo passus essem. In summa, salvus ille mox esse, resipiscere, dignoscere omnia: laudare noverca, & palam gaudere, quod bene audirem ego, quod ille resipuisset. Hic igitur, testari hoc ipsi possum, neque cunctatus, neque adhibito consiliario, cum audisset ab his, qui adfuerant omnia, solvit abdicationem, filium me sibi de novo adsumsit, servatorem & bene meritum appellans, fassus experimentum se jam certum habere, excusans illa superiora. Id factum exhilaravit quidem multos, qui aderant viri boni, contristavit autem, quibus abdicatio filii jucundior receptione fuerat. Videbam igi-

τὸ φάρμακον τεθαῤῥηκότως [c] ἐνέχειν, καίτοι πολλοὶ τῶν παρόντων ὑπώπτευον τὴν δόσιν, καὶ τὴν ἴασιν διέβαλλον, καὶ πρὸς κατηγορίας παρεσκευάζοντο.

Παρῆν δὲ καὶ ἡ μητρυιὰ φοβερὰ, καὶ ἀπιστοῦσα, οὐ τῷ μισεῖν ἐμὲ, ἀλλὰ τῷ δεδιέναι, καὶ ἀκριβῶς εἰδέναι, πονήρως ἐκεῖνον διακείμενον. ἠπίστατο γὰρ μόνη τὰ πάντα συνοῦσα, καὶ ὁμοδίαιτος τῇ νόσῳ. πλὴν ἀλλ' ἔγωγε οὐδὲν ὑποδειλιάσας (ἠπιστάμην γὰρ οὐ ψευσόμενά με τὰ σημεῖα, οὐδὲ προδώσουσαν τὴν τέχνην) ἐπῆγον τὴν ἴασιν ἐν καιρῷ τῆς ἐπιχειρήσεως. καίτοι καλοί τινες τῶν φίλων συνεβούλευον μὴ θρασύνεσθαι, μὴ καὶ διαβολήν τινα μείζω ἐνέγκῃ μοι τὸ ὑποτυχεῖν, ὡς ἀμυνομένῳ τὸν πατέρα φαρμάκῳ, οὐ μνησικακήσαντι, ὧν ἐπεπόνθειν ὑπ' αὐτοῦ. καὶ τὸ κεφάλαιον, σῶος μὲν ἦν οὐθὺς ἦν, καὶ ἐσωφρόνει πάλιν, καὶ πάντα διεγίγνωσκεν· οἱ παρόντες δὲ ἐθαύμαζον, ἐπήνει [d] δὴ καὶ ἡ μήτηρ, καὶ φανερὰ πᾶσιν ἦν χαίρουσα, καὶ ἐμοὶ εὐδοκιμοῦντι, καὶ ἐκείνῳ σωφρονοῦντι. ἔτος δ' ἦν (μαρτυρεῖν γὰρ αὐτῷ ἔχω) μήτε [e] μελλήσας, μήτε σύμβουλόν τινα περὶ τούτων προσλαβών, ἐπειδὴ τὸ πᾶν ἤκουσε τῶν παρόντων, ἔλυε μὲν τὴν ἀποκήρυξιν, υἱὸν δὲ ἐξ ὑπαρχῆς ἐποιεῖτό με, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀποκαλῶν, ἀκριβῆ πεῖραν εἰληφέναι ὁμολογῶν, καὶ περὶ τῶν ἔμπροσθεν ἐκείνων ἀπολογούμενος. τοῦτο γενόμενον [f] εὐφραινε μὲν πολλοὺς, ὅσοι παρῆσαν χρηστοὶ· ἐλύπει δ' ἐκείνους, ὅσοις ἀποκήρυξις υἱοῦ, ἡδίων ἀναλήψεως. εἶδον γὰρ τότε καὶ πάντας ὁμοίως ἡδο-

[c] Ἐνέχειν] Ἐνέχον male *J.* sola. [d] Δὴ] Sic cum reliquis etiam *J. Fl. H.* Δὲ rectius marg. *AIW.* [e] Μελλήσας] Μελήσας Edd. priores, demta *S.* [f] Εὐφραινε *P*] Et sic habere *J. Fl.* cum *H.* notat *M. du S.*

habent Graeci cum omni sua copia, quomodo *auctorem* Graece dicant; & ideo modo *patrem libri* dicunt, modo aliter. &c. *J.F.R.*

98. Οἵ φασι] *Hippocrat. περὶ τέχνης.* *A.V.*

3. Ἕκαστον] Videtur aliquid excidisse: aut qui fit, quaeso, ut haec vox in singulari numero legatur? *M. du S.*

Ἕκαστον] Videtur *Solan.* ἑκάστου *masc.* gen. accepisse. Sed *neutr.* est, & recte se habet. *J.F.R.*

9. Τῷ μισεῖν] Usitatius τῷ μισεῖν; sed uti tum subauditur ὕστερα, ita jam intellige ἐπὶ. *J.F.R.*

23. Δὴ] An Δὲ? *M. du S.*

27. Μελλήσας] In plerisque Edd. μελήσας unico λ. ut & in Ῥητ. c. 18. & apud *Xenoph.* Cyrop. I. 41, 5. (Sed emendare jubet *Steph.*) At alibi saepius & rectius μέλλω duplici λ. ut Υαλ. α. c. 9. *M. du S.*

ἡδομένους τῷ πράγματι, ἀλλ' εὐθὺς τινῶν χρόαν τρεπομένην, καὶ βλέμμα τεταραγμένον, καὶ πρόσωπον ὠργισμένον, οἷον ἐκ φθόνου καὶ μίσους γίγνεται. ἡμεῖς μὲν οὖν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἐν εὐφροσύναις καὶ διαθέσεσιν ἦμεν, ἀλλήλους ἀπειληφότες.

Ἡ μητρυιὰ δὲ μὴ μικρὸν εὐθὺς νοσεῖν ἤρξατο, νόσον, ὦ ἄνδρες δικασταί, χαλεπὴν καὶ παράλογον. δεχόμενον γὰρ εὐθὺς τὸ δεινὸν [a] παρεφύλαξα· ὃ γὰρ ἁπλοῦν, οὐδ' ὑπόπτιον τῆς μανίας τὸ εἶδος, ἀλλά τι παλαιὸν ὑποκυρῶν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξε, καὶ ἐς τὸ μέσον ἐξενίκησε. πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα ἡμῖν ὅτι σημεῖα τῶν ἀνιάτως μεμηνότων. ἓν δὲ ἐκεῖνο [c] καινὸν ὅτι τῆς γυναικὸς ταύτης παρεφύλαξα· πρὸς μὲν γὰρ τοὺς ἄλλους, ἡμερωτέρα καὶ πραεῖά ἐστι, καὶ παρόντων, εἰρήνην ἄγει ἡ νόσος· ἂν δέ τινα ἰατρὸν ἴδῃ, καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον, κατ' ἐκεῖνο μᾶλλον παροξύνεται· ὅθεν καὶ αὐτὸ τοῦτο, τὸ πονήρως καὶ ἀνηκέστως ἔχειν ὅτι τεκμήριον. ταῦθ' ὁρῶν, ἐγὼ μὲν ἡνιώμην, καὶ

tur tunc non aequaliter omnes delectari negotio, ſed ſtatim cujusdam & verſum colorem, & conturbatum viſum, & vultum iratum, quale quid ex invidia & odio ſolet fieri. Nos igitur, ut facile eſt ad exiſtimandum, in jucunditate & animi oblectatione eſſe, qui recepiſſemus alter alterum.

6. Noverca autem paullo poſt ſtatim aegrotare coepit, morbum, judices, difficilem & irrationabilem; incipiens enim ſtatim malum obſervavi. Neque enim ſimplex, aut innatans modo furoris ſpecies; ſed antiquum aliquod deſidens in animo malum ruptis quaſi vinculis evicit in publicum. Sunt quidem alia quoque ſigna nobis multa ſine ſpe ſanationis furentium: unum autem illud novum hac in muliere obſervavi. Etenim ad reliquos mitior eſt & manſueta, praeſentibus iis, inducias agit morbus: at ſi quem medicum videat, & hoc ſolum *nomen* audiat, ad illud maxime exacerbatur: quod quidem ipſum quam male illa habeat & inſanabiliter, eſt indicium. Haec videns aegre tuli equidem,

a Παρεφύλαξα] Hanc Edd. lectionem firmat Cod. P. Παρεφύλαχθο enim male *Fl.* b Ἐξενίκησε] Conſtantem hanc eſſe lectionem notat *M. du S.* c Καινὸν] Ita reſtitutum ex P. Κοινὸν enim Edd. aeque ac Ex.

45. Παράλογον] Παράλογον λέγουσιν ἀρσενικῶς οἱ τ' ἄλλοι, καὶ μάλιστα Θουκυδίδης, τὸ παράδοξον, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις προσδοκήσοι. οἷον τὸ πολέμου τὸ παράλογον, καὶ ὅτι ἐγένετο πολὺς παράλογος. παράλογος δὲ τὸ ἀνελπίστως λέγει ἢ παρὰ προσδοκίαν. *V.*

51. Καινὸν] Ita L. uti conjeceram. In reliquis κοινὸν. *M. du S.*

55. Καὶ τοῦτ' ἀκούσῃ μόνον] Et hanc eſſe conſtantem Editt. lectionem collatio *Solani* indicat, nec immerito id inveſtigavit; conjicias enim τοῦτον pro τοῦτο legendum; ut ad medicum referatur; nam ſi neutro genere effertur, nimis multa videntur relinqui intelligenda, licet analoga exempla non deſint, ut ſupra *Prometh.* T. I. §. 4. f. καλαχρήσασθ σοφιστικὴν, οἷος εἶ σὺ, & ſimilia; verum ſic a viſu ad auditum transire inſuetum videtur: at ſi τοῦτον legam, nondum mihi ſatisfacio tamen; quia ſic ſermo redditur ambiguus; nam neſcias fere, utrum illud *μόνον* tum quoque maſcul. gen. ſit accipiendum, an adverbialiter; ubi maſcul. genere acceperis, ſignificabit, *ſi audierit medicum, qui ſolus loquitur, aliis tacentibus.* At hoc abſurdum hic eſt, ideoque adverbium erit *μόνον*, & *tantummodo* ſignificabit Luciano, qui de ambiguitate non cogitavit. *Cic.* ad Fam. XII. 27. ſcribens. *Quod ſi, ut es, ceſſabis*, relinquit intelligendum, ut es *ceſſator*, *Salluſt.* Jug. 66. 2. *Igitur Vagenſes, quo Metellus praeſidium impoſuerat.* i. e. in quod oppidum Vagenſium. *J. F. R.*

56. Ὅπερ ἐς αὐτὸ τοῦτο] Ecce tria pronomina conjuncta; quod non inſolens eſt Graecis. Sic fere *Ael.* V. H. II. 13. ante med. τὰ δὲ αὐτὰ ταῦτα. Et *Ariſtot.* de Gen. animal. III. 6. pr. Τὸ δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ. Quem ſupra credo in Dial. *Hermot.* jam ad partes vocavimus. *J. F. R.*

59. Ἀξίαν ἔσαν] Ut multa hic ſunt oblique, ambigue, figurate denique in novercam dicta, quae ſervare in converſione noſtra ſtuduimus: ita hic inſignis eſt ambiguitas. Poteſt enim illud ἀξίαν ἔσαν varie accipi, *merebatur, digna erat*, quae in furorem ex invidia incideret. At privignus videri vult dicere, illam miſericordia ſua dignam ſibi viſam. *J. M. G.*

Ἀξίαν ἔσαν] Privignum id velle dicere, vel ſaltem videri velle, novercam eſſe dignam, cujus eum miſe-

dem ; & miſeratus ſum feminam , quod merebatur , praeter fas infortunatam.

τ γυναῖκα [d] ὤχτειρα [e] ἀξίαν ὖσαν , καὶ τὸ προσῆκον δυστυχοῦσαν.

7. At pater prae imperitia , qui neque principia mali , quod eam tenet , neque cauſſam , neque modum novit , curare illam juſſit , atque idem infundere ei medicamentum : putavit enim unum eſſe furoris genus , morbum unum , infirmitatem eandem , quae ſimilem curationem reciperet. Cum vero , quod veriſſimum eſt , nego fieri poſſe ut ſervetur mulier , cum ſuperari eam a morbo fateor ; indignatur , iraſcitur , me ultro ait ſubtrahere me , & mulierem prodere ; ob artis imbecillitatem me accuſat. Atque uſu illi venit , quod ſolet dolentibus : iraſcuntur enim omnes his , qui libere vera illis dicunt. Verum ego , quantum potuero , cauſſam apud illum dicam , & pro me , & pro arte.

Ὁ πατὴρ δὲ ὑπὸ ἰδιωτείας (οὐ γὰρ οἶδεν ὅτε ἀρχὴν τῆ κατέχοντι κακῆ , ὅτε τ αἰτίαν , ὅτε τὸ μέτρον τῆ πάθους , ἐκέλευεν ἰᾶσθαι , καὶ τὸ ὅμοιον ἐγχέαι φάρμακον. ὤετο γὰρ ἓν εἶναι μανίας εἶδος , καὶ μίαν τ νόσον , καὶ ταῤῥώστημα ταυτὸν , καὶ παρὰ πλησίαν τ θεραπείαν δεχόμενον. ἐπεὶ δὲ , ὅπερ ἀληθέστατον , ἀδύνατον εἶναί φημι σώζεσθαι τ γυναῖκα , καὶ [g] ἡττᾶσθαι ὑπὸ τ νόσου ὁμολογῶ , ἀγαναχτεῖ , καὶ ὀργίζεται , καὶ φησὶν ἑκόντα καθυφίεσθαι , καὶ προδιδόναι τ ἄνθρωπον , ἐγκαλῶν ἐμοὶ τ ἀθένειαν τ τέχνης. καὶ [h] πάσχει μὲν σύνηθες τοῖς λυπουμένοις ὀργίζονται γὰρ ἅπαντες τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ τ τέχνης.

8. Ac primum a lege incipiam , ex qua abdicare me vult , ut ſciat , non jam

Καὶ πρῶτόν γε ἀπὸ τοῦ νόμου ἄρξομαι , καθ' ὃν οὗτός με ἀποκηρύξαι βούλεται , ἵν' εἰδῇ

[d] Ὤχτειρα] Ὠκτηρ. L. [e] Ἀξίαν ὖσαν] Ἀξιοῦσαν marg. *Aiw.* [f] Ὤετο] Ὠίετο *Fl.* [g] Ἡττᾶσθαι] Sic *F. Fl. H. P.* &c. Ἡττῆσθαι L. [h] Πάσχει] Ita P. cum Edd. plerisque. Πάσχειν *Fl.*

79. Καθ' ὃν οὗτος μὴ ἀποκηρύξαι βούλεται] Ἐντεῦθεν οἱ ἀγῶσιν , ἐν πρώτοις δὲ ὁ λέγων τῷ νομίμῳ ἐπιχειρεῖ. ὧν ᾧ δίκτυσι μὴ δοκεῖν τοῖς νόμοις δὶς ἀποκηρύττεσθαι τ υἱόν. *V.*

ſereat , adparet ex c. 2. ubi ait: ἄχθομαι — ἐπὶ τῇ μητρυιᾷ χαλεπῶς ἐχούσῃ χρῆσθαι γὰρ ἦν. *F. F. R.*

74. Ὀργίζονται — μὴ παῤῥησίας] Ubi narraſſet Abdicatus , quemadmodum a patre novercam furentem ſanare juſſus , ex certiſſimis ſignis collegerit , ſe ei mederi non poſſe ; tum quemadmodum id patri ſuo , homini rudi , perſuadere non potuerit ; denique quemadmodum pater eum criminatus ſit , quaſi ſe conſulto huic rei ſubtraheret , ac imbecillitatem artis objecerit: at ſe illa omnia dare dolori , quo pater tum correptus fuerit: Ὀργίζονται γοῦν ἅπαντες , pergit , τοῖς μὴ παῤῥησίας τἀληθῆ λέγουσι. πλὴν ἔγωγε ὡς ἂν οἷός τε ὦ , διαλογήσομαι πρὸς αὐτὸν , καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ , καὶ τ τέχνης. *Omnes nimirum* (quotquot ſcilicet iſtiusmodi calamitate obruuntur) *iraſcuntur iis , qui ſine circuitu & fidenti animo dicunt id quod res eſt. Ego vero , quantum potero , cauſam ad eum agam , & pro me ipſo , & arte mea.* Si & mihi μὴ παῤῥησίας de hoc loco ſententiam ferre licet , non dubitare ajo , quin hic ſit lacuna magna an parva. Etenim nihil in praecedentibus de minis patris , ſe filium ſuum ſecundum abdicaturum minantis; (ex quo tamen tota , quae ſequitur , diſputatio oritur , & ob quod integrum hoc opuſculum ſcriptum eſt) continuo autem filius cauſam dicere incipit ante , quam id , unde cauſa nata eſt , expoſitum eſt. Quis tam ἀσυνθέτα & praeter decorum deſultoria ab Luciano , artificioſiſſimo ſcriptore , credat eſſe profecta ? Adverte animum , Lector , & mecum deplorabis politiſſimi hujus opuſculi vulnus haud ſanabile , niſi ab integriori codice. *J. J.*

Ὀργίζονται γοῦν] Ego vero nihil hic vulneris video. Satis edoctus lector ipſo argumento propoſito , &, ſi dubitat , ex his , quae ſtatim ſequuntur , rem totam diſcit : ſatis judices ex patris accuſatione , qua de re agatur , intellexere ; nec poſſunt ullo modo ignorare , ſi pauciſſima poſt haec verba audiant. *J. M. G.*

75. Οἷός τε ὦ] Jubet *Solanus* in marg. conferri *Prometh.* c. 3. Sed vide jam T. I. *Prom.* §. 4. f. ubi οἷός εἰ quidem occurrit ; verum aliter conſtructum ; qualis conſtructio tamen ſatis illuſtrabitur ex iis quae modo c. proximo , ad verba καὶ ταῦτ' ἀκούσῃ μόνον , diximus. *F. F. R.*

δῆ οὐκ ἔθ' ὁμοίαν ἅπασαν αὐτῷ νῦν τε καὶ πρότερον τὴν ἐξουσίαν. ὁ γὰρ ἅπασιν, ὦ πάτερ, ὁ νομοθέτης, οὐδὲ πάντας υἱέας οὐδὲ ὁσάκις ἂν ἐθέλωσιν ἀποκηρύττειν συγκεχώρηκεν, οὐδ' ὅπῃ πάσαις αἰτίαις, ἀλλ' ὥσπερ τοῖς πατράσι τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι ἐφῆκεν, οὕτω καὶ τοῖς παισὶν ὑπενόησεν, ὡς μὴ ἀδίκως αὐτὸ πάσχωσι. καὶ διὰ τοῦτο οὐκ ἐλευθέραν ἔφη γίγνεσθαι, οὐδ' ἀκρίτου τινὰ τιμωρίαν, ἀλλ' εἰς δικαστήριον ἐκάλεσε, καὶ δοκιμαστὰς ἐκάθισε, τοὺς μήτε πρὸς ὀργὴν, μήτε διαβολὴν τὸ δίκαιον κρινοῦντας. ἤδη γὰρ πολλοῖς πολλάκις ἀλόγους αἰτίας ὀργῆς παρισταμένας, [a] καὶ τὸν μὲν ψευδεῖ τινι διαβολῇ πειθόμενον, τὸν δὲ οἰκέτῃ πιστεύοντα ἢ γυναίῳ ἐχθρῷ ὄντι ἡγεῖτο ἀδίκαστον γίγνεσθαι τὸ πρᾶγμα, οὐδ' ἐξ ἐρήμης τοὺς παῖδας εὐθὺς ἀλίσκεσθαι, ἀλλὰ καὶ ὕδωρ ἐγχεῖται, καὶ λόγον ἀποδίδοσθαι, καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι.

Ἐπεὶ τοίνυν ἔξεστι καὶ τὸν μὲν ἐγκαλεῖν μόνον ὁ πατὴρ κύριος, τὸ κρῖναι δὲ εἰ εὔλογα αἰτιᾶται, ὑμεῖς οἱ δικάζοντες. αὐτὸ μὲν ὅ μοι ὀπιφέρει, καὶ [b] ἐφ' ᾧ νῦν ἀγανακτεῖ, μηδέπω σκοπεῖτε· πρότερον δ' ἐκεῖνο ἐξετάσατε, εἰ ἔτι δοτέον ἀποκηρύττειν αὐτῷ ἅπαξ ἀποκηρύξαντι, [c] καὶ χρησαμένῳ τῇ τοιᾷδε τὸ νόμου ἐξουσίᾳ, καὶ ἀποπληρώσαντι τὸν

similem esse sibi ut prius potestatem. Neque enim, Pater, omnibus, neque omnes filios, neque quoties voluerint, abdicare legislator permittit, neque omnibus de caussis. Sed quemadmodum patribus sic irasci permisit, ita etiam filiis, ne injuste hoc patiantur, prospexit. Ac propterea non liberam esse dixit, neque sine judicio poenam, sed ad tribunal eos vocavit, & aestimatores sedere jussit, neque irate, neque calumniose quid justum sit judicaturos. Norat enim multis saepe irrationabiles irae caussas esse, & alium mendaci cuidam calumniae fidem habere, alium servo credere aut mulierculae inimicae. Quare voluit non sine judicio hoc negotium transigi, neque inauditos filios statim damnari, sed aqua illis quoque infunditur, & ratio redditur, & nihil non examinatum relinquitur.

19. Quandoquidem igitur licet; & accusationem solam in potestate habet pater, judicium autem, an cum ratione accuset, vestrum est, judices: ipsum quidem quod mihi objicit, & de quo nunc indignatur, nondum considerate: prius vero illud exquirite, sitne concedendum illi abdicare, qui semel jam abdicavit, & potestate legis usus

a Καὶ] Id adesse etiam in *Fl. J.* & *H.* notat *M. du S.* qui eandem constantiam in duobus versibus sequent. quoque observat. b Ἐφ' ᾧ] Ἐφ' ὃ Ex. *Fl.* At vulgatam Edd. lect. firmat Cod. P. c Καὶ] Deerat in *Ald.* Sed adscriptum margini. In aliis autem Edd. aderat.

98. Καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν καταλείπεσθαι] Ὅρα πῶς δι' ἐνταῦθα λέγων τὸ ἴδιον τῆ ἀπὸ γνώμης σοφισμοῦ ἐπεμφαίνει, καὶ ὅτι πρὸς τὴν σοφιστικὴν τῆς κατηγορίας πρόσασιν ἐσοφισμένην τὴν ἀπολογίαν ποιεῖται, ἀλλὰ νομίμῳ κέχρηται, καὶ πρὸς τὴν ταύτης ἀπάντησιν. *V.*

85. Τὰ τηλικαῦτα ὀργίζεσθαι] Conf. supra T. I. *Prometh.* §. 9. f. ubi sic restituit cum *Solano*, *Hemsterhusius*. Confer & hujus *Abdic.* c. 1. & 3. *J. F. R.*

97. Ὕδωρ ἐγχεῖται] Jubet *Solan.* in marg. conferri infra Δικασ. c. 15. ubi, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει, quod ibid. c. seq. iterum occurrit; sed potius videas T. I. *Piscat.* c. 24. Ibique commentatores tradentes aqua veteres usos ad dimetiendum tempus, ut nos hodie arena. Sed & oratores ad clepsydram dixisse, ne orationem diutius extraherent, & alteri parti etiam spatium ad caussam dicendam concederetur, dictum alio loco ejusdem Dialogi vel proximi. Rursum autem idem occurrit c. 28. *Pisc.* ἔγχει τῷ ἀπολογουμένῳ, aliisque locis c. 24. *Pisc.* indicatis. *J. F. R.*

98. Λόγον ἀποδίδοται] Vide de hac phrasi Cl. *Dukker.* ad Thucyd. III. c. 109. p. 234. Quem admonente Cl. *Hemsterhusio*, consului, vidique eum & λόγον & λόγους διδόναι, dici, probare hoc Luciani aliorumque

usus est, illudque patrium imperium explevit, deinde vero rursus recepit, abdicationemque rescidit. Equidem injustissimum esse tale quid ajo, infinitas sic fieri filiorum poenas, & condemnationes multas, & metum perpetuum, & legem nunc quidem adjuvare iras, paullo post autem solvi, & rursus aeque valere, atque omnino sursum deorsum jura verti, prout quoque tempore videatur patribus. Sed primo quidem aequum est permittere *aliquid*, & in partem indignationis venire, & puniendi potestatem tribuere ei, qui genuit. Cum vero semel consumserit potestatem, cum lege abusus fuerit, cum expleverit iram, deinde post haec receperit, bonum esse contra priorem sententiam persuasus: in his jam necessario manendum, nec transiliendum, neque mutandum consilium, neque judicium retractandum. Utrum enim filius malus, an bonus futurus esset, signo dignosci nullo poterat: ac propterea indignos familia reprobare concessum est iis, qui tum cum ignorarent, aluere.

10. Ubi vero non necessitate quadam, sed libera potestate pro se aliquis quem probavit, recepit; quomodo jam mutare sententiam potest, aut quis legis usus ei reli-

παλριχὴν ταύτῃ δυναστείαν· εἶτ' αὖθις ἀναλαβόντι, καὶ λύσαντι τὴν ἀποκήρυξιν. ἐγὼ μὲν γὰρ ἀδικώτατον εἶναί φημι τὸ τοιοῦτον, ἀπεράντους γενέσθαι καὶ τῶν παίδων τὰς τιμωρίας, καὶ πολλὰς τὰς καταδίκας, καὶ τὸν φόβον ἀΐδιον, καὶ τὸν νόμον ἄρτι μὲν συνοργίζεσθαι, μικρὸν δὲ λύεσθαι, καὶ πάλιν ὁμοίως ἰσχυρὸν εἶναι, καὶ ὅλως, ἄνω καὶ κάτω τρέπεσθαι τὰ δίκαια, πρὸς τὸ δοκεῖν τοῖς πατράσιν. ἀλλὰ τὸ μὲν πρῶτον ἄξιον ἐφιέναι, καὶ ἀγαναχτοῦντι συναγαναχτεῖν, καὶ κύριον τὴν τιμωρίας ποιεῖν τὸν γεγεννηκότα. ἂν δ' ἅπαξ ἀναλώσῃ τὴν ἐξουσίαν, καὶ καταχρήσηται τῷ νόμῳ, καὶ ἐμπλησθῇ τῆς ὀργῆς, εἶτα, μὴ ταῦτα ἀναλάβῃ, χρηστὸν εἶναι μεταπεισθείς, ὅτι τούτων ἀνάγκη μὲν μένειν, καὶ μηκέτι μεταπηδᾶν, μηδὲ μεταβουλεύεσθαι, μηδὲ μεταποιεῖν τὸν κρίσιν. τῷ μὲν γὰρ τὸν γεννηθέντα πονηρὸν ἢ χρηστὸν ἀποβήσεσθαι, οὐδεὶν, οἶμαι, γνώρισμα ἦν. καὶ διὰ τοῦτο τοὺς ἀναξίους τῷ γένους ἀποκηρύττεσθαι συγκεχώρηται, τοῖς [d] ὅτε ἠγνόουν ἀναθρεψαμένοις.

Ὅταν δὲ μὴ κατ' ἀνάγκην, ἀλλ' ὑπ' ἐξουσίας αὐτός τις [e] ὑφ' ἑαυτῷ καὶ δοκιμάσας ἀναλάβῃ, τίς ἔτι μηχανὴ μεταβάλλεσθαι, ἢ τίς ἔτι χρῆσις τῶν λοιπῶν τῷ νό-

[d] Ὅτε] *Pell.* An non melius ὅτι? [e] Ὑφ' ἑαυτοῦ] Sic praeter alias etiam *J. Fl. H. P.*

que testimoniis. Plurali etiam Lucianum uti in Reviviſc. *J. F. R.*

4. Ἐφ' ᾧ] Hoc praeferendum esse alteri lectioni, quae ἐφ' ὃ exhibet, vix probatione indiget, ἀγαναχτεῖν enim, vel ἀνιᾶσθαι ἐπί τινι rectius dici, satis multis ostendit Cl. *Jens.* ad *Nigr.* T. I. c. 7. p. 45. Quamquam & οἰ τινι recte dicitur, ut ibid. probat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

30. Ὅτι] Probarem *Pelleti* conjecturam, sive ab alio ejus libri margini adscriptam; modo aliud verbum adesset, quod sensum illum exhiberet, quem *Erasmi* versio procudit, nimirum: *quos cum educabant, cujusmodi essent futuri, nesciebant.* Ac tum ὅ, τι separatim scriberem; sed nihil est opus; sensus enim vulgatae est satis commodus, ut versio *Gesneriana* indicat. *J. F. R.*

34. Μηχανὴ μεταβάλλεσθαι] Id est: πρὸς τὸ μεταβάλλεσθαι. vel ὡς, ut in *Dial. mort.* Mercur. & Charontis, κηρὸν ὡς ἐπιπλᾶσαι τῷ σκαφιδίῳ τὸν ἀνεψγότα. Amat autem & noster nudos ejusmodi infinitivos. Sic *Clem. Alex.* Strom. L. IV. p. 474. Καὶ μέλι ἐν κοτύλῃ, καὶ ἔλαιον ἀναψῆσασθαι. — i. e. *oleum ad ungendum.* & *Aristoph.* Plut. 556. καλαλείψει μηδὲ ταφῆναι. i. e. πρὸς τὸ ταφῆναι. *non relinquet unde sepeliatur. Long. Past* I. p. 14. f. Τοῦτο καὶ ἔσωσε Δάφνιν, χρήσασθαι καταφορᾶς ὀχήμασι τράγῳ, ubi χρήσασθαι est, *quod* vel *quia utebatur*, adeoque paullo aliter quam apud Nostrum. Sed cum Nostro idem *Longus* I. 18. δῆμος ταύρου τιμωρὸν ὑποδήματα. *Alciphr.* I. Ep. 9. f. ἐπὶ addit, οἱ ἐπὶ τῷ σφετέρῳ κέρδει κεκραιπάκεσιν —— ἐμφορεῖσιν ὑβρεις. Sed elliptice etiam in Novo Foedere persaepe, ut *Evan. Luc.* 2. vers. 3. ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι. At haec tironum gratia. *J. F. R.*

47. Διαλ-

νόμω; φαίη γ' ἂν πρὸς σὲ ὁ νομοθέτης, εἰ πονηρὸς ἦτ' ἦν, καὶ τῷ ἀποκηρυχθῆναι ἄξιος, τί παθὼν ἀνεκάλεις; τί δ' αὖθις ἐπανῆγες εἰς τὴν οἰκίαν; τί δ' ἔλυες τὴν νόμου; ἐλεύθερος γὰρ ἦσθα, καὶ τῷ μὴ ποιεῖν ταῦτα κύριος. ὃ γὰρ δὴ ἐντρυφᾶν σοι δοτέον τοῖς νόμοις, οὐδὲ πρὸς τὰς σὰς μεταβολὰς [a] ἀνάγεσθαι τὰ δικαστήρια, οὐδ' ἄρτι μὲν λύεσθαι, ἄρτι δὲ κυρίους εἶναι τοὺς νόμους, καὶ τοὺς δικαστὰς καθῆσθαι μάρτυρας· μᾶλλον δὲ ὑπηρέτας τῶν σοὶ δοκούντων· ὁτὲ μὲν κολάζοντας, ὁτὲ δὲ [b] διαλλάττοντας, ὁπόταν σοι δοκῇ. ἅπαξ [c] γεγέννηκας, ἅπαξ ἀνατέτροφας, ἅπαξ καὶ τὸ ἀποκηρύττειν ἀντὶ τούτων ἔχεις, [d] καὶ τότε, ἢν δικαίως αὐτὸ ποιεῖν δοκῇς· τὸ δ' ἄπαυστον τοῦτο, καὶ ἀΐδιον, καὶ πολὺ, καὶ ῥᾴδιον, μεῖζον ἤδη τῆς πατρικῆς ἐστιν ἐξουσίας.

Μὴ δῆτα, πρὸς Διός, ὦ ἄνδρες δικασταί, συγχωρήσητε αὐτῷ, ἐκούσιον τιμὼ ἀνάληψιν ποιησαμένῳ, καὶ λύσαντι τὴν γνῶσιν τοῦ πάλαι δικαστηρίου, καὶ ἀχυρώσαντι τὴν ὀργήν, αὖθις ὅτῳ τὴν αὐτῷ τιμωρίαν ἀναλαβεῖν, καὶ ὅτῳ τὴν ἐξουσίαν τὴν πατρικὴν ἀνατρέχειν, ἧς ἔξωρος ἤδη, καὶ ἔωλος ἡ προθεσμία, καὶ μόνῳ τούτῳ ἄχυρος, καὶ [e] προδεδαπανημένη. ὁρᾶτε γὰρ πού που καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις δικαστής est? Dixerit enim ad te legislator: *Si malus hic fuit & abdicari dignus, quid tibi in mentem venit ut revocares; quid rursus reduxisti in domum? quid legem rescidisti? liber enim eras, integrum tibi erat hoc non facere. Neque enim concedendum tibi est, ut ad animi tui lubidinem utaris legibus, neque ad tuas inconstantias circumagas judicia; neque ut nunc abrogentur, nunc valeant leges; & judices sedeant testes, vel ministri potius, eorum, quae tibi placent, nunc punientes, nunc reconciliantes, prout tibi visum fuerit. Semel genuisti, aluisti semel, semel etiam abdicandi pro his potestatem habes, idque tum, si juste illud videaris facere. Illud autem indesinenter facere & perpetuo, & saepe, & temere, majus jam est potestate patria.*

11. Nolite sane, obsecro, judices, concedere illi, postquam sponte receptionem fecit, & superioris judicii cognitionem reddidit irritam, & iram suam retractavit, ut ad eandem rursus poenam me revocet, ad patriam potestatem recurrat, cujus jam tempus illi praeteriit, & olim dies elapsus est, quaeque illo solo *actu* vim suam amisit & consumta est. Videtis quodam modo

a Ἀνάγεσθαι] Σκυλάγεσθαι marg. *A1*. *b* Διαλλάττοντας] Sic quoque habere *Fl. H.* & *S.* notat *Solanus*. Habent & *J. P. Fr.* nec dubito quin reliquae. *c* Γεγέννηκας] Recte hic *P. S.* Γεγενήκας *J. Ald. H. Fl.* *d* Τότε] Hanc esse constantem lectionem observat *M duS*. *e* Προδεδαπανημένη] Sic dedi ex marg. *A1W*. Προσδεδαπ. enim Edd. priores.

47. Διαλλάττοντας] Cum nihil variant Edd. quid opus est hoc addere? Nam silentium ibi satis loquitur. i. e. ubi nihil notamus, id indicio est, eas convenire. Verum solet *Solanus* noster sic observare consensum, quando suspicatur aliter posse legi; an igitur, quia id olim vertebatur *absolventes*, aliud verbum maluit? quum διαλάττειν *permutare*, & *conciliare* significet? verum cum status permutationem notet, dices etiam immunitatem a poena significare, ubi poenae opponitur. At qui status permutationem subit, ille διαλλάττει, ille mutat conditionem; adeoque ibi forsan difficultatem vidit *Soulius* noster, quum Lucianus hic transitive uti hoc verbo videatur, si pro *absolvere aliquem* usus est, id quod sententiae adprime conveniret, meliusque responderet praemisso λύεσθαι τοὺς νόμους; nam si *reconciliare* significet, in eo dicas non esse legum dissolutionem. supra quidem *differre* significat, T. I. *Prometh.* c. 1. p. 25. Ubi vid. notam *Lamberti Bos.* Immo plurimum *conciliare* notat, vid. *Thucyd.* VI. c. 47. *Aristoph.* Vesp. 1385. & alibi frequenter hoc significatu apud utrumque: quare & hic sic accipere licebit, cum Cl. *Gesnero*, eoque magis, quod non respiciatur ad omnem legum dissolutionem, sed ad hunc abdicationis casum, ac διαλλαγήν, reconciliationem cum filio, ut ipse indicat cap. sequente. Cumque illa διαλλαγὴ aboleat pristinum abdicationis decretum, recte quoque sic respondet τῷ λύειν τοὺς νόμους, dissolvit enim quod ante statutum erat. Interim & *liberare*, *absolvere*, non esset incongruum; nam sic mox c. 14. τῶν ὅτῳ δικῶν, ἀπηλ-

do in aliis etiam judiciis, ut a judicibus sortitione lectis, si quis injustum factum putet judicium, permittat lex ad aliud provocare & abire tribunal: sin aliqui ultro de judicibus convenerint, & delectis a se permiserint arbitrium, non jam *permittat*. Quibus enim initio licebat non stare, hos si quis sua sponte legerit, justum est, eorum illum cognitione contentum esse. Ita sane tu etiam, quem licebat non iterum recipere, si indignus genere tuo videbatur; hunc si, bonum arbitratus esse, denuo recepisti, non jam poteris abdicare. Non enim dignum esse, qui ista denuo a te patiatur, tu ipse testatus, & bonum jam esse confessus es. Quare receptionem poenitentiae non jam subjectam, ratam conciliationem esse convenit, post multum adeo judicium, & duo tribunalia, unum prius illud, quo me ejecisti, alterum tuum ipsius, cum mutato consilio irritum *prius illud* fecisti. Cum priora decreta rescindis, firmas quae post ea deliberasti. Mane ergo in ultimis, tuere judicium tuum: patrem te esse oportet; ita enim ipsi tibi placuit, hoc probasti, hoc sanxisti.

12. Equidem neque, si non natura essem filius, sed adoptatum me abdicare velles, licere tibi putarem. Quod enim omnino non facere licebat, illud, ubi semel

τηρίοις, ὡς ἀπὸ μὲν τοῦ κλήρου λαχόντων δικαστῶν, ἤν τις ἄδικον οἴηται γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, δίδωσιν ὁ νόμος ἐς ἕτερον ἐφεῖναι δικαστήριον. ἢν δέ τινες ἑκόντες αὐτοὶ συνθῶνται δικαστὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψωσι διαιτᾶν, οὐκ ἔτι. οἷς μὲν ἐξῆν μηδὲ τὴν ἀρχὴν ἐμμένειν, εἰ τούτου τις αὐθαίρετος εἵλετο, στέργειν δεῖ δικαίους τοῖς ἐγνωσμένοις. ἅτε δὴ καὶ σὺ, ὃν ἐξῆν μηκέτ' ἀναλαμβάνειν, εἰ μὴ ἄν ἄξιος ἐδόκει τοῦ γένους, τοῦτον εἰ χρηστὸν ἡγησάμενος εἶναι πάλιν ἀνείληφας, οὐκ ἔτ' ἀποκηρύττειν ἔξεις. ὅτι γὰρ οὐκ ἄξιος αὖθις παθεῖν ταῦτα, ὑπ' αὐτοῦ σοῦ μεμαρτύρηται, καὶ χρηστὸς ἤδη ἀνωμολόγηται. ἀμέλανόητον οὖν τὴν ἀνάληψιν, καὶ τὴν ἀλλαγὴν βέβαιον εἶναι προσήκει, μὴ κρίσιν οὕτω πολλὴν, καὶ δύο δικαστήρια, ἓν μὲν τὸ πρῶτον, ἐφ' ᾧ ἀφῆκά σε, δεύτερον δὲ τὸ σὸν, ὅτε μεθεβουλεύσω, καὶ ἀνάστατον ἐποίησας· τὰ πρότερον ἐγνωσμένα λύσας, βεβαιοῖς τὰ μετ' ἐκεῖνα βεβουλευμένα. μένε τοίνυν ὅπερ τοῦ τελευταίων, καὶ φύλαττε τὴν σαυτοῦ κρίσιν· πατέρα σε εἶναι δεῖ. τοῦτο γὰρ ἔδοξέ σοι, τοῦτ' ἐδοκίμασας, τοῦτ' ἐκύρωσας.

Ἐγὼ μὲν οὐδ' εἰ μὴ φύσει σοῦ ἦν, θέμενος δὲ, ἀποκηρύττειν ἤθελες, ἐξεῖναί ἄν σοι ᾠόμην. ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν δυνατὸν

f Τούτους] Ita *Ald. F. H. Fl. P.* Τούτοις P. *g* Ἀνείληφας] Ἀνήλειφας male *F. Ald. Fl. H. B2.* Correxit *S. h* Παρῆτήσω] Sic bene *F. Ald. P. H.* Παραιτήσω male *Fl. i* Μὴ] Deerat in Edd. Excepta *F.* Addidit etiam marg. *A1W.*

ἀπαλλαγμένος, *tantis malis solutus* significat. Pro *effugere*, *praeterire*, media forma *Aretaens Cappadox* L. I. Περὶ θεραπείας ὀξέων παθῶν. c. 10. fin. Εἰ γάρ τινες καὶ ψυχροῦ διηλλάξαντο τὸ κίνδυνον. Et ne credas forsan ibi διήλλαξαν, *transilierunt*, legendum, in Edit. Oxon. additus est *Xenoph.* 517. B. Διαλλάξας Μακεδονίαν. *Praeteriens, transiens Macedoniam.* *F.F.R.*

61. Προδιδαπανομένη] Non haesitavi hoc recipere ex una collatione in marg. *Aldinae Wesselinganae*, quum Edd. minus apte haberent προσδιδαπ. Hoc enim sensum postulare, pristinus jam sensit interpres, vertens, *ante consumpta.* Sensit idem Cl. *Gesn.* ut ex ejus versione adparet: & licet προσδιδ. quoque eo trahi possit; alterum tamen melius esse diffitebitur nemo; quin si prior lectio retinenda foret, ἴσως προσδιδαπανομένη potius dicendum fuisset. *F.F.R.*

73. Ἀνείληφας] Perperam in omnibus ante *S.* legebatur ἀνήλειφας. *M. du S.*

87. Ἐγὼ μέ] Deest alterum σε ante ἀποκηρ. aut pro θέμενος, legendum θέμενον. *M. du S.*

89. Ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν] Excidisse videtur negatio, ὃ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ ποιεῖν κ. τ. λ. Sic jam vertit *Erasmus.* Sic, sententia postulante, & nos dedimus. *J.M.G.*

Ibid. Τὴν ἀρχὴν] Hic significari *initio*, certum est; quare vides non ubique valere: *omnino*, *prae cipue.* Confer quae dicta ad I. *Ver. Hist.* §. 4. *F.F.R.*

ibid. Μὴ ποιεῖν] Omissa negatio μὴ in vulgatis sensum funditus sustulerat: restituimus itaque ex Ed. *Junt.* in qua sola reperitur. *M. du S.*

τὸν ἦν, τοῦτ' ἄδικον λύειν ἅπαξ γενόμενον. ὁ δὲ τῇ φύσει, καὶ αὖθις προαιρέσει τῇ γνώμῃ ἐσπεποιημένον, πῶς εὔλογον [a] αὖ ἀποθεῖσθαι, καὶ πολλάκις τὴν μιᾶς οἰκειότητος ἀποστερεῖν; εἰδ' οἰκέτης ὢν ἐτύγχανον, καὶ τὸ μὲν πρῶτον πονηρὸν οἰόμενος, ἐπέδησας, μεταπεισθεὶς δὲ ὡς ἀδίκως ἠδίκεις, ἐλεύθερον ἀφῆκας εἶναι, ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; ἀδαμῶς. τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν. ὑπὲρ μὲν οὖν τοῦ μηκέτ' ἐξεῖναι [b] τούτῳ ἀποκηρύττειν, ὃν ἅπαξ ἀποκηρύξας, ἐκὼν ἀνέλαβεν, ἔτι πολλὰ εἰπεῖν ἔχων, ὅμως παύσομαι.

Σκέψασθε δὲ ἤδη [c] οἷον ὄντα καὶ ἀποκηρύττει με· καὶ ἀδέπω τοῦτό φημι, ὡς τότε μὲν ἰδιώτην, νῦν δ' ἰατρόν. οὐδὲν γὰρ ἂν πρὸς τοῦτο ἡ τέχνη συναγωνίσαιτο, οὐδ' ὅτι τότε μὲν νέον, νῦν δὲ ἤδη καὶ προβεβηκότα, καὶ τὸ πιστὸν τοῦ μηδὲν ἀδικῆσαι ἂν ὡδὶ τὴν ἡλικίας ἔχοντα· μικρὸν γὰρ ἴσως καὶ τοῦτο. ἀλλὰ τότε μὲν, εἰ καὶ μηδὲν ἠδικημένος ὡς ἂν ἔγωγε φαίην, ἀλλ' οὐδ' εὖ πεπονθὼς, πᾶσης ἐστέρητο τῆς οἰκίας· νῦν δὲ σωτῆρα ἔναγχος,

90 factum, dissolvere iniquum est. Illum autem qui natura, deinde rursus voluntate & sententia tua *in domum* adscitus est, quomodo rationabile est rursus expellere, & uno familiae jure privare saepius? Si vero servus fuissem, tuque primo, malum me 95 putans, vinxisses; ac deinde mutata persuasione arbitratus, nihil me injustum egisse, liberum dimisisses; numquid tibi aliquando irato liceret in similem me servitutem retrahere? Minime. Haec talia enim 1 firma & perpetuo rata esse leges jubent. De eo igitur, quod non liceat isti abdicare, quem semel a se abdicatum sponte receperit, licet multa adhuc quae dicam superfint, 5 tamen desinam.

13. Videte autem nunc, qualem me hominem abdicatum eat: Et nondum hoc dico, tum imperitum, jam vero medicum; nihil enim ad hanc rem ars juverit: neque, 10 tum juvenem, nunc autem jam provectum, qui ab ipsa jam aetate argumentum habeam, injuriam me non *temere* facere: parvum enim fortasse hoc etiam fuerit. Verum illo tempore, licet injuria nulla laesus, ut ego possem dicere, tamen nec au- 15 ctus beneficio, domo me excluſit: jam ve-

[a] Αὖ] Πάλιν marg. *A1W*. [b] Τούτῳ] Τοῦτον L. Nil mutant Edd. [c] Οἷον ὄντα] Ὄν τινα L. & marg. *A1W*.

92. Αὖ] Illud πάλιν, quod margo *Aldinae primae Wesselinganae* habet, glossema potius, quam varians lectio est. Nisi tamen indicare voluerit, utrumque adverbium simul in quodam Codice legi; quod si verum foret, velim id apertius indicasset ille qui collationem hanc adlevit; ac tum non improbarem; solet enim πάλιν αὖ conjungi, aeque ac apud Latinos: *reverti rursus*, vel *iterum reverti*, quod ex *Terent.* aliisque nimis notum. Adeoque cum librarii minus periti geminatam particulam offenderent, facile fieri potuit, ut unam tamquam superfluam, ejicerent. Etsi *Devarius* de particulis, αὖθις αὖ geminatum bis ex *Demosthene* proferens, id pro pleonasmo habere non vult; sed *contra*, *rursum* significare contendit contra *Budaeum*; est tamen, ubi alterutra sine sensus detrimento abesse queat, ut hic. Et an αὖθις non πλεοναζει apud *Aristoph.* Plut. 860. τὸ ἰσόμολον τυφλὸν Πάλιν αὖθις. Veluti & apud *Homer.* saepissime, ut Il. B. 276. Οὐ γὰρ μοι πάλιν αὖθις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ. quod posterius vel Lexica notarunt; ego numerum tantum adjungo; sed & addo Il. E. 257. *J.F.R.*

97. Ἆρ' ἄν σοι πρὸς καιρὸν ὀργισθέντι, αὖθις ἐξὴν ἐς τὴν ὁμοίαν δουλείαν ἐπανάγειν; ἀδαμῶς· τὰ γὰρ τοιαῦτα βέβαια καὶ ἀεὶ πάντος κύρια ὑπάρχειν οἱ νόμοι ἀξιοῦσιν] Tale forte fuit Graecorum jus; sed in eo jus Romanum a Graeco differt. Nam actio ingrati competebat Patrono adversus libertum ingratum, qui si causa cadebat, retrahebatur ad servitutem per sententiam judicis. Lege *Divus* ff. de jure patronatus, & Lege *Qui manumittitur* 12. Cod. de operis libertorum, & Lege *Si manumissus* 2. & Lege Liberti 3. & Leg. *Libertinae* 4. Cod. de Libertis & eorum liberis. *J.P.a G.*

15. Ἔναγχος] Jubet *Solan.* in marg. conferri princ. c. 2. hujus *Abdicati*, item finem ejusdem; sed ibi per χθὲς & πρώην effertur τὸ ἔναγχος; neque magni est momenti, alioquin & loca alia ostenderem, ubi ἔναγχος, quod Noster amat, occurrit, ut princ. *Zeux.* & alibi. *J.F.R.*

18. Τοῖς τοιούτοις ἰσθὺς ἀμωσεῖσθαι τὴν θεραπείας ἐκείνης, ἀδ'

vero ſervatorem recens & bene de ſe meritum, quo quid fieri poſſit ingratius? ſervatum mea opera, tali ſuperato periculo, talem ſtatim mercedem perſolvere: nec ulla curationis illius ratione habita, ſtatim obliviſci, & in ſolitudinem ejicere eum, qui jure meminiſſe poterat, quam injuſte ejectus fuerit, ſed idem non ſolum memoriam injuriae non adhibuit, verum ſalutem praeſtitit & ſanitatem.

χὴ εὐεργέτῃ γεγενημμένον, ἔ τί γένοιτ' ἂν ἀχαριςότερον, σωθέντα δι' ἐμὲ, χὴ τηλικοῦτον κίνδυνον ἀπεφευγότα, τοῖς τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τ θεραπείας ἐκείνης ὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα, ἀλλ' οὕτω ῥᾳδίως ὀπιλελῆσθαι, χὴ ὅπι τ ἐρημίαν ἐλαύνειν, τ [d] ἐφηθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο, [e] μὴ μόνον [f] δ' ὐ μνησικακήσαντα, ἀλλὰ χὴ σώσαντα, χὴ σωφρονεῖν πεποιηκότα;

14. Neque enim parvum eſt, Judices, neque quotidianum beneficium, quo affeci illum, qui talibus nunc *poenis* me dignum cenſet. Sed etſi forte iſte ignoret quae tum acta ſunt; at vos noſtis, qualia agentem illum & patientem, & quomodo affectum, ego illum receperim, deſperantibus reliquis medicis, familiaribus autem fugientibus, ac ne prope quidem accedere auſis, ac talem reddiderim, qui etiam accuſare poſſit, & de legibus diſputare. Potius *hoc dicam*, vides, pater, tui *ſtatus* ſpecimen. Talis fere cum eſſes, qualis nunc mater eſt, ad priſtinam te mentem revocavi. Non igitur juſtum eſt eam mihi pro illis mercedem tribui, teque adverſus

Οὐ γὰ μικρὸν, ὦ ἄνδρες δικαταὶ, ὐδὲ τὸ τυχὸν εὖ πεποιηκὼς αὐτὸν, ὅμως τ τοιούτων νῦν ἀξιοῦμαι. ἀλλ' εἰ χὴ ὅτῳ ἀγνοεῖ τὰ τότε, πάντες ὑμεῖς ἴστε οἷα πεισθέντα αὐτὸν, χὴ πάσχοντα, χὴ ὅπως διακείμενον, ἐγὼ διελαβὼν, τῶν μὲν ἄλλων ἰατρῶν ἀπεγνωκότων, τ δ' οἰκείων φευγόντων, χὴ μηδὲ πλησίον προσιέναι τολμώντων, τοιοῦτον ἀπέφηνα, ὡς χὴ καλῆγορεῖν δύνασθαι, χὴ περὶ τῶν νόμων διαλέγεσθαι. μᾶλλον δὲ ὁρᾷς, ὦ πάτερ, τὸ παράδειγμα, τοιοῦτον ὄντα σε παρ' ὀλίγον, οἷα νῦν ἡ γυνή ἐςι, πρὸς τ ἀρχαίαν φρόνησιν ἐπανήγαγον. ἔ δίκαιον ἦν τοιαύτῃ μοι γενέσθαι ἀντ' ἐκείνων τ ἀμοιβὴν, ὐδὲ κατ' ἐμοῦ σε μόνον σωφρο-

d Ἐφηθέντ'] Sic *Ald. F. H. Fl. S.* & Ex. Ἐφηθέντα P. *e* Μὴ] Abeſt a *Fl.* Ceterae habent. *f* Δ' ὐ] Δὲ ὐ marg. *Alw. g* Μοι] Μὴ *F.* male. Μοι *Ald. Fl. H. P.* &c.

ὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα] Diſtinguè verba hoc modo: *Τοιούτοις εὐθὺς ἀμείβεσθαι, τ θεραπείας ἐκείνης ὐδ' ἕνα λόγον ἔχοντα.* Paullo poſt: *ἐλαύνειν τ ἐφηθέντα* &c. verto, *ut abigat eum qui jure poſſit latari eo quod injuria fuerat ejectus.* *L. Bos.*

21. Ἐλαύνειν, τ ἐφηθέντ' ἂν δικαίως, ἐφ' οἷς ἀδίκως ἐξεβέβλητο] Non video quo pacto haec ita potuerint verti: — *ut abigat eum, qui jure ſit obſecutus, quum praeter jus ejiceretur.* Ex hac verſione nequaquam patet Luciani mens, quae haec eſt: *ut abigat eum, qui jure poſſit laetari eo quod injuria fuerat ejectus.* *H. V.*

Ibid. Τὸν ἐφηθέντ'] Ἐφηθέντ' habent, quod ſciam, omnes: certe non vidi adnotatam varietatem. Interpretatus eſt *Eraſmus, qui jure ſit obſecutus:* neque mutant poſteriores, niſi quod video Cl. *Soulio* placuiſſe, *qui juri ſit obſecutus*, quaſi legi vellet pro *δικαίως δικαίοις.* Ego vero; quem locum hic obtinere potuerit *ἐφηθέντα*, plane non video; cum vis ejus verbi ad obſequium inviti, triſtis, queruli, pertinere non poſſit. Quomodo quaeſo *δικαίως delectari* poteſt, abdicatus, ut ſibi videtur, injuſte? Neque enim de martyre vel confeſſore Chriſtiano ſermo eſt, qui gaudeat ſibi contigiſſe ut patiatur aliquid &c. Multo minus *δικαίοις* locum habet, cum, injuſtam fuiſſe priorem quoque abdicationem, ponat filius. Verbo, locus planiſſime corruptus, nec vero ſanabilis difficulter, ſi & contextum orationis in conſilium adhibeas, & cogites ſaeculo (ut vocat *Bernardus* in erudita illa tabula) *Leonis Iſaurici*, h. e. octavo Chriſtiano, figuras literarum ε & μ itemque φ & ν miſceri non difficulter potuiſſe. Legendum omnino videtur, *τ μηθέντ' ἂν δικαίως*· ſic optime connexa & Lucianice devincta erit oratio, quod ex interpretatione noſtra intelligitur: nec dubito, addicturos eſſe, ſi exſtent & excutiantur, majores ſaeculo Iſaurici Codices. *J. M. G.*

φρονεῖν. ὅτι γὰρ μὴ μικρὰ ὑπ' ἐμοῦ εὐηργέτησαι, καὶ ἀπ' αὐτῶν ὧν ἐγκαλεῖς, δῆλόν ἐστιν. ὃν γάρ, ὡς ἐν ἐσχάτοις ὄσαν τὴν γυναῖκα, καὶ παμπονήρως ἔχουσαν, οὐκ ἰώμενον, μισεῖς, πῶς ἂ πολὺ μᾶλλον, ὅτι σε τῶν ὁμοίων ἀπήλλαξα, ὑφαγαπᾷς, καὶ χάριν ὁμολογεῖς, τί οὕτω δεινῶν ἀπηλλαγμένος; σὺ δέ, ὅστις ἀγνωμονέστατον, σωφρονήσας, εὐθὺς ἐς δικαστήριον ἄγεις, καὶ σεσωσμένον κολάζεις, καὶ ὅτι τὸ ἀρχαῖον ἐκεῖνο μῖσος ἀνατρέχεις, καὶ τὸν αὐτὸν ἀναγιγνώσκεις νόμον. καλὸν γὰρ τὴν μισθὸν ἀποδίδως τῇ τέχνῃ, καὶ ἀξίας ἀμοιβὰς τῶν φαρμάκων, ὅτι τὸν ἰατρὸν ὑγιαίνων μόνον.

me solum sapere. Minime enim parvum tibi beneficium a me tributum esse, ex ipsa tua accusatione manifestum est. Quem enim odio jam habes, qui non sanem uxorem tuam cum extremis conflictantem malis, & pessime omnino habentem, cur non multo potius vehementer amas, quod similibus te liberavi, & gratiam habes tantis malis solutus? Tu vero, quod ingratissimum, recepta mente statim trahis ad tribunal, & servatus punis, & ad antiquum illud odium recurris, & legem eandem legis. Praeclaram igitur arti mercedem exsolvis, & digna medicamentorum praemia, qui contra solum medicum sapias.

Ὑμεῖς δέ, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν εὐεργέτην τούτῳ κολάζειν ὑπερέφελε, καὶ τὸν σώσαντα ἐξελαύνειν, καὶ τὸν σωφρονίσαντα μισεῖν, καὶ τὸν ἀναστήσαντα τιμωρεῖσθε. οὐκ, ἤν γε τὰ δίκαια ποιῆτε. καὶ γὰρ εἰ τὰ μέγιστα νῦν ἁμαρτάνων ἐτύγχανον, ἦν μοί τις ἀμικρὰ προοφειλομένη χάρις, ἐς ἣν ἀποβλέποντα τοῦτον, καὶ ἧς μεμνημένον, καλῶς εἶχε, τὰ μὲν παρόντων καταφρονεῖν, διὰ ἐκεῖνα δὲ πρόχειρον τὴν συγγνώμην ἔχειν· καὶ μάλιστα εἰ τηλικαύτη τις ἡ εὐεργεσία τυγχάνοι, ὡς πάντα ὑφαιρεῖσθαι τὰ μὴ ταῦτα. ὅστις οἶμαι καμοὶ πρὸς τοῦτον ὑπάρχειν, ὃν ἔσωσα, καὶ ὃς τοῦ βίου παντὸς χρεώστης ἐστί μοι, καὶ ᾧ τὸ εἶναι, καὶ τὸ σωφρονεῖν, καὶ τὸ συνιέναι

15. Vos autem, Judices, huic permittetis punire bene de se meritum, servatorem expellere, sanae mentis restitutorem odisse, afficere supplicio, qui *jacentem* erexit? Minime, si quidem juste agatis. Etenim si maxima nunc peccata commisissem; ante debebatur mihi gratia non parva, ad quam iste respiciens, cujus recordatus, jure meritoque praesentia contemneret, in promtu propter ista haberet veniam: maxime vero, si tale tantumque sit beneficium, ut longe ea quae post facta sunt, superet. Quod quidem apud istum mihi ita se habere arbitror, quem servaverim, qui vitam mihi ipsam debeat, cui quod est, quod sapit, quod intelligit,

prae-

a Ὃν] Ὅς Ex. Fl. Ὃν P. cum Edd. b Σωφρονίσαντα] Ita restitui ex Cod. L. Σωφρονήσαντα enim vulgo Edd. c Τυγχάνοι] Sic restitutum ex P. & L. Τυγχάνει Edd. priores. d Ὅς] Deest in Fl.

65. Τυγχάνοι] P. & L. In reliquis τυγχάνει. M. dus S
73. Μεῖζον — εὐεργησίαν] Admisissem lectionem marginis *Aldinae* μείζω, quia sic melius cum εὐεργησίαν in genere fem. convenit; sed quia etiam suspicabitur aliquis μεῖζον' cum apostropho pro μείζονα posse legi, lectoris arbitrio rem permittere malui, etsi scio, alibi ut indeclinabile quoque occurrere μείζω, unde quis conjiciat etiam μεῖζον sic usurpari, sed hoc non satisfacit. De μείζω *Mercerus* ad Aristaen. epist. I. 7. ubi ἑτέρα πολλῷ βελτίω — ἄγρα legitur, ait: „ βελτίω nolui mutare, quia consensum video per„ petuum in omnibus his vocibus, ut eas non infle„ ctat, quamvis contra Grammaticos canones. In„ fra Ep. XII. τῷ βελτίῳ βίου. XI. Καλλίαν. XIV. „ μείζω". Quod ut ibi propter consensum certe mutare nolim, ita tamen μεῖζον quoque ut invariabile in omni genere accipiendum, non sequitur; sed apostropho adjuvandum arbitror, si quid mutandum; verum potest neutrum genus esse, intellecto τι, vel χρῆμα, quod supra non semel habuimus in aliis adjectivis; ita ut & hic significet: '*hoc beneficentiam tuam in majus quid evecturum puto*, vel *majus quid redditurum*. *J.F.R.*
91. Εἰκοστῇ τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ] In abdicato, filius ostendit, se patri assedisse dies noctesque, & omnia momenta observasse ejus valetudini serviendi; sed verba foedissima menda sunt inquinata: πόσα γὰρ οἰκοῦσ παθεῖν με; πόσα καμεῖν παρόντα; ὑπερτεθῦντα, καιρο-

φυ-

præſtiterim, idque eo maxime tempore, cum reliqui omnes ſpem abjeciſſent, ſeque impares morbo faſſi eſſent.

16. Illa enim re augeri beneficium meum exiſtimo, quod neque filius eo tempore, neque neceſſariam habens curationis cauſſam, ſed in libertate conſtitutus, alienus, naturali neceſſitudine ſolutus, tamen non neglexi *patrem*; ſed ſponte, invocatus, meo ipſius inſtinctu veni, opem tuli, aſſiduus fui, ſanavi, excitavi, patrem ſervavi meum, cauſſam de abdicatione dixi, iram *illius* mea benevolentia ſedavi, legem diſſolvi pietate, magnoque beneficio reditum in familiam redemi, atque ancipiti adeo tempore oſtendi meam in patrem fidem, & una cum arte me ipſum *quaſi* adoptavi, germanumque me filium difficili tempore oſtendi. Quae enim ſubiiſſe me putatis? quantum laboraſſe praeſentem, miniſtrantem, tempora obſervantem omnia, cum nunc viribus ſummis morbi concederem, nunc remittenti aliquantum malo, artem opponerem. Eſt vero omnium in Medicina hoc periculoſiſſimum, curare tales, & ad ita conſtitutos accedere. Saepe enim in proximos quosque rabiem, efferveſcente morbo emittunt. Ego tamen ad nihil horum vel patientiam amiſi, vel deſpon-

70 παρέχημαι, καὶ μάλιστα ὅτε οἱ ἄλλοι πάντες ἤδη ἀπεγνώκεσαν, καὶ ἦπιος εἶναι ὁμολόγουν ἡ νόσος.

Τοῦτο γὰρ [e] μεῖζον οἶμαι ποιεῖν τῷ ἐμὴν εὐεργεσίαν, ὡς ὅτε υἱὸς ὢν τότε, ὅτε ἀναγ- 75 καία ἡ θεραπείας ἔχων αἰτίαν, ἀλλ' ἐλεύθερος καθεστὼς, καὶ ἀλλότριος ἡ φυσικῆς αἰτίας ἀφειμένος, ὅμως [f] ὁ πρεῖον, ἀλλ' ἐθελοντὴς, ἄκλητος, αὐτεπάγγελος, ἦκον, ἐβοήθησα, προσελιπάρησα, ἰασάμην, ἀνέστησα, καὶ τ πατέρα [g] ἐμαυτῦ διεφύλαξα, καὶ ὑπὲρ ἡ ἀποκηρύξεως ἀπελογησάμην, καὶ τῇ εὐνοίᾳ τ ὀργὴν ἔπαυσα, καὶ τ νόμον ἔλυσα τῇ φιλοστοργίᾳ, καὶ μεγάλης εὐεργεσίας τ ἐς τὸ γένος ἐπάνοδον ἐπριάμην, καὶ ἐν ὅτῳ [h] ὀπισφαλεῖ καιρῷ τ πρὸς τ πατέρα πίστιν ἐπεδειξάμην, καὶ μὴ ἡ τέχνης ἐμαυτὸν εἰσεποίησα, καὶ γνήσιος υἱὸς ἐν τοῖς δεινοῖς ἀνεφάνην. πόσα γὰρ οἶσθε παθεῖν με, πόσα καμεῖν, παρόντα, ὑπηρετοῦντα, καιροφυλακτοῦντα· νῦν μὲν, εἴκοντα τῇ τοῦ [h] πάθους ἀκμῇ· νῦν δὲ, τ τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ; ἔστι δὲ τ ὄντων ἁπάντων τούτων ἐν τῇ ἰατρικῇ τὸ ὀπισφαλέστατον, τοὺς τοιούτους ἰᾶσθαι, καὶ πλησιάζειν ὅτῳ ἀφηκιωμένοις. ἐς γὰρ τοὺς πλησίον πολλάκις ἀφιᾶσι τ λύτταν, ὀπτίζεσαντες τοῦ πάθους. καὶ ὅμως πρὸς οὐδὲν τούτων ἀπώκνησα, οὐδ' ἀπεδειλία-

[e] Μεῖζον] Sic *J. Fl. P.* Μειζῶ marg. *AIW.* [f] Οὐ] Οὗ male *J.* [g] Ἐμαυτοῦ] Ἐμαυτῷ marg. *AIW.* [h] Πάθους] Sic recte Cod. L. Πατρὸς Edd. omnes & cett. Codd. male.

φυλακτοῦντα; νῦν μὲ εἴκοντα τῇ τοῦ πατρὸς ἀκμῇ. νῦν δὲ τὴν τέχνην ἐπάγοντα, πρὸς ὀλίγον ἐνδιδόντος τοῦ κακοῦ. Benedicti verſio: *Quam multa me feciſſe arbitramini, quantum & exhauſiſſe laborum? dum aſſideo, dum obſequor, dum opportunitatem obſervo, nunc cedens patris vehementiae, nunc artem admovens, morbo paullatim inclinante.* Hem, quid audio? πατρὸς ἀκμὴν eſt patris vehementia? Nil poterat abſurdius. πατρὸς ἀκμὴν Graecis eſſet patris vigor, cum in ipſo flore virium & aetatis eſt. Verti haec non poſſunt, quia nihil Graecis ſignificant. Legendum eſt εἴκοντα τῇ τοῦ πάθους ἀκμῇ. *Cedens morbi vehementiae.* ἀκμὴ τοῦ πάθους, eſt cum morbus eſt vehementiſſimus, ut nulla patiatur remedia, cui opponitur ἐνδιδόντος κακοῦ, cum remiſſius eſt malum, cum inclinat nonnihil morbus. Uſus eſt Lucianus proprio medicorum verbo, ſic apud Galenum ἡ τοῦ παροξυσμοῦ ἀκμὴ, eſt cum maxime ſaevit febris, vide eundem in comment. in *Hippocratis* Prognoſt. ubi docet quae ſit ἀρχὴ τοῦ πάθους, ſeu νοσήματος initium morbi, ἀνάβασις, incrementum, ἀκμὴ, cum eſt vehementiſſimus, & παρακμὴ cum inclinat, & minuitur. *J.G.G.*

Ibid. Πάθους] Emendationem Cl. *Graevii* certiſſimam nunc etiam auctoritate L. Codicis firmatam, ſecuti ſumus. Vide etiam *Plut.* 806. f. *M. du S.*

93. Τούτων] Videtur legendum τοῦτο. Sic certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

λίασα. συνὼν δὲ καὶ πάντα τρόπον ἀντεξεταζόμῳ τῇ νόσῳ, τὸ τελευταῖον ἐκράτησα τῷ φαρμάκῳ.

Μὴ γὰρ τοῦτ' ἀκούσας εὐθέως ὑπολάβῃ τις, ποῖ δὲ ἡ πόσος ὁ κάματος ἐγχέαι φάρμακον; πολλὰ γὰρ πρὸ τούτου γενέσθαι δεῖ, καὶ προοδοποιῆσαι τῇ πόσει, καὶ προπαρασκευάσαι ῥᾴδιον ἐς ἴασιν τὸ σῶμα, καὶ τὴν ἁπάσης ἕξεως φροντίσαι, κενοῦντα, καὶ ἐγχαίνοντα, καὶ οἷς χρὴ τρέφοντα, καὶ κινοῦντα ἐς ὅσον χρήσιμον, καὶ ὕπνους ὑπνοῦντα, καὶ ἠρεμίας μηχανώμενον, ἃ ἄρα οἱ μὲν ἄλλο τι νοσοῦντες, ῥᾳδίως πειθοῖεν ἄν· οἱ μεμηνότες δὲ, ἀφ' ἧς τὴν ἐλευθερίαν τοῦ νοῦ, δυσάγωγοι, καὶ δυσηνιόχητοι, καὶ τῷ ἰατρῷ ὑποσφαλεῖς, καὶ τῇ θεραπείᾳ δυσκαταγώνιστοι. ὅταν [b] γοῦν πολλάκις [c] ποιήσωμεν, ἤδη πλησίον γενέσθαι τοῦ τέλους, καὶ ἐλπίσωμεν, ἐμπεσόν τι μικρὸν ἁμάρτημα, ἐπακμάσαντος τοῦ πάθους, ἅπαντα ῥᾳδίως ἐκεῖνα [d] ἀνέτρεψε, καὶ ἀνεπόδισε τὴν θεραπείαν, καὶ τὴν τέχνην διέσφηλε.

Τὸν οὖν ταῦτα πάντ' ὑπομεμενηκότα, καὶ οὕτω χαλεπῷ νοσήματι προσπαλαίσαντα,

di animum. Sed congrediens & omni modo contra morbum decertans, medicamento tandem illum expugnavi.

17. Noli enim, si quis ista audis, statim putare, *Qualis aut quantus labor est infundere medicamentum?* Multa enim ante hoc fieri oportet, & viam munire potioni, & parare habile ad curationem corpus, & habitus totius habere rationem, evacuando, extenuando, iis, quibus oportet, nutriendo, & movendo quantum opus est, & somno parando, & machinanda quiete, ad quae morbo laborantes alio facile inducantur, furiosi autem propter mentis libertatem, duci regique difficiles, periculosi medico, & curatione vix superabiles. Cum enim saepe effecimus, ut prope finem simus, cum speramus; incidens parvulum quoddam peccatum, ingravescente denuo morbo, omnia illa facile evertit, retro agit curationem, artem fallit.

18. Eum igitur, qui illa omnia sustinuit, qui cum gravi adeo aegritudine confli-

a Ἅπερ] Ὥσπερ P. Vulgat. servant Edd, *J. Fl. H. P.* &c. b Γοῦν] Sic Edd. vett. & recentiores. Γὰρ L. c Ποιήσωμεν] Hoc Edd. constanter tuentur. Οἰήσωμεν *Marc.* d Ἀνέτρεψε] Ἀνεπόδισε marg. *AIW.*

99. Ἀντιξεταζόμῳ] Et sic habere cum *J.* etiam *B2. H.* & *Fl.* notarat *Solanus*. Quid tum? Occurrit etiam supra *Dial. mort.* XII. §. 2. p. 382. *F.* quod *Soulius* tamen ibi in ἀντιπαξάμῳ mutare voluit; sed defendit Cl. *Hemsterhusius* vulgatam Lectionem, quem vide, & cognosces hic quoque aptissimum esse hoc verbum. *J. F. R.*

13. Τοῦ νοῦ] Νοῦς cogitandi vis hic est, & imagines rerum formandi. Haec ab imperio rationis τοῦ λόγου *libera*, & effrenis temere huc illuc impellitur, aegreque adeo ad quietem & tranquillitatem reducitur. Quam itaque *mentis libertatem*, verbum de verbo reddidi, hanc maluissem tali circumscriptione verborum exprimere, *propter mentem excussis rationis frenis libere nugantem*. *J. M. G.*

16. Ὅταν γοῦν πολλάκις ποιήσωμεν] Ὅταν γοῦν πολλάκις οἰήσωμεν &c. *Th. M.*

Ibid. Ποιήσωμεν] *Marcilius* pro ποιήσωμεν reponit οἰήσωμεν. Vix puto Nostro, Atticae dictionis observantissimo, tribui posse οἰήσωμεν. quum οἶομαι tantum in forma passiva ab eo usurpetur. Sed nulla emendatione eget hic locus, si bene modo distinguatur: nimirum distinctio requiritur post ἐλπίσωμεν. quod Interpres recte quidem observavit; at minus fideliter egit in versione. In superioribus dixit Abdicatus, nullos fanatu difficiliores esse furentibus; ubi enim alii aegroti facile ad monita Medicorum agant, in illos nihil esse Medicis imperii. *Itaque*, ait, *cum saepe effecerimus, ut prope ad finem curationis perventum sit, & cum jam bonam spem conceperimus, leve aliquod peccatum incidens, malo efferveſcente, omnia illa facile pervertit, curationemque moratur ac reprimit, atque artem eludit.* *J. J.*

26. Νόμους] Lege *de ingratis* filii tantum tenebantur erga parentes, quanquam ulterius a Petito trahatur. Vid. *Val. Max.* V. 3. & *Xenoph.* Ἀπομν. II. Vitr. praef. VI. *Meurs.* Them. Att. I. 3. *Menag.* ad Diog. Laërt. I. 55. *M. du S.*

31. Εἰ δὲ] Placet conjectura *Soulii*, sive *Solani*, ὁ δὲ legentis, sive ipse ejus auctor sit, sive aliunde hauserit; quod fere suspicor, quia notis suis non inseruit; sed tum potius mutato accentu ὁδὶ demonstrative

flictatus est, qui morbum morborum omnium superatu difficillimum vicit, isti adhuc abdicare permittetis, & pro sua lubidine interpretari leges contra optime de se meritum patiemini, & contra ipsam pugnare naturam sinetis? Ego naturae obsecutus, judices, servo & custodio mihi patrem, etiam si injuriam ipse *mihi* faciat. Si vero filium a quo beneficium accepit, legibus, ut ait, obtemperans perdit, & genere privat, ipse liberorum osor est, amans ego patris; ego amplector naturam, ipse naturae vim despicit, & jus ipsum contumeliose conculcat. Vah patrem injuste odio habentem, vah filium amantem etiam injustius! Me enim ipsum accuso, patre ita cogente, qui exosus praeter officium amem, & magis amem quam convenit: cum tamen natura patribus magis injungat amare liberos, quam hisce patres. Sed iste ultro & leges despicit, quae liberos nullius injuriae reos servant generi, & naturam, quae parentes ad vehemens eorum qui nati sunt desiderium trahit; tantum abest, ut, cum majores habeat benevolentiae erga me caus-

καὶ πάθος ἁπάντων παθῶν τὸ δυσαλωτότατον νενικηκότα, ἔτι τούτῳ ἀποκρύπτειν ὑπιτρέψετε, καὶ τοὺς νόμους ὡς βούλεται ἑρμηνεύειν κατ' εὐεργέτου, συγχωρήσετε, καὶ τῇ φύσει πολεμεῖν αὐτὸν ἐάσετε; ἐγὼ τῇ φύσει πειθόμενος, σώζω καὶ φυλάττω, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸν πατέρα ἐμαυτῷ, κἂν ἀδικῇ ὅτος· [e] εἰ δὲ τὸν εὐεργετηκότα παῖδα τοῖς νόμοις, ὥς φησιν, ἀκολουθῶν ἀφθείρει, καὶ τὸ γένος ἀποστερεῖ, μισόπαις ὅτος, ἐγὼ φιλοπάτωρ γίγνομαι· ἐγὼ τὴν φύσιν ἀσπάζομαι, ὅτος τὰ τῆς φύσεως παρορᾷ, καὶ καθυβρίζει δίκαια. ὦ πάτερ, μισοῦντος ἀδίκως· ὦ παῖ, φιλοῦντος ἀδικώτερον. ἐγκαλῶ γὰρ ἐμαυτῷ, τὸν πατρὸς ἀναγκάζοντος, ὅτι μισοῦμεν, δέον φιλῶ, καὶ φιλῶ πλέον ἢ προσῆκε. καίτοι γε ἡ φύσις τοῖς πατράσι τοὺς παῖδας μᾶλλον, ἢ τοῖς παισὶ τοὺς πατέρας ὑπατάττει φιλεῖν. ἀλλ' ὅτος ἐκὼν καὶ τοὺς νόμους παρορᾷ, οἳ τοὺς ὑδὲν ἠδικηκότας παῖδας τῷ γένει φυλάττουσι, καὶ τὴν φύσιν, ἣ τοὺς γεννήσαντας ἕλκει πρὸς πόθον τῶν [g] γεγεννημένων πολύν, οὐχ ὅπως μείζους ἔχουσα εὐ-

[e] Εἰ] Et haec est constans lectio. Sed ὁ legendum adscripsit *M. du S.* [f] Δίκαια] Deest in P. Adest in Edd. [g] Γεγεννημένων] Γεγεννημ. *f. Pell.* punctum post πολὺν habet, & πῶς ἔν οὐχ ὅτω.

tive legerem. Non tamen rejicio vulgatam; sed mallem, ubi *si* praeferas, αὐτὸς mox ei subjici, quam ὅτος, ideoque magis ad ὁ inclinarem. *J. F. R.*

35. Ἀσπάζομαι] Sic pro *amplector*, *delector*, *Alciphr.* I. Ep. 3. f. ἀσπάσασθαι ἀδεᾶ βίον. *Amplecti metu expertem vitam.* Idem I. Ep. 4. p. 20. Εἰ τὴν πόλιν ἀσπάζῃ. *Si urbem amas.* *J. F. R.*

46. Γεγεννημένων] Supra c. 10. hujus Dissert. idem *Juntinae* mendum indicavimus, quae γεγεννημ. uno tantum ν habet, ut hic iterum; sed cum versu proximo γεννήσαντος tamen recte exhibeat, facile erat hunc errorem detegere. *J. F. R.*

47. Οὐχ ὅπως] Monebat in marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* adeundum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd.* III. p. 194. N. 31. quem supra T. I. *Pro lapsi.* c. 4. jam indicavimus. Jam vero, quia hic satis est spatii, inserere lubet: Οὐχ ὅπως ζημιοῦσθαι, ἀλλὰ μηδ' ἀτιμάζειν, verba sunt *Thucyd.* L. III. c. 42. Ad quae ille: Οὐχ ὅπως saepissime dicitur pro *non modo non*, sequente negatione in posteriore membro orationis. *Lucian.* ὡσὶς τῶν ἐν τῇ προσηγ. πταισμ. c. 4. καὶ οὐχ ὅπως θείοις, ἀλλ' οὐδ' ἀνθρώποις δεξιοῖς πρέπον. Sed non minus sine ea. *Thucyd.* I. 35. Τῶνδε οὐχ ὅπως κωλυταὶ ἐχθρῶν ὄντων — γενήσεσθε, ἀλλὰ καὶ — δύναμιν προσλαβεῖν ἀφειδήσετε. *Lucian.* Abdicato: h. l. ἀλλ' ἵνα — οὐχ ὅπως — μείζονα τὰ δίκαια &c. Itaque in his particula negans non potest suppleri ex sequenti membro, quod de hoc loco *Thucydidis* dicit *Portus* in *Var. Lect.* Eadem in lingua Latina est ratio particularum *non modo*. Haec ille. Exempla autem alia addi possent ex *L. Bos* de Ellipsi. p. 332 Sed libellus ille omnium in manibus merito versatur. Latina exempla dedi, atque unde ex aliis, qui id jam dudum egere, peti possint, indicavi in Libro *de Ambiguis.* Tit. *NON.* p. 380. & seq. Unde nihil repetam, nisi hoc, adiri quoque posse *Dukerum* nostrum ad *Flor.* III. 20. 3. p. 664. qui modeste refutat Cl. *Perizonium* ad *Sanct. Min.* IV. 7. 5. existimantem *non modo* pro *non modo non*, dici non posse, nisi sequente particula negativa. *J. F. R.*

90. Οὐ-

εὐνοίας ἔχων πρὸς ἐμὲ, μείζονα τὰ δίκαιά μοι τῆ εὐνοίας ἐσφέρῃ, ἢ ὑπόδωσιν· ἢ, τόγε ἔλαττον, ἐμὲ μιμεῖται, καὶ ζηλοῖ τῆς φίλτρου. ἀλλ', οἴμοι τῆ συμφορᾶς, προσέτι καὶ μισεῖ φιλοῦντα, καὶ ἀγαπῶντα ἐλαύνῃ, καὶ εὐεργετοῦντα ἀδικεῖ, καὶ ἀσπαζόμενον ἀποκηρύττει, καὶ τοὺς φιλοπαίδας νόμους, ὡς μισόπαιδας κατ' ἐμοῦ μεταχειρίζει. ὦ μάχης, ἣν ἐσάγεις πάτερ τοῖς νόμοις καὶ τῆ φύσεως.

Οὐκ ἔστι ταῦτα οὐκ ἔστιν ὡς θέλεις, κακῶς ἑρμηνεύεις, ὦ πάτερ, καλῶς κειμένους τοὺς νόμους. ἡ πολεμεῖ φύσις καὶ νόμος ἐν ταῖς εὐνοίαις· ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις ἐνταῦθα, καὶ συναγωνίζονται τῇ λύσει τῆ ἀδικημάτων. ὑβρίζεις τὴν εὐεργέτιν, ἀδικεῖς τὴν φύσιν, τί καὶ τοὺς νόμους συναδικεῖς τῇ φύσει; ὡς καλοὺς, καὶ δικαίους, καὶ φιλοπαίδας εἶναι θέλουσας, ἡ συγχωρεῖς, καθ' ἑνὸς παιδὸς ὡς κατὰ πολλῶν κινῶν πολλάκις, καὶ ἡσυχάζειν οὐκ ἐῶν ἐν ταῖς τιμωρίαις, τοὺς ἐν ταῖς τῶν παίδων πρὸς τοὺς πατέρας εὐνοίαις ἡσυχάζειν ἐθέλουσας· καίτοι γε ὑπὲρ τοῖς μηδὲν ἡμαρτηκόσι, μηδὲ κειμένους. καὶ μὴν οἵ γε νόμοι καὶ ἀχαριστίας δικάζεσθαι διδόασι κατὰ τοὺς εὐεργέτας μὴ ἀντευποιοῦντων. ὁ δὲ [a] πρὸς τοῦ μὴ ἀμείβεσθαι, καὶ ἐπ' αὐτοῖς οἷς εὖ πέπονθε κολάζειν ἀξιῶν, σκέψασθε εἴ τινα ὑπερβολὴν ἀδικίας ἀπολέλοιπεν. ὡς μοὶ δοκεῖν ὅτε ἀποκηρύττειν ἔτι τούτῳ ἔξεστιν, ἅπαξ ἤδη τὴν πατρικὴν ἐξουσίαν ἀποπληρώσαντι, καὶ χρησαμένῳ τοῖς νόμοις, ὅτε ἄλλως δίκαιον, εὐεργέτιν ἐς τὰ τηλικαῦτα γεγενημένον ἀπωθεῖσθαι, καὶ τῆς οἰκίας ἀποδιοπομπεῖσθαι, ἱκανῶς, οἶμαι, δέδεικται.

sas, majora etiam benevolentiae officia mihi tribuat, atque cumulet; aut certe, me imitetur, & amoris mei se praebeat aemulum. Sed heu calamitatem! insuper etiam odit amantem, & diligentem exigit, & bene merentem afficit injuria, & amplectentem abdicat, & leges liberis faventes, tanquam infensas liberis in me torquet. Vah pugnam, qua committis, pater, leges & naturam.

19. Non sunt, non sunt ista ut tu vis. male interpretaris, pater, leges bene constitutas. non pugnant natura & lex circa benevolentiam; sequuntur hac in re se invicem, & mutuo se dissolvendis injuriis adjuvant. Contumelioſe tractas bene de te meritum: in naturam injurius es. Quid etiam leges una cum natura injuria complecteris? quas, bonae, justae, liberorum amantes esse cum velint, *tales* esse non concedis, cum eas contra unum filium, tanquam adversus plures, saepius moveas, & quiescere non patiaris a poenis, quae in liberorum adversus patres benevolentia quiescere cupiunt, atque adeo iis, qui nihil peccarunt, neque sunt propositae. Et sane ingrati animi judicium dant leges contra eos, qui bene de se meritis gratiam non retulere. Ille autem, qui praeterquam quod vicem non reddit, insuper propter ipsa quibus affectus est beneficia punire cupit, considerate, si quem injuriae excessum reliquerit. Quae cum ita sint, neque integrum amplius isti esse abdicare, qui semel jam patriam potestatem expleverit, & usus sit legibus: neque alioquin justum esse, bene adeo meritum rejici, & expelli domo, satis, puto, demonstratum est.

20. Jam

a Πρὸς τοῦ] Πρὸς τὸ *Fl.* Sed vulgatae cett. Edd. lectioni adsentitur P.

90. Οὐδὲ τοῦτ' ὁ νομοθέτης φησὶ, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω] Sic, non ὅτι, scribendum. *Neque id dicit Legislator, Pater, quodcumque tandem criminatus, abdicet.* *J. J.*

91. Ὅ, τι] Quod sic dividi pro vulgato ὅτι volebat Cl. *Jens.* id in Parisina jam ita editum erat. In *Junt.* autem *Solanus* manu sua diviserat. In *Hag.* Ed. in duo quidem verba diremtum est, sed sine commate. *J. F. R.*

4. Τί τῶν πάντων αἰτίας;] Αἰτιᾷ. *Th. M.*

Ibid. Αἰτιᾷ] Ferri vulgata lectio αἰτίαν non potest. Legendum necessario ut *Marcilius* suadet, & nos correximus, αἰτιᾷ. *B2.* αἰτιᾶται, minus concinne. *M. du S.*

Ai-

20. Jam vero ad ipſam quoque cauſſam veniamus abdicationis, & crimen ipſum, quale ſit, examinemus. Opus vero eſt rurſus ad ſententiam legislatoris recurrere. Ut enim tibi hoc ad parvum tempus demus, licere abdicare, quoties velis, & contra bene meritum inſuper hanc tibi poteſtatem concedamus: non tamen ſimpliciter, puto, neque omnibus de cauſſis abdicatis. Neque hoc ait legislator, *Quidquid accuſaverit pater, abdicato, & ſufficit velle tantum, & arguere.* Quid enim opus fuiſſet judicio? Sed vos, judices, jubet conſiderare, magnisne & juſtis de cauſſis iraſcatur pater, an minus. Igitur hoc jam exquirite. Incipiam autem ab his, quae furorem ſtatim conſecuta ſunt.

21. Primum quidem quod ſanitate reſtituta egit pater, hoc fuit, quod abdicationem reſcidit; *tum* ſervator, bene meritus, & omnia eram ego. Nec ullum in his crimen, puto, eſſe potuit. Eorum autem, quae ſecuta ſunt, omnium quid accuſat? quem cultum, quam curam filii praetermiſi? quando abnoctavi? quas compotationes intempeſtivas, quas comiſſationes accuſas? quae luxuria *mea eſt?* quis leno pulſatus? quis accuſavit *me?* nemo unus. Atqui haec ſunt, propter quae maxime abdicare lex permittit. Sed aegrotare coepit noverca. Quid igitur? me hoc nomine accuſas? & morbi rationem a me repetis?

22. *Non*, inquit. Quid ergo? *Quod*

Ἤδη δὲ καὶ ἐπ' αὐτῷ τῷ αἰτίαν ἔλθωμεν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ τὸ ἔγκλημα ἐξετάσωμεν ὁποῖόν ἐστιν. ἀνάγκη δὲ αὖθις ἐπὶ τὸν γνώμονα ἀναδραμεῖν τὸν νομοθέτου. ἵνα γάρ σοι τοῦτο πρὸς ὀλίγον δῶμεν, τὸ ἐξεῖναι ὁσάκις ἂν ἐθέλῃς ἀποκηρύττειν, καὶ κατά γε τὴν εὐεργέτου προσέτι τὴν ἐξουσίαν ταύτῃ [b] συγχωρήσωμεν, οὐχ ἁπλῶς, οἶμαι, οὐδ' ἐπὶ πάσαις αἰτίαις ἀποκηρύξεις· οὐδὲ τοῦθ' ὁ [c] νομοθέτης φησὶν, ὅ, τι ἂν τύχῃ ὁ πατὴρ αἰτιασάμενος, ἀποκηρυττέτω, καὶ ἀπόχρη θελῆσαι μόνον, καὶ μέμψασθαι. τί γὰρ ἂν ἔδει δικαστηρίου; ἀλλ' [d] ὑμᾶς ποιεῖ τοῦτο, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, σκοπεῖν, εἴτ' ἐπὶ μεγάλοις καὶ δικαίοις ὁ πατὴρ ὀργίζεται, εἴτε καὶ μή. ἐχέτω τοῦτο ἤδη ἐξετάσατε. ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῆς μανίας εὐθύς.

Τὰ μὲν δὴ πρῶτα τῆς σωφροσύνης τοῦ πατρὸς, λύσις ἦν τῆς ἀποκηρύξεως, καὶ σωτὴρ, καὶ εὐεργέτης, καὶ πάντα ἦν ἐγώ. καὶ οὐδὲν, οἶμαι, τούτοις ἔγκλημα προσεῖναι ἐδύνατο. τὰ μὴ ταῦτα δὲ, τί τῶν πάντων [e] αἰτιᾷ; τίνα θεραπείαν, τίνα ἐπιμέλειαν υἱοῦ παρῆκα; πότε ἀποκοιτος ἐγενόμην; τίνας πότους ἀκαίρους, τίνας κώμους ἐγκαλεῖς; τίς ἀσωτεία; τίς πορνοβοσκὸς ὕβρισται; τίς ἠτιάσατο; οὐδὲ εἷς. καὶ μὴν ταῦτά ἐστιν, ἐφ' οἷς μάλιστα ὁ νόμος ἀποκηρύττειν ἐφίησιν. ἀλλὰ νοσεῖν ἤρξατο ἡ μήτηρ· τί οὖν ἐμοὶ τοῦτ' ἐγκαλεῖς, καὶ νόσου δίκην ἀπαιτεῖς;

Οὔ, φησιν. [f] ἀλλὰ τί; ὅτι θεραπεύειν προσ-

[b] Συγχωρήσωμεν] Συγχορ. *Fl.* Sed cum vulg. cett. Editionum lectione facit P. [c] Νομοθέτης] Νόμος marg. *Aldi W.* [d] Ὑμᾶς] Recte ſic Edd. plurimae & P. Ὑμῶν male *Fl.* [e] Αἰτιᾷ] Sic *Marc.* Αἰτια, Edd. male. Αἰτιᾶται *B2.* [f] Ἀλλὰ τί; ὅτι] Ἀλλ' ὅτι *Fl.* Vulgatam lect. ſervant ceterae, cum P. Cod.

Αἰτιᾷ] Facile obſecundavi *Marcilio* & *Solano* ſic legentibus, pro vulgato αἰτια, quia id plane neceſſarium. Immo & ſic jam videtur legiſſe *Eraſmus*, vertens: *quod accuſat*, etſi verba τὰ μὴ ταῦτα δὲ in verſione neglexit. *J. F. R.*

13. Οὔ, φησιν] Melius ſic interpungitur. Vide locum huic ſimilem in *Deorum judicio* ſeu Θ. δ. XX. c. 4. (jam c. 9.) *M. du S.*

Οὔ, φησιν] Nemo intelliget, quid *Solanus* velit dicens, melius ſic legi, & conferendum c. 4. Dial. *Dear. Judic.* inſcripti; ideo paucis dicam quid ſit: erat in aliis Edd. ſic interpunctum ἀπαιτεῖς, ἔ φησιν. In aliis ἀπαιτεῖς; ἔ φησιν, unde is fecit ἀπαιτεῖς; Οὔ, φησιν. quod ſine haeſitatione ſic edi curavi, etſi vulgata quoque ſatis intelligi ſine mutata diſtinctione poterat, at nunc melior tamen eſt. Quod autem idem ſupra occurrere ait, id ſolam Edit. *Junt.* reſpicit, quam ille ſecutus fuiſſet, ſi ſibi Lucianum edere con-

προστατοῦμεν, ἢ θέλεις, καὶ ἀφ' οὗ τοῦτ' ἐν ἀξιοῖς εἶναι ἀποκηρύξεως, ἀπειθῶν τῷ πατρί. ἐγὼ δὲ τὸ μὲν οἷα προστάττουσι αὐτῷ, ὑπακούειν ἢ δυνάμενον, ἀπειθεῖν δοκῶ; πρὸς ὀλίγον ἴσως ἐρήσομαι. πρότερον δ' ἁπλῶς ἐκεῖνό φημι, ὡς ἢ πάντα προστάττειν ὅτε τούτῳ δίδωσιν ὁ νόμος, οὔτ' ἐμοὶ τὸ πείθεσθαι πᾶσι πάντως ἀναγκαῖον. ἐν δ' οἷς τῶν προσταγμάτων τὰ μὲν ἀνεύθυνά ἐστι, τὰ δ' ὀργῆς καὶ τιμωρίας ἄξια· ἐὰν νοσῇς αὐτός, ἐγὼ δὲ ἀμελῶ· ἐὰν τὸν κατ' οἶκον ἐπιμελεῖσθαι κελεύῃς, ἐγὼ δὲ ὀλιγωρῶ· ἐὰν τὰ κατ' ἀγρὸν ἐπισκοπεῖν προστάττῃς, ἐγὼ δὲ ὀκνῶ. πάντα ταῦτα, καὶ τὰ τοιαῦτα εὐλόγους ἔχει τὰς προφάσεις, καὶ τὰς μέμψεις πατρικάς· τὰ δ' ἄλλα, ἐφ' ἡμῖν ἐστι τοῖς παισὶν, ὄντα τῶν τεχνῶν, καὶ τούτων χρήσεως, καὶ μάλιστα, εἰ μηδὲν αὐτὸς ὁ πατὴρ ἀδικοῖτο. ἐπεί τοι ἂν τοῦ γραφεῖ πατὴρ προστάττῃ, ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, ταυτὶ δὲ μή· καὶ τῷ μουσικῷ, τὶ δὲ μὲν τὴν ἁρμονίαν κρῦε, τὶ δὲ μή. καὶ τῷ χαλκεύοντι, τοιαῦτα μὲν χάλκευε, τοιαῦτα δὲ μή· ἆρα ἂν τις

curare eam jussus non vis; & propter hoc dignus fueris abdicatione, parere recusans patri. Ego vero, qualia praecipienti patri, cum obsequi non possim, obedientiam negare videar, *disputare* paullum differam. Prius vero simpliciter illud dico, Neque isti lex permittit injungere omnia, neque parere omnibus omnino mihi necessarium. In his ergo, quae imperantur *a patre*, alia quidem alieno arbitrio non sunt obnoxia, alia vero ira atque supplicio, *si violentur*, digna: si aegrotes ipse, ego vero negligam, si rem familiarem curare jubeas, ego vilipendam, si rem rusticam inspicere injungas, ego pigrer. Omnia haec, & quae sunt in eodem genere, rationabiles habent causas & reprehensiones patrias: sed altera illa in nostra, liberorum, potestate sunt, quae nimirum ad artes, earumque usum pertinent, in primis si ipse pater nulla *inde* laedatur injuria. Quandoquidem si pictori pater injungat, *Ista quidem, fili, pinge, illa non*; & musico, *Hanc pulsa harmoniam, illam non*; & fabro, *Talia fabricare, talia non*: num

a Κελεύῃς] Ex P. est. Nam abest ab Edd. Κελεύεις tamen etiam marg. *Alw.* b Τοιαῦτα] Sic in marg. *Ald.* correctum, quum τοιατα tantum typis editum esset. Quod ideo moneo, ut videamus optimas Edd. mendis typographicis non carere. c Γραφεῖ] Sic sola *Fl.* Ceterae male γράφειν. d Ἆν] Deerat in *S.* Aderat in *J. P.* &c.

tigisset. Verum recte Cl. *Hemst.* ibi ab *Junt.* lectione receſſit, & ἔτω pro ἐ dedit, vid. §. 9. *Dear. Jud.* T. I. p. 260. Non c. 4. Nam alia nunc est facta paragraphorum sive capitum divisio; *Solanus* enim non satis commode illa distribuerat, fateor; cujus tamen divisionem deinceps ubique retinemus, propter permultas citationes, quarum numerus alioquin ubique foret mutandus, ad quod otium non supereſt. *J. F. R.*

26. Κελεύῃς] P. Solus hanc vocem exhibet omnino necessariam. *M. du S.*

33. Ἐπεί τοι ἂν τῷ γράφειν πατὴρ προστάττῃ, Ταῦτα μὲν τέκνον γράφε, &c.] Γράφειν habet quoque cum Basileensi Aldina; perspicue tamen, velut optime Florentina, γραφεῖ scribendum; quod observavit quoque Interpres, *Jam si cui pictori praecipiat pater, Haec pinge, fili, non illa*, &c. Paullo post, ἆρα ἂν ἀνάγκοιτο legendum. Exciderat in sequioribus τὸ, ἂν, quod antiquiores servant. *J. J.*

34. Γραφεῖ] Ita emendandum, post *Vorstium* & Cl. *Jensium*, duximus, reluctantibus frustra libris, in quibus γράφειν scribitur. In *Fl.* Ed. tamen recte γραφεῖ *M. du S.*

41. Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] A conditione artis Medicae, cujus studium erat olim cum primis honorificum, ut *Galenus* & *Erasmus* comprobant. *G. C.*

Τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι] Conf. quae mox de privilegiis medicorum sequuntur, versus fin. hujus cap. At servos fuisse medicos JCti probant ex L. 3. C. comm. de Leg. *Sexaginta solidis aestimatos medicos utriusque sexus*, citante consult. *Zurkio* ad *Cic. Orat.* pro Dejot. c. 6. qui dicit: *Philippum medicum servum regium . . . esse corruptum*, Eod. cap. sub fin: *Id tibi, & medico callido, & servo, ut putabat, fideli, non credidit.* Contra, a servitute eos liberare conatur Doct. *Vink*, in Amoenitt. Literario-medicis, servos illos chirurgos tantum fuisse dicens. Sed haec disquisitio integram dissertationem postularet: quare breviter dicam: distinguenda tempora, distinguendae nationes. Apud Graecos certe ab antiquioribus tempo-

num quis ferat abdicare volentem, quod filius non prout ipsi placet, arte utatur?

23. Nemo unus, arbitror. Medicina vero quo honestior est & vitae utilior, tanto liberior esse debet utentibus; & praerogativam habere hanc artem justum est in ipsa utendi potestate; cogi autem nihil, nec imperari, rem sanctam, traditam a Diis, sapientium virorum studium; nec servituti legum subjici, neque metui & poenae judicii neque suffragio, & minis patris, & irae hominum imperitorum. Itaque etiamsi hoc aperte tibi ac diserte dixissem, *Nolo, neque curo, licet possim, sed mihi soli artem novi, atque patri, reliquis omnibus indoctus esse volo:* quis tyrannus ita violentus, qui cogere audeat, & invitum arte sua uti *aliquem velit.* Haec enim talia supplicationibus & precibus, non legibus & iris, & judiciis subjicere, puto, convenit. Persuasione vinci medicum oportet, non imperio; velle, non terreri; ad curationem non compelli, sed sponte venientem gaudere. Necessitatis autem a patre impositae ex-

ἀνάγχοιλο ἀποκηρύττουσα, ὅτι μὴ χρῆται τὰ ἐκείνῳ δοκοῦντα ὁ παῖς χρῆται τῇ τέχνῃ.

Οὐδὲ εἷς, οἶμαι. τὸ δὲ τῆς ἰατρικῆς, ὅσῳ σεμνότερόν ἐστι, καὶ τῷ βίῳ χρησιμώτερον, τοσούτῳ καὶ ἐλευθεριώτερον εἶναι προσήκει τοῖς χρωμένοις, καί τινα [e] προνομείαν [f] ἔχειν τῷ τέχνην δίκαιον τῇ ἐξουσίᾳ τῆς χρήσεως· ἀναγκάζεσθαι δὲ μηδέν, μηδὲ προστάττεσθαι πρᾶγμα ἱερὸν, καὶ θεῶν παίδευμα, καὶ ἀνθρώπων σοφῶν ἐπιτήδευμα· μηδ' ὑπὸ δουλείαν [g] γενέσθαι νόμῳ, μηδ' ὑπὸ φόβον, καὶ τιμωρίαν δικαστηρίῳ, μηδ' ὑπὸ ψῆφον, καὶ πατρὸς ἀπειλὴν, καὶ ὀργὴν ἰδιωτικήν. ὥστε καὶ εἰ τοῦτό σοι σαφῶς ἐτῶσι, καὶ ἀφρήδην ἔλεγον, ὃ βούλομαι, οὐδὲ θεραπεύειν δυνάμενον, ἀλλ' ἐμαυτῷ μόνῳ τὴν τέχνην οἶδα, καὶ τῷ παιρὶ, τοῖς δ' ἄλλοις ἅπασιν ἰδιώτης εἶναι βούλομαι· τίς τύραννος ἂν βίαιος, ὡς ἀναγκάσαι ἂν καὶ ἄκοντα χρῆσθαι τῇ τέχνῃ; τὰ γοῦν τοιαῦτα, ἱκετείαις καὶ δεήσεσιν, ἢ νόμοις καὶ ὀργαῖς, καὶ δικαστηρίοις ὑπάγειν, οἶμαι, προσήκει· πείθεσθαι τὸν ἰατρὸν χρὴ, καὶ κελεύεσθαι, βούλεσθαι, καὶ φοβεῖσθαι, ὅτι τὴν θεραπείαν οὐκ ἄγεσθαι, ἑκόντα δὲ ἐρχόμενον ἥδεσθαι· ἰατρικῆς δ' ἀνά-

e Προνομείαν] Sic Edd. vett. & recentt. *Προνομίαν Vorst.* f Ἔχειν] Εἶχεν *J.* male. g Γενέσθαι] Γίνεσθαι marg. *A1.*

poribus medicos honoratiores fuere quam apud Romanos. Multi medici fuere servi, non omnes. *Cicero* I. de Off. c. 42. Medicinam & Architecturam ab illiberalibus & sordidis artibus sejungit, & honestam ac liberalem medicorum artem vocat. *Charicles* Tiberii Caesaris Medicus cum eo in convivio accumbebat, vid. *Sueton.* in ejus vita, c. 72. De varia medicorum conditione vid. *Cellar.* antiquitt. medicas, p. 39. 40. & seqq. ubi plures indicat auctores, qui super hac re scripsere. Prodiit etiam nuper in Germania libellus: *Medicus a servitute liberatus*, quem tamen oculis subjicere nondum licuit. *J. F. R.*

44. Προνομείαν] *Vorstius* frustra προνομίαν suo Codici adscripsit. *M. du S.*

Προνομείαν] Cap. 8q. iterum sic occurrit, ubi tamen diphtongum ει in *Aldina* quoque expressam delevit eadem manus quae variationem προνομίας adscripserat; hoc tamen loco idem intactum reliquit; nec ego quidquam mutatum velim. *J. F. R.*

63. Παιρικῆς] Locus haud dubie corruptus; qui tamen sic interpungendo, levique additione voculae καὶ, ante ἀτελὴς quadantenus sanatus videatur. *M. du S.*

Παιρικῆς δ' ἀνάγκης] Non capiet lector quid *Solanus* sibi velit, dicens, *sic interpungendo*; nisi moneam, in Ed. *J.* ante παιρικῆς comma tantum fuisse, quod is in punctum minus mutavit. Sed in *Parisina* tamen jam aderat illud punctum. Ego vero & alterum comma, quod ante ἥδεσθαι in Edd. erat, plane sustuli. Contra servavi alterum comma, quod post ἄμοιρον recte in *Paris.* fuit, cum in *J.* punctum ibi esset. Non tamen adspernarer καὶ planioris stili caussa ab *Solano* insertum, ut legas: ἄμοιρος ὢν ἀτελὴς ἡ τέχνη. Verum non plane necessarium id videtur, modo rursum aliud comma, quod post ἄμοιρον est, deleas, nimirum legendo: παιρικῆς δ' ἀνάγκης ἄμοιρον ἀτελὴς ἡ τέχνη. constrnendoque, *immunis illa ars compulsionis paternae expers est.* Et hoc ipsum tamen significatur, etsi comma post ἄμοιρον maneat. *J. F. R.*

ἀνάγκης ἄμοιρος, ἀτελὴς ἡ τέχνη, ὅπερ γε τοῖς ἰατροῖς καὶ δημοσίᾳ αἱ πόλεις τιμὰς, καὶ προεδρίας, καὶ ἀτελείας, καὶ [a] προνομείας διδόασι.

Ταῦτα μὲν ἂν ἁπλῶς ἂν εἶχον εἰπεῖν ὑπὲρ τ τέχνης, εἰ καὶ σὲ διδαξαμένῳ με, καὶ πολλὰ ὀπιμεληθέντ, καὶ ἀναλώσαντ, ὡς μάθοιμι, πρὸς μίαν ὅμως θεραπείαν, καὶ ταύτῃ δυνατῇ οὖσαν, ἀντέλεγον. [b] νυνὶ δὲ καὶκεῖνο ἐννόησον, ὡς πάντάπασιν ἄγνωμον ποιεῖς, οὐκ ἐῶν με χρῆσθαι μετ' ἐλευθερίας ἐμῷ κτήματι. ταύτῃ ἐγὼ τ τέχνην οὐχ υἱὸς ὢν σὸς ἐξέμαθον, οὐδὲ τῷ σῷ νόμῳ ὑποκείμενος, καὶ ὅμως αὐτῇ μεμάθηκά σοι, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδέν σοι πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. τίνα διδάσκαλον ἐμισθώσω; τίνα φαρμάκων παρασκευήν; οὐδ' ἠντιναοῦν· ἀλλὰ πενόμενος ἐγὼ, καὶ τ ἀναγκαίων ἀπορούμενος, καὶ ὑπὸ τ διδασκάλων ἐλεύμενος, ἐπαιδευόμην. καί μοι τοιαῦτα παρῆν τῆ πατρὸς ἥν πρὸς τὸ μαθεῖν ἐφόδια, λύπη, καὶ ἐρημία, καὶ ἀπορία, [c] μῖσος οἰ-

pers, & immunis ars est, cum medicis publice etiam civitates, honores, & sedem antiquiorem, & immunitates, & praerogativas tribuant.

24. Haec igitur haberem, quae simpliciter pro arte dicerem, etiam si tibi, cum odocendum me curasses, & providisses multum, & in doctrinam meam impendisses, in una tamen hac curatione, eaque meae potestatis, repugnarem. Jam vero illud etiam cogita, quam praeter omnem rationem facias, cum meo me peculio libere uti non pateris. Hanc ego artem, cum tuus non essem filius, edidici, cum tuae legi subjectus non essem: & tamen tibi eam didici: primus fructum illius percepisti. Nihil a te ad discendum *praesidii* habeo. Quem magistrum conduxisti? quem medicamentorum apparatum *emisti?* Nihil quidquam. Sed pauper ego, & necessariis rebus destitutus, misericordia magistrorum eruditus sum. Talia mihi erant a patre ad discendum viatica, tristitia, solitudo, inopia, odium familiarium, aversatio cognato-

a Προνομείας] Sic rursus Edd. unanimi consensu. Sed Προνομίας marg. *AIW.* b Νυνὶ δὲ] Νῦν δὲ *Fl.* male. Vulg. tenent cett. Edd. cum Cod. P. c Μῖσος] Καὶ μῖσος marg. *AIW.*

69. Ὑπὲρ τ τέχνης, εἰ καὶ σὲ διδαξαμένου] *Vitruvius* in praefatione Libri VI. sic scribit: Alexis poëta Comicus dicebat, Athenienses ob eam rem esse laudandos, quod cum omnium Graecorum leges cogant parentes ali a liberis, Athenienssium non omnes, sed eos tantum, qui liberos artibus erudiissent. Ita *Plut.* in Solon. *G.C.*

72. Καὶ ταύτῃ] Male sanae hic Edd. in quibus omnibus illud καὶ deest. Nos ex ingenio, sed fidenter tamen in re manifesta, inseruimus. *M. du S.*

Καὶ ταύτῃ] Hic *Solano* morem gessi in recipiendo καὶ, quia major hic est necessitas, quam supra. *J.F.R.*

78. Μεμαθηκά σοι — οὐδὲν παρὰ] Transponantur. *F.G.* Mens *Gujeti* videtur haec esse, legendum nempe ordine mutato: καὶ ὅμως αὐτὴν μεμαθηκά σοι, οὐδὲν παρὰ σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Et sic sane sensus vulgatae non cohaerens fit apertissimus. Ac parum mihi temperavi quin ita edi curassem. Nihil enim facilius accidere potuit, quam ut integer versus a librario omissus, dein margini additus, ab eo qui postea rursus descripsit, uno ordine serius quam par erat, fuerit insertus. Sed quia & alio modo potest sanari, ut mox post Cl. *Gesnerum* dicam, nihil in contextu mutare sum ausus. *J.F.R.*

Ibid. Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non bene ista continuantur, πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας, οὐδὲν σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων, *Primus artis medicae, quam ego didici, fructum percepisti* o pater, *nihil habens a te ad discendum* filius. Nec est, quod dicas, nominativum hic poni pro genitivo consequentiae: nihilo enim minus contorta erit, & minime Lucianea oratio. At erit digna Luciano, si deleta unica literula, quam librario deberi puto, sic legamus & interpungamus, Καὶ πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας. Οὐδὲν σοῦ πρὸς τὸ μαθεῖν ἔχων. Τίνα διδάσκαλον κ. τ. λ. Hoc certe in interpretando secutus sum. Nec obscura fuit cuiquam sententia. *J.M.G.*

Πρῶτος αὐτῆς ἀπολέλαυκας] Non inficior emendationem a Cl. *Gesnero* propositam ita corrigere vulgatam, ut sensus sic melior prodeat; nec dubitarem sic edere, si filius adhuc discens inducatur; sed cum non amplius sit discipulus, at jam in arte magister, magis naturalis & simplex fit oratio *Gujeti* more in ordi-

torum. Pro his igitur uti arte mea poſtulas, & dominus eſſe eorum, quae ſuppeditata mihi ſunt, cum dominus non eſſes. Satis habeto, ſi quid tibi prius ultro, cum nihil deberem, beneſeci, cum nullam, nedum hujusce *tanti muneris*, gratiam poſſem reposci.

κείων, καὶ ἀποτροφὴ συγγενῶν. ἀντὶ τούτων τοίνυν χρῆσθαί με τῇ τέχνῃ ἀξιοῖς, καὶ δεσπότης εἶναι θέλεις τῶν [d] ὅτ' οὐκ ἦσθα δεσπότης, ἀπορισμένων. ἀγάπα, εἴ τι σε καὶ πρότερον ἐκὼν ὠφέλων, εὖ ἐποίησα, μηδεμίαν μηδὲ [e] τοῦ γε χάριν ἀπαιτεῖσθαι [f] δυνάμενον.

25. Non ſane debet beneficentia mihi mea neceſſitas reliquo tempore fieri, neque, quod volens bene merui, cauſſa conſtitui, cur invito imperari poſſit: neque illa conſuetudo exiſtere, ut qui ſemel aliquem ſanaverit, omnes in perpetuum curet, quotquot is, qui curatus eſt, voluerit. Alioquin dominos ea ratione in nos conſtituerimus quos curamus, & mercedem ultro ipſis dederimus, ſerviendi illis, & quidquid imperent miniſtrandi: quo quid fieri poſſit injuſtius? Quoniam te difficili adeo morbo laborantem ſuſcitavi, propter ea licere tibi putas abuti arte mea?

Οὐ δὴ δεῖ τὴν εὐποιΐαν τὴν ἐμὴν, ἀνάγκην εἰς τὸ λοιπόν μοι γενέσθαι, οὐδὲ τὸ, ἑκόντα εὐεργετῆσαι, ἀφορμὴν τοῦ ἄκοντα κελευέσθαι καλασῆναι, οὐδ' ἔθος ὑπάρξαι τοῦτο, τὸ ἅπαξ τινὰ ἰασάμενον, πάντας εἰς ἀεὶ θεραπεύειν, ὁπόσους ἂν ὁ θεραπευθεὶς θέλῃ. ἐπεὶ δεσπότας ἂν οὕτω καθ' ἡμῶν εἵημεν τοὺς θεραπευομένους κεχειρόηνκότες, καὶ μισθὸν [g] τὸ δουλεύειν αὐτοῖς, καὶ τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν [h] προδεδωκότες· ἢ τί γένοιτ' ἂν ἀδικώτερον; διότι σε νοσήσαντα χαλεπῶς οὕτως ἀνέστησα; ᾗ τοῦτο νομίζεις ἐξεῖναί σοι καλαχρῆσθαί με τῇ τέχνῃ.

26. Haec haberem dicere, etiam ſi ea mihi iſte imperaret, quae poſſem; ego vero nec omnibus omnino, neque *ut* neceſſi-

Ταῦτα μὲν ἂν εἶχον ἂν λέγειν, εἰ καὶ δυνατά μοι ἦτος προσέταττεν. ἐγὼ δὲ μὴ πάντως ἅπασι, μηδὲ πρὸς ἀνάγκην ὑπήκουον.

νῦν

[d] Ὅτ'] Ὧν *Vorſt.* male. Vulgatam tuentur *J. Fl. B2. H. P. S.* [e] Τοῦ γε] Sic *J. Fl. B2. P. S.* &c. Τότε P. & L. & marg. *A1.* [f] Δυνάμενον] Nihil ſe varietatis hic reperiſſe teſtatur *Solanus.* [g] Τὸ δουλεύειν] Τῷ δουλ. P. L. & marg. *A1.* [h] Προδεδωκότες] Sic Edd. omnes & Cod. P. Προδεδωκότας *Fl.* Προσδεδωκότας *Gron.* Προσδεδωκότες marg. *A1W.*

dinem redacta. At ſi ordinem inverti non placet, pro ἔχων poſſis legere, παρέχων. Nam ΩΝ facile omitti potuit propter ſatis prope praecedens παρὰ. Ita ut παρέχων tum ad patrem pertineat, ſenſusque ſit: *primus artis meae fructum percepiſti; nihil a te* (de tuo) *ad diſcendum praebens.* Παρὰ enim ſic uſurpari, T. I. jam diximus, & *Perizon.* ad Ael. V. H. 2. 13. med. laudavimus; ubi is παρὰ τοῦ Ἀνύτου docet ita exponendum, *ea quae ab Anyto profecta ſunt.* Habes hic, Lector, tres conjecturas; tu elige *Geſneri* aut *Gujeti* emendationem, quas meae praepono. *J.F.R.*

89. Ὅτ'] Videtur *Vorſtius* illud ὅτ' accepiſſe pro ὅτι poſitum, ideoque correctionem quaeſiviſſe. Sed eſt pro ὅτε, *cum, quando*, poſitum, & rectius quam ὅν· de tempore enim quaeſtio hic eſt. *J.F.R.*

92. Τῷ γε] Pro hoc τότε habent P. & L. ſed ne tum quidem recte ſe habet hic locus. Ego δυνάμενον legendum cenſeo; neque vulgatam repudio. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαιτεῖσθαι δυνάμενον] *Reposcere poſſem.* Verte, *reposci.* F.G.

93. Δυνάμενον] Δυνάμενον legendum putabam, ut ad patrem referatur. Hic enim eſt, qui gratiam repetere non poterat, non filius. Sed idem efficitur, ſi ἀπαιτεῖσθαι non media voce, ſed paſſiva accipiatur, cujus rei exempla in promtu ſunt. *J.M.G.*

3. Τὸ δουλεύειν] Etſi primo intuitu multum adblanditur lectio codicum τῷ pro τὸ exhibentium; vulgatam tamen Editt. lectionem praetulerim; non modo quia mox καὶ τὸ iterum ſequitur, ideoque prius τὸ neceſſario etiam retineri neceſſe eſt; ſed etiam, ſi & alterum τὸ in τῷ mutaſſent iidem codices. *J.F.R.*

Ibid. Τὸ πάντα κελεύουσιν ὑπηρετεῖν προδεδωκότες] Neceſſario legendum προσδεδωκότες. *J.G.*

4. Προδεδωκότες] In nota Cl. *Gronov.* antea editum erat, eum velle προσδεδωκότες; quod tamen cum operarum tantum culpa admiſſum ſit, & in variantt. & in ejus nota mutavi in προσδεδ. Ac fateor non diſplicere ejus conjecturam. *J.F.R.*

νῦν δὲ ἤδη σκέψασθε καὶ οἷά ἐστιν αὐτοῦ τὰ ἐπιτάγματα· ἐπεὶ γὰρ ἐμὲ ἰάσω, φησί, μεμηνότα, μέμηνε δὲ καὶ ἡ γυνὴ, καὶ τὰ ὅμοια πάσχει (τοῦτο γὰρ οἴεται) καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίως ἀπέγνωσται, δύνασαι δὲ σὺ πάντα ὡς ἐδείξας, ἰῶ καὶ ταύτην, καὶ ἀπάλλαττε ἤδη τοῦ νόσου. τοῦτο δὲ ἔστωσί μοι ἁπλῶς ἀκοῦσαι, πάνυ εὔλογον ἂν δόξειε, καὶ μάλιστα ἰδιώτῃ, καὶ ἀπείρῳ ἰατρικῆς. εἰ δέ με ἀκούσεσθε ὑπὲρ τοῦ τέχνης δικαιολογουμένου, μάθοιτ' ἂν ὡς οὔτε πάντα ἡμῖν δυνατά ἐστιν, οὔθ' αἱ τῶν νοσημάτων φύσεις πανταπλήσιοι, οὔτ' ἴασις ἡ αὐτὴ, οὔτε φάρμακα τὰ αὐτὰ ἐπὶ πάντων ἰσχυρὰ, καὶ τότ' ἔσται δῆλον, ὡς παμπόλυ τοῦ μὴ βούλεσθαί τι, τὸ μὴ δύνασθαι διαφέρει. ἀνάσχεσθε δέ μου τὰ περὶ τούτων φιλοσοφοῦντος, καὶ μὴ ἀπειρόκαλον, μηδ' ἐξαγώνιον, μηδ' ἀλλότριον, ἢ ἄκαιρον ἡγήσησθε τοῦ περὶ τοιούτων λόγου.

Πρῶτα μὲν δὴ σωμάτων φύσεις, καὶ κράσεις οὐχ αἱ αὐταὶ, κἂν ὅτι μάλιστα ἐκ τῶν ὁμοίων συνεστάναι ὁμολογῶνται. ἀλλὰ τὰ μὲν πλείω δὲ, τὰ δὲ ἔλαττον μετέχει. καὶ λέγω τοῦτο ἔτι περὶ τῶν ἀνδρείων, ὡς οὐδὲ ταῦτα πᾶσιν ἴσα, ἢ ὅμοια, οὔτε τῇ κράσει, οὔτε τῇ συστάσει, διαφορὰ γὰρ δή τις μεγέθει, καὶ εἴδει, ἀνάγκη καὶ τὰ νοσήματα ἐγγίνεσθαι αὐτοῖς· καὶ τὰ μὲν, εὐίατα εἶναι, καὶ πρὸς τὴν θεραπείαν ἀναπεπλασμένα, τὰ δὲ, τέλεον ἀπεγνωσμένα, καὶ ῥᾳδίως ἁλισκόμενα, καὶ κρατούμενα ὑπὸ τῶν νοσημάτων λαμβανόμενα. τὸ τοίνυν οἴεσθαι

tate *coactus*, parerem. Nunc vero jam consideraте etiam, qualia ſint iſtius imperia. *Cum enim me ſanaveris*, inquit, *furioſum; furioſa autem ſit etiam uxor eodemque modo affecta*, ſic enim arbitratur, *& ab aliis ſimiliter depoſita, poſſis autem tu omnia, quod oſtendiſti: ſana hanc etiam, & morbo libera.* Hoc autem ſi ita ſimpliciter audias, rationabile omnino videatur, indocto praeſertim, & medicinae imperito. Si vero me audieritis cauſſam pro arte dicentem, intelligetis, neque omnia eſſe in noſtra poteſtate, neque naturas morborum eſſe ſimiles, neque curationem eandem, neque eadem medicamenta valida ad omnia. Et tunc apparebit, quantum diſtent, non velle aliquid, &, non poſſe. Sed ferte me de hisce rebus philoſophantem, nec ineptam, aut evagantem extra cauſſam, aut alienam aut intempeſtivam earum rerum diſputationem oputate.

27. Ac primum quidem naturae corporum ac temperaturae non ſunt eaedem, licet maxime ſimilibus ea conſtare *elementis* notum ſit; ſed illorum alia aliorum majorem minoremve partem habent. Et loquor adhuc de ſolis virorum corporibus: cum neque haec paria omnibus aut ſimilia ſint, neque temperatura, neque conſiſtentia; diverſos ſane & magnitudine & ſpecie morbos in illis exiſtere neceſſe eſt: & alia quidem ſanatu eſſe facilia, & curationi opportuna; alia autem plane deſperata, quae & capiantur facile, & vi a morbis ſuperentur. Putare igitur febrim omnem, aut tabem, aut

a Ἔτι] Εἴτι *Fl.* male. Ἔτι cett. & P. b Γὰρ] Ex *f.* & marg. *A1.* reſtitutum. Deeſt enim in reliqq. Edd.

28. Ἐξαγώνιον] Ἤτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος.

38. Γὰρ] Ed. *Junt.* ſola hanc vocem exhibet. *M. du S.*

41. Τὰ δὲ — ῥ. ἁλισκόμενα] De corporibus intelligе, non de morbis. Ἁλισκόμενα quod attinet, vide infra c. 28. εὐαλωτότερα. *M. du S.*

42. Ἁλισκόμενα] Καὶ ἁλισκόμενα, κρατούμενα, ἢ νικώμενα. *V.*

54. Ἀναφύεται] Ratio poſtulat, ut, Mſ. volente, legas, ἀναφύσει εὐθαλὴς εἶναι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύκους καρπός. *proveniet, puto, fructus laetus, bene nutriens, copioſus.* non ἀναφύεται. ut editi; mox idem codex περὶς τε τέσσου ἀμφορέων pro vulgato ἀμφοῖν. recte, &

aut pulmonum morbum, aut furorem, unum eundemque esse in omni corpore, genere similem, non est hominum prudentium, qui rationes harum rerum subduxerint, & exquisiverint. Verum idem morbus in hoc sanatu facilis est, in alio non item. Quemadmodum, puto, triticum si idem in diversos agros spargas, aliter in campestri & profundo, & irriguo, & aprico, & bonis ventis oppositio, & culto, enascetur; laetum puto, & pingue, & fructus *inde* multiplex: aliter autem in monte, & lapidoso tenuique solo; aliter in eo quod solem non habet, aliter ad montis radices, & in universum pro locorum diversitate diversimode. Sic vero etiam morbi pro locis, qui eos suscipiunt, aut facile augescunt ac nutriuntur, aut minuuntur. Hoc igitur praeteriens pater, ac universum inexploratum relinquens, postulat furorem omnem, in quocunque sit corpore, similem esse, & parem ejus curationem.

28. Praeter haec vero tot ac tanta, illud etiam facile est ad intelligendum, corpora muliebria, multum a virilibus distare, tum ad morbi differentiam, tum ad spem vel desperationem curationis. Virorum quippe corpora solida, nervosa, laboribus & motionibus, & subdiali victu exercitata: altera vero soluta, mollia, in umbra nutrita, alba sanguinis & caloris defectu, & humoris multi affluentia; magis proinde, quam sunt virilia, obnoxia & ex-

πάντα πυρετὸν, ἢ πᾶσαν φθόην, ἢ πνευμονίαν, ἢ μανίαν, μίαν καὶ τ' αὐτὴν ἔσαν τῷ γένει, ὁμοίαν ὅπι πάντος εἶναι σώματος, ἐ σωφρονέντων, ἐδὲ λελογισμένων, ἐδὲ τὰ τοιαῦτα ἐξητακότων ὅσιν ἀνθρώπων· ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ἐν μὶ τῷδε, ῥᾴδιον [a] ἰᾶσθαι, ἐν δὲ τῷδε, οὐκ ἔτι. ὥσπερ, οἶμαι, καὶ πυρὸν, ἢν τ' αὐτὸν ἐς διαφόρους χώρας ἐμβάλῃς, ἄλλως μὲν ἐν τῇ πεδινῇ, καὶ βαθείᾳ, καὶ πολιζομένῃ, καὶ εὐηλίῳ, καὶ εὐηνέμῳ, καὶ ἐξειργασμένῃ, [d] ἀναφύσει, [e] εὐθαλὴς, οἶμαι, καὶ εὔτροφος, καὶ πολύχους καρπὸς, ἄλλως δὲ ἐν ὄρει, καὶ λιθώδει γηδίῳ, ἄλλως δὲ ἐν δυσηλίῳ, ἄλλως δὲ ἐν ὑπωρείᾳ, καὶ ὅλως, διαφόρως καθ' ἑκάστους τόπους. οὕτω δὲ καὶ τὰ νοσήματα πρὸς τοὺς ὑποδεξαμένους τόπους, ἢ εὐφορεῖα, ἢ εὔτροφα, ἢ ἐλάττω γίγνεται. τοῦτο τοίνυν ὑφορᾶς ὁ πατὴρ, καὶ ὅλον ἀνεξέταστον καταλιπὼν, ἀξιοῖ πᾶσαν μανίαν τ' ἐν ἅπαντι σώματι, ὁμοίαν εἶναι, καὶ τ' θεραπείαν ἴσην.

Πρὸς δὲ τούτοις τοσούτοις ὄσιν, ὅτι τὰ γυναικεῖα σώματα πάμπολυ τῶν ἀνδρείων διαφέρει, πρός τε νόσου διαφοράν, καὶ πρὸς θεραπείας ἐλπίδα, ἢ ἀπόγνωσιν, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. τὰ μὲν γὰρ τ' ἀνδρῶν εὐπαγῆ, καὶ εὔτονα, πόνοις, καὶ κινήσεσι, καὶ ὑπαιθρίῳ διαίτῃ γεγυμνασμένα, τὰ δὲ, ἔκλυτα, καὶ ἀσυμπαγῆ, ἐν σκιᾷ τεθραμμένα, καὶ λευκὰ αἵματος ἐνδείᾳ, καὶ θερμῶν ἀπορίᾳ, καὶ ὑγρῶν πλείστων ὅπι ῥοίᾳ· εὐαλωτότερα τοίνυν τ' ἀνδρείων, καὶ ταῖς νόσοις

a ἰᾶσθαι] Et sic habere Edd. principes, notat *M. du S.* d Ἀναφύσεται] Ita restitui ex *F.* & L. Ἀναφύεται enim male *Fl. Ald. H. B2. Fr. P. S. A.* e Εὐθαλὴς] Sic recte *Ald. B2. H. P. S.* & P. Εὐσαλὴς male *F.* & *Fl.* f Διαφορὰν] Ita restitutum ex Cod. P. & *B2.* ac marg. *AIW.* Διαφθορὰν enim cett. male habebant.

& *ratione diversitatis morbi*, quia diversi longe *sunt morbi muliebres, & viriles.* *F. G. G.*

Ἀναφύσεται] Sic praeter Mf. Gr. L. etiam Editio *Junt.* vide Συγκρ. c. 2. *M. du S.*

55. Εὐθαλὴς] Si quis dubitet, num injuria fiat Editionibus principibus *Fl.* & *F.* in rejicienda earum lectione εὐσαλὴς, conferat supra *Zeux.* c. 4. pr. & infra *de Dom.* c. 4. aliaque. *F. F. R.*

68. Διαφορὰν] Mf. Gr. P. & *B2.* Alii omnes libri διαφθορὰν, prave. *M. du S.*

76. Εὐαλωτότερα] Confer supra c. 27. *M. du S.*

82. Κα-

σοις [a] ἐκκείμενα, καὶ τὴν ἴασιν ἐν ἀθυμοτέροις, καὶ μάλιστα πρὸς μανίας εὐχερέστερα. ἅτε γὰρ πολὺ τὸ ὀργίλον, καὶ κοῦφον, καὶ ὀξυκίνητον ἔχουσαι, ὀλίγην δὲ τὴν τοῦ σώματος αὐτοῦ δύναμιν, ῥᾳδίως ἐς τὸ πάθος τοῦτο καταλισθαίνουσιν.

posita morbis, & curationem non sustinentia, & ad furores praesertim magis inclinata. Cum enim multum iracundiae habeant & levitatis, & valde sint irritabiles, corporis autem parum robusti, facile in hunc morbum labuntur.

Οὐ δίκαιον τοίνυν ἀπὸ τῶν ἰατρῶν τὴν ὁμοίαν ἐπ' ἀμφοῖν θεραπείαν ἀπαιτεῖν, εἰδότας ὡς πολὺ [b] τῷ μέσῳ, βίῳ παντὶ, καὶ πράξεσιν ὅλαις, καὶ πᾶσιν ἐπιτηδεύμασιν, ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς κεχωρισμένων. ὅταν τοίνυν λέγῃς, ὅτι μέμηνε, πρόστιθες ὅτι καὶ γυνὴ οὖσα μέμηνε· καὶ μὴ σύγχει ταῦτα πάντα τῷ τῆς μανίας ὑπάγων ὀνόματι, ἑνὶ καὶ τῷ αὐτῷ δοκοῦντι· ἀλλὰ χώρισας ὥσπερ ἔστι καὶ [c] ἐν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὅθεν ἐν ἀρχῇ τὸν λόγων εἰπεῖν μέμνημαι, τοῦτο πρῶτον ἐπισκοποῦμεν, φύσιν σώματος τοῦ νοσοῦντος, καὶ κρᾶσιν, καὶ τίνος πλείονος μετέχει, καὶ εἰ θερμότερον, ἢ ψυχρότερον, ἢ ἀκμάζον, ἢ πραγηκὸς, καὶ μέγα, ἢ μικρὸν, καὶ πιμελὲς, ἢ ὀλιγόσαρκον, καὶ πάντα τὰ τοιαῦτα. καὶ ὅλως ἄν τις αὐτὰ προεξετάσῃ, πάνυ ἀξιόπιστος ἂν εἴη, ἀπογινώσκων τι, ἢ ὑπιχνούμενος.

29. Injustum ergo fuerit a medicis similem utrorumque curationem poscere, cum sciamus quam multum intersit, inter homines vita tota, & omnibus actionibus, & studiis omnibus, statim a principio inde separatos. Cum ergo dicis, eam furere, hoc adde, mulierem furere: nec confunde ista omnia sub furoris nomen cogens, quod unum idemque videtur: sed separa, ut etiam est in natura: quid in unoquoque fieri possit, considera. Nos etenim, quod initio orationis hujus me dicere memini, primum videmus naturam corporis & temperamentum; & cujus *qualitatis* plus habeat, & utrum calidius an frigidius, maturae aetatis an jam inclinatae, magnum an parvum, pingue an extenuatum, & omnia in eo genere. Et sane si quis ista ante exploraverit, fide omnino dignus fuerit, sive spem supereſſe neget, sive promittat aliquid.

Ἐπεὶ καὶ τῆς μανίας αὐτῆς μυρία εἴδη ἐστὶ, καὶ παμπόλλους ἔχει τὰς αἰτίας, καὶ οὐδὲ τὰς προσηγορίας αὐτὰς ὁμοίας. οὐ γὰρ ταυτὸν ἀφρονεῖν, καὶ ἀφραίνειν, καὶ λυττᾶν, καὶ μεμηνέναι, ἀλλὰ ταῦτα πάντα τοῦ

30. Quandoquidem etiam furoris ipsius exsecrae sunt species, isque multas habet causas, neque appellationibus similes. Neque enim idem est desipere, delirare, rabiosum esse, furere; sed haec omnia vel aspe-

[a] Ἐκκείμενα] Μᾶλλον ἐκκ. *Vorst.* [b] Τῷ μέσῳ] Sic *J. H. P.* &c. Τῶν ἐν μέσῳ P. & L. [c] Ἐν] Sic P. L. & marg. *Alw.* Ὃν Edd. Ὅν. Ex. *Fl.* & *Ald.*

82. Καταλισθαίνουσιν] Conf. supr. *Quom. Hist.* c. 1. *M. du S.*

85. Τῷ μέσῳ] P. & L. τῷ ἐν μ. Sed nescio an sic satis etiam consulatur integritati hujus loci. *M. du S.*

Τῷ μέσῳ] Nescio quid difficultatis obversetur *Solano*; nisi forte ex pristina versione sensum ab Graecis abeuntem non capiens, ideo etiam Graecam vulgatam male se habere existimarit. At melior illa certe est lectione codicis P. modo recte construas. Τὸ μέσον enim signif. *spatium medium*, sive *intervallum quod intercedit*; adeoque & discrimen quod interest inter res vel homines, ut hic; cujus significationis exempla Lexicographis notata non repetam, neque constructionem indicabo ex versione Cl. *Gesneri* jam satis adparentem. *J. F. R.*

92. Ἔστι, καὶ ὄν] Ineptissime legitur Ἀλλὰ χωρίσας ὥσπερ ἐστὶ, καὶ ὂν τῇ φύσει, τὸ δυνατὸν ἐφ' ἑκάστου σκόπει. Quid enim Graecis ὥσπερ ἐστὶ καὶ ὄν; Mſ. optime: ὥσπερ ἐστὶ ⊙ ἐν φύσει. sed *cum distinxeris, quod natura distinctum est, quid in quoque praestari possit considera.* *J. G. G.*

Ibid. Ἐν] G. P. & L. recte. *Fl.* & *Ald.* ὄν. Reliquae

asperioris vel mitioris morbi nomina sunt. Tum caussae in viris aliae, aliae in mulieribus: ipsorumque virorum aliae in juvenibus, diversae in senibus; verbi caussa, in juvenibus multitudo plerumque *bilis & acrium humorum*; in senibus vero calumnia intempestiva, & irrationabilis ira, contra familiares saepe ingruens, primo perturbare *solet animum*, deinde paullatim in furorem agere. Mulieres autem multa infestant, quibus facile in hunc morbum concitantur, maxime vero odium contra aliquem vehemens, aut invidia adversus inimicum felicem, aut dolor aliquis aut ira. Haec paullatim sub cineribus quasi glisscentia, & alitá longo tempore, furorem efficiunt.

31. Talia, Pater, uxori tuae evenerunt, & forte nuper aliquid illam dolore affecit: nihil enim illa oderat: veruntamen tenetur, neque a praesentibus *malis* sanari medici opera potest. Quare si quis alius promiserit, si quis liberaverit eam; tum odio me, tanquam injuriae auctorem, persequere. Quin illud, pater, non pigebit dixisse: etiam si non ita plane desperata res esset, sed aliqua adhuc salutis spes adfulgeret; ne sic quidem ita facile attingerem, nec promte medicamentum auderem infundere, fortunam veritus & *imminentem* a multis infamiam. Vides, ut omnes arbitrentur, esse quoddam in privignos odium novercis omnibus, quantumvis bonae sint, & com-

μᾶλλον ἢ ἧττον ἔχειν τῇ νόσῳ, ὀνόματά 10 ἐστιν· αἰτίαι τε, τοῖς μὲν ἀνδράσιν ἄλλαι, ταῖς δὲ γυναιξὶν ἕτεραι, καὶ τῶν ἀνδρῶν αὐτῶν, τοῖς μὲν νέοις ἄλλαι, τοῖς δὲ γεγηρακόσι διάφοροι, οἷον, νέοις μὲν πλῆθος ὡς τὸ πολὺ, [d] γέρουσι [e] δὲ διβολὴ 15 ἄκαιρος, καὶ ὀργὴ ἄλογος πολλάκις κατ' οἰκείων ἐμπεσοῦσα, τὸ μὲν πρῶτον, διετάραξεν, εἶτα, κατ' ὀλίγον ἐς μανίαν ἐξέτρεψε· γυναικῶν δὲ πολλὰ καθικνεῖται, καὶ ῥᾳδίως ἐς τὴν νόσον ἐπάγει, μάλιστα δὲ μῖ- 20 σος κατά τινος πολύ, ἢ φθόνος ἐπ' ἐχθρῷ εὐτυχοῦντι, ἢ λύπη τις, ἢ [f] ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα ὑποδυόμενα, καὶ μακρῷ χρόνῳ ἐντρεφόμενα, μανίαν ἀποτελεῖ.

Τοιαῦτά σοι, ὦ πάτερ, καὶ ἡ γυνὴ πέ- 25 πονθε, καὶ ἴσως τι λελύπηκεν αὐτὴν ἔναγχος. [g] οὐδὲν γὰρ ἐκείνη ἐμίσει, πλὴν ἔχεται γε, καὶ οὐκ ἂν ἐκ τῶν παρόντων ὑπ' ἰατρῶν θεραπευθῆναι δύναιτο, ὡς εἴγε ἄλλος τις ὑποχοῖτο, εἴ τις ἀπαλλάξειε, [h] μί- 30 σει τότε ὡς ἀδικοῦντα ἐμέ. καὶ μὴν κἀκεῖνο, ὦ πάτερ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι εἰπεῖν, ὅτι εἰ καὶ μὴ τελέως ἔτως ἀπέγνωστο, ἀλλά τις ἔτι σωτηρίας ἐλπὶς ὑπεφαίνετο, οὐκ ἂν οὐδὲ οὕτω ῥᾳδίως προσηψάμην, οὐδ' ἂν προεί- 35 μην φάρμακον ἐγχέαι ἐτόλμησα, δεδιὼς τὴν τύχην, καὶ τὸν ὑπὸ τῶν πολλῶν δυσφημίαν· ὁρᾷς ὡς οἱονεὶ πάντες εἶναί τι μῖσος πρὸς τοὺς προγόνους πάσαις μητρυιαῖς, κἂν ὦσι χρη-

d Γέρουσι] Γέροντας L. rectius. Sed vulgatam servant Edd. optimae omn. *e* Δὲ] Καὶ *Fl.* *f* Ὀργὴ κατ'] Vid. notas. *g* Οὐδὲν] *Vorst.* οὐδένα. Nihil mut. Edd. *h* Μίσει] Sic etiam esse in *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.*

quae ὄν. *M. du S.*

Ἐν] Non reddam rationem lectionis mutatae, res enim ipsa loquitur. Quod autem *Solanus* dicat Aldinam habere ὂν adspirate; Aldinam alteram intelligat oportet; nam Aldina prima ὂν spiritu leni habet aeque ac aliae. *J. F. R.*

7. Παραινοῦν, καὶ ὠθεῖσθαι, καὶ λυττᾶν, καὶ μαίνεσθαι] *Benedictus* debuerat hic anxie exprimere omnes copulativas, ut quatuor furorum vocabula & species ostenderet. Quod quum non fecerit, non aliter Latina concepit ac si auctor duo inter se differentia opponere voluerit. *J. G.*

14. Γέροντας] L. recte. In aliis γέρουσι, quod tamen servari etiam propter ἐμπισοῦσα, quod mox sequitur, poterat. *M. du S.*

22. Κατ' ὀλίγον] Haec sententia, uti a nobis & Ed. *Fl.* factum est, erat interpungenda; contra quam in reliquis libris fit, in quibus κατ' ὀλ—— cum praecedenti conjunctum legitur. *M. du S.*

Ibid. Ὀργὴ κατ' ὀλίγον ταῦτα] Quod *Solanus* de mutanda interpunctione monet, idem Cl. *Gesnerum* in versione jam sponte praestitisse video. Vulgo enim sic male divisum legebatur: ἡ ὀργὴ κατ' ὀλίγον, ταῦτα ὑποτ. &c. *J. F. R.*

χρηται, καὶ τινα κοινὴν μανίαν ταύτην γυναικείαν αὐτὰς μεμηνέναι; τάχα ἂν τις ὑπώπτευσεν, ἄλλως χωρήσαντος τοῦ κακοῦ, καὶ τῶν φαρμάκων ἀδυνηθέντων, κακοήθη καὶ δολερὰν τὴν θεραπείαν γεγονέναι.

munem quendam muliebrem furorem omnes furere. Facile igitur aliquis, si secus malum eveniat, nec potentia satis sint medicamenta, suspicetur, malignam & subdolam curationem fuisse.

Καὶ τὰ μὲν τῆς γυναικὸς, ὦ πάτερ, ὅπως ἔχει καὶ πάνυ σοι τελεωτικῶς λέγω· ὅλως ῥᾷον ἔξει, κἂν μυριάκις πίῃ τοῦ φαρμάκου· ἀφ' οὗ τοῦτ' ἐπιχειρεῖν οὐκ ἄξιον, εἰ μὴ πρὸς μόνον τὸ ἀποτυχεῖν με καλεπείγεις, καὶ κακοδοξίᾳ προβαλεῖν θέλεις. ἔασον ὑπὸ τῶν ὁμοτέχνων φθονεῖσθαι. ἐὰν δέ με ἀποκηρύξῃς πάλιν, ἐγὼ μὲν, καίτοι πάντων ἔρημος γενόμενος, οὐδὲν χεῖρον σοῦ δεινὸν εὔξομαι. τί δ' ἂν, ὥσπερ μὴ γένοιτο, αὖθις ἡ νόσος ἐπανέλθοι; (φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦτα ἐρεθιζόμενα, παλινδρομεῖν) τί με πρᾶξαι δεήσει; θεραπεύσω μὲν εὖ ἴσθι καὶ τότε, καὶ οὐδέποτε λείψω τὴν τάξιν, ἣν τοὺς παῖδας ἔταξεν ἡ Φύσις, οὐδὲ τοῦ γένους τὸ ἐπ' ἐμαυτῷ ἐπιλήσομαι. εἶτ' ἂν σωφρονήσῃς, αὖθις ἀναλαμβάνειν [a] πώποτε πιστεῦσαί με δεῖ; ὁρᾷς ἤδη, καὶ ταῦτα ποιῶν, ὑπισπᾷ τὴν νόσον, καὶ [b] ὑπομιμνήσκεις τὸ πάθος· χθὲς, καὶ πρώην, ἐκ τηλικούτων κακῶν ἀνασφήλας, ἀμαθείνῃ, καὶ βοᾷς, καὶ τὸ μέγιστον, ὀργίζῃ, καὶ πρὸς μῖσος τρέπῃ, καὶ τοὺς νόμους ἀνακαλεῖς. οἴμοι πάτερ, [c] τοιαῦτ' ἦν σου καὶ τὰ πάλαι μανίας τὰ προοίμια.

32. Ita se habent, Pater, res uxoris tuae: & omnino tibi post observationem institutam dico, nunquam illa habebit mollius, si decies millies de medicina biberit; propterea conari non est operae pretium, nisi me ad hoc solum urges, uti excidam conatu, & infamiam vis mihi contrahere. Patere, ut invideant mihi artis aemuli. Si vero denuo me abdicaveris, nihil equidem, licet desertus ab omnibus, malum tibi imprecabor. Quid si vero, quod abominor, redeat morbus? Solent enim quodammodo tales, si irritentur, recurrere, quid mihi faciendum erit? Curabo quidem tunc etiam, bene noveris, & stationem, in qua collocavit natura liberos, nunquam deseram, neque unquam generis mei obliviscar. Deinde ubi resipueris, rursus quondam te recepturum me, credendum est. Vides jam, dum ista facis, arcessis morbum, & malum quasi admones. Heri & nudius tertius e tantis malis recreatus contendis, & clamas, & quod maximum, irascris, & ad odium verteris, & leges iterum advocas. Hei mihi! Pater, talia erant etiam superioris furoris tui exordia!

PHA-

a Πώποτε] Ita etiam exstare in *J. H. B2.* & *Fl.* notat *M. du S.* b Ὑπομιμνήσκεις] In *P.* erat ὑπομιμνήσκει. Sed prius habent *J. Ald.* & reliquae. c Τοιαῦτ'] Ταῦτ' *Fl.*

57. Ἦν] Sic infra Δημοσθ. Ἐγκ. c. 44. μηδ' ἣν ἐμαυτὸν ἔταξα τάξιν λιπών. *M. du S.*

62. Ὑπομιμνήσκεις] Quia *Parisinam* correxi, quae ὑπομιμνήσκει habebat, dixerit aliquis, cur ergo proximum ἐπισπᾷ quoque non in ἐπισπᾷς mutas? Sed respondeo tironibus, ἐπισπᾷ jam esse secundam personam ab ἐπισπάομαι. Ceterum novi in forma media & passiva Atticos etiam secundas personas in ει terminare, ut: *Aristoph.* Plut. 60. κἀλειπῶς ἐκπυνθάνει, *morose interrogas:* ibid. 1056. Βούλει — πρὸς μὲ παῖσαι; pro βούλῃ. Et *Equit.* 1362. Τὰ δ' ἄλλα, φίλ' ἄνδρες, πῶς πολιτεύσει; *Cetera vero, dic age, quomodo ordinabis?* Et ubi non? Quamvis & εἰς forment, ut ibid. *Pluto* 21. Οὐ γάρ μοι τυπτήσεις. (nisi hoc malis activae formae esse a τυπτέω, quod tamen nihil refert) non tamen in omnibus verbis promiscue, sed constantius in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι; verum & παρέξει *Evang. Luc.* VII. 4. pro παρέξῃ. Item θρήνησει pro θρήνησῃ quod ex *Sophocl.* Aj. 638. profert Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 63. Ed. *Haganae*, sive aliquo modo nostrae, ubi plura exempla vide. Ideoque nec ὑπομιμνήσκει rejicerem pro ὑπομιμνήσκῃ ab medio ὑπομιμνήσκομαι deductum, nisi principum Editionum cum omnibus reliquis consentientium hic major esset

PHALARIS PRIOR. ΦΑΛΑΡΙΣ ΠΡΩΤΟΣ.

Misit nos, Delphi, dynasta noster Phalaris, qui ferremus Deo taurum hunc, & apud vos, quae opportuna viderentur, de ipso pariter ac de munere disseremus. Cujus igitur rei gratia venimus, haec est. Quae autem vobis nuntiari jussit, ista: Equidem, *inquit*, Delphi, cum apud omnes Graecos talis haberi, qualis sum, non qualem *orta* ab inimicis & invidis fama ignorantium auribus tradidit, rebus omnibus redemerim, tum in primis apud vos, in quantum & sacrosancti estis, & accolae

1 Ἔπεμψεν ἡμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὁ ἡμέτερος [a] δυνάστης Φάλαρις, ἀξιώσας τῷ θεῷ [†] ταῦρον τοῦτον, ἢ ὑμῶν ἀφικόμενοι τὰ εἰκότα ὑπέρ τε αὐτοῦ ἐκείνου, καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀναθήματος. ὧν μὲν οὖν ἕνεκα ἥκομεν, ταῦτά ἐστιν· ἃ δὲ γε πρὸς ὑμᾶς [b] ἐπέστειλεν· Ἐγὼ, φησὶν, ὦ Δελφοὶ, ἢ παρὰ πᾶσι μὲν τοῖς Ἕλλησι, τοιοῦτος νομίζομαι, οἷός εἰμι, ἀλλὰ μὴ οἷον ἡ πρὸς τῶν μισούντων καὶ φθονούντων φήμη ταῖς [†] ἀγνοούντων ἀκοαῖς προσεδέδωκεν, ἀντὶ [c] τῶν πάντων ἀλλαξαίμην ἄν. μάλιστα δὲ παρ' [d] ὑμῖν, [e] ὅσῳ ἱεροί τέ ἐστε, καὶ πάρεδροι τοῦ

a Δυνάστης] Alii Δεσπότης *Coll.* Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Ἐπέστειλεν] Sic *Fl. H. P. Ald.* Ἀπέστειλεν *J.* Ἐπέστειλεν etiam *Coll.* Sed addunt ταῦτα. c Τῶν πάντων] Πολλῶν, & sine articulo, *Coll.* d Ὑμῖν] Sic recte *P. J. H. Fr. Ald.* Ἡμῖν male *Amst.* & *S.* Ὑμῶν *Fl.* e Ὅσῳ] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

2. Δυνάστης] Γρ. δυστύχης, ἤτοι βασιλεὺς. *G.*
6. Ἐπέστειλεν. ταῦτα] *G.*
11. Ἀντὶ] Γρ. ἀντὶ πολλῶν ἀλλαξαίμην ἄν. *G.*
13. Πάρεδροι] Πάρεδρος τοῦ δήμου. παρεδρεύει δὲ τῷ δήμῳ. τὸ ὄνομα μὴ γενικῆς, τὸ δὲ ῥῆμα μὴ δοτικῆς. ὥσπερ καὶ τὸ σύνοικος γενικῆ, * συνοικεῖ δὲ, δοτικῇ. *V.*

* Συνοικεῖ] In *συνοικῶ* mutarat *M. du S.* non addens unde habeat. Non visum fuit obsequi, quia tum & praecedens *παρεδρεύω* aeque in *παρεδρεύω* mutandum fuerat; at si hoc rectum est, ut est, etiam alterum verum erit. Sed totum hoc & compluria alia scholia vix describi merebantur. *J. F. R.*

esset ratio habenda, quam unius. Praeterea activa forma ὑπομιμήσκω hic verior quam ὑπομιμνήσκομαι; cum hoc sit *recordor*, illud, *in memoriam revoco alteri.* quod in ἀναστάω magis indifferens. Sic mox medium & activum rursus conjungit Noster, ἀφικόμενοι & βοᾷς dicens. *J. F. R.*

ΦΑΛΑΡΙΣ] Declamatio quam Rhetor scripserit. Fingit autem taurum aeneum a Phalaride Delphos dono Apollini missum; quem Timaeus, teste Pindari Scholiasta ad Pyth. I. sub finem, ab Agrigentinis submersum fuisse tradidit. *M. du S.*

12. Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Male pro ὑμῖν, ut recte interpres. *J. G.*

Μάλιστα δὲ παρ' ὑμῖν] Pro ὑμῖν Aldina & Basileensis anni 1543. habet ὑμῶν; id quod hic omnino requiritur; idque jam per se viderat Cl. *Gronovius.* Pejus in Florentina, ὑμῶν. *Apud omnes quidem Graecos talis, qualis sum, haberi ante omnia cupiam; at maxime apud vos, o Delphenses, quandoquidem & sancti estis & Dei Pythii assessores.* *J. J.*

13. Ὑμῖν] Etsi *Salm.* Ed. ὑμῶν habet; tamen errorem tantum, operarum culpa admissum esse, ex versione ejusdem adparet; quae *vobis* exhibet, aeque ac *Parisinae* versio. Magis mirere, qui *Graeviana* Editio eumdem errorem adeo fideliter secuta sit, ὑμῶν etiam per *vobis* reddens; quod tamen facile ignoscerem, nisi nimis frequenter sic factum viderem. *J. F. R.*

Ibid. Ὅσῳ] En iterum varietatem frustra quaesivit *Solanus*; non tamen sine caussa id investigavit; nam videtur quaesisse, num additum alicubi μᾶλλον inveniretur: verum id satis per se intelligi, supra jam monuimus, ad Dissert. *pro Lapsi.* c. 12. Conf. infra c. 8. & *Gall.* c. 18. ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζωμαι, ubi, si meminero, plura colligam; quia nonnullis talia frustra suspecta sunt. *J. F. R.*

Ibid. Πάρεδροι] Qui in eodem solio sedent, ejusdem honoris imperique participes, de Diis non modo usitatum, sed & de mortalibus, quos ad Deorum dignitatem evectos σωθρόνους & παρέδρους vocabant, quod compluribus veterum auctoritatibus firmat Reverend. *Jac. Elsner.* ad Apocal. III. 21. quem adiisse non pigebit. *J. F. R.*

τῶ Πυθίω, ϗ μονονὸ σύνοικοι, ϗ ὁμωρόφιοι τῶ Θεῶ. ἡγοῦμαι γὼ, εἰ ὑμῖν ἀπολογησαίμην, ϗ πείσαιμι μάτην ὠμὸς ὑπειλῆφθαι, ϗ τοῖς ἄλλοις ἅπασι δι' ὑμῶν ἀπολελογημένος ἔσεσθαι. καλῶ δὲ, ὧν ἐρῶ, τ' Θεὸν αὐτὸν μάρτυρα, ὃν οὐκ ἔνι δήπου παραλογίσασθαι, ϗ ψευδεῖ λόγω παρελθεῖν. ἀνθρώπους μὲν γὼ ἴσως ἐξαπατῆσαι ῥᾴδιον. Θεὸν δὲ, ϗ μάλιστα τοῦτον, λαθεῖν ἀδύνατον.

Ἐγὼ γὼ ὁ τ' ἀφανῶν ἐν Ἀκράγαντι ὢν, ἀλλ' εἰ ϗ τις ἄλλος εὖ γεγονὼς, ϗ τραφεὶς ἐλευθερίως, ϗ παιδείᾳ προσεχηκὼς, ἀεὶ διετέλουν, τῇ μὲν πόλει δημοτικὸν ἐμαυτὸν παρέχων, τοῖς δὲ συμπολιτευομένοις, [a] ἐπιεικῆ, ϗ μέτριον. βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον, οὐδεὶς οὐδὲν ἐπεκάλεσέ μω τῷ προτέρῳ ἐκείνῳ βίῳ. ἐπειδὴ δὲ ἑώρων τοὺς τἀναντία μοι πολιτευομένους ἐπιβουλεύοντας, ϗ ἐξ ἅπαντος τρόπου ἀνελεῖν με ζητοῦντας (διῄρητο δὲ ἡμῶν τότε ἡ πόλις) μίαν ταύτην ἀποφυγὴν ϗ ἀσφάλειαν εὕρισκον, τ' αὐτὴν ἅμα ϗ τῇ

Pythii, & tantum non contubernales ſub eodem tecto Dei. Arbitror enim, ſi probare vobis cauſſam poſſim, & perſuadere, temere crudelem me putari; etiam reliquis omnibus per vos me fore purgatum. Advoco autem eorum, quae dicam, teſtem illum Deum, quem non licet nimirum arguto ſermone fallere, vel mendaci oratione circumvenire. Etenim homines forte fallere facile eſt, Deum autem, hunc maxime, ut quis ſubterfugiat, fieri non poteſt.

2. Ego enim non ignobilium Agrigenti unus, ſed ſi quis alius bene natus, & educatus liberaliter, ſtudiis doctrinae animum applicui, ſemper popularem me in civitate praeſtiti, iisque, qui mecum in republica verſarentur, aequum & moderatum. Vim autem a me factam, aut ſiniſteritatem, aut ſuperbam contumeliam, aut nimiam pertinaciam ad ſuum omnia arbitrium referentem, nemo unquam in priori illa vita mea accuſavit. Cum vero viderem, qui mihi obtrectarent in republica, eosdem inſidias mihi ſtruere, & omni modo necem meam quaerere, diſſidiis autem tum noſtra vexabatur civitas, ſolum illud perfugium & ſecu-

[a] Ἐπιεικῆ] Ἐπιεικῆ τε *Coll.*

21. Παραγαγεῖν] (1) Ἀπατῆσαι. *V.*

27. Δημοτικὸν] Πρόνοια τοῖς πολλοῖς. *G.*

29. Ἐπιεικῆ τε ϗ μέτριον] Ταπεινὸν ϗ συγγνωμονικὸν. λέγεται δὲ ϗ μέτριος ὁ μεμεθημμένος ἔχων ἕξιν, ἢ ὁ τὸ ἦθος ἐπιεικής. *G.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀκριβῆ ϗ αὐστηρὸν. λαμβάνει δὲ ϗ ἐπὶ τοῦ (2) ἀληθευτικοῦ τ' τρόπον, ϗ μὴ τινα διπλόην ἔχοντος, μὴ οἷ' (3) ἐπισκευασίαν ἤθους, (4) ἀλλ' οἷον ἀντὶ ἑκάστου ὑπάρχοντος, οἱονεὶ μηδὲν ἐπισυρομένου ἀλλότριον. Τὸ ἀπροσβούλευτον φησί. τοιαῦτα γὼ τὰ ταχέα, ὡς ἐπίπαν ϗ σύντομα, ἃ βούλεται σημαίνειν τὸ αὐθέκαστον, σημαίνει γὼ τὸν τε ἁπλοῦν ϗ ἄδολον, ϗ ἀληθευτικὸν, ϗ τ' ἑτοιμον πρὸς ἅπαν, ϗ τ' ταχὺν, ϗ σύντομον, ϗ αὐτόματον. (5) Μάγιστρος δὲ ἐν τῇ αὐτοῦ γραμματικῇ τὸ ἰδιόρυθμον σημαίνειν φησὶ, ϗ τ' Λουκιανὸν παράγει μάρτυρα ἐνταῦθα. *V.*

33. Ἐξ ἅπαντος τρόπου] Σημειοῦ τὸ ἐξάπαυλος (6) Ἀττικὸν ὂν, εἰ μὴ τῷ τρόπου γράψεις, δασύνειν ὀφείλειν. εἰ δὲ χωρὶς τοῦ τρόπου, ὀξύνειν μόνον, γράφε γὼ (7) κατ' ἀμφότερα. *V.*

(1) Ἀπατεῖσαι editum erat; ſed hoc merito correxit *M. du S.*

(2) Ἀληθευτικὸν] Sic reſtituit idem ex *G.* & C. cum ante editum legeretur ἀθλητικὸν.

(3) Ἐπισκευασίαν] Et hoc reſtituit idem ex C. x. enim medium ap. *Cler.* omiſſum.

(4) Ἀλλ' οἷον ἀντὶ] Pro his verbis ἀλλοῖον αὐτ' legitur in C. *M. du S.*

(5) Μάγιστρος] Pars haec poſterior Scholii non exſtat in C. *M. du S.*

(6) Ἀττικὸν ὄν] Ἐξάπαυλος ὂν legebatur in editis. Correxit ex collatione *M. du S.*

(7) Κατ'] Μετ' editum fuerat. Mutavit idem ex eodem fonte.

14. Ὁμωρόφιοι τῶ Διοῦ] Οἱ ὑπὸ τῇ αὐτῇ στέγῃ ὑπάρχοντες. *J. B.*

30. Αὐθέκαστον] Ἀπροβούλευτον, ἀπαρακάλυπτον, ut apud *Heſych.* cæterae hujus vocis ſignificationes huic loco non conveniunt. *J. B.*

Αὐθέκαστον, οὐδὶς] Vid. *Th. Mag.* v. Οὐδὶς, qui Οὐδὶς Atticos, Οὐδεὶς Hellenas ſcribere ait. Sed & adi eumdem v. Αὐθέκαστος, ubi haec Luciani verba ſic citat: Λουκιανὸς ἐν τῷ Φάλαριδος πρώτῳ· βίαιον δὲ, ἢ σκαιὸν, ἢ ὑβριστικὸν, ἢ αὐθέκαστον οὐδεὶς ἀπεκάλει με. Ubi in

curitatem inveni, eandemque ſimul ſalutem civitatis, ſi vindicato mihi imperio, cum reprimerem illos inſidiatores, tum civitatem ſana ſequi conſilia cogerem. Erant etenim non pauci qui iſta laudarent viri moderati, & civitatis amantes, qui & conſilium ſcirent meum, & conatus illius neceſſitatem. Hiſce adiutoribus uſus, facile cogitata perfeci.

3. Ab eo inde tempore nihil illi amplius turbare, ſed obſequi; imperium vero ego tenere, civitas ipſa ſeditionibus eſſe libera. Caedes autem, aut exilia, aut publicationes bonorum, neque contra hos, qui inſidiati mihi fuerant, exercui, quamquam neceſſarium talia audere, in principio poteſtatis maxime. Humanitate enim, & manſuetudine, & mihi atque civili ratione eos tractandi, mirifice ſperabam ad obſequium illos me redacturum. Quare celeriter induciis & pace facta conciliatus ſum hoſtibus, & conſilio atque victu plerorumque uſus ſum. Urbem porro ipſam videres magiſtratuum negligentia perditam,

πόλλ' σώληρίαν, εἰ ἐπιθέμην τῇ ἀρχῇ, ἐκείνους μὲν ἀναστείλαιμι, καὶ παύσαιμι ἐπιβουλεύοντας, τὴν πόλιν δὲ σωφρονεῖν καλαναγκάσαιμι. καὶ ἦσαν γὰρ οὐκ ὀλίγοι [b] ταῦτ' ἐπαινοῦντες ἄνδρες μέτριοι, καὶ φιλοπόλιδες, οἱ καὶ τὴν γνώμην ἤδεσαν τὴν ἐμὴν, καὶ τὸ ἐπιχειρήσεως τὴν ἀνάγκην. τούτοις συναγωνισταῖς χρησάμην, ῥᾳδίως ἐκράτησα τοῦ ἐπιχειρήσεως.

Τὰ μὲν οὖν οὐκ ἔτι ἐτάραττον, ἀλλ' ὑπήκουον· ἐγὼ δὲ ἦρχον, ἡ πόλις δ' [c] ἀσφαλὴς ἦν. σφαγὰς δὲ, ἢ ἐλάσεις, ἢ δημεύσεις, οὐδὲ κατὰ τῶν ἐπιβεβουλευκότων εἰργαζόμην, καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα τολμᾶν ἐν ἀρχῇ τοῦ δυναστείας μάλιστα. Φιλανθρωπίᾳ γὰρ, καὶ πραότητι, καὶ τῷ ἡμέρῳ, καὶ ἰσοτιμίας, θαυμασίως ἐγὼ ἤλπιζον εἰς τὸ πείθεσθαι προσάξεσθαι τούτους. εὐθὺς γοῦν τοῖς μὲν ἐχθροῖς ἐσπείσμην, καὶ διηλλάγμην, καὶ συμβόλοις καὶ συνεστίοις ἐχρώμην τοῖς πολίταις αὐτῶν. τὴν δὲ πόλιν αὐτὴν ὁρῶν ὀλιγωρίᾳ τῶν [d] προεστώτων διεφθαρμένην,

b Ταῦτ' ἐπαινοῦντες] Ταῦτα συνεπαινοῦντες, *Coll.* *c* Ἀσφαλὴς] Reſtituit *Solan.* ex Codd. A. G. L. P. Ἀπαρρήσιας enim Edd. priores omnes. Sed reſtitutam lectionem etiam confirmat marg. *AIW.* *d* Προεστώτων] Sic *Fl. J. B2. H. Ald. P. S.* & *A.*

38. Παύσαιμι] Καλαπαύσαιμι. διὸ ἡ λέξις ἀκριβὴς ἐτύγχανεν, (8) ἐπήγαγε τὴν ἑτέραν λέξιν τὸ παύσαιμι. *V.*
40. Ταῦτα συνεπαινοῦντες] *G.*
50. Καίτοι ἀναγκαῖον τὰ τοιαῦτα] Ἀναγκαίου ὄντος. *G.*
53. Αὐτὴν κ. ἰσοτιμίας ἀν.] *G.*
55. (9) Ἐσπείσμην] Ἐφιλιούμην. *G.*

(8) Ἐπήγαγε] Ita dedi ex C. & diſtinctionem addidi; nam ἐπήγαγε miſere erat in editis; ſed nondum ſanata ſic omnia credo. *J. F. R.*

(9) Ἐσπείσμην] Ἡσπάσμην edebatur ante. Sed prius ex C. eſt. ἐφιλιούμην *G.* pro ἐφιλούμην quod in *V.* erat.

in poſterioribus verbis abit ab Luciano, ex quo *Magiſtri* lectio corrigenda eſt. *J. F. R.*

40. Ταῦτ'] Mallem τὰ αὐτὰ. *Coll.* ταῦτα συνεπαιν—. *M. du S.*

47. Ἡ πόλις] Nullum dubium, quin ex Mſ. cum Anglicano, tum meo ſcribendum ſit ἡ πόλις δὲ ἀσφαλὴς, *civitas erat ſine ſeditionibus*, hoc eſt, civitas erat tranquilla & pacata, ſedatis omnibus turbis, diſſidiis, & tumultibus. laudat illam felicitatem, quae conſecuta ſit ejus principatum. Atqui non laus eſt, ſi legas ἀπαρρήσιας, ut in editis legitur, ſed maximum tyrannidis malum, cum civibus libertas loquendi adimitur. *J. G. G.*

48. Ἀπαρρήσιας] Angl. ἀσφαλὴς. *J. B.*

Ἀσφαλὴς] A. G. P. & L. pro eo quod in impreſſis omnibus eſt ἀπαρρήσιας. *M. du S.*

58. Προεστώτων] Suſpicor Lucianum ſcripſiſſe προεφεστώτων. Nempe ait Phalaris, ſe, quum videret, urbem ipſam negligentia eorum, qui ante ſe praefuiſſent, perditam, multis depeculantibus, immo diripientibus publicam pecuniam, aquarum eam ductibus recreaſſe, & aedificiorum inſtaurationibus exornaſſe. Sic ſtatim magiſtratus dicuntur οἱ ἐφεστῶτες & praefectus ὁ ἐφεστὼς. *J. J.*

Προεστώτων] Non quidem ſpernerem quod Cl. *Jenſ.* adfert προεφεστώτων; ſed quia conſtans eſt vulgata lectio, nec abſurda, nihil muto. Cur autem idem Cl. *Jenſ.* ſcribat προεφεστῶν & ἐφεστῶν penultima correpta,

νην, τ̃ πολλῶν κλεπτόντων, μᾶλλον δὲ ἁρπαζόντων τὰ κοινὰ, ὑδάτων τε ἐπιῤ-ροίαις ἀνεκτησάμην, καὶ οἰκοδομημάτων ἀνα-στάσεσιν ἐκόσμησα, καὶ τειχῶν [a] περιβολῇ ἐκράτυνα, καὶ τὰς προσόδους, ὅσαι ἦσαν κοιναὶ τῇ τ̃ ἐφεστώτων ἐπιμελείᾳ, ῥᾳδίως ἐπηύξησα, καὶ τ̃ νεολαίας ἐπεμελούμην, καὶ τ̃ γερόντων [b] πρυτάνεων, καὶ τ̃ δῆμον ἐν θέαις καὶ πανηγύρεσι, καὶ δημοθοι-νίαις, διῆγον· ὕβρεις δὲ παρθένων, ἢ ἐφήβων ἁφθοραὶ, ἢ γυναικῶν ἀπαγωγαὶ, ἢ φο-ρυφόρων [c] ἐπιπέμψεις, ἢ δεσποτικὴ τις [d] ἀπειλὴ, ἐποτρόπαιά μοι καὶ ἀκοῦσαι ἦν.

Ἤδη δὲ καὶ περὶ τοῦ ἀφεῖναι τ̃ ἀρχὴν, καὶ καθαιρεθῆναι τ̃ δυναστείαν, [e] ἐσκοπούμην, ὅπως μόνον ἀσφαλῶς [f] παύσαιτο ἄν τις ἐννοῶν. ἐπεὶ τό γε ἄρχειν αὐτὸ, καὶ πάντα πρά-τειν, ἐπαχθὲς ἤδη, καὶ σὺν φθόνῳ καμάτη-ρὸν ἐδόκει μοι εἶναι· τὸ δ' ὅπως μηκέτι τοι-

quum vulgo homines furtis, vel rapinis potius, rem publicam vastarent; hinc a-quaeductibus recreavi, hinc aedificiis ex-citatis exornavi, hinc moenibus circumpo-sitis munivi, publicosque reditus eorum, quos praefeci, cura auxi facile, & juven-tutis curam suscepi, & prospexi senibus, & populum spectaculis, congiariis, diebus festis, & epulis publicis, detinui. Virgi-num vero contumeliae, aut corruptiones a-dolescentum, aut conjuges abductae, aut immissi satellites, aut heriles minae, res au-ditu etiam mihi abominabiles.

4. Jamque de dimittendo imperio, de potestate deponenda, cogitabam, illud so-lum deliberans, quomodo secure hoc facere quis posset? cum ipsum imperare, & age-re omnia, jam molestum mihi, & cum invidia laboriosum videretur. Jamque il-lud quaerebam, quomodo *eo adduci res pos-set*,

a Περιβολῇ] Περιβολαῖς marg. *A1*. *b* Πρυτάνεων] Sic *Coll. Fl. H. P. S.* Πρυνέων *J.* *c* Ἐπιπέμψεις] Ἐπίπεμψις marg. *A1W*. *d* Ἀπειλὴ] Rectè sic *P. B2.* & 1. & *S.* Ἀπηλὴ male *J. Ald. Fl. H.* *e* Ἐσκοπούμην] Διεσκοπούμην **P.** Prius servant *J. Fl. H. P.* aliaeque. *f* Παύσαιτο] Πεύσαιτο *Vorst.* Nil mut. *J. Fl. B2. P.*

61. Ἀναστάσεσιν] Ἤγουν ἀνεγέρσεσιν. *V.*
63. Προσόδους] Εἰσφορὰς, εἰσόδους, ἢ παρουσίας, ὡς Θουκυδίδης. *G.* Ἐτεοκλῆς. *G.*
64. Ἐφεστώτων] Παρισταμένων. *G.*
65. * Νεολαίας] Ἡ τῶ νέου λαοῦ συναγωγὴ, καὶ ὅλως τὸ ἄθροισμα τ̃ νέων. *V.*
66. Πρυτάνεων] Ἐνεργητικῶς. παθητικῶς. μ̃ γενι-κῶς. *G.*
67. Δημοθοινίαις] Ταῖς τῶ δήμου εὐωχίαις ἢ θυσίαις. *V.*
68. Διῆγον] Ταυλοπαθῶς. ἀλλοπαθῶς. *G.*
Ibid. Ἢ ἐφήβων] Ἔφηβοι λέγου) οἱ μέχρι τ̃ ιε. ἐνιαυτῶν τυγχάνοντες. *V.*
69. Ἀπαγωγαὶ] Μηνύσεις ἐγγεγραμμέναι διδόμεναι τῷ ἄρχοντι παρὰ τῶ δεῖν ἀπαχθῆναι τ̃ δίκην. *G.*
71. Ἀποτρόπαια] Φύκτὰ. μισητὸν ἄξιον. *G.*
Ibid. Ἀκοῦσαι] Ἀκουσθῆναι. *G.*
73. Ἐσκοπούμην] Ἐνεργητικὸν. παθητικόν. *G.*
74. Ἐννοῶν] Ἤτοι ἐγώ. *G.*
77. Τὸ δ' ὅπως] Σήμαινε ὅτι ὁ Φιλὸς κοινοῖς γράφεται, ὅπως μηκέτι τόδε γένηται, ἐποίησα, τόδε, τιθέασιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τόδε ὀπισθεν πρὸς τὸ κατωθεν ἐπιφερόμενον τὸ τοῦτο, καὶ φασὶν, τόδ' ὅπως γένηται τόδε τοῦτο ἐγένετο. *G.*

* Νεολαία] Neolaïs habebant edita. Νεελαία mendose C.

repta, non video; propemodum tamen & *Solanum* abstraxisset, qui in *J.* ω jam deleverat, & ο supra scripserat, quod tamen deinde, Edd. consultis, rur-sus delevit; ideoque & ego omnes Edd. evolvi, vidi-que ω rectè in omnibus conspici. Nam quum con-tractum sit, ex ἐφεστηκότες & ἐφεστάοτες, quae rectè penultima brevi scribuntur, in crasi decet fieri syl-labam longam; sed forsan menti ejus obversabatur pri-migenium ἑστάοτες, ideoque non dedita opera & alte-rum correpte scripsit, qualia cuivis facile excidere possunt, & mihi quoque excidisse interdum non du-bito. Si tamen exemplis aliunde desumtis opus est, vid. *Evang. Matth.* VI. 5. ἑστῶτες προσεύχεσθε. *Apocal.* X. 5. εἶδον ἑστῶτα. *J.F.R.*

69. Δορ. ἐπιπ.] De eo quod Scholiastes monet, vi-de *Tac.* Annal. III. 44. *M.du S.*

71. Ἀκοῦσαι] Non absurda esset Scholiastae ista in-terpretatio passiva; si haec de se *audiri* noluisse Pha-larin, hic locum habere posset; sive ubi id expo-nendum foret: *averser haec alios audire de me.* quod minus aptum. Verum passiva quasi potestate, eo-dem modo ac *male audire* apud Latinos, supra ha-buimus T. I. *Nigr.* c. 22. ubi ἀκούειν pro *vocari* po-situm *Bourdelotius* docet; quod tamen eodem redit,

si

ſet ; at tali quadam curatione non amplius indigeret civitas. Atque ego antiquae nimium ſimplicitatis homo haec agitabam. At illi jam contra me conſurgere , ac de inſidiarum defectionisque ratione diſpicere , & comparare conjuratos , & arma congerere , & conferre pecunias , & vicinos advocare , & in Graeciam ad Spartanos Athenienſesque legatos mittere. Quae de me ipſo , ſi caperer , jam decreta ipſis eſſent , & ut ſuis me manibus diſcerpere minati ſint , quasque poenas excogitaverint , in publica tormentorum quaeſtione faſſi ſunt. Quod quidem nihil tale paſſus ſum , Dii cauſſa fuerunt , deprehendendis inſidiis ; & in primis quidem Pythius , qui ſomnia mihi oſtenderet , & indices omnium ad me mitteret.

αὐτης τινὸς θεραπείας δεήσεται ἡ πόλις, τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· καίγὼ μὲν ὁ ἀρχαῖος ταῦτα εἶχον. οἱ δὲ ἤδη τε συνίσταντο ἐπ' ἐμὲ, καὶ περὶ τῦ τρόπυ τῆς ἐπιβυλῆς, καὶ ἐκ ἀποστάσεως h ἐσκοπῦντο, καὶ συνωμοσίας συνεκρότυν, καὶ ὅπλα ἤθροιζον, καὶ χρήματα ἐπορίζοντο, καὶ τὺς ἀστυγείτονας ἐπεκαλῦντο, καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα πρὸς Λακεδαιμονίυς καὶ Ἀθηναίυς ἐπρεσβεύοντο. ἃ μὲν ἢ περὶ ἐμῦ αὐτῦ, εἰ ληφθείην, ἐδέδοκτο ἤδη αὐτοῖς, καὶ ὅπως με αὐτοχειρία διασπάσαντες ἠπείλυν, καὶ ἃς κολάσεις ἐπενόυν, δημοσίᾳ τρεβλύμενοι ἐξεῖπον. τῦ μὲν δὴ μηδὲν παθεῖν τοιῦτον, οἱ θεοὶ αἴτιοι, φωράσαντες τὴν ἐπιβυλήν. καὶ μάλιστά γε ὁ Πύθιος, ὀνείρατά τε προδείξας, καὶ τὺς μηνύσοντας ἕκαστα ἐπιπέμπων.

5. Jam hic ego vos, Delphi, rogo , ut

Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, ὅπῃ

g Ἀποστάσιως] Alii ἀπαστασίας *Coll.* h Ἐσκοποῦντο] Ἐπισκοποῦντο *Coll.*

79. Ὁ ἀρχαῖος] Ὁ εὐήθης, ὡς φησι Πλάτων. *G.*
80. Εἶχον] Διεκείμην. *G.*
81. Ἐπ' ἐμὲ] Κατ' ἐμοῦ. *G.*
82. Ἀποστάσεως] Γρ. ἀπαστασίας. *G.*
Ibid. Ἐπισκοποῦντο] Παθητικὸν & ἐνεργητικόν. *G.*
Ibid. Συνωμοσίας] Ἡ ἐπὶ τοῖς ὅρκοις φιλία. *G.*
83. Συνεκρότυν] Συνῆγον, συνηύξανον, συνίσων. *G.*
84. †Ἐπορίζοντο] Συνῆγον. *V.*
85. Ἐπεκαλοῦντο] Εἰς βοήθειαν, ἐλλειπτικῶς. *G.*
88. Αὐτοχειρία] Ἤτοι τῇ τῶν χειρῶν δυνάμει, αὐθαιρέτως μὴ θυμοῦ ὁρμώμενοι & φονεύοντες. λέγουσι δὲ αὐτόχειρες & οἱ ἑαυτοὺς φονεύοντες. *V.*
92. Φωράσαντες] Ἤτοι φωραθῆναι ποιήσαντες. *V.* (Διερευνησαμένους, καλαλαβόντες, γνωρίσαντες, ἐκζητήσαντες. *G.*)

† Ἐπορίζοντο] Ἐποιίζοντο antea legebatur. merito emendavit *M. du S.*

ſi active ſic exponas. *audire te ſic* ab aliis ſcil. *nominari*. Apertius tamen paſſiva poteſtate ibid. *Frometh.* c. 1. κηλωστλάθων ἀκούειν. *figulus vocari* , & ſic paſſim, quae dabo, ubi neceſſitas exiget ; nam ſatis haec ſunt vulgaria. *J. F. R.*

79. Τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι· κἀγὼ] Ita interpungendum eſſe monuit Doctiſſ. *Th. Wopkens* in Lectt. Tull. p. 296. (Edd. enim *Salm.* & *Amſt.* male ſic habent : τοῦτ' ἐζήτουν ἔτι κἀγὼ μὲ &c.) quia , ut recte quidem ait ille , id vult Lucianus : *Utque non amplius tali aliqua adminiſtratione indigeret civitas , id ſpectabam praeterea. Atque ego ineptus hiſce rebus occupatus eram , quum illi jam* &c. Verum antiquiores Edd. ut *Junt. Pariſ. Hagen.* illud punctum jam habebant, nec dubito quin & aliae ; in verſione *Benedicti* quoque diſtinctio recte facta eſt , quam cum & *Graeviana* retinuerit, facile erat vel inde videre, *Benedictum* jam recte legiſſe; ſed omiſſionem in Graecis typothetae deberi : unde forſan evenit , ut *Solanus* varietatem ne quidem notaverit. Quod autem ἔτι vertit *praeterea* , bene facit. *J. F. R.*

Ibid. Ἀρχαῖος] Pro *ineptus*, *deliro*, (i. e. nimis ſimplicis antiquitatis homine , ut optime convertit Cl. *Geſner.*) *Ariſtoph.* Nub. 912. — σὺ δὲ γ' ἀρχαῖος εἶ. *tu delirus es.* Quod vide multis probantem Illuſtr. *Spanhem.* ad ejusd. *Ariſtoph.* Plut. 323. Idem in voce Κρονικὸς obtinere , vid. ap. eumd. ibid. ad verſ. 581. — Κρονικαῖς γνώμαις. Et ad *Callim.* in Pallad. v. 100. p. 609. & 610. ubi in utramque partem Κρονικὸς νόμος, de lege quae potior eſt, & Κρονικὸν de *obſoleto*, *inepto*. quod in libello *de Ambigg.* tit. *Antiquus* jam indicavi. Sed & confer *Bos* & *Hemſterh.* ad Lucian. *Nigr.* c. 3. f. *J. F. R.*

95. Ἐγὼ δὲ ἐνταῦθα ἤδη ὑμᾶς ὦ Δελφοὶ , ἐπὶ τῷ αὐτῷ δίους τὸν τῷ λογισμῷ γινομένους , ἀξιῶ περὶ τῶν τότε πραχτέων μοι συμβουλεῦσαι] Perperam haec vertit Interpres; *Proinde tunc, O Delphi , cum in eodem metu cogitatione verſati ſitis , puto vos mihi de rebus tum agendis conſilium dediſſe.* Nihil potuit a mente loquentis alienius proficiſci , hac tam ſtulta verſione. Redde , *Ego vero hic vos , Delphenſes , qui nunc animis eumdem illum metum poteſtis concipere , velim mihi con-*

ὅπῃ τῷ αὐτῷ δέους νῦν τῷ λογισμῷ γενομέ-
νοις ἀξιῶ φέρειν τὸ τότε πραχτέων μοι συμ-
βουλεῦσαι, ὅτε [a] ἀφυλάκτως ὀλίγου δεῖν
ληφθεὶς, ἐζήτουν τινὰ σωτηρίαν φέρειν τῶν παρ-
όντων. πρὸς ὀλίγον οὖν τῇ γνώμῃ ἐς Ἀκρά-
γαντα πας' ἐμὲ ἀποδημήσαντες, καὶ ἰδόντες
τὰς παρασκευὰς αὐτῶν, καὶ τὰς ἀπειλὰς
ἀκούσαντες, εἴπατέ τί δεῖ ποιεῖν. φιλανθρω-
πίᾳ χρήσασθαι πρὸς αὐτοὺς ἔτι καὶ φείδεσθαι,
καὶ ἀνέχεσθαι, ὅσον αὐτίκα μελλήσοντα πεί-
σεσθαι τὰ ὕστατα; μᾶλλον δὲ [b] γυμνὴν
ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν, καὶ τὰ φίλτατα ἐν
ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν ἀπολλύμενα; ἢ τὰ μὲν
τοιαῦτα πάνυ ἠλιθίᾳ τινὸς εἶναι, γενναίαν
δὲ, καὶ ἀνδρώδη διανοηθέντα, καὶ χολὴν
ἔμφρονος, καὶ ἠδικημένου ἀνδρὸς ἀναλαβόν-
τα, μεμελετηκέναι ἐκείνους· ἑαυτῷ δ' ἐκ τῶν ἐνόν-
των, τὸ ὅπιον ἀσφάλειαν παρασχεῖν;
ταῦτ' οἶδ' ὅτι συνεβουλεύσατε ἂν.

Τί οὖν ἐγὼ μὴ τοῦτ' ἐποίησα, μεταπει-
λάμενος τοὺς αἰτίους, καὶ λόγου μεταδοὺς αὐ-

in eodem metu *animis &* cogitatione con-
stituti, ipsi consulatis, quid mihi tum fa-
ciendum fuerit, cum tantum non per im-
prudentiam meam captus, salutis aliquam
in re praesenti viam quaererem. Parumper
igitur animis Agrigentum ad me peregrina-
ti, conspectis illorum apparatibus, minis
illorum auditis, dicite mihi, quid agen-
dum sit? utrum humanitate porro in illos
uti *me vultis*, & parcere, & tolerare, jam
statim ultima ab illis subiturum? aut po-
tius nudum jam jugulum praebere, & prae
oculis interire videre, *quae mihi sunt* cari-
ssima? an ista quidem plane stupidi hominis
esse *censetis*, meque fortiter viriliterque co-
gitantem, ac bile viri prudentis atque in-
juria laesi assumta, illos ulcisci, mihique
pro praesenti facultate, futuri temporis se-
curitatem praestare? Haec, novi ego, mi-
hi consuleretis.

6. Quid igitur post ea feci? Arcessitos
noxios, & caussae dicendae copia illis fa-
cta,

a Ἀφυλάκτως] Sic Edd. quas vidi, omnes. b Γυμνὴν] Constans & proba lectio. Γυμνὸν vult *Gron.*

96. Ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δέους] Εἰς τὸ αὐτὸ δέος. *G.*
6. Αὐτίκα μελλήσοντα] Μέλλοντα. *G.*
10. Ἠλιθ.ου] Σκληροῦ, ἀφρονος, ἢ ἀναισθήτου. *G.*
Ibid. Γενναῖα] Εὖ γεγονότα. ἢ εὐγενεσταλα & δυνατά. *G.*
13. Ἐκ τῶν ἐνόντων] Κατὰ τὸ δυνατόν. *G.*
14. Ὅπιον] Μετὰ ταῦτα. *G.*
16. * Μεταπειλάμενος] Μεταπεμψάμενος. *V.* (Μηνύσας & ἀγαγών. *G.*)

* Μεταπειλάμενος] Μεταπελάμενος erat in Editis; sed correxit *M. du S.*

consilium vestrum, *quid tum agendum mihi fuerit*, *impertiatis*. *J. J.*

98. Ἀφυλάκτως] Forsan ἀφύλακτος. *M. du S.*

7. Γυμνὴν ἤδη ὑπέχειν τὴν σφαγὴν] Pater adscripsit γυμνὸν. Sic certe vult & versio apud Basileenses *nudus a cruentis civibus caedem sustinerem*. Benedictus contumacior, *ac potius nudam caedem sustinere*. Opinor mentem Luciani fuisse *potius autem nudum jam jugulum porrigere*, ut alibi dicit ὑπέχειν τὴν χεῖρα. *J. G.*

Γυμνὴν] Minime cum Cl. *Gronovio* patre γυμνὸν pro γυμνὴν legerem, qui ad versionem potius, quam ad verum sensum Graeca accommodavit. Recte quidem interpretem *Benedictum* reprehendit, quod reddiderit: *nudam caedem sustinere*; sed neque *nudus caedem sustinerem* commodum hic sensum facit: σφαγὴν enim, ut recte *Gron.* filius ait, hic *jugulum* significat, vid. testimonia supra notata ad *Tyrannic.* c. 13. adeoque *nudum jugulum praebere*, quod in versionem recepi, recte dicitur; nec opus est totus homo ob id sit nudus; sic *nudam cervicem praebere* nota locutio. Et quamvis *nudum* bonis spoliatum velis intelligere, qui id ex hac argumentatione colligas? Et quid opus, si vulgata & sana est & constans. *J. F. R.*

8. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Gaudet hac locutione *Homer.* ut Iliad. A. 587. Μή σε, φίλω πατρὶ ἐοῦσαν, ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδωμαι Θεινομένην. Et Γ. 306. — ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶσθαι. Item Σ. 135. &c. In quibus tamen pleonasmum praepositionis ἐν statuere possis, quia saepissime ὀφθαλμοῖσιν ἰδεῖν sine praepositione dicit. In nostro tamen non adeo simplex est pleonasm. sed signif. *coram videre*, nec praepositio commode abesse poterit. At si totum ἐν ὀφθαλμοῖς tamen pleonasmum esse statuas, quod ὁρᾶν sufficiat, non nego quidem: verum ajo tamen neutrum esse otiosum: quod quisque facile intelligit. Alioqui & ὀφθαλμοῖς abundaret ap. LXX. Gen. 3. 6. ὅτι ἀρεστὸν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἰδεῖν. Conf. infr. *Pseudom.* c. 39. *J. F. R.*

13. Ἐκ

ta, prolatis argumentis, plane de ſingulis convictos, quandoquidem negare nec ipſi poterant, ultus ſum, aegerrime ferens, non quod factae mihi eſſent inſidiae, ſed quod mihi per illos integrum non eſſet in illa ratione permanere, quam initio inſtitueram. Atque ab eo inde tempore ita vivo, ut me cuſtodiam, illorum vero ex numero eos, qui mihi ſemper inſidiantur, puniam. Deinde crudelitatis me accuſant homines, non cogitantes illud, ab utro noſtrum prima horum origo ſit. Nimirum omiſſis iis, quae erant in medio, & propter quae puniebantur, poenas accuſabant ipſas, & quae viderentur in illis *verſari* crudelitates. Perinde ac ſi quis apud vos ſacrilegum de rupe videns praecipitari, quae ille auſus ſit, non cogitet, ut noctu in templum intraverit, ac donaria detraxerit, ſignumque *ipſum* contrectarit; ſed multam veſtram feritatem accuſet, qui Graecos vos & ſanctos homines cum dicatis, ſuſtinueritis tamen Grae-

τοῖς, καὶ τὰς ἐλέγχους ἀξιαγαγὼν, καὶ σαφῶς ἐξελέγχας ἕκαστα, ἐπεὶ μηδ' αὐτοὶ οἱ ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν, ἠμυνόμην ἀγανακτῶν τὸ πλέον, οὐχ ὅτι ἐπεβεβουλεύμην, ἀλλ' ὅτι μὴ εἰάθην ὑπ' αὐτῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ προαιρέσει μεῖναι, ἣν ἐξ ἀρχῆς ἐνεστησάμην. καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, φυλάττων μὲν ἐμαυτὸν, ἀφανίζω δὲ τοὺς ἀεὶ ἐπιβουλεύοντάς μοι κολάζων· εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἔτι λογιζόμενοι πότερος ἡμῶν ἦν ὁ πρώτης τούτων ἀρχή· συνελόντες δὲ τὰν μέσῳ, καὶ ἐφ' οἷς ἐκολάζοντο, τὰς τιμωρίας αὐτὰς ἠτιῶντο, καὶ τὰς δοκούσας ἐν αὐταῖς ὠμότητας. ὅμοιον ὡς εἴ τις παρ' ὑμῖν ἱερόσυλόν τινα ἰδὼν ἀπὸ τῆς πέτρας ῥιπτούμενον, ἃ μὲν ἐτόλμησε, μὴ λογίζοιτο, ὡς νύκτωρ ἐς τὸ ἱερὸν παρῆλθε, καὶ κατέσπασε τὰ ἀναθήματα, καὶ τῷ ξοάνῳ ἥψατο, καὶ ἡγορίη δὲ ὑμῖν πολλὴν τ' ἀγριότητα, ὅτι Ἕλληνές τε, καὶ ἱεροὶ εἶναι λέγοντες, ὑπεμείνατε ἄνθρωπον Ἕλ-

20 ἔτι ἔξαρνοι ἦσαν] Ἐν τῷ ἀρνεῖσθαι ἐπιμένοντες ἢ ἀρνούμενοι καθόλου. G.

33. Ῥηγνύμενον] Γρ. ῥιπτούμενον. ἡ πέτρα Ὑάμπεια ἐκαλεῖτο, ἀφ' ἧς μύθους ᾄδουσι τοὺς ἱεροσύλους. ἐνταῦθα δὲ μάστιγι τοὺς Δελφοὺς ὡς ἀδίκως ὠσαμένας ἀπὸ τῆς πέτρας τὸν Αἴσωπον συκοφαντησάσης αὐτὸν κρατῆρα χρυσοῦν κεκλοφέναι ἀναβεβημένον Ἀπόλλωνι. G.

35. Κατέσπασε] Καθεγάλασε. G.

13. Ἐκ τῶν ἐόντων] Τὰ ἐόντα non eſſe, *quod ſupereſt*, ut vulgatus vertit, in *Evang. Luc.* XI. 41. neque ſatis accurate redditum a Belgis per *id quod ineſt*; ſed ſignificare, *quantum res ſive facultates ferant, — quam maxime fieri poſſit*, vide docentem *L. Bos* in Exerc. Philol. ad *Evang. Luc.* l. c. Ubi & haec Luciani verba addere non oblitus eſt, quae ille ſic reddit: *mihi ipſi vero, quantum poſſim, in futurum ſecuritatem comparare.* *J. F. R.*

15. Συνεβουλώσατε ἄν] *Benedict.* infeliciter verterat: *Hoc, ſat ſcio, conſilium mihi dediſtis*; Rectius *Opſopoeus*: *Haec — ſuaſiſſetis.* Eſſe enim hoc aoriſtis inprimis familiare, ut eorum indicativus ſubjunctive ſit interpretandus, (quod hic vel ex addita particula ἄν facile erat videre) permultis docet Cl. *Jenſ.* Lectt. Lucian. p. 28-30. ubi *Benedictum* ob hanc verſionem reprehendit. Quae quia nimis longa, non addam. Unum tamen, quod poſtea manu ſua addidit *Jenſius*, ſubjungam ex *Hom.* Il. N. 301. ubi — ὅς' ἐφόβησε τα-

λάφρονά περ πολεμίζειν, male vulgo vertitur *terret*, cum ſignificet: — *qui terreat, quantumvis impavidum bellatorem.* Cui addo Il. Z. 73. Ἔνθα κεν αὖτε Τρῶες ἀρηΐφιλοι ὑπ' Ἀχαιῶν Ἴλιον εἰσανέβησαν, ἀναλκείῃσι δαμέντες Εἰ μὴ — Ubi ſatis manifeſtum eſt, εἰσανέβησαν eſſe, *intro adſcendiſſent*, ſ. *ſcandiſſent muros*, quia εἰ μὴ ſequitur. *Demoſth.* de Cor. p. 520. f. Ed. *Par.* Οὔτ' ἂν τ' εἰ δίκαια ἐποίει, οὐκ ἂν — ἐβλαπτε καὶ διεδάλλετο. Et *Herodian.* 2. 3. 12. Adde Noſtrum T. I. *Zeux.* c. 5. ubi ἐπῄνεσα quoque *laudaverim* vertendum, non, laudavi; vel ſaltem, *laudare ſoleo*, ut Cl. *Geſn.* fecit. Et *Long. Paſt.* I. p. 20. ῥᾳδίως ἂν ἐκεῖ λύκος ἀληθινὸς ἔλαθε. i. e. *lateat, latere poſſit.* & 2. p. 54. ἴσως δὲ καὶ τῶν ἀληθῶν τι ἔπραξαν, εἰ μὴ &c. *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 658. Ed. *Periz.* minor. Εἶπεν ἄν τις, λαλούσης αὐτῆς, ἀκούειν Σειρῆνος. Conf. ſupra T. I. *Tim.* c. 9. ubi ἠγανάκτει *indignaretur.* pro ἀγανάκτοι, & ποιήσομεν pro ποιήσοιμεν contra *Fabrum* defenditur. *J. F. R.*

Ἕλληνα πλησίον τοῦ ἱεροῦ (καὶ γὰρ ὁ [a] πάνυ πόρρω τοῦ πόλεως εἶναι λέγεται ἡ πέτρα) κολάσαι τοιαύτῃ βασάνῳ. ἀλλ', οἶμαι, αὐτοί τε [b] καταγελάσεσθε, ἢν ταῦτα λέγῃ τις καθ' [c] ὑμῶν, καὶ οἱ ἄλλοι πάντες ἐπαινέσονται ὑμῶν τὴν τῶν ἀσεβούντων ὠμότητα.

cum hominem prope templum (etenim non procul ab urbe dicitur esse rupes illa) tali supplicio afficere. Sed ipsi puto ridebitis, si quis talia contra vos dicat, & reliqui omnes laudabunt vestram contra impios crudelitatem.

Τὸ δ' ὅλον, οἱ δῆμοι οὐκ ἐξετάζουσιν ὁποῖός τις ὁ τοῖς πράγμασιν ἐφεστὼς ὑβρίζει, εἴτε δίκαιος, εἴτ' ἄδικος, αὐτὸ ἁπλῶς τὸ τῆς τυραννίδος ὄνομα μισοῦσι, κἂν τύραννος· κἂν Αἰακός, ἢ Μίνως, ἢ Ῥαδάμανθυς ᾖ, [d] ὁμοίως [e] ἐξ ἅπαντος ἀνελεῖν σπεύδουσι, τοὺς μὲν πονηροὺς αὐτῶν πρὸ ὀφθαλμῶν τιθέμενοι, τοὺς δὲ χρηστούς, τῇ κοινωνίᾳ τῆς προσηγορίας, τῷ ὁμοίῳ μίσει συμπεριλαμβάνοντες. ἔγωγ' ἂν ἀκούσαιμι καὶ παρ' ὑμῖν τοῖς Ἕλλησι πολλοὺς γενέσθαι

7. In universum populi, non explorato qualis sit, qui rebus praeest, justusne an injustus, ipsum simpliciter nomen tyrannidis odio habent; & tyrannum, etsi Aeacus, aut Minos, aut Rhadamanthus fuerit, similiter universim studeant tollere, dum malos eorum ob oculos sibi ponunt, bonos autem, ob communionem nominis, odio simili complectuntur. Equidem audio, apud vos etiam Graecos, multos tyran-

a Πάνυ πόρρω] Πόρρω πάνυ *Coll.* b Καταγελάσεσθε] Γελάσεσθε tantum *Ald. Fl. H. B2. P. S.* Καταγελάσασθε *J.* unde jam καταγελάσεσθε fecimus. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male rursus *J.* Ceterae recte ὑμῶν. d Ὁμοίως] Ὅμως legi jubet *M. du S.* e Ἐξ ἅπαντος] *Pell.* Forte ἀπαξαπάντας. Ita consignavit idem, sed ἀπαξάπασιας voluit.

40. Πόρρω πάνυ τοῦ πόλεως] *G.*

56. Πολλοὺς γενέσθαι τυράννους σοφοὺς] Περίανδρον φησὶ τοῦ Κυψέλου ὃς τῶν ζ'. μὲν ἦν σοφῶν, Κορίνθου δὲ Τύραννος. τούτου ὁ ἀπόφθεγμα ἐν Δελφοῖς * ἀνέκειτο τοῦτο, θυμοῦ κράτει. ἦσαν δὲ ὁ τῶν ἄλλων σοφῶν ἀποφθέγματα, ἃ ὁ αὐτὰ Πυθοῖ ἀνέκειτο ταῦτα. Κλεοβούλου Λινδίου † τὸ μέτρον ἄριστον, ὑπερβασίαι δὲ ἀλεγειναί. Χίλωνος Λακεδαιμονίου, γνῶθι σαυτόν. ‡ Πιττακοῦ Μιτυληναίου, μηδὲν ἄγαν. Σόλωνος Ἀθηναίου, ὥρα μακροῦ βίου τέλος. Βίαντος § Πριηνέως, οἱ ¶ πλέονες κακοί. Θαλῆτος Μιλησίου, ** ἐγγὺς παρὰ δίκην ἅτα. †† *V.*

* Ἀνέκειτο] Ed. *Cler.* male ἀνήκειται.
† Τὸ] Πᾶν Exc. *G.* Omittunt C.
‡ Πιττακὸς] Πιτταχὸς male Edit. *Clerici.*
§ Πριηνέως] Πρανέως Exc. *G.* Prienei C.
¶ Πλέονες] Πλείονες *G.* Πλεῖονες κακοὶ. C.
** Ἐγγύη] Ἐγγύα C.
†† Apopthegmata haec in versus redacta legas in Antholog. L. I. c. 86. 6. p. m. 247.

Ἑπτὰ σοφῶν ἰρέω κατ' ἔπος πόλιν, ἄνομα, φωνήν.
Μίτρον μὲν Κλεόβουλος ὁ Λίνδιος εἶπεν ἄριστον·
Χίλων δ' ἐν κοίλῃ Λακεδαίμονι, γνῶθι σεαυτόν·
Ὃς δὲ Κόρινθον ἔναιε, χόλῃ κρατέειν, Περίανδρος·
Πιττακὸς, ἐδὲν ἄγαν, ὃς ἦν γένος ἐκ Μιτυλήνης·
Τέρμα δ' ὁρᾶν βιότοιο, Σόλων ἱερὸς ἐν Ἀθήναις·
Τοὺς πλέονας κακοὺς δὲ, Βίας ἀπὸ Πριηνίης·
Ἐγγὺς φεύγειν δὲ, Θαλῆς ὁ Μιλήσιος ἠύδα.

Haec addere visum fuit, ut adpareat, scholia satis cum his concordare. *J. F. R.*

39. Καὶ —— πέτρα] Mala distinctione hic laborabat *Salm.* Ed. quare eam interpunctionem secutus sum, quam antiquiores Edd. agnoscunt. *J. F. R.*

42. Καταγελάσεσθε] Sic Ed. *Junt.* nisi quod, operarum credo incuria, καταγελάσασθε habet. In reliquis simpliciter γελάσεσθε. *M. du S.*

51. Ὁμοίως] (Lege ὅμως.) *M. du S.*

59. Λόγους] Vide *Plut.* περὶ τοῦ EI. 200. Inter sapientes enim, quorum sententiae Delphis inscriptae legebantur, duos tyrannos numerat Cleobulum & Periandrum. Pro ὧν ἑ . . . in *Junt.* est ὡς ἑ . . . quod videtur ex ὥστε ἑ . . . formatum. Sic *Dem.* p. m. 144. C. *M. du S.*

66. Ὅσῳ πρὸς ἀνάγκῃ ἡγ.] Addiderat marg. *Graev.* Cl. *Hemsterh.* consulendum Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. p. 435. No. 5. Id feci, vidique eum ad fin. c. 89. ubi editum legitur ὅσον ὁ λοιδορήσαιμι, malle legere ὅσῳ &c. ut hic ap. *Lucian.* & alibi; quod intellecto μᾶλλον nihil desit ad sensum, quem esse mancum credebant Interpretes Thucydidis. Et quia codices nonnulli cum Scholiaste illud ὅσῳ habent, non video cur dubitarit Cl. *Duker.* id in contextum recipere. Intellectum autem μᾶλλον post ὅσῳ vid. etiam supr. ad c. 1. hujus *Phalar.* aliisque locis ibi indicatis.

Et

rannos fuisse sapientes, sub nomine, quod male vulgo audit, mansuetum & placidum ostendentes ingenium: & quorundam adeo ex illo numero, brevia dicta in vestro templo reposita, *quasi* signa quaedam & donaria, Pythio.

8. Videtis legislatores etiam poenali sanctioni plurimum tribuere, cum reliquorum nullus sit usus, nisi metus adsit & expectatio poenae. Nobis vero tyrannis multo magis illud necessarium est, in quantum invitis imperamus, & cum hominibus versamur, qui odio nos habent & insidiis appetunt, ubi terriculamentis larvatis nihil proficitur; sed Hydrae fabulam res refert: quo plures enim exsciderimus, tanto plures subnascuntur puniendi occasiones. Auferre autem oportet quod subnascitur, &

τυράννοις σοφὸς ὢν τὸ φάυλῳ ὀνόματι δοκοῦντι, χρηστὸν καὶ ἥμερον ἦθος ἐπιδεδειγμένους· ὧν ἐνίων καὶ λόγους εἶναι βραχεῖς ἐν τῷ ἱερῷ κατακειμένους, ἀγάλματα καὶ ἀναθήματα τῷ Πυθίῳ.

Ὁρᾶτε δὲ καὶ τοὺς νομοθέτας τῷ κολαστικῷ εἴδει τὸ πλέον νέμοντας, ὡς τἄλλων οὐδὲν ὄφελος, εἰ μὴ φόβος προσείη, καὶ ἐλπὶς κολάσεως. ἡμῖν δὲ τοῦτο πολλῷ ἀναγκαιότερον τοῖς τυράννοις, ὅσῳ πρὸς ἀνάγκην ἐξηγούμεθα, καὶ μισοῦσί τε ἅμα, καὶ ἐπιβουλεύουσιν ἀνθρώποις σύνεσμεν, ὅπου μηδὲ τὰ μορμολυκείων ὄφελός τι ἡμῖν γίγνεται, ἀλλὰ τῷ περὶ τὴν Ὕδρας μύθῳ τὸ πρᾶγμ' ἔοικεν. ὅσῳ γὰρ ἂν ἐκκόπωμεν, τοσῷδε πλείους ἡμῖν ἀναφύονται τοῦ κολάζειν αἰτίαι. Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκ-

f Ὧν] Ὡς *f.* sola, & marg. *Aiw.*

66. Πρὸς ἀνάγκην] Ἀναγκαστικῶς. *G.*

70. Ὕδρας μύθῳ] Ἐν Λέρνῃ, τῇ Ἀργείᾳ κρήνῃ, ἀνεφύη ὕδρα. Nota fabula. Quum videret Hercules septem capita rursus pullulare, jussit Iolao ὑποτύφειν τὰς καινομένας. Hydrae autem Adrastus, ἐν τῇ κατὰ Θήβας ἐκστρατείᾳ, τὸ ἐκτύπωμα ἐν τῇ σάκει σφίσιν . . . . . ὡς Εὐριπίδης Φοινίσσαις, ἑκατὸν ἐχίδναις ἀσπίδ' ἐκπλησῶν γραφῇ Ὕδρας. *G.* (Postremas duas voces, quae deerant, ex Euripide addidimus.)

Et vide mox iterum ὅσῳ —— ἐκκόπτωμεν, ubi pro μᾶλλον, πλείους ex altero membro supplendum. Adde *Herodian.* 2. 3. 17. *J. F. R.*

71. Ὅσῳ &c.] Haec pagina ex epistolis Phalaridis. *J. B.* (i. e. p. Ed. Paris. quae ab ὅσῳ incipiens ad med. cap. 10. sese extendit.) *J. F. R.*

73. Φέρειν] Vitii suspectum est mihi illud φέρειν. Excusat Phalaris objectam sibi vulgo crudelitatem, primo ex instituto sapientissimorum legislatorum; qui suppliciis & poenis sumendis plurimum tribuerint; metu namque poenarum ubivis continendos esse subditos; idque eo magis, ubi quis invitis civibus imperet. Sibi vero tantum puniendorum maleficorum, seseque ipsi opponentium, quotidie succrescere numerum, ut res Hydrae videatur similis. *Quanto enim plures*, pergit, *exscindimus, tanto plures animadvertendi renascuntur identidem nobis necessitates*, sive *occasiones. Cogimur autem . . . ac id quod identidem succrescit, evellere, & profecto exurere cum Iolao, si confirmatum imperium habituri simus.* Apparet, nihil minus hic quam φέρειν, congruere. Neque vero qui identidem contumaces ἐκκόπτει & ἐπικαίει, illos ullo modo fert, patitur, tolerat. An legendum θερίζειν, *demetere*? Id certe optime respondet τοῖς, ἐκκόπτειν & ἐπικαίειν. De Iolao, qui Hydrae Lernaeae ἀναφυομένας κεφαλὰς exussit, vide *Apollod.* II. Bibliotheces. *J. F.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη, καὶ τὸ ἀναφυόμενον ἐκκόπτειν ἀεὶ & ἐπικαίειν] Suspectum fuit Doctissimo *Fenslo* illud φέρειν, pro quo legendum censuit, θερίζειν, *demetere*. Equidem leviore mutatione malim legere, δέρειν, *cadere*. *L. Bos.*

Φέρειν] Nisi placet verbo φέρειν hic tribuere auferendi significationem, ut Il. B. 302. —— ἧς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι, ubi Scholiastes quoque φέρουσας interpretatur ἀποφέρουσαι. nisi, inquam hoc placet, videndum an non fuerit in libris antiquis ἀφαιρεῖν. *J. M. G.*

Φέρειν δ' ἀνάγκη &c.] Si *tolerandi, perseverandi* sensu accipias, stare poterit vulgata; molestus enim ille labor est & ad quem *patientia* maxima requiritur, ubi id quod amputaveris, continuo renascitur: quo sensu notum est, φέρειν πόνους, id quod non mera est passio, sed & actionem involvit, veluti & πάσχειν de eo qui facit, *Demosth.* adversus Leptin. p. Paris. 562. A. ὅτι παντάπασι φύσεως κακίας σημεῖόν ἐστιν ὁ φθόνος· καὶ οὐκ ἔχει πρόφασιν, δι' ἣν ἂν τύχῃ συγγνώμης ὁ τοῦτο πεπονθώς. *Quia omnino pravitatis naturae indicium est invidia; nec ulla causa est, ob quam qui talia facit*, (i. e. *homo invidus*) *veniam adipiscatur.* Ibi πεπονθώς non est qui

ἐκκόπτειν αἰεὶ, καὶ ὀπταλέειν, νὴ Δία, τὸν τῶν Ἰόλεων, εἰ μέλλοιμεν ὀπτρατήσειν. τὸν γὰρ ἅπαξ [a] εἰς τὰ τοιαῦτα ἐμπεσεῖν ἠναγκασμένον, ὅμοιον χρὴ τῇ ὑποθέσει καὶ αὐτὸν εἶναι· ἢ φειδόμενον τοῦ πλησίον, ἀπολωλέναι. ὅλως δὲ, τίνα οἴεσθε ἔτως ἄγριον, ἢ ἀνήμερον ἄνθρωπον εἶναι, ὡς ἥδεσθαι μαστιγοῦντα καὶ οἰμωγῶν ἀκούοντα, καὶ σφαπομένους ὁρῶντα, εἰ μὴ ἔχοι τινὰ μεγάλην τοῦ κολάζειν αἰτίαν; ποσάκις γοῦν ἐδάκρυσα μαστιγουμένων ἄλλων, ποσάκις δὲ θρηνεῖν καὶ ὀδύρεσθαι τὴν ἐμαυτοῦ τύχην ἀναγκάζομαι, μείζω κόλασιν αὐτὸς καὶ χρονιωτέραν ὑπομένων; Ἀνδρὶ γὰρ φύσει μὲν ἀγαθῷ, βίᾳ δ' ἀνάγκην πικρᾷ, πολὺ τοῦ κολάζεσθαι τὸ κολάζειν χαλεπώτερον.

excidere semper, & urere Iolai instar, vincere si velimus. Eum enim qui semel in hanc vitam incidere coactus est, oportet aut similem esse argumento, *quod agendum suscepit*, aut, dum aliis parcit, ipsum perire. Quem vero omnino putatis hominem ferum adeo & immitem esse, qui delectetur flagellandis *aliis*, & ploratu illorum audiendo, & spectandis caedibus, nisi magnam aliquam habeat puniendi caussam? Quoties ego, dum flagellis alii caederentur, illacrimavi, quoties deplorare lamentarique meam fortunam cogor, majorem ipse & longiorem poenam sustinens! Viro enim natura bono, sed quem acerbum esse cogat necessitas, punire multo quam puniri difficilius est.

Εἰ δὲ δεῖ μὴ παρρησίας εἰπεῖν, ἐγὼ μὲν εἰ αἵρεσίς μοι προτεθείη, πότερα βούλομαι, κολάζειν τινὰς ἀδίκως, ἢ αὐτὸς ἀποθανεῖν, εὖ ἴστε, ὡς ὑδὲν μελλήσας, ἑλοίμην ἂν τεθνάναι μᾶλλον, ἢ μηδὲν ἀδικοῦντας κολάζειν. εἰ δέ τις φαίη, βιάσῃ, ὦ Φάλαρι, αὐτὸς τεθνάναι ἀδίκως, ἢ δικαίως κολάζειν τοὺς ὀπιβούλους, τοῦτο βουλοίμην ἄν. αὖθις γάρ ὑμᾶς, ὦ Δελφοὶ, συμβούλους καλῶ, πότερον ἄμεινον εἶναι ἀδίκως ἀποθανεῖν, ἢ ἀδίκως σώζειν τὸν ὀπιβεβουλευκότα; ὑδεὶς ἔτως, οἶμαι, ἀνόητός ὀστιν, ὃς οὐκ ἂν προτιμήσειε ζῆν μᾶλλον, ἢ σώζων τοὺς ἐχθροὺς ἀπολωλέναι. καίτοι πόσους ἐγὼ καὶ τῶν ὀπι-

9. Si vero libere dicendum est, equidem optione proposita, utrum malim injuste quosdam punire, quam ipse mori; scitote me nulla cunctatione interposita mortem potius electurum, quam, qui nihil injuste egerint, punire. Si quis vero dicat, Utrum vis, Phalari, ipse injuste mori, an juste punire insidiatores? hoc sane *posterius* maluerim. Denuo enim vos, Delphi, in consilium mihi advoco, meliusne sit injuste mori, an injuste servare insidiatorem? Nemo ita, puto, stupidus est, quin vivere potius praeferat, quam inimicis servandis ipse perire. Quamquam quot ego eorum

[a] Εἰς τὰ τ. ἐ.] Nihil hic mutare *Coll.* & Edd. primarias notat *M. du S.* [b] Δὶ, τίνα] Et sic eaedem Edd. Δί τινα P.

invidiam subit aut patitur, sed qui alteri invidet. Licet passio non adeo excludatur, quin animus invidi dolorem aut perturbationem experiatur. Sic *Herodian.* I. 17. 22. εἰώθει δὲ — τοῦτο πάσχειν ὁ Κόμμοδος ὑπὸ Κραιπάλης. quod ibi *facere* recte vertitur, quia *somnum capere*, *quieti se dare*, intelligitur, ubi aeque implicita est faciendi atque patiendi facultas. Conf. I. *Ver. Hist.* 4. Immo potius Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* f. p. 36. ubi τί ἂν πάθοιμι plane pro *quid faciam?* Nemini tamen hoc obtrudo: nam cum φέρειν modo sit *adferre*, ut ap. *Long. Past.* III. p. 125. Ed. *Jungerm.* διώμεθα Νύμφης φερούσης τι μᾶλλον modo etiam significet *auferre*, (eodem modo ac Latinum *ferre*, quod modo est *adferre* modo *auferre*, ut in *Ambigg.* satis diximus) ideo posteriore hoc sensu cum Cl. *Gesn.* accipere malim. Nam & hinc φέρειν ἀλλήλους *spoliare se invicem*, vel potius *latrocinia exercere*, *praedas agere.* vid. *Scholiast. Thucyd.* p. 7. 33. Ipsumque *Thucyd.* I. c. 7. Locum *Hom.* Il. B. 302. *Jens.* etiam postea adscripsit, & vulgatam sic stare posse, addidit. *J. F. R.*

75. Ἰόλεων] De *Ioleo* vide *Plut.* p. 35. C. *M. du S.*

97. Τοῦτο βουλοίμην ἄν.] Depravatissimus hic locus est, quem si quis expedire queat, magnas a me initurus est gratias. 1o. enim, affirmat illud βουλοίμην, quod negare oportuit tyrannum. 2o. abundat εἶναι. 3o. ἀδίκως σώζειν τ. ἐ. incommode admodum dicitur, pro

eorum etiam, qui insidias mihi struxerant, manifeste licet convictos, tamen servavi? velut Acanthum hunc & Timocratem, & Leagoram illius fratrem, memoria antiquae cum illis consuetudinis adhibita.

10. Si vero meam vitae rationem nosse volueritis, peregrinos Agrigentum venientes interrogate, qualem me illis praebeam, utrum humane tractem, qui eo deferuntur: qui in portibus speculatores habeam, exploraturos, qui & unde navibus venerint? ut pro dignitate *cujusque* honoratos dimittam. Quidam vero etiam dedita opera ad me ventitant, Graecorum sapientissimi, nec consuetudinem meam refugiunt. Ut nempe etiam nuper sapiens Pythagoras ad nos venit, qui cum alia de me audisset, experimento facto discessit, meam laudans justitiam, & necessariae misertus crudelitatis. Deinde putatis, hominem peregrinis adeo humanum, injuste tractaturum suos, nisi insigni affectum injuria?

11. Atque haec quidem pro me dixi, vera, justa, laude potius quam odio digna. Jam de donario vos audire tempus est, quomodo dominus hujus tauri factus sim, quem non locaverim statuario. Absit enim a me ille furor, ut tale quid pos-

χειρησάντων μοι, καὶ φανερῶς ἐληλεγμένων, ὅμως ἔσωσα; οἷον Ἄκανθον τουτονὶ, καὶ Τιμοκράτη, καὶ Λεωγόραν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, παλαιᾶς συνηθείας τὸ πρὸς αὐτοὺς μνημονεύσας.

10 Ὅταν δὲ βουληθῆτε τοὺμὸν εἰδέναι, τοὺς εἰσφοιτῶντας εἰς Ἀκράγαντα ξένους ἐρωτήσατε, ὁποῖός ἐγὼ πρὸς αὐτούς εἰμι, καὶ εἰ φιλανθρώπως προσφέρομαι τοῖς καταίρουσιν, ὡς γε καὶ [d] σκοπιὰς ὑπὲρ τὸ λιμένων ἔχω, καὶ ψευθῆνας, τίνες καὶ ὅθεν καταπεπλεύκασιν, ὡς κατ' ἀξίαν τιμῶν, ἀποπέμποιμι αὐτούς. ἔνιοι δὲ καὶ ἐξεπίτηδες φοιτῶσι παρ' ἐμὲ, οἱ σοφώτατοι τῶν Ἑλλήνων, καὶ ὃ φεύγουσι τὴν συνουσίαν τὴν ἐμήν· ὥσπερ ἀμέλει καὶ πρώην ὁ σοφὸς Πυθαγόρας ἦκεν ὡς ἡμᾶς, ἄλλα μὲν ὑπὲρ ἐμοῦ ἀκηκοώς. ἐπεὶ δ' ἐπειράθη, ἀπῆλθεν ἐπαινῶν με τὴν δικαιοσύνης, καὶ ἐλεῶν τὴν ἀναγκαίας ὠμότητος. εἶτα οἴεσθε τὸν πρὸς τοὺς ὀθνείους φιλάνθρωπον, οὕτως ἀδίκως τοῖς οἰκείοις προσφέρεσθαι, εἰ μή τι παραφερόντως ἠδίκησε.

Ταῦτα μὲν ἂν ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολελόγημαι ὑμῖν, ἀληθῆ, καὶ δίκαια, καὶ ἐπαίνου μᾶλλον, ὡς ἐμαυτὸν πείθω, ἢ μίσους ἄξια. 30 ὑπὲρ δὲ τοῦ ἀναθήματος, χρὸς ὑμᾶς ἀκοῦσαι ὅθεν καὶ ὅπως τὸν ταῦρον τοῦτον ἐκτησάμην, οὐκ ἐκδοὺς αὐτὸς τῷ ἀνδριαντοποιῷ. μὴ γὰρ οὕτω μανείην, ὡς τοιούτων ὀπτὸν ἐπιθυμῆσαι κλη-

e Καὶ εἰ φιλ.] Et sic habere *Coll.* cum Edd. notat *M. du S.* d Σκοπούς] Κατασκόπους marg. *Alw.*

15. Ψευθῆνας] Πεῖσαι, πλανηροί. *G.*
24. Ὀθνείους] Ἀλλογενεῖς, ξένους, ἀλλοτρίους. *G.*
30. Ὁ δὲ τ. ἀναθήματος] Περὶ τοῦ χαλκοῦ ταύρου, ὅπως Φαλάριδος πλανηθέντος ὁ Χαλκουργός. *G.*

pro δικαίως κολάζειν. Lego igitur ὃ βουλ. . . . donec ab aliis meliora in medium proferantur. *Accipere quam facere praestat injuriam*, inquit *Cic.* Tusc. V. 19. ubi doctissimus enarrator, *ex decreto Socratis*, hoc esse ait, qui apud Platonem in Gorg. p. 290. ait, εἰ ἀναγκαῖον εἴη ἀδικεῖν ἢ ἀδικεῖσθαι, ἑλοίμην ἂν μᾶλλον ἀδικεῖσθαι ἢ ἀδικεῖν. *M. du S.*

13. Φιλανθρώπως προσφέρομαι] Vid. *L. Bos.* In Ep. ad *Hebr.* XII. 7. ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός. Ubi monet προσφέρεσθαι τινὰ, esse *se gerere erga aliquem, tractare aliquem*, & hunc Luciani locum aliaque testimonia adfert. Sed usque adeo hoc obvium est, & quidem cum dativo personae, ut multa similia proferre liceret, veluti ex *Ael.* V. H. XII. 27. Ἡμερωτατά, φασι, τὸν Ἡρακλῆν προσενεχθῆναι τοῖς ἑαυτοῦ πολεμίοις. Et ex *Herodian.* IV. 7. 8. χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς. At haec sufficiant. Sed, quod rarius, etiam cum accusativo *Diod. Sic.* XIX. p. 299. Ed. *Bas.* μηπόλε — προσενέγκηται τὴν παρθένον θηριωδῶς. *J. F. R.*

20. Πυθαγ.] Vixit Pythagoras circa Olymp. LX. De Phalaridis aetate vide quid Vir Cl. *Rich. Bentlejus* scripserit. *M. du S.*

χλημάτων. ἀλλὰ [a] Περίλαος ἦν τις ἡμεδαπὸς, χαλκεὺς μὲν ἀγαθὸς, πονηρὸς δὲ ἄνθρωπος· ὅτος πάμπολυ τῆς ἐμῆς γνώμης διημαρτηκὼς, ᾤετο χαριεῖσθαί μοι, εἰ χαλεπήν τινα κόλασιν ὀπτονήσειεν, ὡς ἐξ ἅπαντος κολάζειν ὀπιθυμοῦντι. ἡ δὴ καλασκευάσας τὸν βοῦν, ἦκέ μοι κομίζων, κάλλιστον ἰδεῖν, καὶ πρὸς τὸ ἀκριβέστατον εἰκασμένον· κινήσεως μὲν αὐτῷ καὶ μυκηθμοῦ ἔδει μόνον πρὸς τὸ καὶ ἔμψυχον εἶναι δοκεῖν. ἰδὼν δὲ, ἀνέκραγον εὐθὺς, ἄξιον τὸ κτῆμα τοῦ Πυθίου πεμπτέος ὁ ταῦρος τῷ θεῷ. ὁ δὲ [b] Περίλαος παρεστὼς, Τί δ' εἰ μάθοις, ἔφη, τὴν σοφίαν τὴν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν χρείαν, ἣν παρέχει; καὶ ἀνοίξας ἅμα τὸν ταῦρον κατὰ τὰ νῶτα, ἤν τινα, ἔφη, κολάζειν ἐθέλῃς, ἐμβιβάσας εἰς τὸ μαχάνημα τοῦτο, καὶ κατακλείσας, προσθέναι μὲν τοὺς αὐλοὺς τοῦδε πρὸς τοὺς μυκτῆρας τοῦ βοός, πῦρ δ' [c] ὑποκαίειν κελεύειν· καὶ ὁ μὲν οἰμώξεται, καὶ βοήσει, ἀλήκτοις ταῖς ὀδύναις ἐχόμενος· ἡ βοὴ δὲ, διὰ τῶν αὐλῶν μέλη σοι ἀποτελέσει, οἷα λιγυρώτατα, καὶ ἐπαυλήσει θρηνώδες, καὶ [d] μυκήσεται γοερώτατον, ὡς τὸν

sidere cupiam. Sed fuit Perilaus aliquis noſtras, faber bonus, ſed homo *idem* peſſimus. Hic multum a conjectando animo meo aberrans, gratum ſe mihi facturum rebatur, tanquam poenis omnino gaudenti, ſi novam quandam poenam excogitaſſet. Fabrefactum igitur bovem mihi attulit, pulcherrima ſpecie, & ad exactiſſimam ſimilitudinem elaboratum: ſolo enim motu & mugitu deficiebatur, quo minus animatus eſſe videretur. Ad primum autem conſpectum exclamavi, dignum opus, quod habeat Pythius. Mittendus hic taurus Deo. Adſtans autem Perilaus, *Quid ſi*, inquit, *noris artem in illo adhibitam, & quem uſum praebeat? &, ſimul aperiens propе tergum bovem, ſi quem punire*, inquit, *volueris, impoſito illo in hanc machinam, eaque clauſa, applicari has tibias jube naribus bovis, & ſuccendi ignem. Sic iſte ejulabit & clamabit, dolore infinito cruciatus; clamor autem iſte per tibias modulos tibi efficiet canoros maxime, & threnis aptos ſonos accinet, ac lugubre quiddam mugiet: adeo ut dum ille*

a Περίλαος] Sic Edd. quas conſului omnes. *J. Ald. Fl. B2. H. P. S.* Πέριλλος tamen adſcripſit margini *M. du S.* b Περίλαος] Hic vero nihil adſcripſit idem. Sed neque hic Edd. variare invenio, neque poſtea, ubi idem nomen recurrit. c Ὑποκαίειν κελεύειν] Et ſic *Fl.* habere cum *J.* notat idem. d Μυκήσεται] Sic *B2. P.* & *S.* recte. Μηκήσεται male *J. H. Fl. Ald.*

34. Περίλαος] Qui *Perilaus* Luciano, is *Plutarcho, Plinio, Ovidio*, & aliis *Perillus* audit. Vide *Plut.* 561. f. Apud *Scholiaſtem* Pindari *Perilaus* etiam ſcribitur, ad Pyth. I. ſub finem. *M. du S.*

Περίλαος] Tam ſaepe eodem modo ſcriptum in proximis capitibus occurrit, ut non veriſimile ſit, ubique aberratum eſſe; alioqui conſiderari mereretur, num Πέριλλος pro Περίλαος recipi queat. Nam *Perillus* Latinis poëtis audit ubique. Περίλαος vero frater Regis Caſandri eſt, de quo *Plutarch.* Mor. p. m. 486. Et quum Cl. *Geſner.* quoque nihil in verſione mutarit, nec ego quidquam hic mutaſſim; quamvis *Suidas* ex *Demoſthene* etiam Περίλαος, adferat, quod iisdem verbis habet *Harpocration* p. 287. Cum neuter tamen indicet, qualis *Perillus* Demoſtheni intelligatur, inde nihil conficitur; ſed Latinorum & poſteriorum Graecorum Scriptorum *Perillus* ex Περίλαος contractum videri poſſet. Immo ad quam Demoſthenis orationem pro Cteſiphonte, i. e. *de corona*, provocant *Suidas* & *Harpocrat.* eam pervolvi, nec tamen Περίλλου ſed Περιλάου ubique mentionem ab eo fieri cognovi, ita ut utriusque lectio mihi jam ſit ſuſpecta. Nam & ejusdem *Perilai* meminit Demoſth. compluribus aliis locis, qui eſt Megarenſium proditor, nec quidquam cum hoc tauri fabro commune habet. *Plutarchus* vero de Fortun. Rom. p. m. 315. C. Πέριλλος δὲ τέχνῃ χαλκουργὸς, habet. Ita ut veriſimile ſit Πέριλλος ad Latinum idioma conformatum eſſe, dum Περίλαος genuinum nomen Graecum eſt. *J. F. R.*

48. Καὶ ἀνοίξας] Legend. Interpr. Perſ. *J. B.*

51. Προστιθέναι] Ἀντὶ τοῦ προστίθει. Attic. *J. B.*

Προστιθέναι — πῦρ δὲ ὑποκαίειν κελεύειν] Quod *Fl.* quoque habere dicit *Solanus*, id habent & aliae, & recte; infinitivus enim eſt pro imperativo; exempla ſunt obvia. *Hom.* Il. E. 261. — σὺ δὲ — Αὐτοῦ ἐρυκακέειν. *Tu vero ibi cohibe. Hippocr.* Aph. 10. S. I. Ὁκόσοισι δὲ ἐν αὐτίκα ἡ ἀκμὴ, αὐτίκα λεπτῶς ἀφιστᾶν. & ibid. iterum, ubi tamen δεῖ commode intelligitur. Adde

Aphor

le punitur, tibiae tu ſonis interim demulceare.

12. Ego vero his auditis, infelix artificium hominis abominatus, & exoſus ingenium hujus machinae, propriam illi poenam impoſui: &, *Age ſane*, inquam, *Perilae, niſi vana temere illa ſunt promiſſa, oſtende nobis ingreſſus ipſe veritatem artis tuae, & imitare clamantes, ut ſciamus utrum, quos praedicas modulos, ii per tibias ſonent.* Obſequitur Perilaus: at ego, cum intus eſſet, concluſo homine, ignem ſuccendi juſſi, *Habe tibi*, dicens, *dignam mercedem admirabilis illius artis tuae, ut magiſter illius Muſices primus ipſe canas.* Atque ille digna factis ſuis paſſus eſt, fructum percipiens ingenioſae machinationis. Caeterum ego viventem adhuc & ſpirantem hominem eximi juſſi, ne intra moriendo opus polluere, & inſepultum per praeceps abjici. Expiatum vero bovem vobis miſi dedicandum Deo, & inſcribi totam narrationem

μῶ, κολάζεας, σὲ δὲ τέρπεας μέλεξιν καλαυλούμενον.

Ἐγὼ δὲ ὡς τᾶτ' ἤκουσα, ἐμυσάχθην τ κακομηχανίαν τᾶ ἀνδρὸς, καὶ τ ὀπίνειαν ἐμίσησα τᾶ καλασκευάσματος, καὶ οἰκείαν αὐτῷ τιμωρίαν ἐπέθηκα. καὶ ἄγε δή, ἔφην, ὦ Περίλαε, εἰ μὴ κενὴ ἄλλως ὑπόσχεσις ταῦτά ἐϛι, δεῖξον ἡμῖν αὐτὸς εἰσελθὼν, τ ἀλήθειαν τ τέχνης, καὶ μίμησαι τὺς βοῶντας, ἵν' εἰδῶμεν εἰ καὶ ἃ Φρὶς μέλη, ἅμα τ αὐλῶν φθέγξεϛ. πείθεϛ μὲν τύτοις ὁ Περίλαος· ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔνδον ἦν, καλακλείσας αὐτὸν, πῦρ ὑφάπτειν ἐκέλευον, Ἀπολάμβανε εἰπὼν τ ἄξιον μισθὸν τ θαυμαϛῆς σᾶ τέχνης, ἵν' ὁ διδάσκαλος τ μουσικῆς πρῶτος αὐτὸς αὐλῆς. καὶ ὁ μὲν δίκαια ἔπαθεν, ἀπολαύων τ αὐτᾶ εὐμηχανίας· ἐγὼ δὲ, ζῶντα, καὶ ἔτι ἔμπνουν ὄντα τ ἄνδρα, ἐξαιρεθῆναι κελεύσας, ὡς μὴ μιάνειε τὸ ἔργον ἐναποθανὼν, ἐκεῖνον μὲν ἄταφον καὶ χρημάτων ῥίπτειν ἐκέλευσα· καθάρας δὲ τ βᾶν, ἀπέπεμψα ὑμῖν ἀναλεθησόμενον τῷ θεῷ· καὶ

ὀπιγράψαι γε ἐπ' αὐτῷ ἐκέλευσα τ πᾶσαν

f Καταυλούμενον] Καταλούμ. male ſola *B*3.

Aphor. 19. 20. & alibi. Et ut in illo *Homeri* μέμνησο intelligere queas, ita alibi κελεύω omiſſum ſtatuere pro lubitu licet. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belgam Graeciſſ. p. 386. qui plura congeſſit, unde aeque atque ex his Hippocratis parebit, non ſolis Atticis familiare eſſe hoc loquendi genus. *J. F. R.*

Ibid. Τὺς αὐλὺς τύσδε] Sic *Long. Paſt.* 2. p. 67. μίμησαι τᾶ παιδίου τᾶδε, καὶ τ Νυμφᾶν τᾶνδε. Similes articuli & pronominum repetitiones vid. ſupr. T. I. p. 297. Et hoc Tom. *Ver. Hiſt.* I. pr. Et alibi non ſemel. *J. F. R.*

57. Ὡς τ μὲ κολάζεας, σὲ δὲ τέρπεας μέλεξιν καλαλούμενον] Hæc ultima vox in mendo cubat. Silet ad eam interpres, nec emendavit, vix exprimere tentavit. Καλαλέω eſt molo, mola frango, qui ſignificatus non convenit huic loco. Lege meo periculo καλακηλούμενον, id eſt delenitum, ſenſu manifeſto & apto. *J. P. a G.*

59. Καλαυλούμενον] Hic vero mirari ſubit eruditiſſimi Viri caecitatem, cui tam turpiter prava unius Editionis ſcriptura impoſuit, neque apud interpretem obſervavit *inter modulandum*, quod ad veram manu quaſi ducebat. Eo magis etiam, quod *Pariſienſem* Ed. quae recte habet, inſpexiſſe videtur, cum paginam adſcribat, in qua invenitur hic locus. Iterum uſurpat Ὀρχ. c. 2. & Δικ. c. 17. *M. du S.*

Καλαυλούμενον] Ita eſſe in *H. B*2. *Fl. Ald. Fr. P.* & A. Sed male καλαλούμενον in *B*3. notaverat *M. du S.* in marg. *Junt.* quae etiam recte καλαυλ. At non opus erat tanta perquiſitione, ubi enim in re tam manifeſta tres quatuorve Edd. conveniunt, ibi ceterarum errores in cenſum vocari nihil eſt opus. Melius tamen operae erat, quod in eodem marg. addidit, conferri poſſe Π. Ὀρχ. c. 2. & Δικαϛ. c. 17. ubi idem verbum occurrit. At nota *Palmerii* tanto conatu, ſed irrito, hunc locum emendantis ei anſam dedit inquirendi; quare jam laudo *Solani* diligentiam & addo, etiam καλαυλούμ. legi in *Ald.* & *Salm.* ac miror alterum nullam edit. contuliſſe; quod ſi feciſſet, facile detexiſſet, credo, errorem tantum typographicum eſſe illud καλαλ. pro καλαυλ. quod autem de Interprete ait, eum ſiluiſſe, liceat mihi animadvertere, in Pariſinae verſione ab *Opſopoeo* concinnata tamen hoc verbum ſic redditum: *inter modulandum*, & a *Bened. modulatione delectaris.* At his ſcriptis, video in notis *Solani* eadem contra *Palmerium* notata. *J. F. R.*

88. Ἐν

σαν διήγησιν· τῷ ἀναθέντι ἐμῷ τὄνομα, τὸν τεχνίτην τὸν Περίλαον, τὴν ὀπίνοιαν τὴν ἐκείνου, τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐμήν, τὴν πρέπουσαν τιμωρίαν, τὰ τοῦ σοφοῦ χαλκέως μέλη, τὸν πρώτιστον πεῖραν τὴν μουσικῆς.

Ὑμεῖς δέ, ὦ Δελφοί, δίκαια ποιήσετε, θύσαντες μοὶ ὑπὲρ ἐμοῦ μετὰ τῶν πρέσβεων, ἀναθέντες δὲ τὸν ταῦρον ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ, ὡς πάντες εἰδεῖεν οἷος ἐγὼ πρὸς τοὺς πονηροὺς εἰμι, καὶ ὅπως ἀμύνομαι τὰς περιττὰς ἐς κακίαν ὀπιθυμίας αὐτῶν. ἱκανὸν γὰρ καὶ τοῦτο μόνον δηλῶσαί μου τὸν τρόπον, Περίλαος κολασθεὶς, καὶ ὁ ταῦρος ἀνατεθεὶς, καὶ μηκέτι φυλαχθεὶς πρὸς ἄλλων κολαζομένων αὐλήματα, μηδὲ μελῳδήσας ἄλλο ἔτι, πλὴν μόνα τὰ τοῦ τεχνίτου μυκήματα· καὶ ὅτι ἐν μόνῳ αὐτῷ καὶ πεῖραν ἔλαβον τῆς τέχνης, καὶ κατέπαυσα τὸν ἄμουσον ἐκείνην καὶ ἀπάνθρωπον ᾠδήν. καὶ τὰ μὲν παρόντα ταῦτα παρ' ἐμοῦ τῷ θεῷ. ἀναθήσω δὲ καὶ ἄλλα πολλάκις, ἐπειδάν μοι πρόσχῃ μηκέτι δεῖσθαι κολάσεων.

Ταῦτα μέν, ὦ Δελφοί, τὰ πρὸς τοῦ Φαλάριδος, ἀληθῆ πάντα, καὶ οἷα ἐπράχθη ἕκαστα, καὶ δίκαιοι ἂν εἴημεν πιστεύεσθαι ὑφ' ὑμῶν, μαρτυρόντες, ὡς ἂν καὶ εἰδότες, καὶ μηδεμίαν τοῦ ψεύδεσθαι νῦν αἰτίαν ἔχοντες. εἰ δὲ δεῖ καὶ δεηθῆναι ὑπὲρ ἀνδρὸς μάτην πονηροῦ δοκοῦντος, καὶ ἄκοντος κολάζειν ἡναγκασμένου, ἱκετεύομεν ὑμᾶς ἡμεῖς οἱ Ἀκραγαντῖνοι, Ἕλληνές τε ὄντες, καὶ τὸ ἀρχαῖον Δωριεῖς, [a] προσήσεσθαι τὸν ἄνδρα, φίλον εἶναι ἐθέλοντα, καὶ πολλὰ καὶ δημοσίᾳ καὶ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑμῶν εὖ ποιῆσαι ὡρμημένον. λάβετε οὖν αὐτοὶ τὸν ταῦρον, καὶ ἀνάθετε, καὶ

jussi, meum, dedicantis, nomen, artificem Perilaum, ipsius commentum, meam justitiam, poenam decentem, sapientis fabri modulos, primum Musices experimentum.

13. Vos vero, Delphi, quod justum est feceritis, si pro me cum Legatis rem sacram feceritis, dedicaveritisque taurum honesto sacri loco, ut sciant omnes, qualis ego in malos sim, & quomodo ulciscar nimias illorum ad mala cupiditates. Sufficit enim vel hoc solum ad declarandum ingenium meum, Perilaus punitus, dedicatus taurus, neque servatus amplius ad aliorum puniendorum cantus, nulla dum alia melodia edita, praeter solos artificis mugitus: & quod in illo solo & experimentum cepi artis, & finem imposui cantui illi a Musis & humanitate abhorrenti. Et in praesens ista quidem a me Deo *oblata sunto*. Dedicabo autem saepe etiam alia, si hoc mihi praestiterit, ut poenis non amplius indigeam.

14. *Haec, Delphi, quae a Phalaride, dicere jussi sumus, vera omnia, & qualia gesta sunt singula. Ac digni videmur esse, quibus fides habeatur a vobis, cum perhibeamus testimonium, tanquam qui sciamus, & nullam jam mentiendi caussam habeamus. Si vero etiam preces interponendae sunt pro viro, qui sine caussa videtur malus, quique praeter voluntatem suam punire cogitur, supplicamus vobis nos Agrigentini, qui Graeci sumus, & antiqua origine Dores, ut admittatis virum, amicum vobis esse cupientem, & multa in vos publice, & privatim in singulos vestrum bona conferre paratum. Accipite ergo ipsi taurum, &*

[a] Προσήσεσθαι] Sic *J. H. Fl. P.* &c. Προσίεσθαι P. L. & marg. *AIW.*

88. Ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ] Non est, ut Interpres, *in eleganti delubro*; sed *in loco templi conspicuo*. Sic in *Navig.* ἐν καλῷ τῆ πόλεως. *Aelian.* V. Hist. L. 2. 13. ἐν καλῷ τῷ θεάτρου, supple χωρίῳ. Haec *L. Bos* in notis MSS. Eadem habet in libello de Ellipsi, p. 164. Ibique & alia similis ellipseos exempla. *J. F. R.*

13. Δωριεῖς] Vide *Thucyd.* *M. du S.*

Ibid. Προσήσεσθαι] Sic impressi omnes. P. & L. προσίεσθαι. & sic *Dem.* 173. A. μὴ προσίεσθαι τὸν πόλεμον εἰς τὴν χώραν. Sed elegantius hic futurum videtur. Saepissime usurpat Noster. Φαλ. β. c. 3. N. δ. XXIII. Ἐρωτ. c. 1. & Ῥητ. c. 16. *M. du S.*

2. Πρό-

& dedicate, & pro Agrigento, ipſoque Phalaride vota facite: & nec infecta re nos dimiſeritis, nec illum affeceritis contumelia, nec Deum pulcherrimo juſtiſſimoque donario privaveritis.

εὔξαθε ὑπέρ τε τ᾽ Ἀκράγαντος, καὶ ὑπὲρ αὐτῦ Φαλάριδος, καὶ μήτε ἡμᾶς ἀπράκλυς ἀποπέμψηλε, μήτ᾽ ἐκεῖνον ὑβρίσηλε, μήτε τὸ θεὸν ἀποστερήσηλε καλλίστυ τε ἄμα, καὶ δικαιοτάτυ ἀναθήματος.

PHALARIS ALTER. ΦΑΛΑΡΙΣ ΔΕΥΤΕΡΟΣ.

NEque cura mihi Agrigentinorum hoſpitum publice data, Delphi, neque privatum cum Phalaride hoſpitium intercedit, neque aliam habeo aut peculiarem benevolentiae erga illum cauſſam, aut futurae ſpem amicitiae. Caeterum auditis Legatis ab eo venientibus, aequa & moderata diſſerentibus, atque id quod pium, & publice utile eſt, & Delphos maxime decet, ſpectans, ſurrexi adhortaturus vos, ut neque contumelia afficiatis virum poten-

Οὔτε Ἀκραγαντίνων, ὦ ἄνδρες Δελφοί, πρόξενος ὢν, οὔτε ἰδιόξενος αὐτῦ Φαλάριδος, οὔτ᾽ ἄλλην ἔχων πρὸς αὐτὸν, ἢ εὐνοίας ἰδίαν αἰτίαν, ἢ μελλύσης φιλίας ἐλπίδα· τὰ δὲ πρέσβεων ἀκύσας τὰ ἥκόντων παρ᾽ αὐτῦ, ἐπιεικῆ καὶ μέτρια διεξιόντων, καὶ τὸ εὐσεβὲς ἅμα, καὶ τὸ κοινῇ συμφέρον, καὶ μάλιστα τὸ Δελφοῖς πρέπον προορώμενος, ἀνέστην παρακινέσων ὑμῖν, μήτε ὑβρίζειν ἄνδρα δυνάστην εὐσεβῦντα, μήτ᾽

2. Πρόξενος ὢν] (1) Πρόξενος ὁ ὅλης πόλεως ξένος· ἰδιόξενος, ὁ ἰδίᾳ καθ᾽ αὑτὸν ξένος ὤν. πρόξενος δὲ καὶ ἰδιόξενος καὶ (2) ἀσόξενος ταύτῃ διαφέρει. πρόξενος μέν, ὁ φανερῶς πόλεώς τινος τισι πολίταις κατὰ τρόπον ξένος. ἰδιόξενος δὲ ὁ ἰδίως (3) ἐνὶ ξένος. ἀσόξενος δὲ ὁ κοινῇ πᾶσι τοῖς ἐκ τῆ πόλεως ξένοις, ὁποῖοί ποτ᾽ ἂν ὦσι τὸ (4) ἦθος. (5) οἱ μέντοι νεώτεροι τῶν ῥητόρων προξένους καλοῦσι τοὺς ἀθρόους τινὸς πράξεως (6) τισὶ γενομένους καὶ ἴσως (7) ἀπὸ τῦ ἐς τοὺς προξένους συσπουδάζειν τοῖς, ὧν εἰσι πρόξενοι τὰ ἀθροίσια (8) τῶν καλαθυμιῶν, καὶ ἐκπορίζειν ἐπὶ τὸ ῥᾷον προάγοντας. ἢ ἐς ἐπὶ τῶν χειρόνων παρείληπ᾽ τοῦτο (9) καλαχρησαμένων ὕτω λοιπὸν τῶν μὴ κεκριμένως τῇ κρίσει προσεχόντων· ἕτεροι δὲ προξένους μέν φασι, τοὺς κατὰ δόγμα (10) πολιλικὸν προσάτας ὅλων πόλεων γινομένους. ἰδιοξένους δὲ τοὺς ἐκ πλείονος χρόνου ἢ ἐκ πατέρων (11) ἀθροθσεως τηρῦντας ὁμόνοιαν, (12) καὶ πολὺ ταῖς πατρίσιν ἀπέχωσιν· οἳ φαίνονται, καὶ σφραγίδας ἀλλήλοις δεικνύντες, καὶ σύμβολά τινα ποιούμενοι, ἵνα ὃς ἂν πέμπωσιν ἀγνῶτας οἷον υἱοὺς ἢ οἰκείους (13) προσδέχωνται, ἕτεροι διὰ σύμβολας. φασὶ δὲ καὶ δορυξένους ὅτοι τοὺς κατὰ πόλεμον ἀλλήλους φιλοποιησαμένους, ὡς Διομήδης Γλαῦκον. ξένους δὲ ἁπλῶς, τοὺς ἐξ ἑτέρας πόλεως παρεπιδημοῦντας. ἐάν τε ἀγνῶτες ὦσιν, ἐάν τε ἐγνωσμένοι. τοὺς δὲ ἰδιοξένους (14) ὃς ἂν οἰκίᾳ τις ὑποδέξαιτο, καὶ συμπράξαιέ τι τῶν χρησίμων ἢ μηνύσειε τῶν ἀπορ. . . . . V.

(1) Scholium hoc in Impreſſ. corruptiſſimum, MSS. Codd. ope nitori ſuo, ſi ultima excipias, reddidimus. *M. du S.*

(2) Ἀσόξενος] Ἀσύξενος C. hic & in ſequentibus.

(3) Ἐνί] Ἰδίως ἐνὶ ξένος C. recte, & ſic dedi pro *idiον ξένος* quod in Vulgato erat. Ἰδίων . . . . ξένος *G.* *M. du S.*

(4) Ἦθος] An ἴθνος? *J. F. R.*

(5) Οἱ μέντοι νεώτεροι] Sic ex C. reſtitutum. Οἱ ἕτεροι V. Lacuna eſt in *G.*

(6) Τίσι γενομένοις] Οἱ γίνονται in Ed. *Cler.* erat. Sed hoc & alia permulta quibus enumerandis non morabor lectorem, reſtituit *M. du S.* ex Coll. Codicum.

(7) Ἀπὸ τῦ] Haec verba in C. non exſtant. Sed retinenda ſunt. *M. du S.*

(8) Τῶν κ. &c.] Lacunas Ed. *Amſtel.* ex Coll. ſupplevit idem, integer enim verſus deerat.

(9) Καλαχρ.] Et hic lacuna erat in Ed. *Cler.* pro qua κεχρημένων τῇ κρίσει eſt in *Coll.*

(10) Πολιλικὸν] Πολιλικὰς C.

(11) Παραδόσεως τηρῦντας] Sic C Παραδόχης τυχόντας miſere in Editis π. τυρῦντας. V.

(12) Κἂν πολὺ ταῖς πατρίσιν] Et hoc ex C. eſt. Πολλοὶ ταῖς πατρᾶσιν *G.* Πολλοὶ ταῖς πράξεσιν V. Unde πολλ. καῖς πράξεσιν fecerant editores priores.

(13) Προσδέχωνται] Προσδέχηται ante legebatur. Mutavit *M. du S.* ex C, item ἕτερας ex eodem, quum ἄτερας in editis eſſet.

(14) Lacuna hic eſt in Exc. *G.* & V.

2. Πρόξενον] Differentiae inter πρόξενος & ἰδιόξενος, multae, quas tradunt Grammatici. *J. B.*

Ibid. Ἰδιόξενον] Adducit *Thomas Magiſter* hunc Luciani locum in voce ἰδ. Sed miſerum in modum interpolatum additione ὁ Ἀπόλλων. Pro Phalaride *ſecundo* etiam *primum* dicit. Quae ſi lubet & vacat, in eo emendato. *M. du S.*

μητ' ἀνάθημα ἤδη τῷ θεῷ καθωμολογημένον, ἀπαλλοτριῶν· ἢ ταῦτα, τριῶν τῶν μεγίστων ἐς ἀεὶ ὑπόμνημα γενησόμενον, τέχνης καλλίστης καὶ ὀπυοίας κακίστης, καὶ δικαίας κολάσεως.

Ἐγὼ μὲν οὖν, καὶ τὸ ἐνδοιάσαι ὑμᾶς ὅλως περὶ τούτου, καὶ δημιουργὸς ἡμῖν [a] προθεῖναι τὴν σκέψιν, εἰ χρὴ δέχεσθαι τὸ ἀνάθημα, ἢ ὀπίσω αὖθις ἀποπέμπειν, ἀνόσιον ἤδη εἶναι νομίζω· μᾶλλον δὲ, οὐδ' ὑποβολὴν ἀσεβείας ἀπολελοιπέναι· οὐδὲν γὰρ ἄλλ' ἢ ἱεροσυλία τὸ πρᾶγμά ἐστι, μακρῷ τῶν ἄλλων χαλεπωτέρα, καὶ [c] ὅσῳ τῶν τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τοῖς ἀνατιθέναι βουλομένοις ἐπιτρέπειν ἀσεβέστερον.

Δέομαι δὲ ὑμῶν Δελφὸς καὶ αὐτὸς ὢν, καὶ τὸ ἴσον μετέχων τῆς τε δημοσίᾳ εὐκλείας, εἰ φυλάττοιτο, καὶ τῆς ἐναντίας δόξης, εἰ ἐκ τῶν παρόντων προσγένοιτο, μηδ' ἀποκλείειν τὸ ἱερὸν τοῖς εὐσεβέσι, μήτε τὴν πόλιν πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους διαβάλλειν, ὡς τὰ πεμπόμενα τῷ θεῷ συκοφαντοῦσαν, καὶ ψήφῳ καὶ δικαστηρίῳ δοκιμάζουσαν τοὺς ἀναθέντας. οὐδεὶς γὰρ ἔτι ἀναθεῖναι τολμήσειεν ἂν, εἰδὼς [d] ὃ προσησόμενον τὸν θεὸν, ὅ, τι ἂν μὴ πρότερον Δελφοῖς δοκῇ.

tem, religiosum, neque donarium jam nuncupatum Deo, abalienetis, quod trium maximarum rerum omni aevo monimentum futurum est, artis praestantissimae, commenti pessimi, & justi supplicii.

2. Equidem ipsum hoc, dubitare vos omnino hac de re, ipsum hoc, quod eam proposuere nobis magistratus disputationem, *Sit ne recipiendum donarium, an retro rursus remittendum?* irreligiosum esse arbitror, vel potius, nullum impietati gradum ultra quem ascendat, reliquisse. Nihil enim aliud quam sacrilegium hoc est, longe aliis gravius, quanto nimirum major est impietas, quam spoliare dedicata, ne permittere quidem dedicare volentibus.

3. Rogo autem vos, Delphus ipse quoque, & in partem veniens tum publicae bonae famae, si ea servetur, tum contrariae opinionis, si qua ex praesenti negotio contrahatur, ne claudatis sacrum religiosis, neque civitati nostrae infamiam apud omnes homines concilietis, quasi ea quae mittuntur Deo calumnietur, & calculo judicioque exploret, qui aliquid donant. Nemo enim amplius donare quidquam temere audebit, si sciat, non admissurum esse Deum, quod non prius Delphis *admittendum* videatur.

4. Ac

a Δημιουργὸς] Deest in *Angl.* Adest in Edd. *b* Προθεῖναι] Προσθεῖναι marg. *A1W.* *c* Ὅσῳ] Ita restitut. ex L. & marg. *A1.* Ὅσον Edd. *d* Οὐ] Μὴ marg. *A1W.*

17. Δημιουργὸς] Deest in Angl. Cod. *J.B.*

Δημιουργοὺς] *Suidas* quidem δημιουργοὺς vocari ait τοὺς δημόσια ἐργαζομένους. Sed nondum habemus, quod plene satisfaciat. Idem credo innuit, quod *Livius* differte docet de Magistratu Achaeorum sic dicto; vide XXXII. 22. Consule etiam *Demosthen. Diog. Laërt.* p. 42. F. & *Platonem* ex quo habet, in Apol. & adde *Thucyd.* V. 47, *M. du S.*

23. Καὶ ὅσον τῷ τὰ ἤδη ἀνατεθέντα συλᾶν, τὸ μηδὲ τὴν ἀρχὴν τ. ἀ. β. ἐ. ἀσεβέστερον] Plane non ut apud Lucianum in Græcis patronus Phalaridis, sic in Latinis quoque interpres ratiocinatur, cujus collectio longe infra efficaciam prioris; qui non id evincit, non minus impium factu fore, si volentibus dedicare auferatur potestas, quam si dedicata auferantur, sed altius se efferens in id laborat, ut pro certo affirmet longe magis impium factum fieri ab eo, qui potestatem volenti dedicare præcidat quam qui dedicata auferat; & quanto gravius ille peccat, in tanto pejus peccatum induci Delphos. In fine hujus paginæ μισθὸν τῆς εὐσεβείας erronee vides verti *præmium impietatis*, quod mirum qui ex Opsopœo imitetur Benedictus. *J.G.*

36. Προσησόμενον] Conf. *Phal.* I. vers. fin. & *Dial. mort.* XXIII. vers. f. *J.F.R.*

43. Εὐδίᾳ] Sic L. melius quam quod in reliquis est εὐδίᾳ. *M. du S.*

61. Χρὴ δὲ τὰ τοιαῦτα, μὴ δὲ τοῖς προπονθέναι φάσκουσι πάνυ πιστεύειν διηνεκέσιν. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, ἢ ὅπως αὐτοὺς, μὴ ἃ ἐπισάμενοι καλήγορεῖν] Pro μὴ ἃ meliori ordine ἃ μὴ antiquiores editiones omnes, ut ex sua *Basileensi* notavit Cl. *Gronovius*, qui jure quoque castigat hic Interpretem, reddentem ul-

4. Ac Pythius quidem juſtum jam de donario ſuffragium tulit. Si enim odiſſet Phalarin, aut munus illius abominaretur, facile illi erat medio in Ionio illud, cum ipſa navi, quae vehebat, demergere. Verum ille contra per ſerenitatem uti trajicerent, ut aiunt, ipſis tribuit, & ſalvi ad Cirrham uti appellerent.

Ὁ μὲν ὢν Πύθιος, τὴν δικαίαν ἤδη τοῖ τῦ ἀναθήματος ψῆφον ἤνεγκεν. εἰ γὰρ ἐμίσει τὸν Φάλαριν, ἢ τὸ δῶρον [e] αὐτὸ [f] ἐμυσάττελο, ῥᾴδιον ἦν ἐν τῷ Ἰονίῳ μέσῳ καλαδῦσαι αὐτὸ, μὴ τὴν ἀγύσης ὁλκάδος. ὁ δὲ πολὺ τἐναντίον ἐν [g] εὐδίᾳ τε διαπεραιωθῆναι, ὥς φασι, παρέχων αὐτοις, καὶ σῶς εἰς τὸν Κίρραν καταῖραι.

5. Quia re etiam manifeſtum eſt, admitti ab eo monarchae pietatem. Oportet autem vos quoque eadem decernere, & adjicere hunc taurum reliquis templi ornamentis. Omnium enim abſurdiſſimum fuerit, magnifici adeo muneris Deo miſſi auctorem, damnans ex templo ſuffragium referre, & mercedem hanc religionis ſuae habere, ut ne dignus quidem ſit habitus, qui aliquid donet.

Ὦ καὶ δῆλον, ὅτι προσίεται τὴν τῦ μοναρχε εὐσέβειαν, χρὴ δὲ καὶ ὑμᾶς τὰ αὐτὰ ἐκείνῳ ψηφισαμένους, προσθεῖναι καὶ τὸν ταῦρον τελοῦντα τῷ ἄλλῳ κόσμῳ τῦ ἱερῦ. ἐπεὶ πάντων ἂν εἴη τῦτ' ἀτοπώτατον, πέμψαντά τινα μεγαλοπρεπὲς ὕτω δῶρον θεῷ, τὴν καλαδικάζεσαν ἐκ τῦ ἱερῦ ψῆφον λαβεῖν, καὶ μισθὸν κομίσασθαι τὴς εὐσεβείας, τὸ κεκρίσθαι μηδὲ τῦ ἀνατεθέναι ἄξιον.

6. Ille quidem, qui contraria mihi decrevit, quaſi qui Agrigento modo huc appulerit, caedes quasdam, & vim factam, & rapinas, & abductiones tyranni tragica oratione retulit, tantum non viſa a ſe narrari dicens; quem tamen neque ad navem usque peregrinatum eſſe, novimus. Oportet autem talia ne his quidem, qui ſe paſſos eſſe dicunt, omnino credere narrantibus; cum, utrum vera dicant, incertum ſit: nedum ut ipſi, quae non *certo* ſcimus, accuſemus.

Ὁ μὲν ὢν τἀναντία μοι ἐγνωκὼς, καθάπερ ἐκ τῦ Ἀκράγαντος ἄρτι καλαπεπλευκὼς, σφαγάς τινας, καὶ βίας, καὶ ἁρπαγὰς, καὶ ἀπαγωγὰς ἐτραγώδησε τῦ τυράννε, μόνον οὐκ αὐτόπλης γεγενῆσθαι λέγων, ὃν ἴσμεν οὐδ' ἄχρι τῦ πλοίε ἀποδεδημηκότα. χρὴ δὲ τὰ μὲν τοιαῦτα, μηδὲ τοῖς πεπονθέναι φάσκεσι πάνυ πιστεύειν διηγυμένοις. ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγεσιν, οὐχ ὅπως [h] αὐτὸς, ἃ μὴ ἐπιστάμεθα, καληγορεῖν.

Ei

[e] Αὐτὸ] Sic *Fl. H. P. S. Ald.* Αὐτοῦ *J.* & marg. *AIW.* [f] Ἐμυσάττ.] Ἡμυσάττ. *J.* Prius ſervant *H. Ald. P.* &c. [g] Εὐδίᾳ] Ex Cod. L. Ἀδίᾳ marg. *AIW.* Εὐδίῳ Edd. priores. [h] Αὐτους] Sic *J. Fl. P. S.* Αὐτοὺς *P. H. Ald.* & *B2.*

ultima, *Etenim incertum eſt verane dicant, ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habeimus.* Αὐτους pendet a χρὴ, quod praeceſſit. οὐχ ὅπως ſignificat *nedum.* Verba, ἄδηλον γὰρ εἰ ἀληθῆ λέγουσιν, includenda ſunt parentheſi. Vertendum autem, *Oportet vero, ut talia ne iis quidem, qui ea ſe paſſos eſſe dicunt, narrantibus magnopere accredamus (incertum enim eſt, num vera dicant) nedum ut ipſi ea, quae neſciamus, accuſemus.* *J.J.*

63. Οὐχ ὅπως αὐτοὺς μὴ ἃ ἐπιστάμεθα καληγορεῖν] Benedictus, *ſiquidem non poſſunt non criminari ea quae explorata habemus.* Itane? Imo contra, quis poterit ea criminari, quae explorata habeo? Et haec quidem ſunt *Benedicti.* Nam in *Baſileenſi* editur οὐχ ὅτως αὐτοὺς ἃ μὴ ἐπιστάμεθα κ. & vertit Opſopaeus, *ne quo modo eos de quibus nihil certi nobis compertum eſt, injuſte ſceleris accuſemus.* Certe haec lectio & vocum ſeries videtur melior, & exponenda Latine (pendet autem ab praecedenti χρὴ) *nedum ipſos quae ignoramus criminari,* quod nempe fiebat proponenda hac deliberatione. *J.G.*

64. Αὐτους] Sic P. *H.* & *B2.* In reliquis αὐτοὺς. Verſio noſtra ſenſum aperiet prioribus interpretibus ignotum. (verto enim: *nedum ipſos quae ignoramus criminari.*) *M. du S.*

Ibid. Ἃ μὴ] Nullam hic varietatem notaverat *Solanus* noſter; quumque Cl. *Jenſ.* indicet μὴ ἃ legi, idque recte immutet, evolvi Edd. ſed cognovi veteres

Εἰ δ' ἦν τι καὶ πέπρακται τοιοῦτον ἐν Σικελίᾳ, τοῦτ' ἐ Δελφοῖς ἀναγκαῖον πολυπραγμονεῖν, εἰ μὴ ἀντὶ ἱερέων ἤδη δικαστὰς εἶναι ἀξιοῦμεν· καὶ δέον θύειν, [a] καὶ τ' ἄλλα θεραπεύειν τὸν θεὸν, καὶ συναναλιθέναι, εἰ πέμψειέ τις, σκοποῦντες καθήμεθα, εἴ τινες τῶν ὑπὲρ τὸν Ἰόνιον δικαίως ἢ ἀδίκως τυραννοῦνται.

7. Utrum igitur tale quidquam in Sicilia factum sit, hoc Delphis necesse non est studiose quaerere; nisi pro sacerdotibus jam judices esse postulamus; & cum mactare nos oportebat, & reliquum Dei cultum peragere, & una ponere donaria si quis mittat, sedemus disceptaturi, si qui trans Ionium mare juste aut injuste tyrannidem gerant.

Καὶ τὰ μὲν τῶν ἄλλων ἐχέτω ὅπῃ καὶ βούλεται· ἡμῖν δὲ ἀναγκαῖον, οἶμαι, τὰ ἡμέτερα αὐτῶν εἰδέναι, ὅπως τε πάλαι διέκειτο, καὶ ὅπως νῦν ἔχει, καὶ τί ποιοῦσι λῷον ἔσται. ὅτι μὲν δὴ ἐν χρημνοῖς τε οἰκοῦμεν αὐτοὶ, καὶ πέτρας γεωργοῦμεν, οὐχ Ὅμηρον χρὴ προσμένειν, δηλώσοντα ἡμῖν, ἀλλ' ὁρᾶν πάρεστι ταῦτα· καὶ ὅσον ὀπίσω τῆς γῆς, βαθεῖ λιμῷ ἀεὶ συνῆμεν ἄν. τὸ δ' ἱερὸν, καὶ ὁ Πύθιος, καὶ τὸ χρηστήριον, καὶ οἱ θύοντες, καὶ οἱ εὐσεβοῦντες, ταῦτα Δελφῶν τὰ πεδία, ταῦθ' ἡ πρόσοδος, ἐντεῦθεν ἡ εὐπορία, ἐντεῦθεν αἱ τροφαί. χρὴ γὰρ τἀληθῆ πρός γε [b] ἡμᾶς αὐτοὺς λέγειν, καὶ τὸ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ποιητῶν, ἄσπαρτα ἡμῖν καὶ ἀνήροτα φύεται τὰ πάντα ὑπὸ γεωργῷ τῷ θεῷ, ὃς ἐ μόνον τὰ πρὸς τοῖς ἄλλοις

8. Aliorum quidem res quomodocumque lubuerit se habeant. Nobis autem necessarium arbitror nostra ipsorum scire, cum ut olim constituta fuerint, tum uti nunc se habeant, & quid facientibus melius futurum sit. Ac nos in praecipitiis habitare, & saxa arare, non Homerus nobis expectandus est, qui nos doceat; sed videre ista licet: & quantum ad terram, prolixa semper cum fame essemus. Sed templum, & Pythius, & oraculum, & mactantes, & religiosi, hi Delphorum agri, hi reditus, hinc bona copia, hinc alimenta, (oportet enim vera, inter nos quidem certe, dicere,) & quod a poëtis dicitur, sine semine nostro, sine aratro, proveniunt omnia: agrum nostrum colente Deo, qui non ea solum, quae apud reliquos *Graecos* nascuntur,

a Καὶ τ' ἄλλα] Sic recte L. marg. *A1.* & *J.* nisi quod τ' ἄλλα circumflectat ubique illa editio. Καὶ ἄλλα tantum Edd. reliquae. b Ἡμᾶς] Male ὑμᾶς *S. P.* & *Fl.* Recte *J. H. Ald.* c Αὐτοὺς] Recte *Fl.* & *S.* spiritu leni. Αὐτοὺς ceterae.

P. J. B2. *H.* &c. jam sic habuisse, solamque adeo *Salmuriensem* ejusque adsectam *Amst.* male dedisse μὴ ἄ. *J. F. R.*

69. Τ' ἄλλα] Etiam T. I. monuimus *Junt.* & alias quoque nonnullas τ' ἄλλα circumflectere. Quod non imitamur, quia id in ἄλλῳ & ἄλλα non fit, nec igitur per accessionem particulae τε accentus mutabitur; elisio enim per se non facit syllabam longam. Et cum apostrophus tantum sit rejectio vocalis brevis, ejusmodi elisio quae fit in duabus vocibus concurrentibus, non est ejusdem naturae atque crasis & contractio in uno verbo. Margo *A1.* rectius τ' ἄλλα habet. Ignoscet Lector has minutias persequenti. *J. F. R.*

79. Πέτρας γεωργοῦμεν] Πυθῶνά τε πετρήεσσαν vocat in catalogo *Homerus*. Haec adscripta erant in marg. *Ald. Wesselingi*. *J. F. R.*

80. Ὅμηρον] Vid. Il. B. in *Catal.* vers. 26. & Schol. I. 405. *Hom.* l. c. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. Ibi enim Scholiastes docet *Pythona* eandem esse cum *Delphis*, quae recentior appellatio est. *M. du S.*

88. Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] Quae citra nostram operam casu nobis eveniunt, ἄσπαρτα & ἀνήροτα contingere dicunt Graeci. Id in *Paras.* & *Rhetor. Discal.* natum a fabula Insularum Fortunatarum, de quibus *Homer.* Odyss. IX. *Horat.* & *Lucianus*. *G. C.*

Ἄσπαρτα — καὶ ἀνήροτα] *Homer.* Od. I. 109. *M. du S.*

91. Ἕλλησιν ἀγαθὰ] Solus L. hanc vocem suppeditat sensui omnino necessariam. *M. du S.*

Ἕλλησιν] Haec vox in marg. *Ald. Wesseling.* ita adscripta legitur, ut potius pro ἄλλοις substituenda, quam insuper adjungenda videatur: & haud scio an Codex L. non etiam sic habeat; ut enim Ἕλλησιν probum est, ita jam adjecto ἄλλοις carere posse videmur. Quia tamen *Solanus* sic vult, morem gessi. At cum

tur, bona nobis praebet ; ſed ſi quid apud Phrygas, Lydos, Perſas, Aſſyrios, aut Phoenices, aut Italos, aut ipſos Hyperboreos, *naſcitur*, Delphos omnia perveniunt. Et ſecundo poſt Deum loco nos colimur ab omnibus, & abundamus, & beati ſumus. Haec antiqua ratio, haec adhuc obtinet, & utinam ita vivere non deſinamus!

d Ἕλλησιν ἀγαθὰ γιγνόμενα παρέχῃ, ἀλλ' εἴ τι ἐν Φρυξίν, ἢ Λυδοῖς, ἢ Πέρσαις, ἢ Ἀσσυρίοις, ἢ Φοίνιξιν, ἢ Ἰταλιώταις, ἢ Ὑπερβορέοις αὐτοῖς, πάντα ἐς Δελφοὺς ἀφικνεῖται. καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορῶμεν, καὶ εὐδαιμονῶμεν· ταῦτα τὸ ἀρχαῖον· ταῦτα τὸ μέχρι νῦν, καὶ μὴ παυσαίμεθά γε οὕτω βιῶντες.

9. Recordatur autem nemo unquam ſuffragium de donario apud nos latum, nec prohibitum quemquam, quo minus ſacrificaret, vel dedicaret aliquid. Ac propter hoc ipſum, puto, ſupra modum auctum eſt ſacrum, & abundat donariis. Quare nec in praeſenti novandum quidquam, neque praeter patrium morem lex conſtituenda, ut ſcrupuloſe judicentur donaria, & eorum quae mittuntur origo inquiratur, unde, a quo, & qualia ſint? ſed accepta ſine operoſa quaeſtione dedicare, tum Deo miniſtrantes, tum religioſis.

1 Μέμνηται δὲ οὐδεὶς πώποτε ψῆφον ὑπὲρ ἀναθήματος παρ' ἡμῖν ἀναδοθεῖσαν, οὐδὲ κωλυθέντα τινὰ θύειν ἢ ἀνατιθέναι. καὶ διὰ τοῦτ', οἶμαι, καὶ αὐτὸ ἐς ὑπερβολὴν ηὔξηται τὸ ἱερὸν, καὶ ὑπερπλουτεῖ ἐν τοῖς ἀναθήμασι. δεῖ τοίνυν μηδ' ἐν τῷ παρόντι καινολομεῖν μηδὲν, μηδὲ παρὰ τὰ πατρία νόμον καθιστάναι, e φιλοκρινεῖν τὰ ἀναθήματα, καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα, ὅθεν, καὶ ἀφ' ὅτου, καὶ ὁποῖα· δεξαμένους δὲ ἀπραγμόνως ἀνατιθέναι, ὑπηρετοῦντας ἀμφοῖν, καὶ τῷ θεῷ, καὶ τοῖς εὐσεβέσι.

10. Videmini autem mihi, Delphi, ſic demum optime de praeſentibus judicaturi, ſi primum conſideraveritis, de quot quantisque rebus ſit quaeſtio. Primo quidem de Deo,

Δοκεῖτε δέ μοι, ὦ ἄνδρες Δελφοὶ, ἄριστα βουλεύσεσθαι περὶ τῶν παρόντων, εἰ λογίσεσθε πρῶτον ὑπὲρ ὅσων καὶ ἡλίκων ἐστὶν ἡ σκέψις· πρῶτον μὲν ὑπὲρ τοῦ θεοῦ, καὶ τοῦ ἱεροῦ,

d Ἕλλησιν] Reſtitutum ex L. & marg. *AIW.* Deeſt in Edd. prioribus. e Φιλοκρινεῖν] Ita Edd. unanimiter. Φυλοκρ. *Angl.*

cum pro certo adfirmare non queam, num ipſe hunc Codicem inſpexerit, an ejus collationem tantum ab alio acceperit, dubito num τοῖς ἄλλοις Ἕλλησιν ἀγαθὰ in eo legatur, an τοῖς Ἕλλησιν ἀγαθὰ ſolum; ideoque fere alterutrum parentheſi incluſiſſem. Sed quia amplius deliberanti melius viſum, ſi utrumque conjungatur, quia ſe ſic vere Graecum facit, ſuosque Acragantinos Siculos partem quaſi adhuc Graeciae eſſe, fatetur, a quibus ſe ſejungeret, ſi ἄλλοι abeſſet, ideo utrumque jam adeſſe malui. Sic *Demoſth.* ſaepiſſime ἄλλους Ἕλληνας ait, ut in Or. de *coron.* p. 486. D. & 476. C. &c. Etſi ibidem Graeciam & Graecos interdum ab Athenienſibus diſtinguit, ad *Hellada* propriam reſpiciens. At Phalaridem ſuos cives Graecis adnumerare, patet ſupra ex I. *Phal.* c. 6. ὅτι Ἕλληνες — εἶναι λέγεσθε. c. 7. παρ' ὑμῶν τοῖς Ἕλλησι. Adde c. 14. Ideoque ἄλλοις Ἕλλησι optime ſe habet. *J. F. R.*

95. Καὶ τὰ δεύτερα, μετὰ τὸν θεὸν, καὶ εὐπορῶμεν, ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐδαιμονοῦμεν] Qui ſerio haec verba legit, mirum ſi non mirifice perturbata deprehendat; id nempe renovatis debemus editionibus. Sed veteres, Καὶ τὰ δεύτερα μετὰ τὸν θεὸν ἡμεῖς τιμώμεθα ὑφ' ἁπάντων, καὶ εὐπορούμεν, καὶ εὐδαιμονοῦμεν. *Ac ſecundum Deum Apollinem, nos ab omnibus honoramur, & opulenti & beati ſumus.* *J. J.*

Ibid. Μετὰ τὸν θεὸν] Μετὰ τὸν θεὸν & εὐπορῶμεν *Salm.* Ed. alieno loco; ceterae enim Edd. εὐπορῶμεν uno verſu ſerius proferunt, & cum εὐδαιμονοῦμεν conjungunt. Quam varietatem cum non adnotarit *Solanus*, eam hic addimus, quo Cl. *Jenſii* correctio melius intellecta confirmetur. *J. F. R.*

8. Φιλοκρινεῖν] Rectius fortean φυλοκρινεῖν, ut eſt in Anglicano Cod. *per ſtirpes donaria diſcerniere*, ſequitur enim καὶ γενεαλογεῖν τὰ πεμπόμενα. *J. B.*

Φιλοκρινεῖν] Proba lectio. Vide Ἀποκηρ. c. 4. quamvis ibi *Fl. φυλ . . .*, ut hic A. habeat. *M. du S.*

ἱερῶ, καὶ θυσιῶν, καὶ ἀναθημάτων, καὶ [a] ἐθῶν ἀρχαίων, καὶ θεσμῶν παλαιῶν, καὶ δόξης τῆ μαντείῳ· ἔπειτα, ὑπὲρ τ πόλεως ὅλης, καὶ τ συμφερόντων τῷ τε κοινῷ ἡμῶν, καὶ ἰδίᾳ ἑκάστῳ Δελφῶν· ὅπι πᾶσι δὲ, τ πᾶσιν ἀνθρώποις εὐκλείας ἢ κακοδοξίας. τούτων γ οὐκ οἶδα εἴ τι μεῖζον, εἰ σωφρονεῖτε, ἢ ἀναγκαιότερον ἡγήσησθε ἄν.

& templo, & victimis, & donariis, & moribus antiquis, & legibus vetuſtis, & gloria oraculi: deinde de tota civitate, & his, quae cum reipublicae noſtrae, tum privatim unicuique Delphorum conducant: ſuper omnia vero de bona aut mala apud omnes homines fama. Hiſce enim ſi quid majus, magisve neceſſarium, modo ſanum adhibeatis judicium, exiſtimetis, non novi.

Περὶ μὲ ὃν ὧν βουλευόμεθα, ταῦτά ἐστιν. ὁ Φάλαρις τύραννος εἷς, οὐδὲ ταῦρος ἕτος, οὐδὲ χαλκὸς μόνον, ἀλλὰ πάντες βασιλεῖς, καὶ πάντες δυνάσται, ὅσοι νῦν χρῶν τῷ ἱερῷ, καὶ χρυσὸς, καὶ ἄργυρος, καὶ ὅσα ἄλλα τίμια, πολλὰ πολλάκις ἀνατεθησόμενα τῷ θεῷ. πρῶτον μὲν γ τὸ κτ τ θεὸν ἐξεταθῆναι ἄξιον.

11. Haec ergo ſunt, de quibus deliberamus; non Phalaris unus tyrannus, neque taurus iſte, neque aes tantum; ſed reges omnes, & omnes Dynaſtae, qui jam ſacro utuntur, & aurum, & argentum, & quaecumque alia pretioſa dedicanda ſunt in poſterum Deo. Primo quidem, quod ad Deum pertinet, exploratu dignum.

Τίνος οὖν ἕνεκα, μηδ' ὡς [b] αἰεὶ, μηδ' ὡς πάλαι τὰ περὶ τ ἀναθημάτων [c] ποιήσομεν; ἢ τί μεμφόμενοι τοῖς παλαιοῖς ἔθεσι, καινολομήσομεν; καὶ ὁ [d] μηδὲ πώποτε, ἀφ' οὗ τ πόλιν οἰκοῦμεν, καὶ ὁ Πύθιος χρᾷ, καὶ ὁ τρίπους φθέγγεται, καὶ ἡ ἱέρεια ἐμπνεῖται, γε-

12. Qua igitur de cauſſa non ut ſemper, neque ut olim, quae ad donaria referuntur, faciemus? aut quid reprehendentes in veteſto more novabimus; & quod nunquam a nobis, ex quo urbem habemus, & Pythius reſpondet, & tripus loquitur, & facer-

a Ἐθῶν] Merito conſpirat cum Edd. Cod. P. Θεῶν male *Fl.* ſola. b Αἰεὶ] Sic *F. Fl. H. P. Ald.* &c. c Ποιήσομεν] Ποιήσωμεν penult. longa habebant *F. Fl. H. P.* At recte quod edidimus, eſt in P. & *B2.* & marg. *AIW.* d Μηδὲ] Al. Μὴ δὲ.

31. Τὸ κατὰ τ θεὸν] Probe notanda haec phraſis. *M. du S.*

33. Αἰεὶ] Quod magis poëticum videretur, pro vulgari ἀεὶ, ideo Edd. perquiſivit *Solanus*, & ego reliquas pervolvi, atque eodem modo habere cognovi. Sed & ſupra idem ſic habuimus circa fin. 2. *Ver. Hiſt.* vel initium *Tyran.* *F. F. R.*

34. Ποιήσομεν] P. *H. B2.* Alii ποιήσωμεν. *M. du S.*

36. Μηδὲ πώποτε] Etſi confundi ſolet cum μηδέποτε, plus tamen eſt; nam hoc *nondum*, illud *numquam* ſignif. in illo *Diog. Laërt.* cujus verba, aliud agens adfert *Solanus* ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. p. 115. Ἐρωτηθεὶς ποίῳ καιρῷ δεῖ γαμεῖν; ἔφη τοὺς μὲ νέους μηδέποτε, τοὺς δὲ πρεσβυτέρους μηδὲ πώποτε. Quod autem ex eo tempore Pythius numquam reddat oracula, vid. *Plutarch.* de Oraculor. defectu T. 2. p. 409. & ſeqq. *F. F. R.*

48. Ἔτι] Melius videtur cum ſequentibus conjungi. *M. du S.*

49. Αὐτὸν καθιστάναι] *F. Gujet.* etiam monuerat vulgatum αὐτὸν in αὐτὸν mutandum, quod vidi, poſtquam ipſe jam mutaveram. *F. F. R.*

51. Παρ' αὐτοῦ] An ἄλλου? *F. G.*

Παρ' αὐτοῦ] Si cum antecedentibus conjungas, paulo melius ſe res habebunt. Sed an ſana ſint haec, dubito. *M. du S.*

52. Βιωτὸν] Sic nude pro *vivendum* etiam alibi Noſter utitur. Ita ἀβίωτον quoque *Euripid.* Herc. fur. 1257. — ἀναπτύξω δέ σοι Ἀβίωτον ὑμῖν νῦν τε κἀπειτ' ἐν ὀν. *F. F. R.*

ΑΛΕΞ.] Duos ejusdem aetatis ab hoc diverſos memorat *M. Aurel.* I. 10. 12. Galenus etiam tertii meminit, VIII. π. τ γινωσκ. *M. du S.*

ΑΛΕΞ.] Vide *Dodwelli* Diſſert. Iren. II. p. 215. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Is eſt *Celſus*, Philoſophus Epicureus, qui contra Chriſtianos ſcripſit, & contra quem ſcripſit *Origenes.* Videndus *Valeſius* ad Euſebium. *AE. M.*

Ibid. Φίλτατε Κέλσε] Hic *Celſus* is eſſe videtur, qui contra Chriſtianos ſcripſit, contra quem Origenes. *F. G.*

Ibid. Κέλσε] Plures fuiſſe Celſos monuerunt jam viri

cerdos inſpiratur, factum eſt, nunc conſtituemus, ut judicentur, & explorentur, qui aliquid dedicant? Atqui ex antiquo illo more, quo promiſcue & omnibus hoc licet, videtis quot quantisque bonis templum impletum ſit, dedicantibus omnibus, & ſupra vires ſuas quibusdam Deo donantibus.

13. Si vero vos cognitores quaeſitoresque donariis conſtitueritis, metuo ne non habeamus amplius, quae explorentur; cum futurum ſit, ut nemo ſuſtineat reum ſe conſtituere, & ſumtibus atque impenſis e ſua re familiari factis inſuper judicari, & periclitari adeo de capite. Quis enim vivendum ſibi putet, ſi indignus, qui donet aliquid, judicetur.

γένηϑ ἡμῖν, νῦν καλαϛησόμεϑα, κρίνεαϑ, 40κ᾽ ἐξετάζεαϑ, τὺς ἀνατιθέντας; κ᾽ μὴν ἐξ ἐκείνυ μὲν τὺ παλαιῦ ἔθυς, τῦ ἀνέδην καὶ πᾶσιν ἐξεῖναι, ὁρᾶτε ὅσων ἀγαθῶν [e] ἐμπέπληϛαι τὸ ἱερὸν, ἁπάντων ἀναϑέντων, κ᾽ ὑπὲϱ τ᾽ ὑπάρχυσαν δύναμιν ἑνίων δωρυμένων 45τ᾽ ϑεόν.

Εἰ δ᾽ ὑμᾶς αὐτὺς δοκιμαϛὰς, κ᾽ ἐξελαϛὰς ὑπιϛήσελε τοῖς ἀναθήμασιν, ὀκνῶ μὴ [f] ἀπορήσωμεν τῶν δοκιμαϑησομένων ἔτι, ϑέλοντος ἐπομένυ, ἐπόδικον [g] αὐτὸν 50καθιϛάναι, κ᾽ ἀναλίσκοντα, κ᾽ καλαδαπανῶντα, παρ᾽ αὐτῦ κρίνεαϑ, [h] καὶ ὑπὲϱ τ᾽ ὅλων κινδυνεύειν. [i] ἢ τίνι βιωτὸν, εἰ κριθήσεται τῦ ἀνατιθέναι ἀνάξι@.

ALEXANDER, SEU PSEUDOMANTIS.

PArvum tu forte, Celſe cariſſime, & leve exiſtimas, quod juſſiſti,

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ, Η ΨΕΥΔΟΜΑΝΤΙΣ.

1 Σὺ μὲν ἴσως, ὦ φίλταλε Κέλσε, μικρόν τι τῦτο κ᾽ φαῦλον οἴῃ τὸ πρόσταγμα,

[e] Ἐμπέπληϛαι] Ita recte P. B2. H. Fl. aliaeque. Ἐμπέπληαϛ male J. [f] Ἀπορήσωμεν] Bene jam ſic J. item H. B2. Ald. S. P. & P. Ἀπορήσομεν Fl. [g] Αὐτὸν] Αὐτὸν Edd. priores. [h] Καὶ ὑπὲρ] Καὶ μὴ ὑπὲρ Vorſt. male. Sic notat M. du S. [i] Ἢ τίνι] Ἤ τινι Ex. Fl. At vulgatam Edd. lectionem firmat P.

1. Ὦ φίλτατε Κέλσε] Οὗτ@ ἰσῖ Κέλσ@, ὁ τὴν καθ᾽ ἡμᾶς μακρὰν φλυαρίαν ἐν ὀκτὼ γράψας βιβλίοις. ᾧ * πρὸς ἰσάριθμον ἀντιξαγόμεν@ πρόθεσιν, ὁ σπουδαιότατ@ ἀντεῖπεν Ὠριγένης, μιϱοὺς ἀπάσης σοφίας & εὐσεβείας † ἐξυφηνάμεν@ λόγους, κ᾽ λῆρον ἀποφήνας τὸ ϑαυμαϛὸν αὐτοῦ σπούδασμα. V.

* Πρὸς ἰσάριθμον] Sic ex C. reſtituit M. du S. πρυσάριθμον enim ante legebatur.

† Ἐξυφην.] Et hoc emendavit idem pro vulgato ἰξυφαμμένους.

ri docti. J. Celſi ſub Adriano Juriſconſulti meminit Spartianus: qui idem alterum, ut puto, Celſum ab eo memorat occiſum. Vide etiam *Xiphil.* 256. D. Duos Epicureos agnoſcit *Origenes*; alterum ſub Nerone, ſub Adriano & deinceps alterum (p. 8. contra Celſum) his verbis Δύο δὲ παμπλήθαμεν Κέλσους γεγονέναι Ἐπικουρείους· τὸν μὲν πρότερον κατὰ Νέρωνα, τοῦτον δὲ κατ᾽ Ἀδριανὸν & καθ᾽ ἡμᾶς. Qui poſterior procul dubio hic noſter eſt, cui Lucianus librum hunc ſuum inſcribit. Omnia enim concurrunt. Primo *aetas*. Sub Adriano enim natus ad Commodi usque tempora facile vitam produxerit, quo imperante liber hic ſcriptus eſt. Secundo *Secta*: Epicureus enim hic ſummus, ut ex toto hoc libello, praecipue tamen ex ultimis verbis, patet, qualem & Origenes ſuum deſcribit, qui id ei paſſim vitio dat; p. 8. 10. 16. 97. 131. 141. 159. 200. 213. 232. Tertio *liber contra magos*, quem ſuo diſerte Lucianus aſſignat, c. 21. Origenes autem utpote remotior, dubitanter, cum ait p. 53. ὁρᾷς ὡς ἀπὸ τούτων οἶμαι δείκνυται μαγείαν εἶναι, σὺν οἷδα εἰ ὁ αὐτὸς ὢν τῷ γράψαντι κατὰ μαγείας βιβλίῳ πλείονα. Pluribus enim libris hoc argumentum, ut ex utroque patet, tractarat. *M. du S.*

Κέλσε] De aetate *Celſi* male ſenſiſſe videtur *Dodwellus* in Diſſ. Iren. & in notis ad fragmentum *Phil. Sidetae*. *M. V. la Croze.*

3. Ἀλλ᾽

μα, προτάξειν τ' Ἀλεξάνδρῳ σοι τῷ Ἀβωνοτειχίτῃ τὸν γόητος βίον, καὶ [a] ἐπινοίας αὐτοῦ, καὶ τολμήματα, καὶ μαγγανείας εἰς βιβλίον ἐγγράψαντα, πέμψαι τὸ δέ, εἴ τις ἐθέλοι πρὸς τὸ ἀκριβὲς ἕκαστον ἐπεξιέναι, ἐμεῖόν ἐστιν, ἢ τὰς Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου πράξεις ἀναγράψαι· τοσοῦτος [b] εἰς κακίαν ἐστὶν, ὅσος εἰς ἀρετὴν ἐκεῖνος. ὅμως δὲ εἰ μὴ συγγνώμης ἀναγνώσεσθε [c] μέλλοις, καὶ τὰ ἐνδέοντα τοῖς ἱστορουμένοις προσλογιεῖσθαι, ἐπιστήσομαί σοι τὸν ἆθλον, καὶ τὸν Αὐγείου βουστασίαν, εἰ καὶ μὴ πᾶσαν, ἀλλ' εἰς δύναμίν γε τὴν ἐμαυτοῦ, ἀνακαθήραι πειράσομαι, ὀλίγους ὄσους τῶν κοφίνων ἐκφορήσας, ὡς ἀπ' ἐκείνων τεκμαίροιο πόση πᾶσα, καὶ ὡς [d] ἀμέτρητος ἦν ἡ κόπρος, ἣν τριακόσιοι βόες ἐν πολλοῖς ἔτεσι ποιῆσαι ἐδύναντο.

Alexandri me tibi Abonoteichitae impostoris vitam, & commenta, & ausus, & praestigias, in librum relatas mittere. At illud, si quis accurate velit singula persequi, non minus est, quam Alexandri Philippi F. actiones describere. Quantus enim ille ad virtutem, tantus hic ad malitiam. Verumtamen si cum venia lecturus es, &, quae deerunt narrationi imputare & *adjicere* de tuo, laborem tibi illum sustinebo, & Augiae stabulum, etsi non universum, certe pro viribus repurgare studebo, paucos certe aliquot cophinos egerens, ut ex illis certe judicare possis, quantum omne quam immensum fuerit stercus, quod ter mille boves pluribus annis facere potuerunt.

Αἰδοῦμαι μὲν ὑπὲρ ἀμφοῖν, ὑπέρ τε σοῦ, καὶ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ· σοῦ μὲν, ἀξιοῦντος μνήμην γραφῇ ὑποδοθῆναι ἄνδρα τρισκατάρατον· [e] ἐμοῦ δὲ, σπουδὴν ποιουμένου ἐπὶ τοιαύτῃ ἱστορίᾳ, καὶ πράξεσιν ἀνθρώπου,

2. Ac verecundia quadam afficior amborum nomine, tuo pariter ac meo: tuo, qui petas memoriae & scriptis commendari hominem omnibus modis exsecrabilem: meo, qui studium in tali historia ponam &

a Ἐπινοίας] Sic *J. Fr. S.* L. & marg. *A*1. Ἐποινίας *B*2. P. *Ald. Fl. H.* male. Ἀπονοίας *Heinf.* *b* Εἰς κακίαν] Nihil mutant Edd. εἰ κακίᾳ P. & *Angl.* *c* Μέλλοις] Ita esse in *J. Fl. H.* & *B*2. notat *M. du S.* Sed & est in *Ald.* &c. *d* Ἀμέτρητος] Sic Edd. Ἀμύθητος marg. *A*1*W.* Ἀμύθητος P. *e* Ἐμοῦ] Ἐμαυτοῦ marg. *A*1.

3. Ἀλ. τῷ Ἀβων.] Fuit eo tempore Alexander quidam Sophista, *Peloplaton* dictus, cujus historiam *Philostratus* scripsit in vitis Sophistarum p. 570. Sed is a Luciani Alexandro diversus, quanquam forma speciesque utrique fere una. Sed nec patria convenit, nec vitae genus. Hoc tamen notatum volui, quia similitudine formae in utroque a Luciano & Philostrato descriptae, & nescio quibus aliis deceptus, primo unum eundemque fuisse, ipse putaram. Mirum autem est Philostratum hominem valde superstitiosum, cum Sophistae vitam scriberet, nihil omnino de propheta adfuisse. Abonotichitam non ideo tantum vocat, quia ibi sedem Oraculi sui fixerit, sed quia inde oriundus erat. Vide c. 9. 11. & 12. *M. du S.*

4. Καὶ ἐποινίας αὐτοῦ] Ἐποινία vox a Librariorum putilagine, pro Attica ἐπίνοια. Lexicographi tamen eam obtrusere, quasi prox sive proba vox esset. *Henricus Stephanus* recte omisit. Patet autem quoque hoc ipso inferius Luciani dialogo, ubi est ἐπίνοια. *Th. M.*

Ibid. Ἐπιφοίας] L. *Junt.* Ed. & aliae recentiores non multae. In reliquis ἐποινίας. *M. du S.*

Ἐπινοίας] Hoc verum esse, vide infra hoc Dial. c. 22. *J. F. R.*

5. Μαγγανείας] Conf. supr. *Deor. Dial.* 2. Et infra Dial. proximo *Alex.* c. 17. c. 25. ac 43. f. & 54. *M. du S.*

9. Εἰς κακίαν] Angl. ἐν κακίᾳ. *J. B.*

14. Αὐγείου βουστασίαν] Allegoria proverbialis in hominem aut rem majorem in modum inquinatam, qua etiam usus est in *Fugitivis*. *G. C.*

27. Ἐν — θεάτρῳ τῷδε πιθήκῳ.] Conf. infra hujus Dial. c. 44. & infra *Tox.* c. 59. *M. du S.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς γὰρ] Scripsit is, teste Simplicio, non solum dissertationes *Epicteti*, verum etiam Enchiridion. *AE. M.*

Ibid. Ἀρριανὸς] Hunc Luciani locum adducens *Vossius*, quod in viro tam diligenti mireris, in Catalogo operum *Arriani*, Historiam, cujus hic meminit Lucianus, omisit. Sub Hadriano floruisse dicit & probat idem Vir eruditissimus. De eo etiam quasi mor-

& actionibus hominis, quem non legi conveniebat ab eruditis hominibus, ſed in maximo theatro totisque populis confluentibus frequentiſſimo, ſpectari a ſimiis laceran-dum aut vulpibus. Verum ſi quis hoc nos crimine accuſet, habebimus & ipſi exemplum ad quod illum ablegemus. Etenim Arrianus Epicteti diſcipulus, vir ex primis Romanorum, & tota vita in doctrinae ſtudiis verſatus, cui ſimile quid uſu venit, cauſſam etiam pro nobis dixerit. Tillibori enim latronis vitam ſcribere ipſe quoque dignatus eſt. Nos autem crudelioris longe latronis monumentum faciemus, quatenus non in ſilva & montibus, ſed in urbibus hic latrocinatus eſt, qui non Minyam ſolam neque Idam percurrerit, neque ſolas Aſiae partes deſertiores ſit depraedatus: ſed omne, fere dixerim, Romanorum imperium latrocinio ſuo oppleverit.

3. Prius vero ipſum tibi oratione deſcribam, formamque illius quam ſimillime potero, non multum licet pingendi arte valeam, delineabo. Corpore enim, ut hoc

οὐκ ἀναγιγνώσκεαδ πρὸς τ πεπαιδευμένων ἦν ἄξιον, ἀλλ' ἐν πανδήμῳ τινὶ μεγίστῳ θεάτρῳ ὁρᾶδ, ὑπὸ πιθήκων, ἢ ἀλωπέκων σπαραττόμενον. ἀλλ' ἤν τις ἡμῖν ταυτὶ ὀπιφέρῃ τ αἰτίαν, ἔχομεν ϗ αὐτοὶ εἰς παράδειγμά τι τοιοῦτον ἀνενεγκεῖν. ϗ Ἀρριανὸς γὰρ ὁ τ Ἐπικτήτυ μαθητὴς, ἀνὴρ Ῥωμαίων ἐν τοῖς πρώτοις, ϗ παιδείᾳ παρ' ὅλον τ βίον συγγενόμενος, ὅμοιόν τι παθὼν, ἀπελογήσατ' ἂν ϗ ὑπὲρ ἡμῶν. Τιλλιβόρῳ γοῦν τῷ ληστῇ καὶ εἶναι βίον ἀναγράψαι ἠξίωσεν· ἡμεῖς δὲ πολὺ ὠμότερον ληστῇ μνήμην ποιησόμεθα, ὅσῳ μὴ ἐν ὕλῃ ϗ ὄρεσιν, ἀλλ' ἐν πόλεσιν οὗτος ἐλῃστευεν, ὃς ἐ Μινύαν μόνην, οὐδὲ τ Ἴδην καλατρέχων, οὐδὲ ὀλίγα τ Ἀσίας μέρη τὰ ἐρημότερα λελατῆδ, ἀλλὰ πᾶσαν, ὡς εἰπεῖν, τ Ῥωμαίων ἀρχὴν ἐμπλήσας τ ληστείας τ αὐτοῦ.

Πρότερον δέ σοι αὐτὸν ὑπογράψω τῷ λόγῳ, πρὸς τὸ ὁμοιότατον εἰκάσας τ μορφὴν, ὡς ἂν δύνωμαι, ϗτοι μὴ πάνυ γραφικός τις ὤν. τὸ γοῦν δὴ σῶμα, ἵνα σοι ϗ τοῦ-

f Οὐ Μινύαν] Nil mut. Edd. *Μυσίαν Palm.*

31. Καὶ Ἀρριανὸς ϗ] Ὅτι Ἀρριανὸς κατὰ τ Σεβαστὸν ἦν. ἐπεὶ ϗ ὁ Ἐπίκτητος, ὁ Στωϊκὸς ἐ τὰ ἠθικὰ φέρων] *κατὰ τοῦτον ἦν. V.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Πότερον τ Ὀρχομένιον Μινύαν, ἐ ϗ Ὅμηρος μνημονεύει Ὀρχόμενον Φαιακῶν † Μινύειον, ἢ τ Βοιωτίων; *V.*

* Fallitur Graeculus. Notum enim eſt Epictetum Neronis tempore vixiſſe. Vide *Suidam. J. Cler.* Ad Antoninos usque vitam produxiſſe Epictetus traditur, vid. not. ad Ἀπαιδ. c. 13. *M. du S.*

† Μινύειον] Μινύιον antea male. Vid. *Homer.* Il. B. *Catal.* 18. vel 511. *M. du S.*

mortuo loquitur hic Lucianus. Nam de Libro ipſo Apologia intelligenda eſt. Vide *Xiph.* in Hadrian. 264. B. Ad Marci usque tempora deducit *Photius* Bibl. C. 58. p. 53. Vide etiam *Suidam.* Circa annum Chriſti 134. Cappadociae praefuit. *Dio* 69. p. 794. quo tempore *Ponti Euxini Periplum* Hadriano inſcripſit. *M. du S.*

36. Τιλλιβόρου] Hujus an meminerint alii ſcriptores, me latet. *M. du S.*

40. Οὐ Μινύαν μόνην] Quae ſit illa Minya regio, juxta cum ignariſſimis ignoro. Μινύας γῆ dicta eſt aliquando Orchomenus in Boeotia, ſed quam longe ab Aſia, toto Aegaeo mari intercedente, nullus ignorat. In Pamphilia fuit quaedam regio, quae *Μυλίας* dicebatur, non *Μινύας*. Sed & haec nimis longe ab Ida & locis ubi ſua latrocinia exercebat Tilliborus ille. Tu Lector, ſi mihi credis, leges confidenter, *Μυσίαν*. Nam Myſiae provinciae mons Ida erat in Aſia, ſi Aſiae vocem latius accipias, & ſatis vicina Aſiae proprie dictae. Ideo nulla eſt ratio dubitandi, quin noſtra emendatio ſit vera & proba. *J. P. a G.*

Οὐ Μινύαν] Τὴν τ Φρυγίας. *Steph. F. G.* Eadem nota, iisdem verbis in Ed. Graev. *Menagio* adſcribitur, quam modo ex *Gujeti* nott. Mſſ. exhibeo. *J. F. R.*

Ibid. Μινύαν] Scholiaſtes hic legendus. Sed prior ille Minyas apud *Homerum* in Catal. ϗ. 18. in Boeotia eſt, atque adeo a poſteriore non diverſus. *M. du S.*

τῦτο δείξω, μέγας τε ἦν, καὶ καλὸς ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὴς ὡς ἀληθῶς· λευκὸς τὴν χρόαν, τὸ γένειον δὲ πάνυ λάσιος, κόμην τε μὴν ἰδίαν, τήν τε δὴ καὶ προσθετον ὑπκειμένην, εὖ μάλα εἰκαιρμένην, καὶ τὸς πολλὸς, ὅτι ἦν ἀλλοτρία, λελη θυῖαν. ὀφθαλμοὶ πολὺ τὸ γοργὸν καὶ ἔνθεον διεμφαίνοντες· φώνημα ἡδιστόν τε ἅμα καὶ λαμπρότατον· καὶ ὅλως, εὐδαμόθεν [a] μεμπτὸς ἦν ταῦτά γε.

etiam tibi oſtendam, & magnus erat, & honeſta ſpecie, & quae Deo dignum aliquid re vera prae ſe ferret: Colore candidus, mento non nimis hirſuto, comatus tum ſua coma, tum adſcita, praeclare illa aſſimulata, ut plerorumque oculos, alienam eſſe, fugeret: oculi vivaci lumine, & Deo plenum oſtendentes: vox ſuaviſſima ſimul & ſplendidiſſima: & paucis ut abſolvam, nulla pars, quantum ad haec, reprehenſionem habebat.

Τοιὸς δὲ μὴν τὴν μορφήν· ἡ ψυχὴ δὲ καὶ ἡ γνώμη, ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, καὶ Ζεῦ ἀποτρόπαιε, καὶ Διόσκουροι σωτῆρες, πολεμίοις, καὶ ἐχθροῖς ἐντυχεῖν γένοιτο, ἢ συγγενέσθαι τοιούτῳ τινί. συνέσει μὲν γὰρ καὶ ἀγχινοίᾳ, καὶ δριμύτητι, πάμπολυ τῶν ἄλλων διέφερε· καὶ τόγε πρᾶγμα, καὶ εὐμαθὴς, καὶ [b] τὸ μνημονικὸν, καὶ πρὸς τὰ μαθήματα εὐφυὴς, πάντα ταῦτα εἰς ὑπερβολὴν ἕκαστα ὑπῆρχεν αὐτῷ· ἐχρῆτο δὲ αὐτοῖς εἰς τὸ χείριστον· καὶ ὄργανα ταῦτα γενναῖα ὑποβεβλημένα ἔχων, αὐτίκα μάλα τὴν ὅπλ' κα-

4. Talis quidem erat forma. Animus autem & mens hominis, averruncator Hercules, & Jupiter depulſor, & ſervatores Jovis liberi! in hoſtes noſtros & inimicos potius incidamus, quam verſemur cum tali. Nam intelligentia, & ſolertia, & acumine, multum alios excelluit, tum curioſitas, & docilitas, ac memoria, & ingenium diſciplinae capax, omnia haec, & ad excelſum usque ſingula ipſi aderant. Verum utebatur illis peſſime: & cum inſtrumenta iſta virtutis in poteſtate haberet, mox famoſiſſimae

a Μεμπτὸς] Μωμητὸς P. b Τὸ] Deerat in *Ald. P. Fl. H. S.* Aderat in *J.*

52. Πρόσθετον] Quomodo id deprehenſum ſit, infra narrabit c. 59. Sic κομῶν προσθέσεις inter muliebria lenocinia apud *Philoſtratum* recenſentur. p. 931. ubi Cl. interpres & hunc Luciani locum appoſite adducit & *Clem. Alexandr.* Paedag. l. 3. p. 218. *M. du S.*

55. Τὸ γοργὸν] Τὸ σεμνὸν, φοβερὸν. *F. G.*

59. Ζεῦ ἀποτρόπαιε] Recte ſecundum Theologiam gentilium. Quod autem *Clemens Alex.* 12, 2. — habet προτροπαίους, mendoſum eſt. & ἀποτρ. legendum. Quod diligentem & eruditum ejus Editorem non fugiet, credo. *M. du S.*

60. Πολεμίοις] Sic *Gall.* §. 30. ἐχθροῖς ἔτω. πλουτεῖν γένοιτο. *Æſchylus* Prometh. vinct.

Ἑρ. χλιδᾷν ἔοικας τοῖς παροῦσι πήμασι.
Πρ. χλιδῶ; χλιδῶντας ὧδε τοὺς ἐμοὺς ἐγὼ
Ἐχθροὺς ἰδοίμι.

Ex quo *Plaut.* Aſin. act. 3. ſc. *Agedum.*

Ar. Hem adſpectà rideo? utinam male qui mihi volunt ſic rideant.

Sic *Terent.* Eunuch. Act. 4. Sc. 3. *Albin.* Conſ. ad *Liv.*

Urbs gemit, & vultum miſerabilis induit unum,
Gentibus adverſis forma ſit illa, precor.

Idem *Albin.* etiam. *F. B.*

71. Κέρκωπας — Εὐρυβάτου] Nobiles facinoroſi. Meminit horum & *Æſchines* adverſus Ctesiphontem: ὅτε δὲ Φρυνώνδας, ὅτε Εὐρυβατος, ὅτε ἄλλος τις πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Vid. *Eraſmum* ad proverbium: ne in Jampygum incidas. *G. C.*

Κέρκωπας] Vide *Ovid.* Metam. XII. f. 2. *M. du S.*

Ibid. Εὐρυβάτου] Vide *Eraſmum* in proverb. εὐρυβατεῖν. *Vorſt.* Scholiaſtae hic parum notus. *M. du S.*

72. Φρυνώνδαν] Pravitate notum fuiſſe Scholiaſtes ait. *M. du S.*

Ibid. Ἀριστόδημον] Quem Ariſtodemum intelligat, neſcio; plures enim ſunt hujus nominis Tyranni, vide Scholium 4. *M. du S.*

Ibid. Σώφρονα] Eum intelligit, de quo ſupra N. δ. XXX. Vide etiam Δήμων. c. 1. *M. du S.*

73. Ῥουτιλιανῷ] Sic legit Interpr. ex Cod. Florent. *F. B.*

Ῥουτιλλιανῷ] De hoc apud hunc multa deinceps: apud alios nihil invenio, quamvis clariſſimus illa aetate fuerit. *M. du S.*

74. Ὑπὲρ αὐτοῦ] Lege αὐτοῦ. *F. G.*

Ibid.

simae malitiae hominum, summus ipse factus est, supra Cercopas, supra Eurybatum, aut Phrynondam, aut Aristodemum, aut Sostratum. Ipse enim suo genero Rutiliano aliquando scribens, & modestissime de se loquens, Pythagorae similis esse praedicabat. Sed propitius sit mihi Pythagoras, sapiens vir & divina mente praeditus. Si vero hujus aetate vixisset, puer, bene novi, ad illum visus esset. Et per Gratiarum numen noli putare, me contumeliae in Pythagoram caussa ista dicere, aut quo componere illos audeam, quantum ad actionum similitudines. Verum si quis pessima quaeque, & contumeliosissima, quae per calumniam dicuntur de Pythagora, quibus ego fidem, ut veris nunquam adhibuero, tamen in unum conducat omnia; vix minima pars ea fuerit ejus quae in Alexandro fuit calliditatis. Omnino enim cogita mihi, & in animo effinge, variam vehementer animae temperaturam, ex mendacio, dolis,

τοιαῦτα ἀληθῶν ἀκρότατος ἀπετελέσθη, ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας, ὑπὲρ τ' Εὐρύβατον, ἢ Φρυνώνδαν, ἢ Ἀριστόδημον, ἢ Σωστρατον. αὐτὸς γοῦν τῷ γαμβρῷ [c] Ῥουτιλιανῷ ποτε γράφων, καὶ τὰ μετριώτατα ὑπὲρ αὑτοῦ λέγων, Πυθαγόρᾳ ὁμοῖος εἶναι ἠξίει. ἀλλὰ ἵλεως μὲν ὁ Πυθαγόρας εἴη, σοφὸς ἀνὴρ, καὶ τ' γνώμην θεσπέσιος· εἰ δὲ κατ' τοῦτον ἐγεγένητο, παῖς ἂν, εὖ οἶδα, ὅτι πρὸς αὐτὸν εἶναι ἔδοξε· καὶ πρὸς Χαρίτων, μή με νομίσῃς ἐφ' ὕβρει ταῦτα τῷ Πυθαγόρᾳ λέγειν, ἢ συναπειν πειρώμενον αὐτοῖς [e] εἰς ὁμοιότητας τ' πράξεων. ἀλλ' εἴ τις τὰ χείριστα καὶ βλασφημότατα τ' ὑπὲρ Δημοκλῆ τοῦ Πυθαγόρου λεγομένων, οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν πειθοίην, ὡς ἀληθέσιν οὖσιν, ὅμως συναγάγοι εἰς τὸ αὐτὸ, πολλοστὸν ἂν μέρος ἅπαντα ἐκεῖνα γένοιτο τ' Ἀλεξάνδρου δεινότητος. ὅλως γοῦν ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Δημοτύπωσον [f] ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν, ἐκ ψεύδους, καὶ δόλων, καὶ ὑπορ-

[c] Ῥουτιλιανῷ] Ῥουτιλιανῷ *Fl.* [d] Αὐτοῦ] Sic recte *B2.* Αὐτοῦ ceterae. [e] Εἰς] Sic *Ald. P. H.* Πρὸς *J.* [f] Ποικιλωτάτην] Ποικιλοτάτην Edd. priores.

71. Ὑπὲρ τοὺς Κέρκωπας] Οὗτοι ἐν Βοιωτίᾳ διέτριβον, Οἰχαλιεῖς ὄντες γένος. *Σίλλος ὁ Τριβαλλὸς ὀνομαζόμενος. ἐπίορκοι ὁ ἄργοι, ἀπ' αὐτῶν δὲ ὁ τὸ παροιμιαζόμενον, Κεκρώπων ἀγορά. ἀπελιθώθησαν δ' ἔτι. Ξεναγόρας δὲ εἰς πιθήκους μεταβαλεῖν φησιν Δημὼ κακοήθειαν. Ὁ δὲ Εὐρύβατος ὡς πονηρὸς ὁ πανοῦργος, παρὸ καὶ προδότης εἰσάγεται. Ὀσαύτως καὶ Φρυνώνδας ἐπὶ † πονηρίᾳ βοᾶται. ὁ Ἀριστόδημος δὲ μιαρὸς ὁ καταπύγων ἐς ὑπερβολήν, ἀφ' ἧς καὶ πρωκτὸς Ἀριστόδημος καλεῖται. τούτοις ὁμοίως καὶ ὁ Σώστρατος. V.

* Σίλλος] Sic C. Σύλλος V. Σώλλος Edita. *M. du S.*

† Πονηρίᾳ] Ita mutavit *Solanus*, quum πανηρίᾳ editum esset. Sed confer & *Suidam* h. v. *J. F. R.*

[c] *Ibid.* Αὐτοῦ] *B2.* In reliquis prave αὑτοῦ. *M. du S.*

78. Πρὸς αὐτὸν] Παῖς ἦν πρὸς αὐτὸν. Sic *Terent. Nihil ad nostram hanc*, Eun. II. 3. 69. Et paullo post plenius, *ne comparandus ad illum est.* Exempla Graeca passim quoque obvia. Vid. Fratris carissimi *G. O. Reitzii* Belg. Gr. p. 519. *J. F. R.*

83. Ἐπὶ Δημοκλῆ — οἷς ἔγωγε οὐκ ἂν π.] Hic locus apprime notandus, quo Luciani ingenium, scriptorumque ejus consilium atque institutum nosse discres. Ex animo enim quis hic sit locutus, cur dubitetur nulla causa est. Cur ergo, inquies, si de magnis illis viris tam magnifice senserit, perpetuis eos insectatur calumniis? Dicam: sub eorum persona eos plerumque petebat, qui nomen eorum vitae flagitiosissimae praetendebant. Reliqui fere joci sunt eximiis illis viris nequaquam fraudi, si Lector sapiat, futuri. Vid. c. 25. *M. du S.*

86. Πολλοστὸν — μέρος] Utitur hoc Luciani testimon. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* VI. 86. p. 432. ubi πολλοστὸν μόριον nonnulli Codd. habent. Sed & πολλοστημόριον dici, ut editum in Thucyd. vid. *Pollux.* L. IV. segm. 165. *J. F. R.*

89. Ποικιλωτάτην] Vitiose legitur, ὅλως γοῦν ὑπονόησόν μοι, καὶ τῷ λογισμῷ Δημοτύπωσον ποικιλωτάτην τινὰ ψυχῆς κρᾶσιν. ratio linguae postulat ποικιλωτάτῃ. id alibi observatum, vel potius non corruptum, apud Nostrum: ut de Saltatione c. 31. πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, &c. *J. F.*

Ποικιλωτάτην] Cl. *Jensii* emendatio, ut Ὀρχ. c. 31. *M. du S.*

ὑπορκιῶν, καὶ κακοτεχνιῶν συγκειμένην, ῥᾳδίαν, τολμηρὰν, ἐπιβάλλοντα, φιλόπονον ἐξεργάσασθαι τὰ νοηθέντα, καὶ πιθανὴν καὶ ἀξιόπιστον, καὶ ὑποκρίσιν τοῦ βελτίονος, καὶ τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς [a] βουλήσεως ἐοικυῖαν. οὐδεὶς γοῦν τοσοῦτον ἐντυχὼν, ὃς οὐκ ἀπῆλθε δόξαν λαβὼν ὑπὲρ αὐτοῦ, ὡς εἴη πάντων ἀνθρώπων χρηστότατος, καὶ ὑπεικέστατος, καὶ προσέτι ἁπλοϊκώτατός τε, καὶ [b] ἀφελέστατος. ἐπὶ πᾶσι δὲ τούτοις, τὸ μεγαλουργὲς [c] προσῆν, καὶ τὸ μηδὲν ἀεὶ μικρὸν ὑπονοεῖν, ἀλλ' ἀεὶ τοῖς μείζοσι ἐπέχειν τὸν νοῦν.

perjuriis, malis artibus compositam, agilem, audacem, periculis se objicientem, laboriosam in perficiendis cogitatis, probabilem, quae fidem facile inveniat, quae optima simulet, & maxime his, quae vult, adversari videatur. Nemo igitur, qui primo illum convenisset, non sic ab eo discessit, ut putaret, omnium illum hominum optimum, & aequissimum, & adhaec simplicissimum, atque ab omni fuco alienum. Super ea vero omnia inerat quaedam in viro magnificentia, & quod nihil unquam cogitaret parvum, sed rebus semper maximis mentem applicaret.

Μειράκιον μὲν ὢν ἔτι ὢν, πάνυ ὡραῖον, ὡς ἐνῆν ἀπὸ τοῦ καλάμης τεκμαίρεσθαι, καὶ ἀκούειν τῶν διηγουμένων, ἀνέδην ἐπόρνευε, καὶ συνῆν ὑπὸ μισθῷ τοῖς [d] βουλομένοις. ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, λαμβάνει τις αὐτὸν ἐραστὴς γόης, τῶν μαγείας καὶ ἐπῳδὰς θεσπεσίως ὑπισχνου-

5. Cum igitur adolescens adhuc esset formosus admodum, quod licebat e stipula *quasi & reliquiis formae* colligere, & audire a narrantibus, effuse impudicus, pretio copiam sui faciebat rogantibus. Inter alios ducit illum amator aliquis, praestigiator, ex eorum genere, qui magicas artes & divinas

a Βουλήσεως] Ita bene *P. B2.* & marg. *A1W.* Βολήσεως male *S. A. J. H. Ald. Fl.* *b* Ἀφελέστατος] Sic P. Et Edd. optimae. Ἀσφαλέστατος male Ex. *Fl.* *c* Προσῆν] Προῆν Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *d* Βουλομένοις] Sic A. P. L. & marg. *A1W.* Δεομένοις Edd. priores.

95. Βουλήσεως] Ibidem non multo post pro, τῷ ἐναντιωτάτῳ τῆς βολήσεως ἐοικυῖαν, rescribe βουλήσεως. Sic habet *Basileensis* anni 1545. *J. J.*

Βουλήσεως] In plerisque impressis βολήσεως scriptum erat; quod & ego primo probabam, & ab aleatoribus petitam metaphoram putabam, qui si callidi sint, faciem vultumque componunt tum maxime, cum alea minime favet. Unde apud Gallos tritum, *faire bonne mine à mauvais jeu.* Sed utramque nunc *B. P.* & Cl. *Jensium* monentem laudo, qui βουλήσεως restituunt, quod Graecum & venustum. V. versus finem hujus libelli c. 54. — 57. quae verbum hoc mire illustrant. & *Thuc.* I. 92. *M. du S.*

3. Ἐπέχειν τὸν νοῦν] Jussit in marg. *Solanus* conferre *Th. Magistrum.* Id feci, vidique nihil aliud, quam illum haec Luciani verba v. Ἐπέχω eodem modo proferre, ad demonstrandum, ἐπίσχειν modo esse ἐπί τινι ἔχειν, cum alibi & κωλύειν significet. Sed & interdum νοῦν & ὀφθαλμοὺς omitti, docebunt *Bos* de Ellipsi, & *Elsner.* ad Act. Apost. III. 5. ubi de mendico: ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς. Verum quod hic contra *Bosium* sentiat, & non ὀφθαλμοὺς, sed νοῦν in hoc exemplo intelligi contendat, nondum mihi probavit; quin priori ideo credam, quod expressis verbis praemittatur, βλέψον εἰς ἡμᾶς. Nec juvant *Elsnerum* exempla quae adfert, in quibus τὸν νοῦν additur; nam & *Bos* habet, ubi ὀφθαλμοὺς addatur. Sed non tanti est, ut alteruter multum a vero aberrasse dici queat. *J. F. R.*

5. Ὡς ἐνῆν ἀπὸ τοῦ καλάμης τεκμαίρεσθαι] Vertit Interpres, *ut licebat ex stipula conjicere*; recte quidem quantum ad simplicia verba: at veram eorum mentem, elegantemque, qua hic utitur Lucianus, metaphoram, nemo melius exponat, quam Interpres Graecus anonymus *Homeri*, ad Odyss. Ξ. vs. 214. ita scribens, Ὡς γὰρ ἀπὸ τοῦ καλάμης ἔνεστι νοῆσαι τὸ κάλλος τοῦ τεθερισμένων καρπῶν, ὅτως ἔστι καὶ πρεσβυτικοῦ σώματος τὴν ἀρχαίαν ἕξιν καταλαβεῖν. *Nam quemadmodum ex stipula licet cognoscere pulchritudinem demessarum frugum, ita ex senili corpore priorem formam intelligere* licet. Καλάμη enim, ut idem Scholiasta paullo supra docuerat, quum proprie notet τὴν ὑποστάθμην τοῦ ὑπολειπομένου σίτου (sive, ut *Hesychius*, τὸ ξυλῶδες τοῦ σταχύου) sumitur etiam metaphorice pro senectute, sive ἀκάρπῳ ἡλικίᾳ, *aetate effoeta*; quemadmodum & καλάμη interpretatur item *Hesychius.* *J. J.*

6. Ἀπὸ τοῦ καλάμης τεκμαίρεσθαι] *Homer.* Odyss. Ξ. 214. *M. du S.*

8. Δεομένοις] Angl. *βουλομένοις.* *J. B.*

Βουλομ.] Sic A. P. & L. Reliqui δεομένοις. V. c. 17. & passim apud optimos scriptores. *M. du S.*

10. Μαγείας — καὶ ἐπῳδὰς] Conf. supra Μωθ. c. 40. *M. du S.*

12. Ἐπαγ. τοῖς ἐχθ.] Flor. ἐπαγ. ἐπὶ τ. ἐχθ. *J. B.*

13. Ἀναπομπὰς] *Deseonvertes.* ἀναπέμπω *emitto*, *sur-*

vinas incantationes pollicentur, & philtra venerea, & inimicorum illicia, & theſauros eruendos, & hereditates. Hic videns ingenioſum puerum, & ad ſuarum actionum miniſteria paratiſſimum, non minus ſuae cupidum malitiae, quam ipſe florem illius aetatis deperierat: inſtituit illum, & adjutore, miniſtro, atque famulo perpetuo uſus eſt. Caeterum ipſe ille publica quidem profeſſione medicus, ſciebat non minus, quam Thonis illius Aegyptii uxor,

Pharmaca multa remiſta bona, aſt idem mala multa;

Quorum iſte omnium heres & ſucceſſor factus eſt. Fuerat autem magiſter illius & amator Tyaneus genere, ex familiariſſimis Apollonii Tyanei, qui omnem illius tra-

μθώνων, καὶ χάριτας ὅτι τοῖς ἐρωτικοῖς, καὶ ἐπαγωγὰς [e] τοῖς ἐχθροῖς, καὶ θησαυρῶν ἀναπομπὰς, καὶ κλήρων, διδοχάς. ἔτος ἰδὼν [f] εὐφυᾶ παῖδα, καὶ πρὸς ὑπηρεσίαν τ αὐτῷ πράξεων ἑτοιμότατον, ἅμα μεῖον ἐρῶντα τ κακίας τ αὐτῷ, ἢ αὐτὸς τ ὥρας τ ἐκείνῳ, ἐξεπαίδευσέ τε αὐτὸν, καὶ διετέλ ὑπουργῷ, καὶ ὑπηρέτῃ, καὶ διακόνῳ χρώμενος. ὁ δ' αὐτὸς ἐκεῖνος, δημοσίᾳ μὲ δῆθεν ἰατρὸς ἦν, ἠπίστατο δὲ καὶ τ [g] Θῶνος τῆς Αἰγυπτίᾳ γυναῖκα,

Φάρμακα πολλὰ μὲ ἐσθλὰ μεμιγμένα, πολλὰ δὲ λυγρά.

Ὧν ἁπάντων κληρονόμος, καὶ διάδοχος αὐτὸς ἐγένετο. ἦν δὲ ὁ διδάσκαλος ἐκείνου, καὶ ἐραστὴς, τὸ γένος Τυανεὺς, τῷ [h] Ἀπολλωνίῳ τῷ [i] Τυανεῖ τῷ [k] πάνυ συγγενομένων, καὶ τ πᾶσαν αὐτῆς τραγῳδίαν εἰ-

[e] Τοῖς ἐχθροῖς] Ἐπὶ τοῖς ἐχθρ. *Fl.* [f] Εὐφυᾶ] Ita etiam habere *J. Fl.* & *B2.* notat *M. du S.* Sed habet & *H.* &c. [g] Θῶνος] Θόωνος Cod. A. & P. Prius Edd. conſtanter. [h] Αὐτὸς] Οὗτος A. P. L. Αὐτὸς Edd. vett. [i] Τυανεῖ] Τσιανεῖ *J.* ſola. [k] Πάνυ] Τῷ πάνυ *Marc.* Nihil mut. Edd.

ſurſum mitto, Etym. *F. G.*

Ἀναπομπὰς] Recte *Gujetus* exponit; nam promittunt magi ſe ſuis incantationibus theſauros alte ſub terra defoſſos, ſurſum evocaturos. *J. F. R.*

14. Εὐφυᾶ] Non quidem immerito varietatem quaeſivit diligentiſſimus *Solanus*: nam εὐφυῆ requiritur ab recto εὐφυὴς, ſi paradigmata grammatica ſpectes, ut ἀληθείᾳ ἀληθῆ. & εὐφυῆ *Voſſius* etiam margini *Baſil.* 2. adſcripſerat. Verum neuter videtur attendiſſe ad exceptionem, quae εα purum tam in α quam η contrahi monet, ſic ὑγιῆ & ὑγιᾶ utrovis more dici, & poſterius quidem frequentius, Grammatici jam tradidere. Conf. *de Salt.* §. 74. & *Maittaire* de Dial. p. 29. *J. F. R.*

20. Θῶνος] Angl. Θόωνος & ita Interp. *J. B.*

Θῶνος] Conf. *Homer.* Odyſſ. Δ. 230. Sic ſcribitur apud *Hom.* l. c. ad quem locum manifeſto alludit. cum A. tamen P. etiam Θόωνος. Cave autem credas cum doctiſſimo *Philoſtrati* interprete, nomen id fuiſſe Tyanenſi (ad p. 148.) quem Aegyptium inſuper vir doct. deceptus facit. Mirum autem eſt, apud *Philoſtr.* hujus hominis mentionem nullam fieri, quem participem ſuorum arcanorum Apollonio Noſter tam diſerte tradit. *M. du S.*

22. Φάρμακα] Hoc carmen pluribus in locis eſt apud *Homerum*, praecipue Odyſſ. Δ. quod uſurpatur in medicos imperitos, qui non raro venenum pro remedio miniſtrant. *G. C.*

Φάρμακα] Hunc verſum vid. ibid. Odyſſ. Δ. 232. *J. F. R.*

25. Αὐτὸς] Angl. ἕτος. *J. B.*

26. Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ πάνυ συγ[γενομένων] Τῶν Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανεῖ τῷ πάνυ. *Th. M.* Hujus vitam 8. libris *Philoſtratus* deſcribit: hunc *Hierocles* Chriſto aequiparavit: contra quem Euſebius ſcripſit. *G. C.*

27. Ἀπολλ. τῷ Τυανεῖ τῷ π. σ.] Secuti hic ſumus emendationem *Marcilii*; nam τῷ deeſt in noſtris libris. Sed ad alia venio. Medicus ille & ſimul magus, cum Apollonio Tyaneo diu verſatus fuerat, qui paullo ante centeſimum a Chriſto nato annum, eodem quo Nerva, tempore, mortuus traditur. Hujus imberbis adhuc diſcipulus Alexander: unde facile patet, initio fere ſeculi ſecundi natum Alexandrum; quod optime convenit cum iis quae de eo hic traduntur, nondum ſeptuagenarium deceſſiſſe ſub finem Imperii *M. Aurelii Antonini*, quod ex ſequentibus patebit. v. quae de bello Marcomannico habet c. 48. *M. du S.*

Ibid. Τῷ πάνυ] Emendationem hanc *Marcilii* adeo neceſſariam exiſtimavi, ut eam receperim, contra Edd. *J. F. R.*

28. Τραγῳδίαν] Non ſic de eo ſentiebat *Philoſtratus*, qui viri vitam conſcripſit, etiam nunc extantem. Non *Eunapius*, qui in prooem. ad vit. *Soph.* ἐπιδημίαν εἰς ἀνθρώπους θεοῦ. librum eum inſcribi jure potuiſſe cenſebat. Ante Lucianum vix reperies, qui ejus meminerit. Eruditiſſ. certe *Philoſtr.* enarrator Lucianum cum Apulejo coaetaneo primos facit, praef. p. 33. *M. du S.*

εἰδότων. ὁρᾷς ἐξ οἵας σοι ἰατρικῆς ἄνθρωπον λέγω;

goediam noſſent. Vides e qua tibi ſchola hominem narrem?

Ἤδη δὲ ὠγων ὁ Ἀλέξανδρος ὠμπλάμυος, καὶ τοῦ Τυανέως ἐκείνου ἀποθανόντος, ἐν ἀπορίᾳ καθεστὼς, ἀπηνθηκυίας ἅμα τῆς ὥρας, ἀφ' ἧς τρέφεσθαι ἐδύνατο, οὐκ ἔτι μικρὸν ἐδεῖν [a] ἐπενόει· ἀλλὰ κοινωνήσας Βυζαντίῳ τινὶ [b] χρονογράφῳ, τῶν καθιέντων ἐς τοὺς ἀγῶνας πολὺ καλαρατοτέρῳ τὴν φύσιν (Κοκκωνᾶς δὲ ἐπεκαλεῖτο, οἶμαι) περιήεσαν γοητεύοντες, καὶ τοὺς ἀπαχεῖς τῶν ἀνθρώπων (οὕτω γὰρ αὐτοὶ τῇ πατρίῳ τῶν μάγων φωνῇ τοὺς πολλοὺς ὀνομάζουσιν) ἀποκείροντες. ἐν δὲ τούτοις, καὶ Μακέτιν γυναῖκα πλουσίαν, ἔξωρον μέν, ἐράσμιον δὲ ἔτι εἶναι βουλομένην, ἐξευρόντες, [c] ἐπεσιτίσαντό τε τὰ ἀρκοῦντα παρ' αὐτῆς, καὶ ἠκολούθησαν ἐκ τῆς Βιθυνίας εἰς τὴν Μακεδονίαν. Πελλαία δὲ ἦν ἐκείνη, πάλαι μὲν εὐδαίμων χωρίον τοὺς Μακεδόνων βασιλέας, νῦν δὲ ταπεινὸν καὶ ὀλίγους τοὺς οἰκήτορας ἔχον.

6. Jam barbatus Alexander, mortuoque illo Tyanenſi, in paupertate conſtitutus, cum jam defloruiſſet aetatula, qua ali poterat, nihil parvum cogitabat: ſed ſocietate inita cum Byzantio quodam annalium ſcriptore ex eo genere, qui in certamina deſcendunt, multum etiam execrabilioris ingenii homine, Cocconas, puto, vocabatur, circumibant praeſtigiis utentes, & opingues hominum (ſic ipſi patrio magorum nomine vulgus appellabant) detondentes. In hiſce vero etiam e Macedonia mulierem divitem, effoetam illam quidem, ſed quae amabilis eſſe vellet, cum inveniſſent, annonae quantum opus eſſet ab illa nacti, e Bithynia illam in Macedoniam ſecuti ſunt. Ex Pella autem ea fuit, beato quondam oppido Macedonum regum temporibus, jam vero paucos eosque humiles cives habente.

Ἐνταῦθα ἰδόντες δράκοντας παμμεγέθεις,

7. Hic viſis draconibus ingenti ſpecie, man-

a Ἐπενόει] Ἀπενόει P. b Χρονογράφῳ] Sic ſ. H. P. S. Ald. B2. Χοιρογράφῳ Fl. c Ἐπεσιτ.] Ἀπεσιτ. male P.

35. Μικρὸν ἐδεῖν ἐπενόει] Sic *Liv.* de Scipione XXIX. 1. Nihil enim parvum, ſed Carthaginis jam excidia agitabat animo. *M. du S.*

36. Χρονογράφῳ] Forſan χρησμογράφῳ, ut infra c. 10. *M. V. la Croze.*

Χρονογράφῳ] Legendum λογογράφῳ, adſcripſerat *Solanus*, ut ſupra *Herod.* c. 4. ubi καὶ συγγραφέας & λογογράφους. Vel χρησμογράφῳ, videndumque quod hic ſequitur cap. 10. hujus *Alex.* Sed prius malim. *J. F. R.*

Ibid. Καθιέντων] Circulatoremne intelligit? *M. du S.*

Καθιέντων] Κατιόντων aliquem legendum conjicere *Gujet.* ait in ſuis nott. Mſſ. Sed quia ſtare poteſt vulgata, nihil muto. *J. F. R.*

37. Καλαρατοτέρῳ] Intellige αὐτοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου ſcil. *F. G.*

39. Παχεῖς] Sic pag. ſeq. & pag. 481. *J. B.*

Παχεῖς] V. *Ariſtoph.* p. 670. A. Et Noſtrum c. 9. *M. du S.*

Παχεῖς] Infra addit καὶ ἠλίθιοι, καὶ ἀπαίδευτοι. Et ſic παχεῖς de rudi ac ſtupido hominum grege uſurpari, hoc aliisque aliorum teſtimoniis probat Reverend. *Elſner*, ad Euang. Matth. XIII. 15. p. m. 67. *J. F. R.*

41. Τοὺς πολλοὺς] Notum quidem addito articulo *vulgus* & *res vulgares* ſignificari. Vid. noſtrum ſupra de *Merc. cond.* c. 9. & infr. hoc *Alex.* c. 9. *Dion. Hal.* VII. p. 473. τὸ ὅλον — ἓν τι τῶν πολλῶν. Sic τοὺς πολλοὺς Scholiaſt. *Thucyd.* interpretatur πένητας. Ad L. I. c. 6. No. 15. Conf. *Ael.* V. H. XIV. 8. ac decies alibi apud hunc & omnes. Sed non ideo haec adduco, ut ſexcenties dicta repetam; verum ut hac occaſione admoneam, non ſemper tamen *plebem* ſignificari, ſed plus, veluti in *Epiſt.* ad *Rom.* c. V. 15. εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον. Quin & *univerſos* interdum ſignificare τοὺς πολλοὺς, docet *Gronov.* qui verba *Arrian.* de Exp. Alex. VII. p. 485. Ed. *Amſt.* (Ed. *Leid.* p. 300.) ubi ὡς ἐπὶ Ἄραβας τοὺς πολλοὺς verti vult, *univerſos Arabas*; quum non ſufficeret Vulcanii verſio, *in Arabas, populoſam gentem.* *J. F. R.*

Ibid. Ἀποκείροντες — Μακέτιν] Vid. quae dicimus ad *Philopatr.* c. 21. κεκαρμένους τὸν νοῦν & τὴν διάνοιαν. Sic paullo poſt dicuntur τοὺς ἐγκεφάλους & τὰς καρδίας προξυρημένους. Porro Μακέτιν ita verti, ne quis *Macetin* vel *Macetam* proprium unius mulieris nomen intelligeret. *J. M. G.*

42. Μακέτιν] Nomen eſt non proprium illius mulie-

manſuetis plane & cicuribus, qui etiam alerentur a mulieribus, & jacerent cum pueris, & calcari ſe paterentur, atque urgeri non aegre ferrent, & infantis inſtar lac e mamma ſugerent. Multi autem tales apud illos naſcuntur, unde etiam illam de Olympiade fabulam olim exiiſſe probabile eſt, cum Alexandrum utero ferret, tali, puto, angue cum illa cubante. Emunt horum ſerpentium unum pulcherrimum paucis obolis.

8. *Et hinc*, ut ait Thucydides, *jam belli principia.* Tanquam enim peſſimi duo *mortales*, & audaciſſimi, & ad maleficium promtiſſimi, ſocietatem coëuntes, facile intelligebant, a duobus hiſce maximis quaſi tyrannis vitam regi, ſpe & metu, eumque, qui alterutro horum, prout opus ſit, uti queat, ad divitias celeriter perventurum. In utroque enim horum, quoties vel metueretur aliquid, vel ſperaretur, videbant futuri ſcientiam & maxime neceſſariam & in primis deſiderabilem eſſe: eaque ipſa ra-

ἡμέρας πάνυ, καὶ τιθασσὸς, ὡς καὶ ὑπὸ γυναικῶν τρέφεσθαι, καὶ παιδίοις συγκαθεύδειν, καὶ πατουμένους ἀνέχεσθαι, καὶ θηλαζομένους μὴ ἀγανακτεῖν, καὶ γάλα πίνειν ἀπὸ θηλῆς τῆς ταῦτα τοῖς βρέφεσι, (πολλοὶ δὲ γίνονται τοιοῦτοι παρ' αὐτοῖς, ὅθεν καὶ τὸ περὶ τὴν Ὀλυμπιάδα μῦθον ξυμφοιτῆσαι πάλαι εἰκὸς, ὁπότε ἐκύει τὸν Ἀλέξανδρον, δράκοντός τινος, οἶμαι, τοιούτου συγκαθευδόντος αὐτῇ) ὠνοῦνται τῶν ἑρπετῶν ἐν τὸ κάλλιστον, ὀλίγων ὀβολῶν.

Καὶ τὴν Θουκυδίδην, ἄρχεται ὁ πόλεμος ἐνθένδε ἤδη. ὡς γὰρ ἂν δύο κάκιστοι, καὶ μεγαλότολμοι, καὶ πρὸς τὸ κακουργεῖν προχειρόταλοι, ἐς τὸ αὐτὸ συνελθόντες, ῥᾳδίως καθεύροσαν τὴν τῶν ἀνθρώπων βίον ὑπὸ δυεῖν τούτοιν μεγίστοιν τυραννούμενον, ἐλπίδος, καὶ φόβου· καὶ ὅτι ὁ τούτων ἑκατέρῳ ἐς δέον χρήσασθαι δυνάμενος, τάχιστα πλουτήσειεν ἄν, ἐν ἀμφοτέροις γὰρ, τῷ τε δεδιότι, καὶ τῷ ἐλπίζοντι, ἑώρων τὴν πρόγνωσιν ἀναγκαιοτάτην τε, καὶ σοφωτάτην οὖσαν, καὶ

d Δυεῖν] Δυοῖν *P.* Δυεῖν *Ald. H. B2. Fl. S.* recte. de *J.* vid. notti. *e* Ἐν] Abeſt a *Fl.* Adeſt in aliis.

lieris, uti priores interpretes verterunt, ſed quo tantummodo regio, unde orta erat, denotatur. Vid. Epigramma a *Kennetto* laudatum p. 117. *M. du S.*

46. Πελλαία] Macedoniae civitas eſt, ubi etiam Alexander Magnus natus dicitur. Solebant mulieres Pellæ dracones alere, eosque æſtate, frigoris cauſa, collo circumdare. *G. C.*

Πελλαία] Adleverat margini Clar. *Hemſterh.* videndum *Ez. Spanhem.* de Pr. & Uſ. Num. Ant. Diſſ. IX. p. 655. Quem igitur adiiſſe non pigebit. *J. F. R.*

47. Εὐδαίμων] Enallage. *F. G.*

48. Νῦν δὲ] V. *Spanhem.* 654. *M. du S.*

55. Πολλοὶ δὲ] De ſerpentibus Pellaeis *Caſaub.* ad *Suet.* lib. 3. *J. B.*

56. Τὸν περὶ τὴν Ὀλυμπ.] Vid. *Plut.* in initio Alex. qui Luciano hac in re adſtipulatur. Adde *Spanhem.* 212. *M. du S.*

57. Ὀλυμπιάδος] Matre Alexandri, de qua Dial. *Diog.* & *Alexand.* *G. C.*

Ὀλυμπιάδος] Origo fabulae de Olympiadis ſerpente. *F. G.*

62. Θουκυδίδην] *Thucyd.* L. II. c. 1. *M. du S.*

66. Τὸν — βίον] Conf. infra Δημ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ δυεῖν τούτοιν] Metus & ſpes divinationem & auguria repererunt. Qui impenſe cupiunt, ſuis votis undecumque blandiuntur, & quidvis in omnem optati eventus partem trahunt. Qui vero miſere cupiunt, quavis ex re ſolatium formidinis aucupantur. Vide *Lucianum* in Char. & in Demonact. *G. C.*

Ibid. Δυεῖν] Ita Edd. Atticum neque hic ſolum, ſed multis aliis in locis. *M. du S.*

Δυεῖν] Δυεῖν ait *M. du S.* Edd. habere; at Pariſina habet δυοῖν. *Vorſt.* in *B2.* etiam δυοῖν adleverat, fruſtra. Quid in *Juntina* fuerit, neſcio, nam *Solanus* eam ſic mutavit, ut & δυσὶν & δυοῖν inde conficere queas; quare Edd. denuo conſului, & in variantt. lectt. notavi. Quia vero ibidem notarat alias quasdam Edd. nihil abire ab Lectione *Juntinae*, quas tamen δυεῖν habere cognovi, ideo credo δυοῖν fuiſſe in *J.* Sed *Solanum* correxiſſe δυεῖν, nam cum illa reſtituta lectione ſic reliquae conveniunt. Certe δυεῖν rectum eſſe, ſi teſtimoniis indiget, confer *Diod. Sic.* XIX. p. 296. Ed. *Baſil.* ubi δυεῖν στασίων. Et δυεῖν νεοῖν vid. ex *Thucyd.* pluraque apud Cl. *Maittaire* de Dialectt. p. 34. *J. F. R.*

73. Καὶ

καὶ Δελφοὺς ἔτω πάλαι πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι, καὶ Δῆλον, καὶ Κλάρον, καὶ Βραγχίδας, τὴν ἀνθρώπων ἀεὶ, δι' οὓς προεῖπον τυράννους, τὴν ἐλπίδα, καὶ τὸν φόβον, φοιτώντων [a] εἰς τὰ ἱερὰ, καὶ προμαθεῖν τὰ μέλλοντα δεομένων, καὶ δι' αὐτὸ ἑκατόμβας θυόντων, καὶ χρυσᾶς πλίνθους ἀνατιθέντων. ταῦτα πρὸς ἀλλήλους τρέφοντες, καὶ κυκῶντες, μαντεῖον συστήσασθαι καὶ χρηστήριον ἐβουλεύοντο. εἰ γὰρ τοῦτο προχωρήσειεν αὐτοῖς, αὐτίκα πλούσιοί τε καὶ εὐδαίμονες ἔσεσθαι ἤλπιζον. [b] ὅπερ μείζονος ἢ κατὰ τὴν πρώτην προσδοκίαν, ἀπήντησεν αὐτοῖς, καὶ κρεῖττον διεφάνη τῆς ἐλπίδος.

Τὸ ντεῦθεν τὴν σκέψιν ἐποιοῦντο, πρῶτα μὲν περὶ τοῦ χωρίου, δεύτερον δὲ, ἥτις ἡ ἀρχὴ, καὶ ὁ τρόπος ἂν γένοιτο τῆς ἐπιχειρήσεως. ὁ μὲν οὖν Κοκκωνᾶς, τὴν [c] Χαλκηδόνα ἐδοκίμαζεν ἐπιτήδειον εἶναι, [d] καὶ ἐμπόρων χωρίον, τῇ τε Θρᾴκῃ καὶ τῇ Βιθυνίᾳ [e] προσοικοῦν, οὐκ ἐκὰς οὐδὲ τῆς Ἀσίας, καὶ Γαλατείας, καὶ τῶν ὑπερκειμένων ἐθνῶν ἁπάντων. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος, ἔμπαλιν τὰ

tione Delphos olim divites factos esse atque celebres, & Delum, & Clarum, & Branchidas, hominibus semper, propter eos, quos tyrannos dixi, spem ac metum, ad templa euntibus, & praedisscere futura cupientibus, ac propter ipsum hecatombas sacrificantibus, & aureos lateres dedicantibus. Haec inter se versantes ac miscentes, de oraculo constituendo deliberarunt. Hoc enim si sibi processisset, statim se divites ac beatos sperabant futuros; quae quidem res magis illis, quam pro prima exspectatione, respondit, & spe melior apparuit.

9. Hinc dispiciebant primum de loco, deinde quod principium, quae ratio esset incepti. Cocconas quidem Chalcedonem probabat aptam, quod commercia multa haberet, atque Thraciae pariter ac Bithyniae esset contermina, nec procul distaret Asia, nec Gallograeci, gentesque quae superjacent omnes. Vicissim Alexander

suam

a Εἰς τὰ ἱερὰ] Deest artic. τὰ in *Fl. H. P. S. B2.* Adest in *J.* b Ὅπερ μειζόνως] Ἐπὶ μεῖζον A. L. P. Nihil vulgatam lect. mutant Edd. Ἐπὶ μεῖζον etiam marg. *A1.* adscriptum fuerat, sed erasum deinde. c Χαλκηδόνα] Constans lectio. d Καὶ ἐμπόρων] Et hanc esse constant. lect. notarat *M. du S.* e Προσοικοῦν] Πρόσοικον *J. Pell.*

73. Καὶ * Δελφοὺς ἔτω] Προσυπακουστέον κἀνταῦθα τὸ κατενόησαν. οἷον καὶ Δελφοὺς ἔτω κατενόησαν πλουτῆσαι, καὶ ἀοιδίμους γενέσθαι. *V.*

90. Τὸν Χαλκηδόνα δοκίμαζεν] *G.*

* Δελφοὺς] Et hic & statim iterum male ἀδελφοὺς erat in Impress. Quum Cod. V. tamen recte Δελφοὺς. *M. du S.* Sed & pro ἀοιδίμους in edito male ἀοιδύμους. *J. F. R.*

73. Καὶ Δελφούς] Sic in Jove trag. & Icarom. *J. B.*

74. Κλάρον] V. de his quae supra annotata sunt, ad Θ. §. XVI. *M. du S.*

75. Βραγχίδας] De Brancho & Branchidarum oraculo multa dedit *Bulengerus* de oraculis & vatibus c. 9. *J. M. G.*

Βραγχίδας] Vid. etiam *Olear.* ad Philostr. IV. c. 1. p. 140. *J. F. R.*

79. Πλίνθους] Sic in Contempl. *J. B.*

84. Ὑπερμειζόνως] Angl. ἐπὶ μεῖζον. *J. B.*

Ibid. Μειζόνως] A. P. & L. ἐπὶ μεῖζον. Sed nihil muto. v. quae ad Μισθ. c. 12. a me annotata sunt. *M. du S.*

Μειζόνως] Conf. mox c. 26. *J. F. R.*

90. Χαλκηδόνα] In nummis aliter, ut plurimum, scribi hoc nomen docet vir Ampl. *Ez. Spanh.* p. 117. nempe ΚΑΛΧΗΔΟΝΑ. Ita etiam in *Strabonis* codicibus antiquis reperiri. *M. du S.*

91. Καὶ ἐμπόρων] Mirum ni vox aliqua ante καὶ exciderit. Facile tamen quid voluerit, assequimur, ut non admodum de emendatione laborandum sit, nisi forte Mss. aliquid suggerant. *M. du S.*

93. Προσοικοῦν] Adscripsit *Solan.* vid. infra in Δεψ. c. 2. Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, quo adjuvetur, credo, conjectura *Pellaei*; sed & mihi participium activum προσοικοῦν, quod potius de homine, quam de regione usurpatur, hic minus conveniens videtur; quare πρόσοικον admittere malim, si quis Codd. addicat.

ſuam patriam praeferre, dicens quod verum erat, ad talium rerum initia & conatum opus eſſe hominibus pinguibus & ſtupidis, qui recipiant, quales eſſe Paphlagonas dicebat, eos qui ad Aboni caſtrum habitarent, ſuperſtitioſum vulgus, & ſtolidos, qui ſi quis modo illis ſe oſtendat qui tibicinem, aut tympaniſtam, aut ſtrepentem cymbalis adhibeat, qui cribro, ut in proverbio eſt, vaticinetur, ſtatim omnes hianti ore, tanquam caeleſtium quendam, illum adſpiciant.

οἴκοι πρὸ κρίνε, λέγων, ὅτι ἀληθὲς ἦν, πρὸς τὰ τοιούτων ἀρχὴν καὶ ἐπιχείρησιν, ἀνθρώπων δεῖν παχέων καὶ ἠλιθίων τῶν ὑποδεξομένων, οἵους τοὺς Παφλαγόνας εἶναι ἔφασκεν, ἐποικοῦντας τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος, δεισιδαίμονας τοὺς πολλοὺς, καὶ ἠλιθίους, καὶ μόνον εἰ φανείη τις αὐλητὴς, ἢ τυμπανιστὴν, ἢ κυμβάλοις κροτοῦντα ἐπαγόμενος, κοσκίνῳ, τὸ τοῦ λόγου, μαντευόμενος, αὐτίκα μάλα πάντας κεχηνότας πρὸς αὐτὸν, καὶ ὥσπερ τινὰ τῶν ἐπουρανίων προσβλέποντας.

10. Hac de re cum aliquamdiu diſſediſſent, vincit tandem Alexander: ac delati Chalcedonem, nam utile tamen aliquid urbs ea habere illis viſa eſt, in templo Apollinis, quod antiquiſſimum eſt Chalcedonenſibus, tabulas defodiunt aeneas, in quibus ſcriptum eſſet, propediem Aeſculapium cum patre ſuo Apolline, in Pontum venturum eſſe, & Aboni caſtrum inhabitaturum. Hae tabulae dedita opera inventae,

Ὀλίγης δὲ περὶ τοῦτο στάσεως αὐτοῖς γενομένης, τέλος ἐνίκησεν ὁ Ἀλέξανδρος. καὶ ἀφικόμενοι εἰς τὴν Χαλκηδόνα (χρήσιμον γάρ τι ὅμως ἡ πόλις αὐτοῖς ἔχειν ἔδοξεν) ἐν τῷ Ἀπόλλωνος ἱερῷ, ὅπερ ἀρχαιότατόν ἐστι Χαλκηδονίοις, κατορύττουσι δέλτους χαλκᾶς, λεγούσας, ὡς αὐτίκα μάλα ὁ Ἀσκληπιὸς σὺν τῷ πατρὶ Ἀπόλλωνι, μέτεισιν εἰς τὸν Πόντον, καὶ καθέξει τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος. αὗται αἱ δέλτοι ἐξεπίτηδες εὑρεθεῖσαι, ἁρμοσθεῖσαι ῥᾳδίως τοῦτον τὸν λό-

f Χαλκᾶς] Χαπλᾶς ridicule *J.*

5. Κοσκίνῳ τὸ τοῦ λόγου] Ἐπὶ τῶν τὰ τελεσθέντων μάντεων τοῦτο λέγεσθαι εἴωθεν. *V.*

cat. *J.F.R.*

95. Τὰ οἴκοι] E Paphlagonia ergo oriundus Alexander. *M. du S.*

2. Τοὺς πολλοὺς] Conf. ſupra dicta ad c. 6. *J.F.R.*

4. Κυμβάλοις κροτοῦντα] Quamvis *plaudo* ſignificat, tamen & tranſitive uſurpatur, aeque ac Latinorum *plaudo*. vid. *Cerd.* ad *Virg.* Æn. VI. 644. Alii etiam conſtruunt cum accuſandi caſu, ut *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 50. Αὕτη δὲ κύμβαλα ἐπικρότει. Sed noſter Deor. Dial. XII. *Ven.* & *Cupid.* etiam ἐπικτυπεῖν cum dativo, ἐπικτυπεῖ τῷ κυμβάλῳ. Cum accuſativo autem etiam *Homer.* Il. O. 453. ubi κεῖν' ὄχεα κροτέοντες, eſt *vacuos currus quatientes, cum ſtrepitu.* *J.F.R.*

5. Κοσκίνῳ —— μαντεύομαι] *Cribro vaticinans*, ſtulte de rebus occultis divinans, paroemia ſumta a divinationis genere, quod ſuſpenſo circumactoque cribro peragebatur. *G.C.*

Κοσκίνου μαντεύομαι] Paroemiogr. *J.B.*

Κοσκίνῳ —— μαντεύομαι] Κοσκινομαντία, de qua *Theocr.* Εἶπε & Ἀγροιῶν τὰληθὲς κοσκινομαντίς. *F.G.*

16. Μέτεισιν] Praeſens pro futuro; ſic εἰσὶ pro ἔσται & ſimilia, vid. *Jenſ.* & *Hemſterh.* T. I. Somn. c. 9. p. 14. Id vero in verbo εἶμι perpetuum fere eſſe, vid. Comment. ad *Ariſtoph.* Plut. 70. ubi Ἄπειμι, abibo. Et vid. Cl. *Hemſt.* idem dicentem, ad T. I. Somn. §. 7. f. p. 10. Adde *Long. Paſt.* L. 2. p. 67. iterum 68. καὶ ἄπεισι τοῖς Μηθυμναίοις οὐκ ἀγαθὸς πολέμιος. *Et veniet Methymnaeis hoſtis ſat infeſtus*, ut vertit *Jungerman.* Sed & potuiſſet: *hinc abibit* vertere; At vix quidquam intereſt, & alibi de hoc ſignificatu agemus. Conf. eumd. L. IV. p. 125. (Ed. *Moll.* nam altera ex qua olim priora excerpſi, nunc non eſt ad manum) ἄπειμι τὰς αἶγας ἀπάξων, ubi videas etiam cum futuro connecti, ut hic ap. *Lucian.* Si alia verba ſic poſita addere velim, quorſum id abiret? Vid. tamen *Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. φεύγομεν, ἢ μένομεν; pro φεύξομεν &c. In verbis autem contractis num praeſens ſit an fut. 2. vid. *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 65. ὀπλῶ pro ὁπλίσω, quod alibi agemus. *J.F.R.*

λόγον ἐς πᾶσαν τ' Βιθυνίαν καὶ τ' Πόντον ἐποίησαν, καὶ πολὺ πρὸ τ' ἄλλων, ἐς τὸ τῆ 'Αβώνυ τεῖχος. [a] κἀκεῖνοι [b] γὰρ ἡ νεὼν αὐτίκα ἐψηφίσαντο ἐγεῖραι, καὶ τὰς θεμελίας ἤδη ἔσκαπτον. ἐνταῦθα ὁ μὲν Κοκκωνᾶς ἐν Χαλκηδόνι καταλείπεται, διττάς τινας καὶ ἀμφιβόλους καὶ λοξὰς χρησμὰς συγγράφων. καὶ μετ' ὀλίγον ἐτελεύτησε τ' βίον, ὑπὸ ἐχίδνης, οἶμαι, δηχθείς.

[c] Προεισπέμπε δὲ ὁ 'Αλέξανδρος κομᾶν ἤδη, καὶ πλοκάμους καθειμένους, [d] καὶ μεσόλευκον χιτῶνα πορφυρᾶν ἐνδεδυκὼς, καὶ ἱμάτιον ὑπὲρ αὐτῆ λευκὸν ἀναβεβλημένος, ἅρπην ἔχων χρυσῆν τ' Περσέα, ἀφ' ὅ ἑαυτὸν ἐγενεαλόγει μητρόθεν, καὶ οἱ [e] ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες, εἰδότες αὐτῆ ἄμφω τὰς γονέας ἀφανεῖς καὶ ταπεινὰς, ἐπίστευον τῷ χρησμῷ λέγοντι,

facile hunc ſermonem per univerſam Bithyniam atque Pontum diſtulere, & multum ante alias *urbes*, ad Aboni caſtrum. Illi enim & templum ſtatim excitare decreverunt, & fundamentis foſſam jam fodiebant, cum Cocconas quidem Chalcedone relinquitur, ambigua quaedam & duplicia atque perplexa oracula ſcribens, nec ita multo poſt diem obiit, morſus, opinor, a vipera.

11. Praemittitur autem Alexander jam comatus, demiſſisque cincinnis, tunicam indutus purpuream ex albo virgatam, & pallium ſuperinjectum gerens candidum, falcem geſtans qualis Perſei *pingitur*, a quo maternum genus deducebat. Et perditi illi Paphlagones, qui ſcirent utrosque illius parentes humiles atque ignobiles, oraculo credidere dicenti,

Per-

a Κἀκεῖνοι] Sic dedi ex *J.* & marg. *A1.* Ἐκεῖνοι enim erat in reliquis. *b* Γὰρ] Sic *J. H. Fl. B2. S. Ald.* *c* Προεισπέμπεται] Προπέμπεται A. P. At prius recte Edd. vett. *d* Καὶ μεσόλ.] Καὶ deeſt in Edd. *Ald.* P. S. *H.* Adeſt in marg. *A1W.* & *J.* & *Fl.* *e* Ὄλεθροι] *Heinſ.* & *Gujet.* ὀλέθριοι.

22. Κἀκεῖνοι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἐκεῖνοι. Sed mallem γοῦν pro γάρ. *M. du S.*

28. Ὑπὸ ἐχίδνης δηχθείς] Dico ad lib. 2. *Heliodor.* *J. B.*

29. Προσπέμπε] Angl. προπέμπε. *J. B.*

Προεισπεμπε] *Pompa inducitur.* *F. G.*

31. Μεσόλευκον] Qualem Reges Perſarum ſoli apud ſuos geſtabant. *Xen.* Cyrop. VIII. p. m. 127. 31. Vid. & *Athen.* V. 215. C. ad quem locum, dum alia optime, ut ſolet, annotat, vir de Athenaeo omnibusque bonis literis optime meritus, neſcio, quo modo Cocconam cum Alexandro unum eundemque facere videtur. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μεσόλευκον] Nihil de omiſſo illo καὶ in plurimis Edd. notarat *Solanus*: nec tanti intereſſe dicet aliquis. At qui ſtilo Luciani eſt adſuetus, credo, videbit, id recte hic addi, etſi paullo poſt omittitur ante ἅρπην. *J. F. R.*

34. Ὄλεθροι] *Peſtis, pernicies, exitium.* An infelices? malim ὀλέθριοι, ut infra c. 39. *F. G.*

Ὄλεθροι] Nihil mutavit *Solanus*, neque ego quidquam mutavi, ſine auctoritate Edd. aut Codd. etſi adjectivum ὀλέθριος ſic uſitatius, & pluralis ſubſtantivi ὄλεθροι alibi nondum a me obſervatus eſt. *J. F. R.*

38. Περσίδης] Περσείδης. *F. G.*

Περσίδης] Parum abeſt quin Περσείδης in contextum recipiam, quod ad metrum rectius; vereor enim ut media longa inveniatur alibi Περσίδης. Nam brevis eſt ap. *Ariſtoph. Veſp.* 1132. Etſi ibi Perſicam veſtem ſignificat, eſt tamen id adjectivum quoque. Poteſt ergo jam Περσείδης cum auctoritate legere, qui volet. At ſi a Περσεὺς formatum dicas, longa poterit eſſe; verum & tum Περσείδης diceretur, aeque ac Ἀτρείδης ab Ἀτρεὺς. *J. F. R.*

41. Οὗτος] Sic enim emendavimus, cum antea legeretur ὅτ, nullo aut certe Luciano indigno ſenſu. Ratio emendationis per ſe patet. Vide autem c. 39. *M. du S.*

Ibid. Ποδαλείριος] *Podalirius* Aeſculapii filius. cujus ſe filium fingebat Alexander V. c. 39. *M. du S.*

42. Τρίκκης] Lege, ſi lubet, Orig. c. *Celſ.* III. p. 113. 2. ubi inter urbes recenſetur, in quibus miracula ſua edere credebatur Aeſculapius. V. etiam *Avien.* Arat. v. 206. & *Strab.* IX. de templo Aeſculapii in ea urbe celeberrimo & antiquiſſimo. Eſt autem urbs Theſſaliae, cujus & *Hom.* meminit in Catal. 236. ubi natus dicitur Aeſculapius; *Strab.* XIV. p. m. 446. A. *M. du S.*

43. Στύεσθαι] Male in Angl. Cod. στέλλεσθ. vocem στύεσθαι alibi interpretor. *J. B.*

Στέλλεσθ] Sic praeter A. P. & L. longe, mea quidem ſententia, melius, quam ut in impreſſis eſt, στύεσθ, ſenſum vulgatae aperiet *Ariſtoph.* Lyſiſtrata, eundem fere quem alibi per οἴγειν φέρεσθαι, aut ſimile quid effert. V. Ὄν. c. 33. bis, & 51. Sed nec caſtior ſolum vox στέλλεσθ, ſed hic longe aptior, itinerique tanto convenientior & noſtro familiaris. V. Νεκρ. c. 2. 3. & paſſim. *M. du S.* (At verſio Cl. *Geſn.* στύεσθ ſervat.)

44. Εἰ-

Perſides genus hic, Phoebo carusque, videtur,

Divus Alexander, PodalirI ſanguine cretus.

Hic ergo Podalirius, libidinoſus, & natura ad furorem usque mulieroſus, qui a Tricca inde usque in Paphlagoniam in Alexandri matrem arrexerit. Inventum etiam oraculum, quaſi Sibyllae praedicentis:

Littora ad Euxini Ponti vicina Sinopae,

Ad Turres erit Auſonio ſub Rege Propheta,

Poſt primam oſtendens monadem, ternas decadasque,

Quinque alias monadas, viginti & ter numeratas:

Nomen Alexeteris habens ex orbe quaterno.

[f] Περσίδης γενεὴν, Φοίβῳ φίλος ἔτος ὁρᾷ),
Διῷ δ' Ἀλέξανδρος, Ποδαλειρίου αἷμα λελογχώς.
[g] Οὕτως ἄρα ὁ Ποδαλείριος μάχλος καὶ γυναικομανὴς τὴν φύσιν, ὡς ἀπὸ Τρίκκης ἄχρι Παφλαγονίας [h] στέλλεσθαι ὅπι τὴν Ἀλέξάνδρου μητέρα. [i] εὑρήλο δὲ χρησμὸς ἤδη,
ὡς Σιβύλλης προμαντευσαμένης,
Εὐξείνου Πόντοιο παρ' [k] ἠιόσ' ἄγχι Σινώπης,
Ἔσται τις χθὶ Τύρσιν ὑπ' Αὐσονίοισι προφήτης,
Ἐκ πρώτης δεικνὺς μονάδος, τριστῶν δεκάδωντε,
Πέντ' ἑτέρας μονάδας, καὶ εἰκοσάδα τρισαρίθμου,
Ἀνδρὸς ἀλεξητῆρος ὁμωνυμίην [l] τετράκυκλον.

Εἰς-

[f] Περσίδης] Sic Edd. Περσείδης marg. *Ald. W.* [g] Οὕτως] Ex emendatione *Solani.* Οὗτος enim Edd. priores. [h] Στέλλεσθαι] Sic A. P. L. & marg. *Al.* Στύεσθ Edd. omnes. [i] Εὕρητο] Εἵρητο P. A. Vulgatam ſervant *F. El. Ald. P. H.* &c. [k] Ἠιόσ' ἄγχι] Ἠιόσ' ἄχρι *F.* ſola. [l] Τετράκυκλον] Τετράκικλον male *F.*

50. Ἐκ πρώτης δ. μ.] Τὸ Α, μονάς ἐστι. τὸ Λ, τριάκοντα. τὸ Ξ, ἑξήκοντα. τετράκυκλον δὲ ὁμωνυμίαν, οἶμαι, νοεῖ ὅτι τὸ * ἀνδρὸς, εἰ τις ἀριθμοὺς ἐξ ἑκάστου τῶν αὐτῶν γραμμάτων ἐπαριθμήσας εἰς ἓν συνθῇ, τριακόσια καὶ εἰκοσιπέντε ἀποτελεῖ τὸ ὅλον. τέτρακυκλον γοῦν ὅτι τετράγωνος ἕνεκεν ἀριθμὸς μετ' εἰκοσιπέντε. ὃς ἐστι κυκλικὸς ἀριθμὸς, ἀρχόμενος ἢ ἀπὸ πέντε εἰς πέντε τελεύτα. *G.* (Legendum τέτρακόσια, & ἑκατὸν pro μῦ, ut quid voluerit intelligatur. Ego aliam rationem ſequor, quam in nota videbis. *M. du S.*)

* Ἀνδρὸς] Ita ſcriptum erat, quod per compendium ſignificat Ἀλέξανδρος; alioqui ἀνδρὸς corrigendum, quod tamen ad ſenſum deterius; etſi enim ἀνδρὸς mox ſequitur apud Lucianum, tamen literae illae Α & Ξ non ſunt in ἀνδρὸς, ideoque prius verum eſſe exiſtimo. Nam ſi ἀνδρὸς hic ſignificat reſiduam nominis partem, ablato ΑΛΕΞ. aliquid excidit oportet, quia ſenſus nullus adparet. *J. F. R.*

44. Εἵρητο] Minus recte in Angl. Cod. εἴρητο. *J. B.*
48. Κατὰ Τύρσιν] Deſcriptio Abonoteichi. *M. du S.*
Κατὰ Τύρσιν] Vid. haec & computum numeri literas ΑΛΕΞ. exhibentis, i. e. Ἀλέξανδρος vel ἀλεξητὴρ auxiliator, plenius expoſita ap. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. p. 52. & ſeq. Sed quia eadem per compendium enarrat *Solanus*, *Boſium* non exſcribam. *J. F. R.*
Ibid. Τύρσιν — ἀλεξητῆρος] Ineptorum verſuum bonam interpretationem dare, ne ſi poſſem quidem, vellem. Non eſt hic quidquam ingenii ſed, ut in toto hoc genere, ſtribligo dictionis, ſtupidae argutiae. Τύρσις muros, moenia, caſtrum, ſignificat: notatur itaque Ἀσσυριακὸς. *Auſoniorum* mentio indicat ſub imperatore Romano rem geri debere. *Monas* eſt Α, *tres decades* Λ &c. Ἀλεξητὴρ nomen retinendum fuit in verſione. Metuebat aſtutus Apollo, ne non ſatis clare apud Paphlagonas ſignaſſet nomen Prophetae ſui per notas numerales ΑΛΕΞ. niſi adjiceret eas primas quatuor literas eſſe in voce Ἀλεξητὴρ. *J. M. G.*

50. Ἐκ πρώτης] Aenigma eſt quo (ΑΛΕΞ) ἀνδρὸς deſcribitur.

Α. 1.	4) 96	24.
Λ. 30.	8	
Ε. 5.	16	
Ξ. 60.	16	
	00.	

Summa 96. per 4. diviſibilis.
Alexandri autem etymon. Vid. etiam apud *Apollod.* III. p. 93. A. *M. du S.*
Ἐκ πρώτης &c.] Literae numerorum poteſtate in *Ald. W.* ita huic & ſequenti verſui ſuperſcriptae erant, ut nomen *Alexandri* inde prodiret, quod quia *Solanus* jam indicavit, non repetam. *J. F. R.*

Εἰσβαλὼν γῦν ὁ Ἀλέξανδρος μετὰ τοιαύτης τραγῳδίας, ἀφ' ὅλλυ εἰς τὴν πάλιν ἐλθὼν, φαιδρός τε καὶ λαμπρὸς ἦν, μεμηνέναι προσποιούμενος ἐνίοτε, καὶ ἀφρῷ ὑποπιμπλάμενος τὸ στόμα· ῥᾳδίως δὲ τοῦτο ὑπῆρχεν αὐτῷ, στρυθίου τε βαφικῆς βοτάνης τε ῥίζαν ἀφομαασησαμένῳ. τοῖς δὲ θεῖόν τι καὶ φοβερὸν ἐδόκει ὁ ἀφρός. ἐπεποίητο δὲ αὐτοῖς πάλαι, καὶ κατεσκεύαστο κεφαλὴ δράκοντος ὀθονίνη, ἀνθρωποειδές τι ὑποφαίνουσα, κατάγραφος, πάνυ εἰκασμένη, ὡς δοκεῖν ἱππείοις ἀνοίγουσά τε καὶ αὖθις ὑποκλείουσα τὸ στόμα· καὶ γλῶττα, οἵα δρακόντων, διττὴ, μέλαινα προέκυπτεν, ὡς τριχῶν καὶ [a] αὐτὴ ἑλκομένη. καὶ Πελλαῖος δὲ δράκων προπῆρχε, καὶ οἴκοι ἐτρέφετο, καιρὸν ὑποφανησόμενος αὐτοῖς, καὶ συντραγῳδήσων, μᾶλλον δὲ πρωταγωνιστήσων ἐσόμενος.

Ἤδη δὲ ἄρχεσθαι δέον, μηχανᾶταί τι τοιόνδε· Νύκτωρ γὰρ ἐλθὼν ὑπὸ τοὺς θεμελίους τοῦ νεὼ τοὺς ἄρτι ὀρυσσομένους (συνεισῆκει δὲ ἐν αὐτοῖς ὕδωρ, ἢ αὐτόθεν ποθὲν

12. Adveniens igitur cum hac histrionia Alexander post aliquod intervallum in patriam suam, conspicuus erat & splendidus, furere interdum se simulans, & spuma os oppletum habens, quod facile illi contingebat, struthii, tinctoriae herbae radicem mandenti: at illis divinum quiddam & terribile spuma illa videbatur. Factum autem illis & praeparatum olim caput Draconis linteum, humanae formae affine quiddam habens, pictum, accurate assimilatum, equina seta aperiens os & iterum claudens; & lingua qualis serpentum, bisulca, nigra, prominebat, setis & ipsa mobilis. Pellaeus autem ille Draco ipsis jam ante fuerat, qui domi alebatur, suo tempore appariturus, & adjuturus tragoediam, vel primarum potius partium ipse actor futurus.

13. Cum jam faciendum esset initium, tale quid machinatur. Accedens noctu ad fundamenta templi recens effossa, in quibus aqua constiterat, vel ibidem undecunque

[a] Αὐτὴ] Sic Cod. P. recte. Αὕτη Edd. priores male.

57. Διὰ πολλοῦ] Vulgo vertitur, *multo post*. Rectius, *post longam absentiam*. F.G.

Διὰ πολλοῦ] Recte *Gujetus*, quamvis e vulgata versione tamen eundem sensum elicere queas. Sic & *Aristoph.* Plut. 1046. Ἔοικε μέντοι πολλοῦ χρόνου σ' ἑωρακέναι. Quod recte ibi vertitur: *Opinor, quod te jam diu non viderit.* Nam etsi negatio nulla in Graecis, tamen qui *post longum tempus*, vel *longam demum absentiam videt*, is diu non vidit. Fidem faciet *Long. Past.* IV. p. 106. Ed. *Moll.* Παρεκελεύετο δὲ ὁ τῷ Δάφνιδι ὁ Λάμων ποιμένιον τὰς αἶγας ὡς δυνατὸν μάλιστά που, πάντως κἀκείνας λέγων ὄψεσθαι τὸν δεσπότην ἀφικόμενον μακροῦ — *herum illas omnino post longum intervallum esse visuras.* F.F.R.

59. Καὶ ἀφροῦ ὑποπιμπλάμενος] De his impostorum & agyrtarum artibus alius locus dicendi. F.B.

65. Ἀνθρωποειδόν τι] Figuram videbis in nummo: quem ad c. 58. exhibebimus. M.du S.

66. Κατάγραφος] i. e. *picta*, ποικίλη. κατάγραφος idem quod κατάγραπτος. *Catull. Catagraphosque Thynos.* F.G.

Κατάγραφος] Locus *Catulli* est in Epigr. 22. ad Thallum, ad quem vid. observatt. *Vossii* p. 63. F.F.R.

69. Μέλαινα] Cur nigra? nam quod duplicem scribit, mirabitur nemo, qui *Suidam* consuluerit. De Aesculapii forma vid. *Ovid.* Metam. XV. 654. M.du S.

70. Αὐτὴ] P. non ut in reliquis αὕτη. M.du S.

79. Συλλιθόμενον] Minus commode in Angl. Cod. συνθλιβόμενον. F.B.

88. Ἐνθιάζοντες] Angl. ἐνθεαζόμενοι. F.B.

90. Δεξομένῳ] Καὶ τὴν πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα δεξομένῳ ἐναργῶς τὸν θεόν. Non profecto ipsa urbs erat ostensura ἐναργῶς τὸν θεόν. Non id voluit Pseudomantis, qui ἐμακάριζε τὴν πόλιν, non quod esset ostensura, sed revera acceptura Deum, quem nimirum ille praestigiis suis plebi esset oblaturus. Scribe ergo δεξομένῳ. Confirmant emendationem nostram, quae statim eadem pag. sequuntur, ὕμνους τε ᾄδων (ὁ Ψευδόμαντις) Ἀσκληπιοῦ καὶ Ἀπόλλωνος μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ ἀγαθῇ εἰς τὴν πόλιν. *Et hymnos canebat Aesculapio ac Apollini magna voce, & vocabat Deum, quo bonis avibus in urbem veniret.* F.F.

Δεξομένῳ] Haec lectio mihi fere melior videbatur, quam si δεξομένῳ dixisset; non modo quia *palam* additur, quo significatur, Deum ante non conspi-

que collecta, vel caeleſtis, deponit ibidem anſerinum ovum ante excavatum, in quo incluſus ſerpens recens natus. Hoc in receſſu quodam luti defixo, domum redit. Poſtridie vero nudus in forum proſiliens, ſegeſtri circa pudenda vinctus aureo illo quoque, illamque falcem geſtans, ſolutam ſimul comam quatiens, ut qui matri deorum *coetum* colligunt fanatici, concionatur conſceenſo altari quodam excelſo, beatam urbem praedicat, quae praeſentem jam ſtatim Deum ſuſceptura eſſet. Qui praeſentes erant; concurrerat enim tota fere civitas cum mulieribus, ſenibus, pueris, ſtupere, precari, adorare. At ille vocibus quibusdam prolatis obſcuris, quales fuerint forte Ebraeorum aut Phoenicum, perculit homines, quid ſibi vellet neſcientes, praeter illud ſolum, quod omnibus immiſcebat Apollinem & Aeſculapium.

14. Tum curriculo petit futurum templum, delatusque ad foſſam, praeparatam-

[b] συλλειβόμενον, ἢ ἐξ ὑρανῦ πεσὸν) ἐνταῦθα καλατίθη χήνειον ὠὸν προκεκενωμένον, ἔνδον φυλάττον ἑρπετόν τι ἀρτιγέννητον· καὶ βυθίσας τοῦτο ἐν μυχῷ τῦ πηλοῦ, ὀπίσω αὖθις ἀπηλλάττετο. ἔωθεν δὲ γυμνὸς ἐς τ' ἀγορὰν προπηδήσας, δρέπανον δὲ περὶ τὸ αἰδοῖον ἔχων, κατάχρυσον καὶ τοῦτο, καὶ τ' ἄρπην ἐκείνην φέρων, σείων ἅμα τ' κόμην ἀνετον, ὥσπερ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείροντές τε, καὶ [c] ἐνθεάζοντες, ἐδημηγόρει ὅτι βωμόν τινα ὑψηλὸν ἀναβὰς, καὶ τ' πόλιν ἐμακάριζεν, αὐτίκα μάλα [d] δειξομένην ἐναργῆ τ' Θεόν. οἱ παρόντες δὲ (συνεδραμήκει γὰρ σχεδὸν ἅπασα ἡ πόλις, ἅμα γυναιξὶ, καὶ γέρουσι, καὶ παισὶν) ἐτεθήπεσαν, καὶ ἠυχοῦντο, καὶ προσεκύνουν. ὁ δὲ Φωνάς τινας ἀσήμους φθεγγόμενος, οἷαι γένοιντ' ἂν Ἑβραίων, ἢ Φοινίκων, ἐξέπληττε τὺς ἀνθρώπους, οὐκ εἰδότας [e] ὅ, τι λέγοι· πλὴν τοῦτο μόνον, ὅτι πᾶσιν ἐγκατεμίγνυε τ' Ἀπόλλωνα καὶ τ' Ἀσκληπιόν.

I Εἶτ' ἔθει δρόμῳ ὅπι τ' ἐσόμενον νεώ· καὶ ὅπι τὸ ὄρυγμα ἐλθὼν, καὶ τ' [f] προκονομευμένην

[b] Συλλειβόμενον] Συνθλιβόμενον A. P. Nihil mutant Edd. [c] Ἐνθεάζοντες] Ἐνθειαζόμενοι A. P. L. & marg. *A1.* Nil mut. Edd. [d] Δειξομένην] Δεξομένην *Jenſ. Pell.* quoque an δεξομένην; idem habet & marg. *A1W.* Sed δείξ. Edd. pertinaciter retinent. [e] Ὅ, τι λέγοι] Ὅ, τι καὶ λιγοι marg. *A1W.* [f] Προκονομουμένην] Sic P. R. ſive B. & *Fl.* Προκεδομημένην Edd. cett.

87. Τῇ Μητρὶ ἀγείροντες] Ἀντὶ τῦ ἀγυρτεύοντες. *G.*

ſpicuum, nunc omnibus ſpectandum iri propoſitum; ſed & quia c. 12. f. praedixit *eum adparitorum*. Tum etiam propter ſingularem verbi δείκνυμι energiam, quam vid. ab Cl. *Hemſterh.* indicatam T. I. Somn. c. 8. ad verba ἔδειξε τ' Δία; quod hic quidem non prorſus idem eſt; ſed gloriatur urbs quaſi numine praeſenti, quod jam publice poſſet omnibus re ipſa demonſtrare. At ſi quem ſequens ἥκειν magis movet, & quod δειξ. non activa, ſed media forma hic ponatur, ille δεξομένην legat. Modo meminerit, & medium vi activa uſitatum eſſe; ſic *Hom.* Il. Υ. 700. Πηλείδης — θῆκεν ἄεθλα Διομήδεος Δαναοῖσι — & alibi ſaepe. Sed cum Il. I. 196. pro *data dextra recipere*, poſitum dicat Scholiaſtes, qui ad verba Τὼ, καὶ διομήδεος, ait: δεξιούμενον, φιλοφρονούμενος; unde & Cl. *S. Clarke* ea reddidit: *Eos autem dextra prehendens* &c. Ideo inquam & hoc ſenſu poteris vulgatam accipere. Nam *recipiendi* notionem jam praefero, relecto §. 10. *J. F. R.*

93. Ἐτεθήπεσαν] Conf. ſupra T. I. p. 867. f. *Scyth.* c. 8. *J. F. R.*

94. Φωνὰς] Hoc forſan imitatione verorum per Chriſtianos miraculorum. Obſerva etiam diſtingui hic Hebraeam linguam a Phoenicia. *M. du S.*

95. Ἑβρ. ἢ Φοινίκων] Sed quas hic ut diverſas ponit, ejusdem tantum linguae dialecti erant variae, qua de re conſule, ſi lubet, *Grotii* not. No. 1. ad l. I. c. 15. de verit. relig. Chriſt. & qui eam rem fuſe proſequutus eſt *Bochart.* de lingua Phoenicia & Punica l. II. Geogr. Sacra. *M. du S.*

2. Προκεδομημένην] Cæteri Cod. προκονουμημένην. *J. B.*

Προκονομ.] In Ed. *Fl.* ut edi curavimus, προκονομ. In P. & Codd. B. mendoſe προκονουμημένην. In reliquis προκεδομημένην. *M. du S.*

μὴν τῇ χρηστηρίῳ πηγὴν, ἐμβὰς ἐς τὸ ὕδωρ, ὕμνους τε ᾖδεν Ἀσκληπιῷ καὶ Ἀπόλλωνι μεγάλῃ τῇ φωνῇ, καὶ ἐκάλει τὸν θεὸν ἥκειν τύχῃ [a] τῇ ἀγαθῇ εἰς τὸν πόλιν· εἶτα φιάλην αἰτήσας, ἀναδόντος τινὸς, ῥᾳδίως ὑποβαλὼν, ἀνιμᾶται μετὰ τοῦ ὕδατος καὶ τοῦ πηλοῦ τὸ ᾠὸν ἐκεῖνο, ἐν ᾧ ὁ θεὸς αὐτῷ κατεκέκλειστο, κηρῷ λευκῷ, καὶ ψιμυθίῳ τὸν ἁρμογὴν τοῦ [b] πώματος ξυγκεχολλημένον· καὶ λαβὼν αὐτὸ εἰς τὰς χεῖρας, ἔχειν ἔφασκεν ἤδη τὸν Ἀσκληπιόν. οἱ δὲ, ἀτενὲς ἀπέβλεπον ὅ, τι καὶ γίγνοιτο, πολὺ πρότερον θαυμάσαντες τὸ ᾠὸν ἐν τῷ ὕδατι εὑρημένον. ἐπεὶ δὲ καὶ κατάξας αὐτὸ ἐς κοίλην τὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο τὸ τοῦ ἑρπετοῦ ἐκεῖνο ἔμβρυον, καὶ οἱ παρόντες εἶδον κινούμενον, καὶ περὶ τοῖς δακτύλοις εἰλούμενον, ἀνέκραγον εὐθὺς, καὶ ἠσπάζοντο τὸν θεὸν, καὶ πόλιν ἐμακάριζον, καὶ χανδὸν ἕκαστος ἐνεπίμπλα τὸν εὐχῶν, θησαυρὸς, καὶ πλοῦτος, καὶ ὑγιείας, καὶ τὰ ἄλλα ἀγαθὰ αἰτοῦντες παρ' αὐτοῦ. ὁ δὲ δρομαῖος αὖθις ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἵετο, φέρων ἅμα καὶ τὸν ἀρτι-

que ante oraculi ſcaturiginem, in aquam ingreſſus, hymnosque magna voce canit Aeſculapii & Apollinis, Deumque fauſtis auſpiciis in urbem venire jubet. Tum phialam poſcit, quam cum dediſſet aliquis, facile ſubjicit, hauritque cum aqua & luto ovum illud, in quo Deum ipſe incluſerat, commiſſuris operculi cera alba & ceruſſa ferruminatis. Hoc in manus ſumto, habere ſe jam proclamat Aeſculapium. At illi defixis oculis videre quid tandem fieret, qui multum ante jam admirati eſſent ovum in aqua inventum. Cum vero facto illo in cavam manum ſuſciperet foetum ſerpentis, viderentque praeſentes moveri illum & circa digitos volvi, exclamant ſtatim, & Deum ſalutant, & beatam civitatem praedicant, & magno hiatu omnes plenisque faucibus precantur, theſauros, divitias, ſanitates, bona reliqua, ab eo ſibi quisque expetunt. At ille curriculo rurſus domum repetit, ferens ſecum etiam recens natum Aeſcu-

a Τῇ] Aderat in *Fl.* Aberat a reliquis Edd. b Πώματος] Sic Edd. *P. Ald. H.* & reliquae. Στόματος *J.* & P.

3. Πηγὴν] De oraculi fonte metaphorice intelligendum; patet enim non fuiſſe verum & proprie dictum fontem, ex cap. praecedenti. Sic ap. *Arrian.* in Epict. p. 239. C. Apollo πηγὴ τῆς ἀληθείας dicitur. *M. du S.*

6. Τύχῃ ἀγαθῇ] Flor. τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. *J. B.*

Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Non temerario conſilio illud τῇ inſeruimus; nam & ſic infra c. 38. hujus Dialogi. Etſi & alibi omittitur, ut in *Vit. auct.* c. 2. fin. & c. 19. pr. Item *Catapl.* c. 7. Ac *Deor. Dial.* X. & *Timone.* &c. *J. F. R.*

11. Πώματος] P. & Ed. *J.* στόματος, quod minime ſpernendum. *M. du S.*

27. Οὐκ ἂν Κορωνίδος, μὰ Δί', ἀδ' ἂν κορώνης] Miror verſiones virorum inſignium. Ipſe Eraſmus *non ex Coronide per Jovem, id eſt, cornicula (nam id matris nomen fertur) neque ex cornice*, quae ſic contraxit Benedictus, *non ex Coronide per Jovem, hoc eſt, non ex cornice.* At quae illa explicatio? an Coronis eandem exprimit quam Corone? Certe non. Coronis enim Lariſſaea apud Ovidium, Phlegyae filia apud alios, mater Aeſculapii ex Apolline: at Corone Coronei filia & Phocaicae telluris apud Ovidium ab Neptuno ſtuprata, niſi interveniſſet per Palladem mutatio formae. Itaque vel has auctor intelligit, vel hanc poſtremam ſimpliciter de ave cornice accipere poſſumus, ut & per literarum convenientiam alludat ad praecedens & per ſignificationem & appellationem volucris ad ſequens. Neque vero probari poteſt id quod ſcripſit in Gallica verſione Cl. *Sponius, tenant en ſa main Eſculape né d'une Oye, & non pas d'une Corneille comme autrefois*, & quod addit in margine, *C'eſt qu'il étoit fils de Coronis, qui ſignifie Corneille.* Neque mox ſatis bene οἰκίσκον reddidit *aediculas*, quum exigatur numerus ſingularis. *J. G.*

Ibid. Κορωνίδος] Optime verterat *Eraſmus:* quamquam aliter viro clariſſimo viſum. Optime etiam *Sponius.* Ludit ſcilicet in ambiguo vocum: quia *Coronis* mater Aeſculapii erat; (v. c. 38. *Ovid.* Met. II. 569. & *Apollod.* III. quod nomen fere idem eſt, cum Κορώνη quod cornicem deſignat. Non inquit: Jam Coronidis filius, aut cornicis, ſed anſeris, quia nempe ex ovo anſerino excluſus. *M. du S.*

29. Γεγεννημένον] Sic putavi reſcribendum pro vulgato

Aeſculapium, bis natum, cum alii ſemel tantum naſcantur homines, non ex Coronide, medius fidius, neque ex cornice, ſed ex anſere natum. Populus autem univerſus ſequitur, fanatico omnes inſtinctu pleni, & prae ſpe furentes.

15. Dies igitur aliquot domi manet, ſperans futurum quod res erat, ut a fama illa plurimi mox Paphlagones concurrerent. Cum autem ſupra modum plena hominibus urbs eſſet, qui jam ante cerebra pariter & corda detonſa haberent, nulla re ſimiles hominibus frumento veſci ſolitis, ſed ſola forma ab ovibus diſtincti, in quadam aedicula in lecto aſſidens, veſtitu, qui plane Deum deceret, longo indutus, ſinu ſuſcipit Pellaeum illum Aeſculapium, maximum, ut dixi, pulcherrimumque: ac totum ſuae cervici circumponens, cauda extra *veſtem* relicta, (adeo autem magnus erat draco, ut & in gremio ipſius provolutus jaceret, & humi pars ipſius traheretur) caput ſolum ſub ala habens & ab-

γέννημον Ἀσκληπιὸν δὶς τεχθέντα, ὅτε ἄλλοι ἅπαξ τίκτουσι ἄνθρωποι, οὐκ ἐκ Κορωνίδος, μὰ Δί', οὐδ' ἐκ κορώνης, ἀλλ' ἐκ χηνὸς [c] γεγεννημένον. ὁ δὲ λεὼς ἅπας ἠκολούθει, πάντες ἔνθεοι, καὶ μεμηνότες ὑπὸ τῆς ἐλπίδων.

Ἡμέρας μὲν οὖν οἴκοι ἔμεινεν, ἐλπίζων ὅσον οὔπω ἦν, ὑπὸ δὲ φήμης αὐτίκα μάλα παμπόλλους τῶν Παφλαγόνων συνδραμεῖσθαι. ἐπεὶ δὲ ὑπερεπέπλητο ἀνθρώπων ἡ πόλις, ἁπάντων τοὺς ἐγκεφάλους καὶ τὰς καρδίας [d] προεξυρημένων, οὐδὲν ἐοικότων σιτοφάγοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ μόνῃ τῇ μορφῇ μὴ ἔχειν πρόβατα εἶναι διαφερόντων, ἐν οἰκίσκῳ τινὶ ὕπτιος κλίνης καθεζόμενος, μάλα θεοπρεπῶς ἐστολισμένος, λαμβάνει εἰς τὸν κόλπον τὸν Πελλαῖον ἐκεῖνον Ἀσκληπιὸν, μέγιστόν τε, καὶ κάλλιστον, ὡς ἔφην, ὄντα. καὶ ὅλον τῷ [e] αὐτοῦ τραχήλῳ περιειλήσας, καὶ τὸν ὄφιν ἔξω ἀφεὶς (πολὺς δὲ ἦν, ὡς καὶ ἐν τῷ προκολπίῳ προκεχύσθαι αὐτοῦ, καὶ χαμαὶ τὸ μέρος ὑπισύρεσθαι) μόνην τὴν κεφαλὴν ὑπὸ μάλης ἔχων, καὶ ὑποκρύπτων, ἀνε-

χο-

c Γεγεννημένον] Γεγεννημ. Edd. priores. d Προεξυρ.] Προξυρ. *Marc.* Nihil mutant. Edd. e Αὐτοῦ] Sic cum *F.* etiam *H. Fl. P.* &c. Sed αὐτοῦ recte correxit *Geſner.*

38. Μὴ ἔχειν πρόβατα] Τὸ, μονονουχὶ διεῖλεν εἰπὼν, μόνῃ τῇ μορφῇ ἔχειν πρόβατα εἶναι διαφερόντων, τὸ μὴ πρόβατα εἶναι. *V.*

gato γεγενημένον; nam eſt a γενάω ſic enim recte mox c. 18. ſcribitur: ſic recte erat *Abdic.* c. 9. bis, adde c. 10. ejusd. *Abdic.* & 18. verſ. 46. Sic plus quam ſexcenties recte ap. LXX. & in Novo Foedere. Sed tam ſaepe in hoc verbo α alterum in compluribus Edd. omiſſum eſt, ut jam earum conſenſum nihili faciendum exiſtimem, ubique tamen ad id attendere nequeam. Sed Ὀρχ. 56. γεγενημ. rurſus eſt, item c. 23. hujus *Dial.* a γένομαι. Et interdum nihil intereſt, utrum inde *factum*, *ortum*, an *natum*, *generatum* dicas, & in ejusmodi caſibus Editt. priſcas ſequar; ubi vero ſignificatione τῷ *gigno* diſtincte opus eſt, ibi ν duplicabo, quoties ad id animum adverteram. *J. F. R.*

32. Ἡμέρας] Neſciebam quid Cl. *Geſnerum* impulerit, quod ἡμέρας pro accuſ. plur. acceperit, quum pro ſolita temporis quando, ut Grammatici loquuntur, ſtructura, ſit genitivus ſingularis, ut ſupra *Tyrann.* c. 1. δύο τυράννους ὀκτωκαίδεκα μιᾶς ἡμέρας, & alibi non ſemel. Servari ergo potuiſſe putabam priſcam verſionem, quae *interdiu* habebat; etſi nōram & accuſativo caſu idem tempus, contra quam apud Latinos, exprimi, ut *Long. Paſt.* 2. p. 43. σωφρονοῦσι τὸ ἑωθινὸν. Iterum p. 46. Ed. *Jungerm.* Tertium L. IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἀπάγων (αἶγας) τὸ δειλινὸν. Quare ambiguum alicui videri poſſit, ſitne ἡμέρας plur. an ſing? Poſtea vero didici Cl. *Geſn.* τινὰς intellectum velle, ut in Evang. *Marc.* 2. 1. δι' ἡμερῶν. *J. F. R.*

36. Τοὺς ἐγκεφ.] Mira Phraſis. Sic tamen omnes libri. Quid vero *Marcil.* voluerit, haud facile eſt conjicere; niſi forſan pro ejus ἐξηρημένων legendum ſit, ἐξηρημένων, eo nempe ſenſu quo vertunt . . . *cor eſſet exemptum.* V. autem Δραπ. c. 14. & Φιλοπ. c. 26. Adde & *Plut.* 1482. 2. ſi forte quid lucis hinc affulgeat. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὰς καρδίας προεξυρημένων] Προεξηρημένων. Itaque ſequitur πρόβατα, pag. ſequente (immo ſtatim poſt duos verſus.) *Th. M.*

49. Ἐκεί-

χομψὺν πάντα ἐκεῖνα, πρῦφαινε τ ὀθονίνην κεφαλὴν καὶ θάτερα τῶν χιτῶνος, ὡς δῆθεν ἐκεῖνα τοῦ φαινομψὺν πάντως ὄντα.

scondens, sustinente illo omnia, linteum illud caput inter tunicam protendit, velut nimirum illius *draconis*, qui videndum se praebebat, omnino esset.

Εἶτά μοι ὀπινόησον οἰκίσκον ὑπάνυ φαιδρὸν, ὑδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον, καὶ πλῆθος ἀνθρώπων συγκλύδων, τεθαραγμψύων, καὶ προεκπεπληγμψύων, καὶ ταῖς ἐλπίσιν ἐπαιωρυμψύων· οἷς εἰσελθοῦσι, τερᾶστιον ὡς εἰκὸς τὸ πρᾶγμα ἐφαίνετο, ἐκ τοῦ τέως μικροῦ ἑρπετοῦ, ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν τοσοῦτον δράκοντα πεφηνέναι [a] καὶ ταῦτα, ἀνθρωπόμορφον, καὶ τιθασόν. ἠπείγοντο δὲ αὐτίκα πρὸς τ ἔξοδον· καὶ πρὶν ἀκριβῶς ἰδεῖν, ἐξηλαύνοντο ὑπὸ τ ἀεὶ ἐπεισιόντων. ἐτετρύπητο δὲ κατ [b] τὸ ἀντίθυρον ἄλλη ἔξοδος, οἷόν τι τὸν Μακεδόνας ἐν Βαβυλῶνι ποιῆσαι ἐπ' Ἀλεξάνδρῳ νοσοῦντι λόγος, ὅτε ὁ μὲν ἤδη πονήρως εἶχεν, οἱ δὲ, περιστάντες τὰ βασίλεια, ἐπόθουν ἰδεῖν αὐτὸν, καὶ προσειπεῖν τὸ ὕστατον. τ δὲ ἐπίδειξιν ταύτην οὐκ ἅπαξ ὁ μιαρὸς, ἀλλὰ πολλάκις ποιῆσαι λέγεται, καὶ μάλιστα εἴ τινες τ πλουσίων ἀφίκοιντο νεαρώτεροι.

16. Tum cogita mihi aediculam non omnino illustrem, neque quantum satis est lucis capientem, & multitudinem hominum confluentium, perturbatorum, & jam ante *admiratione* perculsorum: & ad spes sublatorum, quibus ad primum ingressum portentosa nec immerito res videbatur, ex parvo tum serpente, intra paucos dies Draconem tantum prodiisse eumque humana forma *capitis*, & mansuetum: urgebantur autem statim ad exitum, & ante quam accurate vidissent, exigebantur ab his, qui novi semper accederent. Perforatus autem fuerat e regione januae exitus alius, quale quid Macedonas Babylone feciisse, aegrotante Alexandro, fermo est, cum ille male jam haberet; illi vero Regiam circumstantes videre illum desiderarent, & ultimum alloqui. Caeterum hanc ostensionem non semel impurus homo, sed saepe feciisse dicitur, praesertim si qui ditiores recens advenissent.

Ἐνταῦθα ὦ φίλε Κέλσε, εἰ δεῖ τἀληθῆ λέγειν, συγγνώμην χρὴ ἀπονέμειν τοῖς Παφλαγόσι, καὶ Ποντικοῖς ἐκείνοις, παχέσι καὶ ἀπαιδεύτοις ἀνθρώποις, εἰ ἐξηπατήθησαν ἁπτόμενοι τοῦ δράκοντος (καὶ γὰρ τοῦτο

17. Hic, mi Celse, si verum dicendum est, ignoscere par est Paphlagonibus illis & Ponticis, pingui ingenio & ineruditis hominibus, si contacto ipso Dracone, (nam hoc

[a] Καὶ ταῦτα] An καὶ τὰ αὐτὰ? [b] Τὸ ἀντίθυρον] Sic *Ald. J. Fl. H. B2. Fr. P. S.* [c] Νεαρώτεροι] Νεαλέστεροι *Fl.* & marg. *AiW.* At prius Cod. P. & cett. Edd.

53. Οὐδὲ ἐς κόρον τοῦ φωτὸς δεχόμενον] Ἀττικὴ ἡ σύνταξις· τὸ γὰρ ἐπὶ μέρους λέγειν Ἀθηναίων, οἷον ἔφαγεν τοῦ ἄρτου, * κατέαγα τοῦ κρανίου.

63. Ἀντίθυρον] Τὸ ὄπισθεν τ θύρας μέρος. *G.*

66. Πονηρως εἶχεν] Ἀττικοὶ ὁ ἐπὶ σωματικῆς ἀσθενείας ὀξύνουσι τὸ † πονηρός. *V.*

* Κατέαγα] Κατέαγον erat in Editis, mutavit *M. du S.*

† Πονηρός] Rectius tamen Grammaticos distinguere inter πονηρος miser, & πονηρός malus, atque inter adverbia πονήρως & πονηρῶς, vid. supra T. I. *de Merc. cond.* ad c. 23. Etsi credo posteriorem diem hanc distinctionem inveniisse; quum in origine unum & idem fuerit, utrumque enim est a πόνος & πένομαι. Praestat tamen discrimen bona cum ratione introductum observare. *J. F. R.*

49. Ἐκεινου] Τοῦ δράκοντος. *F. G.*

59. Καὶ ταῦτα, ἀνθρωπ.] Sic ordinem verborum invertimus, qui prius in omnibus male sic habebat: ἀνθρωπόμ. ὁ ταῦτα] ὁ θιθασὸν, absurde prorsus. *M. du S.*

63. Τὸ ἀντίθυρον] Συμπ. c. 8. ubi in vulgatis alio genere legitur haec vox; sed MS. Ox. & illic τὸ habet. V. etiam Οἰκ. c. 25. ubi femineo genere occurrit. *M. du S.*

Ibid. Ἀντίθυρον] Utitur & *Homer.* Odyss. Π. 159. Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης Ὀδυσῆϊ φανεῖσα. *J. F. R.*

82. Πρὸς ταῦτα ὁ τὰ τοιαῦτα] Deleverat *Solanus* ταῦτα & καὶ, quia aberant in *Fl.* Et ego merito abes-

se

hoc quoque volentibus dabat Alexander) decepti sunt, cum viderent certe in tenui luce caput ipsius, aperiens pariter os & claudens: adeo ut plane indigeret machinatio illa Democrito quodam, aut ipso Epicuro, aut Metrodoro, aut alio quodam, invictam ad haec & talia mentem habente, qui diffideret, & quid res esset conjiceret, & si ipsum invenire modum non posset, at illud certe jam ante persuasum haberet, licet ipsum ratio praestigiarum fugiat, totum tamen hoc mendacium esse, ac fieri non posse.

παρεῖχε τοῖς βουλομένοις ὁ Ἀλέξανδρος) ὁρῶντές γε ἐν ἀμυδρῷ τῷ φωτὶ τὴν κεφαλὴν δῆθεν αὐτοῦ ἀνοίγουσάν τε καὶ συγκλείουσαν τὸ στόμα, ὥστε πάνυ τὸ μηχάνημα ἐδεῖτο Δημοκρίτου τινὸς, ἢ καὶ αὐτοῦ Ἐπικούρου, ἢ Μητροδώρου, ἤ τινος ἄλλου, ἀδαμαντίνην πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα τὴν γνώμην ἔχοντος, ὡς ἀπιστῆσαι, καὶ ὅστις ἦν εἰκάσαι, καὶ εἰ μὴ εὑρεῖν τὸν τρόπον ἐδύνατο, ἐκεῖνο γοῦν προπεπεισμένον, ὅτι λέληθεν αὐτὸν ὁ τρόπος τῆς μαγγανείας, τὸ δ' ὅλον πᾶν ψεῦδός ἐστι, καὶ γενέσθαι ἀδύνατον.

18. Paullatim igitur & Bithynia, & Gallograecia, & Thrace confluxit, unoquoque renuntiantium, ut credere par est, dicente, & nascentem a se visum Deum, & postea contactum, cum ingens brevi tempore interjecto factus esset, & vultum haberet humano similem. Super haec picturae, & imagines, & simulacra, ex aere partim, partim ex argento assimilata: & nomen Deo impositum, Glycon enim appellabatur, ex divino jussu carmine concluso. Exclamarat enim Alexander:

Κατ' ὀλίγον οὖν καὶ ἡ Βιθυνία, καὶ ἡ Γαλατία, καὶ ἡ Θρᾴκη συνέρρει, ἑκάστου τῶν ἀπαγγελλόντων, ὡς τὸ εἰκὸς, λέγοντος, ὡς καὶ γεννώμενον ἴδοι τὸν θεὸν, καὶ ὕστερον ἅψαιτο μετ' ὀλίγον παμμεγέθους αὐτοῦ γενομένου, καὶ τὸ πρόσωπον ἀνθρώπῳ ἐοικότος· γραφαί τε ὅπη τύχοι, καὶ εἰκόνες, καὶ ξόανα, τὰ μὲν ἐκ χαλκοῦ, τὰ δὲ ἐξ ἀργύρου εἰκασμένα, καὶ ὄνομά γε τῷ θεῷ ἐπιτεθέν· Γλύκων γὰρ ἐκαλεῖτο, ἐκ τινὸς ἐμμέτρου, καὶ θείου προστάγματος· ἀνεφώνησε γὰρ Ἀλέξανδρος·

Tertius ecce, Glycon, sanguis Jovis, atque hominum lux.

Εἰμὶ Γλύκων, τρίτον αἷμα Διὸς, φάος ἀνθρώποισι.

19. Et cum tempus esset ejus rei, propter quam instituta fuerant omnia, *nimirum*

Καὶ ἐπειδὴ χρόνος ἦν, ὅτου ἕνεκα τὰ σπάντα ἐμεμηχάνητο, καὶ χρὴν τοῖς δεομένοις,

d Πρὸς ταῦτα & τὰ τοιαῦτα] Exhibent *Ald. J. P. B2. Fr.* & *S.* Πρὸς τὰ τοιαῦτα *Fl.* *e* Πᾶν] Πάνυ P. L. & marg. *AiW.* Vulgatam servant priscae Edd. earumque lectio est melior. *f* Γεμόμενον] Sic jam gemino *v.* recte Edd.

se credo; verum quia facilior est omissio quam ejusmodi additio, & locutio non infrequens est, unam Florentinam omnibus hic praevalere nolui. Sic rursus infra c. 38. ταῦτα & τὰ τοιαῦτα προεμηχανᾶτο, & alibi non semel. Sic & τοσαῦτα & τοιαῦτα conjungi amant. *Long. Past.* L. 2. p. 63. τοιαῦτα καὶ τοσαῦτα παθόντες. *J.F.R.*

83. Τὰ τοιαῦτα] *Fl.* Ed. & P. Codex. Cum nulla diversitas in collatore sit notata. In reliquis ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα, minus concinne. *M.du S.*

95. Εἰκόνες] Infra ad c. 58. videbimus, nummos etiam cusos cum imagine, & nomine istius Glyconis, quorum ad nos usque nonnulli pervenerunt, quamquam *Goltzius* in nomine erraverit; cum ΓΛΑΥΚΩΝ legi prodit. Sed haec postea, nondum enim nunc Romam usque fama ejus pervenerat. *M.du S.*

98. Γλύκων] Cognomen hoc, Aesculapium enim haberi eum volebat Alexander; ut ex prophetia patet, quam supra c. 10. legimus, & ex oraculo, quo sese hoc nomine indigitari jubet c. 18. Scripturam autem hanc indicantem & rem totam egregie illustrantem adi *Spanhem.* 213. & 721. *M.du S.*

2. Φάος ἀνθρώποισι] Sic Graecos vocare hominem qui ingens emolumentum, magnam salutem adfert hominibus, monet Cl. *L. Bos* ad *Evang. Joan.* I. 4. ubi legas: καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων, quod adductis etiam his Luciani verbis, & ex *Hom.* Il. Π. 39. Et *Aristoph.* Pl. 69. confirmat. *J.F.R.*

νοις, ϗ θεσπίζειν παρ' [a] Ἀμφιλόχῳ τῷ ἐν Κιλικίᾳ τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν (καὶ γὰρ καὶ ἐκεῖνον μετὰ τὸν τοῦ πατρὸς τελευτὴν τὸν Ἀμφιαρέω, ϗ τὴν ἐν Θήβαις ἀφανισμὸν αὐτῷ, ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενον, ὁ πονήρως ἀπήλλαξε, προθεσπίζων ϗ αὐτὸς τοῖς Κίλιξι τὰ μέλλοντα, ϗ δύ' ὀβολοὺς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ λαμβάνων) ἐκεῖθεν ὢν τὸ ἐνδόσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος, προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς [b] μαντεύσεται ὁ θεὸς, ῥητήν τινα [c] ἡμέραν προειπών. ἐκέλευσε δὲ ἕκαστον, [d] ὃ δέοιτο ἂν ϗ μάλιστα μαθεῖν ἐθέλοι, ἐς βιβλίον ἐγγράψαντα, καταῤῥάψαι τε, ϗ

oracula edendi rogantibus ac vaticinandi, praecentorem quasi secutus Amphilochum, qui in Cilicia colitur. Etenim ille quoque post Amphiarai patris mortem, cum Thebis ille periisset, ejectus domo & in Ciliciam delatus, non male rem gessit, praedicens & ipse futura Cilicibus, & duo pro unoquoque oraculo obolos accipiens. Ab hoc igitur quasi cantus initio accepto Alexander, advenientibus omnibus denuntiat, oracula redditurum deum, diemque certum praedicit. Jubet autem, unumquemque, quod sibi opus sit & maxime velit discere, in libellum inscribere, eumque

a Ἀμφιλόχου] Ex emendatione *Solani* & *Gesneri*. Ἀντιλόχου Edd. priores. *b* Μαντεύσεται] Μαντεύεται *J.* sola. *c* Ἡμέραν] Decrat in Edd. excepta *J.* quae ῥητὴν ἡμέραν τινά. At quod edidi est in P. Τινὰ ἡμέραν ἄνωθεν τῶν προειπών. G. *d* Οὗ δέοιτο] Ὃ δέοιτο marg. *AIW.*

6. Ἀμφιλόχου] In omnibus libris legitur Ἀντιλόχου. Sed Amphiarai filium *Antilochum*, quis umquam fando audivit? Amphilochum vero & noster alibi, & alii agnoscunt. Praeterea quae hic de Heroe illo narrantur omnia de *Amphilocho* praedicari eadem videas in Ἐκκλ. c. 12. Oraculum, Cilicia, & duo oboli &c. v. etiam, si lubet, sub finem Φιλοψ. c. 38. in *Dial. mort.* III. & hoc ipso in libro c. 29. Oraculi hujus Amphilochi meminerunt & alii, *Plut.* 999. 2. & 771. *Xiph.* in Commod. p. m. 290. ἐσὶν οὖ Μαλλῷ. (Sic enim emendandus ex nostro aliisque Xiphil. pro vitioso μαλῷ) πόλει τῆ κιλικίας ἀμφιλόχου χρηστήριον ϗ χρᾷ δι' ὀνείρατων. Unde patet eo tempore celeberrimum fuisse, quod veritatem historiae Lucianae hac in parte confirmat. *Clem. Alex.* etiam προτρ. p. 9. 1.

Hactenus de oraculo Mallensi; de alio ejusdem oraculo supra etiam dixi ad *Dial. mort.* III. nunc de ipso *Amphilocho* incidit quaestio. Dicitur nempe hoc in loco *Amphiarai filius*; at alio in loco s. laudato, *nepos*, non *filius* innui videtur. ἐναγοῦς ἀνθρώπου ϗ μητραλοίου υἱὸς ὤν. Ἐκκλ. c. 12. & Alcmaeonis filius *Amphilochus* dicitur apud *Apollod.* p. 83. A. B. Sed de ea quaestione vide quae ad eum Luciani locum a me annotantur. Ab Acarnanibus cultum *Amphilochum* tradit *Orig.* c. Cels. p. 131. 2. eumque in ea regione oraculum habuisse; quod ut confirmare non possumus, ita nec rejicere. Quae ibidem de Mopsi etiam in Cilicia celebri oraculo, & apud *Plut.* 771. iis quae in hoc Luciani libro de *Amphilochi* oraculo traduntur, adeo similia sunt, ut unum idemque fuisse, etiamsi Strabonis auctoritas deesset, censenda fuerint. Is autem diserte *Mallum* opus *Amphilochi* & *Mopsi* fuisse docet XIV. p. m. 464. B. Amphilocho aliud oraculum fuisse in Aetolia ait *J. Caes. Bullengerus*; cujus meminisse ait *Aristidem* Or. in Bacchum. Aesculapii etiam oraculum in Cilicia fuisse, idem *J. Caes. Bullengerus* tradit ex *Euseb.* III. Vitae Const. c. XCIX. AG. VII. 37. Sed oraculum nequaquam dicendum, cum nullae sortes redditae, nulla futura praedicta; sed tantummodo fanationes morborum dicantur factae, quae ab Ethnicis in omnibus illius Dei templis passim memorantur. V. *Arist.* Πλ. idem c. LIV. meminit alterius Oraculi Pergami, de quo idem dictum puta. Haec cum scripta edent, incidi in *Heinsii* ad *Ovid.* notas, in quibus ad Rem. am. 455. video, Virum Cl. eodem, quo ego feci modo, hic Lucianum emendasse. *M. du S.*

Ἀμφιλόχου] *Antilochus*, nescio quomodo locum hic occuparit Amphilochi, cujus oraculi & noster semel iterumque mentionem facit, & quis non? Vix dubito, quin etiam contra libros restituendum sit hoc nomen. Quin potuit ipse Lucianus memoria, aut manu adeo, labi in cognatis adeo sonis. *J. M. G.*

7. Τὸ ἐνδ. λαβ.] Τὸ ἐνδόσιμον λαβεῖν e musicis interpretari malui, quam ex equestri ratione, ubi pedis ictum & concussas habenas notat, quibus equus admonetur eundum esse, vid. *Pollux* I, 210. Musicae illius rationis elegans exemplum est in *Julian.* ep. 41. p. 421. Lips. Ἐπεὶ σὺ αὐτὸς ἡμῖν τὸ μέλους τὸ ἐνδόσιμον μηνύεις κ. τ. λ. quem locum interpretatur *Budaeus*, & totum hoc ἐνδόσιμον copiose illustrat. *J. M. G.*

10. Ἐκπεσὼν τῆς οἰκίας] Sic supra *Abdic.* c. 1. f. *M. du S.*

Ἐκπεσὼν — ἀφικόμενον — ἀπήλλαξε] En duo participia juncta sine copula, quod non ita frequens nostro, tamen recte se habet. V. *Evang. Luc.* V. 25. & 28. *Alciph.* I. Ep. 4. p. 20. *J. F. R.*

13. Δύ' ὀβολούς] Conf. iterum infra Ἐκκλ. c. 12. *M. du S.* Immo potius, si quid opus, confer mox c. 22.

que trajectum filo obſignare cera, aut creta, aut id genus re alia. Ipſe autem in adytum ubi deſcendiſſet, (jam enim aedificatum erat templum, & parata ſcena) ordine vocaturus eo erat per praeconem, & adhibito Theologo, illos, qui dediſſent, & auditis quaſi a Deo omnibus, libellum *cuique ſuum* ut ſignatus fuit, redditurus, reſponſumque illius ſubſcriptum (inſcriptum) carmine, reponente Deo, de quocumque aliquis interrogaſſet.

καλασημήνασθαι κηρῷ, ἢ σηλῷ, ἢ ἄλλῳ τοιούτῳ· αὐτὸς δὲ λαβὼν τὰ βιβλία, καὶ ἐς τὸ ἄδυτον καταβὰς (ἤδη γὰρ ὁ νεὼς ἐγήγερτο, καὶ ἡ σκηνὴ παρεσκεύαστο) καλέσειν ἔμελλε κατὰ τάξιν τοὺς δεδωκότας, κῆρυκι, καὶ θεολόγῳ· καὶ [e] ὡς ἀκούσαντα τοῦ θεοῦ ἕκαστα, τὸ μὲν βιβλίον ἀποδώσειν σεσημασμένον ὡς εἶχε, τὸ δὲ πρὸς αὐτὸ ἀπόκρισιν [f] ὑπογεγραμμένην παρὰ τοῦ θεοῦ λήψεσθαι ὅτου τις ἔροιτο.

20. Erat vero machinatio iſta, viro quidem qualis tu, &, ſi non eſt inſolens dictu, etiam qualis ego ſum, manifeſta, & cognitu facilis; imperitis autem & *obeſae ac* plenae pituita naris hominibus, prodi-

Ἦν δὲ τὸ μηχάνημα τοῦτο, ἀνδρὶ μὲν οἵῳ σοὶ, εἰ δὲ μὴ φορτικὸν εἰπεῖν, καὶ οἵῳ ἐμοὶ, πρόδηλον, καὶ γνῶναι ῥᾴδιον, τοῖς δὲ ἰδιώταις, καὶ κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα, τεράστιον,

[e] Ὡς] Inſerui ex marg. *AIW.* Deerat in Edd. [f] Ὑπογεγραμμ.] Sic Edd. Ἐπιγεγρ. marg. *AIW.*

22. & 54. *J.F.R.*

14. Ἐκεῖθεν ἐν τὸ εὐθύσιμον λαβὼν ὁ Ἀλέξανδρος προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις, ὡς μαντεύσοιτο ὁ Θεὸς, ῥητήν τινα προειπών] Mſ. ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνὰ τὸ προειπών. forte ῥητήν τινα ἡμέραν ἀνέσῃ προειπών. *definitam diem ſurrexit praedicendo.* ſurrexit praedicens certam diem, qua Glycon ſit oracula editurus. vide autem de hoc Glycone Abonoteichitarum ficto oraculo Virum illuſtrem *Ezechiëlem Spanhemium* diſſertatione tertia, de uſu antiquorum numiſmatum. *J.G.G.*

16. Ῥητήν τινα] Scil. ἡμέραν. *F.G.*

Ῥητήν τινα] Quia *Solanus* ſic juſſit, & tribus teſtibus nititur illud ἡμέραν, ideo addidi. Saepe quidem omittitur ἡμέρα in ſimilibus locutionibus, vid. *L. Bos* p. 59. Verum poſt ῥητὴν omitti; uno hoc Luciani teſtimonio incerto docere voluit. Ideo tanto minus omittere id potui, etſi omitti poſſe non nego. *J.F.R.*

17. Ἡμέραν] Sic G. P. & Ed. *J.* niſi quod haec ordinem verborum paululum mutavit. Scripturam Codicis *Graev.* quod attinet; ab imperitis librariis deſcriptam puto notam aliquam marginis, in qua erat ἀνὰ τὸ προειπών i. e. ſine verbo προειπών. Ita etiam ſtare poſſe ſententiam, nemo credo negabit, imo, ut quod ſentio dicam; venuſtior ſenſus absque προειπὼν, & magis Atticus videtur. Caeterum pro vulgato μαντεύσοιτο Ed. *J.* habet μαντεύσεται. *M. du S.*

Ibid. Ἐκέλευσε] *Tacit.* An. II. 54. Colophone ſacerdos numerum modo conſultantium & nomina audit. *M. du S.*

25. Ὡς] Ut Graeco textui ὡς, ita & Latino τὸ *quaſi* inſerui, quod Cl. *Geſn.* haud aegre feret. *J.F.R.*

26. Σεσημασμένον] Eodem modo oracula ſua reddebat Jupiter Heliopoli; vid. *Macrob.* I. 23. Sic fiebat etiam Malli. Vid. Φιλοψ. c. 38. *M. du S.*

28. Ὑπογεγραμμένην] Ab iis qui obiter Lucianum perlegerunt, ἐπιγεγραμμένην magis probabitur quam ὑπογεγραμμένῳ. Quin hoc & ſequens tantum caput conferentes dicent ὑπογεγρ. falſum eſſe; Clauſi enim & obſignati libelli tradebantur, & eodem modo reddebantur, fictumque miraculum in eo ſolum conſiſtebat, quod Oraculum intelligere poſſet contenta, non laxatis vinculis ac ſignis, libroque non aperto. Ad hanc fraudem tegendam reſponſa debebant exterius inſcribi, non intra librum ipſi quaeſtioni ſubſcribi; alioqui enim fraus nimis craſſa etiam ſuſpecta fuiſſet multitudini. Et Lucianus artificium ejam retignandi libellos detegens, diſerte prodit pſeudopropheram ea quae quisque ſciſcitabat ſic legiſſe, inſpexiſſe, non addens ibi quoque ſubjeciſſe reſponſum, quod non omiſiſſet, ſi verum foret. Immo & deinde c. 21. exponens artem ſigna tollendi, rurſus ait: impoſtorem ſigno ſublato *libellum legiſſe*, ac ſtatim denuo clauſiſſe. Ubi rurſus narratur, *lectum tantum libellum*, de *ſubſcriptione* nihil, quippe quae tum non fiebat, ſed poſtea; quod vel fieri poterat coram populo. Sed ὑπογεγ. tamen verum eſt, nec ſignificat adeo locum, ubi ſcriptum ſit reſponſum; ſed relationem ad quaeſtionem propoſitam. Et ſic rurſum eſt hac Diſſ. c. 49. & 53. Sic ὑπὸ in compoſitis ſolet reſponſum ſignificare, ut in ὑπολαβεῖν, aliisque, ut ap. *Aeſop.* Fab. 69. καὶ ἡ ὡς ὑπολαβοῦσα, ubi in aliis tamen invenio ὑποτυχοῦσα, *occurrens.* quod ad noſtrum tamen ſcopum idem eſt. Sed Fab. 88. ὑπολαβὼν δὲ ὁ πίθηκος, & alibi. Sic *ſuſcipere* pro reſpondere, *Virg.* VI. 723. *J.F.R.*

Ibid. Πρὸς ἔπος] Hic ſignificat *pro re nata*, vel *ad rem adpoſite*, quod quidem notum. Nam etſi *carmine* reſpondere ſolitus ſit, & locutio ἐδὼν πρὸς ἔπος, *nihil ad rem*, quoque idem ſit quod *nihil ad rhythmum*, tamen πρὸς ἔπος γράφειν ſignificare *carmine conſcribere*, non video. *J.F.R.*

33. Κορύζης μεστοῖς τὴν ῥῖνα] Saepe utitur hac phraſi, ut *mort. Dial.* VI. &c. *M. du S.*

καὶ [a] πάνυ ἀπίστῳ ὅμοιον. ὑπονοήσας γὰρ ποικίλας τὰ σφραγίδων τὰς λύσεις, ἀνεγίγνωσκέ τε τὰς ἐρωτήσεις ἑκάστας, καὶ τὰ δοκοῦντα πρὸς αὐτὰς ἀπεκρίνατο, εἶτα καλειλήσας αὖθις, καὶ σημηνάμενος, ἀπεδίδου μετὰ πολλῆς θαύματος τοῖς λαμβάνουσι. καὶ πολὺ ἦν παρ' αὐτοῖς τὸ, πόθεν γὰρ ἂν ἠπίστατο, ἃ ἐγὼ πάνυ ἀσφαλῶς σημηνάμενος, αὐτῷ ἔδωκα ὑπὸ σφραγῖσι δυσμιμήτοις, εἰ μὴ θεός τις ἀληθῶς ὁ πάντα γιγνώσκων ἦν;

gioſa, & undique incredibili ſimilis. Excogitatis enim diverſis ſolvendi ſigilla generibus, legit interrogationes ſingulas, & quae viderentur ad eas reſpondit, tum involutas iterum & obſignatas, reddidit multa cum admiratione accipientibus: & frequens inter illos haec erat oratio, *unde enim iſte ſciret, quae firmiter admodum obſignata ipſi dedi ſub ſigillis imitatu difficillimis, niſi revera Deus eſſet cognoſcens omnia?*

Τίνες οὖν αἱ ὑπόνοιαι; ἴσως ἐρήσῃ με. ἄκουε τοίνυν, ὡς ἔχοις ἐλέγχειν τὰ τοιαῦτα. ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη, ὦ φίλτατε Κέλσε· βελόνην πυρώσας, τὸ ὑπὸ τὴν σφραγῖδα μέρος τοῦ κηροῦ λιπαρήσας, ἐξῄρει, καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν, τῇ βελόνῃ αὖθις ὑπαχλιάνας τὸν κηρὸν, τόν τε κάτω ὑπὸ τὸ λίνῳ, καὶ τὸν αὐτῷ τὴν σφραγῖδα ἔχοντα, ῥᾳδίως συνεκόλλα. ἑτέρα δὲ τρόπος ὁ διὰ τοῦ λεγομένου κολλυρίου· σκευαστὸν δὲ τοῦτό ἐστιν ἐκ πίττης [b] Βρυττίας, καὶ ἀσφάλτου, καὶ λίθου τοῦ διαφανοῦς τετριμμένου, καὶ κηροῦ,

21. *Quae ſunt igitur, forte me interrogabis, illa commenta?* Audi ergo, ut habeas, qui convincas talia. Primum, Celſe cariſſime, illud eſt: Acu ignita partem cerae, quae infra ſignum eſt, ubi liquefecit; ſignum ipſum detraxit, lectoque libello, acus ope liquefactam iterum ceram, tum quae infra ſub lino eſt, tum eam, quae ſigillum ipſum continet, facile conglutinavit. Altera eſt ratio per illud, quod vocatur collyrium. Paratur hoc e pice Bruttia, & aſphalto, & ſpeculari lapide trito, cera-

a Πάνυ] Sic P. & *J.* Ed. Πάντῃ cett. b Βρυττίας] Ita ex *Fl.* dedi. Βηρυττίας male ceterae.

54. Σκευαστὸν δὲ τοῦτο] Σύνθεσις τοῦ λιγομένου θεραπιδίου. *V.*

34. Πάνυ] P. & Ed. *J.* *M. du S.*

47. Ἡ πρώτη μὲν ἐκείνη] Adſcripſerat Cl. *La Croze:* vid. nott. *Zacagnii* in Diſputat. Archelai p. 27. Sed non ſatis indicans ad quae verba haec pertineant, quod inquirere non poſſum, quia illo libro careo. Inquirant igitur, qui habent. *J. F. R.*

55. Ἐκ πίττης Βηρυττίας] Saltem debuerant editores facere Βηρυτίας, ut in verſione exhibuit quoque *Eraſmus.* Sed ex illa ipſa literae ταυ duplicatione odoror dubium nullum eſſe poſſe, quin Lucianus ſcripſerit Βρυττίας. Bruttia enim, non Berytia, pix celeberrima fuit apud veteres & ad varios uſus, ut apparet ex locis collectis ab τῷ πάνυ *Bocharto* in Chanaan cap. XXXIII. Inſulſe ad oram libri ſui retulit Cl. *Sponius poix Berittienne.* *J. G.*

Ibid. Βρυττίας] Auctor exponens quid ſit collyrium, σκεύασον δὲ τοῦτό ἐστιν, inquit, ἐκ πίττης βηρυττίας καὶ ἀσφαλτοῦ. Sagaciſſime vidit Cl. *Gronovius* pag. 1034. (Ed. *Graev.*) legendum ἐκ πίτης Βρυττίας· plane enim ita editio Florentina. *J. J.*

Βηρυττίας] (Βρυττίας legendum cum *Dioſcor.* vel Βρηττίας v. *Strab. Vorſt.*) Secuti ſumus ſcripturam Ed. *Fl.* qua confirmatur emendatio Cl. *Gronovii* & aliorum. In reliquis βηρυττίας legitur. V. *Leop.* IV. II. *Plut.* vit. 997. f. *Goltz.* in nummis M. Graeciae tab. 24. βρήττιοι. Et AG. VII. 414. & IV. *M. du S.*

56. Λίθου τοῦ διαφανοῦς] *Suidae* Φεγγίτης λίθος. Hic lapis inter deperdita numerandus, ſi talis fuerit, qualis ab *Ariſtoph. Scholiaſta* deſcribitur in Nub. II. Sc. I. Sed hallucinatur ibi Scholiaſtes, & ex ipſo *Ariſt.* ſatis patere videtur, *cryſtallum* fuiſſe, ita conformatum & expolitum, ut ſoli objectum materiam accenderet: quod nos hodie vitris noſtris convexis curioſitatis fere gratia praeſtamus. *Suidae* & Scholiaſtae in hoc loco hallucinationes non vacat nunc ulterius aperire. Fiet hoc commodius in editione *Suidae*, quam parat contubernalis meus vir eruditiſſimus *Lud. Kuſterus*, quocum meas hac de re rationes communicavi. V. tamen quae de lapide Bononienſi habet in ſua Chimia *Lemery.* Sed ad Lucianum redeo. Quid hic eſt λίθος διαφανὴς? Cryſtallum ne an ſilex pellucidus, aut margarita? Ego nihil decerno: ſed de eo judicium ſit penes vi-

ceraque & maſtiche. Fictum ex his omnibus collyrium, & igni calefactum, in ſignum, ſaliva prius madefactum, impoſuit, & typum expreſſit. Deinde collyrio celeriter ſiccato, ſolutas facile tabellas legit; tum cera impoſita idem ſigillum optime conveniens archetypo, tanquam gemma expreſſit. Tertiam aliam praeter has *rationem* audi. Calcem glutini, quo libros glutinant, injectam, & in miſſam cerae ſimilem redactam, mollem adhuc ſigillo imponebat: ablata deinde (nam ſiccatur ſtatim, & cornu, quin ferro fit ſolidior) ad exprimendum utebatur. Sunt vero alia etiam multa ad hoc ipſum excogitata, quorum mentionem facere omnium nihil opus eſt, ne inepti videamur; praeſertim cum tu in libris, quos contra magos ſcripſiſti, pulcherrimis pariter atque utiliſſimis, quique prudentes reddere lectores poſſunt, ſatis multa propoſueris, & multo his noſtris plura.

22. Oracula ergo fundebat, & reſponſa

καὶ μαστίχης· ἐκ δὲ τούτων ἁπάντων ἀναπλάσας τὸ κολλύριον, καὶ θερμήνας πυρὶ, σιάλῳ τὴ σφραγῖδα προχρίσας, ἐπετίθει, καὶ [c] ἀπέμαξε τὸ τύπον. εἶτα αὐτίκα ξηρᾷ ἐκείνου γενομένου, λύσας ῥᾳδίως, καὶ ἀναγνοὺς, ὑπιθεὶς τὸ κηρὸν, ἀνετύπου, ὥσπερ ἐκ λίθου τὰ αὐτῷ σφραγῖδα εὖ μάλα τῷ ἐρχετύπῳ ἐοικυῖαν. τρίτον ἄλλο πρὸς τούτοις ἄκουσον· [d] τιτάνου γὰρ ἐς κόλλαν ἐμβαλὼν, ᾗ κολλῶσι τὰ βιβλία, καὶ κηρὸν ἐκ τούτου ποιήσας, ἔτι ὑγρὸν ὄντα ἐπετίθει τῇ σφραγῖδι, καὶ ἀφελὼν (αὐτίκα δὲ ξηρὸν γίγνεται, καὶ κέρατος, μᾶλλον δὲ σιδήρου παγιώτερον) [e] τούτῳ δὴ ἐχρῆτο πρὸς τὸ τύπον. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ πρὸς τοῦτο ὑπενοημένα, ὧν οὐκ ἀναγκαῖον μεμνῆσθαι ἁπάντων, ὡς μὴ ἀπειρόκαλοι εἶναι δοκοίημεν, καὶ μάλιστα σοῦ, ἐν οἷς τ' μάγων συνέγραψας, καλλίστοις τε ἅμα, καὶ ὠφελιμωτάτοις συγγράμμασι, καὶ δυναμένοις σωφρονίζειν τὰς ἐντυγχάνοντας, ἱκανὰ πρὸς θεμένους, καὶ πολλῷ τούτων πλείονα.

[f] Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ συνέ-

c Ἀπέμαξε] Ἀπεμάττετο marg. *AIW*. *d* Τιτάνου] Ita Edd. conſtanter habere notat *M. du S*. *e* Τούτῳ] Τοῦτο male Ex. *Fl*. Nihil vulgatam mutat P. *f* Ἔχρα] Sic P. Ἔρχη Edd. priores.

viros illos ſtrenuos, qui naturae arcanis impigre ſcrutandis operam optime collocant. V. *Leop.* (de lapide ſpeculari videndus *Aegineta.*) *M. du S.*

Λίθου τῆ διαφανοῦς] Apud *Ariſtophanem* vitrum vel cryſtallum intelligi, alia occaſione diximus, & ex ipſo inſpecto ſatis patebit unicuique; nam additur τὴ ὑάλου λύσις; at quis lapis hic intelligatur, parum refert; nam quovis lapide poſſis ad id uti, modo ſatis duro, & in pulverem tenuiſſimum redacto, ut calefactus non dehiſcat. In ſimulandis enim antiquis nummis, vel ſigno faciendo ex vitro, hodie terra Veneta utuntur, **Venetianiſchen tripel** vocata, cui figura imprimitur, ac vitrum igni liquefactum infunditur. *J. F. R.*

65. Τιτάνου] Attice hoc dictum. *M. du S.*

74. Κατὰ Μάγων] *Celſi libri contra magos.* *F. G.*

Κατὰ Μάγων] Periit hoc praeſtantiſſimum *Celſi* opus, quo praeſtigiatorum arcana patebant. Meminit hujus & *Origines* c. Celſ. p. 53. Cujus verba ad initium hujus libri exhibuimus. meminit in praefatione etiam *Dieg. Laërt.* librorum de magia & magis ab *Ariſtotele* & *Hermippo* ſcriptorum. *Suidas* etiam Antiſtheni librum cui ΜΑΓΙΚΟΝ titulus, tribuit; ſed de hoc Celſi opere tacent. *M. du S.*

Κατὰ Μάγων] *Gujeti* obſervatio tangit priſtinam verſionem, quae *de magorum artibus* habebat; quod verſio Cl. *Geſneri* jam ſponte correxit. *J. F. R.*

79. Ἔχρη οὖν, καὶ ἐθέσπιζε, πολλῇ τῇ σωίσει ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ εἰκὸς τῇ ἐπινοίᾳ προσάπτων] Vertunt: *Reddebat igitur oracula & vaticinabatur, non mediocri ad eam rem utens ingenio, arteque negotium reddens probabilius.* Ultima verba non reſpondent Graecis, in quibus pro τὸ εἰκὸς Mſ. τὸ εἰκαστικὸν, *ſagacitatem verosimilia dicendi jungens ſollertiae ingenii.* Εἰκαστικαὶ τέχναι Platoni in Sophiſta ſunt artes quae imitantur verum, & magna veriſimilitudine exprimunt. erat ingenio praeditus ſagaci Alexander in divinanda & deprehendenda veriſimilitudine, quae facultas aliis ingenii dotibus acceſſerat, apta in primis ad mimum illum decenter agendum. *J. G. G.*

Ἔχρα] P. In reliquis ἔχρη. *M. du S.*

συνέσῃ ἐνταῦθα χρώμενος, καὶ τὸ [a] εἰκαστικὸν τῇ ὀπτικῇ προσάπτων, τοῖς μὲν λοξὰ καὶ ἀμφίβολα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος, τοῖς δὲ καὶ πάνυ ἀσαφῆ. χρησμῳδικὸν γάρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἐδόκει. τοὺς δὲ ἀπέτρεπεν, ἢ προὔτρεπεν, ὡς ἄμεινον ἔδοξεν αὐτῷ εἰκάζοντι· τοῖς δὲ θεραπείας προὔλεγε καὶ ἀφαίτας, εἰδὼς (ὅπερ ἐν ἀρχῇ ἔφην) πολλὰ καὶ χρήσιμα φάρμακα. μάλιστα δὲ [b] εὐδοκίμουν παρ' αὐτῷ αἱ [c] κυτμίδες, ἀκόπτα τι ὄνομα πεπλασμένον, ἐκ λίπους [d] αἰγείου συντεθειμένον. τὰς μέντοι ἐλπίδας, καὶ προκοπὰς, καὶ πλήρων

dabat divina, multa hic prudentia usus, & probabilitatem adjungens commentis suis, qui perplexa quibusdam & ambigua responderet ad interrogationes, aliis vero plane obscura: etenim hoc etiam ad oracula pertinere ipsi videbatur: alios autem vel dehortatus est, vel impulit, prout melius esse conjiceret. Aliis curationes praecepit & victus rationem, qui, quod primum dicebam, multa etiam utilia medicamenta sciret. Maxime vero probabantur illi cytmides, fictum nomen unguenti ad lassitudinem & dolorem, ex caprino adipe confecti. Spes vero, & bonorum incrementa, &

a Εἰκαστικὸν] Ex G. P. L. Εἰκὸς Edd. b Εὐδοκίμουν] Sic F. J. H. B2. legere notat M. du S. Sed & Ald. ac P. ita habent. c Κυτμίδες] Κυτρόδες male P. Nihil mutabant Edd. d Αἰγείου] Ἀρκείου Edd. priores. Αἰγάου Codd. L. G. P. & marg. AIW.

80. Εἰκαστικὸν] G. P. L. Reliqui τὸ εἰκός. M. du S.

81. Λόξα & ἀμφίβολα] Vid. Orig. contra Celsum p. 73. Ed. Cantabrig. M. V. La Croze.

89. Εὐδοκίμουν] Addiderat Solanus legendum εὐδοκίμουν. Sed in hac diphtongo non semper opus esse augmento, nec in aliis, vid. supra ad I. Ver. Hist. c. 13. ad verbum τετάχαλο. Adde Cl. Jungerman. ibi citatum, qui praeter ea, quae ibi dedimus, etiam monet, εὐχόμην aeque dici atque ηὐχόμην. (Immo frequentius) & sic εὐχωλὴ Homer. Il. Γ. 296. & ubivis, ubi augmentum propter versum non potest dici abjectum. Idem ex Hesych. & Phil. adiatum vid. ap. Maittair. de Dialect. p. 276. B. Ideoque vulgatum etiam hic non movi. Etsi diveris de magis Atticum esse, quod tamen non semper opus esse in nostro observavi. J. F. R.

91. Ἐκ λίπους] Ait illud oraculum varia medicamenta praescripsisse aegrotis, inprimis, quod ficto nomine vocarit Cytmides, id vero remedium fuisse contra lassitudinem ἐκ λίπους ἀρκείου συντεθειμένον, fatue interpres: *ex adipe fuilla confectum*, cum sit *ex adipe ursina*. ἄρκτος ursus, ἀρκτεῖος, ursinus. sed in Mss. legitur αἰγείου *caprina* adipe, quod utrum magis probandum, non satis liquet. Nam & ursinus & caprinus adeps plurimis doloribus, cruciatibus & tumoribus prosunt, ut ex *Plinii* lib. XXVIII. aliisque medicis constat. Nec ἄκοτα sunt tantum remedia contra lassitudinem, quamvis proprie eo nomine illa significentur, sed & quae ad dolores corporum, & tumores scirrhosos, aliosque adhibentur, ut multis docet *Galenus* de medic. per genera lib. VII. cap. 11. ut & *Paullus Aegineta* lib. VII. 19. Et videre licet inferius, ubi Κυτμίδα, hoc est ἄκοτον oraculum seu impostor jussit adhibere πρὸς ὀδύνην πλεύρου, *ad dolorem lateris*. J. G. G.

Ἐκ λίπους ἀρκείου] Benedictus *adipe fuillo*. Certe accuratior Erasmus *ursino adite*: etsi enim dicebatur ἄρκτος, tamen quam frequens in eo vocabulo fuerit omissio literae ταυ, ipse Lucianus in Demonacte ostendit, a quo ait Κυνικὸν εἰ ἄρκτου δήπατι φιλοσοφοῦντα, οὐκ Ὀνῶκλον, ὥσπερ ὠνομάζετο, ἀλλ' Ἀρκεσίλαον appellandum. In Amoribus, placuit Luciano variare; quippe quum dixisset, λέοντες οὐκ ἐτιμαινον λέουσιν, ἀλλὰ ταῦροι ἀγελάρχαις βουσὶν ἐτέθραπτο, καὶ κριὸς ὅλῃ τῇ ποίμνῃ ἄρχειν πλησιόστροφος. τί δὲ, ὃ συῶν μὲν εὐπαθέστατοι καπροὶ, in sequentibus reddit, οὐκ ἐρῶσιν ἀλλήλων λέοντες οὐδ' ἄρκτοι, καὶ σύες. J. G.

Ibid. Αἰγείου] Quia Codices quatuor hanc lectionem exhibent, & *Solanus* vulgatam quoque deleverat, non dubitavi eam recipere. Verum quia & vulgatum ἀρκείου, quod idem est atque ἀρκτείου, sanum sensum exhibet, caligat id qui voluerit, quique ursinum adipem ideo potius locum habere crediderit, quod rarior ille caprino, adeoque homini miracula crepanti magis conveniat, quo considerato & ego vulgatam praeferrem. J. F. R.

94. Ἔσται πάντα] His Luciani verbis utitur Rev. J. *Elsner*. ad probandam phrasin *Evang. Marc.* XI. 24. ubi καὶ ἔσται ὑμῖν vertit: & *dabitur vobis*, *impetrabitis*. Recte quidem; verum non omnino haec Luciani sunt eadem; sed tantum, haec *evenient*, *fiat*. veluti & infra *Icarom.* c. 22. pr. Ἔσται πάντα, ἢν σὺ ἐγὼ. *Fiant omnia* (scil. quae jussisti) *dicebam ego*. Nec tamen longe abit ab illa phrasi Novi foederis, dum dativus accesserit, ut in illo *Polyb.* I. c. 45. τὰς κατὰ κοινὴν ἐσομένας χάριτας αὐτοῖς, quod idem *Elsner* ibid. adfert. J. F. R.

Ibid. Ἐγὼ] Apollo hoc promittit, qui quasi loquens inducitur, non Alexander; & ideo mox pergit: *Si Alexander vates meus me rogabit.* J. F. R.

98. Δραχμὴν] In reliquis Amphilochum fere imitatus, sed longe praetergressus, & in oraculorum pretio,

& hereditatum succeſſiones in futurum ſemper rejiciebat, adjiciens, *fient omnia, ſi voluero ego, ſique Alexander Propheta meus rogaverit, & vota pro vobis fecerit.*

23. Conſtituta autem erat etiam merces unicuique reſponſo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum putes, amice, aut minutum fuiſſe hunc reditum; ad ſeptuaginta vel octuaginta millia quotannis congeſſit, dena vel quindena reſponſa hominibus prae inexplebili cupiditate ſibi reddi petentibus. Quae autem acceperat, iis non ſolus uſus eſt, neque in theſauros repoſuit: ſed cum

ἀλλὰ δοχὰς εἰσαῦθις ἀεὶ ἀνεβάλλετο, προστιθεὶς ὅτι ἔσται πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγὼ, καὶ Ἀλέξανδρος ὁ προφήτης μου δεηθῇ, καὶ εὔξηται ὑπὲρ ὑμῶν.

Ἐτέταχτο δὲ καὶ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν [e] δὲ [f] οἰηθῇς, ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γενήσεσθαι τὸν πόρον τοῦτον, ἀλλ' [g] εἰς ἑπτὰ [h] ἢ ὀκτὼ μυριάδας ἑκάστου ἔτους ἤθροιζεν, [i] ἀνὰ δέκα καὶ πεντεκαίδεκα χρησμοὺς τῶν ἀνθρώπων [k] ἐπὶ ἀπληστίας ἀναδιδόντων. λαμβάνων δὲ, οὐκ αὐτὸς ἐχρῆτο μόνος, οὐδ' εἰς πλοῦτον ἀπεθησαύριζεν, ἀλλὰ πολλοὺς

e Δὶ] Illud δὲ inſerui ex marg. *A1*. Deerat enim in Edd. *f* Οἰηθῇς] Sic reſtituit *Solan.* ex L. Eandem correctionem habet & margo *A1W*. Itaque firmatur conjectura *Jenſii* & *Vorſtii*; Οἰηθεὶς enim Edd. antea male. *g* Εἰς ἑπτὰ] Ἢ ἑπτὰ *J.* Εἰς recte ceterae. *h* Ἢ ὀκτὼ] Ita repoſui ex marg. *A1W*. pro vulgato Editionum καὶ ὀκτὼ. *i* Ἀνὰ] Ἄμα L. Nil mutant Edd. vett. *k* Ὑπὸ] Ἀπὸ *J.* ſola.

tio, quae ſumma rei erat, antecellere ſeſe voluit homo calidiſſimus. Drachmam ergo duobus Amphilochi obolis addidit, additamentum ipſa priore ſumma majus. *M. du S.*

Ibid. Δύ' ὀβολώ.] Vid. ſupra c. 19. δύ' ὀβολοὺς plurali numero dicit; ſed ut poſteriores Graeci duali rarius uſi ſunt. ita antiquiores plurali quoque interdum cum duali promiſcue ſunt uſi. Sic noſter *Somn.* §. 6. Δύο γυναῖκες λαβόμβαι ταῦν χεροῖν. Ubi poſt δύο plurale habet, ut millies alibi, *manus* vero in duali collocat, quod quidem uſitatius in membris quae natura bina ſunt, ut oculi, aures, manus, pedes, nec tamen perpetuum: mox enim ibid. rurſum ait τὼ θεῖω ἀμφοτέρω, at contra paullo ſupra, δύο ὀφθαλμοὺς. Sic *Homer.* dualem & pluralem conjungit admodum frequenter, ut Il. I. 197. Χαίρετον ἦ φίλοι ἄνδρες ἰκάνετον &c. Exempla ex Luciano antiquioribus ſimilia plena manu congeſſit Frater optimus G. O. *Reitzius*, in Belg. Graeciſſ. p. 50—52. Addo, quod rarius, ſi verum eſt, dualem pro plurali in *Homer.* Il. I. verſ. 182. ab Scholiaſte notatum in Edit. *Hervag.* p. 161. Ἔνιοι ait, δὲ λέγουσι συμπροσθυκῆναι τὸ Φοίνικα. καὶ ὅδε εἶναι τεκμήριον τὸ ὦδε τῇ Ποιητῇ ἀριθμόν. πολλάκις δὲ τὸ ἐπὶ πλείοσιν αὐτὸν τετάχθαι· ὡς τὸ ἐπὶ τῇ μὴ νύτοι ἐ χραισμῶσιν ὅσοι θεοὶ ἶσ' ἐν ὀλύμπῳ ἄσσον ἴοντε, καὶ ὡς ἐπὶ, τὼ κούρω κριθέντι δύο τὸ πεντήκοντα. Verum eosdem illos graviter errare, qui hoc ἴοντ' quod eſt ex Il. A. 567. pro duali accipiunt, cum ſit pro dativo ἴοντι poſitum, recte pluribus demonſtrat Clar. *S. Clarke* ad eum verſum. Interim in altero exemplo non dixerim plane falſam eſſe Scholiaſtae obſervationem, de qua *Clarkius* tacet; etſi rurſus ei adſentior verſum illum Il. I. 182. Τὼ δὲ βάτην ad *Ajacem* & *Ulyſſem* ſolos referenti cum *Schol. Victorian.* Nam exemplum illud Scholiaſtae quod ex Odyſſ. Θ. 48. eſt petitum, ubi Κούρω δὲ κριθέντε δύω τε πεντηκοντα βητὸν. *Juvenes vero electi duo & quinquaginta Ibant*, manifeſtum dualem nominis & verbi habet, numero 52. virorum adjunctum: ita tamen adjunctum, ut divelli, & ad numerum *duo* ſine πεντήκοντα ſpectatum, trahi queat: quaſi bimembris eſſet oratio, *illi duo ibant*, & *quinquaginta*, intellecto altero plurali, *ibant*. Veluti Latinis non infrequens, *illi multa, tu nihil dicebas*, ubi pluralis *dicebant* omittitur; etſi diſcretio ibi major, tamen ad illuſtrationem facit. Nec enim ita indifferenter dual. & plur. permutari poſſe arbitror, ut perinde ſit; nam omnis quidem dualis eſt pluralis, at non inverſe. Si cui autem certius conſtet, dualem nihil aliud eſſe quam antiquam dialectum Atticam, ſeu variantem pluralis numeri terminationem, ut frater modo laudatus cum aliis exiſtimat; velim apertiora teſtimonia producantur; nam & illud *Homeri* Il. Δ. 452. — Χειμάρροι ποταμοὶ, κατ' ὄρεσφι ῥέοντες — συμβάλλετον de duobus fluviis recte intelligitur. *J. F. R.*

99. Οἰηθῇς] Οἰηθείης. *F. G.*

Οἰηθῇς] Quaeſtum, quem Alexander Impoſtor reddendis oraculis fecit, exponens Noſter, ait, Ἐτέταχτο δὲ τὸ μισθὸς ἐφ' ἑκάστῳ χρησμῷ, δραχμὴ καὶ δύ' ὀβολώ. μὴ μικρὸν οἰηθεὶς ὦ ἑταῖρε, μηδ' ὀλίγον γεγενῆσθαι τὸν πόρον τοῦτον. *Conſtitutum autem erat & pretium pro unoquoque oraculo, drachma cum duobus obolis. Ne parvum iſtud cenſeas, mi ſodalis, pretium, neque quaeſtum hunc fuiſſe exiguum*, &c. quem alium haec verba ſenſum patiantur, non video. Emendandum itaque οἰηθῇς. *J. J.*

Οἰηθῇς] L. In reliquis prave οἰηθεὶς. *M. du S.*

3. Ἀνὰ] L. ἅμα, quod ut non ſpernendum, ita minus elegans exiſtimo. *M. du S.*

28. Ἀνα-

λεὺς ἤδη [a] περὶ αὐτὸν ἔχων συνεργοὺς, καὶ ὑπηρέτας, καὶ ψευθῆνας, καὶ χρησμοποιοὺς, καὶ χρησμοφύλακας, καὶ ὑπογραφέας, καὶ ὀπισφραγιστὰς, καὶ ἐξηγητὰς, ἅπασιν ἔνεμεν ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν.

multos jam circa se haberet administros, & operarios, & exploratores, & scriptores oraculorum pariter ac custodes, & exceptores, & obsignatores, & conjectores, illis omnibus suam cuique partem pro dignitate tribuit.

Ἤδη δέ τινας καὶ ὅπι τ' ἀλλοδαπὴν ἐξέπεμπε, φήμας ἐμποιήσοντας τοῖς ἔθνεσιν ὑπὲρ τῦ μαντείυ, καὶ διηγησομένους, ὡς προείποι, καὶ ἀνεύροι δραπέτας, καὶ κλέπτας, καὶ ληστὰς ἐξελέγξοι, καὶ θησαυρὺς ἀνορύξαι ὑποδείξοι, καὶ νοσῦντας ἰάσαιτο, ἐνίυς δὲ καὶ ἤδη τεθνεώτας ἀναστήσειε. δρόμῳ δὴ καὶ ὠθισμὸς ἀπανταχόθεν ἐγίγνετο, καὶ θυσίαι, καὶ ἀναθήματα, καὶ διπλάσια τῷ προφήτῃ καὶ μαθητῇ τῦ θεῦ. καὶ γὰρ αὖ καὶ ἔτος ἐξέπεσεν ὁ χρησμὸς,

24. Jam vero in peregrinas etiam regiones quosdam emiserat, qui famam apud gentes excitarent de oraculo, ac narrarent, ut praedicat, & inveniat fugitivos, ac fures & latrones convincat, & effodiendos thesauros praebeat, sanetque aegrotos, ut aliquot jam mortuos resuscitaverit. Concursus igitur & urgentium se undique turba orta est: Hinc sacrificia, & donaria, & duplex Prophetae discipuloque Dei merces. Nam haec etiam sors exierat:

Τιέμεναι κέλομαι τ' ἐμὸν θεράποντα προφήτιν.
Οὐ γάρ μοι κλεάνων μέλει ἄγαν, ἀλλ' ἐπόπτευ.

Vatem ornare meum jubeo vos atque ministrum:
Divitias nec enim curo, sed curo Prophetam.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη πολλοὶ τ' νῶν ἐχόντων, ὥσπερ καὶ ἐκ μέθης βαθείας [b] ἀναφέροντες, συνίσταντο ἐπ' αὐτὸν, καὶ μάλιθ' ὅσοι Ἐπικύρυ ἑταῖροι ἦσαν, καὶ ἐν ταῖς πόλεσιν ἐπεφώραλο ἠρέμα ἡ πᾶσα μαγγανεία, καὶ συσκευὴ τῷ δράματι, ἐκφέρει φοβητρόν τι ἐπ' αὐτὺς, λέγων, ἀθέων ἐμπεπλῆσθαι καὶ Χριστιανῶν τ' Πόντον, οἳ δὴ καὶ αὐτῷ τολμῶσι τὰ κάκιστα

25. Cum multi jam prudentes viri, quasi ex profunda se ebrietate recipientes, contra ipsum consisterent, in primis quotquot Epicuri sodales essent, & in urbibus deprehensae paullatim essent omnes illius praestigiae, ac totus fabulae apparatus, terriculamentum quoddam contra illos expedit, dicens Atheis plenum esse & Christianis Pontum, qui audeant pessima de se maledicta spar-

[a] Περὶ αὐτὸν] Sic cum *J.* etiam habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & aliae, ut *H. Ald.* &c. Et περὶ rectum est, licet ὡδὶ forte quaesiverit; vel potius αὐτὸν maluerit, quod non improbavi. [b] Ἀναφέροντες] Ἀνανήφοντες corrigit *Solanus*, vid. nott.

28. Ἀνανήφοντες] Servari poterat vulgata ἀναφέροντες. V. *Suid* in ἀνίφερον; sed si codicum copia suppeteret, non dubito, quin ἀνανήφοντες scriptum sit in optimis; ut Ἔνυπ. c. 7. Ἑρμ. c. 84. qui posterior locus huic per omnia similis. Adde Ὄρχ. c. 84. *M. du S.*

Ἀναφέροντες] Nihil hic sine Codicum auctoritate muto; etsi ἀνανήφοντες aptissimum foret, quod *Solanus* in textum recipere cogitarat, sine auctoritate. Nam praeter *Suid.* etiam me monet locus *Long. Past.* III. p. 124. Εἶτα ἀνανήχων ἐθάῤῥει. *Dein se colligens animum recipiebat.* Recte enim & ebrii *ad se redire* dicuntur postquam crapulam edormiere; & iidem dicuntur *absentes*, ut est in proverbio: *absentem laedit, qui cum ebrio litigat.* Ideoque vulgatam studiose potius conservandam quam corrigendam arbitror, eamque pluribus testimoniis firmarem, si per festinantes operas liceret. *J. F. R.*

33. Χριστιανῶν] Notandus probe hic locus, non ideo tantum quod creviſſe jam numerum Christianorum in his oris hinc patet; sed ideo potissimum, ut ex ore ipso adversariorum pateat, dedisse operam Christianos gnaviter, ne sibi aliisve imponi per praestigiatores paterentur, quod ideo observandum imprimis est, quia faciles alioquin & simplices homines plerumque & erant & habebantur. *M. du S.*

39. Μολυβδίνας] In omnibus legitur μολυβδυίνας, quod

spargere, quos lapidibus jussit abigi, si propitium habere vellent Deum. De Epicuro tale reddidit oraculum. Interrogante quodam, *Quid agat apud inferos Epicurus? Plumbeis*, inquit, *pedicis vinctus desidet in coeno.* Deinde miraris, si ad magnam *gloriam* elatum est oraculum, cum videas interrogationes accedentium prudentes *adeo* atque eruditas? Universim implacabile ipsi & infinitum bellum erat contra Epicurum. nec profecto injuria. Contra quem enim justius pugnaret homo praestigiator, & portentosarum fraudum amans, veritatis autem inimicissimus, quam contra Epicurum, hominem, qui naturam rerum perspexisset, solusque verum in illis vidisset? Nam Platonici, Stoici, Pythagorei amici, profunda cum illis pax. Sed Epicurus ille molliri nescius; sic enim ipsum appellabat, inimicissimus, qui juste omnia ista pro risu & ludibrio sibi haberet. Propter ea etiam Amastrin oderat maxime urbium Ponticarum, quod sciebat, Lepidum, & alios illi similes plures, in ea urbe esse: nec unquam Amastriano cuiquam oraculum reddidit. Cum vero ausus etiam esset fratri Senatorii viri respondere, ridicule discessit, cum nec ipse posset responsum fingere cal-

35 κιστα βλασφημεῖν, ὡς ἐκέλευε λίθοις ἐλαύνειν, εἴγε ἐθέλουσιν ἵλεω ἔχειν τ̀ θεόν. ϖεὶ δὲ Ἐπικούρου, ϗ τοιοῦτόν τινα χρησμὸν ἀπεφθέγξατο. ἐρομένου γάρ τινος τί ϖράττει ἐν ᾅδου ὁ Ἐπίκουρος; [c] μολυβδαίνας, ἔφη, 40 ἔχων ϖέδας, ἐν βορβόρῳ κάθηται. εἶτα θαυμάζεις εἰ ὅπι μέγα ἤρθη τὸ χρηστήριον, ὁρῶν τὰς ἐρωτήσεις τ̀ ϖροσιόντων συνετὰς, ϗ ϖεπαιδευμένας; ὅλως δὲ, ἄσπονδος ϗ ἀκήρυκτος αὐτῷ ὁ ϖόλεμος ϖρὸς Ἐπίκουρον ἦν, μάλα εἰκότως. τίνι γὰρ ἄλλῳ δικαιότερον ϖροσεπολέμει γόης ἄνθρωπος, ϗ τερατείᾳ φίλος, ἀληθείᾳ δὲ ἔχθιστος, ἢ Ἐπικούρῳ, ἀνδρὶ τ̀ φύσιν τ̀ ϖραγμάτων καθεωρακότι, ϗ μόνῳ τ̀ ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι; οἱ μὲν γὰρ ἀμφὶ τ̀ Πλάτωνα, ϗ Χρύσιππον, ϗ Πυθαγόραν φίλοι, ϗ εἰρήνη βαθεῖα ϖρὸς ἐκείνους ἦν. ὁ δὲ ἀτεγκτος Ἐπίκουρος (ὅτω γὰρ αὐτὸν ὠνόμαζεν) ἔχθιστος, δικαίως ϖάντα ταῦτα ἐν γέλωτι ϗ ϖαιδιᾷ τιθέμενος. διὸ ϗ τ̀ Ἀμαστριν ἐμίσει μάλιστα τ̀ Ποντικῶν ϖόλεων, ὅτι ἠπίστατο, τοὺς ϖερὶ Λέπιδον ϗ ἄλλους ὁμοίους αὐτοῖς, ϖολλοὺς ἐνόντας ἐν τῇ ϖόλει· οὐδὲ ἐχρησμῴδησε ϖώποτε Ἀμαστριανῷ ἀνδρί. ὁπότε δὲ ϗ ἐτόλμησεν ἀδελφῷ συγκλητικῷ χρησμῳδῆσαι, [d] καταγελάστως ἀπήλλαξεν, οὐχ εὑρὼν ὅτ' αὐτὸς ϖλάσαι χρησμὸν δεξιὸν, ὅτε

c Μολυβδαίνας] Μολυβδίνας vult *M. du S.* & marg. *Ait W.* Μολυβδαίνας Edd. *Parisina* etiam majore litera, quasi nomen proprium esset. d Καταγελάστως] Καταγέλαστος P. Nil mut. Edd. vett.

52. Ἀτεγκτος] Ὁ μήτε δάκρυσι μήτε ἱδρῶσιν ἀβρόχους (ἴσως διάβροχος) *G.*

quod ferri cum non possit, mutandum censuimus. *M. du S.*

Μολυβδαίνας] Ut hic μολυβδαίνας, ita etiam infra in *Lexiph.* c. 5. eod. modo Edd. habent. Μολυβδίνας legendum notarat *Solanus*, sine auctoritate; utitur quippe *Hom.* Il. Ω. 80. Ἡ δὲ, μολυβδαίνη ἰκέλη ἐς βυσσὸν ὄρουσεν. Quod Scholiast. interpretatur μολυβδίνη, ἑρμιᾷ. At substantive ponitur apud *Homerum*. Revera tamen adjectivum esse, patet ex aliis significationibus, ut cum pro plumbeis vasis sive ollis usurpatur, quod ex *Athen.* docet *Stephanus*. Et an non adjective usurpat noster infra, l. c? Quidquid sit, etsi μολυβδίνας hic usitatius esset, ego nihil mutare ausim. *F. F. R.*

49. Καὶ μόνῳ τὴν ἐν αὐτοῖς ἀλήθειαν εἰδότι] Petronius: *Ipse pater veri, doctus Epicurus in hortis.* Plura testimonia congessi ad *Laërtii* Epicurum. *AE. M.*

52. Ἀτεγκτος] Sic rursus infra utitur *Dial. Meretr.* XII. *M. du S.*

57. Τοὺς ϖερὶ Λέπιδον] Non debuit verti eos, qui cum Lepido erant, sed ut mutavimus, Lepidum ipsum. Nota est Phrasis. Sed quis ille Lepidus? Romanusne magistratus, an Philosophus; aut privatus sed doctus tamen? De eodem c. 43. *M. du S.*

ὅτε τ' ποιῆσαι πρὸς χρηὸν αὐτῷ δυνησόμενον. μεμφομένῳ γὰρ αὐτῷ τομάχιν ὀδύνην, προτάξαι βουλόμενος ὕειον πόδα μὴ μαλάχης ἐσκευασμένον ἐδίειν, ὅτως ἔφη,

Μάλβακα χοιρείων ἱερῇ κυμίνευε σιπύδνῳ.

Πολλάκις [a] μὲν, ὡς προεῖπον, ἔδειξε τ' δράκοντα τοῖς δεομένοις, οὐχ ὅλον, ἀλλὰ τ' οὐρὰν μάλιστα· καὶ τὸ ἄλλο σῶμα προβεβληκὼς, τὴν κεφαλὴν δὲ ἐν [b] κόλπῳ ἀθέατον φυλάττων. ἐθελήσας δὲ καὶ μειζόνως ἐκπλῆξαι τὸ πλῆθος, ὑπέσχετο καὶ λαλοῦντα παρέξειν τ' θεὸν αὐτὸν, ἄνευ ἐμφύτου [c] χρησμῳδοῦντα. εἶτα ὑ χαλεπῶς γε φάνων ἑτηρίας συνάψας, καὶ ἅμα τ' κεφαλῆς ἐκείνης τ' μεμηχανημένης πρὸς ὁμοιότατα διείρας, ἄλλου τινὸς ἔξωθεν ἐμβοῶντος, ἀπεκρίνετο πρὸς τὰς ἐρωτήσεις τ' φωνῆς ἅμα

lidum, nec inveniret, qui in tempore illud facere ſibi poſſet. Querenti enim illi ventriculi dolores, cum comedendum imperare vellet ſuillum pedem, cum malva paratum, ſic dixit,

Malvaca porcinae ſacrato vaſe cumina.

26. Saepe quidem, ut dixi antea, oſtendit draconem rogantibus, non totum, ſed caudam maxime & reliquum corpus protendens, caput autem in ſinu, ubi videri non poſſet, occultans. Cum vero magis percellere multitudinem vellet, promiſit ſe loquentem etiam Deum illis praeſtiturum, oracula reddentem ſine vatis excipientis miniſterio. Commiſſis deinde non difficulter gruum arteriis, & per caput illud, ad ſimilitudinem humani fabricatum, transmiſſis, alio quodam extra inclamante, ad interrogata reſpondit, voce per linteum illum

a Μὲν] Μεν ἓν marg. *AIW.* b Κόλπου] Κόλπον marg. *AIW.* c Χρησμῳδοῦντα] Nihil hic, neque bis cap. praeced. in hoc verbo variare Edd. vett. notarat *M. du S.*

67. Μάλβακα] Ῥωμαῖοι μάλβαν τὴν μαλάχην καλοῦσι. *G.*

78. Διείρας] Διείρων, ἐπιβάλλων. *G.*

67. Μάλβακα] A malva Latino μάλβα, μαλβακὶς, μάλβαξ. *AE.M.*

Μάλβακα] Ne quis temere damnet verſiculum Latinum, quem licet abſurdum, ſic ſatis putamus ob id ipſum reſpondere Graeco, qui nempe ab ipſo auctore ut ridiculus & nullius ſenſus proponitur. Μάλβαξ forte eſt ex Latino, *Malvaceus caulis*, ut *pes betaceus* &c. Χοίρεια intellige κρέα, ut σκυλάκεια & id genus alia: κυμινεύειν fictum verbum, cui reſpondet *cuminare* h. e. cumino adſpergere vel condire: σίπυδνον fictum puto ex σιπύη, quae arcam aut vas quodcumque farinae adſervandae notat apud Ariſtophanem. Licuit oraculo in κυμινεύε alteram corripere; nec nobis vitio vertetur ipſius *malvaca* media correpta retinere. Sequuntur, & jam adfuere, plura id genus oracula, in quibus, ſi fidem interpretis praeſtare debemus, non, quid recta ratio poſtulet, vel poëſis, videndum eſt, ſed quid Graecis reſpondeat. Itaque poſuimus interdum verſiculos multum deteriores his, quos dederat *Eraſmus*, ſed melius nos hac quidem parte functos officio putamus. *J.M.G.*

Μάλβακα] *Menagii* notam plane iisdem verbis in *F. Gujeti* Mſſ. invenio. *J.F.R.*

72. Μειζόνως] Confer ſupra c. 8. f. *M. du S.*

75. Γερανων] Simili artificio callidus Anglus, quem ipſi vidimus, *Thomas Irſonus*, caput ligneum loquax concinnarat, quo, ut ipſe narrabat, tota Caroli II. aula, & Rex ipſe viſo obſtupuit. Immurmurabat ſpectatorum aliquis ori iſtius capitis hianti verba, quae in buccam venerant, quacumque libitum erat lingua; quo facto mox reſponſum eadem lingua & ad rem accommodatiſſimum ex ligneo capite reddebatur. Percrebuerat jam per totam urbem monſtri fama. Frequentes ad tantae rei miraculum, data pecunia quisque, advolant. Nec dubium quin brevi de rebus arcanis futurisque tam doctum caput conſulendum fuerit (quidni enim lignum loquax & futura & arcana pandere valeat?) Cum ſubito adoleſcens ex nobilium famulitio, qui tum ſpectabant, in proxime adjacens cubiculum irrepens hominem os tubo admoventem, & clamantem conſpicit; neque ullis muneribus & promiſſis deterreri poterat, quin tantum arcanum divulgaret. Innotuit itaque fraus, & patuit ſacerdotem pontificium, multarum linguarum hominem capiti oracula, auditis per tubum e conclavi proximo quaeſtionibus, dictaſſe, & revera inſpiraſſe. Rem totam *Irſonus* ipſe ante aliquot annos viro nobili, me audiente, narrabat. *M. du S.*

76. Ἀρτηρίας] Intellige *aſperas arterias*, i. e. guttura, fiſtulas cartilaginoſas reſpirationi inſervientes. Sic enim uſitata vox Medicis. Vid. *Foëſ.* Oecon. Hippocr. voc. Ἀρτηρίη. *J.F.R.*

78. Διείρας] Conf. infra *Toxar.* c. 33. *M. du S.*

84. Ὁ γοῦν Σύρῳ δοθεὶς ὑπὲρ τ' ἐς Ἀρμηνίαν εἰσόδου]

lum Aesculapium accidente. Vocabantur oracula ista vocalia, nec reddebantur omnibus, neque pro lubitu, sed vestitis magnifice, & locupletibus, & magna munera offerentibus.

ὀτῶ ὀθονίνῳ ἐκείνῳ Ἀσκληπιῶ προσπιπτούσης. ἐκαλοῦντο δὲ οἱ χρησμοὶ οὗτοι αὐτόφωνοι, καὶ ὃ πᾶσιν ἐδίδοτο, οὐδὲ ἀνέδην, ἀλλὰ τοῖς εὐπαρύφοις, καὶ πλουσίοις, καὶ μεγαλοδώροις.

27. Itaque illud Severiano datum, de suo in Armeniam introitu, e vocalium numero ipsum quoque fuit. Adhortans illum ad impressionem *faciendam*, sic dixerat:

Parthosque Armeniosque hasta domiture furenti,
Urbem ad Romanam Tiberisque fluenta redibis,
Perpetua radiis lauro tua tempora vinctus.

Ὁ γοῦν [d] Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς ἐς Ἀρμενίαν εἰσόδου, τῶν αὐτοφώνων καὶ αὐτὸς ἦν. προτρέπων γοῦν αὐτὸν ὅπλῳ τὴν εἰσβολὴν, ὧδε ἔφη·

Πάρθους Ἀρμενίους τε θοῷ ὑπὸ δουρὶ δαμάσας,
Νοστήσεις Ῥώμην, καὶ Θύμβριδος ἀγλαὸν ὕδωρ,
Στέμμα φέρων κροτάφοισι μεμιγμένον ἀκτίνεσσιν.

Deinde cum persuadere sibi passus stolidus ille Gallus, irruptionem feciſſet, sed male

Εἶτ' ἐπειδὴ πειθοῖ ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς, εἰσέβαλε, καὶ ἀπήλλαξεν, αὐτῇ στρα-

[d] Σευηριανῷ] Sic jam Edd. *J. Ald. H. P. S.* &c. Cum ante in *Quom. Hist.* c. 21. Σεβηριανῷ vel Σεβεριανῷ haberent.

δου] Num de *Severiano* intelligendum illo, qui ab Hadriano nonagenarius cæsus fuit, de quo *Dio* in Hadriano? non puto. Nam sub Trajano floruit, ante ejus impostoris tempora, & hic paulo post Gallus, Κελτὸς dicitur, & mortuus est, ut videtur, in ea expeditione, ut videtur innuere paucis lineis inferius; ἐπειδὴ πειθοῖ ὁ ἠλίθιος ἐκεῖνος Κελτὸς εἰσέβαλλε, καὶ ἀπήλλαξεν αὐτῇ στρατιᾷ ὑπὸ τῶ Ὀθρυάδου καλουμένου. Nam hæ voces, ἀπήλλαξεν, καλουμένου, non mihi videntur aliter posse intelligi, quam de ejus clade & morte; hanc autem expeditionem nullus, quod sciam, antiquorum memoravit, nisi forte aliquid mussitavit de ea *Capitolinus* in Vero, & *Dio* in Marco, qui, ut puto, de eo negotio pluribus tractaverat, quæ suppressit *Xiphilinus*, & de hac expeditione intelligenda sunt hæc *Capitolini* verba de *Vero* Imperatore: *nam cum interfecto legato, casis legionibus, Syriis defectionem cogitantibus oriens vastaretur, ille in Apulia venabatur, & apud Corinthum & Athenas inter symphonias & cantica navigabat — duces autem confecerunt Parthicum bellum Statius Priscus & Avidius Cassius & Martius Verus* [per] *quadriennium. Ita ut Babylonem & Mediam pervenirent, & Armeniam vindicarent.* Tempus concordat, & Armenia vindicata, eam fuisse Romanis ablatam antea innuit. Ex hoc igitur Luciani loco illustratur *Capitolinus*, & nomen legati adjiciendum, qui fuit *Severianus Celta*, & nomen ducis Persarum *Othryades*, quod tamen Græcum sonat: & non dubito aliter apud Persas expressum fuisse; sed mos fuit Græcorum omnia barbara nomina ad suum sonum accommodare. *J. P. a G.*

Ὁ γοῦν Σευηριανῷ δοθεὶς ὑπὲρ τῆς εἰς Ἀρμενίαν εἰσόδου] Hæc melius illustrantur ex tractatu, quomodo scribenda sit historia, ubi memorantur *Severianus* & *Priscus*. *M. V. la Croze.*

Ibid. Σευηριανῷ] Aliter scribitur hoc nomen in Συγγρ. c. 21. &c. Sed variationis ratio doctis satis nota. quia scilicet *v.* consonantem litteram ignorant Graeci, saepe per Y. exprimunt. Saepius per B; eandem non raro etiam per diphtongum ου. Eundem autem virum esse, cujus nomen tam varie scribitur, res ipsa clamat. Vide tamen, quae hac de re vir eruditissimus *Palmerius* affert. Sed in ea nota nolim a tanto viro maculam inustam *Xiphilino*, quasi quae apud *Dionem* legerat, data opera suppressisset: sic enim ipse sui vindex *Xiphilinus* in Antonino Pio, ὃ σώζεται δὲ ὠδὲ τῶ μὲν Ἀντωνίου ἄρξαντος Μάρκου Βήρου τὰ πρῶτα τῆς ἰσοφαρισμένων ὅσα περὶ τὸν Λούκιον τὸν τοῦ Κομμώδου υἱὸν, ὃν ὁ Μάρκος γαμβρὸν ἐποιήσατο, ἔπραξεν ἔτος αὐτὸς, καὶ ὅσα ἔτος εἰς τὸν κατὰ Οὐολογαίσου πόλεμον ὑπὸ τῶ πενθεροῦ πεμφθεὶς ἔδρασε. Quem locum eo libentius hic descriptum voluimus, ne socordiae nostrae imputetur, si in multis, quae Luciani tempora spectant, & res in iis gestas, obscuri aliquid inveniatur. Nostrum enim divinare non est, ubi silent historiae. Observandum autem hinc imprimis est, initio jam imperii *M. Aurelii* clarum fuisse Alexandrum, cujus oraculum tanta de re consuleretur. Paullo post tamen innuere videtur, nondum tunc Romae inclaruisse oraculum c. 30. *M. du S.*

93. Ἀκτίνεσσιν] Consulendi hac de re curiosi nostrae aetatis nummorum scrutatores. Nec audiendi tamen qui asserunt divinitatis signum esse coronam radiatam. Id enim non ubique saltem obtinuisse, vel hic locus so-

[a] στρατιᾷ ὑπὸ τῷ Ὀθρυάδῃ καλλικοπεὶς, τοῦτον μὲν τὸ χρησμὸν ἐξαιρεῖ ἐκ τῶν ὑπομνημάτων, ἐντίθησι δ' ἄλλον ἀντ' αὐτοῦ·

Μὴ σύγ' ἐπ' Ἀρμενίοις ἐλάαν στρατὸν, ἢ γὰρ ἄμεινον,
Μή σοι θηλυχίτων τις ἀνὴρ τόξῳ ἄπο λυγρὸν
Πότμον ὀπιπροΐεὶς, σαύσῃ βιότοιο φάος τε.

Καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτο σοφώτατον ἐπενόησε, τοὺς μελαχρονίους χρησμοὺς ὅτι θεραπείᾳ τῶν κακῶς προτεθεσπισμένων, καὶ ἀποτελευγμένων. πολλάκις γὰρ τοῖς μὲν νοσοῦσι, πρὸ τοῦ τελευτῆς, ὑγίειαν ἐπηγγέλλετο, ἀποθανόντων δὲ, χρησμὸς ἄλλος ἕτοιμος ἦν παλινῳδῶν,

Μηκέτι δίζησθ' νόσοιο λυγρῆς ἐπαρωγήν·
Πότμος γὰρ προφανὴς, οὐδ' ἐκφυγέειν δυνατόν σοι.

Εἰδὼς δὲ τοὺς ἐν Κλάρῳ, καὶ Διδύμοις, καὶ [b] Μαλλῷ, καὶ αὐτοὺς εὐδοκιμοῦντας ὅτι τῇ ὁμοίᾳ μαντικῇ ταύτῃ, φίλους αὐτοὺς ἐποιεῖ-

ei (nam cum exercitu ſuo ab Othryade caeſus eſt) expeditio ceſſiſſet: hoc oraculum exemit e commentariis, poſuitque pro eo aliud:

Ducere in Armenios noli: nec enim bene cedet.
Ne tibi femineo vir amictu triſte per arcum
Immittens fatum perimat cum lumine vitam.

28. Nam illud quoque callidum fuit viri commentum, oracula poſt eventum facta, quibus emendarentur ea, quae male praedicta aberraverant. Saepe enim aegrotantibus ante mortem ſanitatem promiſerat: mortuis autem illis oraculum praeſto aliud fuit, quo prius retractaretur,

Auxilium triſti modo deſine quaerere morbo;
Nam fatum apparet, tibi nec vitare licebit.

29. Caeterum quod ſciret etiam Clarios, ac Didymaeos & Mallenſes celebrari ſimili vaticinandi arte, eos ſibi conciliavit, multis

[a] Στρατιᾷ] Ex correctione *Solani.* στρατιᾷ Edd. priores. [b] Μαλλῷ] Δήλῳ P. & marg. *AIW.* male.

ſolus evincet. *M. du S.*

96. Στρατιᾷ] Antea in omnibus legebatur στρατείᾳ corrupte, niſi quod *J.* στρατειᾷ habet. *M. du S.*

Ibid. Ὀθρυάδου] Idem eſt qui in Συγſρ. c. 18. 19. 21. & 31. Oſroës dicitur, quod a viro docto miror non eſſe animadverſum. Neque enim tantum virum morata eſſet nominum diverſitas, cum vel ii norint, qui hiſtorias Graecorum tantillum delibarunt, ſaepe hic variis modis nomina barbara Graeco habitu veſtiri, & ipſe hoc ipſo in loco obſervet. Osroës certe illic is dicitur, qui Severianum fudit, & in praelio occidit. c. 21. *M. du S.*

97. Ὑπομνημάτων] Mirum videri poſſit, auſum eſſe Alexandrum oracula ſua in commentarios referre; ſed & hoc dignitatem non exiguam, ab hujusmodi artifice dextro & ſubdole adminiſtratum Oraculo conciliabat, qui ſi quid contra quam in reſponſo ambiguo praedictum fuerat, cecidiſſe animadverteret, delebat illico, & perſpicuum jam, utpote re geſta, contrarium priori ſupponebat. *M. du S.*

2. Τόξου] Verus itaque hic demum Severiani exitus, ſi non meminiſti, cum *de Conſcribenda Hiſt.* librum legeres, perlege quaeſo iterum, ut quibus mendaciis illam potiſſimum hiſtoriae partem adulteraverint ſtulti & inficeti homines, videas. Θηλυχίτων autem quod attinet, Parthorum veſtes innuit Mediis & Perſicis ſimiles, quae molliores merito apud Graecos Romanosque habebantur. V. in Dial. *Phil. & Alex.* ſeu N. Δ. XIV. *M. du S.*

14. Κλάρῳ, καὶ Διδ.] De Clario ſatis notum, Apollinis ipſius oraculum fuiſſe; unde & patrem vocat *Aeſculapius Glyco* v. tamen ſi lubet, in Δικ. c. 1. & *Orig.* c. Celſ. VIII. p. 333. Ejusdem Apollinis & oraculum ſequens Didymaeum ſcilicet. V. Ἀσρ. c. 23. & Δίκ. c. 1. Idem autem oraculum innuit Lucianus, aut potius Alexander ipſe, in oraculo quod paullo poſt ſequitur, βραγχίδαι ἀδύτοισι πελάζετε &c. ſed occurrit difficultas. Si enim *Suidam* adeas, in v. βραγχίδαι, videbis Branchidas prodito Xerxi Apollinis templo recepiſſe ſe in Aſiam ſub ejus ditione victuros; deinde poſt aliquot ſecula ab Alexandro Magno ob veterem majorum perfidiam exciſos. V. & *Curtium* VII. 5. Qui fit ergo, inquies, ut hic *Branchidae* memorentur? In promptu reſponſum eſt: non defuere veteratores, qui illud oraculum extinctum reſuſcitarent, & in ſedes vacuas venirent, qui antiquo nomine *Branchidae* hic dicuntur. Sed *Strabonem* adi, qui l. XIV. p. 634. a Mileſiis denuo conditam refloruiſſe ait. Vid. & XI. p. 518. Vid. etiam *Orig.* c. Celſ. p. 55, 1. De eo ſic *Olearius.* V. Ol. ad *Philoſtr.* p. 140. „ Notum „ illud oraculum Mileſium; oraculum olim Branchi„ darum appellatum, poſtea Didymaei Apollinis, ut „ *Plinius* habet. c. 29. τὸ ἐν Διδύμοις ἱερὸν dicitur *Stra„ boni* l. XI. p. 518. & μαντεῖον Διδυμεὺς τὸ ἐν βραγ„ χίδαις

tis eorum, qui ad se venirent eo ablegandis, dicens:

Jam Claron ito mei vocem patris auditurus:

& rursus:

Branchiadon adytis accede, oracula & audi.

& iterum:

Ad Mallum, Amphilochique auditum oracula vade.

30. Haec quidem intra terminos, usque ad Ioniam, & Ciliciam, & Paphlagoniam, & Gallograeciam. Cum vero in Italiam usque percrebuisset oraculi fama, & in Romanorum urbem incidisset; nemo fuit, quin alius prae alio festinaret; alii quidem venientes ipsi; alii vero mittentes alios: & in primis potentissimi, maximaque dignitate in civitate praediti. Primus horum & caput quasi Rutilianus fuit, vir caetera bonus & honestus, & in multis magistratibus Roma-

το, πολλὰς τῶν προσιόντων πέμπων ἐπ' αὐτὰς, λέγων·

Ἐς Κλάρον ἴεσο νῦν, τέμεν πατρὸς ὡς ὄπ' ἀκούσῃ.

καὶ πάλιν·

Βραγχίδεων ἀδύτοισι πελάζεο, καὶ κλύε χρησμῶν.

καὶ αὖθις·

Ἐς Μαλλὸν χώρει, θεσπίσματά τ' Ἀμφιλόχοιο.

Ταῦτα μὲν ἐντὸς τῶν ὅρων μέχρι τῆς Ἰωνίας, καὶ Κιλικίας, καὶ Παφλαγονίας, καὶ Γαλατίας. ὡς δὲ καὶ εἰς τὴν Ἰταλίαν διεφοίτησε τὸ μαντεῖον τὸ κλέος, καὶ εἰς τὴν Ῥωμαίων πόλιν ἐνέπεσεν, οὐδεὶς ὅστις οὐκ ἄλλος πρὸ ἄλλου ἠπείγετο· οἱ μὲν αὐτοὶ ἰόντες, οἱ δὲ πέμποντες, καὶ μάλιστα οἱ δυνατώτατοι, καὶ μέγιστον ἀξίωμα ἐν τῇ πόλει ἔχοντες· ὧν πρῶτος καὶ κορυφαῖος ἐγένετο Ῥετιλλιανὸς, ἀνὴρ τἆλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς [c] πράξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασ-

[c] Πράξεσι] Restitutum ex G. P. L. & marg. *A1.* Τάξεσι Edd. priores.

„ χόδως. l. XIV. p. 634. Illud cum Colophonio oraculo etiam jungit Lucianus in *Pseudom.* & *Jamblich.* „ de myster. III. 13. ut & *Porphyrius* apud eundem, „ qui virgam tenentem, vel sedentem in axe, vel pedes aut limbum in aquam tingentem, vel ex aqua „ haurientem vaporem futura canere dicit προφήτιδα. „ Qui locus praeteritus *Bulengero*, &c. usque ad Licinii tempora hoc floruerit oportet, a quo illud „ consultum fuisse *Sozomenus* meminit; atque haec „ ea aetate sola erant clara oracula: obticuerat enim „ ferme Delphicus Apollo, V. c. 43. & *Plut.* 988. B. *M. du S.*

15. Μαλλῷ] Ibi oraculum erat Amphilochi temporibus illis clarum, ut hinc & ex loco *Xiph.* supra ad c. 19. allegato patet. *Paus.* in Att. 33. ἀψοδέστατον τοῦ ἐμοῦ vocat. Agnoscit hoc oraculum *Bulengerus* p. 46. AG. VII. Sed idem aliud ejusdem Amphilochi oraculum ponit in *Mello Ciliciae*; non satis diligenter, cum haud dubie de hoc intelligi *Paus.* debeat, quem ibi laudat. *M. du S.*

34. Ὧν πρῶτος ἐκεῖνος.] *Demosthenes* dixerit, ὧν μέσος, καὶ τελευταῖος, καὶ πρῶτος ἐστὶν ἅπασι, ut ait in Or. adv. Aristogit. p. 829. D. *J. F. R.*

35. Ῥουτιλλιανὸς] Dicit Rutilianum fuisse quidem virum egregium, sed superstitiosum. Ῥουτιλλιανὸς ἀνὴρ τἆλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. *Rutilianus vir alias quidem honestus & probus, tum compluribus in proeliis Romanorum spectatae virtutis*, sic interpres. sed Mss. ἐν πολλαῖς πράξεσι in multis rebus Romanorum, sive bello, sive domi gestis. *J. G. G.*

Ῥουτιλλιανὸς] Hujus apud Historicos mentionem nullam invenio; nisi forte idem fuerit, qui apud Xiphilinum in *M. Aur. Antonino*, *Rufus Basaeus* dicitur: sunt enim, quae ut id credam faciunt nonnulla. Quale est quod uterque videtur per omnes ordines ad summos tandem honores perveniisse: quod imperiti aeque & indocti: quod apud Imperatorem gratia uterque summa: denique quod nomen *Rufi Basaei* facile cogitari potest ex alio corruptum. Sed haec, ut ipse nolim ambitiose asserere, ita a lectore peto, ut mihi fraudi non sit, conjecturas proposuisse meas. *M. du S.*

37. Ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος] Indignissima interpretatio utriusque interpretis *compluribus in proeliis Romanorum spectata virtutis*. Nam neque haec descriptio ad praecedentia accedit, in quibus de auctoritate in republ. & urbanis officiis agitur; nec Graeca talem sensum admittere possunt. Verte *& in multis apud Romanos dignitatibus ac honoribus versatus.* Eodem errore mox ἀφεὶς τὴν ἐγκειρισμένην τάξιν, uterque vertit *relicto exercitu, quem tenebat*, quum debuis-

τασμῷ, τὰ δὲ περὶ τοὺς θεοὺς πάνυ νοσῶν, καὶ ἀλλόκοτα περὶ αὐτῶν πεπιστευκὼς; [a] καὶ εἰ μόνον ἀληλιμμένον που λίθον, ἢ ἐστεφανωμένον θεάσαιτο, προσπίπτων ἀεὶ, καὶ προσκυνῶν, καὶ ὁπόλου παρεστὼς, καὶ εὐχόμενος, καὶ τἀγαθὰ παρ' αὐτοῦ αἰτῶν. ὅτε τοίνυν ἀκούσας τὰ περὶ τοῦ χρηστηρίου, μικρῷ μὲν ἐδέησεν ἀφεὶς τὸν ἐγκεχειρισμένην τάξιν, εἰς τὸ τοῦ Ἀβώνου τεῖχος ἀναπτῆναι. ἔπεμπε δ' ὃν ἄλλους ἐπ' ἄλλοις· οἱ δὲ πεμπόμενοι, ἰδιῶταί τινες οἰκέται ῥᾳδίως ἐξαπατηθέντες, ἐπανῆκον, τὰ μὲν ἰδόντες, τὰ δὲ ὡς ἰδόντες καὶ ὡς ἀκούσαντες. διηγούμενοι, καὶ προσεπιμελοῦντες ἔτι πλείω

nis probatus : sed circa Deos *religiosè* quodam morbo laborans, & absurdas de iis persuasiones habens, qui si qua auctum lapidem aut coronatum videret, accideret statim adorandi caussa, multumque adstans vota faceret, bonaque ab illo peteret. Hic de oraculo cum audiisset, parum aberat, quin mandato sibi munere relicto, ad Aboni castra advolaret : misit certe alios super alios. Missi vero *qui essent*, imperiti quidam servi, facile decepti post reditum, alia a se visa, alia tanquam visa & audita narrant, & plura his corollariorum instar ad-

a Καὶ] Abest a *Fl. P. Ald.* &c. Adest in *J.* & marg. *AIW.*

buissent loco vel munere, vel statione. Eadem tamen aberratione & Sponius, *Il faillit donc aquitter l'Armée, qu'il commandoit*, quum priora dubie reddidisset: *qui s'etoit signalé en plusieurs occasions.* At clare phrasin suam exserit noster auctor in principio Macrobiorum, (c. 7.) ὧν ἕνα ἡ εὐσεβεστάτη μεγάλου αὐτοκράτορος τύχη εἰς τὴν τελεωτάτην ἀγαγοῦσα τάξιν &c. *J.G.*

Ibid. Τάξεσι] Vertitur *praeliis.* Verte *magistratibus.* F G.

Τάξεσι] Ἀνὴρ τὰ μὲν ἄλλα καλὸς καὶ ἀγαθὸς, καὶ ἐν πολλαῖς τάξεσι Ῥωμαϊκαῖς ἐξητασμένος. Pro τάξεσι MS. *Graevii* πράξεσι. Sed τάξεσι videtur proprium magis & conveniens, non ut cum Interprete proelia (nisi enim fallor, requireretur ἐν τάξεσι) sed varias dignitates intelligam cum optimo meo *Gronovio.* Huic Graecae Lucianeae phrasi conveniunt ista *Livii* XXXII. cap. 7. *Per honorum gradus documentum sui dantes.* *J.J.*

Πράξεσι] Vide *Herodian.* II. initio. Secutus sum autem scripturam G. P. & L. In impressis enim τάξεσι legitur. *M. du S.*

Πράξεσι] Quia *Soulius* noster jam sic mutaverat ex tribus Codd. & quartum quoque sic habere cognovi, quatuor Mss. hoc dandum censui, ut illorum consensum vulgatae praeferrem, in lectione, quarum utraque defendi potest. Πράξεις enim sic Herodiano dici, recte *Solanus* ait, cujus verba ex L. 2. c. 1. §. 9. addam : Ἦν δὲ ὁ Πέρτιναξ τὸ μὲν γένος Ἰταλιώτης, ἐν δὲ πολλαῖς στρατιωτικαῖς τε καὶ πολιτικαῖς εὐδοκιμήσας πράξεσι. Sed & bellica & *civilia negotia* πράξεις vocari ex eo loco patet, quod aliunde quoque satis notum. Si itaque non de bello ap. Lucianum est cogitandum ; tamen πράξεις hic recte se habent, & de negotiis publ. possunt accipi; nam de bellicis eo minus putem accipiendum, quod Ῥωμαϊκαῖς additur, quod urbanis rebus magis proprium. Ἐξετάζεσθαι autem pro εὐδοκιμεῖσθαι vid. *Schol. Thucyd.* II. c. 7. No. 69. *J.F.R.*

40. Εἰ μόνον] Vid. *Clem. Alex.* VII. Stromat. p. 302. v. 43. *M.V. la Croze.*

Ibid. Ἀληλιμμένον που λίθον] Vide *Clem. Alex.* VII. Strom. οἱ αὐτοὶ δὲ ἔτοι πᾶν ξύλον καὶ πάντα λίθον, τὸ δὴ λεγόμενον λιπαρὸν προσκυνοῦντες. Unde jam in proverbium abiisse constat. Meminit & *Apulejus* initio Floridorum, monente ad *Theophr. Char.* 295. Casaubono. Ipse *Theophrastus* superstitiosi hominis hoc esse ait p. 47. C. tangit & alibi noster ; supra Ἐπισκ. c. 22. infra ἐκκλ. c. 12. *M. du S.*

Ἀληλιμμένον που λίθον] Conferri meretur cum hac Rutiliani descriptione principium *Floridorum Apulejii*, ubi habemus inter alia *lapidem unguine delibutum.* Sed nimirum huc pertinet tota de *Baetyliis* observatio. *J. M. G.*

53. Γήρᾳ] Mortuus est *Rutilianus* aut circa M. Aurelii obitum, aut imperante jam Commodo, & quidem septuagenarius (v. c. 34.) Quinquagenarius ergo *Rutilianus*, cum ad imperium accessere fratres *M. Aurelius* & *L. Verus.* Constat praeterea in nummo *Antonini* pii conspici Glyconem. Ex quibus omnibus id liquido evincitur, nondum senem fuisse Rutilianum, cum primum Romae innotuit Alexander ; nisi ponas senes post 40. exactum annum dici. Certe ita hoc in loco, rationibus rite subductis, usurpasse deprehenditur Lucianus, si nummo aliqua fides. *M. du S.*

62. Καθ' αὑτοὺς] *De suis rebus futuris.* *F.G.*

Ibid. Ὁ δὲ] Intellige Ἀλέξανδρος. *F.G.*

63. Ξενίαις — ἐργαζόμενος αὐτῷ] Refert Auctor miram Alexandri Impostoris comitatem, & gratiam omnium, qui ad ipsum venirent, captandi artem dexterrimam. ὁ δὲ, inquit, τοὺς ἀφικνουμένους φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, ξενίαις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς ἐργαζόμενος αὐτῷ. Puto scripsisse Lucianum, ξυνίοις, ut infra c. 56.

adjiciunt, ut gratioſiores nempe eſſent apud dominum. Accendunt ergo miſellum ſenem, & in robuſtam illum inſaniam conjiciunt.

τούτων, ὡς ἐντιμότεροι εἶεν καὶ τῷ δεσπότῃ. ἐξέκαιον γὰρ τὸν ἄθλιον γέροντα, καὶ εἰς μανίαν ἐρρωμένην ἐνέβαλλον.

31. At ille qui amicus eſſet plerisque & potentiſſimis, circumire & narrare partim quidem ut audierat ex his quos miſerat, partim etiam de ſuo adjecta. Implet igitur urbem, & commovet hic vir, & de aula plerosque ſolicitat, qui ſtatim ipſi quoque feſtinant de ſuis rebus aliquid audituri. At noſter blande qui exciperet venientes, hoſpitalibusque & aliis magni pretii muneribus ſuos faceret, dimiſit illos, qui non renun-

Ὁ δὲ, ὡς ἂν τοῖς πλείστοις καὶ δυνατωτάτοις φίλος ὢν, περιῄει, τὰ μὲν διηγούμενος ὡς ἀκήκοεισαν παρ' ἑτέρων, τὰ δὲ καὶ παρ' [b] αὐτοῦ προστιθείς. [c] ἐνέπλησε δ' ὧν τὴν πόλιν, καὶ διεσάλευσεν ὅτου, καὶ τὴν οἰκίαν τὴν αὐλὴν τοὺς πλείστους διεθορύβησεν, οἱ αὐτίκα καὶ αὐτοὶ ἠπείγοντο ἀκοῦσαί τι τῶν καθ' αὑτούς. ὁ δὲ τὸν ἀφικνούμενον φιλοφρόνως ὑποδεχόμενος, [d] ξενίοις τε καὶ ταῖς ἄλλαις δωρεαῖς πολυτελέσιν [e] ἐργαζόμενος ἑαυτῷ, ἀπέπεμπεν, οὐκ ἀπαγγελοῦντας μό-

b Αὐτοῦ] Αὐτοῦ *J. Fl. H. P.* *c* Ἐνέπλησε] Ἐνέπλησε *J. Pell.* *d* Ξενίοις] Recte ſic P. ut *Jenſ.* voluit, ξενίαις enim Edd. *e* Ἐργαζόμενος αὐτῷ] Φίλους ἀπεργαζόμενος αὐτῷ *Pell.* Εὔνους ἐργαζόμενος marg. *A IV.* Editionum αὐτῷ in αὑτῷ mutavi.

56. ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας. Sic enim dona hoſpitalia dicuntur ξένια vel ξεῖνια, quae Latinis *Lautia*. Scripſi autem in poſito loco αὐτῷ, quamquam vulgo αὑτῷ. (plus centies forte in hoc ſcriptore male ſe habet in hac vocula ſpiritus.) Interpres plane nullam hic τοῦ, αὐτῷ, habuit rationem. Nec mirum; in perverſa enim, quam dat, verſione nullum id locum habet. Δωρεαῖς ἐργάζεσθαί τινα αὐτῷ, eſt, *muneribus aliquem ſibi conciliare*; & ſic verti debuit. Vide omnino, Studioſe Lector, politiſſimas *Graevii* Lectiones Heſiodeas, cap. II. pag. 9. ubi hunc τοῦ ἐργάζεσθαι pro *acquirere*, *parare*, uſum eleganter, ut ibi omnia, illuſtrat Vir Cl. cui ſententiae ultra confirmandae etiam hic Luciani locus accedere poteſt. Simili modo infra c. 55. φίλους ἀπεργάζεσθαι. Ita in *Macrobiis* T. III. c. 7. ἐργάσαιο σαυτῷ τῇ ἀρίστῃ μέγιστόν τε ἄρωμα, καὶ ὑγιεινότατον βίον. *Paraveris tibi victus ratione, longiſſimam juxta & ſaluberrimam vitam.* Cum hoc Graecorum τοῦ, ἐργάζεσθαι uſu mire convenit ipſum verbum *exercere*, ita ſumptum pro *conquirere*, *comparare*, abs *Terentio*; apud quem in Heautontimorumeno A. I. S. I. Menedemus ait, ſe vendidiſſe

Ancillas, ſervos, niſi eos qui opere ruſtico
Faciundo facile victum exercerent ſuum.

Lis quidem inter eruditos eſt de hujus loci quum vera lectione, tum vero ſenſu; aliis hanc ſcripturam tuentibus, aliis mutantibus τὸ *exercerent* in *exſercirent*, auctoritate potiſſimum *Feſti* nitentibus. Sed profecto quum τὸ *exercerent* ſit receptior lectio, & tam apprime cum prolato τοῦ ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu conveniat, nihil videtur cauſſae, quidni in ea acquieſcamus cum Bembo, Mureto, aliisque, & praecipue Farnabio, qui eam cum τοῦ, ἐργάζεσθαι recte componit, adſtipulatorem adferens Turnebum, qui & ex Ambroſio geminum germanum locum notarit, ubi *exercere ſumptum* eodem plane modo occurrat. Caeterum non poſſum facere, quin hic opportune elegantem *Aeliani* locum & ab Interpretis hallucinatione vindicem, & ex oſtenſo hoc τοῦ, ἐργάζεσθαι apud Graecos uſu exponam atque illuſtrem. IV. nimirum ποικίλων, cap. 3. loquitur ille de Polygnoto Thaſio, & Dionyſio Colophonio, Pictoribus: καὶ ὁ μὲν Πολύγνωτος, inquit, ἔγραφε τὰ μεγάλα. καὶ ἐν τοῖς τελείοις εἰργάζετο τὰ ἆθλα. Non profecto ἐργάζεσθαι τὰ ἆθλα eſt *certamina ſubire*, quemadmodum vulgatus reddidit Interpres; ſed *praemia ſibi comparare ex certaminibus*: quo ſenſu τῷ ἐργάζεσθαι etiam Aelianus alibi utitur, velut ex exemplis in Indice notatis, ubi & Interpretis hic lapſus verbo notatur, videre eſt. Innuit nimirum Aelianus, Pictorem Polygnotum pictura expreſſiſſe rerum grandiorum formas, easque integras; cujus artis & operae praemia tulerit & pretia. Poſſumus quoque ita exponere, Polygnotum cum aliis de gloria pingendi τὰ τέλεια certaſſe victoremque exſtitiſſe; & adeo praemia, ſi qua fuiſſent propoſita, reportaſſe. Etenim fuiſſe etiam inter Pictores certamina, ſatis notum vel ex eo, quod de Parrhaſio narrat *Aelianus* IX. cap. XI. Non tamen id quidquam facit, ad Aelianum hoc loco ita vertendum: neque frequentior uſus vocis ἆθλον, *praemium*, non *certamen*, ſignificantis, id facile patiatur. Dudum namque eſt, quod Eruditi (vide Cl. *Graevii* ad Luciani Soloeciſtam animadverſiones) docuerunt, politiores Graecos τὸ ἆθλον inter, & ὁ ἆθλος diſtinxiſſe;

ita

μόνον τὰς ἐρωτήσεις, ἀλλὰ καὶ ὑμνήσουσιν τὸν θεὸν, καὶ τεράστια ὑπὲρ τοῦ μαντείου καὶ [a] αὐτοῦ ψευσομένους.

[b] Ἀλλὰ καὶ μηχανᾶταί τι ὁ τρισκατάρατος οὐκ ἄσοφον, οὐδὲ τοῦ προστυχόντος λήψῃ ἄξιον. λύων γὰρ τὰ πεμπόμενα βιβλία, καὶ ἀναγινώσκων, εἴ τι εὕροι θρασὺς καὶ παρακινδυνευμένον ἐν ταῖς ἐρωτήσεσι, κατεῖχεν αὐτὸς, καὶ οὐκ ἀπέπεμπεν, ὡς ξυνεργοὺς, καὶ μονονουχὶ δῆλος ἦν τὸ δέος ἔχων τοὺς πεπομφότας, μεμνημένους οἷα ἦν ἃ ἤροντο. [c] συνίης δὲ οἵας εἰκὸς τοὺς πλουσίους καὶ [d] μέγα δυναμένους τὰς πύξεις συνθάνεσθαι. ἐλάμβανεν οὖν πολλὰ παρ' ἐκείνων, εἰδότων ὅτι αὐτοὺς ἐντὸς ἔχει τὸ ἀρκύων.

Βούλομαι δέ σοι καὶ τῶν Ῥουτιλλιανῷ δοθέντων χρησμῶν ἐνίους εἰπεῖν· συνθανομένῳ γὰρ αὐτῷ περὶ τοῦ παιδὸς ἐκ προτέρας γυναικὸς, παιδείας ὥραν ἔχοντος, ὅν τινα προσήσαιτο διδάσκαλον τῶν μαθημάτων αὐτοῦ; ἔφη·

tiarent modo interrogata, sed Deum etiam celebrarent, & prodigiosa de oraculo, seque ipso mentirentur.

32. Ac machinatur quiddam homo execrabilis, non insipiens & latrone minime vulgari dignum: solvens enim libellos sibi missos & legens, si quid inveniret audax & periculosum in interrogationibus, retinuit ipse nec remisit, ut obnoxios & tantum non servos sibi retineret isto metu eos, qui miserant, memores nimirum, qualia fuissent, de quibus interrogassent. *Probe* autem intelligis quas interrogationes proponi a divitibus & potentibus probabile sit. Ab his ergo multa accepit, qui scirent se intra illius retia concluso.

33. Volo autem tibi oraculorum Rutiliano datorum quaedam dicere. Interroganti de filio suo e priori uxore suscepto, qui jam ad aetatem institutionis capacem perveniisset, *Quem discendi magistrum ei praeficeret?* respondit:

Py-

a Αὐτοῦ] Αὐτοὺς P. *b* Ἀλλὰ] Ex P. & marg. *A*1. Deerat in Edd. *c* Συνίης δὲ, οἵας] Ex emendat. *Solani.* Συνιεὶς δ' ὁ. *Fl.* Συνίησι P. Συνίησι δὲ, οἷα Edd. ceterae. Συνιεῖς etiam marg. *A*1. *d* Μέγα] Μεγάλα Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P.

ita ut hoc significetur *certamen*, illo *certaminis praemium*. Est tamen, ubi contra τὸ ἆθλον pro ipso certamine sumatur, quemadmodum potissimum ex hoc, in *Anthol.* I. cap. 64. Epigrammate II. ostendit *H. Stephanus*, ubi Ulysses redux ad Ithacam ita:

Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης.

Huic addas licet ipsum *Aelianum* XIII. Ποικιλ. 14. ubi in caeteris Homericorum carminum partibus censentur & τὰ ἐπὶ Πατρόκλῳ ἆθλα· quae haud dubie sunt certamina, & ludi funebres in funere Patrocli ab Achille instituti, quos copiose commemorat *Homerus* Il. Ψ. *J. J.*

Ξενίοις] Sic L. Reliqui prave ξενίαις. *M. du S.*

64. Ἐργαζόμῳ αὐτῷ] Scribo ἐργαζόμενος αὐτῷ, i. e. *suis rebus favens. faisant cela pour son interest particulier.* *F. G.*

Ἐργαζόμῳ] Si plures libri addicerent, non respuerem illud εὖνους, quod marg. *Aldinae Wesselinganae* habet; verum quia & *Pelleti* φίλους glossa nonnullis videbitur, etiam hoc pro glossemate haberi poterit. Quamvis c. 55. φίλους ἀπεργάζεται, & alibi, φίλους ἐργάζεσθαι, frequentius occurrat, nondum tamen alterutrum Luciano infero, dum spes est, ἐργάζεσθαί τινὰ αὐτῷ pro *aliquem sibi conciliare*, aliis testimoniis probari posse. Quod autem Clar. *Jens.* ait, *Graevium* virum Cl. probasse, id minus adcurate huc adplicavit. Nam *Graev.* ad Hesiod. probat tantum, ἐργάζεσθαι esse *labore adquirere*, & βίον ἐργάζεσθαι significare *manibus victum quaerere*, vel *parare*; unde nondum sequitur, ἐργάζεσθαί ἄνθρωπον quoque sic dici pro *aliquem sibi amicum reddere ac benevolum*, de quo hic est quaestio: quare *Gujeti* explicationi accedo, ut sit: *sibi ipsi operatur, suo commodo serviens.* *J. F. R.*

69. Ἀλλὰ] P. solus. *M. du S.*

77. Συνίησι] Forsan συνίει. *F. G.*

Συνίης δὲ οἵας] Omnes libri, excepta *Fl.* Ed. habent συνίησι δὲ οἷα, quod quem sensum exhibeat, nemo credo intelligat. Vertebant tamen miris modis. Vide an nos rectius. Ego certe rem acu tetigisse mihi videor. Quid enim conjectura *Alexandro* opus, qui omnes omnino tabellas, ut responsa sua componeret, resignabat? Luciani acumine dignius, ut ad *Celsum*, cui inscriptus hic liber est, orationem convertens, Lectori, quid sub Imperatore Philosopho rogaturi fuerint Optimates, conjiciendum relinqueret, quam aut *Alexandro* tabellas, ut dixi, de more resignanti istud

Pythagoram, egregieque cavente praelia vatem.

Puero deinde paucis post diebus mortuo, ipse quidem aestuare, nec habere quod accusantibus responderet, oraculo ita rebus praesentibus refutato. At ipse bonus vir Rutilianus ultro suscepta oraculi defensione dixit, hoc ipsum indicatum a Deo, ac propterea, non vivum illi praeceptorem capi jussisse, sed Pythagoram atque Homerum vita olim functos, quibuscum versari nunc puerum apud inferos probabile sit. Quid vero reprehendendus est Alexander, si tales inter homunciones versari voluit?

34. Rursus interroganti, *cujus ipse animam nactus esset?* ait:

Pelides primum fueras, post ista Menander,

Πυθαγόρην, πολέμων τε ἀφαίλορον ἐσθλὸν ἀοιδόν.

Εἶτα μετ' ὀλίγας ἡμέρας τῦ παιδὸς ἀποθανόντος, ὁ μὲ ἠπόρει, ϗ οὐδὲν εἶχε λέγειν πρὸς τὰς αἰτιωμένυς, ὡδὶ πόδας ἅτως ἐληλεγμένυ τῦ χρησμῦ. ὁ δὲ Ῥυτιλλιανὸς αὐτὸς φθάσας ὁ βέλτιςος, ἀπελογεῖτο ὑπὲρ τῦ μαντείυ, λέγων, τῦτο αὐτὸ προδεδηλωκέναι τ' θεὸν, ϗ δι' αὐτὸ, ζῶντα μὲ κελεῦσαι μηδένα διδάσκαλον ἑλέαι αὐτῷ, Πυθαγόραν δὲ ϗ Ὅμηρον πάλαι τεθνεῶτας, οἷς εἰκὸς τὸ μειράκιον ἐν ᾅδυ νῦν συνεῖναι. τί τοίνυν μέμφεαι ἄξιον Ἀλεξάνδρῳ, εἰ τοιύτοις ἀνθρωπίσκοις ἐνδιατρίβειν ἠξίυ;

Αὖθις δὲ πυνθανομένῳ αὐτῷ [e] τ' τίνος ψυχὴν [f] αὐτὸς διεδέξατο; ἔφη·

Πρῶτον Πηλείδης ἐγένυ· μὲ ταῦτα

Μένανδρος.

Εἶθ'

e Τ' τίνος] Nihil hic mutare *H.* & *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec quidquam *J. Ald. P.* *f* Αὐτὸς διεδ.] Αὐτὸς deficiens in Edd. ex L. & P. insertum.

istud tribuere; aut ipsum periculosa, imperante filio, temeritate edisserere. *Cassium*, & alios res novas molientes menti ejus, cum haec scriberet, obversatos esse existimo. (Oraculis nempe fretus *Cassius*. . . . . V. *Volcat. Cass.* I. & XIII. Nec deerant, qui sive pertaesi dominationis sive Philosophum spernentes, aut gravitatis odio, aut honorum sub alio cupidi, in annos Imperatoris inquirerent, & nova molirentur. V. *M. Aurel.* vitam 32. a *Dacerio* scriptam.) In *Fl.* est συνιὼς. quod ad nostram emendationem propius accedit. *M. du S.*

Συνίησι] Hiatus est in parenthesi illa notae *Soulianae*, & aliquid deest, quod postea additurus fuisse videtur. Ego itaque sic exhibui, ut in ejus nott. Mss. inveni. *J. F. R.*

Συνίησι] Omnes, quantum scio, legunt συνίησι δὲ οἷα εἰκὸς — τὰς πύσεις πυνθάνεσθαι, & συνίησι imperfecto tempore referunt ad ipsum Alexandrum, *intelligebat*: sed vel sic οἷα & τὰς πύσεις non bene conveniunt. Mihi dubium non est, dedisse Lucianum συνίης δὲ οἷας — τὰς πύσεις. Res nimis aperta. Ad conscientiam Celsi sui provocat Lucianus, & vult, ut cogitet, quas quaestiones proponere soleant potentes, nempe de vita imperatoris, de spe sua, de successu cogitatae rebellionis c. i. g. a. quaestiones non magisteriales, sed capitales. Hoc ergo secutus sum in versione: & video idem visum eruditissimo *Soulio*. *J. M. G.*

78. Πύσεις πυνθάνεσθαι] Hujusmodi repetitiones verbi cognati, ut μίμψιν μέμφομαι, δικάζειν δίκας, τόλμημα τολμᾶτον, φίλημα φιλῆσαι, Graecis aeque familiares esse ac Latinis, vid. *Spanh.* ad Aristoph. Pl. 10. Et Nostrum *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον, & *Scyth.* c. 4. ἔρωτος ὃν ἐράσθης. *Quom. Hist.* c. 6. ἀρχὴν ἀρκτέον. Item *Long. Past.* L. 2. p. 55. Ed. *Wech.* τέρψεις — ἐτέρπουλο, & p. 62. φίλημα ἐφίλησε. p. 68. f. πολέμοις ἐπολέμησε τὴν ἀγροικίαν. p. 86. ὥριζον ἔριν ἐραλικήν. L. III. 113. rursus, φιλήματα φιλεῖν, quod & L. I. dixerat. ac p. 114. συμπαλαίουσα πάλην. Alia ejusmodi ex aliis etiam profert Cl. *Jens.* in Lectt. Lucian. p. 337. 338. Quem vid. infra ad *Jov. confut.* πομπὰς πέμπειν. *J. F. R.*

87. Πυθαγόρᾳ] In veteri inscriptione, in Syloge *Fleetwood* p. 312. *Dogmata Pythagorae sensi, studiumque Sophorum: Et libros legi, legi pia carmina Homeri.* Habetur integra in editione *Petronii* Amstel. A. 1669. 8o. p. 547. *M. V. la Croze.*

91. Παρὰ πόδας] Quod *ante pedes*, quod obvium est, ut in *Quom. Hist.* c. 13. Sed ὡδὶ & περὶ πόδα vid. ibid. c. 14. *J. F. R.*

1. Ἐνδιατρίβειν] Reponebam olim ἐνδιαθρύπτειν, ut prope idem hic diceret quod c. 42. At nunc receptam lectionem sequor, quia verbum ἐνδιατρίβειν alibi a Nostro usurpari eodem sensu video: ut Ἀπαιδ. c. 26. cui quamvis diversum adde Οἰκ. c. 2. *M. du S.*

2. Τ' τίνος ψυχὴν] Frustra *Solanus* varietatem quaesivit. Nec eam desidero: est enim tantum metathesis, euphoniae caussa facta, pro τίνος τὴν ψυχὴν. Vid. T. I. *Nigr.* c. ult. No. 52. *J. F. R.*

3. Αὐτὸς] P. & L. *M. du S.*

Εἶθ' ὃς νῦν φαίνῃ, μᾶλλον δ' ἔσεσαι [a] ἡλιὰς ἀκτίς,
Ζήσεις δ' ὀγδώκοντ' ὀπὶ τοῖς ἑκατὸν λυκάβαντας.

Tum, qui nunc vivis; radius post omnia Solis,
Cum supra centum octoginta exegeris annos.

Ὁ δ' ἑβδομηκοντούτης ἀπέθανε μελαγχολήσας, [b] οὐδὲ θεμείνας τὴν τοῦ θεοῦ ἐπόχεσιν.

At ille septuagenarius diem suum obiit; morbo atrabiliario, non expectata promissione Dei.

Καὶ ἦν ὁ χρησμὸς τῶν αὐτοφώνων τῆν. ἐρομένῳ δὲ αὐτῷ ποτε περὶ γάμου, ῥητῶς ἔφη·

35. Etiam hoc erat vocalium unum oraculorum. Interroganti quondam de nuptiis diserte dixit:

Γῆμον Ἀλεξάνδρῳ τε Σεληναίης τε θύγατρα.

Ducito Alexandro natam Lunaque puellam.

Διεδεδώκει δὲ πάλαι λόγον ὡς ἡ θυγάτηρ, ἣν εἶχεν, ἐκ Σελήνης αὐτῷ γενομένης· τὴν γὰρ Σελήνην ἔρωτι ἁλῶναι αὐτοῦ, καθεύδοντά ποθεν ἰδοῦσαν, ὅπερ αὐτὴ ἔθος, κοιμωμένων ἐρᾶν τῶν καλῶν. ὁ δ' εὐθὺς [c] μελλήσας ὁ συνετώτατος Ῥουτιλιανὸς, εὐθὺς ἔπεμπεν ὀπὶ τὴν κόρην, καὶ τὸν γάμον συνετέλει ἑξηκοντούτης νυμφίος, καὶ συνῆν, [d] τὴν πενθερὰν Σελήνην ἑκατόμβαις ὅλαις ἱλασκόμενος, καὶ τῶν ἐπουρανίων εἷς καὶ αὐτὸς οἰόμενος γεγονέναι.

Nempe olim rumorem sparserat, filiam, quam habebat, ex Luna sibi natam esse. Lunam enim amore ipsius captam, quum dormientem vidisset. Mos scilicet illius, dormientes formosos amare. Prudentissimus autem ille Rutilianus nihil cunctatus, statim misit ad arcessendam puellam, nuptias celebravit sexagenarius sponsus, & cum illa cubuit, placata prius socru Luna, totis hecatombis, putansque se quoque jam caelestium unum esse factum.

36. At

a Ἡλιὰς] Ἰλιὰς male P. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H. P.* b Οὐδὲ] Οὐ *J.* c Μελλήσας] Sic recte *J.* &c. Μελήσας *Fl.* passim. d Τὴν πενθερὰν Σελήνην] Τῇ πενθερᾷ Σελήνῃ *Fl.* Cum vulgata nostra facit P.

18. Τὴν γὰρ Σελήνην] Εἰς τὴν Ἐνδυμίωνα * διαβάλλει τὸν λόγον. † ὃς ἐβουκόλει ὢν, ἐρασθῆναι ὑπὸ σελήνης μυθεύεται. *V.*

* Διαβάλλει] Διαβαίνει male fuit in Ed. *Cler.* correxit *M. du S.* non addens unde; sed nec opus erat, adeo res est manifesta.

† Ὃς καὶ] Ὅτος γάρ. habet V. Unde conjicio scriptum fuisse *M. du S.*

6. Ἡλιὰς ἀκτὶς] Sic Dorice ἀλιὰς ἐπιγραφὴ. Inscriptio navis a *Sole*, qui erat insigne navis. (Etsi alias ἀλιὰς navicula est.) Sic ἡλιάδα vocat Rhodum insulam Noster in *Amor.* a cultu Solis. Vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* I. ep. 12. p. 48. *J. F. R.*

8. Λυκάβαντας] Antiqua vox, de qua consule *Junium* c. 18. L. de anno & mensibus. *M. du S.*

10. Ἑβδομ.] Septuagenarius obiit, (sexagenarius uxorem duxerat Alexandri ex luna, si diis placet, filiam c. 35.) Alexandro superstes (c. 60.) quem ad ultima M. Aurelii pervenisse compertum est. Ergo sub initium fere Commodi mortuus *Rutilianus*, aut certe sub ipsum M. Aur. finem. *M. du S.*

11. Οὐδὲ] Cum *Junt.* ὲ tantum haberet, consului Edd. reliquas, videlicet *Ald. H. P. Fl. S.* ὲδὲ habere; quare eas expressi potius, etsi non prorsus necessarium esset illud δὲ; nec *Solanus* id expressurus fuisse videtur, quia id *Juntinae* textui non inseruit, ut alias solet; verum hanc omissionem ab Editore *Junt.* non esse studio factam, inde conjicio, quod ὲ extremum paginae vocabulum est, cujus alteram partem in pag. seq. transferre obliti videntur typothetae. *J. F. R.*

19. Σελήνῃ] Hac de re *Suet.* Calo. *J. B.*

23. Ἑξηκοντούτης] Hoc inprimis observandum, si rationem temporum aliquam habere velis. Sed quo anno duxit? inquies? Conabor id certis adstruere rationibus. Observatum supra est (ad c. 30.) innotuisse *Alexandrum* Romae Rutiliano jam sene, (hoc est plusquam quadragenario post annum a Christo nato CL.) Alexandrum filiam illam suscepisse liquet, postquam jam prophetae munus subiisset. aliquot nempe annis, antequam Romae innotuisset, nubilis itaque fuerit ante annum Christi CLXX. quo fere tempore nupsisse etiam Rutiliano necesse est, qui sexagenarius duxisse hic dicitur. Quae omnia facile ex hoc libello demonstrari possent, nisi brevitati in his notis studeremus.

36. At ille cum semel res Italicas attigisset, majora semper adinvenit, & per omnes Romani imperii partes misit oraculorum mantios, praedicens civitatibus, pestilentias & incendia ut caveant, & terrae motus: promisitque illis, ne quid tale fiat, valide se adjuturum. Unum sane oraculum vocale ipsum quoque ad omnes gentes de pestilentia misit: erat autem versiculus unus:

Intonsus nubem pestis depellit Apollo:

Eratque videre hunc versum ubique inscriptum portis, tanquam depellendae luis remedium. Hoc vero contra plerisque evenit. Forte enim fortuna quadam illae maxime domus exhaustae sunt, quibus inscriptus fuerat versiculus. Et ne putes me hoc dicere, per ipsum illos versiculum periisse. Quin forte quadam ita factum est. Forte etiam vulgo homines fiducia versiculi, negligentius agebant, omissa victus cura, nihil adjuvantes oraculum contra vim morbi,

Ὁ δ' ὡς ἅπαξ ἥψατο τῶν Ἰταλίας πραγμάτων ἐλάβετο, [e] μείζω ἀεὶ προσεπενόει, καὶ πάντοσε τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς ἔπεμπε [f] χρησμοφόρους, ταῖς πόλεσι προλέγων, λοιμοὺς καὶ πυρκαϊὰς φυλάττεσθαι, καὶ σεισμούς, καὶ ἀσφαλῶς βοηθήσειν, ὡς μὴ γένοιτό τι τούτων, αὐτὸς ὑπισχνεῖτο αὐτοῖς. Ἕνα δή τινα χρησμὸν αὐτόφωνον καὶ αὐτὸν, εἰς ἅπαντα τὰ ἔθνη ἐν τῷ λοιμῷ διεπέμψατο. Ἦν δὲ τὸ ἔπος ἓν·

Φοῖβος [g] ἀκερσεκόμης λοιμοῦ νεφέλην ἀπερύκει.

Καὶ τοῦτο ἦν ἰδεῖν τὸ ἔπος πανταχοῦ [h] τῶν πυλῶν γεγραμμένον, ὡς τοῦ λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Τὸ δ' ἐς τοὐναντίον τοῖς πλείστοις προὐχώρει. Κατὰ γάρ τινα τύχην αὗται μάλιστα αἱ οἰκίαι ἐκενώθησαν, [i] ἐν αἷς τὸ ἔπος ἐπεγέγραπτο. Καὶ μή με νομίσῃς τοῦτο λέγειν ὅτι διὰ τὸ ἔπος ἀπώλυτο, ἀλλὰ τύχῃ τινὶ οὕτως ἐγένετο. Τάχα δὲ οἱ πολλοὶ καταθαρρήσαντες τῷ σίχῳ, ἠμέλουν, καὶ ῥαθυμότερον διῆγον, οὐδὲν τῷ χρησμῷ πρὸς τὸ νόσον συντελοῦντες, ὡς

e Μείζω ἀεὶ προσεπενόει] Sic Edd. omnes, excepta *Fl.* quae μείζον ἀεὶ προσενόει. f Χρησμοφόρους] Χρεσμολόγους marg. *AIW.* g Ἀκερσεκόμης] Ἀκειρεκόμης P. Nil mut. Edd. h Πυλῶν] Sic P. & marg. *AIW.* Πυλῶσιν Edd. vulgo. i Ἐν] Aderat in *f.* & marg. *A1.* Aberat a *Fl. H. P. Ald. B2.* &c.

mus. Hoc unice itaque observari velim, *Alexandrum* uxorem non duxisse antequam munus illud suum propheticum susciperet; quod etsi disertis verbis non asserat *Lucianus*, facile ex eo elicitur, quod toto ante tempore, aut turpem puer aliis operam dederit, aut vir jam factus alienis uxoribus. Unum his conjecturis obesse videri possit, quod hujus filiae mater ignota, cum e luna susceptam praedicarit. Sed filiam *Alexandri* fuisse, satis constat, legitima an notha, parum refert. *M. du S.*

29. Μείζω] Flor. μεῖζον ἀεὶ προσενόει. Paginam sequentem alibi interpretor, & paginam 490. *J. B.*

36. Λοιμοῦ] De hac peste, quae incidit in annum Christi CLXV. & sequentibus v. supra ad Συγγρ. c. 15 *M. du S.*

38. Ἀκερσεκόμης] Etsi & ἀκειρεκ. bonum, vulgatam tamen servavi, quia mox iterum sic Edd. Et sic *Homer.* Il. Υ. 39. & alibi. Conf. *Solan.* ad fin. hujus capitis. *J. F. R.*

40. Πυλῶν] Sic P. quod magis arridet, quam quod in reliquis est πυλῶσιν. *M. du S.*

49. Τῷ χρησμῷ — συντ.] Durior phrasis. *M. du S.*

Τῷ χρησμῷ] Τῶν χρησίμων margini *Junt.* adleverat *Solan.* Sed cum videret Edd. conspirare in χρησμῷ, delevit conjecturam, & merito delevit, addiditque conferendum *Tim.* c. 4. Sed ibi, ἀλλ' εἰς ἴδιόν τι ἀρχαῖον συντελῶν, legitur; quod Cl. *Hemst.* vertit: *Sed veteri nescio cui instituto id dandum credit.* Itaque tamen χρησμῷ hic idem valebit quod εἰς χρησμόν, & significabit, *nihil addebant ad oraculum, nihil amplius perficiebant*; adeoque differet aliquantum ab illo priore exemplo. Verum cum συντελεῖν proprie sit *una perficere*, & sic certe etiam *adjuvare* significabit, ut apud *Aelian.* V. Hist. XIII. 1. p. 783. Ed. in 8o. ἃ μόνον εἰς ἑορτὴν ὄψεως συντελεῖν δυνάμενον. *Qui non solum ad pascendos oculos adjuvare* (contribuere) *poterat.* Et *Alciphr.* III. Ep. 71. Hinc nihil duri video, si & hic οὐδὲν συμβαλοῦντες τῷ χρησμῷ potius significet, *nihil adjuvantes oraculum*, vel *nihil contribuentes oraculo*, ut sic perspicuitatis caussa loquar. Deos enim laborantem adjuvare, non desidem, credebant, ut est in *Menandr.* fragm. 32. Τῷ γὰρ πονοῦντι ὁ θεὸς συλλαμβάνεται — τῶν πόνων. Et ap. *Sallust.* in Catil. c. 52. §. 28. 29. *J. F. R.*

ὡς ἂν ἔχοιεν προμαχομένας αὐτῷ [a] τὰς συλλαβὰς, καὶ τὸ [b] ἀκερσεκόμην Φοῖβον ἀποτοξεύοντα τὸ λοιμόν.

qui haberent propugnaturas pro se *illius* syllabas, & intonsum Phoebum telis abacturum pestilentiam.

Πευθῆνας μέντοι ἐν αὐτῇ Ῥώμῃ κατεστήσαλο πάνυ πολλοὺς τῶν συνωμοτῶν, οἳ τὰς ἑκάστου γνώμας διήγγελλον αὐτῷ, καὶ τὰς ἐρωτήσεις προεμήνυον, καὶ ὧν μάλιστα ἐφίενται· ὡς ἕτοιμον αὐτὸν πρὸς τὰς ἀποκρίσεις, καὶ πρὶν ἥκειν τοὺς πεμπομένους, καλαλαμβάνεσθαι.

37. Verum etiam exploratores in ipsa Roma multos sane constituerat conjuratorum, qui sententias uniuscujusque sibi nuntiarent, & ante indicarent interrogationes, quaeque maxime cuperent, ut paratum ad responsiones, jam ante adventum suum missi invenirent.

Καὶ πρὸς μὲ [c] τὰς ἐν τῇ Ἰταλίᾳ, ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα [d] προεμηχανᾶτο. τελετάς τε γάρ τινα συνίστη, καὶ δαδουχίας, καὶ ἱεροφαντίας, τριῶν ἐξῆς ἀεὶ τελουμένων ἡμερῶν. καὶ ἐν μὲ τῇ πρώτῃ, [e] πρόῤῥησις ἦν, ὥσπερ Ἀθήνησι, τοιαύτη· εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανὸς, ἢ Ἐπικούρειος, ἥκει κατάσκοπος τῶν ὀργίων, φευγέτω· οἱ δὲ πιστεύοντες τῷ θεῷ, τελείσθωσαν τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. εἶτ' εὐθὺς ἐν δεχῇ ἐξέλασις ἐγίνετο.

38. Et ad *res* Italicas haec & similia praeparabat. Mysteria etiam quaedam instituit, & facum gestationes, & sacrorum disciplinam, tribus deinceps diebus festo ritu peractis. Ac primo die edicebatur, ut Athenis, in hanc formulam, *Si quis Atheus, aut Christianus, aut Epicureus venerit, orgiorum speculator, fugito: qui autem Deo credunt, initiantor bonis auspiciis!* Deinde statim a principio fiebat exactio. Atque

[a] Τὰς] Ex P. additum. Deest in Edd. [b] Ἀκερσεκόμιλο] Sic Edd. reliquae, Ἀκειρεκόμιλο *Fl.* vid. nott. [c] Τὰς] Τοὺς *B2.* sola. [d] Προεμηχανᾶτο] Προεμήχαν τοῦτο P. [e] Πρόῤῥησις] Sic recte *P. H. Fl. B2.* Πρωῤῥησις *J.* male. Conf. *de Sacrif.* c. 12.

50. Προμαχ. αὐτῶν] Lege αὐτῶν. *F.G.* Et sic jam dedimus. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς] P. solus ante συλλαβὰς. *M. du S.*

51. Ἀκερσεκόμης] Utitur ea voce etiam *Pindarus* in Pyth. III. usurpat alibi etiam ἀκειρεκόμαν. Isthm. I. & sic habet hic codex P. Posterior scriptura occurrit etiam apud *Philost.* 885. *M. du S.*

Ἀκερσεκόμιλο] Nota haec *Solani* pertinet ad superius Ἀκερσεκόμης. nam ibi Codicem P. ἀκειρεκ. legere, in *Juntina* notarat; contra, hoc loco Florentinam editionem ἀκειρεκ. habere, quum Cod. ἀκερσ. jam cum cett. Edd. habeat. Cumque de Flor. quam inspexi, recte moneat, etiam de Codice recte monuisse credo; licet in Ed. *Hag.* inverse quoque notarit Cod. P. hic ἀκειρ. habere, supra vero cum vulgato consentire: quod cum parvi referat, ordinem ejus notae immutare nolui, & ne haec quidem adnotassem, nisi ostendendum esset, me in lectione dubia priscas Edd. diligenter consuluisse. Vid. pag. praeced. No. 38. *J.F.R.*

60. Τὰς σὺ] *B2.* τοὺς, ex editoris conjectura, ut alia multa; neque enim usum se ullo antiquo Ms. profitetur. *M. du S.*

Τὰς σὺ τῇ Ἰτ.] Videtur legendum τὰ σὺ τῇ Ἰταλίᾳ. Neque enim est, quo commode referatur τὰς. Ita certe interpretatus sum. *J.M.G.*

Τὰς σὺ τῇ Ἰτ.] Intellige πόλεις. *F.G.* De hac ellipsi conf. *L. Bos*, p. 132. *J.F.R.*

62. Δαδουχίας] Sic infra *de mort. Peregr.* c. 28. *M. du S.* At quid opus tam longe nos remittere ad vocabulum satis usitatum quaerendum, quum principio c. 40. hujus Dial. quoque occurrat. *J.F.R.*

63. Τελουμένων] Malim τελουμένας. *F.G.*

65. Ὥσπερ Ἀθήνησι] Eleusine dicebant ταῖν θεοῖν v. *Casaub. Capitol.* in M. Aur. XXVII. Prioribus temporibus formula erat. ἐκὰς ἐκὰς ὅσις ἀλιτρός. vel ut habet *Lampridius: nemo ingrediatur, nisi qui se innocentem novit.* De quibus formulis consule etiam *Orig.* c. Cels. III. p. 147. 2. ubi Celsi verbis plures proponit. Adde Δήμων. c. 34. unde patet Barbaris etiam hisce sacris interdictum fuisse. *M. du S.*

66. Χριστιανὸς] Exploraturi itaque fraudes hujus Pseudoprophetae interdum & ipsi Christiani sacra ista, alias illicita, adibant: ab iisque sibi aeque ac ab Epicureis metuebat Alexander. Unde zelus Christianorum in detegendis fraudibus & imposturis patescit. Nam quod Epicurei idem factitabant, non mirum otiosos plerumque homines, quibus talia ludus erant, & quavis comoedia jucundius spectaculum, operam dedisse hujusmodi superstitiosis hominibus deridendis. Christianos autem graves & minime futiles aut otiosos, imo,

que ipſe initio dicebat, *Foras Chriſtianos!* Multitudo univerſa ſubjiciebat, *Foras Epicureos!* Tum Latonae agebatur puerperium, & Apollinis partus, & Coronidis nuptiae, & naſcebatur Aeſculapius: altero autem die Glyconis adventus & nativitas Dei.

39. Tertio, Podalirii erant & matris Alexandri nuptiae. Dadis (*facularia*) autem *illa dies* vocabatur, & faces accendebantur. Tandem *agebantur* Lunae & Alexandri amores, naſcensque uxor Rutiliani. Facem porro geſtabat, & praeibat cerimonias *alter* Endymion, Alexander. Ac ipſe quidem dormiens jacebat in medio, deſcendebat autem ad illum ex tecto tanquam e caelo pro Luna-Rutilia quaedam formoſiſſima, procuratorum Caeſaris cujusdam uxor, vere illa amans Alexandrum, & amata viciſſim ab illo, atque in oculis miſeri illius viri, oſ-

ἄγγελο. καὶ ὁ μὲ ἠγεῖτο, λέγων, ἔξω Χριστιανούς. τὸ δὲ πλῆθος ἅπαν [f] ἐπεφθέγγετο, ἔξω Ἐπικουρείους. εἶτα Λητοῦς ἐγίγνελο λοχεία, καὶ Ἀπόλλωνος γοναὶ, καὶ Κορωνίδος γάμος, καὶ Ἀσκληπιὸς ἐτίκτετο. ἐν δὲ τῇ δευτέρᾳ Γλύκωνος ὄπφάνεια καὶ γένεσις τοῦ θεοῦ.

Τρίτῃ δὲ ἡμέρᾳ, Ποδαλειρίου τε ἦν καὶ τ μητρὸς Ἀλεξάνδρου [g] γάμος. Δαδὶς δὲ ἐκαλεῖτο, καὶ δᾳδες δὲ ἐκαίοντο. καὶ τελευταῖον, Σελήνης καὶ Ἀλεξάνδρου [h] ἔρως, καὶ τικτομένη τοῦ Ῥουτιλλιανοῦ [i] ἡ γυνή. ἐδᾴδει δὲ ὁ ἱεροφάντης ὁ Ἐνδυμίων Ἀλέξανδρος, καὶ ὁ μὲ καθεύδων ἔκειτο, κατέκειτο ἐν τῷ μέσῳ. κατῄει δὲ ἐπ' αὐτὸν ἐκ τ ὀροφῆς ὡς ἐξ ὁράνου ἀντὶ τ Σελήνης, Ῥουτιλία τις ὡραιοτάτη, τ Καίσαρος οἰκονόμων τινὸς γυνὴ, ὡς ἀληθῶς ἐρῶσα τοῦ Ἀλεξάνδρου, καὶ ἀντερωμένη ὑπ' αὐτοῦ, καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου [k] ἐκείνης ἀνδρὸς, φιλή-

[f] *f* Ἐπεφθέγγετο] Ἐφθέγγετο *Fl.* Pro vulgata ſtat Cod. P. & reliqq. Edd. [g] Γάμος] Ἔρως P. [h] Ἔρως] Γάμος marg. *A1.* [i] Ἡ] Deeſt articulus in *Fl.* Adeſt in *J. H. P.* &c. [k] Ἐκείνης] Ex Mſ. Gr. Ἐκείνου Edd. priores.

imo odiis & injuriis non privatorum tantum hominum, ſed & magiſtratuum Imperatorumque preſſos, hoc egiſſe, ut ab illuſionibus praeſtigiisque Orbem terrarum vindicarent, in admirationem certe quemvis rapere neceſſe eſt. Aliam affert hujus rei cauſſam *Lactant.* minime reſpuendam, quam ſi lubet legere, adeas librum ejus IV. c. 27. Nos hac nunc contenti erimus. *M. du S.*

Χριστιανοὺς — φευγέτω] De Chriſtianis aliisque, ab his ſacris arceri ſolitis plura congeſſit Rev. *Jac. Elſn.* ad Apocal. XXII. 15. ubi & his Luciani verbis utitur, & ex *Socratis* Hiſt. Eccl. VII. 8. quoque docet, Isdigerdem Perſarum Regem ab Magis judicatum arcendum a ſacris, quod Marutha Meſopotamiae Epiſcopo familiarius uteretur. Verba ipſa ex *Julian.* Epiſt. 52. aliaque vid. ibid. *J. F. R.*

67. Πιστεύοντες τοῦ θεοῦ] Formula jam a Chriſtianis deſumta. *M. du S.*

68. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Conf. ſupra dicta ad c. 14. *J. F. R.*

70. Ἔξω Χριστιανούς] Vid. *Hoffmann.* in notis ad *Galenum* de uſu partium, No. 295. Item *Dodwellum* Diſſ. in Iren. II. p. 168. 169. *M. V. la Croze.*

85. Ῥουτιλλία] Fictum nomen putarim, quo ſuperſtitioſam foeminam denotet: certe illud τις vix patitur, ut de gente Rutilianorum intelligas. Obſervandum autem haec ſacra non Romae, ſed in Paphlagonia celebrata: quae quidem res aliquid difficultatis habet; nam qui factum eſt, ut Imperatoris Oeconomo licuerit tam longe ab aula verſari? *Procuratorem* ergo verte. Statuendum enim hoc ob Alex. praeſentiam, quem haud temere quisquam, Oraculi cura aliis demandata, Romam profectum exiſtimabit. Si tamen Oeconomum retinere velis, potuerit unus aut alter abeſſe, per vices reliquis munus obeuntibus, & praeſertim quo tempore M. Aurel. Athenis commorabatur, Abonoteichitarumque Oraculum cum uxore petiiſſe. Ego *procuratorem*, uti etiam verti, intelligo. *M. du S.*

88. Ἐν ὀφθαλμοῖς] Conf. ſupra *Phalar.* I. c. 5. Et Reverend. *J. Elſner.* ad Evang. *Matth.* XXI. 42. recte docentem, non eſſe hoc Poëticum, ut putabat *Gatakerus.* Adde & noſtrum *Tyrannicid.* c. 17: ὦ ὀφθαλμοῖς δήξας. Sic εἰς & κατ' ὀφθαλμοὺς vid. Fratr. *G. Oo Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 505. *J. F. R.*

89. Ὀλεθρίου ἐκείνου] Scribendum videtur τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνης ἀνδρὸς. Et ita Interpres legiſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Ἐκείνου ἀνδρὸς] Leve eſt quod de Rutillia, quam in oculis mariti ejus oſculabatur, legitur mendoſe καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς τοῦ ὀλεθρίου ἐκείνου ἀνδρὸς φιλήματα δὲ ἐγίγνετο. cum rectius Mſ. ἐκείνης ἀνδρὸς ſc. Ῥουτιλλίας. *J. G. G.*

Ἐκείνης] Auctoritatem Mſ. G. ſecutus ſum; libri

λήματά τε ἐγίγνετο ἐν τῷ μέσῳ, καὶ περι-
πλοκαί, εἰ δὲ μὴ πολλαὶ ἦσαν αἱ δᾷδες,
τάχ' ἄν τι καὶ τῶν [a] κόλπων ἐπράθετο.
μετὰ μικρὸν δὲ εἰσῆλθε πάλιν ἱεροφαντικῶς ἐ-
σκευασμένος ἐν πολλῇ τῇ σιωπῇ· καὶ αὐτὸς
μὲν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, [b] Ἰὴ Γλύκων.
ἐπεφθέγγοντο δὲ αὐτῷ ἑπακολουθοῦντες, Εὐ-
μολπίδαι δῆθεν καὶ [c] Κήρυκές τινες Πα-
φλαγόνες, [d] καρβατίνας ὑποδεδεμένοι,
πολλὴν τὴν σκορόδαλμην ἐρυγγάνοντες, Ἰὴ
Ἀλέξανδρε.

Πολλάκις δὲ ἐν τῇ δᾳδουχίᾳ καὶ τοῖς μυ-
στικοῖς σκιρτήμασι γυμνωθεὶς ὁ μηρὸς αὐτῷ
ἐξεπίτηδες, χρυσοῦς διεφάνη, δέρματι,
ὡς εἰκός, ὅτι χρύσῃ περιτεθέντι, καὶ
πρὸς τὴν αὐγὴν τῶν λαμπάδων ἀποστίλβον-
τι. ὥστε καὶ γενομένης ποτὲ ζητήσεως δύο
τισὶ τῶν μωροσόφων ὑπὲρ αὐτοῦ, εἴτε Πυ-

culaque intercedebant in medio, & com-
plexus; si vero minus multae essent faces,
forte etiam quiddam eorum quae sub veste
fieri solent, patratum est. Parvo autem
interjecto temporis spatio rursus intrabat,
ut Antistitem cerimoniarum decet, exor-
natus multo cum silentio: magnaque voce
dicebat, *Io Glycon.* Succlamabant autem
illum secuti, Eumolpidae nimirum & Ce-
ryces quidam e Paphlagonia, carbatinis cal-
ceati, acrem allii odorem multum ructan-
tes, *Io Alexander.*

40. Saepe autem in illa facum gestatio-
ne & mysticis saltationibus nudatum ipsius
de industria femur, aureum apparuit, cir-
cumposita, ut probabile est, pelle inaurata;
& ad lucernarum splendorem refulgente.
Itaque exorta aliquando disputatione de illo
inter duos stultitiae illius consultos, *utrum*

Py-

a Κόλπου] Recte Edd. Κολπους P. *b* Ἰὴ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* neque hic, neque paullo post in ead. voce. *c* Κήρυκες] Κήρυκες minore litera Edd. priores, aeque ac mox καρβατίνας. *d* Καρβατίνας] Καρβατίδας *Fl.* male.

enim quos consului, ἐκείνου omnes habent. *M. du S.*

92. Κόλπου] Cod. P. male habere κολπους notarat *Solan.* bene quidem eam lectionem reprehendit, si accentus ita positus. Et κόλπου singulare & genitiv. veram lect. esse non dubito, quia sic & alibi apud Nostrum; vid. saltem c. 26. hujus Dial. Interim & plurali numero κόλποι dicitur de unius hominis sinu, ut *Long. Past.* I. p. 27. Ed. *Jung.* Καὶ ὁ τέττιξ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς χλόης ἐπήχησεν. Iterum ibid. p. 34. Ἐμπίπτει τε αὐτῆς τοῖς κόλποις. Rursus apud eumdem L. IV. p. 137. sive potius 145. Ed. *Moll.* (nam per errorem typogr. paginarum numerus vitiose est expressus) τὴν Χλόην ἐν τοῖς κόλποις εἶχε. *Homer.* Il. I. sive IX. 566. Πρόχυτα καθεζομένη, δάκρυσι κόλποι. Adde & *Aelian.* V. H. XIII. 31. *J.F.R.*

96. Εὐμολπ. — κήρ.] Cereris mysteria respicit Athenis, in quibus pont. max. Hierophanta audiebat, duae etiam hae sacrae gentes. V. *Thucyd.* VIII. 53. & not. & *Corn. Nep.* in Alcibiade. *Iidemque illi Eumolpidae ac Ceryces rursus resacrare sunt coacti, qui eum devoverant.* V. *Cas.* ad Athen. XIV. 23. & *Clem. Alex.* II. 1. qui docet eorum originem. Adde & *Diog. Laërt.* p. 1. D. E. *M. du S.*

98. Καρβατίνας] Id est *viles crepidas.* Catull. *F.G.*

Καρβατίνας] Idem notat quod *Virgilio* crudus pero, Aen. VII. 690. *M. du S.*

Καρβατίνας] Carbatinae, sive Carpatinae soleae a crudo corio, a Caribus seu Carpathiis dictae, vid. *Voss.* ad Catull. p. m. 327. *J.F.R.*

99. Σκορόδαλμον] Vide *Aristoph.* Ἱππ. p. 298. qui primus hoc in Paphlagonibus risit. *M. du S.*

12. Βασιλεῦς Γλύκων] Ridet haud dubie titulum, quo fatui hominem *Glyconem* insigniebant. *M. du S.*

13. Πυθαγόρου ψυχὴ &c.] Oppido lepidum Alexandri γόητος narrat Auctor factum. Nimirum in solemnibus, quas aliquando instituebat, Dei sui pompis, forte an industria, detexerat femur suum, quod plane videbatur esse aureum. Hinc ubi a quibusdam quaereretur, utrum Alexander ille προφήτης haberet animam Pythagorae; an Pythagoreae animae similem; fecit ut oracula a Glycone (ita appellabat Deum suum) ederetur his versibus;

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοσε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἔστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἐπαρωγόν. καὶ πάλιν,
Ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Hi versus haud dubie sunt mutili, nec non perperam interrupti. In versu tertio excidit, forte ἀνδρῶν. Deinde illud καὶ πάλιν divisum (nam ita divisum legitur in omnibus, quas vidi, editionibus) facit, ut videantur duo diversa oracula. Id tamen unum fuisse arbitror, legendumque junctim,

Πυθαγόρου ψυχή, ποτὲ μὲν φθίνει, ἄλλοσε δ' αὖξει.
Ἡ δὲ προφητεία, δίης φρενὸς ἔστιν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.

Καὶ

Pythagoras animam haberet propter aureum illud femur, an aliam illius similem? eamque quaestionem ad ipsum Alexandrum referentibus; Glycon rex oraculo dubitationem illam dissolvit:

Pythagorae vicibus mens alma peritque reditque:
Vatis at est animus Joviali e mente profugo:
Missus adest jussu patris auxiliator honestis,
Et redit ad patrem Joviali fulmine tactus.

Θαγόρυ ψυχὴν ἔχοι ἀφ' ἣ χρυσοῦν μηρὸν, εἴτε ἄλλην ὁμοίαν [e] αὐτῇ, καὶ [11] τ' ζήτησιν ταύτην αὐτῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπανενεγκόντων, ὁ βασιλεὺς Γλύκων χρησμῷ ἔλυσε τ' ἀπορίαν·

Πυθαγόρυ ψυχὴ, ποτὲ μὲ φθίνει, ἄλλοτε δ' αὔξει.
Ἡ δὲ προφητεία, [f] δίης Φρενὸς ὀρθὴν ἀπορρώξ.
Καί μιν ἔπεμψε πατὴρ ἀγαθῶν [g] ἀνδρῶν ἐπαρωγόν.
Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, [h] Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

41. Cum pueri concubitu omnibus interdiceret, tanquam re impia, ipse tale quid vir ingeniosus commentus est. Civitatibus Ponticis atque Paphlagonicis injunxit, ut divini cultus ministros sibi in triennium mitterent, qui laudes Dei apud se canerent: oportebatque probatos ac praelatos caeteris

Προλέγων δὲ πᾶσιν ἀπέχεσθαι [i] παιδίου συνουσίας, ὡς ἀσεβὲς ὄν, αὐτὸς τοιόνδε τι ὁ γενναδας ἐτεχνήσατο. ταῖς γὰρ πόλεσι ταῖς Ποντικαῖς καὶ ταῖς Παφλαγονικαῖς, ἐπήγγελλε [k] θεοπρόπους πέμπειν ἐς τριετίαν, ὑμνήσοντας [l] παρ' αὐτῷ τ' θεόν. καὶ ἐδὴ δοκιμαθέντας, καὶ προκριθέντας τοὺς εὐγενεστά-

e Αὐτῇ] Sic *Ald. Fl. H. P. B2. S.* Αὐτῷ *J.* & P. cum marg. *A1.* *f* Δίης] Sic Edd. plurimae. Διὴς *J.* & marg. *A1.* Διὸς *Schol.* *g* Ἀνδρῶν] Sic recte *Fl.* & P. Deerat in *J. H. B2. Ald. S.* Sed & additum in marg. *A1W.* *h* Διὸς βληθ.] Διὸς μεγάλου βλ. *Pell.* male. vid. nott. ad καὶ πάλιν. *i* Παιδίου] Ita esse in *J. Fl. H. B2.* notat *M. duS.* Sed & est in aliis. *k* Θεοπρόπους] Sic Edd. plurimae. Θεοεικέλους *Fl.* Θεοπόλους Θεοεικέλους adscriptum marg. *A1W.* *l* Ὑμνήσοντας] Ἡμνηκ. *J.* male.

15. Δίης] Ἤτοι Διός. *V.*

Καὶ πάλιν ἐς Διὸς εἶσι, Διὸς βληθεῖσα κεραυνῷ.

Anima scilicet Alexandri vatis, quam pater misit auxilio hominibus piis, iterum se in domum Jovis recipiet, fulmine Jovis icta. Id enim de se jactabat Alexander ille, se denique fulmine ictum, moriturum: ipse id narrat Lucianus infra c. 59. προειπὼν δὲ (Ἀλέξανδρος) ἀφ' ὅτου περὶ ἑαυτοῦ, ὅτι ζῆσαι μέμοιρται αὐτῷ ἔτη ἑκατὸν ἑβδομήκοντα, καὶ ἑκατὸν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα, ἀνθρώπων. *Ubi vero praedixisset Alexander per oracula de se ipso, centum & quinquaginta annos vivere fato sibi destinatum esse, deinde fulmine ictum, mori.* *J. J.*

Πυθαγόρου ψυχὴν] Vid. quae *La Croze* supra habet ad c. 33. *J. F. R.*

15. Δίης] Etsi eodem redit, legasne δίης an Διὸς, cum Schol. Ego Διὸς tamen praeferrem, ut sic adcuratius respondeat sequenti εἰς Διὸς, ac sic dicatur *ex Jove* orta anima *ad Jovem* redire: verum quia forent qui ter repetito Διὸς & quadruplici exitu syllabae in ὰς acutae offenderentur, vulgatam non movi. *J. F. R.*

16. Ἀνδρῶν] Edd. *Fl.* sola. *M. duS.*

18. Καὶ πάλιν] Illud καὶ πάλιν in iis quas super hoc loco inspexi Editionibus, P. nimirum, *Ald. B2. J.* & *S.* male ita separatim collocabatur, ac si ad versum non pertineret, & novus versus ab Ἐς Διὸς inchoabatur; in Latinis eod. modo, *& rursum*, inter versum tertium & quartum sic interjectum erat, quasi oraculum rursum coepisset altera vice novi quid canere; sed ex dimensione carminis id facile in sedem suam retraxi, ac vix operae foret id multis praedicare, nisi viderem alios etiam μεγάλου ante βληθεῖσα inseruisse, quia videbant versum uno pede truncatum, qui tamen plenam habebat mensuram, ubi sic legatur, ut jam edi curavimus. His ita ordinatis, cognovi *Jensium* idem jam optime fecisse, in Lectt. Lucian. p. 264. cujus verba tamen jam praemitto, ut ejus meritis nihil detraham. *J. F. R.*

Ibid. Ἐς Διὸς εἶσι] Deest pes integer huic versui, adscripserat Cl. *La Croze*, qui illud ἀνδρῶν in versu superiore etiam implendum monuerat. Scilicet ab Ἐς Διὸς versum quoque inchoari credebat Vir Clariss. At si jam a Καὶ πάλιν inchoetur, nullus pes deerit. *J. F. R.*

24. Θεοπρόπους] Varias lectiones hic exhibet P. Θεοπόλους, vel Θεοπόλους, vel tandem Θεοπρόπους, ut in impressis est, nisi quod in *Fl.* Ed. Θεοεικέλους est. Ego Θεοπρέπους scriptum a Luciano crediderim; idque nomen

γάτους, καὶ ὡραιοτάτους, καὶ κάλλει ἀφαφέρουλας πεμφθῆναι. ὃς ἐγκλεισάμενος, ὥσπερ ἀργυρωνήτοις ἐχρῆτο συγκαθεύδων, καὶ πάντα τρόπον ἐμπαροινῶν. καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο, ὑπὲρ τὰ ὀκτωκαίδεκα ἔτη, μηδένα τῷ αὐτοῦ γόμαλι δεξιοῦσθαι, μηδὲ φιλήματι ἀσπάζεσθαι, ἀλλὰ τοῖς ἄλλοις προτείνων τὴν χεῖρα κῦσαι, μόνους τοὺς ὡραίους κατεφίλει· καὶ ἐκαλοῦντο [a] οἵτοι οἱ ἐντὸς τοῦ φιλήματος.

Τοιαῦτα ἐντρυφῶν τοῖς ἀνοήτοις διετέλει, γυναῖκάς τε ἀνέδην ἀφθείρων, καὶ παισὶ συνών. καὶ ἦν μέγα καὶ εὐκτὸν ἑκάστῳ, εἴ τινος γυναικὶ προσβλέψειεν· εἰ δὲ καὶ φιλήματος ἀξιώσειεν, ἀθρόαν τὴν ἀγαθὴν τύχην ᾤετο ἕκαστος εἰς τὴν οἰκίαν αὐτῷ εἰσρυήσεσθαι· πολλαὶ δὲ καὶ [b] ἠύχουν τεθνάναι πρὸ αὐτοῦ, καὶ οἱ ἄνδρες ἐπεμαρτύρουν ὅτι [c] ἀληθῆ λέγουσιν.

Ἐθέλω δέ σοι καὶ ἀφήγησασθαι τοῦ Γλύκωνος, καὶ τοῦ [d] Σακέρδωτος, Τιανοῦ τινος ἀνθρώπου, ὁποίου τινὸς τὴν σύνεσιν εἴσῃ ἀπὸ τῶν ἐρωτήσεων. ἀνέγνων δὲ αὐτὸν, χρυσοῖς γράμμασι γεγραμμένον ἐν

generosissimos quosque; & formosissimos, & honestissimos mitti: quibus inclusis tanquam emtis pecunia sua utebatur, dormiens cum illis & omni genere intemperantis contumeliae in illos utens. Insuper legem tulerat, ne quis duodeviginti annis major inter salutandum complectendumque ipsum oscularetur; verum aliis manum ad osculum cum offerret, solos aetate florentes osculabatur: dicebanturque hi *intra osculum esse*.

42. Hunc ad modum stupidis hominibus ad delicias usque illudebat, corrumpendis, prout collibitum esset, mulieribus, & pueris constuprandis. Et magnum erat unicuique atque optabile, si cujus uxorem adspiceret: si vero osculo etiam dignaretur, confertim ut bona fortuna in domum suam influeret, futurum unusquisque putabat. Multae vero etiam se peperisse ex eo gloriabantur, & vera illas dicere, mariti illis testabantur.

43. Volo tibi etiam colloquium referre Glyconis & Sacerdotis, Tianensis cujusdam hominis, qui quam prudens fuerit, ex interrogationibus discere poteris. Legi autem illud *colloquium*, aureis literis scriptum in

[a] Οὗτοι] Deest in *Fl.* Adest in cett. & Cod. P. [b] Ηὔχουν] Ηὐχοῦτο male pro ηὔχοῦτο marg. *Aiw.* vel ηὐχοῦντο. [c] Ἀληθῆ] Ex *f.* Ἀληθῶς cett. minus recte. [d] Σακέρδωτος] Sic Edd. Σακιρδῶτος P.

34. Κῦσαι] Φιλῆσαι. *G.*

men rei apprime convenit, & Alexandri consilio, qui forma eximium quemque puerum mitti volebat. *M. du S.*

30. Καὶ νόμον δὲ ἐπεποίητο] Supra in I. *Ver. Hist.* c. 15. ubi καὶ παιδίον δ' ἐποίησαν legitur, *Solanus* particulam δὲ expunxerat, jam intactam relinquit. Sed salva esto utroque loco. Etsi me supra faciliorem in ea expungenda ideo praebuissem, quia illic ter brevi intervallo δὲ recurrebat. Et ἐπεποίητο passivum pro activo recte quoque se habere, vid. ad I. *Ver. Hist.* c. 35. vers. 50. Adde *Homer.* Il. Δ. 107. ubi δεδιγμένος est *excipiens*. *f. F. R.*

31. Ὀκτωκαίδ. ἔτη] Conf. supra Ις. β. c. 28. *M. du S.*

32. Φιλήμαλι ἀσπάζεσθαι] Etsi vix operae est hunc morem aut phrasin aliis testimoniis confirmare; addam tamen quod Cl. *Hemsterh.* in marg. monet, videri posse *L. Bos* ad Ep. I. ad *Cor.* XVI. 20. ubi Apostolus ait: ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ad quae verba ille haec Luciani, & *Heliodor.* X. 27. adducit. *f. F. R.*

43. Ηὔχουν] Si ab εὔχομαι formatum esset hoc verbum, ηὔχοῦτο ex *marg. Ald.* recepissem, quia activum εὔχω non est in usu, nec εὐχέω satis probatum; sed quum sit ab αὐχέω, recte se habet vulgata. *f. F. R.*

45. Ἀληθῆ] Sic optime Ed. *f.* Reliquae ἀληθῶς. *M. du S.*

48. Τιανοῦ] Mox ἐν Τίῳ recte. Fuit & sacerdos nomine consul, anno Christ. 158. sed ab hoc diversus. *M. du S.*

50. Ἐν Τίῳ] Τιὰς πόλις Παφλαγονίας τοῦ Πόντου. *Steph.* Τιεῖον, τὸ, *Strabonis*. *f. G.*

53. Ἐγὼ ἤδη ὃς Ἀσκληπιὸς νέος. ἀλλὰ πρὸ ἐκείνου τὸν πρότερον; πῶς λέγεις; ὁ Δ.] Quum sic distinguant omnes, & quidem non male, causa non fuit, cur in Latinis augerentur interrogationum notae, verterentque

in Tio urbe in domo Sacerdotis. Nempe, *Dic mihi*, inquit, *Domine Glycon, quis es? Ego*, inquit ille, *Aesculapius junior, diversus ab illo priore. Quomodo ais? Non fas est te hoc audire. Quot vero annos manebis apud nos & dabis responsa? Tres supra mille annos. Deinde quo te conferes? Bactra, & ad vicinam regionem: oportet enim barbaros etiam frui mea inter homines peregrinatione. Oracula vero reliqua, Didymaeum, Clarium, Delphicum, habent progenitorem meum Apollinem reddentem sibi oracula. Num mendacia sunt, quae ibi exeunt, oracula? Neque hoc scire postules, neque enim fas est. Ego vero quid ero post hanc vitam? Camelus, post equus, post vir sapiens, & Propheta non minor Alexandro.* Haec cum Sacerdote Glycon locutus est. In fine autem oraculum versu concluſum pronuntiavit, cum Lepido sodalem esse sciret:

Ne Lepido credas, tristis manet exitus illum.

Vehementer enim, ut ante dixi, metuebat Epicurum, tanquam hominem arte sua & sapientia praestigias ipsius oppugnantem.

Τίῳ, ἐν τῇ τῶ Σακέρδωτος οἰκίᾳ. εἰπὲ γάρ μοι, ἔφη, ὦ [e] δέσποτα Γλύκων, τίς εἶ; ἐγὼ, ἦδ' ὅς, Ἀσκληπιὸς νέος. ἄλλος γε παρ' ἐκεῖνον τὸν πρότερον. πῶς λέγεις; οὐ θέμις ἀκοῦσαί σε τοῦτό γε. πόσα δὲ ἡμῖν ἔτη προφητεύσεις χρησμῳδῶν; τρίτον πρὸς τοῖς χιλίοις. εἶτα, ποῖ μεταστήσῃ; ἐς Βάκτρα καὶ τὴν ἐκεῖ γῆν. δεῖ γὰρ ἀπολαῦσαι καὶ τοὺς βαρβάρους τῆς ἐμῆς. τὰ δ' ἄλλα χρηστήρια, τό τε ἐν [f] Διδύμοις, καὶ τὸ ἐν Κλάρῳ, καὶ τὸ ἐν Δελφοῖς, ἔχουσι τὸν [g] προπάτορα τὸν [h] Ἀπόλλω χρησμῳδοῦντα, ἢ ψευδεῖς εἰσιν οἱ νῦν ἐκπίπτοντες ἐκεῖ χρησμοί; μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι, ἐπεὶ καὶ θέμις. ἐγὼ δὲ τίς ἔσομαι μετὰ τὸν νῦν βίον; κάμηλος, εἶτα ἵππος, εἶτ' ἀνὴρ σοφὸς, καὶ προφήτης οὐ μείων Ἀλεξάνδρου. τοιαῦτα μὲν ὁ Γλύκων τῷ Σακέρδωτι διελέχθη. ὅπερ τέλος δὲ χρησμὸν ἐμμέτρον ἐφθέγξατο, εἰδὼς αὐτὸν Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα·

Μὴ πείθου Λεπίδῳ· ἐπεὶ οἱ λυγρὸς οἶτος ὀπηδεῖ.

Πάνυ γὰρ ἐδεδίει τὸν Ἐπίκουρον, ὡς προεῖπον, ὡς τινα ἀντίτεχνον, καὶ ἀνθισοφιστὴν τῆς μαγγανείας αὐτοῦ.

Ἐγα

[e] Δέσποτα] Δέσποινα male *J.* sola. [f] Διδύμοις] Sic recte *P. S. B1.* & 2. Δυδύμοις male *J. Fl. H. Fr. Ald.* [g] Προπάτορα] Πατέρα *Fl.* [h] Χρησμῳδοῦντα] Χρησμοδοτοῦντα *J.* sola. Octo reliquae, ut edidimus.

70. Λεπίδῳ ἑταῖρον ὄντα] Ἔφη γὰρ τὸν Λεπίδου τοῦτον ὁ Ἀμάστριδι καθοικεῖν Ἐπικούρειον ὄντα. *V.*

que *Num quis alius ab illo priore?* nam qui addit νέος, dubitari simul non potest, quin loquatur de alio, quam ante fuit: sed quomodo id contigerit, negat mox fas esse clarius noscere. Certe debent convenire. *Sponius* tamen quoque sic reddebat *Di-moi, Glycon, qui es tu? Je suis le nouvel Esculape. Es tu Esculape lui-même, ou quelqu'autre, qui lui ressemble? Il n'est pas permis de reveler ces mysteres.* *J. G.*

Ibid. Ἀλλος] Sic omnino distinguendum, uti a me factum est, neque enim ulla ratione passus fuerit Glyco, se alium ab Aesculapio priore dici. Hic autem in mentem venit de inscriptionibus, quae in tabula marmorea Romae in Aesculapii templo repertae, quasque Antonini tempore positas patet. V. *Fleetwood.* p. 38. quod in his oraculum indicatur, hoc ipsum Alexandri oraculum esse statuo. *M. du S.*

Ἄλλος] *Solanus* aliter distingui jubet, nec tamen in notis suis addit, quid igitur mutarit. Quare id paucis indicabo. In *Junt.* post ἐγὼ deerat comma, hoc ibi addidit, post νέος comma erat, id in punctum minus mutavit. At correcta illa distinctio jam comparebat in *Par.* quam expressimus. *J. F. R.*

60. Διδύμοις] Dictum supra est ad c. 29. V. *Ovid.* Met. I. 516. *M. du S.*

62. Χρησμῳδοῦντα] Ed. *J.* χρησμοδοτοῦντα. quae scriptura verior videtur; si quidem Lucianus suis ista verbis non scripserit, sed ipsius inscriptionis vere verba exhibuerit. v. *Suid.* apud quem ea vox reperitur. *M. du S.*

Χρησμῳδοῦντα] Sic c. 25. vers. fin. & hic paullo ante idem verbum ab omnibus scribebatur. *J. F. R.*

64. Μηδὲ τοῦτ' ἐθελήσῃς εἰδέναι] Vid. *Philoponum* de creatione p. 183. L. IV. c. 20. *M. V. la Croze.*

70. Λεπίδῳ] V. supra c. 25. *M. du S.*

Ἕνα γοῦν τινα τῶν Ἐπικουρείων τολμήσαντα καὶ διελέγχειν αὐτὸν ὅτι πολλῶν παρόντων, εἰς κίνδυνον οὐ μικρὸν κατέστησεν. ὁ μὲν γὰρ προσελθὼν ἔλεγε μεγάλῃ τῇ φωνῇ, Σὺ μέντοι γε, ὦ Ἀλέξανδρε, τὸν δεῖνα Παφλαγόνα [a] προσαγαγεῖν οἰκέτας αὐτῷ τῷ ἡγουμένῳ τῶν Γαλατίας, τὸν ὅτι θανάτῳ ἀνέπεισας, ὡς ἀπεκτονότας τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ παιδευόμενον, ὁ δὲ νεανίσκος ζῇ, καὶ ἐπανελήλυθε ζῶν μὲν τοῖς οἰκέταις ἀπώλειαν, θηρίοις δὲ καὶ σοὶ καταδοθέντων. τοιοῦτόν τι ἐγεγένητο. [b] ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον ἄχρι τοῦ [c] Κλύσματος, πλοίοις ἀναγομένοις, ἐπείσθη καὶ αὐτὸς εἰς Ἰνδίαν πλεῦσαι, καὶ πεισθεὶς ἐβράδυνεν, οἱ δυστυχεῖς ἐκεῖνοι οἰκέται αὐτοῦ, οἰηθέντες ἢ ἐν τῷ Νείλῳ πλέοντα διεφθάρθαι τὸν νεανίσκον, ἢ καὶ ὑπὸ λῃστῶν, (πολλοὶ

44. Unum igitur quendam Epicureorum audentem etiam multis praesentibus ipsum confutare, in periculum non parvum adduxit. Ille enim accedens ait magna voce, *At tu, Alexander, Paphlagonem* (quem nominabat) *persuasisti, ut apud Praesidem Gallograeciae postularet servos suos ultimi supplicii, tanquam qui filium suum Alexandreae doctrinae caussa versantem interfecissent. Vivit autem adolescens, & salvus rediit post servorum interitum, bestiis a te objectorum.* Factum vero ejusmodi quid fuerat. Adolescens, qui adverso flumine navigarat in Aegyptum ad Clysma usque, solvente *commodum* navi persuaderi sibi passus est, ut & ipse navigaret *in* Indiam. Cumque cunctaretur, infelices illi servi ipsius, rati aut in Nili navigatione periisse adolescentulum, aut a latronibus, qui multi

[a] Προσαγαγεῖν] Προσάγειν P. & marg. *A1.* Vulgatam servant *J. Fl. H. P.* &c. [b] Ἀναπλεύσας] Sic *Fl. Ald. Fr. H. B2. S. P.* Ἀποπλεύσας *J.* [c] Κλύσματος] κλυσμ. minore x Edd. priores.

80. Ὦ Ἀλέξανδρε τὸν δεῖνα] Ἴσως ἐνδέξου τοῦ ἀνδρὸς ὄντος τὸνομα τὸ κύριον * εἰπεῖν παρῃτήσατο. *V.*

* Εἰπεῖν] Illud εἰπεῖν inseruit idem, sed mallem indicassset unde; nam quod verbum proximum παρῃτήσατο pro vulgato παρῃνήσατο reposuerit, minus necessarium erat indicare ex quo fonte hauserit. *J. F. R.*

86. Θηρίοις] Conf. supra c. 2. hujus Dial. *M. du S.*

Ibid. Ὑπὸ σοῦ] Jam demum recte Edd. sic scribunt, cum alibi perpetuo ὑπό σου & similia exhibeant, in encliticae accentu trajiciendo nimium diligentes, quem nos post praepositionem servamus cum adcuratioribus Grammaticis, ut supra T. I. jam diximus. *J. F. R.*

87. Ἀναπλεύσας ὁ νεανίσκος εἰς Αἴγυπτον, ἄχρι τοῦ κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Cum adolescentulus in Aegyptum amne adverso navigasset, provecto ad inundationem usque navigio.* Ita vertit *Erasmus.* At si Ptolemæum consuluisset, L. 4. tab. Afr. 3. didicisset Κλύσμα esse nomen proprium loci in litore maris Rubri, ubi præsidium erat; dicitur enim φρούριον ibi, & ut ex hoc loco conjicio, ubi navigia per Nilum & Ptolemæum fluvium, qui a Trajano renovatus & repurgatus fuerat, adducebantur ἀνάγουσι, & sic navigatio in Indiam fiebat. Idcirco lege cum majuscula Κλύσματος, & verte, *usque ad Clysma adducto navigio.* Non dubito autem id nomen fuisse a Græcis impositum ei loco, Ptolemæis regnantibus, ob accessiones maris Rubri, quæ illuc penetrabant, & eum locum κλυζον lavabant. Vide quæ notavi ad *Strabonem* pag. 804. *J. P. a G.*

Ἀναπλεύσας] Videtur *Solanus Juntinae* lectionem secuturus fuisse, quae ἀποπλεύσας habet; quod quidem non improbassem; sed unam reliquis omnibus hic praevalere nolui, quum & illarum lectio non modo commodum sensum exhibeat; verum si ab Alexandria is adolescens ad reliquas Aegypti partes navigavit, certe adverso flumine adscendit, ac tum ἀναπλεύσας longe rectius altero, & magis congruum altero ἀναγομένου. *J. F. R.*

88. Κλύσματος] An usque ad loca inundari solita? *F. G.*

Κλύσματος πλοίου ἀναγομένου] *Palmerii* notam vidisti doctam sane; sed monendus es, ne tam facile credas ei asserenti, navigationem per Aegyptum e mari mediterraneo sic continuari potuisse. Res enim ea aliquoties fruitra tentata, eo tandem rediit, ut per Nilum mercibus quam fieri poterat longissime vectis, terrestri tandem itinere ad mare rubrum deportarentur, unde in Indiam nova jam instituebatur navigatio. Consule Cl. *Humphr. Prideaux* Hist. P. II. L. II. p. 70. & seq. Gallicae versionis nostrae T. III. p. 114. & seqq. Quid ergo fiet, inquies, verbis istis Luciani satis aperte indicantibus sola navigatione e mari mediterraneo per Aegyptum Indiam ab hoc petitam? Ego,

ti tum erant, ſublatum, redierunt, amiſſum illum nuntiantes. Tum *ſecutum eſt* oraculum, & condemnatio, poſt quam adfuit juvenis, ſuam peregrinationem enarrans. Haec ille dixit.

45. Alexander vero indigne ferens ſe redargui, veraeque reprehenſionis impatiens, juſſit, qui praeſentes erant lapidibus illum petere, alioquin ipſos quoque devoti capitis futuros, ejusque adjutores vocatum iri. Cum jam lapidare inciperent, Demoſtratus aliquis peregrinatus in Ponto, circumfuſus primum homini, morti illum eripuit, cum parum abeſſet, quin obrueretur lapidibus: merito ille quidem. Quid enim referebat ſolum ſapere inter tot inſanientes, & luere alienam Paphlagonum ſtultitiam? Et haec de illo ejusmodi *erant*.

46. Si vero eorum alicui, qui advocarentur ordine oraculorum (fiebat autem hoc

d δὲ ἦσαν τότε) ἀνηρῆς, ἐπανῆλθον ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ τὸ ἀφανισμόν. εἶτα ὁ χρησμὸς, καὶ ἡ καλαδίκη· μεθ' ἣν ἐπέστη ὁ νεανίσκος, διηγούμενος τὴν ἀποδημίαν. ὁ μὲν ταῦτα ἔλεγεν.

Ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἀγαναχτήσας ὅτι τῷ ἐλέγχῳ, καὶ μὴ φέρων τὴν ὀνείδους ἀλήθειαν, ἐκέλευε τοὺς παρόντας λίθοις βάλλειν αὐτὸν, ἢ καὶ αὐτοὺς ἐναγεῖς ἔσεσθαι, καὶ e Ἐπικῆρες κληθήσεσθαι. τὸ δὲ βάλλειν ἐξεκαμνόντων, Δημόστρατός τις ἀποδημῶν f τῷ Πόντῳ, πρῶτος ἐπιχυθεὶς, ἐρρύσατο τὸν ἄνθρωπον, μικρὸν δεῖν καλαλευσθέντα, πάνυ δικαίως. τί γὰρ ἔδει μόνον φρονεῖν ἐν τοσούτοις μεμηνόσι, καὶ ἀποκολαῦσαι τὴν Παφλαγόνων μωρίας; καὶ τὰ μὲν κατ' ἐκεῖνον, τοιαῦτα.

Εἰ δέ τινι προσκαλεσαμένων τὴν τάξιν τοῦ χρησμοῦ (πρὸ μιᾶς δὲ τοῦτο τὸ θεσπίζειν ἐγί-

d Δὲ] Sic omnes praeter *J.* quae γρ. e Ἐπικούρους] Sic Edd. omnes, excepta *J.* quae ἐποικούρους. f Τῷ Πόντῳ] Τῶ Πόντου P. & L.

go, ut verum fatear, Lucianum hic erraſſe puto, videntur enim haec verba id indicare factum, quod tota vetus hiſtoria fieri potuiſſe negat. Niſi forſan verba ejus corrupta ſint. Sed in libris quidem noſtris nihil ſubſidii comperio. *M. du S.*

Κλύσματος] Interpretum errorem, Κλύσμα urbis nomen eſſe neſcientium, praeter *Palmerium* caſtigavit praeſertim *Bochartus* in Phaleg. 2, 18. Sed ἀνάγεσθαι ipſi quoque non recte videntur cepiſſe, quod ad primam illam verſus *Clyſma* navigationem referrent. Obſervat, & de Clyſmate quae ſciuntur tradit omnia, decus literarum noſtrarum *Petrus Weſſelingius* ad Hieroclis Synecdemum p. 728. ſeq. Interpretatio noſtra & verbis Luciani ſatisfacere nobis videbatur, conſtantique uſui verbi ἀνάγεσθαι, quod *ſolvere*, *navigationem incipere* ſignificat; & Geographicae obſervationi nulli contradicere. Clyſma portum Aegyptium fuiſſe in litore maris Erythraei, conſtat inter omnes. Juvenis hic, Alexandreae qui vixerat, invectus oſtio Canopico Nili adverſo flumine pervenire poterat ad verticem usque τῆς Delta, atque inde Trajani foſſa navigare in mare Erythraeum, & litus legendo adire portum Clyſmatis, unde navigare ad Indos ſolebant, etiamſi is intervallo LX. M. P. a capite foſſae Trajani abfuit. *J. M. G.*

92. Διεφθάρθαι] Sola *Amſt.* male διεφθάρθει, quod in marg. correxit *M. V. la Croze.*

94. Γὰρ] Ed. *J.* in aliis δὴ. *M. du S.*

Δὲ] Cur illud γρ pro δὲ non receperim, vid. mox ad c. 46. No. 13. *J. F. R.*

4. Ἐπικούρους] Mallem Ἐπικουρείους ut cap. ſeq. *M. du S.*

Ἐπικούρους] Si conſtans ſit lectio Ἐπικούρους, nec novi, qui habeat ἐπικουρείους, non dubito, ad ipſam appellationem reſpexiſſe vel Lucianum, vel ipſum adeo Alexandrum: idque expreſſi, cum ambiguitatem non ferat Latinus ſermo. Qui non puniret olim hereticum hominem, & ulciſceretur, vocatus licet, ſanctam matrem eccleſiam; ille quo in periculo fuerit, ſatis conſtat. Ἐπίκουρον proprie eſſe, qui adjuvet oppugnatum ab aliis, obſervat Schol. ad Il. B, 130. *J. M. G.*

Ἐπικούρους] Hoc majorem emphaſin habet, quam ſi adjective efferatur; nonnihil tamen ex emphaſi amittit, quum plurali num. profertur, ideoque adſentior *Solano* ex cap. ſeq. argumentanti. Nihil vero muto, etſi Interprett. priſtini ſubſtantivum in Graeco ſervantes, tamen *Epicureos* verterunt. *J. F. R.*

12. Κατὰ τάξιν] Conf. ſupra c. 19. *M. du S.*

13. Μιᾶς δὲ] *Solanus* ſupra c. 44. πολλοὶ δὲ, in γρ mutarat, ex una *J.* Ego id ſtudio neglexi; nam ſi id ibi falſum, & hic male ſe haberet; cum igitur hic nihil mutet, etiam ſupra intactum relinquatur. Sic *Hom.* Il. Z. 47. δὲ quoque uſurpat, ubi & γρ locum haberet; & ubi id in γρ propter verſum non poteſt mutari. Cum enim magnum liberationis pretium promiſiſſet,

ἐγίγνετο,) ᾗ ἐρομένῳ τῷ κήρυκος εἰ [a] Θεσπίζοι; [b] τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν· Ἐς κόρακας, οὐκ ἔτι τ τοιοῦτον οὔτε στέγη τις ἐδέχετο, οὔτε πυρὸς, ἢ ὕδατος ἐκοινώνει, ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνεσθαι, ὡς ἀσεβῆ, ᾗ ἄθεον, ᾗ Ἐπικούρειον· ἦν γὰρ ἡ μεγίστη λοιδορία.

pridie quam responderet) atque interroganti praecone, *An responderet?* intus diceret: *Ad corvos!* hunc talem neque tectum amplius recipiebat, neque ignem ei neque aquam impertiebat quisquam; sed cogebatur e terra una vagari ad aliam, tanquam impius homo, & atheus, & Epicureus, quod quidem maximum erat convicium.

Ἓν γοῦν καὶ γελοιότατον ἐποίησεν ὁ Ἀλέξανδρος· εὑρὼν γὰρ τὰς Ἐπικούρου κυρίας δόξας, τὸ κάλλιστον, ὡς οἶδα, τ βιβλίων, καὶ [c] κεφαλαιωδῶς περιέχον τ τἀνδρὸς σοφίας τὰ δόγματα, κομίσας ἐς τ ἀγορὰν μέσην, ἔκαυσεν ὑπὸ ξύλων συκίνων, ὡς δῆθεν αὐτὸν καθαφλέγων, καὶ τ σποδὸν ἐς θάλασσαν ἐξέβαλεν, ἔτι ᾗ χρησμὸν ὑποφθεγξάμενος·

47. Unum ergo maxime ridiculum fecit Alexander. Cum inveniſſet ſententias Epicuri principes, pulcherrimum, quod noſti, illius librorum & capitalem, qui placita ſapientiae hujus viri contineat, in medium forum prolatas ficulneis lignis crematvit, quaſi ipſum videlicet exureret, & in mare abjecit cineres, oraculo adjecto:

Edi-

a Θεσπίζοι] Θεσπίζει *Fl.* b Τῷ] Τὸ vult *Marc.* Nil mut. Edd. c Κεφαλαιωδῶς] Ex emendat. *Solani.* Κεφαλεῶδες *F.* Κεφαλαιώδη *Fl.* Κεφαλαιῶδες reliquae.

17. Ἀλλ' ἔδει γῆν πρὸ γῆς] Γῆν πρὸ γῆς. τοῦτο εἴωθε λέγειν * Ἀθηναίοις, ἀντὶ τοῦ κατὰ πάσης τ γῆς, ὁ φαμὲν τόπον ὑπὲρ τόπου. *V.*

* Ἀθηναίοις] Sic recte V. pro Ἀθηναίων, quod erat in Ed. *Clerici.*

† Θιασώτης] Διασώτης male in Editis. Correxit ex ingenio *M. du S.*

‡ Ἐπὶ κακῷ] Ἐπικαλῶν peſſime Edit. Ἐπὶ καλῷ V. unde ἐπὶ κακῇ fecit *M. du S.*

25. Κομίσας ἐς τὴν ἀγορὰν] Σημειοῦ ὡς † θιασώτης ἢ κῆτος ὁ ‡ ἐπὶ κακῷ τ αὐτοῦ κεφαλῆς τοῖς λόγοις ἐγγυμνασάμενος Λουκιανὸς τ Ἐπικούρου αἱρέσεως. *V.*

fiſſet, ſtatim ſubjicit: Πολλὰ δ' ἂν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται. Quod Cl. *S. Clarke* reddidit: *multae utique res pretioſae in divitis patris domo reconditae jacent.* Recte; ſed an *enim* non etiam hic eodem redieet? *J. F. R.*

14. Καὶ ἐρομένου τῷ κήρυκος εἰ Θεσπίζοι, τῷ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν ἐς κόρακας] Καὶ ἐρομένου τῷ κήρυκος, εἰ Θεσπίζοι; τὸ δὲ ἀνεῖπεν ἔνδοθεν, ἐς κόρακας. *Th. M.*

15. Τῷ δὲ] Forſan τότε. *F. G.*

18. Γῆν πρὸ γῆς] (Significat *ſolum vertere*, γῆν πρὸ γῆς *cogito* i. e. *de fugiendo*, *Cicer* ad Att. *Vorſt.*) & *Cic.* de nat. deorum I. *M. du S.*

Ἐλαύν.] Ἐλαύνειν γῆν *pervagari terram.* Sic infra *Rhet. pr.* c. 5. Et *Aelian.* I. 33. *J. F. R.*

22. Ἐπικούρου κυρίας δόξας] *Epicuri ratas ſententias*, quas *Diog. Laërt.* integras exhibet in vita Epicuri. *M. V. la Croze.*

Ibid. Κυρίας δόξας] V. *Diog. Laërt.* 273. D. *M. du S.*

24. Κεφαλαιωδῶς] Hanc vocem emaculavimus, quae in omnibus antea κεφαλαιῶδες legebatur, niſi quod in *Fl.* legitur κεφαλαιώδη. *M. du S.*

26. Συκίνων] Ex ligno ficulno fumum exiſtere acerrimum ac moleſtiſſimum *Plut.* in Sympoſ. perhibet. Si qua igitur ratio Alexandrum Pſeudomantem impulit, ut Epicurei κυρίας δόξας ficulnis cremaret lignis, ea (ut opinor) fuit, non ut eum nullius pretii philoſophum judicaret. *G. C.*

Συκίνων] V. ἀπαιδ. σ. ubi συκίνη γνάμη. & *Brod.* p. 501. Theſ. Cr. II. Vol. *M. du S.*

32. Τοῖς ἐντυχοῦσιν] Conf. infra cap. ult. hujus Dial. *M. du S.*

38. Ὑπὸ δαδὶ] Male Cod. Angl. ὕδατι. *J. B.*

Ibid. Δαδὶ] Eſt etiam in P. L. & Ed. *F.* ut in Angl. ὕδατι. In reliquis δαδὶ, uti *Mer.* c. 7. *Φιλοψ.* c. 12. ideoque ſervavi. P. non agnoſcit ὑπὸ, quod ideo rejecimus. *M. du S.*

Δαδὶ] Qui ὕδατι introduxere, forſan decepti ſunt a voce ſequente σκύλλῃ, quam pro σκύλλῃ monſtro marino accipientes, aquam etiam, non ignem addendum credidere. De illo autem luſtrandi ritu ope *taedae & ſcillae*, vid. ſupra T. I. p. 466. ſive *Necyom.* c. 7. ibique notam Cl. *Hemſterh.* 76. *J. F. R.*

44. Καὶ τ Ῥουτιλιανοῦ] Intellige generum habens. *F. G.*

Καὶ τ Ῥουτ. οὐδὲ πάροδον] Sic omnes libri, niſi quod in *Fl.* Cod. *Bourd.* deſunt οὐδοκιμοῦντα πάροδον, in ea jusdem vero loci impreſſo poſterius vocabulum omittitur. In P. non eſt ᾗ. Locus eſt ſane difficilis, &, ut mihi quidem videtur, corruptus. Si enim vulgatam ſcripturam ſequare, quid erit, ἐπὶ τ Ῥουτιλιανοῦ

Edico decreta ſenis comburere caeci;

Ignorabat nempe homo execrabilis, quantorum bonorum liber ille legentibus cauſſa ſiat, quantam in illis pacem, tranquillitatem, libertatem efficiat, qui a timoribus, & ſpectris, & prodigiis non minus, quam aſpe vana & non neceſſariis cupiditatibus eos liberet; ſed intelligentiam & veritatem inſerat, & vere mentes purget non face, aut ſquilla, & nugis ſimilibus, ſed recta ratione, & veritate, & libertate.

48. Inter reliqua vero unum quoddam & audaciſſimum facinus impuri hominis audi. Cum aditus faciles haberet ad Regiam atque aulam, & Rutilianum gratia florentem, mittit ad illum oraculum vigente bel-

Πυρπολέειν κέλομαι δόξας ἀλαοῖο γέροντος.
Οὐκ εἰδὼς ὁ κατάρατος ὅσων ἀγαθῶν τὸ βιβλίον ἐκεῖνο τοῖς ἐντυχοῦσιν αἴτιον γίγνεται, καὶ ὅσην αὐτοῖς εἰρήνην, καὶ ἀταραξίαν, καὶ ἐλευθερίαν ἐνεργάζεται, δειμάτων καὶ φασμάτων, καὶ τεράτων ἀπαλλάττον, καὶ ἐλπίδων ματαίων, καὶ περιττῶν ἐπιθυμιῶν· νῦν δὲ καὶ ἀλήθειαν ἐντιθὲν, καὶ καθαίρον, ὡς ἀληθῶς, τὰς γνώμας, [a] οὐ δαδὶ καὶ σκίλλῃ, καὶ ταῖς τοιαύταις φλυαρίαις, ἀλλὰ λόγῳ ὀρθῷ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ παῤῥησίᾳ.

Ἐν δὲ τοῖς ἄλλοις, ἓν τι καὶ μέγιστον τόλμημα τοῦ μιαροῦ ἀνδρὸς ἄκουσον· Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, [e] καὶ τὸν [f] Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα [πάροδον,] ἀπεμπτὸν χρησμὸν τοῦ ἐν

[a] Οὐ δαδὶ] Οὐχ ὑπὸ δαδὶ Edd. *H. P. Ald. Fl. B2. Fr. S.* Ὑπὸ ὕδατι *J.* marg. *A1.* Et Codd. A. L. Ὕδατι ſine ὑπὸ P. [e] Καὶ τὸν] Sic Edd. omnes. Sed *Pell.* καὶ delet. [f] Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Deſunt haec duo in P. πάροδον etiam omittit *Fl.*

νὸν πάροδον. Aut ipſe Rutilianus πάροδος? *Aditusne* ad *Rutilianum*, aut *ipſum Rutiliani aditum*? At πάροδος, etſi hoc apud alios alicubi ſignificare comperiatur, apud Lucianum paullo aliter uſurpatur, de iis, qui publice dicturi prodeunt. Vide finem *Herc. Gall.* c. 7. Sed demus ſic ſumi, an de Rutiliano, ut de Imperatore locuturum cenſes Lucianum? aut *ipſum aditum* eſſe dices. V. omnino *Dem.* Phil. III. Neutrum ego facile admiſerim. Dicam itaque, quod ſentio, tu judica. Scripſerat Lucianus ἀπὸ τοῦ Ῥουτιλλιανὸν τὸν γαμβρόν. Vel ſi hoc nimis recedere videbitur, πρὸς τὸν γαμβρόν. lege πρόσοδον. (ut in innumeris Luciani locis occurrit) hoc ſenſu, *gratia generi ſui Rutilliani*. Vel *patroni ſui*. *Vorſtius* παρ' ὁδὸν malebat, uti ap. *Ignat.* emendandum cenſeo p. m. 125. B. Quidquid ſit; haec enim jam in medio relinquo, faciſe ceſſurus, ſi quid melius proferatur; in iis quae mox ſequuntur, duo haec diligenter obſervanda ſunt. Primo M. *Aurel.* cum haec ſcriberentur, mortuum, cum Lucianus eum *Divum* vocet. Secundo, bellum de quo deinceps ſermo eſt, geſtum anno circiter CLXX. & ſeqq. usque ad annum CLXXIV. vel CLXXV. Ex quibus jam certe de Luciani aetate conſtat. Sed de hoc paullo poſt plura. *M. du S.*

Ibid. Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Haec deſunt in Flor. Cod. *J. B.*

Εὐδοκιμοῦντα πάροδον] Ubi in vulgatis editionibus legitur: Ἔχων γὰρ οὐ μικρὰν ἐπίδασιν ἐπὶ τὰ βασίλεια, καὶ τὴν αὐλὴν, καὶ τὸν Ῥουτιλλιανὸν εὐδοκιμοῦντα πάροδον, ἀπεμπτὸν χρησμὸν, τοῦ ἐν Γερμανίᾳ πολέμου ἀκμάζοντος. duas voces, εὐδοκιμοῦντα πάροδον, deeſſe Flor. Codici, notat *Bourdelotius*. In editione tamen Florentina omiſſo τοῦ, πάροδον, conſpicitur τὸ, εὐδοκιμοῦντα. Voce πάροδον ſatis poſſumus hic carere: nec quid illa ſibi hic velit, perſpicio. *J. F.*

45. Πάροδον] Τὸ πάροδον gloſſema videtur τοῦ ἐπίβασιν e margine in contextum traductum. *F. C.*

Πάροδον] Includendam puto πάροδον, aut potius plane ejiciendam Florentinae editionis auctoritate, tanquam gloſſam, ad ἐπίβασιν, rarioris uſus nomen, relatam, quam προσαγωγὴν etiam dicere licuiſſet. *J. M. G.*

Πάροδον] Adparet & Cl. *Geſner.* hoc vocabulum cum *Jenſio* ejectum velle, quod in verſione id non attigerit; nec ego ingererem, ſi abeſſe a pluribus viderem. Poſſes autem παρῳδὸν legere, ac vertere: *habens Rutilianum adjutorem*. pro *fulcro* enim columnae, ex *Plat.* Dom. *Kuhn.* ad *Polluc.* VI. S. 121. adfert, uncinis tamen ſecluſi ut ſuſpectum. Alioqui cum πάροδος ſignificet carmen quod chorus primus in theatro canebat, vid. *Kuhn.* & *Jung.* ad Polluc. IV. 7. 53. p. 374. (Sic enim pro πάρῳδος recte ſcribendum docet ille; nam ibid. IV. c. 15. ſegm. 108. ipſe *Pollux* ad etymologiam vocabuli ducit ſcribens: καὶ ἡ μὲν εἴσοδος τοῦ χοροῦ πάροδος καλεῖται.) Ut itaque *prologus* tam de oratore ipſo quam de ſermone accipitur: ita poſſis & πάροδος utrovis more accipere, & cogitare an *Rutilianus* non item hic dicatur *praecentor* Alexandri, qui praeſtigiatori ſuo praeludat ac populum alliciat? Sed totum πάροδον ejicere, quam nimis argutari malo. Si vero probare poſſem, id *introductorem* ſignificare, omnino retinerem. *J. F. R.*

ἐν Γερμανίᾳ πολέμῳ ἀκμάζοντος· ὅτε θεὸς Μάρκῳ ἤδη τοῖς Μαρκομάνοις καὶ Κυάδοις συνεπλέκετο. ἠξίου δὲ ὁ χρησμὸς δύο λέοντας ἐμβληθῆναι ζῶντας εἰς τὸν Ἴστρον μετὰ πολλῶν ἀρωμάτων, καὶ θυσιῶν μεγαλοπρεπῶν. ἄμεινον δὲ αὐτὸν εἰπεῖν τὸ χρησμόν.

Ἐς δίνας Ἴστροιο [a] διηπετέος πολιοῖο,
[b] Ἐμβαλέειν κέλομαι δοιὼ Κυβέλης θεράποντας,
Θῆρας ὀρειτρεφέας· καὶ ὅσα τρέφει Ἰνδικὸς ἀὴρ
Ἄνθεα, καὶ βοτάνας εὐώδεας· αὐτίκα δ' ἔσται
Νίκη, καὶ μέγα κῦδος, ἅμ' εἰρήνη ἐραλεινή.

Γενομένων δὲ τούτων, ὡς προσέταξε, τοὺς μὲν λέοντας, ἐκπηξαμένους εἰς τὸν πολεμίαν, οἱ βάρβαροι ξύλοις καλειργάσαντο, ὥς τινας κύνας, ἢ λύκους ξενικούς. αὐτίκα δὲ τὸ μέγιστον τραῦμα τοῖς ἡμετέροις ἐγένετο, [c] δισμυρίων που καὶ ὀκτὼ ἀνδρῶν ἀπολομένων. εἶτα ἠκολούθησε τὰ περὶ Ἀκυληίαν γενόμενα, καὶ ἡ περὶ μικρὸν ἅπασα πόλεως ἐκείνης ἅλωσις. ὁ δὲ, πρὸς τὸ ἀποβεβηκὸς τὴν Δελφικὴν ἐκείνην ἀπολογίαν, καὶ τὸν τοῦ Κροίσου χρησμὸν [d] ψυχρῶς παρῆγε, νίκην μὲν γὰρ προειπεῖν τὸν θεὸν, μὴ μὴν δηλῶσαι, Ῥωμαίων ἢ τῶν πολεμίων.

Ἤδη δὲ πολλῶν [e] ἐπιῤῥεόντων, καὶ τῆς πόλεως αὐτῷ θλιβομένης ὑπὸ τοῦ πλήθους τὸ ἐπὶ τὸ χρηστήριον ἀφικνεμένων, καὶ

lo Germanico, cum Divus Marcus jam Marcomannis & Quadis esset implicitus. Postulabat autem illud oraculum Leones duo conjici vivos in Istrum multis cum aromatis, & sacrificiis magnificis. Sed melius est ipsum ponere oraculum:

Istri vorticibus, lapsis divinitus undis,
Praecipitare duos Cybeles, edico, ministros
Montibus eductos: & , quos alit Indicus aër
Flores, atque herbas fragrantes, evenietque
Mox victoria , maxima gloria , paxque benigna.

Factis autem hisce uti jusserat, leones cum in hosticum enatassent, lignis confecere barbari, uti canes quosdam, aut lupos peregrinos: statimque maximum vulnus nostri accepere, vicies mille fere uno loco amissis. Deinde consecuta sunt ea, quae ad Aquileiam contigere, urbsque illa pene capta. At ille ad eventum *excusandum*, Delphicam illam defensionem, & Croesi oraculum frigide protulit, victoriam nempe praedixisse Deum, neque tamen declarasse, Romanorumne ea esset an hostium?

49. Jam vero confluentibus multis, ipsaque urbe pressa a multitudine venientium ad oraculum, nec satis rerum necessariarum ha-

a Διηπετέος] Διπ. *Vorst.* Nil mut. *Fl. Ald. J. P. B2. H.* b Ἐμβαλέειν] Ἐσβαλέειν *J.* sola. c Δισμυρίων] Δυσμ. *J.* male cum *Ald.* & reliqq. d Ψυχρῶς] Sic P. & Edd. plurimae. Ψυχρὸς *Fl.* male. e Ἐπιῤῥεόντων] Ἐπισῤῥεόντων marg. *AIW.* Ἐπὶ πολλοῦ ἐπισρ. P. & A. Nihil mut. Edd.

47. Μάρκος] Vixit post Marcum Lucianus. Hanc historiam vid. depictam in *Col. Antonina*, pag. 13. *M.V. la Croze.*

59. Γενομένων] Facessent jam, qui M. Aur. Antoninum nullis hujusmodi superstitionibus, auctore *Xiphilino*, umquam succubuisse putant. Manifesto hic deprehenditur superstitionis absurdissimae reus. In iis etiam quae de legione Fulminatrice vulgo feruntur, quomodocunque demum gesta sint, aut ad magicas artes, aut ad religionem incognitam confugisse coarguitur. V. etiam *J. Capitol.* in M. Aur. XIII. ubi *tantum hujus belli terrorem fuisse* ait, *ut undique Sacerdotes Antoninus acciverit, peregrinos ritus impleverit, Romam omni genere lustravverit, retardatusque a bellica profectione sit.* ut ergo haec quae hic a Luciano narrantur, non sint ab ipso Marco facta, quod historiae credo repugnat, in illis certe arguetur. Conf. *Baron.* ad an. Chr. 171. & qui eum citat, auctorem *M. Aur.* operibus ejus praefixae. *M. du S.*

63. Τραῦμα] Vid. Ep. *Marci* ad calcem *Apol. 4. Justini.* *M.V. la Croze.*

Ibid. Δισμυρίων] Aliter rem narrat *J. Capitol.* in M. Aur. Ant. XIV. cum enim Aquilejam usque venisse hostes dixisset, exercitus partem cum Furio Victorino Praefecto praetorio interiisse ait. *M. du S.*

68. Κροίσου χρ.] V. Z. Tp. c. 20, *M. du S.*

72. Πολ-

habente, oracula excogitat, quae nocturna vocaret. Sumtis enim libris, incubabat, prout dicebat, & quasi per quietem audita a Deo responsa *oracula*, non tamen aperta pleraque, sed ambigua & perturbata; in primis si quando videret curiosius obsignatum libellum. Periculum enim *aperiendi* non subiens, quidquid in mentem veniret, subscribebat temere, oraculis illud quoque convenire ratus. Et erant constituti ad hoc ipsum interpretes, qui mercedes non tenues acciperent, interpretationis & explicationis caussa, ab his, quibus talia oracula reddita fuerant. Hoc quoque illorum opus tributarium erat: pendebant enim interpretes Alexandro talentum unusquisque Atticum.

τὰ ὑπαπήδεια ἄμφρκῆ μὴ ἐχούσης, ὑπνοεῖ τὰς νυκτερινὰς καλουμένας χρησμούς. λαμβάνων γὰρ τὰ βιβλία, ἐπεκοιμᾶτο, ὡς ἔφασκεν αὐτοῖς, καὶ ὡς ὄναρ παρὰ τοῦ θεοῦ ἀκούων ἀπεκρίνετο, ἀλλὰ καὶ ἀμφιβόλους, καὶ τελαγαγμένους, καὶ μάλιστα εἴ τινα θεασαίτο βαρυεργότερον τὸ βιβλίον καὶ σεσφραγισμένον. ἐν γὰρ τοῖς παρακινδυνευόντων τὸ ἐπελθὸν ἄλλως ὑπέγραφε, χρησμοῖς πρέπον καὶ τὸ στοχαστὸν οἰόμενος· καὶ ἦσάν τινες ἐξηγηταὶ ὑπὸ τούτῳ καθήμενοι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ἐκλέγοντες παρὰ τῶν τοιούτους χρησμοὺς παρὰ τῶν ἀπολαμβανόντων ὑπὸ τῇ ἐξηγήσει καὶ ἀφελούσῃ αὐτούς· καὶ τοῦτο αὐτοῖς τὸ ἔργον ἐπώμισον ἦν. ἐτέλουν γὰρ οἱ ἐξηγηταὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ τάλαντον Ἀττικὸν ἕκαστος.

Ἐνίοτε δὲ, μήτε ἐρομένου τινὸς, μήτε παρόντος, ἀλλ' ὅλως οὐδὲ ὅλως ὄντος, ἐχρησμῴδει πρὸς ἔκπληξιν τῶν ἀνοήτων, οἷον καὶ τοῦτο·

Δίζεαι ὅστις σὴν ἄλοχον μάλα πάγχυ λελῃθὼς
Καλλιγένειαν ὑπὲρ λεχέων σαλάγῃ κτεάνων δῶμα.

Δῆλος παρῴλογενὴς, τῷ δὴ σύ γε πάντα πέποιθας.
Ὠπύιες γὰρ ἐκεῖνον, ὅθ' αὖθις σὴν παράκοιτιν,

Av-

75. Solus Lucianus hoc nomen habet. Ceterum ὑπαπήδεια, quae Latinis *subsultoria* dicuntur, ea sunt, quae ex improviso & praeter expectationem fiunt. *M. du S.*

76. Ἀμφρκῆ] Ἀμφρκῆ P. aut L. (Sic expressis verbis signante *Solano*) Παρακινδήνων male A. Παρακινδυνεύων *Fl.* Vulgatam habent cett. *g* Ἐπελθὸν] Sic *J.* Ὑπελθὸν reliquae. Ἔδθλον male A. *h* Ἀπολαμβ.] Ex *Pell.* restitutum. Ὑπολαμβ. Edd. priores. *i* Ὠπύιες] Sic restitui ex *Fl.* Ὤπυιες cett.

72. Πολλῶν ἐπιῤῥιόντων] Cod. Angl. πολλῶν ἐπὶ πολλοῦ ἐπισρειόντων. *J.B.*

83. Παρακινδωνιόων τὸ ὑπελθόν] Angl. Cod. παρακίνδηνον τὸ ἔδθλον. *J.B.*

Ibid. Ἐπελθὸν] Sic recte Ed. *J.* vulgatae vero ὑπελθὸν. Quod nullibi hoc sensu reperias, ut ἐπέρχομαι frequentissime, cum apud Lucianum tum apud optimos quosque linguae Graecae scriptores. *M du S.*

Ἐπελθὸν] Ἐπέρχεσθαι de eo quod mihi in mentem venit usitatum esse, vid. in not. Cl. *Hemsterh.* ad *Prometh.* c. 2. p. 26. T. I. No. 31. *J.F.R.*

98. Σαλάγει] Verbum σαλάγει alibi, credo, non invenitur. Ideo credo id fuisse deterioris notae, ut saepe obscoena verba a sola viliore plebe usurpantur. Forte fuit Paphlagonicum & Abonitichitis solis familiare: videtur ἀπὸ τῆς ἀγέλης ἐπὶ σαλεύειν deduci. *J.P.* a *G.*

Σαλάγει] At σαλαγεῖ, ταράσσει exponit *Hesych.* Verum id huc nihil facit. *J.F.R.*

3. Ὤπυιες] Ὠπύιες. *F.G.*

Ὠπύιες] Notaverat quidem *Solan.* ὠπήιες esse in *Fl.* Verum vulgatam intactam reliquerat, quam ego mutavi, tum propter metrum, tum quod vel in prosa sic scribi solet. *J.F.R.*

28. Πολ-

50. Interdum vero, licet neque interrogaret quisquam, neque missus esset, quin neque omnino esset, (*ad quem pertineret oraculum*) oracula fundebat ad stuporem hominum insipientium: quale est hoc quoque:

Scire cupisne tuam quis nuptam, Calligeniam,
In stratis furtim subigat tecto sub herili?

Servus Protogenes, is, cui tute omnia credis.
Is tibi quod dederat, dat ei rursus tua conjux,

Ἀντίδοσιν ταύτῃ ὕβρεως ἰδίας ἀποτίνων.
Ἀλλ' ὅπλ σοὶ δὴ φάρμακ' ἀπ' αὐτῶν λυγρὰ τέτυκται,
Ὡς μήτ' εἰσαίοις, μήτ' εἰσοράας ἃ ποιοῦσιν.
Εὑρήσεις δὲ κάτω ὑπὸ σῷ λέχει ἀγχόθι τοίχου,
Πρὸς κεφαλῆς· καὶ σὴ θεράπαινα σύνοιδε Καλυψώ.

Vindictam is repetit factis pro turpibus istam.
Tristia jamque tibi per utrosque venena parata,
Ut neque quae faciunt videas, nec ea audiat auris.
Ad murum invenies haec, & suppositа cubili
Ad caput: est horum tua conscia serva Calypso.

Τίς οὐκ ἂν Δημόκριτος διεταράχθη, ἀκούσας [a] ὀνόματα, καὶ τόπους ἀκριβῶς; εἶτα μετ' ὀλίγον κατέπαυσεν ἄν, συνεὶς τὴν ὅπλοιαν αὐτῶν;

Quis non Democritus confundatur auditis nominibus accurate & locis, ac deinde paullo post non desinat intellectum illorum contentum?

Ἀλλὰ καὶ βαρβάροις πολλάκις ἔχρησεν, εἴ τις τῇ πατρίῳ ἔροιτο φωνῇ Σύρισι, ἢ Κελτίσι, [b] ἃ ῥᾳδίως ἐξευρίσκων τινὰς ὅπλ δημοῦντας ὁμοεθνέσι τοῖς δεδωκόσι. Διὸ τοῦτο καὶ πολὺς [c] ἐν μέσῳ χρόνος ἦν τοῦ τε δόσεως τῶν βιβλίων, καὶ τῶν χρησμῳδίας, ὡς ἐν τοσούτῳ σχολὴν [d] λύοιντό τε οἱ χρησμοὶ ἀσφαλῶς, καὶ εὑρίσκοιντο οἱ ἑρμηνεῦσαι δυσφόρι.

51. Verum respondit saepe etiam barbaris, si quis patria lingua interrogaret, Syriace aut Celtice, non facile inveniens commorantes in urbe ejusdem gentis, cujus essent, qui darent *libellos*. Propterea & multum temporis intercedebat inter datos libellos, & ipsa oracula, ut interea per otium solverentur libelli secure, invenirenturque qui

a Ὀνόματα] Τὰ ὀνόματα marg. *AIW.* b Οὐ] Deest in *Fl.* Adest in aliis. c Ἐν μέσῳ] Ὃ ἐν μέσῳ marg. *AIW.* d Λύοιντο] Sic Edd. omn. Δέδοιντο P. A. Δίδοιντο L.

18. Πολλάκις] Παυράκις. *Hesych.* παυράκις, ὀλιγάκις. *F.G.*

24. Λύοιντο] Angl. δέδοιντο. *J.B.*

Λύοιντο] Δέδοιντο, A. & P. Δίδοιντο L. Sed receptam scripturam ut meliorem sequor. *M. du S.*

Λύοιντο — χρησμούς] Λύειν χρησμούς est interpretari oracula. Sed hac de re hic sermo non est, verum de resignandis caute, & iterum obsignandis libellis eorum, qui oracula poscerent. Itaque χρησμούς, quod jam ab *Erasmo* factum video, accipio illos libellos, s. tabellas, in quibus subscribendum erat interrogationi oraculum. Ita paullo post χρησμοὶ ὀκτὼ sunt *quaestiones*, sive *petitiones oraculorum* octo. *J.M.G.*

28. Μόρφι] Angl. Cod. sic habet hanc barbariem, sive, ut ipse alibi dixit, ἀσαφῆ ϛ ἄσημα.

Μορφεῦ βαργούλω ἰχὶ ἀγχινέχιψι φάϛ δι. *J.B.*

Μόρφι] Si qui sint, qui Scythice intelligant, Graece etiam docti, enarrent nobis, quid hoc monstri sit. Sed si aliquid scitu dignum sub hisce barbaris vocibus latuisset, Luciano non defuissent, qui interpretarentur, nec ille nobis invidisset. Si Illyrio non Scythae datum fuisset, crederem ei promissam vitam longaevam, aequalemque vitae Bardylidis illius Illyrici regis, qui memoratur a nostro in Μακρ. c. 10. *M. du S.*

Μόρφι] Corruptissima haec esse, ipsa varietas satis indicat. Ego aut reponerem lectionem Anglici Codicis prolatam a *Bourdelotio*, aut certe verba εἰς σκιὰν uncinis arcerem: versum dare qualemcunque, auctori propositum fuisse apparet. Hunc omissis εἰς σκιὰν, & adjuncto ἄλλῳ vel ἄλλως effici, apparet. Sed forte praestat Anglici codicis lectio, quae & ipsa hexametro concluta est. Quid vero sibi velint verba barbara, & corrupta insuper, in alterutra certe lectione; non equidem divinaverim. Scythica si sint, quin qualiacunque sint, modo sint humana, delegarim meo suffragio, Theophilo Sigefrido Bayero, amico veteri, & barbararum etiam linguarum peritissimo viro: qui forte in his, & Scythicae linguae apud Aristophanem aliosque reliquiis videt, de quo aliis ne hariolandi quidem initium est. Verum, quando hic sum, neque illud dissimulandum, quod jam sequitur oraculum, personarum nominibus ita distinctum, videri cohaerere superiori, quod in Calypso finit: forte librarii alicujus errore huc relatum, cum paullo ante omissum esset. *J.M.G.*

Μόρφι &c.] Vestigia quaedam linguae Scythicae vid. in *Wachteri Glossario Germanico*. Vel in specimine ejus ex ampliore farragine decerpto, quod prodiit Lipsiae an. 1727. Ibique in praef. §. XIV. *Mori maruſa* ma-

qui interpretari possent singula. Quale etiam fuit oraculum Scythae datum:

Morphi ebargulis Chnenchicranc morietur at alter.

52. Rursus neque praesenti, neque omnino viventi cuiquam dixit extra versum, *Retro abi: qui enim te misit, interfectus est a Diocle vicino hodie, accedentibus latronibus Mango, & Celere, & Bubalo*, qui etiam capti jam sunt & vincti.

53. Pauca etiam eorum quae reddita mihi sunt, audi. Interrogante me, *An calvus sit Alexander?* & curiose obsignante atque manifeste, subscribitur nocturnum oraculum

Sabardalachu malach Attis alius erat.

Rursus, cum duobus libris interrogassem diversis, & sub nominibus diversis, interrogationem eandem, *Cujas Homerus Poëta fuisset?* alteri subscripsit, deceptus a meo puero, qui quaerenti, *Cujus rei causa veniret?* responderat, *petitum curationem ad dolorem lateris:* ab hoc igitur inductus, scripsit:

νάμβοι ἕκαστα, οἷσ᾽ ἡ ὁ τῷ Σκύθῃ δοθεὶς χρησμὸς ἦν·

[e] Μόρφι ἐβάργυλις εἰς σκιὴν χνέγχικραγκ
[f] λείψῃ φάος.

[g] Ἄλλως πάλιν, ὅτε παρόντι, ὅτε [h] ὅλως τινὶ ὄντι ἔφη ἄνευ μέτρου, ἀναστρέφειν ὀπίσω. ὁ γὰρ πέμψας σε, τέθνηκεν ὑπὸ τῶν γείτονος Διοκλέους τήμερον, λῃστῶν [i] προσελθόντων Μάνγου, καὶ Κέλερος, καὶ Βυβάλου, οἳ καὶ ἤδη δέδενται ληφθέντες.

Ὀλίγους δὲ καὶ τῶν ἐμοὶ δοθέντων ἄκυσον. ἐρωμένῳ γάρ μοι εἰ Φαλακρός ἐστιν Ἀλέξανδρος; καὶ καλασημηναμένῳ τὸ ἱέργως, καὶ προφανῶς, ὑπογράφει χρησμὸς τυχηρήσι, Σαβαρδαλάχου [k] μάλαχ᾽ Ἄτλις ἄλλος ἦν. Καὶ πάλιν ἐμὲ ἐρωμένῳ ἐν δύο βιβλίοις ἀμφόροις τὸ αὐτὸ ἐρώτησιν, πόθεν ἦν Ὁμήρου ὁ ποιητὴς; ἐπ᾽ ἄλλου καὶ ἄλλου ὀνόματος, τῷ ἑτέρῳ μὲ ὑπέγραψεν, ἐξαπατηθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐμοῦ νεανίσκου, ἐρωτηθεὶς δ᾽ ἐφ᾽ ὅ, τι ἦκε, θεραπείαν, ἔφη, αἰτήσων πρὸς ὀδύνην πλευρᾶς:

Κυτ-

e Μόρφι] Μορφεῖ βαργύλῳ ἐχὶ ἀγχινέχιψι φάος δὲ. A. f Λείψει φάος] Λείψε φᾶος Fl. g Ἄλλως] Sic P. Fl. B2. S. Ἄλλος J. Ald. H. Fr. h Ὅλως] Ἀλλὰ A. & P. Ἄλλως marg. A1. Sed prius Edd. habent omnes. i Προσελθόντων] Ἐπαχθέντων marg. A1W. & P. Nil variant Edd. in vulgata. k Μάλαχ᾽ Ἄτλις ἄλλος] Μάλαχα ἀττίαλος Fl.

40. Σαβαρδαλαχούμαλα] Ἀπόλοιο γόης τὸ ἀπιφάντου εὐτραπελίας. V.

mare mortuum, quod *mor* iis erat *mare*, & *marvv.* mori. *mork* mors, (unde forsan μορφεὺς & *mors.*) Sed plura rimari per tempus non licet; quia non confido omnia explanari posse; tantum tamen forsan adpareret, credo, mortem alicui praedici hoc carmine, nec plane desperarem ex Persica lingua & Cimbricae reliquiis pleraque eruere. *J. F. R.*

30. Ἄλλως] Ὅλως. Angl. ἄλλῳ. *J. B.*

38. Προφανῶς] Illud προφανῶς referendum est ad καλασημηναμένῳ. Ita obsignaverat libellum Lucianus, ut statim appareret, difficillimum esse resignatu. Alioqui enim periculum erat, ne illo aperto, & quaestione deprehensa, res male scriptori cederet. Quare etiam nocturno illum oraculo destinat Alexander, in quo resignatione non utebatur. Vid. paullo supra, c. 49. *J. M. G.*

40. Σαβαρδαλάχου] Hujus quidem oraculi mysterium Lucianus non aperit; sed haud difficulter assequi id conjectura possumus: a servo enim iterum deceptum Alexandrum, existimo, qui Heri jussu quasi invitus dixerit: quaerere dominum an Attis idem fuerit cum rege alio obscuro Sabardalacho? Solebant enim curiosi & superstitiosi homines tales quaestiunculas oraculo, ut in praecedentibus visum est, proponere. Vel securus jam Alexander quidquid in buccam venerat, effutiebat; quod de eo jam a Luciano est observatum. *M. du S.*

46. Ἐφ᾽ ὅ, τι ἦκε] Frequentius ἐφ᾽ ᾧ hoc significatu, i. e. quando consilium denotatur, ut *Aristoph.* Plut. 889. ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἥδεται. Noster supr. *Hermot.* c. 50. οὐκ ἐπ᾽ ἀγαθῷ ἐξεληλυθῆναι. *Dion. Hal.* Ant. X. p. 638. 19. συνίσασθαί τινας — ἐπὶ καλαλύσει τῶν δήμου. Idem VII. p. 473. 39. Ἐπὶ τιμωρίᾳ θανάτου ᾠδηδούς. *Euang. Matth.* XXVI. 50. Ἑταῖρε ἐφ᾽ ᾧ πάρει; ubi tamen nonnulli Codd. habent ἐφ᾽ ὃ, quam lectionem Cl. *Casaubono* potiorem visam testimoniis *Eurip. Achill. Tat.* & hoc Luciani, firmat Rev. *Jac. Elsner.* ad Euang. Matth. l. c. Sed & dativi exempla addens, ut probet ultro-

[a] Κυτμίδι σε [b] χρίω κέλομαι, δροσίην [c] τέ κε Λητῦς.

Cytmide te jubeo ac Latonae raribus ungi.

Τῷ δὲ ἑτέρῳ, ἐπειδὴ καὶ τοῦτο ἤκηκόει, [d] ὡς ἐρομύῃ τῷ πέμψαντι, εἴτε οἱ πλεῦσαι ἐπ' Ἰταλίαν, εἴτε πεζοπορῆσαι λῷον; ἀπεκρίνατο ἐδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον·

Μὴ σύ γε πλωέμεναι, πεζὴν δὲ καθ' οἶμον ὄδευε.

Alteri autem, cum & hoc audiſſet, interrogare eum qui mitteret, *navigare melius eſſet in Italiam, an pedeſtre iter facere?* reſpondit nihil ad Homerum:

Navibus ire cave, pedibus ſed iter peragendum.

Πολλὰ γὰρ τοιαῦτα καὶ αὐτὸς ἐπεμηχανησάμην αὐτῷ· οἷον καὶ ἐκεῖνο. μίαν ἐρώτησιν ἐπερωτήσας, ἐπέγραψα τῷ βιβλίῳ κατὰ τὸ ἔθος· τῷ δεῖνος χρησμοὶ ὀκτώ, ψευσάμενός τι ὄνομα, καὶ τὰς ὀκτὼ δραχμὰς, καὶ τὸ γιγνόμενον ἔτι πρὸς ταύταις πέμψας· ὁ δὲ πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ, καὶ τῇ [e] ἐπιγραφῇ τοῦ βιβλίου, πρὸς μίαν ἐρώτησιν (ἦν δὲ αὕτη· πότε ἁλώσει μαγγανεύων Ἀλέξανδρος;) ὀκτώ μοι χρησμοὺς ἐπεμψεν, ὅτε γῆς, φασὶν, ὅτε οὐρανοῦ ἁπτομένους, ἀνοήτους δὲ καὶ δυσνοήτους ἅπαντας. ἅτε ὕστερον αἰσθόμενος, καὶ ὅτι Ῥουτιλιανὸν ἐγὼ ἀπέτρεπον τοῦ γάμου, καὶ τοῦ πάνυ προσκειμένου ταῖς τοῦ χρηστηρίου ἐλπίσιν, ἐμισήθη, ὡς τὸ εἰκὸς, καὶ ἔχθιστον ἡγεῖτο. καί ποτε περὶ ἐμοῦ ἐρομένῳ τῷ Ῥουτιλιανῷ, ἔφη·

Νυκτιπλάνοις ὄαροις χαίρει, κοίταις τε δυσάγνοις.

Multa enim in eo genere & ipſe illi machinatus ſum, ut illud quoque. Unam modo quaeſtionem cum rogarem, inſcripſi libro ex conſuetudine: *Illius* (ponebam ſictum nomen) *oracula octo*, & drachmas octo, quodque inſuper efficitur, miſi. At ille mercedi miſſae credens, & inſcriptioni libelli, ad unam quaeſtionem, erat autem haec: *Quando deprehendetur ut praeſtigiator Alexander?* octo mihi reſponſa miſit, quae neque terram, ajunt, neque caelum tangerent, ſenſu carentia autem & difficilia univerſa. Quae poſtea cum ſenſiſſet, & illud quoque, dehortatum me eſſe Rutilianum a nuptiis, & ne nimis intentus eſſet ſpei ab oraculo oſtenſae, oderat me, ut facile eſt ad exiſtimandum, & inimiciſſimum ſibi putabat: interrogantique aliquando de me Rutiliano reſpondebat:

Noctivago gaudet coitu inceſtoque cubili.

55. Et

a Κυτμίδι] Κυτμίδα marg. *AIW.* b Χρίεσθαι] Sic *Fl.* & *P.* Χρίεσθαι *J.* & cett. c Τέ κε] Sic *Ald. P. B2.* Addit & *H. Solanus.* At in ea dubium, ſit ne unum, an duo vocabula. Τέκε quaſi a τίκτω eſſet, *J. El.* d Ὡς ἐρομύου τοῦ πέμψαντος] Ἐρομύου τοῦτον ὃν πλουσοῦντος A. e Ἐπιγραφῇ] Ἀπογραφῇ male *Fl.*

53. * Οὐδὲν πρὸς τὸ Ὅμηρον] Ἀπὸ παροιμίας παρῳδεῖ † τις, οὐδὲν πρὸς τὸ Διόνυσον. *V.*

* Οὐδὲν πρὸς τὸν Ὅμηρον] Hoc ſcholion ante ad verba Μὴ σύ γε πλωέμεναι male relatum in ſedem ſuam retraxit *M. du S.*

† Τῆς] Et hoc pro τις, item πρὸς pro ἰς quod in Edit. fuit, reſtituit Idem.

utroque caſu eodem ſenſu dici. Adde Noſtrum mox c. 56. f. ἰφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει. *J. F. R.*

48. Κυτμίδι] Certe κυτμίδα recipiendum, ut conveniat cum δροσίην, quod ſubſtantive hic accipiendum, pro δρόσον. Aut δροσίῃ ſcribendum; ſed quia oracula decet eſſe obſcura, maneat intricatum. Eſt qui ἣν τέκε in ſuo libro fecerat ex poſteriore ſyllaba vocabuli δροσίην & τέ κε in unum contracto. Sed tum plane nullus eſt ſenſus, quo enim Genitivus Λητοῦς pertinebit? quo ἣν reſpiciet? *J. F. R.*

Ibid. Χρίεσθαι] Χρῖσθαι. *F. G.* Recte *Gujetus* contractionem circumflectit; licet ego Editionum accentum ſervarim, qui in vocalibus ancipitibus ſaepe acutus pingitur in Edd. priſcis, etſi ſyllaba longa eſt. Immo & χρῖσαι aeque ac χρῖσαν & χρῖσεν ap. *Homer.* circumflectitur ubique. *J. F. R.*

49. Λητοῦς] An pro Diana poſuit? ut ſignificetur, rorem luna ſplendente excipiendum, veluti herbas ad lunam carpendas jubent magi. *J. F. R.*

50. Ἠκηκόει] Poſt hanc vocem ſic legitur in Angl. Cod. ἐρομύου τοῦτον ὃν πλουσοῦντος. *J. B.*

60, Καὶ τὸ γιγν.] Τοὺς ἐκκαίδεκα ὀβολούς. Supra. *F. G.*

Καὶ

55. Et in ſumma infenſiſſimum merito ſibi me habuit. Cumque ſenſiſſet in urbem me ingreſſum, & didiciſſet me illum eſſe Lucianum (adduxeram autem mecum milites duo, haſtatum & contarium, quos a praeſide Cappadociae, qui amicus tum erat, acceperam, qui me ad mare usque deducerent) ſtatim invitari me jubet dextre ſane & cum multa humanitatis ſignificatione. Adveniens ego multos cum illo deprehendo, adduxeram autem mecum, bona fortuna mea, milites. Et ille protendit mihi oſculandam manum, ut ſolebat vulgo: at ego applicito ore tanquam ad oſculum, praeclaro morſu tantum non claudam feci viro manum. Praeſentes ergo angere me & pulſare tentabant, pro ſacrilego, jam prius irati quod Alexandri ipſum nomine non Prophetae ſalutaveram. Ille vero generoſa illud patientia ſuſtinens, & ipſos ſedavit, promiſitque ſe manſuetum facile me redditurum, & vim Glyconis oſtenſurum, qui valde aſperos ad amicitiam adduceret. Tum arbitris remotis, mecum expoſtulat, dicens: *Me ſibi omnino notum, & quid Rutiliano auctor fuerim: &, qua*

55 Καὶ ὅλως ἔχθιστόν τε εἰκότως ἦν ἐμοὶ κἀπεισθὴν ἐσελθόντα με ἐς τὴν πόλιν ἤσθετο, καὶ ἔμαθεν ὡς ἐκεῖνος εἴην ὁ Λυκιανὸς (ἐπηγόμην δὲ καὶ στρατιώτας δύο, λογχοφόρον καὶ κοντοφόρον, παρὰ τοῦ ἡγεμόνος τῆς Καππαδοκίας, φίλος τότε ὤν τοῦτο, λαβὼν, ὡς με παραπέμψειαν μέχρι πρὸς τὴν θάλατταν) αὐτίκα μεταπέλλεται δεξιῶς πάνυ, καὶ μετὰ πολλῆς φιλοφροσύνης. ἐλθὼν δὲ ἐγὼ καταλαμβάνω πολλοὺς παρὰ αὐτὸν συνεπηγόμην δὲ καὶ τοὺς στρατιώτας τύχη τινὶ ἀγαθῇ. καὶ ὁ μὲ προτείνει μοι χῦσαι τὴν δεξιὰν, ὥσπερ εἰώθει τοῖς πολλοῖς, ἐγὼ δὲ προσφὺς ὡς φιλήσων, δήγματι χρηστῷ πάνυ μικρᾶς δεῖν χωλὴν αὐτῷ ἐποίησα τὴν χεῖρα. οἱ μὲν οὖν παρόντες, ἄγχειν με καὶ παίειν ἐπειρῶντο, ὡς ἱερόσυλον. καὶ πρότερον ἔτι ἀγανακτήσαντες ὅτι Ἀλέξανδρον αὐτὸν, ἀλλὰ μὴ προφήτην προσείποντο· ὁ δὲ πάνυ γεννικῶς καρτερήσας, κατέπαυέ τε αὐτοὺς, καὶ ὑπεχωρεῖτο τιθασὸν με ῥᾳδίως ἀποφανεῖν, καὶ δείξειν τὴν Γλύκωνος χρείαν, ὅτι καὶ τοὺς πάνυ τραχυνομένους φίλους ἀπεργάζεται, καὶ μεταπησάμενος ἅπαντας, ἐδικαιολογεῖτο πρὸς μὲ, λέγων· πάνυ με εἰδέναι καὶ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα· καὶ τί

f Εἰώθει] Reſtitutum ex P. Εἴωθε Edd. priores. *g* Χρηστῷ] Χρηστῷ male *J.* *h* Κατέπαυέ τε] Κατέπαυσέ τε *J.* ſola.

Καὶ τὸ γιγνόμενον] Recte *Gujetus*; etſi alibi γιγνόμενον & γινόμενον, *merces*, *reditus* eſt, vid. Cl. *Hemſterh.* ad Somn. T. I. p. 2. col. 2. *J. F. R.*

62. Πιστεύσας τῇ ἀποπομπῇ τοῦ μισθοῦ] Confer *Th. Magiſtr.* *M. du S.*

69. Ἀπίτρωτον τοῦ γάμου] Nondum, ut videtur, confectis nuptiis, quae paullo poſt narrantur. *M. du S.*

73. Νυκτικλάνους] Quamobrem haec de Luciano indigna praedicarit, ex eorum inimicitia, de qua plura paullo poſt, ſatis patet. Vides interim, quam candidus Lucianus, qui tantum in ſe jactum opprobrium poſteris non veritus ſit tradere. *M. du S.*

86. Κῦσαι] Supra ad c. 41. *Scholiaſt.* id expoſuit φιλῆσαι. Hinc forte Belgicum & Germanicum küſſen / ut recte exiſtimat Frater G. O. *Reitzius* in Belg. Graeciſſ. p. 238. Utitur & *Homer.* Od. Ω. 396. & alibi non ſtmel. *J. F. R.*

87. Εἰώθει] Sic P. In reliquis ἔωθε. *M. du S.*

88. Δήγματι χρηστῷ] Bene monuerat *Solan.* conferendum infra *Sympoſ.* Invenies enim ibi c. 4. χρηστῷ τραύματι ſimiliter dictum de magno vulnere, vel potius *opportuno*, i. e. quali & quo loco voluit is qui intulit. Veluti καίριον τραῦμα eadem ratione pro lethali poni, tralaticium eſt. *J. F. R.*

98. Ἐδικαιολογεῖτο] Remiſerat *Solan.* ad *Timon.* p. 49. i. e. c. 22. ex ejus diviſione. Ibi enim legas: βούλει ὦ Τίμων δικαιολογήσομαι πρὸς σέ; jam vero id quaerendum erit §. 37. *J. F. R.*

99. Λέγων πάνυ με εἰδέναι ⟨ὃ⟩ τὰ ὑπ' ἐμοῦ Ῥουτιλλιανῷ συμβουλευόμενα] Eraſmus, *negans ſe clam eſſe, quae ſuaſiſſem Rutiliano.* Benedictus *aſſerens ſe ſcire, quae Rutiliano ſuaſiſſem.* Etiam *Sponius* modo *il ſe plaignit à moi de l'avis que j'avois donné à Rutilianus*: ut apparet, ſic interpretans, dum ſola Latina inſpicit. Nam Graeca ſi ſequimur, ut debemus, interpretabimur, *dicens ſibi me eſſe probe notum, ut & quae ſua-*

τί παθὼν, ταῦτά με εἰργάσω, δυνάμενον ὑπ' ἐμοῦ [a] ὀπὶ μέγα προαχθῆναι παρ' αὐτῷ; κἀγὼ ἄσμενος ἤδη ἐδεχόμην τὴν Φιλοφροσύνην ταύτην, ὁρῶν οἷ κινδύνου καθειστήκειν· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθον φίλος γεγενημένος. καὶ τοῦτο ἐμικρὸν θαῦμα τοῖς ὁρῶσιν ἔδοξεν, ὅτω μοι [b] ῥᾳδίας γενομένης μεταβολῆς.

de cauſſa, inquit, *haec mihi feciſti, cum poſſis a me in magnum gradum apud ipſum provehi?* Hic ego lubens jam illam humanitatem accepi, videns quo in periculo conſtitiſſem; ac paullo poſt prodii factus illi amicus. Idque miraculum videbatur non parvum videntibus, ita facili circa me mutatione facta.

Εἶτα δή με ἐκπλεῖν προαιρουμένου, ξένια, καὶ δῶρα πολλὰ πέμψας (μόνος δὲ σὺν τῷ Ξενοφῶντι ἔτυχον ὀπαδημοῦσι, τὸν πατέρα καὶ τοὺς ἐμοὺς ἐς Ἀμαστριν προπεπομφὼς) ὑπισχνεῖται καὶ πλοῖον αὐτὸς παρέξειν καὶ ἐρέτας τοὺς ἀπάξοντας· κἀγὼ μὴ ὤμην [c] ἁπλῶν τι εἶναι, καὶ δεξιόν. ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν [d] πόρον ἐγενόμην, δακρύοντα ὁρῶν τὸν κυβερνήτην, καὶ τοῖς ναύταις τι ἀντιλέγοντα, οὐκ ἀγαθὰς εἶχον περὶ τῶν μελλόντων τὰς ἐλπίδας. ἦν δὲ αὐτοῖς ἐπεσταλμένον ὑπὸ τοῦ Ἀλεξάνδρου, κραμβούσας ῥῖψαι ἡμᾶς εἰς τὸν θάλασσαν· ὅθεν εἰ ἐγεγένητο, [e] ῥᾳδίως αὐτῷ ἐπεπολέμητο τὰ πρὸς ἐμέ. ἀλλὰ δακρύων ἐκεῖνος ἔπεισε καὶ τοὺς συν-

56. Poſtea cum inde navigare vellem, xeniis muneribusque multis miſſis; (ſolus autem cum Xenophonte iter faciebam, patrem & meos Amaſtrim praemiſeram) promittit etiam navim ſe praebiturum & remiges, qui me abducerent. Ac ſimpliciter illum & dextre facere iſta putabam equidem. Cum vero medio in trajectu eſſem, flentem videns gubernatorem, & nautis aliqua in re contradicentem, non multum boni de his, quae futura eſſent, ſperabam. Erat autem illis ab Alexandro praeceptum, uti arreptos nos in mare praecipitarent: quod ſi factum eſſet, facile contra me debellatum erat. Sed ille lacrimis ſuis reliquis etiam nautis perſuaſit, ne quid durum in

a Ὀπὶ] Deeſt in Ex. *Fl.* Adeſt in Edd. & P. b Ῥᾳδίας &c.] Ῥᾳδία γενομένη μου ἡ μεταβολή. C. Fl. Ed. Fl. c Ἁπλοῦν τι] Ἁπλοῦντι conjunctim *J.* Sed pro τι in Cod. P. eſt τοῦτο. d Πόρον] Reſtitutum ex L. & *Fl.* Πόντον Edd. priores. e Ῥᾳδίως] Ῥᾳδίως ἂν margo *ΔIW.*

ſerim Rutiliano. *J.G.*

Ibid Πάνυ μοι] Si ſana ſint haec, aliter hic uſurpat Lucianus verbum εἰδέναι, quam vulgo ſolet. Non memini ſaltem usquam de hominibus dici. *M. du S.*

2. Τί παθὼν] Supra *Abdic.* c. 10. τί παθὼν ἀνεκάλεις; *J.F.R.*

8. Ῥᾳδίας] Flor. Cod. ῥᾳδία γενομένη μοῦ ἡ μεταβολή. *J.B.*

12. Ξενοφῶντι] Non video quid obſtet, quo minus Xenophon hic intelligatur Arrianus, major ille fortaſſe aliquantum natu & ultimo Hadriani anno florens, cum Alexandri hiſtrionia ſub Pio Antonino celebris eſſe inceperit: Luciano carus, quod prooemio hujus libelli apparet: porro in Bithynia patria ſua multum verſatus &c. Xenophontis junioris nomine paſſim veniens. *J.M.G.*

Ibid. Τὸν πατέρα] Haec poſt Rutiliani nuptias, aut certe ſub idem tempus geſta eſſe, ex ipſa narratione manifeſtum: atque adeo ut ſupra ad c. 35. annotabamus, ante annum Chr. CLXX. quod ideo probe obſervandum, quia cum patrem Luciani in Vivis adhuc fuiſſe hinc pateat, reditusque in patriam primus, uti ex Ἐνυπν. c. 9. patet, deſignetur, ſequitur in flore ipſo aetatis Lucianum tum fuiſſe. Unde jam appareret, multo ſerius vixiſſe, quam vulgo ex auctoritate *Suidae* traditur. Nam ſi quadragenarium fuiſſe ponnes, cum abunde conſtet ad ſenectutem perveniſſe; (paſſim enim ſenem ſe dicit) vixerit propemodum ad finem usque illius ſeculi, neceſſe eſt. Per τοὺς ἐμοὺς an liberos deſignet, adhuc dubito; filii enim meminit ipſo Ἐνυπν. fine, c. 13. Confer eum Μακρ. c. 1. ubi eadem phraſis occurrit. Adde hic locum in Συγγρ. ex quo patet in illum A. C. incidere hunc reditum. *M. du S.*

16. Ἐπεὶ δὲ κατὰ μέσον τὸν πόρον ἐγενόμην] *Cum jam mediam partem navigationis confeciſſem.* ſic rectius editio Florentina, quam aliae μέσον τὸν πόντον. *J.G.G.*

17. Πόρον] L. & *Fl.* Sic Τοξ. α. c. 12. κατὰ μέσον τὸν πόρον, in aliis πόντον. ut Ἐν δ. 8. ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγιαλὸν ἐγένοντο. minus commode hic quidem. *M. du S.*

30. Ἐφ' ὅτῳ] Conf. ſupra c. 53. hujus Diſſert. ubi monemus ἐφ' ὃ & ἐφ' ᾧ promiſcue dici. *J.F.R.*

32. Καλαθέμην δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ἂν καὶ ὁ καλὸς

Ὅμη-

in nos consulerent; atque ad me, *sexaginta annos*, inquit, *ut vides, irreprehensam & sanctam vitam cum vixerim, nolim hac aetate, qui conjugem habeam & liberos, caede maculare manus:* indicans, quo nos consilio recepisset, & quae sibi essent mandata ab Alexandro.

57. Cum autem exposuisset nos Aegialis, quorum etiam pulcher Homerus meminit, retro navigarunt. Ibi ego praeternavigantes cum invenissem Bosporanos quosdam legatos, ab Eupatore Rege abeuntes in Bithyniam ut annuum tributum afferrent, atque enarrassem illis impendens nobis periculum, benevolosque illos nactus, & receptus in navim, Amastrin salvus pervenio, cum in propinquum adeo mortis discrimen adductus fuissem. Hinc & ipse in illum concitatus, omnem funem, *aiunt*, movebam, ulcisci hominem cupiens, quem & ante insidias jam odissem, & infensissimum propter morum impuritatem habe-
rem: jamque accusationem meditabar, subscriptores habens multos, praesertim philo-

ναύτας μηδὲν δεινὸν ἡμᾶς ἐργάσασθαι· καὶ πρὸς ἐμὲ ἔφη, Ἔτη ἑξήκοντα, ὡς ὁρᾷς, ἀνεπίληπτον βίον καὶ ὅσιον [f] προβεβιωκὼς, οὐκ ἂν βουλοίμην ἐν τούτῳ τῆς ἡλικίας καὶ γυναῖκα καὶ τέκνα ἔχων, μιαίνειν φόνῳ τὰς χεῖρας· δηλῶν ἐφ' ὅπερ ἡμᾶς ἀνειλήφει, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ προστεταγμένα.

Καταθέμενος δὲ ἡμᾶς ἐν Αἰγιαλοῖς, ὧν καὶ ὁ καλὸς Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν. ἔνθα ἐγὼ παραπλέοντας εὑρὼν [g] Βοσπορανούς τινας πρέσβεις, παρὰ Εὐπάτορος τοῦ βασιλέως εἰς τὴν Βιθυνίαν ἀπιόντας ὑπὲρ κομιδῆς τῆς ἐπετείου συντάξεως, καὶ διηγησάμενος αὐτοῖς τὸν ἐφεστῶτα ἡμᾶς κίνδυνον, καὶ [h] δεξιῶς αὐτοῖς τυχὼν, ἀναληφθεὶς ἐς τὸ πλοῖον, ἀφασώζομαι ἐς τὴν Ἀμαστριν, οὐδὲ τοσοῦτον ἐλθὼν ἀποθανεῖν. τὸν τεθεν καὶ αὐτὸς ἐπεκορυσσόμην αὐτῷ, καὶ πάντα κάλων ἐκίνουν, ἀμύνασθαι βουλόμενος, καὶ [i] πρὸ τῆς ὀπιθενλῆς ἤδη μισῶν αὐτὸν, καὶ ἔχθιστον ἡγούμενος διὰ τὸν τρόπον μιαρίαν, καὶ πρὸς τὴν καταγορίαν ὡρμήμην, πολλὰς συναγωγιστὰς ἔχων, καὶ μάλιστα τοὺς ἀπὸ

f Προβεβιωκὼς] Προβεβηκὼς *Fl.* Sed vulgatam tuetur Cod. P. g Βοσπορανούς] Sic *Fl. H. P. Ald. B2. S.* Βοσπορμανούς *J.* h Δεξιῶς] Δεξιῶν marg. *AIW.* i Πρὸ] Πρὸς male *J.* sola.

Ὅμηρος μέμνηται, ὀπίσω ἀπήλαυνεν] *Expositis autem in Aegialos, quorum etiam egregius Homerus meminit, iter relegit.* Sic interpres. nec improbo, nisi quod *in Aegialis* vertendum non *Aegialos.* Sed quae notarunt ad hunc locum, quasi loqueretur de Peloponneso, quae Aegialia olim dicta, non sunt cassa nuce digna. Aegialos fuit locus in littore Ponti Euxini, in quo situs quoque fuit pagus ejusdem nominis, cujus meminit *Homerus* Iliad. B. 855. Et qui sit locus, egregie docet *Strabo* lib. x. in descriptione Ponti. ὁ δὲ Αἰγιαλὸς ἐστὶ μὲν πάλαι μακρὰ, πλείονων ἢ ἑκατὸν σταδίων. ἔχει δὲ κώμην ὁμώνυμον, ἧς μέμνηται ὁ ποιητὴς, ὅταν φῇ.

Κρώμναν τ' Αἰγιαλόν τε θ' ὑψηλοὺς ἐρυθίνους.
Γράφουσι δέ τινες. Κρώμναν Κωβιαλόν τε.

Aegialus est littus longius centum stadiis. Habet autem cognominem pagum, cujus meminit Homerus his verbis:

Cromnam & Aegialum & altos Erithymos.

Scribunt autem nonnulli: Cromnam, Cobialumque. sed vides Lucianum hic tueri vulgatam Homeri scripturam, nisi quod numero multitudinis utatur, pro unitate. *J.G.G.*

Ibid. Ἐν Αἰγιαλοῖς] Ægialeus Phoronei, seu, ut alii volunt, Inachi filius fuit, cui Apis, cum in Ægyptum trajiceret, regnum Argivorum reliquit. Ab eo Ægialea cognominata fuit, quae postea a Pelope Peloponneso dicta est. *G.C.*

33. Ὅμηρος] Vid. Il. B. 855. *M. du S.*

Ibid. Καλὸς Ὅμηρος] Pulchrum nominat Homerum, ut Sappho poëtriam pulchram vocare solebat Socrates apud *Maximum Tyrium*, diss. 8. p. 90. *Davis.* ἀπὸ τὴν ὥραν τῶν μελῶν, καί τοι μικρὰν οὖσαν ἐκ μέλαιναν. Locus *Homeri* est in navium Catalogo II. B, 855. *J.M.G.*

35. Εὐπάτορος] Hujus regis exstat nummus apud *Spanh.* 490. quo Vir Illustr. hunc locum mire illustrat. Cujus est autem ante L. veri mortem; praefert enim fratrum capita. *M. du S.*

41. Παρὰ τοσοῦτον] Conf. supra notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 26. *J.F.R.*

ἀπὸ Τιμοκράτους τοῦ Ἡρακλεώτου [a] Φιλοσόφου· ἀλλ' ὁ τότε ἡγούμενος Βιθυνίας καὶ τοῦ Πόντου, αὐτὸς ἐπέσχε, μονονουχὶ ἱκετεύων καὶ ἀντιβολῶν παύσασθαι. Ἀφ' οὗ τοίνυν πρὸς Ῥουτιλλιανὸν εὔνοιαν, μὴ ἂν δύνασθαι, καὶ εἰ φανερῶς λάβοι ἀδικοῦντα, κολάσαι αὐτόν. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς [b] ὁρμῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ [c] ἐν δέοντι θρασυνόμενος ἐφ' ὅτῳ δικαίῳ ἀφικοίμην.

sophos e schola Timocratis Heracleotae. Sed qui tum Bithyniam & Pontum regebat, impediit ipse, tantum non supplicans obsecransque uti quiescerem. Se enim propter amicitiam Rutiliani, non posse, manifestis in criminibus licet deprehensum, supplicio afficere. Itaque ab impetu repulsus acquievi, intempestive audax sub judice sic affecto futurus.

Ἐκεῖνο δὲ πῶς οὐ μέγα ἐν τοῖς ἄλλοις τὸ τόλμημα τοῦ Ἀλεξάνδρου, τὸ αἰτῆσαι παρὰ τοῦ αὐτοκράτορος μεταονομασθῆναι τὸ Ἀβώνου τεῖχος· καὶ Ἰωνόπολιν κληθῆναι, καὶ νόμισμα [d] καινὸν ἐγκεχαραγμένον, τῇ μὲν τοῦ Γλύκωνος, τῇ δὲ ἑτέρᾳ Ἀλεξάνδρου, σχήματά τε τοῦ πάππου Ἀσκληπιοῦ, καὶ [e] τὴν ἅρπην ἐκείνην τοῦ [f] πατρομήτορος τοῦ Περσέως ἔχοντος;

58. Illa vero nonne magna in reliquis audacia Alexandri, quod petiit ab Imperatore, nomen mutari Aboni castro, eamque urbem Ionopolin vocari: & quod novus nummus percussus est, hinc Glyconis *imaginem habens*, ab altera vero parte Alexandri, coronam avi sui gerentis, Aesculapii, & falcem illam materni progenitoris sui Persei?

59. Cum

a Φιλοσόφους] Hoc habent *Ald. P. Fl. H. B2. S.* Φιλοσόφου *J.* *b* Ὁρμῆς] Sic restitutum ex P. & L. & marg. *A1.* ὀργῆς enim Edd. Sed & pro ἀνεπαυόμην ἀνεπαυσάμην est in P. & *marg. Ald.* *c* Ἐν δέοντι] Sic fere *J.* cum *Fl.* & apertius *Ald.* Ceterae ἐνδέοντι junctim. Ἐνδέον τι pejus *P.* *d* Καινὸν ἐγκεχαρ.] Καινὸν κόψαι ἐγκ. marg. *A1.* & *J.* Sed illud κόψαι ignorant cett. *e* Τὴν ἅρπην] Τὴν ἀρπὴν *Fl.* male. Ἅρπην male etiam *P.* At *P.* cum cett. Edd. recte ἅρπαν. *f* Πατρομήτορος] Προμήτορος male *Fl.* Vulgatae adstipulatur P.

48. Τιμοκράτους] Timocrati cuidam suos libros *Athenaeus* inscribit. Vid. an idem sit. Meminit iterum noster 558. AB. 591. B. Edit. *Junt.* (i. e. *de Salt.* c. 69. & *Demon.* c. 3.) *M. du S.*

54. Ὁρμῆς] P. L. in reliquis ὀργῆς. *M. du S.*

55. Ἐνδέοντι] Narraverat Lucianus, quemadmodum, ubi tantum non ad certissimam mortem scelere Alexandri Pseudomantis adductus esset, γόητα hunc detulerit ad Bithyniae praesidem; at praesidem illum enixe rogasse, desisteret ab hac causa, neque enim sibi potestatem fore ejus puniendi, licet de manifestis injuriis convinceretur; propter gratiam nimirum, qua praestigiator ille valebat apud Rutilianum. Atque adeo, inquit Lucianus, iram meam sedavi, nactus judicem ita comparatum. Οὕτω μὲ ἀνεκόπην τῆς ὀργῆς, καὶ ἀνεπαυόμην, οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος, ἐφ' ὅτῳ δικαστῇ ἀφικοίμην. At quid οὐκ ἐνδέοντι θρασυνόμενος sibi vult? Basileensis habet ἐνδέον τι. Sed & illud nihil est. Aliter dispescendum hoc ex editione Aldina; nempe οὐκ ἐν δέοντι θρασυνόμενος, supple καιρῷ. *Ego*, inquit, *hoc modo fregi & sedavi iram, non tempestivo tempore rem illam aggressus, sub judice ita comparato.* Respicit praemissam historiam, ubi narravit, se aliquando ad Alexandrum adeuntem, manum ejus osculandam oblatam, morsu reddidisse claudam, coram pluribus praesentibus: Alexandrum autem generoso animo id tum tulisse ac dissimulasse; at clam corrupisse nautam, qui Lucianum in trajiciendo submergeret: se vero mirifice, ipso nauta consilium fasso, evasisse istud malum; mox se Bithyniae praesidem adiisse: illo vero deprecante Alexandrum puniendi munus, se sero deprehendisse, non tempestive istud in Alexandrum facinus se fuisse ausum. Caeterum illud ἐν δέοντι pro *tempestive* habet quoque *Demosthenes* I. contra Philippum; Τούτων μὲ μέχρι τῆς τήμερον ἡμέρας, οὐδενὶ πώποτε ἐν δέοντι κέχρησθε. *J. J.*

Ἐν δέοντι] Non operae pretium judicavit *Solanus* varias lectt. hic notare; qui in *J.* ἐν δέοντι tantum linea transversa separare satis habuit, & *Fl.* nihil ab ea abire, in marg. ejusd. *J.* indicavit; merito; nam facile erat veram lectionem videre; nec enim tam arcte ibi cohaerebant ἐν & δέοντι, quin videre liceret, duas voces esse; quod autem ceterae Edd. eas propius junxere, id vitium mere typogr. esse, ex ipsa versione *Erasmi* adparet, qui *in tempore* vertit. Estque locutio s. ellipsis τῷ, καιρῷ adeo vulgaris, ut exemplis quinque a *L. Bos* in libello de Ellips. p. 72. adductis nihil addere opus sit. *J. F. R.*

60. Ἰωνόπολιν κληθῆναι] Extant etiam nunc tales nummi cum inscriptione Ἰωνοπολιτῶν, sed in una hujus nummi superficie est L. Aurelii Veri imago, in altera Γλύκων Ἰωνοπολιτῶν, vide *Joannis Harduini* viri in-

39. Cum vero praedixisset reddito de se oraculo, vitam sibi fato attributam annorum quinquaginta & centum, deinde fulminis ictu se moriturum: miserrimo fine, annos nondum septuaginta natus, periit, ut filius Podalirii, putrefacto ad inguen usque pede, & scatens vermibus: quo tempore etiam calvus esse deprehensus est, dum praebet propter dolorem medicis caput perfundendum, quod nisi ablato ficticio capillamento facere non poterant.

Προειπὼν δὲ ἀφ' χρησμῷ περὶ ἑαυτῆ, ὅτι ζῆσαι εἴμαρ αὐτῷ ἔτη πεντήκοντα καὶ ἑκατόν, εἶτα κεραυνῷ βληθέντα ἀποθανεῖν, οἰκτίστῳ τέλει, ὑδὲ ἑβδομήκοντα ἔτη γεγονὼς, ἀπέθανεν, ὡς Ποδαλειρίου υἱὸς, ἀφαπεὶς τ ποδὸς μέχρι τῆ βουβῶνος, καὶ σκωλήκων ζέσας, ὅτε καὶ ἁλωρά θη φαλακρὸς ὢν, παρέχων τοῖς ἰατροῖς ὑπερέχειν αὐτῆ τ κεφαλὴν ἀφ' τ ὀδύνην· ὁ δὲ οὐκ ἂν ποιῆσαι ἐδύνατο, μὴ ἀχὶ τ φενάκης ἀφηρημένης.

60. Ille finis tragoediae Alexandri, haec totius fabulae conversio fuit, ut conjicere quis possit, a quadam hoc providentia fuisse, etsi forte tantum fortuna evenerit. Oportebat autem etiam parentari ei prout ista vita dignum erat, & certamen institui pro

Τοιῦτο τέλος τ' Ἀλεξάνδρου τραγῳδίας, καὶ αὕτη τῆ παντὸς δράματος ἡ καταστροφὴ ἐγένετο· ὡς εἰκάζειν προνοίας τινὸς τὸ τοιοῦτο, εἰ καὶ κατὰ τύχην συνέβη. ἔδει δὲ καὶ τ' ὀπτάφιον αὐτῆ ἄξιον γενέσθαι τῆ βίου, καὶ ἀγῶνα τινὰ συστῆσαι ὑπὲρ τῆ χρηστηρίου

ζ Ἐφωράθη] Ἐφάνη P. & marg. *AIW.*

70. Ὡς Ποδαλιρίου υἱὸς] Οὐχ ὅτι καὶ Ποδαλείριος τοιοῦτόν τι πέπονθε, ταῦτα φησὶν, ἀλλὰ παίζων ὡς ἀπὸ Ποδαλειρίου, ὃς ἰατρὸς ἦν, ἕλκων τὸ γένος. ὁ δὲ σπεδὼν * ἀμφιβέβρωται τ πόδα. *V.*

* Ἀμφιβέβρωται] Sic rursum correxit idem, quum διαβέβρωται ante legeretur.

ingenio & doctrina praecellentis nummos antiquos populorum & urbium illustratos. in Ἰωνοπολίται. *J.G.G.*

Ἰωνόπολιν] *Sponius* numisma L. Veri exhibet, in cujus adversa parte serpens conspicitur, cum hac inscriptione: ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ. *Diss. cur.* XXXV. unde patet concessam hanc ei petitionis partem; altera vero negata videtur, cum in tot Glyconis nummis nullus Alexandri caput praeferat. Sed de his plenius mox. *M. du S.*

Ἰωνόπολιν] Illustravit hunc locum nummis ipsis prolatis Illustris *Spanhemius* aeterni operis 4, 11. p. 213. seqq. ubi etiam *Ionopolitarum* mentio. *J.M.G.*

61. Νόμισμα] Extant hodieque nummi imperatorum illius aetatis, in quibus GLYCO conspicitur; nullus autem qui Alexandri ipsius nomen aut imaginem praeferat; neque impetrasse ait Lucianus, audaciam Viri Imperatoria insignia affectantis exagitasse contentus, nummos Glyconis in doctorum Virorum libris 4. invenio hosce:

I. ANTONINI PII, in quo duo serpentes &c. *Spanh.*

II. Sub eodem unicus serp. capite humano (v. c. 12.) ΑΒΩΝΟΥΤΕΙΧΕΙΤΩΝ ΓΛΥΚΩΝ.

III. L. VERI ΙΩΝΟΠΟΛΕΙΤΩΝ. Vid. verba Luciani praecedentia.

IV. Non Glyconis quidem, sed quo Aesculapii adventus Romam describitur, ab Antonino Pio, hac, ut mihi videtur, occasione cusus. Vid. *Aur. Vict.*

V. *Harduin.* numm. Ant. urb. & Pop. illustr. in Ἰωνοπολίται *Spon.* l. c. *Spanh.* 213. & 721. I. 177. Pagina vero 529. alium nummum Abonotaeichitων exhibet. *M. du S.*

63. Στέμμαλα] Non occurrebat, quod potius στεμμάτων nomine intelligerem, quam *corona laurea* quam, ab Apolline forte patre suo acceptam, tribuit illi Festus sub titulo: *In insula.* p. 189. Ed. *Amstel.* Et mox ipse noster τὸ ἱεροφαντικὸν & προφητικὸν στέμμα nominat, quo στεφανοῦσθαι volebant successores Alexandri hujus. Sic apud *Athenaeum* Plut. 39. φοῖνιξ ἕλκων ἐκ τ στεμμάτων. *J.M.G.*

68. Κεραυνῷ βληθέντα] Supra hoc Dial. c. 40. f. *M. du S.*

73. Φαλακρὸς] V. supra c. 3. *M. du S.*

Ibid. Ἐπιβρέχειν] *Perfundere caput, spongiam ei imponere, ungere* &c. jubet V. G. *Celsus* 4, 2. *J.M.G.*

81. Τὸν ἐπιτάφιον] Quia Latinis *epitaphium* neutro genere efferri solet, credent etiam tirones τὸ ἐπιτάφιον scribendum. Sed masculino genere Graeci utuntur, quia intelligitur ἀγών. Vid. *Bos* de Ellipsi. p. 8. Sed & λόγος intelligitur alibi. Vid. eumd. p. 81. *J.F.R.*

87. Ἐμὲ

βίᾳ τ̃ συνωμοτ῵, καὶ γοήτων, ὅσοι κορυφαῖοι ἦσαν, ἀνελθόντων ὅτι ἀφικοῖτο τ̃ Ῥουτιλλιανὸν, τίνα χρὴ προκριθῆναι αὐτ῵ν, καὶ ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τ῵ ἱεροφαντικ῵ [a] καὶ προφητικ῵ στέμματι. ἦν δὲ ἐν αὐτοῖς καὶ Παῖτος ἰατρὸς τὴν τέχνην, [b] πολιώδης ὤν, ὅτε ἰατρῷ πρέποντα, ὅτε πολιῷ ἀνδρὶ ταῦτα ποιῶν. ἀλλ' ὁ ἀγωνοθέτης Ῥουτιλλιανὸς, ἀστεφανώτους αὐτοὺς ἀπέπεμψεν, [c] αὐτῷ τ̃ προφητείαν φυλάττων μ̃ τ̃ ἐντεῦθεν ἀπαλλαγήν.

oraculo *obtinendo*, cum conjuratorum praestigiatorumque principes ad Rutilianum arbitrum venirent, quis ipsorum praelatus reliquis susciperе deberet oraculum, coronarique sacerdotali illa & prophetica corona. Erat inter illos etiam Paetus arte Medicus, civis, (jam fere canus) qui quod neque medicum deceret, neque canum hominem, hac in re egit. Sed praeses hujus certaminis Rutilianus, non coronatos remisit, Prophetae munus illi, postquam hinc discesserat, adhuc servans.

Ταῦτα, ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πολλῶν δείγματος ἕνεκα γράψαι ἠξίωσα, καὶ σοὶ μὲ χαριζόμενος ἀνδρὶ ἑταίρῳ, καὶ φίλῳ, καὶ ὃν ἐγὼ πάντων μάλιστα θαυμάσας ἔχω, ὅτι τε σοφίᾳ, καὶ τῷ πρὸς ἀλήθειαν ἔρωτι, καὶ τρόπου πραότητι, καὶ εὐπειθείᾳ, καὶ γαλήνῃ βίου, καὶ δεξιότητι πρὸς τοὺς συνόντας. τὸ πλέον δὲ, ὅσῳ καὶ σοὶ ἥδιον, Ἐπικούρου [d] τιμωρῶν, ἀνδρὶ ὡς ἀληθῶς ἱερῷ, καὶ θεσπεσίῳ τ̃ φύσιν, καὶ μόνῳ μετ' ἀληθείας τὰ καλὰ ἐγνωκότι, καὶ παραδεδωκότι, καὶ ἐλευθερωτ̃ τ̃ ὁμιλησάντων αὐτῷ γενομένῳ. οἷ-

61. Haec, amice, pauca de multis scribere speciminis caussa volui, partim quidem tibi gratificatus, sodali, & amico, quemque ego maxime admiror, cum propter sapientiam & veritatis amorem, & mores mansuetos, tum propter aequitatem, & vitae tranquillitatem, dexteritatemque in victu: partim vero Epicuri ulciscendi caussa, viri vere sancti, & divino ingenio, quique solus cum veritate quae pulchra sunt cognoverit, tradideritque, liberatorque auditorum suorum factus sit. Puto vero *aliis* etiam

a Καὶ προφ.] Deerat καὶ in *S.* & *A.* Aderat in *B2. H. P. Ald. J. Fl.* & *Fr.* b Πολιώδης] Sic *S.* ejusque assecla *Amst.* Πόλιος marg. *AIW.* Πολίτης *J. Ald. Fl. Fr.* & ceterae omnes. c Αὐτῷ] Sic Edd. Αὐτῷ correxerat *Solanus* male. d Τιμωρῶν] Βοηθῶν A. & P. Nil mut. Edd.

87. Καὶ προφητικῷ] Alexandro Pseudomanti mortuo deliberatum fuisse ait Auctor, quem oporteret ἀφαδέξασθαι τὸ μαντεῖον, καὶ στεφανωθῆναι τῷ ἱεροφαντικῷ καὶ προφητικῷ στέμματι. Sic recte antiquiores: sequiores praetermiserunt καὶ illud ultimum. *J. J.*

Καὶ προφητικῷ] Illud καὶ quod Cl. *Jens.* restituit, male abesse a quibusdam, non adnotarat *Solanus*. Sed Edd. conferens cognovi id recte adesse in omnibus, excepta sola *Salm.* nam quod & absit ab *Amst.* nil mirum, quia haec illam coeco semper ductu sequitur. *J. F. R.*

89. Πολιώδης] Etsi nescio qua auctoritate *Salmuriensis* Ed. id exhibeat ab omnibus priscis Edd. recedens, quae πολίτης habent; tamen ejus lectionem retinere malui, quam πολίτης restituere, quod ad sensum nihili hic est. Medicum enim senem hic denotari ex statim sequentibus aeque ac praecedentibus patet, & sic jam *Erasmum* legisse verosimile est, qui *canus* vertit, ut est in Parisina, licet eadem in Graecis πολίτης exhibeat. Facilis autem erat error in voce minus vulgari, & modo pro πολιώδης unus Scriba dederit πολιήδης, alter id non intelligens necessario credidit πολιήτης, quod poëtice idem est ac πολίτης, corrigendum, unde sequentes dialectum poëticam auferentes nihil aliud quam πολίτης dare poterant. Sed potest tamen & πολιὸς, ultima pro more per compendium exarata, scriptum fuisse, unde quis uno saltu πολίτης fecerit; verum cum statim πολιῷ sequatur, malim orationem variari, & vocem rariorem conservari, dummodo Codicum auctoritas accedat. Deest πολιώδης in Lexicis vulgaribus, sed habet *Steph.* unum ejus exempl. Plura nondum annotavi, quod non praeviderem usu ventura. *J. F. R.*

92. Αὐτῷ τ̃ν] Lege αὐτ῵. *F. G.*

Αὐτῷ] Nempe sub illius nomine continuari voluit, ut in Amphiarai, Trophonii, Branchi oraculis factum est. Ita nunc malo, quam αὐτ῵ legere, quod aliquando placebat, & referre ad Rutilianum. Neque

etiam qui inciderint, utile quiddam continere viſum iri hanc ſcriptionem, quae alia quidem refellat, alia vero in bene ſentientium animis confirmet.

μαι δὲ, ὅτι ϗ τοῖς [e] ἐντυχοῦσι, χρήσιμόν τι ἔχειν δόξει ἡ γραφὴ, τὰ μὲ διεξελέγχουσα, τὰ δὲ ἐν ταῖς τ εὖ φρονούντων γνώμαις βεβαιοῦσι.

DE SALTATIONE. ΠΕΡΙ ΟΡΧΗΣΕΩΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

QUandoquidem ergo, Crato, gravem hanc accuſationem, olim, puto, ad eam paratus, protuliſti ſaltationum & ipſius ſaltandi artis, & noſtrûm inſuper, qui tali ſpectaculo gaudemus, ut qui in vili & muliebri negotio magnum ſtudium adhibeamus: audi jam, quantum a recta via aberres, & quam imprudens maximum in vita bonum accuſes. Et ignoſcendum tibi, ſi ab initio inde triſti vitae generi adſuetus, & quod durum eſt, ſolum bonum eſſe judicans, prae ignorantia earum rerum, dignas accuſatione putaſti.

Ἐπεὶ τοίνυν, ὦ Κράτων, δεινήν τινα ταύτ῀ καλ῀γορίαν ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, παρεσκευασμέν@ καλ῀γόρηκας, ὀρχήσεών τε, ϗ αὐτῆς ὀρχηστικῆς, ϗ πρὸς ἔτι ἡμῖν γε τ χαιρόντων τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, ὡς ὅπ῀ φαύλῳ ϗ γυναικείῳ πράγμα῀ι μεγάλην σπουδὴν ποιουμένων, ἄκουσον ὅσον τοῦ ὀρθοῦ διημάρτηκας, ϗ ὡς λέλη θας σεαυτὸν, τοῦ μεγίστου τ ἐν τῷ βίῳ ἀγαθῶν [f] καλ῀γορῶν. καὶ συγγνώμη σοι, εἰ [g] ἐξ ἀρχῆς βίῳ αὐχμηρῷ συζῶν, καὶ μόνον τὸ σκληρὸν ἀγαθὸν ἡγούμεν@, ὑπ' ἀπειρίας αὐτ῀, καλ῀γορίας ἄξια εἶναι νενόμικας.

ΚΡΑΤ.

[e] Ἐντυχοῦσι] Ἐντυχοῦσοι male *J.* Conf. ſupra c. 47. nec M. [f] Καλ῀γορῶν] Ἀποστερῶν Em. *Marc.* Nihil mut. Edd. [g] Ἐξ ἀρχῆς] Sic *P. B2.* Ἐξαρχῆς una voce *J. H. Ald. Fl. Fr. S.*

que enim ullum eſt ei ſuſpicioni fundamentum. *J. M. G.*

98. Θαυμάσας ἔχω] Jubet *Solan.* conferre *Dial. mar.* I. & *Dem.* §. 32. At priore loco legas: καί τοί τι ἄλλο σὺ σοὶ ἐπαινέσαι εἶχεν; quae locutio nihil cum hac commune habet. Illic enim valet: *quid poteſt laudare, quid habet quod laudet?* Hic ἔχει abundat, illic infinitivus eſt, hic participium. alter locus habet: ἔκ γε τ πολιτευμάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, isque melius reſpondet huic. Verum ille pleonaſmus adeo eſt uſitatus, ut in omnibus fere auctoribus, excepto N. T., inveniatur. Sic *Heſiod.* Ἔργ. 42. Κρύψαντες γὰ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. *Ariſtoph.* λῃρεῖς ἔχων & ſimilia, quae vid. collecta apud *Maittairium* de Dialectt. p. 79. C. Et Comment. Ariſtophanis. Et in *Budaei* Comment. *J. F. R.*

4. Τιμωρᾶν] Angl. βοηθῶν. *J. B.*

8. Τοῖς ἐντυχοῦσι] Conf. ſupra c. 47. *M. du S.*

9. Κατηγορῶν] Ἀποστερῶν. *Th. M.*

Κατηγορῶν] Emendatione nihil opus, optime ſe haec habent. *M. du S.*

Κατηγορῶν] *Marcilii* conjectura, ἀποστερῶν ſubſtituentis, ei forſan adblandietur, qui male conſtruxerit σεαυτὸν κατηγορῶν. Ne igitur poſtea idem accidat cuiquam, diſtinctionem alioqui non adeo neceſſariam poſt σεαυτὸν addidi, ut non haeſites conjungere λέλησθας σεαυτὸν, i. e. *te ipſum oblitus es*, ut belgice dicimus, ſive *te ipſum feſelliſti*, vel, ſi mavis, *imprudenter feciſti, accuſans hanc maximam voluptatem.* Vel potius, *neſciebas ipſe quid faceres*; omnia enim haec ſignificat, & eodem fere redit, quodnam elegeris. Sic enim & ὑδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες ex *Plutarcho* vel Lexicographi adferunt. Cui adde λύσεις ἀπολούμους, *imprudens peribis*, ex *Herodian.* I. 9. 10. Immo potius, quod adprime huc facit, *Ariſtoph.* Nub. 241. Πόθεν σὺ, ὑπόχρεως σαυτὸν ἔλαθες γενόμεν@; & *Aelian.* V. Hiſt. I. 7. ὅταν αὐτοὺς λαθόντες ὑοσκυάμου φάγουσι. *Alciphr.* III. ep. 71. f. κἂν τι λάθωμεν ἐπισφαλέντες. *J. F. R.*

11. Σκληρὸν] Mordet Stoïcum alluſione ad generalem Stoïcorum theſim. *J. B.*

ΚΡΑΤ. Ἀνὴρ δέ τις ὢν, ὦ λῷστε, καὶ ταῦτα, παιδείᾳ σύντροφος, καὶ φιλοσοφίᾳ τὰ μέτρια ὁμιλητικῶς, [a] ἀφέμενος, ὦ Λυκῖνε, τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, ἡλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν, ἐθῆσι μαλακαῖς, καὶ ἁβρασιν ἀκολάστοις [b] ἐναβρυνόμενον, καὶ μιμούμενον ἐρωτικὰ γύναια τῶν πάλαι, τὰς μαχλοτάτας Φαίδρας καὶ Παρθενόπας, καὶ Ῥοδόπας τινὰς, καὶ ταῦτα πάντα ἐπὶ κρόμασι, καὶ τερετίσμασι, καὶ ποδῶν κτύπῳ καλαγέλαστα ὡς ἀληθῶς πράγματα, καὶ ἥκιστα ἐλευθέρῳ ἀνδρὶ, καὶ οἵῳ σοὶ πρέποντα· ὥστε ἔγωγε ἀνιώμενος ὡς ὅτι τοιαύτῃ θέᾳ σχολάζοις, οὐκ ἠδέσθην μόνον ὑπὲρ σοῦ, ἀλλὰ καὶ ἠνιάθην, εἰ Πλάτωνος καὶ Χρυσίππου καὶ Ἀριστοτέλους ἐκλαθόμενος, κάθησαι, τὰ [c] ὅμοια πεπονθὼς τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις· καὶ ταῦτα, μυρίων ἄλλων ὄντων ἀκουσμάτων καὶ θεαμάτων σπουδαίων, εἰ τούτων τις δέοιτο τῶν

2. CRATO. Tu vero quis vir es, o bone, isque eruditioni innutritus, & cum philosophia versatus mediocriter, qui relicto optimarum rerum studio, & antiquorum consuetudine, sedens tibiis mulcendum te praebeas, effeminatum spectans hominem, molli vestitu, & lascivis canticis delicatum, & amatorias imitantem ex antiquitate mulierculas, libidinosissimas, Phaedras, & Parthenopas, Rhodopas quasdam: & haec omnia ad pulsationes, & frequentamenta, & pedum (*scamillorumque*) strepitus, quae res oppido ridiculae, & minime virum liberalem & tui similem decentes. Itaque ipse ego cum audirem tali te spectaculo vacare, non erubui modo vicem tuam, sed molestе tuli, si Platonis, & Chrysippi, & Aristotelis oblitus sedeas, iis similis, qui pinnula aures titillant: idque cum sexcentae sint honestae aurium & oculorum voluptates, si quis illos in circulis ti-

a Ἀφέμενος] Ἀφήμενος male *A.* sola. b Ἐναβρυνόμενον] Edd. priores & M. ἐναμβρυνόμενον habebant. Sed recte μ delevit *M. du S.* c Τὰ ὅμοια] Τὸ ὅμοιον W.

15. Φιλοσοφίᾳ — ὁμιλητικῶς] Haec phrasis philosophiae studiosis propria: nam ὁμιληταὶ discipuli, vid. *Liban.* epist. 343. & ibi a *Wolfio* cit. *L. Bos* ad *Th. Magistr.* sed & de aliis studiis, quibus quis *deditus* est, ut *Epict.* Sent. 2. Ed. Rel. p. 90. ψυχὴ ὁμιλοῦσα ἀρετῇ ἔοικεν ἀενάῳ πηγῇ. *Aelian.* 2. 38. γυναῖκας μὴ ὁμιλεῖν ἐᾶν. *Aristoph.* Nub. 1401. — καινοῖς πράγμασι ὁμιλεῖν, *rebus novis studere*. *Hippocr.* de Art. p. 589. 44. Καὶ οὐκ ἀρκέει μοῦνον λόγῳ εἰδέναι τὴν τέχνιν ταύτην, ἀλλὰ καὶ ὁμιλέειν ἐωυτῇ ὁμιλέειν. Vid. & nostrum alibi, cujus loca ex Indice adparebunt. Sed Grammatica praecepta postularent ὡμιλητικῶς scribi, addito augmento praeteriti. At visum est sic edere, ut inveni, quia saepe abjicitur, ut supra satis ostendimus. Mallem tamen hic augmentum addi, quia suspicio de negligentia scriptorum satis justa. *J. F. R.*

18. Κάθησαι καταυλούμενος] Ἀφέμενος ὦ Λυκῖνε τοῦ περὶ τὰ βελτίω σπουδάζειν, καὶ τοῖς παλαιοῖς συνεῖναι, κάθησαι καταυλούμενος, ἡλυδρίαν ἄνθρωπον ὁρῶν. Vertit Opsopoeus: *Remisso rerum, o Luciane, optimarum exercitio, & priscorum commercio, ceterum sedere sustineas in theatro omnium posticas fannas excipiens.* Ab interpolatore recte haec quidem sunt emendata, sed, quia tamen hoc loquendi genus aliis quoque negotium facessit, uno atque altero exemplo id illustrabimus. Sententia enim est, *tu vero sedes & modulis tibiarum oblectaris. Plutarchus* in libello, cui titulus est: Περὶ τοῦ πολιτικοῦ ἐκδύσαντες τὴν λεαντὴν & κατακλίναντες εὐωχήσομεν ἀεὶ, καταψαλλόμενοι καὶ καταυλούμενοι. *Cantu & tibiarum modulis oblectatum. Cleomedes* lib. 2. ἐν πολλῇ καὶ ἀχρήμονι μέθῃ καταυλούμενοι. *In magna & foeda ebrietate tibiis se oblectans.* Eodem sensu dixit *Athenaeus* ψαλλόμενος Στρατόνικος *auscultans cantorem Stratonicus*, quem locum frustra Erasmus emendare conatur. *J. G. G.*

Ibid. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phal.* I. 11. fin. & infra *Bis accus.* c. 17. Miror itaque cur Cl. *Graev.* ter scribat, καταυλόμενος, sine diphthongo; quum sit a καταυλέομαι, —οῦμαι. neque καταύλομαι usquam reperiatur; neque ipse in his *Luciani* locis, neque in *Plutarcho* quem in subsidium vocat, sic invenerit. *J. F. R.*

19. Ἐθῆσι μαλακαῖς] Confer supra ad I. *Ver. Hist.* §. 25. No. 7. *J. F. R.*

20. Ἐναμβρ.] Commodius legeretur, ἐναβρ.— quod & apud *Agapetum* reperitur de genere dictum c. 4. *M. du S.*

22. Φαίδρας & Παρθ. & Ῥοδ.] Phaedrae notus amor, apud tragicos. Parthenope Sirenum una, quae ab Ulysse spreta. Rhodope quaestu corporis tantas opes col-

tibicines desideret, & qui ad citharam legitimos modos accinunt; illa praesertim gravis tragoedia, & comoedia hilaris, quae etiam certaminum publicorum materia esse meruerunt.

3. Quare longa tibi, o generose, defensione opus erit apud eruditos, si ejici non omnino velis, & ab honestis viris segregari. Quamquam illud, puto, optimum erit, negatione totum hoc sanare, neque fateri omnino tale quidpiam abs te peccatum esse. In futurum quidem vide, ne inscientibus nobis ex viro, qui olim fueras, Lyda quaedam aut Baccha factus sis: quod quidem non tuum solius crimen fuerit, sed etiam nostrum, nisi te Ulyssis instar a loto abstractum ad consueta studia prius reduxerimus, quam non sentiens ab illis in theatro Sirenibus occuperis. Quamquam illae solis insidiaban-

35[d] κυκλικῶν αὐλητῶν, ᾗ τῇ κιθάρᾳ τὰ ἔννομα προσᾴδοντων, ᾗ μάλιστα ἡ σεμνὴ τραγῳδίας, ᾗ ἡ φαιδροτάτης κωμῳδίας, ἅπερ ᾗ ἐναγώνια εἶναι ἠξίωται.

Πολλῆς ἂν, ὦ γενναῖε, ἡ ἀπολογίας ὅσοι [e] δέησει πρὸς τοὺς πεπαιδευμένους, εἰ βούλει μὴ παντάπασιν ἐκκεκρίσθαι, ᾗ τῆς παρὰ σπουδαίων ἀγέλης ἐξεληλάσθαι. καίτοι τόγε ἄμεινον ἐκεῖνό ἐστιν, οἶμαι, ἀρνήσῃ τὸ πᾶν ἁσαθαι, καὶ μηδὲ τὴν ἀρχὴν ὁμολογεῖν τι τοιοῦτον γεγενημῆσθαί σοι. πρὸς [f] δὴ τοῦπιὸν, ὅρα ὅπως μὴ λάθῃς ἡμῖν ἐξ ἀνδρὸς τῆς πάλαι, Λυδή τις ἢ Βάκχη γενόμενος. ὅπερ εἰ σὸν ἂν ἔγκλημα εἴη [g] μόνου, ἀλλὰ ᾗ ἡμῶν, εἰ μή σε κατὰ τὴν Ὀδυσέα τοῦ λωτοῦ ἀποσπάσαντες, ὅπερ τὰς συνήθεις ἀγαθὰς ἐπανάξομεν, πρὶν λάθῃς τελέως ἐκτὸς τοῦ ἐν τῷ θεάτρῳ σειρήνων καλλοχημένου. καίτοι ἐκεῖναι μέν, τοῖς ὠσὶ μόνοις ἐπεβού-

d Κυκλικῶν] Nil mutant Edd. nec M. e Δεήσει] Δεήσῃ W. Nil mut. Edd. f Δὴ] Δ' ἦ W. g Μόνου] Ex *Fl.* & M. dedi. Μόνον Edd. vulgo.

collegisse traditur, ut Aegyptiarum Pyramidum una ab ea condita sit. *M.du S.*

23. Ῥόδιος] Conf. infra §. 51. *M.du S.*

24. Ὑπὸ κρούμασι καὶ τερετίσμασι] Mallem *ad pulsationes strepitusque citharae*, quam cum Interprete reddere, *cum citharae pulsationibus ejusque procacibus frequentamentis.* Ita in *Dial. Deor.* 2. Cupidinis & Jovis §. 2. ὑπ' αὐλῷ ἢ τυμπάνοις, *ad tibiam & tympanum.* Vid. etiam *Sophocl.* Electr. 713. *Eurip.* Bacch. 155. *Max. Tyr.* Diss. 21. prov. Ceterum de κρούμασι κιθάρας vid. Illustr. *Spanhem.* ad *Callim.* Hymn. in Delum, p. 466. *H.V.*

Ὑπὸ κρούμασι] Confer nos ad §. 16. hujus Dissert. ubi illud ὑπὸ etiam vindicamus. Etsi autem Κρούματα proprie sint lyrae, tamen & de aliis instrumentis, immo & tibiis interdum usurpatur. Hinc tibicinae nomen fictum Κρουμάτιον apud *Alciphr.* I. ep. 12. Ἡ μὲν γὰρ ἐκαλεῖτο Κρουμάτιον, ᾗ ἦν αὐλητρίς. Ad quae verba vid. *Bergl.* not. p. 50. qui Dorionem tibicinem quoque κρουματοποιὸν vocatum docet ap. *Athen.* VIII. p. 337. Hic itaque κρούματα generaliter signif. variorum instrumentorum musicorum pulsationes, nullo nominatim intellecto. *J.F.R.*

32. Τὰ ἅπτα στερῷ] Vid. iterum infra *Gall.* c. 6. *M.du S.*

35. Κυκλικῶν] Aliter c. 26. αὐλήτας enim ibi κυκλίους vocat, *Philostratus* p. 589. ὁπότε ἓν σπουδάσειε περὶ τὰς ἐγκυκλίους, θέας ὀρχησῶν δὲ αὖται τὸ ἐπίπαν, φανεῖσθαι ἄν. &c. *M.du S.*

Ibid. Τὰ ἔννομα] Τὰ ἔννομα sunt cantica concinna, quae ad modum canuntur. contra, ἄνομα. νόμος enim, quando de re musica sermo est, *modum* denotat. Vertit Interpres: *Legibus consentanea.* *L.Bos.*

Τὰ ἔννομα] Recte *Bos* νόμων modum musicum significare ait. Vid. *Thucyd.* V. 70. f. s. pr. p. 360. ubi tamen ambiguum, ὑπὸ αὐλητῶν πολλῶν νόμῳ ἐγκαθεσταότων, sitne construendum, *ex lege interpositorum tibicinum*; an νόμῳ αὐλητῶν conjungendum, ut significetur *modus Musicorum*, i.e. dimensio temporis quam Musici observare solent. Conf. *Plutarchi* libellum postremum de Musica, & vocabula ad artem illam pertinentia singulis versibus invenies. *J.F.R.*

38. Ἐναγώνια] Certatum esse inter choros apud veteres illos Graecos, satis notum est. *M.du S.*

Ἐναγώνια] Conf. infra §. 26. §. 32. §. 78. Et *Demon.* §. 65. Quae loca monente *Solano* contuli, & idem verbum in iis occurrere cognovi. *J.F.R.*

47. Λυδή τις] Hac voce eo sensu saepius utitur c. 26. 32. 79. & Δήμων. c. 65. *M.du S.*

48. Μόνου] Sic optime M. & *Fl.* Reliquae Edd. μόνον. *M.du S.* Conf. *Kust.* ad Aristoph. Pl. 33. *J.F.R.*

49. Ὀδυσσία] Vid. *Hom.* Odyss. I. 91. *M.du S.*

βέλευον, καὶ διὰ τοῦτο κηρῷ ἐδέησε πρὸς τὴν παράπλευν αὐτῶν. σὺ δὲ καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἔοικας [a] ὅλῳ δεδουλῶσθαι.

ΛΥΚΙ. Παπαὶ, ὦ Κράτων, ὡς κάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα. πλὴν τόγε παράδειγμα τῶν τοῦ Λωτοφάγων καὶ Σειρήνων εἰκόνα, πάνυ ἀνομοιοτάτην μοι δοκεῖς εἰρηκέναι, ὧν πέπονθα. παρ' ὅσον τοῖς μὲν τοῦ λωτοῦ γευσαμένοις, καὶ τῶν Σειρήνων ἀκούσασιν, ὄλεθρος ἦν τὸ τε ἐδωδῆς, καὶ τὸ ἀκροάσεως τὸ πιτίμιον. ἐμοὶ δὲ, πρὸς τῷ τὴν ἡδονὴν παραπολὺ ἡδίω πεφηνέναι, καὶ τέλος ἀγαθὸν ἐπιβέβηκεν. ὁ γὰρ εἰς λήθην τῶν οἴκοι, καὶ εἰς ἀγνωσίαν τῶν κατ' ἐμαυτὸν παρείσαμαι, ἀλλ' εἰ χρὴ μηδὲν ὀκνήσαντα εἰπεῖν, μακρῷ πανυτώτερος, καὶ τῶν ἐν τῷ βίῳ διαφορικώτερος, ἐκ τοῦ θεάτρου [b] σοι ἐπανελήλυθα. μᾶλλον δὲ τὸ τοῦ Ὁμήρου αὐτὸ εἰπεῖν καλὸν, ὅτι ὁ τοῦτο ἰδὼν τὸ θέαμα·

— τερφθεὶς νεῖται, καὶ πλείονα εἰδώς.

ΚΡΑΤ. Ἡράκλεις, ὦ Λυκῖνε, οἷα πέπονθας, ὡς δὲ αἰσχύνῃ ἐπ' αὐτοῖς, ἀλλὰ καὶ σεμνυνομένῳ ἔοικας. τὸ γὰρ δεινότατον τοῦτό ἐστιν, ὅτι μηδὲ ἰάσεως τινὰ ἡμῖν ὑπο-

tur auribus, propter quod cera opus erat; ut quis praeternavigaret: at tu etiam per oculos omnino in servitutem videris redactus.

4. LYCI. Vah, Crato, quam asperum in nos laxasti canem tuum. Verumtamen exemplum illud, illam Lotophagorum & Sirenum imaginem, usque quaque dissimilem eorum protulisse mihi videris, quae mihi accidunt: in quantum his qui Lotum gustaverant, quique audierant Sirenas, interitus, tanquam praemium esus illius auditionisve propositum erat; mihi vero, praeterquam quod voluptas multo suavior visa est, etiam finis evenit bonus. Neque enim in oblivionem rerum domesticarum, neque ignorantiam mei ipsius incidi; sed si absque cunctatione dicendum est, multum prudentior & perspicacior ad negotia vitae ex theatro redii. Quin Homeri illud dicere fas est, qui vidit illud spectaculum:

Doctior is patrias lapsus pervenit ad oras.

CRAT. Hercules, Lycine, quid tibi est, quem adeo non pudeat harum rerum, ut tibi etiam placere iis videare. Gravissimum enim hoc est, quod neque curationis ul-

a ὅλῳ] Sic W. ὅλως Edd. priores. b Σοι] Deerat in Edd. inferi ex Cod. W.

56. ὅλῳ] W. non ut in reliquis ὅλως. *M. du S.*

ὅλῳ] Etsi vulgatum ὅλως quoque bene se habet, tamen hoc *Solano* dedi ex Cod. W. ὅλῳ danti, quia exigui est momenti, & quia posterius illud tamen aliquanto est elegantius. *J. F. R.*

57. Παπαὶ, Κράτων ὡς κάρχαρόν τινα ἕλυσας ἐφ' ἡμᾶς τὸν σαυτοῦ κύνα] Vertunt: *Papae, Craton quam asperum canem tuum in nos solvisti*, nescio quam Latine. *Asper dens* apud *Phaedrum* est acutus, sic apud *Tac. asperare arma*, pro famiare. Melius sane verteretur: *quam canem mordacem. Lucianus* in priore de iis qui mercede sunt conducti: οἶδα δ' ἐγὼ καὶ ῥήτορα τῶν καρχάρων. *Novi quendam ex mordacibus illis Rhetoribus. J. G. G.*

Ibid. Κάρχαρον] Qualis Appii *canina facundia*, de qua *D. Hieronym. J. B.*

Κάρχαρον] Vid. supra T. I. p. 694. sive de *Merced. Cond.* c. 35. ubi ῥήτορα τῶν καρχάρων. Et T. 2. *Quom. Hist.* c. 43. τὴν μὲν σφοδρὰν καὶ κάρχαρον. Rursus *bis Accusat.* c. 33. ὑλακτικὸν — καὶ κάρχαρον. Et videbis quantum aberrarint, qui supra in *Merced. Cond.* nomen proprium inde fecerant. *J. F. R.*

64. Τὸ πιτίμιον] Conf. supra T. I. p. 657. f. *de Merc. Cond.* c. 4. & loca parallela ibi ab *Solano* adlata. *J. F. R.*

70. Σοι ἐπαν.] W. solus optime. *M. du S.*

Σοι] Nolui omittere illud σοι, quod etsi W. solus suppeditat, tamen adprime hic adpositum esse, nemo negaverit; eleganter enim sic interponi pronom. σοὶ, μοὶ & similia, nisi satis notum crederem, exemplis bene multis probarem. Sic *Demosth.* eleganti pleonasmo, pro Ctesiph. p. 444. E. Λάβε μοι τὸ ψήφισμα τῶν Ὠρειτῶν. Noster in *Abdic.* c. 31. pr. τοιαῦτά σοι ὦ πάτερ — πέπονθε. Verum & μοὶ quasi πλεονάζον interdum valere παρ' ἐμοῦ recte docet *Bergl.* ad Alciphr. I. Ep. 26. p. 107. Sed rursus magis παρέλκον apud nostrum satis saepe supra, ut in *Nigrin.* §. 5. Οὕτω σοὶ κἀκεῖνος ἤνθους — ἀπειρχόμαι. Ac *Dial. Marin.* II. 2. τυφλὸς εἰμί σοι, ὦ Ποσειδον. Vid. & c. seq.

ullam nobis ſpem oſtendis, qui laudare audeas turpia adeo ac deſpuenda.

φαίνεις ἐλπίδα, ἐπαινεῖν τολμῶν τὰ οὕτως αἰσχρὰ, καὶ κατάπτυστα.

5. LYC. Dic mihi, Crato, iſtane de ſaltatione atque his, quae in theatro fiunt, reprehendis, cum ſaepe ea videris; aut ſpectaculum nunquam a te uſurpatum tamen turpe & deſpuendum, ut ais, arbitrare? Si enim vidiſti, nobis exaequatus es: ſin minus; vide, ne irrationabilis reprehenſio tua eſſe videatur, & audax, qui quae neſcis, *ea tamen* accuſes. CRAT. Nempe illud adhuc mihi ſupererat, cum prolixa iſtac barba, & cano capillo ſedere medium inter mulierculas, & ſpectatores furioſis ſimiles, plaudentem inſuper, & laudes indecentiſſimas inclamantem perdito alicui homini, praeter decorum ſe frangenti. LYC. Ignoſcendum tibi, Crato. Si vero mihi obſecutus aliquando, vel experimenti cauſſa te des *ad ſpectandum*, & oculos aperias: bene novi, te nihil intermiſſurum, quo ante alios ſpectaculum idoneo loco occupes, unde & videas accurate omnia, atque audias.

ΛΥΚ. Εἰπέ μοι, ὦ Κράτων, ταυτὶ δὲ περὶ ὀρχήσεως, καὶ τἂ ἐν τῷ θεάτρῳ γενομένων ἰδὼν, πολλάκις αὐτὸς ἐπιτιμᾷς, ἢ ἀπείρατος ὢν τῶ θεάματος, ὅμως αἰσχρὸν αὐτὸ καὶ κατάπτυστον, ὡς φὴς, νομίζεις; εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι· εἰ δὲ μὴ, ὅρα μὴ ἄλογος ἡ ἐπιτίμησις εἶναί σου δόξῃ, καὶ θρασεῖα, καλήγορῶντος, ὧν ἀγνοεῖς. ΚΡΑΤ. Ἔτι γὰρ τοῦτό μοι [d] τὸ λοιπὸν [e] ἦν ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι, καὶ πολιᾷ τῇ κόμῃ, καθῆσθαι μέσον ἐν τοῖς γυναίοις, καὶ τοῖς μεμηνόσιν ἐκείνοις θεαταῖς, κροτοῦντά τε προσέτι, καὶ ἐπαίνους ἀπρεπεστάτους ἐπιβοῶντα, ὀλέθρῳ τινὶ ἀνθρώπῳ εἰς ὀδὲν δέον καλακλωμένῳ; ΛΥΚ. Σύγγνωστά σοι ταῦτα, ὦ Κράτων· εἰ δέ μοι πειθεῖς ποτὲ, καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα παρέχοις ἑαυτὸν, ἀναπετάσας τὼς ὀφθαλμώς, εὖ οἶδα, ὡς οὐκ ἀνάσχοιο ἂν, μὴ οὐχὶ πρὸ τῶν ἄλλων θέαν ἐν ἐπιτηδείῳ καλαλαμβάνων· ὅθεν καὶ ὄψει ἀκριβῶς, καὶ ἀκού-

c Ἐξ ἴσου ἡμῖν ᾧ σὺ γεγένησαι] Ἐξίσης ἡ. κ. συγγεγένησαι *Fl.* At vulgatum ſervant *J. H. P.* &c. cum Codd. M. P. d Τὸ] Ita eſſe in *J. Fl. H.* notat *M. du S.* Sed & eſt in aliis. e Ἦν] Οὖν *P.* male. Ἦν recte cett. & M.

ſeq. f. &c. qualia plura collegit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 61. 62. Ubi merito miratur doctiſſimum *Fabrum* hoc fugiſſe. Vid. *Jenſii* not. ad *Timonis* §. 52, T. I. p. 168. Interdum autem non pleonaſmus, ſed emphaſis in eo eſt, ut hic. Vid. Fratris *G. O. Reitzii* Belg. Graeciſſ. p. 353. *J. F. R.*

73. Τιρψάμβῳ] *Homer.* Odyſſ. M. 188. *M. du S.*

Τιρψάμβῳ] Verba ex ipſo Sirenum cantu Od. M, 188. quorum interpretationem poſuimus ex *Cic.* de fin. 5, 18. *J. M. G.*

Τιρψάμβῳ] Quia verſus Homericus incipit Ἀλλ' ἄγε τερψ. in Edd. vero *Luc.* Τιρψάμβος initium verſus mentiebatur; id ſic mutavi, ut vides. *J. F. R.*

78. Οὕτως αἰσχρὰ] Perſuaſi antiqui *ſaltationem* umbram eſſe luxuriæ. patet apud *Cicer.* pro Mur. *Horat.* Sat. 1. lib. 2. *Artemid.* lib. 1. *J. B.*

85. Εἰ μὲν γὰρ εἶδες, ἐξ ἴσου ἡμῖν καὶ σὺ γεγένησαι] Interpretes: *ſi enim vidiſti, par nobis hac in re evaſiſti*, inepte, & ſine ſententia. Vertendum: *ſiquidem vidiſſes, paria nobiſcum feciſſes.* Mox ſequente pag. de hiſtrione εἰς ὀδὲν δέον καλακλωμένῳ eſt *indecore ſe frangenti*, non ut vertunt, *in nullum uſum fracto.* Paullo poſt μὴ ὥραισιν ὥρα ἰκοίμην, eſt *male peream*, ut ſupra notavi, interpres invenuſte; *nunquam ego venuſtatem conſequar.* Nam quamvis *venuſtas* interdum felicitatem ſignificet, tamen hoc in interprete non ferendum. *J. G. G.*

Εἰ μὲν γὰρ εἶδες] Puto hic dilemmate uti Lucianum. Aut vidiſti, aut non vidiſti ſpectacula. Si illud, non eſt, quod nobis objicias, idem enim feciſti; ſi hoc, parum idoneus es judex. *J. M. G.*

89. Ἐν βαθεῖ τούτῳ πώγωνι] Sic ſupra in *Reviviſc.* c. 41. Et *Piſc.* 12. De *Merc.* 25. ac 33. Adde & *Zeux.* c. 8. *J. F. R.*

93. Ὀλέθρῳ] Iterum pro ὀλιθρίῳ, conf. ſupr. *Alex.* c. 11. *J. F. R.*

96. Καὶ ὅσον πείρας ἕνεκα] *Thucyd.* VIII. 92. p. 563. ἀπὸ addit, dicens: ὅσον ἀπὸ βοῆς ἕνεκα. Quod Cl. *Duker.* ex *Xenoph.* quoque firmat, contra *Stephan.* Sed & ἀπὸ abeſſe alibi fatetur, hoc Luciani loco adducto. *J. F. R.*

ἀκούσῃ ἅπαντα. ΚΡΑΤ. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην, εἴ τι τοιοῦτον ἀναχοίμην ποτὲ, ἐξ' ἂν δασύς τε εἴην τὰ σκέλη, καὶ τὸ γένειον ἀπαράτιλτος, ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἤδη ἐλεῶ, τελέως ἡμῖν ἐκβεβακχευμένον.

ΛΥΚ. Βούλει οὖν ἀφέμενος, ὦ ἑταῖρε, τῶν βλασφημιῶν τούτων, ἀκοῦσαί μου τι περὶ ὀρχήσεως λέγοντος, ἃ τ' ἐν αὐτῇ καλῶν, καὶ ὡς οὐ τερπνὴ μόνον, ἀλλὰ καὶ ὠφέλιμός ἐστι τοῖς θεωμένοις, καὶ ὅσα παιδεύει, καὶ ὅσα διδάσκει, καὶ ὡς [a] ῥυθμίζει τῶν ὁρώντων τὰς ψυχὰς, καλλίστοις θεάμασιν ἐγγυμνάζουσα, καὶ δείστοις ἀκούσμασιν ἐνδιατρίβουσα, καὶ κοινόν τι ψυχῆς καὶ σώματος κάλλος ὑπο-δείκνυσιν; τὸ γοῦν καὶ μὴ μουσικῆς καὶ ῥυθμοῦ, ταῦτα πάντα ποιεῖν, οὐ ψόγος ἂν αὐτῆς, ἀλλ' ἔπαινος ἂν εἴη. ΚΡΑΤ. Ἐμοὶ μὲν οὐ πάνυ σχολὴ μεμνῆσθαι ἀνθρώπου ἀκροᾶσθαι, τὸν νόσον τὸν αὐτοῦ ἐπαινοῦντος, σὺ δὲ, εἰ βούλει, λῆρόν τινα καλασκεδάσαι μου, ἕτοιμος φιλικὴν ταύτην [b] λειτουργίαν ὑποσῆναι, καὶ παραχεῖν τὰ ὦτα, καὶ ἄνευ κηροῦ παρασχεῖν τὸν φαύλων δυνάμενος. ὥστε

CRAT. Male vero peream, si quid tale unquam sustineam, quam diu quidem hirsuta crura habuero, & mentum non vulsum: itaque tui me jam miseret, plane bacchico furore correpti.

6. LYC. Vis igitur, amice, omissis maledictis hisce, audire me de saltatione aliquid dicentem, & quae in illa bona insint, & quam non ad delectationem modo pertineat, sed utilis etiam sit spectantibus, & quot ad res instituat, & quae doceat, quamque in ordinem redigat spectantium animos, dum pulcherrimis illos in spectaculis exercet, & optimis in rebus audiendis continet, & communem quandam animi atque corporis pulchritudinem ostendit. Quod enim etiam cum musica & rhythmo facit haec omnia, ea non reprehensio illius, sed laus fuerit. CRAT. Mihi quidem non omnino otium est, ad furiosum hominem audiendum, qui morbum laudet suum. Interea tu si velis nugis me tuis perfundere, paratus sum hoc tibi amici ministerium subire, & praebere aures, qui sine cera etiam tanquam non auditas transmittere res nauci pos-

a Ῥυθμίζει] Sic M. & Edd. *Fl. Bz. P. S.* recte. Ῥυθμίζοι male *J. H. Ald.* b Λειτουργίαν] Λειτουργίαν *Ald.* Sed in marg. Λειτουργία adscriptum. Cett. Edd. recte, ut edidimus.

2. Μὴ ὥραισιν ἄρα] Ἀττικὸν τοῦτο καὶ σόλοικον δοκοῦν. ὤφειλε γὰρ, μὴ ὥρας εἶναι αἰτιατικὴ. * σημαίνει δὲ τὸ μὴ εἰς † τύπτον φθάσαι. Νῦν δὲ ‡ Ἀττικῇ συνηθείᾳ δοτικῇ κέχρηται παραλόγως, ὡς καὶ ἐπὶ τοῦ, ἄμφω τὰ χεῖρε καὶ § ταῖν χεροῖν θηλυκοῖς ὀνόμασιν ¶ ἀρσενικὰ ἄρθρα προσενεγκοῦσα. *V.*

Μὴ ὥραισιν ἄρα] Λουκιανὸς ἐν τῷ Ἥρας καὶ Διὸς καὶ ἐν Ἑταιρικοῖς. τοῦτ' ἔστιν, μὴ εἰς οὐρανὸν, ἤτοι Ὄλυμπον, ἤτοι εἰς τὴν τῶν μακάρων ἵκοιτο. ὧραι γὰρ παρὰ τοῖς παλαιοῖς τοῦ οὐρανοῦ πύλαι, ὥσπερ Ὅμηρος (Il. E. 749.) ἀφικέσθαι δὲ τούτων ἐλέγοντό οἱ πασῶν χαρίτων τετυχηκότες. καὶ ἀπὸ τούτου Φιλόστρατος εἰκοστὶ β'. περὶ ὡρῶν οὕτω λέγει. Τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς ὥραις εἶναι. τὰς τοῦ οὐρανοῦ πύλας Ὅμηρος ἀφῶμεν εἰδέναι καὶ ἔχειν, εἰκὸς γάρ που αὐτὸν ξυγγενέσθαι ταῖς ὥραις, ὅτε τὴν αἰθέρα ἔλαχε. ὁρᾶν τὸν λόγον Φιλοστράτου (Deinde recentiore manu) Ἀθηναῖος Δειπνοσοφισ. ιέ. (p. m. 682. E.) παράγει τὰ Κύπρια γραψάμενον οὕτω πως λέγοντα. Ἰμαάτια (ap. *Athen.* ἱμάλια) μὲν χροιᾶς τότε αἱ Χάριτές τε καὶ Ὧραι (in Edd. legitur Αὖραι) ποίησαν καὶ ἔκαψαν οὐ ἔνθεσιν εἰαρινοῖσιν. οἷα φόρουσ' Ὧραι ἔν τε κρόκῳ οὐ θ' ὑακίνθῳ, οὐ τ' ἰῷ θαλέθοντι ῥόδων γ' ἐπὶ ἄνθεϊ καλῷ. καὶ τ' ἄλλα. Θεόφραστος τε ὥρας ἅπτεσθαι λέγων οὐ τῷ Δ. περὶ αἰτιῶν. Et *Athen.* II. 27. in extrema pagina περὶ θέρμων ex antiquo Comico, opinor, μὴ ὥραισιν [μὲν τῶν κακῶν] ἵκοιτο ὁ τοὺς θέρμους φαγών. (Ad quem locum vid. *Casaub.* L. II. 14.) *G.*

* Σημαίνει δὲ τὸ] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato σημεῖα δὲ τοῦ.
† Τύπτον] Ita correxi ex C. Τὸ πτὸν V. Τετὸν M. *M. du S.*
‡ Ἀττικῇ] Καὶ ἡ Ἀττ. erat in Ed. Delevit καὶ ἡ Idem.
§ Ταῖν] Sic recte C. Τοῖν male *V.*
¶ Ἀρσενικὰ ἄρθρα] Ἀρσενικῷ ἄρθρῳ. C.

2. Μὴ ὥραισιν ἄρα ἰκοίμην] An sic: μὴ ὥραισιν ἀρέσκοιμι. Τὸ ἀρεσκοίμην n. pl. locus videtur e poëta quopiam sumtus. *F.G.*

Μὴ ὥραισιν — ἰκ.] Vide supra ad θ. δ. VI. *M. du S.*

Ad-

possim. Itaque jam silentium tibi praebebo, & dic quidquid volueris, quasi nemo plane audiret.

7. LYC. Bene sane, Crato, hoc maxime petebam. Scies enim paullo post, num nugae tibi, quae dicturus sum, videantur. Ac primo quidem illud omnino videris mihi ignorare, quam non recens sit hoc saltandi studium, neque heri aut nudius tertius coeperit, verbi caussa progenitorum nostrorum aetate, eorumve, qui horum fuere majores; sed qui verissimas tibi saltationis origines enarrant, illi cum primo omnium ortu natam tibi dixerint, quippe quae cum antiquo illo Amore simul in conspectum prodierit. Etenim illa astrorum chorea, planetarum illa ad inerrantes conjunctio, & concinna illorum communio, & ordinatus ille concentus, primigeniae illius saltationis documenta sunt. Cum autem paullatim creverit, & accessionem subinde in melius nacta sit, jam ad summum videtur perfecta, & evasisse varium quoddam, & consentiens undique, & musarum plurium bonum.

8. Primum autem dicunt Rheam, de-

ἤδη σιωπήσομαί σοι, καὶ λέγε ὁπόσα [c] ἐθέλοις, ὡς μηδὲ ἀκούοντός τινος.

ΛΥΚ. Εὖγε, ὦ Κράτων, καὶ τοῦτο ἐδεόμην μάλιστα. εἴσῃ γὰρ κατ' ὀλίγον εἰ λῆρος εἶναί σοι δόξει τὰ λεχθησόμενα, καὶ πρῶτόν γε ἐκεῖνο πάνυ ἠγνοηκέναι μοι δοκεῖς, ὡς ὁ νεώτερον τὸ τῆς ὀρχήσεως ὀπιτήδευμα τοῦτό ἐστιν, οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην ἀρξάμενον, οἷον λέγω τοὺς προπάτορας ἡμῶν, ἢ τοὺς ἐκείνων, ἀλλ' οἵ γε ἀληθέστατα ὀρχήσεως περὶ γενεαλογοῦντες, ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τῶν ὅλων φαῖεν ἄν σοι καὶ ὄρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. ἡ γοῦν χορεία τῶν ἀστέρων, καὶ ἡ πρὸς τοὺς ἀπλανεῖς τῶν πλανήτων συμπλοκή, καὶ εὔρυθμος αὐτῶν κοινωνία, καὶ εὔτακτος ἁρμονία, τῆς πρωτογόνου ὀρχήσεως δείγματά ἐστι. κατ' ὀλίγον δὲ αὐξανομένη, καὶ τῆς πρὸς τὸ βέλτιον ἀεὶ προθήκης τυγχάνουσα, νῦν ἔοικεν ἐς τὸ ἀκρότατον ἐπιτετελέσθαι, καὶ γεγενῆσθαι ποικίλον τι, καὶ πανάρμονιον, καὶ πολύμουσον ἀγαθόν.

[d] Πρῶτον δέ φασι Ῥέαν ἡδεῖσαν τῇ τέχ-

c Ἐθέλοις] Nil mutare *J. Fl.* notat *M. du S.* d Πρῶτον] Et sic habere Edd. vett. notat idem.

Adde rursus infra *Dial. Meretr.* X. med. *J.F.R.*

Μὴ ὥραισιν ἄρα ἱκοίμην] Non omnia intelligo, quae *Gujet.* tradit, nec quidquam est mutandum; est enim imprecandi & jurandi formula. De qua vid. Scholiast. nostrum, cui etiam addo verba *Scholiast.* ad *Aristoph.* Lysistr. 1036. Μὴ ὥραισιν ἱκοισθε, ait, Εἰδός τι κατάρας ἀρχαϊκῶς ταῦτα γινόμενος φαίνεται, ὦ ὁ πολλάκις ὁ Λουκιανὸς ἐχρήσατο· ὡς οὐ τῷ Ἥρας ὁ Διὸς ἀλγολόγῳ — — καὶ πάλιν οὐ τοῦ περὶ ὀρχήσεως· μὴ ὥραισιν ἱκοίμην, εἰτι τοιοῦτον ἀναχοίμην καὶ αὖθις ἐν τοῖς· μὴ ὥραισιν ἵκοιτο ὁ λῆρος ἐκεῖνος: at in ipso *Aristoph.* legitur: Ἀλλὰ μὴ ὥρας ἱκοισθ'. quod tamen vitiose sic scriptum in nonnullis Codd. ait Scholiast. Verum id nunc non inquiro. Patet saltem apud Lucian. vulgatam se recte habere, & ὥρας pro ὥραις, quod alter damnat, ab altero genuinum dici. Conf. supra *Deor. Dial.* VI. §. 4. T. I. p. 219. Ubi Cl. *Hemsterh.* id convertit: *pessime pereat*, & conf. notas ipsius ac *Solani*. Plura hic addere temporis angustia prohibeor. *J.F.R.*

5. Ὡς νῦν γε σὺ ἤδη ἐλεῶ] Interpres: *ut me tui nunc miseret.* Sed non expressit illud ὡς νῦν γε, quod vertendum, *ut nunc se res habet.* Alias dicitur, τὸ νῦν ἔχον, ut ap. *Max. Tyrium* Dissert. 21. *J.F.R.*

23. Ἀνὼ κηρὸν ἀδηκοέειν τὰ φαῦλα δυνάμενον] Interpres, *cum sine cera res malas audire possim.* Non expressit vim verbi ἀδηκοέειν, quod dicitur de eo, qui oscitanter audit, quum dicta alicujus non afficiunt, qui audit quasi non audiat, & huc facit, quod mox dicitur: λέγε, ὡς μὴ δὲ ἀκούοντός τινος. *H.V.*

32. Χθὲς καὶ πρώην] Vide Paroemiogr. *J.B.*

Ibid. Οὐδὲ χθὲς καὶ πρώην] Sic *Long. Past.* III. p. 97. sive p. 73. Ed. *Moll.* qui in nott. plura hujus proverbialis locutionis, qua tempus admodum nuper actum denotetur, adfert. Veluti ex *Synes.* p. 15. D. idem profert Frater cariss. in *Belg. Graeciss.* p. 537. *J.F.R.*

37. Τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ] Conf. supr. *Deor. Dial.* II. pr. Et *Long. Past.* II. p. 35. Ed. *Moll.* ubi *Cupido* ait: Οὗτοι παῖς ἐγὼ, καὶ εἰ δοκῶ παῖς, ἀλλὰ τῷ Κρόνου πρεσβύτερος. Sed video hunc jam adductum a Cl. *Hemsterh.* quem cum aliis comment. vid. ad l. c. *Luciani*, T. I. p. 206. *J.F.R.*

τέχνη, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς [a] Κυρῆτας ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι, καὶ ὑπὲρ τὰ μέτρια ὠφελῆσθαι τῆς τέχνης αὐτούς. οἱ [b] γὰρ ἐνοπλιορχούμενοι διεσώσαντο αὐτῷ τὸν Δία, ὥστε καὶ σῶτρα εἰκότως ἂν ὁ Ζεὺς ὀφείλειν ὁμολογοίη αὐτοῖς, ἐκφυγὼν διὰ τὴν αὐτῶν ὄρχησιν τοὺς πατρῴους ὀδόντας· [c] ἐν ὅπλοις δὲ αὐτῶν ἡ ὄρχησις ἦν, τὰ ξίφη μελαξὺ κροτούντων πρὸς τὰς ἀσπίδας, καὶ πηδώντων ἔνθεόν τι, καὶ πολεμικόν. μετὰ δὲ, Κρησὶν οἱ κράτιστοι ἐνεργῶς ὀρχησάμενοι αὐτὸ, ἄριστοι ὀρχησταὶ ἐγένοντο, οὐχὶ οἱ ἰδιῶται μόνον, ἀλλὰ καὶ οἱ βασιλικώτεροι, καὶ πρωτεύειν ἀξιοῦντες. ὁ γοῦν Ὅμηρος τὸν Μηριόνην οὐκ αἰσχύναι βουλόμενος, ἀλλὰ κοσμῆσαι, ὀρχηστὴν προσεῖπε, καὶ ὅτως ἄρα ὀρχήσεως ἦν, καὶ γνώριμος ἅπασιν ὀρχηστικῆς, ὥστε οὐχ οἱ Ἕλληνες μόνον ταῦτα ἠπίσταντο περὶ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ οἱ Τρῶες αὐτοὶ, καίτοι πολέμιοι ὄντες. εἶδον γὰρ, οἶμαι, καὶ τὸν ἐν τῷ πολεμεῖν αὐτοῦ κουφότητα, καὶ εὐρυθμίαν, ἣν ἐξ ὀρχήσεως ἐκέκτητο. φησὶ δὲ τὰ ἔπη ὧδέ πως.

Μηριόνη, τάχα κέν σε καὶ ὀρχηστὴν περ ἐόντα,
Ἔγχος ἐμὸν κατέπαυσε·

καὶ ὅμως οὐ κατέπαυσεν αὐτόν. ἅτε γὰρ ἠσκη-

lectatam arte, in Phrygia Corybantes, Curetes autem in Creta, saltare jussisse, nec mediocrem retulit artis illorum fructum. Illi enim circum saltando Jovem illi servarunt, ut credibile sit etiam Jovem fateri, se salutis suae illis praemia debere, qui saltationis illorum beneficio dentes patris sui effugerit. Armata autem fuit illorum saltatio, qui interim gladios incuterent clypeis, & tanquam divinitus immisso furore bellico insultarent. Postea vero Cretensium fortissimi quique, operoso studio hoc agentes, saltatores optimi facti sunt, neque de plebe modo homines & privati, sed regibus proximi, & qui ad primatum adspirarent. Homerus enim Merionen non contumeliosa nota afficere volens, sed ornare, saltatorem appellavit. Et ita sane insignis erat & notus omnibus hac arte, ut non Graeci solum haec de illo scirent, sed Trojani quoque, licet hostes. Videbant enim, puto, etiam ipsius agilitatem in pugna, & concinnam mobilitatem, quam saltatione sibi paraverat. Ita autem fere versus dicunt:

Merione quamquam saltator ***maximus*** *audis,*
Ista tamen forsan mea te confecerit hasta:

Et tamen non confecit illum. Tanquam enim

a Κουρῆτας] Sic Edd. *F. Fl. H. All. P. S.* Κούρητας W. Κυρῆτας *S.* habere *Solanus* notat; sed fallitur, si *Salm.* Ed. putat. b Γὰρ] Γὴ M. & *Fl.* Vulg. serv. cett. c Ἐν ὅπλοις] Sic *F. Fl. B2. Ald. H. P. S.* Ἐνόπλιος W.

49. Κελεῦσαι] Pro διδάξαι. Curetum autem saltatio armata. V. *Clem. Alex.* p. 10, 1. *M. du S.*

55. Ἐν ὅπλοις] Si respexeris ad §. 21. ubi ἐνόπλια παιδεύειν, & ad *Demon.* §. 38. credes ἐνόπλιος & hic recipiendum. Sed quia vulgata hic potest tolerari, nihil mutavi. *F. F. R.*

57. Πολεμικὸν] Hanc saltationem πρύλιν vocat *Callimach.* hym. εἰς Δία. *F. B.*

62. Ὅμηρος] Vid. Il. Π. 617. *M. du S.*

71. Μηριόνη] Iliad. Π. *F. B.*

Μηριόνη &c.] *Homer.* loco modo indicato. *M. du S.*

78. Τέχνην τὸ πρ. περ.] Conf. infra §. 21. ubi τοῦτο ἔργον πεποιημένων eodem modo. *F. F. R.*

92. Καρυατίζειν] De hac voce copiose ad *Pausan. F. B.*

Καρυατίζειν] V. *Thes. Cr. Grut.* I. 785. ab oppido Laconiae Caryae vel caryum dicto, in quo lucus Dianae Sacer. In eo ejus Deae festa cum cantu solemni chorus virginum celebrabat, contendentibus inter se Citharoedis. *Polemon.* II. *Exestides citharoedus Pythin vicit. Vicit & Caryorum certamen in Lacedaemonia.* Unde *Statius: Plaudentique habiles Caryae resonare Dianae.* Quamquam ibi in vulgatis legitur *Curiati.* Denique meminit & *Didymedes* Grammaticus. Atque haec ex Thesaur. l. c. *M. du S.*

Καρυατίζειν] Virgines Lacedaemonias in honorem Dianae Caryatidos saltare solitas, *Pausanias* auctor est Lacon. p. 178, 40. Τὸ γὰρ χωρίον Ἀρτέμιδος καὶ Νυμφῶν ἐστιν αἱ Κάρυαι. Καὶ ἄγαλμα ἔστηκεν Ἀρτέμιδος ἐν ὑπαίθρῳ Καρυάτιδος, χοροὺς δὲ ἐνταῦθα αἱ Λακεδαιμονίων παρθένοι κατὰ ἔτος ἑκάστοις, καὶ ἐπιχώριος αὐταῖς καθέστηκεν ὄρχησις. Huc pertinent Καρυάτιδες ὀρχούμεναι in sigil-

enim exercitatus ſaltandi arte, facile puto effugit emiſſa in ipſum jacula.

9. Multos autem alios etiam Heroum dicere cum poſſim iisdem in rebus exercitatos, qui illam tanquam artem habuere, ſatis puto, Neoptolemum, Achillis filium, ſaltandi arte praeſtantiſſimum, qui genus pulcherrimum adjecit Pyrrhichiam ab ipſius nomine (*Pyrrho*) dictam: & Achilles audiens iſta de filio, magis arbitror eis gaviſus eſt, quam pulchritudine & virtute illius reliqua. Itaque Ilium invictam ad eum diem urbem, illius ſaltatoria deſtruxit & ſolo aequavit.

10. Lacedaemonii quidem, qui fortiſſimi Graecorum eſſe videntur, a Polluce & Caſtore Caryaticam edocti (ſaltationis id genus eſt, quod Caryis, Laconicae pago, diſcitur) cum muſis omnia faciunt, adeo ut etiam ad tibiam & rhythmum pugnent, & ordinatum pedis ingreſſum; & primum ſignum pugnae Lacedaemoniis canat tibia. Igitur etiam vicerunt omnes, muſica duce, & motuum concinnitate, videasque illo-

75 μῦθόν ἐν τῇ ὀρχηστικῇ, ῥᾳδίως οἶμαι διεδίδρασκε τὰς ἐπ' αὐτὸν ἀφέσεις τ ἀκοντίων.

Πολλοὺς δὲ ἂν ἄλλους τῶν ἡρώων εἰπεῖν ἔχων τοῖς αὐτοῖς ἐγγεγυμνασμένους, καὶ τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένους, ἱκανὸν ἡγοῦμαι

80 τ Νεοπτόλεμον, Ἀχιλλέως μὲ παῖδα ὄντα, πάνυ δὲ ἀγαπρέψαντα ὅτι τῇ ὀρχηστικῇ, καὶ εἶδον τὸ κάλλιστον αὐτῇ προστεθεικότα, Πυῤῥίχιον ἀπ' αὐτοῦ κεκλημένον. καὶ ὁ Ἀχιλλεὺς ταῦτα ὑπὲρ τοῦ παιδὸς συνθανόμενον, μᾶλλον ἔχαιρεν, οἶμαι,

85 ἢ ὅτι τῷ κάλλει, καὶ τῇ ἄλλῃ ἀλκῇ αὐτοῦ. Τοιγαροῦν τ Ἴλιον τέως ἀνάλωτον οὖσαν ἡ ἐκείνου ὀρχηστικὴ καθεῖλε καὶ εἰς ἔδαφος κατέῤῥιψε.

90 Λακεδαιμόνιοι d μὲν, ἄριστοι Ἑλλήνων εἶναι δοκοῦντες, ὑπὸ Πολυδεύκους καὶ Κάστορος καρυατίζειν μαθόντες (ὀρχήσεως δὲ καὶ τοῦτο εἶδος, ἐν Καρύαις τ Λακωνικῆς διδασκόμενον) ἅπαντα μετὰ μουσῶν ποιοῦσιν,

95 ἄχρι τοῦ πολεμεῖν πρὸς αὐλὸν καὶ ῥυθμόν, καὶ εὐτακτον ἔμβασιν τοῦ ποδός· καὶ τὸ πρῶτον σύνθημα Λακεδαιμονίοις πρὸς τ μάχην ὁ αὐλὸς e ἐνδίδωσι. τοιγαροῦν καὶ ἐκράτησαν ἁπάντων, μουσικῆς f αὐτοῖς καὶ εὐρυθμίας ἡγεμούσης. ἴδοις g δ' ἂν καὶ τὸς ἐφήβους αὐ-

τοῦς

d Μὲν] Δὲ M. Sed a recentiore manu. e Ἐνδίδωσι] Ét ſic cum *J.* habere *Fl.* notat *M. du S.* Sed habent & *H. P.* &c. f Αὐτοῖς] Αὐτῆς *Fl.* & L. Prius retinent Edd. cett. cum Codd. M. & P. g Δ' ἂν] Δ' ἂν νῦν ἔτι W. & καὶ ſupra ſcriptum eſt.

ſigillo Clearchi apud *Plutarchum* Artaxer. p. 1864. extr. *H. Steph.* Meminit etiam *Diomedes* lib. 3. p. 483. extr. Putſch. Quo auctore Lucianus ad totam gentem tranſtulerit, nondum inveneram. *J. M. G.*

95. Καὶ ῥυθμὸν] De rhythmo hoc, quem ad modum Muſices in progrediendo ad praelium obſervabant Lacedaemonii, vid. *Thucyd.* V. 70. p. 360. Ibique *Duker.* (quem videndum commonuerat Cl. *Hemſterh.* in marg.) No. 17. Sic enim per errorem typoteth. numerus eſt expreſſus. pro verſu 84. exempla autem alia ſimilia profert Vir Clar. l. c. *J. F. R.*

97. Πρὸς τὴν μάχην ὁ αὐλὸς] Idem *Hemſterh.* indicat, conſuli poſſe *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. D. p. 139. i. e. L. 2. c. 15. quod faciens video & hunc ex *Stob. Athen. Gell. Plut.* & hoc Luciani loco probare Lacedaemoniis uſitatum fuiſſe *fiſtulas* in praelio pro *tubis* adhibere. *J. F. R.*

98. Ἐνδίδωσιν] Fere ſuſpicor *Solanum* quaeſiſſe varietatem, propter uſum rariorem hujus phraſeos; quia ἐνδιδόναι alibi plerumque eſt *retrocedere.* Sed recte ſe habet de ſono muſico, & reſpondet noſtro: een toon aangeven. Sic *Long. Paſt.* IV. pr. (Ed. *Moll.* p. 106.) Ἑκαθέζετο δὲ ὁ αὐτὸς (ὁ Πὰν) συρίζων ἐπὶ πέτρας ὅμοιος ἐνδιδόντι κοινὸν μέλος ὁ τοῖς πατοῦσι, καὶ ταῖς χορευούσαις. Quod optime *Moll.* convertit: *ſimilis impertienti cantum:* licet alibi non ſemel hallucinetur. *J. F. R.*

99. Αὐτοῖς] Αὐτῆς L. & *Fl.* Sed praeſtat αὐτοῖς, quod M. & P. etiam tuentur. *M. du S.*

1. (Καὶ τοὺς ἐφ.)] Parentheſin hanc Scholium eſſe puto, quod in textum irrepſerit. *M. du S.*

Ibid. Δ' ἂν νῦν ἔτι] Has duas poſteriores voces habet W. ſolus. *M. du S.*

τῷ μεῖον ὀρχεῖσθαι ἢ ὁπλομαχεῖν μανθάνουσιν. ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι, καὶ [a] παίσαντες, καὶ πεπαυμένοι, ἐν τῷ μέρει παύσωνται, εἰς ὄρχησιν αὐτοῖς ἡ ἀγωνία τελευτᾷ. καὶ αὐλητὴς μὲν ἐν τῷ μέσῳ κάθηται ἐπαυλῶν καὶ κτυπῶν τῷ ποδί, οἱ δὲ, κατὰ στοῖχον ἀλλήλοις ἑπόμενοι, σχήματα παντοῖα ἐπιδείκνυνται, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνοντες, ἄρτι μὲν πολεμικά, καὶ μετ' ὀλίγον δὲ χορευτικὰ, ἃ Διονύσῳ καὶ Ἀφροδίτῃ φίλα.

Τοιγαροῦν καὶ τὸ ᾆσμα, ὃ μελαξὺ ὀρχούμενοι ᾄδουσιν, Ἀφροδίτης ἐπίκλησίς ἐστι καὶ Ἐρώτων, ὡς συγκωμάζοιεν αὐτοῖς, καὶ συνορχοῖντο. καὶ θάτερον δὲ τῶν ᾀσμάτων (δύο γὰρ ᾄδεται) [b] διδασκαλίαν ἔχει ὡς χρὴ ὀρχεῖσθαι. πόρρω γάρ [c] φασιν, ὦ παῖδες, πόδα μετάβαλε, καὶ [d] κωμάζατε βέλτιον, τουτέστιν, ἄμεινον ὀρχήσασθε. ὅμοια δὲ καὶ οἱ τὸν ὅρμον καλούμενον ὀρχούμενοι ποιοῦσιν.

rum adoleſcentes non minus ſaltare, quam pugnare armis diſcentes. Cum enim manibus jam confertis percuſſere, & percuſſi ſunt, cum per vices quieſcunt, in ſaltationem illis certamen exit. Ac ſedet in medio tibicen, canens, pede ſolum percutiens: illi vero, ut in verſus diviſi ſunt, ſe invicem ſecuti habitus oſtendunt omnis generis, incedentes ad numeros, jam quidem bellicos, paullo poſt autem ſaltatorios, Baccho & Veneri gratos.

11. Quare etiam canticum, quod inter ſaltandum canunt, Veneris invitatio eſt & Cupidinum, ut ſaltent ſecum, & tripudient: alterum vero canticorum, duo enim canuntur, inſtitutionem continet, quomodo ſaltandum ſit. *Porro* enim ajunt, *o pueri promovete pedem, & ſaltate melius.* Similia vero faciunt illi quoque, qui Hormum ſaltant.

12. Eſt

[a] Παίσαντες] Παίσαντες ἀλλήλους Edd. Abeſt ἀλλήλους a W. Ideo expunxit *Solanus.* [b] Διδασκαλίαν] Καὶ διδασκαλίαν *Fl.* Abeſt καὶ a reliquis & ab M. [c] Φασιν] Nil mutat *J. Fl. H. P.* & M. [d] Κωμάζατε] Sic *Fl.* Κωμάσαλε cett. & M.

3. Ὅταν γὰρ ἀκροχειρισάμενοι] Vertunt Eraſmus, *ubi enim jam ſummis colluctati ſunt digitis*, Benedictus, *cum enim ſummis digitis colluctari deſiiſſent*, adnotavit Pater, ἀκροχειρίζειν, τὸ πυκτεύειν ἢ παγκρατιάζειν ἄνευ συμπλοκῆς. Quæ vera ſunt; & vanæ interpretationes. *J. G.*

Ibid. Παίσαντες καὶ] Inter duas haſce voces in impreſſis erat ἀλλήλους, quod nos duce W. delevimus. *M. du S.*

14. Συγκωμάζοιεν] Hic pariter & paullo poſt ad συγκωμάζειν & κωμάζειν interpretationem addit; hic tectius, apertius deinde. Nempe videtur in primis Dorum fuiſſe, quibus accenſentur Lacedaemonii, verbo κωμάζειν, uti de ſaltatione hilari. Sic certe *Pindarus* Ol. Θ, 6. itemque IA. 16. Sic *Heſiodus* Scut. Her. 281. Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, Τοίγε μὲν αὖ παίζοντας ὑπ' ὀρχηθμῷ ἠδὲ ἀοιδῇ κ. τ. λ. Hinc apud *Heſychium* κωμαδεῖν ὀρχεῖσθαι, & κῶμος, εἶδος ὀρχήσεως. *J. M. G.*

18. Κωμάζατε] Ita optime *Fl.* pro eo quod in reliquis eſt κωμάσαλε. Sic enim Dores efferre ſolebant. vox apud *Pindarum* frequens. Vide Nem. II. ſub finem, & Ol. XI. *Pyth.* IX. *M. du S.*

22. Παρ' ἵνα] Quid hoc ſit, diſce ex Καλαπλ. c. 4. & v. *Thucyd.* V. 82. A. Credo tamen aliud hic ſignificari, alternis ſcilicet pueros, puellasque poſitas. *M. du S.*

27. Τὸν ὅρμον] An idem ſit cum Homerica ſaltatione Il. XVIII. dubitat *Meurſius.* *Apulejus* ſolus nominat. Mileſ. X. Hormum canebat bellicoſum. *M. du S.*

Τὸν ὅρμον] Ratio appellationis ea videtur, quod ὅρμος in quantum *monile* eſt, habet bacas, uniones, gemmas, diverſas, ordine tamen certo alternoque eadem linea ſibi junctas. Germani etiam eadem fere ratione nomine eodem, Reihe/ & lineam margaritarum & chorum ſaltantium appellant. *J. M. G.*

28. Ἀνδρίας] Etſi ἀνδρεία pro *fortitudine* hodie vulgo uſitatius eſt quam ἀνδρία, hoc tamen praetuli, memor admonitionis *H. Stephani*, cujus verba in Theſ. T. I. p. 439. ſunt: „ Invenitur autem ſcriptum mo„ do ἀνδρεία, modo ἀνδρία, quae ſcripturae varietas „ in aliis etiam nonnullis nominibus reperitur. *Sui„ dam* tamen ſequendo videtur potius ſcribendum „ ἀνδρία, ut differat ab ἀνδρεῖα adjectivo, veluti cum „ dicitur ἀνδρεῖα ψυχή. Ac ſane in emendatis codici„ bus paſſim occurrit ſcriptum ἀνδρία. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ἔρχησις] *Erant & illis Gymnopodiae, genus ſaltationis.* Sic interpres. ſed legendum καὶ αἱ Γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς ὁμοίως ἔρχησις. *Et erant Gymnopaediae genus ſaltationis.* Erat autem ſaltatio nudorum puerorum, cujus meminit Athenaeus, Heſychius, Pauſanias. Plutarchus in Apophtegmatis Ageſilai ἔτι δὲ παῖδε, inquit, ὄντα αὐτὸν γυμνοπαιδίας ἀγομένης ὁ χορηγὸς ἔστησεν εἰς ἄσημον τό-

12. Eſt autem Hormus ſaltatio communis adoleſcentium atque virginum, alterna ſerie choreas agentium, monilique, qui Hormus eſt, re vera ſimilium. Ac ducit choream juvenis, juveniles greſſus ſaltans, & quibus deinde in bello uſurus eſt: ſequitur virgo decenter ſaltare ſuum ſexum docens, ut adeo ſit *monile* quaſi ex modeſtia & fortitudine plexum. Gymnopaediae ſimiliter ſaltatio apud eos eſt.

13. Quae autem Homerus de Ariadne in Clypeo *Achillis deſcribendo fecit carmina*, & de choro, quem illi exercuit Daedalus, apud te, qui legeris, praetermitto, & ſaltatores duo, quos ibi poëta *in caput ſaltantes* appellat, chori duces. Et quae rurſus ait in clypeo, *Saltantes juvenes convertebantur*.

Ὁ δὲ ὅρμος ὄρχησίς ἐστι κοινὴ ἐφήβων τε καὶ παρθένων, πας' ἕνα χορευόντων, καὶ ὡς ἀληθῶς ὅρμῳ ἐοικότων. καὶ ἡγεῖται μὲν ὁ ἔφηβος τὰ νεανικὰ ὀρχούμενος, καὶ ὅσοις ὕστερον ἐν πολέμῳ χρήσεται, ἡ παρθένος δὲ ἕπεται κοσμίως, τὸ ἦθος χορεύειν διδάσκουσα, ὡς εἶναι τὸν ὅρμον ἐκ σωφροσύνης καὶ [e] ἀνδρίας πεπλεγμένον. καὶ αἱ [f] γυμνοπαιδίαι δὲ αὐτοῖς [g] ὁμοίως ὄρχησίς ἐστιν.

Ἃ δὲ Ὅμηρος ὑπὲρ Ἀριάδνης ἐν τῇ ἀσπίδι πεποίηκε, καὶ τοῦ χοροῦ, ὃν αὐτῇ Δαίδαλος ἤσκησεν, ὡς ἀνεγνωκότι σοι παρίημι· καὶ τοὺς ὀρχηστὰς δὲ τοὺς δύο, οὓς ἐκεῖ ὁ ποιητὴς [h] κυβιστητῆρας καλεῖ, ἡγεμόνας τοῦ χοροῦ καὶ πάλιν, ἃ ἐν τῇ αὐτῇ ἀσπίδι λέγει· Κῆροι δ' ὀρχηστῆρες [i] ἐδίνεον.

e Ἀνδίας] Ἀνδρίας W. Prius tenent *J. Fl. P. H. Ald.* f Γυμνοπαιδίαι] Γυμνοπεδίαι male Edd. priores & M. g Ὁμοίως] Ὅμοιος *Graev.* male. Nil mut. Edd. h Κυβιστητῆρας] Sic W. & *Homer.* Κυβιστ. Edd. priores. i Αὐτῇ] Inſertum ex W. Deerat in Edd. k Ἐδίνεον] Reſtit. ex *Homer.* Ἐδίνευον male Edd. Luciani priores.

tixo. Ageſilaum adhuc puerum cum Laconica ſaltatio perageretur, in qua pueri nudabantur. chori praefectus conſtituit in parum honeſto loco. Vide *Joſ. Scaligerum* ad Euſebii Chronicon ad num. MCCCCXLVII, ubi oſtendit Hieronymum quoque legiſſe Γυμνοπόδια, & vertiſſe *nudipedalia*. de Caryatide vero, ſeu ſaltatione alia Lacedaemoniorum, ut & de ὅρμῳ vide *Meurſii Lacon.* lib. II. c. 12. *J.G.G.*

Ibid. Γυμνοπαιδίαι] Vide *Meurſium* in Orch. qui emendare primus juſſit. Feſtum erat apud Lacedaemonios celeberrimum, & in eo ſaltatio. Nudi ſaltabant chori duo, puerorum unus, virorum alter. *Athen.* 678. B. meminere *Plut.* apophth. Lac. & in Ageſil. *Thucyd* etiam l. V. 82. adde etiam *Plut.* de Muſica. πρότερον γὰρ διεπεπραγμένων τὰ περὶ τὰς γυμνοπαιδίας τὰς ἐν Λακεδαίμονι. In omnibus editis & ipſo M. legitur in hoc Luciani loco γυμνοπεδίαι, uti & apud *Suidam*, mendoſe. *M. du S.*

Γυμνοπαιδίαι] Nimis ſaepe occurrit apud optimos ſcriptores γυμνοπαιδία. γυμνοπαιδίαι, γυμνοπαιδικὴ ὄρχησις, ut non probemus emendationem *Meurſianam*, quo duce *Kuſterus* apud *Suidam* etiam γυμνοπεδία, γυμνοπαιδίαν ſubſtituit. Γυμνοπαιδίαι ſunt apud *Herodotum* 6, 67. Feſtum & ſtatum diem fuiſſe apparet ex *Thucyd.* 5, 82. De ipſa ratione certaminis aliquid diſcere licet e loco *Xenophontis* Hellen. L. 6. p. 597. C. Pariſ. Γυμνοπαιδιῶν τε ὡσῶν [f. ὄσης] τὴν τελευταίαν, καὶ τοῦ ἀνδρικοῦ χοροῦ ἤδη ὄντος κ. τ. λ. deſignat ita tempus allati Spartam nuntii de clade Leuctrica. Idem narrat *Plut.* Ageſil. p. 1118. H. Steph. 8. qui etiam caelibes γυμνοπαιδιᾶς ſpectaculo excluſos refert Lycurgo p. 88. Add. Apophth. p. 368. inter dicta Agelilai, it. de Muſica p. 2078. *Athenaeus* L. 14. p. 630. E. ἡ γυμνοπαιδικὴ, inquit, παρεμφερὴς ἐστὶ τῇ τραγικῇ ὀρχήσει. Et p. 631. B. de eadem, ut etymon indicare velle videatur, Γυμνοὶ γὰρ ὀρχοῦντο οἱ παῖδες πάντες κ. τ. λ. ſunt enim pluſcula. Nec aliter eſt apud *Pauſan.* Lacon. p. 93, 5. Haec me movent ut γυμνοπαιδίας hic legendas arbitrer, licet non ignorem, pro γυμνοπεδία poſſe forte colorem quaeri ex illa ratione, qua φαινομηρίδας ludibrii cauſſa appellabant Lacaenas virgines, de quo *Plutarch.* in comparatione Lycurgi & Solonis p. 140. quo in libro p. 97. eſt etiam praeclarus locus de militari illa & forti Lacedaemoniorum rhythmica. *J.M.G.*

29. Ὁμοίως] Cl. *Graev.* in nota ὅμοιος legit, neſcio num dedita opera, an caſu, ſed mutatione nihil opus, ut ex verſione ſatis adparet. *J.F.R.*

30. Ὅμηρος] Vid. Il. Σ. 590. *M. du S.*

31. Ἀσπίδι] Ἀσπὶς Homeri non eſt peculiaris aliquis liber hoc titulo inſcriptus; ſed pars Il. Σ. in qua deſcribitur clypeus, quem Achilli Vulcanus fabricabat. *A.V.*

34. Κυβιστητῆρας] Vid. *Homer.* Il. Σ. 604. Sic W. & ipſe Homerus recte. *M. du S.*

35. Αὐτῇ] W. ſolus. *M. du S.*

36. Κῆροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον] *Homer.* Iliad. XVIII. ubi eſt ἰδίνεον. *Th. M.*

Ibid. Ἐδίνεον] Locus eſt in clypeo Achillis Il. Σ. ubi ἰδίνεον. Unde error Luciani ſcribentis, omnes enim

νεον. ὡς τι κάλλιστον τοῦτο τῆ Ἡφαίστῳ ἐμποιήσαντος τῇ ἀσπίδι. τοὺς μὲν γὰρ Φαίακας καὶ πάνυ εἰκὸς ἦν ὀρχήσει χαίρειν, ἁβρούς τε ὄντας, καὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίᾳ ζῶντας τρίβωνας. ὁ γοῦν Ὅμηρος τοῦτο αὐτοῖς μάλιστα θαυμάζοντα πεποίηκε τὴν Ὀδυσσέα, καὶ τὰς μαρμαρυγὰς τῶν ποδῶν θεώμενον.

Ἐν μὲν γε Θεσσαλίᾳ, τοσοῦτον ἐπέδωκε ἡ ὀρχηστικὴ ἡ ἄσκησις, ὥστε τοὺς προστάτας καὶ προαγωνιστὰς αὐτῶν, προορχηστῆρας ἐκάλεσν. καὶ δηλοῖ τοῦτο αἱ τῶν ἀνδριάντων ἐπιγραφαὶ, ἃς τοῖς χειροτεύσιν ἀνέστασαν. Πρόκρινε γάρ, [a] φησι, προορχηστῆρα ἡ πόλις. καὶ αὖθις, Εἰλατίωνι [b] τὰν εἰκόνα ὁ δᾶμος εὖ ὀρχησαμένῳ τὰν μάχαν.

tur in orbem, velut pulcherrimum hoc quiddam in clypeo Vulcanus elaboraviſſet. Phaeaces quidem maxime conſentaneum erat ſaltatione gaudere, delicatos homines, & in felicitate omni vitam agentes. Itaque Homerus hoc maxime in illis miratum induxit Ulyſſem, *Spectantemque pedes motu trepidante micantes.*

14. In Theſſalia tantum aucta fuerat ſaltatoriae exercitatio, ut ſuos duces & propugnatores *Praeſules* dicerent: indicantque illud ſtatuarum inſcriptiones, quas viris fortibus ob rem bene geſtam poſuere, *Elegit* enim ait una, *Praeſulem civitas:* & rurſus, *Ilationi ſtatuam dedit populus bene ſaltata pugna.*

15. Omit-

a Φησι.] Φασιν W. b Τὰν εἰκόνα] Reſtitui ex W. Τὰς εἰκόνας Edd. male.

Cod. habent ἐδίνεον. *J.B.*

Ἐδίνεον] Vid. *Homer.* Il. Σ. 494. Apud *Homerum*, unde haec laudantur, ἐδίνεον ſcribitur. At hic & in omnibus noſtris libris, & M. etiam ἐδίνεσκον, ut Od. Δ. 19. Sed mutavimus. *M. du S.*

43. Τὰς μαρμαρυγὰς] Πηδήματα, συνεχεῖς τῶν ποδῶν κινήσεις. *Pollux*, *Heſych.* *J.B.*

Ibid. Μαρμαρυγὰς] *Homer.* Odyſſ. Θ. 265. *M. du S.*

50. Εἰλατίωνι τὰν εἰκόνα] Singulari numero habet W. Cod. optime; quod in reliquis τὰς εἰκόνας. *M. du S.*

57. Σὺν ῥυθμῷ — μυεῖσθαι.] Huc refert *Eſchenbachius* in Epig. p. 38. quod μέλος ὀρχηθμοῖσι ſcripſiſſe dicitur Pindarus ab auctore vitae illius hexametro verſu ſcriptae: h. e. carmen, quod caneretur inter illam myſticam ſaltationem: cum enim ſolio imponeretur initiandus, qui θρονισμὸς eſt, reliqui myſtae circa ipſum choreas agebant &c. *J.M.G.*

59. Ὄργια σιωπᾷν] Hac de re alibi, attigi ad *Petron.* *J.B.*

60. Ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.] *Sed illud omnes audiunt, eos a vulgo deſaltaſſe dici, qui myſteria prodiderunt.* ſic vertitur. Sed ἐξορχεῖσθαι retinendum erat in verſione. Non infrequenter autem hac voce utuntur Graeci pro ſecreta prodere, arcana efferre. Utitur etiam Lucianus in Piſcatore, & Amoribus, *Heliodor.* VI. ἀλλ' ἤδη ἐπὶ μάρτυσι τούτοις τὰς τῶν κειμένων ἐξορχεῖ τύχας. *Ac teſtibus his enuncias mortuorum fortunas.* Auctor Hierarchiae Eccleſiaſticae, qui dicitur *Dionyſius Areopagita*: ἀλλ' ὁρᾷ ὅπως οὐκ ἐξορχήσῃ τὰ ἅγια τῶν ἁγίων ἀμυήτοις μὴ αὐτὰ ἐκφαίνων τοῖς ἀτελέσι λόγοις. *Cave ne ſancta ſanctorum prodas, a plebejis ea intacta & impolluta conſervanda.* Vide & *Suidam* in Διαγόρας. Mox obſcure & imperite haec verba Latine ſunt tranſlata: παίδων χοροὶ συνελθόντες ἐν αὐλῇ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπωρχοῦντο δὲ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν. *Puerorum chori cum tibia, citharaque ingreſſi tripudiabant, quibus canentibus optimi quique ſaltationem accommodabant, ex eorum numero delecti.* Quid eſt *ſaltationem accommodare?* Interpretare: *Puerorum enim chori in unum coacti, ſub tibia & cythara, hi quidem ſaltabant, illi vero ſubſultabant, qui quod aliis praeſtarent, ex eis delecti erant.* Eſt autem ſubſultabant, puerorum ſaltantium geſtus & ipſi imitabantur, quod vetus poëta dixit *redamtruare* de Saliis, *ut praeſul amtruat, ſic populus redamtruat.* & uſus eſt Plutarchus in Numa voce ὑπορχεῖσθαι de Saliis *redamtruantibus.* *J.G.G.*

61. Ἐξορχεῖσθαι] Prophani καὶ ἀμύητοι ab omnibus ſacris arcebantur, nec licebat, ſi temerarii in ceremonias irrupiſſent, ea quae viderant vulgare, haec appellabant ἐξορχεῖσθαι, qua de re dicendum alibi. *J.B.*

Ἐξορχεῖσθαι] Veriſſimus hic vocis ſenſus. vide & Ἀναθ. c. 33. Hic repugnant exempla a *Suida* in ἐξορχησάμενον allata. Unde mirari ſubit a Doctiſſimo Editore non reprehenſum *Suidam* ob interpretationem ab ea quam vidit adeo abhorrentem. Locus autem, quem primum *Suidas* exhibet ex *Syneſio*, petendus eſt in Herculiano, teſte *Conſtantini* Lexico, neque enim liber ipſe ad manum eſt, aut ſi ſit, evolvere alia agenti vacet. Utuntur etiam *Heliod.* VI. *Plut.* 159. f. & *Tatianus*, p. 95. Aliter tamen enarrat vir ſane doctiſſimus ad *Tacit.* An. XI. 21. *Savilium* ſecutus ad *Chryſoſth.* in Pſalm. Inde autem factum eſt, ut *myſteria*

15. Omitto dicere, quod initia antiqua invenire nulla est sine saltatione, cum hempe Orpheus & Musaeus & qui optimi erant illa aetate saltatores, ea constituerint, qui tanquam pulcherrimum quiddam illud quoque in legibus posuerint, ut cum rhythmo & saltatione homines initiarentur. Rem ita se habere, ipsa quidem orgia tacere oportet, propter non initiatos: at illud omnes audiunt, eos qui enuntiant mysteria, extra *sacrum chorum* saltare vulgo dici.

Ἐῶ λέγειν ὅτι τελετὴν ἀρχαίαν ἀδεμίαν ἔστιν εὑρεῖν, ἄνευ ὀρχήσεως, Ὀρφέως δηλαδὴ καὶ Μουσαίου καὶ τῶν τότε ἀρίστων ὀρχηστῶν καλλιησαμένων αὐτὰς, ὥς τι κάλλιστον καὶ τοῦτο νομοθετησάντων σὺν ῥυθμῷ καὶ ὀρχήσει μυεῖσθαι. ὅτι δ' ἅπτος ἔχει, (τὰ μὲν ὄργια σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα) ἐκεῖνο δὲ πάντες ἀκούουσιν, ὅτι τοὺς ἐξαγορεύοντας τὰ μυστήρια, ἐξορχεῖσθαι λέγουσιν οἱ πολλοί.

16. In Delo autem neque sacrificia sine saltatione *peragebantur*, sed cum hac & cum musica fiebant. Nempe puerorum chori convenientes ad tibiam ac citharam partim quidem agebant choreas, partim vero cantum & modos praeibant praestantissimi ex eorum numero delecti. Carmina igitur scripta his choris, vocabantur

Ἐν Δήλῳ δέ γε οὐδὲ αἱ θυσίαι ἄνευ ὀρχήσεως, ἀλλὰ σὺν ταύτῃ, καὶ μετὰ μουσικῆς ἐγίνοντο. παίδων χοροὶ συνελθόντες ὑπ' αὐλῷ καὶ κιθάρᾳ οἱ μὲν ἐχόρευον, ὑπῆρχον δὲ οἱ ἄριστοι, προκριθέντες ἐξ αὐτῶν τὰ γᾶν τοῖς χοροῖς γραφόμενα τούτοις ἄσματα,

c Τοῦτο] Τούτου male *J.* sola. *d* Ὑπ' αὐλῷ] Sic dedi ex W. Ἐν αὐλῷ Edd.

vim evulgare significarit, quia qui saltationes mysteriorum coram nondum initiatis imitando repraesentarent, foras eliminarent, non minimam mysteriorum partem, quae, quantum conjicere est, in istiusmodi rebus scenicis sita erant. Vide *Alexandri* Impostoris initia a nostro descripta c. 38. 39. & 40. fabulam quasi mutam agi existimes, in qua spectatores ipsi chorus sunt, quibus adeo & canendum & saltandum pro virili erat. Unde etiam factum, ut inter saltandum data opera femur ejus nudatum sit, c. 40. *M. du S.*

Ἐξορχεῖσθαι] Vulgo huc referebatur inscriptio orationis Aristidis κατὰ τῶν ἐξορχουμένων, quem convertit Canterus, *contra proditores mysteriorum*, modeste sed solide refutatus a Normanno p. 589. seqq. Iebb. ubi varium hujus verbi usum declarat. *J. M. G.*

Ἐξορχεῖσθαι] Recte *Solanus* cum Luciano ait ἐξορχεῖσθαι significare *mysteria evulgare*. Vid. *Alciphr.* III. ep. 72. pr. τὰ τῆς θεοῦ ἐν Ἐλευσῖνι μυστήρια ἐξορχησάμενοι, τὴν περὶ ψυχῆς ἀγῶνα ὑπέμειναν. Quod *Bergl.* vertit: *qui Deae Eleusiniae mysteria profanarunt, capitale judicium sustinuerunt*, (*substituerunt* editum, errore typographico, credo.) *J. F. R.*

63. Δήλῳ] Initium facit probandi nulla olim sacra facta ἄνευ ὀρχήσεως. Qua de re ipse in Elench. *Clem. Alex.* Protrept. & Stromat. 1. *Dionys. Areopag.* Ecclesiast. Hierar. c. 1. laudat hunc locum *Casaub.* c. 6. lib. 14. Anim. ad Athen. *J. B.*

65. Ὑπ'] W. Sic *Thucyd.* V. 70. ὑπὸ αὐλητῶν. Adde nostrum c. 72. ὑπ' αὐλοῖς, &c. In aliis prave legitur ἐν. *M. du S.*

Ὑπ' αὐλῷ] Etsi ἐν αὐλῷ defendi posset, ὑπὸ tamen hic longe elegantius, & huic actioni quam maxime adpositum. Conf. *Herodian.* V. c. 3. §. 16. Ἱερουργοῦντα δὴ τοῦτον, περὶ δὲ τοῖς βωμοῖς χορεύοντα νόμῳ βαρβάρων, ὑπό τε αὐλοῖς καὶ σύριγξι &c. Iterum ibid. c. 5. 9. προήει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, τῷ Θεῷ δῆθεν ὀργιάζων. Noster infra hac *Dissert.* §. 72. ὑπ' αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις. Item supra §. 2. ὑπὸ κρούμασι καὶ θερετίσμασι, ac *Deor. Dial.* 2. §. 2. ὑπ' αὐλῷ καὶ τυμπάνοις, quod ibi quoque cum pluribus aliis testimoniis adduxit *H. Vitringa*, quem, qui plura desiderat, ibi videat. Addat etiam Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* V. 70. f. sive p. 360. No. 81. rursum tria quatuorve alia testimonia adducentem. *J. F. R.*

66. Ὑπορχοῦντο] Ὑπορχεῖσθαι non esse *subsaltare* vel *saltationem aliis accommodare*; sed *cantum accommodare saltantibus*, vult *Spanhem.* ad Callim. p. 514. ubi hunc ipsum locum tractat. Malui tamen convertere ita, ut appareat, doctores esse illos ὑπορχουμένους ac magistros saltandi, quos sequantur reliqui. Nimis apertus est locus *Athenaei* lib. 14. p. 628. E. Συνίστατον οἱ ποιηταὶ τὰς ὀρχήσεις, καὶ ἐχρῶντο τοῖς ῥήμασι σημείοις μόνον τῶν ᾀδομένων —— ὅθεν καὶ ὑπορχήματα τοιαῦτα ἠγόρευον. Add. *Plutarchi* locus, & ipse indicatus a *Spanhemio*, de Musica p. 2078. *H. Steph.* 8. Habet ὑπὸ in hac compositione eam vim, quam in ὑπόδημα, ὑπογραμμὸς, ὑποτύπωσις, & similibus. Etiam infra §. 66. ὑπορχεῖσθαι dici, qui exemplum praeit saltando reliquis, apparet. Sic ὑπαυλεῖν, qui tibia modos praeit. *J. M. G.*

μαλα, ὑπορχήματα ἐκαλεῖτο, καὶ ἐμπέπληστο τῶν τοιούτων ἡ λύρα.

hyporchemata, quorum pleni sunt poëtae Lyrici.

Καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω, ὅπου καὶ Ἰνδοὶ, ἐπειδὰν ἕωθεν ἀναστάντες, προσεύχωνται τῷ Ἡλίῳ, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς τὴν χεῖρα κύσαντες, ἡγούμεθα ἐντελῆ ἡμῶν εἶναι τὴν εὐχὴν, ἀλλ' ἐκεῖνοι πρὸς τὴν ἀνατολὴν στάντες, ὀρχήσει τὸν Ἥλιον ἀσπάζονται, χηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ, καὶ μιμούμενοι τὴν χορείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτ' ἔστιν Ἰνδῶν καὶ εὐχὴ, καὶ χοροὶ, καὶ θυσία. διὸ καὶ τούτοις ἱλεῶνται τὸν Θεὸν δὶς, καὶ δεχομένης καὶ δυομένης τὴν ἡμέρας.

17. Et quid Graecos tibi commemorem, cum etiam Indi, postquam mane surrexerunt, adorent Solem, non ut nos, qui ubi manum sumus osculati, perfectam putamus a nobis esse adorationem: sed stantes in orientem conversi saltatione Solem salutant, silentio conformantes se, & Dei hujus saltationem imitantes. Et haec est Indorum adoratio, & chori & sacrificium: quare etiam his rebus bis placant Deum, tum incipiente die tum occidente.

Αἰθίοπες δέ γε καὶ πολεμοῦντες, σὺν ὀρχήσει αὐτὸ δρῶσι· καὶ οὐκ ἂν ἀφίη τὸ βέλος Αἰθίοψ ἀνὴρ, ἀφελὼν τὴν κεφαλῆς (ταύτῃ γὰρ ἀντὶ φαρέτρας χρῶνται, περιδέοντες αὐτῇ ἀκτινηδὸν τὰ βέλη) εἰ μὴ πρότερον ὀρχήσαιτο καὶ τῷ σχήματι ἀπειλήσειε, καὶ προεκφοβήσειε τῇ ὀρχήσει τὸν πολέμιον.

18. Aethiopes autem etiam dum praeliantur, cum saltatione hoc faciunt: nec emiserit sagittam vir Aethiops capite ablatam, (hoc enim utuntur pro pharetra, cui radiorum instar sagittas circumponant) nisi saltaverit prius & habitu minatus sit, & saltatione hostem ante terruerit.

Ἄξιον δὲ, ἐπεὶ τὴν Ἰνδικὴν καὶ τὴν Αἰθιοπίαν διεξεληλύθαμεν, καὶ ἐς τὸν γείτονα αὐτοῖς Αἴγυπτον καταβῆναι τῷ λόγῳ. δοκεῖ γάρ μοι ὁ παλαιὸς μῦθος καὶ Πρωτέα τὸν Αἰγύπτιον, οὐκ ἄλλό τι ἢ ὀρχηστήν τινα γενέσθαι λέ-

19. Operae pretium autem est, cum Indiam & Aethiopiam narraverimus, etiam in vicinam illis Aegyptum oratione descendere. Videtur enim mihi antiqua fabula Aegyptium Protea nihil aliud quam saltatorem quendam fuisse dicere, virum imitandi facul-

a Ἡ λύρα] Nihil hic mutare Edd. & M. notat *M. du S.*

69. Ὑπορχήματα] V. *Meurs.* Orch. *M. du S.* Ὑπόρχημα δὲ τὸ μετ' ὀρχήσεως ᾀδόμενον μέλος ἐλέγετο, καὶ γὰρ οἱ παλαιοὶ τὴν ὠδὴν ἀντὶ τοῦ μετὰ πολλάκις ἐλάμβανον. *Phot.* in excerptis *Procli.* *A.V.*

70. Ἡ λύρα] Λυρική. *F.G.*

Ibid. Λύρα] A Luciani manu hanc vocem esse non credo, sed quid pro ea scripserit, certo definire non possum. *M. du S.*

76. Τὸν Ἥλιον] De Indis dicitur, ὀρχήσει τὸν ἥλιον ἀσπάζονται, χρηματίζοντες ἑαυτοὺς σιωπῇ. Hoc est, ut puto, *Saltatione salutant Solem, tacite sese sublevantes,* sive *sensim prosilientes.* χῆμα enim vel χημάτιον erat saltationis genus, quo quis nunc prosiliebat, nunc stabat, uti ab aliis est notatum. Unde verbum χηματίζειν, quod & apud Comicum in *Pace* p. 645. ubi Trygaeus choro tripudianti, Μηδαμῶς, inquit, πρὸς τῶν Θεῶν, πρᾶγμα κάλλιστον ἀφθείρητε ἀφ' τὰ χήματα. Respondet chorus: Ἀλλ' ἴγωγ' ἐ χηματίζειν βούλομ', ἀλλ' ὑφ' ἡδονῆς σὺν ἐμοῦ κινοῦντος, αὐτὸ τὸ σκέλη χορεύστον. *L. Bos.*

77. Μιμούμενοι] *Julianus Imper.* hymno Solis. *J.B.*

1. Καὶ δένδρου δονήσει] Et *arboris quassum* vertit interpres, mallem *arboris motus*, cum ventis agitatur. *J.G.G.*

18. Βιθυνὸς δὲ μῦθος] Ex Latina hac versione; Neque (Bithynia fabula) *multum ab instituto Italorum abhorret, quae perhibet Priapum bellatorem Deum, unum opinor ex Titanibus aut Dactylis Idaeis, opus illud factum, ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, &c. nemo assequetur sententiam Graecorum, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμικὸν, τῶν τιτάνων τινὰ ἕνα, ἢ τῶν Ἰδαίων δακτύλων, τοῦτο ἔργον πεποιημένον, τὸ ἐνόπλιον παιδεύειν, ὁπλομαθοῦντα ὑπὸ τῆς Ἥρας τὸν Ἄρη, & quae sequuntur. Diversus enim plane illorum est sensus. Interpretes ignorarunt τὸ ἔργον ποιεῖσθαι dici in agendi forma, pro *artem facere*,

cultate magna praeditum, qui ad figuras se componere omnes, & mutare in omnia posset, adeo ut aquae mobilitatem imitaretur & celeritatem ignis motus vehementia, & leonis feritatem, & pardalis iracundiam, & agitationem arboris, & quidquid denique vellet. Sed fabula *ea parte rem* assumens, qua erat admirabilior, naturam ejus narrabat, quasi fieret illa omnia, quae imitaretur. Quod his etiam, qui nunc saltant, inest. Videas enim illos eodem tempore celeriter immutari, ipsumque aemulari Promethea. Conjicere licet, Empusam etiam illam in sexcentas species verti solitam, ex eo genere hominem a fabula esse traditum.

γειν, μιμητικὸν ἄνθρωπον, καὶ πρὸς πάντα χηματίζεσθαι, καὶ μεταβάλλεσθαι δυνάμενον, ὡς καὶ ὕδατος ὑγρότητα μιμεῖσθαι καὶ πυρὸς ὀξύτητα ἐν τῇ τῆς κινήσεως σφοδρότητι, καὶ λέοντος ἀγριότητα, καὶ παρδάλεως θυμόν, καὶ δένδρου δόνημα· καὶ ὅλως, ὅ, τι καὶ θελήσειεν. ὁ δὲ μῦθος παλαιὸν πρὸς τὸ παραδοξότερον, τὴν φύσιν αὐτοῦ διηγήσαιτο, ὡς γιγνομένου ταῦτα, ἅπερ ἐμιμεῖτο· ὅπερ καὶ τοῖς νῦν ὀρχουμένοις πρόσεστιν. ἴδοις τ' ἂν ἂν αὐτοὺς πρὸς τὸν αὐτὸν καιρὸν ὠκέως ἀλλαττομένους, καὶ αὐτὸν μιμουμένους τὸν Πρωτέα. εἰκάζειν δὲ χρὴ καὶ τὸν [b] Ἔμπουσαν τὴν ἐς μυρίας μορφὰς μεταβαλλομένην, τοιαύτῃ τινὰ ἄνθρωπον ὑπὸ τοῦ μύθου παραδεδόσθαι.

20. Praeter haec neque Romanorum saltatio oblivione praetermittenda est, quam generosissimi illorum, Salii vocantur, quae Sacerdotii appellatio est, Deorum bellicosissimo, Marti, obeunt, gravissimam sanctissimamque.

Ἐπὶ τούτοις δίκαιον, μηδὲ τὴν Ῥωμαίων ὀρχήσεως ἀμνημονεῖν, ἣν οἱ εὐγενέστατοι αὐτοῦ τῷ πολεμικωτάτῳ τῶν θεῶν Ἄρει, οἱ Σάλιοι καλούμενοι (ἱερωσύνης δὲ τοῦτο ὄνομα) ὀρχοῦνται σεμνοτάτῃ τε ἅμα, καὶ ἱερωτάτῃ.

21. Bithyna autem fabula & ista est, ab Italicis non multum abhorrens, quae *aiunt* Priapum, bellatorem genium, Titanum puto unum aut Dactylorum Idaeorum,

Βιθυνὸς δὲ μῦθος καὶ οὗτος, ὁ πάνυ τῶν Ἰταλιωτικῶν ἀλλότριος, οἱ τὸν Πρίαπον δαίμονα πολεμιστὴν, τοῦ Τιτάνων οἶμαι ἕνα ἢ τῶν Ἰδαίων Δακτύλων, τοῦτο ἔργον πε-

[b] Ἔμπουσαν] Ἐμπούσαν W.

ve, seu *exercere*, cum tamen Lucianus in eodem hoc libello superius dixerit, τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. Apud Galenum, περὶ τῶν μυῶν κινήσεως, ἀφ' τοὺς ἔργον πεποιημένους ἰατροὺς, *per medicos facientes medicinam* Plutarchus in Demetrio: Ἄτταλος δὲ ὁ φιλομήτωρ ἐκπάδας τὰς φαρμακώδεις βοτάνας, &c. ὁπούς τε καὶ σπέρμα αὐτῶν ἔργον πεποιημένος εἰδέναι καὶ κομίζεσθαι καθ' ὥραν. *Attalus Philometor herbas venenatas serebat*, &c. *& semina & fructus eorum elaborabat videre & cognoscere suo tempore.* Suidas in voce τέχνη. τέχνην πεποίηται, ὅτι τὸ εἰς ἔργον ἐκ τέχνης αὐτῷ προκεχώρηκε. Plura facile colligas exempla. Sic igitur transferenda ista Luciani sunt: *Quae Priapum, deum bellicosum, unum opinor ex Titanibus, aut Idaeis dactylis hanc artem fecisse ajunt, ut in armis saltare alios doceret, & Martem adhuc puerum a Junone matre acceptum.* *J.G.G.*

19. Οἱ τὸν Πρίαπον] Deest verbum φασὶ, aut simile. V. autem *Marm. Oxon.* 28, 2. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Πρίαπον] Verbum φασὶ, λέγουσι, vel simile quoddam desiderari, apertum mihi videbatur. *J.M.G.*

Ibid. Πρίαπον] Priapus Deus bellicus. Βρίω, βριάω, βριαρὸς, βριαρεὺς, Βρίμω, ἔβριμος, Βριμὼ &c. Πρίω, πριάω, πριάμω, πριαμος. I. e. βριαρος, ἰσχυρὸς, & sic porro. Item a πριάω, πριάπω, πρίαπος idem. *F.G.*

21. Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων] De his Pollux, & vir Clarissimus *Isaac. Casaub.* c. 5. lib. 1. Animad. ad Athen. *J.B.*

Τῶν Ἰδαίων Δακτύλων ἕνα τοῦτο ἔργον πεποιημένον τὸ ἐνόπλια παιδεύειν] Animadverte sodes, quam lepide possint interpretari. Opsopœus, *unum ex Idais Dactylis illud opus factum, rebus militaribus instituendum fuisse, quem Mars* (agnosce alienissima & Græcis contraria) *a Junone offerente acceptum* &c. Benedictus *unum ex Dactylis Idais, opus illud factum ad rerum militarium institutionem, Martem a Junone acceptum adhuc puerum*, ubi posteriora recte mollit ac corrigit.

[a] πεποιημένων, [b] τὸ ἐνόπλια παιδεύειν, παλλαβόντα παρὰ τῆς Ἥρας τὴν [c] Ἄρη, παῖδα μὲν ἔτι, σκληρὸν δὲ καὶ πέρα τῆς μετρίου ἀνδρικόν, μὴ πρότερον ὁπλομαχεῖν διδάξαι, πρὶν τέλειον ὀρχηστὴν ἀπεργάσατο· καὶ ὅτι τούτῳ μὲν μισθὸς αὐτῷ παρὰ τῆς Ἥρας ἐγένετο, δεκάτῳ ἀεὶ τῶν ἐκ τῶν πολέμων παραγιγνομένων τῷ Ἄρει, παρ' αὐτῶν λαμβάνειν.

Τὰ μὲν γὰρ Διονυσιακὰ καὶ Βακχικὰ, οἶμαί σε μὴ προσδοκῆσαι ἐμοῦ ἀκοῦσαι, ὅτι ὄρχησις ἐκεῖνα πάντα ἦν. τριῶν γὰρ ὄντων τῶν [d] γενικωτάτων ὀρχήσεων, Κόρδακος, καὶ Σικιννίδος καὶ Ἐμμελείας, οἱ Διονύσου θεράποντες οἱ Σάτυροι ταύτας ἐφευρόντες ἀφ' αὑτῶν ἑκάστην ὠνόμασαν. καὶ ταύτῃ τῇ τέχνῃ χρώμενος ὁ Διόνυσος Τυῤῥηνοὺς καὶ Ἰνδοὺς καὶ Λυδοὺς ἐχειρώσατο, καὶ φῦλον ὅτῳ μάχιμον τοῖς αὐτοῖς θιάσοις κατωρχήσατο.

disciplinam vibrandi arma professum; acceptum a Junone Martem, puerum illum quidem adhuc, sed durum & supra modum virilem, non prius armis pugnare docuisse, quam saltatorem perfectum reddidisset. Hac de re merces illi a Junone attributa, ut decimam semper eorum, quae bello ad Martem pervenirent, ab eo acciperet.

22. Dionysiaca enim & Bacchica non puto te expectare ut ex me audias, saltationem fuisse illa omnia. Cum enim tria summa genera essent saltationis, Cordax, Sicinnis & Emmeleia; ministri Dionysi Satyri has inventas a se nominarunt singulas. Et hac arte usus Dionysus Tyrrhenos & Indos & Lydos domuit, & gentem adeo pugnacem iisdem thiasis inducendis subegit.

23. Quae

a Πεποιημένων] Sic *J.* Πεποιημένου reliquae & M. *b* Τὸ] An τὰ? *M. du S.* *c* Ἄρη] Ἄρεα *Fl.* Nihil mutant cett. nec M. *d* Γενικωτάτων] Sic M. Et Edd. praeter *B*2. quae γενικωτ.

git. Sed quis priorem partem intelligit? aut illud opus factum? lege πεποιημένων, & verte, *unum ex Ideis Dactylis, id opus exercentibus*, nempe *armatae saltationis ludum* ac meditationem. Adde, quae supra occurrunt ad pag. 396. *J. G.*

Ibid. Ἰδαίων Δακτ.] (De his vide *Strab.* X. Geogr. *Clem. Alex.* Strom. I. p. 132. &c. *Apol.* Argon. I. 1129. ejusque Schol.) *Vorst.* Adde *Lyl. Gyrald.* Syntagm. I. & hist. Deor. qui omnia ferme veterum loca congessit. *M. du S.*

22. Πεποιημένου] I. e. ἠσκηκότα, *exercentem.* *F. G.*

Πεποιημένων] Sic Ed. *J.* quae genuina scriptura est. Reliquae & ipse M. πεποιημένον. vide c. 9. ut emendatione ulteriore non indigere locum perspicias. Confer etiam mox ὡπλοδιδάσκαλος ἀνδράσι τέχνην τὸ πρᾶγμα πεποιημένος. *M. du S.*

Πεποιημένου] Sive πεποιημένον legens ad Priapum referas, sive π——ων, tamen active accipiendum erit cum *Gujeto*, cujus exempla jam bis, ter, dedimus. Hoc tamen exhibui, quod varietas casuum sic stilum minus durum reddat; quem non solum tres illi accusativi obscuriorem reddebant; sed suspensum tenebant Lectorem, esset ne πεποιημένον masc. an neutr. Φασὶ autem excidisse certum habeo; nam οἱ non habet verbum ad quod referatur. Jam vero sic procedet: *quae fabulae ajunt Priapum bellatorem Deum, unum, credo, Titanum vel Idaeorum Dactylorum, illud opus exercentium* (nimirum *armatum saltare docere,*) *adsumtum ab Junone Martem — docuisse.* Nam ἔργον ποιεῖσθαί τι significare idem quod Belgae dicunt: zyn werk ergens van maken / mihi non est dubium. Et frustra Cl. *Gronov.* πεποιημ. corrigere, adsentior Reverendo *J. Elsnero* ad Hebr. XII. 27. licet exempla quae adfert, id non adeo probent; sed sine dubio satis notum existimavit, quia Lexica vulgaria id eo significatu adferunt. At sine auctorit. Sed *Plut.* in Thes. adfert Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Gr. p. 475. Sic τίχνην ποιεῖτο τοῦτο, ex *Steph.* de ling. Gr. & Gall. conv. p. 109. adducit idem p. 509. Conf. *Budd.* Comment. p. 146. fin. Et not. *Graev.* 18. *J. F. R.*

23. Ἄρη] Quia utrumque bonum, unam *Fl.* reliquis omnibus hic praevalere nolui, eoque minus, quia & ante saepe Ἄρη editum, ut *Deor. Dial.* VII. 1. & XV. 3. &c. Sic Δημοσθένη & Δημοσθένει supra quoque jam vidimus. At posterius tamen vel frequentius occurrere, videbimus infra ad *Encom. Demosth.* c. 2. & 9. *J. F. R.*

24. Πέρα τοῦ μετρίου] De eod. *Dial.* Apoll. & Bacchi. *J. B.*

Πέρα τοῦ μετρίου] Sic recte Edd. jam constanter, quum alibi facile παρὰ & πέρα confundant. Item περὶ, ut alibi diximus. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* T. I. p. 72. ad *Nigr.* §. 30. *J. F. R.*

31. Διονυσιακὰ] Copiose *Long.* ποιμεν. lib. 2. *J. B.* *Ibid.*

23. Quae cum ita ſint, vir admirabilis, vide ne impium ſit accuſare ſtudium divinum ſimul, & myſticum, & a tot diis cultum, & illorum honori exercitum, & tantam delectationem ſimul, & utilem luſum praebens. Miror vero illam etiam rationem tuam, cum amatorem te Homeri atque Heſiodi in primis norim, rurſus enim ad poëtas redeo; quomodo contradicere illis audeas, ſaltationem ante omnia laudantibus. Etenim Homerus ſuaviſſima & pulcherrima dum enarrat, *ſomnum* & *amorem* & *cantum*, & *ſaltationem* ſolam hanc nominavit *reprehenſionis expertem*, qui etiam ſuavitatem ſuo teſtimonio cantui tribuat; quorum utrumque ſane ſaltatoriae adeſt, cum cantus dulcis, tum ſaltatio reprehenſionis expers, quam tu *tamen* nunc reprehendere audes. Et rurſus alia parte poëſeos:

Ὥστε, ὦ θαυμάσιε, ὅρα μὴ ἀνόσιον ᾖ, καὶ ἡγορεῖν ὅπιτινδεύματος θείου τε ἅμα, καὶ μυστικοῦ, καὶ τοσούτοις θεοῖς ἐσπουδασμένου, καὶ ὅπι τιμῇ αὐτῶν δρωμένου, καὶ τοσαύτην τέρψιν ἅμα, καὶ [e] παιδειὰν ὠφέλιμον παρεχομένου. Θαυμάζω δέ σε καὶ ἐκεῖνο, εἰδὼς Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου μάλιστα ἐραστὴν ὄντα σε (αὖθις γὰρ ὅπι τοὺς ποιητὰς ἐπάνειμι) πῶς ἀντιφθέγξεσθαι ἐκείνοις τολμᾷς, πρὸ τῶν πάντων ὄρχησιν ἐπαινοῦσιν. ὁ μὲν γὰρ Ὁμηρος τὰ [f] ἥδιστα καὶ κάλλιστα καλέγων, ὕπνον καὶ φιλότητα καὶ μολπὴν, καὶ ὄρχησιν μόνην ταύτην ἀμύμονα ὠνόμασε, προσμαρτυρήσας, νὴ Δία, καὶ τὸ ἡδὺ τῇ μολπῇ, ἄμφω ἀμφότερα τῇ ὀρχηστικῇ πρόσεστι, καὶ ᾠδὴ γλυκερὰ, καὶ [g] ὀρχηθμὸς ἀμύμων, ὃν σὺ νῦν μωμᾶσθαι ὑπνοεῖς. καὶ πάλιν ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆς ποιήσεως·

Ἀλ-

e Παιδειὰν] Sic dedi ex Codd. M. P. *Exc. Fl.* & *B2.* Παιδιὰν habebant Edd. ceterae. Παιδίαν P. *f* Ἥδιστα] Ἡδησα male *J.* *g* Ὀρχηθμὸς] Sic reſtitui pro ὀρχησμὸς quod omnes Edd. obſidebat.

Ibid. Βακχικὰ] V. *Meurſ.* Orch. *Platoni* βακχεῖα dicitur, de legg. VII. *A.V.*

34. Γενικωτάτων] *B2.* γεν— prave. Sic iterum c. 34. *Diog. Laërt.* 178. D. γενικώτατον δέ ἐστιν ὃ, γένος ὂν, γένος οὐκ ἔχει. *M. du S.*

Γενικωτάτων] Non recepi lectionem *B2.* quae *generoſas* facit illas ſaltationes. Priſtini interpretes *celeberrimas* verterant. Sed ſi γενικωτ. legas, poſſis intelligere eas, quae viros generoſos decerent, vid. §. 20. 24. & 83. f. *J.F.R.*

Ibid. Κόρδακος] Tres enumerat ſaltationum ſpecies, quarum inventores perhibentur Satyri Κόρδακα, Σικινίδα, καὶ Ἐμμέλειαν, de prima *Theodor. Marcil.* ad Horat. *Ulpian. Demoſthen.* Interpres ad Olynth. 2. pag. 215. *Heſych. Pollux*, de ſecunda iidem *Pollux* & *Heſych.* de ultima, *Plato*, Interpres *Ariſtophan.* ad nubes, & *Heſych.* apud quos reſcribe Σίκιννις. *J.B.*

Κόρδακος] Quid ſit K. Σ. E. vide *Ariſtoph.* Schol. ὦ Νεφ. p. 90. *Heſych.* & M. Etym.) *Vorſt.* Comica ſaltatio & laſcivior, & ab ebriis fere ſolis ſaltabatur. V. *Demoſth.* Ol. II. *Theophr.* in Eth. Char. περὶ ἀηδονίας. *Meurſ.* Orch. *M. du S.*

35. Σικινίδος] *Athen.* I. Ab inventore ſic dicta ſicinnium. *Reineſ.* var. lect. 100. Inventorem hujus *Clemens Alex.* praeceptorem liberorum Themiſtoclis facit, Παιδ. I. 7. p. m. 15. C. *M. du S.*

Ibid. Ἐμμελείας] V. c. 26. & *Plat* de legg. VII. Saltatio ἐνόπλιος i. e. ſine armis. *M. du S.*

37. Ἀφ' αὑτῶν] Nemo, quod quidem ſciam, haec Satyrorum nomina prodidit. *M. du S.*

46. Παιδειὰν] Sic optime M. *Fl. B2.* non παιδιὰν, ut in reliquis eſt. *M. du S.*

Παιδειὰν] Ne mihi fraudi ſit in variantt. notaſſe Codd. M. & P. ſic legere; nam ita *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. manifeſto notarat. At in *Junt.* contra ſcripſerat M. cum Exc. *Fl.* & *B2.* ita habere. Sed P. codicem cum *P.* Edit. & reliquis Παιδιὰν. Sed quidnam verius ſit, ejus nota teſtatur. Ego mutato accentu παιδίαν video eſſe in *P.* eamque id vertiſſe, *inſtitutionem*; ſed ex ſua ſcriptura *pueritiam* debuerat facere. At quia id ſenſum nullum fundebat, forſan credidit παιδείαν *inſtitutionem* legendum; quod non modo non improbo; ſed vel in textum recipi paſſus eſſem, quia *delectatio* & *luſus*, ut *Bened.* παιδιὰν legens vertit, fere bis idem, & *inſtitutio* ſcopo Luciani adprime convenit, ut patet ex tota hac Diſſert. Vid. omnino c. 34. f. *J.F.R.*

53. Ὕπνον καὶ φιλότητα] *Hom.* Il. N.

Πάντων καὶ κόρος ἐστὶ καὶ ὕπνου καὶ φιλότητος
Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο.

J.G.G.

Ὕπνον &c.] *Homer.* Il. N. 636. *M. du S.*

54. Ἀμύμονα] Vid. verſus a Cl. *Graev.* adductos. Unde liquet mox ſcribendum, uti facimus, ὀρχηθμὸς pro vulgato ὀρχησμὸς, quod omnes editiones inquinat. *M. du S.*

57. Ὠδὴ γλυκ.] Reſpicit ad μολπῆς τε γλυκερῆς loci ſupra laudati. Legebatur autem ὀρχησμός. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχηθμὸς] Non dubitavi ſic reddere Luciano,

Ἄλλῳ μὲν γὰρ ἔδωκε θεὸς πολεμήϊα ἔργα,
Ἄλλῳ δ' [a] ὀρχηστύν τε, καὶ ἱμερόεσσαν ἀοιδήν.

Istum namque Deus concinnat bellipotentem,
Hunc alium choreaeque, & cantus amabilis ornat.

Ἱμερόεσσα γὰρ ὡς ἀληθῶς, ἡ μετ' ὀρχήσεως ᾠδὴ, καὶ δῶρον θεῶν τοῦτο κάλλιστον. καὶ ἔοικεν εἰς δύο διῃρηκὼς ὁ Ὅμηρος τὰ πάντα πράγματα, πόλεμον καὶ εἰρήνην, τοῖς τοῦ πολέμου μόνα ταῦτα ὡς κάλλιστα ἀντιτεθεικέναι.

Amabilis enim re vera cantus cum chorea, & donum Deorum hoc pulcherrimum. Et videtur in classes duas divisisse Homerus res omnes, bellum & pacem, ac bellicis rebus sola haec tanquam pulcherrima opposuisse.

Ὁ δὲ Ἡσίοδος, ὁ παῖς ἄλλου ἀκούσας, ἀλλ' ἰδὼν αὐτὸς ἑωθεν εὐθὺς ὀρχουμένας τὰς Μούσας, ἐν ἀρχῇ τῶν ἐπῶν τοῦτο περὶ αὐτῶν τὸ μέγιστον ἐγκώμιον διηγεῖται, ὅτι περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας ἁπαλοῖσιν [b] ὀρχεῦνται, τοῦ πατρὸς τε βωμὸν περιχορεύουσαι. ἀλλὰ σὺ μέν, ὦ γενναῖε, μονονουχὶ θεομαχῶν, ὑβρίζεις εἰς τὴν ὀρχηστικήν.

24. Hesiodus vero, qui non audisset ab alio, sed ipse vidisset mane statim saltantes Musas, in principio carminis hanc maximam earum laudem enarrat, quod

Caeruleum circa fontem tenero pede saltant,
Et patris circum ductant altare choreas.

At tu, generose, tantum non Deos oppugnans contumeliose de saltatoria loqueris.

Ὁ Σωκράτης δὲ, σοφώτατος ἀνήρ, εἴγε πιστευτέον τοῦτο περὶ αὐτοῦ λέγοντι τῷ Πυθίῳ, οὐ μόνον ἐπῄνει τὴν ὀρχηστικὴν, ἀλλὰ καὶ ἐκμαθεῖν αὐτὴν ἠξίου μέγιστον νέμων εὐ-

25. At Socrates, vir sapientissimus, siquidem fides habenda dicenti hoc de ipso Pythio, non laudabat modo saltatoriam, sed discere etiam illam operae pretium puta-

a Ὀρχηστύν τε] Ὀρχηστήν τε male Edd. *J. P.* &c. omnes, praeter *S.* & *Amst.* quae recte Ὀρχηστύν τε, quod confirmant Codd. M. P. L. b Ὀρχεῦνται] Ὀρχοῦνται *P.*

id enim probum esse, alterum spurium, quis non videt? *Homer.* Hymn. in Apoll. 149. — καὶ ὀρχηθμῷ καὶ ἀοιδῇ. Item *Odyss.* Υ. 134. Et vel decies alibi. *J. F R.*

60. Ἄλλῳ] Inad. N. *J. B.*

Ἄλλῳ δ'] Vid. *Homer.* Il. N. 730. — 31. Et *Odyss.* A. 421. Item Σ. 303. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Memoriae confusus Lucianus miscuisse videtur *Barnesio* ad Il. N. 731. duo carmina *Homeri*. Loco enim citato ita legitur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν, ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἀοιδήν.

Sed Od. A. 421.

Οἱ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδήν. *J. M. G.*

62. Ὀρχηστὺν] Aliter haec in hodiernis *Homeri* codicibus in hunc modum leguntur:

Ἄλλῳ δ' ὀρχηστὺν ἑτέρῳ κίθαριν θ' ἀοιδήν.

Sed data opera ni fallor, Lucianus, ut solet, alium huic versui ex aliis Homeri locis adsuit. Reperitur autem in Od. duobus in locis; A. 421. & Σ. 303.

Οἵ δ' εἰς ὀρχηστύν τε θ' ἱμερόεσσαν ἀοιδὴν
Τρεψάμενοι τέρποντο.

Sed in priori loco pro ὀρχηστὺν, quod probum est, vitiose in meo legitur, ut & hic in omnibus ferme Luciani editis, ὀρχηστὴν quod nos sedulo emendavimus, ducibus M. P. L. & Edd. *S.* & A. *M. du S.*

Ὀρχηστὺν] Sic scribendum, non ὀρχηστὴν ex *Homeri* locis ab *Solano* commonstratis inspicienti patebit. Ex priore autem loco duo illi versus desumti sunt. At supra §. 8. recte erat ὀρχηστὴν ex *Hom.* Il. II. 617. *J. F. R.*

74. Περὶ κρήνην] *Hesiod.* in Theogon.

Καί τε περὶ κρήνην ἰοειδέα πόδας' ἁπαλοῖσι
Ὀρχεῦνται, καὶ βωμὸν ἐρισθενέος Κρονίωνος. *J. B.*

Περὶ κρηνὴν ἰοειδέα] Eadem sententiarum diversitas in duobus Luciani interpretibus de hoc loco intelligenda est, quae ad ipsum poëtam viros doctos vexavit. Nam cum Optopoeus reddidisset *circa fontem floribus obsitum*, Benedictus postea mutavit in *circum fontem ferrugineum*. Sed nobis certe minime convenire videntur πόδες ἁπαλοὶ cum rebus ferrumineis; nec cur colorem ferrumineum referret ista κρήνη, ulla causa est, quum ripam ejus credibile sit teneri ab omne genus floribus, unde colorem ducunt aquae, inter quas violae finguntur praecipuae. Itaque merito vel

tabat, qui plurimum tribueret concinnitati, & muſicae venuſtati, & numeroſis motibus, & decenti inter movendum habitui; nec pudebat virum ſenem, qui nempe diſciplinam hanc quoque maxime ſeriam putaret. Nec mediocriter ille circa ſaltatoriam elaboraturus erat, qui parva etiam impigre diſceret, quin tibicinarum ſcholas frequentaret, & a meretrice Aſpaſia grave quiddam audire non dedignaretur. Quamquam ille naſcentem demum videbat artem, & nondum ad tantam pulchritudinem *quaſi* articulis omnibus perfectam. Si vero eos vidiſſet, qui nunc ad ſummum eam *faſtigium* evexerunt, omnibus ille, bene novi, relictis, ſoli huic ſpectaculo advertiſſet animum, nec prius quidquam pueros doceri juſſiſſet.

26. Videris autem mihi cum comoediam laudas & Tragoediam, oblitus eſſe, etiam in unaquaque illarum ſuum quoddam ſaltationis genus ineſſe, nempe Tragicae *poëſi* eam, quae Emmeleia vocatur, Comicae autem Cordacem: interdum vero tertium

ρυθμία καὶ εὐμουσία, καὶ κινήσει ἐμμελεῖ, καὶ εὐσχημοσύνῃ τῇ κινουμένῳ, καὶ οὐκ ἠδεῖτο γέρων ἀνὴρ, ἐν τοῖς σπουδαιοτάτων μαθημάτων καὶ τοῦτο ἡγούμενος εἶναι· καὶ ἐμελλέ γε ἐκεῖνος δὴ ὀρχηστικὴν ὡς μετρίως σπουδάσεσθαι, ὅσγε καὶ τὰ μικρὰ οὐκ [c] ὤκνει μανθάνειν, ἀλλὰ καὶ εἰς τὰ διδασκαλεῖα τῶν αὐλητρίδων ἐφοίτα, καὶ παρ' ἑταίρας γυναικὸς οὐκ ἀπηξίου σπουδαῖόν τι ἀκούειν τῆς Ἀσπασίας· καίτοι ἐκεῖνος ἄρτι ἀρχομένην ἑώρα [d] τότε τὴν τέχνην, καὶ οὐδέπω εἰς τοσοῦτον κάλλος διηρθρωμένην. εἰ δὲ τοὺς νῦν ὀπτὶ μέγιστον προαγαγόντας αὐτὴν ἐθεᾶτο, εὖ οἶδα, πάντων ἂν ἐκεῖνός γε ἀφέμενος, μόνῳ τῷ θεάματι τούτῳ τὸν νοῦν ἂν προσεῖχε, καὶ τοὺς παῖδας οὐκ ἂν ἄλλο τι πρὸ [e] αὐτοῦ ἐδίδαξατο.

Δοκεῖς δέ μοι ὅταν κωμῳδίαν καὶ τραγῳδίαν ἐπαινῇς, ὑπολελῆφθαι ὅτι καὶ ἐν ἑκατέρᾳ ἐκείνων ὀρχήσεως ἴδιόν τι εἶδός ἐστιν, οἷον [f] τραγικὴ μέν, ἡ Ἐμμέλεια, κωμῳδικὴ δὲ ὁ Κόρδαξ, ἐνίοτε δὲ καὶ [g] τρίτης, Σικιννίδος

c Ὤκνει] Ὀκνεῖ W. male. d Τότε] Hoc inſerui ex W. Deerat enim in Edd. e Αὐτοῦ] Sic recte *Fl. H. P.* Αὐτοῦ male *F.* f Τραγικὴ &c.] Τραγικὴν & κωμῳδικὴν *Fl.* Nil variant cett. nec M. g Τρίτης] Ex P. reſtitui. Τρίτη Edd. male.

vel Opſopœum probamus, vel propius ad Græcam vocem interpretamur *fontem violacei coloris*. Et vel Lexiphanes notat dicere ὅπω οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν. ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν. Vide, quæ in hanc ſententiam ad ipſum *Heſiodum* certiſſima annotavit Doctiſſimus noſter *J. G. Graevius*. *J. G.*

Περὶ κρήνῃσιν &c.] Ex *Heſiod.* Θεογ. 3. *M. du S.*

Ibid. Ὀρχεῦνται] Sic Edd. ferme omnes & *Heſiodus* ipſe. Ed. P. nulla de cauſa mutavit in ὀρχοῦνται. Mutavit autem Lucianus ſecundum verſum ex ingenio. *M. du S.*

77. Ὑφορίζεις εἰς] Poſſet etiam ſine praepoſitione dici: ſed & praepoſitio addi ſolet, ut *Herodian.* IV. 5. 11. ὑφορίσασθαι εἰς τὰ ἐκεῖνα ἔργα. *Ariſtoph.* Nub. 1507. Τί γὰρ μαθὼν ὑφόρίζετον γ' εἰς τοὺς Θεούς. Ac non ſemel alibi. *J. F. R.*

78. Σωκράτης] Oraculum ipſum habes, Ἐρωτ. c. 48. Vide etiam Ῥητ. c. 13. Quod vero de ſaltationis amore hic tradit noſter, confirmant *Diog. Laërt.* verba p. 41. B. ἔτι τε ὀρχεῖτο συνεχὲς, τῇ τοῦ σώματος εὐεξίᾳ λυσιτελεῖν ἡγούμενος τὴν τοιαύτην γυμνασίαν, ὡς καὶ Ξενοφῶν ἐν συμποσίῳ φησίν. Locus *Xen.* ad quem uterque reſpicit, extat p. 511. & 5. Ed. *Steph.* meminit & *Plut.* de San. tu. *M. du S.*

79. Τῷ Πυθίῳ] Oraculum Apollinis. Vid. *Xenoph.* Συμπ. 511. *M. du S.* Apollo enim de illo dixiſſe ferebatur: Ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, ut refert noſter infra *Amor.* c. 48. *J. F. R.*

85. Καὶ ἐμελλέ γε] Sic ſupra *Quom. Hiſt.* c. 12. καὶ ἐμελλέ γε ὅτως ἀγανακτήσειν. *M. du S.*

89. Παρ' ἑταίρας — Ἀσπ.] Vide *Platonem*. *M. du S.*

92. Τότε] Ex W. haec vox eſt, quae in Impreſſis deerat ante τὴν τέχνην. *M. du S.*

4. Τρίτης] Ita P. rectius, quam in reliquis τρίτη. *M. du S.*

Τρίτη] Videtur legendum τρίτον, intell. εἶδος. Geminus huic locus *Athenaei* lib. 1. p. 20. E. ubi Bathyllus Italicam ſaltationem conſtituiſſe dicitur οὐκ τὴν κωμικὴν ἣ ἐκαλεῖτο κόρδαξ, καὶ τὴν τραγικὴν ἣ ἐκαλεῖτο ἐμμέλεια, καὶ τὴν σατυρικὴν ἣ ἐλέγετο σίκιννις. Nimirum ſatyrica poëſis, de qua hic ſermo, ex Comoedia & Tragoedia mixta eſt, ut Cyclops Euripidea. *J. M. G.*

Τρίτης] Facile patet a ſequenti Σ praecedens fuiſſe abſorptum; quod ſcribae dictantis verba excipienti

δ᾽ προσλαμβανομένης. ἐπεὶ δὲ ἐν ἀρχῇ καὶ προετίμησας τὴν ὀρχήσεως, τὴν τραγῳδίαν καὶ [a] τὴν κωμῳδίαν, καὶ αὐλητὰς κυκλίους, καὶ κιθαρῳδίαν, ἐναγώνια ταῦτα, καὶ [b] διὰ τοῦτο σεμνὰ προσειπών· φέρε νῦν ἀντεξετάσωμεν τῇ ὀρχήσει ἕκαστον αὐτῶν. καίτοι τὸ μὲν αὐλὸν, εἰ δοκεῖ, καὶ τὴν κιθάραν παρῶμεν. μέρη γὰρ τῆς τοῦ ὀρχηστοῦ ὑπηρεσίας καὶ ταῦτα.

Τὴν τραγῳδίαν δέ γε ἀπὸ τοῦ σχήματος [c] πρώτου καταμάθωμεν, οἷα ἐστὶν, ὡς εἰσδεχθὲς ἅμα καὶ φοβερὸν θέαμα εἰς μῆκος ἄρρυθμον καὶ ἡσκημένον [d] ἀνθρωπον, ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενον, πρόσωπον ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον ὑπικείμενον, καὶ στόμα κεχηνὸς πάμμεγα, ὡς καταπιόμενον τοὺς θεατάς. ἐῶ λέγειν προστερνίδια καὶ προγαστρίδια, προσθετῷ καὶ ἐπιτεχνητῷ παχύτητα προσποιούμενον, ὡς μὴ τοῦ μήκους ἡ ἀρρυθμία ἐν λεπτῷ μᾶλλον ἐλέγ-

quoque, assumta Sicinnide. Cum vero in principio etiam praetuleris saltationi Tragoediam & Comoediam, & illos in circulis tibicines, & citharoedorum artem, quae certaminis materiem, & ob id ipsum honesta, appellares: age jam componamus unumquodque eorum cum saltatione. Quamquam tibiam citharamque, si videtur, praetermittamus: partes enim istae quoque ministerii saltatoris.

27. Tragoediam vero a primo illius habitu, qualis sit, contemplemur. Quam odiosum simul & terribile spectaculum in longitudinem inconcinnam excultus homo, cothurnis invectus altis, personam impositam gerens, quae ultra caput emineat, & os latissime hians, quasi devoraturus esset spectatores: omitto dicere, antepectoralia, & anteventralia, adsciticiam & artificialem crassitiem assumens, ne inconcinna longitudo in tenui corpore magis deprehendatur: dein-

a Τὴν] Articulus abest a W. b Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο uno verbo *Ald.* c Πρώτου] Sic *J. Ald. H. Fl. P.* Πρῶτον *J. Pell.* d Ἡσκημένον] Ἐσχηματισμένον *J. Pell.*

facilius accidere potest; magis autem mirum, idem vitium in decem Edd. iterari, quum oculorum judicium vix effugere posse videatur. Sed forsan credidere *ἐστὶ* denuo intelligendum; jam vero non amplius credent. Bene quidem se haberet *τρίτον*, quod Cl. *Gesn.* non visa nostra emendatione, conjecit; jam vero in hac adquiescet, scio. *J.F.R.*

5. Ἐν ἀρχῇ] Conf. supra §. 3. *M.du S.*

7. Κυκλίους] At supra §. 2. habuimus Αὐλητὰς κυκλικοὺς. Et quia utrumque bonum, neque hic varietatis quidquam invenio, variandae orationis caussa utrumque adhibitum credamus. *J.F.R.*

8. Ἐναγώνια] Varii erant musici agones. Vide *Plut.* 2077, 2. & nostrum Ἀπαιδ. c. 8. *M.du S.*

16. Φοβερὸν θέαμα] Tragica persona. *F.G.*

17. Ἡσκημένον] Vulgata haec lectio vix tolerabilis nonnullis videbitur, ac praeferent *Pelletii* scripturam ἐσχηματισμένον. At forsan Lucianus dederit πεξημένον. Sed nil mutabit, qui conferet supr. c. 13. pr. & *Steph.* Thes. *J.F.R.*

Ibid. Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] De hujus loci interpretatione agit Amplissimus *Cuperus* Consecrationis Homeri pag. 82. quem curiosus consulet. *Almelov.*

Ἐμβάταις ὑψηλοῖς ἐποχούμενος] Vertunt: *altis cothurnis ingrediens, larva caput obductum habens.* At hoc modo nequaquam exprimuntur posterioris membri verba; nam πρόσωπον ὑπικείμενον, sign. *larva caput obductum habens.* Quid igitur illa, ὑπὲρ κεφαλῆς ἀνατεινόμενον? non frustra ea ab Auctore sunt addita, sed significare voluit, larvam actoris Tragici fuisse extensam supra caput, sive majorem & longiorem fuisse quam pro modo capitis, ut statura grandior & longior videretur. quem in finem etiam altos erat indutus cothurnos. Verto igitur illa posteriora: *persona tectus longiore quam pro modo capitis.* *L.Bos.*

22. Προγαστρίδια] Conf. infra Z. Τρ. c. 41. *M.du S.*

25. Ἑαυτὸν ἀνακλῶν] Ad verbum *refringens* se & *infringens* interdum *circumcinens.* Nempe verbum κλάω ad vocem relatum vim quamdam sono naturali & voci adeo illatam notat. Ἀνακλᾶν ἑαυτὸν est sursum vi quadam agere vocem, ut altior, quam fert natura, vox exeat: καλακλᾶν contrarium est, nempe infra modum illum & tonum naturalem vocem deprimere: utraque ratio efficit κεκλασμένον *fractum* aliquid, quia non pleno gutture vox funditur, &c. Περιῳδὴν autem ex compositionis ratione intelligo de circumducta in altum & profundum eadem syllaba cantici. Quod ἰαμβεῖα hic memorantur, meminisse oportet, qui tragoedias non solent legere, jambicis senariis majorem partem constare Tragoedias &c. *J.M.G.*

28. Καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν] Interpres: *ac soli voce semet obnoxium praestans.* quis intelliget? malim: *solius vocis discrimini se exponens*, ut soli voci servire debeat, & ejus quasi rationem redde-

deinde intra perſonam ipſe clamans, nunc ſublata nunc demiſſa voce & fracta, nunc circumducta, canens jambicos verſus, &, quod turpiſſimum eſt, ad modos praeſcriptos cantans *alienas* calamitates, & ſolius ſe vocis auctorem praeſtans: reliqua enim poëtae qui olim fuere curarunt. Et quamdiu Andromache quaedam aut Hecuba eſt, *quae agitur*, tolerabilis cantus. Cum vero ingreſſus *in ſcenam* ipſe Hercules ſolus canit, oblitus ſui, nec leoninam reveritus, neque clavam, quibus indutus eſt, ſoloeciſmum eam rem prudens merito vocaverit.

28. Rurſus enim, quod reprehendebas ſaltatoriam, quod viri nati imitentur mulieres, illud commune Tragoediae pariter & Comoediae crimen fuerit: plures enim viris in utraque mulieres.

29. Comoedia vero ridiculas ſibi perſonas ipſas quoque, ut partem delectationis attribuit, quales ſunt Davorum & Tibio-

25 χοίλου· εἶτ' ἔνδοθεν αὐτὸς κεκραγὼς, ἑαυτὸν ἀνακλῶν καὶ καλακλῶν, ἐνίοτε καὶ ᾠδικάδων τὰ ἰαμβεῖα, καὶ, τὸ δὴ αἴσχιστον, μελῳδῶν τὰς συμφορὰς, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτόν. τὰ γὰρ ἄλλα τοῖς ποιηταῖς ἐμέλησε προπολλοῦ πολὺ γενομένοις. καὶ μέχρι μὲν Ἀνδρομάχη τις, ἢ Ἑκάβη ᾖσι, φορητὸς ἡ ᾠδή. ὅταν δὲ Ἡρακλῆς αὐτὸς εἰσελθὼν μονῳδῇ, ὁπλαθόμενος αὐτοῦ, καὶ μήτε τῆς λεοντῆς αἰδεσθεὶς, μήτε τὸ ῥόπαλον ὃ φέρει, σολοικίαν εὖ φρονῶν εἰκότως φαίη ἄν τις τὸ πρᾶγμα.

Καὶ γὰρ αὖ, ὅτῳ ἐνεκάλεις τῇ ὀρχηστικῇ, τὸ ἄνδρας ὄντας μιμεῖσθαι γυναῖκας. κοινὸν τοῦτο καὶ τῆς τραγῳδίας καὶ τῆς κωμῳδίας ἔγκλημα ἂν εἴη. πολὺ γοῦν ἐν αὐταῖς τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες.

Ἡ κωμῳδία δὲ καὶ τῶν προσώπων αὐτῆς τὸ καλαγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ [e] αὐτῇ [f] νενόμικεν, οἷα Δάων καὶ Τιβίων καὶ Μαγεί-

[e] Αὐτῇ] Nil mutant Edd. vett. [f] Νενόμικεν] Hoc ex W. reſtituit *Solan.* Νενέμηκεν Edd. priores.

dère, ut propter ſolam vocem aut laudetur, aut vituperetur. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπεύθυνον] Cum proprie *reus* ſit ὑπεύθυνος, vel certe *ad rationem reddendam obligatus*, quod non cadit niſi in eum, qui actionis alicujus auctor eſt: hic mediam quandam ſignificationem habet, & ſimpliciter *auctorem* notat. Tragico actori nihil neque ad laudem neque ad turpitudinem imputatur, praeter vocem, prout bene vel male pronuntiavit verba poëtae. Solius itaque vocis auctor eſt. *J.M.G.*

35. Σολοικίαν] Dictum in *Nigrino*. Veteres Grammatici σολοικίαν interpretantur quidquid fit perperam σολοικίᾳ τὸ ἁμαθές. *J.B.*

38. Μιμεῖσθαι γυναῖκας] Conf. ſupra §. 2. *M.du S.*

42. Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον μέρος τοῦ τερπνοῦ αὐτῇ νενέμηκεν, οἷα Δάων, καὶ Τιβίων, καὶ Μαγείρων πρόσωπα] Hæc ultima ſic vertit bonus *Obſopoeus: (videlicet lampadum & tibicinarum & coquorum perſonas)* ſupine ſane, imo ridicule: putavit ſcilicet legendum δᾴδων, vel ex δᾴδων per craſim poſſe fieri δάων, ut ex κεράτων, κεράων, ſed ſine exemplo. Tum quid foret *lampadum perſonas?* meræ nugæ & ægri ſomnia. Lege cum majuſcula Δάων & Τιβίων. Servorum quippe ſunt nomina, qui ſæpe in comoediis inducuntur ab origine & patria ſic dicti. Nam Δάοι *Herodoto* ſunt quædam gens in Perſia paſtoralem vitam agens. Τίβιοι vero ſunt Phryges. Nam teſte *Suida* Τιβία erat Φρυγία ὅλη. Univerſa Phrygia Tibia dicebatur. *Terentius* a nomine Δάος ſuum *Davum* formavit. Sunt igitur Carica nomina ſervorum, non lampades aut tibicines, ut ſomniavit *Obſopœus*. *J.P.a G.*

Καὶ τῶν προσώπων αὐτῶν τὸ καλαγέλαστον &c.] *Palmerii* notae ſubſcripſerat *Solanus*: *Philoſtr.* Εἰκ. Αἰσωπ. p. 767. Ed. *Olear.* de vulpe: χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλληγορῶν τὰ πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. Quibus hac occaſione addo: *Olearium* in notis Philoſtr. l. c. ex *Strab.* VII. 304. docere, illum refutare eos, qui ſervile nomen *Davi* λὸ τῶν Δάων ded icunt, Scythico populo, & id a Δάκοις derivare, qui Δαύοι ſint dicti antiquitus. *J.F.R.*

43. Αὐτῆ νενέμηκεν] An αὐτῆς νενόμικεν? *F.G.*

44. Νενόμικεν] W. recte, ut c. 35. In Impreſſis νενέμηκεν. *M.du S.*

Ibid. Οἷα Δάων καὶ Τιβίων] Recte caſtigavit *Obſopoeus* verſionem eruditiſſimus ille *Palmerius*, quo doctiorem militem non vidit a renatis litteris orbis eruditus. De Davis & Tibiis vide *Strabonem* lib. VII. Meminit Tibiorum Galenus ſtatim initio primi. Θεραπευτικῆς καθάπερ, Γέται, καὶ Τίβιοι, καὶ Φρύγες, καὶ Θράκες ἀργυρώνητοι. Philoſtratus in imaginibus ὥσπερ ἡ κωμῳδία τοῦ Δαῶ. & Lucianus in mercede conductis, Δρόμωνι καὶ Τιβίῳ. Interpres *Ariſtophanis*, ἐνίοις ἐν τῇ κωμῳδίᾳ οἰκέται Πυῤῥίας, Ξανθίας, Τίβιος, Σωσίας, Δᾶος, Γέτας. Syneſius ὁ θεῖος Ἡρῴδης ὁ θυμαρὴς εἰς Σωσίας τε καὶ Τιβίους.

γείρων πρόσωπα. τὸ δὲ τῆ ὀρχήσεως σχῆμα ὡς μὲ κόσμιον καὶ εὐπρεπὲς, οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν· δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα· τὸ δὲ πρόσωπον αὐτὸ, ὡς κάλλιστον, καὶ τῷ ὑποκειμένῳ δράματι ἐοικὸς, ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνα, ἀλλὰ συμμεμυκός· ἔχει γὰρ πολλοὺς τοὺς ὑπὲρ αὐτῆς βοῶντας.

rum & coquorum perſonae. Contra ſaltatoris habitus, quam ornatus & decorus ſit, non opus eſt uti dicam. Manifeſta enim ſunt iſta his, qui coeci non ſunt. Perſona autem ipſa ut pulcherrima eſt, & ſubjectae actioni apta! non hians ut ille, ſed clauſo ore: nam multos habet pro ſe clamantes.

Πάλαι μὲν γὰρ αὐτοὶ καὶ ἦδον καὶ ὠρχοῦντο· εἶτ' ἐπειδὴ [a] κινυμένων τὸ ἆσμα τὴν ᾠδὴν [b] ἐπετάραττεν, ἄμεινον ἔδοξεν ἄλλους αὐτοῖς ὑπᾴδειν.

30. Etenim olim iidem canebant ſaltabantque: deinde cum moventium ſe ſpiritus difficilius commeans turbaret cantum, commodius viſum eſt alios illis ſuccinere.

Αἱ δὲ ὑποθέσεις κοιναὶ ἀμφοτέροις, καὶ οὐδέν τι διαχεχριμέναι τῶν τραγικῶν αἱ ὀρχηστικαὶ, πλὴν ὅτι ποικιλώτεραι αὗται, καὶ πολυμαθέστεραι, καὶ μυρίας μεταβολὰς ἔχουσαι.

31. Caeterum argumenta utrisque communia, neque differunt a Tragicis ſaltatoria, niſi quod haec majorem varietatem habent, & plus doctrinae, & mille mutationes.

Εἰ δὲ μὴ ἐναγώνιος [c] ἡ ὄρχησις, ἐκείνην φημὶ εἶναι αἰτίαν, τὸ δόξαι τοῖς ἀγωνοθέταις μεῖζον καὶ σεμνότερον τὸ πρᾶγμα, ἢ ὥστε εἰς ἐξέτασιν καλεῖσθαι. ἐῶ λέγειν ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ, τῆ Χαλκιδικῆ γένους ἡ ἀρίστη, καὶ τοῦτο ὥσπερ τι κόσμημα, τῷ παρ' αὐτοῖς ἀγῶνι [d] προστέθεικεν.

32. Si vero certaminum publicorum materia non eſt ſaltatio, ejus rei hanc aio eſſe cauſſam, quod praeſidibus certaminum major res videtur atque honeſtior, quam quae ad tale examen vocetur. Omitto dicere illud, quod urbs Italiae, Chalcidici generis praeſtantiſſima, etiam hoc quaſi ornamentum quoddam certaminibus, quae apud ſe aguntur, adjecit.

Ἐθέλω δέ σοι ἐνταῦθα ἤδη ἀπολογήσασθαι

33. Volo autem hic tibi jam cauſſam dicere

a Κινουμένων] Κινόμενον *Fl.* At vulgatam tuentur cett. cum Codd. M. P. b Ἐπεταράττειν] Nihil mutare *M. S. J. H. Fl.* & *P.* notat *Solan.* c Τῆ] Abeſt a *Fl.* d Προστέθεικεν] Προστεθήκειν *Fl.*

βίους ἀπέδοτο. Inferius Lucianus in Gallo: Πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ ὅτω μέγαν ἀψώνησεν ἐχθές; Praeſtat etiam ut ſtatim vertas ὁ κεχηνὸς δὲ ὡς ἐκεῖνο, ἀλλὰ συμμεμυκὸς, *non hians ut illa, ſed occluſa.* Illae hiantes perſonae dicebantur *Manduci* vide Feſtum. *J.G.G.*

Ibid. Δάων ὁ Τίβ.] (i. e. Phrygum ut arbitror, Τιβία enim ὅλη ἡ Φρυγία *Suid.*) *Vorſt.* (Τιμ. c. 14. inter ſervorum nomina & Τίβιος recenſetur) Idem. Adducit etiam *Strabonis* verba a Cl. *Graevio* laudata (ad calcem) deinde. οἱ κωμικοὶ τοὺς οἰκέτας τὸ μὲν πολέον ἀπὸ τῶν γένους ἐκάλουν οἷον Σύρον, Καρίωνα, Μῆδον, Γέταν ὁμοια. ἐκάλουν δὲ καὶ τὰ ἐξ ἐπιθέτων. ὡς ἀπὸ τῶν χρώματος μὲν Πυρρίαν καὶ Ξανθίαν. ἀπὸ τῶν τρόπου δὲ παρμένωνα, καὶ Πιστὸν, καὶ Δρόμωνα. ἐκάλουν δὲ καὶ ἀπὸ τῆς ἡμέρας, οὐ μὴν ὠνησαίμην τὸν οἰκέτην· ἐξ ὧν καὶ τοὺς Νουμηνίας ὠνόμαζον. *Photius* in Helladii excerptis in ſuo *μυριοβ. Vorſt.* Adde *Galenum* de nat. fac. I. c. 17. *Par.* Ed. T. V. p. 29. ubi *Davos* & *Getas* a Menandro in ſcenam productos nominat. *Philoſtr.* p. 777. Cujus locum *Palmerii* notae addidi. εἰκ. Αἴσωπ. de vulpe ſic loquitur, χρῆται γὰρ αὐτῇ ὁ Αἴσωπος ἀλλοκότῳ τῇ πλείστων ὑποθέσεων, ὥσπερ ἡ κωμῳδία τῷ Δάῳ. *M. du S.*

Δάων] Δάων cum i. ſubſcripto habent Luciani Edd. *P. S. A. J. B2. Ald. Fl.* plures enim ob id excutere nihil opus eſt. Ideoque id expreſſi, etſi nec *Palm.* in nota ſua id addit, nec in *Philoſtrato* eſt expreſſum, nec in *Strabone*; neque eo opus eſſe arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Μαγείρων] De hac voce neque *Palmerius* quicquam, nec *Graevius*, qui erudite de reliquis diſſeruerunt. Ego perſonam *coqui* in comoediis vulgatam fuiſſe, ex *Athenaeo* & *Menandri Philemonisque* fragmentis comperio; vide VIII. 290. B. & *Caſaub.* not. *M. du S.*

58. Ποικιλώτ.] Ita jam recte omnes. Merito igitur ſupra ſic reſtitutum *Alex.* c. 4. *M. du S.*

61. Ἐναγώνιος] Conf. ſupra §. 2. f. *M. du S.*

64. Ὅτι πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Neapolim credo intelligit, quae a Cumaeis condita fuit. Cumae vero Italicae Chal-

cere pro his, quae in oratione mea, & multa quidem, praetermisi, ne ignorantiae aut insciliae opinionem praebeam. Neque enim fugit me, multos ante nos de saltatione qui scriberent, majorem scriptionum suarum partem in eo consumsisse, ut omnes saltationis species percurrerent, & nomina illarum recenserent, & quae esset unaquaeque, & a quo inventa esset, rati, se hanc multiplicis doctrinae demonstrationem exhibituros. Ego vero in primis ambitiosum circa talia studium ineptum, & hominis seri studiorum, & mihi intempestivum esse arbitror, ac propterea omitto.

34. Deinde vero illud etiam te cogitare & meminisse jubeo, mihi jam non propositum hoc esse, ut uniuscujusque saltationis origines persequar, neque hunc libro huic scopum a me constitutum, enumerare saltationum nomina, praeter pauca illa, quorum ab initio mentionem feci, cum summa earum genera proferrem. Sed summa mihi praesentis libri haec est, laudare saltationem ut nunc constituta est, atque ostendere quantum illa delectationis & utilitatis complexa habeat, cum non olim inceperit tanta pulchritudinis incrementa habere, sed Augusto maxime imperante.

ὑπὲρ τ῀ τοιαδὶ παραλελειμμένων τῷ λόγῳ, πολλῶν ὄντων, ὡς μὴ δόξαν ἀγνοίας ἢ [e] ἀμαθίας [f] παράσχωμαι. ὁ γὰρ με λέληθεν ὅτι πολλοὶ πρὸ ἡμῶν περὶ ὀρχήσεως συγγεγραφότες, τ῀ πλείστην μέρος τ῀ γραφῆς ἐποιήσαντο, πάντα τ῀ ὀρχήσεως τὰ εἴδη ἐπεξιόντες, καὶ ὀνόματα αὐτῶν καταλέγοντες, καὶ οἷα ἑκάστη, καὶ ὑφ' ὅτου εὑρέθη, [g] πολυμαθείας ταύτην ἐπίδειξιν ἡγούμενοι παρέξειν. ἐγὼ δὲ μάλιστα μὲν τ῀ περὶ ταῦτα φιλοτιμίαν, ἀπειρόκαλόν τε, καὶ ὀψιμαθῆ, καὶ ἐμαυτῷ ἄκαιρον οἶμαι εἶναι, καὶ διὰ τοῦτο παρίημι.

Ἐπεῖτα δὲ κἀκεῖνό σε ἀξιῶ ἐννοεῖν καὶ μεμνῆσθαι, ὅτι μοι νῦν ὁ πᾶσαν ὄρχησιν προκεῖται γενεαλογεῖν, οὐδὲ τοῦτον τ῀ σκοπὸν ὑπεστησάμην τῷ λόγῳ, ὀρχήσεων ὀνόματα καταριθμήσασθαι, πλὴν ὅσων ἐν ἀρχῇ ὀλίγων ἐπεμνήσθην τὰς [h] γενικωτέρας αὐτῶν προχειρισάμενος. ἀλλὰ τόγε ἐν τῷ παρόντι μοι κεφάλαιον τοῦ λόγου, τοῦτό ἐστι, τ῀ νῦν ὄρχησιν καθεστῶσαν ἐπαινέσαι, καὶ δεῖξαι ὅσα ἐν αὐτῇ τερπνὰ καὶ χρήσιμα περιλαβοῦσα ἔχει, ὁ πάλαι ἀρξαμένη ἐς τοσοῦτον κάλλος ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ καὶ τ῀ Σεβαστὸν

e Ἀμαθίας] Sic esse in *J. Fl. H.* notat *Solan.* Sed & P. aliaeque sic habent. Forsan quaesivit num quae ἀμαθείας haberent, ut mox. f Παράσχωμαι] M. recte cum Edd. Sed *J.* male παραάσχωμαι. g Πολυμαθείας] Sic jam Edd. *J. Fl. H. P.* &c. Πολυμαθίας W. h Γενικωτέρας] Sic Edd. pleraeque & M. Γεννικωτ. *P.* & *B2.*

Chalcidem in Euboea metropolin agnoscebant: & Neapolis utpote Graeca scenicis & gymnicis exercitationibus dedita erat. Ideo a Nerone electa, ubi primum in scenam publice prodiret, ut notat *Cornelius Tacitus* annalium decimo quinto. Itaque ex hoc loco colligere licet, saltationem theatralem a Neapoli toti Italiae traditam fuisse. *J. P. a G.*

65. Πόλις ἐν Ἰταλίᾳ] Hæc urbs Chalcidici generis Cumæ. *J. B.*

72. Πολλοὶ . . . .] Vide *Athen.* XIV. & Pollucem. *M. du S.*

73. Τὴν πλείστην μέρος] Hic *Pollucem* perstringere videtur. Vid. Onomast. L. IV. S. 99. & seqq. *M. V. la Croze.*

77. Πολυμαθείας] Cum paucis versibus ante ἀμαθίας tamen Edd. habeant, forsan & hic πολυμαθίας quoque non πολυμαθείας exhibendum cum W. Sed quia & alibi in similibus variat scriptura, ut §. 23. παιδείαν & παιδίαν, antiquiorum Edd. consensum in hujusmodi vocibus sequi nihil obstat. *J. F. R.*

79. Ὀψιμαθῆ] Ὀψιμαθεῖς *seri studiorum. Horat.* Sat. I. 10. huic ἀντίθετον παιδομαθεῖς. *A. V.*

87. Γενικωτέρας] Mutarunt *B2.* & *P.* Vide supra ad c. 22. *M. du S.*

Γενικωτέρας] Vid. supr. §. 22. Et cognosces quare hoc praelatum sit prae γεννικωτέρας duplici ν. exarato. *J. F. R.*

93. Ἐπιδιδόναι] Conf. supr. I. *Ver. Hist.* c. 6. & T. I. *Hermot.* c. 24. p. 763. Ubi oppolita illa verba ἐνδιδόναι & ἐπιδιδόναι obiter explicamus. Hic plura non addimus, quia nota arbitramur. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τ῀ Σεβαστὸν] *Godofredus Malmynus* Clarissimus Senator monuit Interpretem judicio & oculis abusum suis, dum ista vertit, *nec minus de se exhibens reverentia.* Fraudi fuit, puto, quod Graeci nominibus propriis majusculas litteras praefigere neglexerint. di-

βαϛὸν μάλιϛα. αἱ μὲ γὼ πρῶται ἐκεῖναι, ὥσπερ τινὲς ῥίζαι καὶ [a] θεμέλιοι τ ὀρχήσεως ἦσαν· τὸ δὲ ἄνθος αὐτῆς, καὶ τ τελεώταλον καρπὸν, [b] ὅσπ νῦν μάλιϛα ἐς τὸ ἀκρότατον ἐποτετέλεϛαι, τοῦτο νῦν ὁ ἡμέτερος λόγος διεξέρχεϳ, παρεὶς τὸ [c] θερμαϋϛρίζειν, καὶ γέρανον ὀρχεῖαϳ, καὶ τὰ ἄλλα, ὡς μηδὲν τῇ νῦν ταύτῃ ἔτι προσήκοντα. οὐδὲ γὼ ἐκεῖνο τὸ Φρύγιον τ ὀρχήσεως εἶδος, τὸ παροίνιον καὶ συμποτικὸν, μεϑ μέθης γιγνόμενον, ἀγροίκων πολλάκις πρὸς αὐλημα γυναικεῖον ὀρχουμένων, σφοδρὰ καὶ καματηρὰ πηδήματα, καὶ νῦν ἔτι ταῖς ἀγροικίαις ἐπιπολάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας [d] παρέλιπον, ἀλλ' ὅτι μηδὲν ταῦτα τῇ νῦν ὀρχήσει κοινωνεῖ. καὶ γὼ ὁ Πλάτων ἐν τοῖς νόμοις, τὰ μὲν τινα εἴδη ἐπαινεῖ ταύτης, τὰ δὲ πάνυ ἀπαξιοῖ, ϑηριῶν αὐτὰ ἐς τε τὸ τερπνὸν καὶ τὸ χρήσιμον, καὶ ἀπελαύνων αὐτῶν [e] τὰ ἀσχημονέϛερα, προτιμῶν δὲ καὶ ϑαυμάζων [f] θάτερα.

Καὶ περὶ μὲ αὐτῆς ὀρχήσεως τοσαῦτα. τὸ γὼ πάντα ἐπεξιόντα μηκύνειν τ λόγον, ἀπειρόκαλον. ἃ δὲ τ ὀρχηϛὴν αὐτὸν ἔχειν χρὴ, καὶ ὅπως δεῖ ἠσκῆϑαϳ, καὶ ἃ μεμαθηκέναι, καὶ οἷς κρατύνειν τὸ ἔργον, ἤδη σοι δίει-

Nam primae illae quasi radices quaedam & fundamenta erant saltationis : sed florem Lilius, & perfectissimum fructum, qui nunc maxime ad summum perfectionis fastigium pervenit, haec nunc oratio nostra persequitur, omisso, quid sit Thermaystrida vel gruem saltare, & reliqua, quae nihil jam ad hodiernam pertineant. Neque enim illud Phrygium saltationis genus, vinolentum illud & in ebriorum conviviis exercendi solitum, rusticorum saepe ad tibicinae cantum saltantium saltus vehementes & laboriosos, qui nunc adhuc inter rusticos frequentantur, ignorantia quadam praetermisi; verum quod haec talia nihil cum hodierna saltatione commune habent. Etenim Plato in legibus, quaedam hujus genera laudat, quaedam vero plane rejicit, dividens illa ipsa in delectationem & utilitatem, & removens inde indecora, praeferens autem & admiratione prosequens altera.

35. Ac de saltatione ipsa tantum. Omnibus enim persequendis producere orationem, ineptum fuerit. Quae vero saltatorem ipsum habere oporteat, quomodo exercitatus esse debeat, & quae didicisse & quibus rebus confirmare opus suum, jam ti-

a Θεμέλιοι] Θεμέλια L. Prius habent Edd. b Ὅπερ] L. recte. Ὅσπερ Edd. cum Codd. M. P. male, si sequens τοῦτο spectes. c Θερμαϋϛρίζειν] Τερμ. male J. Recte ceterae per θ. cum Cod. M. d Παρέλιπον] Παρέλειπον W. e Τὰ] Deest in S. Adest in cett. & W. f Θάτερα] Θέατρα W. male.

dicere debuit *praecipue circa Augusti tempus.* J. B.

Κατὰ τ Σεβαϛὸν] Vide *Casaub.* ad Athen. II. p. 51. & XIV. p. 569. *Vorst.* Adde *Suid.* cum notis, & *Corn. Tacit.* A. I. 54. & in eum locum *Lipsii* notam. M. du S.

Κατὰ τ Σεβαϛὸν] Hoc enim rerum potiente floruit Pylades, de quo tum alia *Macrob.* Sat. 2, 7. tum illud, *Hic quia ferebatur mutasse rudis illius saltationis ritum, quae apud majores viguit, & venustam induxisse novitatem, interrogatus ab Augusto*, Quae saltationi contulisset? *respondit*,

Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὁμαδόν τ' ἀνθρώπων.

Quem versum si recordatus esset esse Il. K, 13. Juntanus; de emendando, id est, corrumpenda prima voce in Αυδῶν non cogitasset. J. M. G.

97. Ὅπερ] L. & P. ni fallor; notatur enim hic, ut a *Fl.* diversus, quae cum reliquis & M. ὅσπερ habet. M. du S.

99. Θερμαϋϛρίζειν] Furiosam saltationem vocat *Athaen.* XIV. *Apul.* mil. VIII. *Lymphaticum tripudium.* V. *Eust.* ad Od. Θ. *Meurs. Orch. Hesychium* jubet videre *Vorstius.* M. du S.

Θερμαϋϛρίζειν] Quod hic se nolle agere ait Lucianus, neque nobis agere, dedita quidem opera placet; id egit *Meursius*, quamquam ita, ut potius materiem congessisse, quam exornasse omnia, videri possit. Interim jucundam putavi quibusdam lectoribus futuram non minus, quam fuit mihi τ θερμαϋϛρίδος descriptionem, quam ex Critia quodam protulit *Eustathius* ad Od. Θ. p. 1601, 28. Edit. Ro. Ἀναπηδήσαντες εἰς ὕψος

tibi enarro; uti discas, non inter faciles & leves tractatu esse hanc artem, sed ad summum omnis doctrinae fastigium pertinere, non musicae modo, sed rhythmicae etiam, & geometricae, & philosophiae illius tuae maxime, tum naturalis tum moralis, nam disputatricem illius subtilitatem intempestivam sibi putavit. Verum ab oratoria non removit se, sed hujus quoque partem sibi vindicavit, in quantum mores atque affectus declaret, cujus rei etiam oratores cupidi sunt. Neque vero abhorret a pictura & plastice, sed harum artium concinnitatem in primis imitari deprehenditur, ut nihilo melior neque Phidias, neque Apelles illa esse videatur.

μι, ὡς μάθῃς, ὃ τῶ ῥαδίων καὶ τῶν εὐμεταχειρίστων ὄσαν τὴν τέχνην, ἀλλὰ πάσης παιδεύσεως ἐς τὸ ἀκρότατον ἀφικνεμένην, ὃ μουσικῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ ῥυθμικῆς, καὶ [g] γεωμετρικῆς, καὶ τῆς σῆς φιλοσοφίας μάλιστα, τῆ τε φυσικῆς καὶ τῆ ἠθικῆς, τὴν δ' ἀγαλεκτικὴν αὐτῆς περιεργίαν ἄκαιρον [h] αὐτὴ νενόμικεν. ὃ μὴν ὅδε ῥητορικῆς ἀφέστηκεν, ἀλλὰ καὶ ταύτης μετέχει, καθ' ὅσον ἦθός τε καὶ πάθος ὑποδεικτική ἐστιν, [i] ὧν καὶ οἱ ῥήτορες γλίχονται. Οὐκ ἀπήλλακται δὲ καὶ γραφικῆς καὶ πλαστικῆς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἐν ταύταις εὐρυθμίαν μάλιστα μεμαθηκὼς φαίνεται, ὡς μηδὲν ἀμείνω μήτε Φειδίαν αὐτῆς, μήτε Ἀπελλῆν εἶναι δοκεῖν.

36. Ante omnia vero Memnosynen ejusque Polymneian filiam propitiam habere illi propositum est, ac meminisse tentat omnium. More enim Homerici illius Calchantis scire oportet saltatorem *omnia quae sunt, & quae fient, quaeque fuere*, ut nihil ipsum fugiat, sed prompta sit illorum memoria. Et quantum ad capitale argumentum & propositum artis, scientia est imitandi, ostendendique & cogitata profe-

Πρὸ πάντων δὲ Μνημοσύνην καὶ τὴν θυγατέρα αὐτῆς [k] Πολύμνειαν ἵλεων ἔχειν αὐτῆ προκειται, καὶ μεμνῆσθαι πειρᾶται ἁπάντων. χρὴ γὰρ τοι τὸν Ὁμηρικὸν Κάλχαντα τὸν ὀρχηστὴν εἰδέναι χρὴ τὰ [l] τ' ἐόντα, τάτ' ἐσόμενα, πρότ' ἐόντα, ὡς μηδὲν αὐτὸν ἀγαλανθάνειν, ἀλλ' εἶναι πρόχειρον τὴν μνήμην αὐτῶν. καὶ τὸ μὲ κεφάλαιον τῆς ὑποθέσεως, μιμητική τίς ἐστιν ὑποφήνη, δεικτικὴ, καὶ τῶν ἐνυοηθέντων ἐξαγορευτικὴ, καὶ

g Γεωμετρικῆς] Μετρικῆς W. *h* Αὐτῆ] Ita cum *J.* etiam habere *Fl.* & *H.* notat *M. du S.* *i* [ὧν] De hoc idem notavit. *k* Πολύμνειαν] Πολύμνειαν M. Nihil mut. Edd. *l* Τ' ἐόντα] Sic M. Vulgo Edd. τά τε ὄντα.

ὕψος πρὸ τοῦ καθίστασθαι ἐπὶ γῆν ἀγαλλαγὰς πολλὰς τοῖς ποσὶν ἐποίουν, ὃ δὴ θερμαϋστρίζειν ἔλεγον. Vide quam simile sit hoc saltandi genus illis, quos *capreolos* a caprarum forte saltibus cultior Europa vocat hodie, cujus auctoritates, qui volet, a Meursio petet. Γίρανον] dictam puto a *gruum* volatu, vel *gyris* quos per lasciviam ab iis peragi lego apud *Plin.* 10, 23. f. 30. *J.M.G.*

Θερμαϋστρίζειν] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. p. 425. f. ad Hymni in Del. versum 144. ubi Θερμαϋστραί τε βρίμουσιν ὑφ' Ἡφαίστοιο πυράγρης. Unde concludit, Θερμαυστρὶς etiam legendum, non Θερμαστρὶς, apud *Hesych.* de quodam nempe fervidae & velut lymphaticae saltationis genere, de qua possit consuli diligentissimus *Meursius* in Orchestra, & unde verbum Θερμαϋστρίζειν de iis qui eandem exercebant, apud *Lucian.* de Salt. (i. e. h. l.) *J.F.R.*

1. Γίρανον] Instituta haec saltatio fuit a Theseo; repraesentabatque imagines exitus e Labyrintho. Describit *Pollux* IV. 14. & *Plut.* in Theseo: tangit etiam alicubi *Hesych.* *A.V.*

3. Φρύγιον] Rusticorum temulentorum *Athen.* XIV. *A.V.*

10. Ὁ Πλάτων ὡ τ. ν.] *Plato* Legg. II. 576. *M. du S.* Ὁ Πλάτων] Lib. 8. p. 639. C. Laemar. *J.M.G.*

25. Γεωμετ.] In W. μετρικῆς tantum, quod magis probo. Nolui tamen mutatum; quia mox ipsam Philosophiam etiam adsui video, eodem credo, quo Geometria jure. *M. du S.*

29. Ἀφέστηκεν] Significatio haec, pro *abhorrere*, *alienum esse*, probatur a *Dukero* ad *Thucyd.* VI. 88. p. 434. *J.F.R.*

40. Τά τ' ἐόντα] *Homer.* Il. A. ὃς ἤδη τὰ τ' ἐόντα τὰ τ' ἐσόμενα, πρό τ' ἐόντα. M. etiam τ' ἔοντα. *M. du S.*

Τὰ τ' ἔοντα] Itaque ex *Homero* & Cod. M. vulgatam mutavi, quia ἔοντα per dialysin magis Homericum, quam ὄντα. Sed res est paryi. *J.F.R.*

καὶ τὸ ἀφανῶν σαφηνιστική. καὶ ὅσῳ ὁ Θουκυδίδης φησὶ τοῦ Περικλέους εἶναι, ἐπαινῶν τὸν ἄνδρα, τοῦτο καὶ τὸ τοῦ ὀρχηστοῦ ἀκρότατον ἂν ἐγκώμιον εἴη, γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι[a] αὐτά. ἑρμηνείαν δὲ νῦν τὴν σαφήνειαν τῶν σχημάτων λέγω.

rendi, & obscura declarandi: & quod Thucydides in laude Periclis dixit, illa summa etiam saltatoris laus fuerit, intelligere quid oporteat, & explicare. Explicationem autem nunc dico claram, uniuscujusque habitus expressionem.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἔργῳ χορηγία ἡ παλαιὰ ἱστορία ἐστίν, ὡς προεῖπον, καὶ ἡ πρόχειρος αὐτῆς μνήμη τε καὶ μετ' εὐπρεπείας ἐπίδειξις. ἀπὸ γὰρ χάους εὐθὺς, καὶ τῆς πρώτης τοῦ κόσμου γενέσεως ἀρξάμενον, χρὴ αὐτὸν ἅπαντα εἰδέναι, ἄχρι τῆς τε Κλεοπάτρας καὶ Αἰγυπτίας. τούτῳ γὰρ τῷ διαστήματι προειρήσθω ἡμῖν ἡ τοῦ ὀρχηστοῦ πολυμάθεια, καὶ τὰ μὲν μέσα μάλιστα ἴσως, Οὐρανοῦ τομήν, Ἀφροδίτης γονάς, Τιτάνων μάχην, Διὸς γένεσιν, Ῥέας ἀπάτην, Λίθου ἐπιβολήν, Κρόνου δεσμὰ, καὶ τῶν τριῶν Ἀδελφῶν κλῆρον.

37. Apparatus omnis hujus operis antiqua historia est, ut praedixi, & promta illius tum memoria tum decora repraesentatio. Oportet enim illum, captis ab ipso statim Chao & prima mundi origine initiis, scire omnia, ad Cleopatram usque Aegyptiam. Hoc enim intervallo definiatur nobis saltatoris scientia, eaque praesertim sciat, quae interjecta sunt, Caeli castrationem, natales Veneris, Titanum pugnam, Jovis nativitatem, fraudem Rheae, subjectumque lapidem, Saturni vincula, fratrum trium sortem.

Εἶτα ἐξῆς Γιγάντων ἐπανάστασιν, πύ-

38. Tum deinceps Gigantum seditionem, ignem

[a] Αὐτὰ] *Thucyd.* ταῦτα male. *M. du S.*

46. Θουκυδ.] Vid. *Corn. Nep.* & *Thucyd.* II. 60. apud quem ipse Pericles se nullum sibi secundum in iis videri ait. Idem voluit *Horat.* cum ep. 4. l. 1. sic scribit:

Quid voveat dulci nutricula majus alumno,
Quam sapere & fari ut possit, quae sentiat?

M. du S.

Θουκυδ. —— αὐτὰ] *Thucyd.* in Edit. Cl. *Dukerè* p. 135. vers. 30. & seqq. ubi haec Periclis sententia; *nam qui novit, neque aperte docet, perinde est, ac si numquam cogitasset.* Ceterum verum est, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα legi in eodem sine notata varietate. Sed cum Luciano etiam in *Thucydide* mallem legere αὐτὰ. Nam & sic iterum apud nostrum infra *Rhet.* §. 1. eadem ad verbum repetuntur: γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι αὐτά. *J. F. R.*

47. Περικλέους] Ipse de se Pericles ad populum *Thucyd.* 2, 60. Καίτοι ἐμοὶ τοιούτῳ ἀνδρὶ ὀργίζεσθε, ὃς οὐδενὸς ἧσσων οἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα, καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα κ. τ. λ. *J. M. G.*

61. Ἀφροδ. γονὰς] Ex spuma maris. *M. du S.*

68. Λητῷς ὠδῖνας] Vid. Illustr. *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Del. vers. 306. p. 510—11. Ubi de hoc saltandi genere a virginibus peragi solito satis multa. *J. F. R.*

69. Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν] Vid. *Apollod.* l. 1. p. 5. B. Latonae stuprum inferre volentem Apollo & Diana telis confecere. Pythonis idem paullo ante fabulam narraverat. *M. du S.*

70. Καὶ τὸ μίσον τῆς γῆς εὐρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν] Vide *Claudianum* in prologo panegyrici in Manlium Theodorum, & *Plutarchum* in defectu oraculorum. *J. G. G.*

Ibid. Μίσον τῆς γῆς] *Eur.* Or. 331. 591. & passim. *M. du S.*

Ibid. Πτήσει τῶν ἀετῶν] Fabula haec apud *Pindar.* Cetera sunt nomina fabulis notissima. *J. B.*

73. Καὶ λάρνακα &c.] Arca Deucalioni tribuitur. An a Noë habet? *F. G.*

Ibid. Λάρνακα μίαν] De qua fusius Συρ. c. 12. *M. du S.*

76. Ἰάχου σπαραγμὸν] A Titanibus puerilibus donis illectus membratimque laceratus fuisse Iacchus scribitur ab Orpheo, & in Parnasso conditus juxta Tripodem, ut tradit Euphorion. Meminit etiam *Diodorus Siculus.* lib. III. Bibliothr. *J. G. G.*

Ἰάχχου] Sic W. recte. In reliquis Ἰάχου. *M. du S.*

Ἰάχου σπαραγμὸν] *Phurnutus* s. *Cornutus* potius, de nat. Deor. c. 30. p. 220. Ed. Galei, de Baccho s. Dionyso. Is enim Iacchus non minus quam Osiris. Sic igitur *Phurnutus*, Μυθολογεῖται ὅτι διασπασθεὶς ὑπὸ τῶν Τιτάνων, συνιτέθη πάλιν ὑπὸ τῆς Ῥέας — ὅτι οἱ γεωργοὶ — συνέχειαν τοὺς βότρυς κ. τ. λ. *J. M. G.*

78. Ἀθην.

ignem furto ſubductum, homines formatos, Promethei poenam, vim utriusque Amoris. Et poſt iſta Deli *inſulae ſublatos* errores, & Latonae partum, & Pythonem ſublatum, Tityi inſidias, mediumque telluris *locum* volatu aquilarum deprehenſum.

39. Deucalionem ſuper haec, & magnum hoc vivente ſaeculi naufragium, & arcam unam reliquias humani generis ſervantem, & *enatos* rurſus ex lapidibus homines. Tum Iachum laceratum, & Junonis dolum, & combuſtam Semelen, & utramque Dionyſi nativitatem, & quaecumque *traduntur* de Minerva, & de Vulcano, & Erichthonio, & contentionem de Attica, & *interfectum a Marte* Halirrhodium, & primum *de ea re* in Areopago judicium, & Atticam in univerſum mythologiam.

40. Praeter caetera vero errorem Cereris, inventamque Liberam, & Celei hoſpitium, & agriculturam Triptolemi, & vineam ab Ica-

ρὸς κλοπὴν, ἀνθρώπων πλάσιν, Προμηθέως κόλασιν, Ἔρωτος ἰσχὺν ἑκατέρου· καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην, καὶ Λητοῦς ὠδῖνας, καὶ Πύθωνος ἀναίρεσιν, καὶ Τιτυοῦ ἐπιβουλὴν, καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς εὑρισκόμενον πτήσει τῶν ἀετῶν.

Δευκαλίωνα ἐπὶ τούτοις, καὶ τὸ μεγάλην ἐπὶ τούτῳ τῷ βίῳ ναυαγίαν, καὶ λάρνακα μίαν λείψανον τοῦ ἀνθρωπείου γένους φυλάξασαν· καὶ ἐκ λίθων ἀνθρώπους πάλιν· εἶτα [b] Ἰάχου σπαραγμὸν, καὶ Ἥρας δόλον, καὶ Σεμέλης κατάφλεξιν, καὶ Διονύσου ἀμφοτέρας τὰς γονὰς, καὶ ὅσα περὶ Ἀθηνᾶς, καὶ [c] ὅσα Ἡφαίστου, καὶ Ἐριχθονίου, καὶ ἔριν τὴν περὶ τῆς Ἀττικῆς, καὶ [d] Ἁλιρρόθιον, καὶ τὸ πρῶτον ἐν Ἀρείῳ πάγῳ κρίσιν, καὶ ὅλως τὴν Ἀττικὴν πᾶσαν μυθολογίαν.

Ἐξαιρέτως δὲ τὴν Δήμητρος πλάνην, καὶ Κόρης εὕρεσιν, καὶ Κελεοῦ ξενίαν, καὶ Τριπτολέμου γεωργίαν, καὶ Ἰκαρίου ἀμπελουργίαν, καὶ

b Ἰάκχου] Scripſi ex W. Ἴαχου male Edd. *J. Fl. H. B2. P. S.* c Ὅσα Ἡφ.] Sine περὶ Edd. etiam *Fl. J. H. P.* d Ἁλιρρόθιον] Edd. priores ἁλιρ. minore *a*.

67. Καὶ μετὰ ταῦτα Δήλου πλάνην] Φασὶ γὰρ τὴν Δῆλον τὴν νῆσον, πρὸ τοῦ τὸν Ἀπόλλωνα ὑπὸ Λητοῦς γεννηθῆναι, πλανᾶσθαι, κατὰ τὸ Αἰγαῖον πέλαγος, Ἀσπρίαν καλουμένην, περὶ τὰς Κυκλάδας * νήσους ἄλλοτε ἀλλαχοῦ νέουσαν. Λητὼ δὲ ὑποδεξαμένη καὶ ἐπὶ τῷ τόκῳ ξενίσασα (ἐδέδει γὰρ αὐτὴν μέρος γῆς † ἐπίτηκα ὅσαν ὑπεδέχετο δ' ὀργὴν ἡ ἀπειλὰς Ἥρας) ‡ ἔσχε τὴν § Δῆλος καὶ μόνη τῶν Κυκλάδων ἐρρίζωθη. Διὸ καὶ τῷ Δήλου ἐκλήθη, ὅτε δῆλη γεγονυῖα τῇ ¶ παγίῳ φάσει. αἱ δὲ περὶ αὐτὴν κυκλοῦσαι αὐτὴν, Κυκλάδες. καὶ ἦν τὸ ἀπὸ τούτου ἱερὰ Ἀπόλλωνος. ἱστορεῖ Καλλίμαχος ἐν τῷ εἰς Δῆλον ὕμνῳ. *V.*

70. Καὶ τὸ μέσον τῆς γῆς] Λέγουσιν οὖν Δελφοὶ ὀμφαλὸν εἶναι ἐπὶ τοῦ ἐδάφους τοῦ νεὼ, καὶ περὶ αὐτὸν ** λίθον γεγράπται ἀπὸ συνθέσεως λίθαι. καὶ τοῦτο ἔφασκον τὸ μέσον ἁπάσης τῆς γῆς. *V.*

* Νήσους] Non aderat in Ed. Sed addidit *M. du S.* Non ſignificans tamen ex quo Codice.

† Ἐπίτηκα] Sic M. non ἐπήτειον, ut erat in priore horum Scholiorum editione. Ἐπήτειον V. & C.

‡ Ἔσχε] Ἔσει M. prave. *M. du S.*

§ Ἄλλης] Et hic ita mutavi; antea enim legebatur ἄλλης in Ed. *Amſt.* Sed C. ἄλης. *M. du S.*

¶ Παγίῳ φάσει] Sic habent C. & M. Παγιότητι Ed. *Cler.* Παγίῳ φάσει mendoſe V. *M. du S.*

** Λίθον] Sic V. & M. recte. In Impr. omiſſa ea vox ſenſum perturbabat. *M. du S.*

78. Ἄθην. καὶ ὅσα Ἡφ. & Ἐριχθ.] Fabulam habes apud *Lactant.* Orig. c. Celſ. *Homeri* Scholiaſt. ad Il. B. Catal. 54. Et *Apollod.* III. p. 99. B. Vid. nott. ad Φιλοψ. c. 3. & Οἰκ. c. 26. *M. du S.*

80. Ἔριν] *Apollod.* III. p. 97. BC. *Lucian.* ipſum Ἑρμ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Καὶ Ἁλιρρόθιον] Et *Halirrothium*, de quo ad *Pauſan.* haec omiſit Interpres. *J. B.*

Ibid. Ἁλιρρόθιον] Vid. *Ovid.* v. ἀρείῳ πάγῳ. Adde *Apollod.* III. p. 98. A. Neptuni filius a Marte occiſus, quae prima lis in Areopago judicata eſt: quamquam corruptus eſt *Apollodori* textus. *M. du S.*

84. Κελεοῦ ξενίαν] Eleuſinus Triptolemi pater, apud quem diverſata eſt Ceres. V. *Apollod.* I. p. 6. & III. 99. C. Filiarum Celei meminit *Clem. Alex.* p. 18. C. Eleuſine ſepultarum. *Virg.* Georg. I. 165. & *Ovid.* Faſt. IV. *M. du S.*

καὶ τὴν Ἠριγόνης συμφορὰν, καὶ ὅσα περὶ Βορέου, καὶ ὅσα περὶ Ὠρειθυίας, καὶ Θησέως, καὶ Αἰγέως· ἔτι δὲ τὴν Μηδείας ἐπανοδον, καὶ αὖθις εἰς Πέρσας φυγὴν, καὶ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας, καὶ τὰς Πανδίονος· ἅτε ἐν Θράκῃ ἐπαθον, καὶ ἔπραξαν. εἶτα ὁ [a] Ἀκάμας, καὶ ἡ Φυλλὶς, καὶ ἡ πρότερα δὲ τῆς Ἑλένης ἁρπαγὴ, καὶ ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων ἐπὶ τὴν πόλιν, καὶ τὸ Ἱππολύτου πάθος, καὶ Ἡρακλειδῶν κάθοδος. Ἀθηναῖα γὰρ καὶ ταῦτα εἰκότως ἂν νομίζοιτο. ταῦτα μὲν τὰ Ἀθηναίων, ὀλίγα πάνυ δείγματος ἕνεκα ἐκ πολλῶν τῶν παραλελειμμένων διῆλθον.

Ἑξῆς δὲ [b] τὰ Μέγαρα, καὶ Νῖσος, καὶ [c] Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος, καὶ Μίνως [d] πόρος, καὶ περὶ τὴν [e] εὐεργέτιν ἀχαριστία. οἷς ἑξῆς ὁ Κιθαιρὼν, καὶ τὰ Θηβαίων, καὶ τὰ Λαβδακιδῶν πάθη, καὶ Κάδμου ἐπιδημία, καὶ βοὸς ἄκλασις, καὶ ὄφεως

rio cultam, & calamitatem Erigones, & quaecumque de Borea, & de Oreithyia, & Theseo, & Aegeo *narrantur*. Ad haec receptionem Medeae, & rursus fugam ad Persas, & Erechthei filias, & Pandionis, quae in Thracia vel passae sunt vel fecerunt. Postea *tenendi sunt* Acamas & Phyllis, & prior Helenae raptus, & Dioscurorum contra urbem expeditio, & quae acciderunt Hippolyto, & Heraclidarum reditus: Attica enim ista quoque videri possunt merito. Atque ista quidem Athenienſium, pauca sane speciminis ergo de multis omissis retuli.

41. Deinde *occurrunt* Megara, & Nisus, & Scylla & cincinnus purpureus, & profectio Minois, ingratusque adversus bene de se meritam animus: post quae sequuntur Cithaeron, & Thebanorum, Labdacidarumque res, & Cadmi peregrinatio, & bos procumbens, & dentes serpen-

a Ἀκάμας] Nil mutant Edd. & M. *b* Τὰ] Sic recte W. Deerat enim τὰ in Edd. *c* Σκύλλα] Σκύλα W. *c* Πόρος] Nil mutant Edd. nec M. Πόθος vult *Graev.* *d* Εὐεργέτιν] Sic recte M. *J. Fl. P. S.* Εὐεργέτιδα male *H.* & *B2.*

86. Ἠριγόνης] V. *Ael.* de An. VII. 28. *M. du S.*

91. Ἀκάμας] Thesei is filius, cujus fabula mihi ignota est. V. *Paus.* 343, 9. *M. du S.*

Ἀκάμας] Ita prope jungit Acamantem & Phyllida, ut videatur in eadem sententia esse, qua *Tzetzes* ad Lycophr. 496. ut Acamanti tribuat perfidiam in Phyllide commissam, quam reliqui, in quibus est *Ovidius* Hero. 2. narrant de fratre ipsius Demophoonte. Aliam Acamantis historiam habet *Parthenius* Erot. c. 16. & *Tzetz.* ad Lycophr. l. c. quam vicissim ad Demophoontem refert *Plut.* in Theseo p. 29. amatum nempe a Laodice, filium inde natum Munitum clam educatum ab Aethra matre Thesei, &c. Utraque res aptissimum saltationis argumentum. *J. M. G.*

Ἀκάμας] An Ἀθάμας quaesivit *Solanus*? ut mox §. 42. & 67. Quia in Latinis auctoribus *Acamas* & *Athamas* quoque confunduntur. Vid. Cl. *J. Arntz.* ad Aur. Vict. Or. c. 1. 8. Sed recte hic quoque *Acamas* legi vid. *Parthen.* Erot. c. 16. ὡς ἄρα ὠδηγενομένων ἐπὶ Ἑλένης ἁπαίτησιν Διομήδους & Ἀκάμαντος. Et sic quinquies eodem cap. At infra recte Ἀθαμας, ut ibi videbimus; nam duo diversi sunt. *J. F. R.*

95. Ἡρακλειδῶν κάθοδος] V. *Petav.* rat. temp. I. 12. de priore autem intelligendus hic noster, cum ad Athenienſium res gestas referat. *M. du S.*

99. Καὶ Σκύλλα, καὶ πορφυροῦς πλόκαμος & Μίνως πόρος] Interpres: *Scylla, purpureus crinis, & Minois transitus.* legendum censeo, καὶ Μίνως πόθος, & *Minois desiderium, seu amor.* Scribit enim *Ovidius* in Metamorphoseon libro, & Virgilius in Ceiri Scyllam Minois amore captam patriam ei prodidisse. *J. G. G.*

6. Καὶ Σπαρτῶν ἀνάδοσις] *Et satorum exortus.* Nimirum ex satis serpentum dentibus homines prosiliebant armati. *J. G. G.*

Ibid. Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vinc. Opsopœus *Spartanorum retributio*, perridicule. Benedictus *satarum ortus*, paulo melius. Scripsit quidem *Bourdelotius* cætera nomina fabulis notissima. Sed tamen quum ita sit περίεργος, ut supra notaverit καὶ Ἀλιρρόθιον omitti ab interprete, cur non hic quoque aliquid adjecit? Nam sive omittant, sive ita interpretentur, tantumdem est. Ne simus ergo posthac frustrationi, & vertatur *Spartorum exortus.* *J. G.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] SPARTOS etiam latine dixit *Lactant.* III. 4. Fabulam hanc narrans *Apollod.* alia voce utitur, ἐδήλωσε . . . . ὡς γῆς ἄνδρας μίσγειν ἀναδύεσθαι ἐπ' αὐτὸν καθωπλισμένους, &c. p. 26. A. & III. p. 70. B. ἀνίστειλαν οὐ γῆς ἄνδρες ἔνοπλοι, ὃς ἐκάλεσεν Σπαρτούς. De Cadmo draconum dentes serente. *M. du S.*

Σπαρτῶν ἀνάδοσις] Vix operae fuisset adnotare, σπαρτῶν habere plerasque Edd. quia quo antiquiores, eo saepius nomina propria literis uncialibus inchoare negligunt, quod notum; at quia σπάρτα sic scriptum

ta-

pentis, & Spartorum exortus, ac rursus Cadmi in serpentem mutatio, & aedificatio *Amphionis* ad lyram, & furor structoris & uxoris illius Niobes magniloquentia, & in luctu silentium, & Penthei, & Actaeonis, & Oedipi res, & Hercules suis cum laboribus omnibus, & liberorum *illius* caedes.

42. Tum Corinthus plena & ipsa fabularum, quae Glaucen habeat & Creontem, & ante hos Bellerophontem & Sthenoboeam, & Solis atque Neptuni pugnam: ac post haec Athamantis furorem, & liberorum Nepheles aëriam in ariete fugam, Ino & Melicertam *mari* exceptos.

43. Post haec Pelopidarum res & Mycenae, tum quae ibi, ante hos quoque, gesta sunt: Inachus, atque Io, ipsiusque Argus Custos, & Atreus ac Thyestes, & Aerope, & aureum vellus, &

ὀδόντες, καὶ [f] Σπαρτῶν ἀνάδοσις, καὶ αὖθις τοῦ Κάδμου εἰς δράκοντα μεταβολή, καὶ πρὸς λύραν τείχισις, καὶ μανία τοῦ τειχοποιοῦ, καὶ ἡ γυναικὸς αὐτοῦ ἡ Νιόβης ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ ἐπὶ τῷ πένθει σιγή, καὶ τὰ Πενθέως, καὶ Ἀκταίωνος, καὶ τὰ Οἰδίποδος, καὶ Ἡρακλῆς σὺν τοῖς ἄθλοις αὐτοῦ ἅπασι, καὶ ἡ τῶν παίδων σφαγή.

Εἶθ' ἡ Κόρινθος πλέα καὶ αὕτη μύθων, τὴν Γλαύκην καὶ τὴν Κρέοντα ἔχουσα· καὶ πρὸ αὐτῶν τὸν Βελλεροφόντην καὶ τὴν Σθενέβοιαν, καὶ Ἡλίου μάχην, καὶ Ποσειδῶνος· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Ἀθάμαντος μανίαν, καὶ τὴν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν [g] Διαίρισιν φυγήν, Ἰνοῦς καὶ Μελικέρτου ὑποδοχήν.

Ἐπὶ τούτοις τὰ Πελοπιδῶν καὶ Μυκῆναι, καὶ τὰ ἐν αὐταῖς, καὶ πρὸ αὐτῶν, Ἴναχος, καὶ Ἰὼ, καὶ ὁ φρουρὸς αὐτῆς Ἄργος, καὶ Ἀτρεὺς καὶ Θυέστης, καὶ Ἀερόπη, καὶ τὸ χρυσοῦν δέ-

f Σπαρτῶν] Sic *P.* recte. σπαρτῶν minore σ. plurimae. *g* Διαίρισιν] Διαπόντιον *Mart.* male. Nihil mut. *Fl. H. J. P.*

tamen fraudi fuit interpreti prisco, vertenti *satorum ortus*, pro *Spartanorum*, hoc certe discutiendum ac mutandum duxi, non quod adeo multum differret; nam *satorum* illorum *ortus* eandem rem significaret; quippe *Spartanorum* nomen inde natum est; sed quia reliqua nomina propria praecedunt ac sequuntur, etiam hoc fuit conservandum; quod etiam patet ex testimonio *Apollod.* ab *Solano* adducti. De voce ἀνάδοσις autem vid. infra §. 50. *J. F. R.*

8. Μανία τοῦ] Amphionis nempe post liberorum & uxoris fata sibi ipsi mortem conscisscentis. V. *Ovid.* Met. VI. *M. du S.*

9. Τῆς Νιόβης — ἐπὶ τῷ πένθει σιγή] Cic. *Tusc.* D. III. 26. & *Niobe fingitur lapidea, propter aeternum, credo, in luctu silentium.* ad quem vid. *Davis.* p. 215. No. 7. *J. F. R.*

13. Σφαγή] *Apollod.* II. p. 44. B. *M. du S.*

15. Γλαύκην] Creontis haec filia, Medeae pellex, &c. *M. du S.*

16. Σθενέβοιαν] Antaeam *Hom.* vocat, Tragici Steneboeam. Fabulam narrat toties hic adeundus *Apollod.* II. p. 35. A. *M. du S.*

17. Ἡλίου μάχην] De Neptuni & Solis pugna vid. *Pausan.* in Corinthiacis. *J. G. G.*

Ibid. Ποσειδῶνος] *Pausan.* Corinth. pr. Λέγουσι δὲ οἱ Κορίνθιοι Ποσειδῶνα ἐλθεῖν Ἥλιον περὶ τῆς γῆς εἰς ἀμφισβήτησιν κ. τ. λ. *J. M. G.*

18. Ἀθάμαντος μανίαν] Sic recte scribi (nec confundendum cum *Acamanthe*, de quo §. 40.) vid. ap. *Ovid.* Fast. VI. 489. *Hinc agitur furiis* Athamas *& imagine falsa.* Adde IV. *Metam.* 420. Et mox §. 67. Ac supra T. I. *Dial. mar.* IX. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν Νεφέλης παίδων ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαίρισιν φυγήν] Quum adverterem *Marcilium* ad hanc narrationem offendi, & Διαπόντιον audacter cogitare, conjiciebam forsan ab Luciano scriptum fuisse διερὸν φυγήν, ut in Lexiphane, ἀπειρυθριάσαι ποιήσει τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ μηκέτι ληκαλίους εἶναι μηδὲ διερὸν βλέπειν. Apud Maximum Tyrium differt. 10. τῷ διερῷ γένει αἱ νήξεις, τῷ δὲ μιλιαρσίῳ αἱ πτήσεις. Sed quamquam fabulis vulgatis id sit aptum & magis conveniat ad literas vulgati vocabuli, non debemus tamen auctori vim facere, qui apertissime vulgatum tuetur in Astrologia. ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τὸν Ἀθάμαντος εἰρήσθω. τὸν δὲ κριὸν χρυσέου δι' αἰθέρος ἐλάσαι μυθίονται. Quod sequitur καὶ πρὸ αὐτῶν, non interpretarer *& ante illos*, sed *ante illas*, quod vides plane velle antecedentia. *J. G.*

19. Ἐπὶ τοῦ κριοῦ τὴν Διαίρισιν φυγήν] Τὴν Διαπόντιον φυγήν. *Th. M.*

24. Ἀερόπη] V. Συγγρ. c. 8. mater Agamemnonis & Menelai. Sed quid in ea tragici, cur hic censeatur, nondum invenio. At c. 67. hujus libelli Tragoedia Aegysthi admiscetur. De alia *Aerope* Cephei filia v. *Pausan.* 274. 23. *M. du S.*

Ibid.

[a] δέρας, καὶ [b] Πελοπείας γάμος, καὶ Ἀγαμεμνόνιος σφαγή, καὶ Κλυταιμνήστρας τιμωρία. καὶ ἔτι πρὸ τούτων ἡ τῶν ἑπτὰ λοχαγῶν [c] στρατεία, καὶ ἡ τῶν Φυγάδων γαμβρῶν τοῦ Ἀδράστου ὑποδοχή, καὶ ὁ ἐπ' αὐτοῖς χρησμὸς, καὶ ἡ τῶν πεσόντων ἀταφία, καὶ Ἀντιγόνης ἕνεκα ταῦτα καὶ Μενοικέως ἀπώλεια.

Pelopeiae nuptiae, & caedes Agamemnonis, & poena Clytaemneſtrae: & ante haec etiam ſeptem ducum *ad Thebas* expeditio, receptioque generorum Adraſti exulum, oraculumque de illis, & inſepulti qui ibi ceciderant, & Antigones propter iſta Menoeceique interitus.

Καὶ τὰ ἐν Νεμέᾳ δὲ, ἡ Ὑψιπύλη καὶ Ἀρχέμορος, ἀναγκαιόταλα τῷ ὀρχηστῇ μνημονεύματα. καὶ πρὸ αὐτοῦ εἴσει τὸν Δαναὴς [d] παρθένευσιν, καὶ Περσέως [e] γέννησιν, καὶ τὸν ὑπὲρ τὰς Γοργόνας ἆθλον αὐτῷ [f] προηγμένον, ᾧ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις, [g] Κασσιέπεια καὶ Ἀνδρομέδα, καὶ Κηφεὺς, οὓς καὶ ἄστροις ἐγκατέλεξεν ἡ μὴ ταῦτα πίστις. κἀκεῖνα δὲ τὰ ἀρχαῖα τὰ Αἰγύπτου καὶ Δαναοῦ, εἴσει καὶ τὸν ὑπὲρ θαλάμιον ὑπόβολὴν.

44. Et quae in Nemea acciderunt, Hypſipyle & Archemorus, res ſaltatori memoratu maxime neceſſariae. Et ante iſta ſciet cuſtoditam Danaës virginitatem, & natum *ex ea* Perſeum, propoſitumque illi contra Gorgonas certamen; cui domeſtica etiam illa Aethiopica narratio, Caſſiepeia & Andromeda, & Cepheus, quos aſtris etiam adnumeravit fides poſterior. Illa quoque antiqua ſciet de Aegypto & Danao, & illas in nuptiali toro inſidias.

Οὐκ ὀλίγα δὲ καὶ ἡ Λακεδαίμων τοιαῦτα παρέχει· τὸν Ὑάκινθον, καὶ τὸν τοῦ Ἀπόλλωνος ἀντεραστὴν Ζέφυρον, καὶ τὸν ὑπὸ τοῦ δίσκου τοῦ μειρακίου σφαγὴν, καὶ τὸ ἐκ τοῦ αἵματος ἄνθος, καὶ τὸν ἐν αὐτῷ αἰάζουσαν ἐπιγραφὴν, καὶ τὸν Τυνδάρεω ἀνάστασιν, καὶ τὸν

45. Non pauca vero etiam Lacedaemon talia praebet. Hyacinthum, & rivalem Apollinis Zephyrum, & caedem pueri a diſco, & florem ex ſanguine, inſcriptionemque in illo lugubrem; & excitatum ab inferis Tyndarum, Jovemque propterea

a Δέρας] Ἀρνίου W. L. & *Fl.* Δέρας cett. & P. *b* Πελοπείας] Πελοπίας W. *c* Στρατεία] Στρατιὰ P. Vulgatam ſerv. Edd. *d* Παρθένευσιν] Sic *J. H. Fl.* & M. Διαπαρθένωσιν *P.* male. *e* Γέννησιν] Ita dedi ex *L. P.* Γένεσιν Edd. priores. *f* Προηγμένον] Hoc habent *Ald. B2. H. Fr. P. S.* & P. Προειρημένον *J. Fl.* & *M. g* Κασσιέπεια] Sic recte *J. B2. H. Fl. Ald.* & M. Κασσιόπεια *P. S.* & *Vorſt.*

Ibid. Χρυσοῦν δέρας] Ἀρνίον. W. & *Fl.* (L. etiam inſerit ἀρνίον.) *M. du S.*

25. Δέρας] Quod in variantt. notavi, id *Solanus* in marg. *Hag.* Ed. diſtincte notarat. Sed in *Junt.* notarat idem paullo aliter; nimirum Cod. L. inſerere ἀρνίον; ita ut credas & δέρας & ἀρνίον in illo legi; quod ſi verum eſt, vix dubito quin δέρας ἀρνίου dare voluerit, aut revera det iſte Liber. Quod tamen ex gloſſa potuit eſſe prognatum. *J. F. R.*

28. Στρατεία] Vulgatum ſervavi. conf. §. 40. ubi ἡ στρατεία τῶν Διοσκούρων. *Thucyd.* I. c. 110. p. 71. τὴν μεγάλην στρατείαν τῶν Ἀθηναίων. ubi Codd. alii στρατιὰν etiam minus recte habebant. *J. F. R.*

Ibid. Φυγάδων γαμβρῶν] Non ſufficit interpretatio Benedicti, *& profugorum Adraſti liberorum ſuſceptio*, immo vitioſa eſt. Recte Opſopœus *& generorum exulum Adraſti ſuſceptio.* *J. G.*

Ibid. Γαμβρῶν] Polynicem & Tydeum innuit, quorum hiſtoriam habet *Hyg.* f. LXIX. & ſeqq. & *Apoll.* III. p. 77. B. *M. du S.*

31. Ἀντιγόνης] Vide *Apoll.* III. p. 80. C. *M. du S.*

33. Ὑψιπύλη] V. *Stat.* Theb. 4. & 5. Regina Lemni, v. *Apollod.* p. 22. B. *M. du S.*

34. Ἀρχέμορος] Filius hic Lycurgi, Hypſipyles alumnus, antea Opheltes dictus. Vid. *Apollod.* I. p. 20. D. & III. 78. B. *M. du S.*

36. Γέννησιν] P. & L. In reliquis γένεσιν, ut c. 37. Sed praeſtat hic γέννησιν, quia non tam de nativitate ſermo eſt, quam de ipſa generatione. *M. du S.*

Γέννησιν] Ut hic recte ſic ſcribitur, ita infra §. 50. recte γένεσιν. *J. F. R.*

37. Προηγμένον] In M. *Fl.* & *J.* προειρημένον, quod hic longe aptius videtur, quam vulgo receptum προηγμένον— confer Ἐν. Δ. XIV. *M. du S.*

ea iratum Aesculapio. Porro hospitium Paridis, & Helenae raptum, post judicium de pomo.

46. Putandum enim, Spartanae historiae Iliacam quoque connexam esse, quae multa est & multarum personarum: de unoquoque enim eorum qui ibi ceciderunt, actus aliquis scenae propositus est: & meminisse horum oportet semper, maxime statim inde a rapina usque ad ea, quae in reditu cujusque facta sunt, & errorum Aeneae & Didus amorum, a quibus non alieni actus circa Orestem, & quae in Scythia Heros ille ausus est. Nec abhorrent ab hisce quae ante gesta sunt, sed cognata rebus Iliacis, Achillis in Scyro pro virgine commoratio, furor *simulatus* Ulyssis, Philoctetes destitutus, & tota, in universum, Ulyssea peregrinatio, & Circe, & Telegonus, & Aeoli in ventos potestas, & reliqua ad poenam usque procorum. Et ante haec structae Palamedi insidiae, & Nauplii irae, & furor Ajacis, & alterius *Ajacis* in scopulis interitus.

47. Habet multas occasiones Elis quo-

Διὸς ὅτι τούτῳ κατ' Ἀσκληπιοῦ ὀργήν. ἔτι δὲ καὶ τὸν Πάριδος ξενισμόν, καὶ τὴν Ἑλένης ἁρπαγήν, καὶ τὸ ὅτι τῷ μήλῳ κρίσιν.

Νομιστέον γὰρ τῇ Σπαρτιάδικῇ ἱστορίᾳ, καὶ τὴν Ἰλιακὴν συνῆφθαι, πολλὴν οὖσαν καὶ πολυπρόσωπον. καθ' ἕκαστον γὰρ τῶν ἐκεῖ πεσόντων, δρᾶμα τῇ σκηνῇ πρόκειται. καὶ μεμνῆσθαι δεῖ τούτων ἀεί, μάλιστα ἀπὸ τῆς ἁρπαγῆς εὐθὺς ἄχρι τῶν ἐν τοῖς νόστοις γεγενημένων, καὶ τῆς Αἰνείου πλάνης καὶ Διδοῦς ἔρωτος, ὧν οὐκ ἀλλότρια καὶ τὰ περὶ τὸν Ὀρέστην δράματα, καὶ τὰ ἐν Σκυθίᾳ τῷ ἥρωϊ τόλμημα. οὐκ ἀπῳδὰ δὲ καὶ τὰ πρὸ τούτων, ἀλλὰ τοῖς Ἰλιακοῖς συγγενῆ, Ἀχιλλέως ἐν Σκύρῳ παρθένευσις, [h] Ὀδυσσέως μανία, καὶ Φιλοκτήτου ἐρημία, καὶ ὅλως, ἡ πᾶσα Ὀδύσσειος πλάνη, καὶ Κίρκη, καὶ [i] Τηλέγονος, καὶ ἡ Αἰόλου τῶν ἀνέμων δυναστεία, καὶ τὰ ἄλλα μέχρι τῶν τῆς μνηστήρων τιμωρίας· καὶ πρὸ τούτων ἡ τοῦ Παλαμήδους ἐπιβουλή, καὶ ἡ Ναυπλίου ὀργή, καὶ ἡ Αἴαντος μανία, καὶ ἡ θατέρου ἐν ταῖς πέτραις ἀπώλεια.

47. Ἔχει πολλὰς [k] ἀφορμὰς καὶ Ἦλις τοῖς ὀρ-

[h] Ὀδυσσέως] Καὶ Ὀδυσσέως W. [i] Τηλέγονος] Τηλέγονος *f.* Sed reliqq. cum M. recte, ut edidimus. [k] Ἀφορμὰς ἡ Ἦλις] Καὶ ἰδίας ἀφορμὰς *Fl.* Καὶ Ἦλις ἀφορμὰς M. Cett. Edd. vulgatam servant cum Cod. P.

38. Ὦ οἰκεία καὶ ἡ Αἰθιοπικὴ διήγησις] Vertunt, *cui est propria rerum Aethiopicarum narratio*, perquam improprie. cum sit, *cui affinis, vel similis est Aethiopica narratio.* *J.G.G.*

39. Καασιόπειαν] V. Ὑπ. εἰκ. c. 7. In M. & plerisque Edd. ita legitur. *P.* autem, *S.* & *Vorstius* Καασιόπειαν reponere jubet. *M. du S.*

Καασιόπειαν.] *Vorst.* in marg. *B2.* correxerat Καασιόπ. forsan frustra. Etsi enim Latini *Cassiopea* constanter dicunt, in Graecis Codd. tamen esse Καασιέπ. testatur *Steph.* in Lex. Histor. Geogr. ab Loydio aucto, ubi etiam animadvertit Graec. Πτολεμαῖος in Latinis Codd. *Ptolomaeus* scribi. Καασιέπειαν iterum scribitur in optimis Edd. infra de *Imag.* c. 7. Verum tamen in *Apollod.* p. 86. bis editum invenio Καασιόπειαν. Contra autem ap. *Eratosth. Cyren.* c. 16. Καασιέπειαν. ubi *Th. Gale* etiam *Cassiepeia* Latine scripsit, ne crederes casu sic editum in Graecis. *J.F.R.*

49. Τυνδάρεω] Vide *Munkeri* not. ad *Hyg.* 49. sunt enim qui ob Hippolytum suscitatum, alii ob alios dicant fulmine percussum Aesculapium. V. *Apollod.* III. p. 88. AB. *Lact.* I. 10. nostrum Θ. δ. XIII. Cum Hercule & Glauco inter eos a *Suida* etiam numeratur, quos revixisse fama est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ τὴν Τυνδάρεω ἀνάστασιν] Jubet in marg. Ed. *Graev. Hemsterhusius* consuli *Sext. Empir.* p. 272. i.e. L. I. c. 12. m. Id faciens invenio: Παυσανίας δὲ, φησὶ τὸ νεκρὸν Τυνδάρεω ἀναστῆσαι. Ad quae verba, haec notavit Cl. *Fabricius*: „ *Plinius* XXIX, 1. *Lucian.* de „ Salt. h. l. *Tzetzes* Chiliad. 10. vers. 721. Haec ille. At *Hygin.* fab. 78. nihil de hac suscitatione, de qua plura quidem testimonia adferre liceret; sed potius ea de fabulis hujusmodi addere tantum decrevi, quae alii Commentatores adscripsere, quam omnes illas quae apud Mythographos facile inveniuntur, explicare, quia earum tam plena haec est Dissertatio, ut inutiles notae modum excederent. *J.F.R.*

59. Καὶ Διδοῦς] An ex Marone aut alio illo antiquiore? *F.G.*

63. Ἀχιλ. ἐν Σκύρῳ παρθ.] Hanc falsi arguit *Philostratus* p. 731. *M. du S.*

ἀρχεῖα τοῖς πειρωμένοις, τὸν Οἰνόμαον, τὸν Μυρτίλον, τὸν Κρόνον, τὸν Δία, τοὺς πρώτους τῶν Ὀλυμπίων ἀγωνιστάς.

Πολλὴ δὲ καὶ ἡ κατ' Ἀρκαδίαν μυθολογία, Δάφνης φυγή, Καλλιστοῦς θηρίωσις, [a] Κενταύρων παροινία, καὶ Πανὸς γοναί, Ἀλφειοῦ ἔρως, καὶ [b] ὕφαλος ἀποδημία.

Ἀλλὰ καὶ εἰς τὴν Κρήτην ἀφίκῃ τῷ λόγῳ, πάμπολλα κἀκεῖθεν ἡ ὄρχησις ἐρανίζεται, τὸν Εὐρώπην, τὴν Πασιφάην, τοὺς Ταύρους ἀμφοτέρους, τὸν Λαβύρινθον, τὴν Ἀριάδνην, τὴν Φαίδραν, τὸν Ἀνδρόγεων, τὸν Δαίδαλον, τὸν Ἴκαρον, τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν, τὸν Τάλω, τὸν χαλκοῦν τὸν Κρήτης θεῖπολον.

que pro saltare conantibus; Oenomaum, Myrtilum, Saturnum, Jovem, primos Olympiorum certatores.

48. Multa quoque circa Arcadiam fabularum materies, Daphnes fuga, Callistus in feram mutatio, Centaurorum ebrii furores, Panis nativitas, amor Alphei & iter sub mari.

49. Verum etiam in Cretam si commemoratione pergat, multa inde quoque sibi saltatio colligit, Europen, Pasiphaën, & utrobique Tauros, Labyrinthum, Ariadnen, Phaedram, Androgeon, Daedalum, Icarum, Glaucum, Polyidi vaticinandi artem, Talum illum aeneum per Cretam erronem.

50. Et

a Κενταύρων] Κενταύρου *Fl.* Nihil mutant cett. nec P. b Ὕφαλος] Recte ὕφαλος minore *v. Fl. Ş. A.* Ceterae male Ὑφαλος, vid. nott.

74. Οἰνόμαον] V. Καλλ. c. 19. *M. du S.*

Ibid. Μυρτίλον] Auriga hic, quo corrupto, Hippodamiam cursu vicit Pelops *Hyg.* V. *Schol. Hom.* ad Il. B. 104. & *Eur.* Or. 1550. V. *Philostr.* imag. p. 788. & *Muret.* var. lect. I. 12. Aliter rem narrat, Καλλ. c. 19. *M. du S.*

75. Κρόνον τὸν Δία] Quid hi in Elide designarint, me latet. *M. du S.*

79. Πανὸς γοναὶ] Vid. supra T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

80. Ὕφαλος] Lege *Dialogum* III. *Marin.* *M. du S.*

Ὕφαλος] Major litera Υ. a qua in Paris. aliisque inchoabatur hoc verbum, fraudi fuit interpreti, qui hinc verterat: *Hyphali peregrinationem*; sed Benedict. recte, *subter mare peregrinatio:* quod notum ex fabula, ad quam Latini poëtae passim adludunt, ut *Ovid.* III. Am. 6. 29. *Virg.* III. Aen. 694. — *Alpheum fama est huc Elidis amnem Occultas egisse vias subter mare* &c. *J. F. R.*

84. Ταύρους ἀμφ.] Marathonium nempe, & minotaurum; prior enim e Creta advectus fuerat. Vide *Apollod.* II. p. 48. C. 68. A. Quidam etiam teste *Apollod.* (I. p. 27. C.) Talum & Taurum eundem putarunt. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Λαβύρινθον] Vid. *Plut.* I. 19. 5. *M. du S.*

86. Τὸν Γλαῦκον, τὴν Πολυΐδου μαντικήν] Glaucum Minoïs filium, & Polyidae de illo in mellis dolio submergendo vaticinium, de quo vide *Origenem* contra Celsum. *Claudianus* de Bello Getico:

Cretaque si vere narratur fabula, vidit
Minoum rupto puerum prodire sepulchro:
Quem senior vates avium clangore repertum
Gramine restituit: mirae nam munere sortis
Dulcia mella necem, vitam dedit horridus anguis.

Vide & *Apollod.* III. Biblioth. & *Palaephatum* de incredibilibus c. 27. *J. G. G.*

Ibid. Γλαῦκον] Minoïs filius, cujus fabulam narrat *Apoll.* III. p. 69. B. *M. du S.*

86. Πολυΐδου μαντικήν] Meminit hujus inter augures *Hyginus* noster etiam Hσ. I. nominatim & c. 8. sine nomine, & *Apoll.* III. 69. B. ubi quo modo Glaucum a mortuis suscitaverit, narrat. *M. du S.*

87. Τάλω] V. Φιλοθ. c. 19. qui locus huic lucem foeneratur, meminit & *Apoll. Rh.* IV. p. 113. & Scholia, quae Sophoclis fabulam cognominem memorant. Adi & jam *Apollod.* I. p. 27. ubi de eo plura. & *Plat.* min. p. m. 510. A. *M. du S.*

88. Περίπολον] Conf. 2. *Ver. Hist.* c. 6. *J. F. R.*

91. Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Interpres: *Meleagrum, Atalantem, Dalum.* foedissimus error. Nullus Dalus unquam fuit in orbe terrarum. Ex nomine, ut γραμματικῶν παῖδες loquuntur, appellativo fecerunt proprium. scribe Δάλον, & interpretare. *Meleagrum, Atalantam, & titionem*, nimirum illum fatalem Meleagri, de quo *Ovid.* VIII. Metam. & in Ibin.

Natus ut Althaeae flammis absentibus arsit
Sic tuus ardescat stipitis igne rogo.

J. G. G.

Τὸν Μελέαγρον, τὴν Ἀταλάντην, τὸν Δάλον] Vertunt fideliter omnes totidem verbis, *Meleagrum, Atalanten, Dalum.* Quis credat? Ne talibus nugis obsideamur amplius, intercedit Pater vertendo *torrem.* Torris

50. Et in Aetoliam si transieris, etiam ibi multa invenit saltatio: Althaeam, Meleagrum, Atalantam, *fatalem illum* torrem, Herculis cum fluvio luctam, Sirenum natales, & ortas Echinadas, & furore discusso Alcmaeonis constitutam familiam. Tum Nessum & Deianirae zelotypiam, ex eaque *Herculis* in Oeta rogum.

Κἂν εἰς Αἰτωλίαν μετέλθῃς, κἀκεῖ πολλὰ ἡ ὄρχησις καλαλαμβάνει· τ' Ἀλθαίαν, τ' Μελέαγρον, τ' Ἀταλάντιλω, τ' δαλὸν, καὶ ποταμῶ ϗ Ἡρακλέους πάλην, ϗ Σειρήνων γένεσιν, ϗ Ἐχινάδων [c] ἀνάδοσιν, ϗ μ' τ' μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. εἶτα Νέσσου ϗ Δηϊανείρας ζηλοτυπίαν, ἐφ' ᾗ τ' ἐν Οἴτῃ πυράν.

51. Habet etiam Thrace multa saltaturo necessaria: Orpheum, ejus laniationem, caput illius loquax lyrae innatans; & Haemum, & Rhodopen, & Lycurgi supplicium.

Ἔχει ϗ Θρᾴκη πολλὰ τῷ ὀρχησομένῳ ἀναγκαῖα, τ' [d] Ὀρφέα, τ' ἐκείνου σπαραγμὸν, ϗ τ' λάλον αὐτοῦ κεφαλὴν τ' ἐπιπλέουσαν τῇ λύρᾳ, ϗ τ' Αἷμον, ϗ τ' Ῥοδόπην, ϗ τ' Λυκούργου κόλασιν.

52. Ac Thessalia multo etiam plura exhibet, Peliam, Jasonem, Alcestin, quin-

Καὶ Θεσσαλία δὲ ἔτι πολλῷ πλείω παρέχεται, τ' Πελίαν, τ' Ἰάσονα, τ' Ἄλκηστιν, τ' τ' πεν-

x Ἀνάδοσιν] Sic Edd. vett. *S.* & *A.* vero Ἀνάδυσιν. d Ὀρφία] Sic *Fl. H. P.* & M. Ὠρφία *J.*

ris Meleagri nequit ulli esse ignotus. Et jam eodem verbo usus erat auctor in principio Timonis. ὅτω δαλόν τινα αὐτοῖς ἐπανατείναλς δοκεῖς. *J.G.*

92. Δαλὸν] Rursus majore litera Δ scriptum erat in Edd. & *Dalum* nomen viri inde factum: reposui igitur, monente *Graevio*, literam minorem; sed quod is etiam accentum immutet, δάλον scribens, id non sum secutus, quia sic scribere non licet. *J.F.R.*

93. Σειρήνων] Sunt enim qui Acheloi amnis, ex una Musarum filias tradant. *M. du S.*

Ibid. Ἐχινάδων] Adscripserat Cl. *Hemst.* videndum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 166. No. 92. Cujus verba, quia huc faciunt, inseram: *Lucianus* (ait ille) de Saltat. h. l. inter argumenta saltationis, quae Aetolia suppeditare possit, memorat Ἐχινάδων ἀνάδυσιν, ϗ μ' τὴν μανίαν Ἀλκμαίωνος οἴκησιν. Adde *Apollodor.* III. 7. 5. Sed is I. 9. 21. non recte easdem facit *Echinadas* & *Strophadas*. Quod autem *Thucydides* Echinadas ἐρήμους esse dicit, id de plerisque & minoribus intelligendum esse, quia Dulichium quoque inter eas ponit Strabo, putat *Cellarius* II. Geogr. Antiq. 14. Et εὐλιμένας fuisse, ex hoc *Callymachi* Hymn. in Delum, v. 155. λιπαρὸν νήσων Ἐχινάδες ὅρμον ἔχουσαι, observat ibi *Spanhemius*. *J.F.R.*

Ibid. Ἀνάδοσιν] Mutavit vulgatam lectionem *Salm.* editor, quae tamen in W. etiam reperitur. *M. du S.*

Ἀνάδοσιν] Etsi *Salm.* lectio ἀνάδυσις bona, quia proprie *emersionem ex mari* significat, quod de *Echinadibus* insulis adposite diceretur; tamen, quum ceterae antiquiores ἀνάδοσιν servent, aeque ac supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις, ideo & hic nihil muto. Nam ut ἀνάδοσις ibi aptissimum vocabulum de proventu terrae, ut *Aelian.* III. 38. τὴν ἐλαίαν ϗ τὴν σύκῳ, ἃ ϗ πρῶτον ἡ γῆ ἀνέδωκε, (quia terra *reddit* etiam cum foenore, quod ei mandatum est;) ita tamen etiam de quacumque fere *productione*, ac *sursum exsurrectione*, *emersione*, dicitur ἀνάδοσις, ut vid. ap. *Steph.* in Thes. ac saepe prorsus idem est quod ἀνάδυσις, & ut supra §. 41. Σπαρτῶν ἀνάδοσις constanter legitur; ita *Apollod.* ibi in nott. *Solani* adductus de eadem re verbo ἀναδύεσθαι utitur, ideoque & hic parvi intererit, utrum eligas. Interim quia perfacilis est aberratio Scribarum in tam exiguo literarum discrimine, facile mihi persuadeo, etiam alibi ab iisdem confusa esse illa vocabula; adeo ut non omnibus testimoniis a *Stephano* adductis tuto fidere liceat. Est enim ubi differentia in iis sit observanda, quae ex ipsa diversa origine satis patet. *J.F.R.*

94. Ἀλκμαίωνος οἴκησιν] Vide *Thucydidem* fine libri II. *Philostr.* VII. vit. Apollon. Tyan. Meminit & *Basilius* in epistola ad Gregorium Theologum: πάντως γὰρ οὐδὲ Ἀλκμαίων ἐχινάδες εὑρὼν ἔτι τ' πλάνης ἠνέσχετο, *neque enim Alcmaeon Echinadibus inventis ullo modo errare amplius sustinuit.* Vides, sine fabulis, nec ipsos scriptores Christianos posse intelligi, earumque ignoratione saepe viros insignes esse lapsos. *J.G.G.*

Ibid. Οἴκησιν] Fabulam Alcmaeonis fuse narrat *Apollod.* III. 81. *M. du S.*

1. Ῥοδόπην] V. supra c. 1. *M. du S.*

4. Ἄλκησιν] *Apollod.* 20. *M. du S.*

Ibid. Τὸν τ' πεντ.] Verosimillimam Leopardi emendationem, πῶν in πέντ mutantis, nondum tamen recipere ausim: si sequatur forte Lucianus eos, qui non unam Argo navim fuisse, sed principem, ajunt. *Eustath.* ad Dionys. Perieg. 687. Ἰσορεῖ δὲ Χάραξ τοὺς Ἀργοναύτας ἐ μιᾷ νηΐ, κατὰ τ' πολὺν περὶ τ' Ἀργοῦς λόγον, ἀλλὰ πολλοῖς πλοίοις εἰσπλεῦσαι τ' Εὔξεινον κ. τ. λ. Contra *quinquaginta exsulibus* Asiam penetratam a Jasone indignatur Aeëtes apud *Valerium Flaccum* 7, 43. add. 8, 274. ubi *quinquaginta animae* vocantur, numero

πεντήκοντα [a] νέων στόλον, τὴν Ἀργὼ, πλὴν λάλον αὐτῆς τρόπιν.

Τὰ ἐν Λήμνῳ τὴν Αἰήτου, τὴν Μηδείας ὄνειρον, τὴν Ἀψύρτου [b] σπαραγμὸν, καὶ τὰ ἐν τῷ παρόπλῳ γενόμενα· καὶ μετὰ ταῦτα τὴν Πρωτεσίλαον καὶ τὴν Λαοδάμειαν.

Κἂν εἰς τὴν Ἀσίαν πάλιν διαβῇς, πολλὰ κἀκεῖ δράματα. ἡ γὰρ Σάμος εὐθὺς καὶ τὸ Πολυκράτους πάθος, καὶ ἡ θυγατρὸς αὐτοῦ μέχρι Περσῶν πλάνη· καὶ τὰ ἔτι παλαιότερα, ἡ τοῦ Ταντάλου φλυαρία, καὶ ἡ παρ' αὐτῷ θεῶν ἑστίασις, καὶ ἡ Πέλοπος χρεωργία, καὶ ὁ ἐλεφάντινος ὦμος αὐτοῦ.

Καὶ ἐν Ἰταλίᾳ δὲ ὁ Ἠριδανὸς, καὶ Φαέθων, καὶ Αἴγειροι ἀδελφαὶ θρηνοῦσαι, καὶ ἤλεκτρον δακρύουσαι.

Εἴσει δὲ καὶ τοιοῦτος καὶ τὰς Ἑσπερίδας, καὶ τὸν φρουρὸν τὸν χρυσῆς ὀπώρας δράκοντα, καὶ

quaginta juvenum classem, Argo, loquacem illius carinam.

53. Ea quae in Lemno acta sunt, Aeetem, Medeae somnium, laceratum Absyrtum, & gesta in praeternavigando: & post 10 ista Protesilaum & Laodamian.

54. Et si in Asiam rursus transeas, multae ibi etiam actiones. Statim enim occurrit Samus & Polycratis calamitas, filiaeque ipsius ad Persas usque error: & antiquiora 15 adhuc, lingua Tantali incontinens, Deorum apud illum epulae, mactatus Pelops, *redditusque illi* humerus eburneus.

55. In Italia vero Eridanus, & Phaëthon, & sorores illius populi plorantes elec- 20 tri lacrumas.

56. Norit talis etiam Hesperides, & custodem aurei auctumni draconem, & Atlan-

[a] Νέων] Restitutum ex W. *Fl.* & vera conjectura *Leop.* Νηῶν enim male Edd. priores. [b] Σπαραγμὸν] σπαραγμὸν litera σ minore *H. P. Fl. S.* &c. recte. At *J.* male quasi nomen proprium esset.

valde rotundo & incerto, cum in Catalogo *Burmanniano* Argonautarum supra centum commemorentur nomina. *J.M.G.*

5. Νηῶν] Thessaliam inter alia suppeditare ait, τὴν τὴν πεντήκοντα νηῶν στόλον. *quinquaginta navium classem.* Dudum est quod locum hunc vere & eleganter emendavit magnus ille, & meliore fortuna dignior Leopardus in miscellaneis, qui legendum ostendit τὴν τὴν πεντήκοντα νέων στόλον. *quinquaginta juvenum navalem expeditionem*, hoc est Argonautarum, qui quinquaginta numero fuisse quibusdam dicuntur. vide lib. IX. cap. 24. στόλον autem dici etiam de unica nave, docet in illud Apollonii ὅσις στόλου ἡγεμονεύει, antiquus ejus interpres: στόλος ἐστὶν ἐπὶ πράξιν τινὰ συρρυὸν πλῆθος, εἴτε ἐπὶ νεῶν, εἴτε ἐπὶ πεζῆς, καὶ χιλίων καὶ πάσης ἁρμονίας καὶ μείζονος διηρκούσης. ἐνταῦθα δὲ στόλον τὸ τῶν μιᾶς ὁπλίτου πλῆθος εἶπε. *J.G.G.*

Νέων] W. Cod. & *Fl.* Ed. uti emendarat etiam *Leopardus* 189. *M. du S.* (licet accentus in W. sit νεῶν.) *J.F.R.*

6. Λάλαν — τρόπιν] Quam hic λάλον τρόπιν navis appellat noster, ea est αὐλαλος Ἀργὼ apud Orpheum v. 842. Propius ad nostrum *Apollod.* I, 524. ἡδὲ ἐ αὐτὴ

Πηλιὰς Ἴαχεν Ἀργὼ, ἐπισπέρχουσα νέεσθαι.
Ἔν γάρ οἱ ἄδυτον θεῖον ἐλήλατο, τό ῥ' ἀνὰ μέσσην
Στεῖραν Ἀθηναίη δοιδωνίδος ἥρμοσε φηγοῦ.

Similia sunt 4, 580. seqq. Λάληθραν κισσαν ipsam appellat Argo, φθογγὴν ἰδώλων χαονιτικῶν ἔπτο βροτησίων ἰεῖσαν Lycophron v. 1319. seqq. Modestior, uti decebat Romanum poëtam, *Valerius Flaccus* I, 301.

Mox, uti victa gravi ceciderunt lumina somno,
Visa coronatae fulgens tutela carinae
Vocibus his instare duci &c. *J.M.G.*

7. Αἰήτου] Solis filius, Medeae pater. *M. du S.*

10. Πρωτεσίλαον] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. *M. du S.*

Ibid. Λαοδάμειαν] Uxor ea Protesilai castissima, quae propter mariti desiderium se interfecit. V. not. ad N. δ. XXIII. *M. du S.*

13. Πολυκράτους] Hujus historiam apud *Herod.* habes l. III. p. 130. Sed de filiae exilio nihil reperio. *M. du S.*

16. Πέλοπος — ἐλεφάντινος ὦμος] Adscripsit Cl. *Hemsterh. Sext. Empir.* p. 270. & *Fabric.* not. *S.* ait autem *Sext. Emp.* l. c. qui est I. 12. Οὕτω ἐ ὁ Γραμματικὸς δύναται λέγειν ἐπιστημονικῆς τινος καὶ καθολικῆς θεωρίας ἀπαγγέλλειν, ὅτι ὁ μὲ Πέλοπος ὦμος ἐλεφάντινος ἦν, ἀπὸ τῆς Ἄρτεως, ἢ ἀπὸ Δήμητρος βρωθείς. Ad quae sic Cl. *Fabric.* „ Nota fabella ex Scholiis ad Pindari Olymp. Od. „ 1. v. 41. Et *Lycophron.* v. 152. *Hygino* fab. 83. *Lu-* „ *ciano* de Salt. h. l. *Tibullus* L. I. 4. 57. — *carmi-* „ *na ni sint, Ex humero Pelopis non nituisset ebur.* „ Caeterum a Cerere (non a Marte) voratum Pelopis „ humerum plerique scriptores tradunt". Non addidissem, nisi auctoritas *Hemsterhusii* permovisset. Com-

lantis laborem, & Geryonem, & boves ex Erytheia abactos.

57. Neque ignorabat fabulosas formarum immutationes, quae in arbores, aut bestias, aut aves mutatae sunt, & quae ex mulieribus viri factae, Caenéum dico & Tiresiam, & similes.

58. In Phoenice Myrrham, & Assyrium illum luctum alternum. Haec, inquam, norit. Insuper vero etiam recentiora, quae post *magnum illud* Macedonum imperium susceptа sunt ab Antipatro, & a Seleuco amore Stratonices.

59. Aegyptiorum illa occultiora sciet quidem, sed per signa tantum quaedam demonstrabit: Epaphum dico, & Osirin, & mutatos in animalia Deos: ante omnia

τὸν Ἀτλαντος μόχθον, καὶ τὴν Γηρυόνην, καὶ τὰς ἐξ Ἐρυθείας ἔλασιν τῶν βοῶν.

Οὐκ ἀγνοήσει δὲ καὶ τὰς μυθικὰς μεταμορφώσεις ἁπάσας, ὅσαι εἰς δένδρα, ἢ θηρία, ἢ ὄρνεα ἠλλάγησαν, καὶ ὅσαι ἐκ γυναικῶν ἄνδρες ἐγένοντο, τὸν Καινέα λέγω, καὶ τὸν Τειρεσίαν, καὶ τοὺς τοιούτους.

Καὶ ἐν Φοινίκῃ δὲ Μύρραν, καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον. καὶ ταῦτα εἴσεται· καὶ τὰ νεώτερα δὲ, ὅσα μετὰ τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν ἐτολμήθη ὑπό τε Ἀντιπάτρου, καὶ περὶ Σελεύκου ὑπὲρ τῆς Στρατονίκης ἔρωτι.

Τὰ γὰρ Αἰγυπτίων μυστικώτερα ὄντα εἴσεται μέν, συμβολικώτερον δὲ ὑποδείξει, τὸν Ἔπαφον λέγω, καὶ τὸν Ὄσιριν, καὶ τὰς τῶν θεῶν εἰς τὰ ζῶα μεταβολάς. πρὸ πάντων δὲ

c Ἐρυθείας] Ἐρυθίας W. Nihil nostram lect. mut. *J. Fl. H. P.* *d* Ὅσαι] Sic *J. H. Fl. B2. P.* & M. *e* Καινέα] Κυνέα W. male. *f* Ἀντιπάτρου] Ἀντιγόνου marg. *AIW.*

Complusia enim alia veterum testimonia jam collegit *H. Steph.* in Lexico Historico-Geogr. Sed forsan aliud quid notabilius addidisset Cl. *Hemst.* si in adornanda hac Luciani Edit. perexisset. *J. F. R.*

27. Ὅσαι] Nescio quid haesitarit *Solanus* noster tam sollicite in hoc verbum inquirens. Recte enim id se habere, & significare *quotquot*, vix quemquam fugiet. Ita enim — ὅσοι Θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ *Hom.* Il. A. 566. & vel centies aliis locis apud eumdem. *J. F. R.*

29. Τειρεσίαν] (Rex Thebanus primo vir erat, at percussis anguibus, quos coëuntes videbat, statim de viro factus erat femina. Post annos autem septem iisdem anguibus visis & iterum percussis, forma prior rediit. *Ovid.* Met. III. 331.) *Leedes. Hesiod. Apollod.* III. p. 79. B. Vid. N. Δ. XXVIII. *M. du S.*

30. Καὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο πένθος μεριζόμενον] *Luctumque illum Assyrium divisum.* Quis sit ille luctus Assyrius divisus non facile reperias apud scriptores. Apud Hyginum tamen in Astronomico, in capite de lyra legimus, ex quibus qui sit luctus ille intelligitur: *Non nulli etiam dixerunt Venerem cum Proserpina ad judicium Jovis venisse, cui earum Adonin concederet, quibus Calliopen ab Jove datam judicem, quae Musa Orphei est mater. Itaque judicasse, uti dimidiam partem anni earum unaquaeque possideret.* Tangit quoque Lucianus ipse in Veneris & Lunae dialogo, ubi queritur de filio suo, quod illam modo cogat Anchisae caussa in Idam descendere, ἄρτι δ' ἐς τὸν Λίβανον ἐπὶ τὸ Ἀσσύριον ἐκεῖνο μειράκιον, ὃ ἐξ ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἱμέρῳδον. Nunc vero in *Libanum ad Assyrium illum adolescentem*, qui & ut *a Proserpina amaretur fecit, & me meis amoribus dimidia ex parte privavit.* Vide quoque Theocriti Ἀδωνιζούσας. Idyll. xv. Patet nunc quis sit ille dimidius Assyrius luctus. *J. G. G.*

Ibid. Ἀσσύριον] Adonis, lege omnino *Apollod.* III. p. 98. C. *M. du S.*

31. Μεριζόμενον] Μεριζόμενον hic *alternum* vertere malui. Adonis, Myrrhae filius, alternis lugetur apud Assyrios, quam diu nempe est cum Proserpina, ἐν ᾅδῃ, quam diu latet anni fertilitas, hieme quasi sepulta; deinde iterum gaudii materiem praebet, cum est cum Venere, fecundam facit naturam &c. Igitur divisus inter Venerem & Proserpinam Adonis alternis, quod dixi, apud Assyrios lugetur. *J. M. G.*

33. Ἀντιπάτρου] Post matrem interfectam ad Lysimachum, cujus filiam duxerat, confugit; a quo & ipse ob insidias sibi structas interfectus est. Vide Ἰκαρ. c. 15. ubi, quoniam pater audit Lysimachus, nec nominatur filius, de Agathocle potius intelligas, quam ut ego olim, de hoc Antipatro. *M. du S.*

Ἀντιπάτρου] Facilior est horum nominum permutatio, tam propter literarum, quam historiae adfinitatem. Turbarum enim satis uterque dedit, vid. *Justin.* compluribus locis. Facilior certe isthaec est permutatio, quam Κυρηνίου in *Evang. Luc.* cum *Quinctilio Varo*, quem nobis inde effingit Rever. *P. Horreus* in Prooem. Miscell. Crit. *J. F. R.*

34. Στρατονίκης] Respicit historiam de qua ad Συγ/ρ. c. 35. & Συρ. c. 17. *M. du S.*

δὲ τὰ περὶ τοὺς ἔρωτας αὐτῶν, καὶ αὐτῷ τῷ Διὸς, καὶ εἰς ὅσα [a] ἑαυτὸν μεταπεποίηκεν.

Εἴσεται δὲ καὶ τὰ ἐν ᾅδου ἅπαντα τραγῳδίαν, καὶ τὰς κολάσεις, καὶ τὰς ἐφ' ἑκάστῃ αἰτίας, καὶ τὰ περὶ Πειρίθου καὶ Θησέως ἄχρι τῆς ᾅδου ἑταιρείας.

Συνελόντι δὲ εἰπεῖν, οὐδὲν τῶν ὑπὸ τοῦ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου, καὶ τῶν ἄλλων ποιητῶν, καὶ μάλιστα τῶν τραγῳδίας λεγομένων, ἀγνοήσει. ταῦτα πάνυ ὀλίγα ἐκ πολλῶν, μᾶλλον δὲ ἀπείρων τὸ πλῆθος ἐξελὼν, τὰ κεφαλαιωδέστερα κατέλεξα, τὰ ἄλλα τοῖς τε ποιηταῖς ᾄδειν ἀφεὶς, καὶ τοῖς ὀρχησταῖς αὐτοῖς δεικνύναι, καὶ σοὶ προσεξευρίσκειν καθ' ὁμοιότητα τῶν προειρημένων, ἅτε ἅπαντα πρόχειρα καὶ πρὸς τὸ χαιρὸν ἕκαστον τῷ ὀρχηστῇ προπεπορισμένα, καὶ προτελαμιευμένα κεῖσθαι ἀναγκαῖον.

Ἐπεὶ δὲ μιμητικός ἐστι, καὶ κινήμασι τὰ ᾀδόμενα δείξειν ὑπισχνεῖται, ἀναγκαῖον αὐτῷ, ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, σαφήνειαν ἀσκεῖν, ὡς ἕκαστον τῶν δεικνυμένων ὑπ' αὐτοῦ δη-

overo amores illorum, ipsiusque adeo Jovis, & in quos se habitus mutaverit.

60. Sciet etiam totam illam apud inferos tragoediam, supplicia, & singulorum causas, & de Perithoi atque Thesei ad inferos usque amicitiam.

61. Ut breviter comprehendam, nihil eorum, quae ab Homero & Hesiodo, & optimis poëtis & maxime tragicis dicuntur, ignorabit. Haec pauca sane de multis, vel potius multitudinem de infinitis numero decerpens, enumeravi praecipua, reliqua tum poëtis canenda relinquens, tum ipsis ostendenda saltatoribus, tibique ad similitudinem praedictorum invenienda, quae omnia in promtu, & unoquoque tempore jam ante praeparata, & in penu quasi reposita esse saltatori necesse est.

62. Quandoquidem vero imitator est, & motibus ostendere ea quae canuntur promittit, opus est illi, quemadmodum & oratoribus, exercere diluciditatem, ut unumquodque eorum, quae ostenduntur ab illo, de-

[a] Ἑαυτὸν] Sic recte M. L. B2. P. S. Ἑαυτῶν male J. Fl. H.

41. Ἑαυτὸν] M. & L. B2. P. & seqq. Edd. In Fl. & veteribus plerisque ἑαυτῶν, prave. M. du S.

59. Ἀναγκαῖον & ὅπερ] Utrique adscripserat Solanus, & Fl. sic legere cum J. & H. Forsan ὥσπερ quaesivit, in quo variatur Tyrannic. c. 11. 3. quod ὥσπερ ut etiam hic non improbarem, ita vulgatam tamen non moverem, quae utique recte se habet, modo verba illa: ὅπερ καὶ τοῖς ῥήτορσι, parenthesi inclusa intelligas, quod Obsopoeus in Latina versione fecit, vertens (*quod & rhetores factitare consueverunt.*) Sed apertius potuisset reddere, *quod & Rhetoribus necessarium.* Nam si priore modo redditur, sonat ac si ὥσπερ, non ὅπερ legeretur. J. F. R.

63. Χρησμὸς] Tangit Plut. 910. 1. & Orig. c. Cels. p. 63. 1. Vide Herod. in Clio p. 11. f. apud quem pro λαλίοντος, quod in reliquis est, legitur φωνεῦντος. M. du S.

64. Καὶ κωφοῦ] Tangit vetus oraculum, quod quidem sic apud Plut.

Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ὃ λαλέοντος ἀκούω. J. B.

Καὶ κωφοῦ συνίειν] Laudatur etiam hoc oraculum a Chrysostomo in Babyla, & a Luciano in Jove confutato. Extat totum apud Herodotum. J. G. G.

Καὶ κωφοῦ] V. Herodot. p. 11. f. M. du S. Vel Ed. Basil. p. 9. ubi haec legas: ἡ Πυθίη οὐ ἐξεμώτερα τούτων λέγει τάδε.

Οἶδα δ' ἐγὼ ψάμμου τ' ἀριθμὸν, καὶ μέτρα θαλάσσης.
Καὶ κωφοῦ συνίημι, καὶ ὃ φωνεῦντος ἀκούω.

J. F. R.

Ibid. Λαλέοντος] Operae pretium videtur existimasse Solanus in hanc Lectionem inquirere, quia Noster Attice potius λαλοῦντος dicere solet: sed quia Herodoti lectio illius menti obversabatur, Ionica dialecto hic usus videtur, licet λαλέοντος ibi ap. Herodot. non occurrat. J. F. R.

66. Δημήτριον] Hujus, dum alios multos recenset, non meminit Diog. Laërt. in Demet. V. p. 134. Sed in Metrocle p. 161. A. De eo etiam Seneca de Benef. VII. 1. & 7. & ep. 20. 62. &c. monente Menagio in notis. De Demetrio eodem Philostr. p. 163. ubi vide notas, & nos ad Toξ. c. 27. Suet. etiam Vespas. c. 13. & noster Δημων. c. 3. & Ἀπαιδ. c. 19. M. du S.

67. Καλῃγόρει] Constantiam hujus lectionis probe notarat Solanus noster, quam praeter Edd. ab eo notatas etiam servant Ald. Par. Salm. Ac tamen ἐκαλῃγόρει edendum jusserat; sic enim in Junt. adscripsit. Sed

declaretur, neque interprete opus habeat: ſed quod dixit oraculum Pythicum, oportet a ſpectatore ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

λῆσθαι, μηδενὸς ἐξηγητῆ δεόμενον. ἀλλ' ὅπερ ἔφη ὁ Πυθικὸς χρησμὸς, δεῖ τ' θεώμενον ὄρχησιν, καὶ κωφῆ συνιέναι, καὶ μὴ [b] λαλέοντα (τὴν ὄρχησιν) ἀκούειν.

63. Quod etiam Cynico Demetrio accidiſſe aiunt. Cum enim & ipſe ſimilibus argumentis, quibus tu, uſus accuſaret ſaltatoriam, dicens tibiae & fiſtularum & percuſſionum acceſſionem eſſe ſaltatorem, qui nihil ipſe ad actionem conferat, ſed moveatur temere, motu quodam irrationabili atque vano, quippe cui intellectus nullus inſit, faſcinatis interim hominibus per ea quae adjuncta rei ſunt, veſtem Sericam, & perſonam decentem, & tibiam atque cantillationes, bonasque canentium voces, quibus exornari *diceret* opus ſaltatoris, quod per ſe nihil eſſet: ſaltator qui tum floreret, Neronis temporibus, non imprudens, ut aiunt, ſed ſi quis alius, & hiſtoriae memoria, & motus decentia, praeſtans, petiit a Demetrio rem aequiſſimam, puto, ut ſaltaret, nullius interpretis indigentem. Quod ſi ſaltatio oraculum Pythicum, oportet ſpectatorem ſaltationis & mutum intelligi, & audiri nihil loquentem ſaltatorem.

[d] Ὁ δὴ καὶ Δημήτριον τὸν Κυνικὸν παθεῖν λέγουσιν. ἐπεὶ γὰρ καὶ αὐτὸς ὁμοιά σοι [c] καλλιγόρει τὴν ὀρχηστικὴν, λέγων τὴν αὐλὴν, καὶ τὴν συρίγγων καὶ τὴν κτύπων, παρεργόν τι τὴν ὀρχηστὴν εἶναι, μηδὲν αὐτὸν πρὸς τὸ δρᾶμα συντελοῦντα, κινούμενον δὲ ἄλογον ἄλλως κίνησιν καὶ μάταιον, ὑδενὸς αὐτῇ νῦ προσόντος· τὸ δ' ἀνθρώποις τοῖς τότε τὸ πρᾶγμα [d] γοητευομένοις, ἐσθῆτι Σηρικῇ καὶ προσώπειῳ εὐπρεπεῖ, αὐλῷ τε καὶ [e] τερετίσμασι, καὶ τῇ τῶν ᾀδόντων εὐφωνίᾳ, οἷς [f] κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆς ὀρχήσεως πρᾶγμα. ὁ τότε τὴν Νέρωνα εὐδοκιμοῦσ' ὀρχηστὴς, οὐκ ἀσύνετος, ὡς φασιν, ἀλλ' εἴ καί τις ἄλλος, ἔν τε ἱστορίας μνήμῃ, καὶ κινήσεως καλλει διενεγκὼν, ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὴν δέησιν, ἰδεῖν ὀρχούμενον

b Λαλέοντα] Et ſic cum *J. Fl.* & *H.* habere M. notat *M. du S.* *c* Καλλιγόρει] Nihil mutare *J. Fl. H. B2.* nec M. notat idem. Sed ἐκαλλιγόρει volebat. male, vid. not. *d* Γοητευομένοις] Sic reſtitutum ex L. P. ut *Jenſ.* recte conjecit. Γοητευομένοις enim Edd. priores & M. *e* Τερετίσμασι] Τερετίσμαλι *Fl.* Prius eſt in aliis & M. *f* Κοσμεῖσθαι] Κοσμεῖται L. Nil mut. Edd.

66. Δημήτριον] Δημήτριος ὑτ· ἐπὶ τοῦ Σεβαστοῦ ἤκμαζεν. ὃ Μάρκος ἐν τοῖς ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται. M.

Sed ſemel in errorem ſe abduci paſſus, & bis, ter alibi eundem errorem ſequitur; nam καλλιγόρει verum, ἐκαλλιγόρει falſum eſſe, vid. nos ſupra ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 7. ubi teſtimonia compluria dedimus. *J. F. R.*

73. — — — περὶ τὸ πρᾶγμα γοητευομένοις,] Diu, fateor, hic locus me torſit, ut bono inde ſenſu fruerer. Tamdem decerno, eum eſſe corruptum, reſtituendumque id, quod quantum proſpicio, genuinum eſt; nempe γοητευομένων pro vulgato γοητευομένοις. Eſt oratio Demetrii Cynici continua & obliqua, qua ille arguit, ſaltatorem prorſus nihili eſſe faciendum. Quam orationem quia non modo non intellexit Interpres, ſed plane neſcio quod ἀνακόλουθον dedit, operae pretium erit, eam vertiſſe. Ait ergo Demetrius: *Saltatorem eſſe ſupervacaneam quamdam tibiae, fiſtularum, & pulſationum acceſſionem, qui nihil ipſe ad fabulam conducat; at moveat inſulſum, ſtolidum, nihilque ingenioſi habentem motum; dum homines faſcinentur iis, quae actioni extrinſecus accedunt, veſte nimirum ſerica, larva decora, tibiaque & laſcivis cantibus, cantorumque ſuavitate; quibus exornari actionem ſaltatoris, ubi ipſa per ſe ſit prorſus nihil.* Quam diverſus hinc abit Benedictus! Immo ſi verſionem inſpicias, nullum plane inde ſenſum eruas: quod in poſteriore hujus periodi parte jam oſtendit Cl. *Gronovius.* *J. J.*

74. Γοητευομένων] Em. Cl. *Jenſii*, quam confirmant P. & L. Reliqui libri & ipſe M. γοητευομένοις. *M. du S.*

76. Οἷς κοσμεῖσθαι μηδὲν ὂν τὸ τῆς ὀρχήσεως πρᾶγμα] Opſopœus: *quibus exornaretur, nequaquam ſaltatoris eſſe officium.* Benedictus: *quibus exornari ſaltatorem nihil eſt opus*, ac ſi legiſſet hic μὴ δέον. Sed temere. Et illi non hactenus accuſaverunt, tanquam ornamenta ſaltatori non convenirent, ſed ipſum ſaltatorem eſſe rem nullius momenti ac boni. Debuerunt Latine dare ſenſum clarum, quem praebet Lucianus in Graecis, nempe: *quibus exornari actionem ſaltatoris, quum ipſa in ſe nihil prorſus eſſet.* *J. G.*

81. Ἐδεήθη τοῦ Δημητρίου εὐγνωμονεστάτου, οἶμαι, τὴν δέη-

χόμενον, ἔπειτα καλλιγορεῖν αὐτῷ, καὶ ὑπέχετό γε ἄνευ αὐλοῦ, καὶ ἀσμάτων ὑπεδείξεσθαι αὐτῷ· καὶ ὅτως ἐποίησεν· ἡσυχίαν γὰρ τοῖς τε κτυπῶσι, καὶ τοῖς αὐλοῦσι, καὶ αὐτῷ τῷ Δημητρίου τῷ χορῷ, αὐτὸς ἐφ' ἑαυτοῦ ἀρχήσατο τὴν Ἀφροδίτης καὶ Ἄρεως μοιχείαν, Ἥλιον μηνύοντα, καὶ Ἥφαιστον ἐπιβουλεύοντα, καὶ τοῖς δεσμοῖς ἀμφοτέροις, τῷ τε Ἀφροδίτῃ, καὶ τὴν Ἄρη συγγινεύοντα, καὶ τοὺς ἐφεστῶτας θεοὺς ἕκαστον αὐτοῖς, καὶ αἰδημοσύνην μὲν τὴν Ἀφροδίτῃ, [a] ὑποδεδοικότα δὲ καὶ ἱκετεύοντα τὸν Ἄρη, καὶ ὅσα τῇ ἱστορίᾳ ταύτῃ πρόσεστιν, ὥστε τὸν Δημήτριον ὑφηδέντα τοῖς γιγνομένοις, τοῦτον ἔπαινον ἀποδοῦναι τὸν μέγιστον τῷ ὀρχηστῇ. ἀνέκραγε γάρ, καὶ μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἀνεφθέγξατο· Ἀκούω ἄνθρωπε ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον, ἀλλά μοι δοκεῖς ταῖς χερσὶν αὐταῖς λαλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ καὶ τὸν Νέρωνα ἐσμὲν τῷ λόγῳ, βούλομαι καὶ βαρβάρου ἀνδρὸς τὸ ὑπὲ τοῦ αὐτοῦ ὀρχηστοῦ γενόμενον εἰπεῖν, ὅπως [b] μέγιστον ἔπαινον ὀρχηστικῆς γένοιτ' ἄν. τῶν γάρ τις ἐκ τοῦ Πόντου βαρβάρων [c] βασιλικός τις ἀνὴρ

tantem se videret, deinde accusaret: promisitque, se absque tibia & canticis compiam sui facturum. Idque fecit. Imperato enim scamillae pulsantibus & insultantibus tibias, choroque ipsi, silentio, ipse per se saltavit Martis atque Veneris adulterium, solem indicantem, insidiantem Vulcanum, & vincula utrisque, Veneri ac Marti, injicientem, adstantiumque Deorum unumquemque: & Venerem quidem pudore suffusam, aliquantum metuentem vero & supplicantem Martem, & quaecumque insunt in hac historia; adeo ut supra modum his quae fierent delectatus Demetrius, hanc saltatori laudem maximam tribueret. Exclamavit enim & maxima voce: *audio*, inquit, *homo, quae facis, non solum video: sed ipsis mihi manibus loqui videris.*

64. Quando vero circa Neronem nostra versatur oratio, volo etiam, quid barbarus homini in eodem saltatore acciderit, commemorare, quae quidem maxima saltatoris laus fuerit. Regii generis homo de Barbaris ad Pontum, qui negotii cujusdam

fui

a Ὑποδεδοικότα] Ὑποδεδυκότα W. Nil mut. *J. Fl. H. P.* b Μέγιστον] Μέγιστον male *B2.* c Βασιλικός] Sic *J. H. Fl. S. B2.* &c. & M. Leg. βασιλίσκος adscripsit *M. du S.*

δησιν] *Petiit a Demetrio aequissimam, ut mihi videtur, petitionem*, rem aequissimam postulavit. Sic Æschines κατὰ κτησιφῶντος δεησόμεθα ὑμῶν μετρίων δήσεως *rem non magnam a vobis petemus.* *J.G.G.*

86. Κτυπῶσι] Interpolitum *scamilla* (fluctuant libri inter *scamilla*, *scabilla*, *scabella*) non aegre ferent, qui legerint *Rubenium* de re vest. 2, 16. & quae viri docti ad *Sueton.* Calig. 54. Σιδηροῦν ὑπόδημα ad eundem usum laudat noster infra §. 83. *J.M.G.*

95. Δημήτριον] Vid. Phil. Caroli obs. in *A. Gell.* c. 5. L. I. Animadv. III. p. 41. *M.V. la Croze.*

1. Ταῖς χερσὶν] Hinc Lesbonax Mitylenæus vocavit eos χειροσόφους, & Lexiphanes *Luciani* pag. 534. leg. *Athen.* c. 8. & 16. lib. 1. & cap. ult. lib. 4. cætera quæ ad saltationem spectant, ut de Bauciſino, Betanno, Hormo, & aliis fusius alibi: *J.B.*

6. Βασιλικός τις ἄνθρωπος] Bene monet Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* in Euang. Joan. IV. 46. ibi enim legas: καὶ ἦν τις βασιλικὸς, &c. Ad quae *Bosius* ita commentatur: „ Non putem per βασιλικὸν „ intelligi *aulicum* quendam, sive *ministrum regium*, „ ut Belgae Interpretes & plerique alii volunt; sed „ potius *quempiam ex genere regio*, *agnatum aliquem* „ *Herodis.* Nam βασιλικοὶ Graecis dicuntur vel filii „ vel agnati regum, quales Latinis *Regales* appellantur. *Lucianus* de Salt. (h. l. ut vides) *Achillem Tatium* L. VII. p. 447. dixit: ἦν τῶν βασιλικῶν γόνος. „ Sic & *Herodot.* I. c. 35. Φρὴξ μὲν γενεῇ, γόνος δὲ βασιλήιος. *Ammian.* XVI. c. 12. *Hos sequebantur proteſtate proximi Reges numero quinque, regalesque decem.* Ad quem locum videatur *Valesius*". Addo *Chryſoſt.* Homil. 35. in Joan. p. 699. Ed. Eton. qui utrumque designari posse ait; his verbis: Ἦτοι τῶν γόνους ὢν τοῦ βασιλικοῦ, ἢ ἀξιώματός τι ἀρχῆς ἕτερον ὕστερον καὶ λαμπρὸν ἔχων. *J.F.R.*

10. Ἡμιόλλην γάρ τις ἂν, ἐτύγχανε συνιὼν] Pessime sic nostra ex editione Salmuriensi, quum optime Basilcensis (ἡμιέλλην γάρ τις ἂν ἐτύγχανε συνιὼν) συνίων. *J.G.*

11. Συνιόνα] W. recte. Reliqui συνιῶνα. *M. du S.*

Συνιόνα] Vix dubitassem sic scribere vel sine codice. Sic enim recte supra §. 62. Edd. habebant: Conf. superius *Quom. Hist.* c. 37. ubi συνιῶνα quoque Edd. priores pro συνιόνα. Sed recte συνιόνα ib. c. 44. Et *Abdic.* c. 15. atque alibi. Licet rursus pro eo συνισ-

νας

sui caussa ad Neronem venerat, quocum consuerat cum aliis saltatoribus illum saltatorem ita diluxisse, ut, liberea quae cantabantur non assequeretur, Graecus enim erat, omnia tamen intelligebat. Itaque cum oblatum jam pocillum, Nerone illum complectente, &, quidquid vellet, jubente petere, atque dare polliceute, *Benveris*, inquit, *si saltatorem illum mihi dederis.* Interrogante autem Nerone, *Qui nam tibi utilis ibi esse possit? Accolas*, inquit, *habeo barbaros linguae diversae, & difficile est interpretes ad illos nancisci: si quid igitur opus habuero, hic nutibus suis omnia mihi explicabit.* Adeo in animum illius descenderat imitatio saltationis, quae insignis & dilucida illi videretur.

65. Caeterum maxima occupatio & scopus saltatoriae artis est actionis assimilatio, uti dixi, cui eodem modo rhetores dant operam, & illi maxime, qui eas quas declamationes vocamus, persequuntur. Solet enim in illis quoque laudari vehementer, cum congruunt personis subjectis, eaque quae dicuntur non abhorrent ab his, qui

θροπ◎ κατά τι χρέ◎ ποιων ὡς τ Νέρωνα, ἐθεᾶτο μ τ ἄλλων τ ὀρχησ ην ἐκεῖνον, ὕτω σαφῶς ὀρχούμενον, ὡς καίτοι μὴ ἐπαχούσα τ ᾀδομένων (ἡμιέλλην γὰρ τις ὢν ἐτύγχανε) d συνιέναι ἁπάντων. καὶ δὴ ἀπιὼν ἤδη ἐς τ e οἰκείαν, τῦ Νέρων◎ δεξιουμένυ, καὶ ὅ, τι βούλοιτο αἰτεῖν κελεύοντ◎, καὶ δώσειν ὑπισχνουμένυ, Τὸν ὀρχησ ην, ἔφη, ὃς τὰ μέγιστα εὐφραν εῖς. τῦ δὲ Νέρων◎ ἐρομένυ, Τί ἂν σοι χρήσιμ◎ γένοιτο ἐκεῖ; Προσοίκους, ἔφη, βαρβάρους ἔχω, οὐχ ὁμογλώττους, καὶ ἑρμηνέων ἐ ῥᾴδιον εὑπορεῖν πρὸς αὐτούς. ἢν οὖν τιν◎ δέωμαι, σῆμ◎ νεύων ὅτ◎ ἕκαστά μοι ἑρμηνεύσ. τοσοῦτον ἄρα καθίκετο αὐτῦ ἡ μίμησις τ ὀρχήσεως, ὀξυσημός τε καὶ σαφὴς φανεῖσα.

Ἡ δὲ πλείστη ἰατρικὴ καὶ ὁ σκοπὸς τ ὀρχηστικῆς ἡ συγκρισίς ἐστιν, ὡς ἔφην, f τὰ αὐτὰ καὶ τοῖς ῥήτορσιν ὀξυτηδευομένη, καὶ μάλιστα τοῖς τὰς καλυμμένας ταύτας μελέτας διεξιοῦσιν. g οἶδε γοῦν καὶ ἐν ἐκείνοις μᾶλλον ἐπαινυμένη, ὅτ᾽ ἐοικόσι τοῖς συγκειμένοις προσώποις, καὶ μὴ ἁπαλ-

δὰ

d Συνιέναι] Restitutum ex W. Συνιῦναι Edd. priores. Est & in P. illisque. Quid tum? *f* Τὰ αὐτὰ] Ταὐτὰ P. *g* Οἶδε] Sic Edd. *Fl. H. P.* aliaeque pleraeque. Οἳ δὲ *J.* Οἴδην M.

e Οἰκίαν] Sic esse in *J. H. Fl. S.* & M. notat *M. duS.*

ous legas in Edd. infra *Jov. Trag.* §. 27. quod ibi videbimus. *J. F. R.*

21. Καθίκετο αὐτοῦ] Sic supra Ἑρμ. c. 83. *M. duS.*

25. Κατὰ τὰ ἀ. τ.] Ut Πρ. λ. c. 2. Τιμ. c. 33. & passim. *M. duS.*

27. Οἶδε] Interpres Obsopoeus legit ἢ δὲ, vertit enim *At haec.* *F. G.*

Οἳ δὲ] Nemo haec, quid velint adsequatur. Ed. *J.* pro οἶδε vulgato legit οἳ δὲ. M. οἶδεν, legendum οἳ δὲ γοῦν ἐ ὲν ἐκείνοις ἐπαινούμενοι &c. i. e. Qui itaque in hac arte laudantur, eo nomine reliquis praestare existimantur, quod &c. Intactus locus est, nec mihi mea valde placent. Proferant alii meliora. Forsan satius fuerit legere ἤδη. *M. duS.*

Οἶδε] Puto dedisse Lucianum εἴωθε, quod deinde inter dictantem atque excipientem in οἶδε transisse potuit. Certe ita interpretatus sum. *J. M. G.*

Οἶδε] Illud οἶδε certe intolerabile videtur, sed quia variis modis corrigi potest, & aeque in οἶδε — ἐπαινούμενοι ac in οἶδε δὲ — νοι. Aeque inquam in εἴωθε, quam in ἢ δὲ mutari, ideo nihil muto, quia incertum est quid Lucianus reliquerit. Cl. *Gesneri* εἴωθε optimum videretur, si cum ἐπαινουμένη satis commode cohaerere posset. Etsi enim alias participium pro infinitivo usitatum, cum hoc verbo id noster saltem adhibere non solet. *J. F. R.*

28. Τῷ ἐοικέναι τοῖς ὑποκειμένοις προσώποις] Beneditus, *ut propositis personis gestu respondeat.* Opsopoeus *ut personis in scenam introductis saltator per omnia gestu respondeat.* At nec id agit Lucianus, ut ostendat id etiam in saltatoribus laudari, quod in quaque re laudatur, ut picturâ, caelaturâ &c. ut nempe respondeant personis propositis, sed mens ejus est, eamque in interpretando sic exprimere debuerant. *Novit enim* (n. ὑποκρίσις) *se in illis magis laudari eo, quod similis plane sit subjectis personis.* Innuit vim ὑποκρίσεως maxime curari & valere in istis saltatoribus, quum non ita pulchritudo ejus in aliis artibus exferatur. *J. G.*

Τῷ ἐοικέναι] Id est quasi ἐν vel ἐπὶ τῷ ἐοικέναι. *dum*, vel *propter ea quod similes se gerant.* Sic *Herodian.* III. 1. 5. τῷ μὴ ἔχειν μισθοφόρους. *Si quidem mercenarios milites non habent.* Plura similia dedi alibi. Adde & *Abdic.*

δὰ εἶναι τὰ λεγόμενα τῶ εἰσαγομένων [a] ἀρι-
στέων, ἢ τυραννοκτόνων, ἢ πενήτων, ἢ
γεωργῶν, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τούτων τὸ ἴδιον καὶ
τὸ ἐξαίρετον δείκνυσθαι.

Ἐθέλω γάρ σοι καὶ ἄλλο βαρβάρου εἰπεῖν
περὶ τούτοις εἰπεῖν. ἰδὼν γὰρ πέντε πρόσωπα
τῷ ὀρχηστῇ παρεσκευασμένα (τοσοῦτον γὰρ
μερῶν τὸ δρᾶμα ἦν) ἐζήτει, ἕνα ὁρῶν τὸν ὀρ-
χηστὴν, τίνες οἱ ὀρχησόμενοι καὶ ὑποκρινό-
μενοι τὰ λοιπὰ πρόσωπεῖα εἶεν; ἐπεὶ δὲ
ἔμαθεν ὅτι [b] ὁ αὐτὸς [c] ὑποκρινεῖται, καὶ
ὑπορχήσεται τὰ πάντα, Ἐλελήθεις, ἔφη,
ὦ βέλτιστε, σῶμα μὲν τοῦτο ἓν, πολλὰς δὲ
τὰς ψυχὰς ἔχων. ταῦτα μὲν ὁ βάρβαρος.

Οὐκ ἀπεικότως δὲ καὶ οἱ Ἰταλιῶται τὸν ὀρ-
χηστὴν παντόμιμον καλοῦσιν, ἀπὸ τοῦ δρω-
μένου ἁπλῶς. καλὴ γὰρ καὶ ἡ ποιητικὴ ταύ-
νεσις ἐκείνη, τὸ, ὦ παῖ, Ποντίου θηρὸς
πετραίου νόον [d] ἴσχων, πάσαις πολίεσσιν
ὁμίλει, καὶ τῷ ὀρχηστῇ ἀναγκαῖα. καὶ δεῖ
προσφύντα τοῖς πράγμασι συνοικειοῦν ἑαυ-
τὸν ἑκάστῳ τῶν δρωμένων. τὸ δὲ ὅλον, ἤθη καὶ
πάθη δείξειν καὶ ὑποκρινεῖσθαι ἡ ὄρχησις ἐπαγ-
γέλλεται, νῦν μὲν ἐρῶντα, νῦν δὲ ὀργιζόμενόν τινα εἰσάγουσα, καὶ ἄλλον μεμηνότα, καὶ ἄλλον λελυπημένον, καὶ ἅπαντα ταῦτα

introducuntur viris fortibus, aut tyrannicidis, aut pauperibus, aut agricolis; sed in unoquoque horum, quod proprium est, quod eximium, demonstratur.

66. Volo autem tibi etiam alterius Barbari de hisce rebus dictum referre. Videns enim quinque personas saltatori paratas, tot nempe partium erat actio, & unum modo videns saltatorem, interrogavit, *Quinam saltaturi & acturi reliquas personas essent?* Cum vero audisset, eundem acturum, & modos praeiturum omnes, *Nesciebam*, inquit, *vir optime, te corpus quidem hoc unum, animas autem multas habere.* Haec Barbarus.

67. Non absurde autem Itali saltatorem appellant Pantomimum, (*imitatorem omnium*) ab eo quod fit fere. Pulchra enim illa quoque poëtica adhortatio: *Fili, beluae in saxis marinae* (Polypi) *modo adhaerens urbes populosque frequenta*, & saltatori necessaria, oportetque rebus adhaerescentem *familiarem* se & *quasi* domesticum unicuique eorum, quae aguntur, reddere. Atque in universum mores atque affectus se demonstraturam atque actione expressuram, saltatio pollicetur, nunc amantem, nunc irascentem aliquem inducens, & furentem alium, affectum alium tristitia, & sua unum-

a Ἀριστέων] Et sic cum *J.* habere *Fl.* & *H* notat *Selanus.* b Ὁ αὐτὸς] Illud ὁ inserui ex W. Aberat enim ab Edd. c Ὑποκρινεῖται] Ὑπερκρινεῖται. male erat in *P.* Recte ὑποκρ. in cett. d Ἴσχων] Ἔχων W. Prius vero *J. Fl. H. P. Ald.* &c.

47. Ποντίου θηρὸς] Θέογνις φησι, πολύπου ὀργὴν λέγων πολυπλόκου ὃς ποτὶ πέτρῃ, τῇ προσομιλήσει τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Quin & *Phocylides* idem dicit, si recte memini. *G.*

Abdic. c. 5. ἐ τᾷ μισεῖν ἐμέ. *J.F.R.*

30. Ἀριστέων] Non satis assequitur una vox Latina vim quae subjecta est τοῖς ἀριστεῦσι. Sunt enim, qui insigne & eminens fortitudinis documentum edidere, quod praemio dignum leges judicant, qui non *bene* tantum sed *optime*, comparatione aliorum, gesserunt rempublicam. Latina declamatorum schola *fortes* vocat simpliciter, aut *fortiter fecisse* dicit. *J.M.G.*

40. Ὁ] Ita W. solus, vulgatam qui sequuntur *solum* vertant necesse est. Qui *eundem* vertunt, ita legant, uti nos scribimus, si Graece sciunt. *M. du S.*

47. Ὦ παῖ] Ex *Pindaro* habet, inter cujus fragmenta reperies p. 493. paulo aliter scriptum.

Ποντίου θηρὸς χρωτὶ
Μάλιστα νόον προσφέρων
Πάσαις πολίεσσιν ὁμιλεῖ.

Ex *Plut.* 1690. 1. & 1801. 2. *M. du S.*

Ὦ παῖ] O *fili Polypi*, Theognis. *M.V. la Croze.*

48. Ἴσχων] Illud ἴσχων quod W. suppeditat nihili esse, patet ex archetypo ex quo Lucianus hoc petiit. Desumsit enim ex *Theognidis* versu illo quem *Plutarch.* περὶ πολυφιλίας citat, (teste *Sylburgo* in nott. ad Theogn.

numquodque menſura. Quod enim in primis admirabile eſt, eodem die jam quidem Athamas furens, jam perterrita Ino oſtenditur: & alias idem eſt Atreus, ac paullo poſt Thyeſtes, tum Aegiſthus, aut Aërope, & omnia haec unus homo eſt.

68. Igitur ſpectacula quidem reliqua & acroamata, unius cujusdam operis ſpecimen edunt: aut enim tibia eſt aut cithara, aut vocis cantus, aut tragica actionis repraeſentatio, aut comica riſus affectatio: & ſaltator omnia complexus habet, & licet varium illius & mixtum ex omnibus apparatum videre, tibiam, fiſtulam, pedum percuſſionem (*ſcamillum*) cymbali ſtrepitum, actoris vocalitatem, canentium concentum.

69. Porro reliqua alterius utrius partis in homine opera ſunt, partim animae, partim corporis: at in ſaltatione commixta ſunt utraque. Nam & intellectus demonſtrationem habent, quae ibi fiunt, & corporalis exercitationis efficaciam: maximum autem *eſt* ſapientia in his quae aguntur, & nihil extra rationem. Lesbonax igitur Mytilenaeus, vir honeſtus & bonus, manu ſapientes vocabat ſaltatores, atque ad ſpectacula eorum ibat, tanquam melior e theatro

μεμετρημένως. τὸ γὰρ θαυμαστὸν, τὴν αὐτῆς ἡμέρας ἄρτι μὲν Ἀθάμας μεμηνὼς, ἄρτι δὲ Ἰνὼ φοβερὰν δείκνυσι· καὶ ἄλλοτε Ἀτρεὺς ὁ αὐτός· καὶ μετὰ μικρὸν Θυέστης, εἶτα Αἴγισθος, ἢ Ἀερόπη· καὶ πάντα ταῦτα εἷς ἄνθρωπός ἐστι.

Τὰ μὲν οὖν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. ἢ γὰρ αὐλός ἐστιν, ἢ κιθάρα, ἢ ᾠδὴ φωνῆς μελῳδία, ἢ τραγικὴ δραματουργία, ἢ κωμικὴ γελωτοποιΐα. ὁ δὲ ὀρχηστὴς τὰ πάντα ἔχει συλλαβών. καὶ ἔνεστι ποικίλην καὶ παμμιγῆ τὴν θεωρουμένην αὐτοῦ ἰδεῖν, αὐλὸν, σύριγγα, ποδῶν κτύπον, κυμβάλου ψόφον, ὑποκριτοῦ εὐφωνίαν, ᾀδόντων ὁμοφωνίαν.

Ἔτι δὲ τὰ μὲν ἄλλα θατέρου τῶν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ ἔργα ἐστί· τὰ μὲν ψυχῆς, τὰ δὲ σώματος. ἐν δὲ τῇ ὀρχήσει ἀμφότερα συμμέμικται. καὶ γὰρ διανοίας ἐπίδειξιν τὰ γιγνόμενα ἔχει, καὶ σωματικῆς ἀσκήσεως ἐνέργειαν. τὸ δὲ μέγιστον ἡ σοφία τῶν δρωμένων, καὶ μηδὲν ἔξω λόγου. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, ἀνὴρ καλὸς καὶ ἀγαθὸς, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει, καὶ ἤει ἐπὶ τὴν θέαν αὐτῶν, ὡς βελτίων ἀναστρέψων ἀπὸ

• Ἑκάστου] Nihil mutant Edd. nec M. Ἕκαστον *Graev.*

78. Λεσβώναξ. .] Τοῦτον λέγει Λεσβώνακτα ἃ καὶ ἄλλαι μνείαι ῥητορικαὶ φέρονται θαυμάσιαι καὶ ἐναμίλλιοι Νικοστράτου καὶ Φιλοστράτου τοῦ * ἐν τῇ ἑτέρᾳ σοφιστῶν διατρίβοντων, μάλιστα δὲ αἱ ἐρωτικαὶ ἐπιστολαὶ πολλὴν τὴν ὡραν τῶν λόγων ἀποσώζουσαι ἡδονήν. M.

* Ἐν τῇ ἑτέρᾳ.] Lege τιμιωτέρᾳ. *M. du S.* An potius ἐν τοῖς ἑτέροις; *T. H.*

Theogn. p. 150.) Πουλύποδος νόον ἔχε πολύφρονος. ubi certe ἔχε in verſu locum non haberet. At in ipſo *Theognide*, verſ. 216. ſic legas:

Πουλύποδος ὀργὴν ἔχε πολύπλοκον, ὃς ποτὶ πέτρῃ
Τῇ προσομιλήσει, τοῦδε ἰδὼν ἐφάνη.

Quod quidem nihil refert; verbum ἔχε tamen eodem modo ibidem ponitur. *J. F. R.*

57. Ἀθάμας] Conf. ſupra §. 42. *J. F. R.*

60. Ἀερόπη] Vid. c. 43. & Συγγρ. c. 8. Agamemnonis mater. *M. du S.*

62. Τὰ μὲν ἐν ἄλλα θεάματα καὶ ἀκούσματα ἑνὸς ἑκάστου ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχειν] Interpres: *Alia quidem quae ſpectanda vel audienda exhibentur, unam quampiam rem oſtendunt.* ἑκάστου non eſt *quiſpiam*. Legendum ἑνὸς ἕκαστον ἔργου τὴν ἐπίδειξιν ἔχει. *Cetera quidem quae ſpectantur vel audiuntur, unam rem unumquodque oſtendit.* ἕκαστον ſc. ἄκουσμα vel θέαμα. *J. G. G.*

78. Λεσβώναξ γοῦν ὁ Μιτυληναῖος, χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς ἀπεκάλει] Hoc damnat ipſe Lucianus in Rhetorum magiſtro. *J. G. G.*

Λεσβώναξ] Lesbonacti cuidam ſcribit *Apollonius Tyanenſis* Ep. XXII. & LXI. ſed alius ſit oportet. *Philoſtr.* p. 391. & 404. *M. du S.*

ἀπὸ τῦ θεάτρυ. Τιμοκράτης δὲ ὁ διδάσκαλος αὐτῦ ἰδών ποτε ἅπαξ οὐκ ἐξεπίτηδες ὀπίσας, ὀρχησὴν τὰ αὐτῦ ποιῦντα, Οἷόν με, ἔφη, θεάματος ἡ πρὸς φιλοσοφίαν αἰδὼς ἀπέστερηκεν.

reverſurus. Timocrates autem illius magiſter, cum vidiſſet ſemel, non dedita opera adſtans, edentem opus ſuum ſaltatorem, *Quali*, dixit, *ſpectaculo philoſophiae me verecundia privavit?*

Εἰ δ' ἔστιν ἀληθῆ ἃ περὶ ψυχῆς ὁ Πλάτων λέγει, τὰ τρία μέρη αὐτῆς καλῶς ὁ ὀρχηστὴς δείκνυσι, τὸ θυμικὸν, ὅταν ὀργιζόμενον ὑποδείκνυῃ, τὸ ἐπιθυμητικὸν, ὅταν ἐρῶντας ὑποκρίνηται, τὸ λογιστικὸν, ὅταν ἑκάστῳ τῶν παθῶν χαλιναγωγῇ· τῦτο μήν γε ἐν ἅπασι μέρει τῆς ὀρχήσεως, καθάπερ ἡ ἁφὴ ἐν ταῖς αἰσθήσεσι, παρέσπαρται. κάλλυς δὲ προνοῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς ὀρχήμασιν εὐμορφίας, τί ἄλλο, ἢ τὸ τῦ Ἀριστοτέλυς ἐπαληθεύει, τὸ κάλλος ἐπαινῦντος, καὶ μέρος τρίτον ἡγυμένυ τἀγαθῦ καὶ τῦτο εἶναι. ἤκυσα δέ τινος καὶ θελκτικώτερόν τι νεανιευομένυ ὑπὲρ τῆς ὀρχηστικῶν προσωπείων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὴ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται.

70. Si vera ſunt, quae de anima dicit Plato; tres partes illius pulchre ſaltator oſtendit; iram, cum irati perſonam gerit, cupiditatem cum amantes agit; rationem, cum paſſionem unamquamque frenis quaſi moderatur, quod quidem in unaquaque ſaltatione, quemadmodum in ſenſibus tactus, diſſeminatum eſt. Pulchritudini vero dum proſpicit, & ſpeciei in ſaltationibus, quid aliud quam verum eſſe Ariſtotelis illud demonſtrat, laudantis pulchritudinem, & tertiam hanc quoque boni partem eſſe dicentis. Audivi etiam, qui juveniliter laſciviret de perſonarum ſaltatoriarum ſilentio, *etiam hoc Pythagoricum quoddam dogma innui.*

Ἔτι δὲ καὶ τῶν ἄλλων ὀπτηδευμάτων, τὰ μὲν τὸ τερπνόν, τὰ δὲ τὸ χρήσιμον ὑπισχνυμένων, μόνη ἡ ὄρχησις ἄμφω ἔχει. καὶ πολύ γε τὸ χρήσιμον ὠφελιμώτερον, ὅσῳ μᾶλλον τῦ τερπνῦ γίγνεται. πόσῳ γὰρ τῦτο ὁρᾶν ἥδιον, ἢ πυκτεύοντας νεανίσκυς, καὶ αἱματι ῥεομένυς, καὶ παλαίοντας ἄλλυς ἐν κόνει, ὃς ἡ ὄρχησις πολλάκις ἀσφαλέστερον ἅμα καὶ εὐμορφότερον καὶ τερπνότερον

71. Praeterea cum ſtudia alia partim quidem jucunditatem, partim vero utilitatem promittant, ſola utrumque habet ſaltatio. Ac tanto plus prodeſt utilitas, quatenus cum jucunditate contingit. Quanto enim hoc videre jucundius, quam pugnis contendentes juvenes, & ſanguine fluentes, luctantesque alios in pulvere, quos ſaltatio ſaepe tutius ſimul, & formoſius repraeſentat

a Μέν γε] Hanc eſſe Edd. lectionem & Cod. M. notat *M. du S.* b Ὀρχήμασιν] De hoc idem notat Idem. c Τρίτον] *Marcil. δεύτερον.* At nil varietatis invenio. d Αὐτὴ] Αὕτη W. e Ὑπισχνυμένων] Ὑπισχνυμένων *F. Ald.* & *H.* At prius recte cett.

82. Τιμοκράτης] Heracleota. Δημων. c. 3. memoratur hic etiam apud *Philoſtr.* (p. m. 265.) 535. & deſcribitur ut & Philoſophus, & vir diſertus, qualem etiam *Lucianus* hic tradit fuiſſe. Aetas etiam & patria conveniunt. Sola errat Chronologia Sophiſtarum *Philoſtrati*, in qua circa annum 130. floruiſſe dicitur. Vide totam *Polemonis* vitam, & mecum ſenties. *M. du S.*

87. Πλάτων] *Plat.* Polit. p. 506. A. *M. du S.*

92. Τοῦτο μέν γε] An τὸ χαλιναγωγεῖν τὰ πάθη? *F. G.*

96. Ἀριστοτέλους] Felicitatem *Ariſtoteles* tribus in rebus ſitam eſſe vult, in animi, corporis & fortunae bonis. Vid. Ἠθ. Νικ. I. *M. du S.*

98. Καὶ μέρος τρίτον] Imo καὶ μέρος δεύτερον. Nam τρίτον, τὰ χρήματα. Ipſe in *Eunucho*: καὶ μὴν σφόδρα καλλιφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἰεσθαι. *Th. M.*

Καὶ μέρος τρίτον] Locus Luciani in *Eun.* quem *Marcilius* ob oculos habuit, eſt §. 3. non longe a fine. *J. F. R.*

99. Ἤκουσα δέ τινος καὶ θελκτικώτερόν τι νεανιευομένου ὑπὲρ

tat & jucundius. Contentior ergo ille motus ſaltatoriae, & converſiones, & circumductiones, & ſaltus, & reſupinati flexus corporis, aliis videntibus jucunda viſu accidunt; ipſis vero efficientibus ſaluberrima. Exercitationum quippe omnium pulcherrimam ſimul hanc & maxime concinnam eſſe, equidem dixerim, quae ſubigat corpus, & flectat, & levius reddat, & ad omnem mutationem expeditum eſſe doceat, roburque non parvum conciliet.

72. Quidni ergo res undique conveniens ſaltatio, animum acuens, exercens corpus, oblectans videntes, multaque antiqua docens, inter tibias, & cymbala, & canticorum concinnitatem oculos auresque demulcens. Si igitur vocis oblectationem quaeris, ubi alias invenias? aut quem audias vocum plurium modulatioremque concentum? ſive tibiae fiſtulaeque argutiores ſonos; ſatis etiam his frui in ſaltatione tibi datur. Omitto dicere, te meliorem etiam quod ad mores futurum, tali in ſpectaculo ſi verſeris, cum videas theatrum odiſſe, quae male fiunt, illacrimare autem his qui opprimuntur injuria, & in univerſum mores ſpectantium regere.

73. Quod autem maxime in ſaltatoribus laudandum eſt, illud jam dicam. Quod robori ſimul & mobilitati membrorum ſtudere hic licet, aeque admirabile mihi vide-

ὑπὲρ τῶν ὀρχηστικῶν προσώπων σιωπῆς, ὅτι καὶ αὐτὰ Πυθαγορικόν τι δόγμα αἰνίττεται)] *Ceterum quendam audivi magis etiam ſubtilia quaedam de ſaltantium perſonarum ſilentio juveniliter affirmantem, eam etiam Pythagoricum dogma ſubobſcure ſignificare.* ſic vertendus hic locus. de re ipſa *Athenaeus* lib. 1. Deipnoſoph: ὅτι (Μέμφις) τὴν Πυθαγόρειον φιλοσοφίαν ἐπιδείκνυσιν ἥτις ἐστὶ, μᾶλλον σιωπῆς πάνυ ἐμοῦ ἐμφανίζων σαφέστερον, ἢ οἱ τὰς τῶν λόγων τέχνας ἐπαγγελλόμενοι διδάσκειν. *Enim vero hic* (Memphis pantomimus) *aperte demonſtravit, quanta Pythagoricae philoſophiae vis ſit, ut qui tacens omnia nobis manifeſtius indicaret, quam qui artem dicendi ſe docere profiterentur.* *J.G.G.*

Ibid. Περιττότερόν τι νεανιευομένου] *Magnificentius quid dicentem.* *F.G.*

17. Γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι] Interpres abſurdiſſime: *Etenim illud ego Gymnaſiorum pulcherrimum & aptiſſimum eſſe affirmaverim*, cum vertendum ſit, *Ex omnibus gymnicis exercitiis illud pulcherrimum & venuſtiſſimum eſſe equidem dixero.* *J.G.G.*

26. Ὑπ' αὐλοῖς] Conf. ſupra §. 16. hujus Diſſert. *J.F.R.*

'πιδείκνυσι), τὸ μὲν ὂν γε σύντονον κίνησιν τῆς ὀρχηστικῆς, καὶ τροφὰς αὐτῆς, καὶ διαγωγὰς, καὶ πηδήματα, καὶ ὑπτιασμοὺς, τοῖς μὲν ἄλλοις τερπνὰ εἶναι συμβέβηκεν ὁρῶσι· τοῖς δὲ ἐνεργοῦσιν αὐτοῖς, ὑγιεινότατα. γυμνασίων γὰρ τὸ κάλλιστόν τε ἅμα καὶ εὐρυθμότατον τοῦτο φαίην ἂν ἔγωγε εἶναι, μαλάττον μὲν τὸ σῶμα, καὶ κάμπτον, καὶ κυφίζον, καὶ [f] εὐχερὲς εἶναι πρὸς μεταβολὴν διδάσκον, ἰσχύν τε δὲ μικρὰν παρεισποιοῦν τοῖς σώμασι.

Πῶς οὖν ὁ πανάρμονίόν τι χρῆμα ἡ ὄρχησις, θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν, ἀσκοῦσα δὲ καὶ τὸ σῶμα, τέρπουσα δὲ τοὺς ὁρῶντας, διδάσκουσα δὲ πολλὰ τῶν πάλαι ὑπ' αὐλοῖς, καὶ κυμβάλοις, καὶ μελῶν εὐρυθμίᾳ, καὶ κηλήσει, ἅμα τε ὀφθαλμοὺς, καὶ ἀκοὰς; εἰ γοῦν φωνῆς εὐμοιρίαν [g] ζητεῖς, ποῦ ἂν ἀλλαχόθι εὕροις, ἢ ποῖον πολυφωνότερον ἄκουσμα, ἢ ἐμμελέστερον; εἴ τε αὐλοῦ καὶ σύριγγος τὸ λιγυρώτερον, ἄλις καὶ τούτων ἐν ὀρχήσει παλαῦσαί σοι πάρεστιν, ἐῶ λέγειν ὡς ἀμείνων τὸ ἦθος, ὁμιλῶν τῇ τοιαύτῃ θέᾳ, γενήσῃ, ὅταν ὁρᾷς [h] μὲν τὸ θέατρον μισοῦν μὲν τὰ κακῶς γιγνόμενα, ὀδυρόμενον δὲ τοῖς ἀδικουμένοις· καὶ ὅλως τὰ ἤθη τῶν ὁρώντων παιδαγωγοῦν.

Ὃ δ' ἔστι μάλιστα ὑπὲρ τῶν ὀρχηστῶν ἐπαινέσαι, τοῦτο ἤδη ἐρῶ, τὸ [i] γὰρ ἰσχύν τε ἅμα καὶ ὑγρότητα τῶν μελῶν ὑποδεύειν, ὁμοίως παράδοξον εἶναί μοι δοκεῖ, ὡς εἴ τις ἐν

f Εὐχερὲς] Εὐχειρῶς *Pell.* *g* Ζητεῖς] Sic reddidi Luciano ex *Fl.* & M. Ζητοῖς Edd. vulgo. *h* Μὲν] Inſeruit *Solan.* ex W. Aberat ab Edd. *i* Γὰρ] Reſtitutum hoc ex L. P. Καὶ erat in Edd. prioribus.

ἐν τῷ αὐτῷ καὶ Ἡρακλέους τὸ καρτερὸν, καὶ Ἀφροδίτης τὸ ἁβρὸν δεικνύοι.

tur, ac si quis eodem momento Herculis robur, & delicatos Veneris motus ostendat.

Ἐθέλω δὲ ἤδη καὶ ὑποδεῖξαί σοι τῷ λόγῳ, ὁποῖον χρὴ εἶναι τὸν ἄριστον ὀρχηστὴν ἔν τε ψυχῇ καὶ σώματι. καίτοι τὰ μὲν ψυχῆς προείπον τὰ πλεῖστα· μνημονικόν τε δεῖ, καὶ εὐφυᾶ, καὶ ξυνετὸν, καὶ ὀξὺν ὑπονοῆσαι, καὶ χαρῆ μάλιστα ἐστοχάσθαι φημὶ δεῖν αὐτόν· ἔτι δὲ κριτικόν τε ποιημάτων, καὶ ᾀσμάτων, καὶ μελῶν τὰ δέοντα διαγνωστικὸν, καὶ τοῦ κακῶς πεποιημένου ἐλεγκτικόν.

74. Volo jam illud oratione tibi declarare, qualem esse optimum saltatorem animam pariter & corpore oporteat. Quamquam animae pleraque jam dixi. Nam & memoria praestare, & ingeniosum esse, & prudentem, & acutum in cogitando, & opportunitatibus recte uti oportere illum, aio: ad haec judicare posse de poëmatibus, & cantica atque modulos optimos dignoscere, & male facta redarguere.

Τὸ δὲ σῶμα, κατὰ τὸν Πολυκλείτου κανόνα ἤδη ὑποδείξειν μοι δοκῶ· μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ὑπερμήκης, μήτε ταπεινὸς, καὶ νανώδης τὴν φύσιν, ἀλλ' ἐμμελὴς ἀκριβῶς· ὅτε πολύσαρκος, ἀπίθανον [a] γὰρ, ὅτε λεπτὸς εἰς ὑπερβολὴν· σκελετώδες γὰρ τοῦτο καὶ νεκρικόν.

75. Quantum vero ad corpus, ad Polycleti regulam illum jam demonstraturus mihi videor. Neque enim procerus sit nimium, & ultra modum longus, neque humili statura & nano similis; sed justae exactaeque mensurae; neque carnosus, neque enim probari sic potest, neque ad excessum usque tenuis, ut sceleton referat aut mortuum.

Ἐθέλω γὰρ σοι καὶ δήμου τινὸς ἀφθόνου τὰ τοιαῦτα ὑποσημαίνειν βοὰς εἰπεῖν. οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς εὐφυέστατη πόλις, καὶ ὀρχήσεσιν μάλιστα προσβεύουσα, ὅτως [b] ὑπηρεῖ τὰ λεγόμενα, καὶ τὰ γιγνόμενα ἕκαστα, ὡς μηδένα μηδὲν αὐτῶν διαλανθάνειν. μικρὰ

76. Volo tibi etiam populi cujusdam, non mali ad talia notanda, clamores narrare. Antiochenses enim ingeniosissima civitas, & maxime saltationem commendans, ita quae dicuntur & fiunt singula observat, ut neminem illorum quidquam effugiat. Par-

a Γὰρ] Inferuit *Solanus*. non addens unde. Deerat in Edd. & M. b Ἐπιτηρεῖ] Ἐπετ. *Jens.* At vulg. servant *J. Fl. H. P.* & M.

49. Εὐφυᾶ] Alibi erat εὐφυῆ. Sed hic jam recte & constanter εὐφυᾶ invenio. Vid. supra *Alex.* c. 5. *J. F. R.*

54. Τὸν Πολυκλ. κανον.] Confer infra *de Mort. Peregr.* §. 9. *J. F. R.*

59. Γὰρ] Illud γὰρ quod sententia postulabat ante τοῦτο, inferendum duxi. Non agnoscit tamen M. *M. du S.*

62. Οἱ γὰρ Ἀντιοχεῖς] *Jul.* Imp. Misop. *J. B.*

67. Τὸν Ἕκτορα] Extat epigramma in statuam Helladiae Hectorem saltantis. V. *Anthol.* IV. 25. *Meurs.* Orch. *M. du S.*

69. Ὡς Ἀστυάναξ] Legendum omnino ὅτος Ἀστυάναξ. Corruptio orta ex compendio, quo pronomen illud scribere solebant antiqui librarii; quod quam facile in ὡς transire potuerit, considerantibus illius formam apparet. *J. M. G.*

Ὡς Ἀστυάναξ] An οἷος Ἀστυάναξ; sic cogitabam ante. Sed visa conjectura Cl. *Gesneri*, ei facile concedo: Nam vulgata sensum commodum non habere videtur; licet ὡς etiam nominibus substantivis addatur, ut in fragm. *Menand.* 38. 2. Ὡς ἔργον εὖ ζῆν σὺ πονηροῖς ἤθεσιν· pro *quantum opus*, vel *quam difficile est* &c. Et Latini quoque adverbia sic adjungant nominibus substantivis, ut est in Terentiano illo: *ne parum leno fies.* Tamen ὡς Ἀστυάναξ vix ita subsistere poterit, & si per ironiam sic interpretere: *o quam ille* (pro qualis vel quantus) *est Astyanax!* scilicet. habebit quidem sensum aliquem, sed minus commodum, quam si ὅτος legeris. *J. F. R.*

71. Καπανεὺς] V. *Auson.* epigr. 83. & *Anthol.* II. 38. *Meurs.* Orch. Et *Eur.* Phoen. 185. 1180. *M. du S.*

Ibid. Προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν] Est *impetum facere in Thebanorum moenia.* nobis vestiomen. *Herodianus* in V, καὶ προσέβαλλε τοῖς τείχεσιν. Idem in VII. προσιβαλλόν τε ταῖς πύλαις καὶ τοῖς τείχεσιν. *Xenophon* in III. Hellenicon: ξενικῷ μὲν ἑλληνικῷ προσβαλοῦσα τοῖς

Parvo enim ingreſſo ſaltatore & ſaltante Hectorem, una voce exclamarunt omnes, *Hic Aſtyanax, Hector autem ubi?* Alio vero tempore cum ultra modum longiſſimus aliquis ſaltare Capaneum inciperet, & invadere Thebanorum moenia, *Transſcende murum* dicebant, *ſcalis nihil opus habes.* Ac de craſſo pinguique ſaltatore, magnos tentante ſaltus, *Debemus*, aiunt, *parcere thymelae.* Contra vehementer attenuato ſuccclamarunt velut aegrotanti, *Bene habeas!* Horum non ridiculi cauſſa mentionem feci, ſed ut videas, populos quoque integros magnum in ſaltatoria arte ſtudium poſuiſſe, ut etiam quae deceant illam, quae dedeceant, quaſi ad normam poſſent exigere.

77. Mobilis deinde omnino ſit *ſaltator*, & corpore ſoluto pariter & compacto, ut & inflecti opportune, & firmiter conſiſtere, ubi opus eſt, poſſit.

78. Non abhorrere autem ſaltationem nec ab illa uſitata in ſacris certaminibus manuum geſticulatione, ſed partem habere eorum, quae in Mercurii pariter & Pollucis & Herculis certaminibus pulchra ſunt, videas, ſi unicuique harum imitationum at-

ἢ γ' ὀρχησῦ εἰσελθόντος καὶ τ' Ἕκτορα ὀρχουμένου, μιᾷ φωνῇ πάντες ἀνεβόησαν, ὡς Ἀστυάναξ, Ἕκτωρ δὲ ποῦ; ἄλλοτε δέ ποτε μηκίστου τινὸς ὑπὲρ τὸ μέτριον ὀρχεῖσθ' τ' Καπανέα ἐπιχειροῦντος, καὶ προσβάλλειν τοῖς Θηβαίων τείχεσιν, Ὑπέρβηθι ἔφασαν τὸ τεῖχος, οὐδέν σοι δεῖ κλίμακος. καὶ ἐπὶ τοῦ παχέος δὲ καὶ σιμελοῦς ὀρχησταῦ, σπουδὴν μεγάλα σειρωμένου, Δεόμεθα ἔφασαν [c] φεῖσαι τ' θυμέλης. τὸ δὲ ἐναντίον τῷ πάνυ λεπτῷ ἐπεβόησαν, Καλῶς ἔχει, ὡς νοσοῦντι. τούτων δὲ τοῦ γελοίου ἕνεκα ἐπεμνήσθην, ἀλλ' ὡς [d] ἴσθης, ὅτι καὶ δῆμοι ὅλοι μεγάλην σπουδὴν ἐποιήσαντο ἐπὶ τῇ ὀρχηστικῇ, ὡς καὶ ῥυθμίζειν τὰ καλὰ, καὶ τὰ αἰσχρὰ αὐτῆς δύνασθαι.

Εὐκίνητος δὲ τὸ μὴ τοῦτο πάντως ἕξω, καὶ τὸ σῶμα λελυμένος τε ἅμα, καὶ συμπεπηγὼς, ὡς λυγίζεσθαί τε ὅπῃ χρὴ, καὶ συνεστάναι καρτερῶς, εἰ τοῦτο δέοι.

Ὅτι δὲ οὐκ ἀπήλλακται ὄρχησις καὶ τ' ἐναγωνίου χειρονομίας, ἀλλὰ μετέχει καὶ τοῦ Ἑρμοῦ καὶ Πολυδεύκους καὶ Ἡρακλέους ἐν [e] ἀθλήσει καλῶν, ἴδοις ἂν ἑκάστῃ τ' μιμήσεων

[c] Φεῖσαι] Φᾶσθαι W. Πεφεῖσθαι P. L. Φείσασθαι *J. Fl. Ald. H.* &c. [d] Ἴσθης] Εἰδῆς W. [e] Ἀθλήσει.] Αὐλήσει male *B2.* & 3. Ἀσκήσει *Palm.* At vulgatam noſtram recte tuentur *J. Fr. Fl. Ald. H. P. S.* & M.

71. Καὶ προσβαλεῖν] Προσελθεῖν ἢ προσέρχεσθαι. *V.*

18. Θυμέλης] Θυμέλη, ὁ βωμὸς, ἀπὸ τοῦ θύειν. Θυμελίη δὲ αὐλητικὴ. *V.*

τοῖς τείχεσιν.' *J.G.G.*

76. Τῆς Θυμέλης] Thymelen, orcheſtrae partem mediam, locum proprium, & in centro totius theatri poſitum, eorum, qui ſpectaculo eſſe deberent, ſatis eleganter ac dilucide declaravit *Boindinus* in Commentt. Acad. Inſcriptt. Tom. I. p. 186. Edit. Holland. *J.M.G.*

88. Χειρονομίας] Χειρονομία diverſa a ſaltatione. *F.G.*

Χειρονομίας] At quis hoc neſcit aut negat *Gujete?* Accedit tamen & conjungitur inprimis cum ſaltatione Pyrricha vocata, aliisque, nec minimum ejus ornamentum habetur. Etſi ego cum Cicerone potius dico: *Nemo ſaltat ſobrius.* *J.F.R.*

89. Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Lego en ἀσκήσει, & ſic etiam legiſſe videtur Interpres. Aliquis poſſet etiam jure ſuſpicari legendum eſſe κακῶν; nam pugillatus, in quo plagas multas pati neceſſe erat, potius videtur dici debere ἄσκησις κακῶν. *J P.a G.*

Καὶ Ἡρακλέους ἐν ἀθλήσει καλῶν] Non procul a vero abibat *Palmerii* conjectura, quum αὐλήσει ſic corrigebat; verum quum Edd. cett. habeant ἀθλήσει, ejus emendatione nihil opus eſt. At κακῶν hic locum non habet, quia Mercur. Pollux, Hercules, vincere ſueti in pugillatu non tam plagas accipiebant, quam dabant. Robur enim Herculeum etiam in ſaltatione exprimi, vid. ſupra §. 73. Cur itaque ad ejus & reliquorum facta heroica non reſpiceretur, cauſſae nihil video. τὸ καλὸν autem pro *laudabili, glorioſo* uſurpari, *Stephanus* in Theſ. dudum docuit. *J.F.R.*

90. Ἀθλήσει] Veriſſima lectio, quam non vidit *Palmerius.* Extat autem in M. & omnibus impr. excepta *B2.* & 3. *M.du S.*

σεων ὑπαχών. Ἡροδότῳ μὲν ἓν τὰ ὦτων ὀμμάτων φαινόμενα, πιστότερα εἶναι τῶν ὤτων δοκεῖ· ὀρχήσει δὲ καὶ τὰ ὦτων καὶ ὀφθαλμῶν προσεστιν.

tendere animum volueris. Herodoto quidem ea, quae per oculos ad ſenſum perveniunt, fideliora eſſe auribus videntur: at ſaltationi aurium pariter & oculorum perceptiones adſunt.

Οὕτω δὲ θέλγει ὄρχησις, ὥστε ἂν ἐρῶν τις, εἰς τὸ θέατρον παρέλθοι, ἐσωφρονίσθη ἰδὼν ὅσα ἔρωτος κακὰ τέλη, καὶ λύπης ἐχόμενος, ἐξέρχεται τοῦ θεάτρου φαιδρότερος, ὥσπέρ τι φάρμακον ληθεδανὸν, κατὰ τὸν ποιητὴν, νηπενθές τε καὶ ἄχολον πιών. σημεῖον δὲ τὸ πρὸς τὰ γιγνόμενα οἰκειότητος, καὶ τοῦ γνωρίζειν ἕκαστον τῶν ὁρώντων τὰ δεικνύμενα, [a] τὸ δακρύειν πολλάκις τοὺς θεατὰς, ὁπόταν τι οἰκτρὸν καὶ ἐλεεινὸν φαίνηται. ἡ μὲν γε Βακχικὴ ὄρχησις, ἐν Ἰωνίᾳ μάλιστα, καὶ ἐν Πόντῳ σπουδαζομένη, καίτοι Σαλυρικὴ οὖσα, οὕτω κεχείρωται τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἐκεῖ, ὥστε κατὰ τὸ τελαμμένον ἕκαστοι χρόνον ἀπάντων [b] τῶν ἄλλων, κάθηνται δι' ἡμέρας, Τιτᾶνας καὶ Κορύβαντας, καὶ Σατύρους καὶ βουκόλους ὁρῶντες. καὶ ὀρχοῦνταί γε ταῦτα οἱ εὐγενέστατοι, καὶ πρωτεύοντες ἐν ἑκάστῃ τῶν πόλεων, οὐχ ὅπως αἰδούμενοι, ἀλλὰ καὶ μέγα φρονοῦντες ἐπὶ τῷ πράγματι μᾶλλον τοῦτῳ, ἢ ἐπ' εὐγενείαις καὶ λειτουργίαις καὶ ἀξιώμασι προγονικοῖς.

79. Ita vero ſaltatio mulcet, ut ſi quis amans in theatrum veniat, reſipiſcat viſis multis adeo malis amoris finibus. Et triſtitia aliquis affectus exit theatro hilarior, quaſi epoto oblivionis quodam poculo, aut ſecundum poëtam, *luctus bilisque medela.* Quam vero familiaria ſint *naturae noſtrae*, quae fiunt *in ſaltatione*, & quam agnoſcat unusquisque, quae demonſtrantur, illud ſignum eſt, quod lacrumantur ſaepe ſpectatores, quum triſte aliquid & miſerabile apparet. Bacchica quidem ſaltatio, cui in Ionia praeſertim & in Ponto ſeria datur opera, Satyrica licet ſit, ita tamen qui ibi ſunt homines ſubegit, ut ſtato tempore univerſi reliquorum omnium obliti, totos dies ſedeant, ac Titanas & Corybantes, Satyrosque, & paſtores ſpectent: ſaltantque iſta etiam generoſiſſimi & principes uniuscujusque civitatis, quos tantum abeſt ut pudeat *ejus rei*, ut potius ſibi valde in ea placeant, magis quidem, quam nobilitate, aut muneribus, aut dignitatibus majorum.

80. Quan-

a Τὸ] Τῷ καὶ W. b Τῶν ἄλλων] Deſunt haec duo verba in W.

17. Λειτουργίαις] Λειτουργία κυρίως ἡ δημοσία ὑπηρεσία. V.

Ibid. Τοῦτο δὲ παροιμία, ἀλλ' οὐ παροιμίας * μετείληπται τῷ, ὅδ' φασὶ πρὸς τὸν Διόνυσον. V.

* Μετείληπται] Παρείληπται C.

91. Ἡροδότῳ] Vid. *Herodot.* I. 8. *M. du S.*

Ibid. Τὰ δ' ὀμμάτων] Hinc Plautinum illud, *pluris oculatus teſtis unus, quam auriti decem.* ὁ λογοποιὸς ὁ Θούριος ὧτα εἶπεῖν ἀνθρώποις ὀφθαλμῶν ἀπιστότερα. *Jul.* Imp. ad Leontium. *A V.*

1. Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] Vid. *Hom.* Od. Δ. 221. *M. du S.*

Νηπενθές τε καὶ ἄχολον] De hoc Homerico *nepenthe* vid. eruditam Cl. G. E. *Stahlii* Diſſertationem. Item *Petr. Petiti* Diſſert. de nepenthe Homeri, ſive de medicamento Helenae luctum omnemque animi aegritudinem abolente, operâ Cl. *Graevii* editam Trajecti an. 1689. ut refert Ampliſſ. ac Doctiſſ. civit. noſtrae Senator *Caſp. Burman.* in Trajecto Erudito p. 120. *J. F. R.*

8. Κεχείρωται] Rurſus paſſivum praeteritum active intelligendum. Vid. *Jenſ.* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. Et nos alibi non ſemel. *J. F. R.*

23. Σολοικίας — σὺν τῇ ὀρχήσει] Sic eleganter etiam apud *Philoſtr.* p. 541. Cum Tragicus actor ὦ Ζεῦ, o Jupiter exclamans, manu terram oſtenderet, & ὦ γᾶ o terra, vultu in caelum erecto diceret, praeſidens Polemon exegit virum, ὅτος τῇ χειρὶ ἰσολοίκισε dicens. Alium hujus vocis elegantem uſum vidiſti jam ſupra in Nιγρ. c. 18. *M. du S.*

Σολοικίας] Quod *Solanus* monet conferendum c. 18. *Nigr.* id jam eſt §. 31. ſive p. 74. T. I. *J. F. R.*

24. Ἄλο-

80. Quandoquidem vero virtutes dixi saltatorias, audi nunc etiam vitia. Ac corporis quidem *quae sint*, jam ostendi: mentis vero, sic puto observare possis. Multi enim illorum prae inscitia, (neque vero fieri potest, ut omnes sint sapientes) etiam graves Soloecismos in saltatione committunt: alii quidem irrationabiliter moventes se, & nihil, aiunt, ad chordam: alia enim pes illorum, alia rhythmus indicat. Alii numerose quidem illi, sed res ipsae aut post tempus *justum* aut ante fiunt. Quale quid ego quondam videre me memini. Jovis enim natales saltans aliquis, & Saturni in liberis suis vorandis crudelitatem, aberrabat saltatione in Thyestis mala, similitudine abductus: & alius Semelen agens dum feritur fulmine, Glaucen illi assimilavit tempore posteriorem. Sed non puto tales propter saltatores, ipsam damnandam esse saltationem, neque odio ipsum opus esse prosequendum, sed illos quidem pro imperitis, quales sunt, habendos, laudandos vero, qui legitime, & concinno artis ordine omnia faciunt.

Ἐπεὶ δὲ τὰς ἀρετὰς ἔφην τὰς ὀρχηστικὰς, ἄκουε καὶ τὰς κακίας αὐτῆς. τὰς μὲν ἐν σώματι ἤδη ἔδειξα· τὰς δὲ τῆς διανοίας, ἔστω ἐπιτηρεῖν, οἶμαι, δύναιο ἄν. πολλοὶ γὰρ αὐτῆς ὑπ' ἀμαθίας (ἀμήχανον γὰρ ἅπασίας εἶναι σοφὺς) καὶ σολοικίας δεινὰς ἐν τῇ ὀρχήσει [c ἐπιδείκνυνται]· οἱ μὲν ἄλογα κινούμενοι, καὶ μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν. ἕτερα μὲν γὰρ ὁ πούς, ἕτερα δ' ὁ ῥυθμὸς λέγει. οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν, τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα, οἷον ἐγὼ ποτε ἰδὼν μέμνημαι. τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις, καὶ τὸν τοῦ Κρόνου τεκνοφαγίαν, παρωρχεῖτο τὰς Θυέστου συμφορὰς, τῷ ὁμοίῳ παρηγμένος. καὶ ἄλλος τὴν Σεμέλην ὑποκρινόμενος βαλλομένην [d τῷ κεραυνῷ], τὴν Γλαύκην [e αὐτῇ] εἴκαζε, μεταγενεστέραν θέσαι. ἀλλ' οὐκ ἀπό γε τῆς τοιούτων ὀρχηστῶν, ὀρχήσεως αὐτῆς, οἶμαι, καταγνωστέον, οὐδὲ τὸ ἔργον αὐτὸ μισητέον, ἀλλὰ τοὺς μὲν, ὥσπερ εἰσὶν, [f ἀμαθεῖς νομιστέον]. ἐπαινετέον δὲ τοὺς ἐννόμως καὶ κατὰ ῥυθμὸν τῆς τέχνης ἅπαντα δρῶντας.

81. In universum autem oportet undi-

Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστικὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηρτισμένην

[c] Ἐπιδείκνυνται] Ἐπιδείκνηται male *J.* Cett. recte ut edidimus. [d] Τῷ] Ex W. insertum. Aberat in Edd. [e] Αὐτῇ] Αὐτὴν W. [f] Ἀμαθεῖς] Ἀμαθῶς male *B2.* Prius est in *J. H. Fl. P.* & M.

25. *Μηδὲν, ὥς φασι, πρὸς τὴν χορδήν*] *G.*

24. Ἄλογα] Pluralis adverbii vice. Conf. supra dicta ad *Quom. Hist.* §. 48. *J.F.R.*

27. *Οἱ δὲ εὔρυθμα μὲν τὰ πράγματα δὲ μετάχρονα ἢ πρόχρονα*] Obscure interpres: *illi vero concinne quidem, sed res prioris vel posterioris temporis saltationi accommodat?* Quid in hoc vitii, si suo tempore illa saltat? Verte: *illi vero concinne, sed tempore tamen tum posteriora vel priora repraesentat.* dum quod tempore posterius est, prius saltat, vel vice versa. *J.G.G.*

29. Τὰς γὰρ Διὸς γονὰς ὀρχούμενός τις] Interpres vertit: *quidam enim Jovis parentes — repraesentans*, & videtur legisse, τοὺς γὰρ Διὸς γονέας. Sed multo melior vulgata lectio γονὰς, id est *nativitatem*, *natalitia*. *J.P.a G.*

33. Γλαύκῃ] V. c. 42. *M.du S.*

Ibid. Τὴν Γλαύκῃ] Cognatae nempe hic etiam fabulae, ut modo Saturni τεκνοφαγία atque epulae Thyesteae. Ponamus, quia non nimis vulgatum est, ex *Apollodoro* I, 28. Misit Medea inductae sibi a Jasone Glaucae πέπλον μεμιγμένον φαρμάκῳ ὃν ἀνῆψε συνιέσης μὴ τῆς βοηθούσης πατρὸς πυρὶ λάθρᾳ καίεσθαι λέγεται. Perit itaque simili fere modo Glauce Medeae pellex, ac Semele Junonis, quae res fraudi fuit Pantomimo, ut utramque fabulam misceret. *J. M. G.*

41. Ὅλως δὲ τὴν ὀρχηστικὴν δεῖ πανταχόθεν ἀπηρτισθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον· εὔμορφον· σύμμετρον· αὐτὸ ἑαυτῷ ὁμοιικόν. ἀσυκοφάντητον· ἀνεπίληπτον· μηδαμοῦ ἐλλιπές· ἐκ τοῦ ἀρίστου κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις. ὀξὺν τὴν παιδείαν. βαθὺν τὰς ἐννοίας· ἀνθρώπινον μάλιστα.] Locus fuit integer exhibendus, ut vitiosae distinctionis naevi conspici & corrigi possint. Patet, omnia illa adjectiva ad τὸ πᾶν esse referenda. Sed quid, quaeso, est, ἐκ τοῦ ἀρίστου κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις? Malae distinctionis vitio haec laborant; quae (neque enim ulla mutatione alia opus est) si restituatur, pristino haec decori erunt restituta. Ita ergo distingue, Ἐκ τοῦ ἀρίστου κεκραμένον τὰς ἐνθυμήσεις ὀξύν. τὴν παιδείαν βαθύν τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. Scilicet absolverat Lucianus, quae, eaque

πηκριβῶσθαι, ὡς εἶναι τὸ πᾶν εὔρυθμον, εὔμορφον, σύμμετρον, αὐτὸ αὑτῷ ἐοικὸς, ἀσυκοφάντητον, ἀνεπίληπτον, μηδαμῶς [a] ἐλλιπὲς, ἐκ τῶν χείρων κεκραμένον· τὰς ἐνθυμήσεις ὀξυν· τὴν [b] παιδείαν βαθυν· τὰς ἐννοίας ἀνθρώπινον μάλιστα. ὁ γὰν ἔπαινος αὐτῷ τότ' ἂν γίγνοιτο ἐντελὴς τοῦ θεατοῦ, ὅταν ἕκαστος τῶν ὁρώντων γνωρίζῃ τὰ [c] αὐτοῦ· μᾶλλον δὲ ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ, τῷ ὀρχηστῇ ἑαυτὸν βλέπῃ, καὶ ἃ πάσχειν αὐτὸς, καὶ ἃ ποιεῖν εἴωθε. τότε γὰρ οὐδὲ κατέχειν ἑαυτοὺς οἱ ἄνθρωποι ὑφ' ἡδονῆς δύνανται, ἀλλ' ἀθρόοι πρὸς τὸ ἔπαινον ἐκχέονται, τὰς δ' ἑαυτῶν ψυχὰς ἕκαστος εἰκόνας ὁρῶντες, καὶ [d] αὐτοὺς γνωρίζοντες. ἀτεχνῶς γὰρ τὸ Δελφικὸν ἐκεῖνο τὸ ΓΝΩΘΙ [e] ΣΕΑΥΤΟΝ ἐκ τῆς θέας ἐκείνης αὐτοῖς παραγίγνεται. καὶ ἀπέρχονται ἀπὸ τοῦ θεάτρου, ἄτε χρὴ αἱρεῖσθαι, καὶ ἃ φεύγειν, μεμαθηκότες, καὶ ἀδόκητον πρότερον ἠγνόουν διδαχθέντες.

que perfectum exactumque esse saltatorem; ut omnia sint concinna, formosa, mensuris sibi respondentibus, omnia sibi similia, calumnia & reprehensione superiora, deficiant nusquam, temperata sint ex optimis. *Saltatorem ipsum oportet esse* acutum in cogitando, profunda eruditione, humanissimo praesertim animo. Nam tum denique laus ipsi perfecta a spectatoribus contigerit, cum spectantium unusquisque sua *quaedam* agnoscet, vel potius tanquam in speculo, sic in saltatore, se ipsum videbit, quaeque sentire ipse, & quae solet facere. Tunc enim ne continere quidem se possunt prae gaudio homines, sed confertim in laudes effunduntur, suae quisque animae videntes agnoscentesque imaginem. Plane enim Delphicum illud *NOSCE TE IPSUM* ex hoc illis spectaculo paratur: abeuntque e theatro, quae eligenda sint, quae fugienda, moniti, edoctique quae ante ignoraverant.

Γίγνεται δὲ ὥσπερ ἐν λόγοις, οὕτω καὶ ἐν

82. Existit autem quemadmodum in ora-

a Ἐλλιπὲς] Ἐλλιπῆ W. Sed a recentiore manu. nihil mutant *J. Fl.* *b* Παιδείαν] Sic recte *Fl. H. P.* & M. Παιδίαν *J.* *c* Αὐτοῦ] Αὑτοῦ Edd. priores. Correxit *M. du S.* *d* Αὐτοὺς] Hoc jam bene *H. Fl. P.* Αὑτοὺς *J.* *e* ΣΕΑΥΤΟΝ] Ex W. dedi. Σαυτὸν Edd. priores, excepta *Fl.* quae σεαυτὸν.

que bene multa, ingeniosissime ad saltandi artis commendationem disputarat, singulis enumeratis, quorum gnarum oporteret esse saltatorem. Jam vero coronidis loco addit ea, quae posuimus. Quoniam vero & in his vertendis nescio quid potius, quam fidum interpretem egit Benedictus, ea sic transfero: *Ut autem summatim dicam, oportet saltatorem undiquaque esse tersum & limatum, ut omne sit suis numeris absolutum; pulchrum; justis partibus constans; sibi ipsum per omnia conveniens; reprehensione & castigatione nulla dignum; nequaquam defectum; ex optimis mixtum ac temperatum; inventionibus acutum; subactae eruditionis*, (sic verto τὴν παιδείαν βαθύν. Eleganter βαθὺς τὴν παιδείαν dicitur is, qui longo usu est exercitatus. Sic Βαθὺς τὴν ἡλικίας apud *Aristophanem* in Nubibus p. 156. edit. Allobr. vs. 5. cujus aetas provecta est. Video observasse id etiam *H. Stephanum*, cujus sententiam in voce Εμβαθυνὸς, mire confirmat hic Luciani locus, ita restitutus. Βαθύγλωσσοι quoque ab *Hesychio* exponuntur ἀλλόγιμοι & ἀνδρεῖαι. Conjiciunt Eruditi ἀνδρεῖοι.) *cogitationes homini maxime convenientes habens.* Eleganter sane ὀξὺν τὰς ἐνθυμήσεις dicitur ab Luciano id, quod quodam inventionis acumine valeat. Sic alibi dicit ὀξὺν ἐπινοῆσαι in eodem hoc libello §. 74. Μηχανικόν τι γὰρ & σοφὸν, καὶ ξυστὸν, καὶ ὀξὺν ἐπινοῆσαι, καὶ καιροῦ μάλιστα ἐσχάτης φαμὶ δεῖν αὐτόν. Sic in *Jove Tragoedo* c. 27. σωτῆναι ὀξύς. Sic qui acerrimo odoratu valet, dicitur, ὀξὺς τὴν ῥῖνα ab Nostro in *Bis Accusato* c. 1. Sic ὀξὺς τὰ ὦτα potest vocari is, qui distincte & acute audit; quamvis Noster in *Deor. Concilio* c. 4. ubi Satyros vocat ὀξεῖς τὰ ὦτα, alio sensu id accipiat, nimirum pro eo qui arrectas & in acutum delinentes aures habeat: quemadmodum hunc locum intelligendum esse docuit *Turnebus* XVIII. Adversar. cap. 8. componens illud Horatii, *Aures capripedum Satyrorum acutas.* (addo *Long. Past.* L. 2.) Commode asserendus hic est locus *Aeliani* contra tentationem eruditissimi *Kühnii*. Verba *Aeliani* sunt XI. Ποικιλ. cap. 13. Ἀνδρα φασὶ Σικελιώτην οἷον βλέπειν ὀξὺν γενέσθαι, ὥστε, &c. Kühnius *legeret* ὀξύ. ὀξὺν βλέπειν enim *esse*, *quod Horatius dixerit* cernere acutum. Longe aliter sentiam hic ego, aliterque fere haec Aeliani intelligam, ac videtur intellexisse Vir Doctissimus. Etenim ut verum sit, ὀξὺν βλέπειν Graecis esse satis frequens (quod multis probari posset exemplis: ita & ἀριμὺν βλέπειν apud Aristophanem, & istiusmodi locutiones aliae sunt frequentissimae) non tamen video, quid sibi vellet, γενέσθαι ὀξὺν βλέπειν. ita namque foret haec

ratione, ſic in ſaltatione etiam ea quae cacozelia vulgo dicitur, eorum qui egrediuntur modum imitationis, & ultra quam par eſt contendunt, & ſi quid magnum oſtendendum ſit, immenſum oſtendunt; & ſi molle, ad exceſſum usque effeminatum; eaque, quae virilia ſunt, ad agreſtem usque feritatem producunt.

ὀρχήσεϊ ἡ πρὸς τ πολλῶν λεγομένη κακοζηλία, ὑπερβαινόντων τὸ μέτρον τ μιμήσεως, καὶ πέρα τοῦ δέοντος ἐπιτεινόντων, καὶ εἰ μέγα τί δεῖξαι δέοι, ὑπερμέγεθες ἐπιδεικνυμένων· καὶ εἰ ἁπαλόν, καθ' ὑπερβολὴν θηλυνομένων· καὶ τὰ ἀνδρώδη, ἄχρι τοῦ ἀγρίου καὶ θηριώδους προαγόντων.

83. Quale quid ego quondam memini facientem videre ſaltatorem, qui ante haec florebat laudibus, prudentem illum quidem de caetero, & admiratione vere dignum, ſed qui neſcio quo fato in indecentem actionem per exceſſum imitationis incidiſſet. Saltans enim Ajacem furentem, cum primum victus eſſet, adeo modum omnem egreſſus eſt, non ut ageret jam furentem, ſed furere ipſe facile alicui videretur. Unius enim eorum qui ferrea ſolea humum feriebant, veſtimenta laceravit, modos autem tibia accinentium uni ereptam tibiam, Ulyſſis prope adſtantis & victoria ſibi placentis ca-

Οἷον ἐγὼ πολὺ μέμνημαι ἰδὼν ποιοῦντα ὀρχηστὴν, εὐδοκιμοῦντα πρότερον, συνετὸν μὲ τἄλλα, καὶ θαυμάζεσθαι ὡς ἀληθῶς ἄξιον, οὐκ οἶδα δὲ [f] ἢ τινι τύχῃ εἰς ἀσχήμονα ὑποκρισιν δι' ὑπερβολὴν μιμήσεως ἐξοχείλαντα. ὀρχούμενος γὰρ τ Αἴαντα, μόλις τ ἥττων εὐθὺς μαινόμενον, εἰς τοσοῦτον ὑπερεξέπεσεν, ὥστε οὐχ ὑποκρίνασθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι αὐτὸς εἰκότως ἄν τινι ἔδοξεν. ἑνὸς γὰρ τ τῷ σιδηρῷ ὑποδήμασι κτυπούντων, τὴν ἐσθῆτα κατέρρηξεν. ἑνὸς δὲ τ ὑπαυλούντων τὸν αὐλὸν ἁρπάσας, τοῦ Ὀδυσσέως πλησίον ἑστῶτος καὶ ἐπὶ τῇ νίκῃ μέγα φρονοῦντος διεῖλε τ κεφαλὴν καλενεγκών· καὶ

[f] Ἤ τινι] Εἴ τινι *Fl.* & M. Ceterae vulgatam bene ſervant.

63. Λεγομένη κακοζηλία] Ὅτι κακόζηλον τὸ ὑπερτεῖνον τὸ μέτρον βούλεται. ὅπερ ἄλλοι ψυχρολογίαν ἔφασαν. *V.*

79. Ἑνὸς γὰρ . .] Τοιοῦτό τι καὶ ἐπὶ τ καθ' ἡμᾶς γέγονε χρόνων δαιμονῶντα γάρ τινες τ ἀκρατῶν * νέων ἐκμιμούμενοι ἔτως ἐάλωσαν τῷ πάθει, ὥστε τὸ λοιπὸν † ζωῆς μὴ ἀνεγκεῖν τὸ πάθους, ἀλλὰ συναπελθεῖν τῇ ὀλεθρίῳ † ταυτῇ μιμήσει. M.

* Νέων] Νεῶν ſcripſerat *Solanus*. Ego mutavi. *J. F. R.*

† Ταυτῇ] Sic legebatur, ſine dubio pro τῇ αὐτῇ, veluti ταὐτὸν Attice, pro τὸ αὐτό. Malim tamen ταύτῃ. *J. F. R.*

haec dictio, ſi audiretur Vir Cl. At perſpicuum eſt, haec Aeliani ita interpretanda eſſe, *Homo quidam Siculus tanta oculorum acie dicitur fuiſſe praeditus, ut*, &c. hoc eſt, *tam acutus dicitur fuiſſe, quantum ad viſum, ut*, &c. Nempe ὀξὺς βλέπειν apud Aelianum eodem modo, quo apud Lucianum ὀξὺς ἐπινοῆσαι, συνιέναι, dicitur; quod idem ac ὀξὺς τὴν βλέψιν, ἐπίνοιαν, σύνεσιν· ut ὀξὺς τὰς ἐνθυμήσεις, τὴν ῥῖνα, &c. quae vidimus. Prorſus ita Homerus quoque Il. Ξ, 344. — ὃς δ' ἂν νῶϊ ἰδοίατο ἠέλιός περ, ὅ τε ϛ ὀξύτατον πέλει φάος αἰσθέσθαι. *Cujus oculus acutus eſt ad perſpiciendum.* *J. J.*

Ὅλως —— βαθὺν] Clariſſ. *Jenſii* interpunctionem omnino neceſſariam & quam *Solanus* quoque in *Juntina* ex ejusdem animadverſione correxerat, hic expreſſimus. In *Pariſina* quidem priore membro hujus periodi commata tantum erant, inter ſingula adjectiva, eaque ſufficere potuiſſent. Sed quia in Edd. antiquioribus puncta aderant, quae uterque retinuit, & ego ea ſervavi. In poſteriore vero parte eadem confuſio diſtinctionum alieno loco collocatarum erat in Pariſ. quae in aliis, etſi haec alioqui ceteris aliquanto accuratior eſt in periodis dividendis. *J. F. R.*

50. Ὥσπερ ἐν κατόπτρῳ] Ad partes haec Luciani verba vocat Cl. *L. Bos* ad 2. Ep. ad Corinth. c. 3. 18. ibique καταπτρίζεσθαι, & ἀποβλέπειν πρὸς τὸ ὥσπερ κάτοπτρον docet ſignif. *probe conſiderare, & ex eo exemplum ſumere*, auctoritatumque ſatis adducit, quae hic non repetam. *J. F. R.*

83. Διεῖλε τὴν κεφαλὴν] Exemplum huic ſimillimum de Aeſopo lege apud *Plut.* in Cicer. non longe ab initio. *M. du S.*

καὶ εἴγε μὴ ὁ πῖλος ἀντέσχε, καὶ τὸ πολὺ τῆς πληγῆς ἀπεδέξατο, ἀπολώλει ἂν ὁ κακοδαίμων Ὀδυσσεύς, ὀρχηστῇ παραπαίοντι προσπεσών· ἀλλὰ τόγε θέατρον ἅπαν συνεμαίνετο τῷ Αἴαντι, καὶ ἐπήδων καὶ ἐβόων, καὶ τὰς ἐσθῆτας ἀπερρίπτουν· οἱ μὲν συρφετώδεις, καὶ αὐτὸ τοῦτο ἰδιῶται, τὸ μὲν εὐσχήμονος οὐκ ἐξισταμένοις, οὐδὲ τὸ χεῖρον ἢ τὸ κρεῖττον ὁρῶντες, ἄκραν δὲ μίμησιν τοῦ πάθους τὰ τοιαῦτα οἰόμενοι εἶναι· οἱ ἀστειότεροι δὲ, συνιέντες μὲν, καὶ αἰδούμενοι ὅμως τοῖς γιγνομένοις, οὐκ ἐλέγχοντες δὲ σιωπῇ τὸ πρᾶγμα, τοῖς δὲ ἐπαίνοις καὶ αὐτοὶ τὴν ἄνοιαν τῆς ὀρχήσεως ὑποκαλύπτοντες, καὶ ἀκριβῶς ὁρῶντες ὅτι οὐκ Αἴαντος, ἀλλ' ὀρχηστοῦ μανίας τὰ γιγνόμενα ἦν. ὁ γοῦν ἀχιλλεὺς τούτοις ὁ γενναῖος, ἀλλὰ καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον ἔπραξε. καταβὰς γοῦν εἰς τὸ μέσον, ἐν τῇ βουλῇ, δύο ὑπάτων μέσος ἐκαθέζετο, πάνυ δεδιότων μὴ καὶ αὐτοῦ τινα ὥσπερ κριὸν [a] μαστιγώσῃ λαβών· καὶ τὸ πρᾶγμα οἱ μὲν ἐθαύμαζον, οἱ δὲ ἐγέλων, οἱ δὲ ὑπώπτευον, μὴ ἄρα ἐκ τοῦ ἄγαν μιμήσεως εἰς τὸ τοῦ πάθους ἀληθὲς ὑπηνέχθη.

piti ita impegit, ut divideret, & nisi obstitisset pileus, majoremque plagae partem excepisset, perierat nobis infelix Ulysses, qui in insanientem saltatorem incidisset. Verum totum adeo theatrum cum Ajace furebat; exsultabant, clamabant, abjiciebant vestes. Nempe de plebe homines, & plane idiotae, decorum ipsum non assecuti pejus aut melius quid esset, non videbant, sed talia perfectissimam perturbationis esse imitationem putabant: urbaniores autem, licet intelligerent, & puderet eos illorum quae fierent, silentio tamen non arguebant factum, sed laudibus ipsi quoque tegebant saltatoris amentiam, cum distincte viderent, non Ajacis furores, sed saltatoris esse, quae fiebant. Nec enim satis habebat vir fortis ista fecisse, sed *aliquid* multo magis ridiculum hisce designabat. Descendens enim in medium, in Senatu, medius inter Consulares duos assidebat, valde metuentes, ne de ipsis etiam aliquem ut arietem arreptum flagellaret. Eamque rem alii quidem admirari, videre alii, alii suspicari, num quid nimio imitandi studio, in verum furorem delatus esset.

84. Ipsum

[a] Μαστιγώσῃ] Sic una cum Edd. legit M.

86. *Παραπαίοντι*] Accidit hic quoque, quod saepe apud hunc scriptorem, ut dictionis suavitatem assequi Latina lingua, certe quanta in me est illius facultas, non possit. Παραπαίειν proprie & ad verbum est pulsando aberrare, ferire, quod non destinaveras: ponitur deinde, ut insanire, delirare certe, & a recta ratione aberrare significet. Hic Pantomimus dum nimium εὐφαντασίωτος est, & furoris non imaginem tantum, sed ipsum quasi corpus animo concipit, ferit quod non debebat, παραπαίει, propria simul & translata significatione. *J.M.G.*

2. Καταβὰς] In theatro Romano sedent in Orchestra Senatores, in quam facilis de scena proprie dicta descensus. Vid. *Boindinus* l. c. *J.M.G.*

5. Μαστιγώσῃ] Vide *Sophoclis* Ajacem, ubi furens oves conclusas, quos Graecos homines esse putabat, flagris caedebat, praecipue arietem Ulyssem. Unde & titulus Αἴας μαστιγοφόρος, qui tamen antiquus scholiastae non videtur. *M. du S.*

12. Ἐπὶ μανίᾳ καταγνωσμένων] *Vere ob insaniam notandum*, vertit Rever. *Jac. Elsner.* ad Ep. ad Gal. 2. 11. (*notatum* voluit) aitque *Bezam* durius vertisse illa Apostoli, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν, quod condemnandus esset: cum Latini Patres & Vulgata *rectius* dederint, *reprehensione*, *vituperatione dignus*. Quod ut non improbo, ita tamen *condemnandi* notionem saepe parum differre ab *improbandi*, *vituperandi* significatu, facile quoque probare possem, & utrovis modo καταγνωσμένον poni. Nam cum καταγνώσκομαι proprie sit, *cognita causa judicor*, & plerumque de eo dicatur, qui causam habet deteriorem; condemnatio autem non omnis sit aeque gravis; hinc nihil mirum, si modo in mitiorem, modo in vehementiorem partem hoc verbum sit interpretandum. Sic active pro *condemnare*, & pro *deridere*, *perstringere*, accipi, monet *Scholiast.* ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. ubi *Luciani* verba: καταγίνωσκον — γραμματικῶν ψυχρολογίαν, *damnabam* &c. quoque vertit Cl. *Gesn.* & recte; licet *improbabam*, *reprehendebam* ibi eodem fere rediissem. Vid. quae ibi noto. plures auctoritates in verbo satis noto addere non vacat. Adeat *Scheid.* in Ind. *Herodian.* qui testimoniis indiget, ac dijudicet, anne recte dicat: καταγινώσκοντες τινὸς ἀναιδείαν esse, *condemnantes*, vel *vituperantes alicujus imbellem animum?* At hic in Luciano verte-

84. Ipſum quidem ajunt, cum reſipuiſſet, adeo poenituiſſe factorum ſuorum, ut etiam in morbum ex aegritudine incideret, ſeque veri ipſe furoris damnaret. Et ſatis aperte hoc declaravit ipſe. Cum enim rurſus Ajacem ut ſibi ſaltaret, factionis illius homines peterent, & actorem *alium* commendans dixit ad theatrum: *Satis eſt ſemel inſaniiſſe.* Maxima vero illum moleſtia adfecit adverſarius in certamine & artis aemulus. Cum enim ſimilis illi ſcriptus eſſet Ajax; adeo decenter, modeſte adeo ſimulavit furorem, ut laudaretur, quod manſiſſet intra terminos ſaltationis, nec ebrioſo quaſi furore actionem violaſſet.

85. Haec tibi, amice, pauca de plurimis propoſui ſaltationis opera atque ſtudia, ne omnino aegre feras me cupide illa ſpectare. Si vero in partem venire ſpectaculi mecum volueris, bene novi captum te iri, & inſuper ad furorem usque amaturum ſaltationem. Itaque non opus habebo Circes illud apud te dicere:

Miror, nec puto demulctum te te eſſe veneno.

10 Καὶ αὐτὸν μὴν τοι, φασὶν, ἀναίσθητα ἔτω μελαγχολῆσαι ἐφ' οἷς ἐποίησεν, ὥστε καὶ νοσῆσαι ἐκ τοῦ λύπης, ὡς ἀληθῶς ὑπὸ μανίᾳ καλεγνωσμένον· καὶ ἐδήλωσέ γε τοῦτο σαφῶς αὐτός. αἰτούντων γὰρ αὖθις τὸν συρασιωτῶν αὐτὸν τὸν Αἴαντα ὀρχήσασθαι αὐτοῖς, [b] παρατησάμενος τὸν ὑποκριτὴν, ἔφη πρὸς τὸ θέατρον· Ἱκανόν ἐστιν ἅπαξ μανῆναι. μάλιστα δὲ αὐτὸν ἠνίασεν ὁ ἀνταγωνιστὴς, καὶ ἀντίτεχνος· τῷ γὰρ ὁμοίῳ Αἴαντος 20 αὐτῷ [c] γραφέντος· ἔτω κοσμίως καὶ σωφρόνως τὸν μανίαν ὑπεκρίνατο, ὡς ἐπαινεθῆναι, μείνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, καὶ μὴ παροινήσας εἰς τὸν ὑποκρισιν.

Ταῦτά σοι ὦ Φιλότης, ὀλίγα ἐκ πάμπολλων παρέδειξα ὀρχήσεως ἔργα καὶ ὑπομνεύματα, ὡς μὴ πάνυ ἄχθοιό μοι ἐρωτικῶς θεωμένῳ αὐτά. εἰ δὲ βουληθείης κοινωνῆσαί μοι τῆς θέας, εὖ οἶδα ἐγὼ πάνυ ἀλωσόμενόν σε, καὶ [d] ὀρχησομανήσοντά γε πρὸς ἔτι. ὥστε ἤδη δεήσομαι τὸ τῆς Κίρκης ἐκεῖνο πρὸς σὲ εἰπεῖν· τὸ,

Θαῦμά μ' ἔχει, ὡς [e] ὅτι πιὼν τάδε φάρμακ' ἐθέλχθης.

Θελ-

b Παρασησάμενος] Παραιτησάμενος L. Nihil mutant *J. H. Fl. P.* *c.* Γραφέντος] Sic *J. H. Fl. B2. P. S.* &c. *d* Ὀρχησομαν.] Hoc ex W. reſtitutum. Ὀρχησομανησοῦλα Edd. priores. *e* Οὕτι] Sic Edd. & M. Sed ὅτι in *Hom.* eſſe ait *M. du S.* vid. notas.

terem: ὡς ἀλ. ε. μ. καλεγνωσμένον. *tamquam qui ſe vere* (juſte) *inſanum judicatum*, vel *inſaniae damnatum, accuſatum*, ſentiret. *J. F. R.*

14. Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συρασιωτῶν] Interpres rurſus ita vertit: *ſiquidem poſtulantibus iterum aequalibus*; ſed male: συρασιωτῶν enim hoc loco aliud ſignificat, & uno quidem verbo Latine dici vix poteſt ejus vocis ſignificatus, *fautor* tamen maxime accedit, ſed generalius ſumitur. Συρασιώτης ille eſt, qui a partibus ſaltatoris ſtat, qui illi favet, & eſt ex ejus factione. Nam diverſae erant in theatro, ut & in circo, factiones, alii Bathyllo, alii Mneſteri, alii Paridi favebant, & ſaepe ea de cauſſa in theatro σάσεις fiebant, unde vox σασιώτης, & compoſita συρασιώτης. Verte igitur: *Poſtulantibus iterum partium ejus fautoribus.* *J. P. a G.*

Αἰτούντων γὰρ αὖθις τῶν συρασιωτῶν] Sed *Benedict.* jam ſic dedit, vertens: *Rogantibus enim factionis ſociis.* *J. F. R.*

16. Παρασησάμενος τὸν ὑποκριτὴν] Benedictus *hiſtrionem in theatro agens*, idque verborum ſerie multis modis commutata. At Opſopœus ſequutus Luciani ordinem *adhibito repraeſentatore*, quem ſenſum ſane probem, modo Latine efferatur. Et cur Benedictus in praecedentibus voces illas οἱ δὲ ἐγέλων interpretatus eſt *alii laudabant*, nec maluit retinere Opſopœanum *alii ridebant?* quod omnino debuerat reponi. *J. G.*

Παρασησ. τὸν ὑποκρ.] In L. ὠθισησάμενος ſed nihil muto, elegans enim eſt ſenſus Vulgatae; Ἰκαρ. c. 17. Z. τρ. c. 29. & paſſim ap. Noſtrum. *M. du S.*

30. Κίρκης] Apud *Homer.* pro ὅτι legitur ὅτε, quod reducendum exiſtimo. *M. du S.*

32. Θαῦμά μ' ἔχει] *Homer.* Od. K. 326. *M. du S.* Uſus noſter etiam ſupra T. I. *Catapl.* c. 14. quam dictionem & Germani ſic uſurpant, caſune an ex traditione, quis dixerit? Potuiſſet tamen frater *Belgae Graeciſſanti* inſerere. *J. F. R.*

Ibid. Οὕτι] Non modo adſcripſerat *Solanus* ὅτι eſſe in *Homeri* l. c. Sed & addiderat Editiones Luciani male ὅτι habere, mirabar utrumque. Nam aeque ut

Θελχθήσῃ γάρ, ἢ μὰ Δί' οὐκ ὄνου κεφαλὴν, ἢ συὸς καρδίαν ἔξεις· ἀλλ' ὁ μὲν [a] νόος σοι ἐμπεδώτερος ἔσται, σὺ δὲ ὑφ' ἡδονῆς οὐδὲ ὀλίγον τοῦ Κυκεῶνος ἄλλῳ μεταδώσεις πιεῖν. ὅσῳ γὰρ ὁ Ὅμηρος περὶ τῆς Ἑρμοῦ ῥάβδου τῆς χρυσῆς λέγει· ὅτι καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει δι' αὐτῆς, ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει, τοῦτο ἀτεχνῶς ὄρχησις ποιεῖ, καὶ τὰ ὄμματα θέλγουσα καὶ ἐγρηγορέναι ποιοῦσα, καὶ ἐπεγείρουσα τὴν ἀλαζονείαν πρὸς ἕκαστα τῶν δρωμένων. ΚΡΑΤ. Καὶ μὴν ἤδη ἐγὼ, ὦ Λυκῖνε, πείθομαί τέ σοι, καὶ ἀναπεπλασμένα ἔχω καὶ τὰ ὦτα καὶ τὰ ὄμματα. καὶ μέμνησό γε, ὦ Φιλότης, ἐπειδὰν εἰς τὸ θέατρον ἴῃς, καὶ ἐμοὶ πρόσθεν σεαυτῷ θέαν καλαλαμβάνειν, ὡς μὴ μόνος ἐκεῖθεν σοφώτερος ἡμῖν ἐπανίοις.

Demulceberis enim; & medius fidius non asini caput, aut suis cor habebis; sed stabilior tibi mens erit, tuque prae voluptate non parum de poculo illo alii quoque bibendum imperties. Quod enim de aurea Mercurii virga Homerus:

— *Virorum hac dulci lumina somno*
Mulcet quum lubuit, somnos dispellit eadem:

Hoc planissime facit saltatio, tum demulcens oculos, tum vigilare illos faciens, & mentem ad singula quae fiunt excitans. CRAT. Quin nunc jam, Lycine, in sententiam tuam traductus sum, apertosque & hiantes habeo cum auribus oculos. Ac memineris, amice, cum in theatrum ieris, etiam mihi juxta te occupare spectaculum, one solus inde nobis sapientior revertaris.

LEXI-

[a] Νόος] Ita habere *J.* cum *Fl.* notat idem. Sed habent & aliae, nec immerito.

in Luciani Edd. ita & in *Homero* inveniebam illud ὅτι, tam in Ed. *Amst.* an. 1650. quam in antiqua Argentoratina. Verum in *Hervagiana* anni 1511. ὅτι quidem est. At in *Frobeniana* anni 1559. ὅτι etiam conspicitur, quod in *Eustathii* commentariis quoque repositum; quare id Luciano non abrogo, sed ὅ τι divisim scribo. *J. F. R.*

36. Ἐμπεδώτερος] Vid. *Homer.* Il. Z. 352. Et Od. K. 240. *M. du S.*

39. Καὶ ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει] *Homer.* Od. E. 47. *M. du S.*

ΑΕΞΙΦ.] Per Lexiphanem in dialogo, qui hoc nomine inscribitur, intelligi *Pollucem*, qui onomasticon scripsit, in quo omnia illa, quae hic irridet obsoleta verba inveniri, memini olim in Scholiaste Luciani ἀνεκδότῳ legere apud *Isaacum Vossium*, τ πάνυ. *J. G. G.*

ΑΕΞΙΦ.] (Hic liber ingeniosissime confectus velut laterculum quoddam est omnium dictionum ἀδοκίμων, quas semidocti homines Athenaei & Luciani temporibus magno cum eruditorum fastidio, soliti usurpare.) *Cas.* ad Ath. 168. 18. De hoc opusculo ego non tam magnifice sentio. Librum deridet, in quo tot & tanta ridicula congesta erant. Quod non res tantum ipsa indicat, sed diserte ipse ait, cum *Lexiphanis* librum esse dicit. Sed an non quae ipse αὐτοπροσωπῶν loquitur, insulsa & inficeta prorsus videntur? Si ergo Luciani opus sit, a juniore scriptum censeo; & *Athenaei* magni illud opus derisum. Viderint alii, mihi neque lubet, neque vacat nunc Athenaeum ipsum eo consilio perlegere, ut de re tantilla pronuntiem. Hoc tantum monebo, Athenaei opus *M. Aurelio* imperante prodiisse. Vid. a. C. in eoque omnia fere reperiri, quae hoc in opusculo ridentur, Platonis vanam imitationem, voces exoletas; farraginem istam verborum ad convivium pertinentium, & quid non? sola personarum nomina discrepant, quae ridiculi causa a nostro conficta sunt. Unde liquet, aut eundem risisse utrumque, aut Athenaeum ipsum a Luciano hic derisum. *M. du S.*

ΑΕΞΙΦ.] Dubitabam initio, aggrederere ne versionem hujus Dialogi, an deprecarer potius provinciam, qua me, immo quemquam bene fungi posse desperarem. Cum enim totus prope sit in eo, ut ridenda proponatur affectatio eorum, qui verba antiquata, ficta, poëtica, a puro & simplici sermone aliena, consectantur, & tum mirifice se credunt esse locutos, cum sermo illorum a communi ratione maxime abhorret: frustra fuerit, si quis speret, ea sic posse quacunque alia lingua reddi, ut quid auctor sibi voluerit, aliquis Graece non doctus adsequatur. Itaque, quod de Pollucis, quem hic perstringi putabant viri docti (post *Hemsterhusianam* praefationem equidem putare desii, & postquam vidi bonam partem verborum, quae hic reprehenduntur, non esse in Pollucis Onomastico) quod igitur de Pollucis Onomastico sentiunt, ut quisque est magis judex idoneus, plane non debuisse ad verbum verti: idem magis etiam de hoc libello existimem, quem non magis bene quisquam interpretetur, quam imperitos illos humilium convivarum in Trimalchionis coena sermones, quam obscurorum virorum epistolas, aut quemcunque in eo genere librum, ubi verba alterius quasi quadam parodia

LEXIPHANES. ΛΕΞΙΦΑΝΗΣ.

LYCINUS. ΛΥΚΙΝΟΣ.

LExiphanes ille pulcher cum libro *quid sibi vult?* LEX. Per Jovem, Lyci- 1 ΛΕξιφάνης ὁ καλὸς μετὰ βιβλίου. ΛΕΞ. Νὴ Δί', ὦ Λυκῖνε, γράμμα ἔχει τη-

(1) Νέος τις] Φασὶν οἱ εἰς (2) Πολυδεύκη τὸν ὀνομαστολόγον, ἀντιγράφων Λουκιανὸν, τοῦτον γράψαι τὸν λόγον, τέχνην μὲν οὐδ' ὁντινα (3) λόγων ἀπειροδόξοτα, σαφῆ δὲ λέξεων ἀδιάκριτον ὑφηγάσθαι, καὶ ἴσως οὐκ ἀπὸ σκοποῦ ταῦτα τοῖς φήσασιν εἰρῆσθαι. ἐπεὶ δὲ συγχρόνω ἀμφω Λουκιανὸς καὶ Πολυδεύκης. ἐπὶ δὲ Μάρκου τοῦ Αὐτοκράτορος. *V.*

(1) Huc omnino transferendum existimavi hoc Scholion, quod ad *Prom. dial.* primum in Impressis erat; huic enim Opusculo melius convenire videtur. Probabit factum, qui utrumque legerit, sat scio. *M. du S.*

Ubi idem Scholion bis occurrit, paucis mutatis, nec additur ex quo Cod. Id sciat Lector ex altero *Vossiano* petitum; nam duo in Ed. *Cler.* exhibentur codices, alterum in *Quarto*, alterum in *Fol.* Plerumque tamen addidi unde desumserim. Ubi vero ad diversa verba referuntur, ita ut unus tantum id habeat, de quo alter nihil, ibi subscripta Litera V. sine discrimine utrumvis designat *Vossianum.* *J. F. R.*

(2) Πολυδεύκη] *Pollux* non tantum scripsit Onomasticon, de quo hic noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est *Suidas*, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidae crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum *Suidam* erraße ostendit *Vossius* de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. *J. C.*

(3) Λόγων] Λόγον in Ed. *Cler.* mutavit *Solan.* Sed mox etiam συγχρόνω in σύγχρονοι mutarat idem. At in eo non obsecundavi. *J. F. R.*

dia deridentur. Interea tamen cum quibusdam certe in locis videretur propius, quam adhuc factum est, ad sententiam auctoris posse accedi: non defugi laborem, parum licet facilem, & ob id ipsum vehementer molestum, quod omni labore parum scirem effici; sed hircum multisse superiores, me cribrum supponere. Satis tamen effectum putabo, si unus alterque studiosorum, qui Graece nondum satis sciat, naturam hujus scriptionis utcunque inde intelligat: *Utcunque* inquam. Qui enim velit efficere, ut recte omnia intelligantur ab omnibus, illum oportet verba, quae hic occurrunt, omnia ab emendato, sed simplici eodem, naturali, & minime affectato genere orationis aliena, primo e poëtis eorumque scholiastis antiquis, atque undecunque demum conquisita, tum alia audacter nimis & absurde novata, explicare, utrisque ea substituere, quibus homines urbani, & neque obsoleti neque novatores, utebantur: oportet, quoties ludit, ut statim ab initio aliquoties, Lucianus, alliterationem illam enucleare, & v. g. dicere, cum νεχμὸς, *novus*, illo tempore in usu communi non esset, sed affectaret illam, ut antiquam & Atticam *Lexiphanes* aliquis, quasi tu *verborum ostentatorem* dicas; simulat Lycinus, sibi non bene perceptam vocem, sed, nescio quid, de αὐχμῷ putare illum voluisse dicere. Nempe αυ ea aetas sono ad ο inclinato debet pronuntiasse. Qui autem hoc ad verbum interpretabimur? quis dabit nobis vocabulum, quod *novum* significet, aeque κακόζηλον, quod similem lusum habeat, cui ita affine sit aliud nomen, *squalorem*, *siccitatem* significans. Invenit aliquid Micyllus, similem nempe lusum inter *calidus* & *squalidus*: lepide: nisi quod *calidus* pro novo nescio an auctoritate idonea dicatur? licet *calor inventionis* me non fugiat. Posui ego *musteum*, ut alter de *musto* agi intelligere se simulet. Sed ut Micyllus *novi* notionem non satis lucide expressit, ita ipsius *squalor* multo melius ad αὐχμὸν, quam nostrum *mustum* accedit. Sed ferat forte haec aliquis. De reliquis quid fiet multis, ubi ungues omnes si derodas, frustra quaeras Latina idem significantia, aeque κακόζηλα. Quin sunt, ἅπαξ λεγόμενα quaedam, in quibus omnis etiam conjectura deficit. Ut autem hominis eruditi esset, & nobis certe, non injucunda animi adversio, de singulis disputare accuratius, quod fecit de plusculis *Is. Casaubonus* in Athenaeum libro 3. cap. 18, 19. & 20. conferendus omnino, si quis amas talia, & Lucianum recte cupis intelligere; ita illud nunc facere tanto minus placebat, quod merito verebar, ne viri doctissimi, quorum observata simul eduntur cum nostris, pleraque omnia jam occupassent. Illud modo meminerint lectores, totum prope locum, quem e symposio suo recitat Lexiphanes, compositum & consarcinatum esse verbis vel licenter fictis, vel ex antiquitate repetitis poëtica, vel alioqui κακοζήλοις. *J. M. G.*

1. Λεξιφάνης] Cogor longiores in hunc Dialogum diatribas componere ut cacozeli & antiquarii istius Lexiphanis quaeque vocabula ponderentur: de similibus, *Horat. Martial. Suet.* Aug. c. 86. & ibi interpr. *J. B.*

τηλινόν τι τῶν ἐμῶν [a] κομιδῇ νεοχμόν. ΛΥΚ. Ἤδη γάρ τι περὶ αὐχμοῦ ἡμῖν γράφεις; ΛΕΞ. Οὐ δῆτα, οὐδὲ αὐχμὸν εἶπον, ἀλλ' ὥρα σοι τὸ ἀρτιγραφὲς οὕτω καλεῖν, σὺ δὲ [b] κυψελόδυστα ἔοικας ἔχειν ὦτα. ΛΥΚ. Σύγγνωθι, ὦ ἑταῖρε. πολὺ γὰρ τοῦ αὐχμοῦ τὸ [c] νεοχμὸν μετέχει. ἀλλ' εἰπέ μοι, τίς ὁ νῦς τῶν συγγράμματι; ΛΕΞ. Ἀντισυμποσιάζω [d] τὸν Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ. ΛΥΚ. Πολλοὶ μὲν οἱ Ἀρίστωνες· σὺ δὲ ὅσον ἀπὸ τοῦ συμποσίου, τὸν Πλάτωνά μοι δοκεῖς λέγειν. ΛΕΞ. Ὀρθῶς ἀνέγνως· τὸ δὲ λεγόμενον, ὡς ἄλλῳ παντὶ ἀνόητον ἂν ἦν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ὀλίγα μοι αὐτοῦ ἀνάγνωθι τοῦ βιβλίου, ὅπως μὴ παντάπασιν ἀπολειπόμεθα τοῦ συμποσίου. ΛΕΞ. Ἀλλὰ ἔστιν. ΛΥΚ. Ἀνάγνωθι δή.

ne, ſcriptum eſt hornum quoddam de meis, muſteum. LYC. Nempe de muſto aliquid nobis ſcribis? LEX. Minime equidem; neque muſtum nominavi: ſed memineris muſteum vocare quod modo ſcriptum eſt. At tu ſordibus (*Gr.* Cypſeli) obturatas habere aures mihi videris. LYC. Ignoſce mihi, ſodalis, multum enim de muſto habet muſteum. Sed dic mihi quod ſcripti conſilium eſt? LEX. Convivio inſtruendo aemulor *filium* Ariſtonis. LYC. Multi ſunt Ariſtones: tu vero, quantum e convivii *mentione ſuſpicor*, dicere mihi Platonem videris. LEX. Recte agnoviſti: ſed quam iſtud dictum ignorabile fuit cuivis alii! LYC. Ergo mihi pauca lege de libro, ne omnino convivio illo excludar. Vi-

a Κομιδῇ] Aberat ab Edd. Inſertum nunc ex B. & W. b Κυψελόδυστα] Sic Edd. omnes. Κυψελοῦντα Mſ. RG. c Νεοχμὸν] Νεχμὸν *S.* male. Recte aliae νεοχμ. d Τὸν] Τῷ *Fl.* & W.

3. Τηλινόν τι] Χρόνου δηλωτικὰ τὰ τριάκοντα ταῦτα ἐπιῤῥήματα, πέρυσι. νέωτα. ὡς ἂν ἀπὸ τοῦ χθές (1) γίνεται χθεσινόν, ἔτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινόν. Σημαίνει δὲ τὸ ἐπέτειον, ἤτοι (2) τοῦ αὐτοῦ ἔτους. τὸ δὲ [νεοχμὸν] τὸ καινὸν σημαίνει, ἀφ' οὗ (3) καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ. καὶ ἔστιν ἀπὸ τοῦ νέον καὶ τοῦ ἔχω, νεοχόν, καὶ νεοχμὸν πλεοναστικοῦ τοῦ μ. χρῆται τῷ λέξει Θουκυδίδης. *V.*

7. Κυψελοῦυστα] Κυψέλη λέγεται ἡ ὀπὴ τοῦ (4) ὄτων ῥύπου. λέγεται δὲ τὸ (5) κεραμεοῦν σανίσκιον ἀγγεῖον τὸ ἀπίσωθεν. νῦν δὲ τὸν ῥύπον ἀκουσίως. *V.*

14. (6) Ἀνέγνως] Ἀνελογίσω. *V.*

(1) Γίνεται] Γράφεται editum erat, correxit *M. du S.*
(2) Τοῦ αὐτοῦ] Ita dedit Idem, pro vulgato τὸ ἀπὸ αὐτοῦ.
(3) Καὶ ῥῆμα τὸ] Et hoc reſtituit idem ex M. & B. Τὶς χρῆται enim erat in Ed. *Cler.* Καὶ τὸ νεοχμῶ ῥῆμα C. *Abb.* & V.
(4) Ὤτων] Antea miſere legebatur αὐτῶν.
(5) Κεραμεῦν] Sic reſcripſerat *Solanus* pro vulgato κεραμίου.
(6) Ἀνέγνως] Sic C. *Abb.* recte. Idem ἀπελογίσω pro vulgato ἀνελόγισαι. Ἀπελογήσω. M.

3. Τητινόν τι] Ὡς ἀπὸ τοῦ χθὲς, χθεσινὸν, ἔτως ἀπὸ τοῦ τῆτες, τητινὸν, σημαῖνον τὸ ἐπέτειον ἤτοι τοῦ αὐτοῦ ἔτους, ex quo οἱ Δωριεῖς dicunt σατὲς, unde σατάνιοι πυροὶ leg. *Scholiaſt. Ariſtoph.* ad Nub. *J. B.*
Τητινόν τι] Τῆτες, τητινός. *F. G.*
Τητινόν] De hodierno die uſurpatum ab imperitis, evincunt quae *Athenaeus* habet 98. B. ἡ τῆτες ἡμέρα, apud quem tot ſunt iis ſimilia quae in hoc libro ridentur, ut aut eosdem riſerint uterque neceſſe ſit, aut ipſum Athenaeum Lucianus hiſce petiiſſe cenſendus eſt. *M. du S.*
Ibid. Νεοχμόν] MS. Regius auctior voce una, nempe κομιδῇ· per νεοχμὸν autem intelligit νεωστὶ εἰργασμένον, ἀφ' οὗ καὶ ῥῆμα τὸ νεοχμῶ νέον ἔχω unde νεόχον. Haec dictio etiam *Thucydidi* frequens, qua uti ſolet ἀντὶ τοῦ νέον, προσφάτου, hanc Lexiphanes poſtea vult ſignificare τὸ ἀρτιγραφές. *J. B.*
7. Κυψελόδυστα] MS. Regius habet κυψελοῦντα, ſed recepta lectio melior eſt, magisque alludit ad illud pag. ſequentis ἐπιδύστρα ἡ Κυψελὶς κυψέλη κυψελὶς & κυψελλὶς (ſic enim apud *Heſych.* & Interp. *Ariſtoph.* ad Pacem) ὁ τῶν ὤτων ῥύπος λέγεται, dicitur etiam τὸ ὀσφραντικοῦν ἀγγεῖον ἐν ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται), ſic dictum ἀπὸ τοῦ κεκρυφθαι τὴν ἐλαίαν, ut vult doctiſſimus Chriſtianus ad *Ariſtoph.* εἰρήν. ſic etiam vocabant alveos e vitilibus, unde Cypſellus rex Corinthiorum Æthionis filius, ſic dictus, quod ἀρτιγένητος ὤφθη τῆς μητρὸς κέκρυπται) ἐν τῷ κυψέλῃ. Cujus poſteritas diu poſtea Corinthi regnum tenuit, dico ad *Pauſan.* Tangit Lucian. pag. ſeq. dum ait ὅτε Κύψελός τις ὅτε Περίανδρος. Vid. Scal. ad *Euſeb.* *J. B.*
9. Τὸ νεχμὸν] Corrige νεοχμὸν. *F. G.*
Νεοχμὸν] Vox *Euripidi* familiaris, vid. p. 344. Ed. *J.* (non invenio ibi) *M. du S.*
10. Ἀντισυμποσιάζω τὸν Ἀρίστωνι ἐν αὐτῷ] Benedictus *convivium ab illo Ariſtonis, hic diverſum inſtituo.* Micyllus *convivium in eo viciſſim inſtituo contra Ariſtonis illud.* Certe hoc manifeſtius. *J. G.*
Ἀντισυμ. τὸν Ἀρ.] Quamvis perierit ipſum Athenaei initium, ex *argumento* operis *Graeco* ſuperſtite ſatis liquet, Platonis συμπόσιον ob oculos habuiſſe Athenaeum, idque eſſe aemulatum, cum opus illud ſuum ordiretur. Sic enim poſtrema verba habent: θαυματουργεῖ δὲ τὸν λόγον ὁ Ἀθήναιος ζῆλῳ Πλατωνικῷ. Οὗτως

Videris enim nectar nobis de illo miniſtraturus. LEX. Illum quidem cum irriſione ſimulatorem *animum & linguam* ſolo allide: tu vero commeabiles fac aures, & jam audi: abſit vero obturatrix illa Cypſelis. LYC. Quin tu audacter dicito: neque enim Cypſelus, neque *(filius illius)* Periander in auribus mihi reſidet. LEX. Conſidera autem interea quomodo peragam, Lycine, ſermonem, num beneprincipiatus ſit, multamque beneloquentiam oſtendens, & bonis verbis conſtans, bonisque inſuper nominibus. LYC. Videtur talis eſſe, tuus cum ſit. Sed incipe tandem.

πoίμην ὃ ἑστιάσεως νέκταρος γλυκύ τινος ἔοικας οἰνοχοήσειν ἡμῖν ἀπ' αὐτοῦ. ΛΕΞ. Τὸν μὲν εἴρωνα σοῦ δοκεῖ καταβαλεῖν· σὺ δὲ εὔπορα ποιήσας τὰ ὦτα, ἤδη ἄκουε· ἀπέστω δὲ ἡ ἐπιβύστρα ἡ Κυψελίς. ΛΥΚ. Λέγε θαρρῶν· ὡς ἔμοιγε οὔτε Κύψελός τις, οὔτε Περίανδρος ἐν τοῖς ὠσὶ κάθηται. ΛΕΞ. Σκόπει δὴ μέλαξὺ ὅπως διαπεραίνομαι, ὦ Λυκῖνε, τὸν λόγον, εἰ [e] εὐαρχός γε ἔσται, καὶ πολλὴν τὴν εὐλογίαν ἐπιδεικνύμενος, καὶ εὔλεξις, ἔτι δὲ εὐώνυμος. ΛΥΚ. Ἔοικε τοιοῦτος εἶναι, σός γε ὤν, ἀλλ' ἄρξαι ποτέ.

2. LEX. *Tum coenabimus, inquit Callicles: tum ad veſperam giros faciemus in*

ΛΕΞ. Εἶτα δειπνήσομεν, ἢ δ' ὃς ὁ Καλλικλῆς· εἶτα τὸ δειλινὸν περιδινησόμεθα ἐν Λυ-

e Εὐάρχος] Sic Edd. & M. Ἐνάρχος *f.* vel ſaltem dubie.

20. Πεσδῆ κατάβαλε] Ἴσως ἀντὶ τοῦ (7) χαμαὶ πρὸς πέδον κατάβαλε. *V.*

22. Ἡ κυψελὶς] Οὕτως ὁ ῥήτωρ τὸ ἄτων λέγει (8) κυψελὶς, καὶ τὸ ὀγκωτεῖον ἀγγεῖον, (9) ᾧ τοὺς ἄρτους ἀποτίθενται. ἐν ᾧ ἐκ ὁ Κορίνθου τύραννος ἀρτιγέννητος ὑπὸ τῆς μητρὸς καθαιρεῖται, Κύψελος ὠνομάσθη. ἄμφω δὲ ἤτοι κυψελὶς καὶ ἡ κυψέλη, ἀπὸ τοῦ κρύπτειν τὴν ἕλλω ἐρρύθησαν. *V.*

26. Εὔαρχος] Τὸ μὲ εὐαρχος, τὸ καλὴν ἀρχὴν ἔχων (10) εὔλογος δὲ, τὸν σωθηκλῆ εὐάρμοστος, εὔλεξις δὲ καὶ εὐώνυμος, τὸ εὐπρεπίσιν ὀνόμασι ἐκ λέξεσι (11) χρώμενος. *V.*

30. Ἡ δ' ὃς] Εἶπεν αὐτός. *V.*

(7) Χαμαὶ] Non aderat hoc in Editis. Sed ex ſcholio altero p. 41. Ed. *Cler.* huc inſeruit *M. du S.*

(8) Κυψελὶς] Κυβαλὰ. M.

(9) Ὧ] Ἐν ᾧ B. Reliqua hujus ſcholii ex eodem & C. ſunt emendata. *J. F. R.*

(10) Εὔλογος] Reſpicit vocem εὐλογίαν quae mox ſequitur. Novum itaque ſcholium incipere decebat; ſed cum aliter Scholiaſtae placuerit, nihil mutato ejus inſtituto, ut tamen quas enarret voces ſcire poſſis, majuſculis eas literis in ſcholio edi curabimus. *M. du S.*

Εὔλογος] Ego vero, nihil mutavi, niſi quod puncta interdum pro commatibus exhibuerim, ubi novum Scholion incipit, ne occaſionem praeberem typographis errores multiplicandi; nam verba de quibus Scholiaſtes agit, in Luciano tam ſunt ſibi propinqua, ut facile inveniantur. Conf. Schol. hinc decimum, quod in permulta quoque Scholia diſpeſcendum fuiſſet, ſed eandem ob rationem indiſcretum reliquimus; At ſi quid magis neceſſarium erat mutatu, ibi mutavimus. *J. F. R.*

(11) Χρώμενος] Κεχρῆσθαι editum erat, mutavit *Solan.* non addens ex quo Cod. Sed conjicio ex V. *J. F. R.*

των γοῦν ἄρχεται. *M. du S.*

13. Τὸν Πλάτωνα] Aliter *Apul.* de dogmate Platonis, qui vult Platonis patrem Ariſtonem, ipſum Ariſtotelem dictum; fuit & Ariſto Ceus qui ſcripſit ἐρωτικὰ, de quo Clariſſimus *Caſaub.* ad Athen. c. 4. lib. 15. *J. B.*

19. Τὸν μὲ ἐράστια] Τὴν ἐράστιαν. *F. G.*

20. Πεσδῆ] Antique dictum pro χαμαὶ, πρὸ τὸ πέδον. *J. B.*

22. Ἐπιβύστρα] Leg. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad *Plut.* *J. B.*

Ibid. Ἡ κυψελὶς] Ὁ ῥήτωρ *Heſych.* *F. G.*

25. Διαπεραίνομαι] De hac dictione locus dicendi ad vitam Demonactis. *J. B.*

26. Εὔαρχος] Εἰ καλὴν ἔχει ἀρχὴν, καὶ προοίμιον. Hoc enim potiſſimum curabant miſelli ſcriptores illi, ut exordium reliquo opere longe ſplendidius eligerent. Quod antea Lucianus notavit tractatu, *De conſcribenda hiſtoria*, & ſaepe alibi poſtea. Imitati illi praeceptum *Pindari* Od. 7. Olymp.

Ἀρχομένου δ' ἔργου, πρόσωπον
Χρὴ θέμεν τηλαυγές.

Citat Lucian. p. 848. (in *Hippia* c. 7.) *J. B.*

28. Εὐώνυμος] Ἀγαθοῖς ὀνόμασι χρώμενος. Qua de re copioſe diſſerit tractatu, *Quomodo conſcribenda ſit hiſtoria.* *J. B.*

30. Ἡ δ' ὃς] Pro ἔφη δὲ αὐτὸς, habuimus & ſupra in *Alex.* c. 43. Et occurret in hoc *Lexiph.* ſingulis paragraphis. Item *Philopſ.* c. 31. &c. quod ideo moneo, ne quis credat ſolis poëtis proprium eſſe. *J. F. R.*

31. Περιδινησόμεθα] Περιελθόμενοι, γυμνασώμεθα, de hac voce vide *Caſaub.* ad Athen. *J. B.*

33. Ἡλιο-

[a] Λυκείῳ· νῦν δὲ ἤδη καιρός ἐστι χρίεσθαι τὸ ἡλιοκαὲς, καὶ πρὸς τὴν εἴλην θέρεσθαι, καὶ λουσαμένους, ἀριστοσιτεῖν· καὶ ἤδη γε ἀπιτητέα. σὺ δὲ ὦ παῖ, [b] στλεγγίδα μοι, καὶ βύρσαν, καὶ φωσώνια, καὶ ῥύμμαλα, ναυστολεῖν ἐς τὸ βαλανεῖον, καὶ τὐπίλθιρον κομίζειν. ἔχεις δὲ χαμάζε πῶς τὴν ἐγχυοθήκην δύ' ὀβολώ. σὺ δὲ [c] τί καὶ πράξεις, ὦ Λεξίφανες, ἥξεις, ἢ [d] ἐλινύσεις ἔτι αὐτόθι, κἀγὼ, ἦν δ' ἐγὼ, τρίπαλαι λυτιῶ. οὐκ εὐπόρως

Lyceo. Nunc autem tempus est ungi in sole, & ad vaporem illius calefieri, & cum laverimus, panem gustare. Et jam eundum. Tu vero puer, strigilem mihi, & pellem, & lintea, & sapones, classe advehito in balneum, & balneatoris mercedem ferto : habes autem humi prope armarium obolos duo. Tu vero quid ages, Lexiphanes, venies ne, an hic adhuc moraberis. Quin ego etiam, inquam, ter olim est quod lavaturio : nec enim satis bene

a Λυκείῳ] Λυκηίῳ W. *b* Στλεγγίδα] Στλεγγιδα *J.* At vulgatam servant cett. & M. *c* Τί] Male omissum in *J.* *d* Ἐλινύσεις] Ἐλινύσεις M. & *Fl.*

33. Εἴλῳ θέρεσθαι] Ἀλέᾳ δὲ αὐγὴν ἡλίου θερμαίνεσθαι. *V.*

35. Ὦ παῖ στλεγγίδα] Στλεγγὶς, ἡ ξύστρα. ἔοικε δὲ τὸ κτένιον ὕτω καλεῖν. (1) φωσώνια δὲ ταινίας λέγει ὀθονίνας. ῥύμμαλα τὰ σάπωνα ἢ καὶ τὸ νίτρον. (2) ἐχρῶντο γὰρ καὶ νίτρῳ οἱ παλαιοὶ ἐν τοῖς λουτροῖς. ναυστολεῖν τὸ βαστάσαλλα ἄγειν. τὸ ἐπὶ λουτρὸν δὲ τὸ ἐν τῇ σωτηρίᾳ βαλανικὸν. ἐγχυοθήκη δὲ τὸ κιβώτιον, ἐν ᾧ ἐστιν ἀσφαλῶς ἐχεγγύως (3) καλαθεῖται. *V.*

40. Ἐλινύσεις] Αντὶ τοῦ ἐπίσχεις, καλαμαύσεις. *V.* (Βραδυνεῖς C. *Abb.* Et V. alter.)

41. Οὐκ εὐπόρως] Αντὶ τοῦ πορισίμως δυνάμεθα. *V.* (δύναμαι V. alter.)

(1) Φωσώνια] Φωσσ. C. *Abb.*
(2) Ἐχρῶντο] Ἐχρῶντο editum erat; mutavit *M. du S.*
(3) Καλαθεῖται] Aut ἐστὶν ... καλαθεῖται, aut ἐσθὶς legendum est. *M. du S.*

33. Ἡλιοκαὲς] Usitatum magis ἡλιόκαυστον, κεκαυμένων ἐν τῷ ἡλίῳ. Hac de re Interpretes *Petronii* ad illa, *modica unctione usus.* *J. B.*

Ibid. Πρὸς τὴν εἴλῳ θέρεσθαι] *Alciphr.* I. Ep. 12. p. 48. σπουδάζεται, ἔστιν ὅ δυναμένοις τῇ εἴλῃ θέρεσθαι. *curae est, sicubi possimus apricari*, ut vertit *Bergler.* qui & hoc Luciani, & *Aristoph.* Eccles. 64. adducit. *J. F. R.*

34. Ἀπιτητέα] Πορευτέα. *J. B.*

35. Στλεγγίδα] Interpretes *Persii* & *Apulejî* : dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ibid. Καὶ βύρσαν] De hac balneorum suppellectile omnes dixerunt. *J. B.*

36. Καὶ φωσώνια] Intelligit vestem cubitoriam, sive κομοιμάτιον, diminutum a φώσων, τὸ λινοῦν ἁρμάτιον. *Hesych.* *J. B.*

Φωσώνια] Alias φωσσώνια. Etym. φώσων, σινδών. φωσσώνιον λινοῦν τι ἤτοι σινδόνιον· ἢ καὶ τὸ ἱστίον τῆς νεώς. &c. ἢ προσώπου τι ἐκμαγεῖον. λέγεται δὲ ὕτω καὶ τὸ ὠθούμενον Ῥωμαίοις ὠράριον. *F. G.*

Ibid. Ῥύμμαλα] Τρίμμαλα, σμήγμαλα, σαπώνια. Tangit *Casaub.* ad Athen. c. 10. l. 8. Scholiast. *Aristoph.* Acharn. *J. B.*

Καὶ ῥύμμαλα] *Hesych.* Ῥύμμα, σμῆμα, καὶ ἡ σμημαλοδοκὶς, σμημαλοθήκη. *F. G.*

Ibid. Ναυστολεῖν] Ναυστολεῖν τὸ βαλανεῖον, καὶ τὐπίλουτρον κομίζειν, ὡς τὸ αὐτὸ. Sic *Aristophan.* Thesmoph. junxit ναυστολεῖν, vult intelligi κομίζειν, ἀλλὰ καμπαλίμους κομίζειν. *J. B.*

37. Τὐπίλουτρον] *Mercedem ablutionis.* *F. G.* Recte *Gujet.* olim enim vertebatur: *ablutoriam.* *J. F. R.*

38. Ἔχεις] Quia ante ἴσχεις distinctionis nota nulla in *J.* erat, *Solanus* parenthesin fecerat ab ἴσχεις ad ὀβολώ. Sed nos Parisinae & reliquarum distinctionem servavimus. *J. F. R.*

Ibid. Ἐγχυοθήκιον] Κιβώτιον hanc dictionem interpretatur *Casaub.* c. 13. lib. 5. Animad. ad Athen. *J. B.*

40. Ἐλινύσεις] Διατρίψεις *Hesych.* dicitur etiam ἐλινύσεις, ἤτοι ἡσυχάσεις, λήξεις. ὀκνήσεις, χολάσεις. Vide Interp. *Aristoph.* Thesmoph. *Pollux.* *J. B.*

Ἐλινύσεις] *Leop.* 20. *M. du S.*

41. Τρίπαλαι] Πάλαι. *J. B.*

Τρίπαλαι] Utitur *Aristoph.* Equit. 1150. Τρίπαλαι κάθημαι. *J. F. R.*

Ibid. Λουτιῶ] Ἐπιθυμῶ λουθῆναι. *J. B.*

Ibid. Οὐκ εὐπόρως] Ἀδυνάτως. *J. B.*

42. Τράμιν] Ἀφιδρῶνα. Hanc vocem interpretatur *Erotianus.* illud est quod apud eundem Erotianum Lysimachus vocavit σφιγκτῆρα, ut emendavit Doctissimus *Christianus* ad Erotian. & ad *Aristoph.* sῆπ. vocat postea τὸ ὄρρον fine hujus pag. *J. B.*

43. Ἀσράβης] Sic vocem hanc interpretatur *Hesych.* τὸ ἐπὶ τῶν ἵππων ξύλον ὁ κρατοῦσιν οἱ καθεζόμενοι. τίθεται

ne habeo ; & circa perinæum infirmus sum, clitellaria mula vectus. Agaso enim nimis urgebat, quamquam ipse claudicationem per utres ludens. Sed neque in ipso rure fatigationis expers fui : deprehendebam enim operas æstivam cantionem minuentes, partim vero sepulcrum parantes meo patri. Cum ergo effodissem cum illis sepulcrum, & his, qui ad ripas terram aggerant & ipse manibus laborem adjuvissem, illos quidem dereliqui, cum fri-

τε γὰρ ἔχω, καὶ τὰ ἀμφὶ τὴν τράμιν μαλακίζομαι, ἐπ' ἀγράβης ὀχηθείς. ὁ γὰρ ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε, καίτοι ἀσκωλιάζων αὐτός· ἀλλὰ κὴ ἐν αὐτῷ οὐκ ἀκμὴς ἦν τῷ ἀγρῷ· κατέλαβον γὰρ τοὺς ἐργάτας λιγυρίζοντας τὴν θερινὴν ᾠδήν· τοὺς δὲ τάφον τῷ ἐμῷ πατρὶ καλασκευάζοντας. συντυμβωρυχήσας οὖν αὐτοῖς, καὶ τοῖς ἀναχῶσι τὰ ἄνδηρα, καὶ αὐτὸς ὀλίγα συγχειροπονήσας, ἐκείνους μὲν ἀφῆκα, τοῦ τε κρύους ἕνεκα, κὴ

42. Τὴν τράμιν] Οἱ μὲν τὸ τρῆμα τὴ ἕδρας· οἱ δὲ τὸ ἀπὸ τούτου μέχρι τῆ ἀρχῆς τοῦ βαλάνου χωρίον, ὃ κὴ ὑποταῦρον καλοῦσιν. ἐσὶ δὲ ⊂ γραμμὴν ἔχον ἐπανεσηκυίαν, ὁμοίαν ῥαφῇ. *V.*

43. Ἐπ' ἀγράβης] Ἀγράβη τὸ σάγμα ἤτοι ἡ σέλλα. τοὺς οὖν τὰ ὑσταγμάρια ζῶα ἐλαύνοντας ἔοικεν ὁ καινολόγος ἀγραβηλάτας καλεῖν, ὥσπερ κὴ ἁρματηλάτας εἰώθαμεν καλεῖν τοὺς ἐλαύνοντας τοὺς ἵππους, οἵ τινες τῷ ἅρματι (4) ὑπεζεύχθησαν. ἄλλοι δὲ ἀγράβλῳ ὡς Ἀθηναῖοι, τὴν (5) ἄζυγα φασὶν ἡμίονον, ἐφ' ἧς ὀχούμεθα. ἀπὸ τούτου κὴ (6) ἀγραβηλάτας τοὺς ὀπαδοὺς τούτων φασί. *V.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἀσκωλιάζειν τὸ ἐφ' ἑνὶ ποδὶ βαδηκότα ὅτω κινεῖσθαι. τὸ δὲ ἐσὶν ἀλλεσθαι. μονόποδι γὰρ τὶ ἄλλο εἰς κίνησιν θαλιᾶσθαι, ἢ ἀλλεσθαι; ἀσκωλιάζοντι δὲ ἀντὶ τοῦ μονόποδι πηδῶντι. *V.*

49. Ἄνδηρα] (7) Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν λέγουσι διὰ τὸ εἶναι (8) ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τοῦ διερῶν. ἄνδηρα μέρος τι τοῦ κήπου. *G.* (Scholion sequens omiti, quod ex Luciani tantum textu sumptum, nihil huc faciebat.)

(4) Τπεζώχθησαν] Et hoc *Solani* correctioni debemus, pro monstroso ὑπερόχθισαν quod editum fuerat.

(5) Ἄζυγα] Ita dedit Idem pro vulgato ἄζυγον. Recte quidem ab ἄζυξ. Sed quia & ὁ καὶ ἡ ἄζυγος dicitur, ut *Amor.* c. 44. ἀζύγε κοίτης, nescio numquid necessaria sit mutatio. *J. F. R.*

(6) Ἀγραβηλάτας] Ἀγραβηλάτες male Ed. *Cler.*

(7) Hunc locum visum est maculatum, prout in MS fuit, relinquere, ut inde appareret iterum inscitia Librarii, quae tanta fuit, ut nisi aliunde suppeteret subsidium, quid sibi voluerit Scholiastes, ne Oedipus quidem conjiceret. Sed bene est quod quae hic esse debebant, ad verbum apud *Suidam* legantur : Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν ἄνδηρα λέγεσι, διὰ τὸ εἶναι ἔνικμα καὶ διερά. Ὑπερίδης δὲ τὰ ἀναχώματα λέγει, διὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι τῶν διερῶν. Ἄνδηρα, μέρος τι τοῦ κήπου. Hoc quidem satis liquet sic legi debere, sed inter portentosas voces quae ex oscitantia Librarii hic natae sunt, latet vox γηπατταλίκης, cujus fine dubio a Scholiasta interpretatio tradebatur, quae quomodo omissa fuerit, & vox illa loco suo mota, quaerant acutiores. *J. Cler.*

Recte haec omnia leguntur, ut edi curavimus, ex Cod. Scipionis, qui fuit Argyropyli, in Collectaneis Galeanis. *M. du S.*

Querimonia *Clerici* erat justa, octo enim vitiis unum hoc Scholion laborabat in V. quae jam sublata non repetam, ne nauseam lectori moveam. *J. F. R.*

(8) Ἔνικμα] Recte sic restituit *Solan.* ut hoc unum commemorem, pro vulgato αἴνιγμα. *J. F. R.*

ται δὲ ⊂ ἐπὶ τῶν ἀναβατικῶν ὄνων, οἱ δὲ κατὰ τὸ πλεῖον μὲν τὴν σωμαληγὸν ἡμίονον ἅτως ἔλεγον· ἐνίοτε δὲ πάντα ἁπλῶς τὰ σωμαληγοῦντα ὑποζυγοῦντα. Videtur autem Lexiphanes ex sequentibus ἀγράβλῳ posuisse ἀντὶ τοῦ ἡμιόνου, sequitur enim ἀγραβηλάτης ἐπέσπερχε ἤτοι ἱπποκόμος. *J. B.*

Ἀγράβης] Vid. *Spanhem.* 187. Et *Demon.* cum *Schol.* 389. *M. du S.*

Ἀγράβης] *Alciphr.* II. Ep. 3. f. εὐθὺς μετομένη πρὸς ἡμᾶς ἐπὶ τὸ ἀγράβης φέρου. Ubi Cl. *Bergler.* ex Scholiasta Luciani, aliisque *Lysiae*, *Demosth.* & *Athenaei* testimoniis docet, ἀγράβλῳ Atticis *mulam* significare, *currui non junctam*, *sed qua vehimur*, *equitamus.* Conf. & *Hesych.* *J. F. R.*

44. Ἀσκωλιάζων] Ἐφ' ἑνὸς ποδὸς ἀλλόμενος, dicitur & ἀσκωλίζων *Hesych.* apud quem rescribe ἀλλόμενοι ἀσκωλιάζειν. Illud est quod Galli dicunt *aller à croche pied*, cum pes alter incurvatur : hanc vocem multis interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Pluton. *J. B.*

45. Οὐκ ἀκμὴς] Μὴ κεκμηκὼς. *J. B.*

46. Λιγυρίζοντας] Ἄδοντας quia ᾠδὴν λιγυρὰν dixerunt *Homer.* & *Hesiod.* de his rusticorum cantilenis *Long.* lib. 2. & 4. ποιμεν. *J. B.*

49. Ἄνδηρα] Τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. De quibus dixi ad lib. 1. *Heliod.* *J. B.*

Ἄνδηρα] *Hesych.* ἄνδηρον, ἄκρον, καὶ τὰ χείλη τῶν ποταμῶν. *F. G.*

ϗ ὅτι καύμαλα ἦν. οἶδα δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνε) τὰ καύμαλα. ἐγὼ δὲ ἐξελθὼν τὰ ἀρώμαλα, σκόροδά τε εὗρον ἐν αὐτοῖς φυκότα, ϗ [a] γηπαττάλους τινὰς ἀνορύξας, ϗ τοῖς σκανδίκων, ϗ [b] βρακάνων [c] λαχανευσάμενος, ἔτι δὲ κάχρυς τριάμενος (ὕπω δὲ οἱ λειμῶνες ἀνθοσμίαι ἦσαν, ὡς αὐτοποδητὶ βαδίζειν) ἀνατεθεὶς ὄπι ἡ ἀγράδην, [d] ἐδάρην τὸ ὄρρον. ϗ νῦν βαδίζω τε60

goris causſa, *tum quod eſſent uſtiones: noſtr*
autem in frigore vehementi uſtiones exiſtere.
Ego autem obiens vervacta, *alliaque inveni*
ibi nata, & effoſſis quibusdam terrae clavis,
& ſcandicibus, & bracanis pro olere lectis,
erutisque inſuper cachrybus, (*nondum autem*
odorifera erant prata, *ut meis ipſe pedibus*
ambulare mallem) *in mulam iterum impoſitus*
excoriatus ſum in perinaeo, & nunc incedo
cum

a Γηπαττάλους] Γῆ παττάλους *Coll.* Cum vulgata facit M. & *Fl.* &c. b Βρακάνων] Βραχάνων *Coll.* Nil mut. *Fl. H.* M. &c. c Λαχανευσ.] Λίχν. *Fl.* d Ἐδάρην] Edd. priores ἐδέρρω male.

52. Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν] Ἔοικε τὰ ἀπὸ τῶ κρύους γενόμενα ἐγκαύμαλα εἰς τὸ σῶμα ἡμῶν λέγειν. ἀρώμαλα δὲ, τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία. σκάνδικες ϗ βράκανα, εἴδη λαχάνων. κάχρυς δὲ, (1) σίτηρον ὄσπριον. τὸ δὲ ἐδάρην τὸ ὄρρον ἀντὶ τῶ ἀνεσύρην, ἐτρίβην τὸ ὑποταῦρον, ἤτοι τὴν τράμιν. λεκιθόπωλις δὲ, ἡ τὰ (2) ἀλληλεσμένα (3) ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα. οἱ δὲ (4) ἰατροὶ λέκιθον φασὶ, ϗ τὸ τῶ ὠοῦ ὠχρὸν. γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. (5) σέλγη δὲ . . . . . πυριάτης δὲ ϗ ἐγκρυφίας ἄρτοι εἰσιν. ὁ μὲν οὖν κλιβάνῳ, ὁ δὲ ἐγκρυφίας ἐπὶ τῆ σποδῷ ὠπτημένος, γήτεια δὲ τὰ κρόμμυα. οἰδὸς δὲ τὸ (6) περιτραχήλιον, ἀπὸ τῶ ὄπισθεν, κρέας. λωγάνιον δὲ, τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον, ϗ μάλιστα τῶ βοῶν. σίλλος δὲ ἐστιν, ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. ἡδύνειν δὲ, τὸ (7) σκυβάζειν ἤτοι μαγειρεύειν. κάρδοπος δὲ ἡ μάκτρα, ἤτοι ἡ πλατεῖα (8) σκάφη. ξηραλοιφεῖν δὲ ἐστι, τὸ ἄνυδρον λουτροῦ ἀλείφεσθαι ἐλαίῳ. γνώμονα δὲ, τὸ τῶ σκιατηρίου τὴ σκάφης ἤτοι τῶ ὡρολογίου (9) μέσον ἐπανεστηκὸς κανόνιον λέγει, ὃ τὰς ὥρας δείκνυσι τῇ ἑαυτοῦ σκιᾷ. πόλον δὲ τὸ μέσον ϗ κοῖλον τῶ αὐτοῦ ὡρολογίου λέγει. καρμώντας δὲ τοὺς σύγκλυδας εἶναι, ϗ συρφετώδεις φησί. βυζῶ δὲ ἐπιφθεγγόμενος ἀκουστέον τὸ οἰονεὶ ἀφῶ τὴν συνέχειαν τῶ ὄγκου ϗ τὴν πίλησιν παραβεβυσμένους ἐστάναι, ϗ ὠθεῖν τε ϗ ἀθίζειν. τοῦτο γὰρ τὸ ὠσίζειν σημαίνει. τὰ κόρα δὲ δηλονότι δυικῶς τὰς κόρας σημαίνει τῶ ὀφθαλμῶν. σκαριμύττειν δὲ, τὸ σκαίρειν πυκνῶς τα βλέφαρα. φαρμακὰν δὲ τὰ ὁμόμαλα φησὶν, ἀπὸ τῶ (10) φαρμάκου ἤτοι ἰατρίας διΐζ. *V.*

(1) Σίτηρον] Σίτορον Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀλληλεσμ.] Ἠλοιμένα ante legebatur. Correxit Idem ex C. *Abb.* & Cod. altero V. (in quo tamen λευκθόπολις eſt.)
(3) Ὄσπρια] Ὄσπρια hic & alibi in Scholiis hiſce adſpirate invenio. *Suidas* autem in λεκιθόπολις ὄσπριον bis laevigat, & alibi, rectiusque ſic ſcribitur. cumque Scholaſtes etiam interdum ὅσπρ. habeat, ſic dedi; nec poſtea monebo. *J. F. R.*
(4) Ἰατροὶ] Ex V. altero & C. *Abb.* ἰατρεῖον enim male hic antea edebatur.
(5) Σέλγη δὲ] C. *Abb.* σίλγη δὲ † πυριάτης δὲ καὶ. Unde liquet excidiſſe Scholium. Eadem lacuna in M. *M. du S.*
(6) Περιτραχήλιον] Δεριτραχήλιον V. aliunde huc translatum. *M. du S.*
(7) Σκευάζειν] Κευάζειν ante edebatur, quod correxit Idem.
(8) Σκάφη] Ἐστὶ σκάπη ante legebatur: ſed ἐστὶ delevit Idem.
(9) Μίσον] Μίγα Exc. *G.* Μίσον cum V. C. *Abb.*
(10) Φαρμάκα] Φ ——χ. V. i. e. φαρμακῶν. *M. du S.* Sed φαρμάκων ſaltem ſcribendum, nimis notum. *J. F. R.*
(11) Κάχρυς] Καὶ χρῶν editum inveni; ſed facilis erat correctio. *J. F. R.*

52. Καύμαλα] Profert hunc locum Clar. *Caſaubon.* Animad. ad Athen. cap. 19. lib. 3. Junge ab eo dictis Interpr. *Virg.* ad illud Georg.

Boreæ penetrabile frigus adurit.

Sic apud *Long.* lib. 3. ποιμεν. κρύῳ μὲν ἦν ἐξαίτιον ϗ αὔρα βόρειος ὑπῆκτο. *Piſid. Coſmurg.*

Χειμῶνος ὥρα, ϗ τὰ δένδρα σιωτόμως
Ἐκ τῆ πυράγρας τὸ κρύους μαραίνεται.

J. B.

Καύμαλα] Pompejano tribuit *Athenaeus* 98. A. B. quem ὀνοματοθήραν σοφιστὴν vocat. *M. du S.*

53. Τὰ καύμαλα] *Uredines. Plin.* L. XVIII. c. 28. *Plerique dixere rorem inuſtum ſole acri frugibus rubiginis cauſſam eſſe, & carbunculi vitibus. Quod ex parte falſum arbitror, ommemque uredinem frigore tantum conſtare.* Τὰ καύμαλα uredines, *des jarſures* *F. G.*
54. Ἀρωμάλα] Τὰ ἀρότρῳ ἐξειργασμένα πεδία, ἀρότριμα, γεννήματα. *Heſych.* Schol. *Ariſtoph.* ad Pac. *J. B.*
55. Γηπαττάλους] Γηπάτταλοι, εἴδη λαχάνων. *J. B.*
Γηπαττάλους] Terras plantas puto eſſe, quaſi paſſibus ſeu clavos. Dicit enim *Feſtus* in voce *impages*, *dicuntur agricolae pangere plantas, id eſt infigere*, quemadmodum ſcilicet clavi panguntur. *A. V.*
56. Σκανδίκων] *Heſych.* Σκάνδιξ, λάχανον ἄγριον. *Ariſto-*

cum dolore & ſudo frequenter, & langueo corpore, atque opus habeo pernatare in aqua plurimum. Gaudeo autem ſeſſus ablui.

ὀδυνηρῶς, καὶ ἰδίως θαμὰ, καὶ μαλακιῶ τὸ σῶμα, καὶ δέομαι ἀφανεῦσαι ἐν τῷ ὕδατι ὑπερπλεῖστον, χαίρω δὲ μὴ κάμαλον [e] ἀπολουόμενος.

3. *Decurram igitur ipſe quoque ad puerum, quem credibile eſt aut apud piſorum venditricem, aut ſalſamentarium me expectare. Quamquam praedictum ipſi fuerat, ut occurram ſibi quidquam, quin cum Scholiaſta Ariſtoph. vertamus ovorum venditricem, ejusmodi enim conditionis, non nominis feminam intelligendam patet ex ſeq. γρυμαιοπώλῃ. Kuſterus ad Ariſtoph. Plut. 427. ubi λεκιθόπωλιν occurrit, ait: „ Mirum eſt, Lucianum inter re-„ liquas voces vel barbaras, vel κακοζήλως formatas „ & hanc Lexiphani ſuo tribuere p. 822. Ed. Amſt. „ (i. e. h. l.) cum Atticos olim ea uſos fuiſſe vel ex „ hoc loco Ariſtophanis conſtare poſſit ". Si Gujetus igitur ideo mutationem quaeſivit, quia vox proba eſt, minus abſurde egit. At non credo eum de Ariſtophane cogitaſſe, alioqui addidiſſet. J.F.R.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] *Τὰς ὀπώρας πιπράσκοσι, ἢ ἰχθύδια ἐν τῇ ἰχθύι ἢ ἰχθυοπωλείᾳ* apud eum qui vendit piſcium inteſtina ſive quisquilias quæ *γρυμαίκι ἢ γρυμέαι*. de qua dictione *Caſaubon.* ad Athen. cap. 11. & 19. lib. 7. ubi reprehendit eos qui ſacculum vertunt. Inde *γρῦ hilum*, quales minuti illi piſciculi, de quibus *Apulejus* libr. 2. Mileſ. J.B.

Γρυμαιοπώλῃ] *Heſych. Γρυμαία ἐθὼς, καὶ ἀγγεῖον σκευοθήκη, ἐν ᾧ ἡ γρύτη· ἤδη δὲ καὶ λεπτὰ σκεύαρια, ἃ καὶ γρύτλα λέγομεν.* Locus corruptus eſt apud Heſychium. F.G.

68. Ἐπὶ τὰ Σίλγη] Locus hic, ut alii multi in cacozelo iſto, perobſcurus, quem ut concipiam, altius repetenda mihi vocis originatio. Σέλγη πόλις ἐν Πισιδίᾳ, ὅπου κακῶς ἔζων οἱ ἄνθρωποι, καὶ ἀλλήλοις ἐκοινώνουν, ut teſtatur *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Veſp. Igitur qui totam hanc narrationem attente perleget, videbit Lexiphanem voluiſſe intelligere *τὰ κοινὰ δειπνητήρια*, non tam hominum ad ea confluentium multitudinem denotans, quam res communes ſive viles de quibus hic perpetuus ſermo eſt: detorta ſane metaphora, quidam

e Ἀπολουόμῳ] Edd. Ἀπολούμῳ W. & *Fl.* f Ἀποθριξ.] Ἀποθριξ. Conj. ap. *B.* g Σίλγη] Nihil mutant Edd. nec M. Γίλγη *Meurſ.*

62. Διαπεῦσαι] Ἀντὶ τοῦ κολυμβῆσαι. *V.*

66. Λεκιθοπώλιδι] Λεκιθόπολις ἡ τὰ ἀληλεσμένα ὄσπρια, ἤτοι τὰ βεβρεγμένα πωλοῦσα, οἱ δὲ ἰατροὶ λέκιθον φασὶ τὸ τοῦ ὠοῦ ἀχρόν. *V.*

67. Γρυμαιοπώλῃ] Γρυμαιοπώλης δὲ ὁ τὰς (12) εὐτελεῖς ὀπώρας πιπράσκων. *V.* At in altero Mſ. V. ſic legitur: (13) Γρυπεπώλῃ· Ἔστι δὲ ὁ τὰ εὐτελῆ σκεύαρια πωλῶν, παρὰ τὸ γρῦ. Οὕτως δὲ Ἀθηναῖοι τὸ ῥύπον φασὶ τὸ ὀπύχων.

68. Τὰ σίλγη] Κοινὰ δειπνητήρια. *V.*

(12) Εὐτελεῖς] Εὐθελεῖς Ed. *Cler.* Correxit *Solanus*, non indicans unde: ſed facile erat e re ipſa, & ſequentibus id videre. De γρῦ conf. *Suid.* qui eandem rationem adfert; ſed & addit, alios γρῦ a porcorum voce derivare. At ibidem bis in Ed. *Hagen.* Suidae legitur γρυτόπωλις, quorum alterutrum in γρυτητάλις vel γρυπόπαλις mutandum foret; ſi γρυπόπωλις quod hic in *Schol.* ſequitur, verum eſſet. J.F.R.

(13) Γρυποπώλης] Forſan Γρυτοπώλης. J.F.R.

riſtophani mater Eurip. Σκανδικόπωλις dicitur. F.G.

Ibid. Βρακάνων] *Heſych.* Βράκανα, τὰ ἄγρια λάχανα. F.G.

57. Κάχρις] Ὄσπριον. J.B.

60. Ἐδαῤῥῶ] Ἐδάρθω. F.G.

Ἐδαῤῥῶ] Quod eſt in omnibus, quos vidi, editis, nihili eſſe puto. Legi & interpretatus ſum ἐδάρην. Nota vocis δέρω ſignificatio. Vidit idem, credo, *Meurſius*, qui vertit *attrivi ſummum podicem*, melius ad intellectum: ſed volebam propius adſequi verbilegulum Lexiphanem. J.M.G.

63. Ἀπολουμ.] W. & *Fl.* uti vult *Caſaubonus* emendari, ad *Athen.* 189. In aliis ἀπολουομ. M.du S.

65. Ἀποθριξόμαι] Quidam legunt ἀποθρίξομαι, depilabo. J.B.

Ἀποθριξ. — τὸ παῖδα] Vertunt *Curriculo puerum ablegabo.* Emenda: *Curriculo ad puerum ibo.* F.G.

Ibid. Αὐτὸς τὸ παῖδα] Puto hic excidiſſe praepoſitionem, legendumque, ἀποθρίξομαι ἐν ᾧ αὐτὸς ὡς τὸ παῖδα. Ἡ ὡς inter dictantem & excipientem nimis facile perire potuit. Κακοζηλίᾳ non videtur in omiſſa praepoſitione, ſed in compoſito ἀποθρίξομαι. Λεκιθοπώλιδα quae ſtatim ſequitur interpretari etiam licebat *ovorum venditricem*, ſi credimus ſcholiis ad h. l. & ad *Ariſtoph.* Plut. v. 427. J.M.G.

66. Λεκιθοπώλιδι] Τὰ ἀληλεσμένα ἢ βεβρεγμένα ὄσπρια πωλούσῃ. J.B.

Λεκιθοπώλιδι] Forte λεκιδοπώλιδι. *Heſych.* Λεκὶς, παροψίς. F.G.

Λεκιθοπώλιδι] Ego nihil mutandum cenſeo; niſi quod majus Λ. quod in *Pariſ.* erat, quaſi nomen proprium eſſet, ſuſtulerim; nam quod & ibi, & ap. *Benedict.* vertitur *Lecithopolidem*, nihili eſt: nec obſtat

τᾶν. ἀλλ' εἰς καιρὸν ἥκουσι αὐτὸς ἐμπολήσας γε ὡς ὁρῶ πυριάτλω τέ τινα, καὶ ἐγκρυφίας, καὶ γήτεια, καὶ φύκας, καὶ οἶδον τετονί, καὶ [a] λωγάνιον, καὶ τὸ βοὸς τὸ πολύπλυχον ἔγκαλον, καὶ φάκλας. Εὖγε, ὦ Ἀττικίων, ὅτι μοι ἄδαλον ἐποίησας τὸ πολὺ τῆς ὁδοῦ. Ἐγὼ δέ, ἦ δ' ὅς, σίλλος, ὦ δέσποτα,

reret ad panes. *Sed opportune hic ipse adest & mercatus, ut video, clibanarium panem, & alios subcinericios, & cepas, & fucas, & illum oebum, & illud multorum foliorum bovis inteſtinum, & phoctas. Euge Atticio, compendi mihi feciſti majorem viae partem. Ego vero*, inquit ille, *ſtrabus, here, factus ſum*,

[a] Λωγάνιον] *Vorſt.* Λαγώνειον.

70. Πυριάτλω] (1) Πυριάτης δὲ ὁ ἐγκρυφίας. ἐπὶ τῆ σποδῷ ὀπτηθέντος. *V.*

71. Γήτεια] Τὰ κρόμυα. *V.* Ita hic editum invenio. At ſupra recte κρόμμυα.

Ibid. Οἶδον] Περιτραχήλιον ὄπισθεν. *V.*

72. Λωγάνιον] (2) Λωγάνιον δὲ ὑπὸ τὸ τράχηλον, καὶ μάλιστα τῶν βοῶν. *V.* At in altero ejusdem Voſſii Cod. in forma quam quartam vocant, idem Scholion ſic legitur: Λωγάνιον] Ἀμβρακιῶται δὲ Ἠπειρῶται τὸ λεπτὸν τὸ τραχήλου φασὶ τῶν βοῶν ἀγόμμον χάλασμα, καὶ λέγει εἰς τὸ μείαξυ τῶν βραχιόνων, ὡς φησὶ ὁ Διονύσιος ὁ (3) Ἰτυκαῖος. ἔστι δὲ (4) ἡ Ἰτύκη πόλις Σικελίας. ἔοικε δὲ ὁ βοὸς λέγειν λωγάνιον, ἀλλὰ ζώων ἑτέρων τὸ σηθύτιον. τὸ τῶν βοῶν δὲ ἄχρηστον τοῦτο τὸ μέρος ὁ ὁ λαιώρυδα φασί.

75. Σίλλος] Ὁ διάστροφος τοὺς ὀφθαλμούς. *V.*

(1) Patet aliquid omiſſum; nam in altero V. Cod. in fol. diſtinguitur πυριάτης ab ἐγκρυφίας. Vid. ſupra haec omnia ad unum ſcholion relata, ad verba: Καὶ ὅτι καύμαλα ἦν. *J.F.R.*

(2) Λωγάνιον] Λοχάνιον legebatur per ὁμικρὸν in utroque hoc Scholio Impr. & M. *M. du S.*

(3) Ἰτυκαῖος] Ἐν πρώτῳ τῶν. Sic. M. i. e. γεωγραφίας. *M. du S.*

(4) Ἡ Ἰτύκη] Sic praeeunte *Solano* dedi. Ἰτύκη enim Ed. *Cler.* & ſi aberat. *J.F.R.*

dam hic legunt τ' ἀσελγῆ mendoſe. *J.B.*

Ibid. Τὰ Σέλγη] Loci nomen Athenis. *F.G.*

Ibid. Σέλγη] *Meurſius* ex *Polluce* IX. 5. & X. 11. emendat in γέλγη mutans. Sed repugnant libri & M. Extat *Eupolidis* fragmentum, in quo eodem quo hic ſenſu γέλγη reperitur. Vid. *Potter.* p. 38. f. *M. du S.*

70. Πυριάτλω] Τὸν ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα ἄρτον: alii tamen πυριάτλω idem eſſe dicunt ac πύον, quod conveniret cum dulciariis. Interpr. *Ariſtophan.* ad Veſpas. *Caſaub.* quae Gallis *tarteletes*. *J.B.*

Πυριάτλω] Πυριατὸν τὸ *Heſych.* πυριάτης *coloſtrum*, i. e. lac primum quod decoquitur. Aliter interpres. *F.G.*

Πυριάτλω] *Bourdelotius* provocat ad *Veſp. Ariſtophanis*. Vid. igitur ibi verſ. 708. At πυαρίτῃ ibi legitur, & *Scholiaſt. Biſet.* ait hoc magis analogicum eſſe quam πυριάτλω etſi idem ſignificet. Alter autem Scholiaſt. πυριάτῃ legit & exponit, τὸ ἐφθὸν γάλα. ſive generaliter τὸ πυριεφθὸν &c. *J.F.R.*

Ibid. Ἐγκρυφίας] Ἄρτους τοὺς ἐν σποδῷ. De quibus jam dixi, ubi de Empedocle cinericio. *J.B.*

Ἐγκρυφίας] Probum eſt. Ipſe noſter alibi utitur Dial. *Mer.* & *Aj.* ſeu N. Δ. XX. Et *Hippocr.* Pop. Morb. VII. teſte *Caſaub.* ad Athen. p. 209. 58. apud quem itidem extat 110. A. *M. du S.*

71. Γήτεια] Κρόμυα. Hanc dictionem varie Grammatici efferunt, γητεα, γήθυα, γητεια. De quibus *Heſych. Suid.* *J.B.*

Ibid. Καὶ φύκας] Legendum φύσκας. *Heſych.* Φύσκη, κοιλία, ἢ τὸ πάχος ἔντερον. *F.G.*

Ibid. Οἶδον] Τὸ ἐπιτράχηλον, τὸ ὑπὸ τῶ τραχήλου, τῶ βοὸς κάλλιστον. *Poll.* *J.B.*

Οἶδον] Οἶδος τῶ τραχήλου τῶ βοὸς τὸ κάλλιστον. *Pollux.* *F.G.*

72. Λωγάνιον] An λαγώνιον, ſeu λαγώνειον. *Heſych.* λαγώνεια, λαγοῦ κρέα. *F.G.*

Λωγάνιον] Lege λαγώνειον, i. e. λαγῶα κρέα. *A.V.*

Λωγάναν] *Heſychius*, λωγάλιον τῶν βοῶν τὸ ὑπὸ τὸ τράχηλον χάλασμα. *Suidas*, Λωγαῖος, ὄνομα κύριον, σημαίνει δὲ καὶ τὸ σῆθος. *J.M.G.*

73. Φάκτας] Α φώγω. i. e. φρύγω ſeu φόζω. *F.G.*

74. Ἄδατον ἐποίησας] Ἄδατος ex eo genere eſt ex quo ἄχρηστος & ἀφόρητος, cum hoc non *intolerabilem*, ſed *nondum geſtatum*, illud non *inutilem*, ſed *nondum uſurpatum* ſignificat. ita nempe ἄδατος ὁδὸς non *inacceſſa*, ſed *quam non opus fuit facere*. De prioribus duobus Caſaubonus ad Athen. III, 18. Caeterum videtur *Atticionem* ſtudio vocaſſe hunc ſervum Lucianus, ut abſurdam Atticiſmi affectationem notaret, ac deinde *Onomacritum*, ac poſtea *Onomarchum* quaſi tu *judicem*, *principemve* nominum dicas: ſic *Hellanicum*, ut germanum *Graecum*. *J.M.G.*

75. Ἦ δ' ὅς] Vid. paullo ſupra ad pr. c. 2. *J.F.R.*

Ibid. Σίλλος] Διάστροφους τοὺς ὀφθαλμούς. *J.B.*

Σιλλος] I. e. *Strabo*, idem quod ἴλλος ap. *Euſt.* cujus fem. ἰλλὶς. *Heſych.* ἐνδλλαν cognatum. *F.G.*

79. Ψυτταν] A Ψύττω. Quod etiam ſpiro ſignificat, itaque inter varias hujus vocis acceptiones, recte *Heſych.* ψύττα, ἐπὶ τῶ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγεται. Igitur ψύτταν καλατεῖνας, ταχέως θραμών. *J.B.*

Ψυττα] Ψυττα, ἐπὶ τῶ ταχέως ἀποθραμεῖν λέγε). *Heſych.* aut. Epiſt. Saturn. 2. t. p. 839. Ψύτται καλατείνασαι. utrobique ψυττα legi i. e. ταχέως, placet. *F.G.*

Ψύτταν καλατ.] Vid. nott. ad Is. α. c. 35. *Vorſtius* conjicit legendum ψιττὸν, h. e. ταχέως. Sed nihil mutandum. In W. & *Fl.* Ed. ψύττα κ. Vid. *Eurip.* Κυ. 565. A. *M. du S.*

Ψύτ-

ſum, te dum circumſpicio. Tu vero ubi coenabas heri? num apud Onomacritum? Non per Jovem, inquam, *verum rus abieram, cito percurrens: noſti autem quam ſim amans ruris. Vos autem forte putabatis me ſonare cottabos. Sed intro abi, haecque & alia con-*

τα, γεγένημαι, σὲ θειρῶν· σὺ δὲ ϖῶ χθὲς ἐδείπνεις; μῶν ϖαρὰ Ὀνομακρίτῳ; ἠ μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἀλλ' ἀγρόνδε ὠχόμην, [b] ψύτταν καλατείνας, οἶδα δὲ ὡς φίλοργός εἰμι, ὑμεῖς δὲ ἴσως ᾠεσθέ με λαταγεῖν κοττάβους· ἀλλ' εἰσιὼν, ταῦτά τε

[b] ψύτταν] Forſan ψιττὸν h. e. *taxίως Vorſt.* Ψύττα *Fl.* & W.

79. (5) Ψύτταν] Ταχέως. *V.* Sed in altero ejusd. Cod. ſic legas: Ὠχόμην ψύτταν] Ἀντὶ τῦ ταχέως δραμών. Sed M. Ψύττα κ.] Ταχέως δραμῶν.

Ibid. Καλατείνας] Δραμῶν. *V.*

80. Λαλαγεῖν] Τὸ δὲ λαλαγεῖν τὸ σῶμα ϖληροῦν ἢ ὕδατος ἢ οἴνου, καὶ τῇ ϖλάσιγγι ἐναπoχέειν. ἡ βαρυνομένη τοῖς ἀνδριανταρίοις ϖροσέκρουσεν ὑποκειμένοις καὶ (6) κοτταβὸν ἀπετέλει. &c. de Cottabo require in fine Plauti impreſſi Mediolani. *G.*

Λαλαγεῖν κοττάβους] Εἶδος ϖαιδιᾶς ὁ κότταβος τοιοῦτο. μίσον ἵσαται Χάραξ ἄνωθεν ζυγὸν κατὰ κορυφὴν ἐπαιωρῶν. καθεκάτερον δὲ ἄκρον ὁ ζυγὸς ϖλάσιγγας φέρει, ἀνδριανταρίων ταῖς ϖλάσιγξιν ὑποκειμένων. ὁ κοτταβίζων τοιγυν λαβὼν εἰς τὸ σῶμα ὑγρὸν ὁτιοῦν οἴνου ἢ ὕδατος, καὶ ϖλήσας (7) τὰς γνάθους, ἀφίησι ἀϕ' ἑ χειλέων ὑπὸ μίαν ϛαγόνα τῷ ὑγρῷ κατὰ ἓ ϖλαγίγγων. αἱ δὲ δεξάμεναι κοῖλαι ἔσαι, καὶ καθελκόμεναι τῷ βάρει, κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν τῷ ὑγροῦ φέρουσ) κατὰ ἓ ὑποκειμένων ἀνδριανταρίων, καὶ κρούσασαι ἀνὰ μέρος ἑκατέρα κατὰ τὴν ἑτεροζυγίαν τοὺς ἀνδριάντας ϖοιοῦ ἦχον ἀποτελοῦσιν, εὐϕραίνει ἓ (8) ἔρωτα, ὡς ἓ ϖαιδικῶν καλυσχοῦντα. ἐρωτικὴ γὰρ ἡ ϖαιδιά. εἰ δὲ ἓ ϖλασίγγων ἡ λάταξ ἀϕαμάρτοι, ἠττᾶσθαι δοκεῖ ὁ ἐρῶν, καὶ ὑπὸ ἓ ϖαιδικῶν ἡμιλᾶσθαι. καλοῦνται δὲ τὰ (9) ἀνδριανταρία μάνεις. Οἱ ἀκριβέστερον δὲ ϖερὶ κοττάβων ϕασλαδόν-

(5) Ψύτταν] Ψύττα erat in Impreſſ. & M. & ex expoſitione patet pro adverbio a Scholiaſte ſumptam. *M. dn S.*

(6) Κοτταβὸν] Sic h. l. ſcriptum inveni; ſic & in medio Scholii ſequentis: ſed *Suid.* & alii Lexicogr ſcribunt κόττα-βος. Et V. modo hoc, modo prius habebat; verum curavimus ut ille ſaltem ſibi ſimilis eſſet. *J. F. R.*

(7) Τὰς] Ed. *Cler.* male τὰς. Et mox διὰ omiſſum erat; utrumque correxit *M. dn S.*

(8) Ἔρωτα] Lege ἐρῶντα. *M. dn S.*

(9) Ἀνδριαντάρια μάνεις] Ἀ —— τάρια μάνεις. V. Illud emendatum adſcripſerat Iſ. Voſſius. *Jac. Gronov.* ἀ. μάνης M.

(10) Καλακτὸν] Καλακτῶν ante editum, & mox iterum δι omiſſum. quod praeeunte *Solano* correxi. *J. F. R.*

(11) Τι —— ἴχον] Τι & ἴχων ante editum, ex C. Abbatis & M. correxit *M. dn S.*

(12) Τι λατρ.] Ita dedit idem pro vulgato τῷ λατριδίῳ; etſi non addit, unde hauſerit.

(13) Πλάσιγ.] Reliqua hujus Schol. in C. Abbatis non leguntur, uti neque ea quae in principio dicta ſunt. In M. duo ſunt Scholia diſtincta. *M. dn S.*

(14) Μάνιν] Μάνιν ante edebatur. Sed μάνιν legend. ex praeced. patet: & ſic recte M.

(15) Εἰσαγαγόνταν] Εἰσαγόντων Ed. *Cler.* male, & mox τῦτο habebat eadem pro τότοις. Paullo poſt τιθέντος in τεθέντος etiam mutavit *M. dn S.*

(16) Ἀπεσόσεων] Lege ἀπεσχέσεων. *M. dn S.*

(17) Οὐ τῷ] Ex emendat. *Gronov.* & M. ἔτω enim antea male. Ex eodem M. τῷ καλῶς reſtitutum, pro vulg. τὸ.

(18) Ἢ ἐπὶ] Deeſt μᾶλλον. *M. dn S.* Poſſumus tamen eo carere: exempla dedi alibi; plura dabo deinde. *J. F. R.*

(19) Βαρβαρᾶς] Βάρβαρον editum fuerat; ſed βαρβαρᾶς dedimus ex M. & Exc. *G.* *M. dn S.*

(20) Παρακεκομμενᾶς] Lacuna eſt in V. hunc in modum παρα —— εἰρῆσθαι, quam ita, ut jam edidimus, implet C.

Ψύτταν κατατείνας] Suſpicabar legendum ψύττα κατατεινάν, atque ψύττα eſſe ἀνοματοποιημὸν, celeritatem motus indicans, qualia habent omnes linguae: ſuadere id mihi videbatur praeter ſcholia ad h. l. ipſe *Heſychius*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῷ ταχίως ϰωϕαμεῖν λέγε). Eſt autem hoc κακόζηλον maxime in ſcripto ſerio talia immiſcere. *J. M G.*

80. Λαταγεῖν κοττάβους] Παίζειν. Nam λαλαγεῖν κοττάβους, ἢ κοτταβίζειν, εἶδος ἐρωτικῆς ϖαιδιᾶς. Recteque *Heſych.* λάταξ, ψόϕος κοττάβου ὁ ἀϖὸ ϖοτηρίου γενόμενος. Recte inquam, ille, nam ludendo, cottabos cogebant ſonum emittere *Valer. Max.* cap. 11. lib. 3. *Theramenes porrectam veneni potionem non dubitanter hauſit, quodque ex ea ſuperfuerat jocabundus inliſum humo clarum edere ſonum coëgit.* Copioſe de variis cottaborum generibus *Tzetz. Scholiaſt.* Ariſtophan. *Athen.* viri Clariſſimi *Flor. Chriſtian.* ad Veſpas. *Theodor. Marcil.* ad Horat. hic luſus apud Gallos *caſſe-pot.* *J. B.*

81. Κοττάβους] *Si trulla inverſo crepitum dedit aurea fundo.* Juven. Sat. III. 108. *A. V.*

καὶ τὰ ἄλλα ἡδύνειν, καὶ τὸ κάρδοπον σμῆν, ὡς θριδακίνας μάθοιτε ἡμῖν.

Ἐγὼ δὲ ξηραλοιφήσω ἀπελθών. καὶ ἡμεῖς, ἦδ' ὃς ὁ Φιλῖνος, ἐγώ τε καὶ Ὀνόμαρχος, καὶ Ἑλλάνικος οὗτοι [a] ἑψόμεθα. καὶ γὰρ ὁ γνώμων σκιάζει [b] μέσην τὸ ὥρολον. καὶ δέος μὴ ἐν λυτρίῳ ἀπολεσώμεθα, κατόπιν τῶν Καριμάντων, μετὰ τῶν σύρφακος βόζειν [c] ὠθιζόμενοι. καὶ ὁ Ἑλλάνικος ἔφη, Ἐγὼ δὲ καὶ δυσωπῶ, καὶ γὰρ τὰ κόρα μοι ὑπαυλόλωθον, καὶ σκαρδαμυκτῶ θαμὰ, καὶ δεῖται δάκρυός εἰμι, καὶ τὰ ὄμματά μοι φαρμα-

dito, & expurga mactram, ut lactucinas nobis subigatis.

4. *Ego vero ad siccam unctionem discedam. Nos vero*, inquit *Philinus*, *ego nempe, & Onomarchus & Hellanicus sequemur. Etenim gnomon mediam jam aream inumbrat, & metus est ne in turbido aliorum sordibus balneo abluamur, post Carimantes, cum fece plebis confertim trudendi. Et Hellanicus, Ego vero*, inquit, *etiam aegre video; etenim utraque mihi pupilla turbida est, ac frequenter conniveo, & facilis lacrumarum fluxus, & medicamenta desiderant oculi, atque*

a Ἑψόμεθα] Ἑψόμεθα *Exc.* Ἐψίμεθα L. *b* Μέσην τὸ ὥρολον] Μέσην τὴν ὥρολον W. non comparet artic. in Edd. *c* Ὠθιζόμενοι] Nil mut. Edd. nec M.

82. Ἡδύνειν] Σκευάζειν, ἤτοι μαγειρεύειν. *V.*
Ibid. (1) Κάρδοπον] Μάκτραν. *V.*
Ibid. Σμῆν] Καθαίρειν. *V.*
83. Θριδακίνας] Ἄρτους. *V.* At in altero ejusd. Cod. legas: Ὡς θριδακίνας] Εἶδος ἄρτων αἱ θριδακίναι.
84. (2) Ξηραλειφήσω] Ἄνευ λουτροῦ ἀλειφεσθῆναι ἐλαίῳ. *V.*
87. Ὁ γνώμων σκιάζει μέσιον τὴν ὥρολον] Τὸ ὡρολογίου

(1) Κάρδοπον] Καυδόπον editum legi; sed ex Luciano mutavi. *J.F.R.*
(2) Ξηρ.] Hoc *Solan.* correxit, cum ξηραλείψασθαι editum legeretur.
(3) Μίσον] Μίσον καὶ κοῖλον. *Coll.* Sed prave, nisi aliquid

(3) μέσον, ὃ σκιὰ διέκυσι τὰς ὥρας. *V.*
89. (4) Βόζω] Ἐπιῤῥηματικῶς γὰρ τὸ σύζεσθαι σημαίνει. καριωμένους δὲ τοὺς συγκλυδεῖς καὶ συρφετώδεις καλεῖ. *V.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *V.* Κακῶς ἀφίκειμαι τοὺς ὄπας. M.
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ἐτάραττον. *V.* Ἐπιτετάραχθον. C. Ταράττειον. σκοτίζετον. B.

exciderit. *M. du S.*
(4) Βόζω] Βόζειν in Ed. & V. fuit. Sed & hoc ad Luciani textum adcommodavimus, & paullo post συγκλύδας pro vulgato συγκύδας.

Κοττάβους] Vid. *Athen.* 479. Et *Alex. ab Alex.* *M. du S.*
84. Ξηραλοιφήσω] Vide *Hesychium*, apud quem rescribe ξηραλοιφεῖν. De his unctionibus *Theod. Marcil.* ad Pers. *J.B.*
87. Ὁ γνώμων] Vid. Ἀλ. c. 9. & Κρον. *Cronosol.* c. 8. Ita vocat hemisphaerium in quo γνώμων ostendebat horas, inquit *Salmasius* Plin. Exerc. p. 457. B. Ubi de horologiis veterum multa. Pro μέσιον autem legendum μέσον. Antiquis tamen ὥρολος non horas quas nunc vocamus, sed solstitia tantum & aequinoctia indicabat; quod pluribus in ea Dissertatione ostendit ὁ πάνυ. *M. du S.*
Ὁ γνώμων σκιάζει] *Alciphr.* III. Ep. 4. pr. Ὁ γνώμων σκιάζει τὴν ἄκτιν. Ubi Doctiss. *Bergler.* & haec Luciani adducit. *J.F.R.*
Ibid. Μέσιον ὥρολον] Ἡ ὥρολος. i. e. περιφέρεια τοῦ ὡρολογίου. F.G.
Μέσην τὴν ὥρολον] Copiose de hoc loco disputat *Salmasius* Exerc. Plin. 446. seq. & inepta antiquitatis affectatione ὥρολον hic vocari horologium, cum alias notaverit machinam cavam cum gnomone solstitiis tantum indicandis comparatam. *J.M.G.*
88. Λουτρίῳ] Τῷ ἀπολούματι, ὑπαύδει ὕδατι. *J.B.*

Ibid. Τῶν Καριμάντων] An servos intelligit, compositi. ex κὰρ, & ἰμὰς *lorum*. Noti sunt κάρες genus servile. Τὸ Καρίμαντες vocab. Comicum videtur. *F.G.*
89. Μετὰ τοῦ σύρφακος] Συρφετώδους ὄχλου ἐκ χυδαίου. *J.B.*
91. Δυσωπῶ] Ἀμβλυώττω. *J.B.*
Ibid. Ἐπιτεθόλωθον] Ταράττειον, σκοτίζετον. *J.B.*
92. Σκαρδαμυκτῶ] De hac voce a me dictum antea. *J.B.*
93. Φαρμακᾶ] Φαρμάκων δεῖται. *J.B.*
Φαρμακᾶ] Quid si φαρμακιᾷ legendum, ut desiderativi verbi formam propriam accipiat. Sed laudantur etiam μαχάω, φονάω, θανατάω. *J.M.G.*
96. Ἀπιρυθριάσαι] Ἀποκαθᾶραι τὸ αἷμα τῶν ὀφθαλμῶν. *J.B.*
97. Λημαλίους] Διύγρους, ἀπὸ τοῦ λημᾶν καὶ λήμων, quæ sunt περὶ τοὺς κανθοὺς τῶν ὀφθαλμῶν περιαγωγαὶ συστάσεις ἐκρέουσαι τῶν ὀφθαλμῶν ἀκαθαρσίας. Sic pagin. 371. *J.B.*
99. Ἄττα] Conf. infra c. 21. ubi ἄττα adspirate. *J.F.R.*
2. Ἀπηθημένοι] Ἀποδυσάμενοι τὰ ἱμάτια. *J.B.*
Ἀπηθήμενοι] Ἀπεδύομαι exuor. F.G.
Ibid. Ἀκροχειριασμῷ] Genus luctæ ἀκροχειριασμὸς qua

que Aſclepiade quodam oculorum ſapiente indigeo, qui confuſo & infuſo medicamento faciat ut erubeſcere deſinant, ut non amplius lippoſi ſint, neque humidum videant.

κᾷ, ϗ δέομαι Ἀσκληπιάδου τινὸς ὀφθαλμοσόφου, ὃς ταράξας, ϗ ἐγχέας μοι φάρμακον, ἀπερυθριάσαι ποιήσῃ τοὺς ὀφθαλμούς, ϗ [d] μηκέτι λημαλέους εἶναι, μηδὲ διερὸν βλέπειν.

5. Talia quaedam diſputantes praeſentes omnes, abiimus. Et cum veniſſemus in Gymnaſium exveſtiti jam, unus quidem exercitatione extremarum manuum, alius ſupinandi, & luctae erectae utebatur. Alius vero pingui unctus inflectebat ſe: alius objiciebat ſe coryco:

Τοιαῦτα ἄττα διεξιόντες [e] ἅπαντες οἱ παρόντες, ἀπήειμεν· καὶ πειδὴ ἤκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀπηθημυόι ἤδη, ὁ μὲν τις ἀκροχειριασμῷ, ὁ δὲ τραχηλισμῷ, ϗ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, ὁ δὲ λίπα χρισάμενος, ἐλυγίζετο, ὁ δὲ ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ, ὁ δὲ μο-

[d] Μηκέτι] Μηκέτι τι W. male. [e] Ἅπαντες] Πάντες P.

96. Ἀπερυθριάσαι] Τὸ ἐρύθημα ἀποκαθάραι. *V.* In altero ejusdem hoc ſic legitur: Ἀπερυθριάσαι] Ἐπίτηδες ὁ (5) παιγνίμων τὸ ἀπερυθριάσαι (6) τίθεικε ἀφ᾽ τὸ γελοῖον.

97. Λημαλέους] Σὺν λήμαις. *V.*

98. Διερὸν] Ὑγρὸν. *V.*

2. Ἀπηθημυόι] Ἀντὶ τοῦ ἀποδυσάμενοι. ἐθήμαλα γὰρ τὰ ἱμάτια. ἔοικε δὲ μοι αὐτὸς ταῦτα, τῷ γελοίου καλῶς γε ποιῶν, ἀφαπλάττειν, (7) ὃς ἓ προφάσεως μὴ ὑπούσης γέλωτος, αὐτὸς (8) ἀνδριάντων προφάσεις ἐ ἀφαλείπει. *V.*

(5) Παιγνίμων] Παιγνιόμων C. *Abb.* Παιγνήμων. V.
(6) Τίθεικε] Sic *Solan.* repoſuit ex M. τίθηκε enim vulgatum erat.

(7) Ὅς] Ὡς editum erat; ſed ὃς ex V. & C. *Abb.* dedit *M. du S.*
(8) Ἀνυρ. πρ.] Et hoc idem correxit, pro vulg. προφάσεως πρίσκων.

qua ſolebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis & nodis digitorum frequenter ſolebant vitam oppetere, ἀκρόχειροι dicti ἀνδροφόνοι. *J. B.*

Ἀκροχειριασμῷ] *A pointe des bras.* *F. G.*

3. Τραχηλισμῷ] *Succollatione*, ut in Cynic. τοῖς τραχήλοις ἄγειν *ſuccollare*. Hanc luctae ſpeciem Boeotii vocant βαϛραχηλίζειν. vocabant enim Boeotii βάϛραχας τοὺς τραχήλους *Heſych.* Igitur certare τραχηλισμῷ eſt ἀπὸ τραχήλου κατιχειν. *J. B.*

Τραχηλισμῷ] *En ſe collectant. Lutter debout en s'embraſſant par le milieu du corps.* *F. G.*

4. Λίπα χρισάμενος] Ex *Homero.* *J. B.*

Ibid. Ἐλυγίζετο] Hanc vocem alibi interpretor. *J. B.*

5. Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Hoc eſt ἀφελιλάμβανε τὴν κοιλίαν τῷ ἀντιπάλου. Qua de re dico ad *Heliodor.* lib. 10. vide *Scalig.* ad Euſeb. Hunc locum quidam capiunt de pila ſparſina. Unde genus exercitii quod fit cum folle, dictum κωρυκομαχία. *J. B.*

Ἀντέβαλε τῷ κωρύκῳ] Exercebatur illa, quam κωρυκομαχίην vocat *Hippocrates*, de Diaeta 2. f. 16, 43, 1. it. de Diaeta 3. f. 17, 23, 8. κορυκοδολία eſt *Aretaeo* diuturn. 2, 13. p. 135. D. Boerh. Inde corrigendus *Caelius Aurelianus*, apud quem 5, 11, 134. Choricomachia legitur. De hac copioſe *Mercurialis* de Arte Gymnaſt. 2, 4. p. 123. ſeq. ex Antyllo apud Oribaſium. Cum videatur vir ſummus non ſatis attendiſſe, non alienum fuerit locum illum huc etiam referre, & interpretari. Sic autem *Antyllus*, ut e Vaticano codice laudatur a Mercuriali, Κόρυκος (Etiam in hoc nomine inter ω & ο fluctuant libri) ἐπὶ μὲ τῶν ἀσθενεϛέρων ἐμπίμπλαϑ) κεγχραμιδῶν, ἢ ἀλεύρων, ἐπὶ δὲ τῶν ἰσχυροτέρων, ψάμμου· τὸ δὲ μέγεθος αὐτοῦ πρός τε δύναμιν ϗ ἡλικίαν συναρμοζέϑω. Κρεμάννυ) δ᾽ ὑπὸ τοῖς γυμνασίοις ἀνωθεν ἐξ ὀροφῆς ἀπέχων τ᾽ γῆς τοσοῦτον, ὥϛε τ᾽ πυθμένα κατὰ τ᾽ ὀμφαλὸν εἶναι τοῦ γυμναζομένου· τοῦτον διὰ χειρῶν ἔχοντες ἀμφοτέραις αἰωροῦσι, τὴν μὲ πρώτην ἡσύχως, ἔπειτα σφοδρότερον, ὥϛε ἐπεμβαίνειν ὑποχωροῦντι αὐτῷ, ϗ πάλιν προσιόντος ὑπείκειν, ἐξωθουμένους ὑπὸ τ᾽ βίας. τὸ δὲ τελδταῖον ἀφίασιν αὐτὸν ἔξω τ᾽ χειρῶν ἀπώσαντες, ὥϛε ὑποτρίψαλα (leg. ὑποτρίψ.) σφοδρότερον ἐμπίπτειν σώμαϑι ὐκ τ᾽ προσελεύσεως. τὰ δὲ ὑγιαῖα ἐπιπλεῖσον οἰκίσαντες (videtur leg. ὀκειλαντες vel ὠθίσαντες) αὐτὸν ἀποπέμπουσιν, ὥϛε ὐκ τ᾽ προσόδου, εἰ μὴ σφόδρα προσέχοιϑο, (f. προσέχοιντο) ἐπιστρίφεσθαι, (f. ἀναστρέφεσθαι.) Ποτὲ μὲ ὧν ταῖς χερσὶν ἀντιβαίνουσιν αὐτῷ προσιόντι, ποτὲ δὲ τῷ στέρνῳ, τὰς χεῖρας ἀναπετάσαντες, ἄλλοτε ἀποστρέφοντες κατὰ μετάφρενον. *Corycus* (ſaccum, Σύλακον, diſerte interpretantur Heſychius & Suidas) *ad uſum imbecilliorum*, qui eo exerceri volunt, *impletur acinis, aut farina; ad uſum robuſtiorum vero arena. Magnitudo illius ad vires & aetatem exercendi accommodetur. Suſpenditur vero in Gymnaſiis deſuper e tecto, ea a ſolo diſtantia, ut fundus ſacci ad umbilicum exercitandi pertingat. Hunc manibus tenentes utrisque ita ſuſpenſum agitant* (hoc ſignificat hic αἰωροῦσι, ex notio-

[a] μολυβδαίνας χερμαδίας ἀράγδην ἔχων, ἐχειροβόλει. εἶτα συντριβέντες, καὶ ἀλλήλους καλαντισάμενοι, καὶ ἐμπαίξαντες τῷ γυμνασίῳ, ἐγὼ μὲ καὶ Φιλῖν& ἐν τῇ θερμῇ πυέλῳ [b] καλαισηθέντες, ἐξήειμεν· οἱ λοιποὶ δὲ τὸ ψυχροβαφὲς κάρα δελφινίσαντες, παρένευον ὑποδρύχιοι θαυμασίως. ἀναστρέψαντες δὲ αὖθις [c] ἄλλ& ἄλλα ἐδρῶμεν. ἐγὼ μὲ ὑποδησάμεν&, ἐξυόμην τ' κεφαλὴν τῇ [d] ὀδοντωτῇ ξύστρᾳ. καὶ γὰρ ὁ κηπίων,

alius autem plumbeas manum implentes cum fragore manibus jactabat. Deinde contriti (frictioñe usi) *cum tergis nos invicem portassemus, atque illusissemus* (lusissemus in) *Gymnasio, ego quidem & Philinus in labro calido perfusi eximus. At reliqui caput frigidae Delphinorum instar immergentes, admirabiliter sub aqua adnatabant. Reversi autem rursus alio, alia alii faciebamus. Ego quidem subligatus, radebam caput radula ex dente* (pectebam) *quippe non in simiam, sed in*

a Μολυβδαίνας] Nil mutant *J. Fl. H. P.* &c. *b* Καλαισηθέντες] Καλαισθέντες W. *c* Ἄλλ&] Ita dedi ex *Fl.* & W. Ἄλλοτε enim Edd. cett. *d* Ὀδωτωτῇ] Sic restitutum ex W. Ὀδοντῇ Edd. priores.

7. Συντριβέντες] Ἀντὶ τοῦ (1) ἀλλήλους διατρίψαντες καὶ ἀναδάντες ἀλλήλους, ὃ ποιεῖν εἰώθασιν ἐπί τινων παιζόντων οἱ (2) νικῶντες ἀναδαμνῶσιν ἐπὶ νῶτον (3) τοῦ ἡττημένου, ἔνθεν καὶ καλαντισάμενοι εἶπεν. τὸ δὲ ἐμπαίξαντες, οἷονεὶ παίξαντες ἐν τῷ (4) γυμνασίῳ. ψυχροβαφὲς δὲ, τὴν ψυχὴν (5) φησὶ πυέλου, ἐν ᾗ φησὶ ὑποδύντες ὡσεὶ δελφῖς τὰς κεφαλὰς κυδιῶντες ὑπὸ τὸ ὕδατι ἐκολυμβῶμεν. τὸ δὲ ἐξυόμην, ἀντὶ τοῦ ἐκτενιζόμην. ὀδοντωτὴν γὰρ ξύστραν τὸ κτένιον φησί. κηπίου δὲ καὶ σκαφίου εἶδη κουρᾶς. *V.*

15. Κηπίου.] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

(1) Ἀλλήλους] Ἀλλήλως editum ante. Sed prius est in M. utroque loco. Ἀλλήλων V. in secundo.

(2) Νικῶντες] Νίκτης C. 45.

(3) Τοῦ ἡττημένου] Τοῦ ἡττημένου erat in Ed. unde *Solanus* τὸν ἡττημένον fecerat, sine auctoritate. Licebit ergo & mihi sine auctoritate plantorem lectionem τῶν ἡ——ν inducere, quod feci. *J. F. R.*

(4) Γυμνασίῳ] Sic dedit *Solan.* pro vulgato συμποσίῳ, retione τῶν αἰώρας) *primo sensim ac molliter, tum vehementius, ut cum abeunte sacco & ipsi una progrediantur, & iterum versus ipsos redeunte vi ipsius repulsi concedant. Denique vero repulsum illum emittunt manibus, ut reversus tanto vehementius accessu suo in corpus irruat. Ultimo quanto possint impulsu atque impetu illum dimittunt, ut reciproco accessu suo, nisi valde attendant, evertantur. Aliquando quidem manibus occurrunt accedenti, interdum vero pectore, passis manibus, interdum aversi, tergum objiciunt.* *J. M. G.*

6. Μολυβδαίνας χερμαδίους] *Virgil.* 5. Æneid. *Plut.* in Thes. *J. B.*

Μολυβδαίνας χερμ.] Conf. supra *Alex.* c. 25. μολυβδαίνας — παιδιᾶς, & videbis cur neque illic, neque hic mutare quidquam sim ausus. *J. F. R.*

Ibid. Ἀράγδην ἔχων] Τῷ τῶν ἀράζοντος χόμβῳ. *F. G.*

7. Εἶτα σ.υντριβέντες] Ἀλλήλους διατρίψαντες. Hanc integram periodum interpretatur *Casaubon.* ad Athen. cap. 19. lib. 3. *J. B.*

11. Τὸ ψυχροβαφὲς] Τὸ ἐν τῇ ψυχρᾷ πυέλῳ βαπτιζόν. *J. B.*

Ibid. Δελφινίσαντες] Δίκην δελφίνων κυδιήσαντες. *J. B.*

13. Ἄλλ&] Ex W. & *Fl.* ante legebatur ἄλλοσε. *M. du S.*

14. Ἐξυόμην] Ἐκτενιζόμην. Hanc lineam profert & interpretatur Clar. *Casaubon.* loco citat. ut & illud sequens ὁ κηπίων. Duæ fuerunt apud Græcos usitatissimæ tonsuræ species, σκαφίον & κῆπ& de quibus hic loquitur, τὸ δὲ σκαφίον τὸ ἐν χρῷ, ὁ δὲ κῆπ& τὸ ὑπὸ μετώπου. *Scholiast.* Aristophan. ad aves *Hesych. Pollux, Suid.* *J. B.*

15. Ὀδοντωτῇ] W. In reliquis ὀδοντῇ. *M. du S.*

Ibid. Κηπίων] Κῆτος seu κηπίον tonsuræ species. *F. G.*

Κηπίου — σκαφίου] Duplex genus tonsurae hic indicari clarum est. Etiam hoc apparet, qui κηπίου tondetur, illi non opus esse pectine, opus esse, qui σκαφίου. Jam κῆπος & κῆθος esse simiae genus, notum est, loca veterum proferente Ill. *Spanhemio* Diss. 5. p. 243. Itaque notatur forte tonsura ἐν χρῷ, brevis admodum, qua qui utuntur, non habent quod pectant: *Scaphion* forte liberat frontem, aures, cervicem, crinibus, qui tegere illas partes possint, cranio autem, quod σκάφη appellatur, pilorum tantum, quod pecti possit, relinquit. Metuo ne parum accuratus aut certus sit Scholiastes Aristoph. *Bourdelotio* laudatus, cujus locus est Ὄρνιθ. 807. *J. M. G.*

17. Τὸν κόννον] Τὸν πώγωνα, *menti barbam. Hesych.* *F. G.*

18. Ἐθερμοβράγει] Τοὺς θέρμους ἔτραγε. *J. B.*

Ibid.

in ſcaphium tonſus eram, qui non ita pridem, barbam & verticem decomaverim (totonderim,) *alius lupinos edebat: alius vomebat jejunum: alius excavatis raphani fruſtis hauriebat jus piſculentum: edebat alius phaulias:* (olivas) *ſorbebat alius de hordeis.*

ἀλλὰ σκαφίον ἐκεκάρμην, ὡς ἂν ὁ πρὸ πολλοῦ τὸν κόννον, καὶ τὴν κορυφαίαν ἀποκεκομμένος. ἄλλος ἐθερμοτράγει, ὁ δὲ ἤμει τὴν νῆστιν, ὁ δὲ ξηραῖς ποιῶν τὰς ῥαφανίδας, ἐμυσίλατο τὸν ἰχθυηρὸν ζωμόν, ἄλλος ἤσθιε φαυλίας, ὁ δὲ ἐῤῥόφει τὸν κριθῶν.

6. *Ac deinceps cum tempus eſſet, cubito nixi coenabamus: poſitae autem erant ſellae & grabatuli. Ac coena quidem ipſa erat de*

Καπειδὴ χαμηλὸς ἦν, ἐπ' ἀγκῶνος ἐδειπνοῦμεν, ἐκείνη δὲ καὶ ὀκλαδίαι, καὶ ἀσκάνιοι. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν. παρεσκευ-

e Ἐμυσιλατο] Ἐμυσίλατο W.

16. Σκαφίον] Εἶδος κουρᾶς. *V.*

23. Ὀκλαδίαι] Ὀκλαδίας μὲ δίφρους, ἢν ἀναπαύσηται (1) φασίν. ἀσκάντης δὲ, ὁ ἰντελὴς κράββατος, συμφορῶν δὲ ἁλμαίζων εἶπεν τὸν (2) ἔρανον. *V.*

Ibid. Ἀσκάνται] Ἀσκάντης ἰντελὴς κράββατος. *V.*

(6) Φασίν. ἀσκ.] Φασὶν & ἀσκάντης antea legebatur.

(7) Ἔρανον] Οὐρανὸν in Impreſſ. ſine ſenſu. Ἔρανον V. & C. *Abb.* quod monente *Solano* recepi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν νῆστιν] Prodigioſa translatio a gutture ad anum. *J. B.*

Τὸν νῆστιν] An jejunium, i. e. humores qui a jejunis evomi ſolent? *F. G.*

20. Ἐμυσίλατο] Ἐμυσιλᾶτο legendum videtur, a μυσιλάομαι. *F. G.*

Ἐμυσίλατο] *Ariſtoph.* Plut. verſ. 627. μεμισυληθροι habet, ι. & υ. inverſo ordine quam ap. Noſtrum, collocato. Ubi vid. *Scholiaſt.* μισύλη, ὁ κοῖλος ἄρτος καλεῖται. &c. Sed & vid. nott. *Spanhem.* qui ibi multus eſt in tradendo μισύλλην & μυσίλην a Scholiaſte confuſa. Quum poſterius ſit *panis cavatus*, ſecundum *Pollucem* &c. prius vero *carnium minuta diſſectio*; dein vero fatetur utrovis more idem poſſe ſignificari Atticis, μισύλη, μισύλλη, & μυσίλη: Et μισυλλᾶν ſcribi ac μυσιλᾶζ. *Kuſterus* autem ſimiliter docet promiſcue ſcribi μισυλλᾶζ & μισυλλᾶζ. Sed μεμυσιλημένοι etiam in Ariſtophane legit *Suid.* quare in Luciano nihil mutem. Cumque *Heſych.* μισύλλειν & μισύλαι adferens interpretetur τεμεῖν, κόψαι, μερίσαι, εἰς μικρὰ διελεῖν κρέα. non dubitem, ſi vera eſt ſcriptura ap. Lucianum, etiam μυσίλειν ſimplex aeque rectum eſſe ac μυσιλᾶζ contractum, adeoque non opus eſſe accentum cum *Gujeto* mutare. *J. F. R.*

Ibid. Τῷ ἰχθυηροῦ ζωμοῦ] Vel muria vel garo; utrumque enim e liquore piſcium, vide *Scalig.* ad Auſon. *J. B.*

21. Φαυλίας] Τὰς ἐλαίας λέγουσι λευκὰς *Plin. Celſ. Varr.* de re ruſtic. *J. B.*

Ibid. Ἐῤῥόφει τὸν κριθῶν.] Sic apud *Ariſtoph.* Veſp. τὴν φακὴν ῥοφήσομαι. *J. B.*

Ibid. Τῶν κριθῶν] Potionem ex hordeo. *F. G.*

23. Ἔκειντο δὲ καὶ ὀκλαδίαι] De quibus in Lapith. & in Cynic. ὀκλαδίαι, δίφροι, ſive chiramaxium, ſive ſella geſtatoria. Nam ὀκλαδίας, δίφρους ταπεινοὺς οἱ ἀκόλουθοι φέρουσι τοῖς εἰς τὰς ἀγορὰς ἐξιοῦσι πλουσίοις, καὶ πιποίηται τοὔνομα ἀπὸ τοῦ ὀκλάζειν, ut vult *Heſych.* Galli vocant *chaiſe briſée*, δίφρος συγκεκλασμένος, καὶ ποτὲ μὲν ἐντειχόμενος, ποτὲ δὲ συγκελλόμενος, *Scholiaſt.* Ariſtophan. ad Equit. De hac ſella geſtatoria L. *Senec.* cap. 12. de brevit. vitæ. *Martial.* Epig. 17. lib. 12. *Sueton.* Nero. c. 26. Vitell. c. 16. hujus uſum ulterius proſequi non eſt otii. *J. B.*

Ibid. Ἀσκάνται] Εὐτελεῖς κράββατοι. Interpres *Ariſtophan.* σκίμποδα vertit. *J. B.*

24. Δεῖπνον ἦν ἀπὸ συμφορῶν] Dico ad illud *Petronii: Nos ut ad tam viles acceſſimus cibos.* *J. B.*

Ibid. Ἀπὸ συμφορῶν] I. e. συμβολῶν. *F. G.*

Ibid. Συμφορῶν] Quas hic συμφορὰς dicit Lexiphanes, alii vocant συμβολάς. Notae ſunt antiquorum συμβολαί. Caeterum turpiter in *Scholiaſtae* ad hunc locum verbis legitur, Συμφορῶν δὲ ἁλμαίζων εἶπε τὸν ἔρανον, pro ἔρανον; quod per ſe planum ac perſpicuum eſt. *J. J.*

Συμφορῶν] Jocus hinc petitur, quod trito ſenſu *miſeria* hac voce ſignificatur, ex qua triſtis ſane coena conficitur. *M. du S.*

Ἀπὸ συμφορῶν] Συμφοραὶ, quae *calamitatem* ſignificat, poſuit pro συμβολῇ *collatione*, ex etymo ſcilicet. Hinc pronum erat emendare ſcholion, & legere, συμφορῶν δὲ ἁλμαίζων εἶπεν τὸν ἔρανον, vel τὸν ἐράνων τὸν ἔρανον quidem nihili eſt. Sed piget obſervare talia, quae occupata merito ſuſpicor a viris doctis, quorum notata una eduntur. *J. M. G.*

Συμφορῶν] Et ſic ex Mſ. jam correxi. *J. F. R.*

σκευάζ᾽ο δὲ [a] πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕ-
εια, καὶ σχελίδες, καὶ ἡτριαῖα, καὶ τακάδ᾽ο
[b] ὑὸς τὸ ἐμβρυοδόχον ἔντερον, καὶ λοβὸς ἐκ
[c] ταγήνε., καὶ μυττωτὸς, καὶ ἀβυρτάκη, καὶ
τοιαῦταί τινες καρυκεῖαι, καὶ θρυμματίδες,
καὶ θρία, καὶ μελιττῶται. τὰ δὲ ὑποβρυ-
χίων τὰ σελάχια πολλὰ, καὶ ὅσα ὀστράκι-
να τὸ δέρμα, καὶ τεμάχη πολιτικὰ τῆς ἐκ

collationibus. *Parata autem erant multa & varia, & bisida* (pedum extrema) *suilla, laterum pulpae, sumina, & porcae foetae intestinum embryonem recipiens* (vulva) *& lobus ex sartagine, & alliatum, & abyrtace, similesque quaedam conditurae, & thrymmatides, & involuta foliis, & mellita. Et e marinis cartilaginosa multa, & quae corium habent testaceum, & frusta Pontica de sporta, &*

a Πολλὰ καὶ ποικίλα, δίχηλα ὕεια] Πολλαὶ ⊖ ποικίλαι ⊖ δίχηλαι ὑικ. W. b Ὑὸς] Ὑιὸς *J.* ὗες cett. & M. c Ταγήνου] Τηγάνου ap. *B.* Nil mut. Edd.

25. (1) Δίχηλαι ὕειαι] Τὰ τῶν ποδῶν ἄκρα τῶν ὑῶν, ἁβδία ὄντα καὶ (2) ἐδώδιμα. ὡσαύτως ⊖ αἱ σχελίδες τὰ ἀπὸ τῶν (3) κελῶν τῶν ζώων εἰς (4) μῆκ᾽ο ἀφαιρούμενα, ἅπερ φασὶν ἀκρονάρια. *V.*

26. Σχελίδες] Τὰ ἀπὸ τῶν (5) σκελῶν τῶν ζώων εἰς μῆκος ἀφαιρούμενα, ἅπερ (6) φησὶν ἀκρονάρια. *V.* alter in Fol.

Ibid. Καὶ τακάδ᾽ο ὑὸς] Ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν (7) ζώων ἰσκευάζ᾽ον οἱ τῶν παλαιῶν βιοφάγοι βρῶμά τι. συγκόπτοντες πολλὰ κρέα καὶ τυρὸν, καὶ ᾠὰ ὄψον αὐτοῖς βρώματα. *V.*

27. Ἐμβρυοδόχον] Τρίμμα ἐπὶ τῇ μήτρᾳ τῶν ζώων ἰσκυάσμενον. *V.*

Ibid. Καὶ λοβὸς ἐκ ταγήνου] Λοβὸς ἐκ ταγήνου, τὸ ἅπαρ φησὶ τὸ ἀπὸ (8) ταγάνου. μυττωτὸς δέ ἐστι τρίμμα ἀπὸ σκορόδων καὶ τινῶν ἄλλων. (9) μελιττοῦ δὲ οἱ ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. ἀπῳδὸν δὲ ἀλικτριόνα, τὰ παραφηκότα. λειτο-

γνώμονα δὲ ᾄδουν, τὰ τὸ γνῶμα ἀποκλίνοντα, ὃ ἐστιν ὠδὶς ἀπὸ γενετῆς. *V.*

28. Ἀβυρτάκη] Σκεύασμα βαρβαρικὸν ἀπὸ καρδάμων καὶ πράσων. *V.* In altero ejusd. Cod. haec sic legebantur: Ἀβυρτάκη] Σκευάσμα βαρβαρικὸν ἀπὸ καρδάμου ⊖ πράσων (10) Νυμφοδῶρος δὲ ἐν τρίτῃ βαρβαρικῶν νόμων φησὶν, ὡς λυτικὴ τῆς κοιλίας χρῆσθ τούτῳ φησὶν τοὺς βαρβάρους.

30. Θρία] Τὰ φύλλα τῆς συκῆς. λέγεται δὲ ἅττως ⊖ τὸ εἰς (11) αὐτὰ ἐνδεδιπλούμενον βρῶμα. ὡς ⊖ νῦν τὰς ἀσπαρίδας (12) τινὲς ποιοῦσιν εἰς αὐτὰ συσκολοίζοντες αὐτὰς, ἁμάλει καὶ τοῦτο (13) φησὶ (14) σημαίνειν αὐτὸ ὧν, ἐπεὶ καὶ μελιττοῦται παράκεινται, αἱ εἰσὶν οἱ νῦν λεγόμενοι (15) πέτ-τυλοι. *V.*

Ibid. Μελιττοῦται] Ἐκ μέλιτος πλακοῦντες. *V.*

(1) Δίχηλαι ὕειαι] Reliqui hoc, etsi ab textu Luciani discrepat; quia dedita opera sic ab Scholiasta potuit scriptum esse: verum quod ὕεια spir. leni editum esset, id tamen mutavi. *Suidae* Ed. *Hag.* accentus prioris quoque aliter positus; legitur enim δίχηλα ζῶα. βοῦς ἕλαφος &c. *J. F. R.*

(2) Ἐδώδιμα] Ἐδωδὴν. V. Πρὸς ἐδωδὴν. M. Sed vulgata melior. *Suid* ἐδοδὴ. βρῶσις. ἐδώδιμον. βρωσίμων. Sed in *Su'd.* ἐδώδιμον. βρώσιμον, rescribendum existimo. *J. F. R.*

(3) Κελῶν] Σκελῶν in Impress. Σκελῶν M. unde κελῶν fecit *M. du S.*

(4) Μῆκος] Sic recte pro edito μῶκας dedit Idem; qui & ἅπερ inseruit, & φασὶν pro φησὶν reposuit. *J. F. R.*

(5) Σκελῶν] Anne ergo & hoc in κελῶν mutandum? *J. F. R.*

(6) Φησὶν] Ἃ φη —— Ex. *G.* Sed quare hic non etiam φασὶ facit *Solanus*? *J. F. R.*

(7) Ζώων] Χοίρων M.

(8) Ταγήνου] Ταγάνου editum erat. Sed mutavit ex C. *Alb. M. du S.* quamvis idem Cod. & V. aliter paulo ante scripserint. Utumque autem *sartaginem* significat; sed quia praestat explicationem efferri verbo variato, recte feciisse putavi *Solanum*, quod mutarit. *J. F. R.*

(9) Μελιττῶται] Μελιττοῦται V.

(10) Νυμφοδ.] Haec septem verba usque ad φησὶν supplevit *Solanus* ex collat. codicis; deerant enim in editis.

(11) Αὐτὰ] Deerat in editis, & lacuna relicta, quam inserto hoc pronomine implevit *M. du S.*

(12) Τινὲς] Τὶ erat in editis. Non agnoscebat *Cod. Alb.* Τινες M. *M. du S.*

(13) Φησὶ] Φημὶ V.

(14) Σημαίνειν.] Σημαίνων editum legebatur. Item αὐτὸν pro αὐτὸ, sed mutavit *M. du S.*

(15) Πέτυλοι] Πέτυλοι B.

26. Ὕεια] Πόδες χοίρειοι. *J. B.*

Ibid. Σχελίδες] Idem quod σκελίδες, pernae, *jambons.* F. G.

Ibid. Ἡτριαῖα] Copiose vir Clar. *Isaac. Casaubon.* ad Athen. c. 16. lib. 3. Animad. *J. B.*

Ἡτριαῖα] *Sumen*, abdominis partes. ἡτρίδια, τιμάχη Comicis. *Pollux.* F. G.

Ἡτριαῖα] Sic & *Athen.* III. c. 16. p. 96. D. emendante hinc *Casaubono.* Reperitur autem etiam apud *Aristoph.* in Thesmoph. partem suillorum intestinorum ἡτριαῖα vocabant. *Cas.* *M. du S.*

Ibid. Τακάδ᾽ο ὑὸς] Vid. *Athen.* 102. A. Et *Casaub.* not. *M. du S.*

27. Ἐμβρυοδόχον] *Sumen* (immo *vulva*) *foetaeque abdomina porcae. Martial.* F. G.

Ibid. Λοβὸς ἐκ ταγήνου] Vel ut in aliis ἐκ τηγάνου. Nam idem esse volunt Grammatici, ut Interpr. *Aristoph.* ad Equit. *Hesych. Poll.* videtur autem λοβὸς ἐκ ταγήνου. Sic enim (*Conviv.* c. 39.) condimentum aliquod hepatis fuisse, de quo *Suid.* & *Poll.* conficiebatur ex melle, sesamo, & caseo. Legend. *Hesych.* Sed fortean Luciani stylo fuit λοπὰς, de qua dictione copiose au-

cto-

& Copaicas (anguillae) *& gallina domeſtica, & gallus qui jam canere deſiit : & piſcis convictor. Ovem autem etiam habuimus totam in furno aſſatam , atque edentuli bovis pedem anteriorem. Verum panes erant ſiliginei non mali , & alii de novilunio , qui ſero ad feſtum venerant , & olera tum quae ſub terra, tum quae ſupra illam creſcunt. Vinum autem erat non ſenex , ſed de utre , non illud quidem adhuc muſtum , ſed nondum tamen percoctum.*

[d] σαργάνης, καὶ κωπαΐδες, καὶ ὄρνις σύντροφος, καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη ἀπῳδός, καὶ ἰχθὺς ἔνδον ὀψίσιτος. καὶ οἶν δὲ ὅλον ἐπινοκαῆ εἴχομεν, καὶ βοὸς λειπογνώμονος κωλῆν. ἄρτοι μὲν ἦσαν σιφανοῖ, ἀ φαῦλοι, καὶ ἄλλοι νεμήνιοι, ὑπερήμεροι τὴν ἑορτῆς· καὶ λάχανα τά τε ὑπόγεια, καὶ τὰ ὑπέργεια· οἶνος δὲ ἦν ἀ γέρων, ἀλλὰ τὴν ἀπὸ βύρσης, ἤδη μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος δὲ ἔτι.

Po-

d Σαργάνης] Edd. Σαργάνης majore Σ male.

33. Κωπαΐδες] Ἐγχέλεις λέγει (16) Βοιωτικὰς, τὰς ἐκ τῆ Κωπαΐδος λίμνης πολὺ διαφερούσας τῶν ἄλλων. οἶν δὲ ἐπινοκαῆ τὴν κλιβανίτιν ἄρνα. *V.*

34. Καὶ ἀλεκτρυὼν ἤδη] Τὸν παρηβηκότα. *V.* in *Fol.*

35. Ἐπινοκαῆ] Κλιβανίτιν ἄρνα. *V.* in *Fol.*

36. Λειπογνώμονος] Τῆ τὸ γνῶμα ἀποβαλόντος. *V.* in *Fol.*

(16) Βοιωτικὰς] Βοιωτιακὰς M.

ctores quos nuper citavi. *J.B.*

Λοῦς] *Du foi cuit.* *F.G.*

28. Ταγήνου] Ita omnes Impreſſi & M. Sic in Συμπ. c. 38. ἰχθὺς ἐκ ταγήνου. Sed ibi *Coll.* G. ταγάνου. *M. du S.*

Ibid. Μυττωτὸς] Quid ſit, docet *Scaliger* ad Moretum, ſed κυρίως μυττωτός ἐστι ἐκ σκορόδων. *J.B.*

Μυττωτὸς] *Moretum.* *F.G.*

Ibid. Ἀβυρτάκη] Clar. *Caſaubon.* ad Athen. cap. 35. lib. 3. tangit aliam hujus vocis interpretationem. Eſt enim hic ἀβυρτάκη βρῶμα βαρβαρικὸν ἐσκευασμένον ἐκ καρδάμων, καὶ πράσων & aliis oleribus, unde apud *Heſychium* ἀβυρτακοπώλας, ὁ τρίμμυλλα καὶ ἰμβάμμυλλα καλασκεύάζων. *J.B.*

Ἀβυρτάκη] *Heſych.* ἀβυρτοκοπῶ. τὸ τρίμμυλλα & ἰμβάμμυλλα καλασκεύάζομαι. *F.G.*

29. Καρυκῖται] Aliis καρυκτῦαι, quod idem eſt, intelligit autem ἀρτύμματα καὶ τραγήματα πολυτελῆ. *J.B.*

Ibid. Θρυμματίδες] Sic nominare ſolent omne genus dulciariorum ἢ ἀπὸ τῆ θρύου, ἢ ἀπὸ τῆ τρίεσθαι, *Heſych.* effertur autem hæc dictio vel per *ι.* vel per *υ.* ut patet apud eundem Grammaticum. v. ἐνθριμματὶς. *J.B.*

Θρυμματίδες] Placentæ genus. aliis *intritum.* *F.G.*

30. Θρῖα] Quidam ſimpliciter per θρῖας intelligunt φύλλα συκῆς, ſed ibi capiendum eſt pro omni altili quod vel συκῆς ἢ ἀμπέλου foliis involvitur, hoc autem vocabant ἐπιθέματειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 24. lib. 3. *J.B.*

Ibid. Μελιττοῦται] Πάσχουσι, μάζαι μέλιτι δεδευμέναι, quæ & μελιτόεσσαι. *J.B.*

Ibid. Ὑποδρυχίων τὰ σελάχια] Vocant σελάχια ὅσα ἄπουδα. *Heſych. Suid. Poll. Caſaub.* *J.B.*

31. Σελάχια] Piſcium genus cartilaginoſum a σελάω, σελάχω, σέλαχος, σελάχιον. quod nocte luceant. σέλας. *F.G.*

Σελάχια] Σελάχια piſcium genus cartilaginoſum. *Galenus* in expoſitione vocum Hippocratis: σελάχιον. ὕτως καλεῖται ὅσα λεπίδας οὐκ ἔχει, καὶ ζωόλοκῦ. Sic autem appellatur ἀπὸ τῆ σέλας: quod ejus cutis noctu luceat. σελάω, σελάχω. σέλαχος, σελάχιον. *Galenus* de alimentis Lib. III. Τραχὺ δὲ καὶ λαμπρὸν ἐν τῇ νυκτὶ τὸ δέρμα τῶν τοιούτων ἐστὶ ζώων (σελαχίων). *Plinius* ait, hujus vocis auctorem eſſe Ariſtotelem : quod falſum eſt: cum ea uſus fuerit Hippocrates : ut ad Ariſtotelem Jul. Caeſ. Scaliger obſervavit. Verba Plinii ſunt L. IX. c. 24. *Selache appellavit Ariſtoteles primus.* Occurrit autem hæc vox apud *Hippocr.* L. 2. de morbis, & Lib. 1. & 2. de ſemine. *AE.M.*

32. Τιμάχη] Κόμμυλλα *dernes.* *J.B.*

Ibid. Ἐκ σαργάνης] Σαργάναι δεσμοὶ ἐκ πλέγματα γυργατώδη, καὶ κωπαΐδες, αἱ ἀπὸ τῆ κοπαΐδος λίμνης ἐγχέλεις. De quibus Scholiaſt. *Ariſtoph. Acharn.* & *Heſych.* *J.B.*

34. Ἀπῳδὸς] An ſenex? *F.G.*

35. Παράσιτος] An altilis, domi enutritus in piſcina? placet. *F.G.*

Παράσιτος] Vertebatur tam in *Pariſ.* quam *Salmur. Piſcis paraſitus*, quum vertendum fuiſſet *opſonium*, ut me monuit Frater optimus G. O. *Reitz.* *J.F.R.*

Ibid. Οἶν ὅλον ἐπινοκαῆ] Ἐν κλιβάνῳ ὀπτηθέντα. *J.B.*

36. Λειπογνώμων] *Qui ne marque plus.* *F.G.*

39. Ὑπόγεια] An radices, tubera terræ? *F.G.*

41. Ἀγλεύκης] Ἀηδὴς. *J.B.*

Ποτήρια δὲ ἔκειτο παντοῖα· ὅπου τὸ [a] δελφινίδου τραπέζης, ὁ χρυσιμέτωπος, καὶ [b] τρύπλης Μεντορουργὴς, εὐλαβῆ ἔχων τὸν κέρκον, καὶ βομβυλιός, καὶ δειροκύπελον, καὶ γηγενῆ πολλὰ, οἷα Θηρικλῆς ὤπια, εὐρυχανῆ τε, καὶ ἄλλα εὔστομα. τὰ μὲν Φωκαΐθεν, τὰ δὲ Κνιδόθεν· πάντα μὴν οἱ ἀνεμοφόρητα, καὶ ὑμενόστρακα. κυμβία δὲ ἦν, καὶ

7. *Pocula posita erant omnis generis iis Delphica mensa, fronticetum illud, & triclavium illud, Mentoris opus, caudam habens capiendo commodam, & bilbiens* (angusti collli) *& cervicatum illud, & terrigena multa, qualia assabat Thericles, late hiantia, & alia ore commodo, e Phocaea quaedam, aliae e Cnido, omnia quidem, quae ventus auferret* (prae levitate) *& testam membranae* (instar tenuem) *habentia. Cymbia autem erant,* &

a Δελφινίδου τραπέζης] Nil mut. Edd. *Coll.* nec M. b Τρύπλης] Τριπλεις W.

42. Δελφινίδου τραπέζης] Οὕτω λέγεται ὡδὶ τὸ δελφίνων τύπῳ τοὺς πόδας ἔχειν. *V.*

43. Κρυψιμέτωπος] Ὁ ἀφ' μέτωπον (1) ἀποκρύπτων. μεντορουργὴς δὲ ἀπὸ Μέντορός τινος ὑαλοψοῦ τούτῳ καλαχρησαμένου τῷ εἴδει τῆς ποτηρίων. ἃ ἦσαν (2) πρὸς τῷ πυθμένι μεγάλην ἔχοντα τὴν λαβήν. ἀφ' ἧς εὐλαβῆ αὐτὰ κέκληκε. βομβυλιὸς δὲ τὸ στρογγύλον, οἷα τὰ νῦν πιθάκνια. δειροκύπελλα δὲ τὰ μακρὰ μέν, εἰς χώνης δὲ τύπον ἐξειργασμένα. γηγενῆ δὲ τὰ ὀστράκεια λέγει. εὐρυχανῆ τὰ βαθέα καὶ πλατέα. εὔστομα δὲ τὰ λεπτοχειλῆ. ἀνεμοφόρητα δὲ, τὰ (3) ἐλαφρότατα ἀφ' λεπτότητα. διὸ (4) καὶ ἐπήγαγεν ὑμενόστρακα. κύμβια δὲ, τὰ στρογγύλα μέν, βαθέα δὲ, καὶ φιαλίδες τὰ στρογγύλα καὶ ἀσάφη. γραμμοειδικὰ δὲ, τὰ γραμμὰς ἴσως ἔχοντα. (5) κυλικεῖον δὲ τὸ δεχεῖον, ὃ πολυπλύτιον νῦν καλοῦσιν. ἀκροθώραξ δὲ, ὁ μύσας πως μεθύων. δικοδίφης δὲ, ὁ συκοφάντης ἀπὸ τοῦ (6) τὰς δίκας διφᾶν. χρυσοτέκτονα δὲ, τὸ χρυσοχόον φησί. λεῖον, τὸ γυναικεῖον κόσμον λέγει, παρὰ τὸ ἁβὺ εἶναι, παρόσον (7) καὶ τὰ ἄνθη λείρια φαμεν. ἐλλόβια τὰ

42. Ποτήρια] Leg. Interpr. *Petron.* ad illud *cecidit mensa cum argento.* Casaub. ad *Athen.* c. 2. lib 11. *J.B.*

Ibid. Τῆς δελφινίδου τραπέζης] Τῆς πόδας ἐχούσης εἰς τύπον δελφῖνος ἐξειργασμένους. Quae Delphica vocabatur, de qua *Wower.* ad *Petron.* locum cit. *J.B.*

Δελφινίδου] An δελφιτίδου τραπ. i. e. Delphicae mensae, seu Delphicae ἐλλειπικῶς. *Martial.* gloss. VI. *F.G.*

Δελφ. τραπ.] *Mensam populorum* Servius vocat. *Casaub.* Animadv. in Athen. *A.V.*

43. Ὁ κρυψιμέτωπος] Κρύπτων τὸ μέτωπον τῶν πινόντων. *J.B.*

ἐνώτια, ὡδὶ τὸ τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων ἐπιμόδια. πίδακες τὰ ψέλια. ἄδικον ἡμέραν ἢ ἄλογον, τὴν δίκας μὴ ἔχουσαν ἢ δικανικοὺς λόγους. ἐχεγλαττίαν δὲ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. ὀπτὸν τὸ εὐκρόσιτον, ὡδὶ τὸ εὐπάλως καὶ τὸ ἀπαχολούτων ὁρᾶς. ἄχρηστα τὰ καινὰ, εἰς ἃ οὐδὲ ἐχρήσατο. εὐήτριον δὲ, τὸ λεπτὸν καὶ λοῦκον ἱμάτιον. ἀβρηστοσύοις ἐκουσίως ἀφ' ὑῶν εἴτε τοὺς τιλεῖς, ἀφ' ὧν μυστριοῦσιν αὐτῶν. *V.*

44. Μεντορουργὴς] (8) Ἀπὸ τοῦ Μέντορος ἱσκευασμένον. *V.*

45. Βομβυλιὸς] Στρογγύλον. *V.*

Ibid. Δειροκύπελα] Τὰ μακρὰ μέν, εἰς χώνας δὲ τύπου (9) ἐξηργασμένα. *V.*

46. Γηγενῆ] Ὀστράκεια. *V.*

Ibid. (10 Εὐρυχανδῆ] Βαθέα καὶ πλατέα. *V.*

47. Εὔστομα] Λεπτοχειλῆ. *V.*

48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρότερα ἀφ' λεπτότητα. *V.*

49. Κυμβοῖς] (11) Κυμβία στρογγύλα καὶ βαθέα. *V.*

(1) Ἀποκρύπτων] Ἀποκρύζων ante editum erat.

(2) Πρὸς] Ita dedit *M. du S.* pro καὶ quod in editis erat, non addens unde, nec opus est. Mox iterum καὶ legebatur ante βομβυλιὸς, quod idem delevit, nec immerito; etsi enim καὶ δὲ recte conjungitur alibi, tamen hic locum habere non poterat. *J.F.R.*

(3) Ἐλαφροτ.] Ἐλαφρωτ. in editt. male. Et paullo ante quoque male ἀνεμοφόρητα.

(4) Καὶ] Jam καὶ in editt. absens inseruit *M. du S.*

(5) Κυλικεῖον] Κυκλίκιον editum ante, & plura vitiose expressa, quae tacite corrigere, quam indicare malui. *J.F.R.*

(6) Τὰς δίκας] Δίκην, & sine articulo Ed. *Cler.* Mutavit *Solen.* non addens unde. Sed ex altero *Vossiano* eum id haustisse video, quod postea exhibetur. *J.F.R.*

(7) Καὶ] Δὲ male edita Schol. Correxit. *M. du S.*

(8) Ἀπὸ] Lege ὑπὸ. *M. du S.*

(9) Ἐξηργ.] Lege ἐξειργ. *M. du S.*

(10) Εὐρυχανδῆ] Sic in V. scriptum erat. *M. du S.*

(11) Κυμβία] Κυμβεῖα bis habebant edita. Correxit *M. du S.*

44. Καὶ τρύπλης] A τρύω cavo, unde trua & trullà pro truula trula, τρύπλης, ut a ξύω ξύλη i. e. radula. Τρύπλης poculi genus videtur. an idem quod trulla? a τρύω, τρύπω, τρύπη, seu τρύπα, τρυπῶ &c. *F.G.*

45. Κίρκον] Leg. *Hesych.* *J.B.*

Ibid. Βομβυλιὸς] Στρογγύλος. Ut interpretatur Scholiast. *Aristoph.* ad Vespas. *J.B.*

Βομβυλιὸς] In Excerptis a *Casaub.* editis Animadv. in Athen. p. 784. Θηρίκλειον Ῥοδιακὸν, ὃ περὶ τὰ ἰδιώτας Σωκράτης φησὶν, οἱ μὲν ὀλίγης πίνοντες, ὅσον θέλουσι, τάχιστ' ἀπαλλαγήσονται. οἱ δὲ ὀλίγου μὴ μικρὸν σάζοντες ἔτι δὲ καὶ ζῶόν τι. *M. du S.*

46. Γηγενῆ] Ὀστρακινά. *J.B.*

46. Θη-

& phialae minutae, & literata pocula : itaque plenum erat pocularium (poculorum armarium.)

Φιαλίδες, καὶ ποτήρια γραμματικά· ὥστε μεστὸν ἦν τὸ [c] κυλικεῖον.

8. *Sed lebes camini ſupra modum ebulliens in caput nobis evertit carbones. Bibimus autem amyſtida: & jam bene poti eramus, cum ungeremur baccharide : atque intra volvit nobis aliquis pediſonam* (ſaltatricem) *& trigo-*

Ὁ μὴν ἰπνολέβης, ὑπερπαφλάζων, ἐς κεφαλὴν ἡμῖν ἐπέτρεπε τοὺς ἄνθρακας. Ἐπίνομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἤδη ἀκροθώρακες ἦμεν· εἶτ' ἐχριόμεθα [d] βακχαρίδι. καὶ [e] εἰσεκύλισέ τις ἡμῖν [11] τὴν ποδοκτύπην, καὶ τρι-

c Κυλικεῖον] Sic marg. *A1W.* Κυλίκιον Edd. & M. Κυλικιον correxerat *M. du S.* d Βακχαρίδι] Sic W. & marg. *A1.* Κακχαρίδι Edd. e Εἰσεκύλισε] Εἰσεκύκλησε W.

50. Φιαλίδες] Στρογγύλα & ἀβαθῆ. *V.*
Ibid. Γραμματικὰ] Τὰς γραμμὰς ἔχοντα. *V.*
51. (12) Κυλικεῖον] Τὸ δοχεῖον, ὃ (13) ποτηροπλύστιν καλοῦσι. *V.*
52. Ἰπνολέβης] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ μιλιάριον. *V.*
53. Ἐπέτρεπεν] Ἀντὶ τοῦ (14) ἐπέπεμπεν. *V.*
54. Ἀμυστὶ] Ἄνευ τοῦ κλεῖσαι τὸ στόμα. *V.*
55. Βακχαρίδι] Εἴδος ὑπερμεγάθους μυρώδους, ποδοκτύπη δὲ, (15) τὸ τύμπανον. τριγωνίσκια δὲ, ὄργανα μουσικὸν, ἅτινα ἀπὸ τοῦ χρίματος καλούμενον. *V.*
56. (16) Κύκλησέ τις] Εἰσέφερε. *V.*

(12) Κυλικεῖον] Κυλίκιον male Editio prior, quam ego mutavi. *J. F. R.*
(13) Ποτηροπλύστιν] Ποτηρολύστην antea lectum peſſime. Correxit *Solan.* Sed & ita corrigendum vidit literatiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammon. p. 3. qui etiam obſervat, Scholiaſten male confundere κυλικεῖον & ποτηροπλύτην, uſus diverſiſſimi. *J. F. R.*
(14) Ἐπέτεμπεν.] Et hoc debetur diligentiae *Solani*; nam ἐπεπ. ante legebatur.
(15) Τὸ τύμπανον] Sic V. & M. Τὰ τύμπανα Edit. *Clerici.*
(16) Κύκλησέ τις] Sic in V. ſcriptum erat. *M. du S.*

46. Θηρικλῆς ὄπτα] Interpretatur hunc locum vir Clar. *Caſaub.* ad Athen. c. 6. lib. 11. *J. B.*
Θηρικλῆς] Θηρικλείους τίκτων, κύλιξ. Citat hoc dictum *Athen.* quem vide & *Eraſm.* in Adag. Θηρικλείους φίλος. *A. V.*
Θηρικλῆς] *Athen.* XI. 470. E. Et in eum locum *Caſaub.* Thericlem alii τορυστὴν, alii figulum faciunt. Conſule etiam Eruditiſſimi *Bentleji* Diſſert. de Phalar. Epiſt. quam Anglico idiomate edidit. *M. du S.*
Ibid. Εὐρυχαδὴς] Πλατεῖα. *J. B.*
48. Ἀνεμοφόρητα] Ἐλαφρόταλα· ἀπὸ λεπτότητα. *J. B.*
49. Κυμβία] Στρογγύλα καὶ βαθέα. *J. B.*
50. Φιαλίδες] Στρογγύλα & ἀβαθῆ. *J. B.*
Ibid. Ποτήρια γραμματικὰ] Γράμματα ἔχοντα. *Plaut.* Rud. *J. B.*
Ibid. Γραμματικὰ] Eadem, quae ad βομβυλιὸς, Excerpta. Γραμματικὸν ἔκπωμα, τὸ γράμματα ἔχον ἐγκεχαραγμένα.

Ἄλλως. τὴν ὅλην εἶπε τοῦ ποτηρίου γλυφὴν.
Πρότερον ἦν ἡ στρογγύλον, μικρὸν πάνυ,
Παλαιὸν, ἅτινα συντεθλασμένον σφόδρα,
Ἔχον κύκλῳ τι γράμματα.

Quidquid erat literis inſcriptum, Graeci γραμματικὸν, Latini *literatum* dixerunt. Sic *Plautus: frons litterata*, & in *Rud.* de urna; *nam haec litterata eſt, ab ſe cantat cuja ſiet. Caſaub.* ad Athen. XI. apud quem etiam extat ποτήριον γραμματικὸν, p. 466. E. F. *M. du S.*

51. Κυλίκιον] Δοχεῖον. *J. B.*
Κυλίκιον] Alias κυλικεῖον. Sed ludit in ambiguo. *F. G.*
Κυλίκιον] Non dubito, legendum eſſe κυλικεῖον, εἰρῆται γὰρ ἅτινα ἐν τοῖς ποτηρίων σκεύεσθαι, Athen. II, 2. p. 460. E. ubi multis auctoritatibus demonſtratur. ποτηριολίπτης. *J. M. G.*
Κυλικεῖον] Non dubitavi ſic edere pro vulgato κυλίκιον invitis Libris; non modo admonitu *Solani*, qui in *Jmit.* ειον ſuperſcripſerat, priſtino accentu acuto per errorem calami ſervato; ſed & quia res ipſa clamat. Et recte quoque κυλικεῖον ex teſtimoniis *Athen.* XI. p. 460. contra Clar. *Caſaub.* adſtruit Doctiſſ. juvenis *L. C. Valkenaer*, in Animadv. ad Ammonium Grammat. p. 2. *J. F. R.*
52. Ἰπνολέβης] De quo *Flor. Chriſt.* ad Veſp. Interpretes Macrobii de Miliario. *J. B.*
Ἰπνολέβης] Pompejano tribuitur apud *Athenaeum* 98. C. D. *M. du S.*
53. Ἐπέτρεπε] Ἀναῤῥίπιζε. ἀνέπεμπε. *J. B.*
54. Ἀκροθώρακες] Μέσον πως μεθύοντες. *J. B.*
55. Κακχαρίδι] Ἐντρίμματι μυρώδει. *J. B.*
Κακχαρίδι] Puto legendum βακχαρίδι. *Dioſcor.* 3, 51. βάκχαρις βοτάνη ἐσὶ θαμνώδης, εὐώδης, καὶ στεφανωματική. Apparet igitur ad unguenta potuiſſe adhiberi. *J. M. G.*
56. Εἰσεκύλισέ τις] Lego εἰσεκύκλησεν i. e. tanquam machinam rotis advexit, introduxit. *F. G.*
Ibid. Ποδοκτύπην] Τύμπανον. *J. B.*
Ποδοκτύπην] *Saltatricem.* *F. G.*

τριγωνίστριαν. μετὰ δὲ ὁ μὲν τις ὑπὲ τὴ [a] κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος, [b] ὑπιφόρημα ἐζήτει, ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν, ἄλλος [c] ἐῤῥικνᾶτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν.

Καὶ ἐν ταυτῷ λελυμμένοι, εἰσεκώμασαν ἡμῖν αὐτεπάγγελτοι, Μεγαλώνυμός τε ὁ δικοδίφης, καὶ Χαιρέας ὁ χρυσοτέκτων, ὁ κατὰ νῶτα [d] ποικίλος, καὶ ὁ [e] Ὠκοκάταξις Εὐδήμος. κἀγὼ ἠρόμην αὐτοὺς, τί παθόντες ὀψὲ ἥκοιεν. ὁ μὲν δὴ Χαιρέας, Ἐγὼ μὲν ἥδ' ὅς, [f] λεῖρόν τινα ἐκρότουν, καὶ ἐλλόβια, καὶ πέδας τῇ θυγατρὶ τῇ ἐμῇ, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ὑπεδείπνουν ἀφῖγμαι. Ἐγὼ δὲ ἥδ' ὅς ὁ Μεγαλώνυμος, ἅτε ἄλλα εἶχον

nistriam (psaltriam) *Postea alius quidem in cantherium enisus, insultum parabat: alius ludebat crepitu: alius crispabat cum risu lumbum.*

9. *Eodem tempore loti comissatum non vocati ad nos venere Megalonymus ille causarum subactor, & Chaereas aurifaber ille tergo varius, & ille confractor ovorum Eudemus. Et ego interrogavi illos, Qua causa sero adeo venirent? Ac Chaereas quidem: Ego, inquit, segmentum quoddam concinnabam, & inaures, & compedes filiae, ac propterea post coenam vobis adsum. Ego vero, inquit Megalonymus, aliud agebam. Erat*

a Κατήλιφα] Κατάλυσιν marg. *A1*. b Ὑπιφόρημα] Lacuna hic est in *Fl.* & M. c Ἐῤῥικνᾶτο] Ἐῤῥικνοῦτο ex marg. *A1W.* W. & *Fl.* Ἐῤῥικροῦτο cett. Edd. d Ποικίλος] Πιπίλος *J.* male. e Ὠκοκάταξις] Sic Edd. vett. ac recentt. Ὠτοκάταξις W. & M. f Λεῖρον] Λῆρον W. g Θυγατρὶ] Sic W. *B2. P.* Reliquae Edd. Θυγατρῇ.

63. Δικοδίφης] Ὁ συνήγορος, ἀπὸ τῶν τὰς δίκας διφᾶν τὸ ζητεῖν. *V.*

Ibid. Χρυσοτέκτων] (1) Χρυσόχους. *V.*

67. Λεῖρόν τινα ἐκρότουν.] Ἤτοι γυναικεῖον κόσμον, ἐξ ἐθημάτων (2) ποικίλων καὶ ἀνθινὸν, καθότι λείρια τὰ ἄνθη φασὶν, ἢ καὶ χρύσεον κόσμον, ἡδυνοῦσι τῇ ὁράσει τὴν ὄψιν. Διὸ καὶ λειριόεσσαν ἔτα (3) Ὅμηρος φησὶν, ἢ ὥσπερ λῆρον φαμὲν τὴν ἀδολεσχίαν. Ἀφ' ὧν πάντα τὸ διαυγὲς φέρεται. εἴρηκε δὲ νῦν ὅτι λῆρον τὴν τῆς θηλείας κόσμον, ὡς φέρεται ἡ χρεία καὶ παρέλκουσα. *V.*

Ibid. Ἐκρότουν] Ἐνέτεινα. *V.*

68. Πέδας] (4) Ψέλια. *V.*

(1) Χρυσόχους] Χρυσόχεον Ed. *Cler.* male.

(2) Ποικίλον] Παικίλων ante editum. *Solanus* ποικιλὸν inde fecerat, quod ita secutus sum, ut verum accentum tamen servarem. *J. F. R.*

(3) Ὅμηρος] Iliad. Γ. 152. *M. du S.*

(4) Ψέλλια] Ψέλια ed. *Cler.* male.

57. Τριγωνίστριαν] Ὄργανον μουσικὸν, ὅταν ἀπὸ τοῦ σχήματος καλούμενον. leg. *Hesych.* verb. τρίγωνον. *J. B.*

Τριγωνίστριαν] Τρίγωνον instrumentum musicum, unde τριγωνίζω, τριγωνισὴς, & τριγωνίστρια, ut κιθαρίστρια. *F. G.*

Ibid. Ἐπὶ τὴν κατήλιφα] Κλίμακα, ἰκρίωμα. *Hesych. Poll.* *J. B.*

Ibid. Κατήλιφα] Tabulatum, ἰκρίωμα exponit *Hesych.* *F. G.*

58. Ἀναῤῥιχησάμενος] Ἀνελθών. *J. B.*

Ibid. Ὑπιφόρημα] Ἐπιφερήματα bellaria, παρὰ τὸ ἐπιφέρεσθαι τοῖς ὄψοις. *Athen. Pollux.* *F. G.*

59. Ὁ δὲ λικίνδα ἔπαιζεν] Παρὰ τὸ λικεῖν, ἢ λικᾶν, τροτεῖν, βοᾶν, πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. *J. B.*

Ibid. Λικίνδα] Λικίνδα ἔπαιζε, i. e. ὠρχεῖτο. *Hesych.* λικᾶν, τὸ πρὸς ᾠδὴν ὀρχεῖσθαι. An ad digitorum digitum saltare? Non displicet. *F. G.*

60. Ἐῤῥικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφὺν] Diceret Petron. *risu latera commovebat.* lego enim ἐῤῥικνοῦτο. ῥικνοῦσθαι. *Insultando lumbos agitare*, inde ῥικνὸς de quo Grammatici. *J. B.*

Ἐῤῥικροῦτο] An ἐῤῥικνοῦτο? Placet. F. G. In marg. *Ald.* 1. *Wessel.* erat: ἐῤῥικνοῦτο, vid. *Suid.* Ego quoque sic legendum arbitror; At quia dedita opera barbarizat, vulgatam alius, non inutarit: sed cui ipsum ἐῤῥικνοῦτο non satis barbarum, alterum praeferat, ubi volet. *J. F. R.*

63. Ὁ κατὰ νῶτον] An insutis in dorso notis, μαστιγίας, *flagris.* *F. G.*

64. Ποικίλος] Non notassem *J.* ψιλὸς habere; nisi ut monerem idem vitium in Codd. saepe occurrere ab corrupta dictantium pronuntiatione ortum, qui ψιλοὶ proferunt ψιλί. *J. F. R.*

Ibid. Ὠκοκάταξις] I. e. ὁ ὠτοπλαδίας, παγκρατιαστής. *F. G.*

Ὠκοκάταξις] Corrige, ὠτοκάταξις, & vid. nos ad *Laert.* in Lycone, pag. 208. (I. Ed. p. 128. B. C.) *AE. M.*

Ὠκοκάταξις] Jam probaveram *Menagianam* emendationem, qui ad *Diog. Laert. 5, 67.* multis rebus firmat ὠτοκάταξιν, hominem cui in certamine gymnico fractae essent aures atque contritae. Cum vero postea Eudemus ita moras suae rationem reddat, ut videatur in culina operam dedisse Damasiae athletae: potius

Erat enim, ut scitis, sine judicio, sine oratione dies, cum igitur linguistitium esset, neque admetiri verba habebam, nec aquae dimensum ubi acciperem. Cognito autem, visibilem esse (adiri posse) *Praetorem, sumtis vestibus insutatis* (novis) *boni staminis, calceis autem ingestis* (novis) *extuli me ipsum.*

10. *Deinde statim incido in facigerum & hierophantam & reliquos infanda* (sacra occulta, mysteria,) *facientes, qui Diniam raptim in jus traherent, crimen objicientes hoc, quod illos nominasset, idque cum bene scirct, a quo tempore consecrati essent, anonymos esse nec jam nominabiles* (nomine suo appellandos) *qui sacro jam nomine gaudeant. Non novi*, in-

ἦν γὰρ ἄδικος ἡ ἡμέρα, ὡς ἴστε, καὶ ἄλογος· ὡς ἂν οὖν ἐχεγλωττίας ὄσης, ὅτε ῥησιμετρεῖν εἶχον, ὅτε ἡμερόλεγδον, ὡς ὑδρονομεῖσθαι. πυθόμενος δὲ ὅτι ὁ στρατηγὸς ὀπτός ἐστι, λαβὼν ἄχρηστα ἱμάτια, εὐήτρια, καὶ ἀφόρητα [h] ὑποδήματα, ἐξέφρησα ἐμαυτόν.

Εἶτ' εὐθὺς ἐντυγχάνω δαδούχῳ τε, καὶ ἱεροφάντῃ, καὶ τοῖς ἄλλοις ἀρρητοποιοῖς, Δεινίαν σύρουσιν ἄγδην ἐπὶ τὸ δεκτικὸν, ἔγκλημα ἐπάγοντας, ὅτι ὠνόμαζεν αὐτοὺς, καὶ ταῦτα εὖ εἰδὼς, ὅτι, ἐξ οὗπερ ὡσιώθησαν, ἀνώνυμοί τέ εἰσι, καὶ οὐκέτι ὀνομαστοὶ, ὡς ἂν ἱερώνυμοι ἤδη γεγενημένοι. Οὐκ οἶδα, ἦν δ' ἐγὼ,

h Ὑποδήματα] Sic W. Fl. P. &c. Ἀποδήματα male S. sola. Et mirum quod Amst. non imitata sit.

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Τὰς δίκας μὴ ἔχουσα. V.
Ibid. Καὶ ἄλογος ὡς ἂν ἐν ἐχεγλωττίας ὄσης] Δικανικοὺς λόγους μὴ ἐχούσης, ἀργὴν ποιούσης τὴν γλῶτταν. V.

(5) Εὐήτρια] Sic V.

75. Ἄχρηστα] Καινά. V.
Ibid. (5) Εὐήτρια] Λεῖα καὶ λεπτά. V.

tius est ut credam, ad normam quasi illius confictum & eadem percussum moneta, forte per ludum, deinde a cacozelo scriptore usurpatum, ὠκοκάταξις, non illepidum, si in loco ponatur, coqui epitheton. *J. M. G.*

67. Λείρων] Intelligit γυναικεῖον ὄριον, παρὰ τὸ ἡδὺ εἶναι. Ut quibusdam visum est. *J. B.*
Λείρων τινα] Ληρόν τινα lego. *Hesych.* Ληροὶ τὰ περὶ τοὺς γυναικείους χιτῶσι κεχρυσώβδελα. *F. G.*
Ibid. Ἑλλόβια] Ἐνώτια, quidam τὰ ἄνθη. Interpretantur de his Scholiast. *Aristoph.* & *Pollux.* *J. B.*

68. Πίδας] Χειροψέλλια. *J. B.*

69. Ἐπιδιπνίος] *Ad repotia* vertitur. Verte: post coenam. *F. G.*

71. Ἄδικος ἡ ἡμέρα] Ἡ μὴ ἔχουσα λόγον δικανικὸν, cum justitium est. *J. B.*
Ἄδικος] Pompejano tribuitur apud *Athen.* l. c. *M. du S.*

72. Ἐχεγλωττίας] In qua linguis dantur feriæ, τὴν ἀργὴν ποιοῦσαν τὴν γλῶτταν. *J. B.*

73. Ἡμερολέγδου ὡς] Ἡμερολέγδια legendum videtur. vel ἡμερολεγδόν. Sed prius placet. Τὰ ὡς abundare videtur. *F. G.*
Ibid. Ὑδρονομεῖσθαι] Πρὸς ὕδωρ ποιμόδμον τὸ μίτρον τῶν λέξεων. Quod patroni dicerent ad clepsydram, nota res. *J. B.*

75. Ὀπτὸς] Ὀπτὸς assus, & visibilis. Jocus in ambiguo. *F. G.*
Ὀπτὸς] Idem, sed jocose apud *Athen.* 388. B. C. *M. du S.*
Ibid. Ἄχρηστα] Καινά. οἷς ἐδίς ἐχρήσατο. *J. B.*
Ἄχρηστα] Nova, quibus nondum usi sumus. *F. G.*
Ἄχρηστα] Hunc soloecismum *Athenaeus* Ulpiano tribuit (97. E.) Et Pompejano 98. A. *M. du S.*
Ibid. Εὐήτρια] Inepte etiam εὐήτρια appellat calceamenta. Est enim textrinae vocabulum, & vesti subtili ac bene textae convenit. *Plato* in Polit. λεῖον δὲ τὸ λεγόμενον εὐήτριον ὕφασμα ξυνάγουσα ἐξ αὐτῶν. *Strabo* L. XV. τὰς εὐηθρίους ὑφαίνειν σινδόνας. Hic fatuus εὐ . . . ὑ . . . elegantes calceos significans dixit. &c. *Casaub.* ad Athen. 188. *M. du S.*

76. Ἀφόρητα] Μὴπω φορηθέντα. *J. B.*
Ibid. Ἐξέφρησα] Et ineptum & βλάσφημον (lege δύσφημον) est pro *exii*, ἐξέφρησα, quod valet ἐξέρρησα; in perniciem abii. *Casaub.* ibid. *M. du S.*

79. Ἀρρητοποιοῖς] Τοῖς τὰ μυστήρια τελέταις. De quibus locus alius dicendi. *J. B.*

80. Ἄγδην] Τάκτικῶς. Vox Cretensis de qua vide Interpr. 12. tabul. *J. B.*
Ἄγδην] Obtorto collo, *par les epaules.* *F. G.*

81. Ὠνόμαζεν αὐτοὺς] Unice huc facit locus Eunapii in Maximo p. 86. extr. Τῷ δὲ ἱεροφάντου κατ' ἐκεῖνον τὸν χρόνον ὄντος ἦν τοὔνομα, ὃ μοι θέμις λέγειν· ἐτέλει γὰρ τὰ ταῦτα γραφοῖλα. *J. M. G.*

85. Ἐκά-

ἐγὼ, ὃν λέγεις, τ' Δεινίαν· ἐκάλει δ' ἓν με τ.
τὄνομα. Ἔστιν, ἦδ' ὅς, ἐν τοῖς [a] σκειραφείοις [b] ἐγκαψικίδαλος ἄνθρωπος, τ' αὐτοληκύθων, καὶ τ' αὐτοκαδδάλων, ἀεὶ κυρίων, ἐνδρομίδας [c] ἀμφιδέμενος, ἢ βαυκίδας, ἀμφιμάσχαλον ἔχων. Τί οὖν, ἦν δ' ἐγὼ, ἔδωκεν ἀμηγέπη δίκην, ἢ λαξ πατήσας ᾤχετο; Καὶ μὴν ἐκεῖνός γε, ἦδ' ὅς, ὁ τέως [c] αὐλούμενος, ἤδη ἔμπεδός ἐστιν. ὁ γὰρ γραπτηγὸς, καίτοι ἀτιμαγελῶντι [d] καρπώδεσμά τε αὐτῷ περιθεὶς, καὶ περιδέραιον ἐνπεδοκάκαις, καὶ [e] ποδογράβαις, ἐποίησεν

quam, *quem dicas Diniam. Vocabat igitur* me nomine. *Est*, inquit, *in foris aleatoriis cepivorus homo, ex illo genere qui lecythum ipsi sibi portant, qui farinam ipsi sibi subigunt, semper horrido capillitio sunt, endromides aut baucides soleas semper gerens, habensque tunicam utrinque manicatam. Quid ergo*, inquam, *deditne poenas aliquo modo, an jactatis calcibus abiit? Quin ille*, inquit, *qui tum saltaverat, jam immotus est. Praeter enim, licet segregare* (& subducere) *se vellet, & manicis circumdatis & collari, in cippis & ner-*

a Σκειραφείοις] Σκιραφ. *Fl.* Vulgatae adstipulatur M. b Ἐγκαψικίδαλος] Ἐγκαραψικίδηλος W. c Αὐλούμενος] Ἀλώμενος *Gronov.* Nil mutant Edd. nec M. d Καρπώδ.] Καρποδ. W. e Ποδογρ.] Παιδογρ. W.

91. Ἀμηγέπη] Ἀντὶ τοῦ, κατά τινα τρόπον· ὅσον δή τι. ἀτιμαγελοῦντι, ἀντὶ τοῦ ἐξυβρίζοντι, ἐκφεύγοντι τὴν γραπτείαν, παραφρονοῦντι, καὶ γὰρ ἀτιμαγέλας ταύρους (1) φασὶ τοὺς ἐξοιστρῶντας, καὶ τὴν ἀγέλην ἀφ' ἑαυτῶν γενναιότητα ἀβετοῦντας. καρπόδεσμα δὲ, καὶ περιδέραιον, καὶ ποδοκάκαι, ἀλύσεις εἰσὶν, αἱ μὲν χειρῶν, αἱ δὲ (2) τραχήλου, αἱ δὲ ποδῶν. τὰ δὲ ἐχόμενα, τοῦ γελοίου ἕνεκα πέπλασται. οἷον τὸ (3) ὑπεδαλλον τοῦ παρδαλεοῦ, ἀπὸ δήλα πᾶσιν. ἀκροκνεφὶς δὲ τὸ ὀρθρινὸν (4) φῶς, ἔτι σκοτίας ὄσης. Θεοχθρία δὲ, ἢ ὡς ἄν τις εἴποι θεοχολωσύνη. (5) παίζοντος δὲ (6) κατὰ ἐναντίον τὸ (7) ἀπηγχόνησα. ὀκλὰξ δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπὶ γόνυ καμφθείς. τὸ δὲ βαυκαλᾶν, οἱονεὶ ἀμφορέχων, ἢ βοᾷ καλῶν καὶ σιγρέφων, (8) ὁ ἀφ' τοῦ ἀλεκτρυόνειν παρῆκται. συνεχὴς δὲ τὴν φάρυγγα, ἀντὶ πεπιεσμένος, συντεθλιμμένος. ἀναφλῶντα δὲ, ἀντὶ τοῦ αἰχρῶς τὸ αἰδοῖον τ' (9) πόδης γυμνοῦντα. θαυμάζειν δὲ λέγεται, καὶ τὸ φιλοφρόνως προσέχειν τινὶ. (10) σκοτάδιον δὲ, ἀντὶ τοῦ (11) σκότος ἐργον, τὸ φιλανύμων καὶ ὕπνος ἀγαλμαΐεποιός. *V.*

Ibid. Λαξ πατησας] Ἐπὶ τῶν ἐνεχομένων (12) μεγάλαις συμφοραῖς θαρραλέως δὲ ταύτας (13) ἐνδύντων λέγεται τοῦτο, ὡς ἐν τραγῳδίᾳ Σοφοκλῆς, ἃ γὰρ μετ' ἀνδρὸς ἐν ἀσφαλεῖ πόλει, σὺ μὲν τὰ μὲν δίκαια ἐν τοῖς σώφροσι λέγῃ πατεῖται, κατίλος δ' ἀνὴρ λαβὼν πανοῦργα χερσὶν ἔργα (14) κηδεύσει πόλιν. *V.*

(1) Φασὶ] Sic M Φησὶ V. & Cod. *Abb.*
(2) Τραχήλου] Sic mutarat *Solan.* pro τραχήλων, quod in editt. erat.
(3) Ὑπέδαλλον] Ὑπέδυλλον M.
(4) Φῶς] Recte sic *Solan.* pro absurdo vulgati φησὶν.
(5) Παίζοντος] Παίζοντα antea editum. Correxit idem ex Cod. *Abb.*
(6) Κατὰ] Καὶ τὸ Cod. *Abb.*
(7) Ἀπηγχόνησα] Sic etiam Cod. *Abb.*
(8) Ὁ] Aberat ab editis, & ποδωνίζειν, pro διπλασ. Mutavit utrumque *M. du S.*
(9) Πόσθης] Sic recte Cod. *Abb.* & M. Πο Θης Edita. Eadem lacuna erat in V. & Exc. G.
(10) Σκοτάδιον] Σκοτάδιον Edit. *Cler.* Mutavit ex Luciano *M. du S.*
(11) Σκότος] Σκότου Cod. *Abb.* prave.
(12) Μεγάλαις] Μὴν tantum conspiciebatur in edit. quod ex compendio scribendi natum. *J. F. R.*
(13) Ἐνδύντων] Ita dedit *Solan.* pro vulgato ἐνδύτων. Item mox τοῦτο correxit, cum legeretur τοῦτα.
(14) Κηδεύσει] Κυδεύσει Cod. *Abb.*

85. Ἐκάλει δ' ἓν με τ.] Loco non suo hic comparent haec verba; sed ubi reponenda, mihi nondum constat: nec tanti hoc opusculum duco, ut diutius ei immorari libeat. *M. du S.*

86. Σκειραφείοις] Τοῖς κυβευτηρίοις, ἀφ' τὸ ἐν σκίρῳ τὴν ἀγαθὴν ἔχειν. *J. B.*

Σκειραφείοις] *Hesych.* Σκειράφιον τὸ κυβευτήριον &c. *F. G.*

87. Ἐγκαψικίδαλος] Κίδηλον, κρέμμυον. *Hesych.* *F. G.*

Ibid. Αὐτοληκύθων] Vid. *Brod.* 549. & *Harpocr.* (consuli potest P. *Colvius* ad L. 2. Floridorum Apulei; ubi hanc vocem copiose explicat) *J. Clericus* ad fragm. Menand. p. 75. C. *M. du S.*

88. Αὐτοκαδδάλων] Simpliciter αὐτοκάδδαλα dicunt Grammatici αὐτοχίδια, καὶ ποιήματα αὐτελῆ. *J. B.*

Αὐτοκαδδάλων] Αὐτοκάδδαλον ἄλδρον, τὸ ὡς ἔτυχε φυραθὲν, unde αὐτοκάδδαλον σκάφος τὸ αὐτοχίδιον. *Suidas.* *F. G.*

89. Ἐνδρομίδας] De his calceis *Hesych.* *Tertull.* *J. B.*

Ἐνδρομίδας] Ἐνδρομὶς, calceus cursorius, cursoribus aptus. *F. G.*

Ἐνδρομίδας — βαυκίδας] Cum sint plurima loca, quae confirment *Hemsterhusianam* sententiam, de non notato sub Lexiphanis persona Polluce: tum hic etiam apparet, reprehendi quemvis alium, forte non unum, παπύζηλον. Diserte enim *Pollux* 7, 93. αἱ ἐνδρομίδες ἴδιον τ' Ἀρτέμιδος τὸ ὑπόδημα, ac f. 94. αἱ δὲ βαυ-

narro illum esse fecit. Quare vinctus infelix suppedebat prae metu, & crepitabundus erat, & apes pretium animae dare volebat.

11. *Me autem, Eudemus* inquit, *summo crepusculo arcessivit Damasias, Athleta olim & multorum victor, jam vero prae senectute expers certaminum. Nosti aeneum illum in foro stantem* (cujus statua est in foro) *& partim quidem coquendo, partim assando occupatus fui. Elocare enim destinabat hodie viro filiam, & jam illam comebat. Deinde solici-*

εἶναι· ὥστε ἐν δεσμοῖς ὢν, ὑπέδυλλέ τε ὁ χαλκοδαίμων ὑπὸ τοῦ δέους, καὶ πορδαλέος ἦν, καὶ χρήματα ἀντίψυχα διδόναι ἤθελεν.

I Ἐμὲ δὲ, ἦ δ' ὃς ὁ Εὔδημος, ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεπείλατο Δαμασίας, ὁ πάλαι μὲν ἀθλητὴς, καὶ πολυνίκης, νῦν δὲ ἤδη ὑπὸ γήρως ἐξαθλος ὤν. οἶδα τὸν χαλκοῦν τὸν ἑστῶτα ἐν τῇ ἀγορᾷ. καὶ τὰ μὲν ἕ πιττῶν, τὰ δὲ εὖων, διετέλεσα. ἐξοικιεῖν γὰρ ἔμελλε τήμερον εἰς ἀνδρὸς τὴν θυγατέρα, καὶ ἤδη ἐκάλλυνεν αὐτήν. εἶτα μερμέ-

f [H] Hs marg. A1. male. g Πιττῶν] Sic dedi ex *J. El.* & M. Πυττῶν Edd. cett.

βαυκίδες πολυτελὲς ἦν ὑπόδημα. Sed poenitet, ut dixi, adnotare talia. *J.M.G.*

Ibid. Βαυκίδας] Baucides calceamenti genus crocei coloris, ut scribit *Pollux. Hesych.* vult βαυκίδας ὑπόδημα γυναικεῖον πολυτελές. Erant etiam albae baucides apud effeminatos, leg. *Casaub.* ad Athen. c. 4. lib. 4. *J.B.*

90. Ἀμφιμάσχαλον] Ἱμάτιον. *J.B.*

Ἀμφιμάσχαλον] Ἀμφιμάσχαλον χιτὼν, & ἐλλιπῆ ἱματίδια, ἀμφιμάσχαλα. i. e. tunica utrinque manuleata. ingenuorum vestis; cui opponitur ἑτερομάσχαλος, servorum indumentum. *F.G.*

91. Ἀμηγέπη] Κατά τινα τρόπον. De hac voce consule Grammaticos. *J.B.*

Ibid. Λὰξ πατήσας] Θαυμαλέως ἐνδύς. Ut apud *Homer.* λὰξ ποδὶ κυήσας. *J.B.*

Λὰξ πατήσας] *Gaignant au pied.* *F.G.*

92. Καὶ μὴν ὁ τίνος αὐλούμενος ἥδη ἔμπεδος ἦσθα] Micyllus, *at vero ille, qui antea inter tibias & cantores perstrepebat, jam immobilis ac tacitus est.* Benedictus quoque non alio sensu, *qui antea tibiae cantu recreabatur*, tanquam qui vinctus sit, nequeat recreari tibiae cantu, quum tamen cantet vinctus quoque compede fossor. Itaque *Bourdelotius* notat esse λόγοις βαλλόμενος, quem sensum profecto ex praecedentibus affirmare omnino nequeas; neque id est contrarium antithetum sequentis ἔμπεδος, quod requiri videtur. Commodissime id expedivit pater, dum adscripsit se correxisse ἀλούμενος, *hactenus vagans.* *J.G.*

Ibid. Τίνος αὐλούμενος] Λόγοις βαλλόμενος. *J.B.*

94. Αὐλούμενος] Verti quasi legeretur ἀλλόμενος saltans, exsultans lascive, ut respondeat illi λὰξ πατήσας. Si quis αὐλούμενος melius intelligat, libenter festinatum a me esse confitebor. *J.M.G.*

Ibid. Ἔμπεδος] Ἀτιμώτατο. *J.B.*

Ἔμπεδος] Ἐν τοῖς ᾠδείοις. *F.G.*

94. Ἀτιμαγελοῦντι] Ἐξυβρίζοντι, ἀτιμαγέλα, dicitur taurus ὁ τῆς ἀγέλης ἔξοιστρῶν, qui etiam dicitur ἀτιμαγέλας, Grammatici: per καρπώδισμα & ἀσελγαίνειν intelligit χειρόδεσμα & τραχηλόδεσμον. *J.B.*

Ἀτιμαγελοῦντι] Ἀτιμαγελοῦντι κυρίως est *solitario*, a grege separato. *Theocr.* Hic εἱρωνικῶς positum est pro incarcerato, vincto. *F.G.*

Ibid. Καρπώδισμα] Lege καρπόδισμα. *F.G.*

1. Ἦ δ' ὃς] Pro ἔφη recte se habet, adeoque frustra esse emendationem s. variationem marginis *Ald.* ex Exemplis tribus quatuorve, his c. 9. 10. & plus viginti aliis eodem hoc *Lexiph.* occurrentibus, patet. Conf. saltem c. 2. & 3. *F.F.R.*

Ibid. Τὸ ἀκροκνεφὲς] Τὸν ὄρθρον. *J.B.*

2. Δαμασίας] Meminit hujus athletae Num. Δ. X. bis. *M.du S.*

3. Πολυνίκης] Πολλὰ νικήσας. *J.B.*

4. Οἶδα τὸν χαλκοῦν] *Nosti hominem qui aereus stat in foro.* F.G. Recte *Gujetus*; nam & sic *Alciphr.* I. Ep. 30. s. χρυσοῦν σε ἑστῶτα. ut alia similia omittam. *J.F.R.*

5. Τὰ μὲν πιττῶν, τὰ δὲ εὖων] Παροιμιώδες videtur. *F.G.*

6. Πυττῶν] Πυττῶν quid sit, nescio an aliquis doceat: πιττῶν *picans*, quod alii habent, nondum reperio, qui huc faciat. Eudemus ὀκταίταξις, quasi tu dicas *ovifractor*, coquus videtur, vocatus summo mane ad nuptiales epulas parandas. Εὖειν quod apud Homerum *torrere* est, *adurere*, pilos v. g. suis mactati, forte hoc ipso intellectu hic capitur, forte quidam ea tempestate pro culinae altero opere *assare* posuerunt, cui πίσσων, πίττων, πίπτων, *coquens* cognatum significatione est, & a πισσῶν vel πυσσῶν non nisi apice uno alteroque abhorret. Id igitur interea secutus sum. Si tamen utrumque participium, πιττῶν & εὖων ad infamem prope artem dropacistarum & *glabratorum*, pice & psilathris mollium hominum quidquid usquam pilorum est evellentium, referre malis, ipsa verba non repugnant; sed non video, qui ὀκταίταξις, aut etiam ὀκτοπάταξις huc convenire possit. *J.M.G.*

Πιττῶν] An ludit? ut *Aristoph.* Plut. 1094. Ἱκανὸν ᾧ αὐτῷ πρότερον ὑπεπίττουν χρόνον. *Satis diu ante ipse hoc oblevi dolium.* Non credo, nec intelligo. *J.F.R.*

μέριόν τι κακὸν ἐμπεσὸν, διέκοψε τ̃ ἑορτήν. ὁ γὰρ υἱὸς αὐτῷ ὁ Δίων, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ λυπηθεὶς, μᾶλλον δὲ θεοεχθίᾳ κεθεὶς, ἀπῆγξεν ἑαυτόν. κ̀, εὖ ἴσε, ἀπολώλει ἄν, εἰ μὴ ἐγὼ ἐπιστὰς, [a] ἀπηγχώνισά τε αὐτὸν, κ̀ παρέλυσα τ̃ ἐμβροχῆς, ἔπιπολύ τε ὀκλάξ [b] ἐπινύσσων τ̃ ἄνθρωπον, βυκαλῶν, κ̀ διακωδωνίζων, μή πῃ ἔτι συνεχὴς εἴη τ̃ φάρυγξ. τὸ δὲ μάλιστα ὠνῆσαν, ἐκεῖνο ἦν, ὅτι ἀμφοτέραις καλαχὼν αὐτῷ τὰ ἄκρα [c] διεπίεσα.

Μῶν ἐκεῖνον, ἦν δ' ἐγὼ, φὴς Δίωνα, τ̃ καλαπύγωνα, κ̀ λακκοχέαν, τ̃ μύρτωνα κ̀ χινοτρώκταν νεανίσκον, ἀναφλῶντα, κ̀ βλιμάζοντα, ἤν τινα [d] πεώδῃ κ̀ πό-

tum malum quoddam incidens festum diem turbavit. Filius enim illius Dio, nescio qua re dolens, vel potius, deorum odio implicitus, ipse se suspendit. Et, scitote, perierat, nisi superveniens ego, ablaqueassem illum, & solvissem a nexu, multumque genicularim assidens, fodiens hominem, titillans, explorans undique, ne qua adhuc continens (compressus, elisus) esset gulâ. Quod autem maxime profuit, illud erat, quod ambabus illius extrema tenens compressi.

12. *Numquid illum, inquam ego, Dionem ais, cinaedum, laxo & pendente scroto, illum effeminatum, & lentiscum rodentem adolescentem, illum masturbantem & lascive contre-*

a Ἀπηγχώνισα] Ἀπηγχόνισα Edd. priores. Ἀπηγχόνησα M. b Ἐπινύσσων] Ἐπινύσσον W. c Διεπίεσα] Δίεσπα Mſ. B. Nihil mut. Edd. nec M. Sed a manu recentiore. d Σχινοτρ.] Σχινοτρ. W. e Πεώδη] Πεώδη W. & Mſ. *Bourd.* Nil mut. *H. J. Fl. P.*

22. Τὸν μύρτωνα κ̀ * χινοτρώκταν] Τοὺς μαλακοὺς κ̀ αἰχροὺς ἔτως ἐκωμῴδουν. ἔτοι γὰρ χῖνον κ̀ μύρτα ἐλάμβανον τῇ μὴ προχείρως ἐναχημωνεῖν. *V.*

* Σχινοτρώκταν] Σχινοτράκτραν & μίρτωνα Editt. male.

9. Διέκοψε τὴν ἑορτὴν] *A troublé la fête.* *J. B.*

11. Θεοεχθίᾳ κεθεὶς] Ὑπὸ θεῶν ἐχθρανθεὶς. *J. B.*

14. Ἐμβροχῆς] A βρόχῳ ἐμβροχὴ ductum est. *F. G.*

15. Ὀκλάξ] Homerica dictio de qua *Eustathius* & cæteri Grammatici, ἐπὶ γόνου καμφθείς. *J. B.*

16. Βυκαλῶν] Διαθρέχων ἢ βοᾷ καλῶν. Quales fere sunt quæ pueris occinuntur næniæ. *J. B.*

Βυκαλῶν] Βυκὸς, ἡδὺς. βυκάλῳ idem. βυκαλᾶν est κατακοιμίζειν, μετ' ᾠδῆς κοιμίζειν. *F. G.*

Βυκαλῶν] *Leop.* p. 129. *M. du S.*

Ibid. Διακωδωνίζων] Metaphora ducta ab equis quos explorabant tympano εἰ ψοφοῦσι καλῶς, ἢ εἰ φόρυβον ὑπομένειν δύνανται, μήπως ὦ πολέμῳ εἰς κίνδυνον ὦν' αὐτῶν ἐμβληθεῖεν, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* ad Ranas, qui alias etiam hujus vocis metaphoras exponit. alii simpliciter διακωδωνίζειν dicunt esse ἀντὶ τοῦ συρίττειν. *J. B.*

Διακωδωνίζων] Κώδων tintinnabulum, latius tubæ orificium, a parte totum, ipsa tuba, κωδωνίζω, tubæ sono exploro, unde ἀκωδώνιστος qui exploratus non est. Διακωδωνίζω idem. *Pollux.* F. G.

19. Ἄκρα] Ἄκρα ἐλλειπτικῶς pro ἄκρα πλευρὰ fortasse. F. G.

20. Διεπίεσα] Hac voce interpretatur illud præcedens συνεχὴς τὴν φάρυγξα. Attamen pro διεπίεσα in MS. Cod. reperitur δίεσπα, quæ est præcedentis vocis interpretatio. *J. B.*

22. Λακκοχέαν] Λακκόπρωκτον, λακκοκαλαπύγωνα. De qua voce *Aristoph.* Athen. lege *Hesych.* verb. λακκοσπέδα. *J. B.*

Ibid. Μύρτωνα] *Turpem illum & mollem*, sic enim ἐκάλουν τοὺς μαλακοὺς κ̀ αἰχροὺς: nominabant enim μύρτον τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut patet apud Scholiast. *Aristophan.* Lysistr. *J. B.*

23. Σχινοτρώκταν] Τὸν χῖνον ἐσθίοντα, πρὸς ὠδόντων τῦ σόματος. Sic quidam Grammatici, aliter tamen *Hesychius*, qui vult schinum hac ratione comedi solitum ut dentes candefierent: εἰώθασι τὸν χῖνον τρώγειν οἱ καλλωπιζόμενοι, ἵνα τῷ λεύκωσιν τοὺς ὀδόντας. Utuntur adhuc nobiles Hispani. *J. B.*

Σχινοτρώκταν] Lentisco dentes purgantem, i. e. ostiosum. F. G.

Ibid. Ἀναφλῶντα] Anceps & varium de hac voce inter Grammaticos certamen, quidam enim interpretantur σύριν, ἢ μαλάττειν, ut *Hesychius* & Scholiast. *Aristoph.* ad Ranas, alii ἀναφλῶντα dicunt esse γυμνοῦντα τὸ αἰδοῖον αἰχρῶς. ut Alcidamas ille Cynicus p. 1044. κ̀ ἅμα παρεγύμνου ἑαυτὸν μᾶλλον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχιστον. Sic apud *Theophrastum* Charact. περὶ βδλυρ. ἐπαι-

rectantem, si quem bene vasatum, & improbe mutoniatum sensserit, illum admittens. Ille quidem & patellarius: sed Deam, inquit *Eudemus, adorans, Diana enim illis est in media aula, scopadeum opus, huic igitur supplicantes, Damasius & uxor illius, senex jam, & cana caput accurate, obsecrabant, ut sui misereretur: at illa statim innuit, & salvus erat; & nunc Theodorum* (Deodatum), *aut magis aperte Artemidorum* (Dianidatum) *habent adolescentulum. Dedicarunt igitur illi tum alia, tum tela & sagittas, quod his gaudet: sagittaria enim, & procul-jaculans, eminuspugnans est Diana.*

13. *Bibimus ne igitur,* inquit *Megalonymus. Etenim lagenam hancce effoeti vini,*

δ᾽ ὅτα αἴδηται [f] μιν ἐῶν. ἐκεῖνός γε καὶ λεκαλέᾳ. ἀλλά τοι γε τὴν θεὸν, ἦ δ᾽ ὃς ὁ Εὔδημος, θαυμάσας. Ἄρτεμις γάρ ὅστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, [g] σκοπάδειον ἔργον. ταύτῃ προσπεσόντες, ὅ, τε [h] Δαμασίας, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ, πρεσβύτις ἤδη, καὶ τὴν κεφαλὴν πολιὰς ἀκριβῶς, ἱκέτευον ἐλεῆσαι σφᾶς· ἡ δὲ αὐτίκα ἐπένευσε· καὶ σῶς ἦν, καὶ νῦν Θεόδωρον, μᾶλλον δὲ σαφῶς Ἀρτεμίδωρον ἔχουσι τὸν νεανίσκον. ἀνέθεσαν δὲ αὐτῇ τότε ἄλλα, καὶ βέλη, καὶ τόξα, ὅτι χαίρει τούτοις· τοξότις γάρ, καὶ ἑκηβόλος, καὶ τηλέμαχος ἡ Ἄρτεμις.

[i] Πίνωμεν οὖν, ἦδ᾽ ὃς ὁ Μεγαλώνυμος, καὶ γε καὶ λάγυνον τουτονὶ [k] παρηβηκότος, ἥκω

[f] Μιν ἐῶν] Sic Edd. & M. Μὴ ἐῶν melius marg. *AIW.* [g] Σκοπάδειον] Sic Edd. excepta *Fl.* & W. ubi σκοπάδειον. [h] Δαμασίας] Restitut. ex W. Δαμάσιος Edd. priores. [i] Πίνωμεν] Ex emendatione *Solani.* Πίνομεν Edd. priores. [k] Παρηβηκότ.] Sic recte M. & *H. B2. P. Fl.* Παρυβηκ. *J.* male.

31. Πολιὰς] Πέπαικε τὸ πολιὰς· εὐθεῖα γάρ ἐστι. οἷον ἡ πολιὰς, τὸ πολιάδος. M.

39. Παρηβηκότος] Προσυπακουσέον οἴνου. *V.*

ὑπαντήσας γυναῖκα ἐλευθέραις ἀνασυράμενον δεῖξαι τὸ αἰδοῖον. Alii ἀναφλᾶν interpretantur χειροτριβεῖν τὸ αἰδοῖον quam significationem sequutus est *Jac. Micyll.* Interpres. *J.B.*

24. Βλιμάζοντα] Simpliciter *Aristophanes* ex quo *Hesychius* interpretatur βλιμάζοντα, θλίβοντα, ὑβρίζοντα, unde βλίμη προπηλακισμὸς, ὕβρις. Aliter tamen *Didymus*, aliter *Suidas*. Suidæ potior interpretatio, qui vult βλιμάζειν, τὸ τῆ ὑπογαστρίου ἢ τῆ ῥήθους ἅπτεσθαι, ὥσπερ ἐποίουν οἱ τὰς ὄρνιθας ἀνούμενοι. *J.B.*

Ibid. Παιδὴ] MS. παιώδη. *J.B.*

Ibid. Πόδωνα] Etiam de hac voce dubitant Grammatici, quidam enim simpliciter *puerum* interpretantur, aliud alii, quos vide apud Doctissimum *Christian.* explicatione hujus vocis, & vocis ψωλοὶ ad *Aristoph.* pacem. *Scalig.* in Priap. *J.B.*

25. Μιν ἐῶν] An ναὶ μὴν ἔν, ἐκεῖνος &c. Locus depravatus videtur. *F.G.*

Μιν ἐῶν] Corruptus haud dubie locus; sed quem aliis manibus tractandum relinquo, meas hujusmodi sordibus non contaminaturus. *M. du S.*

Μιν ἐῶν] Non intelligo illud μιν ἐῶν. Retinui *Micylli* interpretationem, & nolo in hoc & similibus locis nimium sapere vel docere. *J.M.G.*

26. Λεκαλέᾳ] Λεκαλήφιλος, *patinarius*, ut Vitell. apud *Suet.* *J.B.*

27. Ἄρτεμις γάρ ἐστιν αὐτοῖς ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, Σκοπάδειον ἔργον] Attende, lector, quam sint hæc immixta, dum nulla editio has voces exhibet velut parenthesin & notis ejus inclusas, quod prorsus faciendum est, ut fecit paterna manus. *J.G.*

28. Σκοπάδειον] Τῆ Σκόπου ἔργον τῆ ἀγαλματοποιοῦ. De quo *Plin.* *J.B.*

Σκοπάδειον] Τῆ Σκόπα. *F.G.*

Σκοπάδειον] *Scopas* insignis marmoris scalpendi artifex, unus ex iis, qui Mausoleum caelaverunt; de quo *Horat.* Carm. III. 8. *M. du S.*

32. Ἐπένευσεν] Erant tum satis humanae statuae, quas facile exorares ut annuerent vel arriderent adeo. *Eunapius* in Maximo p. 85. post quasdam cerimonias in Hecates templo, quae & ipsa Diana est, quod notum, τὸ μὲν πρῶτον ἐμειδία τὸ ἄγαλμα, εἶτα (f. εἶτα) καὶ γέλως ἦν τὸ φαινόμενον. De Ammonis & aliis oraculis nutu constantibus congessit plura *Anto. van Dalen* p. 210. seq. Et notum est, quid passim objiciatur recentioribus imaginum cultoribus. *J.M.G.*

Ibid. Καὶ σῶς] *Et voti compos.* *F.G.*

38. Πίνωμεν] Sic emendavimus, pro πίνομεν. *M. du S.*

39. Παρηβηκότος] Οἴνου παλαιοῦ. *J.B.*

Παρηβηκότος] Vini veteris, decrepiti. *F.G.*

ἥκω [a] ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῶ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι [b] θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ φήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, [c] εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἑντέρων κρωβυλώδη τε πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ [d] καρηβαρεῖν δεξαίμην, κατά σοι τὸ παιδοδοσκὸν καλῶ ὅπι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπτιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸ ποτὸν [e] συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν [f] ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ [g] ἐρεχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, [h] λαληθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδημος, ἥκω ὑμῖν κομίζων, καὶ τυρῶ τρυφαλίδας, καὶ ἐλαίας χαμαιπετεῖς· φυλάττω δ' αὐτὰς ὑπὸ σφραγίσι θριπηδεστάτοις, καὶ ἄλλας ἐλαίας νευστὰς, καὶ φήλινα ταυτὶ ποτήρια, ὀξύστρακα, εὐπυνδάκωλα, ὡς ἐξ αὐτῶν πίνοιμεν, καὶ πλακοῦντα ἐξ ἑντέρων κρωβυλώδη τε πλοκήν· σὺ δ', ὦ παῖ, πλέον μοι τοῦ ὕδατος ἔγχει, ὡς μὴ καρηβαρεῖν δεξαίμην, κατά σοι τὸ παιδοδοσκὸν καλῶ ὅπι σέ. ἴστε γὰρ ὡς ὀδυνῶμαι, καὶ διέμπτιλον ἔχω τὴν κεφαλήν.

Μετὰ δὲ τὸ ποτὸν συνυθλήσομεν, οἷα καὶ ἄττ' εἰώθαμεν· ἐ γὰρ ἄκαιρον δήπουθεν ἐνοινοφλύειν. ἐπαινῶ τοῦτο, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ γὰρ ὅτιπερ ὄφελος ἐσμὲν τῆς Ἀττικίσεως ἄκρον. εὖ λέγεις, ἦδ' ὃς ὁ Καλλικλῆς. τὸ γὰρ ἐρεχελεῖν ἀλλήλους συχνάκις, λαληθιγάνη γίγνεται. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὃς ὁ Εὐδημος,

vobis attuli, & caſei recentis mâſſas, & olivas caducas, (ſervo autem illas ſub ſigillis vermium opera praeclare eroſis) & alias olivas colymbades, (natatiles) & lutea iſta pocula, acutiteſtacea, bono fundo, ut ex illis bibamus: & placentam ex inteſtinis cincinnato plexu formatam. At tu, puer, plus mihi aquae infunde, ne gravari caput incipiam, deinde tibi pueralcum (paedagogum) *contra te advocem. Scitis enim quam crucier, & quam compactum atque minime pervium vaporibus caput habeam.*

14. *Poſt potum autem commugabimur, qualia & quae ſolemus: neque enim intempeſtivum ſane in vino garrire. Laudo hoc, inquam: etenim flos ipſe & medulla ſumus Atticiſſationis. Bene dicis, inquit Callicles: ſaepe enim invicem nugari coticula ſit loquelae. Ego vero, inquit Eudemus, frigus enim eſt, lu-*

a Ὑμῖν] Ἡμῖν male *F.* ſola. *b* Θριπηδεστάτοις] Sic *F. H. Fl. P. &c.* Θριπηδέτοις W. *c* Εὐπυνδάκωλα] Sic W. & Mſ. RG. Ἐμπυδάκωλα Edd. Ἀπυνδάκωλα P. *d* Καρηβαρεῖν] Καραιβαρεῖν Edd. priores. *e* Συνυθλήσομεν] Συνυθλησόμβοις W. ſolus. omiſſo οἷα. *f* Ἐνοινοφλύειν] Sic Edd. praeter *F.* quae ἐνοινοφλύω. *g* Ἐρεχελεῖν] Ἐρεχελεῖν *Fl.* & W. *h* Λαληθιγάνη] Λαληθηγάνη W. & *Fl.*

40. Τρυφαλίδας] Τὰ ἀπὸ τυροῦ ἐπιμήκη πεπλασμένα. *V.*

41. Ἐλαίας χαμαιπετεῖς] Χαμαιπετεῖς ἐλαίας, ἃς καλοῦμεν (1) δρυπέτεις. αὗται γὰρ εἰ μὴ ἀφ' ἑαυτῶν ἀπορρυῶσι τῆς δένδρου, ὑ σκιάζον) ἔτος, νδυσὰς δὲ τοὺς κολυμβητὰς λέγει. ὀξύστρακα δὲ τὰ ἐξεσμένα σίλψεως ἕνεκεν. πλακοῦντα δὲ ἐξ ἑντέρων ἐγκεκορδυλημένων, ὃν ἀφ' τοῦτο καὶ

(1) Δρυπέτεις] Δρυπέπεις Ed. *Cler.* male. Ἔστι λέγειν ἃς λέγομεν δρυπέτεις. Cod. *Abb.*

(2) Κρωβυλώδη] Ita reſtitutum ex C. *Abb.* M. & B. Κροβυλωδὴ enim ante editum erat.

(3) Χορδὸν] Sic V. Χορδὴν C. *Abb.* Χορδὴν M. & B.

(2) κρωβυλώδη εἶπεν, οἱονεὶ ὡς κρωβύλον ἀναδεδεμένον. ὃ ἐ γὰρ σωφθεῖσα (3) χορδὴν λέγει. (4) παιδοδοσκὸν δὲ τὸ διδάσκαλον. διέμπτιλον δὲ τὴν πολλοῖς πίλοις ἐβεβυσμένην. *V.*

51. Συνυθλήσομεν] (5) Συνυθήσομεν, αὐτὸ τοῦ φλυαρήσομεν. *V.*

(4) Παιδοδοσκὸν] Παιδαΐ. antea editum, male.

(5) Συνυθ.] Sic V. ſed male editum erat συνυθλήσομεν. Ut autem φλυαρήσομεν bene editum erat, ita prave φλυαρίσομεν ſcriptum in V.

40. Τυροῦ τρυφαλίδας] Intelligit τὰ ἀπὸ τυροῦ πεπλεγμένα κομμάτια. *F.B.*

Ibid. Τρυφαλίδας] *Heſych.* Τρυφαλίδες ἢ τροφαλίδες τὰ τμήματα τοῦ ἀπαλοῦ τυροῦ, ὥσθ' τὸ θρύπτειν. *F.G.*

Τρυφαλίδας] Adleverat margini Cl. *Hemſterhuſius:* Ariſtoph. Veſp. vſ. 835. & *Kuſter.* nott. MSS. At cum illas non poſſideam, addere non poſſum. In *Ariſtoph.* Veſp. verſ. 834. Τροφαλίδα τυροῦ Σικέλλω reperio. Et ſic *Scholiaſt.* quoque legit, & ita exponit: Οἱ μὲ ἐπιμήκη τυρὸν. οἱ δὲ τροχὸν τυροῦ Σικελικοῦ. *F.F.R.*

42. Σφραγίσι θριπηδεστάτοις] *Sigillis vermiculatis.* Dico ad *Pauſan.* *F.B.*

Ibid. Θριπηδεστάτοις] Unice huc facit *Heſychius* v. Θριπόβορτον (leg. Θριτοβρ.) Οἱ Λάκωνες σφραγῖσιν ἐχρῶντο ξύλοις ὑπὸ σητῶν βεβρωμένοις κ. τ. λ. *F.M.G.*

43. Νδυσὰς] Diſtinguit ἐλαίας χαμαιπετεῖς ſive ἀφ' ἑαυτῶν πιπτούσας a νδυσαῖς, quas κολυμβάδας vocant Grammatici & *Colymbades* Latini. *F.B.*

Νδυσὰς] Alias κολυμβάδας. *F.G.*

44. Ὀξύστρακα] Teſtis aſperis, ſigillatis. ἀντὶ τοῦ λίθου. *aſper.* *F.G.*

Ibid. Ἐμπυδάκωλα] MS. Regius εὐπυνδάκωλα, πυθμένα καλὸν ἔχοντα. *F.B.*

Ἐμπυδάκωλα] An ἐμπυδάκωλα ς a πώδακι, πυθμένι. *Heſych.* *F.G.*

Εὐπυνδακ.] Sic praeter MS. RG. etiam W. Quare & in textum pro vulgato ἐμπυδάκωλα recepimus. P. vero ἀπυνδάκωλα, nec ipſum ſpernendum. *M.du S.*

46. Κρα-

lubentius meraciora pocula ſuffrequentarem, etenim frigore enectus ſum : & calefactus lubentius audirem mentiſſipientes illos, & tibicinem, & barbitiſtinem.

15. *Quid haec*, inquam, *Eudeme, indictionem* (ſilentium) *nobis injungis, quaſi ore carentibus, & elinguatis. Mihi vero & lingua jam ſermocinaturit, & jam provehebar, ut qui antiquo apud vos ſermone uſurus eſſem, & nive vos de lingua mea conſpuiturus omnes. At tu ſimile quid feciſti, ac ſi quis trium velorum onerariam navem, ſecundo navigantem, ſinuatis velis ſcaphae, felici curſu per ſummos fluctus latam, dimiſſis quibusdam tenacibus ancipitibus, aut habenis ferreis, & compedibus navium, comis retrahat impetuoſum illud curſus, invidia venti ferentis. Igitur, inquit ille, tu quidem, ſi volueris, na-*

μῶ, κρύῳ γάρ ἐστιν, ἥδιον ἂν εὐζωροτέρῳ ξυμπυκνάζοιμι· καὶ μὰ χειμοθνὴς εἰμὶ, καὶ χλιανθεὶς, ἥδιον ἀκροῖμι τῆ χειροσόφων τούτων, τῆ τε αὐλητῆ, καὶ τῆ βαρβιτῳδῆ.

Τί ταῦτα ἔφηδα, ὦ Εὔδημε, ἵν' δ' ἐγὼ· ἀλογίαν ἡμῖν ὑπατάττεις ὡς ἀστόμοις οὖσι, καὶ ἀπεγλωττισμένοις· ἐμοὶ δὲ ἡ γλῶττά τε ἤδη λογᾶ, καὶ δὴ ἀνηγόμην γε ὡς ἀρχαιολογήσων ὑμῖν, καὶ χιονίψων ἀπὸ γλώττης ἅπασας· ἀλλὰ σὺ τὸ ὅμοιον εἰργάσω με, ὥσπερ εἴ τις ὁλκάδα τριάρμενον ἐν ὑρίῳ πλέουσαν, ἐμπεπνευμαλωμένην τῆ ἀκατίῳ, εὐφορουσάν τε, καὶ ἀκροκυματοῦσαν, ἕκτορας τινας ἀμφιστόμους, καὶ ἰσχάδας σιδηρᾶς ἀφεὶς, καὶ ναυσιπέδας, ἀναχαιτίζοι τῆ δρόμῳ τὸ ῥόθιον, φθόνῳ τῆ εὐηκμίας. ἐχέτω, ἦδ' ὅς, σὺ μὲν, εἰ βούλει, πλεῖ

ᵉ Χειροσόφων] Sic Edd. jam conſtanter, & M. ᵏ Εἰργάσω] Sic Edd. vett. conſtanter habere notat *M. du S.*

65. Λογᾶ] Ἀντὶ τῆ λέγειν ἐπιθυμῶ. *V.*

70. Εὐφορουσαν] Ἀντὶ τῆ (6) εὐφορᾷ τῷ πνεύματι φερομένῃ, ἀκροκυματοῦσαν δὲ, τὴν μετρίοις τοῖς κύμασιν ὑπ (7) διολισθαίνουσαν· ἕκτορας δὲ καὶ ἰσχάδας καὶ ναυσιπέδας, τὰ σιδηροβόλια (8) φασί. *V.*

(6) Εὐφορῷ] Φορῷ tantum Ed. *Cler.* quam correxit *M. du S.*
(7) Διολισθαίν.] Διολισθήν.... male legebatur in edit.
(8) Φασί] Sic dedi ex C. *Abb.* Φησὶ V.

46. Κραυλάδη] Ὁ χάρδιλος νῦν καλοῦσι. *J. B.*

51. Συβλήσομεν] Συνφλυαρήσομεν. Conſule Grammat. *J. B.*

52. Ἄττ'] At ſupra c. 5. eſt ἄττα, ſpiritu leni. & *Tim.* c. 28. ἄττα vero rurſus hic c. 21. *Hermot.* c. 30. Et infra *Amor.* c. 27. &c. quod ibi vide. *J. F. R.*

53. Ἐνοινοφλύσιν] Quidam interpretantur ἐν οἴνῳ φλυαρῶν *tenir table*, ſed rectior eorum interpretatio qui dicunt eſſe ἐρίζειν ἐν τῆ οἰνοφλυγίᾳ, & ſic Lat. Interp. *J. B.*

56. Λαλησθιγάνη] Παρὰ τὸ λάλος, ἥδομαι, & γάνος. *F. G.*

Λαλησθιγάνη] Non vidi, qui aliter legat, quam λαλησθιγάνη, nec vidi, qui eam vocem interpretetur. Micyllus, *Negis mutuo provocare nos voluptatem quandam adfert.* Nemo, puto, nimiam audaciam noſtram accuſabit, ſi dicamus λάλης θηγάνη legendum, ſolo ι in η. mutato, quod jam Luciani aetas, nedum poſterior librariorum miſcere ſolebat. Σιδηροβρῶτι utitur θηγάνῃ Sophocles; cujus vocabula affectant Atticiſtae. *J. M. G.*

60. Χειροσόφων] In hoc verbo conſentire Edd. notarat *Solanus*; ſed bene ſe habet iſte conſenſus; at ſupra *de Salt.* §. 69. χειροσόφους τοὺς ὀρχηστὰς φησὶν. Et infra *Rhet.* c. 17. med. χειρίσοφον exhibent Edd. quod ibi videbimus. Nam utrovis more ſcribi arbitror. *J. F. R.*

65. Λογᾶ] Τούτεστι, λέγειν ἐπιθυμῶ. Ut M. Fœlix Octavio. *J. B.*

Ibid. Ἀνηγόμην] Metaphora a re navali. *F. G.*

66. Καλανίψων] A καλανίφω ducendum videtur. devincturus omnes, ſi ita loqui liceat, alludit ad *Homeri* locum in Iliade, Uliſſis eloquentiam nivibus comparantis. *F. G.*

Καλανίψων ἀπὸ γλώττης] Illud, credo, apparet hic qui Homerum legerunt, καλανίψων hoc non a καλανίπτω derivandum, quod *fecere*, qui *abluturus* reddiderunt, ſed a καταπίφω, reſpicique ad Homericum Neſtora, ejusque ἔπεα νιφάδεσσιν ἐοικότα χειμερίῃσιν: ut neque Horatii lectoribus ignotus eſſe poteſt ille Furius, qui *hibernas cana nive conſpuit Alpes*, ad quem interpretatio noſtra alludit. *J. M. G.*

70. Εὐφορουσαν] Φορῷ ἢ ὑρίῳ πνεύματι φερομένην. *J. B.*

Ibid. Ἀκροκυματοῦσαν] Μετρίοις τοῖς κύμασι διολισθαίνουσαν. *J. B.*

71. Ἕκτορας] Sic vocat τὰς ἀγκύρας ἀπὸ τῆ ἔχειν, leg. *Caſaub.* ad Athen. c. 21. lib. 3. *J. B.*

πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ κτ᾽ τῦ κλύδωνος· ἐγὼ δὲ ἀπόγειος, πίνων ἅμα, ὥσωρ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ζεὺς, ἢ ἀπὸ Φαλάκρων ἢ ἀπὸ τ ἀκρυρανίας, ὄψομαι διαφερόμενον σέ τε, καὶ τ ναῦν πρύμνηθεν ἀπὸ τῦ ἀνέμυ καλυρυμένην.

viga & nata & curre per fluctum : ego vero e terra, bibens interim, ut Homericus ille Jupiter, aut de glabri montis specula, aut de caeli arce, videbo te differri, ac navim de puppi a vento secundo flatu impelli.

ΛΥΚ. Ἅλις ὦ Λεξίφανες καὶ ποτῦ καὶ ἀναγνώσεως. ἐγὼ γῦν ἤδη μεθύω σοι καὶ ναυτιῶ, καὶ ἢν μὴ τάχιστα ἐξεμέσω ταῦτα πάντα ὁπόσα διεξελήλυθας, εὖ ἴσθι, κορυβαντιάσειν μοι δοκῶ, θεομβόμβους ὑφ᾽ ὧν καλεσκέδασάς με ὀνομάτων. καίτοι τὸ μὲ πρῶτον, γελᾶν ἐπήει μοι ἐπ᾽ αὐτοῖς· ἐπειδὴ δὲ πολλὰ, καὶ πάντα ὅμοια ἦν, [a] ἠλέησά σε τ κακοδαιμονίας, ὁρῶν εἰς Λαβύρινθον ἄφυκτον ἐμπεπτωκότα, καὶ νοσῦντα νόσον τ μεγίστην, μᾶλλον δὲ μελαγχολῶντα.

16. LYC. Satis, Lexiphanes, convivii & lectionis : ego enim jam ebrius tibi sum & nauseo, ac nisi celeriter evomuero haec omnia, quae recitasti, Corybanticum, scito, morbum nacturus mihi videor, circumsonantibus, quibus perfudisti me, verbis. Quamquam primum ridere illa subibat. Cum vero multa essent, & similia inter se omnia, miseratus sum infelicitatem tuam, qui viderem, in labyrinthum te incidisse e quo fuga nulla sit, & morbo laborare maximo, vel atra potius bili esse percitum.

Ζητῶ ἓν πρὸς ἐμαυτὸν, ὁπόθεν τὰ τοσαῦτα κακὰ συνελέξω, καὶ ἐν ὁπόσῳ χρόνῳ, καὶ ὅπυ καλαχλείσας εἶχες τοσῦτον ἐσμὸν ἀτόπων καὶ βαρβάρων ὀνομάτων, ὧν τὰ μὲ αὐτὸς ἐποίησας, τὰ δὲ καλορωρυγμένα πυθὲν ἀνασπῶν, κτ᾽ τὸ ἰαμβεῖον,

Ὅλοιο θνητῶν ἐκλέγων τὰς συμφοράς·

τοσῦτον βόρβορον συνερανίσας, κατήλησάς

17. Quaero igitur apud me ipse, unde tot mala collegeris, & quanto tempore atque ubi tantum examen absurdorum distorquerisque nominum concluseris, quorum partem quidem ipse fecisti, partim vero sepulta alicunde eruisti, *ut ex jambico illo tibi dici possit*, Pereas male mortalium mala eligens! tantum coeni collectum in me effudisti,

a Ἠλέουν] Sic recte M. cum *J. P. H.* Ἠλέγουν male *Fl.*

75. Πλεῖ καὶ νεῖ καὶ θεῖ] Πάπαικ) τῷ κακοδαίμονι * τὰ προσακτικὰ ταῦτα· καὶ πλεῖον ἴτι τὸ ἀπὸ τ ληφθείσης εἰκόνος τ τριαρμένου νεώς. τὸ ἀπόγειος πίνειν. δεικνύει δὲ ἀπὸ τούτου, † ὅτι ὡς ληροῦντας αὐτοὺς παραλογίζεται. *V.*

80. Κατουρουμένῳ] Καὶ τοῦτο πάπαικ) ἀποσκωπτικῶς εἰς τοὺς ὀνοματοποιοῦντας· κοινὸν δὲ τοῦτο καὶ κατὰ τῆ φορτικοῦ τὸ καλουρουμένη. *V.*

88. Καὶ πάντα ὅμοια ἦν] Ἴσως ἀπὸ τ, πᾶν ὅμοιον, παροιμίας. *V.*

* Τὰ προσακτικὰ ταῦτα] Τὸ πλεῖ, καὶ νεῖ, καὶ θεῖ, προστακτικά. M.

† Ὅτι] Non aderat in editt. addidit *M. du S.*

77. Ὅμ. Ζεὺς] *Hom.* Il. N. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ Φαλάκρων] Φαλάκραι vel *Φάλακρα* speciatim Idae montis vertex, unde Homericus Jupiter imperat non minus, quam de caelo; Ἴδηθεν κ. τ. λ. *J. M. G.*

79. Πρύμνηθεν] *Le vent en poupe.* *F. G.*

80. Καλουρουμ.] Id vitium est, quod *Philostratus* λόγων ἰδέαν κατεγλωττισμένην vocat, ut optime ab Interprete observatum. 21. a. 4. *M. du S.*

Κατουρουμένην] Ut caetera in hac metaphora navigationis absurdissima & vere κακόζηλα sunt, ita hoc praesertim : κατουρεῖσθαι est *permingi*, sed de nomine ἔρι & ἔριον dat illi Lexiphanes intellectum, quem interpretatio exprimit. Tales sunt lusus in ἔκτορες, ἰχάδις, & aliis, in quibus scilicet etyma dum spectat, alienam & novam significationem confingit. Nolebam initio omnino attingere talia, & praetermisi pleraque ob caussam quam dixi : sed non potui tamen plane, tanquam lippo ab oculo, manum abstinere. *J. M. G.*

99. Ὅλοιο]

disti, qui nulla te injuria laeserim. Videris autem mihi neque amicum quemquam, aut familiarem, aut benevolum habere, neque in virum liberum unquam, & fiducia utentem incidisse, qui vera dicendo liberaret te aquoso tumore correptum, &, ne a morbo illo rumparis, periclitantem, dum te corpus feciſſe putas, & firmam valitudinem esse, quae calamitas est: & ab insanis quidem laudaris, morbum tuum ignorantibus; eruditis autem misericordiam moves merito.

18. Verum enim vero, accedentem enim video praeclarum hunc Sopolin medicum, huic te commendemus, age, & sermone de morbo instituto curationem tibi aliquam inveniamus. Prudens enim vir est, qui jam multos tui similes furori proximos, & pituita laborantes, medicamento infuso liberavit. Salve Sopoli, & assumtum hunc Lexiphanem, sodalem, ut nosti, meum, verum in delirio jam & peregrino circa linguam morbo versantem, & ne jam plane perierit periclitantem, serva quacunque demum ratione licuerit.

19. LEX. Non me, Sopoli, sed hunce Lycinum, qui manifeste maccus est, &

μυ, μηδέν σε δεινὸν [b] εἰργασμένον. δοκεῖς δέ μοι μήτε φίλον τινὰ, ἢ [c] οἰκεῖον, ἢ εὔνουν ἔχειν, μήτε ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ πώποτε, καὶ παῤῥησίαν ἄγοντι ἐντετυχηκέναι, ὃς τἀληθὲς εἰπὼν, ἔπαυσεν ἄν σε ὑδέρῳ μὴ ἐχόμενον, καὶ ὑπὸ τῦ πάθους ἀφῤῥαγῆναι κινδυνεύοντα, σαυτῷ δὲ εὔσαρκον εἶναι δοκοῦντα, καὶ εὐρωστίαν οἰόμενον τ' συμφορὰν, καὶ ὑπὸ τῦτο μὴ τ' ἀνοήτων ἐπαινούμενον, [d] ἀγνοούντων ἃ πάσχεις, ὑπὸ δὲ τ' πεπαιδευμένων, εἰκότως ἐλεούμενον.

Ἀλλ' εἰς καλὸν γὰρ τυτονὶ Σώπολιν ὁρῶ τ' ἰατρὸν προσιόντα, φέρε τύτῳ ἐγχειρίσαντές σε, καὶ ἀφελεχθέντες ὑπὲρ τ' νόσυ, ἴασίν τινά σοι εὑρώμεθα, συγετὸς γὰρ ἀνὴρ, καὶ πολλὰς ἤδη παραλαβὼν, ὥσπερ σὲ νῦν μανείς καὶ κορυζῶντας, ἀπήλλαξεν, ἐγχέας φάρμακον. χαῖρε Σώπολι, καὶ τυτονὶ Λεξιφάνην παραλαβὼν ἑταῖρον, ὡς οἶδα, ἡμῖν ὄντα, λῆρῳ δὲ νῦν, καὶ ξένῃ περὶ τὴν φωνὴν νόσῳ ξυνόντα, καὶ κινδυνεύοντα, ἤδη τελέως ἀπολωλέναι, σῶσον ἑνίγε τῷ τρόπῳ.

ΛΕΞ. Μὴ ἐμὲ, Σώπολι, ἀλλὰ τυτονὶ Λυκῖνον, ὃς περιφανῶς μακκοᾷ, καὶ ἄνδρας

b Εἰργασμένον] Sic W. B2. S. & P. In reliqq. male εἰργασμένον, ne Fl. & H. quidem exceptis. c Οἰκεῖον] Ita recte P. cum Fl. B2. & M. Εἰκεῖον male J. cum H. & Ald. 1. in cujus marg. tamen οἰκεῖον adscriptum. d Ἀγνοούντων] Deest hoc in Fl. usque ad ἐλεούμενον. Adest in cett. & M.

13. Σώπολιν] Εἰδὼς καὶ νῦν τυτονὶ Σώπολιν εἴχομεν. ἐὰν δὲ ἀν ἡμιμανεῖς ᾖ κορυζῶντας (μικρὸν γὰρ τῦτό γε) ἀλλ' ἀπλήκτους ᾖ λεμφώδεις ὅλους, τῦτο μὲν περὶ μιᾶς χειρίσιν λόγων, τῦτο δὲ περὶ τὴν πολιτικῶν πραγμάτων διάθεσιν ἐάσαιμι ἄν. εἰ καὶ χαλεπῶς καὶ δυσμιᾶχειρίς ω ὅσα γε τἀπ' παρούσης καινότητ ἐπεβάλλετο ἄν. πῶς γὰρ ἂν τοσούτου εὐπόρησεν ἐλλεβόρου; τίνων Οἰταίων ὀρέων, τίνων Ἀντικύρας ὁροπεδίων ἐπιδεικνυμένων τὴν χορηγίαν; καὶ τὸ δὴ χαλεπώτερον, τίνας ᾖ πεπεικεν ἂν παραχεῖν ἑαυτοὺς περιοδυσθησομένους; ἕτως ἀπίστων καὶ ἀπόρων κακοδαιμονούντων, ὡς μὴ ἄν τινα τούτων ἑαυτῶν τ' ἀπ' αἰῶνος εἰς σύνεσιν ὑμνουμένων. ἐχ ὅπως ἐνάμιλλον οἰεσθαι φανῆναι, ἀλλ' ὀφ' ἑνὸς τύτου γενέσθ. τὸ τῦ ‡ Ὁμήρου ἴσως ἐξ ἀμαθίας ἄγαν μεθύουσιν ἀνὰ στόμα φερομένου. ἡμεῖς τοι πατέρων μὴ χ' ἁμείνονες εὐχόμεθ' εἶναι, εἰ ᾖ ἀληθὲς μὲν, κατὰ τὸ χεῖρον δὲ. M.

‡ Ὁμήρε] Il. Α. 405.

26. Μακκοᾷ] Μακκοᾶν τὸ μωραίνειν. Ἀκκὼ γὰρ γέγονε γυνὴ ἐπὶ μωρίᾳ διαβαλλομένη. ἣν φασιν ἐνοπτριζομένῳ τῇ εἰκόνι ὡς ἑτέρᾳ διαλέχεσθ. ἔνθεν τὸ ἀκκίζεσθ παρ' αὐτὴν λελέχθαι ἀκκοᾶν ᾖ μακκοᾶν. G.

99. Ὅλοιο] Vid. Plutarch. de Herod. malignit. p. 855. D. (ubi Tragico tribuitur.) L. K.

22. Νόσῳ ξυνόντα] Ita συνῆναι λιμῷ fame laborare, supra in Phal altero, §. 8. ξυνῆναι πενίᾳ. Tim §. 12. De permutatione autem τῷ συν & ξυν meretur videri Cl. Hemsterh. ad Jund. Voc. §. 9. Quidnam Luciano familiarius sit, disquiremus, ut primum varietas lectionis ad id occasionem suppeditabit. J. F. R.

26. Μακκοᾷ] Μάτλω ἀκούει. Sic quidam Interpretes quasi originatione vocis ludentes: sed melius qui inter-

δρας [a] πεφρενωμένους [b] ὀλιγωρεῖν οἴεται, καὶ τὸν Μνησάρχου Σάμιον, [c] σιωπὴν καὶ γλωτταργίαν ἡμῖν ἐπιβάλλῃ, ἀλλὰ μὰ τὸν ἀναίσχυντον Ἀθηνᾶν, καὶ τὸν μέγαν θηριομάχον Ἡρακλέα, οὐδ' ὅσον τοῦ γρῦ κατὰ τοῦ [d] φυεῖ φροντιοῦμεν αὐτοῦ. ὀττεύομαι [e] δὲ μηδὲ ὅλως ἐντυγχάνειν αὐτῷ· ἔοικα δὲ καὶ ῥινασχήσειν, τοιαῦτα ὑπατιμῶντος ἀκουόντων. καὶ ἤδη γε ἄπειμι πρὸς τὸν ἑταῖρον Κλεινίαν, ὅτι πυνθάνομαι χρόνου ἤδη ἀκάθαρτον εἶναι αὐτῷ τὴν γυναῖκα, καὶ ταύτην νοσεῖν, ὅτι μὴ ῥεῖ. ὥστε οὐκέτι οὐδ' ἀναβαίνῃ αὐτόν, ἀλλ' ἄβατός [f] ἐστι καὶ ἀνήροτος ἐστί.

homines cordatos labi ſententia arbitratur, ut Samius ille Mneſarchi F. ſilentium nobis & linguotium imponit. Sed per impudentem (*quam nemo pudore afficiet*) Minervam, & magnum monſtripugnacem Herculem, neque gry neque phnei illum curabimus, quare abominor etiam omnino in illum incidere. Videor mihi etiam naſum corrugaturus, cum tot ipſius reprehenſiones audiam: & jam quidem abeo ad ſodalicium meum Cliniam, quod audio tempore jam *ſatis longo* impuram (*non purgatam*) illi eſſe mulierem, eamque aegrotare, quod non fluit. Itaque non amplius inſcendit illam, ſed invia & inarata eſt.

ΣΩΠ. Τί [f] δὲ νοσεῖ, ὦ Λυκῖνε, Λεξιφάνης; ΛΥΚ. Αὐτὰ ταῦτα, ὦ Σώπολι, οὐκ ἀκούεις, οἷα φθέγγεται; καὶ ἡμᾶς τοὺς νῦν προσομιλοῦντας καταλιπὼν, πρὸ χιλίων ἐτῶν ἡμῖν διαλέγεται, διαστρέφων τὴν γλῶτταν, καὶ ταυτὶ τὰ ἀλλόκοτα συντιθεὶς, καὶ σπουδὴν ποιούμενος ἐπ' αὐτοῖς,

20. SOP. Quid vero aegrotat, Lycine, Lexiphanes? LYC. Ipſum hoc, Sopoli, non audis? quae loquatur, & nobis, qui jam cum ipſo verſamur, *relictis*, ante mille annos *recepto ſermone* nobiſcum loquitur, linguam ipſam pervertens, & abſurda illa componens, ſtudiumque in illis collocans,

a Πεφρενωμένους] Legendum πεφρόν. adſcripſit *M. du S.* Sed vulgatam ſervant Edd. & M. b Ὀλιγωρεῖν] Editionum Lectio. Sed W. Ὀλιγωρεῖν. c Σιωπὴν] Deeſt in *Fl.* d Φυεῖ] Φυεῖ P. male & *A.* Φυεῖ cett. Φυεῖ M. e Οὖν] Γοῦν W. f Δὲ] Δαὶ W.

28. Μνησάρχου] Τὸν Πυθαγόραν λέγει, διὰ τὴν πενταετῆ σιωπήν. ἐπίτηδες δὲ τὸν Ἀθηνᾶν ἀντὶ τοῦ αἰδεσιμωτάτου, ἀναίσχυντον εἶπε, διαβάλλων τὴν τῶν λέξεων πλάσιν, καὶ θηριομάχον τὸν Ἡρακλέα πάλιν, ὃ ἐπὶ τῶν κακοήθων ἡ συνήθεια λέγει. ὀττεύομαι δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπείγομαι. καὶ τοῦτο δὲ διαβάλλων τίθεται τὸ χρησάμενον. τὸ γὰρ ὀττεύεσθαι ἐπὶ τοῦ ἀπὸ θεοῦ * κινουμένου, ἤτοι προφητεύοντος, καίτοι ῥινασχήσειν δὲ ἀντὶ τοῦ τοῖς ῥισὶ καταυλήσαι, ἐπαίων δὲ τοῦτο ῥινασχήσειν, ἤτοι διὰ τῶν ῥινῶν ψοφοῦντες ἐπὶ διαστρεπτικῶν καὶ χλεύης. ἀκάθαρτον δὲ, ἀντὶ τοῦ ἐπίχυτον τὸ καταμηνίων πάσχουσαν. *V.*

* Κινουμένου] Edita κινομένου. Correxit *M. du S.*

terpretantur τὰ μακκοῦς φρονεῖν, qua de re Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Equit. & hoc vult Lexiphanes dum ſubjungit καὶ ἄνδρας πεφρενωμένους ὀλιγωρεῖν οἴεται. Cætera communia ſunt. *J.B.*

31. Χρῦ ἐν τῷ φυεῖ] Minimum quiddam ſignificat, aut ſordes unguium, rem videlicet viliſſimam, aut vocem fullam, quam edere ſolent, ſi qui gravantur ſermone reſpondere. Hinc hyperbole proverbialis apud Graecos, *ne gry quidem loquitur*, pro eo quod eſt ne tantillum quidem. *Ariſtoph.* (*Pluti* pr.) *G.C.*

32. Φυεῖ] An κνῦ? *Heſych.* κνῦ· τὸ ὀλάχιστον. *F.G.*

Ibid. Ὀττεύομαι] *Statuo, omitior.* Heſych. ὀττεύῃ, πλημμελίζῃ. ὀττεύεσθαι τὸ αὐτό. *F.G.*

34. Ῥινασχήσειν] *Iraſci.* Martial. *Fumantem naſum nivi tentaveris urſi.* *F.G.*

Ῥινασχήσειν] Verbum ῥινασχήσειν nec intelligo, nec unde derivatum ſit comminiſcor, neque cur *ringi* dederit Micyllus video; niſi quod de origine nominis αὐστηρὸς forte ſomniare aliquid lubeat. Certe *os contrahunt* auſtera; quae moleſta ſunt *corrugant nares*, bilis ſedem. Sed hoc eſt hariolari, ut & illud, quod cogitabam, an ῥινασχήσειν q. d. *naſo ut tibia canere*, locum habere poſſit; quod ad riſum de nare etiam cum ſibilo profuſum, & *uncis naribus indulgentem*, quod Perſius ait, referebam. Quin video praeſidium huic lectioni & interpretationi in vetuſtis Scholiis eſſe. Itaque huc inclino. *J.M.G.*

36. Ἀκάθαρτον] Vid. etiam *Athen.* 99. E. Ὁ δὲ ἀναμαθὼν ὅτι σοφιστὴς ἀκάθαρτον ἔφη γυναῖκα, ἧς ἐπεχρήσατο ἐν τῇ γαμετῇ. Obſervat tamen *Caſaub.* ἀκαθαρσίαν eo ſenſu apud Hippocratem legi. *M. du S.*

44. Διαστρέφων τὴν γλῶτταν] Conf. ſupra T. I. *Judic.*

cans, quaſi magnum quiddam eſſet, ſi ut peregrinum ſe inſtituat, & conſtantem linguae monetam adulteret. SOP. Non parvum profecto morbum, Lycine, narras. Succurrendum igitur omni ope viro, & divina quadam ſorte atribilario cuidam hoc poculum temperavi, jamque ibam ad illum, ut eo poto vomeret. Age prius ipſe bibe, Lexiphanes, uti ſanus nobis & purus fias, exhauſta illa ſermonum abſurditate. Quin obſequere mihi & bibe, habebisque mollius. LEX. Neſcio quid acturi mecum ſitis, Sopoli, tuque Lycine, potantes me hoc medicamenti *poculo*. Metuo enim ne loculum mihi verborum paret hoc poculum. LYC. Bibe, ne cunctare, ut humanum jam ſapias & loquare. LEX. En obſequor, & bibo, phy, quid hoc eſt? multus inteſtinorum tumultus. Videor mihi profunda ventris movens daemonium glutiiſſe.

ὡς δή τι μέγα ὂν, εἴτι ξενίζοι καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παραχόποι. ΣΩΠ. Μὰ Δί', ὦ μικράν τινα λέγεις τὴν νόσον, ὦ Λυκῖνε. βοηθητέα γὰρ τῷ ἀνδρὶ πάσῃ μηχανῇ, καὶ κατ' ἐκεῖνο δή, τῷ χολωτῷ τινι φάρμακον τοῦτο κεκεράσμεθα ἀπιέναι, ὡς πιὼν ἐμέσειε· φέρε πρῶτος αὐτὸς πίθι, ὦ Λεξίφανες, ὡς ὑγιὴς ἡμῖν καθαρὸς γένοιο, καὶ τοιαύτης τῶν λόγων ἀτοπίας κενωθείς· ἀλλὰ πείθηταί μοι, καὶ πίθι, καὶ [g] ῥᾴων ἔσῃ. ΛΕΞ. Οὐκ οἶδ' ὅ καὶ δράσετέ με, ὦ Σώπολι, σύ τε, καὶ Λυκῖνος, πιπίσκοντες τοῦτο τῷ φαρμάκῳ. δέδοικα γὰρ μὴ [h] πτῶμα γένοιτό μοι τοῦτο τῶν λόγων τὸ πῶμα. ΛΥΚ. Πίθι, καὶ μὴ μέλλε, ὡς ἀνθρώπινα ἤδη [i] φρονοίοις, καὶ λέγοις. ΛΕΞ. Ἰδοὺ πείθομαι, καὶ πίομαι. φεῦ, τί τοῦτο; πολὺς βορβορυγμός. [k] ἐγγαστρίβυθόν τινα ἔοικα πεπωκέναι.

ΣΩΣ.

[g] Ῥᾴων] Sic W. cum jota ſubſcripto. ſine eo Edd. [h] Πτῶμα] Πῶμα W. & *Fl.* [i] Φρονοίοις] Nihil hic mutare *J. Fl.* & *H.* notat *M. du S.* [k] Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. quod *J.* pejus in duo verba diremit, ἐγγαστρὶ βυθὸν exhibens. In W. quoque ἐγγαστρίβυθον; ſed adſcriptum ἴσως μ.

dic. vocal. c. 11. ubi: ὃ δὴ ἐπιτρέπει αὐτοὺς κατ' εὐθὺ φέρεσθαι ταῖς γλώσσαις — καὶ γλῶτταν ποιεῖ τὴν γλῶσσαν. ὦ γλώσσης ἀληθῶς νόσημα. Conqueritur ibi γλῶτταν pro γλῶσσαν dici; jam γλῶτταν ipſe ait & c. 25. &c. Si vera eſt ſcriptura, in qua tamen nihil varietatis inveni. Sed loquitur ex uſu qui tum obtinebat. Vid. not. *Hemſt.* ad *Jud. voc.* c. 7. p. 91. Alibi vero modo γλῶσσα, modo γλῶττα ſcribitur apud Noſtrum, in uno eodemque capite, ut vid. in *Pſeudol.* c. 25. f. & 26. pr. & *Rhet. praec.* c. 16. ubi γλώττης. ut alia omittam. *J. F. R.*

57. Ῥᾴων ἔσῃ] Vertebatur olim: *minus difficilis eris*, non inepte quidem; nam atrabilarii ſunt moroſi. Proprie tamen ῥᾴων ἔσῃ ſignif. *ſanaberis*, *melius te habebis*. Supra in *Abdic.* c. 32. ſ. T. 2. p. 186. ὅποτε ῥᾷον ἕξει (ἡ γυνὴ) κἂν μυριάκις πίῃ τὸ φαρμάκου. Sic *levare* pro ſanare vel minuere, Latinis uſitatiſſimum. Ut contra *gravior factus* dicitur, cujus valetudo in deterius ruit, vid. C. *Celſ.* praef. p. 10. *J. F. R.*

64. Ἐγγαστρ. τινα &c.] Alludit ad *Euriclem*, cujus *Ariſtoph.* mentionem facit his verſibus:

Μιμησάμενος τὴν Εὐρικλέους μαντείαν καὶ δάνειαν
Εἰς ἀλλοτρίας γαστέρας ἐνδὺς κωμῳδικὰ πολλὰ χέασθαι.

Euricles autem ventriloquus fuit Athenis, qui vera ariolari cenſebatur, quod genium haberet intra viſcera: ab eo arioli ἐγγαστρίται & Εὐρεκλίται vocabantur. *Suid. Plut.* in Libello de Defect. Orac. *G. C.*

Ἐγγαστρίβυθον] Sic Edd. pleraeque habent, pro ἐγγαστρίμυθον. *F. G.*

Ἐγγαστρ.] Lege ἐγγαστρίμυθον. Quod a *Vorſtio* etiam animadverſum fuiſſe video. Et adi *Clem. Alex.* p. 9. A. Καὶ τοὺς εἰσέτι νῦν ἐν τοῖς πολλοῖς τετιμημένους ἐγγαστρίμυθους. *M. du S.*

Ἐγγαστρίβυθον] Ἐγγαστρίμυθον, puto, in mentem venit, quisquis vocem hanc inſolentem & forte ἅπαξ λεγομένην inſpicit, & eſt facilis admodum μ & β literarum in libris ſemiveteribus permutatio. Verum meminerimus, quis loquatur: eſt ille Lexiphanes, verborum faber abſtruſorum, qui emoveri ſibi ima ventriculi queritur. Luſit igitur, & ex ἐγγαστριμύθῳ concinnavit ἐγγαστρίβυθον, quaſi tu dicas, in ventris ima, & fundum ipſum, ſe penetrantem. *J. M. G.*

Ἐγγαστρίθ.] *Solanus* correxerat ἐγγαστρίμυθον; merito quidem; ſed quia barbarizans loquitur, ſtudio corrupta pronuntatio videtur ab Auctore expreſſa. Multa de his impoſtoribus ἐγγαστριμύθοις *Brod.* Miſc. IX. c. 19. Theſaur. Crit. T. IV. p. 72. 73. Ubi ex *Hippocr.* Ἐπιδημ. ε. adfert: καὶ οὐκ τῷ ῥήθει ὑπεψόφεον, ὥσπερ αἱ ἐγγαστρόμυθοι λεγόμεναι. Quod *Galenus* edifferens ait: ἐγγαστρίμυθοι, οἱ κεκλεισμένου τοῦ στόματος φθεγγόμενοι, ἀφ' τὸ δοκεῖν ἐκ τῆς γαστρὸς φθέγγεσθαι. *Engaſtrimantis* (pergit ille) autem & *ſternomantis*

ΣΩΣΤ. Ἄρξαι δὴ ἐμεῖν βαβαί. πρῶτον τυτὶ τὸ μῦς. εἶτα μετ' αὐτὸ, ἐξελήλυθε τὸ, καῦτα· εἶτα ἐπ' αὐτοῖς, τὸ, ἦδ' ὅς, ϗ ἀμηγέπη, ϗ λῶτε, ϗ δήπουθεν, ϗ συνεχὲς τὸ ἄπλα. βίασαι δ' ὅμως, ϗ κάθες εἰς τ Φάρυγα τὼς δακτύλως, ὐδέπω τὸ ἵκταρ ἐμήμεκας, ὐδὲ τὸ σκορδινᾶσθϗ, ὐδὲ τὸ τευτάζεσθαι, ὐδὲ τὸ [a] σκύλλεσθαι, πολλὰ ἔτι ὑπολέλυκε, ϗ μεστή σοι αὐτοῦ ἡ γαστήρ. ἄμεινον δὲ εἰ ϗ κάτω χωρήσειεν ἂν ἔνια. ἡ γὼν [b] σιληπορδία, μέγαν τ ψόφον [c] ἐργάσεται συνεκπεσοῦσα μετὰ τοῦ πνεύματος. ἀλλ' ἤδη μὰ καθαρὸς οὗτοσί, πλὴν εἴ τι μεμυήκειν ὑπόλοιπον ἐν τοῖς κάτω ἐντέροις· σὺ δὲ τὸ μετὰ τοῦτο, ὦ Λυκῖνε, μεταπαίδευε, ϗ δίδασκε ἃ χρὴ λέγειν.

21. SOST. Incipe ergo vomere. Vah, primum hoc μῶν, deinde post illud exiit κᾶτα. Tum post illa, ἦ δ' ὅς & ἀμηγέπη, & λῶτε, & δήπουθεν, & frequens illud ἄπλα. Attamen vim tibi adhibe, demitte in gulam digitos. Nondum enim ἵκταρ evomuisti, neque σκορδινᾶσθαι, neque τευτάζεσθαι, neque σκύλλεσθαι. Multa adhuc subiere, plenusque tibi illis venter. Melius fuerit, si deorsum etiam quaedam decedant. Σιληπορδία enim magnum crepitum edet cum spiritu una elabens. Sed jam purus hic est, nisi si quid mansit reliquum in inferioribus intestinis. Verum tu postea assumtum, Lycine, aliter institue & doce quae dicenda sunt.

ΛΥΚ. Οὕτω ποιήσομεν, ὦ Σώπολι, ἐπειδήπερ ἡμῖν [d] προωδοποίηται τὰ πρὸς σῦ· ϗ πρὸς σὲ τὸ λοιπὸν, ὦ Λεξίφανες, ἡ συμβολή. εἴπερ ἄρ' ἐθέλεις ὡς ἀληθῶς ἐπαινεῖσθϗ ὑπὸ λόγοις, ϗὰν τοῖς πλήθεσιν

22. LYC. Sic faciemus, Sopoli, quandoquidem via nobis a te munita est. Ac tuum de caetero est consilium, Lexiphanes. Si volueris vere laudari ab oratione, & in multitudine celebrari, talia quidem omnia

a Σκύλλεσθαι] Σκύλεσθαι W. b Σιληπορδία] Ex W. & *Schol.* Σιλλητ. Edd. c Ἐργάσεται] Sic A. Ἐργάζεται. Edd. d Προωδοπ.] Sic W. Προοδ. sine augmento Edd. priores.

72. Ἵκταρ ἐμήμεκας] Πλαίωνικὸν τοῦτο, ϗ σημαίνει τὸ ἐγγύς. ϗ τὸ σκορδίνασθαι, σημαίνει τὸ μὴ χάσμης * διατανύεσθαι. *V.*

76. Σιληπορδία] † Σιληπορδεῖν παρὰ Σώφρονι τὸ τρυπᾶν ϵ ἀδρύνεσθαι. ἔοικε δὲ ἔτι ἀπὸ τ λέξεως ἐπὶ τὸ κακεμφαῖον αὐτὸ μεταλαβεῖν. ὡς ἂν διὰ τὴν εὐπρέπειαν ‡ λέξεων, ϗ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις § φρονεῖν, ἐξαγκωνᾶσθαι αὐτῷ τὴν γαστέρα, ϗ ἐπὶ § τῷ ἀποπνεῦσαι ἤδη τ ὄγκον ἐκτύγεσθαι. πολλῷ δὲ τῷ ὄγκῳ ὑποθλιβομένῳ εἰκὸς ϵ ἢ ψόφον ἐμμέτριον ἔσεσθαι. *V.*

* Διατανύεσθαι] Sic etiam C. *Abb. M. duS.*
† Σιληπορδεῖν] Σιλιποδεῖν M.
‡ Φρονεῖν] Sic restituit *Solan.* Nam φορμῶν habebant edita.
§ Τῷ ἀποπν.] Τὸ ἀποπν. M.

sis proprie est, qui daemonem quempiam aut Pythonem in ventre aut pectore habere creditur, cujus monitis atque impulsu vaticinatur. falluntur qui putant engastrimantas pelvibus uti, ac vase quodam, quod γαστὴρ appellaretur. Graeci vero Auctores *engastrimythum* cum *engastromante* confundunt, cum tamen haec re vera diversa sint. *Pollux:* ϗ γερόμαντιν Σοφοκλῆς, τὴν ἐγγαστρίμυθον καλουμένην. *Aristophanis* in fucis commentator, ἔστι ὁ ἐγγαστρίμυθος λέγεται Ἀθήνησι τ' ἀληθῶ μαντεύόμενος διὰ τὸ ἐνυπάρχοντα αὐτῷ δαίμονα. *Plutarch.* περὶ τ ἐκλελοιπ. χρήσμ. ὥσπερ τοὺς ἐγγαστριμύθους εὐρυκλείας πάλαι, νυνὶ πύθωνας προσαγορευομένους &c. Subjungit ibidem facetam historiam, quomodo ejusmodi impostor fictione vocis aliunde profectae divitem argento emunxerit; sed longiorem quam ut inseratur. *J. F. R.*

67. Μῶν] Vid. *Themistii* Or. I. in Soph. laudatam a *Cressolio* III. 23. §. 6. AG. X. 146. 161. *M. duS.*

70. Ἄπλα] Sic supra c. 14. At c. 5. & infra in *Rhet. praec.* c. 16. ἄπλα non ἅπλα scribitur, quod ibi disquiremus. Qui autem *frequens* id ἅπλα ait, quod bis tantum occurrit hoc Dial.? *J. F. R.*

72. Σκορδινᾶσθαι] I. e. *pandiculari.* F. G.

73. Τευτάζεσθϗ] *Hesych.* Τευτάζων, πλανώμενος. F. G.

76. Ἡ γοῦν σιληπορδία] Scribendum puto σιλπορδία per unum λ. sic certe apud *Hesychium*, Σιλπορδῶν.

omnia fuge, & aversare. Facto autem initio a poëtarum optimis, cum magistrorum opera eos cognoveris, ad oratores transi, eorumque linguae innutritus, ad Thucydidis & Platonis libros tempestive transi, multum in pulchra etiam Comoedia & Tragoedia gravi exercitandus. Ab his enim si pulcherrima quaeque florum instar decerpseris, eris aliquid in eloquentiae studio, qui nunc imprudens similis fuisti his, quae a figulis in forum finguntur, rubrica quidem ac caeruleo pictus, cum intra luteus sis & fragilis.

23. Haec si feceris, & pauxillo tempore inscitiae reprehensionem sustinueris, neque discere de novo te pudeat: cum fiducia multitudinem alloqueris, neque deridebere ut nunc, neque in deteriorem partem in ore eris praestantissimorum, Graecum te Atticumque per contemtum vocantium, qui neque in barbarorum disertissimis numerari dignus sis. Ante omnia vero hoc

εὐδοκιμεῖν, τὰ μὴ τοιαῦτα πάντα φεῦγε, καὶ ἀποτρέπου, ἀρξάμενος δὲ ἀπὸ τῶν ἀρίστων ποιητῶν, καὶ ὑπὸ διδασκάλοις αὐτοὺς ἀναγνοὺς, μέτιθι ἐπὶ τοὺς ῥήτορας, καὶ τῇ ἐκείνων φωνῇ συντραφεὶς, ἐπὶ τὰ Θουκυδίδου καὶ Πλάτωνος ἐν χρῷ μέτιθι, πολλὰ καὶ τῇ καλῇ κωμῳδίᾳ, καὶ τῇ σεμνῇ τραγῳδίᾳ ἐγγυμνασάμενος. ὧνπερ γὰρ τούτων ἄπαντα τὰ κάλλιστα ἀπανθισάμενος, ἔσῃ τις ἐν λόγοις· ὡς νῦν γε ἐληλήθεις σαυτὸν τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις ἐοικὼς, κεχρωσμένος μὲν τῇ μίλτῳ καὶ τῷ κυανῷ, τὸ δ' ἔνδοθεν, πήλινός τε καὶ εὔθρυπτος ὤν.

Ἐὰν ταῦτα ποιῇς, πρὸς ὀλίγον τὴν ἐπὶ τῇ ἀπαιδευσίᾳ ἔλεγχον ὑπομείνας, καὶ μὴ καταδεηθεὶς μεταμανθάνων, θαρρῶν ὁμιλήσεις τοῖς πλήθεσι, καὶ οὐ καταγελασθήσῃ, ὥσπερ νῦν, οὐδὲ ἀφ' ὑπερμάτου ἐπὶ τῷ χείρονι τοῖς χείστοις ἔσῃ, Ἕλληνα καὶ Ἀττικὸν ἀποκαλούντων σε, τὴν μηδὲ βαρβάρων ἐν τοῖς ἀσαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον. πρὸ πάντων δὲ

e Ὑπὸ διδασκ.] Ὑποδιδ. unica voce W. f Χείρονι] Χείρονα marg. *AIW*. g Βαρβάρων] Ex emend. *Gron.* Βάρβαρον Edd. & M.

δῶν, & *Athenaeum* lib. V. Σιληποδῶν. Nec aliter apud Scholiasten, Σιληποδία & Σιληποδῶν. In quo scholio vitiosissime legitur, ὡς ἂν διὰ τὴν ὑποῤῥίαν τῶν λέξεων ἐπὶ τὸ μέγα ἐπὶ ταύταις φορεῖν. Emendo φρονεῖν. *J.J.*

Ibid. Σιληποδία] *Hesych.* Σιληποδῶν, σιδηροποδήσαι, ῥηνιᾶν. ἀθρύπτεσθαι, θρύπτεσθαι, χλιδᾶν. *F.G.*

84. Προοδοποίηται] An προωδοποίηται; *F.G.*

Προωδοποίηται] Sic W. Cod. Impressi omnes προοδ. *M. du S.*

Προωδοποίηται] Vulgo editum προοδοποίηται, secunda brevi; quod corrigendum monuerat Cl. *Jens.* ad *Hermot.* §. 2. Id correxi, eoque lubentius, quia & Codex adsentitur, etsi supra in *de Salt.* similem scripturam in alio verbo non correxi, ob rationes nimis saepe jam dictas. Conf. c. 24. *J.F.R.*

86. Ὡς ἀληθῶς] Vid. de hoc pleonasmo infra *Amor.* c. 48. *J.F.R.*

87. Κἂν] Leve est quod monendum habeo. Κἂν cum puncto subscripto erat in Edd. quod ego delevi; nam sine *jota* scribere id soleo, quando pro καὶ ἐὰν positum invenio, uti hic, & ap. *Long.* in *Past.* I. p. 13. κἂν τοῖς ὄρεσι, κἂν τοῖς πεδίοις. Idem L. 2. p. 47. κἂν ταῖς πηγαῖς ταύταις λούσωμαι. Idem III. p. 118. ἢν κἂν ἐν αὐλῶνι σιγᾷ. At ubi pro καὶ ἐὰν sumitur, differentiae caussa jota addo. *J.F.R.*

98. Τοῖς ὑπὸ τῶν χοροπλάθων εἰς τὴν ἀγορὰν πλατομένοις] Sane interpretes *qua a lutisigulis ad forum finguntur*. Nescio quid velint. Sed opinor intelligit *ad vendendum*. *J.G.*

5. Μεταμανθάνων] Vulgo vertebatur *dediscere*; non male quidem; sed plus inest in Graeco, signif. enim simul *nova* disco prioribus oblivioni mandatis, ut T. I. credo ex *Aristoph.* Plut. vers. 925. ejusque Commentatoribus jam diximus. *J.F.R.*

9. Τὸν μηδὲ βάρβαρον ὢν τοῖς σαφεστάτοις ἀριθμεῖσθαι ἄξιον] *Qui neque barbarus, inter maxime perspicuos recenseri dignus sis.* Sic Benedictus, qui dum Graecas voces curatissime referre satagit, facit se obscurissimum. Micyllus *qui ne cum barbaris quidem inter manifestissimos recenseri dignus sit.* Nulla parte melius. Lege βαρβάρων, quem genitivum sic solet auctor praeponere; *qui neque inter illos, qui ex barbaris maxime perspicui sunt, recenseri dignus sis.* *J.G.*

Ibid. Βαρβάρων] Cl. *Gronovii* Emendationem, repugnantibus omnibus libris & ipso M, utpote certissimam, sequor. *M. du S.*

δὲ ἐκεῖνο μέμνησό μοι, μὴ μιμεῖσθαι τὸν ὀλίγον πρὸ ἡμῶν γενομένων σοφιστῶν τὰ φαυλότατα, μηδὲ περιεργάζεσθαι ἐκεῖνα, ὅσα νῦν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοιαῦτα καταπατεῖν, ζηλοῦν δὲ τὰ ἀρχαῖα τῶν παραδειγμάτων. μηδέ σε θελγέτωσαν αἱ [a] ἀνεμῶναι τῶν λόγων, ἀλλὰ κἂν τῶν ἀθλητῶν νόμον, ἡ στερρά σοι τροφὴ συνήθης ἔστω, μάλιστα δὲ χάρισι καὶ σαφηνείᾳ θύε, ὧν πάμπολυ λίαν νῦν ἀπελέλειψο.

mihi memento, ne imiteris Sophistarum, qui paullo ante nos fuere, pessima, neque studiose illa consecteris, uti nunc; verum talia conculces, exempla autem antiqua aemuleris. Neque demulceant te verborum inodori & caduci flores: sed ex lege athletarum, solidus tibi cibus consuetus sit. Maxime vero Gratiis & Perspicuitati litato, a quibus longissime jam relictus es.

Καὶ ὁ τύφος δὲ, καὶ ἡ μεγαλαυχία, καὶ ἡ κακόηθεια, καὶ τὸ βρενθύεσθαι, καὶ λαρυγγίζειν ἀπέχου, καὶ τὸ διασιλλαίνειν τὰ τῶν ἄλλων, καὶ [b] οἴεσθαι ὅτι πρῶτος ἔσῃ αὐτὸς, ἢν τὰ πάντων συκοφαντῇς. καὶ μὴν κἀκεῖνό γε μικρὸν, μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἁμαρτάνεις, ὅτι γε πρότερον τὰς διανοίας τῶν λέξεων [c] προπαρεσκευασμένος, ἔπειτα καλακοσμεῖς τοῖς ῥήμασι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν, ἀλλ' ἢν πού ῥῆμα ἔκφυλον εὕρῃς, ἢ αὐτὸς παρὰ μοῖραν οἰηθῇς εἶναι καλὸν, τούτῳ ζητεῖς διάνοιαν ἐφαρμόσαι, καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ προσθήσῃς· αὐτό γε, κἂν τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ· οἷον πρώην, τῶν

24. Tumor vero & jactantia, & mala consuetudo, & gravitatis illa ac sonorae dictionis affectatio absit, & insectatio aliorum, & ne putes primum te fore ipsum, si omnium scripta calumnieris. Etenim illud quoque non parvum, sed potius maximum peccas, quod non prius, quam verba, sententias comparatas, verbis deinde exornas nominibusque; sed si qua verbum extra suam tribum quasi oberrans inveneris, aut ipse confictum a te pulchrum putaveris, huic studes aptare sententiam, & damnum judicas, si illud non aliquorsum infercias, etiamsi ei, quod dicitur plane necessarium non

a Ἀνεμῶναι] Et sic habere *J. Fl. H. P.* notat *M. du S.* b Οἴεσθαι] Sic L. recte cum *Fl. B1. 2. P.* & *S.* Ἴεσθαι male *J.* & *H.* cum P. & *Exc.* c Προπαρεσκ.] Ita M. & *B2.* recte. Προπαρασκ. cett.

19. Χάρισι — θύε] Ἐκ τοῦ τῶν Πλάτωνος δοκεῖ παρειλῆφθαι. φησὶ γὰρ ὁ Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Γαμηλίων παραγελμάτων, ὅτι Πλάτων τῷ Ξενοκράτει, βαρυτέρῳ τὸ ἦθος ὄντι, τ' ἄλλα δὲ καλῷ κἀγαθῷ, περιεκλεύετο θύειν ταῖς Χάρισι. (p. m. 246. pr.) *G.*

11. Μὴ μιμεῖσθαι] Sophistæ passim a Platone perstringuntur, ut quodam in loco dicat eos esse evidentem discipulorum perniciem. *G.C.*

13. Περιεθίειν] Interpretantur *depascere*: neutrum bene percipio. Suspicor περιέπειν fuisse, quod studium & curam intentiorem significat: cum facile fuerit in manu intricatiore aetatis posterioris π in θ transire. *J.M.G.*

19. Χάρισι] *Hesiod.* in Theogon. tres facit. De his hymnus Orphei. *G.C.*

Χάρισι — θύε] Xenocrati tristiori idem Plato suasit; *Diog. Laërt.* 97. DE. Vid. *Casaub.* notam p. 38. Sic supra Historico suo dixerat, καὶ μόνῃ θυτέον τῇ ἀληθείᾳ. Συγγρ. c. 39. *M. du S.*

22. Λαρυγγίζειν] V. AG. X. 130. *M. du S.*

28. Λέξεων] Lege λεκτέων. Certe sic ratio postulare videtur, ut primo *res*, deinde *verba* accurate perpendantur ab iis qui ad scribendum animum appellunt. *M. du S.*

Ibid. Προπαρεσκ.] M. & *B2.* recte. In reliquis προπαρασκ. ut ipsa *Fl.* prave etiam *Typ.* c. 21. scribit. *M. du S.*

Προπαρεσκευασμένος] Editt. vulgo male προπαρασκευασμένος; sed προπαρεσκ. corrigendum recte monuerat *Jensius* ad Hermot. c. 2. In quo facile obsecundavi, etsi vel decies alibi dixi, cur id interdum mutare neglexerim. *J.F.R.*

35. Οὐ μάλιστα] An θυμάλωπα; i.e. *torrem.* F.G.

Οὐ-

hon sit. Ut nuper οὐ μάλωπα illud, cum neque quid significaret scires, projecisti, nihil argumento conveniens. Atque imperiti quidem omnes obstupescebant, cum aures illorum feriret peregrinitas: sed eruditi utrosque, & te, & laudatores illos risere.

25. Maxime autem ridiculum illud est, quod, cum super omnes esse Atticos postules, & ad antiquissimam rationem linguam expoliisse, tamen talia quaedam, potius vero plurima immisces orationi, quae neque puer modo discens ignorare possit: ut illa, quid putas? terram mihi hiscere optabam, cum audirem te, specimen eloquentiae edentem, χιτώνιον etiam virorum dici putare, δουλάρια autem etiam mares pedissequos appellares: quae quis nescit, χιτώνιον mulierum esse vestitum, δουλάρια autem feminas modo illos vocare; & alia multo his apertiora, quale est ἵπτατο, & ἀπαντώμενος & καθεσθεὶς, quae neque aliunde delata domicilium in Attico sermone acceperunt. Nos vero neque poëtas laudamus poëmata scribentes ad quae glossario opus est. Tua vero, ut pedestria metris com-

35 ἐμάλωπα, ἠδὲ εἰδὼς ὅ, τι σημαίνει, ἀπέρριψας, ἠδὲν ἐοικότα τῷ ὑποκειμένῳ. καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται πάντες ἐτεθήπεισαν, ὑπὸ τῆς ξένης πληγέντες τὰ ὦτα· οἱ δὲ πεπαιδευμένοι, ἐπ' ἀμφοτέροις, καὶ σοὶ καὶ τοῖς 40 ἐπαινοῦσιν, ἐγέλων.

Τὸ δὲ πάντων καταγελαστότατον ἐκεῖνό ἐστιν, ὅτι Ἀττικὸν εἶναι ἀξιῶν, καὶ τὴν φωνὴν εἰς τὸ ἀρχαιότατον ἀπηκριβωμένον, τοιαῦτα ἔνια, μᾶλλον δὲ τὰ πλεῖστα ἐγκαταμιγνύεις τοῖς λόγοις, ἃ μηδὲ παῖς ἄρτι μανθάνων ἀγνοήσειεν. οἷον ἐκεῖνα πῶς οἴει σε ὑπὸ γῆς δῦναι ἠυχόμην, ἀκούων σου ὑποδεικνυμένου· ὅτε χιτώνιον μέν, καὶ τὴν ἀνδρεῖον ὥσπερ λέγεις· δουλάρια δὲ, καὶ τὰς ἄρρενας τούτους ἀκολούθους ἀπεκάλεις· ἃ τίς οὐκ οἶδεν ὅτι χιτώνιον μέν, γυναικὸς ἐσθῆτος, δουλάρια δὲ τὰ θήλεα καλοῦσι; καὶ ἄλλα πολὺ τούτων προφανέστερα, οἷον τὸ, ἵπταλο, καὶ τὸ, [d] ἀπαντώμενος, καὶ τὸ, καθεσθείς, ἠδὲ [e] μελοποικὰ τῶν Ἀθηναίων φωνῆς. ἡμεῖς [f] δὲ οὐδὲ ποιητὰς ἐπαινοῦμεν τοὺς χυδαίαν γράφοντας ποίησιν· τὰ δὲ σὰ, ὡς περὶ μέ-

d Ἀπαντώμενος] Ἀπαντόμενος W. e Μελοποικὰ] Sic Edd. & M. f Δὲ] Abest a *Fl.* & M. Adest in reliquis.

Οὐ μάλωπα] Non valde spero, me assequi posse quid haec sibi velint, cum jam tum vulgo ignoraretur. Equidem cum apud *Hesychium* inter glossas ac difficiliora referatur μάλ' ὦκα, quod interpretatur πάνυ ταχέως, cogitabam, an non hic quoque levissima mutatione legendum sit ὑ μάλ' ὦκα. Verum abjeci εὕρημα non magnum, cui repugnaret articulus τὴν & ἐοικότα. Nam illum quoque in τὰ mutare forte audaculum nimis videbitur. *J. M. G.*

42. Ὑπερᾱττικῶς] *Philostr.* in vit. Apoll. Thyan. c. 17. pr. Λόγων δὲ ἰδίαν ἐπήσκησεν — ὑ καλογλωττισμένῳ, καὶ ὑπερᾱττικίζουσαν. Quod *Olear.* recte exponit adfectationem nimiam Atticismi, & hoc Luciani aliaque ex ejusdem *Rhet. praecept.* aliisque adfert. Sed hoc facile erat; solet autem saepe in difficilioribus aberrare. *J. F. R.*

46. Οἷον ἐκεῖνα] *Ut illa te ostentantem audiens, quomodo putas optasse me terra obrui, quum scilicet existimares χιτώνιον* &c. Luciani sunt haec. F. G. Vertebantur olim: *qualia sunt illa πῶς οἴει;* &c. Sed pessime, ut Cl. *La Croze* etiam animadverterat. *J. F. R.*

47. Κατὰ γῆς δῦναι πυχόμην] Conf. infra Ἀπαιδ. c. 18. *M. du S.*

51. Χιτώνιον] Χιτὼν autem est ἱμάτιον ἀνδρικόν. *Hesych.* F. G.

Χιτώνιον] Conf. *Th. Mag.* *M. du S.*

55. Μελοποικὰ] Ne Lucianus ipse aut ejus larva peregrinum se prodat, lege μιτοικα. *M. du S.*

56. Κατὰ γλῶτταν] I. e. ξενικοῖς & inusitatis verbis scribentes. ὅσα τοίνυν τῶν ὀνομάτων οὐ μὴ τοῖς πάλαι χρόνοις ἦν συνήθη, νυνὶ δὲ ἐκίτι ἐστὶ, τὰ μὴ τοιαῦτα γλώττας καλοῦσιν. *A. V.*

Κατὰ γλῶτταν] Hinc *Philostratus*, ut supra visum est hac Dissert. c. 17. λόγων ἰδίαν καλογλωττισμένην vocat. quod ex *Suida* & Aristophanis *Scholiaste* optime ab Interprete enarratur p. 21. τὸ πολλαῖς γλώτταις μεμιγμένον; addito etiam *Eunapii* in eam rem loco, de Libanio p. 173. *M. du S.*

μέτροις ϖολεμίζειν, καθάϖερ ὁ [a] Δωσιάδᾳ βωμὸς ἂν εἴη, ϗ ἡ τῆ Λυκόφρονϊ Ἀλεξάνδρα, ϗ εἴ τις ἔτι τούτων ἧττον φωνὴν κακοδαιμονέστερον· ἂν ταῦτα ζηλώσῃς, ϗ μελαμάθης, [b] ἄριστα βεβουλευμένος ὑπὲρ σεαυτοῦ ἔσῃ. ἢν δὲ λάθῃς αὖθις εἰς τὴν λιχνείαν καλοληθὼν, ἐμοὶ μὲν ἀποπεπλήρωται ἡ ϖαίνεσις, σὺ δὲ σεαυτὸν αἰτιάσῃ, ἄνγελος ϗ ξυνῆς χείρων γενόμενος.

parem, ſicut Doſiadae ara fuerint, aut Alexandra Lycophronis, & ſi quis adhuc eſt linguae quam iſti infelicioris. Haec ſi ſtudioſe dediſcas, optime tibi conſulueris. Sin imprudens iterum in delicias illas fallente velut veſtigio labaris, admonitione ego defunctus ſum, tu vero te accuſabis, ſi quidem aliquando deteriorem te factum intelliges.

---

[c] ΕΥΝΟΥΧΟΣ. EUNUCHUS.

ΠΑΜΦΙΛΟΣ. PAMPHILUS.

Πόθεν, ὦ Λυκῖνε, ἢ τί γελῶν ἡμῖν ἀφῖξαι; ἀεὶ μὲν γὰρ φαιδρὸς ὢν τυγχάνεις. τοῦτο δὲ πλέον τοῦ συνήθους εἶναί μοι δοκεῖ, ἐφ' ὅτῳ μηδὲ κατέχειν δυνατὸς εἶ τὸ γέλωτα. ΛΥΚ. Ἐξ ἀγορᾶς μὲν ἥκω σοι, ὦ Πάμφιλε· τοῦ γέλωτος δὲ αὐτίκα κοινωνὸν ϖοιήσομαί σε, ἢν ἀκούσῃς οἵᾳ δίκῃ δι-

UNde nobis, Lycine, aut quid ridens advenis? Nam ſemper quidem hilaris eſſe ſoles: hoc autem ſolito plus mihi videtur, in quo neque riſum continere potes. LYC. E foro tibi adſum, Pamphile: riſus autem ſtatim faciam te participem, ſi audieris, cui cauſſae diſceptandae in-

a Δωσιάδου] Ex emend. *Solani* Δωσιάδα Edd. priores & M. *b* Ἄριστα] Καὶ ἄριστα *S.* At cum vulgata facit W. *c* ΕΥΝΟΥΧΟΣ] ΕΥΝΟΥΧΟΣ ΠΑΜΦΙΛΟΣ *J. H.* Deeſt ΠΑΜΦ. in *Fl. P. S.* Sed in *S.* additum ante πόθεν.

58. Δωσιάδου] *Doſiade ara.* Sunt qui exponunt & intelligunt Epigramma Theocriti, quod βωμὸς inſcribitur, ac Troili epitaphium continet admodum obſcurum. *G. C.*

Δωσιάδου] Lege Δωσιάδου. Extat autem hodieque haec *Ara* inter *Simmiae Rhodii* opuſcula. Ex hoc autem loco Scholiaſtam Theocriti emendare jubet *Meurſius*, apud quem pro Δωσιάδου legitur Ὠδιάδου, *Lect. Att.* p. 141. Scholiaſtes autem ille non comparet in Rom. nec in Lugd. Edd. Sed in Veneta An. 1543. quod idem Meurſius monet. Vide epigramma apud *Kennet.* p. 44. Rhodium fuiſſe liquet ex Scholiis ad *Ovum Simmiae*. Primus edidit *Salmaſius*, atque eruditis Scholiis emendavit. *Plinius* IV. 12. de rebus Creticis *Doſiadem* nominat. *M. du S.*

[Ara quae Theocrito ſolet ſubjungi, nec Theocriti nec Doſiadae eſt, ut Salmaſio oſtenſum.] *Loid.*

Suidae Δωσιάδης & Δωσίας. Δωσίδας ſcribitur apud *Clem. Alex.* in Προτρ. *M. du S.*

Δωσιάδου] *Cognati* notam ad hoc verb. in exemplari ſuo merito deleverat Cl. *La Croze.* *J. F. R.*

59. Λυκόφρονϊ Ἀλεξ.] Quae hodieque ſupereſt, non ſine majorum noſtrorum ignominia, qui tot praeſtantioribus neglectis, talia nobis monſtra aſſervarunt. *M. du S.*

15. Ὅλως ἀμαύρας βλασφημιῶν] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἄκαιρα διαπιστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων. Sic apud Gallos une chamaillerée de paroles. *J. B.*

Ὅλως ἀμαύρας βλασφ.] Lycinus amico Pamphilo referens, quemadmodum contentioni duorum inter ſe Peripateticorum interfuiſſet, ac Pamphilus id vere ridiculum eſſe reſpondiſſet, ac oportuiſſe potius, ut rem placide inter ſe componerent; adeo, inquit ille, non placide rem inter ſe compoſuerunt, ut congreſſi integra convitiorum plauſtra invicem in ſe effuderint, ſummo cum clamore & Stentorea voce. Sed potius Graeca ejus ponamus; οὗτοι ξυμπεσόντες, inquit, ὅλας ἀμαύρας βλασφημιῶν κατεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες, καὶ ὑπερδιατεινόμενοι. Dictionis hujus origo [ἀμαύρας βλασφημιῶν] haud dubie ab illo antiquiſſimo apud Athe-

interfuerim, contendentibus inter se philosophis. PAMPH. Illud ipsum quidem vere ridiculum narras, philosophos jure inter se experiri, qui debeant, si quid etiam sit magnum, pacate inter se crimina dissolvere.

καζομψὴν παρεγενόμην, φιλοσόφων πρὸς ἀλλήλους ἐριζόντων. ΠΑΜΦ. Καὶ τοῦτο μὲν ὡς ἀληθῶς γελοῖον λέγεις, τὸ, φιλοσοφοῦντας δικάζεσθαι πρὸς ἀλλήλους· δέον, εἰ καί τι μέγα εἴη, κατ' εἰρήνην ἐν σοφίσι διαλύεσθαι τὰ ἐγκλήματα.

2. LYC. Unde illi, sodalis, pacate? qui commissi inter se plaustra conviciorum tota in se congesserunt invicem, clamantes & ultra quam possent contendentes? PAMPH. Numquid de literis disceptabant solennia illa, cum diversae essent sententiae atque sectae. LYC. Minime. Sed aliud quiddam hoc erat. Ejusdem enim ambo sententiae, & disciplinae ejusdem. Et tamen judicium constitutum est, & suffragia ferebant judices optimates, & aetate maxime provecti & sapientissimi civitatis: apud quos merito pudet aliquem, extra numerum quidquam dicere, nedum ut eo impudentiae progrediatur. PAMPH. Quin tu igitur dicis jam caput causae, ut & ipse sciam, quid tantum tibi risum moverit.

ΛΥΚ. Πόθεν, ὦ μακάριε, κατ' εἰρήνην ἐκεῖνοι, οἵ γε ξυμπεσόντες, ὅλας ἁμάξας βλασφημιῶν καλεσκέδασαν ἀλλήλων, κεκραγότες καὶ ὑπερδιατεινόμενοι; ΠΑΜΦ. Ἦπου, ὦ Λυκῖνε, περὶ τῶν λόγων διεφέροντο, τὰ συνήθη ταῦτα, ἑτερόδοξοι τυγχάνοντες. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἑτεροῖόν τι τοῦτο ἦν. ὁμόδοξοι γὰρ ἄμφω, καὶ ἀπὸ τῆς αὐτῆς λόγων· δίκη δὲ ὅμως συνειστήκει, καὶ δικασταὶ ψηφοφορεῖντες ἦσαν οἱ ἄριστοι, καὶ πρεσβύταλοι, καὶ σοφώταλοι τῶν ἐν τῇ πόλει, καὶ ἐφ' ὧν ἄν τις ἡδέσθη, καὶ μέλλοι τι φθεγξάμενος, ἐκ ὅπως ἐς τοσαύτην ἀναισχυντίαν τραπόμενος. ΠΑΜΦ. Οὐκοῦν λέγοις ἂν ἤδη τὸ κεφάλαιον τῆς δίκης, ὡς καὶ αὐτὸς εἰδείην ὅ, τι σοι τὸ κεκινηκὸς εἴη τοσοῦτον γέλωτα.

ΛΥΚ.

15. Ὅλας ἁμάξας] Ἐπὶ τῶν ἄγαν ὑβριστικῶς ἀλλήλοις χρωμένων εἴρηται τοῦτο. καὶ γὰρ ὡς τοῖς Διονυσίοις ἐφ' ἁμαξῶν ἀναβαίνοντες, τῷ ἅμα τε περίοπτοι, καὶ ἐπὶ μακρὰν ἀκουόμενοι εἶναι, ἴσκωπτον ἀλλήλους, ἀφ' ἑ παροιμία, τὰ ἐξ ἁμάξης. ἔτι δὲ ἐν ἵπ' ἐνδίξηται πλέον τι ἐπὶ τῷ σκώμματι * ὡδ' ἐκολουθῆσαν τῷ εἰωθότι, ὅλας εἶπεν ἁμάξας. *V.*

17. Ὑπερδιατεινόμενοι] Ὑπερφιλονεικοῦντες. *V.*

18. Διεφέροντο] Διεμάχοντο. *V.*

* Παρακολεθῆσαν] Ita dedit *Solan.* pro vulgato παρακολεθῆσαν.

thenienses more petenda est, quo per pagos & vicos curribus insidentes, genio indulgendi caussa, scommata & convitia in quemlibet jaciebant: quemadmodum docet *Gyraldus* Dialogo de Poëtis VI. pag. 324. editionis nostrae. Antiquissimum hunc morem sua in lingua expresserunt quoque Latini, apud quos & *plaustra convitiorum* dicta reperias. Non raro in aliis loquendi formulis convenire videas Graecos inter & Latinos. . . . . *J. J.*

Ὅλας ἁμάξας βλασφ.] Sequebantur hic in Cl. *Jensii* Lectt. Lucian. permulta variarum locutionum exempla, quas Graeci cum Latinis habent communes; 18. paginas implentia, a p. 272. ad 289. quae quia commentarii modum excederent, omittimus, curiosum Lectorem ad libellum ipsum remittentes. *J. F. R.*

23. Ψηφοφορεῦντες ἦσαν] Ita videtur concepisse structuram Cl. *Gesnerus*, ut periphrasis sit, qualis apud *Herodian.* I. 3. 12. Κρατήσας ἦν τοῖς ὅπλοις pro ἐκράτησε. Vel ap. Nostrum in *Asin.* c. 30. Οὐ γὰρ ἦν καλαβᾶς. Et alibi non semel. Qui plura cupit, adeat fratris mei carissimi *Belgam Graec.* p. 402–3. Fateor itaque eandem esse usitatissimam, deque ea, hoc Luciani similiter adducens agit Rev. *Elsner.* ad Euang. Luc. I. 21. ubi, καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν, legitur, & cujus non sexcenta, sed sex exemplorum millia possent adduci: verum pristinus Interpres aliter videtur construxisse, vertens: *judices qui cognoscebant, primates erant*; scilicet ἦσαν jungens cum ἄριστοι, non cum ψηφοφορεῦντες, quod nondum improbo; sed Lectoris arbitrium facio quam velit eligere: ambiguum enim videtur, sensu tamen parum discrepante. *J. F. R.*

31. Σι-

ΛΥΚ. Συντέτακ῾ται μοι, ὦ Πάμφιλε, ὡς οἶσθα, ἐκ βασιλέως μισθοφορά τις ὑ φαύλη κ῾τ᾽ γένη τοῖς φιλοσόφοις, Στωϊκοῖς λέγω, κ῾ Πλατωνικοῖς, κ῾ [a] Ἐπικυρείοις, [b] ἔτι κ῾ τοῖς ἐκ τ῾ Περιπάτυ, τὰ ἴσα τ῾τοις ἅπασιν. ἔδει δὲ ἀποθανόντ῾ αὐτ῾ τιν῾, ἄλλον ἀντικαθίστα῾, δοκιμαδέντα ψήφῳ τ῾ ἀρίστων. κ῾ τὰ ἆθλα, ὑ βοείη τις ἦν, κ῾τ᾽ τ῾ ποιητὴν, οὐδ᾽ [c] ἱερήϊον, ἀλλὰ [d] μύριαι κ῾τ᾽ τ῾ ἐνιαυτὸν, ἐφ᾽ ὅτῳ συνεῖναι τοῖς νέοις. ΠΑΜΦ. Οἶδα ταῦτα· καί τινα φασὶν αὐτ῾ ἐναγκ῾ ἀποθανεῖν, τ῾

3. LYC. Conſtituta ſunt, quod noſti, Pamphile, ab imperatore ſalaria non contemnenda generatim philoſophis, Stoïcis dico, & Platonicis, & Epicureis, inſuper etiam Peripateticis, aequalia omnibus. Oportebat autem in mortui alicujus locum ſurrogari, probatum ſuffragiis optimatum. Praemium certaminis non *bubula pellis erat*, ſecundum poëtam, *neque victima*, ſed decies millenae quotannis drachmae, ut juvenes doceret. PAMPH. Novi iſta, & aiunt quendam illorum nuper mortuum, Pe-

a Ἐπικουρείοις] Ἐπικουρίοις W. b Ἔτι κ῾] Ἔτι δὲ κ῾ W. c Ἱερήϊον] Sic P. ſola. Ἱερεῖον cett. & M. d Μύριαι] Μυρία male L.

39. Κατὰ τ῾ ποιητὴν] Ἐκ τ῾ X. τ῾ Ἰλιάδ῾ τοῦτο. G.

31. Συντέτακται] Imperator quis? M. Aurelius Antoninus, eo ipſo, ut putant, anno, quo Athenis initiatus eſt, qui CLXXVI. Vid. *Dion.* LXXI. p. 815. & *Philoſtr.* 563. Quamvis enim Antonino Pio id ex *Capitolino* tribuatur (c. 11.) Dio id & Philoſtratus Marco vendicant; hic in *Theodoto* p. 291. ille p. 814. A. (vid. *Wotton* p. 169.) Quantum autem fuerit illud ſtipendium, vide ſtatim hoc ipſo capite, & c. 8. *M. du S.*

32. Ἐκ βασιλέως] An M. Antonino philoſopho? *F.G.*

Ἐκ βασιλέως] Ita ἐκ pro ὑπὸ infra *Demon.* c. 51. Et ſic pro *unde* vel *a quo* aliquid praebetur, *Arrian.* Exp. Alex. II. 1. ἡγεμὼν ἐκ βασιλέως Δαρείου καθεσταμένος. *Dionyſ. Perieg.* de ſitu Orb. verſ. ult. — ἀλλά μοι ὕμνων Αὐτῶν ἐκ μακάρων ἀντάξι῾ εἴην ἀμοιβή. Sic ἐκ τινὸς παθεῖν pro ὑπὸ, *Long. Paſt.* III. pr. *Herodian.* VIII. 8. 2. ἠγανάκτουν ὅτι ἄρα ἔχοιεν ἐκ συγκλήτου βασιλέας, quod vertitur: *gravabantur datos ſibi a ſenatu principes.* Sed & ibi ſimul ſignificare poteſt: *principes e ſenatorum numero datos.* Nam praemittitur populum laetatum patriciis principibus. *J.F.R.*

Ibid. Μισθοφορά τις] De ſalariis rhetorum vid. *Gronov.* P. V. 4, 11. p. 32. μύριαι δραχμαὶ ex vulgari Romanorum computatione denarium drachmae aequantium ſunt quadraginta millia H. S. ſ. 2000. floreni Rhenani. Quae turbae circa talem ſucceſſionem ortae nonnunquam ſint, ſuo exemplo docet Eunapius in Proaereſio p. m. 131. *J.M.G.*

37. Δοκ. ψήφῳ τ῾ ἀρίστων] *Philoſtratus* quidem Herodi eam poteſtatem a Marco cum primum conſtitueretur, factam tradit, p. 566. Cum ipſe Profeſſorem Rhetorices Theodotum nominaret. At *Eunap.* in Proaereſio de philoſophis; χειροτονοῦνται δοκιμασθέντες ἀπάσαις κρίσεσι &c. *M. du S.*

39. Κατὰ τ῾ ποιητὴν] Carmen eſt *Homer.* ex Iliad. X. *Virg.* L. XII. Aen. hoc ita interpretatus eſt:

— *Nec enim levia aut ludicra petuntur*
Praemia, ſed Turni de vita & ſanguine certant.
G.C.

Κατὰ τ῾ ποιητὴν] Affert eundem locum *Cic.* ad Att. I. 1. f. *M. du S.*

Ibid. Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Locum Homeri emendavimus, in quo Eraſmus ἱερήϊον *porcellum* verterat, dum legit ὑείον. *J.B.*

Οὐδ᾽ ἱερήϊον] Il. X, 159. ἐπεὶ ἐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην, Ἀρνύσθην, ἅ, τε ποσσὶν ἀέθλια γίνεται ἀνδρῶν. Quae ibi laudat *Clarkius* ſatis firmant interpretationem noſtram ἱερείου, quam *porcellum* reddidere alii. *J.M.G.*

Ibid. Ἱερήϊον] Etſi nihil intereſt quomodo hic legas, ἱερήϊον, an ἱερεῖον, dicam tamen, cur Pariſinae ſoli obtemperaverim, cujus Lectionem non adnotarat *Solanus* noſter. Recepi enim hoc, quia ex *Homero* eſt; at quum verſus non ſit, dices ad rem non verba reſpexiſſe Lucianum. Verum quia illius imitatur dialectum in modo praemiſſo vocabulo βοείη; patet etiam alteram ad eandem eſſe formandam. *J.F.R.*

40. Μύριαι] Eandem cum Luciano ſummam tradit *Philoſtratus* in Theodoto Soph. p. 566. τοὺς μὲ Πλατωνείους, κ῾ τοὺς ἀπὸ τ῾ Στοᾶς ἐκ τῆς Περιπάτου, κ῾ αὐτὸν Ἐπίκουρον προσέταξεν ὁ Μάρκ῾ τῷ Ἡρῴδῃ κρίνειν. Erant quidem ante hunc Imperatorem Athenis Profeſſores, ſed non eo ſtipendio dotati. Idem p. 526. & nott. *Sueton.* Veſp. c. 17. *Primus e fiſco Latinis Graecisque Rhetoribus annua centena conſtituit.* De Philoſophis nihil. Nec ſatis aſſequor quibus rationibus inducti viri quidam doctiſſimi erraſſe in re tam aperta velint utrumque. Aliam tamen ſummam tradit *Tatianus* p. 70. nempe ἑξακοσίους χρυσοῦς, quae ſumma quinta par-

Peripateticorum puto alterum. LYC. Haec, Pamphile, Helena erat, pro qua depugnabant inter se invicem: & hactenus ridiculum illis erat nihil *aliud*, quam quod qui philosophos se dicerent esse, & pecunias contemnere, deinde pro his, tanquam pro patria periclitante, & sacris patriis, & sepulcris majorum suorum, decertarent. PAMPH. Quin etiam hoc dogma est Peripateticis, non valde contemnere divitias, sed tertium quoddam bonum illud quoque putare. LYC. Recte dicis.

Περιπατητικῶν οἶμαι τ' ἕτερον. ΛΥΚ. Αὕτη, ὦ Πάμφιλε, ἡ Ἑλένη, ὑπὲρ ἧς ἐμονομάχουν πρὸς ἀλλήλους· καὶ ἄχρι γε τούτου, γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις, ὡς τὸ φιλοσόφους εἶναι φάσκοντας, καὶ χρημάτων καταφρονεῖν· ἔπειτα ὑπὲρ τούτων, ὡς ὑπὲρ πατρίδος κινδυνευούσης, καὶ ἱερῶν πατρῴων, καὶ τάφων προγονικῶν, ἀγωνίζεσθαι. ΠΑΜΦ. Καὶ μὴν καὶ τὸ δόγμα τοῦτό γε ἔστι τοῖς Περιπατητικοῖς, τὸ μὴ σφόδρα καταφρονεῖν χρημάτων, ἀλλὰ τρίτον τι ἀγαθὸν καὶ τοῦτο οἴεσθαι. ΛΥΚ. Ὀρθῶς λέγεις.

Φα-

e Γελοῖον οὐδὲν ἦν ἐκείνοις] Sic Edd. constanter, item M.

parte Lucianeam superat, si Aristophanis *Scholiastes* (p. 741.) valorem aurei justam assignavit. *Cressolius* summam a Luciano traditam 833. aureos Gallicos conficere ait, AG. X. p. 184. [Historia docet stipendia Philosophis ab Antonino Pio, ac M. Aurelio data fuisse. *Capitol.* in illius *vita* p. 21. C. *Rhetoribus*, inquit, *& Philosophis per omnes provincias, & honores & salaria detulit.* Simile quid Marcum quoque praestitisse, haud obscure indicat Dio (LXXI. p. 815.) *Ex quo*, ait, *factum est, ut magna multitudo se philosophari simulaverit, ut ab eo* (Marco) *locupletaretur.* Idem Capitolinus in hujus principis *vita* significat p. 32. C. Vide & *Galenum progn.* t. III. p. 460. Ed. *Bas.* 1538. *Dio* LXXI. p. 814. A. Till. t. II. p. 682. Plura vero *Salmasius* not. ad Capitol. p. 72. de hoc Tatiani loco habet, ubi & Dionis locum citat; unde discimus M. Aurelium ab Oriente redeuntem (circa A. C. 176.) cum Athenis degeret, magnos honores tribuisse Athenienſibus; atque *magistros Athenis* in omni scientiarum genere omnibus gentibus *constituisse*, *eisque annuum salarium tribuisse*: qui μισθὸς ἐτήσιος erant μυρίαι δραχμαί, ut observat Salmasius, allato etiam hocce Luciani loco. „ Μυρίαι autem efficiunt monetae „ Romanae quadraginta sestertia, aureos vero qua„ dringentos, at nostrae coronatos millenos. *Tatia„ nus* tamen Rhetor, qui sub Imp. Marco floruit, „ & illa aetate vixit, qua Philosophis & Rhetoribus „ ab Imperatore constituta sunt salaria, paullo am„ pliorem eorum modum agnoscit. nam ἐτησίους χρυ„ σοῦς ἑξακοσίους eos in stipendium accepisse dicit; „ quae sexcentorum aureorum summa, non μυρίας „ δραχμὰς, sed μυρίας ἐ διχιλίας continet. Quid igi„ tur statuendum? An τετρακοσίους (mendam ei vo„ ci subesse oportet; La. πεῖλαι——.) pro ἑξακοσίους, „ apud Tatianum corrigemus, ut hic numerus au„ reorum conveniat cum illis μυρίαις Luciani & Phi„ lostrati? .... Sed nullis correctionibus opus. Pu-

„ to enim *Lucianum* & *Philostratum* in exprimenda „ illa summa, quae annua dabatur Rhetoribus & Phi„ losophis, breviter ac rotunde μυρίας dixisse, cum „ tamen darentur μυρίαι ἐ διχιλίαι. Sic majorem „ numerum expressisse contenti, minorem & excur„ rentem neglexerunt, ut rotunde loquerentur. Ita „ etiam optimos quosque auctores loquutos, exem„ plis non paucis *ad Suetonium* firmabimus, ubi de „ hoc stipendio Rhetorum pluribus agemus". Μυρίαι δραχμαὶ talentum efficiebant. Vide *A. Gell.* I. 8. Drachma Attica, & denarius Romanus idem valebant. *Cic.* ad Att. XVI. 5. coll. cum *Dione* XLV. Vide etiam *Plin.* VIII. *Val. Max.* VI. 6. coll. cum *Strab.* V. —. Greaves *of the Denarius.* p. 54. Cl. *Dodwellus* diss. in Irenaeum p. 497. valebunt illa nostrae Anglicanae monetae libras 375. aut circiter (de summa Tatiani, probat enim quae Salmasio placuerant.) *Casaubonus* not. ad Suet. *Oth.* 4. cum observasset ex Suetonii & Taciti collatione, *aureum unum* & *centum nummos* idem esse, locum Eumenii etiam emendat. Adde *Aristid.* Or. IX. t. I. p. 110. quae scripta est circa A. C. 178. V. p. 107. & 118. *Just. Mart.* Apoll. II. (in Ed. I.) p. 55. C. *Philostr.* vit. Soph. p. 585. & 593. de voce ἆθλα. B.] *Joh. Mass.* Exc. MSS. *M. du S.*

Μύριαι] *Benedict. decem millia nummorum.* Notavit Frater optimus *G. O. Reitz.* rectius d'*Ablancourt*, & *Bos* de Ellips. *Drachmarum.* *J. F. R.*

43. Τὸν ἕτερον] Bini ergo cujusque sectae videntur fuisse. *M. du S.*

46. Γελοῖον] Corruptum arbitror, scriptumque a Luciano γελοῖον ἤδη ἦν ἐκείνους. *M. du S.*

47. Χρημάτων καταφρονεῖν] Εἰς Ἀριστοτέλω ἀπισκώπτει, qui pecuniam efficit μέρος τῆς εὐδαιμονίας. *J. B.*

53. Τρίτον τι ἀγαθὸν] Conf. supra de *Salt.* §. 70. *M. du S.*

φασὶ γὰρ ἦν ταῦτα. καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο αὐτοῖς ὁ πόλεμος.

55 Aiunt scilicet ista, & ex patria disciplina bellum ab iis gestum est.

Τὰ μὲν ταῦτα δὲ, ἤδη ἄκουε. πολλοὶ μὲν γὰρ καὶ ἄλλοι, ἐν τοῖς ταφίοις τοῦ τεθνεῶτος ἐκείνου ἠγωνίζοντο. δύο δὲ μάλιστα ἦσαν οἱ ἀμφήριστοι αὐτῶν, Διοκλῆς τε ὁ πρεσβύτης, οἶσθα δὲ ὃν λέγω, τὸν ἐριστικὸν, καὶ Βαγώας ὁ εὐνοῦχος εἶναι δοκῶν· τὰ μὲν οὖν τῶν λόγων προηγώνιστο αὐτοῖς, καὶ τὴν ἐμπειρίαν ἑκάτερος τῶν δογμάτων ἐπεδέδεικτο, καὶ ὅτι τῷ Ἀριστοτέλει, καὶ τῷ ἐκείνῳ δοκοῦντων, εἰς χεῖλος· καὶ μὰ [a] τὸν Δί', οὐδέτερος αὐτῶν ἀμείνων ἦν.

4. Quae autem post consecuta sunt, jam audi. Multi enim alii quoque in funebribus defuncti ludis pugnabant. Duo autem maxime erant, quorum anceps certamen, Diocles senex, nosti quem dico, contentiosum illum: & Bagoas, qui putatur eunuchus. Ac doctrinae certamen jam ante certatum illis fuerat, peritiamque dogmatum uterque demonstraverat, seque Aristoteli ejusque sententiis addictum esse. Et sane neuter illorum erat melior.

Τὸ δ' οὖν τέλος τῆς δίκης ἐς τοῦτο περιέστη· ἀφέμενος γὰρ ὁ Διοκλῆς τοῦ δεικνύναι τὰ αὐτοῦ, μετέβαινεν ἐπὶ τὸν Βαγώαν, καὶ διελέγχειν ἐπειρᾶτο μάλιστα τὸν βίον αὐτοῦ· καὶ ταυτὰ δὲ καὶ ὁ Βαγώας, ἀντεξήταζε τὸν ἐκείνου βίον. ΠΑΜΦ. Εἰκότως, ὦ Λυκῖνε· καὶ τὰ πλείω γε τοῦ λόγου περὶ τούτου μᾶλλον ἐχρῆν εἶναι αὐτοῖς· ὡς ἔγωγε, εἰ δικάζων ἐτύγχανον, ἐπὶ τῷ τοιούτῳ τὸ πλεῖον διατρίψαι ἂν μοι δοκῶ, τὸν ἄμεινον βιοῦντα μᾶλλον, ἢ τὸν ἐν τοῖς λόγοις αὐτοῖς προχειρότερον ζητῶν, καὶ οἰκειότερον τῇ νίκῃ νομίζων.

5. Finis ergo causae huc evasit. Diocles omisso ostendere sua *merita*, ad Bagoam transiit, & vitam maxime illius reprehendere tentavit: eadem ratione vero etiam Bagoas contra in illius vitam inquisivit. PAMPH. Merito illud quidem, Lycine: ac major pars orationis versari illis circa hoc potius debebat. Equidem si judex essem, in hoc praecipue immoraturus mihi videor, quaeramque potius, uter melius vixerit, quam qui promtior sit oratione, eumque magis affinem victoriae judicem.

ΛΥΚ. Εὖ λέγεις, καὶ μὲ ὁμόψηφον ἐν τούτῳ ἔχεις. ἐπεὶ δὲ ἄλις μὲν εἶχον βλασφημίας τίθεται. V.

6. LYC. Bene dicis: meque ea in re suffragantem tibi habes. Cum vero satis ha-

a Τὸν] Τῶν male J. Τὸν recte cett. & M.

55. Καὶ κατὰ τὰ πάτρια ἐγίγνετο] Εἰς * Ἀριστείλαν ἀποσκήπτει, ὃς ἐν τὴν ἐκτὸς εὐετηρίαν μέρος τῆς εὐδαιμονίας τίθεται. V.

60. Ἀμφήριστοι] Ἐπιφιλόνεικοι. V.

* Ἀριστείλαν] *Solan.* vulgatam hanc mutarat in Ἀριστείλαν, sine auctorit male. Nam etsi utrovis more dici potest, *ut* vid. ad *de Salt.* §. 21. vers. 23. in Ἄμμ, tamen Ἀριστείλαν usitatius quam Ἀριστέλλα. Vid. *Diog. Laërt.* L. V. 3. f. & 8. m. & 10. Δημοσθένην. Quamvis ibidem 12. Ἀριστομένη, Δοτίλλα, & 18. 19. Διογένη, Σωκράτη accusativo casu occurrat. J.F.R.

60. Διοκλῆς — Βαγώας] Nomina haec ut ficta esse credam, facit hoc posterius, quod omnium Eunuchorum commune est. M. du S.

61. Βαγώας] Barbara lingua significat *Eunuchum*; quin Ovid. de Amorib. servum puellae custodem *Bagoum* appellat: *Quem penes est Dominam servandi cura Bagoum.* G.C.

Βαγώας] In Libro Apocryph. *Judith.* c. 12. & 13. sic quoque vocatur cubicularius Ducis Holophernis. J.F.R.

84. Μηδὲ τὴν ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι] *Neque principio fas esse.* Quam potest quaeso sententiam habere illud ineptissimum Benedicti principium? Longe verius ac manifestius Erasmus. *nefas esse vel conari aut properare Bagoam.* Hoc enim vult, prorsus esse nefas eum id velle. J.G.

88. Ἰμῶν

haberent conviciorum & criminum; denique jam negavit Diocles, omnino fas esse Bagoae tractare philosophiam, & praemia illius affectare, qui eunuchus sit: tales vero non modo his rebus excludendos affirmavit, sed sacris ipsis, & lustralibus vasis, & communibus universis coetibus; ostendens inauspicatum & abominabile spectaculum, si quis mane domo egressus, talem quendam viderit. Et fuit illi multus hac de re sermo, cum neque virum neque feminam esse eunuchum diceret, sed compositum quiddam, & mixtum & prodigiosum, & a natura humana abhorrens. PAMPH. Novum crimen narras, Lycine, jamque ipse ad risum, sodalis, adducor, inexspectatam accusationem audiens. Quid igitur alter? Numquid quievit? an ipse quoque contra haec dicere quidquam ausus est?

7. LYC. Primo quidem prae pudore, ac metu, quod familiare his est, multum tacebat, aestuabat, & manifeste sudabat: tandem vero tenue quiddam sonans ac muliebre, inique facere dixit Dioclem, qui philosophia arceat eum qui sit eunuchus, quam mulieres etiam vindicare sibi possint, adducebanturque Aspasia, ac Diotima, & Thar-

μιῶν, ἄλις δὲ ἐλέγχων, τὸ τελευταῖον, ἤδη ὁ Διοκλῆς ἔφη, μηδὲ τ' ἀρχὴν θεμιτὸν εἶναι τῷ Βαγώᾳ [b] μεταποιεῖσθαι φιλοσοφίας, ἢ τ' ἐπ' αὐτῇ ἀριστείων, εὐνοῦχῳ γε ὄντι, ἀλλὰ τὰς τοιούτους ὅλως ὅπως τούτων ἀποκεκλεῖσθαι δεῖν, ἀλλὰ καὶ ἱερῶν [c] αὐτῶν, καὶ περιρραντηρίων, καὶ τ' κοινῶν ἁπάντων συλλόγων, δυσοιώνιστόν τι ἀποφαίνων, καὶ δυσάντητον θέαμα, εἴ τις ἕωθεν ἐξιὼν ἐκ τ οἰκίας, ἴδοι τοιοῦτόν τινα. καὶ πολὺς ἦν ὁ περὶ τούτου λόγος, ὅτε ἄνδρα ὅτε γυναῖκα εἶναι τ' εὐνοῦχον λέγοντος, ἀλλά τι σύνθετον, καὶ μικτὸν, καὶ τερατῶδες, ἔξω τ' [d] ἀνθρωπείας φύσεως. ΠΑΜΦ. Καινόν γε τὸ ἔγκλημα φῂς, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἤδη γελᾶν καὶ αὐτὸς, ὦ ἑταῖρε, προάγομαι, τ' εὐδοξίαν ταύτης καταγορίας ἀκούων. τί δ' ὁ ἕτερος; ἆρα τ' ἡσυχίαν ἦγαγεν; ἢ τί πρὸς ταῦτα καὶ αὐτὸς ἀντειπεῖν ἐτόλμησε;

ΛΥΚ. Τὰ μὲν πρῶτα ὑπ' αἰδοῦς, καὶ δειλίας (οἰκεῖον γὰρ αὐτοῖς τὸ τοιοῦτον) ὅτι πολὺ ἐσιώπα, καὶ ἠρυθρία, καὶ ἱδρῶτος ἐῤῥύη· τέλος δὲ λεπτόν τι καὶ γυναικεῖον [e] ἐμφθεγξάμενος, ἀδίκαια ποιεῖν ἔφη τ' Διοκλέα, φιλοσοφίας ἀποκλείοντα, εὐνοῦχον ὄντα, ἧς καὶ γυναιξὶ μετεῖναι· καὶ παρήγοντο Ἀσπασία, καὶ Διοτίμα, καὶ Θαργηλία, συνη-

b Μεταποιεῖσθαι] Nihil mutare *J. Fl. H. P. S.* notat *M. du S.* *c* Αὐτῶν] Sic recte *Fl.* & *P.* Αὐτῶν *J.* male. *d* Ἀνθρωπείας] Ἀνθρωπίας *J.* Sed prius est in *Fl. H. P.* & M. *e* Ἐμφθεγξάμενος] Hanc esse constantem lectionem notat *M. du S.*

85. Μεταποιεῖσθαι] Ἀντιποιεῖσθαι. *V.*

88. Ἱερῶν αὐτῶν] Sunt qui ex verbis Deut. XXIII. 1. idem apud Judaeos obtinuisse existiment. Sed errant. Vide quid vir eximius *Humphredus Prideaux* ea de re afferat Hist. suae L. VI. Partis I. p. 400. Ed. Angl. minoris. Gallicae vero T. II. p. 265. *M. du S.*

89. Περιῤῥαντηρίων] *Vasa lustralia* vertit Cl. *Hemst.* in Dial. *de Sacrif.* c. 13. p. 536. T. I. *J. F. R.*

91. Δυσάντητον θέαμα] Vid. *Thes. Cr.* II. 509. & nostrum Ἐρωτ. c. 39. & Ἀποφρ. c. 17. *M. du S.*

11. Ἀσπασίας] Milesia, Periclis praecipue amoribus nota: de qua & sequentibus consule *Menagium* in eo libro quem *de feminis philosophis* edidit. Lucianus iterum meminit Εἰκ. c. 17. Duas agnoscit Scholiastes *Aristophanis* p. 396. quem sequitur *Suidas*. Quin ipse *Plutarchus* docet posterioris, quae Cyri junioris concubina erat, verum nomen fuisse *Milto*, in v. Pericl. p. 301. *M. du S.*

Ibid. Διοτίμα] Vid. *Menag.* De qua noster Εἰκ. c. 18. *M. du S.*

Ibid. Θαργηλία] Vid. *Loid.* Diction. & *Plut.* Pericle 300.

συνηγορήσουσι αὐτῷ· καί τις Ἀκαδημαϊκὸς εὐνοῦχος [a] ἐκ Κελτῶν, ὀλίγον πρὸ ἡμῶν εὐδοκιμήσας ἐν τοῖς Ἕλλησιν. ὁ Διοκλῆς δὲ καὶκεῖνον αὐτὸν, [b] εἰ ἦν, καὶ τὰ ὁμοίων μελετοιεῖτο, εἶρξεν ἄν, ἃ καλαπλαγεὶς αὐτῷ τὰ πρὸς τοὺς πολλοὺς δόξαν· καί τινας καὶ αὐτὸς [c] ἀπεμνημόνευε λόγους, [d] καὶ πρὸς ἐκεῖνον αὖ τε Στωϊκῶν καὶ Κυνικῶν μάλιστα εἰρημένους πρὸς τὸ γελοιότερον, ὅτι τῷ ἀτελεῖ τοῦ σώματος.

Ἐν τούτοις ἦν τοῖς δικασταῖς ἡ ἀγωνία· καὶ τὸ κεφάλαιον ἤδη τοῦ σκέμματος τοῦτο ἐτύγχανεν [e] ὄν, εἰ δοκιμαστέος εὐνοῦχος ὢν φιλοσοφίαν [f] παρελθεῖν, καὶ νέων προστασίαν ἐγχειρισθῆναι [g] ἀξιῶν· τὴν μὲν καὶ σχῆμα καὶ σώματος εὐμοιρίαν προσεῖναι φιλοσόφῳ δεῖν λέγοντος, καὶ τὸ μέγιστον, πώγωνα βαθὺν ἔχειν αὐτόν, καὶ τοῖς προσιοῦσι καὶμὲ ἀνθάνειν βουλομένοις ἀξιόπιστον, καὶ πρέπουσα ταῖς [h] μυρίαις, ἃς χρὴ παρὰ βασιλέως ἀποφέρεσθαι· τὸ δὲ τοῦ εὐνούχου, καὶ τῶν βακήλων χεῖρον εἶναι. τοὺς μὲν γὰρ καὶν

gelia, quae cauſſam ipſius juvarent; atque aliquis Academicus e Gallia eunuchus, qui paullo ante noſtram aetatem inter Graecos floruerit. At Diocles illum ipſum quoque, ſiquidem fuiſſet, & eadem tractaſſet, arcebat, nihil commotus ipſius apud vulgus gloria: & quaedam ipſe memorabat dicta, in illum quoque a Stoicis, & Cynicis maxime, ridicule in corporis illud vitium jacta.

8. In his agebant judices, & caput cauſſae jam in eo vertebatur, probandusne eſſet eunuchus, philoſophiam profiteri, & adoleſcentium praefecturam ſibi demandari poſtulans? altero dicente, Habitum & integritatem partium omnium corporis ineſſe philoſopho debere, praeſertim, prolixam eum barbam habere, quae fidem ei apud accedentes & diſcere volentes auctoritatemque praeſtet, dignam denique decem millibus, quae ab imperatore acciperet. Eunuchi vero conditionem, exſectorum etiam ſtatu deteriorem. Hos enim tamen aliquan-

a Ἐκ Κελτῶν] In M. erat in margine Γρ. ἐκ Πελασγῶν τελῶν. Sed in textu recte, ut hic, Κελτῶν. Nec quidquam mutat *Fl.* b Εἰ ἦν] Ita reſtitutum ex L. & *Fl.* Εἴπερ ἦν ſine commate Edd. vulgo. c Ἀπεμν.] Sic *Fl. H. P.* &c. & M. Ἐπεμν. *F.* d Καὶ] Et illud καὶ adeſſe in *H. Fl.* & *P.* notat *M. du S.* e Ὄν] Εἶναι W. male. f Παρελθεῖν] Παρελθὼν *Vorſt.* At vulgat. ſervant *H. P. B2. Fl.* Παραγγέλλειν W. Sed fuit prius π—ων. g Ἀξιῶν] Nil mut. *F. B2. P. Fl.* & M. h Μυρίαις] *Call.* videntur legiſſe μισθοφορίαις. Sed vulgatam ſervant *H. F. Fl. P.* & M.

31. Πρέπουσα ταῖς μισθοφορίαις] *G.*

* Γυναικώδης] Ἢ ὁ τετιμημένος τὸ αἰδοῖον. *G.*

33. Βακήλος] Βακήλος μόναις, ἀνόητος, * γυναικώδης. *V.*

12. Τις — Εὐνοῦχος] *Phavorinum* hiſce deſignat, qui & ipſe Eunuchus cum eſſet, adulterii cauſſam dixit; teſte *Philoſtrato* in Soph. vit. p. 489. (erat enim etiam Sophiſta Phavorinus) de quo vide Δήμων. c. 13. & *Xiph.* 257. B. in Adr. & *Plut.* 1307. 2. f. Ubi autem legerit *Muretus* in adulterio deprehenſum, neſcio; niſi forte deceptus. Variar. Lectt. X. 11. vid. not. ad c. 10. *M. du S.*

Ibid. Ἀκαδημαϊκὸς] Pro ἀκαδημιακὸς recte, vid. ſupra, 2. *Ver. Hiſt.* c. 18. Et *Piſcat.* c. 43. f. Item infra *Icarom.* c. 25. f. *J. F. R.*

13. Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Intelligit Arelatenſem Philoſophum Favorinum, de quo in vita Demonactis. *J. B.*

Εὐνοῦχος ἐκ Κελτῶν] Vid. *Philoſtr.* vitt. Sophiſtarum I. 8. de *Favorino* praedicantem, eum utriusque ſexus participem natum, & ex viro ac muliere compoſitum fuiſſe. Et mox ibid. quod *Gallus* cum eſſet, tamen Graece loqueretur. Sed hermaphroditum fuiſſe ex Philoſtrati deſcriptione colligendum dixeris; niſi ibidem *Eunuchum* illum vocaret, addens: mirandum, Εὐνοῦχος ὢν μοιχείας κρίνεται. Videtur autem per jocum ſic vocari, quod voce & glabritie Eunuchum referret; ſive quod a natura eſſet ſterilis, non caſtratus. Conf. *Olearii* notas ad Philoſtr. qui Luciani aliquot loca ex *Demon.* & *Eunuch.* cum Philoſtrato comparat. *J. F. R.*

15. Εἴπερ ἦν ἐκ τῶν ἑρμαϊν μιξεποιεῖτο] *Henricus Valeſius* ὁ μάκαρ ad Excerpta e Dione notavit corrigendum εἰ θέλοι, & quidem propportune. Sed quod mi-

quando expertos esse virilitatem ; hunc autem ab initio statim abscissum , & ambiguum quoddam animal esse , cornicum instar , quae neque in columbis neque in corvis numerentur.

9. Altero autem contendente , Non corporis hoc esse judicium , sed robur animi spectari , & examen mentis oportere fieri , atque scientiae dogmatum : tum Aristoteles citabatur testis ejus orationis , qui supra modum admiratus sit Hermiam eunuchum , Atarnensem tyrannum , usque eo , ut etiam illi eodem modo quo Diis rem sacram faceret. Quin etiam illud adjicere ausus est Bagoas ; Multo aptiorem esse adolescentibus eunuchum magistrum , in quo neque haerere aliqua illorum respectu calumnia possit , neque Socratis illud crimen locum habere , quasi corrumperet adolescentulos. Cumque in mentum imberbe in primis jacta quaedam essent , lepide hoc , ut sibi quidem videbatur , adjecit. Si , enim , inquit a

πεπειρᾶσθαί πόλε ἀνδρείας, τοῦτον δὲ ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἀποκεκόφθαι, καὶ ἀμφίβολόν τι [i] ζῶον εἶναι καὶ ταυτὰ ταῖς κορώναις, αἳ μήτε περιστεραῖς, μήτε κόραξιν ἐναριθμοῖντο ἄν.

Τοῦ δὲ σωμαλικὴν λέγοντος εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλ' ἀλκὴν ψυχῆς, καὶ τὴν γνώμης ἐξέτασιν δεῖν γίγνεσθαι, καὶ τὴν τῶν δογμάτων ἐπιστήμης. εἰθ' ὁ Ἀριστότελης ἐκαλεῖτο μάρτυς τοῦ λόγου, εἰς ὑπερβολὴν θαυμάσας [k] Ἑρμείαν τὸν εὐνοῦχον, τὸν ἐκ τοῦ Ἀταρνέως τύραννον, ἄχρι τοῦ καὶ θύειν αὐτῷ καὶ ταυτὰ τοῖς θεοῖς. καίτοι καὶ ἑτόλμα προστιθέναι ὁ Βαγώας τοιοῦτον, ὡς πολὺ ἐπιτηδειότερον εὐνοῦχον τοῖς νέοις διδάσκαλος, εἰ δὲ μεμβολήν τινα πρὸς αὐτὸν ἐνδέξαιτο δυνάμενον, εἰ δὲ τοῦ Σωκράτους ἐκεῖνο ἔγκλημα παθεῖν ἂν, ὡς διαφθείρων τὰ μειράκια. ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὸ ἀγένειον μάλιστα ἐσκώφθη, χαριέντως τοῦτο ὡς γοῦν ᾤετο, προσέρριψεν. εἰ γὰρ ἀπὸ πώγωνος, ἔφη, βα-

i Ζῶον] Ζῷον W. cum puncto subscripto. k Ἑρμείαν] Sic etiam *J. P. H. Fl.*

42. Εἰθ' ὁ Ἀριστότελης] Γράφε ὁ Θεμιστοκλῆς. *V.*

mirari cogor , quum in nostris exemplaribus sic vulgo legatur , ut citavi ; tum nosse oportet egregium *Brissonium* libro 11. de regno Persarum , ubi primus illustrat hunc Luciani locum , docetque Favorinum esse illum Academicum philosophum , non aliter producere hunc locum , quam prout emendat *Valesius*. *J. G.*

Εἰ ἀβεῶν] L. & Ed. *Fl.* uti conjecerant *Valesius* & *Brissonius*. Ante an. Chr. 163. obiisse *Phavorinum* ex *Galeno* , Progn. T. III. p. 455. colligit vir Clariss. *Joh. Masson* , Exc. ined. *M. du S.*

18. Καὶ πρὸς] Mallem illud καὶ abesse , non modo quia ab καί τινας, ad versum inde duodecimum usque, duodecies repetitum καὶ legas ; sed quia καί τινας ὁ αὐτὸς jam pleonasmus est, (qualis rursus c. seq. & saepe supra) & post καὶ πρὸς ἐκεῖνον non sequitur alius accusativus similis. Sed non solus est Lucianus qui repetita hac conjunctione gaudet ; verum & *Aelianus* aliique , vid. modo *Ael.* L. III. 1. Ubi in part. posteriore capitis singulis versibus incredibilem in modum repetitur. Sic & *Alciphr.* L. 2. ep. 1. duodecies καὶ habet intra 14. versus ; licet alioqui non semper ita prodigus sit hujus conjunctionis. *J. F. R.*

25. Παρελθεῖν —— ἀξιῶν] *Vorstius* pro παρελθεῖν in suo Codice rescripsit παρελθὼν , uti & in W. prius fuit , nunc autem ὑποδιαγγέλλειν. Sed ne sic quidem sanus locus est. Ego in ἀξιῶν mendum esse suspicor, quod tamen in omnibus reperio , legendumque ἄξιος. *M. du S.*

44. Ἑρμείαν] Vide *Suidam* , qui Ἑρμίαν , falsis rationibus ductus , scribendum contendit. Imperitabat is parti Mysiae sub rege Persarum , vide quos ibi laudat doctissimus Editor , *Laërt.* V. 3. p. 114. D. & 116. E. & *Athen.* XV. 696. Unde autem habuerit Bagoas , cultum ab Aristotele Hermiam , non satis constat : sed arripuisse videtur calumniam , de qua ibi *Laërtius* , & *Athenaeus* l. c. *M. du S.*

Ibid. Τοῦ Ἀταρνέως τύραννον] In marg. *Ald.* 1. additum erat : „ Vid. *Suidam*. Meminit & *Strabo* L. XIII. " Consule igitur illum p. 614. (vel 913.) ubi ait: Ἀτάρνεύς δ' ἐστὶ τὸ τοῦ Ἑρμείου τυραννεῖον. *Atarneus est Hermeiae tyranni regia:* cujus historiam *Xyland.* dedit ante , in nott. ad *Strab.* *J. F. R.*

51. Διαφθείρων] At ne erres , Socrati vivo nemo hoc crimini dare ausus est. Vide supra ad B. πρωτ. c. 15. *M. du S.*

βαθέως κρίνεσθαι δέοι τοὺς φιλοσόφους, τράγον ἂν δικαιότερον προκριθῆναι πάντων.

Ἐν τούτῳ τρίτος ἄλλος παρεισῶν (τὸ δὲ ὄνομα ἐν ἀφανεῖ κείσθω) Καὶ μήν, ἔφη, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὅτοσί ὁ τὰς γνάθους λεῖος, καὶ τὸ φώνημα γυναικεῖος, καὶ τὰ ἄλλα εὐνούχῳ ἐοικώς, εἰ ἀποδύσαιτο, πάνυ ἀνδρεῖος ὑμῖν φανεῖται· εἰ δὲ μὴ ψεύδονται οἱ περὶ αὐτοῦ λέγοντες, [a] καὶ μοιχὸς ἐάλω ποτέ, ὡς ὁ [b] Ἄξων φησίν, ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων· ἀλλὰ τότε μὲ ἐς τὸ εὐνοῦχον ἀναφυγών, καὶ τοῦτο χρησφύγετον εὑρόμενος, ἀφείθη, ἀπιστησάντων τῇ καλλιγορίᾳ τοὺς τότε δικαστῶν, ἀπό γε τῆς φανερᾶς ὄψεως. νῦν δὲ καὶν παλινῳδῆσαί μοι [c] δοκεῖ, τοῦ προκειμένου μισθοῦ ἕνεκα.

Τούτων δὴ λεγομένων, πολὺς πάντων μὲν γέλως ἐγίγνετο, ὡς τὸ εἰκός. Βαγώας δὲ μᾶλλον ἐταράττετο, καὶ παντοίως ἦν ἐς μυρία τραπόμενος χρώματα, καὶ ψυχρῷ [d] τῷ ἱδρῶτι ῥεόμενος, καὶ ὅτε συγκαλαπτέσθαι [e] τῷ τῆς μοιχείας ἐγκλήματι καλῶς ἔχειν ᾤετο, ὅτε ἀχρεῖον αὐτῷ τὴν καλλιγορίαν ταύτην ἐς τὸν παρόντα ἀγῶνα ἡγεῖτο εἶναι.

ΠΑΜΦ. Γελοῖα, ὦ Λυκῖνε, ὡς ἀληθῶς ταῦτα, καὶ ἔοικεν οὐ τὴν τυχοῦσαν ὑμῖν ἡδονὴν παρεσχῆσθαι. τὸ δ' οὖν τέλος τι ἐγένετο, καὶ πῶς ἔγνωσαν ὑπὲρ αὐτοῦ οἱ δικασταί;

ΛΥΚ. Οὐχ ὁμόψηφοι πάντες ἦσαν,

barba prolixa judicari philosophos oporteat, caprum justius praeferri omnibus.

10. Inter haec tertius alius superveniens, cujus nomen in obscuro relinquatur, Verum tamen, inquit, judices, iste levibus genis, muliebri voce, & reliqua eunucho simili, si exuatur, virilis valde vobis videatur. Si vero non mentiuntur, qui de isto narrant, etiam moechus aliquando deprehensus est, membra, quod ait tabula Solonis, in membris habens. Sed tum quidem ad eunuchum se recipiens, invento illo perfugio, absolutus est, fidem crimini, qui tum judicabant, negantibus, ex specie manifesta: jam vero etiam retractaturus mihi videatur propositae mercedis caussa.

11. His vero dictis, omnium quidem risus, ut facile est ad existimandum, ortus est. Bagoas vero magis etiam est perturbatus, in mille formas atque colores versus, frigidoque sudore diffluens: qui neque honestum putaret adulterii crimen non refutando fateri, neque vero inutile sibi crimen ad praesens certamen judicaret.

PAMPH. Ridicula profecto ista, quaeque non vulgarem vobis oblectationem videantur praebuisse. Sed quid tandem factum est, & quomodo judices de illis decreverunt?

12. LYC. Non in eadem omnes erant sen-

a Καὶ μοιχὸς] Nihil mut. *Fl. J. H. B2. P.* M. ὅτι legend. adscripsi. *Solan.* b Ἄξων] Sic minore a *Fl.* Cett. Ἄξων majore. c Δοκεῖ] Hoc ex *Fl.* & W. est. Δοκῇ Edd. vulgo. d Τῷ ἱδρῶτι] Desunt haec duo male in *Fl.* Adsunt in cett. Item in M. & P. e Τῷ τῆς μοιχείας] Τῷ περὶ τῆς μοιχ. W.

64. Ἄρθρα ἐν ἄρθροις ἔχων] Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶ οἱ ἰδιῶται φύσιν πρὸς φύσιν. *V.*

59. Οὗτοσί] Miror quid hic in mentem venerit viris doctissimis *Vossio* & *Gott. Oleario*, cur de Phavorino hic sermonem esse somniarent. De Bogoa enim haec manifeste dicuntur. Vide hujus not. 6. ad *Philostrat.* de Vit. Soph. L. I. c. VIII. 1, Hic locus male intellectus Mureto etiam videtur causam erroris praebuisse, de quo ad cap. 7. *M. du S.*

63. Καὶ μοιχ.] Lege ὅτι, vel ὅτι ἐ μοιχός. *M. du S.*

64. Ἄξων φησὶν] Axo leges Solonis, ut patet apud *Laërtium* in Pitt. & in Solon. Interpr. Apollinaris lib. 4. *Suid.* Scholiast. *Aristophan.* Νεφελ. *Pollux*, ut Rhetra Lycurgi. *J. B.*

Ἄξων] Vide *Gell.* II. 12. *A. V.*

Ibid Ἄρθρα ἐν ἄρθροις] Κακίμφατον τοῦτο, καὶ ὃ φασὶν οἱ ἰδιῶται, φύσιν πρὸ φύσιν. *J. B.*

80. Τυχοῦσαν] Vid. not. supra ad *Pisc.* c. 17. *J. F. R.*

90. Ὀπυίειν] Ὀπυίειν. *F. G.* Secutus sum scripturam Cod. W. & Ed. *Fl.* ac monentem *Gujetum*, quia sic recte

sententia, sed alii postulabant illum exutum instar mancipiorum inspicere, possetne, quantum quidem ad testiculos, philosophari? alii, magis ridicule arcessitis quibusdam de lupanari mulierculis, jubere illum congredi, & inire, & judicum aliquem, aetate maximum & fide dignissimum adsistere, ac, num philosophetur, videre. Postea vero, cum risus occupasset omnes, & nemo esset cui non concussa dolerent ilia, decreverunt rejicere & remittere caussam in Italiam.

13. Et nunc alter quidem ad eruditionis ostentationem ut aiunt, exercet se & comparat, & accusationem componit, & adulterii crimen movet, maxime sibi contrarium: isque more malorum caussidicorum hoc agit, & inter viros adversarium suum hoc ipso crimine recenset. Bagoae autem alia, ajunt, cura tenet, & pro viro se gerit frequenter, & prae manu rem habet, & denique superaturum se sperat, si ostendat, nihilo se asinis, qui equas ineunt, deteriorem. Illud enim, sodalis, optimum videtur Philosophiae criterium esse, haec demonstratio cui contradici nihil possit. Itaque filium (est autem mihi admodum juvenis) optaverim, non mentem neque linguam, sed verecundam partem philosophiae aptam habere.

ἀλλ' οἱ μὲν ἠξίουν ἀποδύσαντας αὐτὸν, ὥσπερ τοὺς ἀγυρωνήτους ἐπισκοπεῖν, εἰ δύναιτο φιλοσοφεῖν τάγε πρὸς τὰ ὄρχεων· οἱ δὲ ἔτι γελοιότερον μεταπεμψάμενοι τινὰς τῶν ἐξ οἰκήματος γυναικῶν, κελεύειν αὐτὸν συνεῖναι, καὶ [g] ὀπυίειν, καί τινα τῶν δικαστῶν τὸν πρεσβύτατόν τε καὶ σιγηρότατον ἐφεστῶτα ὁρᾶν εἰ φιλοσοφεῖ. [h] μετὰ δὲ ἐπεὶ πάντας γέλως κατεῖχε, καὶ ἀδεὴς ὅστις ἀπὸ τῆς γαστέρα ἤλγει βραισόμενος ὑπ' αὐτοῦ, ἔγνωσαν ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην.

Καὶ νῦν ἄτερος μὲν πρὸς τὴν τῶν λόγων ἐπίδειξιν, ὡς φασι, γυμνάζεται, καὶ παρασκευάζεται, καὶ κληγορίαν συγκροτεῖ, καὶ τὸ μοιχείας ἔγκλημα ὑποκινεῖ, ἐναντιότατον αὐτῷ καὶ ὅτῳ χρὴ τοὺς φαύλους τῶν ῥητόρων τοῦτο ποιεῖν, καὶ εἰς τοὺς ἄνδρας τὴν ἀντίδικον ἐκ τοῦ ἐγκλήματος καταλέγων. τῷ Βαγώᾳ δὲ ἕτερα, ὡς φασι, μέλει, καὶ ἀνδρίζεται τὰ πολλὰ, καὶ ἀπὸ χειρὸς ἔχει τὸ πρᾶγμα, καὶ τέλος, κρατήσειν ἐλπίζει, ἢν ἐπιδείξῃ ὡς οὐδὲν χείρων ἐστὶ τὰς ἵππους ἀναβαινόντων ὄνων. αὕτη γὰρ, ὦ ἑταῖρε, φιλοσοφίας δοκίμου κρίσις ἔοικεν εἶναι, καὶ ἀπόδειξις ἀναντίλεκτος. ὥστε καὶ τὸν υἱὸν (ἔτι δέ μοι κομιδῇ νέος ἐστὶν) εὐξαίμην ἂν, ἢ τὴν γνώμην, οὐδὲ τὴν γλῶτταν, ἀλλὰ τὸ αἰδοῖον ἕτοιμον εἰς φιλοσοφίαν ἔχειν.

f Οἰκήματος] Et hoc habere *J. Fl. H. B2. P.* & M. notat *M. duS.* *g* Ὀπυίειν] Sic W. & *Fl.* Ὀπύειν vulgo. *h* Μετὰ δὲ] Et sic esse in *J. H.* & *Fl.* &c. notat *Solan.*

87. Τάγε πρὸς τὴν ἀρχεων] Βάλλ' εἰς πόρπακας, μιαρὲ, εἰ τοῦτο φιλοσοφεῖν ἤγησαι. *V.*

6. Ἀνδρίζεται] Ἀνδρίζω, τὸ ἀνδρός τι ποιῶ. *V.*

recte scribitur, etsi futurum est ὀπύσω sine ι. vid. *Aristoph.* Acharn. 254. In *Pollucis* Onom. V. segm. 92. ὀπύειν quoque est editum. Sed in Indice ὀπυίειν tamen expressum. *J. F. R.*

95. Ἀναπόμπιμον εἰς τὴν Ἰταλίαν ἐκπέμψαι τὴν δίκην] *Que la cause fut renvoyée en Italie.* *J. B.*

11. Τὸν υἱὸν] Athenis hoc scriptum est: vide finem c. 12. sed an inde uxorem duxerit, incertum. *M. duS.*

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ.

Ἀμφί τε οὐρανῷ, ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή· οὐκ [b] αὐτέων ἀστέρων, οὐδ' [c] αὐτέου περὶ οὐρανοῦ, ἀλλὰ μαντείης, καὶ [d] ἀληθηίης, ἣ δὴ ἐκ τουτέων ἐς ἀνθρώπων βίον ἔρχεται. ὁ δέ μοι λόγος οὐκ ὑποθημοσύνην ἔχει, οὐδὲ διδασκαλίην ἐπαγγέλλεται ὅκως ταύτῃ τὴν μαντοσύνην [e] διενεκτέον, ἀλλὰ μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ ἐόντες, τὰ μὲν ἄλλα ἐπασκέουσι, καὶ [f] πᾶσι τοῖς ἑωυτέων ἀπηγέονται· μούνην δ' ἀστρολογίην οὔτε τιμέουσιν, οὔτ' ἐπασκέουσι.

Καί ἡ μὲν σοφίη παλαιὴ, οὐδὲ νέον ἐς ἡμέας [g] ἀπίκετο, ἀλλ' ἔστιν ἔργον ἀρχαίων [h] βασιλήων, θεοφιλέων. οἱ δὲ νῦν, ἀμαθίῃ καὶ ῥαθυμίῃ, καὶ προσέτι μισοπονίῃ, κεινοισί

DE ASTROLOGIA.

DE coelo deque ſtellis haec ſcriptio eſt: non ipſis de aſtris, ipſo de caelo, ſed de divinatione ac veritate, quae ab hiſce ad hominum vitam pervenit. Neque vero praecepta hic libellus habet, neque diſciplinam promittit, quomodo excellere hac divinatione quis poſſit, ſed reprehendo, quotquot docti cum ſint, alia quidem exercent, & ſuis omnibus enarrant, ſolam autem aſtrologiam neque honorant, neque exercent.

2. Ac ſapientia quidem *hujus rei*, antiqua, neque recens demum ad nos venit, ſed opus eſt antiquorum regum Dis carorum. Verum qui nunc ſunt, inſcitia & ſocordia, atque inſuper laboris odio, cum contraria il-

[a] ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΣΤΡ.] M. ſolus articulum habet. Ἀστρολογίης autem recte *Coll.* & *Fl.* Ἀστρολογίας cett. Edd. male. [b] Αὐτέων] Ex emend. *Solani.* Αὐτῶν Edd. priores. [c] Αὐτέου] Αὐτοῦ Edd. priores. [d] Ἀληθηίης] Ex emend. *Fenſii.* Ἀληθείης enim Edd. priores & M. [e] Διενεκτέον] Nil mut. Edd. & M. [f] Πᾶσι] Forſan πᾶσι adſcripſ. *M. du S.* [g] Ἀπίκετο] Ἀφίκετο Edd. priores. [h] Βασιλήων] Βασιλέων W. & *Fl.* ſola.

ΑΣΤΡΟΛΟΓ.] Γρ. αι Ἀστρολογίης. *G.*

ΑΣ—ΗΣ] Coll. & *Fl.* Reliquae Edd. Ἀ—ας. (Non eſt Luciani) *Kuſt.* Immo vero Luciani foetus genuinus, uti & de Dea Syria. *M. du S.*

ΑΣΤΡΟΛΟΓΙΗΣ] Sic infra recte c. ult. *M. du S.*

2. Αὐτῶν ἀστέρων] Libellus de Aſtrologia ſcriptus eſt Ionica dialecto, quae tamen non ubique cernitur obſervata; quod ſine dubio deſcriptorum ſocordia evenit. Sic ſtatim cum initio, οὐκ αὐτῶν ἀστέρων, οὐδ' αὐτοῦ περὶ οὐρανοῦ. ſcribendum fuit αὐτέων, ut recte p. 990. D. Ed. *Salmur.* 991. E. 993. A. 995. A. Iterum αὐτῶν ſecus poſitum pag. 985. D. 986. C. 990. C. Ita αὐτῷ p. 991. D. quum rectius pag. praeced. E. αὐτέῳ. iterum αὐτῷ pag. 992. E. Sic αὐτοῖς pag. 986. E. pro αὐτέοισι, ut recte pag. 993. D. 984. E. 985. B. D. 995. B. Iterum αὐτοῖσι pro αὐτέοισι pag. 991. C. 993. E. Pari Ioniſmi neglectu exiſtimo ἀληθείης ſcriptum pag. 984. A. pro ἀληθηίης, ut pag. 490. A. Sic pag. 984. B. ἀφίκετο, & pag. 996. A. ἀφιξόμθα, pro ἀπίκετο & ἀπιξόμθα, ut recte obſervatum pag. 992. A. 994. A. & alibi. Similiter vitioſe pag. 989. E. legitur ἑαυτοῦ pro ἑωυτοῦ, ut recte Baſileenſis, & ubique alibi in hoc libello, ut pag. 988. E. 994. A. B. *J. J.*

5. Ὑποθημοσύνῃ] Δόγμα. *V.*

Αὐτέων] Paginarum citationes hic in capita non mutavi, ut alibi ſoleo, quia ea aliaque ab Cl. *Fenſio* non indicata ſuo loco partim ſponte, partim *Fenſii* monitu ex Codd. correxi. *J. F. R.*

Αὐτέων] Sic Ionice ſcribi curavimus, quod in Impreſſis omnibus & M. hic & alibi neglectum eſt. *M. du S.*

Αὐτέων] Ita ubique correxi in hac Diſſert. Vid. mox αὐτέου §. 16. & 22. ubi pluribus de Ionica hac ſcribendi ratione ago. *J. F. R.*

3. Αὐτοῦ περὶ] Cum ſaepe de corrigenda dialecto monuerint Interpretes, mirabar cur & hic αὐτοῦ intactum reliquerint. Et fateor in ſingulari craſin hanc Atticam vel frequentius reperiri ap. Iones, ſi fides Editionibus, quam cum ſ interpoſito. Ita αὐτῇ in Leg. *Hippocr.* ac *de Arte* pr. αὐτῆς quoque & αὐτῇ & αὐτὴν ter quater occurrit, (ut mille alia omittam.) Item τούτου, τούτῳ & ſimilia plus decies paucis paginis. Sed & pluralis αὐτῶν, αὐτοὺς, τούτων, τούτους, τούτοισιν compluries. Verum quum & τουτέων, τουτέους, αὐτέων legas ibid. & alibi; veluti e. gr. *de Arte* p. 6. verſ. fin. τούτων ac τουτέων in eodem fere commate; dixeris genuinum Ioniſmum in Noſtro ubique

illis ſentiunt ; tum ſi quando in homines incidunt falſa divinantes , & ſidera accuſant , & ipſam oderunt aſtrologiam , eamque neque ſanam neque veram arbitrantur, ſed diſciplinam mendacem & ventoſam , inique , ut mihi videtur, ſentientes. Neque enim fabri inſcitia , fabrilis ipſius artis mala indoles ; neque imperitia tibicinis, muſicae ipſius eſt inertia. Sed iſti quidem artium imperiti , unaquaeque autem ars per ſe ſapiens eſt.

3. Primi ergo Aethiopes hanc rationem hominibus conſtituerunt. Cauſſa illis partim ſapientia gentis , nam reliquis etiam in rebus ſapientiores caeteris Aethiopes ; partim etiam habitandi ſors commoda. Semper enim illos ſerenitas & tranquillitas circumjacet , neque anni vices patiuntur, ſed in una eademque tempeſtate habitant. Cum igitur cernerent lunam non eandem ſemper

τε ἀντίξοα Φρονέυσι, καὶ εὖτ' ἂν ἀνδράσιν ὀπικυρέωσι ψεύδεα [i] μαντευομένοισιν, ἄστρων τε [k] καληγορέουσι, καὶ αὐτὴν ἀστρολογίην μισέουσιν , οὐδέ μιν ὅτε ὑγιέα ὅτε ἀληθέα νομίζουσιν, ἀλλὰ λόγον ψευδέα, καὶ ἀνεμώλιον, ὡ δικαίως, ἐμοὶ [l] δοκέει, Φρονέοντες. οὔτε γὰρ τέκτονος ἀϊδρείη, τεχνοσύνης αὐτῆς [m] ἀφυίη, οὐδὲ αὐλητέω ἀμουσίη, μουσικῆς ἀσοφίη. ἀλλ' οἱ μὲν ἀμαθέες τῆς τεχνέων, ἑκάστη δ' ἐν ἑωυτῇ [n] σοφή.

Πρῶτον μὲν ὦν Αἰθίοπες τόνδε τὸν λόγον ἀνθρώποισι κατεστήσαντο. αἰτίη δὲ αὐτέοισι, τὰ μὲν ἡ σοφίη τοῦ ἔθνεος (καὶ γὰρ τἄλλα τῶν ἄλλων σοφώτεροι Αἰθίοπες) τὰ δὲ καὶ ἡ τῆς οἰκήσεως [o] εὐμοιρίη· αἰεὶ γὰρ σφέας εὐδίη καὶ γαληναίη ἀμφικέαται· οὐδὲ τῶν ἐτησίων τροπέων ἀνέχονται, ἀλλ' ἐν μιῇ ὥρῃ οἰκέουσιν. ἰδόντες [p] ὦν πρῶτα τὴν σελήνην οὐκ ἐς τὠυτὸ

---

i Μαντευομένοισιν] Μαντευόμενοι Edd. priores male. *k* Καληγορέουσι] Sic M. a recent. manu. Κατηγορεῦσι Edd. *l* Δοκέει] Sic W. recte cum Edd. plurimis. Δικέει male *Fl.* *m* Ἀφυίη] Ἀδικίη W. ſolus. *n* Σοφή] Σοφίη *Fl.* Nihil mut. Edd. nec M. *o* Οἰκήσεως] Sic Edd. praeter *Fl.* quae οἰκιάσεως. Οἰκήσιος M. *p* Ὧν] Sic reſtitui ex W. Οὖν Edd. priores hic & ſupra.

17. Ἐπικουρέωσι] * Ἐπιτύχωσιν. *V.*
21. Ἀνεμώλιον] Μάταιον. *V.*
23. Ἀφυίη] † Ἀδικίη. *V.*

26. Πρῶτον] Παρὰ τὰ πᾶσιν ἀνθρώποις χεδὸν δοκοῦντα ταῦτα. Χαλδαίους γάρ φασι πρώτους ἀστρονομίας ἄρξαι. M.
30. Εὐμοιρίη] Εὐκληρία. *V.*

* Ἐπιτύχωσι] Ἐπιτήδωσιν ante legebatur ; ſed recte in C. ἐπιτύχωσι. *M. du S.*

† Ἀδικίη] Corrupta haud dubie vox. *M. du S.*

que reſtituendum, quia eum adfectare vult videri, ut poſtea non ſemel monere cogor. Interim hic nihil mutare ſum auſus , quia deinde eodem modo conſtanter legi video , quoties demonſtrative & ἐμφατικῶς ipſe ſignificatur , non relative; nam ſic §. 10. αὐτῷ ἑρανῷ. §. 16. αὐτῆς ἀστρολογίης. §. 24. αὐτῇ τῇ μητρί. *J.F.R.*

8. Μέμφομαι ὁκόσοι σοφοὶ &c.] Ellipſis accuſativi αὐτούς, vel πάντας. Sic *Epict.* Sent. 116. p. 144. Αὐτούμενος ἐφ' οἷς μὴ ἔχει, καὶ χαίρων ἐφ' οἷς ἔχει , pro ἐφ' οἷς, ἃ ἔχει. Alia ſimilia vid. ad *Amor.* c. 36. ubi οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπιχειρεῖ λέγειν. Sed τῷ, μέμφομαι ὁκόσοι ſimilis eſt ellipſ. *Terentii* in Ad. II. 1. 43. *Minime miror , qui inſanire occipiunt ex injuria.* Ubi quoque intelligendum relinquitur *illos* , veluti in phraſi, *mittere qui nunciet*, omitti ſolet , *aliquem.* Vid. *Vechn.* Hellenol. p. 68—71. *J.F.R.*

13. Ἀπίκετο] Recte monuit Cl. *Jenſ.* ita corrigendum, confer infra c. 21. & 24. ubi Edd. adſpirationem bene omiſerant. Vid. *Herodot.* L. I. ipſo princ. ubi vel quater una pag. ἀπικόμενος, ἀπικνέεσθαι &c. *J.F.R.*

17. Μαντευομένοισιν] In Impreſſis eſt μαντεύομαι; ſenſus & dialectus poſcunt μαντευομένοισιν. Quod cum ſcripſiſſem , inſpecto Cod. M. video in eo legi μαντευομένοις. *M. du S.*

Μαντευομένοισιν] Facile in re tam aperta mōrem geſſi *Solano* ita corrigenti. Nec librorum fidem hic exſpectandam cenſui. Etſi Ioniſmus ille miſeram interdum cacophoniam parit , ut ap. *Hippocr.* Aphor. 20. Sect. II. Ubi terminatio iſta in σιν & σι tribus verſibus decies ac ter occurrit , nimirum: Ὁκόσοισι νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ὑγραὶ εἰσι , τουτέοισιν ἀπογηράσκουσιν ξηραίνονται. ὁκόσοισι δὲ νέοισιν ἐοῦσιν αἱ κοιλίαι ξηραὶ εἰσι , τουτέοισι πρησβυτέροισι γινομένοισι ὑγραίνονται. *J.F.R.*

18. Καληγορέουσι] Lege καληγορέουσι , uti & in M. emendatum eſſe video. In reliquis κατηγορεῦσι. *M. du S.*

33. Ὧν] W. uti Dialectus poſcebat. In Impr. ὦν, quod commune eſt. *M. du S.*

Ὧν] Cum notatum reperiſſem Cod. W. ita habere pro vulgato ὦν, nullus dubitavi id hic & ſupra recipere. Sic enim Iones ſolere ὦν pro ὦν ſcribere, vid. ap. Cl. *Mait-*

πάμπαν ὁμοίην φαινομένην, ἀλλὰ πολυειδέα τε γιγνομένην, καὶ ἐν [a] ἄλλοτε [b] ἄλλῃ μορφῇ τρεπομένην, ἐδόκεεν αὐτέοισι τὸ χρῆμα θωύματος καὶ ἀπορίης ἄξιον. ἔνθεν δὲ ζητέοντες, εὗρον τετέων τὴν αἰτίην, ὅτι οὐκ ἴδιον τῇ σεληναίῃ τὸ φέγγος, ἀλλά οἱ παρ' ἠελίου ἔρχεται.

apparere, sed plures accipere species, & in aliam alias formam verti: visa est illis res admiratione & dubitatione digna. Inde igitur quaerendo invenerunt caussam harum rerum, quod non sua lunae lux, verum a sole illi venit.

Εὗρον δὲ καὶ τῶν ἄλλων ἀστέρων τὴν φορὴν, τοὺς δὴ πλάνητας ἡμεῖς καλέομεν (μοῦνοι γὰρ τῶν ἄλλων ἀστέρων κινέονται) φύσιν τε [c] αὐτέων, καὶ δυναστείην, καὶ ἔργα, τὰ ἕκαστος [d] ἐπιτελέουσιν. [e] ἐν δὲ καὶ ὀνόματα αὐτέοισιν ἐπέθεσαν, οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεεν, ἀλλὰ σημήια.

4. Invenerunt vero aliorum quoque siderum motum, quos quidem planetas nos vocamus, soli enim reliquorum siderum moventur: naturamque illorum & potestatem, & opera, quae singuli efficiunt. Imposuerunt autem illis quoque nomina: non *nuda* nomina, ut videbantur, sed signa *ipsarum naturarum.*

Ταῦτα μὲν [f] ὧν Αἰθίοπες ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπέβλεψαν· μετὰ δὲ, γείτοσιν ἕσιν Αἰγυπτίοισιν, ἀτελέα τὸν λόγον παρέδοσαν, Αἰγύπτιοι δὲ αὖ σφέων ἐκδεξάμενοι ἡμιεργέα τὴν μαντικὴν, ὅπι μέζον ἤγειραν μέτρα τε τὰ ἑκάστου κινήσεος ἐσημήναντο, καὶ ἐτέων ἀριθμὸν, καὶ [g] μηνέων καὶ ὡρέων διετάξαντο. καὶ μηνέων μὲν σφίσι μέτρον ἡ σεληναίη, καὶ ἡ

5. Haec igitur Aethiopes in caelo conspexerunt. Post vicinis suis Aegyptiis imperfectam artem tradiderunt: Aegyptii vero, quam accepere ab illis ex parte modo altera absolutam divinandi rationem, in majus extulerunt, mensuram motus uniuscujusque signarunt, & annorum numerum, & mensium atque horarum ordinarunt. Et mensium quidem illis modus luna ejusque con-

a Ἄλλοτε] Ἄλλῳ τὲ *Fl.* Sed vulgatam cett. editionum lectionem tenent M. & P. *b* Ἄλλῃ μορφῇ] Ἄλλῳ μορφὴν *Fl.* sola. *c* Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. *d* Ἐπιτελέουσιν] Ἐπιτελεύουσιν *J.* male. Ceterae recte, cum Cod. M. *e* Ἐν δὲ] Constans Edd. lectio. *f* Ὧν] Οὖν Edd. priores. *g* Μηνέων] Sic *Fl. P.* & M. Μηνῶν male cett. Edd.

53. Ἐσημήναντο] Ἐσημειοῦντο. *V.*

Maittair. de Dialectt. p. 34. Ideoque & sic dedi mox §. 5. etsi ibi nullus Cod. praeibat. Nam deinde §. 27. recte ὧν erat in P. *J.F.R.*

35. Ἄλλῃ μορφῇ] In Flor. Cod. ἄλλην μορφὴν. *J.B.*

45. Ἐν δὲ] Corruptas censeo has voces. *M.duS.* f. οἱ δὲ. *J.F.R.*

46. Οὐκ ὀνόματα, ὅκως ἐδόκεεν, ἀλλὰ σημήια] *Non quae essent utcunque nomina, sed rerum signa, quemadmodum putabant.* Sic Benedictus. Erasmus vero, *non illis quidem utcunque visum est confictis, sed quae nota rerum essent.* Non attingunt nucleum. Verte, *non nomina, sicut videbantur, sed signa* & indicia ejus quid essent quidque efficerent. Ἐδόκεεν non refer ad Æthiopas, sed ipsas appellationes & nomina. Videbantur esse nuda nomina forte data, quum tamen sub illis laterent σημεῖα. *J.G.*

52. Μέζον] Recte pro μεῖζον. Et mox rursus μίζω, atque alibi. Vid. *Maittair.* de Dialectt. p. 113. Ed. *Haganae*, & p. 133. *J.F.R.*

55. Μηνῶν] An μηνέων, ut supra? F.G.

Μηνέων] Sic scribi poscit Dialectus, non, ut in omnibus reperio, μηνῶν. *M.duS.*

Μηνέων] In omnibus μηνῶν male reperi, quod mirum, quia uno versu superius tamen μηνέων recte habebant nonnullae. quare non erat cur *Gujetus* dubitaret. Ego saltem non dubitavi sic restituere. *J.F.R.*

58. Ἐμήσαντο] A μήδομαι. F.G. Non addidissem, nisi ut adpareret Scholiastae ἐμηχανήσαντο expositionem esse, non aliam lectionem. *J.F.R.*

61. Οὐδ' ἅμα] Corrige ἐδάμα ut infra §. 19. F.G.

Οὐδάμα] In omnibus legebatur οὐδ' ἅμα. Ego mutavi. Quin mox pro κινεομένοισι, legendum censeo πλάνητες κινέονται. *M.duS.*

Οὐδ' ἅμα] Lubens itaque huic & *Solano* auscultavi, atque in versione *haudquaquam* dedi; quod Cl. *Gesn.* qui *nec simul*, ex vulgata reddiderat, non aegre feret; nam res est parvi, & vulgata tolerabilis; quam hic non mutassem, si quae litera fuisset mutanda; at quum

conversio fuit, anni autem sol, atque solis circuitus.

6. At ipsi alia quoque his multo majora machinati sunt. Ex omni enim aëre, & stellis reliquis inerrantibus atque fixis, & haudquaquam moventibus se, duodecim partes resecuerunt, in quibus illae alterae moverentur. His cum assignassent suum cuique animalia, in aliam singula formam expressere, marina alia, alia vero hominum, alia bestiarum, volucrum alia, alia jumentorum.

7. Unde etiam sacra apud Aegyptios multorum generum fiunt. Nec enim Aegyptii omnes ex duodecim partibus *iisdem* omnibus divinabant; sed aliis alii partibus diversisque utebantur. Atque arietem quidem colunt, quotquot respiciebant Arietem: pisces non edunt, qui pisces *nomine illo* signaverant: neque caprum mactant, quicunque noverant Capricornum: atque alii alia, ut cuique *visum est*, placant. Sane etiam taurum in honorem caelestis tauri colunt, atque est illis Apis res sanctissima, qui regionem illorum depascatur, cui ora-

ταύτης ἀναστροφὴν ἐγένετο· ἕτερος δὲ ἥλιος, ἢ ἡ τοῦ ἡλίου περιφορά.

Οἱ δὲ καὶ ἄλλα ἐμήσαντο πολλῷ μέζω τούτων. ἐκ γὰρ δὴ τοῦ παντὸς περιφορὰς, καὶ ἀστέρων τῶν ἄλλων, ἀπλανέων τε, καὶ [h] εὐσταθέων, καὶ ἀδαμᾶ κινεομένων, δυώδεκα μοίρας ἐτάμοντο ἐν τοῖσι κινεομένοισι, καὶ [i] οἰκεῖα [k] ζῶα ἐόντα, ἕκαστον αὐτέων ἐς ἄλλην μορφὴν μεμιμέαται, τὰ μὲν ἐναλία, τὰ δὲ ἀνθρώπων, τὰ δὲ θηρῶν, τὰ δὲ πτηνῶν, τὰ δὲ κτηνέων.

Ἀπὸ [l] τέων δὴ καὶ [m] ἱρὰ τὰ Αἰγύπτια πολυειδέα ποιέεται. ὁ γὰρ πάντες Αἰγύπτιοι ἐκ τῶν δυώδεκα μοιρέων πασέων ἐμαντεύοντο, [n] ἄλλοι δὲ ἀλλοίῃσι μοίρῃσιν ἐχρέοντο· καὶ κριὸν μὲν σέβεσθαι, ὁκόσοι ἐς κριὸν ἀπέβλεπον· ἰχθύας δὲ ἐσθίειν, ὁκόσοι ἰχθύας ἐπεσημήναντο· ἐδὲ τράγον κτείνεσθαι ὅσοι αἰγόκερων ἤδεσαν· καὶ οἱ ἄλλοι τἄλλα ὡς ἕκαστοι, ἐλάσκονται. [o] ναὶ μὴν καὶ ταῦρον ἐς τιμὴν τοῦ [p] μερίου ταύρου σεβίζονται. καὶ ὁ Ἆπις αὐτέοισι χρῆμα [q] ἱρώτατον, τὸ χώρῳ βοῒ μέ-

οι

[h] Εὐσταθέων] Εὐταθέων *Fl.* W. & marg. *AIW.* [i] Οἰκεῖα] Οἰκία M. [k] Ζῶα] Lacuna inter οἰκεῖα & ζῶα est in *Fl.* [l] Τέων] Τῶν M. & Coll. [m] Ἱρὰ] Ἱερὰ Edd. priores. quod in M. erat emendatum. [n] Ἄλλοι δὲ] Nihil mutare Edd. nec M. notat *M. duS.* [o] Ναὶ μὴν] Et sic Edd. cum M. [p] Μερίου] Sic *J. H. P.* &c. Ἱερίου *Fl.* & M. [q] Ἱρώτατον] Ita M. Sed emendatum. Ἱερώτατον Edd. priores.

58. Ἐμήσαντο] Ἐμηχανήσαντο.
67. Ἀπὸ τέων] Τούτων. *G.*
76. Σεβίζονται] Σεβάζονται. *G.*
Ibid. Ἆπις] Τὸ μοχάριον. *G.*

quum in accentu tantum & spiritu consistat emendatio, Luciani sensum magis congruum reddens, non haesitavi id recipere quod aliquanto melius visum. *J. F. R.*

62. Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Addititia videntur. *F. G.* Ἐν τοῖσι κινεομένοισι] Non puto hunc locum esse integrum, sed verba quaedam temporum injuria excidisse, qui rei occasionem dederit, quod post relativum οἷσι sequeretur κινέονται, ac paucis interjectis, κινεομένοισι, iisdem syllabis prioribus. Sexcentas in omne genus libris lacunas peperit talis cognatarum vel earundem vocum repetitio. Interpretationem interim dedi, non quam verba subjicerent, quippe quae non intelligebam; sed quam res ipsa postulare visa est. *J. M. G.*

63. Οἰκεῖα] Οἰκία lego. *F. G.* Non inepte; etsi οἰκεῖα nondum rejicio, quia videtur respicere ad *coelestes domus*, in quibus illa animalia habitant, vel: quae zodiaco sunt propria. *J. F. R.*

67. Ἀπὸ τέων] I. e. ἀφ' ὧν. *F. G.* Hoc nimis notum, & *Homero*, *Hippocrati*, aliisque Ion. dialecti scriptoribus satis frequens. Vid. Iliad. Ω. 387. ut alia mittam. *J. F. R.*

Ibid. Ἱρὰ] Ita multis in locis emendandum fuit, ut Dialectus hujus Libelli postulabat, & hic quidem ita in M. emendatum est. *M. duS.*

74. Ὡς ἕκαστοι] Illa verba τύχῃ vel similis ellipsis post ὡς ἕκαστος non modo Attica est, & Thucydidi frequentata: sed Ionica quoque, v. g. *Herodot.* 2, 40. *J. M. G.*

Ὡς ἕκαστοι] Distinctionem, quae post τἄλλα erat, sublatam retuli post ἕκαστοι, praeeunte *Solano*, qui jubet conferre Is. A. c. 15. Ubi ille vulgatam ὡς ἕκαστοι tuetur & exponit. *J. F. R.*

76. Καὶ ὁ Ἆπις] Osiris Rex Ægypti tandem in Deos relatus cum uxore sua Iside colitur sub imagine bovis. *G. C.*

οἱ ἐκεῖ μαντήϊόν τε ἀνατιθέασι, σημήϊον δ' ἐκείνε τῦ ταύρε μανλιχῆς.

culum ibi conſtituerint, ſignum divinationis illius *caeleſtis* tauri.

Οὐ μὴν πολλὸν δὲ καὶ Λίβυες ἐπέβησαν τῦ λόγε· καὶ γὰρ τὸ Λιβύων μαντήϊον τῦ Ἄμμωνος, καὶ τῦτο ἐς τ' ἠέρα καὶ ἐς τὸν [a] τετέε σοφίην εἴρηλο, καὶ τ' Ἄμμωνα, ᾗ ὅτοι κριοπρόσωπον ποιέον).

8. Non ita multo poſt Libyes etiam hanc rationem amplexi ſunt. Nam Libyum etiam oraculum Ammonis, ipſum quoque ad caelum ejusque ſapientiam, relatum eſt: quatenus Ammonem hi etiam arietis vultu ſibi faciunt.

Ἔγνωσαν δὲ τετέων ἕκαστα ᾗ Βαβυλώνιοι, ὅτοι μὲ λέγεσι ᾗ πρὸ τ' ἄλλων· ἐμοὶ δὲ δοκέϊ, πολλὸν ὕστερον ἐς τετέες ὁ λόγος ἀπίκελο.

9. Agnoverunt autem horum ſingula etiam Babylonii. Hi enim dicunt, etiam ante alios; mihi vero videtur, multo poſt ad ipſos hanc rationem perveniſſe.

Ἕλληνες δὲ ὅτε παρ' Αἰθιόπων, ὅτε παρ' Αἰγυπτίων ἀστρολογίης πέρι οὐδὲν ἤκεσαν, ἀλλὰ σφίσιν Ὀρφεὺς ὁ Οἰάγρε καὶ Καλλιόπης, πρῶτος τά δε ἀπηγήσαλο, οὐ μάλα ἐμφανέως, οὐδὲ ἐς φάος τ' λόγον [d] προήνεγκεν, ἀλλ' εἰς γοητείην, καὶ [e] ἱρολογίην, οἵη ζμνοίη ἐκείνε. πηξάμενος γὰρ λύρην, ὀργιά τε ἐποιέετο, καὶ τὰ ἱρὰ ἤειδεν· ἡ δὲ λύρη, ἑπτάμιτος ἐοῦσα, τ' τ' χινεομένων ἀστέρων ἁρμονίην συνεβάλλελο. ταῦτα Ὀρφεὺς διζήμενος, καὶ ταῦτα ἀνακινέων, πάντα ἔθελγε, καὶ πάντων ἐκράτεεν. οὐ γὰρ ἐκείνην τ' λύρην ἔβλεπεν, οὐδὲ οἱ ἄλλης ἔμελε μισθαρνίης, ἀλλ' αὕτη [f] Ὀρφέος ἡ μεγάλη λύρη. Ἕλληνές τε τάδε τιμέοντες,

10. Graeci autem neque ab Aethiopibus neque ab Aegyptiis de aſtrologia quidquam audiere: ſed ipſis Orpheus Oeagri & Calliopes F. primus haec enarravit: non ille manifeſte valde; neque in lucem totam rationem protulit, ſed ad incantationem & ſacramenta quaedam, ſola mens illi *ſpectabat*. Lyra enim conſtructa faciebat orgia, & ſacra canebat. Lyra autem ſeptem chordarum quae eſſet, errantium ſtellarum harmoniam ſymbolo quodam ſignabat. Haec inquirens Orpheus, & haec movens, mulcebat omnia, & omnia vincebat. Neque enim illam, *quam fecerat ſibi*, lyram ſpectabat, neque alia illi cordi erat muſica; ſed haec magna lyra Orphei. Honorantes vero iſta Graeci, par-

a Τουτέου] Τούτου Edd. priores. Et mox τούτους pro τουτέους. b Παρὰ] Ita Edd. & M. Πρὸς Angl. P. & L. c Ἀπίκελο] Ἀφίκελο ante legebatur. d Προήνεγκεν] Recte Edd. & M. Προήνεγκεν *F.* Προηλ. *B2.* e Ἱρολογίην] Ἱερολογίην Edd. priores. Et mox ἱερὰ. quod ſimiliter mutavi. f Ὀρφέως] Ὀρφεῦς W. Sed a manu recentiore, loco ſequente.

82. Ἄμμωνος] Ammon Jovis epitheton, hoc eſt *arenarius*. Jupiter enim arietis ſpecie in extremo Lybiae arenoſo colebatur. Ammonis oraculum erat olim, ut *Mela* ſcribit, fidei inclytae, ubi reſponſa oratione non dabantur, ſed nutu & ſignis, ut ſcribit *Strabo*. *G.C.*

83. Εἴρηλο] An ἤερλο, ab ἀείρομαι; Placet. *F.G.* *Ibid* Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Angl. Cod. πρὸς τ' Ἀμ. Cætera hujus diſſertationis ex *Callimacho* & *Manilio* repetit in Croniis, plurima interpretor alibi. *J.B.* Παρὰ] In A. P. & L. πρὸς. Neutrum placet. Debuit enim eſſe, ni fallor, τ' γὰρ Ἀμ. καὶ .... Vide Ἔκκλ. 10. ubi ad cornua Jovis Hammonis alludit. *M. du S.* Παρὰ τ' Ἄμμωνα] Tenui mutatione ὧδε mutandum in παρ' ὃ, quod cum ſententia poſtulare videretur, in interpretando ſecutus ſum. *J.M.G.*

84. Κριοπρόσωπον] Aliter *Q. Curtius*. *F.G.* Vid. hunc L. IV. c. 7. §. 23. 24. Et in Edit. *Leidana* nummos capita Jovis Hammonis referentes facie humana, ſed arietinis tamen cornibus praedita. *J.F.R.*

87. Δοκέϊ] An δοκέϊεν; ut infra *de Dom.* c. 17. intellecto ὡς, ut ὡς εἰπεῖν pro *ut ita dicam*, nota formula. Sed vulgatam ideo non mutarim; nam & ſic ibid. *de Dom.* c. 4. pr. ὁ μοι δοκεῖ &c. Paſſim vero alibi ſine articulo. Tamen ἐμοὶ δοκεῖν abſolute poſitum hic magis placet, quia Graeciſmus eſt magis peculiaris. Sic *Aelian.* I. 17. Ὦν, ἐμοὶ δοκεῖν, ὁ σπουδαῖος ἥδιτον ἐπαινέσεται. Idem XIV. 4. Τὴν ἀδελφίδων, ἐμοὶ δοκεῖν, εἶναι — φέρων. *Plutarch.* Themiſt. p. m. 113. F. ὡς ad-

partem ipſo in caelo ei decreverunt, & ſtellae plures lyra vocantur Orphei. Si vero videris aliquando Orphea, vel lapidibus, vel colore aſſimilatum, in medio ſedet canenti ſimilis, in manibus habens lyram: circa ipſum autem animalia ſtant ſexcenta, in quibus homo etiam, & taurus, & leo, eorumque ſinguli. Ea vero cum videris, horum mihi memento, qualis ille ſit cantus, qualis lyra, qualis etiam taurus, & qualis leo, Orpheum audiant. Si vero quas dico cauſſas noſſes, tum tu etiam in caelo unum quodque videres.

μοίρην ἐν αὐτῷ οὐρανῷ ἀπέκριναν, καὶ ἀστέρες πολλοὶ καλέονται λύρη Ὀρφέως. ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς, ἢ λίθοισιν, ἢ χροιῇ μεμιμημένον [g] ἐν μέσῳ ἕζεται [h] ἴκελος ἀείδοντι, μετὰ χερσὶν ἔχων τὴν λύρην· ἀμφὶ δέ μιν ζῶα μυρία ἕστηκεν, ἐν οἷς καὶ ἄνθρωπος, καὶ ταῦρος καὶ λέων· [i] καὶ τὰ ἕκαστον· εὖ τ' ἂν ἐκείνα ἴδῃς, μέμνησό μοι τοτέων, οἵη ἐκείνου ἀοιδή, οἵη δὲ καὶ ἡ λύρη, οἷός τε καὶ ὁ ταῦρος, ἢ ὁκοῖος λέων, Ὀρφέως [k] ἐπαΐουσιν, ἢν δὲ τὰ λέγω αἴτια γνοίης, σὺ δὲ καὶ ἐν τῷ οὐρανῷ δέρκεο ἕκαστον τοτέων.

11. Ajunt vero Tireſiam, virum Boeotium, cujus divinandi gloria multum elata eſt, hunc igitur Tireſiam inter Graecos dixiſſe ferunt, errantium ſiderum alia quae ſint feminina, alia vero maſculina, non eadem efficere: unde etiam illum duplicis naturae fuiſſe atque vitae Tireſiam fabulantur, alias feminam, alias vero marem.

Λέγουσι δὲ Τειρεσίην, ἄνδρα Βοιώτιον, τοῦ δὴ κλέος μαντοσύνης περὶ πολλὸν ἀείρεται, τοῦτον τὸ Τειρεσίην ἐν Ἕλλησιν εἰπεῖν, ὅτι τῶν πλανεομένων ἀστέρων, οἱ μὲν θήλεες, οἱ δὲ ἄρρενες ἐόντες, οὐκ ἴσα ἐκτελέουσι· τῷ καὶ μιν διφυέα γενέσθαι, καὶ ἀμφίβιον Τειρεσίην μυθολογέουσιν, ἄλλοτε μὲν θήλυν, ἄλλοτε δὲ ἄρρενα.

12. Atreo autem & Thyeſte de regno paterno contendentibus, jam Graeci aperte aſtrologiam & caeleſtem ſapientiam vehementer ſectabantur: & commune Argivorum regnare *eum* apud ſe decreverunt, qui altero quantum ad hanc ſapientiam eſſet praeſtantior. Hic Thyeſtes quidem arie-

Ἀτρέως δὲ καὶ Θυέστεω περὶ τῆς [l] πατρώης βασιληίης φιλονεικεόντων, ἤδη τοῖσιν [m] Ἕλλησιν ἀναφανδὸν ἀστρολογίης τε καὶ σοφίης τῆς οὐρανίης μάλιστα ἐμέλετο. καὶ τὰ [n] ξυνὰ τῶν Ἀργείων, ἄρχειν ἔγνωσαν ἑωυτῶν, ὅστις τοῦ ἑτέρου σοφίην προφερέστερος. ἔνθα δὴ Θυέστης

g Ἐν] Deerat in Edd. addidit *M. du S.* h Ἴκελος] Sic W. Εἴκελος Edd. i Καὶ τὰ ἕκαστον] Conſtans Edd. lectio & M. In *J.* comma eſt poſt τῶν. k Ἐπαΐουσιν] Ita bene *Fl. H. P.* & M. Ἐπαύουσιν *J.* l Πατρώης] Πατρώου *Fl.* Nil mut. cett. nec M. m Ἕλλησιν] Ἕλλεσις miſere *J.* ſola. n Ξυνὰ] Κοινὰ *Voſſ.* Nil mut. Edd. nec M.

27. Ἀναφανδὸν] Φανερῶς. *V.*

addit, dicens: αὐτοῖς, ὡς ἐμοὶ δοκεῖν, κατέλιπεν. *Ariſtoph.* Plut. 736. ὡς γε μοι δοκεῖν &c. *J. F. R.*

88. Ἀπίκετο] Non haeſitavi ſic reſcribere pro vulgato ἀφίκετο, quod minus Ionicum. Et ſic mox §. 16. ἀπίκετο recte Edd. habebant. Confer & §. 21. 24. & 29. *J. F. R.*

6. Ἢν δέ ποτε Ὀρφέα ἴδῃς ἢ λίθοισιν ἢ χροιῇ μεμιμημένον] Uterque interpres *vel ſaxo expreſſum*, quod profecto admodum eſt rude. Etſi enim id poſſit fieri, oportet tamen in his eſſe politiorem, & λίθον quoque gemmam vocat in Demonacte, & λίθων πλάκας λείας teſſellas lapidum ad pavimentum in Amoribus. Intelligo, & intellexit haud dubie Lucianus, Orpheum ex opere Muſivo, quales Mercurium, Cupidinem, Satyrum, Silvanum nuper protulit Cl. *Sponius*. *J. G.*

8. Ἐν μέσῳ] Deerat σὺ in Impreſſis, & ipſo M. *M. du S.*

Ibid. Ἴκελος] Etſi apud *Homer.* utrumque aeque frequenter invenitur εἴκελος & ἴκελος, poſterius tamen recepi, quia magis Ionicum. Et ſic *Hippocr.* ſexcenties, vid. *Foëſ.* Oecon. Hipp. *J. F. R.*

11. Καὶ τὰ ἕκαστον] Sic omnes, niſi quod aliter interpungunt. Mihi N. L. *M. du S.*

τῆς μὲ κριὸν σφίσι τ' ἐν τῷ οὐρανῷ σημηνάμενος, [a] ὑπέδειξεν· ἀπὸ τέω δὴ ἄρνα χρύσεον Θυέστη γενέσθαι μυθολογέυσιν. Ἀτρεὺς δὲ τὸ ἡελίυ περὶ καὶ τ' [b] ἀνατολέων αὐτέυ λόγον ἐποιήσαλο, ὅτι οὐκ ἐς ὁμοίην Φορὴν ἡελίός τε, καὶ ὁ κόσμος κινέονται, ἀλλ' ἐς ἀντίξοον ἀλλήλοις [c] ἀνθιδρομέυσι. καὶ αἱ νῦν δύσιες δοκέυσαι τῷ κόσμυ δύσιες ἔῦσαι, τῷ ἡελίυ [d] ἀνατολαί εἰσι. τάδε εἰπόντα, βασιλῆά μιν Ἀργεῖοι ἐποιήσαλο, καὶ μέγα κλέος ὅτι σοφίη αὐτέυ ἐγένελο.

Ἐγὼ δὲ καὶ περὶ Βελλεροφόντεω τοιάδε φρονέω· πτηνὸν μὲ οἱ γενέσθαι [e] ἵππον οὐ μάλα πείθομαι, δοκέω δέ μιν ταύτῃ τ' σοφίην μεθέπονλα, ὑψηλά τε φρονέονλα, καὶ ἄστροισι ὁμιλέονλα, ἐς οὐρανὸν οὐχὶ τῷ ἵππῳ ἀναβῆναι, ἀλλὰ τῇ ἀθανοίῃ.

Ἴσα δέ μοι καὶ ἐς Φρίξον τ' Ἀθάμαντος εἰρήσθω, τ' δὴ κριῷ χρυσέῳ δι' αἰθέρος ἐλᾶσαι μυθέονται. ναὶ μὴν καὶ Δαίδαλον τ' Ἀθηναῖον (ξείνη μὲ ἡ ἱστορίη δοκέω γέ μιν οὐκ ἔξω ἀστρολογίης) ἀλλὰ [f] οἱ αὐτὸς μάλιστα ἐχρήσαλο, καὶ παιδὶ τῷ [g] ἑωυτοῦ καληγήσαλο.

tem illis, qui in caelo est, designatum monstravit: a quo aurcam ovem Thyesti fuisse fabulantur. Atreus vero de sole, & ortibus illius sermonem habuit, non versus eandem plagam solem atque mundum moveri, sed contrarium sibi invicem cursum tenere: & qui nunc occidens sit, & mundi occidens videatur, solis ortum esse. Haec illum dicentem Regem suum Argivi fecerunt, magnaque fuit sapientiae illius gloria.

13. Ego vero, etiam de Bellerophonte eadem sentio. Alatum quidem equum illi fuisse, persuaderi mihi non patior; Puto autem illum sapientiae hujus studiosum, sublimia cogitasse, & versatum cum astris, in caelum non equi opera adscendisse, sed animo.

14. Eadem mihi etiam in Athamantis Phryxum filium dicta sunto, quem ariete aureo per aethera vectum fabulantur. Quin etiam Daedalum Athenienscm: peregrina quidem & mira historia: sed puto illum non fuisse ab astrologia alienum. Verum ea cum ipse maxime usus, tum filium eam suum docuit.

15. Ica-

a Ὑπέδειξεν] Ἐπέδειξεν W. Nil vulgatam mutant *J. Fl. H.* P. b Ἀνατολέων] Ἀντολ. W. c Ἀντιδρομέουσι] Hoc *Solan.* ex W. substituit pro vulgato Ἀφδρομ. d Ἀνατ.] Ἀντ. W. e Ἵππον] Ὡς ἵππου W. f Οἱ] Sic Edd. & M. g Ἑωυτοῦ] Ἑωουτοῦ *J.* hic & alibi. Ἑαυτοῦ male *S.* Ἑωϋτοῦ *Fl.*

45. Μετέπονλα] Διώκονλα. *G.*

32. Ἄρνα χρύσεον Θυέστη] Supra Ὀρχ. c. 43. *M. du S.*
37. Ἀντιδρ.] W. In reliquis Ἀφδρομ. minus apte. *M. du S.*
49. Δι' αἰθέρος] Conf. supra de Salt. §. 42. f. τῆ πριοῦ τὴν Ἀφιέριον φυγήν. *J. F. R.*
52. Ἀλλὰ οἱ] I. e. ταύτῃ. *F. G.*
Ibid. Οἱ αὐτὸς] An etiam foemineo genere usurpant οἱ, pro αὐτῇ? *M. du S.*
Οἱ] An pro αὐτῇ? *Solanus* ait. Cui respondeo, quidni? Nam & sic *Homer.* Iliad. B. 515. — ὁ δὲ οἱ παρελέξατο λάθρη. *hic autem Mars accubuit illi virgini furtim.* Praecessit enim Ἀσύχη παρθένος αἰδοίη. Iterum Γ. 387. de anu quae Helenae lanam carpebat — ἡ οἱ Λακεδαίμονι ναιεταούσῃ Ἥρηκεν εἴρια καλὰ — Il. Z. 273. 4. — Ἀθηναίης — Καὶ οἱ ὑποχέζ δυοκαίδεκα βοῦς ἐνὶ νηῒ. Sed quonam genere accipiendum Il. A. 200? Ubi praemittens: Θάμβησεν δ' Ἀχιλεύς, μετὰ δ' ἑτράπετ', αὐτίκα δ' ἴγνω, pergit illico: Παλλὰς Ἀθηναίη, διὸς δὲ οἱ ὄσσε φάανθεν. — *terribiles ei oculi adparebant.* i. e. certe Minervae oculi. Nam cum timeret Achilles, ipsius oculi non fuere terribiles. Alioqui possis aeque construere: *ei* scil. *Achilli* sic videbantur Deae oculi, ac *ei Minervae*, pro ejus Minervae, sic lucebant oculi. *J. F. R.*
53. Ἑωυτοῦ] Servavi lectionem Ed. P. quam recte se habere, vid. ap. *Maittair.* de Dial. p. 116. Ed. *Haganae.* Sed & legere possis *ἑωυτίου.* Puncta vero diaereseos quae in Edd. antiqq. in ῠ ponuntur, neglexi, quia iis nihil opus, nec ante in hac edit. simili in casu addita sunt. In recentt. quibusdam *Hippocr. Aph.* Edd. Sect. I. Aph. 1. *ἑωυτὸν* editum est, ubi in vett. tamen recte *ἑωυτὸν.* Sed & alibi non semel apud eumdem in hisce erratum est in Edd. ut ibid. aph. 13. ubi vett. habent *ἑωυτῶν*, dedere *ἑαυτῶν.* *J. F. R.*
55. Χρυ-

15. Icarus autem juventute & temeritate usus, & inconcessa quaerens, sed animo in polum ipsum sublatus, vero excidit, & ab tota ratione aberravit, & in mare decidit negotiorum fundo ac fine carentium. De quo aliam fabulam narrant Graeci, & ab illo sinum in hoc mari temere vocant Icarium.

16. Fortasse etiam Pasiphaë quae audisset ex Daedalo de tauro sidere in astris lucente, & ipsa astrologia in amorem doctrinae devenit: unde putant eam a Daedalo conciliatam tauro esse.

17. Sunt vero etiam qui divisa in partes disciplina, alia singuli excogitarunt, alii quae ad lunam pertinent, alii, quae ad Jovem, alii quae ad solem, colligentes, deque cursu illorum, motu, & potestate.

18. Atque Endymion quidem quae ad lunam pertinent ordinavit.

19. Phaëthon autem solis cursum designavit, non sane exploratis omnibus, sed imperfectam artem relinquens mortuus est. Qui autem ista ignorant, solis filium Phaë-

55 Ἴκαρος δὲ νεότητι καὶ ἀταθαλίᾳ [h] χρεώμενος, καὶ οὐκ [i] ἐπεικτὰ διζήμενος, ἀλλ' ἐς [k] πόλον ἀερθεὶς τῷ νῷ, ἐξέπεσε τῆς [l] ἀληθηίης, καὶ παντὸς ἀπεσφάλη τοῦ λόγου, καὶ ἐς πέλαγος κατωέχθη [m] ἀβύσσων πρηγμάτων· τὴν Ἕλληνες ἄλλως μυθολογέουσι, καὶ κόλπον ἐπ' [n] αὐτέω ἐν τῇδε τῇ θαλάσσῃ Ἰκάρειον εἰκῇ καλέουσι.

Τάχα δὲ καὶ Πασιφάη τῶνδε Δαιδάλου ἀκούσασα ταύρου τε πέρι, τοῦ ἐν τοῖς ἄστροισι Φαινομένου, καὶ αὐτῆς ἀστρολογίης, εἰς ἔρωτα τοῦ λόγου ἀπίκετο, ὅθεν νομίζουσιν ὅτι Δαίδαλός μιν τῷ ταύρῳ ἐνύμφευσεν.

Εἰσὶ δὲ οἳ καὶ κατὰ μέρεα τὴν ὀπτὴν διελόντες, ἕκαστοι [o] αὐτέων ἄλλα ἐπενόησαντο, οἱ μὲν τὰ ἐς τὴν σεληναίην, οἱ δὲ τὰ ἐς Δία, οἱ δὲ τὰ ἐς ἥλιον συναγείραντες, [p] δρόμου τε αὐτέων πέρι [q] κινήσεως, καὶ [r] δυνάμεως.

Καὶ Ἐνδυμίων μὲν, τὰ ἐς τὴν σεληναίην διετάξατο.

Φαέθων δὲ, τοῦ ἡελίου δρόμον ἐτεκμήραλο, ἐὼν μὲν γε ἀτρεκέως, ἀλλ' ἀτελέα τὸν λόγον καταλιπὼν, ἀπέθανεν. οἱ δὲ [t] τάγε ἀγνοέοντες, ἡελίου παῖδα Φαέθοντα δοκέουσι,

[h] Χρεώμενος] Χρεώμενος *Heinf.* [i] Ἐπεικτὰ] Ἐπίκτητα *Pell.* pro ἐφικτὰ Ionice. [k] Πόλον] Πολλὸν W. [l] Ἀληθηίης] Ἀληθείης *Fl.* [m] Ἀβύσσων] Ἄβυσσον *Fl.* Sed vulgatae adstipulatur M. [n] Αὐτέω] Sic Exc. Αὐτίου L. Αὐτῷ Edd. priores. [o] Αὐτέων] Αὐτῶν Edd. priores. [p] Δρόμου] Sic W. P. Δρόμους Edd. Δρόμον L. [q] Κινήσεως] Sic *Fl.* Κινήσεος reliqq. [r] Δυνάμεως] Sic rursus *Fl.* Δυνάμεος W. Δυνάμεος cett. [s] Διετάξατο] Συνετάξατο W. [t] Τάγε] Τάδε W. Nil mut. *J. H. Fl. P.* &c.

55. Ἀταθαλίῃ] * Φρενοβλαβείᾳ. *V.*
56. † Ἐπεικτὰ] Μίτρια. *V.*

77. Ἀτρεκέως] Ἀκριβῶς. *V.*

* Φρενοβλαβείᾳ] Sic dedit idem pro vulgato φρενοβλαβίῃ.

† Ἐπεικτὰ] Ἔπικλα Exc. *G.* Lege ἱππικτά. *M. du S.*

55. Χρεώμενος] An χρεόμενος? vid. infra ad c. 29. *J. F. R.*

69. Αὐτέων] Non dubitavi sic edere contra Edd. omnes, quia Ionissimus verus erat restituendus. Licet enim & in hoc pronomine contractio saepe inveniatur in Edd. aliorum Auctorum Ionica dialecto utentium, (quod mox videbimus, ad c. 22.) tamen αὐτίων recte infra c. 22. Edd. atque alibi habebant, & sic *Herodot. Euterp.* pr. Et *Clio* I. p. 4. f. Ed. *Steph.* &c. Ideoque non hic modo, sed ubique in hac Dissert. restitui, etiam ubi in variantt. lectt. id non monui. *J. F. R.*

76. Φαέθων] Hanc fabulam persequitur *Ovidius* Lib. 2. Metam. *Plat.* Timaeo, *Arist.* L. IV. de mundo, *Lucret.* L. V. *G. C.*

Φαέθων] Confer etiam, si operae est, *Philostr.* Icon. I. XI. *J. F. R.*

79. Ἡελίου] Quo apud *Homerum* respiciat, nescio. *M. du S.*

89. Ba-

χὴ μῦθον ἐπ' αὐτέῳ ἐδαμᾶ πιστὸν δηγέονται. ἐλθόντα γάρ μιν πρὸς τὸν ἠέλιον τὸν πατέρα αἰτέειν τὸ τοῦ φωτὸς ἅρμα ἡνιοχεύειν, τὸν δὲ δοῦναί τε οἱ, καὶ ὑποθέσθαι τὸν ἱππασίης τὸν νόμον. ὁ δὲ Φαέθων, ἐπειδὴ ἀνέβη τὸ ἅρμα, ἡλικίῃ καὶ ἀπειρίῃ, ἄλλοσε μὲν πρόσω ἡνιόχευεν, ἄλλοσε πολλὸν τῆς γῆς ἀπαιρόμενον· τοὺς δὲ ἀνθρώπους κρύος τε καὶ θάλπος οὐκ ἀναχετὸν διέφθειρεν. ὅθι τοῖσι δὴ τὸν Δία ἀγανακτέοντα βαλεῖν πρηστῆρι Φαέθοντα μεγάλῳ. πεσόντα δέ μιν αἱ ἀδελφαὶ θεῖσαι, πένθος μέγα ἐποίεον, ἐς τε μετέβαλλον τὰ εἴδεα, καὶ νῦν εἰσιν αἴγειροι, καὶ τὸ ἤλεκτρον ἐπ' αὐτέῳ δάκρυον γαλάουσιν. οὐχ ὕτω ταῦτα ἐγένετο, οὐδὲ ὅσιον [a] αὐτέοισι πείθεσθαι, οὐδὲ ἠέλιος παῖδα ἐποιήσατο, οὐδὲ ὁ παῖς αὐτέῳ ἀπέθανε.

thontem putant & fabulam de eo nulla parte credibilem narrant : veniſſe nempe ad Solem patrem, ab eoque petiiſſe, ut lucis currum regere ſibi liceret, illum vero dediſſe, & legem aurigationis ſubjeciſſe. At Phaëthon conſcenſo curru prae juventute & imperitia alias quidem terrae nimis vicinus aurigatur, alias nimium a terra ſublatus, unde homines frigus calorque intolerabilis perdidit. Inter haec Jovem indignatum fulmine magno Phaëthontem feriiſſe. Cadentem circumſtantes ſorores luctus habuere magnos, donec formas mutarent: & nunc ſunt populi, lacrumamque ſuper eo electrum ſtillant. Non ita geſta haec ſunt, nec fas eſt fidem iis adjungere. Neque filium Sol genuit, neque filius ipſi mortuus eſt.

Λέγουσι δὲ καὶ ἄλλα Ἕλληνες πολλὰ μυθώδεα, τοῖσιν ἐγὼ ὀ μάλα τι πείθομαι. πῶς γὰρ δὴ ὅσιον πιστεῦσαι παῖδα Αἰνείην τὸν Ἀφροδίτης γενέσθαι, καὶ Διὸς Μίνω, καὶ Ἄρεος Ἀσκάλαφον, καὶ Αὐτόλυκον Ἑρμέω; ἀλλ' ὅτοι ἕκαστον αὐτέων [b] θεοφιλέες [c] ἐγένοντο, καὶ σφίσι γενομένοισι, τῷ μὲν ἡ Ἀφροδίτη, τῷ δὲ ὁ Ζεὺς, τῷ δὲ ὁ Ἄρης [d] ἐπέβλεψεν. ὁκόσοι γὰρ δὴ ἀνθρώποισι ἐν τῇ γενεῇ ταύτῃ οἰκοδεσποτέουσιν, ὅτοι ὅκως

20. Dicunt autem alia multa fabuloſa Graeci, quibus ego non multum fidei tribuo. Quomodo enim fas ſit credere filium Aeneam fuiſſe Veneris, & Jovis Minoëm, & Martis Aſcalaphum, & Autolycum Mercurii? At ſinguli horum cari Deo fuere, naſcentesque hunc Venus, hunc Jupiter, hunc Mars reſpexerunt. Quicunque enim hominibus in hac genitura domum, *ut domini vel decani*, regunt, illi tanquam pa-

a Αὐτέοισι] Αὐτοῖσι Edd. priores. Item αὐτῷ pro αὐτέῳ bis. *b* Θεοφιλέες] Θεοφοιλέες male *J.* *c* Ἐγένοντο] Γένοιτο W. *d* Ἐπέβλεψεν] Ἐπέβλεψαν W.

83. Ὑποθέσθαι] Διδάξαι. *V.*

89. Πρηστῆρι] Κεραυνῷ. *V.*

89. Βαλεῖν] Nihil mutavi, etſi βαλέειν ſcriptum ſuſpicari licet. Vid. *Maittair.* p. 351. f. Conf. infra c. ult. ἠγεῖται. *J.F.R.*

93. Τὸ ἤλεκτρον] Conf. infra ſingularem Noſtri *de Electro* Diſſertationem. *J.F.R.*

99. Αἰνείην] De eo *Euſtath.* in L. 2. Iliad. *Homer.* Hymn. Veneris. *G.C.*

6. Ἐπέβλεψεν] Vulgatam hanc deleverat *Solanus*, & lect. Cod. W. ἐπέβλεψαν ſubſtituerat. Non male profecto; quin & ego credo id verum eſſe; at quia vulgata quoque non incommoda, ſed admodum utitata, nihil mutare ſum auſus, ne novandi, (ſive potius antiquandi) nimio ſtudio teneri dicar. *J.F.R.*

8. Ἴκελαι] Quia Ioniſmus hoc requirebat, ſic dedi contra Edd. Vid. ſupr. §. 10. *J.F.R.*

18. Ἀπ'] Ne quis credat Florentinam hic prae ceteris ſapere, meminerit Iones adſpirationem tam in adpoſitione quam in compoſitione negligere, videatque teſtimonia ap. Cl. *Maittaire* de Dialect. p. 134. & praeced. *J.F.R.*

19. Ὀρέσσας] Hoc recepi, pro lectione edit. priorum ὀρέσσας, quia & ὀρέων non ὀρέων ſcribitur conſtanter deinde c. 24. & alibi. *J.F.R.*

Ibid. Διὸ δὴ μιν ἐσάναι λ. ὁ. π.] Sic infra in *Saturn.* c. 7. διὸ καὶ πεπεδῆσθαί με οἱ πολλοὶ εἰκάσαν. *J.F.R.*

26. Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] *Homer.* Iliad. Θ. 18. *M. du S.*

Τὴν σειρὴν τοῦ Διὸς] Plato Theaet. p. 119. A. τὴν χρυσῆν σειρὴν (Il. Θ. 19.) ἐάν τις ἅπτηται τοῦ ἡλίου Ὁμηρικῶς λέγων καὶ

parentes similia sibi omnia efficiunt, & colorem, & formam, & opera, & animum: ac rex quidem Minos Jove duce, pulcher autem Aeneas Veneris voluntate fuit: fur autem Autolycus, furandique illi ars a Mercurio venit.

τοκέες ἑωυτοῖσι πάντα [e] ἴκελα ἐκτελέουσι, ἠ [f] χροίην, ἠ μορφὴν, ἠ ἔργα, ἠ ἀφαονοίην. καὶ βασιλεὺς μὲν ὁ Μίνως, Διὸς ἡγεομόνι, καλὸς δὲ Αἰνείης Ἀφροδίτης βουλῇσι ἐγένετο· κλέπτης δὲ Αὐτόλυκος, ἡ δὲ οἱ κλεπτικὴ ἐξ Ἑρμέω ἀπίκετο.

21. Jam vero neque Saturnum Jupiter vinxit, neque in tartarum detrusit, neque reliqua machinatus est, quae putant homines. Sed enim fertur Saturnus per orbem extimum procul a nobis, estque illi languidus motus, neque observatu facilis hominibus. Propterea nempe stare illum ajunt tanquam vinctum compedibus. Ingens autem caeli profunditas tartarus vocatur.

Οὔμβρην δὲ τὸν Κρόνον ὁ Ζεὺς ἔδησεν, οὐδὲ ἐς τάρταρον ἔρριψεν, οὐδὲ τἆλλα ἐμήσατο, ὁκόσα ἄνθρωποι νομίζουσιν· ἀλλὰ φέρεται γὰρ ὁ Κρόνος τὸν ἔξω φορὴν, πολλὸν [g] ἀπ' ἡμέων, καὶ οἱ νωθρὴ ἡ κίνησις, καὶ οὐ ῥηϊδίη τοῖσι ἀνθρώποισι [h] ὁρέεται. διὸ δὴ μιν ἑστάναι λέγουσιν, ὅκως πεπεδημένον. τὸ δὲ βάθος τὸ πολλὸν τοῦ αἠρος, τάρταρος καλέεται.

22. Maxime ex Homeri poëtae & Hesiodi versibus discat aliquis, de quibus olim cum Astrologis convenerit. Quando vero catenam Jovis refert, & solis jacula, hos utique dies esse conjicio; & urbes, quas in clypeo *Achillis* fecit Vulcanus, & chorum, & vineam, *ad astrologiam pertinere arbitror.* Nam illa quidem, quae in Venerem ab illo & in Martis adulterium dicta sunt, ipsa quoque manifesto non aliunde, quam ex hac sapientia ficta sunt. Conjunctio nempe Veneris & Martis Homeri can-

Μάλιστα ἓν τε Ὁμήρου τοῦ ποιητέω, καὶ τοῦ Ἡσιόδου ἐπέων μάθοι ἄν τις τὰ πάλαι τοῖς ἀστρολογέουσιν ὁμοφωνέοντα. εὖτ' ἂν δὲ τοῦ σειρὴν τοῦ Διὸς ἀπηγέηται, καὶ τοῦ ἠελίου τὰς βολὰς, τὰ δὴ ἐγὼ ἥμαλα εἶναι συμβάλλομαι, καὶ τὰς πόλιας, τὰς ἐν τῇ ἀσπίδι Ἥφαιστος ἐποιήσατο, καὶ τὸν χορὸν, καὶ ἀλωήν. τὰ μὲν γὰρ ὁκόσα ἐς τὴν Ἀφροδίτην αὐτέω καὶ τοῦ Ἄρεος τὴν μοιχείην λέλεκται, καὶ τὰ ἐμφανέα, οὐκ ἄλλοθεν ἢ ἐκ τῆς σοφίης πεποιημένα· ἡ γὰρ δὴ ὧν Ἀφροδίτης καὶ τοῦ Ἄρεος ὁμοδρομίη τοῦ Ὁμήρου ἀοιδὴν ἀπερ-

e Ἴκελα] Εἴκελα Edd. priores. f Χροίην] Sic *Solan.* recte rescripsit, etsi χρόην M. quoque cum Edd. priscis. g Ἀπ'] Sic Edd. & M. Ἀφ' *Fl.* minus recte. h Ὁρέεσθαι] W. P. sic habent pro vulgato ὁράασθαι. i Αὐτέω] Αὐτῷ vulgo.

18. * Νωθρὴς] Ὀκνηρά. *V.*

33. Ἀφροδίτης † καὶ τοῦ Ἄρεως] Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρῃ ἰσόρησεν. *V.*

34. Τὴν Ὁμήρου ἀοιδὴν] ‡ Ἐξ ἀφροδισίου γὰρ ἀφορμῆς ὁ πόλεμος, ὃν Ὅμηρος μίτρῃ ἐνίτεινεν. *V.*

* Νωθρὴς] Ita dedit Idem pro vulgato ἀνωθρὸς.

† Καὶ τοῦ Ἄρεως] Lacuna erat hic in editis & Cod. quem *Clericus* consuluit; sed quum recte conjecerit ex ipso Luciano sic supplendum, non invitus ei morem gessi. *J. F. R.*

‡ Hoc Scholion in Ed. ad *Eunuch.* relatum, huc retrahi jussit *M. du S.* additque in M. recte huc referri, & recte collegisse Virum Cl. *J. Clericum*, deesse in V. quaedam in hunc libellum Scholia.

καὶ δηλοῖ· ὅτι ἅπας μὲν ἂν ὁ πλανώμενος ἀστὴρ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, πάντα ἰσχὺν ἔχει σώζεσθαι τὰ ἐν θεοῖς τε καὶ ἀνθρώποις κ. τ. λ. *Eustath.* p. 695. 9. Ed. Ro. cum haec retulisset, pergit. ἕτεροι τοὺς κύκλους τῶν πλανωμένων νοοῦσι χρυσέων σειρῶν, ὧν ἀνωτάτω μὲν ὁ τοῦ Κρόνου κ. τ. λ. Βολὰς ἠελίου nondum inveni, nec observavit Seberus. *J. M. G.*

28. Καὶ τὰς πόλιας] Urbes, vinea, chorus, in clypeo Achillis Il. Σ, 490, 560, 590. Sed quas nescio an ad astrologicas rationes traducere cuiquam praeterea in mentem venerit. Contra auctor noster omittit pluscula Astrologica fine dubio, quae habet Poëta v. 484. seq. *J. M. G.*

Ibid. Πόλιας] Hujusmodi mysteria aliis enarranda relinquo. *M. du S.*

Ibid. Ἀσπίδι Ἥφαιστος] Iliad. Σ. 495. Et mox vid. Odyss. Θ. 266. *M. du S.*

ἀπεργάζεσθαι· ἐν ἄλλοισι δὲ ἔπεσι τὰ ἔργα ἑκάστου [a] αὐτέων διωρίσαλο, τῇ Ἀφροδίτῃ μὲ εἰπών·

Ἀλλὰ σύγ' ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο.

τὰ δὲ τοῦ πολέμου·

Ταῦτα δ' Ἄρηϊ θοῷ, καὶ Ἀθήνῃ πάντα μελήσει.

Ἀφ' οἱ παλαιοὶ ἰδόντες, μάλιστα [b] μαντίησιν ἐχρέοντο, καὶ ὃ πάρεργον αὐτέην ἐποιέοντο· ἀλλ' ὅτε πόλιας ᾠκιζον, οὐδὲ τείχεα περιεβάλλοντο, οὔτε φόνους [c] ἐργάζοντο, οὔτε γυναῖκας ἐγάμεον, πρὶν ἂν δὴ πρῶτα μάντεων ἀκοῦσαι ἕκαστα. καὶ γὰρ δὴ τὰ μαντήια αὐτέοισι οὐκ ἔξω ἀστρολογίης ἦν· ἀλλὰ πρῶτα μὲ Δελφοῖς παρθένος ἔχει τὴ προφητείην, σύμβολον ἐὸν παρθένου ἐραννίης, καὶ δράκων ὑπὸ τῷ τρίποδι φθέγγεται, ὅτι καὶ ἐν τοῖσι ἄστροισι δράκων φαίνεται. καὶ ἐν Διδύμοις δὲ μαντήιον τοῦ Ἀπόλλωνος, ἐμοὶ δοκέειν, καὶ τοῦτο ἐκ τῶν ἠερίων Διδύμων ὀνομάζεται.

Οὕτω δὲ αὐτέοισι χρῆμα [d] ἱρώταλον ἡ μαντοσύνη ἐδόκεεν, ὥστε δὴ Ὀδυσσεὺς, ἐπειδὴ ἔκαμε πλανεόμενος, ἐθελήσας ἀτρεκὲς ἀκοῦσαι περὶ τῶν ἑωυτοῦ πρηγμάτων, ἐς Ἅιδαο

tum efficit, *ac veri aliquid habere ostendit.* Aliis vero versibus opera uniuscujusque illorum definivit, cum Veneri dicit:

Dulcia nempe tibi sunto connubia curae:

de bellicis autem:

Mars celer ista quidem Pallasque armata patrabunt.

23. Quae cum viderent veteres, maxime utebantur divinationibus, nec obiter illam tractabant: sed nec urbes condebant, neque ducebant moenia, nec praelium committebant, neque uxores ducebant ante, quam a vatibus audirent singula. Etenim neque oracula illis expertia astrologiae erant. Verum Delphis quidem virgo vaticinandi munus habet, caelestis virginis symbolum: & Draco sub tripode vocem emittit, quoniam inter sidera quoque lucet Draco. Quod autem Didymis est Apollinis oraculum, ut mihi videtur, ipsum quoque a caelestibus Geminis (*Didymis*) dictum.

24. Adeo res sanctissima illis visa divinatio est. Itaque Ulysses cum in errore illo suo laboraret, verum audire cupiens de rebus suis, ad inferos descendit, non *Cerne-*

a Αὐτέων] Bene sic Edd. plurimae. Αὐτῶν male *Fl.* & M. b Μαντίησιν] Μαντηΐησιν M. c Ἐργάζοντο] Nil mut. Edd. nec M. Εἰργ. *Fens.* d Ἱρώταλον] Sic restitui ex W. Ἰερώταλον Edd.

36. Αὐτέων] Cur hanc scripturam praeferam, vid. c. 1. & 17. Quis tamen in *Hippocr.* & *Herodot.* sic ubique rescribere ausit? ubi ἑωυτοῦ quidem pro αὐτοῦ & ἑαυτοῦ & simil. est perpetuum; at in pronom. αὐτὸς, ὅτος & τοιοῦτος, crasis frequentius est expressa in Edd. etiam antiquis, quam per dialysin. Ita τούτοισι, non τουτέοισι, *Hippocr.* de Artic. S. VI. p. m. 92. vel sexies occurrit, iterum p. 91. & 93. Τοιούτοισι iisdem pagg. & alibi perpetuum. Αὐτῷ p. 90. Et *Herodot.* I. p. 6. pr. Αὐτῶν ibid. Αὐτοῖσιν *Hipp.* l.c. p. 91. & vel centies alibi. Τούτοισι quoque *Herodot.* p. 8. D. p. 10. pr. & 11. B. Τούτων Idem p. 3. 4. & 7. Τούτῳ p. 4. Alia exempla, ubi terminatio eorundem pronom. sit ἐων & ἐοισι, pro ὧν & οῖσι, vid. ap. Cl. *Maittair.* de Dial. p. 117. Τουτέων autem & αὐτέων ap. *Hippocr.* rursus Aph. 3. S. I &c. *J. F. R.*

38. Ἀλλὰ σύγ'] Vid. *Homer.* Il. E. 429. & 430. *M. du S.*

44. Μαντηΐησιν] M. Suspicabar aliud mendum subesse; nam mox Singulari numero effert, sed videtur de Astrol. cogitasse. *M. du S.*

45. Πόλιας] Vide quae de urbibus auspicato condendis observavit Vir sine honore non nominandus *Ez. Spanhemius* ad Callim. Hymn. Apoll. v. 55. *M. du S.*

46. Φόνους ἐργ.] Clar. *Fensius*, εἰργ— ad Ἑρμ. c. 71. Sed quid de φόνους statuendum? Ego πολέμους voluisse suspicor; vide *Tatian.* p. 73. & *Ez. Spanh.* ad Callim. & quos ibi laudat Vir Illustr. *Plat. Nupt. V. Virg.* Æn. V. 755. *Thucyd.* III. 235. Ed. *Wechel.* &c. *M. du S.*

Ibid Ἐργάζοντο] Obsecutus forem Cl. *Fensio* in *Hermot.* monenti εἰργ. hic legendum, si in alio Luciani Dialogo id faciendum praecepisset: at cum Ionibus maxime proprium sit augmenta tam temporalia quam syllabica negligere, ut ἀμείψαλο, ἐργάζοντο, ἵλαν. &c. &c.

neret ut functos vita, illaetabile regnum; sed in colloquium Tireſiae venire qui deſideraret. Et cum veniſſet in locum, quem deſignaverat Circe, & foſſam fodiſſet, mactaſſetque oves; mortuis multis praeſenti-
65 bus, interque illos matre ipſius, ac bibere de ſanguine volentibus, non prius permiſit cuiquam, nec ipſi matri adeo, quam Tireſias guſtaſſet, eumque ipſe coëgiſſet edere ſibi oraculum, ſuſtinuitque ſitientem
70 matris umbram videre.

25. Lacedaemoniis autem Lycurgus rem omnem publicam ex caeli rationibus conſtituit, & legem illis poſuit, ne usquam in bellum ante progrederentur, quam plena
75 luna eſſet. Neque enim aequalem putabat eſſe potentiam augeſcentis lunae & decrescentis, omniaque ab illa adminiſtrari.

26. Sed ſoli iſta Arcades non recepere, neque in honore habuerunt Aſtrologiam;
80 ſed amentia quadam & inſipientia dicunt ipſa ſe Luna eſſe antiquiores.

27. Majores igitur noſtri valde adeo divinationis erant ſtudioſi: ſed qui nunc ſunt, partim illi quidem fieri poſſe negant, ut
85 inveniant homines finem *certumque fundamentum* divinationis. Neque enim fidam

αἰδὴν ἀπίκελο, ὄφρα ἴδῃ νέκυας, καὶ ἀτερπέα χῶρον, ἀλλ' εἰς λόγυς ἐλθεῖν Τειρεσίη θπιθυμέων. ὐ ἐπειδὴ ἐς τ χῶρον ἦλθεν, ἔνθα [e] ἡ Κίρκη ἐσήμηνε, ὐ ἔσκαφε τ βόθρον, καὶ τὰ μῆλα ἔσφαξε, πολλῶν [f] νεκύων παρεόντων, ἐν τοῖσι ὐ τ μητρὸς τ ἑωυτῦ, τῦ αἵματος πιεῖν ἐθελόντων, ὐ πρότερον ἀφῆκεν ὐδενὶ, ὐδὲ αὐτῇ τῇ μητρὶ, πρὶν Τειρεσίην γεύσαδ, καὶ ἐξαναγκάσαι εἰπεῖν οἱ τὸ μαντήϊον· καὶ ἀνέχελο διψῶσαν ὀρέων τ μητρὸς τ σκιήν.

Λακεδαιμονίοισι δὲ Λύκυργ τ πολιτείην πᾶσαν ἐκ τῦ ὐρανῦ διετάξατο, καὶ νόμον σφίσιν ἐποιήσαλο μηδαμᾶ μηδὲ ἐς πόλεμον προχωρέειν, πρὶν τ σεληναίην πλήρεα γενέδ· ὐ γὰ ἴσην [g] ἐνόμιζεν εἶναι τ δυναμείην, αὐξανομένης τ σεληναίης, ὐ ἀφανιζομένης· πάντα δὲ ὑπ' αὐτέῃ διοικέεδ.

Ἀλλὰ μῦνοι Ἀρκάδες ταῦτα ὐκ ἐδέξαλο, ὐδὲ ἐτίμησαν ἀσρολογίην· ἀνοίῃ δὲ καὶ ἀσοφίῃ λέγυσι καὶ τ σεληναίης ἔμμεναι προγενέσ τεροι.

Οἱ μὲν ὦν πρὸ ἡμέων ὕτω κάρτα ἦσαν φιλομάντιες, οἱ δὲ νῦν, οἱ μὲ αὐτέων ἀδύναλα εἶναι λέγυσιν ἀνθρώποισι τέλ [h] εὕρα μαύλικης. ὐ γὰ εἶναί μιν ὅτε πιςὴν, ὅτε

e Ἡ] Οἱ W. *f* Νεκύων] Νεκρῶν W. Sed vulgata potior eſt. *g* Ἐνόμιζεν] Ἐνόμιζον Edd. male. *h* Εὕρα] Et ſic *Fl.* cum *J. P.* &c.

&c. apud *Herodot.* & *Aret.* plus centies, ideo vulgatam omnino ſervandam cenſeo. Vid. ſaepe jam laudatum Cl. *Maittair.* de Dial. p. 124—5. *J. F. R.*

47. Πρὸ ὦν δὴ πόλιος μαντίων ἀκοῦσαι] De more oracula in condendis urbibus conſulendi, aliisque circa idem negotium ritibus vid. *Spanhem.* in nott. ad Callim. p. 80. *J. F. R.*

52. Καὶ δράκων] Conf. Hiſtoriam Danielis de Dracone Babylonio numinis inſtar culto, ſed objecto bolo medicato ab ipſo interempto, quae in vulgata reperitur c. ultimo Danielis. In verſione Lutheri autem libris apocryphis adnexa eſt. Adde Illuſtr. *Spanhem.* ad Callim. p. 394. Nummosque draconibus inſcriptos ab eodem prolatos ad *Ariſtoph.* Plut. verſ. 732. pag. notarum 262. Adde & *Scholiaſten* Ariſtophanis, & *Macrob.* Sat. I. 20. Ac *Meibomium* in jusjur. Hippocr. p. 33. *J. F. R.*

53. Δράκων] Vide *Spanh.* ad Callim. 394. *M. du S.*

57. Ἰρήταλον] Recte hic Cod. W. Ἰρ. Peccant ubique Impreſſi in hac voce. *M. du S.*

61. Ὄφρα ἴδῃ νέκυας &c.] *Homer.* Od. Λ. 93. *M. du S.*

72. Λύκυργ] Plenilunium magna ſuperſtitione antiquis colebatur, & in eo mulieres partu facilius levari ſcribit *Plutarch.* Prælium Lacedæmonii ante plenilunium ex Lycurgi præcepto non inibant. *Eraſm.* in Adag. *Aceſſai luna.* *G. C.*

74. Νόμον] Hujus exemplum inſigne habes apud *Herod.* VI. *M. du S.*

79. Ἀρκάδες] In ſummam morum immanitatem efferati ſunt, quod cæteris omnibus amplectentibus aſtrologiam, cæterasque liberales diſciplinas, quarum cultu manſuefcunt hominum ingenia, ſoli contemſerint, ſeque fecerint ipſa luna antiquiores. *Serv.* in 2. Georg. *G. C.*

οὔτε ἀληθέα· οὐδὲ τ' Ἄρεα ἢ τ' Δία ἐν τῷ οὐρανῷ ἡμέων ἕνεκα κινέεσθαι, ἀλλὰ τὰ μὲν ἀνθρωπηίων πρηγμάτων οὐδεμίην [a] ὥρην ἐκεῖνοι ποιέονται, οὐδ' ἔστιν αὐτέοισι πρὸς τάδε κοινωνίη· τὰ σφέας δὲ χρεὴ ἡ περιφορὴ ἀναγρέφουσα.

illam esse, neque veram: neque Martem aut Jovem in caelo nostra caussa moveri; sed humanarum rerum curam illos plane nullam habere, neque communionem adeo ipsis cum hisce rebus nostris ullam intercedere; sed suae rei caussa atque quod necessarius sit ille ipsis circuitus, converti.

Ἄλλοι δὲ ἀστρολογίην ἀψευδέα μὲν, ἀνωφελέα δ' εἶναι λέγουσιν. οὐ γὰρ τοῦ μαντοσύνη ἀλλάσσεται, ὁκόσα τῇσι μοίρῃσι δόκιμα ἐπέρχεται.

28. Alii vero astrologiam mendacii quidem, sed eandem utilitatis quoque expertem aiunt. Neque enim ob divinationem immutari, quae fatorum decreto eveniant.

Ἐγὼ δὲ πρὸς τάδε ἄμφω ἐκεῖνα ἔχω εἰπεῖν, ὅτι οἱ μὲν ἀστέρες ἐν τῷ οὐρανῷ τὴν σφετέρην εἰλέουσι, πάρεργον δὲ σφίσι ἡ κινήσεως τὴν κατ' ἡμέας ἕκαστον ὀπηγίνεται. ἢ ἐθέλεις ἵππῳ μὲν θέοντι, ἢ ὀρνίθων, ἢ ἀνδρῶν [b] κλονεομένων λίθους ἀνασαλεύσας, ἢ

29. Ego autem ad haec ambo illa habeo dicere, Stellas quidem in caelo suam sibi viam volvi, sed obiter, praeter suum illum motum, nostra quoque peragunt. Aut vis tu equo quidem currente, aut avibus, hominibusve commotis emoveri lapides, & fe-

a Ὥρην] Ὥρην Edd. priores. b Κλονεομένων] Κινεομένων L. Nil mut. *H. Fl. J. P.*

89. Ὥρῃ] Φροντίδα. *V.* 99. Σφετέρην] Ὁδὸν. *V.*
91. Χρεὴ] * Ὑποθέσει, προνοίᾳ. *V.*

* Ὑποθέσει] Haec vox omissa erat in Edit. supplevit eam ex collat. Codicis *M. du S.*

89. Ὥρῃ] Sic cum tenui scribendum, quamvis in Libris nostris hic cum aspero extet; vid. Συρ. c. 19. *M. du S.*

Ὥρῃ] Recte *Solanus* spiritum asperum in tenuem mutavit. Quamvis & adspirate editum in *Alciphr.* L. I. ep. 27. Σὺ δὲ ἐδεμιὴν ὥραν ἔχεις ἐμοῦ. Et *Bergl.* quoque ex *Herodot.* I. Segm. 4. adferat, μηδεμίην ὥρην ἔχειν ἁρπαδείσιον. Nam praestat observare differentiam quam Grammatici tradunt inter ὥραν *curam* & ὥραν sive ὥραν, *horam*, *pulchritudinem*; licet adfirmare nequeam, antiquitus eamdem observatam. *J. F. R.*

12. Πρηγμάτων] Πραγμάτων hic habebant omnes quas vidi Edd. etsi c. 24. recte πρηγμάτων exaratum erat. Et miror neminem Commentatorum monuisse, id quoque ad Ion. dialect. formandum. Sed forsan & ego praetermisissem, ni monuisset Frater *G. O. Reitzius*. Πρηγμάτων autem postulare illam dialectum qui nescit, adeat *Hippocratem* mille locis, & Cl. *Maittair.* de Dialect. p. 100. & 101. *J. F. R.*

13. Χρεομένους] Quia supra §. 15. sic scriptum erat sine varietate, & Cod. W. etiam hic ita praeferat, hoc servavi, magis ut sibi similis redderetur scriptura, quam quod contendam sic necessario scribendum, utrumque enim satis crebro ap. Ion. Dialect. scriptores occurrere vid. ap. Cl. *Maittairium* de Dial. p. 121. & 131. Et cum ἐχρέοντο quoque hac Differt. Luciani §. 7. habuimus, tanto magis vocalem brevem & hoc loco praetuli. *J. F. R.*

14. Ἀφελέα] *Id utilitatis*, ait Auctor, *affert Astrologia: τὰ μὲν ἐόντα εἰδότας ἀφελέα, πολλὸν ἀτέρπεσθαι εὐφρανέει. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα, εὐμαρέως δέξονται. οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται.* In editionibus novissimis praetermissa est vox ἀγνοέουσι (quam *Basil.* & *Aldina* servant) in primo loco; cujus tamen omittendae nullam video causam satis idoneam; quamquam in expositione horum video haesitasse magnos viros. Ita autem intelligenda haec arbitror; nimirum dixerat Noster, fieri non posse ex malis bona per Astrologiam; id tamen ex Astrologia utilitatis redundare; *Bona quidem*, inquit, *eos, qui ea norunt futura, multum in antecessum delectant: at ea, quae ignorantibus censentur mala, tristia, calamitosa; illi* (qui nempe χρέωνται τῇ ἀστρολογίῃ, ut praecessit) *aequo accipiunt animo: neque enim illis ignorantibus eveniunt.* Statim quoque pro vulgato ἠγείται mirum ni Auctor hic ionizon scripserit ἠγέαται ut §. 3. φερέσβαται, & ἀπηγέηται §. 22. *J. F.*

Ἀπιξόμενα] Sic dedi pro vulgato ἀφιξ— ut Ionismus adpareret. Nam recte adspiratio omissa erat supra c. 21. & 24. Confer *Herodot.* ipso princip. ubi ἀπικομένοις & ἱκνεομένοισι ter, quater occurrit, ac deinceps millies. *J. F. R.*

15. Τὰ δὲ φαῦλα, εὐμαρέως δέξονται. οὐ γὰρ σφισιν ἀγνοέουσιν ἐπέρχεται] Sic commode Graeca concinnavit Benedictus. Sed non bene his etiam apparavit Latina, *Quae vero non imprudentibus accidunt, facile accipiun-*

festucas agitari a vento, quem effecit cursus; a stellarum autem vertigine aliud nihil fieri? Et ex parvulo quidem igni aliquid ad nos defluit, & tamen ignis non propter nos urit quidquam, neque ille nos ut calefiamus curat: stellarum autem influxum non recipimus? Et sane Astrologiae quae mala sunt in melius mutare non licet, neque mutare quidquam rerum quae inde fluunt; sed qui ea utuntur, illis prodest eatenus: bona eventura praemonitos multo ante exhilarant, mala autem facilius accipiunt: neque enim imprudentes opprimunt, sed exercitatione & expectatione facilia leniaque ducuntur. Haec de astrologia mihi videntur.

χάρφεα δονέεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων τῆ δρόμῳ, ὑπὸ δὲ τῆ δίνη τῶν ἀστέρων μηδὲν ἄλλο γίγνεσθαι; καὶ ἐκ μὲν ὀλίγου πυρὸς [c] ἀπορροίη ἐς ἡμέας ἔρχεται, ἡ δὲ τοῦ πυρὸς οὐδὲν ἡμέας καίει τι, οὐδὲ οἱ μέλει τῆ ἡμετέρῃ θάλπεσθαι· ἀστέρων δὲ οὐδεμίην ἀπορροίην δεχόμεθα; καὶ μὴν τοῖσι τῆ ἀστρολογίη τὰ μὲν φαῦλα ἐσθλὰ ποιῆσαι ἀδύνατά ἐστιν, οὐδὲ ἀλλάξαι τι τῶν ἀπορρεόντων [d] πρηγμάτων· ἀλλὰ τοῖς [e] χρεωμένοισι τά δὲ ὠφελέει, τὰ μὲν ἐσθλὰ εἰδότας [f] ἀπιξόμενα, πολλὸν ἀπὸ προθεν εὐφραίνει, τὰ δὲ φαῦλα εὐμαρέως δέχονται· οὐ γὰρ σφισι [g] ἀγνοέουσι ἐπέρχεται, ἀλλ' ἐν μελέτῃ καὶ προσδοκίῃ ῥηϊδία καὶ πρηέα [h] ἡγεῖται. τά δὲ ἀστρολογίης περὶ ἐγὼν ὑπολαμβάνω.

c Ἀπορροίη] Ἀποῤῥοίης *Fl.* d Πρηγμάτων] Πραγμάτων Edd. anteriores. ne *Fl.* & *Ald.* quidem excepta. e Χρεωμένους] Sic W. Χρεωμένους Edd. f Ἀπιξόμενα] Ἀφιξόμενα Edd. priores. g Ἀγνοέουσι] Hoc particip. in Edd. male post τὰ δὲ collocatum ex M. & *Fl.* in sedem suam retractum. h Ἡγεῖται] Vulgatam hanc servant etiam *Fl. H. B2. P.* & M.

4. Κάρφεα] Κάρφη, ξηρὸς ὁ κοῦφος χόρτος. *V.*

15. † Εὐμαρέως] Ῥαδίως. *V.*

† Εὐμαρέως] Εὐμαρέως ante editum erat.

piuntur. Neque enim in illos irruunt. Quae profecto ut magnam partem sunt imitatio versionis Erasmi, ita exprimunt penitus ordinem verborum in Basileensi exhibitum. τὰ δὲ ἀγνοέουσι φαῦλα εὐμαρέως δέχονται. οὐ γὰρ σφισιν ἐπέρχεται. De quo si vere pronunciare licet, totum plane alienissimum, immo contrarium est menti auctoris, & hinc idem censendum de Benedicti versione, quâ longe accommodatior illa Erasmi: *mala vero facile eum non imprudentibus venerint, accipiuntur. Neque enim in illos irruunt.* Hic haereo, quia nescio quae sit scriptura vetus in codicibus Mss. Unde & pater editioni Basileensi in voce ἀγνοέουσι adscripsit ἀθεωρήτοις, optime ad sententiam Luciani, sed longius ab vulgata lectione discedens. Si quod edidit Benedictus, exstat in scriptis, opinor verissime sententiam auctoris sic exprimi. *adversa autem facile excipiuntur; non enim imprudentibus superveniunt, sed* &c. *J.G.*

Τὰ δὲ φαῦλα i. e. ὁ δὲ σ. ἀγν. i.] Sic recte M. *El. S.* & *A.* Reliquae Edd. ἀγνοέουσι prave post τὰ δὲ, ponunt. *M. du S.*

18. Ἡγίαται] Ita cum Cl. *Jensio* credidi legendum pro vulgato ἡγεῖται. Etsi contractio in similibus verbis non semper videtur respui ab Ionibus. Sic in *Hippocr.* Mochlico p. m. 133. ὁμολογείτω legitur. Ac de *Articulis* p. 91. μυθολογοῦσι. Item γυιοῦνται ibid. & multa similia alibi, quae per dialysin quoque more Ionico potuissent scribi, quaeque propter frequentiam immutare non ausim. Verum quum dedita opera Ionismum hic adfectet Lucianus, omnia ad illum erunt adcommodanda, quaecumque possunt. Maxime, cum supra quoque —ίαται non εῖται dederit. Alioqui & ex *Herodot.* in quo dialyses frequentiores sunt, non absimilia vulgatae proferre possem, ut ex L. II. sive *Euterp.* p. 104. Ed. *Steph.* C. ἀναισιμοῦνται. Sed in quibusdam tantum verbis contractionem habent Iones, in quibusdam numquam. Conf. supra §. 19. βαλεῖν, ubi & βαλέειν potuisses conjicere. *J.F.R.*

ΔΗΜΩΝΑΚΤΟΣ ΒΙΟΣ.

Ἐμελλεν ἄρα μηδὲ ὁ καθ' ἡμᾶς βίος τὸ παντάπασιν ἄμοιρος ἔσεσθαι ἀνδρῶν λόγου καὶ μνήμης ἀξίων, ἀλλὰ καὶ σώματος ἱκανοῦ ὑπερφυᾶ, καὶ γνώμην ἄκρως φιλόσοφον ἐπαινεῖν. λέγω δὲ εἴς τε τὸν Βοιώτιον Σώστρατον ἀναφέρων, ὃν Ἡρακλέα οἱ Ἕλληνες ἐκάλουν, καὶ ᾠόμην εἶναι, καὶ μάλιστα εἰς Δημώνακτα τὸν φιλόσοφον, ὃς καὶ εἶδον αὐτὸς καὶ ἰδὼν ἐθαύμασα· θατέρῳ δὲ, τῷ Δημώνακτι, καὶ ὀπὶ μήκιστον συνεγενόμην. περὶ μὲν οὖν Σωστράτου ἐν ἄλλῳ βιβλίῳ γέγραπταί μοι, καὶ δεδήλωται μέγεθός τε αὐτοῦ, καὶ ἰσχὺς ὑπερβολὴ, καὶ ἡ ὑπαιθρος ἐν τῷ Παρνασσῷ δίαιτα, καὶ ἡ ὀπίπου

DEMONACTIS VITA.

1 Debebat ergo neque noſtrum ſaeculum expers omnino eſſe hominum ſermone & commemoratione dignorum; ſed tum corporis ingens robur, tum animum 5 ſummo opere philoſophum proferre. Dico autem hoc ad Boeotium Soſtratum reſpiciens, quem Herculem vocabant Graeci, & putabant eſſe; & maxime ad Demonactem Philoſophum: quos & vidi ipſe, & viſos admiratus ſum; altero vero, Demonacte, diutiſſime etiam ſum uſus. Ac de Soſtrato quidem alio in libro a me ſcriptum eſt, & tum magnitudo illius oſtenſa, tum excedens prope fidem robur hominis, & ſubdivalis in Parnaſſo mora, & cubile in gra-

ΔΗΜΩΝ.] Demonactem quemdam Cyrenaeis dediſſe leges, tradit *Theodoret.* 9. Curat. Gr. affect. apud Fabricium in Legislatorum catalogo. Quid in mentem venerit Viro doctiſſimo *Philoſtratum* p. 556. enarranti, cur hunc libellum *Fabulam* vocaret, nothumque eſſe putaret, mirari tantum poſſum, nihil aliud. Nollem factum. Excidit hoc V. Cl. alia agenti. Hujusce *vitae* meminit *Eunapius*, ut a Luciano ſcriptae p. 12. 13. Locum integrum in teſtimoniis de Luciano exhibemus. At alibi vir clar. ſuſpicatur *Pſeudonymum eſſe Lucianum; cum enim nihil ſacrum profanumve intactum reliquerit, nomen omnibus Lectoribus proſtituere voluiſſe non putat.* Deinde alibi *Samoſatenſem* ſe dicit, alibi *Patrenſem* (fin. praef. ad vit. Soph.) Serione haec refutanda? Annos prope centum vixit c. 63. Non ultra Marci tempora videtur perveniſſe: certe quod id ſuadeat, nihil in hac vita, niſi quid forte me latuit, conſpicitur. Natus ergo circa annum Chr. XC. Cum ei Epictetus jam ſenior auctor fuerit, ut uxorem duceret c. 55. Fieri hoc potuit circa an. Chr. CXXV. vel CXXX. Demonacte fere quadragenario. *M. du S.*

1. Ὁ καθ' ἡμᾶς βίος] Sic οἱ καθ' ἡμᾶς ἄνθρωποι. *Homines noſtri.* Herodian. I. 14. 7. Et I. c. ult. f. Et κατὰ τὸ αὐτὸ, *eodem tempore*, *Aelian.* XIV. 8. pr. *J. F. R.*

4. Ὑπερφυᾶ] Recte, & magis Atticum quam ὑπερφυῆ. Sic *Alciphr.* II. p. 270. Et noſter ſupra εὐφυᾶ. *Alex.* c. 5. ac *de Salt.* §. 74. *J. F. R.*

5. Βοιώτιον Σώστρατον] Hujus fortaſſe meminit in *Dial. mort.* & in *Alexand. Pſeudoman.* Soſtrati cujusdam Sicyonii, *Pauſan.* meminit in Eliac. L. 2. *G. C.*

Ibid. Τὸν Βοιώτιον Σώστρατον] Vid. omnino Doctiſſimus *Hemſterhuſius* in praefatione Pollucis p. 29. *J. M. G.*

Ibid. Σώστρατον] Magnificentiora ſunt quae de hoc mox praedicat, quam ut idem cum eo, de quo in *Dial. mort.* D. XXX. & *Alexandri vita* c. 4. loquitur, putandus videatur, vid. quae nos ad priorem illum locum annotavimus. Meminit hujus ſub eodem Herculis nomine *Philoſtratus* in Herode p. 552. Conveniunt enim Herculis nomen, patria Boeotia, Parnaſſus, vires immenſae, omnia. Niſi quod de latronibus nihil *Philoſtr.* De operibus enim, quamvis diſerte non dicat, ſatis ex eo intelligitur, quod tali viro opus fuiſſe dicit Iſthmum perforaturo p. 552. *Herodis Herculem* teſte Philoſtrato, vocabant, quia ab Herode in epiſtola longiore celebratus fuerat, ex qua *omnia* ſua habere *Philoſtratus* videtur. 16. *Agathion* etiam a ruſticis vocabatur, ut p. 553. docemur; *Soſtratus*, quod miror, nunquam illic dicitur. Optime monuerat Cl. *Hemſterhuſius* Praef. ad Pollucem. p. 29. eundem virum Philoſtrato & Luciano deſcribi. Quod miror a Doctiſſ. Philoſtrati Interprete, dum ea enarrat, non ulterius arreptum, contentumque eſſe dixiſſe, *eundem eſſe patere putat ex collatione*; non ipſum rem per ſe liquidam inſpexiſſe. *M. du S.*

10. Ἐπὶ μήκιστον] Diu cum Demonacte vixit Lucianus, qui ſub Nerone jam notus ad centeſimum ferme annum vitam produxit c. 3. & 63. *M. du S.*

11. Περὶ — Σωστράτου — ἐκείνου σύνη] De Demonacte ſcripturus Noſter, ait ſe ſingulari libello ſcripſiſſe de Soſtrato quodam, ubi magnitudinem ejus, ingens robur, omnemque victus rationem deſcripſerit. Qui libellus hodie λαμπρὸν φάος ἠελίοιο non adſpicit, & in caeterorum aevi veteris monumentorum,

gramine ; & silvestris victus , & opera a nomine *Herculis* non abhorrentia , quaeque aut tollendis latronibus persecerit , aut viis per invia muniendis , aut cum pontibus junxit loca trajectu difficillima.

2. De Demonacte autem jam dicere fas fuerit duarum rerum caussa , ut & ille in memoria versetur , quantum fieri opera mea potest, praestantissimorum hominum , & juvenum generosissimi , qui ad philosophiam appulere animum , non antiqua tantum exempla habeant ad quae se ipsos componant , sed etiam e nostro saeculo illum sibi tanquam canonem proponant atque aemulentur , optimum , quos ego novi , Philosophorum.

3. Fuit autem genere Cyprius non obscurorum unus , neque quantum ad dignitatem in republica , neque divitiarum nomine. Verum enim vero superior hisce

εὐνὴ, ᾗ τροφαὶ ὄρειοι, ᾗ ἔργα οὐκ ἀπῳδὰ τῷ ὀνόματι, καὶ ὅσα ἡ λῃστὰς αἱρῶν ἔπραξεν, ἢ ὁδοποιῶν τὰ ἄβαλα, ἢ γεφυρῶν τὰ δύσπορα.

Περὶ δὲ Δημώνακτος ἤδη δίκαιον λέγειν ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς ἐκεῖνός τε ᾖ μνήμης εἴη τοῖς ἀρίστοις τόγε κατ' ἐμὲ, καὶ οἱ γενναιόταλοι τῶν νέων, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν [a] ὁρῶντες, ἔχοιεν μὴ πρὸς τὰ ἀρχαῖα μόνα τῶν παραδειγμάτων σφᾶς αὐτοὺς ῥυθμίζειν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἡμετέρων βίων κανόνα προτίθεσθαι, ᾗ ζηλοῦν ἐκεῖνον, ἄριστον, ὧν οἶδα ἐγὼ, φιλοσόφων γενόμενον.

Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος, ὁ τῶν ἀφανῶν, ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν, καὶ ὀκτῆσιν. ὁ μὴν ἀλλὰ καὶ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος, ᾗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν.

---

a Ὁρῶντες] Ὁρμῶντες *Graev.* Nihil mutant Edd.

rum, quae vel hominum , vel temporis iniquitas nobis invidit , numero censendus. Sed valde mihi suspecta est hoc in loco illa ἐπίπου ἰούνῃ in qua dictione nihil equidem video , quod eam commendare possit. An , qualiscumque ille lectus fuerit , decumbenti & fesso , horridaeque ac asperae vitae assuefacto, potuit esse molestus? Posset minima mutatione legi ἐπίποκος, ut Sostratus intelligatur decubuisse in velleribus ; posset quoque ἐπίπιδος id enim videtur Noster velle, cum humi cubuisse ; idque caeteris, quae praedicat, optime convenit. Nullus equidem dubito, quin corrigendum sit , ᾗ ἐπὶ πόας ἰούνῃ *cubile in gramine.* Plane enim ita Noster locutus fuerat in *Necyomantia* c. 7. ἰούνῃ δὲ ὑπαίθρι ἐπὶ τ πόας. Et sic *Homerus* Il. Π, 235. χαμαιεύνας habet. Latini dixerunt *humidormitiones*; vide *Is. Casaubonum* ad Suetonii Julium, 72. *J. J.*

12. Γέγραπταί μοι] Non exigua haec jactura existimanda est. In eo enim libro ad historiam illius aetatis illustrandam multa fuisse , nullum dubium est. *M. du S.*

Ibid. Μύγιδος], VIII. pedes teste *Philostrato* l. c. *M. du S.*

13. Ὑπαίθρι] Vid. *Plut.* 483. f. Noster Mεν. c. 7. ἐπαίθρι scribit. *M. du S.*

14. Ἐπίπονος] Vide *Jensium*. De diaeta agresti *Philostrat.* l. c. *M. du S.* (An ἐπὶ πόας; adscripserat *Gesn.*)

19. Περὶ δὲ Δημώνακτ.] Ut de Demonacte loquatur, aequum esse ait , primo ut is sua opera memorabilis fiat apud optimos, &c. Fere sic *Livius*, rerum Romanarum texturus historiam, in Praefatione, *Juvabit rerum gestarum memoriae principis terrarum populi pro virili ᾗ me ipsum consuluisse.* *J. J.*

22. Καὶ -- πρὸς φιλοσοφίαν ὁρῶντες] Interpres: ᾗ *ad philosophiam respicientes.* πρὸς φιλοσοφίαν ὁρᾶν *Philosophiae operam dare* , non est Graeca locutio : sed scribendum πρὸς φιλοσοφίαν ὁρμῶντες , ut paullo post πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν. *J. G. G.*

28. Ἦν δὲ τὸ μὲν γένος Κύπριος , ὁ τῶν ἀφανῶν , ὅσα εἰς ἀξίωμα πολιτικὸν ᾗ κτῆσιν. ὁ μὴν ἀλλὰ ᾗ πάντων τούτων ὑπεράνω γενόμενος., ᾗ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν]. Vertenda sunt : *Erat itaque Demonax genere Cyprius , non obscuro loco natus , quod quidem ad dignitates civiles , ᾗ facultates attinebat. Despectis nihilominus his omnibus , cum pulcherrimis se rebus dignum judicasset , ad philosophiam animum appulit.* ὑπεράνω γενέσθαι non est *excelsiorem fieri* , ut interpretes transtulerunt, sed *despicere , contemnere.* Laërtius: ᾗ τ τῶν πολλῶν δόξης ὑπεράνω γίνεσθαι. *Vulgi laudes ᾗ gloriam contemnere.* Plutarchus in apophthegmate Agesilai: ἐγὼ γάρ μοι δοκῶ τ τοιούτων βούλεσθαι ἐπάνω εἶναι, ἢ τὴν ἀνδροτάτην τ ἀντιπεταγμένων πόλιν κατὰ κράτος ἑλεῖν. *Malo me vincere contemtu talium rerum , quam praepotentem hostium urbem vi capere.* pro his dixit Lucianus statim ὑπερεῖδε τ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν. *J. G. G.*

30. Οὐ μὴν ἀλλὰ] Sic ὁ ᾗ ἀλλὰ , de quo vid. Cl. *Jens.* not. ad *Vit. Auct.* Οὐ μὴν ἀλλὰ simpliciter vertitur , *igitur*, in *Plutarchi* Num. p. 60. E. Scholiast. *Aristoph.* ad Nub. vers. 71. Οὐ μὴν ἀλλὰ ᾗ περὶ τ Διονυσόν ἐστί τις ἑορτή. &c. pro, *sed ᾗ*, vel *praeterea. Nihilominus. Verumtamen*, *Bergl.* ad Alciphr. II. 253. *J. F. R.*

31. Ὑπερ-

ὑπέρω γενόμενος, καὶ ἀξιώσας ἑαυτὸν τῶν καλλίστων, πρὸς φιλοσοφίαν ὥρμησεν, οὐκ Ἀγαθοβούλου, μὰ Δί', οὐδὲ Δημητρίου πρὸ αὐτοῦ, οὐδὲ Ἐπικτήτου ἐπεγειράντων, ἀλλὰ πᾶσι μὲν συνεγένετο τούτοις, καὶ ἔτι Τιμοκράτει τῷ Ἡρακλεώτῃ, σοφῷ ἀνδρὶ, φωνήν τε καὶ γνώμην μάλιστα κεκοσμημένῳ. ἀλλ' ὁ [a] γοῦν Δημώναξ, οὐχ ὑπὸ τούτων τινὸς, ὡς ἔφην, προκληθεὶς, ἀλλ' οἰκείας πρὸς τὰ καλὰ ὁρμῆς καὶ ἐμφύτου πρὸς φιλοσοφίαν ἔρωτος ἐκ παίδων εὐθὺς κεκινημένου, ὑπερεῖδε μὲν τὰ ἀνθρωπείων ἀγαθῶν ἁπάντων. ὅλον δὲ προδοὺς ἑαυτὸν ἐλευθερίᾳ καὶ παῤῥησίᾳ διετέλεσεν, αὐτός τε ῥᾳθῳ καὶ ὑγιεῖ καὶ ἀνεπιλήπτῳ βίῳ χρώμενος, καὶ τοῖς ὁρῶσι καὶ ἀκούουσι παράδειγμα παρέχων τὸ ἑαυτοῦ γνώμην, καὶ τὸ ἐν τῷ φιλοσοφεῖν ἀλήθειαν.

Οὐ μὴν [b] ἀνίπτοις γε ποσὶ, τὸ τοῦ λόγου, πρὸς ταῦτα [c] ἦλθεν, ἀλλὰ καὶ ποιηταῖς σύντροφος ἐγένετο, καὶ τῶν πολλῶν

omnibus, atque ad ea quae pulcherrima sunt, adspirans, animum ad philosophiam appulit, non Agathobulo profecto, neque ante ipsum Demetrio; neque Epicteto excitantibus; quibus omnibus quidem usus est, & insuper Heracliensi Timocrate sapienti viro, & linguae pariter atque animi ornatissimi: sed non ab ullo horum incitatus, uti dixi, Demonax, verum a domestico ad honesta impetu, & insito philosophiae amore a puero inde statim commotus, humana bona omnia despexit, totumque se libertati & fiduciae cum tradidisset, ita vixit: recta cum ipse, sobria, atque experte reprehensionis vita usus, tum praebens videntibus audientibusque exemplum, suam prudentiam, suamque in philosophando veritatem.

4. Nec tamen illotis, quod aiunt, pedibus haec aggressus est. Sed poëtis innutritus erat, ac plerosque tenebat memoria, exer-

a Γὰρ] Sic Edd. Γε legit *M. du S.* b Ἀνίπτοις] Sic recte L. *H. B2. Fr. P.* Ἀνίπποις male *J.* & *Fl. Ald.* Ἀνίπτοισι *S.* & *A.* Et sic emendat etiam margo *AIW.* c Ἦλθεν] Edd. priores ἦξεν.

49. Οὐ μὴν ἀνίπτοις] Ἀντὶ τοῦ ἀπροκαλύπτους. *V.*

31. Ὑπεράνω γενόμενος] Non indignabuntur manes *Graeviani*, huic monito viri summi non obtemperatum: sed mansum in propria verborum sententia. Nobilitas, divitiae, intercedebant instituto Demonactis; *ille superior fuit his impedimentis.* Sic etiam res habet in reliquis. Poterat etiam *contemtus* hic locum habere: quae enim *facile superamus*, *contemnimus.* Sed nihil omnium nos cogit ut a verborum proprietate & formali, quam vocant, significatione hic recedamus. *J.M.G.*

33. Ἀγαθοβούλου] Hunc *Eusebius* anno Chr. CXX. floruisse, in Chronico auctor est. De eodem rursus Noster Περ. c. 17. quem locum vide. *M. du S.*

Ibid. Δημητρίου] Cynicus is, de quo legimus in *Apollonii Thyanei* vita IV. c. 25. p. 163. Quod autem πρὸ αὐτοῦ addit, non *Demonactem*, ut putavit *Vorstius*, respicit, qui τῷ ideo inserendum arbitrabatur; sed Agathobulum Demetrio juniorem fuisse indicat. Vid. Ἱππ. c. 2. similem phrasin, & Ὀρχ. c. 63. unde Neronis tempore vixisse hunc Demetrium constat. Consule *Diog. Laërt.* V. 84. p. 161. A. hujus *Phavorinus* honorifice in scriptis suis, teste ibidem *Philostrato*, meminerat. *M. du S.*

35. Τιμοκράτει] Vid. Ἀλεξ. c. 57. & Ὀρχ. c. 69. de eo *Philostr.* p. m. 265. (536.) τὸ δὲ γλαφυρὸν καὶ σοφόρως εἶχε, καὶ σοφοδρῶς, καὶ ἑτοίμως. Circa an. Chr. 130. floruisse traditur in Chronol. Sophist. *Philostr.* Quae si vera sunt, aut alium Timocratem denotant, aut hic etiam longaevus fuit. Vid. Ὀρχ. c. 69. Sed errat Chronicon; nam de hoc ipso haud dubie sermo est. *M. du S.*

38. Ἀλλ' ὁ γοῦν Δημώναξ] Lege omnino ἀλλ' ὅ γε Δη. *M. du S.*

49. Ἀνίπτοις γε ποσὶ] Neutiquam inexercitatus neque rudis; quo proverbio etiam usus est in *Rhetor. praecept.* *G.C.*

Ἀνίπτοις ποσὶ] Vide Paroemiog. *J.B.*

Ἀνίπτοις γε] L. *H. B2. Fr. P.* quod cur mutarit *S.* Ed. feceritque ἀνίπτοισι π. nulla ratio erat. *M. du S.*

50. Ἦλθεν] Sic mutavi; minus placebat enim, quod omnes libri nostri hic praeferunt ἦξεν. Vid. & Δρωπ. c. 6. ubi itidem plerique Impressi errarunt. Et confer notam *T. Fabri*, & nostram ad Περ. c. 37. *M. du S.*

54. Ἄμφω

exercebaturque dicendo : tum ſectas philoſophorum non pauxillum, neque extremo, ſecundum proverbium, digito attigerat, verum ſciebat : corpus vero exercuerat, & ad patientiam laborum ſubegerat. In univerſum cura illi, ne cujuscumque alterius rei indigeret : adeo ut cum intelligeret, ſe non amplius ſibi ſufficere, de vita ſponte abierit, relicto Graecorum optimis quibusque multo de ſe ſermone.

5. Philoſophiae autem non unam aliquam ſpeciem ſibi reſecuit, ſed multis in unum commiſtis, non ſatis declaravit, qua illarum *praeter caeteras* gauderet. Videbatur tamen Socratis maxime ad familiam ſe applicuiſſe, licet habitu & illa victus facilitate aemulari Sinopenſem videretur. Neque tamen ea quae ad victum pertinent in deterius mutabat, ut admirarentur ipſum, & oculos in ipſo defigerent vulgo homines, ſed eodem quo caeteri victus cultusque genere utens, communis, ne pauxillum quidem tumidus, verſabatur privatim & publice cum omnibus.

ἐμέμνητο, καὶ λέγειν ἤσκητο, καὶ τὰς ἐν Φιλοσοφίᾳ προαιρέσεις οὐκ ἐπ' ὀλίγον, εἰδὲ κατὰ τὴν παροιμίαν, ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ ἁψάμενος, ἀπίστατο, καὶ τὸ σῶμα δὲ ἐγεγύμναστο, καὶ πρὸς καρτερίαν διεπεπόνητο, καὶ τὸ ὅλον, ἐμεμελήκει αὐτῷ μηδενὸς ἄλλου προσδεᾶ εἶναι· ὥστε ἐπεὶ καὶ ἔμαθεν οὐκ ἔτι ἑαυτῷ ἀρκῶν, ἐκὼν ἀπῆλθε τοῦ βίου, πολὺν ὑπὲρ αὐτοῦ λόγον τοῖς ἀρίστοις τῶν Ἑλλήνων καταλιπών.

Φιλοσοφίας δὲ εἶδος οὐκ ἐν ἀποτεμνόμενος, ἀλλὰ πολλὰ εἰς [d] ταὐτὸ καταμίξας, καὶ πάνυ τι ἐξέφαινε, τίνι αὐτῶν ἔχαιρεν· ἐῴκει δὲ τῷ Σωκράτει μᾶλλον ᾠκειῶσθαι, εἰ καὶ τῷ σχήματι, καὶ τῇ τοῦ βίου ῥᾳστώνῃ τ' [e] Σινωπέα ζηλῶν ἔδοξεν, καὶ παραχαράττων τὰ εἰς τ' δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τ' ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι, καὶ πεζὸς ὢν, καὶ ἐπ' ὀλίγον τύφῳ κάτοχος, συνῆν καὶ ξυνεπολιτεύετο.

Καὶ

[d] Ταὐτὸ] Τοῦτο Edd. priores. [e] Σινωπέα] Σινωπέα male *J.*

67. Τὸν Σινωπέα] Τὸν Διογένη. *V.*

54. Ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ] Sic ſupra, *Quom. Hiſt.* c. 4. f. Hoc vero Luciani adducit Clar. *Elſner.* ad *Evang. Matth.* XXIII. 4. ubi: τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν, ἃ θέλουσι κινῆσαι αὐτά. Tum etiam ex *Jul. Orat.* 6. p. 200. γνώσῃ δὲ τρυφῆς μηδὲ ἄκρᾳ, φασὶ, τῷ δακτύλῳ. *J.F.R.*

55. Καὶ τὸ σῶμα δὲ] Illud καὶ δὲ quod fruſtra alibi ſuſpectum fuit commentatoribus, vidimus ſupra *de Salt.* §. 10. §. 12. & 13. Item I. *Ver. Hiſt.* c. 15. *Alex.* c. 41. &c. Adde modo laudatum Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Joan.* XV. 27. in quo habemus: καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε. Quod is convertit: *& vos itidem*, aut, *quin & vos teſtabimini*, aliaque ex *Xenoph. Thucyd. Arrian.* hoc Luciani teſtimonio non omiſſo, adducit. *J.F.R.*

63. Ἐς τοῦτο] Non dubito, quin legendum ſit ἐς ταὐτὸ, ſic certe interpretatus ſum. *J.M.G.*

Ἐς ταὐτὸ] Quod Clar. *Geſn.* conjecit, id *Solanus* quoque ſic emendaverat: & quia neceſſaria eſt emendatio, vel ſine Codd. auctoritate ita edidi. *J.F.R.*

67. Οὐ παραχαράττων τὰ] Dicit Demonactem imitatum eſſe Socratem, & frugalitate Diogenem, ἃ παραχαράττων τὰ εἰς τὴν δίαιταν, ὡς θαυμάζοιτο, καὶ ἀποβλέποιτο ὑπὸ τ' ἐντυγχανόντων, ἀλλ' ὁμοδίαιτος ἅπασι. Vertunt: *Non tamen adulterabat ea quae ad victum pertinebant, admirationis emerendae gratia, utque ab iis reſpiceretur, quibuscum verſabatur; verum communi cum aliis vivendi ratione utebatur.* παραχαράττειν τὰ εἰς τὴν δίαιταν. *non eſt adulterare quae ad victum pertinent*, ſed *non mutare vivendi rationem, non recedere a communi vivendi genere.* Joſephus v. ἀρχαιολογίας, παρέβαινε δ' ἤδη τὰ πάτρια, καὶ τὴν οἰκείαν δίαιταν παρεχάραττε ξενικῶν μιμήσει ἐθισμῶν. *ejurabat patrios mores, domeſticosque ritus antiquabat, imitatione peregrinorum morum.* Ruffinus ſic vertit: *Tranſcendebat jam leges patrias, & edicta propria requirebat mores imitando peregrinorum.* Syneſius: καὶ τοὺς τραπεζίτας τοὺς πονηροὺς τοὺς καθάπερ νόμισμα τὸ δόγμα τὸ θεῖον παραχαράττοντας. *ut nummos divinam doctrinam mutantes.* *J.G.G.*

Καὶ τὸν μὲν τῶν Σωκράτους εἰρωνείαν ὐ προσιέμενον, χάριτος δὲ Ἀττικῆς μεστὰς ἀποφαίνων τὰς συνουσίας· ὡς τοὺς προσωμιλήσαντας ἀπιέναι, μήτε καταφρονήσαντας ὡς ἀγεννοῦς, μήτε τὸ σκυθρωπὸν τῶν ἐπιτιμήσεων ἀποφεύγοντας, πάντοτε δὲ ὑπ' εὐφροσύνης γενομένους, καὶ κοσμιωτέρους πολὺ, καὶ φαιδροτέρους, καὶ πρὸς τὸ μέλλον εὐέλπιδας.

Οὐδεπώποτε γὰρ ὤφθη κεκραγὼς, ἢ ὑπερδιατεινόμενος, ἢ ἀγανακτῶν, οὐδ' εἰ ἐπιτιμᾶν τῳ δέοι, ἀλλὰ τῶν μὲν ἁμαρτημάτων καθήπτετο, τοῖς δὲ ἁμαρτάνουσι συνεγίνωσκε, καὶ τὸ παράδειγμα παρὰ τῶν ἰατρῶν ἠξίου λαμβάνειν, τὰ μὲν νοσήματα ἰωμένων, ὀργὴν δὲ πρὸς τοὺς νοσοῦντας ὐ χρωμένων. ἡγεῖτο γὰρ ἀνθρώπου μὲν εἶναι τὸ ἁμαρτάνειν, θεοῦ δὲ, ἢ ἀνδρὸς ἰσοθέου, τὰ πταίοντα ἐπανορθοῦν.

Τοιούτῳ δὴ βίῳ χρώμενος, εἰς ἑαυτὸν μὲν ἀδενὸς ἐδεῖτο, φίλοις δὲ συνέπραττε τὰ εἰκότα, καὶ τοὺς μὲν εὐτυχεῖν δοκοῦντας αὐτῶν ὑπεμίμνησκεν, ὡς ἐπ' ὀλιγοχρονίοις τοῖς δοκοῦσιν ἀγαθοῖς ἐπαιρομένους· τοὺς δὲ ἢ πενίαν ὀδυρομένους, ἢ φυγὴν δυσχεραίνοντας, ἢ γῆρας, ἢ νόσον αἰτιωμένους, σὺν γέλωτι παρεμυθεῖτο, ὐχ ὁρῶντας ὅτι μὴ μικρὸν αὐτοῖς παύσει μὲν τὰ ἀνιῶντα, λήθη δὲ

6. Socratis quidem illam dissimulationem non admittens, sed plenam Attica quadam gratia consuetudinem prae se ferens. Itaque sic ab eo discedebant, qui cum illo fuerant, ut neque contemnerent tanquam ignavum, neque asperitatem reprehensionum ejus refugerent: sed prae voluptate quasi immutati, decentiores multum, & hilariores, & spei in futurum melioris essent.

7. Nunquam enim visus est clamare, aut supra modum contendere, aut indignari, neque si quis reprehendendus esset: sed peccata cum perstringeret, ignoscebat peccantibus, volebatque exemplum nos capere a medicis, sanantibus quidem morbos, ira autem in aegrotos non utentibus. Putabat enim, hominis quidem esse peccare, Dei autem aut aequalis Deo hominis, peccata corrigere.

8. Hanc vitam cum viveret, pro se ille quidem nullius rei indigebat, sed amicos in iis, quae e re esse judicaret, adjuvabat: & si qui illorum felices *sibi* viderentur, submonuit, quam brevibus, quae nunc viderentur, bonis efferrentur. Qui vero aut paupertatem deplorarent, aut exilium aegre ferrent, aut senectutem, vel morbum accusarent, consolatus cum risu est, qui non viderent, post pusillum temporis cessatura quae ipsos contristarent, oblivionem vero quan-

73. Σωκράτους εἰρωνείαν] Hinc Socrates dictus εἴρων, utebatur enim, ut ait *Cic.* I. de Off. libenter ea dissimulatione, quam Graeci εἰρωνίαν vocant. G.C.

78. Παντοίους] Alio sensu usurpare solet. Vid. N. A. 21. M. du S.

82. Οὐδεπώποτε] Id plus esse, quam οὐδέποτε vid. supra in verbis *Diog. Laërt.* ab *Solano* prolatis ad 2. *Ver. Hist.* c. 18. J. F. R.

16. Οἰκεῖον] *Homo sum, humani nihil a me alienum puto.* Terent. M. du S.

17. Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ἴσως τῆς θεραπείας ἐλπίδα ἁμαρτάνειν] Sic distinguendum opinor. Vulgo junctim haec leguntur, συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων. Interpres hic iterum turpissime sese dat, vertens: *Plus autem, minusve laetabatur, eorum solummodo consuetudinem devitans, quotquot illi videbantur propter spem obsequii delinquere.* Nihil insulsius, si Graeca spectes, & mentem scriptoris. Verto: *Plus autem minusve laetabatur, conversans cum quibusdam eorum* (quibuscum nempe versabatur: versabatur autem cum omnibus, non omnium tamen usu peraeque delectatus) *iis solis se abstinens, quotquot ei viderentur supra omnem spem emendationis delinquere.* Eos devitabat Demonax, de quibus nulla morum emendatio sperari poterat; qui erant ἀνήκεστοι; &, ut Belgae dicimus, **daer geen salv meer aen te smeren was.** J. J.

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, συνὼν ἑνίοις αὐτῶν μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν &c.] Distinguenda mihi quidem videntur verba hoc modo: πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἑνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξισάζων, ὁπόσοι ἂν. &c. h. e. *Plus vero minusve delectabatur consuetudine quorundam ex iis, devitans solos, quicumque.* Quemadmodum hic

Lu-

quandam bonorum pariter ac malorum, ac libertatem longam brevi omnes occupaturam.

9. Curae hoc quoque sibi habebat, ut dissidentes inter se fratres in concordiam redigeret, mulieribusque pacem cum maritis conciliaret. Est etiam ubi in populo turbis agitato concinne verba fecit, persuasitque majori parti, ut ministrarent patriae *tributa* mediocria. Talis erat ratio illius philosophiae, mitis, mansueta, hilaris.

10. Solum molestia ipsum afficiebat morbus aut mors amici, qui maximum inter homines bonum amicitiam judicaret. Ac propter haec amicus erat omnibus, nec est, quem non domesticum & familiarem putaret, in quantum homo esset. Caeterum magis minusve quorundam inter illos consuetudine delectabatur, a solis illis se removens, qui ultra spem emendationis peccare ipsi viderentur. Atque haec cum Gratiis & ipsa Venere faciebatque & dicebat, ut semper, quod est in Comoedia, *Suada in labiis illius insideret.*

11. Itaque Athenienſium cum universus populus, tum principes, supra modum illum admirabantur, & ut ad Deum aliquem semper ad ipsum respiciebant. Quamquam initio plerisque illorum offensus est, odiumque non minus populari illo contraxit

τις ἀγαθῶν καὶ κακῶν, καὶ ἐλευθερία μακρὰ πάντας ἐν ὀλίγῳ [a] καλαλήψει.

[b] Ἔμελε δὲ αὐτῷ καὶ ἀδελφοὺς στασιάζοντας διαλλάττειν, καὶ γυναιξὶ πρὸς τοὺς γεγαμηκότας εἰρήνην πρυλανεύειν. καίπου καὶ δήμοις ταραττομένοις ἐμμελῶς διελέχθη, καὶ τοὺς πολίτας αὐτοῦ ἔπεισεν ὑπουργεῖν τῇ πατρίδι τὰ μέτρια. τοιοῦτός τις ἦν ὁ τρόπος τῆς φιλοσοφίας αὐτοῦ, πρᾷος, καὶ ἥμερος, καὶ φαιδρός.

Μόνον αὐτὸν ἠνία φίλου νόσος ἢ θάνατος, ὡς ἂν καὶ τὸ μέγιστον τῶν ἐν ἀνθρώποις ἀγαθῶν τὴν φιλίαν ἡγούμενον· καὶ διὰ τοῦτο φίλος μὲν ἦν ἅπασι, καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἐνόμιζεν, ἄνθρωπόν γε ὄντα. πλέον δὲ ἢ ἔλαττον ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις αὐτῶν, μόνοις ἐξιστάμενος, ὁπόσοι ἂν ἐδόκουν αὐτῷ ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν. καὶ ταῦτα πάντα μὴ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης αὐτῆς ἔπραττέ τε καὶ ἔλεγεν, ὡς ἀεὶ τὸ κωμικὸν ἐκεῖνο, Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν αὐτοῦ ἐπικαθῆσθαι.

Τοιγαροῦν καὶ Ἀθηναίων ὁ, τε σύμπας δῆμος, καὶ οἱ ἐν τέλει σοφοὶ ἐθαύμαζον αὐτὸν, καὶ διετέλουν, ὥς τινα τῶν κρειττόνων προσβλέποντες. καίτοι ἐν ἀρχῇ προσέκρουσε τοῖς [c] πολλοῖς αὐτοῦ, καὶ μισος ὑπὲρ μέρους τοῦ καθ' αὐτοὺς τοῖς πλήθεσιν ἐκτήσατο ὅτι τε τὴν

[a] Καλαλήψ.] Καλαλείψ. male P. [b] Ἔμελε] Ἔμελλε Fl. male. Cett. recte ut edidimus. [c] Πολλοῖς] Πολλῶ male J. sola.

Lucian. ἔχαιρε συνὼν ἐνίοις, ita Xenoph. K. Π. II. 15. ἥδομαι συνὼν τούτοις. L. Bos.

Πλέον δὲ, ἢ ἔλαττον ἔχαιρε, &c.] Distinctionem a L. Bos propositam sum secutus, pristinam abolendo. J. F. R.

19. Ὑπὲρ τὴν τῆς θεραπείας ἐλπίδα διαμαρτάνειν] Benedictus, *propter spem obsequii delinquere*, ex Opsopaeo, qui largius, *propter spem exhibiti obsequii delinquere*. Mirabiles versiones. Intellige *supra spem emendationis delinquere*. J. G.

20. Μετὰ Χαρίτων καὶ Ἀφροδίτης] Conf. *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 180. ibique not. *Bergleri*. J. F. R.

22. Κωμικὸν] *Eupolis*. Vid. fragmentum allatum in notis ad Nigr. c. 4. M. du S.

Ibid. Τὴν Πειθὼ τοῖς χείλεσιν &c.] Utitur & *Alciphr.* I. ep. 38. p. 178. f. ἐπ' ἄκροις μοι δοκεῖ τοῖς χείλεσιν αὐτῆς ἐκάθισεν ἡ Πειθώ. Ad quae verba *Bergler.* haec Luciani aliaque adferre non est oblitus. J. F. R.

26. Κρειττόνων] (Verte *ex Diis.*) *L. Kuſt.* Vid. Ἀμωιθ. c. 8. M. du S.

28. Οὐ μισῶν τοῦ καθ' αὐτοὺς τοῖς πλήθ.] Non satis haec intelligo. Si τοῦ absit, μισῶν respiciet ad amorem & admirationem, de qua modo dictum: si retinendum est, excidisse nomen *Socratis* dicam. Interim verti, ut verba jacent. J. M. G.

29. Τοῦ καθ' αὐτοὺς] Delendum censeo illud τοῦ, cum sententiam obscuret. M. du S.

τῇ παῤῥησίᾳ καὶ ἐλευθερίᾳ. καί τινες ἐπ' αὐτὸν συνέδραμον Ἄνυτός τε καὶ [a] Μέλητος, τὰ αὐτὰ κατηγοροῦντες, ἅπερ κἀκεῖνοι τότε, ὅτι οὔτε θεῶν ὤφθη ποιῶν, οὔτε ἐμυήθη μόνος ἁπάντων ταῖς Ἐλευσινίοις. πρὸς ἅπερ ἀνδρείως μάλα στεφανωσάμενος, καὶ καθαρὸν ἱμάτιον [b] ἀναλαβών, καὶ παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, τὰ μὲν ἐμμελῶς, τὰ δὲ καὶ τραχύτερον [c] ἢ κατὰ τὴν ἑαυτοῦ προαίρεσιν ἀπελογήσατο. πρὸς μὲν γοῦν τὸ μὴ τεθυκέναι πώποτε τῇ Ἀθηνᾷ, Μὴ θαυμάσητε, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, εἰ μὴ πρότερον αὐτῇ ἔθυσα. οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι αὐτὴν τῶν παρ' ἐμοῦ θυσιῶν ὑπελάμβανον. πρὸς δὲ θάτερον τὸ τῶν μυστηρίων, ταύτην ἔφη ἔχειν τὴν αἰτίαν, τοῦ μὴ κοινωνῆσαι σφίσι τῆς τελετῆς, ὅτι ἂν τε φαῦλα ᾖ τὰ μυστήρια, οὐ σιωπήσεσθαι πρὸς τοὺς μηδέπω μεμυημένους, ἀλλ' ἀποτρέψειν αὐτοὺς τῆς ὀργίων· ἂν τε καλὰ, πᾶσιν αὐτὰ ἐξαγορεύσειν διὰ φιλανθρωπίας. ὥστε τοὺς Ἀθηναίους ἤδη λίθους ἐπ' αὐτὸν ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντας, πράους αὐτῷ καὶ ἵλεως γενέσθαι αὐτίκα, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου δεξαμένους τιμᾶν, καὶ αἰδεῖσθαι, καὶ τὰ τελευταῖα, θαυμάζειν. καίτοι εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τῶν πρὸς αὐτοὺς λόγων, τραχυτέρῳ ἐχρήσατο τῷ προοιμίῳ. Ἄνδρες γάρ, ἔφη, Ἀθηναῖοι, ἐμὲ μὲν ὁρῶντες ἐστεφανωμένον, ὑμεῖς ἤδη καὶ καθαθύσασθε· τὸ γὰρ πρότερον οὐκ ἐκαλλιεργήσασθε.

loquendi illa fiducia atque libertate. Jamque conſurrexerant contra illum Anyti quidam & Meliti, accuſantes eadem, quae illi quondam, quod neque ſacrificare unquam viſus eſſet, neque initiatus eſſet ſolus omnium Eleuſiniis. Ad quae quidem ille viriliter ſane, coronatus & pura veſte indutus cum in concionem prodiiſſet, partim concinne, partim vero aſperius quam pro ſuo inſtituto cauſſam dixit. Ad illud enim crimen, quod nunquam rem ſacram Minervae feciſſet, *Nolite*, inquit, *mirari, Athenienſes, ſi non prius ei ſacrum feci; neque enim indigere meis illam victimis putabam.* Ad alterum vero illud de Myſteriis, *Hanc ſibi cauſſam eſſe* dicebat, ***cur non veniret in communionem initiorum, quod, ſi mala ſint myſteria, taciturus non eſſet apud non initiatos, ſed dehortaturus illos ab orgiis, ſin bona, indicaturum prae humanitate omnibus.*** Igitur Athenienſes qui jam lapides contra ipſum haberent in manibus, mites illi & propitii ſtatim ſunt facti, & illo initio facto honorarunt virum, reveriti ſunt, ac denique admirati: quamquam in principio ſtatim ſuae ad illos orationis aſperiori paullum uſus eſſet prooemio. Nam, *Athenienſes*, inquit, *cum coronatum me* (victimae inſtar) *videatis, vos jam me quoque mactate; priore enim hoſtia non litaſtis.*

Βούλομαι δὲ ἕνια θᾶττον τοῦ εὐτόχως 12. Volo jam ſubjicere quaedam acute pa-

a Μέλητος] Μέλητος *Fl.* male. Cett. recte. Conf. ſupra Ἀναβ. §. 10. b Ἀναλαβών] Sic Edd. Ἀναβαλὼν malit *M. du S.* c Ἢ] Deeſt haec particula in *Fl.*

33. Οὔτε θεῶν ὤφθη ποιῶν] Contrarium docet *Xenoph.* in Memorab. L. I. p. 570. 571. Ed. *Baſil.* Sed cum Socrates de facultatibus exiguis exigua ſacra faceret, nihilo ſe putabat minus praeſtare, quam illos, qui de magnis opibus multas & amplas hoſtias caederent. *J. F. R.*

34. Ταῖς Ἐλευσινίαις] Scilicet τελισταῖς. *F. G.*

36. Ἀναλαβών] Forſan ἀναβαλὼν; certe Noſtro ἀναβολὴ eo ſenſu frequens. *M. du S.*

42. Οὐδὲ γὰρ δεῖσθαι] *Minut. Fœl.* Octavio. *J. B.*

62. Ἀπὸ Φαβωρίνου] De quo *Philoſtrat.* Lib. I. Sophiſtar. *G. C.*

Ἀπὸ Φαβωρίνου] Φαβωρῖνος Latine ſcribendum *Favorinus* (non *Phavorinus*) ut jam pridem monnit *Jenſius*; eſt enim Romanum nomen a *favor*, ut *Cenſorinus*, a *Cenſor* &c. *Olearius* ad Philoſtr. Vit. Sophiſt. I. §. VIII. p. 489. *J. F. R.*

65. Καὶ μάλιστα τοῦ σὺ αὐταῖς μελῶν] Sic haec verba bonus Opſopœus interpretatus eſt, quaſi hoc loco μελῶν de membris accipiendum eſſet. Infeliciter certe, ne

pariter & urbane ab illo dictorum. Juvat autem a Phavorino & his, quae ad illum dixit, incipere. Cum enim audiſſet e quodam Phavorinus, deridiculo ab illo haberi ipſius cum familiaribus ſermones, maxime verſiculos illis immiſtos, quod fracti nimis, ignavi, muliebres, philoſophiam minime decentes eſſent: acceſſit ad Demonactem rogavitque, *Quis eſſet*, (quid ſibi arrogaret) *qui ſua derideret?* Is, *Homo*, inquit, *aures habens deceptu non nimium faciles.* Inſtante vero Sophiſta atque interrogante, *Quo vero viatico inſtructus, Demonax, a puero ad Philoſophiam acceſſiſti? Teſticulis*, inquit.

13. Alio quodam tempore idem accedens interrogat Demonactem, *Quam maxime ſectam in philoſophia amplecteretur?* At ille, *Quis vero tibi*, inquit, *dixit me philoſopharī?* & jam diſcedens apud ſe ſuaviter ſane riſit. Illo vero interrogante, *Quid rideret? Ridiculum mihī*, inquit, *eſſe videbatur, te a barba judicari velle philoſophos, barbam cum ipſe non habeas.*

14. Sidonio aliquando Athenis florente, ac de ſe laudem commemorante ejusmodi, ſe philoſophiam univerſam exploraſſe, ſed nihil impedit verba ipſa referre: *Si Ariſtoteles me vocet in Lyceum, ſequar: ſi Plato in Academiam, veniam: ſi Zeno ad Poecilen, ibi commorabor: ſi Pythagoras vocet, ſi-*

τε ἅμα καὶ ἀστείως ὑπ' αὐτῦ λελεγμένων. ἄρξασθαι δὲ ἀπὸ Φαβωρίνυ καλόν, ἀφ' ὧν πρὸς ἐκεῖνον εἶπεν. ἐπεὶ γὰρ ὁ Φαβωρῖνος ἀκούσας τινὸς, ὡς ἐν γέλωτι [d] ποιοῖτο τὰς ὁμιλίας αὐτῦ, καὶ μάλιστα τὰ ἐν αὐταῖς μελῶν τὸ ὑπεκλασμένον σφόδρα, ὡς ἀγενὲς, καὶ γυναικεῖον, καὶ φιλοσοφίᾳ ἥκιστα πρέπον, προσελθὼν, ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίς ὢν χλευάζοι τὰ αὐτῦ; Ἄνθρωπος, ἔφη, οὐκ εὐαπάτητα ἔχων τὰ ὦτα. ἐγκειμένυ δὲ τῦ σοφιστῦ, καὶ ἐρωτῶντος, τίνα δὲ καὶ ἐφόδια ἔχων, ὦ Δημώναξ, ἐκ παιδὸς ἐς φιλοσοφίαν ἥκεις; ὄρχεις, ἔφη.

Ἄλλοτε δέ τοτε ὁ αὐτὸς [e] προσελθὼν ἠρώτα τὸν Δημώνακτα, τίνα αἵρεσιν ἀσπάζεται μᾶλλον ἐν φιλοσοφίᾳ, ὁ δὲ, τίς γάρ σοι εἶπεν, ὅτι φιλοσοφῶ; καὶ ἀπιὼν ἤδη παρ' [f] αὐτῦ ἡδὺ μάλα ἐγέλασε. τῦ δὲ ἐρωτήσαντος ἐφ' ὅτῳ γελᾷ, ἐκεῖνος ἔφη, γελοῖόν μοι εἶναι ἔδοξεν, εἰ σὺ ἀπὸ τῦ πώγωνος ἀξιοῖς κρίνεσθαι τὺς φιλοσοφοῦντας, αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων.

Τῦ δὲ Σιδωνίῳ ποτὲ σοφιστῦ Ἀθήνησιν εὐδοκιμοῦντος, καὶ λέγοντος ὑπὲρ αὐτῦ ἔπαινόν τινα τοιοῦτον, ὅτι πάσης φιλοσοφίας πεπείραται, ὃ χεῖρον δὲ αὐτὰ εἰπεῖν ἃ ἔλεγεν· ἐὰν Ἀριστοτέλης με καλῇ ἐπὶ τὸ Λύκειον, ἕψομαι· ἂν Πλάτων ἐπὶ τὴν Ἀκαδημίαν, ἀφίξομαι· ἂν Ζήνων ἐπὶ [g] τὴν Ποικίλην, διατρίψω· ἂν Πυθαγόρας καλῇ,

[d] Ποιοῖτο] Sic recte Edd. Ποιοῦτο P. Ποιεῖτο Ex. *Fl.* utrumque male. [e] Προσελθὼν] Προσελθεῖν male *S.* quod *Amſt.* tamen correxit & vett. Edd. —ων habent. [f] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ P. L. & *J.* Αὐτῷ male Ex. *Fl. H. P. S.* Αὐτῷ B2. [g] Τὴν Ποικίλην] Sic dedit *M. du S.* ex Angl. L. & P. Τὴν Ποικίλην Edd. priores.

ne dicam ridicule. At tu verte: *& maxime in illis carmina fracta & minime generoſa.* *J. P. a G.*

71. Ἐγκειμένυ δὲ τῦ σοφιστῦ] Male Interpres: *Inſtante vero quodam Sophiſta*, vertendum: Inſtante vero Sophiſta: hoc eſt, Favorino. *AE. M.*

73. Ὄρχεις ἔφη] Spado fuit Favorinus. *AE. M.* Ὄρχεις] Quia Eunuchus Phavorinus (Vid. Εὐν. No. 7.) & ejus orationes molles, ut ſupra viſum eſt: plurimi in eam rem joci jacti ſint & ab aliis. Vid. *Philoſtr.* p. 541. & Noſtrum Εὐν. c. 7. *M. du S.*

78. Αὐτοῦ] P. L. & Ed. *J.* Reliquae αὐτῷ, niſi quod B2. αὐτῷ fecit. *M. du S.*

81. Αὐτὸς πώγωνα οὐκ ἔχων] Ἀγενείως γὰρ τῦ πρασώπου & γυμνάσκων εἶχεν, inquit de eo *Philoſtratus* de vit. Soph. L. I. VIII. 1. p. 489. *M. du S.*

83. Σιδωνίου] Quis ille ſophiſta fuerit, neſcio; certe apud *Philoſtratum* fruſtra quaeſivi. *M. du S.*

89. Ἐπὶ τὴν Ποικίλην] Angl. ἐπὶ τῇ ποικίλῃ. *J. B.* Ἐπὶ τῇ Ποικίλῃ] A. P. & L. unde etiam reliqua aliter interpungenda eſſe diſcimus. Reliqui ἐπὶ τὴν Ποικίλην. *M. du S.*

λῇ, σιωπήσομαι· ἀναστὰς οὖν ἐκ μέσων τῶν ἀκροωμένων ὅτος, ἔφη, προσειπὼν τὸ ὄνομα, καλεῖ σε Πυθαγόρας.

Πύθωνός τινος τῶν ἐν Μακεδονίᾳ εὐπαρύφων, νεανίσκου ὡραίου, ἐρεχελῶντος αὐτὸν, καὶ προτείνοντος ἐρώτημά τι σοφιστικὸν, καὶ κελεύοντος εἰπεῖν τὴν συλλογισμοῦ λύσιν, Εὖ, ἔφη, οἶδα τέκνον, ὅτι φραίνῃ. ἀγανακτήσαντος δὲ ἐκείνου [a] ὅπι τῷ τῆς ἀμφιβολίας σκώμματι, καὶ συναπειλήσαντος· Αὐτίκα σοι μάλα τὸν ἄνδρα ὑποδείξω, ὁ δὲ σὺν γέλωτι ἠρώτησε, καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις;

Ἐπεὶ δέ τις ἀθλητὴς καταγελασθεὶς ὑπ' αὐτοῦ, ὅτι ἐσθῆτα ὤφθη ἀνθεινὴν ἀμπεχόμενος, Ὀλυμπιονίκης ὤν, ἐπάταξεν αὐτὸν εἰς τὴν κεφαλὴν λίθῳ, καὶ αἷμα ἔρρυη· οἱ μὲν παρόντες ἠγανάκτουν, ὡς αὐτὸς ἕκαστος [b] τετυπτημένος, καὶ ἐβόων ὅπι τὸν ἀνθύπατον ἴοι· ὁ δὲ Δημώναξ, Μηδαμῶς, ἔφη, ἄνδρες, πρὸς τὸν ἀνθύπατον, ἀλλ' ὅπι τὸν ἰατρόν.

Ἐπεὶ δέ ποτε καὶ χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε, γραμματίον ἐν ἀγορᾷ προτιθεὶς, ἠξίου τὸν ἀπολέσαντα, ὅστις εἴη τοῦ δακτυλίου δεσπότης, ἥκειν. καὶ εἰπόντα ὀλκὴν

lebo: surgens igitur ex mediis auditoribus, *Heus tu*, inquit, *nomine illum appellans, vocat te Pythagoras.*

15. Pythonis cujusdam Purpuratorum Macedoniae filio pulchro, irritante illum nugis, & sophisticam interrogationem proponente, ejusque syllogismi solutionem dicere illum jubente, *Unum*, inquit, *puer, novi, te περαίνεσθαι.* Aegre autem ferente illo lusum ex ambiguo, & una minitante, *Statim tibi virum monstrabo!* cum risu interrogavit, *Virum nempe habes?*

16. Cum vero athleta quidam derisus ab illo, quod in florida veste, Olympionices licet, visus esset, caput illius lapide percussisset, & sanguis efflueret: praesentes quidem indignari, quasi unusquisque ipsorum pulsatus esset, clamareque, ad Proconsulem eundum esse: at Demonax, *Nequaquam*, inquit, *viri, ad Proconsulem; sed ad Medicum.*

17. Invenerat aureum anulum incedens per viam, tabellaque in foro proposita postulabat, ut qui perdidisset, dominus anuli, veniret, dictoque pondere illius & gemma,

a Ἐπὶ τῷ] Ἐπὶ τὸ *J.* male. b Τετυπτημένος] Et sic *J.* cum *Fl. P. &* &c.

99. * Τῷ τ' ἀμφιβ. σχ.] Σημαίνει γὰρ τὸ † περαίνειν καὶ τὸ τὸν συλλογισμὸν τέλειον εἶναι, ἔχοντα συμπέρασμα, καὶ τὸ αἰσχρᾶς τινα κατὰ τὰ ἀφροδίσια ἐνεργεῖσθαι, ‡ ἢ στέμμα ἐκβάλλειν. *V.*

* Hoc Schol. ad aliena verba relatum in editis, in sedem suam restituit *M. du S.*

† Περαίνειν] Sic restituit idem ex C. quum περαῖον esset in Editis.

‡ Ἢ στέμμα] Tria illa posteriora verba deerant in Editis, supplevit ex Cod. collatione, non addens cujus, *M. du S.*

94. Πύθωνος] De hoc nihil apud alios reperio, neque mirum. *M. du S.*

Ibid. Εὐπαρύφων] Iterum infra, §. 41. *M. du S.*

98. Ὅτι περαίνῃ] Legendus Doctissimus *Flor. Christian.* ad εἰρη. Aristoph. *J. B.*

Ibid. Περαίνῃ] Narrantur plures in ea voce joci apud *Diog. Laërt.* Mened. p. m. 65. A. & B. & Arcef. 104. F. V. *Muret.* Var. Lect. XI. 11. *M. du S.*

Περαίνει] Nescio an habeat Latina lingua vocabulum amphiboliae huic exprimendae aptum, nec vehementer quaerendum putavi: περαίνειν est dialecticum, significatque, ut Latinum *efficere*, concludere aliquid & demonstrare ex sumtis quibusdam. vid. *Kuhn.* ad *Diog. Laërt.* 7, 45. & quem laudat *Sextum Empir.* Math. 8, 436. Inde est ἀπέρατος λόγος, qui non recte concludit, ap. eundem Sextum Math. 8, 429. & 10, 96. Sed περαίνειν etiam obscoenum est, ut *confici* Latinorum. Vid. *Diog. Laërt.* 2, 127. & 4, 34. *J. M. G.*

3. Καὶ γὰρ ἄνδρα ἔχεις] Vertitur: *Etenim virumne habes?* pro: *Et sane virum habes:* hanc vim habet τὸ καὶ γάρ. *M. V. la Croze.*

Ibid. Ἄνδρα ἔχεις] Dixi ad illud Petron. *quaque virum quaerunt.* *J. B.*

5. Ἐσθῆτα — ἀνθεινὴν] Innuit hisce Lucianus, solis Ludorum victoribus id concessum. Vid. quae supra ad Nιγρ. c. 8. a me sunt annotata. *M. du S.*

20. Δακτύλιον] De hac dictione alibi. *J. B.*

Δακ-

ma ; & imagine ; eum reciperet. Venit adoleſcentulus formoſus , ſe perdidiſſe dicens. Cum vero ſani nihil diceret , *Abi, puer*, inquit, *& tuum ipſius anulum ſerva: hunc quidem non perdidiſti!*

18. De Romano Senatu aliquis Athenis filium ipſi ſuum oſtendens formoſum valde , ſed effeminatum fractumque , *Salutate*, inquit, *filius hic meus.* Et Demonax, *Pulcher*, inquit, *& te dignus, & matris ſimilis.*

19. Cynicum illum in urſi pelle philoſophantem, non Onoratum, quod illi nomen erat, ſed Arceſilaum vocari volebat.

20. Interrogante quodam , *Quis ipſi finis felicitatis videretur ? Solum felicem*, ait, *liberum:* illo vero dicente, *multos liberos eſſe; At ego*, inquit, *illum puto , qui neque ſperet quidquam, neque metuat.* Ille, *Et quomodo quis illud poſſit ? Omnes enim ut plurimum hiſce rebus ſervimus. Quin ſi perſpicies*, inquit, *res hominum, deprehendes, il-*

αὐτῦ, ϗ λίθον, ϗ τύπον, ἀπολαμβάνειν· ἦκεν ἤν τις μειρακίσκ῾ ὡραῖ῾, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων· ἐπεὶ δὲ ὐδὲν ὑγιὲς ἔλεγεν, Ἄπιθι, ἔφη, ὦ παῖ, ϗ τ ἑαυτῦ δακτύλιον φύλαττε, τῦτον γ᾽ οὐκ ἀπολώλεκας.

Τῶν δὲ ἀπὸ τ c Ῥωμαίων βυλῆς τις Ἀθήνησιν υἱὸν αὐτῷ δείξας πάνυ d ὡραῖον, e θηλυδρίαν δὲ ϗ μαλακελασμψόν, Προσαγορεύει σε, ἔφη, ὁ ἐμὸς υἱὸς ὑτοσί· ϗ ὁ Δημώναξ, Καλὸς, ἔφη, ϗ σῦ ἄξι῾, ϗ τῇ μητρὶ ὅμοι῾.

Τὸν δὲ Κυνικὸν, ἐν ἄρκτ῾ δέρματι φιλοσοφῦντα, οὐκ f Ὀνώρατον, ὥσπ῾ ὠνομάζετο, ἀλλ᾽ g Ἀρκεσίλαον καλεῖν ἠξίυ.

Ἐρωτήσαντ῾ δέ τιν῾ τίς αὐτῷ ὅρ῾ εὐδαιμονίας εἶναι δοκεῖ, μόνον εὐδαίμονα, ἔφη, τ ἐλεύθερον· ἐκεῖνυ δὲ φήσαντ῾, πολλὺς ἐλευθέρυς εἶναι, Ἀλλ᾽ ἐκεῖνον νομίζω, τ μήτε ἐλπίζοντά τι, μήτε δεδιότα. ὁ δὲ, Καὶ πῶς ἂν, ἔφη, τῦτό τις δύναιτο; ἅπαντες γ᾽ ὡς τὸ πολὺ τύτοις δεδυλώμεθα. Καὶ μὴν, ἔφη, εἰ καλανοήσεις τὰ τ ἀνθρώπων πράγματα, εὕροις ἂν αὐτὰ ὄντε ἐλπίδ῾,

c Ῥωμαίων] Ῥωμαίου male *F.* d Ὡραῖον] Ὡραίων male *F.* e Θηλυδρίαν] Θηληδρ. male *B2.* f Ὀνώρατον] Ὀνώκρατον *B2.* ſola. g Ἀρκεσίλαον] Ἀρκησίλαον male *P.* ſola.

20. Δακτύλιον φύλαττε.] Εἰς τ ἀφιδρῶντα ἀπίσκωψε· ϗ γ᾽ δακτύλι῾ λέγει ⸢ αὐτός. *V.*

Δακτύλιον] Notae *Bourdelotianae* adſcripſerat *M. V. le Croze.* Semper alibi. *Voila bien des* alibi *forains.* Indicat Vir Cl. idem quod Cl. *Hemſterh.* T. I. ad *Nigrin.* ait: *Bourdelotio* ſolemne eſſe tractationem eorum quae neſcit, alio remittere. *J. F. R.*

29. Ὀνόρατον] Latinum nomen eſſe certum eſt; aſpirare tamen noluimus , ut ſcripturam veterem, qualem in libris reperi , repraeſentarem. Niſi forte conjectura Editoris *B2.* uti malis, qui Ὀνάκρατον fecit. *M. du S.*

Οὐκ Ὀνόρατον] An fuit οὐχ Ὀνωράτον , Latinum nomen, *Honoratum*? *J. M. G.*

30. Ἀρκεσίλαον] Ridet hoc nomine pellem urſinam, quam ille geſtabat; nec illa opus eſt mutatione, quam Ed. *P.* excogitavit. Certe ſic iocus peribit , quo ad Philoſophum celebrem inter Academicos etiam reſpicitur, de quo *Diog. Laërt.* IV. p. 103. *M. du S.*

Ἀλλ᾽ Ἀρκεσίλαον] Frigida , niſi quid me fugit, ad primam ſyllabam nominis cum ἄρκτῳ convenientem alluſio. Sed ſunt pluſcula ex hoc genere, quo delectabantur non Graeculi modo , ſed Graeci, & ipſe Socrates. Certe in Cratylo multa ſunt frigidiora etiam. *J. M. G.*

Ἀρκεσίλαον] Ablancurtius : *Arceſilas* vel *Arcteſilas*; nam ἄρκτ῾ ſignificat *Urſum.* Et ſic ſupra in *Alex.* vidimus ἀρκεῖος & ἀρκτεῖος. Quare ſi *Pariſ.* Edit. hic Ἀρκτεσίλαον pro ſuo Ἀρκτησίλαον dediſſet , non video cur jocus periiſſet. Ἀρκεσίλαος apud *Diog. Laërt.* fine τ. compluribus locis ſcribitur. *Perſius* vero Sat. III. 79. *Arceſilas* At in nomine ficto quis dixerit praeſtetne Ἀρκτεσ— non Ἀρκεσ—? *J. F. R.*

35. Μήτε ἐλπίζοντα, μήτε δεδιότα] Conf. ſupra , *Alex.* c. 8. *M. du S.*

45. Οὐ

δος, ὅτε φόβου ἄξια, παυσαμένων πάντως καὶ τῶν ἀνιαρῶν, καὶ τῶν ἡδέων.

Περεγρίνου δὲ τοῦ Πρωτέως ἐπιτιμῶντος αὐτῷ, ὅτι ἐγέλα τὰ πολλὰ, καὶ τοῖς ἀνθρώποις προσέπαιζε, καὶ λέγοντος, Δημώναξ ὁ κυνᾶς, ἀπεκρίνατο· Περεγρῖνε, οὐκ ἀνθρωπίζεις.

Καὶ μὴν καὶ Φυσικόν τινα περὶ τῶν ἀντιπόδων διαλεγόμενον, ἀναστήσας, καὶ ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας [a] αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιὰν, ἤρετο, Τοιούτους ἄρα τοὺς ἀντίποδας εἶναι λέγεις;

Ἀλλὰ καὶ μάγου τινὸς εἶναι λέγοντος, καὶ ἐπῳδὰς ἔχειν ἰσχυρὰς, ὡς ὑπ' αὐτῶν ἅπαντας ἀναπείθειν, καὶ παρέχειν αὐτῷ ὁπόσα βούλοιτο, Μὴ [b] θαύμαζε, ἔφη, καὶ γάρ αὐτὸς ὁμότεχνός εἰμί σοι, καὶ εἰ βούλει, ἕπου πρὸς τὴν ἀγοράν, καὶ ὄψει με διὰ μιᾶς ἐπῳδῆς, καὶ μικρῷ τοῦ φαρμάκου πείσοντα αὐτὴν δοῦναί μοι τὴν ἄρτον· αἰνιττόμενος τὸ νόμισμα, ὡς τὰ ἴσα τῇ ἐπῳδῇ δυνάμενον.

Ἐπεὶ δὲ Ἡρώδης ὁ πάνυ, ἐπένθει τὸν Πολυδεύκη πρὸ ὥρας ἀποθανόντα, καὶ ἠξίου ὄχημα ζεύγνυσθαι αὐτῷ, καὶ ἵππους [c] παρίστασθαι· ὡς ἀναβησομένῳ, καὶ δεῖπνον παρα-

las neque ſpe neque metu dignas, cum deſinant omnino moleſta pariter & jucunda.

21. Peregrino illo Proteo increpante, quod multum rideret, atque alluderet hominibus, ac dicente, *Demonax non agis canem* (Cynicum) reſpondit, *Peregrine, non agis hominem!*

22. Verum Phyſicum quendam, de antipodibus diſputantem, excitavit, & ad puteum deducto oſtendit in aqua umbram, interrogans: *Tales igitur ais eſſe Antipodas?*

23. Cum aliquis magum ſe eſſe diceret, & carmina habere potentiſſima, quibus perſuadere poſſet omnibus, ut praeberent ſibi quaecunque vellet: *Noli admirari*, inquit; *Nam & ego artis tuae ſum: & ſi vis, ſequere ad panum venditricem, & videbis, uno me carmine, & pauxillo veneno, inducere illam ut panem mihi det*, nummum indicans, cujus eadem quae carminis vis eſſet.

24. Cum Herodes ille celeberrimus Pollucem ſuum lugeret ante pubertatem defunctum, juberetque currum illi jungi, & equos adſtare tanquam conſcenſuro, & coenam

a Αὐτῷ] Sic *H.* 1. 2. *J. S.* Αὐτοῦ *P.* b Θαύμαζε] Sic habere Edd. omnes notavit *M. du S.* c Παρίστασθαι] Παρίσασθαι male *J.* ſola.

45. Οὐ κυνᾶς] Deleo frigidam illam, immo abſurdam interrogationis notam, quae libros ferme omnes infidet, & verſionem ipſam poſtremam foedarat. *M. du S.*

Οὐ κυνᾶς] Haec ante ſic male interpuncta legebantur: ὁ κυνᾶς; —— οὐκ ἀνθρωπίζεις; &c. *J. F. R.*

47. Καὶ μὴν & φυσ. τ. π. τ. ἀντιπόδων διαλεγόμενον] *Tzetzes* in Chiliadibus. *AE. M.* Notavit idem *Gujetus*. *J. F. R.*

Ibid. Περὶ τ. ἀντιπόδων] Ridet itaque eorum ſententiam, qui . . . uti & Εὐχ. c. 44. Riſerunt etiam Patres multi (vid. *Rittersh.* p. 45.) unde hoc ſaltem diſcere licet, cavendum viris bonis, ne dum quae non intelligunt, vituperant, riſum & jocum peritioribus praebeant. *M. du S.*

48. Ἀναστήσας] H. e. poſtquam excitaſſet (Phyſicum illum) non vero *ſurgens*, ut habebat verſio. *L. Bos.*

55. Θαυμάζω] In omnibus θαύμαζε, legitur; quo quid abſurdius dici poteſt? Niſi forſan θαῦμά γε a prima manu fuerit. *M. du S.*

Θαύμαζε] Θαυμάζω voluiſſe legere *Solanum*, ex ejus nota video; licet ipſum contextum non mutaverit; ſed quia deinde rectius conjicit, etiam θαῦμά γε legi poſſe, ideo vulgatam intactam reliqui. *J. F. R.*

61. Ἡρώδης] *Atticus*. Hujus Herodis *Gellius*, *Spartianus*, *Pauſan.* & alii meminere, & *Philoſtrat.* in Sophiſt. *G. C.*

Ἡρώδης] Notiſſimus hic ex *Philoſtrato*, *Gellio* & aliis. *M. du S.*

Ibid. Πολυδεύκη] Atqui *J. Pollux* Onomaſtici auctor annos vixerat LVIII. teſte *Philoſtrato* in ejus vita p. 593. & *Suida*. Cumque *epithalamium* Commodo Criſpinam ducenti ſcripſiſſe tradatur a *Suida*, poſt an. Chr. 178. mortuum oportet ſtatuamus (v. *Dio* LXXI. p. 814. & *Capitol.* Marco p. 134. A.) Immo *Philoſtratus* ad Commodi ipſius imperium deducit, cum tradit eum ſuggeſtu Athenis ab eo donatum: *Soph.* p. 593. Veriſſimum igitur eſt, quod a Doctiſſimo Philoſtrati interprete acute obſervatum eſſe video, alium *Pollucem* intelligi, eumque aut ſervum, aut libertum He-

nam parari, accedens, *A Polluce*, inquit, *adfero tibi epiſtolam.* Delectato autem illo, atque putante, pro communi reliquorum ratione, & ipſum ſuo ſubſervire morbo, dicenteque: *Quid ergo, Demonax, Pollux poſtulat? Accuſat te*, inquit, *quod non jam ad ipſum abeas.*

25. Idem lugenti filium, & in tenebris ſe concludenti, accedens dixit, *Magum ſe eſſe, & poſſe ipſi evocare filii umbram, modo ſibi tres quosdam homines nominaret, qui neminem unquam luxerint.* Multum autem illo dubitante & haerente; neque enim habebat, opinor, quem talem nominaret, *Tum tu*, inquit, *ridicule, ſolum te intolerabilia pati arbitraris, cum tamen expertem luctus videas neminem?*

26. Etiam illos riſu ſolebat excipere, qui in congreſſibus uterentur antiquatis omnino peregrinisque nominibus. Uni ergo interrogato a ſe aliquid, & ſupra modum Attice reſpondenti, *Equidem te jam nunc*, inquit, *interrogavi: at tu mihi tanquam ſub Agamemnone reſpondes.*

27. Dicente ſodalium quodam, *Abeamus, Demonax, in Aeſculapii, & oremus*

63. Ὄχημα . . . ὡς ἀναβ.] Locum hunc mire illuſtrat *Philoſtrati* locus p. 558. ubi de hoc ipſo *Polluce* cum Achille & Memnone, quos impenſe Herodes amaverat, verba faciens, ſcribit: εἰκόνας γοῦν ἀνεστήσατο σφῶν ἡρώοιν, καὶ τεθρακότων, καὶ ἡρασόντων. τὰς μὲ οὖν δημοσίας, τὰς δ' ἐπ' ἀγροῖς, τὰς δὲ πρὸς παιγαίᾳ, τὰς δὲ ὑπὸ σκιαῖς πλατάνων, σὺν ἀφανῶς, ἀλλὰ ξὺν ἀραιᾷ τῇ ἀξεκόψοντος, ἢ κινήσοντος. *M. du S.*

Ibid. Ζεύγνυσι αὐτῷ] An Πολυδεύκει; *F. G.*

64. Δεῖπνον παρασκ.] Idem aliis verbis infra §. 33. ὡς ζῶντας ἑστιᾶν. Sed in *Act. Apoſt.* X. 10. καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκτάσεν, ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν Ad quae verba Rev. *Fac. Elſn.* hoc Luciani aliudque

65 σκευάζεσθαι, προσελθὼν, φησὶ Πολυδεύκης, ἔφη, κομίζω σοί τινα ὀπισθόλην. ἡσθέντος δὲ ἐκείνου, καὶ οἰηθέντος ὅτι κατὰ τὸ κοινὸν καὶ αὐτὸς τοῖς ἄλλοις συντρέχει τῷ πάθει αὐτῦ, καὶ εἰπόντος· Τί ἦν, ὦ Δημώναξ, Πολυδεύκης ἀξιοῖ; Αἰτιᾶταί σε, ἔφη, ὅτι μὴ ἤδη πρὸς αὐτὸν ἄπει.

d Ὁ δ' αὐτὸς υἱὸν πενθοῦντι, καὶ ἐν σκότῳ ἑαυτὸν καθείρξαντι, προσελθὼν ἔλεγε, μάγος τε εἶναι καὶ δύνασθαι αὐτῷ ἀναγαγεῖν τῦ παιδὸς τὸ εἴδωλον, εἰ μόνον αὐτῷ τρεῖς τινας ἀνθρώπους ὀνομάσειε, μηδένα πώποτε πεπενθηκότας. ὀπιπολὺ δὲ ἐκείνου ἐνδοιάσαντος, καὶ ἀπορῦντος, ὃ γὰρ εἶχέ τινα, οἶμαι, εἰπεῖν τοιῦτον, εἶτ' ἔφη, Ὦ γελοῖε, μόνος ἀφόρητα πάσχειν νομίζεις, μηδένα ὁρῶν πένθος ἄμοιρον;

Καὶ μὴν κἀκείνων καταγελᾶν ἠξίου, τῶν ἐν ταῖς ὁμιλίαις πάνυ ἀρχαίοις καὶ ξένοις ὀνόμασι χρωμένων. ἑνὶ γῦν ἐρωτηθέντι ὑπ' αὐτῦ λόγον τινὰ, καὶ σοφιστικῶς ἀποκριθέντι· Ἐγὼ μέν σε ἔφη, ὦ ἑταῖρε, νῦν ἠρώτησα, σὺ δέ μοι ὡς ἐπ' Ἀγαμέμνονος ἀποκρίνῃ.

Εἰπόντος δέ τινος τῶν ἑταίρων, Ἀπίωμεν Δημώναξ εἰς τὸ Ἀσκληπιεῖον, καὶ προσευξώ-

d Ὁ δ' αὐτὸς] Conſtans Edd. lectio.

Herodis, ut vult ad p. 558. aut certe *alumnum* diſcipulumve, cum inter τροφίμους, quos impenſe amaverat, ibi recenſeatur. De luctu ejus vide omnino *Philoſtratum* in voce *Herod.* p. 558. ubi & ſtatuas venantis poſuiſſe ait, quod huc facere exiſtimo. *M. du S.*

ex *Catapl.* aliisque adfert, qui probet ὠψοποιεῖσθαι eſſe *parare quid in prandium.* *J. F. R.*

72. Ὁ δ' αὐτὸς] *Vorſtius* τῷ δ' αὐτῷ; ſed fruſtra. cum conſtet Herodi filium unicum fuiſſe, quem ſuperſtitem reliquit. Vid. *Philoſtr.* p. 558. De eodem credo *A. Gellium* loqui XIX. 12. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸν πενθ.] *Philoſtratus* tradit, unicum ei fuiſſe filium, qui patri ſuperſtes fuit, p. 558. Sed idem de *Polluce* aliisque duobus ita loquitur, quaſi ab eo fuerint adoptati, cum ait: ὡς ἴσα γνησίοις ἐπένθησε. Ego itaque horum unum hic intelligendum exiſtimo. *Philoſtratus* autem, qui aliorum dicta eam in rem memoriae mandavit, Demonactis nullibi meminit. *M. du S.*

75. Τρεῖς . . . .] Vide *Juliani* Imperatoris Epiſt. XXXVII. ubi ſimilem habes de Dario & Democrito narrationem. *M. du S.*

89. Ἀσκληπιεῖον] Vide Ἑρμ. c. 37. & *Suid.* *M. du S.*

94. Ἀπιωμεν

εὐξώμεθα ὑπὲρ τῦ υἱῦ. Πάνυ, ἔφη, κωφὸν ἡγῇ τ' Ἀσκληπιὸν, εἰ μὴ δύναῖ κἀντεῦθεν ἡμῶν εὐχομένων ἀκύειν.

pro filio, Utique, inquit, surdum judicas Aesculapium, si non potest hinc etiam orantes audire.

Ἰδὼν δέ ποτε δύο τινὰς Φιλοσόφους κομιδῇ ἀπαιδεύτους ἐν ζητήσει ἐρίζοντας, καὶ τ' μὲ ἄτοπα ἐρωτῶντα, τ' δὲ οὐδὲν πρὸς λόγον ἀποκρινόμενον· Οὐ δοκεῖ ὑμῖν, ὦ φίλοι, ἔφη, ὁ μὲ ἕτερος τούτων τράγον ἀμέλγειν, ὁ δὲ αὐτῷ κόσκινον ὑποτιθέναι;

28. Videns aliquando duos quosdam philosophos omnino indoctos in disputatione contendere, & alterum quidem absurda objicere, alterum nihil quod ad rem faceret respondere, *Nonne videtur vobis*, inquit, *amici, alter horum mulgere hircum, alter cribrum ei supponere?*

Ἀγαθοκλέους δὲ τῦ Περιπατητικῦ μέγα φρονῦντος, ὅτι μόνος αὐτὸς ὢν καὶ πρῶτος τ' Διαλεκτικῶν, ἔφη, Καὶ μὴν, ὦ Ἀγαθόκλεις, εἰ μὲ πρῶτος, οὐ μόνος, εἰ δὲ μόνος, οὐ πρῶτος.

29. Agathocle Peripatetico gloriante, *solum se & primum dialecticorum*, Quin tu, inquit, *Agathocles, si quidem primus, non solus: si vero solus, non primus.*

Κεθήγου δὲ τῦ ὑπάτου, ὁπότε διὰ τ' Ἑλλάδος εἰς τ' Ἀσίαν ἀπήει πρεσβεύσων τῷ πατρὶ, πολλὰ καταγέλαστα καὶ λέγοντος καὶ ποιῦντος, ἐπειδή τ' ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα ἔλεγεν, αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ' Δί', ἔφη ᵇ ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.

30. Cethego Consulari, cum per Graeciam in Asiam pergeret legatus patri futurus, ridicula multa & dicente & faciente; atque sodalium ipsius uno, qui ista videret, dicente: *magnum eum purgamentum esse*; *Medius fidius*, inquit Demonax, *ne magnum quidem.*

31. Apol-

ᵃ Ἀπαιδεύτους] Ita Edd. omnes. ᵇ Ὁ Δημ.] Sic *Fens.* & *B2.* Ὦ Δημ. Edd. cett. male.

94. Ἀπαιδεύτους] Forsan ἀπαιδεύτως. *M. du S.*

99. Ἀγαθοκλέους] Peripateticus hic, de quo nihil invenio. Alium Agathoclem, Stoicum alibi memorat Ἰκαρ. c. 16. Cynicum alium Τοξ. c. 12. & f. Alium medicum Καλαπλ. c. 6. *M. du S.*

5. Κεθήγου δὲ τῦ ὑπατ.] Anno Chr. CLXXII. Cethegum Consulem invenio. *M. du S.*

6. Πρεσβ. τῷ πατρὶ] An & apud alios hoc sensu inveniatur, dubito, Graecos scilicet, nam Romanis familiare est. *M. du S.*

8. Ἐπειδή τ' ἑταίρων τις ὁρῶν ταῦτα, ἔλεγεν αὐτὸν μέγα κάθαρμα εἶναι, Μὰ τ' Δί', ἔφη ὁ Δημώναξ, οὐδὲ μέγα.] Sic legendum. Vulgo ὦ Δημώναξ· male; ipse id dixit Demonax. Scilicet enarrat Lucianus multa, quae Demonax vario tempore, tempestive de quibusdam vel hominibus vel rebus dixerit responderitve: inter alia etiam hoc; nimirum cum Cethegus quidam consularis multa ridicula & diceret & faceret, ac aliquis sociorum magnum eum esse scelus diceret, ajebat Demonax, *Ne magnum quidem*, scilicet cum esse scelus. *J. J.*

10. Ὁ Δημώναξ] Sic *B2.* recte. Reliqui Libri ὦ, prave. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲ μέγα] Illud οὐδὲν μέγα vide apud *Diog. Laërt.* 148. C. *nihil mirum.* Et apud ipsum Nostrum Φιλοψ. c. 16. οὐ μέγα. Θαῦμα scilicet, vel simile quid subintelligitur. Hoc autem dicto haud dubie patrem hujus petit; quasi diceret; nec mirum est, tali patre ortum tam stultum esse filium. *M. du S.*

14. Μετάπεμπτος] *Capitolinus* in Antonino Pio c. X. *Cujus avaritiam etiam in mercedibus notavit.* (vide *Casaubon* ad eum locum notas.) Hinc est quod *eum* hic Demonax *cum agmine suo aureum vellus petere ait*; joco duplici, alludit enim etiam ad alium Apollonium, cujus Argonautica nota. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος] Interpr. *ut regis esset praceptor.* Pro *regis* potius repone, *Imperatoris.* Imperatores autem Romanos Graecis scriptoribus βασιλεῖς appellari, res est nota. Infra pag. seq. recte haec verba transtulit, ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν. *Imperator me Romanorum civitate donavit.* *H. V.*

15. Προσίρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ] Jocus est in voce *Argonautae.* Nam Apollonium & ejus discipulos insimulabat avaritiae, utpote qui Romam cum magistro ad Imperatorem ibant, ut divites ibi fierent, sicut Argonautae ad vellus aureum, de qua expeditione extat egregium poëma omnibus notum Apollonii alterius, ad quod alludit. *J. P. a G.*

16. Ἀπολλώνιος ...] Alludit ad alium Apollonium, cujus *Argonautica* hodieque exstant. *M. du S.*

Ἀπολλώνιος & οἱ Ἀργοναῦται] Dubitat *Cresollius* Thea-

31. Apollonium aliquando Philosophum cum videret multis cum discipulis exeuntem, ibat autem arcessitus, ut institutionis caussa cum Imperatore esset: *Accedit*, inquit, *Apollonius, cum suis Argonautis.*

Καὶ Ἀπολλώνιον δέ ποτε τῶν φιλόσοφον ἰδὼν μετὰ πολλῶν τῶν μαθητῶν ἐξελαυνόμενα, ἤδη δὲ ἀπήει μεταπεμπόμενος, ὡς ὅτι παιδείᾳ τῷ βασιλεῖ συνεσόμενος· Προσέρχεται, ἔφη, ὁ Ἀπολλώνιος, καὶ οἱ Ἀργοναῦται αὐτοῦ.

32. Interrogante alio, *Utrum immortalis illi videatur anima? Immortalis*, inquit, *sed ut omnia.*

Ἄλλῳ δέ ποτε ἐρομένῳ, εἰ ἀθάνατος αὐτῷ ἡ ψυχὴ δοκεῖ εἶναι; Ἀθάνατος, ἔφη, ἀλλ' ὡς πάντα.

33. *De Herode dicebat, verum dicere Platonem, non unam nos animam habere. Neque enim ejusdem esse animae, Regillam & Pollucem* (mortuos) *ut viventes convivio excipere, & talia declamare.*

Περὶ μὲντοι Ἡρώδου ἔλεγεν ἀληθεύειν τὸν Πλάτωνα φάμενον ἐν μίαν ἡμᾶς ψυχὴν ἔχειν, ἐν ᾗ εἶναι τὸ αὐτῆς, ψυχῆς, [c] Ῥηγίλλαν καὶ Πολυδεύκη ὡς ζῶντας ἑστιᾶν, καὶ τὰ τοιαῦτα μελετᾶν.

34. Ausus est aliquando publice interrogare Athenienses, audita illa denuntiatione, *Propter quam caussam excludant sacris Barbaros, idque, cum constituerit illis initia Eumolpus, Barbarus e Thracia?*

Ἐτόλμησε δέ ποτε καὶ Ἀθηναίους ἐρωτῆσαι δημοσίᾳ, τὸ προρρήσεως ἀκούσας, διὰ τίνα αἰτίαν ἀποκλείουσι τοὺς βαρβάρους, καὶ ταῦτα, τῶν τελετὴν αὐτοῖς καταστησαμένου Εὐμόλπου, βαρβάρου καὶ Θρᾳκὸς ὄντος.

Ἐπεὶ

c Ῥηγιλλαν] Ut *Marcil.* voluit, edidi. Ῥηγίλαον Edd. priores.

Theatro Rhett. 4, 11. extr. utrum hoc laudis causa dixerit Demonax, tanquam florem Graeciae, an exprobrandae pigritiae, ut Latinus poëta: *Non nautas puto vos, sed Argonautas* (Martial. 3, 67.) sed mihi simpliciter respicere videtur ad stuporem Imperatoris, *oviculae*, & avaritiam inhiantium aureo ipsius velleri philosophorum &c. Tanto autem facilius hoc in mentem venire illi poterat, quod *Apollonii* Argonautica nota sunt. *J.M.G.*

19. Ἀλλ' ὡς πάντα] Ut enim nihil fit in philosophia ista, ita nihil perit. *Hippocr.* de Diaeta 1, 5, 13. Heraclitica ratione, Ἀπόλλυ μὲ ἐδὴ ἀπάντων χρημάτων, ἐδὴ γίνεται, ὅ, τι μὴ ἐπρόσθεν ἦν. ξυμμισγόμενα δὲ ἐς ἀλλοιοῦται κ. τ. λ. *J.M.G.*

22. Ῥηγίλαον, καὶ Πολυδεύκη] Ῥηγίλλαν ἐς Π. *Th.M.* Ῥηγίλαον] Recte vidit *Marcilius* in his verbis ἃ ἐν εἶναι τὸ αὐτῆς ψυχῆς Ῥηγίλαον ἐς Πολυδεύκη, legendum esse Ῥηγίλλαν. Regilaum enim nemo novit, nemo illius mentionem fecit. Regilla vero fuit uxor Herodis Sophistae, uti constat ex Philostrato, & inscriptione antiqua, quam illustravit Cl. *Salmasius.* *J.G.G.*

Ῥηγίλλαν] De Herode & Rhegilla uxore fuse *Salmasius* ad Rhegillae inscriptionem ab eo editam. Herodem *Attici* a Graecis dictum ex *Philostrato* observat, quem Romani Herodem *Atticum* vocabant, ut in *Torquato & Attico Coss.* p. 90. Duas filias amisit ex IV. liberis (Inscr.) Apud *Philostr.* p. 558. leguntur tantum *tres.* Praeguantem mortuam cum foetu, post mortem unius filiae, conjicit *Salmas.* p. 96. vid. *Salmas.* ad Spartian. p. 77. *Sponii* Miscel. p. 321—7. Non ante annum Chr. CLX. obiisse constat. Vid. *Joh. Mass.* Exc. ined. ad Pausan. Theatrum ei exstruxit, de quo *Philostratus* in vita ejus p. m. 551. ipse Herodes se ὑπιρτενθῆσαι ἀποθανοῦσαν, ait ibid. 556. & paulo post; παρῆν αὐτῷ πονήρως διατιθεμένῳ τὸ πένθος. Inscriptiones has Herodis iterum prodiisse audio Londini A. 1722. cum selectis Casauboni & Salmasii notis, novisque Editoris Mettarii, inter Miscellanea Graecorum aliquot scriptorum carmina. *M.du S.*

23. Πολυδ.] Vide supra ad cap. 24. *M.du S.*

Ibid. Ἑστιᾶν..] Heroibus id quotannis publice fiebat. Vid. Macr. c. 21. *Thucyd.* III. p. 58. 2. V.c. 11. VII. c. 11. *Plut.* in Timol. 464. 2. & *Plat.* 353. 2. Privatis etiam licuisse, si cui tantae suppeterent facultates, suis parentare ad eundem modum, probabile est. Quae autem filii parentibus mortuis praestare legibus Atticis tenebantur, semel fieri satis erat. Vid. *Potter.* 164. 2. Orationem tamen funebrem quotannis iteratam idem opinatur 247. De inferiis istis vid. Ἐπισκ. c. 22. *M.du S.*

26. Προρρήσεως] Ergo integra ea non est, quam habemus. Ἀλεξ. c. 38. *M.du S.*

29. Εὐμόλπου] Dico alibi. *J.B.*

Εὐμόλπου] Insignis ea de re est *Euripidis* locus, interpretibus non satis intellectus in Rheso 941. Ibi enim de Athenis agitur, quamvis Cl. *Barnesio* aliter visum fuerit, qui Thamyrim intelligit. *M.du S.*

Ἐπεὶ δέ ποτε πλεῖν μέλλοντι αὐτῷ περὶ χειμῶνος, ἔφη τις τῶν φίλων, Οὐ δέδοικας μὴ ἀναῤῥαπέντος τοῦ σκάφους, ὑπὸ ἰχθύων καταβρωθῇς; [a] κατὰ, ἀγνώμων ἂν εἴην, ἔφη, ὀκνῶν ὑπὸ ἰχθύων καταδαθῆναι, τοσούτους αὐτὸς ἰχθῦς καταφαγών.

Ῥήτορι δέ τινι κάκιστα μελετήσαντι, συνεβούλευσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι· τοῦ δὲ εἰπόντος, Ἀεὶ ἐπ' ἐμαυτοῦ λέγω· Εἰκότως τοίνυν, ἔφη, τοιαῦτα λέγεις, μωρῷ ἀκροατῇ χρώμενος.

Καὶ μάντιν δέ ποτε [b] ἰδὼν δημοσίᾳ ὀβολῷ μανθανόμενον, Οὐχ ὁρῶ, ἔφη, [c] ἐφ' ὅτῳ τοῦ μισθὸν ἀπαιτεῖς· εἰ μή γ' ὡς ἀλλάξαι τι δυνάμενος τῶν ὀπτεχλωσμένων, ὀλίγον αἰτεῖς, ὁπόσον ἂν αἰτῇς· εἰ δὲ ὡς δέδοκται τῷ θεῷ, πάντα ἔσται, τί σε δύναται ἡ μαντική;

Πρεσβύτῃ δέ τινος Ῥωμαίῳ εὐσωματοῦντος, καὶ τὸ ἐνόπλιον αὐτῷ μάχην πρὸς πάσσαλον ὀπιδείκνυντι, ᾐρώτησε, Πῶς σοι Δημώναξ μεμαχῆσθαι ἔδοξα; Καλῶς, ἔφη, ἂν ξύλινον τὸν ἀνταγωνιστὴν ἔχῃς.

Καὶ μὴν καὶ πρὸς τὰς ἀπορίας τῶν ἐρωτήσεων, πάνυ εὐστόχως παρεσκεύαστο. ἐρομένου γάρ τινος ὀπὶ χλευασμῷ, εἰ χιλίας

35. Cum navigaturo per hiemem diceret amicorum aliquis, *Non metuis, ne everso navigio devoreris a piscibus? Tum ingratus fuerim*, inquit, *si gravarer consumi a piscibus, qui ipse multos adeo pisces epulatus sim.*

36. Rhetori cuidam pessime declamanti consuluit exercere se, & meditari. Hoc autem dicente: *Semper apud me dico; Non igitur mirum est*, inquit, *talia te dicere, qui stultum adeo auditorem adhibeas.*

37. Divinatorem videns publice accepta mercede divinantem, *Non video*, inquit, *pro qua re mercedem repetas. Si enim, ut qui mutare aliquid possis de fatis, parum nimis exigis, quantumcunque exigas. Sin vero ut decretum Deo est, sic erunt omnia; tua quid prodest divinatio?*

38. Sene quodam Romano, corporis bene curati, armatam ipsi pugnam ad palum ostendente, atque interrogante, *Quomodo tibi, Demonax, pugnasse videor? Praeclare*, inquit, *ligneum si hostem habueris.*

39. Etiam ad difficiles quaestiones acutissimum admodum paratus erat. Per ludibrium enim interrogante quodam, *Si mille minas lignorum*

a Κᾶτα] Deest in *Fl.* Adest in reliqq. Κᾶτα *J.* & *P.* sine puncto subscripto. b Ἰδὼν] Sic recte *P.* & *B2.* Εἰδὼν *J.* & reliqq. male. c Ἐφ' ὅτῳ] Ἀνθ' ὅτου Ex. *Fl.* At vulgatam etiam servat P.

37. Σωτεβούλουσεν ἀσκεῖν, καὶ γυμνάζεσθαι] Benedictus, *suasit ut exercitationi incumberet.* Opsopœus, *ut frequenti exercitio incumberet.* At quis negare audet sæpius id ab illo factum? Sed præclarus lusus est in Græcis, quæ non tam suadent exercitium vel exercitationem, quam manuarias & corporis, non animi & ingenii probationes. Sic in Amoribus de Callicratide. ἦν δὲ ὁ τῷ σώματι γυμνασικός. Et rursus notabili distinctione, πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὴ ἡ διάνοια τῶν ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθέραις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. *J. G.*

42. Καὶ μάντιν δέ ποτε εἰδὼν] Scribendum ἰδών· quod sequiores depravarunt, cum primae editiones recte habeant. *J. J.*

50. Ἐνόπλιον αὐτῷ μάχῃ] Vid. supra Ὀρχ. c. 8. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς πάσσαλον] Idem voluit *Theophrastus*, si ejus quidem foetus est, cap. Π. ὀψιμαθίας, p. 7 B. quum ait, eum καὶ μακρὸν ἀνδριάντα παίζειν. *M. du S.*

58. Στῆσον — τὴν στοᾶν] In Edit. Blancard. *Th. Magistri* τὸν στοᾶν male legitur, ubi is sub verbo ἵστημι haec Luciani adfert, ac verbum id recte exponit ζυγοσατῶ. Et hoc sensu ap. LXX. persaepe, ut *Esdr.* VIII. 25. Καὶ ἔστησα αὐτοῖς τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ χρυσίον. Verum apertius 2. *Reg.* XIV. 26. καὶ κειρόμην αὐτὴν· ἔστησε τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ διακοσίους σίκλους. Alibi plene ἔστησεν ὡς ζυγῷ vel σταθμῷ, ut *Job* XXXI. 6. *Esai.* XLVI. 6. &c. *J. F. R.*

69. Πρόβατον] Sotades apud *Stobaeum* idem dixit.

Εἰ ὁ βασιλεὺς πέφυκας, ὡς θνητὸς ἄκουσον.
Ἂν μακρὰν πτύῃς, φλεγματίᾳ (γρ. κρατεῖς) κρατῇ.
Ἂν εὐϊματῇς, ταῦτα πρὸ σοῦ προβάτιον εἶχεν.

Vid. *Grotii* Flor. p. 115. *M. du S.*

72. Ὑπὲρ

rum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, *cineres; reliquum omne fumus est.*

μνᾶς ξύλων καύσαιμι, ὦ Δημώναξ, πόσαι μναῖ ἂν καπνὸ γένοιντο; Στῆσον, ἔφη, τὴν σποδὸν, καὶ τὸ λοιπὸν πᾶν καπνός ἐστι.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: *Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam*, inquit, *Graecum te potius quam Romanum fecisset!*

Πολυβίῳ δέ τινι, κωμικῇ ἀπαιδεύτῳ ἀνθρώπῳ, καὶ σολοίκῳ, εἰπόντι, Ὁ βασιλεύς με τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν· Εἴθε σε, ἔφη, Ἕλληνα μᾶλλον ἢ Ῥωμαῖον πεποίηκεν.

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, *Hanc quidem*, inquit, *ante te ovis gestabat, & erat ovis.*

Ἰδὼν δέ τινα τῶν εὐπαρύφων, ὑπὸ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα, κύψας αὐτοῦ πρὸς τὸ ὠς, καὶ τῆς ἐσθῆτος λαβόμενος, καὶ δείξας, ἔφη, Τοῦτο μέντοι πρὸ σοῦ πρόβατον ἐφόρει, καὶ ἦν πρόβατον.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, *Dic mihi*, inquit, *an pro patria subiturus eram?*

Ἐπεὶ μέντοι λουόμενος ὤκνησεν εἰς τὸ ὕδωρ ζέον ἐμβῆναι, καὶ ἠτιάσατό τις ὡς ἀποδειλιάσαντα, Εἰπέ μοι, ἔφη, ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο ἔμελλον;

43. Interrogante quodam, *Quid putas agi apud inferos? Expecta*, inquit, *inde tibi rescribam.*

Ἐρομένου δέ τινος, Ὁποῖα νομίζεις εἶναι τὰ ἐν ᾅδου; Περίμεινον, ἔφη, κἀκεῖθέν σοι ἐπιστελῶ.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae *sepulcri* inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum; Deus exiit ipse!

Ἀδμήτῳ δέ τινι, ποιητῇ φαύλῳ, λέγοντι γεγραφέναι μονόστιχον ἐπίγραμμα, ὅπερ ἐν ταῖς διαθήκαις κελεύειν ἐπιγραφῆναι αὐτοῦ τῇ στήλῃ, ὁ χείρων δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Γαῖα λάβ' Ἀδμήτου ἔλυτρον, βῆ δ' εἰς θεὸν αὐτός.

γε-

62. Τῇ Ῥωμαίων πολιτείᾳ τετίμηκεν] Οὐ γὰρ ἴδοι * ἕτως εἰπεῖν, ὅτι τῇ Ῥωμαίων ἐτίμησέ με πολιτείᾳ, ἀδιανόητον γὰρ τοῦτο ὃ ἄδηλον, ποῖα τινὶ εἰσγράψαιο αὐτὸν † φρατρία, ὃν πολλῶν φρατριῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας συγκεκροτημένης· οἷον Οὐεττίων, Φλαβίων ‡ Αὐρηλίων, καὶ ἄλλων πολλῶν. ὁ γὰρ § καὶ πᾶσαις ἐπολλογραφήθη εἰς ὧν. ἀλλ' εἶπερ ἄρα ἔτως ἐχρῆν εἰπεῖν τῇ Ῥωμαίων εἰσγράψαιο πολιτείᾳ. ¶ ἵνα τὸ πλατὺ τῆς ἀορίστου ἀφειλαιώσαντο καὶ αὐτὸς, ἢ ὅτι Ῥωμαῖον βασιλεὺς ἐποίησέ με. τὸ γὰρ αὐτὸ ὃν οὐ τούτου παρεδηλοῦτο, ὃ ὃ αὐτὸς ὁ Δημώναξ ὑπέθετο διορθούμενος, ἅμα δὲ ὃ σκώπτων, ὡς μὴ ** καθαρῶς ἑλληνίζοντα, Ἕλληνα βουλόμενον εἶναι. *V.*

* Οὕτως] In V. erat ἕ, & iterum Schol. 8. quod ego pro ἕτως stare existimo. Vide illic notam nostram. *M. du S.*

† Φατρία] Ita hic, & mox quoque φατριῶν Cod. V. Licet φρατρία & φρατριῶν Edit. *Cler.* Et melius cum ρ scribitur. *M. du S.* (an σφίς —— φρατρίᾳ; ut mox πολιτείᾳ. *J. F. R.*)

‡ Αὐρηλίων] Sic dedit *Solanus*, sine auctoritate, sed bene; nam Ἀβρηλίων edita; quae tamen non mutassem, si mea sonum cremavero, Demonax, quot ibi minae fumi fuerint? Appende, inquit, cineres; reliquum omne fumus est.

40. Polybio cuidam indocto plane homini, & vitiose loquenti, cum diceret: Imperator Romana me civitate honoravit: Utinam, inquit, Graecum te potius quam Romanum fecisset!

41. Cum praetextatum aliquem videret, latitudine clavi superbientem, ad aurem illius inclinatus, & prehensa veste ostensaque, Hanc quidem, inquit, ante te ovis gestabat, & erat ovis.

42. In balneo cum ingredi in ferventem aquam cunctaretur, & ut timidum aliquis accusaret, Dic mihi, inquit, an pro patria subiturus eram?

43. Interrogante quodam, Quid putas agi apud inferos? Expecta, inquit, inde tibi rescribam.

44. Admeto cuidam, malo poëtae, cum diceret scriptum a se epigramma unius versus, quod testamento jussisset suae columellae sepulcri inscribi: sed quid prohibet ipsum ponere,

Terra cape Admeti utriculum; Deus exiit ipse!

lius auctoritate haec edere suscepissem. *J. F. R.*

§ Καὶ πᾶσαις] Aberat καὶ in editis. Addidit *M. du S.*

¶ Ἵνα τὸ πλατὺ —— καὶ αὐτὸς] Corrupta haec sunt. *M. du S.*

** Καθαρῶς] Sic dedi ex conjectura, καθαρὲς enim habebant edita, nec varietatis quidquam notarat *Solanus* noster. *J. F. R.*

72. Ὑπὲρ πατρίδος αὐτὸ τοῦτο ἔμελλον] Non inepte ad sensum transtulit d'*Ablancourt*: *Il ne s'agit pas*, dit-il, *de mourir pour sa Patrie.* Quasi diceret; nam, si id ageretur, satis patientem ac fortem me praebuissem, nunc nolo esse male fortis. *J. F. R.*

77. Ἀδμήτῳ] Frustra hominem usque adeo obscurum quaesieris. *M. du S.*

80. Οὐ χείρων δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν] *Quod referre non fuerit deterius.* Sic habet versio. Verum tu Latine potius dicas: *quod referre ab re non fuerit alienum.* Sic *Lucian.* noster in Dipsad. cap. 6. Et *Aristoph.* Equit. p. 290. *H. V.*

γελάσας εἶπεν· Οὕτω καλόν ἐστιν, ὦ Ἄδμητε, τὸ ἐπίγραμμα, ὥστε ἐβουλόμην αὐτὸ ἤδη ἐπιγεγράφθαι.

Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται, ἤρετο, τί τοῦτο, ὦ Δημώναξ; ὁ δὲ μειδιάσας, [a] Χάρων με ἔδακεν, ἔφη.

Καὶ μήτοι γε Λακεδαιμονίων τινὰ ἰδὼν τῷ αὐτοῦ οἰκέτῃ μαστιγοῦντα, Παύσαι, ἔφη, ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων.

Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθηθι, ἔφη, ὦ γύναι εἶ Δανάη, ἡ Ἀκρισίου θυγάτηρ.

Μάλιστα δὲ ἐπολέμει τοῖς ὑπὸ πρὸς ἀλη-

ridens dixit: *Adeo pulchrum est, o Admete, epigramma, ut velim illud jam inscriptum esse.*

45. Videns aliquis in cruribus illius, qualia fere solent accidere senibus, rogarat: *Ecquid hoc Demonax? Ille subridens, Cerberus*, inquit, *me momordit.*

46. Lacedaemonium quendam cum vidisset flagellis caedere servum suum, *Desine*, inquit, *parem tibi honore reddere servum tuum.*

47. Danaë quaedam litem contra fratrem cum haberet, *In jus ambula*, inquit, *neque enim illa es Danaë Acrisii* (injudicati) *filia.*

48. Maxime autem impugnabat, qui non

[a] Χάρων] Mallem Κέρβερος. *M. du S.* recte adscripsit.

90. Καὶ Λακεδαιμονίων τινὰ] Ἐμάστιζον γὰρ ἑαυτοὺς Λάκωνες τελούμενοι, καὶ εἰς τοῦτο * αὐτὸν ἐπετήδευσαν. *V.*

* Αὐτὸν] Conf. Scholion 9. ad verb. ἀποπαισθῆναι, ubi ταὐτὸν recte & Attice pro τὸ αὐτὸ legitur. Ideoque & hic forsan sic legendum; quia Grammatici ajunt αὐτὸν pro αὐτὸ Attice numquam dici. Sed cum iidem etiam scribant τοῦτον pro τοῦτο numquam dici, ac *Maittaire* de Dialectt. p. 37. tamen ex *Pausan.* p. 281. adferat τοῦτον φίλαγος, Grammaticis tuto confidi non posse dixeris. Verum quum unum exemplum in re ejusmodi nihil probet, ego Grammaticos sequar, donec plura testimonia in contrarium invenero. *J. F. R.*

86. Ἰδών δέ τις ἐπὶ τῶν σκελῶν αὐτοῦ, οἷα τοῖς γέρουσιν ἐπεικῶς γίγνεται] Benedictus, *cum vidisset quispiam eum cruribus innixum, prout accidere solet senibus.* Quod tantum abest, ut soleat accidere, ut sit inauditum. Et omnes homines quoque cruribus innituntur. Denique quasi legisset αὐτόν. Longe melior Oporœus; *cum vidisset quispiam crura ejus tarda & turgida, qualia fere senibus fieri consueverunt.* Poterant ista epitheta secure omitti, quum ex sequentibus videantur intelligi nescio qui livores. *J. G.*

92. Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον] Uterque interpres *servo tuo similem te.* Cur igitur Lucianus non dixit, ὁμοῖον σαυτὸν τῷ δούλῳ? Sed facetissime alludit ad Λῳμασιγώσιν Lacedæmoniam, de qua tum plurimi alii tum I. Meursius in Græcia feriata, & ipse Lucianus de Gymnasiis cap. 38. tom. II. Per quam fiebat, ut idem honor videretur contingere servo, si ab domino verberaretur, qui solebat contingere liberis ac dominis. *J. G.*

Ὁμότιμον] Tum quia ingenuos Lacedaemonii virgis caedere solemne habebant. (Vid. Ἰκαρ. c. 16.) tum quod servile ingenium in servum saeviendo prodebat. *M. du S.*

Ὁμότιμον σαυτοῦ τὸν δοῦλον ἀποφαίνων] Vertebatur: *Desine servo tuo similem te ostendere.* Sed Frater *G. O. Reitz.* bene animadvertit, vertendum: *servum tui similem.* *J. F. R.*

93. Δανάης δέ τινος πρὸς τὸν ἀδελφὸν δίκην ἐχούσης, Κρίθητι, ἔφη, ὦ γύναι εἶ Δανάη Ἀκρισίου θυγάτηρ] Jocus sane frigidus ex nomine Acrisii, quasi Ἀκρισίῳ ὦσθαι κρίσεως. Nisi fortean dixit, non enim es Acrisii filia, intelligi volens, non enim es turri clusa ut Acrisii filia, sed prodire potes. Aut; Procede in publicum litigatura: non enim metus, ne quis tam deformem Jupiter te rapiat. *Th. M.*

94. Κρίθητι] Vid. *Suid.* v. ἀκρισία, & Δανάη. *M. du S.*

98. Τρίβωνα μὲν ὦ πώραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπερόγκον κεκραγότα] Melius τρίβωνα μὲν ὦ πώραν ἔχοντα, ἔτι δὲ τὴν βακτηρίαν ὑπερόγκον, κεκραγότα, &c. nempe κυνικόν. *Th. M.*

Τρίβωνα μὲν ὦ πώραν ἔχοντα, ἀντὶ δὲ τῆς βακτηρίας ὑπέρογκον κεκραγότα] Hæc, ut leguntur, sunt nive frigidiora, & ne micam quidem salis habent. Sed unius voculæ emendatione patebit facetus salis jocus. Lego igitur ἐπὶ τῇ βακτηρίᾳ, non vero ἀντὶ τῆς βακτηρίας. Jocus est, quod Cynicus ille innixus baculo, quod gestamen erat Cynicorum, contenta voce clamans se esse Antisthenis, Cratetis & Diogenis, & eorum sectæ imitatorem, a Demonacte irrisus est & subsannatus. *Imo* (inquit) *Hyperidis videris esse discipulus.* Ludens in voce Ὑπερίδης, quam ab ὑπερείδω fingit derivari, quod est *innitor*, eo quod innisus erat baculo. Hyperides autem fuit rhetor Athenensis celeberrimus, forte

non vere, ſed oſtentationis cauſſa philoſopharentur. Unum enim videns Cynicum pallium quidem habentem ac peram, pro clava autem piſtillum, clamantem ultra modum, dicentemque ſe Antiſthenis, & Cratetis & Diogenis aemulum, *Noli mentiri*, inquit, *tu enim Hyperidis* (q. d. piſtoris, aut piſtillarii) *diſcipulus es.*

49. Cum multos Athletarum videret male pugnantes, & contra legem certaminis loco pancratii mordentes, *Haud injuria*, inquit, *hodiernos Athletas ſui ſectatores leones appellant.*

50. Lepidum ſane illud quoque ipſius & mordax ſimul ad Proconſulem dictum. Erat is nempe ex eo numero, qui crura ac

θειαν, ἀλλὰ πρὸς ἐπίδειξιν φιλοσοφοῦσιν. ἕνα γοῦν ἰδὼν Κυνικὸν, τρίβωνα μὲν καὶ πήραν ἔχοντα, [b] ἀντὶ δὲ βακτηρίας, ὑπέρογκον κεκραγότα, καὶ λέγοντα, ὅτι Ἀντισθένους, καὶ Κράτητος, καὶ Διογένους ἐστὶ ζηλωτὴς, Μὴ ψεύδου, ἔφη, σὺ γ' Ὑπερίδου μαθητὴς ὢν τυγχάνεις.

Ἐπεὶ μύτοι πολλοὺς τῶν ἀθλητῶν ἑώρα κακοπαχοῦντας, καὶ οὐδὲ τὸν νόμον τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας, Οὐκ ἀπεικότως, ἔφη, τοὺς νῦν ἀθλητὰς οἱ παρομαρτοῦντες λέοντας καλοῦσιν.

Ἀστεῖον δὴ κἀκεῖνο αὐτοῦ, καὶ δηκτικὸν ἅμα, τὸ πρὸς τὸν ἀνθύπατον εἰρημένον. ἦν μὲν γὰρ τῶν πιθανῶν τὰ σκέλη, καὶ τὸ σῶμα ὅλον

[b] Ἀντὶ] Sic Edd. Ἐπὶ τῇ βακτ. conjicit *Palm.* Ἔτι δὲ τὴν βακτ. *Vorſt.* & *Marcil.* Ἀνδ' melius *Solan.*

3. † Ὑπερίδου μαθ.] Εἰς τὸ ἄραδδον ἀλλοσύρει ὡς ὑπερεῖσιος διόμφιον. *V.*

† Ὑπερίδου] Hoc Schol. ad alia verba male relatum, duce *Solano* ſedi ſuae reddidi, & eodem monente ex V. ac C. τὸ ἄραδδον dedi, pro vulgato τὸν ῥάζδον. *J. F. R.*

9. Λέοντας καλοῦσιν] Καὶ γὰρ οἰόμεθα τοὺς ἀνδρείους, εἰς λέοντας ἀπεικάζοντες ‡ οὕτως λέγειν, λέων ἐστίν. *V.*

‡ Οὕτως λέγειν] Οὐ λέγειν editum ante, ſine ſenſu, οὕτως eſſe in V. teſtatur idem, quo compendio ſatis commode ſignificari οὕτως λέγειν exiſtimat, jubetque conferri Scholium 5. quare & hic facile monenti parui. *J. F. R.*

te fuit etiam Philoſophus ejus nominis, de quo tamen nihil legi. *J. P. a G.*

99. Ἀντὶ δὲ τ. βακτ.] Ego omnino pro ἀντὶ legendum cenſeo ἄνδ', quam emendationem confirmabit Scholium. *M. du S.*

Ibid. Ὑπέρογκον κεκραγότα] Eam ſententiam eſſe hujus loci, quam in verſione dedi, certus ſum: hoc eſt, ὕπερον, *piſtillum* pro clava habuit hic Cyniſcus. τρίπηχυ fuiſſe nonnunquam h. e. *trium cubitorum*, hoc inſtrumentum, docet *Heſiodus* Ἔργ. f. 423. ubi vereor, ut figura antiqua antiquum ὕπερον cum ſuo ὀλμῳ recte expreſſerit: quam alioquin machinationem in hodierno civium ſuorum Hungarorum uſu eſſe, docuit me Collega optimus *J. A. Segnerus.* Nempe ὕπερον ſimplex lignum eſt, longum, teres, capitatum, coni certe formam habens &c. Ut μοχλὸς *vectis*, κόρηθρον *ſcopae*, ſic ὕπερον, *piſtillus*, ſimplicia ligna ſunto magica arte animata apud Noſtrum in Philopſeude. Et qui proverbium fecerunt, quo utitur auctor περὶ ἑρμηνείας S. 119. κοσμούμενον ὕπερον, ſimplex ſine dubio lignum, non machinam illam compoſitam, intellexit. Quare piſtillum ſine dubio geſtavit hic alter Diogenes. Sed de hoc ambigo, pepereritne ὕπερον illud τὸ ὑπέρογκον, quod plane huc non pertinet; an ab eo, ut fit, hauſtum devoratumque ſit. Nam utrumque Luciano dignum, ἔχοντα ἀντὶ βακτηρίας ὕπερον, ὑπέρογκον κεκραγότα, & ἔχοντα ἀντὶ βακτ. ὕπερον, κεκραγότα κ. τ. λ. Qui characterem quaſi dictorum Demonactis noſtri, & monetam norit, qui cogitarit; neceſſario deſiderari aliquid, quod pro baculo ſeu clava uſurparit Cyniſcus; qui *Hyperidis* nomen cum ὑπέρῳ comparaverit: ille nobiſcum, puto ſentiet. *J. M. G.*

3. Ὑπερίδου] Hujus nominis Rhetorem fuiſſe notum, de quo *Plut.* in X. Rhet. 456. non me latet. Sed quid is ad rem praeſentem, aut quem alium intelligat, non ſatis aſſequor. Scholiaſta reſtitutus indicat ſine baculo fuiſſe, quod Cynico non conveniebat. Hinc ei alium magiſtrum aſſignat Demonax. Sed cur Hyperidem? An quia conviciator notus? Id vero ſi ex hiſtoria pateat, optimum efficiet Demonactis jocum. *M. du S.*

6. Παρὰ τὸν νόμον, τὸν ἐναγώνιον, ἀντὶ τοῦ παγκρατιάζειν δάκνοντας] Eſt in eam rem locus *Philoſtrati* luculentiſſimus in Imag. II. p. 818. οἱ παγκρατιάζοντες, ὦ παῖ, κεκινδυνευμένην προσχρῶν τῇ πάλῃ δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὑπλιασμῶν τε, οἱ μὴ εἰσὶν ἀσφαλεῖς τῷ παλαιοντι, καὶ συμπλοκῶν, ἐν αἷς ἀφανίζεσθαι χρὴ, οἷον πίπτοντα. δεῖ δὲ αὐτοῖς ἡ τέχνη εἰς τὸ ἄλλοτε ἄλλως ἄγχειν. οἱ δὲ αὐτοὶ ἐσφυρῷ προσπαλαίουσι, καὶ τὴν χεῖρα στρέβλουσι, στρόφοντες τῷ παίειν ἐναλλάττοντες· ταυτὶ γὰρ τῷ παγκρατιάζειν ἔργα, πλὴν τοῦ δάκνειν ἢ ὀρύττειν. *M. du S.*

12. Πιττουμένων τὰ σκέλη] Vid. id ſupra expoſitum, in de *Merced. Cond.* c. 33. *J. F. R.*

ὅλον. Κυνικῷ δέ τινι ἐπὶ λίθον ἀναβάντος, καὶ αὐτὸ τοῦτο καταγορεύοντος αὐτοῦ, καὶ εἰς παιδιὰν ἀφαλλομένου, ἀγανακτήσας, καὶ [a] καλασπαθῆναι τὸν Κυνικὸν κελεύσας, ἔμελλεν ἢ ξύλοις συντρίψειν, ἢ καὶ φυγῇ ζημιώσειν· ἀλλ' ὅγε Δημώναξ εὐδαιμονῶν παρητεῖτο συγγνώμην ἔχειν αὐτῷ, κατά τινα πάτριον τοῖς Κυνικοῖς παρρησίαν θρασυνομένῳ. εἰπόντος δὲ τοῦ ἀνθυπάτου, Νῦν μέν σοι ἀφίημι αὐτόν, ἂν δὲ ὕστερον τοιοῦτόν τι τολμήσῃ, τί παθεῖν ἄξιός ἐστι; καὶ ὁ Δημώναξ· Δρωπακισθῆναι τότε αὐτὸν κέλευσον.

totum corpus vellerent. Cynico autem quodam adscendente in lapidem, atque id ipsum accusante, mollitiemque illius traducente, indignatus, detrahique jubens Cynicum, aut fustibus contundere aut multare exilio parabat. Forte autem superveniens Demonax deprecatus est, veniam illi dari, qui patria quadam Cynicis libertate hoc ausus esset. Dicente vero Proconsule: *Jam quidem illum tibi dimitto, sed si in posterum tale quid ausus fuerit, quid pati dignus est?* Demonax, *Tum dropace illum velli jube*, inquit.

Ἄλλῳ δέ τινι στρατοπέδων ἅμα καὶ ἐθνῶν τοῦ μεγίστου τὴν ἀρχὴν ἐμπιστευθέντι ἐκ βασιλέως, ἐρομένῳ, πῶς ἄν τις ἄριστα ἄρξειε; [b] Ἀόργητος, ἔφη, καὶ ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων.

51. Alii cuidam, cui legionum & provinciae maximae imperium commissum fuerat ab Imperatore, interroganti, *Quomodo optime imperaret aliquis?* respondit: *Si non irascatur, & loquatur pauca, multa vero audiat.*

Ἐρομένῳ δέ τινι εἰ καὶ αὐτὸς πλακοῦντας ἐσθίει; Οἴει οὖν, ἔφη, τοῖς μωροῖς τὰς μελίσσας τιθέναι τὰ κηρία;

52. Interrogante quodam, *Num & ipse placentas ederet? Putasne igitur*, inquit, *stultis favos strui ab apibus?*

Πρὸς δὲ τῇ Ποικίλῃ ἀνδριάντα ἰδὼν τὴν χεῖρα ἀποκεκομμένον, Ὀφείλετο, ἔφη, Ἀθηναίοις εἰκόνι χαλκῇ τελεσθῆναι τὸν Κυναίγειρον.

53. Ad Poecilen cum vidisset statuam manu truncatam, *Sero tandem*, ait, *statua aenea honoratum ab Athenienſibus Cynaegirum.*

Καὶ μὴν καὶ Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὲ τὸν χωλόν, τὸν ἐκ τοῦ Περιπάτου, ἰδὼν

54. Rufinum Cyprium, dico autem illum claudum, illum de Peripato, videns mul-

a Καλασπασθῆναι] Nil mut. *J. H. Fl. P.* b Ἀόργητος] Sic Edd. constanter.

24. Δρωπακισθῆναι] Ἀντὶ τοῦ, τὸν αὐτῆς αὐτὸν ἀξίωσον ἀτιμίας, ἧς ὁ αὐτός σοι νῦν ἐπιμέμφεται, τὸν αὐτὸν γὰρ τὸ πιττοῦσθαι τῷ δρωπακίζεσθαι· ἔστι δὲ ἄμφω, τὸ * τὰς τρίχας τοῦ παντὸς σώματος † μαδᾶν χρίσμασι. *V.*

* Τὰς] Τὰς male Edit. *Cler.*
† Μαδᾶν] Μαδᾶν C.

36. Κυναίγειρον] Τοῦτο γὰρ Κυναίγειρος πέπονθεν Ἀθηναίοις ἐν τῇ ‡ πρὸς Πέρσας ναυμαχίᾳ, πελάσας πρὸς Πέρσου τὴν χεῖρα ἀποκοπείς. *V.*

‡ Πρὸς] Ἐς legebatur in editis, mutavit *Solan.* non addens unde habeat: ναυμαχίᾳ vero ego dedi pro edito ναυμαχίᾳ. *J. F. R.*

24. Δρωπακισθῆναι] Dixi ad illud Petronii *Salamandra supercilia tua excussit.* *J. B.*

26. Στρατοπέδων & ἐθνους τοῦ μεγίστου] Palam nugatur Benedictus, *castrorum & maximi exercitus*; quod tamen fecit æmulatione Opsopœi, qui *castra & magnum exercitum.* Nam verti debebat *legionum & maxima provincia.* Pessima autem est in Græcis distinctio. *J. G.*

27. Ἐκ βασιλέως] Pro ὑπὸ βασ. Conf. *Eunuch.* c. 3. ubi alia exempla dedimus. *J. F. R.*

29. Ἀόργητος] Lege ἀοργήτως. *M. du S.*

36. Χαλκῇ] Erat quidem Athenis statua Cynaegiri, de qua Z. Tp. c. 32. Sed non aenea, ad quod hic alludit. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Κυναίγειρον] Cujus historia notissima ex *Herod. Diodor. Sicul. Valer. Maxim. Suid.* *J. B.*

38. Καὶ μὴν & Ῥοῦφον τὸν Κύπριον, λέγω δὴ τὸν χωλὸν, τὸν ἐκ τοῦ περιπάτου ἰδὼν ἐπιπολὺ τοῖς περιπάτοις ἐνδιατρίβον-

multum in illis ambulationibus verſantem, *Nihil eſt*, inquit, *claudo Peripatetico impudentius.*

55. Cum quondam Epictetus non ſine reprehenſione conſuleret illi uxorem ducere, & procreare liberos, *decere enim hoc quoque virum philoſophum, ut alium pro ſe rerum naturae relinquat*, ſic reſpondit, ut planiſſime illum refutaret, *Da mihi igitur, Epictete, unam filiarum tuarum.*

56. Etiam illud quod ad Ariſtotelicum Herminum dixit, commemorabile eſt. Cum obſervaret peſſimum hominem & infinita patrantem mala, Ariſtotelem autem & decem illius categorias (*praedicamenta*) in ore habentem; *Vere*, ait, *Hermine dignus es decem categoriis* (accuſationibus.)

57. Athenienſibus aemulatione quadam Corinthiorum de gladiatorum conſtituendo ſpectaculo deliberantibus, progreſſus inter illos, *Ne prius*, inquit, *o Athenienſes, de his in ſuffragium ite, quam Miſericordiae aram ſuſtuleritis.*

58. Cum Olympiam venienti Elienſes aeneam ſtatuam decernerent, *Nequaquam*, inquit, *o viri Elienſes, hoc facite, ne exprobrare videamini majoribus veſtris, qui*

40 ὅτι πολὺ τοῖς Περιπάτοις ἐνδιαλῥίβουλα, Οὐδέν ἐστιν, ἔφη, ἀναισχυντότερον χωλῆ Περιπαλητικῆ.

Ἐπεὶ δέ τις ὁ Ἐπίκλητος ὀπτιμῷ ἅμα συνεβούλευεν αὐτῷ ἀγαγέσθαι γυναῖκα, καὶ παιδοποιήσασθαι, πρέπειν γὰρ καὶ τοῦτο φιλοσόφῳ ἀνδρὶ, ἕτερον ἀνθ' αὑτοῦ καταλιπεῖν τῇ Φύσει, ἐλεγχλικώτατα πρὸς αὐτὸν ἀπεκρίνατο, Οὐκοῦν, ὦ Ἐπίκτητε, δός μοι μίαν τῶν σαυτοῦ θυγατέρων.

Καὶ μὴν καὶ τὸ πρὸς Ἑρμῖνον τὸν Ἀριστοτελικὸν ἄξιον ἀπομνημονεῦσαι. εἰδὼς γὰρ αὐτὸν πανκάκιστον μὲν ὄντα, καὶ μυρία κακὰ ἐργαζόμενον, τὰς Ἀριστοτέλη δὲ [c] διὰ στόματος καὶ αὐτοῦ τὰς δέκα κατηγορίας ἔχοντα, Ἑρμῖνε, ἔφη, ἀληθῶς ἄξιος εἶ δέκα κατηγοριῶν.

Ἀθηναίων δὲ σκεπτομένων πρὸς ζῆλον τῶν πρὸς Κορινθίους καταστῆσαι θέαν μονομάχων, προσελθὼν εἰς αὐτοὺς, Μὴ πρότερον, ἔφη, ταῦτα, ὦ Ἀθηναῖοι, ψηφίσεσθε, ἂν μὴ τοῦ ἐλέου τὸν βωμὸν καθέλητε.

Ἐπεὶ δὲ εἰς Ὀλυμπίαν ποτὲ ἐλθόντι αὐτῷ, Ἠλεῖοι εἰκόνα χαλκῆν ἐψηφίσαντο, Μηδαμῶς τοῦτο, ἔφη, ὦ ἄνδρες Ἠλεῖοι, μὴ δόξητε ὀνειδίζειν τοῖς προγόνοις ὑμῶν, ὅτι

c Διὰ στόματος καὶ] Ex *Fl.* ſic dedimus. Καὶ διὰ στομ. Edd. cett.

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Εἰ γὰρ ὁ ἐλέου βωμὸς οἰκτίρμονας κατέστησε Ἀθηναίους, πῶς ἂν ἀνάσχοισθε, φησὶ, τοιοῦτον ἀνὴρ πρᾶγμα θεᾶσθαι; *V.*

βοντα', οὐδὲν ἐστιν ἔφη ἀναισχυντότερον χωλοῦ περιπατητικοῦ] Hic quoque interpres hallucinatus, cum ſic vertit: *Quin etiam cum Ruffinum Cyprium, claudum illum dico, Peripateticum, vidiſſet diu in pergulis verſantem, claudo Peripatetico*, inquit, *nihil eſt impudentius.* περίπατοι non ſunt *pergulae*, ſed *ambulationes.* ἐνδιατρίβειν ἐν τοῖς περιπάτοις, eſt *ambulare, ambulationibus vacare.* *J.G.G.*

Καὶ μὴν καὶ] Supra §. 46. καὶ μήν τοι καὶ. §. 56. rurſus καὶ μὴν καὶ mox c. 54. 56. & ſupra c. 22. Item *Eun.* c. 3. Sic καὶ γὰρ καὶ *Lexiph.* c. 3. *Alex.* c. 24. & 28. atque alibi perſaepe, ut ex Indice adparebit; ſi Fratri *Carolo* operae pretium videbitur ea illuc referre. Adde *Ael.* V. H. III. 1. f. *J.F.R.*

48. Δός μοι μίαν τῶν σ. θυγατέρων] Coelebs enim & Demonacte natu grandior Epictetus, quippe qui ſub Tito jam Veſpaſiano cum reliquis Philoſophis Roma exulare juſſus eſt, an. Chr. LXXXIII. *A. Gell.* XV. 11. Vide tamen *Suidam*, qui eum ad *M. Aurelii* usque tempora deducit, & quae ibi a Cl. *L. Kuſtero* ex proprio & *Gatakeri* penu depromta ſunt. Ego quid exiſtimem ad Titulum hujus opuſculi jam notavi, factum hoc ſcilicet circa annum a Chriſto nato CXXV. vel CXXX. *M. du S.*

50. Ἑρμῖνον] De hoc nihil invenio. *M. du S.*

53. Διὰ στόματος καὶ] Sic Ed. *Fl.* quem verborum ordinem reliquae Edd. perturbatum ſic exhibent; καὶ διὰ στ. *M. du S.*

60. Ψηφίσεσθε] Ψηφίσαισθε. *F.G.*

61. Ἐλέου τὸν βωμὸν] Vide quae ſupra ad *Tim.* c. 25. annotata ſunt. *M. du S.*

ὅτι μήτε Σωκράτης, μήτε Διογένης εἰκόνα ἀναλεθείκασιν.

Ἤκουσα δὲ αὐτῆ ποτε καὶ πρὸς [a] τὸν τῶν νόμων ἔμπειρον ταῦτα λέγοντος, ὅτι κινδυνεύουσι ἄχρηστοι εἶναι οἱ νόμοι, ἄν τε πονηροῖς, ἄν τε ἀγαθοῖς γράφωνται· οἱ μὲν γὰρ οὐδὲν δέονται νόμων, οἱ δὲ οὐδὲ νόμων οὐδὲν βελτίους γίγνονται.

Τῶν δὲ Ὁμήρου στίχων ἕνα ἥδε μάλιστα,

Κάτθαν' ὁμῶς ὅ, τ' ἀεργὸς ἀνὴρ, ὅ, τε πολλὰ ἐοργώς.

Ἐπῄνει δὲ καὶ τὸν Θερσίτην, ὡς Κυνικόν τινα δημηγόρον.

Ἐρωτηθεὶς δέ ποτε, τίς αὐτῷ δοκοίη τῶν Φιλοσόφων, ἔφη, Πάντες μὲν θαυμασιοί· ἐγὼ δὲ Σωκράτη μὲν σέβω, θαυμάζω δὲ Διογένην, καὶ φιλῶ Ἀρίστιππον.

Ἔζησε δὲ ἔτη ὀλίγου δεόντα τοῦ ἑκατὸν, ἄνοσος, ἄλυπος, οὐδένα ἐνοχλήσας τι, ἢ αἰτήσας, φίλοις χρήσιμος, ἐχθρὸν οὐδένα οὐδὲ ποτὲ ἐσχηκώς. καὶ τοσοῦτον ἔρωτα εἶχον πρὸς αὐτὸν Ἀθηναῖοί τε αὐτοὶ, καὶ ἅπασα ἡ Ἑλλὰς, ὥστε παριόντι ὑπεξανίστασθαι μὲν τοὺς ἄρχοντας, σιωπὴν δὲ γίγνεσθαι πάντων. τὸ τελευταῖον δὲ, ἤδη

neque Socrati ſtatuam, neque Diogeni poſuerint.

59. Audivi illum quondam ad jurisperitum iſta dicere: *Inutiles fere leges eſſe, ſive bonis ſcribantur, ſive malis: alteros enim nec indigere legibus, alteros nihilo a legibus fieri meliores.*

60. Homeri verſuum unum maxime cantillabat:

Mors ſimul ignavum rapit, & qui multa patravit.

61. Therſitem laudabat ut Cynicum quendam concionatorem.

62. Interrogatus, *Quis Philoſophorum maxime ſibi probaretur? Omnes quidem*, ait, *admirabiles: ego vero Socratem veneror, miror Diogenem, amo Ariſtippum.*

63. Vixit annos non multos infra centum, ſine morbo, ſine dolore, nemini moleſtus cum fuiſſet, a nemine quidquam cum petiiſſet: utilis amicis, qui inimicum nunquam quemquam habuiſſet. Tanto illum amore proſecuti ſunt cum ipſi Athenienſes, tum univerſa Graecia, ut prodeunti in publicum aſſurgerent principes, ſilentium autem ab omnibus illi praeſtaretur. Denique cum ultimam ſenectutem jam

[a] Τὸν] Et ſic habere cum *J.* etiam *Fl. B2. H.* &c. notat *Solan.*

68. Τὸν τῶν νόμων] Videtur ſcripſiſſe τινὰ, non τὸν, niſi forte nomen exciderit, cujus hae ſint reliquiae. *M. du S.*

75. Κάτθαν'] *Homer.* Il. I. 320. *M. du S.*

83. Ὀλίγου δεόντα τοῦ ἑκατὸν] Miror itaque in Catalogo μακροβίων nomen ejus non comparere inter Philoſophos; niſi forte ultra illud ſcriptum vitam produxerit, quod ego verum eſſe puto. Sed quae ea de re dicenda ſunt, eo melius differentur. (Vid. *Macr.* c. 18.) *M. du S.*

93. Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν] Narrat Demonactem ſenio confectum in quamcunque domum incidiſſet, in illa coenaſſe & dormiviſſe, τῶν ἐνοικούντων Θεοῦ τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ παρὸν πρᾶγμα, *incolis pro Dei quadam praeſentia habentibus hoc factum.* Quaſi Deus quidam apud eos divertiſſet. Obſcure interpretes Θεοῦ ἐπιφάνειαν, *Dei exortum* interpretantur. ἐπιφάνειαι enim Θεοῦ, ſunt *Dei apparitiones*, ut dudum docti monuerunt. vide inprimis *Caſaubonum* in exercitationibus contra *Baronium*. In aliis quoque Luciani locis male vertitur. *J. G. G.*

9. Ἐναγώνιον τοῦ κηρ. ᾠδὴν] (Vid. *Pollucem* IV. 91. & ibi interpr.) *L. Kuſt.* Praeconum ἀγὼν additus reliquis Ol. XCVI. *Loyd.* ex Afr. ἀναγρ.

Initium hoc carminis, quo praecones inchoabant Ludos, & mutatis pauculis, claudebant. Initialis imitationem exhibet *Julianus* in Caeſ. p. Ed. Cunaei 209. Par. vero Ed. 25. ubi & *Cantoclari* notas vide 336. & 305. Hoc autem apud Lucianum finale eſt; niſi unum fuiſſe malis, cujus primam vocem ἄρχει vel λήγει, prout inchoabant claudebantve, fecerit, aut a Demonacte mutata fuerit ea vox, quo ſibi jam jam moriturо adaptaret. *Galenus* etiam ejus Carminis meminit Epidem. VI. teſte *Conſtantino* Lexicographo. De-

vo-

jam egressus esset; invocatus quamcunque luberet domum ingressus, coenabat ibi pernoctabatque, quam rem Dei alicujus adventum interpretabantur incolae, bonumque aliquem genium domum ad se introiisse. Praetereuntem panum venditrices certatim ad se trahere, postulans unaquaeque a se panem uti caperet, eoque se feliciorem, quae dederat, judicare. Quin pueri fructus illi offerre, & appellare patrem.

64. Seditione aliquando Athenis exorta, in concionem prodiit, ipsaque praesentia sua silentium procuravit. At ille cum videret, jam illos resipuisse, verbo nullo prolato iterum discessit.

65. Cum intelligeret se non amplius praestare sibi opem posse, dixit ad praesentes, praeconum illud in certaminum ludis carmen:

Ludus finit Pulchram tribuens
Meritis laurum, Tempusque vocat;
Prohibetque moras:

atque abstinens omnibus vita discessit hilaris, & qualis semper his, qui illum vidissent, apparuit.

ὑπέργηρως ὤν, ἄκλητος εἰς ἣν τύχοι πλουσίων οἰκίαν, ἐδείπνει, καὶ ἐκάθευδε, τῶν ἐνοικούντων θεῖόν τινα ἐπιφάνειαν ἡγουμένων τὸ πρᾶγμα, καί τινα ἀγαθὸν δαίμονα εἰσεληλυθέναι αὐτοῖς εἰς τὴν οἰκίαν. παριόντα δὲ αἱ πανοπώλιδες ἀνθεῖλκον πρὸς αὐτὰς, ἑκάστη ἀξιοῦσα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν τὸν ἄρτον, καὶ τοῦτο εὐτυχίαν ἑαυτῆς ἡ δεδωκυῖα ὠφέλει. καὶ μὴν καὶ οἱ παῖδες ὀπώρας προσέφερον αὐτῷ, πατέρα ὀνομάζοντες.

Στάσεως δὲ ποτε Ἀθήνησι γενομένης, εἰσῆλθεν εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ φανεὶς μόνον, σιωπᾶν ἐποίησεν αὐτούς. ὁ δὲ, ἰδὼν ἤδη συμβεβηκότας, εὐθὺς εἰπὼν καὶ αὐτὸς ἀπηλλάγη.

Ὅτε δὲ συνῆκεν οὐκ ἐθ' οἷός τε ὢν αὐτῷ [b] ἐπιβιοῦν, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τὸν ἐναγώνιον τῶν κηρύκων ᾠδὰ,

Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας·
Καιρὸς δὲ καλεῖ μηκέτι μέλλειν.

καὶ πάντων ἀποχόμενος ἀπῆλθε τοῦ βίου φαιδρὸς, καὶ οἷος ἀεὶ τοῖς ἐντυγχάνουσιν ἐφαίνετο.

Ὁλῶ

[b] Ἐπικουρεῖν] Ἐποικουρεῖν *Fl.*

voce ἐναγώνιος vid. Ὀρχ. c. 2. De certamine ipso Praeconum adi notam *Palmerii* ad Περ. c. 32. *M. du S.*

Ibid. Τὸν ἐναγώνιον — ᾠδὰ] Expressit hoc carmen ludorum integrum Julianus in Caesaribus, quae occasio fuit illustrissimo Spanhemio illius, hujusque ipsius loci adeo declarandi ad *Julian.* p. 154, b. & 394. Gall. itemque ad *Aristoph.* Plut. 255. Add. *Kust.* ad ejusdem *Aristoph.* Ran. 1358. De illa vero ᾠδὸς, *Pedis* appellatione vid. *Pollux* IV. 91, & ibi viri docti, qui tamen illum locum nondum satis explicuerunt. *J. M. G.*

10. Λήγει μὲν ἀγὼν τῶν καλλίστων ἄθλων ταμίας] Uterque interpres *jam finis est pulcherrimorum munerum certaminis.* At manifeste apparet imperfectam esse sententiam, & duntaxat postrema in Graecis vox negligitur injuste. Et cur non potuerunt reddere? *Jam finit agon pulcherrimorum munerum dispensator* vel judex & arbiter? *J. G.*

Λήγει μὲν ἀγὼν] Ex Juliani Saturnalibus hic adscribserat Cl. *La Croze* sequentia: (unde vides ὁ ante τῶν inserendum)

Ἄρχει μὲν ἀγὼν	Οἱ τὸ πρὶν βασιλεῖς	Ἴτ' ἐς ἀντίπαλον
Ὁ τῶν καλλίστων	Δουλωσάμενοι	Ἰσαθὲ κρίσιν.
Ἄθλων ταμίας·	Ἔθνεα πολλὰ	Οἵ τε φρόνησιν
Καιρὸς δὲ καλεῖ	Καὶ πολέμοισιν	Τέλος ὀλβίσης
Μηκέτι μέλλειν·	Δαΐου ἔγχος	Θέμενοι βιωτῆς
Ἀλλ' ἀκούσαντες,	Θήξαντες, ὁμοῦ	Οὖς τ' ἀντὶ βίους
Τὰν ἡμετέραν	Γνώμης τε μέγαν	Κακὰ πολλ' ἔχεαν
Κήρυκα βοᾶν	Πιυτόφρονα νοῦν	Καὶ χρησὰ φίλους

Τίκμαρ βιότου. —— cet. ad versum Ζηνὶ μελήσει. Adi *Pollucem* L. IV. c. 12. & notas p. 401. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν καλλίστων] An Glossema? Si haec tollas, versus erit anapaesticus, ut qui sequitur. Non displicet. F. G. Immo non placet haec tolli, propter ea quae *La Croze* modo ex *Juliano* adduxit. Esse autem praeconum carmen, *Solan.* in marg. notarat, jusseratque conferri infra *Peregr.* c. 32. *J. F. R.*

Ὀλίγον δὲ πρὸ τῆς τελευτῆς ἐραμένου τινός, πῶς ταφῆς τί κελεύεις; Μὴ πολυπραγμονεῖτε, ἔφη· ἡ γὰρ ὀδμή με θάψει. Φαμένου δὲ ἐκείνου, τί οὖν οὐκ αἰσχρὸν ὀρνέοις καὶ κυσὶ βορὰν προβεβλῆσθαι τηλικοῦτον ἀνδρὸς σῶμα; Καὶ μὴν οὐδὲν ἄτοπον, ἔφη, τοῦτο, εἰ μέλλω καὶ ἀποθανὼν ζώοις τισὶ χρήσιμος ἔσεσθαι.

Οἱ μέντοι Ἀθηναῖοι καὶ ἔθαψαν αὐτὸν δημοσίᾳ μεγαλοπρεπῶς, καὶ ὀπίσω ἐπένθησαν, καὶ τὸν θῶκον τὸν λίθινον, ἐφ' οὗ εἰώθει, ὁπότε κάμνοι, ἀναπαύεσθαι, προσεκύνουν, καὶ ἐστεφάνουν ἐς τιμὴν τοῦ ἀνδρός, ἡγούμενοι ἱερὸν εἶναι καὶ τὸν λίθον, ἐφ' οὗ ἐκαθέζετο. ὅπου γοῦν τὴν ἐκφορὰν οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἀπήντησε, καὶ μάλιστα τῶν φιλοσόφων. οἵτοι μέντοι ὑποδύντες ἐκόμιζον αὐτὸν ἄχρι πρὸς τὸν τάφον. Ταῦτα ὀλίγα πάνυ ἐκ πολλῶν ἀπεμνημόνευσα· καὶ ἔστιν ἀπὸ τούτων τοῖς ἀναγινώσκουσι λογίζεσθαι, ὁποῖος ἐκεῖνος ἀνὴρ ἐγένετο.

66. Paullo ante mortem interrogante aliquo, *De sepultura quid jubes? Nolite laborare*, inquit, *odor me sepeliet.* Dicente autem illo: *Quid? nonne turpe avibus canibusque cibum jacere talis viri corpus? Quin*, ait, *nihil absurdi hoc, si mortuus etiam animalibus quibusdam utilis sim.*

67. Verum Athenienses & publico illum funere magnifico extulere, & luxerunt diu, & lapideam sedem, in qua acquiescere fessus solebat, adorabant, coronabantque honoris viro habendi causſa, rati sacrum etiam esse, in quo sederat, lapidem. Ad funus quidem nemo fuit quin procederet, philosophorum praesertim. Hi quidem subeuntes *feretro* ad sepulcrum illum portarunt. Haec pauca sane de multis commemoravi. Et est de his quoque existimandi copia lectoribus, qualis ille vir fuerit.

AMO-

16. Ὀλίγον] Vid. *Christianum Simonem Lithum Misenum* in notis ad vitam Ignatii Lojolae, L. V. c. 3. p. 173. *M.V. la Croze.*

19. Ὀρνέοις] Apopth. *Leopard.* exhibet 60. Sic ante eum Diogenes inhumatum se projici jussisse fertur, ut omne genus ferarum sui esset particeps. *Diog. Laërt.* VI. p. 156. F. quod fusius etiam a *Cicerone* narratur Tusc. I. 43. *M. du S.*

24. Αὐτὸν δημοσίᾳ] Non attendit ad vocem δημοσίᾳ. Interpretes *cum luctu publico extulerunt.* ut *Lysias Rhetor.* in Epitaphio ἡ πόλις αὐτοὺς ἐπένθησε ἔθαψε δημοσίᾳ, *publice, sive funere publico, sive publico luctu.* de luctu publico longissima narratio. Licet videatur satisdatum ad *Martial.* & *Pers.* *J. B.*

26. Τὸν θῶκον τὸν λίθινον] Bona fide, potuistine nasum hic continere Luciane? Poteras igitur fortassis etiam non ridere illum invenustum hominem, qui cum alterius rei copia non esset, locum osculabatur, ubi assedisse τὸ εὐμαρίης εἵνεκα Helenam suam paullo ante noverat. Hoc erat extrema linea amare. *J. M. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Non esse Luciani sed alicujus qui Lucianum supervixerit, jam monui praefatione ad Lectorem, videtur esse *Aristaneti.* Incertus Interpres lectorem curiosum saepissime decipit. *J. B.*

ΕΡΩΤΕΣ] Hic Dialogus Luciani non videtur. ἐπίχω tamen. *F. G.*

ΕΡΩΤΕΣ] Stylus hujus Libelli a Lucianeo valde discrepat, utpote nimis sophisticus & affectatus, quod satis arguit Lucianum non esse ejus Auctorem. *L. K.*

ΕΡΩΤΕΣ] Lucianeus sit hic foetus nec ne, ambigo. Certe si Luciani opus sit, juvenile est; priusque scriptum, quam facilem quem in eo miramur & versatilem stylum consecutus esset. Ne dicam jam de instituto ipso, quod pro rei atrocitate satis culpari non posse alibi ostendimus. Laudes Sodomiae celebravit majorum nostrorum aetate, rem notam loquor, Cardinalis. *M. du S.*

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ Θ.] Superscripsi personarum nomina ex arbitrio, in casu recto, quia sic aptius, & quia similiter factum ab Cl. *Hemsterh.* in Dial. *Contemplant.* ubi Parisina habebat ΗΡΜΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΩΝΟΣ. Faciam idem postea, ut videbitur; in hisce enim est licentia. *J. F. R.*

1. Παιδιᾶς] In W. *Fl.* & *J.* παιδιας, prave. Sed melius P. & Edd. *M. du S.*

Παιδιᾶς] *Solan.* ex *Juntinae* lectione παιδίας, fecerat παιδίας, oblitus mutare accentum, quem tamen cum in notis correxerit, facile est videre, eum voluisse & in textu παιδιᾶς legi, ut mox c. 5. & 7. recte scribitur. *J. F. R.*

Ibid. Θεόμνηστε] Larva sit an verum nomen, parvi refert. *M. du S.*

11. Λόγων] Angl. διηγημάτων. *J. B.*

12. Ἀριστείδης] Milesiacorum is Auctor, de quo *Plut.* in Crasso p. m. 411. & *Arrian.* ad Epict. 433. B. meminit & *Ovidius* Trist. II. 413. V. *Angel. Polit.* Misc. 16. Scripserat etiam historiam; *Plut.* 544. 2. 545. 1. 546. 1, 2. 557. f. *M. du S.*

Ἀριστείδης ἐνόμιζον] Si Ἀριστείδου legeretur, cujus Milesia, s. Μιλησιακὰ ἀκόλαστα βιβλία apud Rustium illum

AMORES.

LYCINUS AC THEOMNESTUS.

LYCINUS.

AMatorio Iusu, Theomneste sodalis, a mane inde impleviſti mihi fatigatas ad perpetua seria aures; mihique vehementer ejusmodi remissionem sitienti, opportuna admodum fluxit hilarium sermonum tuorum venustas. Infirmior enim est animus, quam qui perpetuam contentionem ferre possit: desiderantque ambitiosi labores, gravibus parumper curis laxati, in voluptates remitti. Me sane hoc matutino petulantium sermonum tuorum loquacitas, dulcisque suada oblectavit, ut parum abesset, quin Aristides mihi viderer, Milesiis sermonibus supra modum oblectatus: atque fero moleste, per tibi tuos amores juro, quibus latus adeo scopus inventus es, quod narrare desiisti: ac per ipsam

ΕΡΩΤΕΣ.

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΜΝΗΣΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

1 Ἐρωϊκῆς [b] παιδιᾶς, ἑταῖρέ μοι Θεόμνηστε, ἐξ [c] ἑωθινοῦ πεπλήρωκας ἡμᾶς τὰ κεκμηκότα πρὸς τὰς συνεχεῖς σπουδὰς ὦτα. καί μοι σφόδρα διψῶντι τοιαύτης ἀνέσεως, εὐκαίρως ἡ τῶν ἱλαρῶν σου λόγων ἐρρύη χάρις. Ἀσθενὴς γὰρ ἡ ψυχὴ διηνεκοῦς σπουδῆς ἀνέχεται. σοθοῦσι δ' οἱ φιλότιμοι πόνοι, μικρὰ τῶν ἐπαχθῶν φροντίδων χαλασθέντες, εἰς ἡδονὰς ἀνίενται. πάνυ δή με ὑπὸ τοῦ ὄρθρου ἡ τῶν ἀκολάστων σου 10 [d] διηγημάτων αἰμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ [e] καλεύφρανεν. ὥστ' ὀλίγου δεῖν [f] Ἀριστείδης ἐνόμιζον εἶναι, τοῖς [g] Μιλησιακοῖς λόγοις ὑπερηλημένος. ἄχθομαί τε, νὴ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας, οἷς πλατὺς [h] εὑρέθη σκοπὸς, ὅτι πέπαυσαι διηγούμενος. καί σε πρὸς αὐ-

[a] ΛΥΚΙΝΟΣ] Deerat hoc nomen in P. Aderat in *Fl.* & *J.* Αυκίνου & Θεομνήστου *B1.* [b] Παιδιᾶς] Sic recte *Fl. P. B2. S.* & P. Παιδείας *J.* [c] Ἑωθινοῦ] Sic bene Edd. O. & M. Ἡωθινοῦ male *J.* [d] Διηγημάτων] Λόγων Edd. priores. Sed *διηγ.* exhibemus e Codd. Angl. L. O. P. W. [e] Κατειύφρανεν] Sic *P. B2. Fr. Fl.* & M. Κατεύφρανεν *J.* Κατέφραγκεν O. [f] Ἀριστείδης] Ἀριστίδης ἐνόμιζον *J. Pell.* [g] Μιλησιακοῖς] Μιλησιακῆς male *J.* [h] Εὑρέθη] Εὑρίθης marg. *A1W.*

6. * Ἀσθενὴς γὰ]. Ἄγαν, κὴ φυσικῆς θεωρίας ἐχόμενον τὸ χωρίον, ὅτι τὰ σὺν γενέσει πάντα διὰ τὴν τῆ ὕλης ἀσθένειαν, οὐχ οἷα τέ ἐστιν † ὑποφέγειν τὰ εἴδη ἐνδελεχῶς, ἤδη τῷ ἐναντίου ‡ ἐπεισόδου ἀνέπαφα, ἀλλ' ἡ θατέρου παρουσία § ὥσπερεί τινα ἄνεσιν προμηθεῖται τοῦ λοιποῦ τοῦ ἑτέρου ἐγκόπου ἤδη ἐνεργείας. ταύτη γε δὴ, κὴ τῇ ἀνὰ μέρος ἑκατέρων ὑπαλλαγῇ ¶ σώζεσθαι τὸ ὑποκείμενον ἀφορμὰς λαμβάνει τὸ ἤδη κεκμηκὸς ἐπαναγόντος τοῦ ** ἐπεισιόντος, τῇ τῶν ἐναντίων καλοδοχίᾳ. *V.*

* Ἀσθεν.] Ante ad verbum ἐρωϊκῆς minus apte relatum legebatur hoc Scholion.

† Ὑποφέγειν] Ἀποφέγειν olim editum. Correxit *M. du S.*

‡ Ἐπεισόδου] Ex M. sic restituit Idem, nam ἐπικόδου absurde editum ante.

§ Ὥσπερεί] Ὡς περὶ vulgatum ante; sed mutavit *M. du S.*

¶ Σώζεσθαι] Restitutum ex V. & M. Σώζεται enim vulgo male.

** Ἐπεισιόντος] Sic dedit *M. du S.* pro vulgato ἐπιόντος.

lum in Crassi exercitu Parthico inventa ex *Plutarcho* p. m. 1029. seq. (vid. *Politia.* Miscell. c. 16.) nota sunt; plana essent omnia. Si discedere a libris nolumus, ponendum est, fingere in libris illis suis Aristidem, sibi lascivas, quas narrat, fabellas a Milesiis quibusdam narratas esse. *J. M. G.*

13. Τοῖς Μιλησιακοῖς λόγοις] Interpres *Apuleji* ad Milesias. *J. B.*

Ibid. Μιλησιακοῖς λόγοις] In marg. *Ald. 1. Wessel.* adscriptum erat. Vid. *Politian.* c. 16. Miscel. *J. F. R.*

15. Πλατὺς εὑρέθη σκοπὸς] Quo latior est scopus, tanto facilius est illum ferire. Theomnestus hic magnum se amatorem deinde fatetur. Itaque suspicor, legendum esse εὐρίθης vertique adeo, *inventus es:* quo nihil facilius, cum sequatur σκοπός. *J. M. G.*

αὐτῆς ἀντιβολῶμεν Ἀφροδίτης, [a] εἰ ὡς ἐτυμά με λέγειν ἔοικας, εἴ τις ἄρρην, ἢ καὶ, νὴ Δία, θῆλυς [b] ἐφεῖταί σοι πόθος, ἠρέμα τῇ μνήμῃ ἐκκαλέσασθαι. οἶδ' γὰρ ἄλλως ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν, Ἡράκλεια θύοντες. σὺ δὲ ἀγνοεῖς δήπου τὸν θεὸν ὡς ὀξὺς ἦν πρὸς Ἀφροδίτην· ἥδιστα οὖν δοκεῖ μοι τῶν λόγων τὰς θυσίας προσήσεσθαι.

ΘΕΟΜΝ. Θᾶττον ἄν μοι, ὦ Λυκῖνε, θαλάττης κύματα, καὶ ψυκτὰς ἀπ' ἀραιῶν νιφάδας ἀριθμήσειας, ἢ τοὺς ἐμοὺς ἔρωτας. ἔγωγ' οὖν [c] ἅπασαν αὐτῶν κενὴν ἀπολελεῖφθαι φαρέτραν νομίζω, κἂν ἐπ' ἄλλον τινὰ στῆναι θελήσωσιν, ἄνοπλος αὐτῶν ἡ δεξιὰ γελασθήσεται. πρέπον γὰρ ἐκ τῆς ἀντιπαιδικῆς ἡλικίας εἰς τοὺς ἐφήβους κριθεὶς, ἄλλαις [d] ἐπ' ἄλλων ὀπθυμίαις βουκολοῦμαι· ταχέως δοχοὶ ἔρωτες ἀλλήλων, καὶ πρὶν ἢ λῆξαι

te Venerem obsecro (si forte vana me dicere putas) sive masculus aliquis, sive femineus tibi amor immissus est, ut placide illum memoriae ope huc evoces. Nam alioquin festum agimus diem, sacrificantes Herculi: non ignoras autem Deum hunc, quam acer fuerit in Venerem: lubentissime igitur videtur mihi sermonum talium victimas admissurus.

2. THEOMN. Citius mihi, Lycine, fluctus maris, densosque nivis floccos numeraveris, quam meos Amores. Equidem omnem illorum inanem relictam pharetram arbitror, & si involare in alium quemquam voluerint, inermis illorum dextra ridebitur. Nam ab eo fere inde tempore quo e puerili aetate ad pubertati proximos transii, ab aliis cupiditatibus post alias ludor. Succedunt sibi invicem amores, & ante adeo quam

a Εἰ ὡς ἐτυμά με] Εἰ μὴ *Marc.* & mox deler ὡς. Nil mutant vulgatam Edd. nec O. & M. ἢ γεροδιλογεῖν, ἢ ἢ περὶ ὑμολογεῖν marg. *A1.* b Ἐφεῖται] Ἀφῆται *Voss.* & *Pell.* & marg. *A1.* c Ἅπασαν αὐτῶν] Αὐτῶν ἅπασαν O. Nihil mutat M. *B2. J. P.* &c. d Ἐπ'] Ἀπ' marg. *A1.*

33. Βουκολοῦμαι] Καλαπρύχομαι. *V.*

17. Εἰ ὡς ἐτυμά με] Interpositio (εἰ ὡς ἐτυμά με λέγειν ἔοικας) sed referibe (εἰ μὴ ὡς ἐτυμὰ λέγειν ἔοικας) *Jo. M.*

Εἰ ὡς ἐτυμά με λέγειν ἔοικας] Notabili versione haec obscurantur ab viris doctis, qui interpretantur *si vana unde mihi dicere videris*, quum nec ut Graecis ita quoque *ipsi*, nec loquationis hujusmodi sententia locum habere hic possit. Nimio plani aestimanda immutatio *Marcilii*, εἰ μὴ ὡς ἐτυμὰ λέγειν ἔοικας. Nam hac exceptione uti non vult, & quia scit ab se peti rem, quam praeterire & nescire tuto poterat, ideo praemittit obtestationem per majestatem Veneris. Scribis Luciani clarus est, *si vana*, otiosa, futilia & mutata *me dicere existimas*. Ut de mercede conductis, ἐν τοῖς αὐτῶν ἀφέλη τοῦτο, ἄτεχνοι αὐτίκα ὁ ἀργὸς, ὁ ἄξεστος εἶσιν. Et rursus ibidem, κἂν ἐν τι τούτων ἡδίως ἢ γένοιτο, ὡς μὴ λοιδορῶ ὁ ἄξεστος εἶης. *J. G.*

21. Ἑορταστικὴν ἄγομεν ἡμέραν] *Julian.* Imperator Caesar. *J. B.*

24. Προσήσεσθαι] Conf. supra *Dial. mort.* XXIII. §. 3. & not. 21. *J. F. R.*

26. Θαλάττης κύματα] Ut in *Catull.* *J. B.*

31. Ἀντιπαιδικῆς ἡλικίας] Sic T. I. *Somn.* §. 16. f. ἀντίπαις ἔτι ὤν, *modo puertiam egressus.* Ut Cl. *Jensius* observat in Lectt. Lucian. p. 89. Lexicographos increpans errantes, quum ἀντιπαιδα exponunt puberem, dum intelligendus ut *etiamnum puer.* Exempla adpositionis ejusmodi substantivorum, ut ἀντίπαις ἡλικία, τέχνη ἄναυσος, στρατιώτης βίος, ἄρρην πόθος, vid. ap. eumd. *Jens.* ibid. Etsi eorum nonnulla quae adfert, revera sunt adjectiva. Interim ex ipsis, de quibus Lucianus hic loquitur, amoribus patet, non tamen adeo puerilem ipsam sive primam intelligendam; sed initium adolescentiae, quod & ipsa praepositio ἀντὶ ostendit, quae permutationem quandam aetatis indicat; quare Cl. *Hemsterh.* in *Somn. l. c.* ἀντίπαις optime reddidit, *puertiam tantum quod egressus.* *J. F. R.*

35. Καλῶμαι] Unde habeat nescio. *M. du S.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις] Inducit Lucianus Theomnestum aliquem, referentem, quemadmodum idemtidem novis uratur amoribus; assiduusque nunc hujus, nunc illius amator sit; propterea se saepe haesitare, unde haec ira Veneris sit orta; neque enim se esse Heliaden. Καὶ σοφίζεσθαι, inquit, δόξειν ἐπέρχεταί μοι, τις ἐστὶν Ἀφροδίτης ὁ χόλος, ὃ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις. Quod ait se non esse Heliaden, id *Scholiastes* de Pasiphae exponit, quae ab irata Venere in amorem tauri fuerit impulsa. Verba ejus sunt, Διὰ τὴν Πασιφάην ἐπεὶ Ἡλίου ὄντα ὑπ' ἐμοῦ Ἀφροδίτης ταύρου ἠράσθη. Videri potest hic vehementer dissentire Graeculus noster ab *Apollodoro*, qui Pasiphaën Solis ex Perseide filiam non Veneris, sed Neptuni instinctu, *tau-*

rum

quam priores desinant, incipiunt alteri; Lernaea capita, renascentis illius Hydrae *capitibus* magis multiplicia, nec Iolaum adjutorem admittentia. Neque enim igni ignis extinguitur. Vegetum adeo oculis meis oestrum insidet, quod pulchritudinem omnem ad se rapiens satietate nulla quiescit. Ac saepe in mentem mihi venit dubitare, quae sit tanta Veneris ira. Neque enim de Solis progenie sum, neque Lemniarum offensionis reus, neque Hippolytea rusticitate supercilliosus, ut irritaverim implicabilem hanc Deae iram.

τὰς προτέρας, ἄρχον] δεύτερον, κάρηνα Λερναῖα τὰ παλιμφυῆς Ὕδρας πολυπλοκώτερα, μηδ' Ἰόλεων βοηθὸν ἔχειν δυνάμενα. πυρὶ γὰρ ὁ σβέννυ] πῦρ, οὕτω τις ὑγρὸς τοῖς ὄμμασιν ἐνοικεῖ μύωψ, ὃς ἅπαν κάλλο] εἰς αὐτὸν ἁρπάζων ἐπ' ἀδηνὶ κόρῳ πανέ]. καὶ συνεχὲς ἀπορεῖν ἐπέρχεταί μοι, τίς ἐστ] Ἀφροδίτης ὁ χόλ] · ὁ γὰρ Ἡλιάδης ἐγώ τις, οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις, οὐδὲ Ἱππολύτειον ἀγροικίαν ὀφρυώμεν] , ὡς ἐρεθίσαι τὰ θεῦ τὸ ἄπαυστον ταύτῃ ὀργήν.

3. LYC. Desine fictam hanc & molestam simulationem, Theomneste. Gravaris enim hanc te vitam a Fortuna sortitum, ac durum esse putas inter mulieres formosas, & pueros pulchre florentes versari? Forte etiam piaculis tibi quibusdam opus erit ad difficilem adeo mor-

ΛΥΚ. Πέπαυσο τὰ ὑπόπλαστα καὶ δυσχερῆ ταύτης ὑποκρίσεως, Θεόμνηστε. ἄχθη γὰρ ὅτι τούτῳ τῷ βίῳ ἡ τύχη προσεκλήρωσέ σε, καὶ χαλεπὸν εἶναι νομίζεις, εἰ γυναιξὶν ὡραίαις, καὶ μὴ παίδων τὸ καλὸν ἀνθούντων ὁμιλεῖς· ἀλλά σοι καὶ καθαρσίων τάχα δεήσει πρὸς τὸ δυσχερὲς οὕτω νόση-

a Τοὺς πρωτέρους] Sic Edd. Τῶν προτέρων M. & O. voluit.

f Τὸ καλὸν] Τὸ κάλλα marg. *AIW.* Τὸ κάλλ] forsan

37. Ἰόλεων] Τὸν Ἰόλαον. *G.*

42. Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] Διὰ τὴν Πασιφάην, ἐπεὶ Ἡλίου ἔσται ἐκ μήνιδ] Ἀφροδίτης ταύρου ἐρασθη. *V.*

43. Οὐδὲ Λημνιάδων ἔρις] Ἐπεὶ ἐν ταῖς Λημνίαις γυναιξὶν ἔγκοτ] Ἀφροδίτη γενομένη, εἶτα δυσώδεις αὐτὰς ποιήσασα, ἀποκοίτους αὐτὰς ποιῆσαι τοὺς ἄνδρας αὐτῶν ἠνάγκασεν. *V.*

rum deperisse, tradit lib. III. Nimirum Minos ubi alium, ac promiserat, Taurum Neptuno immolasset, ὀργισθεὶς αὐτῷ Ποσειδῶν, τοῦτον μὲν ἐξηγρίωσε· Πασιφάῃ δὲ ἐλθεῖν εἰς ἐπιθυμίαν αὐτοῦ παρεσκεύασεν. *Iratus ei Neptunus, illum quidem efferavit; Pasiphaën vero amore ejus capi, fecit.* Sed quod *Apollodorus* narrat, id quasi pro causa altera furoris Pasiphaës haberi potest; quum jam ante Venus in omnem Solis progeniem iras animo concepisset; ut reliqui tradiderunt Mythologi. Nimirum *Soli ob indicium* (concubitus cum Marte) *Venus ad progeniem ejus semper fuit inimica.* sic *Hyginus* Fab. CXLVIII. *Servius* quoque ad Eclog. *Virgilii* VI. ex Veneris in Solem ira hunc Pasiphaës furorem derivat: idem facit ad lib. VI. *Aeneid.* vs. 14. ubi, *Venus vehementer dolens*, inquit, *stirpem omnem Solis persequi infandis amoribus coepit.* Caeterum ubi ait Theomnestus apud Lucianum inter alia, se non esse Heliaden, hoc est, aliquem ex progenie Solis, ut tam duram sentire debeat Venerem; non puto eum simpliciter respicere ad Pasiphaën; sed & ad reliquas ex Sole genitas, Medeam, Circen, quas itidem persecuta dicitur fuisse Venus, easque flagrantissimis juxta & infelicissimis amoribus corripuisse. *J. J.*

Οὐ γὰρ Ἡλιάδης] At cum Luciani Scholiaste facit *Seneca* in Hippol. vs. 124. *Stirpem perosa solis invisi Venus per nos catenas vindicat Martis sui, suasque probris omne Phoebeum genus Onerat infandis.* *ORTW.*

43. Λημνιάδων ἔρις] Leg. Λ— τις. Vide Ἐτ. Δ. XIII. *Herodot.* Polyhymn. f. & *Schol.* Eurip. Hec. 886. *M. du S.*

Λημνιάδων ἔρις] Non improbarem *Solani* conjecturam τις pro ἔρις legentis, nisi jam proxime bis praecessisset τις. Quare, si quid mutandum, εἰμὶ praeferrem, ex cujus compendio scripturae ἔρις nasci potuit. Et quamquam repetitiones monosyllaborum frequentes esse non ignoro, nondum tamen satis mihi certum est, & hic repetitum ab Luciano esse τὸ τις. Ideo nihil mutavi, maxime cum & Scholiast. rationem reddat, cur ἔρις legatur, & versio Cl. *Gesneri* quoque ad id sit adcommodata. *J. F. R.*

50. Τὸ καλὸν] Pro καλῶς. Sic *Alciphr.* I. ep. 36. p. 260. ἐγὼ δὲ ἂν μή τις ὁ διδοὺς ᾖ, πεινήσω τὸ καλόν. Ubi *Bergler.* hoc Luciani aliaque similia adfert. *J. F. R.*

51. Καθαρσίων] Sic infra Ἀποφρ. c. 21. f. Et Κρονοσολ. c. 14. *M. du S.*

57. Ἄλαφ

σημα· δεινὸν γὰρ τὸ πάθος· ἀλλ' ὑχὶ [a] τοῦτον τὸν πολὺν ἐγχέας λῆρον, εὐδαίμονα σαυτὸν εἶναι νομιεῖς, ὅτι σοι ὁ θεὸς οὐκ αὐχμηρὰν γεωργίαν ἐπέκλωσεν, οὐδ' ἐμπορικὰς [b] ἄλας, χὰ στρατιώτιν ἐν ὅπλοις βίον, ἀλλὰ λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, χὰ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν [c] τρυφὴν καθειμένη, ἀκριδὴν δ' ἠσκημένης κόμης ἐπιμέλεια. τὰ γε [d] μὴν ἐρωτικῶν ἱμέρων [e] χὰ αὐτὸ τὸ βασανίζον εὐφραίνει, χὰ [f] γλυκὺς ὀδὰξ ὁ τοῦ πόθου δάκνει· πειρᾶσαι [g] μὲν γὰρ ἐλπίζεις· τυχὼν δ' ἀπολέλαυκας· [h] ἴσην δὲ ἡδονὴν τὸ παρεῖναι καὶ τὸ μέλλον. ἐναγχος γὰρ διηγουμένου σου τὸν πολὺν, ὡς [i] καὶ [k] παρ' Ἡσιόδῳ, κατάλογον, ὧν ἐρᾷς ἦθεν ἠράσθης, ἱλαραὶ μὲν τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ ταχέρως [l] ἀνυγραίνοντο·

bum: Gravis enim aegrimonia. Quin tu effusis multis id genus nugis beatum te esse putas, quod non squalidam tibi agriculturam fato Deus attribuit, neque mercatorum errores, militaremve in armis vitam: sed pingues tibi palaestrae curae sunt, ac laeta vestis ad pedes usque luxum demittens; comaeque cura in discrimen pexae. Caeterum amatoriorum desideriorum ipsa etiam tormenta exhilarant, dulcisque dens cupiditatis mordet. Post experimenta enim speras; frueris jam potitus. Aeque voluptati est praesens ac futurum. Nuper enim cum recitares longum, qualis est apud Hesiodum, catalogum amorum ab initio inde tuorum, hilares oculorum conjectus molliter fluctuabant:

a Τοῦτον] Sic O. B2. P. Aliaeque. Τοῦτο Fl. Τούτων F. b Ἄλας] Sic Coll. Et Edd. praeter F. & Ald. quae ἅλας cum Cod. M. Ἄλλας O. c Τρυφὴν] Nihil mutant O. M. & Edd. d Μὴν] Μὲν M. Sed a recentiore manu. e Καὶ αὐτὸ] Καὶ abest in O. & W. Adest in Edd. f Γλυκὺς] Γλυκὺ F. Pell. g Μὲν] Ex O. & M. ante γὰρ inseruit Solan. Non aderat enim in Edd. h Ἴσην δὲ ἡδονὴν] Sic recte P. L. B2. Ἴσῃ δὲ ἡδονῇ dativo casu cett. Edd. male. Δὲ autem abesse etiam in W. notat M. du S. i Καὶ] Deest in O. & W. k Παρ' Ἡσ.] Παρησιόδῳ junctim F. male. l Ἀνυγραίνοντο] Ὑγραίνοντο O. Vulgatam tuetur M.

57. Ἄλας] * Πλάνας. V.

* Πλάνας] Πλανήσας ante legebatur. Emendavit M. du S.

57. Ἄλας] Sic Coll. & Edd. ἅλας vero M. & V. utraque. M. du S.

58. Λιπαραὶ παλαῖστραι] Ait Lycinus Theomnesto, λιπαραὶ παλαῖστραι μέλουσί σοι, χὰ φαιδρὰ μὲν ἐσθὴς μέχρι ποδῶν τὴν τρυφὴν καθειμένη. Vertit Interpres, *pingues palaestrae tibi sunt curae, ac splendida vestis ad pedes usque delicate demissa.* Mallem pro *delicate* hic *per luxum* sive *prae luxu*. Sed Vir Illustrissimus, Ez. Spanhemius, in commentario ad Hymnos Callimachi pag. 15. pro τρυφὴν mallet hoc loco legere πορφύρην· ut vestis μέχρι ποδῶν τὴν πορφύρην καθειμένη, sit vestis *ad pedes usque cum purpureis clavis demissa.* A qua sententia, quam Vir dignitate & eruditione Excellentissimus ultra isthic firmat, non diversus abeo. F. F.

59. Ἐσθὴς μέχρι ποδῶν] Quales Medorum fluxorum sive laxorum vestes, sic ποδήρης χιτὼν, Aristaenet. Epistol. 15. libr. 1. leg. Xenophon. 8. Paediae. Diod. Sic. libr. 2. omnes. F. B.

60. Τρυφὴν] Ante Ill. Spanhemium jam conjecerat Casaub. ad Athen. 839. 25. legendum esse πορφύρην. Vide tamen Eurip. Phoeniss. 1498. Mss. etiam repugnant, O. & M. Sen. II. *quod laxior usque in pedes tunica demittitur, tunm est.* Casaub. ad Theophr. 239. M. du S.

Ibid. Τὴν τρυφὴν καθειμένη] Πορφύρην elegans & dignum vel Luciano vel *Spanhemio* esse, non nego. Sed tamen nec τρυφὴν damnare ausim, cum dictionem hic floridam, & tumorem quendam Sophisticum auctor affectet. F. M. G.

Ibid. Διακρ. δὲ ἠσκημ. κόμης] Athen. XII. 526. A. ἠσκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ. M. du S.

Διακριδὸν] Illustr. Spanhem. ad Callim. p. 364. hoc verbum ex Luciano exponens ait: „ Usus eadem vo„ ce pro *distincte* aut *sigillatim*, Apollonius L. IV. v. „ 721. De Circe, Jasonem ac Medeam de singulis, „ quae iis contigerant, studiose inquirente, seu ἴκελα „ ἕκαστα, ut ab eodem dicitur, διειρομένη, ac inter alia „ ναυτιλίῃ τε διακριδὸν ἐξείρεσθαι, *navigationemque di„ stincte inquirit.* Lucianus vero Amor. p. 1021. Ed. „ Salm. διακριδὸν δὲ ἠσκημένης κόμης, *eximie autem* „ *composita coma.* Nempe juxta Scholiorum ad hunc „ locum glossam, διακριδὸν, κατ' ἐξοχὴν μεγάλως, & „ quomodo proinde *praecipue* aut *maxime* verti hic „ ab interprete debuit, non seorsim". De Parisinae Interprete loquitur Spanhem. Nam Benedict. vertit: *Eleganter composita coma*, non male. Quamquam recte

bant: vocem vero, qualis Lycambae filiae fuit, blande ſuaviterque extenuans, ipſo illo habitu ſtatim declarabas, te non ipſos modo, ſed eorum quoque amare memoriam. Sed ſi quae tibi de illa Venerea circumnavigatione ſunt reliquiae repoſitae, ne quid occulta, verum perfectam Herculi victimam praeſta.

4. THEOMN. Ille quidem Deus, Lycine, ſolidos boves vorat, & victimis ſine fumo, ut aiunt, minime delectatur. Quandoquidem autem annuum illius diem feſtum ſermone honoramus, meae narrationes a matutino inde extentae ſatietatem habent. Tua vero Muſa a conſueto ſtudio ad aliud quaſi cantus genus concinnata, hilariter cum Deo hunc diem transigat: fiasque mihi aequus arbiter, cum in neutrum te morbum proclivem videam, quos meliores pu-

70 τὴν φωνὴν δ' ἴσην τῇ Λυκάμβε θυγατρὶ λεπτὸν ἀφηδύνων, ἀπ' αὐτῶν τῶν χήματος εὐθὺς δῆλος ἦς, οὐκ ἐκείνων μόνων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς μνήμης ἐρῶν. ἀλλ' εἴ τι σοι τῶν περὶ τὴν Ἀφροδίτειον πλῶν λείψανον ἀφεῖται, μηδὲν ἀποκρύψῃς, τῷ δὲ Ἡρακλεῖ τὴν θυσίαν ἐντελῆ φύλαττε.

ΘΕΟΜΝ. Βυφάγος μὲν ὁ δαίμων, ὦ Λυκῖνε, καὶ ταῖς ἀκάπνοις, ὥς φασι, τῶν θυσιῶν ἥκιστα τερπόμενος. ἐπεὶ δ' αὐτῷ ἐτήσιον ἑορτὴν λόγῳ γεραίρομεν, αἱ μὲν ἐμαὶ διηγήσεις ἐξ ἑωθινοῦ κατατεθεῖσαι κόρον ἔχουσιν. ἡ δὲ σὴ Μοῦσα τὸν συνήθους μεθαρμοσαμένη σπουδῆς, ἱλαρῶς τῷ θεῷ συνδιημερευσάτω. καί μοι γένοιτο δικαστὴς ἴσος, ἐπεὶ μηδ' εἰς ἕτερόν σε τῶν πάθους ῥέποντα ὁρῶ,

m Τὴν φωνὴν δ' ἴσην] Τῇ φωνῇ δ' ἴσῃ M. *n* Λυκάμβου] Μικάμβου male O. Vulgatam ſervat M. B2. *J.* P. &c. *o* Ἧς] Ἦν male O. ἧς cum puncto M. *p* Ὡς] Deeſt in M. O. Adeſt in Edd. *q* Ἐτήσιον] Ἐτήσ. *J.* *r* Παραλαθεῖσαι] Et ſic habere *J. Fl.* B2. & *S.* notat *M. du S.* Sed habent aliae quoque & recte. Παρατεθεῖσαι marg. *A1.*

cte *Spanh.* aït ἀφηδύνων ſignificare *eximie*. Sic enim & *Homer.* Il. M. 103. Οἱ γὰρ οἱ εἴσαντο ἀφηδύνων εἶναι ἄριστοι — *eximie fortiſſimi ceterorum*. Et ſic iterum Il. O. 108. Verum in eo ipſo ſignificatio *diſtincti*, vel *diſcriminis*, non excluditur, veluti enim Τῶν ἄλλων — ἀφῃρέων eadem ratione ſignif. *eximium*, quia differt ab aliis, ita ἀφηδύνων *eximie*, etiam reſpicit ad differentiam aliorum minus fortium. At quum de coma ſermo eſt, quid obſtat cur non proprie accipiamus pro ſtudioſa diſcriminatione capillorum, pectine & acu crinali fieri ſolita? vid. *Ovid.* Art. III. 137. & not. Cl. *Burmanni* ad Art. II. 303. Nam etſi *diſcrimen purum* vel *capitis puri* ibi notat ſimplicem pectendi munditiem; tamen hic nihil prohibet ſtudioſam ornandorum capillorum curam intelligi, quum ἠσκημένη additur; adeoque parum intererit, vertasne *elegante*r, *eximie*, an *diſcriminatim*; interim poſterius ad Graeca magis hic eſt adcommodum. *J. F. R.*

Ibid. Ἠσκημένης κόμης] Conf. ſupra *de Salt.* c. 27. *J. F. R.*

67. Παρ' Ἡσιόδῳ] Recenſet *Suidas* inter Heſiodi opera γυναικῶν καταλογον ὡ βιβλίοις ἑ. quo reſpicit hic Noſter. *M. du S.*

Ibid. Καταλογον] Qui inſcribebatur ἠοιαι. De quo viri Clar. *Daniel Heinſius* & *Joannes Meurſius* ad *Heſiod.* Tangit ipſe Lucianus diſſertat. cum *Heſiod.* ſic in Lapith. Ἡ οἵη πρόσθ' ἄρ ἦγε. *J. B.*

68. Τῶν ὁμοιράτων αἱ βολαὶ] Sic infra c. 15. *Ariſten.* Epiſt. 1. *J. B.*

69. Ταχιρῶς ἀνυγραίτοιλο] *Alciphr.* I. Ep. 28. ταχιρὼν βλέπεις βλέμμα, ubi *Bergl.* plura de molli illo adſpectu, licet illud βλέμμα ſuſpectum habeat, & ejici velit. Conf. mox c. 14. f. *J. F. R.*

70. Λυκάμβου θυγ.] Neobulen deſignat, Archilochi amicam. Vid. Ἀποφρ. c. 1. & 2. *M. du S.*

77. Βουφάγος] Sunt qui Herculem bis integrum devoraſſe bovem ſcribunt. Semel apud Lindum urbem, & iterum apud Oriopas Theodamantis bovem: *Callimach.* Hymn. εἰς Ἄρτεμ. fabulatur, Herculem jam in Deos relatum, nihilominus inexplebilis edacitatis eſſe. — ἐ γὰρ

Παύσατ' ἀδηφαγίης, ὅτι οἱ τόσος ἦδε γένοιτο
Τῇ ποτ' ἀροτριόωντι συνήντιλο Θειοδάμαντι.
Tanta erat ingluvie, quanta, cum ſcinderet arvum,
Occurrit Dryopum ductori Thiodamanti:

Exinde manſit apud Lindios ritus, ut bos arator Herculi cognomento βουθοίνα immoletur, cum multa dirarum imprecatione. *Philoſtr. Virg.* L. 2. *Lactant.* L. I. c. 21. *G. C.*

Βουφάγος] *Philoſtrat.* tabul. Theodam. *J. B.*

Βουφάγος] Carnivorum fuiſſe Herculem tradunt & alii. Vid. *Aelian.* V. H. I. 24. unde & παμφάγος *Orpheo* in hymno ajunt dictum. βουθοίνης etiam vulgo, quia ſemel integrum Theodamantis comederit bovem. *Lil. Gyrald.* 282. f. vid. *Apollod.* p. 53. B. 60. AB. *M. du S.*

78. Ταῖς ἀκάπνοις] Legend. *Athen.* lib. 1. *J. B.*

ῥῶ, πατέρες ἀμείνονας ἡγῇ τὺς φιλόπαιδας, ἢ τὺς γυναίοις ἀσμενίζοντας; ἐγὼ μὲν ὁ πληγεὶς ἑκατέρῳ, καθάπερ ἀκριβὴς τρυτάνη ταῖς ἐπ' ἀμφότερα πλάστιγξιν, [a] ἰσορρόπως ταλαντεύομαι· σὺ δὲ ἐκτὸς ὢν, ἀδεκάστῳ κριτῇ τῷ λογισμῷ τὸ βέλτιον αἱρήσῃ. πάντα δὴ παρελὼν ἀκκισμὸν, ὦ φιλότης, ἣν παρίστευκέ σοι ψῆφον ἡ περὶ τῶν ἐμῶν ἐρώτων κρίσις, ἤδη φέρε.

tes, puerorumne amatores, an eos qui feruntur in mulierculas? Ego enim utroque amore percussus, ut exacta trutina utrisque lancibus, momentis libror aequalibus. Tu vero, qui extra causam sis, incorrupto judice, ratiocinatione, quod melius est eliges. Omni igitur resecta dissimulatione, sodalis, quem tibi calculum judicium de meis amoribus permisit, eum jam ferto.

ΛΥΚ Παιδιᾶς, ὦ Θεόμνηστε, καὶ γέλωτος ἡγῇ τὴν διήγησιν· ἡ δ' ἐπαγγέλλεται [b] τι καὶ σπουδαῖον. ἔγωγ' οὖν ἐξ [c] ὑπογυίου τῆς [d] ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν, [d] ἀλλ' οὐ παλαιᾶς· ἐξ [e] ὅτου δυοῖν ἀνδροῖν ἀκηκοὼς, περὶ τούτοιν [f] συντόνως ὡς [g] ἀμιλλωμένοιν, ἔτι τὴν μνήμην ἔναυλον ἔχω. διήρητο δ' αὐτοῖς ἅμα τοῖς λόγοις τὰ πάθη, [h] καὶ οὐχ ὥσπερ σὺ κατ' εὐκολίαν ψυχῆς ἄϋπνος ὤν, διττὰς ἄρνυσαι μισθὰς,

Τὸν μὲν βουκολέων, τόνδ' ἄργυφα μῆλα νομεύων.

ἀλλ' ὁ μὲν ὑπερφυῶς παιδικοῖς ἥδετο, τὴν

5. LYC. Ludine tu, Theomneste, & risus putas eam tractationem? at ea serium etiam quiddam pollicetur. Ego enim nuper manum operi admovi, ac scio, valde *id quidem serium*, ac minime ludi, ex quo duo viros audivi de hisce rebus quanta poteſt contentione certantes, cujus memoria aures adhuc personare videntur. Divisi erant illorum cum sententiis etiam affectus: nec uti tu, prout commodum est, pervigil mercedem capis duplicem,

Hinc armenta regens, pecora illam candida pascens:

Sed alter supra modum puerorum oblecta-

ba-

a Ἰσορρόπως] Ἰσορρόπτ. O. Vulgatam expressit M. B2. J. P. &c. b Τι] Deest in O. & W. c Ὑπογυίου] Ὑπογύου male *J. Fl.* d Ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Ἐσὶ δ' παλιμὸν marg. *A1W.* e Ὅτου] Ὅτι M. f Συντόνως] Σωιὰν O. W. *Fl. J.* Vulgata comparet in cett. omnibus, & Cod. P. g Ἀμιλλωμένοιν] Ἀμιλλωμένου *J.* Vulgatam tuentur M. & O. h Καὶ] Abesse ab O. adesse in M. & *Fl.* notat *M. du S.*

92. Ἀκκισμὸν] Προσποίησιν. *V.*

97. Ὑπογυίου] * Ἐκ τῦ ἐγγὺς ὑπόγυιον, ἐγγύτερον, πρόσφατον, νεωστὶ γινόμενον, τὸ πρὸ ὀλίγου ὃ μετ' ὀλίγον. *V.*

* Ἐκ τῦ ἐγγὺς] Deerant haec in Edd. implevit ea ex Collat. Codd. *Solanus*, qui etiam testatur ὑπόγυον sine ι. scriptum utrobique in V. & C. Ego tamen id addi curavi, ut orthographia Lucianeae conveniret. *J. F. R.*

97. Ἐγὼ γοῦν ἐξ ὑπογυίου] Locum hunc, ut adhuc lectus & expositus est, corruptum esse, certe obscurissimum, non temere quisquam negabit. Intelligere eum mihi videbar, si legatur ἐγὼ γοῦν —— ἀλλ' οὐ παιδιᾶς. Prius cum sola divisione vocum constet, facile concederetur. Sed quantillum distant ΠΑΙΔΙΑΣ & ΠΑΛΑΙΑΣ? Sic certe interpretatus sum. *J. F. G.*

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Locus integer non videtur. F. G.

Ἔγωγ' οὖν —— οὐ παλαιᾶς] Certe male sanus est; sed ἐξ ἀφαιρέσεως mihi sanandus videtur, qui conjicio illa λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς ex glossa nata esse, qua quis interpretatus erat verbum praecedens ὑπογυίου. *J. F. R.*

2. Ἔναυλον ἔχω] Οὐ πρὸ πολλοῦ μνημονευομένην † ἢ ἠκουμένην. *V.*

5. Ἄρνυσαι] Λαμβάνεις, ‡ δέχῃ. *V.*

† Posteriora duo verba in editis deficientia eodem indicante supplevi. *J. F. R.*

‡ Δέχῃ] Aberat ab Ed. *Cler.*

Ibid. Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχειρήσεως ἡψάμην, εἰδὼς ὅτι λίαν ἀλλ' οὐ παλαιᾶς] Sic edit & vertit Benedictus: *rem nuper aggressus sum, sciens non admodum diu esse.* Et quis recte judicans haec Latina sic Graece efferet? At Basileensis distinguit hoc modo: εἰδὼς ὅτι λίαν, ἀλλ' οὐ παλαιᾶς, & Latina apponit: *nuper adeo ejus rei periculum facere cœpi, sat scio, nimium & non olim.* quae certe Latina etiam nimis minuta. Graeca enim ibi videntur recte se habere, quae hic accipienda: *ex recenti studio id aggressus sum, sciens quamoptime, & non ab antiquo.* *J. G.*

Ἐξ ὑπογυίου τῆς ἐπιχ.] *Th. Marc.* quoque hic aliquid corrigere voluit; sed cum plane eadem verba repetat, quae

batur amoribus, barathrum judicans Venerem muliebrem: alter purus ab amore masculo, furebat in feminas. Cum igitur arbiter essem certaminis inter pugnantes duos affectus, dicere non possum, quam incredibiliter delectatus sim. Atque sermonum mihi illorum vestigia, velut sigillo quodam, impressa sunt auribus, quasi modo dicta essent. Quare deposita statim omni reprehensionis *tuae* occasione, quae utrisque dicentibus audivi accurate tibi enarro. THEOMN. At ego paullum hinc discedens e regione tibi considebo

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen.

Tu vero jam nobis antiquam gloriam amatoriae illius concertationis, cantu perage.

6. LYC. Versus Italiam navigare mihi cogitanti navigium velox paratum erat, de biremium illo genere, quibus maxime uti videntur Liburni, ad Ionium sinum gens habitans. Quantum vero licebat, patrios Deos omnes cum adorassem, & Jove hospi-

Θήλειαν Ἀφροδίτῃ βάραθρον ἡγεμόνα, ὁ δ' ἀγνεύων ἔρωτα ἄρρενα, εἰς γυναῖκας ἐπτόητο. δυοῖν ἓν μαχομένοιν παθοῖν ἀγωνοθετήσας ἄμιλλαν, οὐδ' ἂν εἰπεῖν δυναίμην, ὡς ὑφηνιοφράνθην. καί μοι τὰ τῶν λόγων ἴχνη ταῖς ἀκοαῖς ἐνεσφράγισται ἀχεδόν, ὡς ἀρτίως εἰρημένα. πᾶσαν οὖν [i] ἐπιτιμήσεως ἀφορμὴν ἐκ τῶν [k] ἐπιθέμενα, ἃ παρ' ἀμφοῖν ἤκουσα λεγόντοιν, ἔτι [l] τὰ ἀκριβὲς ἐπέξειμί σοι. [m] ΘΕΟΜΝ. Καὶ μὴν ἔγωγε [n] ἐπαναστὰς ἔνθεν, ἀπαλικρὺ καθεδοῦμαί σου

Δέγμενα Ἀχιλῆος ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάλαι κλέα τῆς ἐρωτικῆς ἁμαρτίας, μελῳδίᾳ [o] περαίνειν.

ΛΥΚ. Ἐπ' Ἰταλίαν μοι [p] πλεῖν ἀγνοουμένῳ ταχυναυτοῦντι σκάφος [q] εὐτρέπιστο, τούτων τῶν [r] δικρότων, οἷς μάλιστα χρῶνται [s] Λιβυρνοὶ δοκοῦσιν, ἔθνος Ἰονίῳ κόλπῳ παροικισμένον. ὡς δ' ἐνῆν, πάντας θεοὺς προσκυνήσας, καὶ Δία ξένιον ἵλεω

[i] Ἐπιτιμήσ.] Ὑποτιμ. M. O. & marg. *A1.* [k] Ἀποθέμενα] Sic *P. Fr. H. S.* Ὑποθέμενα W. *J. Fl.* [l] Τὰ] Deest in M. & O. [m] ΘΕΟΜΝ.] Desunt sequentia in Cod. Bar. usque ad c. 12. Librarii incuria. [n] Ἐπαναστὰς] Ita dedi ex W. Ἀπαναστὰς Edd. priores. [o] Περαίειν] Πέραινε *J. Pell.* [p] Πλεῖν] Abest a W. [q] Εὐτρέπιστο] Punctum erat post hoc verb. in *J. Fl.* & M. Comma in *P.* & *S.* [r] Δικρότων] Sic recte *J. Fl. P.* &c. Διηρότων male *S.* [s] Λιβυρνοὶ] Λιβικοὶ male W. post Λιβυρνοὶ.

27. Δικρότων] Δίκροα, δίκρη, πλοῖα μονήρη ἐστὶν, ἃ ἐκ δίκροα καλεσκεύασαν. Τινὲς δὲ ἐκ πρύμνης ἐκ τῶν πρώρας ἑκατέρωθεν πηδαλίοις § ἴσχυλο· ὅπως αὐτοί τε μὴ μεταστρεφόμενοι ἐκ ἐπιπλέωσι ἐκ ἀναχωρῶσι, καὶ τοὺς ἐναντίους ἐκ τῷ πρόσπλῳ ἐκ ἀπόπλῳ αὐτῶν σφάλωσι. *V.* In altero Vossiano haec tantum legas: Δικρότων] Δίκροτα· ἢ δύο εἰρεσίας ἔχουσα.

§ Ἴσχυλο] Legendum videtur ἴσχονλο, hoc est, *sistebantur*; atque inde etiam emendandus *Suidas*, qui habet ἴσκηντο, quod vertit *instructae erant Aemilius Portus.* *J. C.*

Ἴσχυλο] Cur *Suidas* emendandus sit, nullus video, ἴσκηλο enim recte se habet, & recte vertitur, *instructae erant*, quo sensu id verbum bis quoque in ipso Luciano habuimus supra in *de Salt.* & habebimus infra. Quin igitur potius Scholiasten ex *Suida* emendandum censeam, ex quo haec ad verbum sunt descripta; maxime cum ἴσκηλο quoque in C. reperiri testetur *Solanus*, quem miror, qui Cl. *Clerici* animadversionem sic abire sit passus. *J. F. R.*

quae jam in contextu inveniebantur, quod tamen non sua culpa factum esse patet; quid sibi voluerit, divinare non potui; τῆς enim sine accentu scriptum in ejus correctione, error tantum typothetarum est. Sed videtur ὑπογυίου correxisse, pro ὑπογύου. *J. F. R.*

98. Ὅτι λίαν] *Vorst.* ὃ λίαν ἐκ παλαιοῦ. In M. nihil subsidii. *M. du S.*

1. Συντόνως] In O. W. *Fl.* & *J.* συνιῶν ὡς. Reliquae Edd. & P. uti hic in textu est συντόνως. v. c. 29. *M. du S.*

6. Τὸν μὲ &c.] *Homer.* Od. K. 84. *M. du S.*

19. Ἐπαναστὰς] W. recte. In reliquis ἀπ. *M. du S.*

21. Δέγμενα Ἀχιλῆος] *Hom.* Il. I. 191. *M. du S.*

27. Διηρότων] Vox διηρότων nihili est; si enim esset ab διήρης, foret διήρεων. Ex *Aldina* editione hoc vitium propagatum, cum in Florentina recte legatur δικρότων. Nempe διήρεις vocantur etiam δίκροα, quod notum. *J. J.*

28. Λιβυρνοὶ] De his navigiolis *Renat. Veget.* c. 33. lib. 4. *Appian.* in Illyric. *J. B.*

ἵλεω συνεφάψασθαι τὴν ἀποδημίαν [a] στρατείας ἐπικαλεσάμενον, ἀπ' ἄστεως [b] ὁρικῷ ζεύγει κατήειν ἐπὶ θάλασσαν. εἶτα τοὺς προπέμποντάς με δεξιωσάμενον (ἠκολούθει δὲ παιδείας λιπαρὴς ὄχλος, οἱ συνεχὲς ἡμῖν ἐντυγχάνοντες ἀνιαρῶς διεζεύγνυτο) τὴν πρύμνης γῆν ἐπιβὰς ἐγγὺς ἐμαυτὸν ἵδρυσα τοῦ κυβερνήτου. ὑπὸ ῥοθίῳ τῷ τῆς ἐλατήρων μικρὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἀναχθέντες, ἐπειδὴ μάλα ὑπὸ κατόπιν ἡμᾶς [c] ἐκύμαινον αὖραι, τὸ ἱστὸν ἐκ τῶν μεσοκοίλων [d] ἀπάραντες χαρχησίῳ τὸ κέρας [e] προσεστείλαμεν. εἶτ' ἀθρόας ὑπὸ τῶν κάλων τὰς ὀθόνας ἐκχέαντες, ἠρέμα [f] ἀμπλαμῷ τοῦ λίνου, κατ' ὀδὲν, οἶμαι, βέλους ἐλάττονι ῥοίζῳ διϊπτάμεθα, βαρὺ τοῦ κύματος ὑποβρυχομένου ἀεὶ τὴν πρῷραν [g] αὐτὸ σχίζουσαν.

tali invocato, ut volens propitius peregrinam militiam una capesseret, mulis junctis ab urbe ad mare descendi. Tum complexus eos, qui me deduxerant, (sequebatur autem assidua eruditionis (*eruditorum*) turba, qui perpetuo mecum versati cum molestia jam disjungebantur) & puppim conscendens prope gubernatorem assedi. Atque remorum impetu brevi tempore de terra in altum evecti, cum etiam post nos aurae fluctus vehementer moverent, malum ex media navi, e carchesio autem antennam statim protendimus: deinde collecta per rudentes vela cum effudissemus, impleto sensim linteo, impetu, qui nihil, puto, telo concederet, volavimus fluctu graviter circa findentem illum proram remugiente.

Ἀλλ' ἅ γε μὴν ἐν τῷ μεταξὺ πλῷ σπουδῆς ἢ [h] παιδιᾶς ἐχόμενα συνηνέχθη, χαιρὸς ἐπᾶνου μηκύνειν. ὡς δὲ τὴν Κι-

7. Verum quae inter illum cursum vel seria vel ludicra acciderunt, ea non nimis producenda sunt. Cum vero maritimam Ci-

a Στρατείας] Ita marg. *A*1. Στρατιᾶς Edd. priores & M. b Ὁρικῷ] Ὁρεικῷ *J. Pell.* c Ἐκύμαινον] Sic Edd. omnes. Ἐποίμαινον A. L. P. W. d Ἀπάραντες] Hoc receptum ex L. Ἀκαρῆ Edd. Vide notas. e Προσεστειλ.] Προεστειλ. Edd. priores. f Πιμπλ.] Πιμπρ. male W. g Αὐτὸ] Ita restitutum ex Cod. L. marg. *A*1. *Ven.* 2. & *B*2. Αὐτῷ cett. Edd. & M. male. h Παιδιᾶς] Παιδίας W. male.

42. Ἀκαρῆ] Ἀκαρὲς, βραχὺ, ὀξύ. ὃ οὐχ οἷόν τε * κεῖραι. ἀκαρῶς, ἐπίρρημα, σὺν βραχείᾳ ἄρᾳ, σὺν ἀτόμῳ. *V.*

* Κεῖραι] Legendum ex *Suida*, διακεῖραι, *quod non potest secari*, nisi forte scripserit Scholiastes, χερσὶ λαμβάνεσθαι. *J.C.* Κεῖραι] Legendum κεῖραι, quod etiam in C. recte haberi video. *M. du S.*

31. Στρατιᾶς] Sic omnes. Ego mallem στρατείας. *M. du S.*

32. Ἄστεως] Athenas intelligere, cum ἄστυ audimus, proclive est. Sed quae de cursu navigationis deinde habet, ubi Ciliciam, Pamphilium sinum aliaque nominat (Cap. 7.) ut Athenae intelligantur, minime patiuntur. quid ergo? *M. du S.*

40. Ἐκύμαινον] Angl. ἐποίμαινον. *J. B.*

41. Μεσοκοίλων] Hic deest τὸ ἀράντες participium, aut quid simile. *F. G.*

42. Ἀπάραντες] In impressis & Schol. ἀκαρῆ. In M. ἀκαρὶ, a recentiore manu. In L. vero recte ἀπαράντες. *Vorstius* conjecerat ἀράντες. *M. du S.*

Ἀπάραντες] Adripui hanc lectionem ab *Solano* commendatam, accentu tantum mutato, quem in nota *Solani* tamen intactum reliqui, etsi ter in eodem aberrarit; nam & in *J.* ἀπαράντες adscripserat. Recte autem *Gujetus* divinarat deesse participium. *J. F. R.*

Ibid. Προεστειλάμεν] Malim προσεστείλαμεν. *F. G.*

Προσεστείλαμεν] Ita *Vorstius* & *L. Kusterus* emendare jubent, quibus obsequor. In M. & impressis προεστείλαμεν. *M. du S.*

46. Αὐτῷ] Corrige αὐτὸ. *F. G.*

Αὐτὸ] Quod scilicet feci, etiam ante, quam *Gujeti* emendationem videre contigit. *J. F. R.*

Αὐτὸ] Ita recte, uti conjecerat Cl. *L. Kuster.* Cod. L. *V*2. & *B*2. In reliquis impressis & M. ipso, αὐτῷ. *M. du S.*

54. Εὐτυχεῖς] Quam felicitatem hic intelligat, nescio. Neque huic opusculo enarrando eandem a nobis diligentiam, quam in hujus Auctoris bonae notae scriptis adhibere solemus, expectato. *M. du S.*

Ibid. Τοὺς εὐτυχεῖς — ὅρους] Nempe respicit ad foedus illud Athenienſium & sociorum cum Persis, de quo *Diod. Sic.* 12, 4. p. 293. B. quo cautum est, μηδὲ ναῦν μακρὰν (Περσῶν) πλεῖν ἐντὸς Φασηλίδος ἐκ Κυ-

Ciliciae partem praetervecti Pamphylium sinum attigissemus, superatis non sine labore Chelidoneis, felicibus illis antiquae Graeciae terminis, ad singulas Lyciae urbes devertimus, sermonibus plerumque nos oblectantes; nullae enim evidentes in illis Fortunarum spectantur reliquiae; donec sacram Soli Rhodum attigimus, ubi perpetuam quae adhuc fuerat navigationem intermittere aliquantum decrevimus.

8. Remiges igitur subducto e mari in terram navigio, tentoria in proximo habuerunt. Ego vero, cum hospitium mihi e regione aedis Bacchi paratum esset, otiose incedebam, incredibilis voluptatis fructu implendus. Est enim vere Solis urbs, dignam Deo pulchritudinem habens. Circumiens autem porticus templi picturam unamquamque considero, cum visus oblectatione Heroicas simul instaurans fabulas. Statim enim duo aut tres etiam ad me confluebant, qui parva intercedente mercedula

λικίας τ' ἔφαλον ἀμείψαντες, εἰχόμεθα τῆ Παμφυλίᾳ κόλπῳ, Χελιδονέας ὑποφθέοντες, οὐκ ἀμοχθεὶ τὸς εὐτυχεῖς τ' ωαλαιὰς Ἑλλάδ@ ὅρους, ἑκάστῃ τ' Λυκιακῶν ωόλεων ἐπεξενύμεθα, μύθοις τὰ ωολλὰ [i] χαίροντες· ἠδὲν γ' ἐν αὐταῖς σαφὲς [k] εὐδαιμονίας ὁρᾶται λείψανον. ἄχρι τ' Ἡλιάδ@ ἀψάμενοι Ῥόδου, τὸ συνεχὲς τῆ μέλαξυ ωλῆ ἀναπαῦσαι ωρὸς ὀλίγον ἐκρίναμεν.

Οἱ μὲν ὖν ἐρέται, τὸ σκάφ@ ἕξαλον ἐς γῆν ἀνασπάσαντες, ἐγγὺς ἐσκήνωσαν· ἐγὼ δ' εὐτρεπισμένου μοι ξενῶν@ ἀπαντικρὺ τοῦ Διονυσίου, καὶ σχολὴν ἐβάδιζον, ὑποφυὲς ἀπολαύσεως [l] ἐμπιπλάμεν@. ἔστι γὰρ ὄντως ἡ ωόλις Ἡλίου, ωρέπον ἔχουσα τῷ θεῷ τὸ κάλλ@. ἐκπεριὼν δὲ τὰς ἐν τῷ Διονυσίῳ ωοὰς, ἑκάστην γραφὴν κατώπτευον, ἅμα τῷ τέρποντι τ' ὄψεως, Ἡρωϊκὺς μύθους [m] ἀνανεούμεν@. εὐθὺ γάρ μοι δύο, ἢ καὶ τρεῖς [n] ωροσερρύησαν, ὀλίγου [o] διαφόρου πα-

[i] Χαίροντες] Εἰκάζοντες marg. *A*1. [k] Εὐδαιμ.] Εὐγαιμ. *J*. male. [l] Ἐμπιπλάμενον] Ἐμπιμπλάμενον W. [m] Ἀν——@] Sic Edd. & M. Ἀν——ους *J*. male. [n] Προσερρύησαν] Προπροσερρ. male *B*. [o] Διαφόρου] *Solan*. ita restit. pro vulgato διάφοροι, quod in Edd. & M. erat.

52. Ἔφαλον] Παραθαλαττίαν. *V*.

59. † Ἡλιάδ@] Τῷ γὰρ Ἡλίῳ ἡ Ῥόδ@ ἀνέκειτο. καὶ ὅπως ωολὺς ὁ λόγ@. M.

71. Ἀνανεούμεν@] Ἀνανεάσας, ἀναχαινίσας, ‡ἀναμνησθεὶς, ἀναγείρας, εἰς ἔννοιαν ἐλθών. *V*.

† Ἡλιάδ@] De hoc cognomine conf. supra not. ad *Alex.* c. 34. *J. F. R.*

‡ Ἀναμνησθεὶς] Hoc & sequentia quatuor verba non erant in Edit. *Cler.* Addidit ea *M. du S.*

νίων. Sunt autem *Chelidoneae* insulae subjectae Phaselidi. Unde *Plutarchus* in Cimone de hac re p. 890. *H. Steph.* p. 124. Brya. ἔνδον Κυανέων, ait, ᾗ Χελιδονίων μακρᾷ νηῒ @ χαλκεμβόλῳ μὴ ωλεῖν. Quorsum illud οὐκ ἀμοχθεὶ referatur, intelligas ex his, quae infra in *Navigio*, non procul ab initio narrantur. *J. M. G.*

59. Ἡλιάδ@ — Ῥόδου] Rhodus Soli ob serenitatem coeli sacra. Vid. *Spanhem.* 321. & Nostrum Z. Tp. 11. *M. du S.*

66. Ἐμπιπλάμεν@] Ex W. ἐμπιμπλάμεν@ correxerat *Solan.* idque & ego adsumsissem, si plures Codd. haberent; verum quia & infra c. 24. fine *μ.* scribitur, nec dubito quin & alibi, nondum vulgatam immuto. vide quae ibi noto. *J. F. R.*

71. Εὐθὺ γάρ μοι δύο ἢ @ τρεῖς ωροσερρύησαν ὀλίγου διάφοροι] Sic edit Benedictus sequutus *Bourdelotium*, & vertit, *statim enim mihi duo vel etiam tres propemodum praecipui supervenere*, idque exemplo editionis *Basileensis*, quae hanc interpretationem prior exhibet, quum in Graecis edat δύο ἢ @ τρεῖς ωροωροσερρύησαν. Mirandum profecto est, si tres propemodum utique praecipui accesserint sic ad Lucianum, eos sic subito relinqui, nec vel verbum ullum aut de aut ab viris tam notabilibus fieri. Pater tale quid cogitans illas voces *propemodum praecipui* virgula induxit. Et certe credimus verti debuisse *parvo diversi* vel distantes ac propemodum pares. Quod si verbum de-compositum est in scriptis, non est cur contemnatur. *J. G.*

72. Διαφόρου] Sic levi mutatione locum restituimus. Quid enim erat quod in libris omnibus & ipso M. legitur, διάφοροι? Aut quem sensum hic edit? Nihil sane ad rem *enarrantium discrepantia*. Sed optime convenit parva merces. Ea, quam restituimus, vo-

πᾶσαν ἱστορίαν ἀφηγούμενοι· τὰ δὲ πολλὰ καὶ αὐτὸς εἰκασίᾳ προσελάμβανον.

Ἤδη δὲ τοῦ θεάτρου ἄλις ἔχοντι, καὶ ἀφανοσμύρῳ μοι βαδίζειν οἴκαδε, τὸ ἥδιστον ὑπὸ ξένης ἀπήντησέ μοι κέρδος, ἄνδρες ἐκ παλαιοῦ χρόνου συνήθεις, οὓς οὐδ' αὐτὸς ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, πολλάκις ἡμῖν ἰδὼν ὑποφοιτῶντας ἐνταῦθα, τόν τε ἐκ Κορίνθου Χαρικλέα νεανίαν, οὐκ ἄμορφον ἔχοντά τι καὶ κομψοῦ ἀσκήσεως, ἅτε οἶμαι γυναίοις ἐναιζόμενον· ἅμα δ' αὐτῷ καὶ Καλλικρατίδαν τὸν Ἀθηναῖον, τὸν τρόπον ἁπλοϊκόν. προηγμένος δὲ πολιτικῶν λόγων προίσταλο, καὶ ταυτησὶ τοῦ ἀγοραίου ῥητορικῆς. ἦν δὲ καὶ τῷ σώματι γυμναστικὸς, οὐ δι' ἄλλο τι μοὶ δοκεῖν τὰς παλαίστρας ἀγαπῶν, ἢ διὰ τοὺς παιδικοὺς ἔρωτας· ὅλως δὲ εἰς τοῦτο ἐπτόητο· τῷ δὲ πρὸς τὸ θῆλυ μίσει πολλὰ καὶ Προμηθεῖ καλήρατο. πόρρωθεν οὖν ἰδὼν ἑκάτερός με, γήθει καὶ χαρᾷ πλέοι προσέδραμον. εἶθ' ὁπόταπ φιλεῖ, δεξιωσάμενοι, πρὸς αὐτὸν ἐλθεῖν ἑκάτερον ἠξίουν με. κἀγὼ φιλονεικοῦντας ὁρῶν θᾶττον, τὸ μὲν τήμερον, εἶπον, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ Χαρίκλεις, ἄμφω καλῶς ἔχον ἐστὶν ὑμᾶς παρ' ἐμὲ φοιτᾶν, ἵνα μὴ πλείω τὴν ἔριν ἐγεί-

omnem mihi historiam enarrarent, pleraque autem & ipse conjectura praecipiebam.

9. Jam satiatus eram spectaculo, jam domum ire cogitabam, cum quod jucundissimum est in peregrina regione lucrum mihi obtigit, viri a longo inde tempore familiares, quos nec tibi incognitos esse arbitror, qui saepe hic ad me ventitantes videris, Corinthium Chariclem juvenem non deformem, habentem aliquid illius exercitationis quae formae studet, qui mulierculis, puto, pulcher videri gestiat; & una cum illo Callicratidem Athenienſem, moribus simplicem: nam ducem veluti se atque antistitem civilium orationum & forensis illius dicendi facultatis praebebat. Sequebatur vero etiam corporis exercitationes, non aliam ob causſam amans, ut mihi videbatur, palaestrae, quam ob puerorum amores, quorum studio plane esset attonitus: odio autem femeinei sexus Prometheo maledicebat. Uterque igitur e longinquo me cum conspexissent, gaudio & laetitia pleni accurrunt: tum ut assolet, complexi, ad se quisque venire me postulant. Et ego ultra modum ambitiose petentes cum viderem, *Hodie*, inquam, *vos ambo ad me venire optimum fuerit, ne majorem tollatis rixam;*

a Ἁπλοϊκόν] Οὐδ' ἁπλ. marg. *A*1. b Ὅλως — ἐπτόητο] Ὅλῳ — ἐπτοεῖτο W. c Πόρρωθεν] Ita *Fl. P.* aliaeque nonnullae recte. Πόρρωθεν male *J.* d Ὁπόταν] Ita dedi ex M. & Edd. vett. Οὗν ποτὲ enim erat in P. e Φιλεῖ] Sic M. *Fl. J. P.* Φιλοῖ *B*2. f Ἐμὲ] Ex L. & marg. *A*1. Luciano redditum. Ἐμοὶ Edd. priores. g Ἐγείρητε] Sic *P. Fr. B*2. Ἐγείρηται *J. Fl. V*2. *S.*

81. Κομψοῦ] Κομψοῦκας, ἀπὸ τοῦ κόμπου, οἱ δὲ, ἀπὸ τοῦ κόπτω, κόμμῳ ὁ κεκομμένος τριχῶν κόσμος. κομψὸς δὲ ὁ ἐπ' ἐργίας κόσμῳ, καὶ κομψικὸν ἐπὶ τέρως. *V.*

ce utitur in Ἑρμ. c. 81. utitur & *Theophrastus* in descriptione τῆς μικρολογίας. Ἡ δὲ μικρολογία, inquit, ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀργυρίου ὑπὲρ τὸν καιρόν. p. 32. Vid. *Casaub.* not. p. 229. *Diog. Laert.* p. 140. B. C. *M. du S.*

Ibid. Ὀλίγου διάφοροι] Sententiam hujus loci adsecutus mihi videor, de lectione adhuc dubito. Si dedisset auctor ὀλίγου ἀργύρου, plane nihil haererem. Est enim διάφορον *pretium*, *pecunia*. Ἡ μικρολογία apud *Theophrastum* Char. 10. ἐστὶ φειδωλία τοῦ ἀργύρου, vel ut est in MS. τῶν ἀργύρων. Offendit *Casaubonus* ad h. l. quoties apud ecclesiasticos scriptores ignoratione hujus significationis peccatum sit. Noster in *Hermot.* c. 81. μηδέπω ἐκτετικαμεν διάφορον. Itaque si mutato solum οι in ου legere liceat ὀλίγου ἀργύρου, plana erunt omnia. Sed quid si intellectus oritur, servata librorum lectione, & ὀλίγου διάφοροι sunt *parvo venales*, parvo pretio, minuta pecunia, conducti & operam suam vendentes? Cum enim τὸ διάφορον sit *quod interest*, potest fieri, ut dixerint Graeci ὀλίγου διάφορος τοῦτο ποιεῖ, *parva mercede hoc facit.* Sed nondum ausim quidquam adseverare. Illud maneat, praesto fuisse homines ex eo genere, quos Graeci ἐξηγητὰς dixere, vel ἀξηγητὰς φράσορας ἐγχωρίων appellavit *Aeschylus* Suppl. 501. Siculi Ciceronis aetate *mystagogos* vocabant, *qui hospites ad ea, quae visenda sunt, ducere solent, & unumquidque ostendere.* Cic. Verr. 4, 59. Mon-

xam; proximis vero diebus, tres enim hic aut quatuor decrevi manere, viciſſim mihi coenam praebebitis; uter autem prior, ſorte decernetur. Placent iſta.

10. Itaque illo die convivator ego, poſtridie Callicratidas, & poſt ipſum Charicles. Animadverti autem etiam in convivio manifeſta animi utriusque indicia. Nam Athenienſis formoſis pueris erat inſtructus, & unusquisque prope ſervus illi imberbis, qui nempe, dum prima illos lanugo obumbraret, apud ipſum manerent; cum primum vero prima barba denſarentur genae, diſpenſatores; & villici agrorum in Attica dimitterentur. Verum Chariclem multus ſaltatricularum & muſicarum chorus ſequebatur, totaque domus, velut in Bonae Deae ſacris, plena erat mulierum, viro plane nullo praeſente, niſi forte alicubi infans, aut vetulus coquus videretur; illius nempe aetatis, in quam zelotypa ſuſpicio non caderet. Erant igitur iſta quoque, uti dixi, ſatis aperta ſententiae utriusque ſpecimina. Saepe autem ad parvum tempus velitationes quaedam inter illos commotae ſunt, non *tamen* ut exitum haberet diſputatio. Verum cum diſcedendi tempus

ϛῆλε. ταῖς δὲ ἐφεξῆς ἡμέραις, τρεῖς γὰρ ἐν-
ταῦθα ἢ τέτταρας διέγνωκα μένειν, ἀμα-
βαίως ἀνθεϛιάσετέ μοι κλήρῳ ἀκριθεὶς
ὁ πρότερος. δοκεῖ ταῦτα.

Κἀκείνην μὲν τὴν ἡμέραν εἰϛιάρχων ἐγώ, ϛτῇ δ' ὑπιούϛῃ Καλλικρατίδας, εἶτα μετ' αὐτὸν ὁ Χαρικλῆς. ἑώρων δὲ καὶ τὰ τῆς ἑϛιάϛεως ἐναργῆ τὰ ἑκατέρου ἀκαθέϛεως τεκμήρια. ὁ μὲν γὰρ Ἀθηναῖος εὐμόρφοις παισὶν ἐξήκηλο, καὶ πᾶς οἰκέτης αὐτῷ σχεδὸν ἀγένειος ἦν, μέχρι τὸ πρῶτον ὑπογραφέντος αὐτοῖς χνοῦ ἀκμυάσῃς. ἐπειδὰν δὲ ἰϑλοις αἱ παρειαὶ φυκαδῶσιν, οἰκονόμοι, καὶ τοῦ Ἀθήνησι χωρίων κηδεμόνες ἀπεϛέλλοντο. Χαρικλεῖ γε μὴν πολὺς ὀρχηϛρίδων καὶ μουσουργῶν χορὸς εἵπετο, καὶ πᾶν τὸ δωμάτιον, ὡς ἐν Θεσμοφορίοις, γυναικῶν μεϛὸν ἦν, ἀνδρὸς οὐδ' ἀκαρῆ παρόντος, εἰ μή τι νήπιον, ἢ γέρων ὑπόϕηλιξ ὀψοποιὸς ὀφθείη, τοῦ χρόνου ζηλοῦντος ὠμότητα. ἦν μὲν οὖν, ὡς ἔφην, καὶ ταῦθ' ἱκανὰ τὰ ἀμφοτέρων γνώμης δείγματα. πολλάκις γε μὴν ἐπ' ὀλίγον ἀψιμαχίαι τινὲς ἐπ' αὐτοῖς ἐκινήθησαν, οὐχ ὡς ϖέρας ἔχειν τι τοῦ ζήτησιν. ἀλλ' ἐπεὶ

κϛ'

b Ὁ πρότερος] Sic Edd. Ὁπότερος *Vorſt.* & M. a recent. manu. *i* Ὑπογραφέντος] Haec eſt ſcriptura Cod. P. Et Edd. B2. *Fr. Va. P. S.* Ὑπογράφοντος W. *Fl.* & *J.* *k* Αὐτοῖς] Αὐτοὺς P. marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam tenent *J. P.* &c.

7. Ἑϛίασιν] Συμπόσιον. *V.*

23. Ἀψιμαχίαι] Σωναφαὶ μάχης. *V.*

Monſtrator talis eſt Lucano IX. 979. quae loca jam laudata ſunt *Spanhemio* diſſ. I. p. 6. *Antiquarios* hodie Romae dici, notum eſt. *J. M. G.*

84. Προηγουμένως δὲ πολιτικῶν λόγων προῖϛατο] Baſileenſes vertunt: *nam ſe velut ducem atque anteſignanum in civilibus orationibus gerebat*, ut & *Bourdelotius*, niſi quod *anteſignanum*. Benedictus, *nam ſe veluti ducem in civilibus orationibus gerebat.* Nec *veluti* in Graecis eſt, nec προηγουμένως in Latinis apparet, quod Pater interpretabatur *in primis*. Senſus eſt. *Nam praecipue his civilibus* h. e. non doctiſſimis & elaborariſſimis, *orationibus praerat.* *J. G.*

98. Ἐμοὶ] Sic L. melius quam ἐμοὶ, quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ibid. Ἐγείρηται] Veteres Edd. ἐγείρηται, prave: mutavit B2. *M. du S.*

3. Ὁ πρότερος] Optima haec ſcriptura. Quam autem obtrudit *Vorſtius* ὁπότερος (quamquam extet etiam in M. a recentiore manu repoſita) minus concinna videtur. *M. du S.*

10. Ὑπογράφοντος αὐτοὺς] Pro hac ſcriptura in W. eſt ὑπογρ. αὐτοῖς, uti & in *Fl.* & *J.* In P. vero & reliquis ὑπογεγραφότος αὐτοῖς. αὐτοὺς tamen Excerpta Cl. *Perizonii* notant reperiri in P. cum in *Fl.* ſit αὐτοῖς, noteturque ut diverſa ſcriptura. *M. du S.*

13. Χωρίων κηδεμόνες] Contra praeceptum Columellae I, 8, 1. *Ne villicum ex eo genere ſervorum, qui corpore placuerunt, inſtituamus:* & Palladii I, 6, 18. *Agri praefulem non ex dilectis tenere ſervulis ponas; quia fiducia praeteriti amoris impunitatem culpae praeſentis expectat.* *J. M. G.*

17. Ἀκαρῆ] Vide, ſi lubet, Scholium. *M. du S.*

26. Ἐπ-

χαιρὸς ἦν ἀνάγεσθαι, σύμπλους ἐθελήσαντας αὐτοὺς [a] ἐπηγόμην. διενοοῦντο γὰρ εἰς Ἰταλίαν ἀπαίρειν ὁμοίως ἐμοί.

Καὶ δόξαν ἡμῖν Κνίδῳ προσορμίσαι χάριν θέαν, καὶ [b] τὸ Ἀφροδίτης ἰδεῖν προθήσαντες ἱερὸν· ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τὸ Πραξιτέλους [c] εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου· ἠρέμα τῇ γῇ προσηνέχθημεν, αὐτῆς, οἶμαι, τῆς θεᾶς λιπαρᾷ γαλήνῃ προμποτολούσης τὸ σκάφος. τοῖς μὲν ἄλλοις ἔμελον αἱ [d] συνήθεις παρασκευαί. ἐγὼ δὲ τὸ ἐρωτικὸν ζεῦγος ἑκατέρωθεν ἐξαψάμενος, κύκλῳ περιῄειν τὴν Κνίδον, οὐκ ἀγελαστὶ τῆς κεραμευλικῆς ἀκολασίας μετέχων, ὡς ἐν Ἀφροδίτης πόλει. τοῖς δὲ Σωστράτου, καὶ τἆλλα, ὅσα τέρπειν ἡμᾶς ἐδύνατο, πρῶτον ἐμπερι-

elfet, navigationis illos ſocios; quod ſic vellent, aſſumſi: cogitabant enim non minus quam ego in Italiam.

11. Et cum placuiſſet ad Cnidum appellere ſpectaculi cauſſa, & templum Veneris videre cuperemus; celebratur autem in illo Praxiteleae artis opus revera venuſtum: paullatim ad terram delati ſumus, ipſa, puto, Dea ſplendida ſerenitate navigium noſtrum deducente. Reliquis in apparatu conſueto occupatis, ego amatorium illud par utrinque ſuſpenſum *ducens brachiis*, in orbem Cnidum circumibam, non ſine riſu figulinae laſciviae, tanquam in Veneris urbe, particeps. Cum autem Soſtrati porticus, & quae oblectare nos poterant reliqua, primum obiiſſemus, ad Veneris templum progredimur, nos quidem, id eſt ego & Charicles lubenti ani-

a Ἐπηγόμην] Sic marg. *A*1. f. ἐπηγόμην W. Ἐπειγόμην Edd. priores. b Τὸ Ἀφρ. ἰδ. π. ἱ.] Τῇ Ἀ. ἱερῷ W. c Εὐχερείας] Sic etiam eſſe in *J*. *V*2. *B*2. & *S*. notat *Solan*. Sed & eſt in *P*. &c. d Συνήθεις] Συνήθως *J*. ſola.

25. Ἀνάγεσθαι] Ἀνάγεσθαι λέγομεν τὴν ναῦν, ὅτε ἀπὸ γῆς εἰς πέλαγος ἔρχεται. *V*.

27. Ἀπαίρειν] Παραγενέσθαι. *V*.

26. Ἐπηγόμην] Male antea legebatur ἐπειγόμην. Emendaram ante, quam Codicis W. Lectiones vidiſſem, in quo etiam recte ἐπην. *M. du S.*

Ἐπειγόμην] Legendum ſine dubitatione ἐπηγόμην, *mecum duxi, aſſumſi comites*. Vulgatum ἐπειγόμην ne quidem ſignificat *accelerabam ipſos*, ut adhuc verſum eſt, cum media voce notet *feſtinare*, impellere & urgere ſe, non alios. *J. M. G.*

28. Καὶ δόξαν] Sic abſolute rurſus infra c. 14. pr. Et *Dion. Hal.* I. p. 36. f. Ed. *Lipſ.* Δόξαν δὲ αὐτῷ, παῖδας — προσελθεῖν κελεύσει. Ita κελευσθὲν eod. modo ap. eumd. p. 32. Plura *Sylburg.* in nott. ad pag. 47. adde Noſtrum I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & 11. &c. ubi & alia dedi. *J. F. R.*

30. Ὑμνεῖται δὲ τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου] Quid ſibi vult τούτου τὸ τῆς Πραξιτέλους, &c? Interpres reddidit, *celebratur autem ibi Praxitelis promptitudinis vere amabile*. An τούτου ſignificat *ibi*? Scio, ἑαυτοῦ id ſaepe ſignificare. At licet τούτου id ſignificare poſſet; anguſtis profecto terminis fuiſſet finita illa Cnidii templi ob ſimulacrum Veneris a Praxitele elaboratum, celebritas, ſi ea intra Cnidum modo conſtitiſſet. At hoc contra mentem ſcriptoris, qui ſine dubio dedit, ὑμνεῖται δὲ τοῦτο τῆς Πραξιτέλους εὐχερείας ὄντως ἀφροδίτου. error ex repetita ſyllaba του natus eſt. *Ac ubi decreſſemus in Cnidum ſpectandi cauſa, appellere, & cuperemus videre Veneris templum (celebratur enim id Praxitelicae dexteritatis opus vere venere & gratia ſpectabile) placide terram advecti ſumus.* *J. J.*

Ibid. Τούτου τὸ τῆς &c.] Poteſt vulgatae ſenſus exponi, ut τούτου referatur ad proxime praemiſſum ἱερόν, ſcilicet ut ordo ſit, τούτου δὲ τοῦ ἱεροῦ τὸ ὄντως ἀφροδίτου τῆς εὐχερείας Πραξιτέλους ὑμνεῖται, & ſic ſatis conſtat ſenſus: ſed ſi quem intricatior pronominum trajectio offendit, pro τούτου legat αὐτοῦ, *ibi*; & ſic dicas legiſſe Pariſinae Interpretem. Cl. *Jenſii* emendatio conſtructionem reddit ſimpliciorem; at quia ſic Praxiteles diceretur totius templi architectus, dum ſimulacrum Veneris tantum ab eo fabrefactum narrat Lucianus, non auſus ſum eam recipere. *J. F. R.*

Ibid. Πραξιτέλους] Statuam Veneris intelligit, de qua in ſequentibus fuſe. Ad Cratinam amicam efformatam a Praxitele tradit *Clem. Alex.* in Προτρ. m. 21. C. & 23. 2. De alia Cupidinis ſtatua ab eodem Praxitele facta vide *Steph. Lyr.* p. 121. B. C. *M. du S.*

33. Λιπαρᾷ γαλήνῃ] An craſſa, immobili? λιπαρὸν ἔλαιον proprie. An λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς, i. e. συνεχὴς, *aſſiduus*? Placet. Sic infra c. 13. *F. G.*

Λιπαρᾷ γαλήνῃ] Λιπαρὰ hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. id eſt συνεχὴς *aſſiduus*. Ita mox infra λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν. i. e. *aſſiduis, frequentibus* oſculis. *AE. M.*

35. Τὸ

animo. Callicratides autem tanquam ad muliebre ſpectaculum, invitus; qui jucundius, puto, pro Cnidia Venere eum qui Theſpiis eſt Cupidinem permutaturus fuerat.

12. Et ab ipſo ſtatim conſepto Venereae velut aurae nobis adſpirabant. Subdivalis enim area majorem partem non in ſterile ſolum politis lapidum tabulis ſtrata; ſed tanquam in Veneris *ſacro* totum erat manſuetorum fructuum fertile, quum *arbores* viridantibus comis in longinquum usque exuberantes, circumjectum aërem quaſi tecto concluderent. Praeter caeteras illa denſo fructu myrtus ſuam apud heram vigebat, feliciter enata, reliquarumque arborum unaquaeque, quotquot pulchritudinem ſortitae ſunt. Neque illas longae aetatis canities reddiderat marcidas, ſed ſub ipſo maturitatis faſtigio novis luxuriantes ramis tempeſtivae erant. His immixtae

προθύμως. Καλλικρατίδας δ' ὡς ὅτι θέαν θήλειαν, ἄκων· ἥδιον ἂν, οἶμαι, [e] ἢ Κνιδίας Ἀφροδίτης [f] ἐν Θεσπιαῖς ἀντικαταλλαξόμενος ἔρωτα.

Καί πως εὐθὺς ἡμῖν ἀπ' αὐτῆ τῆ τεμένους [g] Ἀφροδίσιοι προσέπνευσαν αὖραι. [h] τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ [i] εἰς ἔδαφος ἄγονον μάλιστα, λίθων πλαξὶ λείαις ἐστρωμένον, ἀλλ' ὡς ἐν Ἀφροδίτης, ἅπαν ἦν γόνιμον ἡμέρων καρπῶν, [k] ἃ ταῖς κόμαις εὐθαλέσιν ἄχρι πόρρω βρύοντα [l] περιῆν ἀέρα συνωρόφουν. πλεῖστόν γε μὴν ἡ [l] πυκνόκαρπος ἐτεθήλει μυρρίνη, πᾶσι [l] δεσποινα αὐτῆς, δαψιλὴς πεφυκυῖα, [m] τε λοιπῶν δένδρων ἕκαστον, ὅσα κάλλους [m] μετείληχεν. ὐδ' αὐτὰ γέροντος ἤδη χρόνω πολιὰ καθαύαινεν, ἀλλ' ὑπ' ἀκμῆς [n] σφριγῶντα νέοις χλωσὶν ἦν ὥρια. τούτοις δ' [o] ἀνεμέμιχλο

[e] Τῆς Κν. Ἀφρ.] Ἀ. τ' Κν. W. [f] Ἀντικαλλαλλαξόμενος] Ἀντικαλλαλλαξάμ. W. [g] Ἀφροδ.] Hic pergit Cod. Bar. [h] Τὸ γὰρ αἴθριον οὐκ] Pro his omnibus αἰ Ox. [i] Εἰς] Ἦν marg. A1. [k] Α] Duobus verſibus omiſſis ᾗ tantum O. Et paullo poſt ἥ τε in eodem eſſe notat *Solan.* non addens quo pertineat. [l] Πυκνοκ.] Πυκνων. *F.* ſola. [m] Μετείληχεν] Μετείληφε marg. *A1W.* [n] Σφριγῶντα] Ita dedi ex W. & *Schol.* Σφυγῶντα Edd. omnes male. [o] Ἀνεμέμιχλο] Ἀνεμέμιγκλο male *F.*

59. * Σφριγῶν] Νεάζων. αὔξων. σφύζων. βράζων. εὐσωμάτων. ἀκμάζων. ἀνθῶν. *V.*

60. Κλωσὶν] Κλάδοις. *V.*
Ibid. Ὥρια] Κατὰ καιρόν. *V.*

* Σφριγῶν] Σφριγῶν etiam *Suid.* in Ed. *Hagen.* Σφρυγῶν al.

35. Τὸ ἑρωτικὸν ζεῦγος] De quo *Marcil.* ad *Horat.* Mercer. ad *Ariſtaen.* pag. 229. ſic infra c. 20. *J. B.*

37. Κεραμοπλαστικῆς] Quid Figulinae cum Venere aut hoc ſcriptore? an quia in Ceramico altero proſtabant meretrices? Vide *Meurſ.* Non videtur, ſed quia Cnidi figulina apud veteres decantata; urbs autem Veneri dicata. *M. du S.*

Ibid. Τῆς κεραμοπλαστικῆς ἀκολασίας] Laudantur κεράμινα Κνίδια ab Eubulo apud *Athenaeum* I, 22. Sed hic videtur ad fictilia figilla obſcena reſpici, quod genus multa apud antiquarios ſuperſunt. Talia erant *ſigilla laſciviſſimarum figurarum* in Tiberii cubiculo diſpoſita, *Sueton.* c. 43. Huc forte pertinent obſcenae in lucernis, apud Licetum figurae: quam frequentes autem fuerint lucernae fictiles, apparet, quod κεραμεῦς apud *Heſychium* explicatur per λυχνοῦργος, ut legendum monuere viri docti pro λυκοῦργος. An Venereum quiddam habent figlinae? Ceramicus figulorum & meretricum idem diverſorium: in Κωλιάδι Atticae promontorio, ubi Veneris κωλιάδος templum, figlinae item praeſtantiſſimae. Vid. *Meurſ.* in Piraeo c. ult. *J. M. G.*

39. Σωσράτου] De quo ſupra Συγγρ. c. 62. *M. du S.*

44. Τῆς Κνιδ. Ἀφροδ.] De qua vide Εἰκ. c. 4. & Ὑπ. εἰκ. c. 23. *M. du S.*

45. Τὸν — ἑρωτα] Ejusdem Praxitelis opus. *M. du S.*

49. Εἰς ἔδαφος] Non ſpreviſſem ἦν pro εἰς, ex *marg. Ald. Weſſel.* niſi mox rurſus ſequeretur ἦν. *J. F. R.*

52. Καρπῶν, ἃ] Conf. mox κλισίαι — εἰς ἃ. quorum neutrum immuto, quia enallagae ejusmodi ſunt frequentes, de quibus alibi non ſemel. Etſi ſuſpecta habet haec & ſimilia quae ipſe adducit Cl. *Jenſ.* ad *Reviviſc.* c. 13. aliaque quae mox ad fin. hujus cap. addo, p. ſeq. No. 72. *J. F. R.*

Ibid. Α] Quaſi jam ſcripſiſſet δένδρα. *M. du S.*

58. Πολιὰς] Πολιὰς θρὶξ, ἐλλειπτικῶς. *F. G.*

Πολιὰς] Nimis feſtine haec verba inſpexit *Gujetus*, qui pro femin. ſing. accepit. Alibi vero πολιὰς & πολιαὶ intellecto θρὶξ ac τρίχες dici, vix operae erit notaſſe. Et per *comas* arborum folia intelligi, tralatitium eſt. Infra c. 23. πολιὰ προσήκουσα τὴν γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ. *J. F. R.*

59. Σφριγῶντα] Sic Schol. & W. ut in ſuo codice emendarat *Vorſtius.* In reliquis σφρυγ. *M. du S.*

κλο ϗ τὰ καρπῶν μὲ ἄλλως ἄγονα, τ δ' εὐμορφίαν ἔχοντα καρπὸν, [a] κυπαρίτ῀ων γε ϗ πλατανίστων αἰθέρια μήκη, ϗ σὺν αὐταῖς αὐτόμολ῀ 'Αφροδίτης, ἡ τ῀ θεᾶ πάλαι φυγὰς Δάφνη. ϖαντί γε μὴν δένδρῳ περιπλέγδην ὁ φίλερως προσείρπυε [b] κιττός· [c] ἀμφιλαφεῖς τε ἄμπελοι πυκνοῖς [d] κατήρτηντο βότρυσι. τερπνοτέρα γὰρ 'Αφροδίτη μὲ Διονύσ῀, ϗ τὸ παρ' ἀμφοῖν ἡδὺ σύγκρασον· εἰ δ' ἀποζευχθεῖεν ἀλλήλων, ἧττον εὐφραίνουσιν. [e] ἦν δ' ἐνῶ ταῖς ἄγαν ϖαλυσκίοις ὕλαις ἱλαραὶ [h] κλισίαι τοῖς ἐνεργεῖν θέλουσιν, εἰς ἃ τ῀ μὲ ἀττικῶν σπανίως ἐπεροίτων τινές· ἀθρόον δ' ὁ ϖολὺς ὄχλ῀ ἐπανηγύριζεν, ὄντως 'Αφροδισιάζοντες.

erant ſteriles alioquin, ſed pulchritudinem pro fructu habentes, cupreſſorum platanorumque proceritates aëriae, & cum illis transfuga jam Veneris olim fugitiva ejus Deae, laurus. Verum ad unamquamque arborem ambitioſe amatoria illa hedera adrepſerat. Denſis vitibus crebrae pendebant uvae, jucundior quippe cum Baccho Venus, miſcerique ſe, quod utrinque ſuave eſt, patitur, ſejuncti a ſe invicem minus oblectant. Erant, qua denſior umbroſiorque ſilva, hilares coenationes pro his, qui convivia ibi agitare vellent, in quos urbanorum hominum raro quidam ventitabant, frequens autem popularium turba feſtos ibi dies, re quidem vera Veneri operantes, obibant.

13. His

a Κυπαρίτ῀ων] Κυπαριττὲς W. male. b Κιττ῀ς] Sic M. O. & Edd. praeter *J.* quae κηττὸς. c 'Αμφιλαφεῖς] 'Αμφιλαφεῖς τε O. Abeſt τε ab Edd. & M. d Κατήρτηντο] Καθηρτοδίτο O. Nil mutant Edd. *J. P. B2.* &c. nec M. e Βότρυσι] Deſunt ſeqq. in Cod. Mſ. Ox. uſque ad c. 14. verb. 'Ηράκλεις. f Ἦν] 'Ησαν *J. Pell.* g Ταῖς] Sic recte *P.* &c. Τῆς male *Fl.* & *J.* h Κλισίαι] Sic M. & Edd. pleraeque. Κλησίαι *J.* i Ἃ] Conſtanter legi notat *M. du S.* In marg. *A1.* ἃς adſcriptum eſt.

61. "Αγονα] "Ακαρπα. *V.*

67. 'Αμφιλαφεῖς] 'Αμφιλαφὲς, κατάσκιον, ἐκπεφύρωται βουλόμ῀ον. ἀμφιλαφὴ * διπλοῦν, τεχνικόν τε ϗ σοφιστικὸν, ἀμφιλαφὲς, μεγάλη, ὅτι ἀμφοτέραις χερσὶ λαμβάνεσθαι αὐτῆς ἐστι. *V.*

* Διπλῆν] Omiſſum erat in Edd. aeque ac particula τε Supplevit utrumque *M. du S.*

71. Ἧττον εὐφραίνουσιν] Ἧσσον εὐφραίνουσιν. *Th. M. Ibid.* Ἦν] Praeferrem lectionem *Pell* ἦσαν exhibentis; quum ἦν ſit craſis Dorica, pro ἦσαν, vel quod hi pluralia cujuscumque generis cum verbo ſing. conſtruere ament. Vid. omnino Cl. *Maittaire* de Dialectr. p. 207. —8. *J. F. R.*

72. Κλισίαι — ἃ] Quaſi ſcripſiſſet δίνδρα vel φυτὰ, vel οἰκημάτα. c. 17. συμπόσια vocantur, ad quam vocem potius reſpexiſſe crediderim. *M. du S.*

Κλισίαι — εἰς ἃ] Si quis Codex ἃς haberet, nihil repugnarem. Jam vero nihil muto, quia & paullo ante habuimus ἃ poſt maſculinum κηπῶν, & ſupr. 2. *Ver. Hiſt.* c. 43. f. θάλασσα — κατ' ἐκεῖνο. Et ellipſi ſic poteſt exponi, κλισίαι, εἰς ἃ κλισιῶν. Nam & locus non ſolum neutro genere per ſe exprimi ſolet, ut *Matth.* XXII. 34. σ. ἠκηθασαν ἐπὶ τὸ α τὸ, ac ſexcenties alibi ap. alios; ut ἐς τὸ αὐτὸ ξυνελθόντες, *Thucyd.* V. c. 55. verum & praecedente feminino, ut ap. *Thucyd.* frequenter. c. c. I. 59. τρεπτοῦ) εἰς Μακεδονίαν, ἐφ' ὅπερ ϗ πρότερον. Idque huic ſcriptori proprium eſſe monet *Suid.* v. Θουκυδίδης. Vid. praemiſſa *Thucyd.* Ed. *Dukerianae* p. 10. Ipſumque *Thucyd.* p. 40. Ubi *Steph.* No. 16. exiſtimat ἔργον aut ſimile quid intelligendum; Quod ἔργον hic quidem poſſe ſubſtitui fateor, alibi non item; ſed ad genera rem notionem loci recurrendum, vel χωρίον intelligendum. Neque enim adeo refert quid intelligatur, modo ſic loqui Graecos, probemus. Ne ja n alia ejusdem nunc adducamus, ut I. 113. f. στοιδὰς ποιησαίμην, ἐφ' ᾧ. cujus paullo alia eſt ratio. Genus autem neutrum ut generale & in aliis locutionibus ſubjungi ſubſtantivis maſcul. ac femin. quis neſcit? Sic enim *Aelian.* V. H. III. 38. τὴν ἐλαίαν ϗ τὴν συκῆν, ἃ — ἡ γῆ ἀνέδωκε (ſive δίνδρα i. aliud quid intelligens) *Aret. Capp.* L. 2. c. 1. pr. φλεγμασίη ϗ πρῆσις, ἐφ' οἷσι. *Evang. Matth.* IX. 17. ἀμφότερα σωτηροῦνται, poſt duo ſubſt. maſc. οἶνον & ἀσκούς. *Bengelius* tamen ἀμφότεροι edidit, ex alio Cod. ſed ſine neceſſitate. Ioh. XVIII. 8. εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτά. Sic verſa vice ibid. c. ult. f. ad τὰ ἴδια refertur αὐτούς. *Aelian.* I. 20. χρυσοῦς βοσκούσους, κελεύσας λαβεῖραί τινα αὐτό. Quod etſi ad ἄγαλμα referri queat, quum aeque dicatur κείρειν τινὰ, κείρειν κεφαλήν, quam κείρειν τρίχας, tamen malim ad βοσκούσους referre, intellecto χρῆμα. Sed & locum neutro genere expreſſit *Suet.* Aug. 72. etſi maſcul. praemittit, ait enim: *Ex ſeceſſibus praecipue frequen-*

ta-

13. His plantis ſatis oblectati, intus in ipſum templum ingreſſi ſumus. Dea igitur in medio collocata eſt, e Pario marmore, pulcherrimum ac ſuperbum opus, rictu ali-8oquantulum hiaſcente ſubridens. Omnis autem illius pulchritudo nihil tecta, veſtitu nullo circumpoſito, nudata eſt, niſi quod altera manu pubem furtim occultat. Tantum quidem ars ſtatuaria hic valuit, ut8ſdura adeo & valida lapidis natura membris omnibus decora videatur. Charicles igitur, quaſi furibundum quiddam alienata mente exclamans, *Beatiſſimus*, inquit, *Deorum vinctus propter hanc Mars!* & accur-90rens ſimul adpreſſis labiis, protenſa quan-

Ἐπεὶ δ' ἱκανῶς τοῖς φυτοῖς ἐτέρφθημεν, εἴσω τῦ νεὼ παρήειμεν. ἡ μὲ ἓν θεὸς ἐν μέσῳ καθίδρυ), Παρίας δὲ λίθε δαίδαλμα κάλλιςον ὑποφήνανθ' ἁμὴ σεσηρότι γέλωτι μικρὸν ὑπομειδιῶσα. πᾶν δὲ τὸ κάλλ αὐτῆς ἀκάλυπτον, ἐσθῆτ ἀμπεχόσης, γεγύμνω), πλὴν ὅσα τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τ αἰδῶ k λεληθότως ὑπικρύπτειν. τοσῦτό γε μὴν ἡ δημιεργὸς ἴσχυσε τέχνη, ὥςε τ ἀντίτυπον ἔτω ἡ καρτερὰν τῦ λίθε φύσιν ἑκάςοις μέλεσιν ὑπιπρέπειν. ὁ γῦν Χαρικλῆς, ἐμμανές τι ἡ παράφορον l ἐμβοήσας, Εὐτυχέςατ, εἶπε, θεῶν ὁ μὰ ταύτῃ δεθεὶς Ἄρης, ἡ ἅμα προσδραμὼν, λιπαροῖς τοῖς χείλεσιν ἐφ' ὅσον ἦν δυ-

k Λεληθότως] Male *Amſt.* Λεληθότ. l Ἐμβοήσας] Ἀναβοήσας W. Nil mut. *El. J. P.* &c.

84. † Παρὰ λεληθότ] Λάθρα. *V.*

† Παρὰ] Abeſt a textu; nec quo pacto irrepſerit, ſatis aſſequor, niſi forte unica voce παραλεληθότως ſcriptum fuerit. *M. du S.*

86. Ἀντίτυπον] Ἐναντίον. *V.*

Παρὰ] Illud παρὰ eſt gloſſa gloſſae. i. e. Nota tantum fuit hanc interpretationem ad illud λαθ. eſſe referendum. *J. F. R.*

ſavit maritima. Neutrumque aliis ſubſt. cujusvis generis ſubjungi Latinis, tralaticium eſt, ut *Salluſt.* Jug. 38. §. 8. *Nox atque praeda — remorata ſunt.* Ubi plura *Cortius.* Adde c. 66. 2. *Vagenſes — quo praeſidium impoſuerat.* i. e. quo loci, vel oppido. Conf. *Vechn.* Hellenol. 158. nosque ad 2. *Ver. Hiſt.* §. 43. f. *J. F. R.*

73. Τῶν μὲ ἀςικῶν] Τοῖς ἀςικοῖς oppoſuit τ πολίτικὸν ὄχλον, notabili diſcrimine. *Th. M.*

Τῶν μὲ ἀςικῶν] Mirum eſt Lucianum opponere τοὺς ἀςικοὺς τῷ πολίτικῷ ὄχλῳ. Nam πόλις & ἄςυ urbem ſignificant, etſi hic locus bene ſe habet, fateor me non intelligere eam differentiam. Credo ſcripſiſſe Lucianum, τ μὲ ἀγροίκων. Nam habitantibus in agris non tam placent trichilæ & arborum implexarum umbracula, quippe quibus talia quotidie in ſuis ſylvis, hortis & agris videntur. Urbium civibus vero, qui nihil aliud quam marmora & nudos lapides vident, jucundiora ſunt viridaria & hortorum amoenitates, & arborum comæ luxuriantes. Nam, ut ait Satyra: — *voluptates commendat rarior uſus.* Ideo in eo Veneris luco urbani frequentes feſtum illud agitabant. *J. P. a G.*

74. Ἀςικῶν — πολ. — ὅτ.] Vide omnino *Dionem Chryſoſt.* m. 68. C. apud quem opponitur βαναύσῳ. *M. du S.*

Ἀςικῶν ςπανίως ὑπιφ.] Τοὺς ἀςικοὺς & τοὺς πολίτικοὺς ita diſtingui poſſe putabam, ut ipſum ἄςυ & πόλις differant. Nempe ἄςυ urbs eſt, caput rerum, πόλις civitas, quae multo patet latius. Ἀςικοὶ, *urbani* ut fit, negligebant, cujus quotidiana erat copia; reliqui cives & *populares*, aliquantum remotiores, tanto obibant diligentius, quoties ad urbem eſſent. *J. M. G.*

Ἀςικῶν] Ἀςυκῶν fecit in *Ald.* 1. ead. manus quae varias lect. aut emendatt. in marg. ſolet addere, in ipſo textu υ ſuperſcribens. Sed vanam eſſe hanc correctionem quilibet videt. *J. F. R.*

79. Παρίας δὲ λίθου] At verus utique Lucianus in Z. Τρ. c. 10. e marmore Pentelico ait factam Venerem Cnidiam. *M. du S.*

81. Ὑπομειδιῶσα] Veneris Cnidiæ templum, & lucum, & ſtatuam Lucianus hic egregie eſt exequutus, ut & *Plin.* L. 36. *G. C.*

84. Λεληθότως] Perperam redditur, *oblita ſui.* Eſt enim *latenter*, ut *Anacreon* Od. 28. *L. Bos.*

Λεληθότως] Quod *L. Bos* in priſtina verſione reprehendit, id Cl. *Geſn.* ex ſe jam correxit, & res erat manifeſta. Habuimusque non ſemel alibi, ut patebit ex Indice. *J. F. R.*

89. Ἐμβοήσας] Fateor ἀναβοήσας uſitatius eſſe, eoque iterum c. ſeq. utitur Noſter, ac ſexcenties alibi. Verum ideo unius W. Lectionem non ſequor; nam & ἐμβοᾶν recte ſe habet, iterumque ſic infra Noſter, *de Luctu* c. 15. μεῖζον ἐμβοήσῃ τῷ Στέντορι. Sic & ἐμφθεγξάμθ *Eunuch.* c. 7. *J. F. R.*

91. Λιπαροῖς] Λιπαρὸς hic pro λιπαρὴς poſitum videtur. i. e. aſſiduus, frequens, συνεχὴς. *F. G.*

Λιπαροῖς] Conf. ſupra. c. 11. λιπαρᾷ γαλήνῃ. Quod

δυνατὸν ἐκτείνων τ αὐχένα, κατεφίλει· σιγῇ δ' ἐφεξῆς ὁ Καλλικρατίδας κ τ νῶν ἀπεθαύμαζεν. ἔστι δ' [a] ἀμφίθυρ ⊙ [b] αὐτῆς ὁ νεώς, καὶ τοῖς θέλουσι τ θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, κ κ τ νώτου, κ ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. δι' εὐμαρείας δὲ ἔστι τῇ ἑτέρᾳ πύλῃ παρελθοῦσι, τ ὄπισθεν εὐμορφίαν ἀθρῆσαι.

Δόξαν δὲ [c] ὅλην τ θεὸν ἰδεῖν, εἰς τὸ κατόπιν τοῦ σηκοῦ παρήλθομεν. εἶτ' ἀνοιγείσης τ θύρας ὑπὸ τοῦ κλειδοφύλακ ⊙ [d] εἶναι παπιτευμένου γυναίου, θάμβος αἰφνίδιον ἡμᾶς εἶχε τοῦ κάλλους. ὁ γὰρ Ἀθηναῖ ⊙, ἡσυχῇ πρὸ μικροῦ βλέπων, ἐπεὶ τὰ παιδικὰ μέρη τ θεοῦ κατώπτευσεν, ἀθρόως πολὺ τοῦ Χαρικλέους ἐμμανέστερον ἀνεβόησεν, Ἡράκλεις, [e] ὅση μὲ τ μεταφρένων εὐρυθμία, πῶς δ' [f] ἀμφιλαφεῖς αἱ λαγόνες, [g] ἀγκάλισμα χειρὸς πληθές· ὡς δ' εὐπερίγραφοι τ γλουτοῦ αἱ σάρκες ἐπικυρτοῦνται, μετ' ἄγαν [h] ἐλλιπεῖς αὐτοῖς ὀσφύος προσεγαλμῦναι, μήτε εἰς ὑπέρογκον ἐκκεχυμένην πιότητα· τ δὲ τοῖς ἰσχίοις ἐνεσφραγισμένων ἐξ ἑκατέρων τύπων, οὐκ

tum poterat cervice, illam deoſculatur. At ſilentio adſtans Callicratides intra animum admiratur. Eſt autem utrinque aperta illius aedicula, volentibusque accurate contemplari Deam, *licet*, a tergo etiam & ſic, ut nulla ejus pars admirationi non exponatur. Facile ergo eſt per alteram januam accedentibus eam etiam, quae a tergo eſt, pulchritudinem perſpicere.

14. Cum ergo placuiſſet, totam videre Deam, ad poſticum aedículae transivimus. Tum aperta janua per mulierculam, cui clavium credita cuſtodia erat, ſubitus nos ſtupor ad tantam pulchritudinem corripuit. Athenienſis igitur, qui otioſe paullo ante ſpectaſſet, pueriles Deae partes contemplatus, repente furioſius etiam quam Charicles exclamavit, *Hercules! quanta dorſi concinnitas, quam aptum ad amplexandum, manuſque implendas latus. Quam venuſte circumſcriptae clunium carnes ſinuantur, neque deficientes nimium, & ipſis adſtrictae oſſibus, neque in nimiae molis pinguedinem effuſae. Lacunarium autem, coxis ipſis utrinque impreſſarum,*

a Ἀμφίθυρ⊙] Ἀμφίθυρες male *Fl.* & *J. b* Αὐτῆς] Deeſt in W. Et quae ſequuntur alio ordine collocata, ſed non diſtincte notavit *Solan.* quomodo. *c* Ὅλην] Sic P. *P. B2. Fr. S.* Deeſt in *J. Ald. Fl. d* Εἶναι παπιτευμένου] Ἐωπιπευμένου. fine εἶναι W. *e* Ὅση] Hic rurſus pergere Mſſ. Ox. notat *M. du S.* usque ad ῥυθμοί. *f* Ἀμφιλαφεῖς] Ἀμφιλαμφεῖς male *J. g* Ἀγκάλισμα] Sic recte O. *B2.* M. *Ald. P. S.* Ἀγκαλισμα *J. Fl. h* Ἐλλιπεῖς] Ἐλλειπεῖς W. *i* Πιότητα] Sic reſtitui ex *B2. B1.* & *S.* Ποιοτητα enim *J.* & cett. cum Ox. & *M.*

quia ibi pro λιπαρεῖ poſitum non negaverim; Ita & hic eodem modo pom, aliqua ſpecie ajunt. Mallem tamen λιπαροῖς χείλεσιν intelligere *labiis unctis, humidis, cupidis.* Nam *frequentibus labiis* pro *frequentibus oſculis*, durius videtur, & geſtui hujus oſculantis etiam minus conveniens. *J. F. R.*

95. Καὶ τοῖς θέλουσιν &c.] Quum non ſatis diſtincte notarit *Solanus*, quid Cod. W. hic immutet, id ex Cl. *Jenjii* Emendationibus Fercula Literario adjectis addam. Rotundora, ait is p. 158. ſunt in MS. Καὶ τοῖς θέλουσι κατὰ νώτου τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς· ἵνα μηδὲν αὐτῆς ἀθαύμαστον ᾖ. *J. F. R.*

1. Δόξαν] Conf. ſupra c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Ὅλην] Hanc vocem, quae in *Fl.* & *P.* utraque deerat, agnoſcunt reliquae Edd. & P. cum W. *M. du S.*

12. Αἱ σάρκες] Sic ſolet plurali num. efferri σαρξ, quando de muſculis eſt ſermo. vid. *Xenoph.* Oecon. *Hippocr.* Sed & generaliter de partibus mollioribus; vid. peculiarem Hippocratis Librum περὶ σάρκων. Et *Ariſtot.* Hiſt. anim. I. 1. pr. τὰ μὲν ἐστιν ἀσυνδετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ, οἷον σάρκες εἰς σάρκας. *J. F. R.*

23. Ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τοῦ σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐστιγμένος, ταχέρον τι ἐ ῥεον ὐ τοῖς ὄμμασιν πάνθ⊙ ἀνυγραίνων. Interpres: *Charicles prae vehementi ſtupore propemodum diriguit, humidum quendam & manantem in oculis dolorem colliquans.* Pro πάνθ⊙ in Mſ. ſcribitur πάθ⊙, & ſic ſcripſit dialogi hujus auctor. ταχέρον τι ἐ ῥεον ὐ τοῖς ὄμμασι πάθος ἀνυγραίνων, eſt *oculos petulante & in iis natante motu ſuffuſus.* hoc eſt lafcivi motus indice. Ταχερὸν proprie dicitur de oculis laſcivis, qui petulante mobilitate produnt laſciviam. Horatio dicuntur *putres oculi*, Petronio *petulantes: Ipſe Paris Dearum libidinantium judex, ſi hanc in comparatione vidiſſet tam petulantibus oculis.* Graecum acceperunt ex *Theocrito* Idyl. 1.

rum; nemo dixerit quam suavis sit risus; femorisque & tibiae recta linea ad pedem usque protensae quam exacta proportio. Talis igitur Ganymedes in coelo Jovi nectar ob id ipsum suavius infundit: ab Hebe equidem ministrante potum non acceperim. Fanatico more ista clamante Callicratide, prae nimio stupore Charicles tantum non diriguit, molli quadam tabe se diffluere natantibus oculis confessus.

15. Cum vero ipsa satietas videndi admirationem absterssisset, labem in altero femore vidimus, ut in veste maculam, cujus deformitatem reliquus saxi candor argueret. Atque ego quidem probabili conjectura verum colligens, lapidis ingenium esse, quod videbamus, putabam. Neque enim haec talia quoque morbi & vitii omnis expertia sunt, multumque his, quae summo gradu pulchra esse poterant, fortuna obstat. Nigrum ergo naturalem quendam naevum adspersum ratus, in hoc ipso admirabar Praxitelem, qui deforme illud in lapide in iis partibus, quae minus deprehendi possent,

ἂν εἴποι τις ὡς ἡδὺς ὁ γέλως, μηρῷ τε ᾧ κνήμης ἐπ' εὐθὺ τείνουσης ἄχρι ποδὸς, ἁρμονιώτατοι ῥυθμοί. [k] τοιοῦτος ἄρα Γανυμήδης ἐν οὐρανῷ Διὶ τὸ νέκταρ ἡδιον ἐγχεῖ τοῦτο μὲν γὰρ Ἥβης οὐκ ἂν ἐγὼ μαχουμένης ποτὸν ἐδεξάμην. ἐνθουσιαστικῶς ταῦτα τῆς Καλλικρατίδος βοώντος, ὁ Χαρικλῆς ὑπὸ τῆς σφόδρα θάμβους ὀλίγου δεῖν ἐπεπήγει, ταχερόν τι καὶ ῥέον ἐν τοῖς ὄμμασι [l] πάθος ἀνυγραίνων.

Ἐπεὶ δὲ τῆς θαυμάζειν ὁ κόρος ἡμᾶς ἀπήλλαξεν, ὅτι θατέρου μηροῦ σπίλον εἴδομεν, ὥσπερ ἐν ἐλεφαντίνῃ κηλῖδα. ἤλεγχε δ' αὐτῆς τὴν ἀμορφίαν ἡ περὶ τἄλλα τοῦ λίθου λαμπρότης. ἐγὼ μὲν οὖν πιθανῇ τἀληθὲς εἰκασίᾳ τοπάζων, φύσιν ᾠμην τοῦ λίθου τὸ βλεπόμενον εἶναι. [m] πάθος γὰρ [n] οὐδὲ τούτων ὅσων ἔξω. πολλὰ δὲ τοῖς κατ' ἄκρον εἶναι δυναμένοις καλοῖς, ἡ τύχη παρεμποδίζει. μέλαιναν οὖν ἐσπιλωμένην φυσικήν τινα [o] κηλῖδα νομίζων, καὶ κατὰ τοῦτο τοῦ Πραξιτέλους ἐθαύμαζον, ὅτι τοῦ λίθου τὸ δύσμορφον, ἐν τοῖς ἥκιστα ἐλέγχεσθαι δυναμένοις μέρεσι

k Τοιοῦτος ἄρα] Ab his verbis, usque ad med. c. 19. omnia rursus desunt in Ox. *l* Πάθος] Hoc reposui ex L. Pr. W. Πόθος Edd. omnes habebant. *m* Πάθος] Sic jam Edd. *n* Οὐδὲ] Οὐδὲν marg. *A*1. *o* Κηλῖδα] Accentum sic inveni in Edd.

Ὦ πόλος ὄκκ' ἐσορᾷ τὰς μηκάδας, οἷα βατεῦνται,
Τάκεται ὀφθαλμὼς, ὅτι ὁ τράγος αὐτὸς ἔγειρε.

Caprarius quando capras intuetur coeuntes
Oculi diffluunt, quod non ipse hircus est.

Vetus Scholiastes exponit ἁβρύνεται, φθείρεται. Oculos enim tales lascivos ajunt, cum moventur, suffundi humore quodam, eum in hoc ipso dialogo vocat τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ & κεχαρισμένῳ, *oculorum petulantia cum splendore & gratia juncta.* Maximus Tyrius hoc quoque inter lascivi animi signa refert, λιχνεύοντα ἡ γλῶττα, τηκέδωσαν οἱ ὀφθαλμοί. Idem dicit de Sardanapalo differt. 19. τὸν ὀφθαλμὸν ἐτετηκότα, pro quo *Justinus, cum oculorum lascivia omnes foeminas anteiret.* τάκεται ὀφθαλμὼς Latinus Theocriti interpres inepte vertit: *tabescunt oculi:* imo, tum maxime moventur, hinc *Petron.* dicitur *mobilis oculorum petulantia.* Inferius in Toxari, de adolescente, qui illecebris foeminae lascivae erat captus: ἐπεὶ ἤδετο πονηρῶς ἔχουσα, καὶ ἀλφεροῦν ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχερὸν γέγενημένον. *Postquam sensit illum male habere, & amore totum flagrantem, & furentem.* Sic alibi Nostro ταχεραὶ κόραι. sunt *prurientes puellae.* *J.G.G.*

25. Ταχερόν τι — ἀνυγρ.] Supra c. 3. *L.K.*

26. Πάθος] W. P. & L. In impressis autem πόθος. *M. du S.*

Πάθος] Conf. mox. c. 16. pr. Iterum med. Rursus c. 17. Et videbis recte hic πάθος pro πόθος restitutum. *J.F.R.*

28. Σπίλον] Meminit *Plinius* statuae nobilis, quam *Spilumenen* vocat, & Praxitelis opus dicit. XXXIV. 8. Quam ego eandem esse cum hac Cnidia Venere, nomine deceptus, credideram. Sed obstat quod *Spilumene* Plinii aenea erat, haec marmorea. Ut hoc etiam hic obiter moneam; recte apud *Tatianum* p. 122. legitur σπιλούμενόν τι γύναιον Πραξιτέλης ἐδημούργησεν. Quibus verbis eandem cum Plinio statuam innuit. Vid. *Philostr. Apoll.* V. VI. p. 276. ubi hunc ipsum juvenem intelligo. *M. du S.*

ξεσιν [a] ὑπέκρυψεν. ἡ δὲ παρεστῶσα πλησίον ἡμῖν ζάκορος ἀπίστου λόγου καινὴν παρέδωκεν ἱστορίαν. ἔφη γὰρ ὁκ ἀσήμου γένους νεανίαν (ἡ δὲ πρᾶξις ἀνώνυμον αὐτὸν ἐσίγησε) πολλάκις ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει σὺν δείλαίῳ δαίμονι ἐραθῆναι τῆς θεοῦ, καὶ πανήμερον αὐτὸν [b] ἐνδιατρίβοντα τῷ ναῷ, καλαρχὰς ἔχειν [c] δεισιδαίμονος ἁγιστείας δόκησιν. ἔκ τε γὰρ τῆς ἑωθινῆς κοίτης, πολὺ προλαμβάνων τὸν ὄρθρον, ἐπεφοίτα, καὶ μόλις δύσιν ἄκων ἐβάδιζεν οἴκαδε, τήνθ' ὅλην ἡμέραν ἀπαντικρὺ τῆς θεοῦ καθεζόμενος, ὁρᾶς ἐπ' αὐτῷ διηνεκῶς τὰς τῶν ὀμμάτων βολὰς ἀπήρειδεν. ἄσημοι δ' αὐτῷ ψιθυρισμοὶ, καὶ κλεπτομένης λαλιᾶς ἐρωτικαὶ διεφοίτων μέμψεις.

abscondisset. Verum adstans prope nos aeditima incredibilem dictu novamque nobis historiam tradidit. Narrabat enim, genere non ignobili juvenem, (nomen ut reticeatur, ipsam fecisse actionem) qui saepe in templum hoc ventitaret, in amorem Deae malis auspiciis incidisse, qui cum totos dies in templo transigeret, initio superstitiosae venerationis opinionem sustinuisse. Ex ipso enim cubili mane, occupata multum aurora, ventitabat, & post occasum denique invitus domum redibat, totumque diem ex adverso Deae residens, rectos in eam perpetuo oculorum conjectus defigebat. Obscuri autem sermones illi, & furtivi sermonis amatoriae querelae perage-bantur.

16. Si

a Ὑπέκρυψεν] Sic Edd. Ἀπέκρυψεν L. & W. b Ἐνδιατριβ. τῷ ν.] Ἐν τῷ ν. δ. W. c Δεισιδαίμονος] Δυσιδαίμ. male *J. Fl. Ald.* Sed emendatum in marg. hujus.

41. Ζάκορος] Ζάκορος, νεώκορος. καὶ ὁ ὑπηρέτης ἢ ὁ ἱερεὺς * ἢ τὸν ναὸν σαρῶν, κορεῖν γὰρ τὸ σαίρειν παρ' Ἀττικοῖς. *V.*

47. Ἁγιστείας δόκησιν] Ἁγιοσύνη. καθαρότης. λατρεία. *V.*

* Ἡ] Ὁ est in C.

40. Ὑπέκρυψεν] Ἀπέκρυψεν *Solanus* edi voluit; sic enim in *Junt.* vulgatam immutarat. Et fateor insuetum Nostro verbum, nec alibi tam obvium, licet med. ἀποκρύπτομαι *Steph.* proferat. Non ausim tamen receptam Lectionem rejicere, quia ὑπὸ hic suam vim habere videtur, quod in inferioribus partibus & forsan introrsum spectantibus macula illa fuerit. *Poll.* in Onom. hoc quidem verbo utitur, L. V. Sect. 60. θηρίον — ὑποκρυφθὲν ἐξωρύσσειν. Verum apud alios nondum obsevavi, non saltem notavi, quia usu venturum non praevidi. *J. F. R.*

42. Ἱστορίαν] Apud Posidippum extitisse eam narrationem, testatur *Clem. Alexand.* 23. 2. Respicit, ni fallor, eandem *Philostr.* p. 276. V. *Apoll.* Meminit & *Plin.* XXXVI. c. 4. 5. 6. *Valer. Max.* VIII. 11. Similem huic historiam narrat de Clisophe quodam Selymbriano, qui Sami cum statua etiam in templo itidem inclusus rem habuerit. *Athen.* XIII. 606. ubi in eam rem Alexidis & Philemonis fragm. affert. Similium in statuas amorum exempla Viri docti collegerunt, qui *Aelianum* illustrarunt V. H. L. IX. c. 39. *M. du S.*

Ibid. Παρέδωκεν ἱστορίαν] Quam refert etiam *Plinius* 36, 5. s. 4, 5. & quos ibi laudat Harduinus. Similia insanorum, post Pygmalionem juvenum, statuas depereuntium exempla sunt apud *Athenaeum* L. 13. p. 605. seq. *J. M. G.*

44. Ἐπιφοιτῶντα τῷ τεμένει &c.] Vid. *Clem. Alex.* in Protreptico p. m. 17. l. 32. *M. V. la Croze.*

54. Καὶ κλεπτομένοις λαλιᾶς] Καὶ κλεπτομένης &c. *Th. M.*

58. Ἀγραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς] Inter delicatam supellectilem δορκαδείους ἀγραγάλους memorat etiam Theophrastus Char. ἀρεσκείας, ad quem locum reliqua dedit *Casaubonus* p. 167. Politae duritiei caussa in pretio fuisse videntur. Verti autem non *capream*, quod genus Africae negat *Plinius* 8, 58. s. 83. extr. Sed *damam*, de qua id. 8, 52. s. 79. quam δορκάδα Λιβυστίνην vocat *Aelian.* H. Anim. 14, 14. *J. M. G.*

59. Δορκὸς] Vide *Athen.* 194. A. ubi Antiochus Epiphanes ἐδίδου τοῖς μὲν ἀγραγάλους δορκαδείους, τοῖς δὲ φοινικοβαλάνους, ἄλλοις δὲ χρυσίον. De his autem multa *Casaub.* (ad Theophr. Char. p. 167.) qui talos facit inartificiales. *M. du S.*

Ibid. Ἀπαριθμήσας] Melius forsan ἀπορυθμίσας. certe parum commoda illa. *M. du S.*

60. Ἐπὶ σκοποῦ] Forsan ἐπισκόπει. *M. du S.*

61. Τὴν θεὸν αὐτὴν] Jactus est, quem ipse describit. *M. du S.*

Τὴν θεὸν αὐτὴν εὐβολ.] Jactum *Veneris* dictum fuisse jactum felicissimum, ut *canis* deterrimum, nimis notum arbitror. Alioqui Lectores ablegarem ad *Casaub.*

ac

16. Si quando vero fallere parumper amorem ſuum vellet, allocutus *ante Deam*, atque quatuor talis de dama Africana in menſam numeratis, jactu ſpem ſuam experiebatur. Et ſi ex ſententia jactaſſet, maxime, ſi quando ipſam Deam (*Venerem*) jeciſſet, nullo talo eadem facie cadente, adorabat, ſuae ſe cupiditatis compotem futurum putans; Sin, ut fieri ſolet, male jactaſſet in menſam, iique ſiniſtro omine ſtarent, toti maledicens Cnido, tanquam in triſti & incurabili calamitate; interjecto tamen parvo tempore corripiens denuo, priorem infelicitatem emendabat. Jam vero magis irritato morbo, paries inſculpi o-

Ἐπειδὰν δὲ ϗ μικρὰ τῆ πάθης ἑαυτὸν ἀποβυκολῆσαι θελήσειε, προσειπὼν, τῇ δὲ τραπέζῃ τέτταρας ἀστραγάλους Λιβυκῆς δορκὸς [d] ἀπαριθμήσας, διεπέπλευε τ' ἐλπίδα· ϗ βαλὼν μὲ [e] ἐπὶ σκοπῆ, μάλιστα δ' εἴ πωλε τ' θεὸν αὐτῷ εὐβολήσειε, μηδενὸς ἀστραγάλε πεσόντος ἴσῳ ϗημαλι, προσεκύνει, τ' ἐπιθυμίας τεύξεσθαι νομίζων· εἰ δ', ὁποῖα φιλεῖ, φαύλως χη τ' τραπέζης ῥίψειεν, [f] οἰδ' ἐπὶ τὸ δυσφημότερον ἀναστᾶιεν, ὅλῃ Κνίδῳ καλαρώμενος, ὡς ἐπ' ἀνηκέστῳ συμφορᾷ, ϗ καὶηφεῖ, ϗ δι' ὀλίγε συναρπάσας, ἑτέρῳ βόλῳ τ' πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν. ἤδη δὲ πλέον αὐτῷ τῆ πάθης ἐρεθιζομένε, τοῖχος ἅπας ἐχαράστε-

d Ἀπαριθμήσας] Nil mutant M. *Fl. J. Ald. B2. S.* P. Ἐπαριθμήσας marg. *A1.* *e* Ἐπὶ σκοπῆ] Et ſic eſt in iisdem. Forſan ἐπισκόπει. *f* Οἰδ'] Sic L. *P.* Οἶδ' cum accentu *J. Fl. S. H.* *g* Κατηφεῖ] Malim κατήφει ἀ κατηφέω.

59. Δορκὸς] Dorcadis. *G.*

ac *Turneb.* ad *Suet.* Aug. c. 71. ubi ait: *Talis enim jactatis, ut quisque canem aut ſenionem miſerat, in ſingulos talos ſingulos denarios in medium conferebat: quos tollebat univerſos, qui* Venerem *jecerat.* *J. F. R.*

63. Ἐπιθυμίας] Ἐπιθυμίαν potiſſimum eſſe *deſiderium Venereum, amorem impurum*, hoc Luciani aliisque teſtimon. docet Rever. *J. Elſner.* ad *Apoc.* XVIII. 14. *J. F. R.*

66. Καλαρώμενος] Verbum deeſt poſt τὸ καλαρώμενος. *F. G.*

68. Τὴν πρὶν ἀστοχίαν ἐθεράπευεν] Apparet τὸ πρὶν cum articulo valere idem, quod Adjectivum *praecedens, prior*, &c. idque quidem eleganter ex uſu loquendi apud Graecos non infrequenti. Ita nimirum ſolent hi multis adverbiis cum articulo, velut Adjectivis uti, ſicut οἱ πάλαι, οἱ νῦν. in quibus ὄντες relinquitur intelligendum. Ad hunc modum infra c. 32. dicitur ἡ ἔμπαλιν ὁδὸς *reditus, regreſſus.* ſive *via retro ducens.* Sic τὸ ἐκεῖ, *id quod illic eſt*, in I. *Ver. Hiſt.* c. 25. Πολύχαλκα γὰρ τὰ ἐκεῖ χωρία. *Loca enim, quae ibi ſunt, aeris ſunt feracia.* Proprie enim hoc ita intelligendum eſt; quum, ſi legeretur, πολύχαλκα γὰρ ἐκεῖ τὰ χωρία, foret, *Sunt enim ibi loca aeris feracia*, ſenſu quidem plane eodem, ſed uſu τῦ, ἐκεῖ diverſo. Sic vitam aeternam in *Quom. Hiſt.* c. ult. Auctor vocaverat τ' ἀεὶ βίον. & I. *Ver. Hiſt.* c. 1. τ' ἔπειτα κάματον, *laborem inſequentem.* Sic ἡ τῦ ἀπόδοσις, ibidem c. 36. *Solutio quae non fit*; atque adeo quae proprie nulla eſt. Latini ſimiliter adverbiis quandoque velut Adjectivis uſi ſunt. Sic apud *Lucretium, res ante*, hoc eſt, *praecedentes*, legas I. 293.

Quae (Venti flamina) *veluti validum flumen, cum procubuere*
Quamlibet in partem, trudunt res ante, ruuntque
Impetibus crebris.

Ita *ante mala* apud *Virgilium* ſunt *mala praeterita.* Nec ſoli Poëtae ita, verum & alii ſcriptores. Sic apud *Livium* V. 20. *Dictator quum jam . . videret . . urbem opulentiſſimam capi, tantumque praedae fore, quantum non omnibus in unum collatis ante bellis fuiſſet*, &c. *ante bellis*, hoc eſt, *bellis ante geſtis.* Sic apud eumdem frequentiſſime *circa* pro *circumjacens, vicinus*, ponitur; ut I. 59. *Victores omnium circa populorum.* ac ſimiliter paſſim. Huc adde Graeciſſantem illam locutionem Latinam, *Omnes circa eum*, qua utitur *Suetonius* & in Julio, 27. & in Domitiano, 9. Graeci nimirum οἱ περὶ αὐτόν. Quemadmodum quoque apud Lucianum modo videbamus τὴν τῦ ἀπόδοσιν, ita *Lucretio* dicitur *non ſenſus*; lib. II. vſ. 931.

Quod ſi forte aliquis dicet, duntaxat oriri
Poſſe ex non ſenſu ſenſus. —

J. F.

Τὴν πρὶν ἀστ. ἐθ.] De adverbiis ſic adjective uſurpatis etiam diximus ſupra *Apolog.* pro *Merc. Cond.* c. 12. No. 67. Et *pro Lapſu* c. 16. No. 28. Adde hujus *Dial.* c. 14. f. τῦ σφόδρα Δάμβους, c. 33. τ' παραυτίκα χρείας, & 36. τ' ἄγαν φιλοτιμίας. Sed exempla apud Noſtrum aliosque tam ſunt frequentia, ut plura addere nihil opus ſit. *J. F. R.*

71. Καὶ

ξάστελο, ᾗ πᾶς μαλακῆ δένδρε φλοιὸς Ἀ-
φροδίτιν καλὴν ἐκήρυσεν. ἐτιμᾶτο δ' ἐξί-
σε Διὶ Πραξιτέλης, καὶ πᾶν ὅ, τι κειμή-
λιον εὐπρεπὲς οἴκοι φυλάττοιτο, τῆτ' ἦν
ἀνάθημα τῆ θεῷ. πέρας αἱ σφοδραὶ τῆ ἐν
αὐτῷ πόθων ὀπτάσεις [a] ἐπενοήθησαν. εὑ-
ρέθη δὲ τόλμα τῆ ὀπθυμίας [b] μαστροπός.
ἤδη γὼ ὀπὶ δύσιν ἠλίε κλίνοντος, ἠρέμα
λαθὼν τὲς παρόντας ὄπιθε τῆ θύρας
παρεισερρύη, καὶ τὰς ἀφανὴς ἐνδοτάτω,
χεδὸν εἰδ' ἀναπνέων ἠτρέμει, συνήθως δὲ τῆ
ζακόρων ἔξωθεν τῆ θύραν ἐφελκυσαμένων,
ἔνδον ὁ καινὸς Ἀγχίσης καθείρκλο. καὶ τί γὼ
ἀρρήτε νυκτὸς ἐγὼ τόλμαν, ἢ ἄλλος [c],
ἐπ' ἀκριβὲς ὑμῖν διηγῆμαι; τῆ ἐρωλικῶν
πεπλοκῶν ἴχνη ταῦτα μεθ' ἡμέραν ὤφθη,
καὶ τῆ σπῖλον εἶχεν ἡ θεὸς, ὧν ἔπαθεν, ἔλεγ-
χον. αὐτόν γε μὴν τῆ νεανίαν, ὡς ὁ δημώ-
δης ἱστορεῖ λόγος, ἢ κατ' πετρῶν, φασιν,
ἢ κατ' πελαγίε κύματος ἐνεχθέντα, πάν-
τελῶς ἀφανῆ γενέαζ.

Ταῦτα δὲ ζακόρε διηγεμένης, μελαξὺ
τῆ λόγε ἀμβοήσας εἶπεν ὁ Χαρικλῆς,

mnis, unusquisque arbusculae mollis cortex pulchram Venerem praedicare, aequo ac Jupiter in honore esse Praxiteles; si quid domi pretiosum & decens repositum custodiret, donarium offerri Deae. Tandem vehemens desideriorum illius contentio expetit in amentiam; ac praesto est, quae cupiditati lenocinetur, audacia. Jam enim ad occasum inclinato sole, sensim, clam praesentibus, post januam correpsit, & stans occultus in penitissimo angulo, vix respirans se continuit. Aeditimis autem pro more extrorsum ad se januam trahentibus, intus Anchises novus includitur. Et, quid enim infandae noctis facinus aut ego aut alius accurate enarret? amplexationum amatoriarum vestigia isthaec interdiu conspecta sunt, & maculam habet Dea eorum quae passa est indicium. Ipsum quidem adolescentem, ut popularis fert sermo, aut per petras, ajunt, aut in pelagios fluctus praecipitem, omnino e conspectu hominum abiisse.

17. Haec narrante aeditima, clamore sermonem illius interpellans Charicles, *Ergo*, ait,

a Ἐπενοήθησαν] Repositum ex W. Ἀπενοήθησαν Edd. priores. *b* Μαστροπὸς] Sic etiam recte esse in *Fl.* & M. notabat *M. du S.* *c* Ἢ ἄλλος] Et sic esse in *Fl.* notat *M. du S.* Sed cum *J.* etiam sic *P. S. Ald. H.* &c. *d* Διηγεῦμαι] Διηγῶμαι marg. *A1W.*

71. Καὶ πᾶς μαλακοῦ δένδρου φλοιὸς] Notum ex *Theocrit. Virg. Aristan.* *J.B.*

76. Ἐπενοήθησαν] Sic W. melius, quam ut in reliquis est, ἀπενοήθησαν. *M. du S.*

77. Μαστροπὸς] Vertunt *mastrupatrix*; malim *lena*. *F.G.* Scribitur & μαστρωπὸς, vid. *Steph.* *J.F.R.*

82. Ἔξωθεν] Atqui non vulgo fovebant veteres januas sinas ita comparare, ut intro, dum aperirentur, intraturo propellere, exituro adducere necesse esset. Quod tamen hic supponitur, cum pone januam in templo latuisse hunc juvenem supra dictum sit. *M. du S.*

84. Ἢ ἄλλος] An ἢ ἄλλα quaesivit *Solanus*? Sed nihil est opus. An supr. c. 5. pr. ἄλλου pro ἀλλ' ᾧ legend. disquiram in addendis. *J.F.R.*

85. Διηγοῦμαι] Si plures Codd. addicerent, adriperem lectionem marg. *A1.* διηγῶμαι subjunctivum exhibentis. Sic supra *Pisc.* c. 38. τί ποιῶμεν; ut enim τί interrogantis indicativo jungatur, τί deliberantis optat. & subj. potius gaudet, ut ibid. c. 37. Τί ἂν εἴπεῖν ἔχοιμι. De *Merc. Cond.* pr. Τί σοι, πρῶτον, ἢ τί ὕστατον καταλέξω; Aor. enim subj. ibi est. Et sic fere, quando interrogatio implicite negat, ut: *cur hoc facerem?* pro *caussa nulla est, quam id faciam*, i. e. *non faciam*. *Deor. Dial.* IV. 4. Τί δὲ ὑμῶν χρήσιμος ἂν γενοίμην; etsi indicativus quoque interdum locum habet in similibus, ut ibid. c. 5. Τί γάρ σε — ὀνήσει τὸ κάλλος; tamen revera ibi est interrogatio, ad quam responsum mox sequitur, adeoque paullo alia res, quam in hoc διηγοῦμαι. *De Saltatione* vero §. 17. καὶ τί σοι τοὺς Ἕλληνας λέγω; recte, sed rursus paullo aliter quam hic, ibi enim re vera Graecos jam enarraverat. At non tanti est, ut plura colligam. Nam διηγοῦμαι vitiosum non est. *J.F.R.*

1. Καὶ νῦν] Haec omnia aut inscite admodum scripta, aut a Librariis foede corrupta. Ego in δεῖγμα mendum latere puto. *M. du S.*

2. Ἐναργὴς] Corrige ἐναργὲς. *F.G.*

Ἐναργὴς] Scribendum cum antiquioribus, Καὶ νῦν δὲ τῆ σοῦ ζηλουμένης Ἀφροδίτης ἐναργές ἐστι τοῦτο δεῖγμα. non ἐναργὴς, ut vitiarunt posteriores. Vox haec ἐναργὲς hic commode etiam asserenda est *Herodiano*, apud

ait, *femina, si vel e lapide sit, amatur! Quid vero si quis animatam ejusmodi pulchritudinem videat? Nonne una illius nox Jovis sceptris aestimetur?* Subridens autem Callicratides, *Nondum*, inquit, *Charicles novimus, an multas id genus narrationes audituri simus, cum erimus Thespiis. Et nunc jam ipsius, quam tanto opere admiraris, Veneris manifestum est hoc documentum. Qui istuc?* interrogante Charicle, probabili admodum sermone uti mihi visus est Callicratides, cum diceret, *Amatorem illum juvenem, totius noctis otiosam usuram nactum, adeo ut integram exsatiandae cupiditatis facultatem haberet, puerilem in modum saxo se applicuisse, qui vellet, scilicet neque anteriori eam parte esse feminam.* Multis igitur indiscretis incaute prolatis sermonibus, promiscuum ego tumultum sedans, *Viri*, inquam, *sodales, modestum servate disputandi ordinem, ut venusta lex est eruditionis. Relicta ergo perturbata illa & exitum habente nullum rixa, per vices pro sua quisque sententia contendite. Etenim tempus nondum ad-*

Οὐκῦν τὸ ϑῆλυ, κᾂν λίθινον ᾖ, φιλεῖται. τί δ' εἴ τις ἔμψυχον εἶδε τοιοῦτο κάλλος; ἆρ' οὐκ ἂν ἡ μία νὺξ τ τῦ Διὸς σκήπτρων ἐτιμᾶτο; μειδιάσας δὲ ὁ Καλλικρατίδας, Οὐδέπω, φησὶν, ἴσμεν, ὦ Χαρίκλεις, εἰ πολλῶν ἀκουσόμεθα τοιούτων διηγημάτων, ὅταν ἐν [e] Θεσπιαῖς γενώμεθα. ἀλλὰ νῦν δὲ τὸ [f] ὑπὸ σοῦ ζηλωμένης Ἀφροδίτης [g] ἐναργὲς ὅτι τοῦτο δεῖγμα· πῶς; ἐρωτῶ τὸν Χαρικλέα, ἄγαν πιθανῶς μοι ἔδοξε λέγειν ὁ Καλλικρατίδας· ἔφη γὰρ, ὡς ὁ ἁλοὺς νεανίας, παννύχιον σχολῆς λαβόμενος, ὥστ' [h] ὅλην τὴν πάθος ἔχειν ἐξουσίαν χορεῦσαι παιδικῶς τῷ λίθῳ προσωμίλησε, βεληθεὶς, οἶδ' ὅτι, μηδὲ πρόσθεν [i] εἶναι τὸ ϑῆλυ. πολλῶν δὴ ἀκρίτων ἀφυλακτημένων λόγων, τὸ συμμιγὲς καταπαύσας ἐγὼ ϑόρυβον, Ἄνδρες, εἶπον, ἑταῖροι, τὸ κατὰ κόσμον [k] ἔχεσθε ζητήσεως, ὡς εὐπρεπὴς ϑὴ νόμος παιδείας. ἀπαλλαγέντες δὴ τὸ ἀτάκτε, καὶ πέρας ἤδη ἐχούσης φιλονεικίας, ἐν μέρει ὑπὲρ τ αὐτὸς ἑαυτῦ δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθε· καὶ γὰρ ἤδη πω χωρὸς ὅπι ναῦν

e Θεσπιαῖς] Sic Edd. Θεσπιάαις W. & *Schol.* f Ὑπὸ] Ἀπὸ W. Sed vulgata est potior. g Ἐναργές] Recte sic M. B2. *J. Fl. P.* Ἐναργὴς male *S.* & *A.* h Ὅλων] Ὅλου marg. *A1.* i Εἶναι τὸ ϑῆλυ] Μηδὲν τῷ ϑήλει marg. *A1.* k Ἔχεσθε] Ἔχεσθ W.

1. Θεσπιάαις] Πόλει. *V.* Proditur Praxitelis Ἔρως ἐν Θεσπιαῖς εἶναι. quem sculpsit quidem ille, dicavit autem Glycera meretrix illic existens, λαβοῦσα δῶρον παρὰ τῦ τεχνίτου. Multi autem eo profecti sunt ad videndum Cupidinem. *G.*

10. Ἀκρίτων] Ἀδιακρίτων. *G.*

17. Ἀποτείνασθε] Ἐκτείνασθε. φιλονεικεῖτε. *V.*

apud quem lib. I. c. XI. in digressione de Dea Pessinuntia, ubi quum narratum esset, quemadmodum navis, qua Dea fuerit vecta, in Tiberi amne adhaerescens a sola virgine Vestali (Claudia) soluta pertraheretur Romam; additur, ὁμοῦ δὲ τὸ ἐναργὲς τ ϑεοῦ, καὶ τὸ σημεῖον τ Παρθένου Ρωμαῖοι ἐθαύμασαν. *Tan. Faber* in epistola novissimae Herodiani editioni praefixa reponit ἐνεργές. at frustra. Quemadmodum apud Lucianum ἐναργὴς δῆγμα est *signum manifestum*; ita apud Herodianum τὸ ἐναργὲς τ ϑεοῦ est quali manifestum Deae Pessinuntiae numen; quae precanti Claudiae annuerit, & sequi rogata, secuta sit. Historia est etiam ex *Livio* & *Suetonio* in Tiberio nota. Sic de Deo Glycone dixerat etiam supra c. 13. *Pseudomantis*, civitatem accepturam esse ἐναργῆ τ ϑεόν. (Recte contra *Fabrum* adscris τὸ ἐναργὲς τ ϑεοῦ. *Homer.* Il. Υ. 136. Καλεποὶ δὲ θεοὶ φανέντες ἐναργεῖς. *Schol.* καλεποὶ δὲ οἱ δεινοὶ οἱ θεοὶ φανεροὶ φαινόμενοι τοῖς ἀνθρώποις. Sic *Odyss.* K. 201. ubi *Schol.* ἐναργεῖς, φανεροί. Dii, Deaeve, qui, quieve signa manifesta dabant suae efficaciae, *praesentes* Latinis appellabantur. Vid. *Spanhem* de usu & praest. Numism. p. 387. &c. *Ortwinius.*) male *Casaub.* ad *Polyb.* I. p. 1. pro ἐναργες ἀτῶ, ἐνεργες ἀτῶ. *J. J.*

3. Δεῖγμα] Sic Edd. principes cum sequioribus habere, notarat *Solan.* Nescio quare; neque varietatem desidero. *J. F. R.*

15. Πέρας ἤδη] In observatt. Rever. *Jac. Elsner.* ad *Timoth.* I. 4. ubi haec Luciani adducuntur, πέραν editum pro πέρας, in Edit. Traject. p. 287. f. Errore, credo, typographico. *J. F. R.*

ναῦν ἀπιέναι· [a] τῇ δὲ σχολῇ καλαχρηστέον εἰς ἱλαρίαν, ἢ μὴν τέρψεως ὠφελῆσαι δυναμένην σπουδήν. ὑπεκστάντες δὴ τῷ νεὼ (πολὺς γὼ ὁ κατ' εὐσέβειαν [b] ὄχλος) εἰς ἕν τι τῶν συμποσίων ἀποκλινώμεν, ὅπως δὴ ἠρεμίας ἀκούειν τε καὶ λέγειν [c] ἅττ' [d] ἂν βουλώμοις, ἐξῇ· μεμνῆσθαι δ' ὡς ὁ τήμερον ἡττηθεὶς οὐκ ἔτ' αὖθις ἡμῖν ὠφελήσει τὸ ἴσον διοχλήσει.

est eundi ad navim; otio autem abutamur ad hilaritatem, & ad ejusmodi, quod cum delectatione prodesse etiam queat, studium. Egressi itaque templo, (quando quidem multa turba religionis causſa adfluit) in coenationum unam devertamus, ut otioſe audire & dicere, quaecumque libuerit, liceat. Mementote autem, qui hodie victus fuerit, eum non amplius de iisdem rebus moleſtum nobis futurum.

Καλῶς ἔδοξα ταῦτα λέγειν, καὶ συγκαταινεσάντων, ἐξήειμεν, ἐγὼ μὲν ἡδόμενος, ὑδεμιᾶς με ταραττούσης Φροντίδος· οἱ δ' ὑπὸ συννοίας, μεγάλην ἐν ἑαυτοῖς σχέσιν ἄνω καὶ κάτω κυκλοῦντες, ὡς περὶ τῆς προπομπίας ἀγωνιῶμοι Πλαταιᾶσιν. ἐπεὶ δ' ἤκομεν εἴς τι συνηρεφὲς καὶ σκιῶδες, ὥρα θέρους, ἀναπαυστήριον, Ἡδύς, εἶπον, ὁ τόπος, ἐγὼ, καὶ γὼ οἶ κατὰ κορυφὴν λιγυρὸν [e] ὑπερηχοῦσι τέττιγες, ἐν μέσῳ πάνυ δικαίως καθεζόμην, αὐτῷ ἐπ' αὐταῖς ὀφρύσι τὴν Ἡλιαίαν ἔχων. προθεὶς δ' ἀμφοτέροις κλῆρον ὑπὲρ τοῦ, τίνα χρὴ πρῶτον εἰπεῖν, ἐπειδὴ Χαρικλῆς ἐλελόγχει πρότερον, [f] εὐθὺς ἐνάρχεσθαι τοῦ λόγου διεκελευσάμην.

18. Recte iſta dicere viſus ſum, & comprobantibus illis egreſſi ſumus, laetus ego, quem cura nulla angeret: at iſti cogitabundi, qui magnam intra ſe commentationem ſurſum deorſum volverent, quaſi de pompae ducatu Plataeis decertaturi. Cum autem delati eſſemus ad tecta undique & umbroſa ipſo aeſtatis tempore ſedilia, *ſuavis locus*, dicens ego, *etenim in cacumine jucundum quiddam cicadae ſtrepunt*, in medio, plane judicis in morem, conſedi, ipſam in ipſis ſuperciliis Heliaeam praeferens. Cum vero ſortem utrisque, de eo, uter prior diceret? propoſuiſſem, & Charicles priorem locum ſortitus eſſet, eum ſtatim ingredi orationem juſſi.

Ὁ δὲ τῇ δεξιᾷ τὸ πρόσωπον ἀναλρίψας, ἡσυχῇ, καὶ μικρὸν ὑπισχνούμενος, ἄρχεται τῇ δὲ τῷ, Σὲ, δέσποινα τῶν ὑπὲρ σῶν λόγων, Ἀφροδίτη, σὲ βοηθὸν αἱ ἐμαὶ δέησεις καλοῦσιν· ἅπαντι μὲν γὼ ἔργῳ, κἂν βραχὺ τι ἰδίας πειθοῦς ὑπισάξης, τελειότατόν ἐστιν, οἱ δ' ἐρωτικοὶ λόγοι πάντως σὲ δέονται·

19. At ille dextra mulcens faciem, aliquantum cunctatus, ſic fere exorſus eſt: Te, Domina, cauſſae pro te, Venus, dicendae, adjutricem preces meae advocant. Cuicumque enim operi, vel parvum quiddam tuae ſuadelae, adſperſeris, illico perfectiſſimum eſt. Amatorii autem ſermones praeter caetera te indigent, tu enim germaniſſi-

a Τῇ δὲ] Τῷ δὲ male *S.* b Ὄχλος] Deeſt in W. c Ἅττ'] Ἄν W. Vulgatam ſervant *J. Fl. P. B2. S.* d Ἧν] Ἢ marg. *A1.* W. Sed eodem redit; ἢν enim aeque in tertia perſ. dici quam ἦ, nimis notum. e Ὑπερηχοῦσι] Sic W. Ex. *Fl. J.* Ὑπηχοῦσι *P. P. S.* f Εὐθὺς] Εὐθὺς male *J. Fl.*

33. Σωτηρεφὲς] Ἐστιγασμένον. *V.*

23. Ἅττ'] Conf. ſupra *Lexiph.* c. 21. & *Hermot.* c. 30. f. Videbisque non ſolis Poëtis in uſu eſſe. Verum ἄσσα ſpiritu leni, habuimus *Lexiph.* c. 5. pr. & videbimus infra, *Rhet. praec.* c. 16. m. De utriusque uſu vide *Budaei* Commentt. p. 512. Qui ἄττα pro ἄσσα interpretatur, *quaecumque*, ἄττα vero, *nonnulla, quaedam.* *J.F.R.*

31. Προπομπίας] Ego πρεπομπείας mallem. *M. du S.* *Ibid.* Περὶ τῆς προπομπείας —— Πλαταιᾶσιν] Referas forte hoc certamen ad Daedala, ſolenne Plataeenſium, de quo *Pauſan.* Boeot. p. 547, 38. πληροῦνται, καθ' ἥντινα τάξιν τὴν πομπὴν ἀναξουσι κ. τ. λ. unde forte colligas contentiones de ordine illius pompae olim fuiſſe. *J.M.G.*

42. Δε-

nissima illorum mater. Veni sane advocata mulieribus, *quae es* ipsa femina. Largire viris, ut mares manere velint, prout nati sunt. Equidem in principio statim orationis primam matrem, primam generationis omnis radicem, eorum quae vera esse censeo, testem advoco, sanctam illam dico universorum naturam, quae prima cogens & concilians mundi elementa, terram, aëra, ignem, aquam, horum ad se invicem commistione animata omnia ad vitam generavit. Quod vero sciret, mortalis nos materiae opificium esse, & breve vivendi tempus fato unicuique assignatum, ut unius interitus generatio alterius esset machinata est, & pro his, quae moriuntur, ea quae nascuntur admensa est, ut mutuis successionibus perpetuo tempore vivamus. Cum autem fieri non posset, ex uno uti quidquam nasceretur, duplicem in uno quoque *genere* naturam machinata est, maribus suas feminum conjectiones largita, feminam autem velut receptaculum genitalis constituens. Cum igitur commune utrique generi desiderium admiscuisset, ea sibi invicem copulavit, sacra necessitatis lege praescripta, ut in sua unumquodque natura maneat, & neque muliebre genus praeter naturam affectet virilia, neque indecenter virile molleseat. Itaque virorum cum mulieribus consuetudo, ad hunc diem immortalibus humanam vitam successionibus custodit. Neque enim quisquam vir ex viro se natum gloriatur: duobusque nominibus

σὺ γὰρ αὐτῶν γνησιωτάτη μήτηρ· ἴθι δὴ γυναιξὶ συνήγορος, ἡ θήλεια· χάρισαι δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσι μένειν ἄῤῥεσιν, ὡς ἐγεννήθησαν. ἔγωγ' οὖν εὐθὺς ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου τὴν πρωμήτορα, καὶ πάσης γενέσεως [g] πρωτόῤῥιζον, ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι· λέγω δὲ τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων Φύσιν, ἣ τὰ πρῶτα πηξαμένη στοιχεῖα τοῦ κόσμου, γῆν, ἀέρα, πῦρ, ὕδωρ, τὴν πρὸς ἄλληλα τούτων ἐπικράσει πᾶν ἐζωογόνησεν ἔμψυχον. ἐπιγαμβρεύει δ' ὅτι θνητῆς ἐσμεν ὕλης δημιούργημα, καὶ βραχὺς χρόνος ὁ τοῦ ζῆν ἑκάστῳ καθείμαρται, τὸ ἑτέρου φθορὰν ἄλλου γένεσιν ἐμηχανήσατο, καὶ τῷ θνήσκοντι τὸ τικτόμενον ἀντεμέτρησεν, ἵνα τοῖς παρ' ἀλλήλων διαδοχαῖς εἰς τὸν ἀεὶ χρόνον ζῶμεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦν ἄπορον ἐξ ἑνός τι γεννᾶσθαι, διπλοῦν ἐν ἑκάστῳ Φύσιν ἐμηχανήσατο. [h] τοῖς μὲν γὰρ [i] ἄῤῥεσιν ἰδίας καταβολὰς σπερμάτων χαρισαμένη, τὸ θῆλυ δ' ὥσπερ γονῆς τι [k] δοχεῖον ἀποφήνασα. κοινὸν [l] οὖν ἀμφοτέροις γένει πόθον ἐγκερασαμένη, συνέζευξεν ἀλλήλοις θεσμὸν [m] ἀνάγκης ὅσιον, καταγράψασα μένειν ἕκαστον ἐπὶ τοῦ οἰκείας Φύσεως ἑκάτερον, καὶ μήτε τὸ θῆλυ παρὰ Φύσιν ἀῤῥενοῦσθαι, μήτε τἄῤῥεν ἀπρεπῶς μαλακίζεσθαι. [n] διὰ ταῦθ' αἱ σὺν γυναιξὶν ἀνδρῶν ὁμιλίαι, μέχρι δεῦρο τὸ ἀνθρώπινον βίον ἀθανάτοις διαδοχαῖς φυλάττουσιν· οὐδεὶς ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς αὐχεῖ γενέσθαι. δυοῖν δ' ὀνομάτοιν σεβα-

g Πρωτόῤῥιζον] Sic P. aliaeque recte. Προτοῤῥ. male J. h Τοῖς μὲν] Hic pergit O. i Ἄῤῥεσιν] Ἄρσιν O. Vulgatam tenet M. J. B2. P. &c. k Δοχεῖον] Ἀγγεῖον W. P. L. l Οὖν] Deest in W. Adest in M. & Edd. m Ἀνάγκης] Ἀγάπης O. Nil mutat M. nec B2. J. P. n Διὰ ταῦθ'] Desunt haec & seqq. in O. ad c. usque 22.

42. Δείξω τὸ πρόσωπον ἀναστρέψας] Dixi alibi, hoc saepe repetit Lucian. J. B.

Ibid. Πρόσωπον ἀναστρέψας — ἐπιχὼν] Fabius II, 3, 156. seq. *Cum judex dicere de caussa jusserit, leniter consurgendum, tum — paullum est commorandum — non protinus est erumpendum, sed danda brevis cogitationi mora — In hac cunctatione sunt quaedam non indecentes morae*, caput mulcere, &c. J. M. G.

53. Πρωτόῤῥιζον] Sic πρωτόσπορον infra c. 32. J. F. R.

54. Ὧν ἀξιῶ, μάρτυρα ἐπικ.] Benedictus ex aliis, *quae propono*. Pater, *quae sentio*. J. G.

55. Τὴν ἱερὰν τῶν ὅλων φυσιν] Hac de re copiose Interpretes Lucretii. J. B.

67. Καταβολὰς σπερμάτων] Ita in *Ep. ad Hebr.* XI. 11. καὶ αὐτὴ Σάῤῥα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε. ad quem l. Cl. *L. Bos* haec Luciani quoque adfert, ut monuerat in marg. *Graev.* Cl. *Hemst.* J. F. R.

69. Δοχεῖον] Quidam Codices Mss. pro δοχεῖον, ἀγγεῖον habent aut utrumque, si Excerptis fides. nempe W. P. & L. M. du S.

βασιλείων πᾶσαι τιμαὶ [a] μένουσιν, ἐξίσου πατρὶ μητέρα προσκυνέντων.

venerabilibus honores omnes tribuuntur, *hominibus* ex aequo patri matrem etiam adorantibus.

Κατ' ἀρχὰς μὲν οὖν ἦθ' ἡρωϊκὰ φρονῶν ὁ βίος, καὶ τ' γείτονα θεῶν σέβων ἀρετὴν, οἷς ἐνομοθέτησεν ἡ φύσις [b] ἐπειθάρχει, καὶ καθ' ἡλικίας μέτρα γυναιξὶ [c] ζευγνύμενοι, γενναίων πατέρες ἐγίγνοντο τέκνων. κατὰ μικρὸν δ' ὁ χρόνος ἀπ' ἐκείνου τοῦ μεγέθους ἐς τὰ τῆς ἡδονῆς καλαβαίνων βάραθρα, ξένας ὁδοὺς καὶ παρηλλαγμένας ἀπολαύσεων [d] ἔτεμεν. εἶθ' ἡ πάντα τολμῶσα τρυφὴ τὴν φύσιν αὐτοῦ [e] παρηνόμησε· καί τις ἄρα πρώτος ὀφθαλμοῖς τὸ ἄῤῥεν εἶδεν ὡς θῆλυ, δυοῖν θάτερον, ἢ τυραννικῶς βιασάμενος, ἢ πείσας πανούργως· συνῆλθε δ' εἰς μίαν κοίτην μία φύσις· [f] αὐτοὶ δ' ἐν ἀλλήλοις ὁρῶντες, ἔδθ' ἃ δρῶσιν, ἔδθ' ἃ πάσχουσιν, ἠδοῦντο· καὶ πετρῶν δέ, φασιν, ἀγόνων [g] σπείραντες, ὀλίγης ἡδονῆς ἀντικαταλλάξαντο μεγάλην ἀδοξίαν.

20. Initio igitur, cum Heroicis adhuc sententiis viverent homines, & vicinam Deorum virtutem colerent, legibus a natura constitutis obtemperarunt, & pro aetatis modo conjuncti mulieribus, generosorum patres liberorum facti sunt. Paullatim vero vita ab illa magnitudine ad voluptatis barathra se demittens, novas *quasdam* vias & immutatas fruendi secuerunt. Deinde luxuria nihil non audens naturae ipsam legem violavit. Atque aliquis igitur primus ita marem oculis ut feminam intuitus, alterutrum horum, aut tyrannico eum more violavit, aut callidis persuasionibus induxit: intravitque cubile unum unus sexus: cumque se alterum in altero quisque videret, neque quae facerent, neque quae paterentur, erubescebant, atque per sterilia, quod ajunt, saxa seminantes, pro parva voluptate magnam permutabant infamiam.

21. Non-

a Μένουσιν] Recte sic P. M. P. V2. B2. S. Μέλουσιν male J. Fl. b Ἐπειθάρχει] Ἐπιθάρχει W. c Ζευγνύμενοι] Μιγνύμενοι L. P. d Ἔτεμεν] Ἔτεμνεν W. e Παρηνόμ.] Παρενόμ. W. Augmentum adgnoscunt J. Fl. P. S. f Αὐτοὺς] Ἴσως αὐτοὶ L. g Σπείραντες] Σπείρουσες W.

79. Πᾶσαι] Etiam πᾶσαι legi in *Fl* adscripserat *Solan.* Quid tum? Legitur & in aliis, nec quisquam aliam lectionem deüderabit. Est enim πᾶσα τιμὴ, summus, perfectus, plenus honor, veluti πᾶσα εἰρήνη in *Catapl.* c. 15. & πᾶσα ἀνάγκη centies apud Nostrum. Vel idem quod πάσας δεήσεις δεῖται μου ap. *Alciphr.* 2. 3. p. 226. Alibi interpretere *omnis generis*, ut ap. *Herodian.* 22. vers. fin. πάσαις τε γεραίρει εὐφημίαις. Quomodo & Latinis frequens esse, si quis nescit, videat *Cic.* pro Leg. Man. c. 5. *omni supplicio excruciatum necavit*, i. e. summo. Et c. 23. 7. *vir bellorum omnium peritissimus*, i. e. omnis generis, ut ex c. 10. interpretatur Cl. *Heuman.* in not. quem etiam conferre licebit ad Orat. p. red. in Sen. c. 10. ubi is edidit: *omne is flagitium se committere putaret*, pro vulgata Lect. *dedecus & flagitium*, pluribusque docet *omne* aliquando significare *summum & perfectum.* Sed quis dubitet de re tam nota! quare aliud obversatum fuisse menti *Solani* arbitror: nec de plurali τιμαὶ hoc sensu usitato dubitare potuit; nam & sic *Act. Apost.* XXVIII. 10. καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς. Et *Menand.* Fragm. XII. 1. Βούλου γονεῖς πρὸ παντὸς σὺ τιμαῖς ἔχειν. Quid ergo haeserit, nescio. *J. F. R.*

Ibid. Μένουσιν] M. P. & Edd. pleraeque. In *Fl.* & *J.* μέλουσιν. prave. *M. du S.*

84. Ζευγνύμενοι] Vulgatam praetuli, quia de matrimonio legitimo, non de promiscua Venere sermo est. *J. F. R.*

87. Ξένας ὁδοὺς] Sic Latini istud obscoenum *viam* & *locum* dixerunt. *J. B.*

91. Πρῶτος] Infandi sceleris primum auctorem Lajum Graeci agnoscunt; quam in rem testem Euripidem adducit *Aelian.* de animal. VI. 15. Sed Sacrae Litterae diu ante Lajum meminerunt, cum Abrahami & Loti tempore jam excidium Sodomae scelus illud attulerit. *M. du S.*

93. Εἰς μίαν κοίτην μία φύσις] I. e. unius generis sexus. Vid. *L. Bos* ad Roman. I. 26. *J. F. R.*

96. Ἠδοῦντο] Sic ut edidi, esse in Edd. & M. adnotarat *Solan.* addens tamen, ἡδοῦντο alicubi legi, non adscripto libro. An ἤδοντο voluit? quod ex mutato spiritu & omisso puncto subscripto suspicere. Sed vulgatam esse potiorem indicant sequentia; non enim ἔθ' ἥδοντο, *non delectabantur*, dixisset, quum statim de voluptate modica addat. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ πετρῶν — ἀγόνων] De hoc Proverb. Paroemiogr. *J. B.*

99. Τοῦ-

21. Nonnullis quidem eo usque violentiae tyrannicae processit audacia, ut ferro etiam sacrilego naturam violarent: mariumque exhausta virilitate, cumulum quendam voluptatis invenirent. At miseri illi atque infelices, ut diutius sint pueri, non jam manent viri, ambiguum aenigma sexus duplicis, qui neque in quem nati sunt servaverint, neque habeant ad quem transiere: flos autem ille qui in juventute *aliquantum* manserat, in senectutem uti praematuram flaccescant, efficit. Simul enim in pueris censentur, & consenuere, nullum virorum intervallum habentes; adeo impura illa & mali omnis magistra luxuria voluptates impudentes aliam ex alia excogitans, ad eum usque morbum qui neque nominari honeste potest, lubrico vestigio prolapsa est, ut nullam libidinis partem ignoraret.

22. Si vero in qua nos lege constituit Providentia, unusquisque permaneret, mu-

h Τούτοις γε μὴν εἰς τοσοῦτον τυραννικῆς βίας i ἡ τόλμα προέκοψεν, ὡς μέχρι k σιδήρῳ τὴν φύσιν ἱεροσυλῆσαι· τὰ δ' ἀρρένων τὸ ἄρρεν ἐκκενώσαντες, εὗρον ἡδονῆς παρέλκουσα μέτρα. οἱ δ' ἄθλιοι καὶ δυστυχεῖς, 5ἵν' ὀπλέον ὦσι παῖδες, οὐδὲ ἔτι μένουσιν ἄνδρες, ἀμφίβολον αἴνιγμα διπλῆς φύσεως, οὔτ' εἰς l ὃ γεγέννηνται φυλαχθέντες, οὔτ' ἔχοντες ἐφ' ὃ μετέβησαν. τὸ δ' m ἐν νεότητι ὡραιωθὲν ἀνθος εἰς γῆρας αὐτοὺς n μαραίνει πρόωρον. ἅμα γὰρ ἐν παισὶν ἀριθμοῦνται, καὶ γεγηράκασιν, οὐδὲν ἀνδρῶν μεταίχμιον ἔχοντες· o οὕτως ἡ μιαρὰ, καὶ παντὸς κακοῦ διδάσκαλος τρυφὴ, ἄλλην ἀπ' ἄλλης ἡδονὰς ἀναισχύντους ὀπυιοῦσα, μέχρι τοῦ 15οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης p εὐπρεπῶς νόσου κατώλισθεν, ἵνα μηδὲν ἀγνοῇ μέρος ἀσελγείας.

q Εἰ δ' ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια r θεσμῶν ἔταξεν s ἡμᾶς, ἕκαστος ἱδρυτο, ταῖς μὲν γυναι-

h Τούτοις] Sic dedi ex marg. *A*1. ex L. & *Ald.* Εἴποις Edd. cett. male. *i* Ἡ] Sic bene *Fr. Fl. P.* ἥ *J.* male. *k* Σιδήρῳ] Σιδήρου marg. *A*1. *l* Ὅ γεγέννηνται] Ὅ τε γέγηνται *J.* Ὅ γεγένηται cett. & M. Sed *v.* medium duplicavi monente *Solano*. *m* Ἐν νεότητι] Bene sic *P.* & aliae. Ἐνεότητι male *Fl. J.* *n* Μαραίνει] Μαραίνειν W. *o* Οὕτως] Hic rursus pergit O. *p* Εὐπρεπῶς] Ita dedi ex L. & P. Ἀπρεποῦς O. Εὐπρεποῦς Edd. *q* Εἰ δ'] Omittit has particulas *J.* & *Fl.* Habent eas ceterae. Item M. & O. *r* Θεσμῶν] Sic recte marg. *A*1. O. W. L. In M. abscissa vox. Θεσμὸν Edd. priores. *s* Ἡμᾶς] Sic Edd. & M.

99. Τούτοις] Prave antea legebatur in omnibus impressis, εἴποις. Scriptura, quam secutus sum, ex L. est. *M. du S.*

Εἴποις γε μὴν] Inconcinna & absurda lectio. *Aldina* non melius τούτοις. Legendum ἐνίοις γε μὴν, ut interpretatus sum. *J. M. G.*

Τούτοις γε μὴν] Maluissem Cl. *Gesneri* emendationem recipere; nam vulgatum εἴποις intolerabile est; verum quia Τούτοις ex Cod. est, & vulgato saltem praestat, ac *Solan.* in textu ita mutarat, id edi passus sum, sed in versione nihil mutavi, quia illa ad sensum melior. *J. F. R.*

15. Εὐπρεπῶς] Ἡ μιαρὰ τρυφὴ . . . μέχρι τοῦ οὐδὲ ῥηθῆναι δυναμένης εὐπρεποῦς νόσου κατώλισθεν. Legendum esse εὐπρεπῶς, jam in versione sua videtur deprehendisse Interpres, recte vertens, *Sceleſta* (sive *impura*) *illa mollities in eum morbum, qui neque decore dici poſſit, prolapſa eſt.* Idem iterum in verbis subsequentibus [εἰ δὲ ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν, ἡμᾶς ἕκαστος ἱδρυτο] recte vidit legendum ἡμῶν, vertens, *Quod ſi in iis, de quibus Providentia legem ſancivit, unusquisque noſtrum ſeſe firmaret.* *J. J.*

Εὐπρεπῶς] Optime viderat Cl. *Jensius*, ita emendandum, quod omnes impressi habent εὐπρεποῦς. Ox. Cod. ἀπρεποῦς. P. & L. uti edi curavimus, εὐπρεπῶς. In M. abscissa vox. *M. du S.*

18. Ἐφ' ὧν ἡ πρόνοια θεσμὸν ἔταξεν] Nihil videbatur blandius quam pro ὧν legere ὃν, quae nimis facili inter dictantem scribentemque lapsu permutari potuere: cum ἡμῶν in ἡμᾶς mutari paullo difficilius fuerit. Phrasis τάττειν τινὰ ἐπὶ θεσμὸν ita naturalis est & solennis, ut res difficultatem non habeat: tota structura verborum Graeca, & sexcenties usitata tum Nostro tum optimis quibusque scriptoribus: nescio an quis dixerit, τάσσειν θεσμὸν ἐπί τινος πράγματος κ. τ. λ. *J. M. G.*

Ibid. Θεσμῶν] Sic, ut conjeceram legendum, habent Codd. Ox. item W. & L. Vocem autem ἡμᾶς, cave mutassis; recte enim habet. *M. du S.*

19. Ἡμᾶς] Ἡμῶν tamen in *Junt.* adscripserat *Solanus* credens ἕκαστος ἡμῶν construendum. Sed qui fieri id potest? nam ἡμᾶς pertinet ad ἔταξεν, ideoque comma post ἡμᾶς, quo Edd. carebant, adposui. Meliore jure Cl. *Jens.* ἡμῶν legebat, dum θεσμὸν retineret;

ναικῶν δὲ ὁμιλίαις ἠρκέμεθα, καὶ παντὸς ὀνείδους ὁ βίος ἐκαθάρευεν. ἀμέλει τοῖς ἀδὲν ἐκ πονηρᾶς διαθέσεως ἁμαρτάνουσι δυναμένοις ζώοις, ἄχραντος ἡ τῆς Φύσεως νομοθεσία Φυλάττεται. λέοντες οὐκ ἐπιμαίνονται λέουσιν, ἀλλ' ἡ ἐν καιρῷ Ἀφροδίτη πρὸς τὸ θῆλυ τὴν ὄρεξιν αὐτῶν ἐκκαλεῖται. ταῦρος ἀγελάρχης βουσὶν ἐπιθόρνυται, καὶ κριὸς ὅλην τὴν ποίμνην ἄρρενος πληροῖ σπέρματος. τί δὲ, ἃ συῶν μὲν εὐνὰς μεταδιώκουσι κάπροι; λυκαίναις δ' ἐπιμίγνυνται λύκοι; καθόλου δ' εἰπεῖν, ἔνθ' οἱ [a] ἀέρια ῥοιζοῦντες [b] ὄρνεις, ἔνθ' ὅσα τὴν ὑγρὰν καθ' ὕδατος εἴληχε λῆξιν, ἀλλ' οὐδ' ἐπὶ γῆς τι ζῶον, ἄρρενος ὁμιλίας ἐπωρέχθη, μένει δὲ ἀκίνητα τῆς προνοίας τὰ δόγματα. ὑμεῖς δ', ὦ μάτην ἐπὶ τῷ φρονεῖν εὐλογούμενοι, θηρίου ὡς ἀληθῶς φαῦλον ἄνθρωποι, τίνι κακῇ νόσῳ παρανομήσαντες, ἐπὶ τὴν κατ' ἀλλήλων ὕβριν ἠρέθισθε; τίνα τῆς ψυχῆς τυφλὴν ἀναισθησίαν καταχέαντες, ἀμφοῖν ἠστοχήκατε, φεύγοντες ἃ διώκειν ἔδει, καὶ διώκοντες ἀφ' ὧν ἔδει φεύγειν; καὶ [c] καθ' ἕνα τοιαῦτα ζηλῶν πάντων ἑλομένων, οὐδὲ εἷς [d] ἔσται.

[e] Ἀλλὰ γὰρ ἐνταῦθα τοῖς Σωκρατικοῖς καὶ [f] ὁ θαυμαστὸς ἀναφύεται λόγος, ὑφ' ὃν

lierum conſuetudine contenti eſſemus, criminis omnis vita eſſet pura. Nempe apud animalia, quae vitiare nihil prava affectione animi poſſunt, nihil polluta naturae lex ſervatur. Non furunt leones in *ſui ſexus* leones, ſed tempeſtiva Venus ad feminam libidinem illorum excitat. Dux gregis taurus in vaccas ſalit: & aries univerſum gregem maſculo implet ſemine. Quid vero? non ſuum cubilia perſequuntur apri? & lupas lupi inſcendunt? Univerſim dicamus, neque qui aërias regiones perſtrepunt volucres, nec quaecumque humidam per aquas ſortem ſortita ſunt; ſed neque in terra ullum animal maſculam illam conſuetudinem appetiit, ſed immota manent *decreta* providentiae. Vos vero, o fruſtra ſapientiae nomine bene audientes, mala profecto beſtia, homines, quo novo morbo contra leges in mutuam contumeliam irritati eſtis? Quo caeco mentibus ſtupore offuſo utrinque aberraſtis, fugientes quae conſectari oportebat, & a quibus fugiendum erat, ea conſectantes? Ac ſi ſingulatim omnes eandem ſibi rationem ſequendam eligant, neque unus *paullo poſt ſuperſtes* fuerit.

23. Verum enim vero hic etiam Socraticis praeclara illa, *ſi Dis placet*, naſcitur oratio,

a Ἀέρια] Ἀέριοι O. Nil mut. M. *B2. F. P.* *b* Ὄρνεις] Sic M. *Fl. F. P.* &c. Ὄρνις O. Ὄρεις male *B2.* *c* Καθ' ἕνα] Καθ' ἕνα male *F.* *d* Ἔσται] Ἐστί O. Vulgata eſt in *F. P. V2. B2.* & M. Sed ſupra eſt *s.* *e* Ἀλλὰ γὰρ] Deficit rurſus O. usque ad p. ſeq. *f* Καὶ] Abeſt a W.

20. Ἠρκούμεθα] Ἠγαπώμεθα. *V.*
21. Ἀμέλει] Διὰ τοῦτο. *V.*
34. Ἐπωρέχθη] Ἐπεθύμησεν. *V.*

jam vero, quum θεσμῶν ex Codd. reſtitutum ſit, ἡμῶν non amplius volet. *F. F. R.*

27. Ταῦρος ἀγελάρχης] *Longus* lib. 4. *F. B.*

33. Λῆξιν] *Manſionem* non male reddidit *Bened.* a λήγω *quieſco, permaneo.* Nec enim *ceſſandi deſinendi* notionem ſolam huic verbo ineſſe putem; ſed & *perſeverandi*, ut ap. *Long. Paſt.* p. 71. καὶ τῆς τέρψεως εἰς νύκτα ληγούσης, ubi nexus docet, oblectationem in noctem fuiſſe *extenſam.* Si quis vero a λήχω pro λαγχάνω derivet, ac *ſortem* interpretetur, adeat de utroque ſignificatu diſputantes Commentt. ad *Callimach.* Hymn. in Jov. verſ. 80. ubi λάξιν editum pro Dorico λᾶξιν, λῆξιν vero alii Libri habent. Conf. not. *Spanh.* p. 34. *F. F. R.*

42. Καὶ διώκοντες] Ox. ἐσί. In M. etiam, quamvis ἔσαι legatur, tamen ſupra adſcriptum eſt *s.* Sed neutrum ego intelligo. *M. du S.*

Ibid Διώκοντες] Sic infra c. 43. f. Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; Et ita διώκειν pro *ſectari* res bonas, ſupra non ſemel habuimus. Vid. ſaltem *Hermot.* c. 77. & Not.

tio, qua puériles aures, & plena ratiocinandi facultate destitutae, decipiuntur: quisquis ad maturitatem quandam mentis pervenerit, supplantari non jam possit. Animi enim quendam amorem fingunt, & cum pudeat illos corporis amare formam, virtutis se amatores vocant. Qua in re cachinnari saepe me subit. Quid enim vobis in mentem venit, venerabiles Philosophi, quod *eam aetatem*, quae longo jam tempore sui experimentum dedit, cui adventans canities & senectus virtutis testimonium perhibet, contemtam transmittitis? sed sapiens omnis amor in teneram aetatem attonito impetu fertur, in qua judicatum nondum est, quorsum se conversura sit sententia? Utrum lex est, deformitatem omnem pravitatis esse damnatam, continuo tanquam bonum laudari, quidquid pulchrum est? Verum enim vero secundum magnum veritatis interpretem Homerum

alius pulchro minus enitet ore,
At formam eloquio Deus ornat, eumque tuentur
Laeti omnes: suavi intrepidus commixta pudore
Dum fatur, medioque in coetu praestat honore.

παιδικαὶ μὴ ἀκοαὶ τελείων ἐνδεεῖς λογισμῶν [g] Φευακίζονται· τὸ δ' ἥδη [h] κατ' φρόνησιν ἐς ἄκρον ἔχον οὐκ ἂν ὑπαχθῆναι δύναιτο. ψυχῆς γὰρ ἔρωτα πλάττουσι, καὶ τὸ τοῦ σώματος εὔμορφον αἰδέμονες φιλεῖν, ἀρετῆς καλοῦσιν [i] αὐτοὺς ἐραστάς· ἐφ' οἷς μοι πολλάκις καγχάζειν ἐπέρχεται. τί γὰρ παθόντες, ὦ σεμνοὶ φιλόσοφοι, τὸ μὲν ἥδη μακρῷ χρόνῳ δεδωκὸς ἑαυτοῦ πεῖραν ὁποῖόν ἐστιν, ᾧ πολιὰ προσήκουσα καὶ γῆρας ἀρετὴν μαρτυρεῖ, δι' ὀλιγωρίας προπέμπετε; πᾶς δὲ ὁ σοφὸς ἔρως ὅτι τὸ νέον ἐπτόηται, μηδέπω τὰ λογισμοῦ ἐν αὐτῷ, πρὸς ἃ τραπήσεται, κρίσιν ἐχόντων; ἢ νόμος ἐστί, πᾶσαν μὲν ἀμορφίαν πονηρίας εἶναι κατάκριτον, [k] εὐθὺ δ' ὡς ἀγαθὸν ἐπαινεῖσθαι [l] τὸ καλόν; ἀλλά τοι καὶ τὸ μέγαν ἀληθείας προφήτην Ὅμηρον

65 —— εἰδός τις ἀκιδνότερος πέλει ἀνήρ·
Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει· οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν
Τερπόμενοι [m] λεύσσουσιν, ὁδ' ἀσφαλέως ἀγορεύει
Αἰδοῖ μειλιχίῃ, μετὰ δὲ πρέπει [n] ἀγρομένοισιν·

Ἐρ-

[g] Φευακίζονται] Sic W. recte. Φαινακίζονται male *J. Fl. V2. B2. P. S.* [h] Κατὰ φρόνησιν] Καταφρόνησιν una voce *J. Fl. Ald.* Vulgatae adstipulantur cett. item P. & M. [i] Αὐτοὺς] Αὐτοὺς Edd. priores. [k] Εὐθὺ] Εὖθυς marg. *AIW.* [l] Τὸν] Τὸ *J. Pell.* [m] Λεύσσουσιν] Sic *Homer.* & W. Λεύσουσιν Edd. Luciani priores male. [n] Ἀγορεύοισι] Sic *Hom. B2. P.* &c. & M. Ἀγομένοισιν male *J.*

Not. 46. *J.F.R.*

48. Φευακίζονται] W. recte, in impressis φαινακίζονται. *M. duS.*

Ibid. Τὸ δ' ἥδη &c.] Ὑποφορὰ adscriptum in marg. 41. & duobus versibus inferius: ἀνθυποφορὰ. Ad indicandam scilicet figuram Rhetoricam. *J.F.R.*

52. Καλοῦσιν αὐτοὺς] Lege αὐτοὺς. *F.G.*

Ibid. Αὐτοὺς] Melius sic scribitur, quam, ut in libris est, αὐτοὺς. *M. duS.*

58. Μηδέπω τὰ λογισμῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἃ τραπήσονται κρίσιν ἐχόντων] Verto potius: *Cum ratio ipsius necdum judicare queat, quo se convertere debeat.* Quam cum Interprete; *Cum vis ratiocinandi nondum habeat ad quae judicium convertat.* Nam τὸ κρίσιν pertinet ad ἐχόντων, non ad τραπήσοιται. & ἔχειν κρίσιν dicitur pro δύνασθαι κρίνειν. Infra c. 48. sensu contrario dixit Auctor, τὴν ἥδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν. & c. 24. Φρόνησις ὁλόκληρον ἔχει λογισμόν. Apost. Ep. ad *Hebr.* V. 14. τὰ αἰσθητήρια ἔχειν γεγυμνασμένα πρὸς διάκρισιν καλοῦ τε & κακοῦ. *L. Bos.*

61. Εὐθὺ] Eodem redire, scribasne hic εὐθὺς, an εὐθὺ, vid. infra c. 42. *J.F.R.*

62. Τὸν καλὸν] *Pelleti* licet scriptura blandiatur prae vulgata, nihil tamen muto; nam τὸ καλὸν recte hic quidem se haberet, & vel sic dedisse Lucianum credas, si ad praemissum illud τὸ νέον respexeris; verum si ad sequentia ex Homero prolata prospicias, in quibus de *pulchro homine* agitur, & hic τὸ καλὸν servandum judicabis. *J.F.R.*

65. Εἰδός τις &c.] *Hom.* Od. Θ. 169. *M. duS.*

68. Λεύσουσιν] Sic W. recte; ut apud *Homerum.* In reliquis libris λεύσουσιν. *M. duS.*

72. Θεὸς

Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ, [a] θεὸν ὡς [b] εἰσορόωσι.

καὶ πάλιν εἰπέ που λέγων,

— οὐκ ἄρα σοί γ' ὅπι εἰδεῖ καὶ φρένες ἦσαν.

Ἀμείλει τῷ καλῷ Νιρέως ὁ σοφὸς Ὀδυσσεὺς πολέον ἐπαινεῖται.

Perque urbem adſpiciunt gradientem numinis inſtar.

Et rurſus alio loco,

At tibi formoſo ſub corpore non habitat mens.

Videlicet pulchro Nireo ſapiens Ulyſſes magis laudatur.

Πῶς ἂν φρονήσεως μὲ, ἢ δικαιοσύνης τε τῶν λοιπῶν ἀρετῶν, αἱ τελείοις ἀνδράσι σύγκληρον εἰλήχασι τάξιν, ἀδεὴς ἔρως ἐντρέχει, τὸ δ' ἐν παισὶ καλλος ὀξυτάτας ὁρμὰς παθῶν ἐγείρει; πάνυ γὰν ἐρᾶν ἔδει Φαίδρου μὲν Λυσίου, ὦ Πλάτων, ὃν προὔδωκεν; ἢ τ' ἀρετὴν φιλεῖν Ἀλκιβιάδη εἰκὸς ἦν, διότι [c] ἡκρωτηρίαζε τὰ θεῶν ἀγάλματα, καὶ [11] ἐν Ἐλευσῖνι τελετὴ αἱ πολλαὶ πότον [d] ἐξορχοῦνται φωναί; τίς ἐραστὴς ὁμολογεῖ γενέσθαι, προδιδομένων Ἀθηνῶν, καὶ δεκελείας ἐπιτειχιζομένης, καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος; ἀλλ' ἄχρι μὲν ἀδήπω τοῦ ἱερὸν Πλάτωνα πώγωνος ἐμπίπλασθαι, πᾶσιν ἐπέρατος ἦν. μελαδὴς δ' ὑπὸ τοῦ

24. Quomodo igitur prudentiae quidem aut juſtitiae, reliquarumque virtutum, quae ſorte quadam maturae aetatis viris adjunctae ſunt, amor non convenit; ſed ea quae in pueris eſt pulchritudo acutiſſimos perturbationum impetus excitat? Onanino enim amare oportebat Phaedrum propter Lyſiam, o Plato, quem prodidit; aut virtutem amare Alcibiadis conveniebat, propterea quod Deorum ſtatuas truncavit, & quod Eleuſinia myſteria voces inter comiſſationem fuſae propalarunt. Quis amatorem ſe profitetur, cum produntur Athenae, cum munitur Decelia, cum vita ſpectat ad tyrannidem? Sed quamdiu nondum, ut divinus Plato ait, barba erat oppletus, amabilis erat omnibus: cum vero

[a] Θεὸν] Edd. & M. Θεῶν *Homer.* [b] Εἰσορόωσι] Εἰσοράασι *Fl. J.* [c] Ἡκρωτηρίαζε] Sic W. *Fl. P.* & quaedam al. recte. Ἠκροτιρίαζε *J. S. H.* [d] Ἐξορχοῦνται] Ἐξωρχοῦντο marg. *AldW.* [e] Ἐμπίπλαθαι] Sic Edd. Ἐπίμπλαθαι W.

87. Δεκελείας] Τόπος. *V.*

Ibid. Ἐπιτειχιζομένης] Ἐποικοδομῶ. *V.*

72. Θεὸν] Servavi hanc ſcripturam, quam in M. etiam invenio; quamvis apud *Homerum* Θεῶν legatur. *M. du S.*

75. Οὐκ ἄρα &c.] *Hom.* Od. P. 454. *M. du S.*

80. Τάξιν] Forſan λῆξιν, ut ante c. 22. legendum, adſcripſerat aliquis; ego vero non credo. Nam ſic jam a λήχω pro λαγχάνω formandum eſſet, & *ſortem* ſignificaret, quod quidem aptum hic foret; ſed quia τάξις idem fere eſt, & paullo ante alio ſenſu uſurpavit, non credo hic λῆξιν rurſus locum habere. De confuſione autem nominum λῆξις, λάξις & τάξις ap. *Callim.* vid. Interprett. ad Hymn. Jov. v. 80. *J. F. R.*

83. Ὃν προὔδωκεν] Refert Phaedrus in dialogo qui hoc nomine inſcriptus eſt, ſermonem Lyſiae amatorium, quem retellit Socrates. De alia proditione nihil mihi occurrit. *J. M. G.*

84. Ἀλκιβ. — ἡκρωτηρίαζε] Vide *Corn. Nep.* Alcibiad. *M. du S.*

Ἀλκιβιάδου] Marg. *Ald.* 1. remittit ad *Thucyd.* 6. Sed vid. cum VI. c. 53. *J. F. R.*

87. Ἐξορχοῦνται] De hoc verbo agentem vid. *Bergl.* ad Alciphr. III. Ep. ult. pr. quod jam ſupra dixi. Mallem tamen hic ἐξορχούμεναι legere, vel, ſi active hoc ſenſu uſurpare id verbum liceret, ἐξορχοῦσται. Nam etſi, quod Cl. *Geſner.* fecit, ex vulgata ſenſus aliquis exſculpi queat, facilius tamen res procedet, ſi participium habeamus. *J. F. R.*

89. Ἐπιτειχιζομένης] De vi hujus verbi vid. multis agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. *Nigrin.* c. 13. p. 63. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ βίου τυραννίδα βλέποντος] Benedictus & *vita tyrannidem videret.* Immo *vita inhiantis tyrannidem*, vel ut prior, *tota vita ad tyrannidem ſpectaret.* *J. G.*

90. Κατὰ . . .] *Platonis* locus extat in Protagora, ipſo initio. *M. du S.*

Κατὰ τὸ ἱερὸν Πλάτωνα] Reſpicit, puto, ad Protagorae principium, ubi interrogat Sodalis Socratem, an veniat ἀπὸ κυνηγεσίου τοῦ περὶ τὴν Ἀλκιβιάδου ὥραν; & ſubjicit καὶ μήν μοι πρώην ἰδόντι καλὸς ἔδοξε εἶναι ἔτι. ἀτὰρ μέντοι καὶ πώγωνος ἤδη ὑποπιμπλάμενον. Sed reſpondet Socrates εἶτα τί τοῦτο; ἦ σὺ μέντοι Ὁμήρου ἐπαινέτης εἶ, ὃς ἔφη χαριεστάτην ἡβὴν εἶναι τὴν ὑπηνήτην, ἣν νῦν

e puero transiisset in virum, qui aetate imperfecta adhuc prudentia plenam adsecuta rationem est, odio erat omnibus. Quid ergo? Turpibus animi affectionibus nomina verecunda tribuentes, virtutem appellant corporis decorem, adolescentiae magis amatores, quam sapientiae. Et haec quidem, ne insignium virorum infesto animo videamur meminisse, huc usque dicta sunto.

25. Paullum vero a nimio illo studio (*quo feruntur in adolescentulos sic dicti philosophi*) ad vestram illam, Callicratides, voluptatem delatus, ostendam, consuetudine puerorum praestantiorem longe esse muliebrem. Ac primum quidem voluptatis quemcunque fructum delectabiliorem arbitror, quo sit longior. Praetervolans enim celeris voluptas prius quam cognoscatur desinit. Quidquid autem oblectat, eo ipso quod protrahitur, melius est. Itaque optabile erat, ut etiam vitae longiorem diem sordida nobis Parca destinavisset, atque universum illud spatium nobis esset perpetua

παιδὸς εἰς [f] τὸν ἄνδρα, καθ' ἣν ἡλικίαν ἡ τέως ἀτελὴς φρόνησις ὁλόκληρον εἶχε τὸν λογισμὸν, ὑπὸ πάντων ἐμισεῖτο. τί δή; πάθεσιν αἰσχροῖς ὀνομάτων ὑπογράφοντες αἰδῶ, ψυχῆς ἀρετὴν λέγουσι τὸν [g] τοῦ σώματος [h] εὐπρέπειαν οἱ φιλόνεοι μᾶλλον ἢ φιλόσοφοι. καὶ ταῦτα μὲν ἡμῖν ὑπὲρ τοῦ μὴ δοκεῖν ὑπομνημάτων ἀνδρῶν φιλαπεχθημόνως μνημονεύειν, ὑπὲρ τοσούτου εἰρήσθω.

Μικρὰ δ' ἀπὸ τοῦ ἄγαν σπουδῆς ὑπὲρ τὴν [i] ὑμετέραν, ὦ Καλλικρατίδα, καλαβὰς ἡδονὴν, ἐπιδείξω παιδικῆς χρήσεως πολὺ τὴν γυναικείαν ἀμείνω, καὶ τό γε πρῶτον ἐγὼ πᾶσαν ἀπόλαυσιν ἡγοῦμαι τερπνοτέραν εἶναι τὴν χρονιωτέραν· ὀξεῖα γὰρ ἡδονὴ παρατᾶσα φθάνει, πρὶν ἢ γνωσθῆναι πεπαυμένη· τὸ δ' εὐφραῖνον, ἐν τῷ παρέλκοντι κρεῖττον, ὡς [k] εἴθε καὶ βίου μακρὰς προθεσμίας ἡ μικρολόγος ἡμῖν ἐπέκλωσε μοῖρα, καὶ τὸ πᾶν ἦν [l] διηνεκὴς ὑγίεια, μηδεμιᾶς λύ-

[f] Τὸν] Τὴν *J.* Τὸν cett. & M. [g] Τοῦ] Abest artic. ab M. [h] Εὐπρέπειαν] Εὐγένειαν O. [i] Ὑμετέραν] Ἡμετέραν marg. *A1.* [k] Εἴθε] Εἴτε γε O. Nihil mut. *J. P. B2.* M. [l] Διηνεκὴς] Διεινεκὴς *J. Fl. P.* &c. Correctum in marg. *A1.*

8. Ὀξεῖα] Ταχεῖα. *V.*

10. Ἐν τῷ παρέλκοντι] Παρέλκον, τὸ θᾶττον, καὶ θᾶττον. *G.*

νῦν Ἀλκιβιάδης ἔχει. Eodem vero in loco Protagoram Abderitanum, non juvenem, sed provectae maturitatis virum, pulchriorem vocat Alcibiade, ratione interposita, πῶς δ[ή]; ὃ μάλιστα τὸ σοφώτατον κάλλιον φαίνεσθαι; nempe castus & purus sceleris Socrates captabat juvenes, quos moveri facilius ad virtutem putaret; pulchros, & ea re potentes, ut ad majorem reip. partem perveniret beneficium suum. Alcibiadem virum non reliquit Socrates, sed ab eo relictus est, cum is se consecutum putaret, quod appetiverat in Socrate, persuadendi facultatem. Paederastae Socraticae, ut voluptuarii Epicurei. *J. M. G.*

91. Ἐμπίπλατο] *Solanus* correxerat ἐπίμπλατο, quia in W. sic invenerat. At non sequitur, ut primum unus Codex blanditur, statim vulgatam procul amoliendam. Utrumque enim, tam ἐμπίπλαμαι quam ἐμπίμπλημι invenitur apud Auctores. Simplex πίμπλημι vel πίμπλαμαι Nostro quidem frequens, & mox c. 27. rursus occurrit ἐπίμπλατο. Compositum quoque ἐμπίμπλημι ubique obvium. Sic ἐμπίμπλαμαι editum in *Alciphr.* III. 24. p 330. Verum & ὑπερεπίπλατο sine μ in medio, habuimus supra in *Quom. Hist.* c. 20. Et Cl. *Bos* ex *Xenoph.* idem adducit, praeter duo testimonia in Lexicis prolata. Adde *D. Hal.* p. 382. ἐμπιπλάσθε. Supr. c. 8. ἐμπιπλάμενον etiam Edd. quod ibi quoque intactum reliquimus. Ita & in *Homeri* Il. Φ. 311. ἐμπίπληθι quoque invenio; verum in Hymnis eidem attributis *In terram matrem omnium.* vers. 10. variatur in Edd. inter ἐμπίμπλα) & ἐμπίπλα). Quare quid Lucianus reliquerit nescius, vulgatam non rejicio. Si vero ea fuerit *Solani* mens, ut verbum simplex hic aptius crediderit (nulla habita ratione scribaturne compositum ἐμπίπλ. an ἐμπίμπλ.) litem ei non moverim in re tam exigui momenti. *J. F. R.*

94. Ὁλόκληρον] Sic in I. Ep. ad *Thessal.* c. V. 23. καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν τὸ πνεῦμα — τηρηθείη. Ad quae verba Rever. *J. Elsn.* haec Luciani aliaque adfert, ut demonstret id significare *integrum*, sive, quod omnibus suis partibus constat. Sed res est nota. *J. F. R.*

13. Διηνεκὴς] Servavi scripturam Ed. *Salmur.* ut veriorem. Ac deinde cognovi, eandem firmari Codd. M. & Ox. *J. F. R.*

κότης τὴν Δίγυπτον ἐνεμοιμήκης. ἑορτὴν γὰρ ἂν καὶ πανήγυριν τὸν ὅλον χρόνον [a] ἤγομεν. ἀλλ' ἐπεὶ τὰ μείζονα ἀγαθὰ ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησεν, ἔν γε τοῖς παροῦσιν ἥδιστα τὰ παρέλκοντα. [b] γυνὴ μὲν οὖν ἀπὸ παρθένου μέχρις ἡλικίας μέσης, πρὶν ἢ τελέως τὴν ἐσχάτην ῥυτίδα [c] τῷ γήρᾳ ἐπιδραμεῖν, εὐάγκαλον ἀνδράσιν ἐμπλοκὴν, κἂν παρέλθῃ τὰ τῆς ὥρας, ὅμως ἡ ἐμπειρία ἔχει τι λέξαι τῶν νέων σοφώτερον.

[d] Εἰ δ' εἴκοσιν ἐτῶν ἀπτειρόν τις παιδάριον, αὐτὸς ἔμοιγε δοκεῖ παχυπτιᾶν, ἀμφίβολον Ἀφροδίτῃ μεταδιώκων· σκληροὶ γὰρ οἱ τῶν μελῶν ἀπανδρωθέντες ὄγκοι, ᾗ τραχὺ μὲν ἀντὶ τοῦ πάλαι μαλακοῦ πυκαθὲν ἰδίοις τὸ γένειον· οἱ δ' εὐφυεῖς μηροὶ θριξὶν ὡσπερεὶ ῥυπῶντες. ἀλλ' ὅσα τούτων ἀφανέστερα, τοῖς πεπειρακόσιν [e] ὑμῖν εἰδέναι παρίημι. [f] γυναικὶ δὲ ἀεὶ πάσῃ ἡ τοῦ χρώματος ἐπιστίλβει χάρις, ᾗ δασυλείς μὲν ἀπὸ τῆς [g] βοτρύχων τῆς κεφαλῆς ἕλικες, [h] ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὅμοια [i] πορφύρου-

sanitas, dolore nullo mentem depascente. Festum enim diem & celebritatem totum illud tempus transigeremus. Sed quandoquidem majora nobis bona invida fortuna negavit; in praesentibus certe suaviffima, quae longiffime durant. Mulier quidem igitur a virginitate inde ad mediam usque aetatem, ante quam omnino extrema senectutis ruga incurfet, res est amplexu & consuetudine viri digniffima. Et licet illa formae maturitas praeterierit; tamen experientia illius habet, quod dicat sapientius adolescentulis.

26. At si quis viginti annorum adolescentulum aggrediatur, ipse pathicus esse mihi videatur, qui ambiguam adeo sectetur Venerem. Dura etenim membrorum in his qui viri facti sunt robora, & asperum pro molli quondam mentum, quod prima barba densavit, & femora illa bene nata pilis velut fordescunt. Quae hisce magis lateat, vos qui experti estis, scire patior. In muliere autem semper omni coloris relucet gratia, & densae de cincinnis capitis spirae, hyacinthorum & purpurae instar pulchrum florent, partim per tergum fusae

a Ἤγομεν] Ἤγομαι male O. Vulgatam tuetur M. *Fl. F. B2. P.* b Γυνὴ] O. male ξυνὴ. c Τῷ] Deest artic. in O. d Εἰ δ'] Deficit rursus O. usque ad γυναικὶ. e Ὑμῖν εἰδέναι παρίημι] Ἡμῶν ἐ. παρίημι male *F.* & *Fl.* Ceterae recte ut edidi, cum W. Sed ἡμῶν etiam male *S.* & *Ald.* At correctum in marg. *A1.* f Γυναικὶ — χρώματος] Ὅτι τῆς γ. ἡ τοῦ σώματος O. g Βοτρύχων τῆς κεφ. βοτρ. O. & M. h Ὑακίνθοις] Sic recte M. *B2. S.* Ὑακινθοις cett. cum *Ald.* in cujus marg. emendatio tamen additur. i Πορφύρουσι] Sic etiam esse in *Fl.* notat *M.du S.* Est & in *F. P.* alisque.

17. Πλέω τὸν παρέλκοντα] In marg. *A1.* adjectum: *Eurip.* in Phoeniff. In *Junt.* additus versus, scil. 532. *F.F.R.*

22. Ἔχει] *Eurip.* Phoeniff. 532.

Ὦ τέκνον, ἐχ ὕπαιθα τᾶν γήρᾳ κακᾶ,
Ἐτεόκλεες, πάτερ νιν· ἀλλ' ἡ μοῦσ' ἔχει
Ἔχει τι (Alii δίζαι. St.) λέζαι τ' νέων σοφώτερον.

Unde Ovidius Met. VI.

——— *Non omnia grandior aetas*
Quae fugiamus habet, seris venit usus ab annis.
M.du S.

31. Ἡμῶν] Lege ὑμῶν. *F.G.*
Ὑμῶν] W. B2. Fr. & P. recte. In reliquis ἡμῶν. *M.du S.*

34. Ὑακίνθοις] *Anacreon* etiam habet p. m. 66. B. σιφνησσους ὑακινθους. Vid. *Homer.* Od. Z. 231. & Φ. 158. 167. unde petita phrasis est. Adde *Philostratum* 98. unde liquet, *nigrum* colorem designari. *M.du S.*

40. Ἠλεκτρου] *Electrum* de auro purissimo exponit Cl. *Spanhem.* ad Callim. p. 684. & *Sophocl.* Antig. v. 1049. testem adducit. *J.F.R.*

Ibid. Σιδωνίας ὑέλου] Vitrum Sidonium. *Strabo. F.G.* (i. e. L. XVI. p. 1099. al. 758.) *J.F.R.*

43. Τοῖς Διατιθεῖσιν] Ita legendum necessario, & si forte contra omnes libros; activum enim opponitur passivo, ut scholastice dicamus. Ita mox ὁ Διαθεὶς & ὁ ὑερισωιεῖ e regione quasi ponuntur. *J.M.G.*

Ibid. Διατιθεῖσιν] Monitu Cl. *Gesneri* sic edi curavi, etsi Διατιθεῖσι sine varietate adnotata inveni in Edd. antiqq. *J.F.R.*

49. Ὅλον εὑρεθῇ τράπεζα κοινὴ, ᾗ φιλίας μεσίτην τράπεζαν ὠνόμασθε μοι] Non est credibile vocabulum τράπεζα in tam paucis verbis bis positum esse a Luciano. In

fusae scapularum decus, partim circa aures ac tempora, pratensibus apiis multo laetiores. Reliquum vero corpus, ne minimo quidem illis succrescente pilo, electro, quod ajunt, vel Sidonio vitro refulget lucidius.

27. Quidni vero in voluptatum genere eas praesertim persequamur, quae sunt mutuae? ubi aequaliter, qui inferunt amorem, & qui excipiunt, oblectantur. Fere enim non eo modo, quo animalia rationis expertia, solitariam vitam amamus; sed sociali quadam communione conjuncti, cum suaviora putamus bona, quae communiter habemus, tum mala leviora. Unde mensa communis inventa est, & parariam amicitiae mensam apponentes, debitam ventri voluptatem admetimur, non soli Thasium, ut hoc utar, vinum bibentes, neque privatim singuli pretiosis nos cibis implentes: sed jucundum unicuique videtur, quo fruitur cum alio, & communicatis voluptatibus magis delectamur. Congressus autem cum mulieribus, mutuum quendam

τες· οἱ μὲ, ὀπτώτιοι κέχυν), μελαφρένων κόσμῳ, οἱ δὲ παρ' ὦτα ϗ κροτάφους, πολὺ τῶ ἐν λειμῶνι ἠλότεροι σελίνων· τὸ δ' ἄλλο σῶμα, μηδ' ἀκαρῆ τριχὸς αὐταῖς ἐπιφυομένης, ἠλέκτρῳ, φασὶν, ἢ Σιδωνίας ὑέλῳ λαμπρεγγέστερον ἀπαστράπτει.

Τί δ' οὐχὶ τῶν ἡδονῶν ϗ τὰς ἀντιπαθεῖς μεταδιωκτέον, ἐπειδὰν ἐξίσῃ τοῖς λαμπροῖς οἱ πάροντες [m] εὐφραίνωνται); χαίρων γ' ἂ κἀγὼ ταυτὰ τοῖς ἀλόγοις ζώοις τὰς μονήρεις λατρείας ἀσμενίζομεν, ἀλλά πως φιλεταίρῳ κοινωνίᾳ συζυγέντες, ἡδίω τά τε ἀγαθὰ σὺν ἀλλήλοις ἡγεμεθα, ϗ τὰ δυσχερῆ κουφότερα μετ' ἀλλήλων. ὅθεν εὑρέθη τράπεζα κοινὴ· ϗ φιλίας μεσίτιν τράπεζαν ὁμοθέμυοι, γαστρὶ τ' ὀφειλομένην ἀπομερῶμεν πολαυσιν, ἃ [n] μόνοι τ' Θάσιον, εἰ τύχοι, πίνοντες οἶνον, ἐδὲ καθ' αὐτὸς τῶν πολυτελῶν πιμπλάμενοι σιτίων, ἀλλὰ δοκεῖ τερπνὸν ἑκάστῳ τὸ μετ' ἄλλου, ϗ τὰς ἡδονὰς κοινωσάμενοι. μᾶλλον εὐφραινόμεθα. αἱ μὲ οὖν [r] γυναικεῖοι σύνοδοι, τ' ἀπο-

k Ἀχαρῆ] Ἀχαρεῖ O. Ἀχαρὶ M. Sed a manu rec. Vulgatam tuentur *J. B2. P. Fl.* *l* Τίλου] Deest hoc & seqq. in O. usque ad vers. 4. cap. 41. *m* Εὐφραίνωνται] Εὐφραίνονται W. *n* Κατὰ ταυτὰ] Sic P. *P. Fr. B2. V2. S.* Κατ' αὐτὰ *J. Fl.* *o* Μεσίτιν] Sic M. & Edd. praeter *J.* & *V2.* quae μεσίτῳ. *p* Τράπεζαν] Ita Edd. omnes. Ἑστίαν G. W. *q* Μόνοι] Μόνι *J.* male. *r* Γυναικεῖοι] Sic *Fl. H. J. B2. P.* &c. Γυναικεῖαι *Vorst.*

In Mss. recte scribitur: ϗ φιλίας μεσίτιν ἑστίαν ὁμοθέμυοι. Communis focus est uxori & marito. Hinc *pro aris & focis dimicare.* Inferius in hoc libello, de feris solivagis, quia ratione carent, quasi essent praeditae ἐξ ἴσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ διημάρμοι, ϗ μέσῳ ἑστίαν τ' ἰδίων ἑκάστῳ οἰκῶν, ὑπὸ τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύσῳτο νόμοις. *sed ex aequo nobiscum templum aedificatis & inhabitatis quisque suis laribus, communibus regerentur legibus.* non longe post, ἀπὸ τ' πατρίας ἑστίας ἐξέρχεται. *ex patria domo prodit.* *J. G. G.*

50. Μεσίτιν τραπ.] *Plut.* 274. f. φιλίων θεῶν βωμὸς ϗ ξενίων. *M. du S.*

Ibid. Τράπεζαν ὁμοθέμυοι] Retineo τράπεζαν hic, quae ὁμοθαλάμοις potest. Focus domesticus immotus, puto, est: quamquam non ignoro *foculum, quo foventur epulae.* *J. M. G.*

52. Θάσιον] Vid. *Aristoph.* Plut. 1021. Ὄζειν τε τ' χρόας ἔφασκεν ἡδύ μου. ΧΡ. Εἰ Θάσιον ἐνίσχεις — ad quae vid. Interpretes. Addam tantum Scholiastae verba. Ἐπεὶ σὺν Θάσῳ ἥκει Στάφυλῳ, ὁ ἐρώμενῳ Διονύσου. λαμφέρει γ' ὁ Θάσιος οἶνος, &c. *J. F. R.*

57. Γυναικεῖοι] Adsentior *Vorstio* γυναικεῖαι legenti; nam ut ipsi non ignotum fuit, Atticis adjectiva compolita ac derivata in ος communi genere usurpari, ita me non fugit etiam, Nostrum adjectiva ab substantivis derivata peraque terminatione femmina efferre, maxime hoc de quo quaerimus; ut mox c. 27. *Philopatr.* c. 3. &c. *Herodian.* etiam VI. 5. 19. γυναικείᾳ διαίᾳ. Aliique passim. Nihil interim immuto, quia analoga exempla adferre possim haud pauca eorum quae modo communia sunt, modo terminationem femininam adsciscunt. Ita Πυθαγόρειοι φιλοσοφίαν ex *Athen.* I. adtulit Clar. *Graev.* ad *de Sait* §. 70. Adde hic c. 30. vs. 35. f. Sic *Herodian.* 2. 7. 3. ὁρκῶσαι χερὰ σωτήριον, quod quidem ibi fieri dicas, ne confundatur cum substant. σωτηρίαν, verum & ος femin. idem *Herod.* 2. 3. 3. αἰφνίδιον μεταβολὴν (mitto αἰώνιον ζωὴν, *Evang. Luc.* XVIII. 18. & similia perpetuo communia.) Ad nostram disquisitionem aptius, quod *Thucyd.* adject. ἀναγκαῖος etiam communi genere utatur, quod alibi femin. terminationem adgnoscit. Vid. eum L. I. c. 2. τ' δὲ καθ' ἡμέραν ἀναγκαίου τροφῆς. *Dionys. Hal.* Περὶ Συνθ. Ὀνομ. p. 25. 1. eadem verba repetit. Idem VII. p. 450. Ed. *Lips.* vers. fin. τ' ἀναγκαίου σπανίζεται τροφῆς.

ἁπολαύσεως ἀντίδοσιν ὁμοίαν ἔχουσιν· ἀλλήλοις γὰρ ἐξίσου ἁλισθέντες, ἡδέως ἀπηλλάγησαν· εἰ γε μὴ δικαστὴν Τειρεσίαν προσεκτέον, ὅτι ἡ θήλεια τέρψις ὅλῃ μοίρᾳ πλεονεκτεῖ τὴν ἄῤῥενα. καλὸν δ' οἶμαι, μὴ φιλαύτως ἁπολαῦσαι θελήσαντας, ὅπως ἰδία τι χρηστὸν ἁποίσουσι, σκοπεῖν ὅλην πηδᾷ τε [a] λαμβάνοντας ἡδονὴν, ἀλλ' [b] ἐκεῖνο μερισαμένους, ὃ τυγχάνουσιν, ἀντιπαδιδόναι ὅμοια· τοῦτο δ' οὐκ ἂν ὑπὲ παίδων εἴποι τις, οὐχ οὕτω μέμηνεν. ἀλλ' ὁ μὲν ἁληθὴς, ἢ νομίζει ποτὲ ταῦτα, τὴν ἡδονὴν ἐξαίρετον λαβὼν, ἀπέρχεται· τῷ δὲ ὑβρισμένῳ, κατ' ὀλίγας μὲν ὀδύνας, καὶ δάκρυα, μικρὸν δὲ ὑπὸ χρόνου τὰ λυπηδόνα χαλασάσης, πλέον, ὡς φασιν, οὐδὲν ἂν ὀχλήσειας, ἡδονὴ δ' οὐδ' ἠτισοῦν. εἰ δὲ δεῖ τι καὶ περιεργότερον εἰπεῖν (δεῖ δὲ ἐν Ἀφροδίτης τεμένει) γυναικὶ μὲν, ὦ Καλλικρατίδα, καὶ παιδικώτερον χρώμενον ἔξεστιν εὐφραίνεσθαι, διπλασίας ἁπολαύσεως ὁδὸς ἀνοίγεται, τὸ δ' ἄῤῥεν οὐδενὶ τρόπῳ χαρίζεται θήλειαν ἁπόλαυσιν.

Ὥστ' εἰ μὲ καὶ ὑμῖν χρήσιμον [c] δύναται, πρὸς ἀλλήλους δὲ ἡμεῖς [d] ἁποτειχισάμεθα.

voluptatis fructum habent : cum enim aequaliter se invicem afficiant , delectati ambo abeunt , nisi forte Tiresias judex audiendus est , feminae voluptatem altero tanto majorem esse virili *pronuntians*. Honestum autem puto , homines non prae amore sui nimio , frui cum volunt , hoc spectare , ut ipsi pro se bonum quiddam auferant , totam ex aliquo voluptatem capientes ; sed ut partientes quod consequuntur , vicissim praebeant similia. Hoc autem in pueris *ita se habere* non dixerit quisquam : non ita insanierit. Verum amator quidem , prout de his existimat , eximia voluptate percepta abit : at passo contumeliam ab initio quidem dolores & lacrumae ; remittentibus autem paullum ipso tempore doloribus , nihil amplius , ajunt , molestus *fueris*, voluptas autem nec tantilla. Si *quid* vero curiosius dicendum , dicendum autem in luco Veneris , muliere quidem , Callicratides , etiam puerilem in morem utenti oblectari licet , duplici fructus via aperta : sed femineum fructum nullo modo mas praebere potest.

28. Itaque si vobis etiam , *puerorum amatoribus* , placere potest *mulier* ; a nobis in-

a Λαμβάνοντας] Λαμβάνουσι W. b Ἐκεῖνο] Ἐκείνῳ W. c Δύναται] Sic *Fl. P. H. S.* Δύνανται W. *J.* d Ἀπο—σάμεθα] Απο—σωμεθα antepenult. brevi *J. Fl. V2.* Vulgatam habent cett. & M. *Aldina* 1. ω cum haberet, ο pro eo in marg. pictum.

Φῆς. Et sic rursus vers. ult. ejusd. pag. ac fere perpetuo alibi ; feminini vero ἀναγκαία exempli ap. *Herodian.* & in N. *Fœd.* sunt obvia. Quin & comparativo gradu ἐπιμηκέστερον ἀρχὴν inveni ap. *Herodian.* I. p. 2. quod *Stephano* tamen suspectum. Sed cum nostro γυναικεῖοι συνοδοὶ etiam convenit *Suidae* illud , Θουκυδίδης γράφει , quod habet v. ΘΟΥΚ. Nec non *Eurip.* Hecub. v. 591. —ἀγγελοῦσά μοι γυναῖκες. Quem laudat Cl. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. In quo ἀνοικεῖα δίκαι legitur , quod tamen doctiss. Editori suspectum. Sed & vicissim quaedam novi feminina terminatione prolata, quae alias fere ubique sunt communia , ut compotia cum α privativo. *Hom.* Il. A. 98. Ἀπριάτην. Quod interpretes frustra pro adverbio habere credo , quia & sic alia adjectiva essent , ut Il. H. ἀμφιλύκη νύξ. Et B. 389. A. 489. K. 404. Ἀδμήτη μήτης. Ne credas ὁ & ἡ ἀθανάτου perpetuum. *J. F. R.*

65. Του] Enclitice vel potius ἀτόνως positum pro τινὲς , vid. supra , ad Lucian. *Prom.* §. 7. *Gesn.* ad *Quom.* c. 51. Me ad *Tyran.* c. 11. Adde *Herodian.* 2. 3. 12. *J. F. R.*

67. Οὐκ ἂν ὑπὲ παίδων] Potest ita dedisse auctor ; ita etiam interpretati sumus. Sed videtur tamen magis digna Luciano , vel quisquis auctor est , junctura , si legamus pro οὐκ , ὡς, *nemo ita insaniat , ut in pueris ita* se rem habere *dicat*. *J. M. G.*

82. Ὑπὲς ἀλλήλους] Si δὲ deleatur , satis commode omnia habebunt. *M. du S.*

Ibid. Ἀποτειχισάμεθα] I. c. *intacti simus*. *F. G.*

90. Τεῖχασμα] Aliter interpungit *J.* comma non post τεῖχασμα , sed post ἀσπόρων ponens, quod tamen *Solani* manu additum est. *Fl.* vero nullum habet comma in tota hac periodo ab ἀσελγῶν usque ad ἀνὴρ. Nostra autem divisio est in *P.* & *H.* Plures Edd. in re tam sordida perscrutari nolo. *J. F. R.*

95. Φι-

invicem, quasi interjecto pariete, abstineamus. Si vero decet viros cum viris consuetudo, in posterum etiam ament se invicem mulieres. Age jam, novum saeculum, & peregrinarum voluptatum legislator, cum novas virilis libidinis vias excogitaveris, aequam potestatem feminis etiam indulge: secum invicem, ut viri, coëant: lascivorumque instrumentorum commenta substringentes, portentosum sterilium aenigma, cum muliere mulier, ut vir cum viro cubent: illudque ad aures raro perveniens nomen, pudet etiam dicere, tribadicae obscenitatis, sublato pudore triumphet: gynaeceum omne nostrum esto Philaenis, semimares amores contra decus usurpans. Et quanto melius, feminam in luxuriem irrumpere masculam, quam, quod in viris generosum est, in mulierem effeminari?

εἰ δὲ τοῖς ἄῤῥεσιν εὐπρεπεῖς αἱ μὴ ἀῤῥένων ὁμιλίαι, πρὸς τὸ λοιπὸν ἐράτωσαν ἀλλήλων καὶ γυναῖκες. ἄγε νῦν, ὦ νεώτερε χρόνε, καὶ τῶν ξένων ἡδονῶν νομοθέτα, χλιδὰς ὁδοὺς ἄῤῥενος τρυφῆς ὑπονόησας, χάρισαι τὴν ἴσην ἐξουσίαν καὶ γυναιξίν· ἀλλήλαις ὁμιλησάτωσαν, ὡς ἄνδρες· ἀσελγῶν δὲ ὀργάνων ἑτεροζυγωσάμεναι τέχνασμα, ἀσπόρων τεράστιον αἴνιγμα, κοιμάσθωσαν γυνὴ μὴ γυναικὸς, ὡς ἀνήρ· τὸ δὲ εἰς ἀκοὴν σπανίως ἥκον ὄνομα (αἰσχύνομαι καὶ λέγειν) τὸ τριβακῆς ἀσελγείας, ἀναίδην τρομπευέτω. πᾶσα δ' ἡμῖν ἡ γυναικωνῖτις ἔστω Φιλαινὶς, ἀνδρογύνους ἐρῶσα ἀχημονοῦσα. καὶ πόσῳ κρεῖττον εἰς ἄῤῥενα τρυφὴν βιάζεσθαι γυναῖκα, ἢ τὸ γενναῖον ἀνδρῶν εἰς γυναῖκα θηλύνεσθαι;

29. Talia contentius, & tanquam qui movere vellet animos, cum dixisset Charicles, conticuit, vehemens quiddam & ferinum oculis cernens. Videbatur autem mihi piamentis quibusdam contra masculos amores uti. Ego vero placide subridens conjectis in Athenienses oculis, *Ludi*, inquam, *& risus, Callicratide, me sedere ra-*

Τοιαῦτα συντόνως μελαξὺ παθαινόμενος ὁ Χαρικλῆς ἐπαύσατο, δεινόν τι καὶ θηριῶδες ἐν τοῖς ὄμμασιν ὑποβλέπων. ἐᾴκει δέ μοι καθαρσίῳ χρῆσθαι πρὸς τὰς παιδικὰς ἐρώσας. ἐγὼ δὲ ἡσυχῇ μειδιάσας, καὶ πρὸς τὸ Ἀθηναῖον ἠρέμα τῷ ὀφθαλμῷ παραβαλὼν, Παιδιᾶς, ἔφην, καὶ γέλωτος, ὦ Καλλικρατίδα, δικαίως καλεῖσθαι

e Ὁμιλησάτωσαν] Sic M. *Ald. Fr. P. H. S.* B2. Ὁμιλείτωσαν *J. Fl.* & *V2.* *f* Ἀναίδην] Restitui ex *J.* & *Fl. V2.* & W. Ἀνίδην enim in reliquis minus recte. *g* Καὶ] Καίτοι marg. *A1.* *h* Ἐᾴκει] Ἐδόκει marg. *A1.* *i* Καθαρσίῳ] Καθαρσίων *J.* & *Fl.* Vulgatam ceterar. Edd. lect. tuentur M. P. *k* Τὸ ὀφθαλ.] Τῷ ὀφθαλμῷ *Fl.* male. *l* Ἔφω] Ex emend. *Solan.* & M. Ἔφη Edd. priores.

93. *Τριῶν] Τριβάδες αἱ ταῖς γυναιξὶν ὡς ἄνδρες συνοῦσαι, † οἵη ἦν Φιλαινίς. *V.* Et *Sappho*, addit C.

95. ‡ Φιλαινὶς] Ταύτην τὴν § Φιλαινίδα, ἣν Φιλοκράτης ὁ Ἀθηναῖος κωμῳδιποιὸς ἐξεπόμπευσεν, ὡς ἑταιριστρίαν καὶ τριβάδα. *V.*

1. Παθαινόμενος] Ἀγανακτήσας. *V.* Παθαίνεσθαι ἀντὶ τοῦ ἀγωνακτεῖν, καὶ ἀντὶ τοῦ πάθους ἀναλαμβάνων. G.

* Τριῶν] Exc. *G.* τριῶν.

† Οἵη] Ita emendarat *M. du S.* cum ὅτι ante legeretur.

‡ Φιλαινὶς] Hoc Schol. ad alia verba relatum in sedem retraxit *M. du S.*

§ Φιλαινίδα] Φιλινίδα habebant edita, quod correximus aeque ac ἑταιριστρ. pro quo ἑταριστρίαν male editum fuerat.

95. Φιλαινὶς] Leucadia; *Athen.* V. quam purgare tentat VIII. 335. meminere etiam impurissimae foeminae *Clem. Alexand.* Προτρ. 24. B. C. & *Tatian.* p. 122. & quis non? Vid. *Suid.* v. Δημοχάρης. Ἀσυνάπτως Βοσποσάγη ἴρηη. *Diog. Laërt.* in Epic. (non invenio) & nostrum Ἀποφρ. c. 24. *Lil. Gyrald.* H. Poët. 378. *M. du S.*

4. Καθαρσίῳ] Ita Editiones ferme omnes, & M. & P. In *Fl.* vero & *J.* καθαρσίων; supra aliter usurpaverat καὶ καθαρσίων τάχα δήσει. vide etiam Ἀποφρ. c. 21. *M. du S.*

7. Ἔφη] Γρ. ἴφλω. *F. G.*

Ἔφλω] M. optime. In impressis ἴφη, quamvis recte verterit Interpres. *M. du S.*

ϑαι προσδοκήσας, οὐκ οἶδ' ὅπως ὑπὸ τ Χαριτλέους δεινότητ@ ὑπὸ σπουδαιότερον ἤγμαι. κεδὸν γ' ὡς ἐν Ἀρείῳ πάγῳ περὶ φόνου καὶ πυρκαϊᾶς, ἢ νὴ Δία, φαρμάκων, ἀγωνιζόμεν@, ὑπερφυῶς ἐπαθήνατο. χαιρὸς ἂν ὁ νῦν, εἴ ποτε καὶ πρότερον, [a] ἀπαιτεῖν σε τὰς Ἀθήνας· [b] Περικλέους δὲ πειθὼ, καὶ τῶν δέκα ῥητόρων τὰς Μακεδόσιν ἀνθωπλισμένας γλώττας, [c] ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀφτρίψαι, μιᾶς τ ἐν Πυκνὶ δημηγοριῶν ἀναμνησθέντι.

tus arbitrum, nescio quomodo a Charicle vehementia ad seriam curam traductus sum. Fere enim ut in Martio Colle de caede, aut incendiario crimine, aut veneficio, Medius fidius, decertans, ultra modum commotus est. Nunc igitur, si usquam alias, tempus est reposcere te Athenas tuas; Periclemque suadam, & oratorum decem armatas adversus Macedoniam linguas, in una hac tua versari oratione, teque concionis in Pnyce unius jam esse memorem.

Μικρὸν ἂν ὑπισχνεῖτο ὁ Καλλικρατίδας (ἐ ἐῴκει δὲ ἀπὸ τοῦ προσώπου μοι τεκμαιρομένῳ, καὶ λίαν ἀγωνίας μεστὸς εἶναι) λόγων ἀμοιβαίων ἐνάρχειν. Εἰ γυναιξὶν ἐκκλησία, καὶ δικαστήρια, καὶ πολιτικῶν πραγμάτων ἦν μετουσία, στρατηγὸς ἄν, ἢ προστάτης ἐχειροτονήσω, καί σε χαλκῶν ἀνδριάντων ἐν ταῖς ἀγοραῖς, ὦ Χαρίκλεις, ἐτίμων. κεδὸν γ' οὐδὲ αὐταὶ περὶ [e] αὑτῶν, ὁπόσαι προὔχειν τι σοφίαν ἐδόκουν, εἴ τις αὐταῖς τ τοῦ λέγειν ἐξουσίαν [g] ἐφῆκεν, ὅτῳ

30. Parum igitur cum sustinuisset se Callicratides (videbatur autem, quantum ex vultu licebat colligere, plenus & ipse certaminis esse) orationem contrariam exorsus est: Si concio mulieribus, & tribunalia, & civilium rerum esset communio, Imperator tu quidem aut praetor deligereris, & aeneis te per fora statuis, Charicles, honorarent. Vix enim ipsae de se, quotquot illarum praestare sapientia visae sunt, si quis illis dicendi potestatem permitteret, tanto stu-

a Ἀπαιτεῖν] Sic P. H. &c. & P. Ἀπαιτεῖ Y. M. & V2. cum Fl. b Περικλεῖ δὲ πειθοῦ] Sic Fl. Ald. Fr. B2. P. H. W. Περικλείου δὲ πειθῶ Y. & V2. Περικλεους δὲ πειθῶ L. S. A. Περικλειον δὲ πειθὼ mutato accentu marg. A1W. c Ἑνὶ] Ἕνι marg. A1W. d Ἐφῆκεν] Sic Fl. H. P. S. Ἐδῆκεν Y. & marg. A1. e Αὐτῶν] Sic P. Y. S. Αὐτῶν Ex. Fl. P. H. f Ὁπόσαι πρ.] Ὁπόσαι αἱ πρ. W. g Ἐφῆκεν] Ἀφῆκεν marg. A1.

15. Περικλέους δὲ πειθὼ] In plerisque impressis & W. legebatur Περικλεῖ δὲ πείθου. L. & Salm. Περικλέους δὲ πειθῶ; quam sequitur A. Ed. Y. autem & V2 Περικλείου δὲ πειθῶ. M. du S.

Περίκλειον δὲ πειθὼ] Sic legendum ex Aldina, a qua discessum ab iis puto, quos offenderet, immerito quidem, adjectivum Περίκλειος, idque communi genere usurpatum. Malim etiam legere Περικλείου τε πειθὼ, quod junctura videbatur aptius: & paullo post, pro ἐνὶ τῷ σῷ λόγῳ ἀφτρίψαι, ἐν ἑνὶ κ.τ.λ. Repetitio literarum earundem ει omissioni occasionem dedisse potest. Y. M. G.

Περικλέους δὲ πειθὼ] Quia ex Codice bonae notae est, & versioni Cl. Gesneri congruum, hoc recepi. Licet is enim Περίκλειον praeferat, nihil differt sensus; & quod genere communi accipi id adjectivum dicit, defendi posset ex hujus Differt. c. 27. ubi γυναικαῖοι σύνοδοι habuimus, quod ibi pluribus probavi dici posse, etsi in Luciano ibi non probem. Verum ipse male positus Editionum Y. & V2. accentus, quae Περικλείου praeferunt, suspicionem praebet ultimam longam fuisse in eo Cod. unde haec descripta. Y. F. R.

32. Τελίσιλλα] Consule Meursium Gr. fer. in θεριστικὰ, & Plut. 437. Leop. 58. Lil. Gyrald. H. Poët. 374. M. du S.

Τελίσιλλα] Non jam opus est aliud hic indicare, quam Telesillam eandem esse poëtriam, de qua omnia jam studio V. Cl. Joh. Christiani Wolfii in unum collecta & Vandenhoeckianis typis elegantissime edita sunt in poëtriarum octo fragm. p. 62. seqq. Y. M. G.

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν αὔχημα] Optime Mf. οὐχὶ τὸ μελοποιὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ. Non illud Lesbiorum decus, carminibus inclytum. Editi μελιχρὸν αὔχημα, quod vertunt mellita illa, qua se jactat Lesbus, Sappho. Y. G. G.

34. Μελίχρουν αὔχημα] Hanc puto veram lectionem. Μελιχρὸν mellitum, dulcem significat, quo illam nomine an hic honorare voluerit hostis totius generis Callicratides, dubito. Μελοποιὸν (cui Scholia corruptissima ita suffragantur, ut tamen, aliam fuisse in

ſtudio dicerent : non illa armata contra Spartanos Teleſilla, propter quam Argis in ſeminarum numinibus Mars memoratur : non flava illa Lesbiorum gloria Sappho, & filia ſapientiae Pythagoreae Theano. Sed forte nec Pericles ita Aſpaſiae cauſſam egit. Verum enimvero quandoquidem virum dicere pro feminis decet, pro viris etiam dicamus viri. At tu propitia, Venus, eſto. Nam tuum nos quoque Amorem colimus.

31. Equidem putabam intra ludum hilarem contentionem noſtram proceſſiſſe : quando vero iſtius oratio philoſophari etiam pro mulieribus inſtituit, lubens eam occaſionem arripui. Solus enim amor maſculus commune virtutis atque voluptatis opus eſt. Optaverim enim, ſi quidem fieri poſſet, arbitram aliquando Socraticorum ſermonum platanum, Academia pariter & Lyceo arborem feliciorem, prope nos ſtare enatam, ubi acclinabat ſe Phaedrus, ut ſanctus vir dixit, qui multas *eo loco dicendi* veneres aſſecutus eſt. Ipſa forte velut illa

μὴ σπαρτιάταις ἀνθωπλισμένη Τελέσιλλα, δι' ἣν ἐν Ἄργει θεὸς ἀριθμεῖται γυναικῶν Ἄρης· οὐχὶ τὸ [h] μελιχρὸν αὔχημα Λεσβίων Σαπφὼ, οὐδὲ [i] ἡ Πυθαγορείου σοφίας θυγάτης Θεανώ· τάχα δ' οὐδὲ Περικλῆς ἔτως ἂν Ἀσπασίᾳ συνηγόρησεν. ἀλλ' ἐπειδήπερ εὐπρεπὲς ἄρρενας ὑπὲρ θηλειῶν λέγειν, εἴπωμεν καὶ [k] ἄνδρες ὑπὲρ ἀνδρῶν. σὺ δὲ ἵλεως Ἀφροδίτη γενοῦ, καὶ γὰρ ἡμεῖς [l] σὸν ἔρωτα τιμῶμεν.

Ἐγὼ μὲν ἂν ἐνόμιζον ἄχρι παιδιᾶς ἱλαρὰν [m] ἔριν ἡμῖν προκόψαι· ἐπεὶ δὲ οἱ περὶ τούτου λόγοι καὶ φιλοσοφεῖν ὑπὲρ γυναικῶν [n] ἐπενοήθησαν, ἀσμένως [o] ἀφορμὴν ἥρπακα. μόνος γὰρ ὁ ἄρρην ἔρως κοινὸν [m] χρετῆς καὶ ἡδονῆς ὄστιν ἔργον. εὐξαίμην [n] γὰρ ἄν, εἰ ἦν ἐν δυνατῷ, [l] ἐπήκοόν τοῦτο [l] Σωκρατικῶν λόγων πλατάνιστον, Ἀκαδημίας καὶ Λυκείου δένδρον εὐτυχέστερον, ἐγγὺς ἡμῖν ἑστάναι, πεφυκυῖαν ἔνθ' ἡ Φαίδρου προσανάκλισις ἦν, ὥσπερ ὁ ἱερὸς εἶπεν ἀνὴρ, πλείστων [o] ἀψάμενον Χαρίτων. αὐτὴ τάχα

[h] Μελιχρὸν] Μελοποιὸν G. & Schol. Nihil mut. Edd. nec M. [i] Πυθαγορείου] Πυθαγορίου W. [k] Ἄνδρες] Ἄνδρας *J.* & *Ald.* male. Cett. recte ut edidi. [l] Ἐπενοήθησαν] Ἀπενοήθησαν marg. *A1.* [m] Ἀρετῆς ᾧ ἡδ.] Ἡδ. καὶ ἀφ. W. [n] Γὰρ ἄν] Δ' ἄν marg. *A1.* [o] Ἀψάμενον] Ἀψάμενον marg. *A1.*

33. Οὐχὶ τὸ μελιχρὸν] Γράφεται, οὐχὶ τὸ μελοποιόν. *V.*

49. Λυκείου] Τόπου. *V.*

in antiquo libro lectionem, indicent) non puto aliquid ad rem facere. Scilicet in colorem Sapphus jocatur fuſcum ſive nigrum, cujus ὑποκόρισμα eſt τὸ μελίχρουν. vid. laudatus modo *Wolf.* ad Sapph. p. 235. *J. M. G.*

Μελιχρὸν αὔχημα] At Μελοποιὸν hoc Luciani citans dedit Cl. *Wolf.* in Fragm. Sapph. p. 120. i. e. *verſificem.* Nec ego id improbaverim, ſi plures Codd. addicerent. Verum quum vulgata etiam reperiatur in plurimis Codd. & μελίχρουν, quod Cl. *Geſnerus* inde facit, ſenſum fundat non incommodum, a corrigendo textu manum abſtineo. *J. F. R.*

35. Θεανώ] Vide *Menagium*, & noſtrum Eik. c. 18. *Anonym.* de Vita Pythag. No. 2. ἡ Θεανὼ δὲ λέγεται ὑ μαθήτρια μόνον, ἀλλὰ & μία τῶν θυγατέρων αὐτοῦ εἶναι. *Porphyr.* No. 19. & *Rittersh.* not. *M. du S.*

36. Περικλῆς — Ἀσπασίᾳ συνηγόρ.] *Plut.* Pericle p. 308. *H. Steph.* Ἀσπασίαν (accuſatam impietatis) ἐξητήσατο πολλὰ πάνυ ὀδυρόμενος τὴν δίκην, ὡς Αἰσχίνης φησὶν, ἀφεὶς ὑπὲρ αὐτῆς δάκρυα, καὶ δεηθεὶς τῶν δικαστῶν. *J. M. G.*

Ibid. Ἀσπασίᾳ] Idem Lucianus in *Gallo* teſtatur, Pythagoram Aſpaſiam Periclis Athenienſium ſcortum aliquando fuiſſe. *G. C.*

47. Σωκρ. — πλατάν.] Conf. infra *de Dom.* c. 4. *J. F. R.*

48. Πλατάνιστον] Πλάτανον ὑψηλοτάτην vocat *Plato* Phaedri exordio p. 337. F. Ex memoria laudari locum, vel affingi aliquid de induſtria, apparet etiam inde, quia apud Platonem non ad Platanum reclinat ſe Phaedrus, ſed ita potius Socrates p. 388. B. πάντων δὲ κομψότατόν τὸ τῆς πόας, ὅτι ἐν ἡρέμα προσάντει ἱκανὴ πίφυκε καλὰ κλινάτην τὴν κεφαλὴν παγκάλως ἔχειν. *J. M. G.*

51. Ἱερὸς] Platonem hiſce deſignat. *M. du S.*

53. Ἐν

χα ἀν ὥσπερ ἡ ἐν Δωδώνῃ Φηγὸς ἐκ τῶ [a] ὀροδάμνων ἱερὰν ἀπορρήξασα φωνὴν, τὸς παιδικὸς εὐφήμησεν ἔρωτας, ἔτι τῶ καλῶ μεμνημένη Φαίδρω. πολὺν ἐπεὶ τῶτ' ἀμήχανον·

——— ἦ γὰρ πολλὰ μεταξὺ
Οὔρεά τε σκιόεντα, θάλασσά τε ἠχήεσσα,
ξένοι τε ἐπ' ἀλλοτρίας γῆς [b] ἀπειλείμμεθα, ᾗ πλεονέκτημα Χαριτλέους ἐστὶν ἡ Κνίδος· ὅμως τὰληθὲς ὁ προδώσομεν, [c] εἴξαντες ὄκνῳ.

Μόνον ἡμῖν σὺ, δαῖμον οὐράνιε, χαρίσῃ παραγενέσθαι, φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων ἔρως, ὁ κακὸν νήπιον, οἷα ζωγράφων [d] παίζουσι χεῖρες, ἀλλ' ὃν ἡ πρωτόσπορος ἐγέννησεν ἀρχὴ, τέλειον εὐθὺ τεχθέντα. σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς καὶ κεχυμένης ἀμορφίας τὸ πᾶν ἐμόρφωσας. ὥσπερ οὖν ὅλου κόσμου τάφον τινὰ κοινὸν ἀφελὼν τὸ περικείμενον χάος, ἐκεῖνο μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς

—— σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς,
ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου [e] δεθὲν φρουρᾶς, ἂ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται· λαμπρῷ δὲ φωτὶ τὴν ἀμαυρὰν νύκτα πετάσας, πάντος ἀψύχου

Dodonae fagus, ſacram erumpens de ramis vocem, pueriles amores formoſi Phaedri adhuc recordata probaverit. Verum cum fieri hoc nullo modo poſſit,

multa enim nimis intercedunt,
Montes umbroſi, reſonanti murmure pontus;

cum peregrini in aliena terra relicti ſimus, & praerogativa Chariclis ſit Cnidus: tamen verum non prodemus, concedentes ignaviae.

32. Modo tu nobis, caeleſtis geni, opportune ades, amicitiae cognitor, arcanorum revelator Amor, non infans vilis, qualem pictorum ludunt manus, ſed quem ſeminandi princeps origo genuit ab ipſa ſtatim nativitate perfectum. Tu enim ex obſcura & profuſa informitate univerſum hoc formaſti. Igitur velut commune quoddam univerſi mundi ſepulcrum auferens, circumfuſum illi chaos, hoc quidem in ultimi receſſus tartari fugaſti, ubi vere

Sunt portae ex ferro, ſunt duri liminis aera,

uti perrumpenda nunquam cuſtodia vinctum a reditu arceatur: ac ſplendida luce obſcuram noctem explicans, inanimatorum omnium

a Ὀροδάμνων] Ὀροδαφνῶν W. & P. Vulgata eſt in *J. P. Fl. H.* &c. b Ἀπειλείμμ.] Sic *S.* Ἀπειλήμμ. cett. c Εἴξαντες] Νικήσαντες P. d Παίζουσι] Παίζουσαι W. e Δεθὲν] Sic recte *Fl. P.* W. & marg. *A1.* Δεθὴν ceterae Edd. omnes.

53. Ἐν Δωδώνῃ φηγὸς] Vide proverbium *Dodonaeum*, & *Cal. Rhodigin.* L. 29. c. 15. *Sophoclem* in Trachiniis, de geminis columbis. *G.C.*

57. Ἦ γὰρ πολλὰ] *Homer.* Il. A. 156. *M. du S.*

64. Φιλίας εὐγνώμων ἱεροφάντα] Ordo, ὦ ἔρως ἡδὺ ὦ εὐγνώμων ἱεροφάντα μυστηρίων φιλίας. *F.G.*

68. Σὺ γὰρ ἐξ ἀφανοῦς] Vide *Ariſtoph.* Avib. v. 700. & ſeqq. *L.K.*

73. Σιδήρειαί &c.] *Homer.* Il. Θ. 15. *M. du S.*

74. Δεθὲν] Ἐκεῖνο (Κάλλος) μὲν ἐς ἐσχάτου ταρτάρου μυχοὺς ἐφυγάδευσας, ἔνθα ὡς ἀληθῶς σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδὸς, ὅπως ὑπ' ἀῤῥήκτου δεθὲν φρουρᾶς, ἃ ἔμπαλιν ὁδοῦ εἴργηται. Is, qui encomium παιδεραστίας eſt dicturus, invocat Cupidinem, quem ait primum omnium creatum fuiſſe; ejus opera exſtitiſſe rerum formas, & informe Chaos in ima Tartari eſſe proturbatum, ubi portae ſint ferreae, limen aheneum; ut ibi aeterna & non diſſolvenda cuſtodia vinctum, reditu ad ſuperos prohibeatur. Vel puer videat (immo ipſe puer ante aliquot annos videram & notaveram) legendum eſſe δαὲν, non δοθέν. Nec aliter, ac conjeceram, poſtea vidi contineri in editione *Florentina*. Sicuti hic ergo δεθεὶς ὑπ' ἀῤῥήκτου φρουρᾶς, ita ὑπὸ κλοιῷ δεθεὶς in *Apolog. pro Merc. Cond.* c. 1. & infra in *Toxar.* c. 32. Caeterum de Cupidinis antiquitate Noſter iterum in *De Saltatione*, ubi ſaltationem ſimul & Cupidinem cum ipſis rerum primordiis exſtitiſſe memorat c. 7. Ἅμα τῇ πρώτῃ γενέσει τὸν ὅλον φαῖεν ἂν σοι ὁ ἔρχησιν ἀναφῦναι, τῷ ἀρχαίῳ ἐκείνῳ Ἔρωτι συναναφανεῖσαν. *Simul cum prima univerſi generatione diceret tibi, ſ. Saltationem ortam eſſe, una cum antiquo illo Cupidine editam.* Itidem in *Deor. dialogo* II. ubi ad Cupidinem Jupiter, σὺ παιδίον, ὦ Ἔρως, ὃς ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ Ἰαπετοῦ; Huc faciunt verba *Platonis* in Sympoſio, Ἐγὼ δὲ Φαίδρῳ πολλὰ ἄλλα ὁμολογῶν, τοῦτο οὐχ ὁμολογῶ, ὡς Ἔρως Κρόνου καὶ Ἰαπετοῦ ἀρχαιότερός ἐστιν. ἀλλὰ φημὶ νεώτατον αὐτὸν εἶναι θεῶν, καὶ ἀεὶ νέον. *Ego vero multa alia Phaedro aſſentiens, id minime aſſentior, quod Cupido ſit Saturno & Japeto antiquior. Verum ajo illum Deorum eſſe natu minimum, ſemperque juvenem.* Statim poſt Chaos, poſt Terram, & Tartara exſtitiſſe Cupidinem, in Theogo-

omnium animatorumque factus es opifex: eximia autem hominibus concordia affundenda honestas amicitiae affectiones conjunxisti, ut ex innocenti & molli adhuc anima simul enutrita benevolentia ad virilem maturitatem perveniat.

33. Nuptiae enim, ut necessariae successionis remedia, inventae sunt: solus amor masculus honestum philosophae mentis imperium est. Quaecumque autem praeter necessitatem decoris causa exercentur, ea major consequitur honor, quam quibus usus quaedam indigentia adjecta est: & omnino pulchra necessariis sunt praestantiora. Donec ergo imperiti erant homines, necdum satis otii ad quotidiana meliorum experimenta haberent, contenti *praesentibus intra* ipsa se necessaria continebant; urgensque tempus bonae vivendi rationis inveniendae opportunitatem non praebebat. Postquam vero urgentes illae indigentiae finem habuere; posterorumque ingenia, necessitate soluta, otii satis nacta sunt melioribus inveniendis; ex ea re paullatim artes enatae sunt. Hoc nobis de vilioribus illis licet conjicere. Vix nati erant primi qui-

τε, ᾗ ψυχὴν ἔχοντ@ ἐγένε δημιουργός· ἐξαίρετον δὲ ἐγκεράσας ὁμόνοιαν ἀνθρώποις τὰ σεμνὰ φιλίας πάθη συνῆψας, ἵν' ἐξ ἀκάκου ᾗ ἁπαλῆς ἔτι ψυχῆς ἡ εὔνοια συνεκτρεφομένη, πρὸς τὸ τέλειον ἀνδρῶται.

Γάμοι μὲ γὰ ἀδοχῆς ἀναγκαίας εὕρηνται φάρμακα. μόν@ δὲ ὁ ἄρρην ἔρως, φιλοσόφου καλόν ὅτι ψυχῆς ἐπίταγμα. πᾶσι δὲ τοῖς ἐκ τοῦ περιόντ@ εἰς εὐπρέπειαν ἠσκημένοις, ἔπεῖ τιμὴ πλείων, ἢ ὅσα τ[f] πρὸς χρείας ἐπιδεῖται· ᾗ πάντη τοῦ ἀναγκαίου τὸ καλὸν κρεῖττον. ἄχρι μὲ οὖν ὁ βί@ ἀμαθὴς ἦν, ἐδέπω τ καθ' ἡμέραν πείρας πρὸς τὸ βέλτιον εὐχολῶν, ἀγαπητῶς ἐπ' αὐτὰ τὰ ἀναγκαῖα συνεστέλλετο· τ δὲ ἀγαθῆς ἀφίτης ἐπείγων ὁ χρόν@, ᾗ παρέχειν εὕρεσιν. ἐπειδὴ δὲ αἱ μὲ ἐσπευσμέναι χρεῖαι πέρας εἶχον, οἱ δὲ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀεὶ λογισμοὶ τ ἀνάγκης ἀφεθέντες [g] ἠυκαίρουν, ἐπινοεῖν τι τ κρειττόνων ἐκ τούτου κατ' ὀλίγον ἐπιστῆμαι συνηύξοντο. τοῦτο δ' ἡμῖν ἀπὸ τ [h] ἐντελεστέρων τεχνῶν ἔνεστιν εἰκάζειν. αὐτίκα πρῶτοί τι-

f Παραυτίκα] Restitutum ex *J.* & *V2.* Παρ' αὐτὰ cett. & M. *g* Ἠυκαίρουν] Sic Edd. Εὐκαίρουν P. *h* Ἐντελεστέρων] Nil mutare *Fl.* notat *M. du S.* Sed nec *J. H. P. S.*

gonia ait *Hesiodus*. De antiquitate Cupidinis vide etiam *Orphea* in Argon. 422. *J. F.*

Δεῦ] Recte in W. *Fl.* & *P.* corrupte autem in reliquis δοῦν. *M. du S.*

87. Παραυτίκα] Sic recte Ed. *J.* & *V2.* nisi quod divisim scribant. Aliter M. *Fl. Fr. B2. S.* nempe παρ' αὐτά. *M. du S.*

Παραυτίκα] Nemo mirabitur hanc lectionem a me receptam esse, licet omnes fere Edd. & Codd. repugnent. Nam inspicienti patebit, eam se sua venustate commendare, nec opus erit amplius adverbii hanc structuram usumque exemplis firmare; modo videas quae indicamus ad c. 16. hujus Προσλαλιᾶς. *J. F. R.*

91. Ἀγαπητῶς] *Alciphr.* I. Ep. 13. Πόθεν γὰρ ποτε εἰς ἀλιέα δύστηνον ἀγαπητῶς τὴν ἀναγκαίαν ἐκπορίζουσα ἀφροδίτη ἔρως ἐνέσκηψε; quod Cl. *Bergl.* vertit: *Enimvero unde in piscatorem miserum, qui VIX necessarium victum adquirit, amor impetum fecit?* aliaque tria testimonia adducit, quibus probat ἀγαπητῶς esse *vix*, *aegre*. Ap. *Herodian.* vero VI. 2. 10. μηδὲ ματαίαις ἐλπίσιν αἰωρούμενοι — ἀγαπητῶς δὲ ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ. *Debere unumquemque suis rebus contentum esse.* Et VII. 8. 9. τὸν ἰσυχάζουσιν, ἀγαπητῶς ἔχοντες τὰ ἑαυτῶν. Sed cum *Steph.* alia proferat, ubi *grate*, *amabiliter* significet, rogaveris, anne contraria significatio sic insit huic adverbio? Verum si propriam ejus vim attendas, videbis esse id, quod praesens rerum status exigit, quo quis contentus est, adeoque ad animum hominis ubi referas, suum statum amantis, i.e. contenti, manere sensum atque originem τῷ ἀγαπᾶν, ut apud nos, **vooz lief nemen**. Quod ipsum tamen, cum de re mediocri ac tenui dici amet, facile patet, cur id etiam *vix*, *aegre* interdum vertere liceat. Et sic sane vertendus alter *Alciphronis* locus III. 25. p. 332. Ἐγὼ δὲ οἰκουρῶ μόνη, μὴ Σισύρας ἀγαπητῶς τὰ παιδία βουκολοῦσα — *sola ego cum Syra liberos* aegre *alens*. Et quamvis locutionis ratio non adpareret, satis est usum sic jubere. *J. F. R.*

95. Ἐπιγιγνομένων] Supple ἀνθρώπων. *F. G.*

98. Ἐντελεστέρων] Non sine ratione Florentinam hic contulit *Solanus*; nam videtur suspicatus aliquam ceterarum ἐυτελεστέρων habere. Et Interpres Parisinae sic videtur legisse, qui *vulgaribus & inferioribus* vertit, quum *Benedictus* contra *absolutissimis*, & sic debebat,

τινες ἄνθρωποι γενόμενοι, τῶ καθ' ἡμέραν λιμῶ φάρμακον ἐζήτουν, εἶθ' ἁλισκόμενοι τῆ πρὸς τὸ παρὸν ἐνδεία, ἢ ἀπορίας οὐκ ἐάσης ἐλέσθαι τὸ βέλτιον, ἦν εἰκαίαν πόαν ἐσιτοῦντο, καὶ μαλθακὰς ῥίζας ὀρύττοντες, καὶ τὰ πλεῖστα δρυὸς καρπὸν ἐσθίοντες. ἀλλ' ἤ μὲν ἀλόγοις ζώοις μετὰ χρόνον [a] ἐρρίφη, σπόρον δὲ πυρῶν καὶ κριθῆς εἶδον αἱ γεωργῶν ἐπιμέλειαι, εὑρεῖσαι κατ' ἔτος ἐκνεάζουσαι· καὶ οὐδὲ μανεὶς ἂν εἴποι τις, ὅτι δρυὸς στάχυος ἀμείνων.

dam homines, cum quotidianae famis remedium quaesivere: tum deprehensi a praesente inopia, cum indigentia, quod melius esset, eligendi facultatem non concederet, fortuita herba vescebantur, cum & molles radices effoderent, & quercus plerumque fructum ederent: sed haec quidem post tempus aliquod mutis animantibus abjecta sunt: sed tritici sementem atque hordei videbant agricolarum curae, quam invenerant, quotannis instaurari. Nec adeo insaniat quisquam, qui spica meliorem dicat quercum.

Τί δ' οὐκ ἐν ἀρχῆ μὲν [b] εὐθὺ τοῦ βίου, σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες ἠμφιέσαντο; καὶ σπήλυγγας ὀρῶν, κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν, ἢ [c] παλαιῶν ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα καλάμια; τὰ δὲ ἀπὸ τούτων μίμησιν, ἐπὶ τὸ κρεῖττον ἀεὶ μετάγοντες, ὕφηναν μὲν ἑαυτοῖς χλανίδας, οἴκους δὲ [d] ᾠκίσαντο, καὶ λελήθασιν αἱ περὶ ταῦτα τέχναι τὸν χρόνον λαβοῦσαι διδάσκαλον,

34. Quid vero? nonne principio statim vitae, indigentes tegumento homines, excoriatorum pellibus animalium induebantur? & montium speluncas perfugia frigoris excogitabant, aut rursus *radicum* plantarumque *asservandarum* siccas cavernas? Verum *coeptam* ab his imitationem, transferentes semper in melius, texuere sibi laenas, domus aedificarunt, & sensim artes istarum rerum tempus magistrum nactae, pro

a Ἐρρίφη] Sic Edd. Ἐρρίφθη L. b Εὐθὺ] Deest in Ex. *Fl.* Adest in Edd. & P. c Παλαιῶν] Ex *J.* & *V2.* Πάλαι Edd. cett. In W. Πάλαι ῥιζῶν legitur, sed litera est extrita, & videtur fuisse ῥοιζῶν. Παλαιὰ marg. *AlW.* d Ὠκίσαντο] Ὠικισαντο W.

qui ἐστελ. legit, quod nec ego in εὐστελ. mutaverim. De iis enim artibus agitur, quae jam summum perfectionis gradum attigerint, olim autem rudes & imperfectae erant. *J. F. R.*

7. Τοῦ βίου] Hoc scilicet. *M. du S.*

Ἐρρίφη] Ἐρρίφθη *Solan.* correxerat ex L. addideratque conferendum *Dial. mort.* X. §. 2. Sed hoc parum ad rem; nam illic ἀπερρίφθων legas, quod est praeteriti imperativi, unde non consequitur, hic aoristo secundo pro primo uti non licere. Nisi forsan hoc temporis scitelerit ipsum, credentem ex analogia aor. 2. ἔρριπον habere. At cum ῥίπτω fit a ῥιφῶ formatum, erit ῥιφῶν, in particip. ῥιφεὶς. Quare quod probum est, non sollicitemus. *J. F. R.*

12. Εὐθὺ τοῦ βίου] Habuimus saepe supra, ut εὐθὺ τῆ Ἑλλησπόντῳ, in *Herod.* s. *Act.* c. 1. vers. 13. Et *Hermot.* c. 23. χωρὶν εὐθὺ τῆ πόλεως. c. 46. vers. 56. ἄγει εὐθὺ τῆ τυδωνιούσης. *J. F. R.*

15. Παλαιῶν ῥιζῶν] Legitur σκέπης δεηθέντες ἄνθρωποι, νάκη, θηρία δείραντες, ἠμφιέσαντο, καὶ σπήλυγγας ὀρῶν κρύους καταδύσεις ἐπενόησαν. ἢ πάλαι ῥιζῶν, ἢ φυτῶν αὖα καλάμια. dudum vitii suspectus mihi fuit hic locus, in posteriore parte: merito autem videbar mihi suspicari, pro πάλαι scriptum fuisse aliquid, quod radicibus posset detrahi, & utcumque pro tegumento adhiberi. Neque vero πάλαι hic commode potest esse *olim*, ut intellexit Interpres, reddens, *Homines tegumento indigentes, vellera, feris excoriatis, induerunt; & speluncas montium, quas contra frigus subirent, excogitarunt: aut olim radices, plantarumque siccas cavitates.* Vir quidam in his literis insignis, suggerebat mihi, πάλαι ῥιζῶν posse verti *antiquarum radicum*; sed desiderabam articulum, qui vulgo vocalae πάλαι soleat apponi; ut οἱ πάλαι. Haereo, Lector, haereo. *J. J.*

Παλαιῶν ῥιζῶν] Recta omnino haec scriptura, quam *J.* & *V2.* debemus; in reliquis enim foedissimo consensu πάλαι legitur. nec in tot Editoribus repertus, qui medicinam faceret, aut saltem tentaret. In W. etiam πάλαι. Sed ibidem videtur fuisse prius ῥοιζῶν. *M. du S.*

Ἢ πάλαι ῥιζῶν] Suspicor legendum ἢ πάλιν, ut disjunctioni modo serviat. Non semper *iterationem* aut *reciprocum* quiddam significari hac particula, sed connexioni s. disjunctioni potius servire apparet, V. G. ex Themistoclis ad Artaxerxen epistola apud *Thucyd.* I, 137. ἐπειδὴ οὖν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἡμοὶ, ἐκείνῳ δὲ οὐ ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Sic Latini *contra* adhibent ac *rursus*. Sic Noster paullo post c. 35. extr. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ — ἃ δὲ αὖθις — ὁ βίος ἐξεῦρεν. *J. M. G.*

Πα-

pro ſimplici textura pulchrius quiddam variegarunt ; pro vilibus caſis , ſublimia tecta , & ſaxa ſumtuoſa machinati ſunt , & nudam parietum informitatem floridis colorum tincturis pinxere. Verum unaquaeque harum artium ac ſcientiarum , muta olim & profunda oblivione merſa , velut poſt longum occaſum paullatim in ſuos radios exorta eſt. Unusquisque enim , ſi quid inveniſſet , ſuo ſucceſſori tradidit : tum ipſa accipientium ſeries , addendo iis , quae didiciſſet , quod deficiebat explevit.

35. Ne igitur a vetuſto tempore maſculos amores quisquam repetat. Cum mulieribus enim congredi neceſſe erat , ne plane ſeminis expers genus noſtrum interiret. Varia autem eruditio , & virtutis hujus , pulchri amore accenſae , cupiditates vix ab ipſo , quod nihil imperveſtigatum relinquit , aevo in lucem venturae erant , ut cum divina philoſophia puerorum etiam

ἀντὶ μὲ λιτῆς ὑφῆς , τὸ [e] κάλλιστον ἐποίκιλαν , ἀντὶ δὲ εὐτελῶν δωματίων , ὑψηλὰ τέρεμνα , καὶ λίθων πολυτέλειαν ἐμηχανήσαντο , καὶ γυμνὴν τοίχων ἀμορφίαν εὐανθέσι βαφαῖς χρωμάτων κατέγραψαν. πλὴν ἑκάστη γε τούτων τῶν τεχνῶν , καὶ ἐπιστημῶν , ἄφωνα ὄσα , καὶ βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην , ὡς ἀπὸ μακρᾶς [f] δύσεως κατ' μικρὸν εἰς τὰς ἰδίας ἀνέτειλεν ἀκτῖνας. ἕκαστος εὑρών τι , παρεδίδου τῷ μετ' αὐτόν· εἶθ' ἡ ἀλληλοδοχὴ τῶν λαμβανόντων , οἷς ἐμάθεν ἤδη προστιθεῖσα , τὸ ἐνδέον ἐπλήρωσε.

Μὴ [g] δή τις ἐρώτας ἀρρένων ἀπαιτείτω πρὸς τοῦ παλαιοῦ χρόνου. γυναιξὶ γὰρ ὁμιλεῖν ἀναγκαῖον ἦν , ἵνα μὴ τελέως [h] ἄσπερμον ἡμῶν [i] φθαρῇ τὸ γένος. αἱ δὲ ποικίλαι σοφίαι , [k] καὶ τῆς φιλοκάλου ταύτης ἀρετῆς ἐπιθυμίαι , μόλις ὑπὸ τοῦ μηδὲν ἐῶντος ἀνίχνευτον αἰῶνος εἰς τὸ φανὲς ἐμέλλον ἥξειν , ἵνα τῇ θείᾳ φιλοσοφίᾳ καὶ τὸ παι-

e Κάλλιστον] Ita reſtitui ex L. Κάλλιον Edd. hac priores. f Δύσεως] Sic *J.* Pell. Λύσεως Edd. Sed pro μικρᾶς eſt μακρᾶς ap. eund. & Edd. g Δή τις] Vulgatam hanc etiam eſſe in P. notat *M. du S.* h Ἄσπερμον] Ita habent M. & P. cum Edd. plurimis. Ἄσπορον *J. V2. Fl.* i Φθαρῇ] Φανῇ P. k Καὶ] Deerat in *P. H.* & *Fl.* Inſerui ex *J.*

35. Ἄσπερμον] Ὦ μιαρολόγε, εἰ χωρὶς γυναικῶν ἄσπερμος , ὁ βίος , τό γε λοιπὸν ἵφ' ὑμῖν ἀθετοῦσι τὸ θῆλυ, λύσις ἔσαι τοῦ κόσμου , τί γὰρ ἔτι κόσμος ἀνθρωπίνης χαρείων φορᾶς; M.

Παλαιῶν] Etſi ſcio *αἱ πάλαι ῥίζαι* aeque Graecum eſſe atque *παλαιαὶ* , tamen obſecundavi *Solano* , quia ſenſus adverbii foret alius , & hic ineptus ; nam *οἱ πάλαι* ſunt quidem *antiqui* ; ſed ii , qui non amplius ſunt. Jam non intelligendae radices quae olim fuere, nunc non ſunt amplius ; ſed *inveteratae* & *robuſtae*. Quod in *marg. Ald. Weſſel.* eſt *παλαιὰ* , natum eſſe poteſt ex Cod. qui *παλαιαὶ* habuit , aut dare voluit, Graeciſmo ſatis quidem uſitato , hic vero non conveniente , propter ſequens *αὖα κοιλώματα*. *J. F. R.*

28. Ὡς ἀπὸ μικρᾶς λύσεως] Benedictus *tanquam a parvo occaſu*, Legit ergo *δύσεως*, quae nullum hic ſenſum habet. Alii *a parvo fomite* , nimis tranſiate , nec opus tam alta figura , quum apte poſſimus ac debeamus *velut exiguam nactae ſolutionem* vel laxamentum. *J. G.*

Ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] *Aldina* lectio & ipſa poſt longas hujus loci tenebras , ὡς ἀπὸ μακρᾶς δύσεως , revocanda merito. Miror , qui δύσεως vidit , cum μακρᾶς potuiſſe fugere. Convenit cum praecedentibus, ubi ἄφωνα , & βαθεῖαν ἐπιτεθειμένη λήθην unaquaeque artium vocatur , cum reſpectu forte ad illas aeternas rerum revolutiones & ἀποκαταστάσεις Stoicas & Heracliteas , Pythagoricasque adeo : vel certe ad Platonicum illud Socraticumque dogma , quo diſcere eſt reminiſci. *J. M. G.*

Ibid. Ἀπὸ μακρᾶς δύσεως] Ἀπὸ μικρᾶς λύσεως erat in omn. Edd. Excepta *Ald.* 2. quam Cl. *Geſn.* indicat. In *Ald.* 1. autem aeque eſt λύσεως atque in ceteris. Sed quum & *Pelleti* Cod. accedat lectioni ab Cl. *Geſn.* & *Solan.* revocatae, vulgatam rejeci. *J. F. R.*

Ibid. Λύσεως] Ego δύσεως ab Auctore hujus libelli ſcriptum fuiſſe exiſtimo. *M. du S.*

Λύσεως] Αὔσεως. *F. G.* Sic diſerte in nott. Mſſ. *Gujeti* legebatur ; non dubito tamen quin deſcribentis ſit vitium ; nam δύσεως auctor voluit. *J. F. R.*

38. Ἐπιθυμίαι] An gloſſema eſt τῆς ποικίλαι σοφίαι ; placet. *F. G.*

Ἐπιθυμίαι] Καὶ non legerat *Gujetus* in ſua Edit. ideoque pro gloſſemate habuit adpoſitionem τῆς ἐπιθυμίας, jam vero adparet, non eſſe plane idem quod poſt σοφίαι ſequitur. *J. F. R.*

παιδέρας ἐῖν συναχμάσῃ. μὴ δῆτα, Χαρίκλεις, ὃ μὴ πρότερον εὑρῆσθαι, τοῦτο ἐπινοηθὲν αὖθις ὡς φαῦλον εὐθύνειν· μηδ' ὅτι τῶν παιδικῶν ἐρώτων αἱ γυναικεῖαι σύνοδοι πρεσβυτέρας ἐπιγράφονται χρόνους, ἐλάττω θάτερον. ἀλλὰ τὰ μὲν παλαιὰ τῶν ἐπιτηδευμάτων ἀναγκαῖα νομίζομεν. ἃ δὲ αὖθις [a] ἐνευσχολήσας τοῖς λογισμοῖς ὁ βίος ἐπεξεῦρεν, ὡς ἐκείνων ἀμείνω τιμητέον.

amor adoleſceret. Quare noli, Charicles, quod prius inventum non erat, poſtquam excogitatum eſt, rurſus tanquam pravum ſub cenſuram vocare; nec ideo, quod puerorum amoribus muliebres congreſſus antiquiora tempora inſcripta habent, alteri *generi* detrahe. Sed vetera quidem ſtudia neceſſaria putemus; quae autem rurſus vita, excogitandi otium nacta, adinvenit, ea tanquam meliora illis honorare oportet.

Ἐμοὶ μὲν ὀλίγου καὶ γελᾶν ἐναγχος ἐπῆλθε, Χαρικλέους ἄλογα ζῶα καὶ τοὺς Σκυθῶν ἐρημίαν ἐπαινοῦντος· ὀλίγου δὲ καὶ ἄγαν φιλονεικίας καὶ μανίας, γενόμενος Ἕλλην. οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν, [b] ὑπερηλγεῖτο τῇ φωνῆς τόνῳ τὸ ῥηθὲν ἐκλέπτων, ἀλλ' ἐπηρμένῃ φωνῇ λαρυγγίζων, Οὐκ ἐρῶσι, φησὶν, ἀλλήλων λέοντες, οὐδ' ἄρκοι, καὶ σύες, ἀλλ' αὐτῶν ἡ πρὸς τὸ θῆλυ μόνον ὁρμὴ κρατεῖ· καὶ τί θαυμαστόν; ἃ γὰρ ἐκ λογισ-

36. Equidem paullo ante vix a riſu mihi temperabam, Charicle muta animalia & Scytharum laudante ſolitudinem: parum aberat, quin prae nimia contentione, quod Graecus eſſet, ipſum poeniteret. Neque enim, ut qui contraria propoſito diceret, ſubmiſſa voce ipſa dicta ſua quaſi ſuffurabatur; ſed ſublata voce, dilatato gutture boans, *Non amant*, inquit, *ſe invicem leones mares, neque urſi, neque apri, ſed ipſos ſolus in feminas impetus ſuperat.* Et quid mirum? quae enim ratione ductus merito ele-

a Ἐνευσχολ.] Ἐνάσχ. *Fl.* At vulgata eſt in *J. P. H. S.* &c. b Ὑπερηλγεῖτο] Ὑπερηλγεῖτο τε W.

44. Γυναικεῖαι σύνοδοι] At ſupra c. 27. γυναικεῖοι σύνοδοι Edd. quod ex hoc loco corrigendum tamen ſervavimus, ut habeant & alii in quo ſe exerceant. Vid. quae ibi notavi. *J. F. R.*

50. Ἐμοὶ — γελᾶν — ἐπῆλθε] Vid. de hac phraſi agentem Cl. *Hemſterh.* T. I. p. 26. ad *Prometh.* §. 2. *J. F. R.*

51. Σκυθῶν ἐρημ.] Ad quae *Charicles* verba reſpiciat, incertum eſt. Sed ſic invidioſe ſolent Oratores aut detorquere adverſarii verba, aut etiam fingere. *M. du S.*

53. Τῆς ἄγαν Φιλονεικίας] Similia hujus locutionis exempla vid. ſupra ad c. 16. *J. F. R.*

54. Οὐδὲ γὰρ &c.] Interpres verba [οὐδὲ γὰρ ὡς ἐναντία φθεγγόμενος, οἷς ἐπεχείρει λέγειν] ex ignoratione Helleniſmi vertens: *Neque enim veluti qui contraria loqueretur, quibus dicere aggrediebatur*, palam pervertit. Alia hic eſt ſyntaxis Latina, alia Graeca. Vertendum fuit, *Neque enim quaſi contraria loquens iis, quae dicere erat aggreſſus.* Integra ſuppleret Graeca locutio, ἐναντία φθεγγόμενος τούτοις, ἃ (vel etiam οἷς, ut notus eſt Graecorum mos) ἐπεχείρει λέγειν. Ellipticam iſtam loquendi rationem frequentiſſime amant Graeci: ſic Noſter in *Reviviſcentibus* c. 14. f. ὡς ὑπόχρη τὴν ἀξίαν ὧν ἔδρακε, *ut ſubeat dignam poenam eorum, quae fecit.* in *Hermotimo* c. 53. f. ἃ μνημονεύεις ὧν ἔφην. in *Sacrificiis*, οὐδὲν ἀμείνω πείσουσιν, ὧν ποιοῦσιν. In *Prometheus es in verbis*, ἐμμενεστέον οἷς ἅπαξ προειλόμην. *Ariſtophanes* in Pluto,

Ἔχω τὴν ἀγαθὴν ἐλπίδα, ἐξ ὧν εἶπέ μοι.

Iſocrates in Panathenaico, εἰ τέλος ἐπέθηκεν, οἷς διενοήθη πράξειν. Fuit cum haec concinna & ſuccincta Graecorum locutio fraudi eſſet *H. Stephano*. Nam cum apud *Herodianum* cap. 4. Marcus ait, Ἀχθεσθῆναί μοι ὑμᾶς ἐφ' οἷς ἐρᾶτέ μου Δρακυλλίωνος, θαυμαστὸν εἶδεν volebat *H. Stephanus* excidiſſe οὕτω [οὕτω Δρακυλλίωνος] & ἐφ' οἷς ἐρᾶτέ με eſſe idem, quod ἐπὶ τῷ ἐρᾶν με. Sed hanc criſin ab hoc loco abſtinendam eſſe, docte monuit *Tan. Faber* in epiſtola ſua Herodiani editioni ultimae praefixa; docens ἀχθεσθῆναί ἐφ' οἷς ὁρᾶτέ με Δρακυλλίωνος poſitum eſſe pro ἀχθεσθῆναι ἐπ' ἐκείνοις, οἷς ὁρᾶτέ με Δρακυλλίωνος. Caeterum adeo religioſe obſervant hanc loquendi rationem elegantiores Graeci, ut etiam ſi inſequatur verbum, caeteroquin genitivum aliumve caſum poſtulans, illius tantummodo caſus, qui regatur a praecedenti verbo, rationem habeant. Sic in veteri proverbio apud Scholiaſten *Theocriti* ad Eid. X. vſ. 96. Ἔχεις ἅπερ ἐπεθύμεις, *voti compos factus es.* Notum eſt τὸ, ἐπιθυμεῖν fere ſemper cum ſecundo caſu conſtrui. Ita & apud *Sophoclem*, Αἰτεῖς, ἃ τεύξῃ pro, Αἰτεῖς ταῦτα, ἃ τεύξῃ, rogas; quae conſequeris. Hoc Sophocis adducit *Suidas* in A, oſtendere volens, τὸν, ἃ quandoque pro ὧν poni. Sed profecto ἃ ſic non magis pro ὧν, quam pro οἷς poni poteſt, ubi ratio loquendi ita fert: idque aliquando fieri, exemplo doceat ipſe Lucianus: apud quem in *Necyomantia* c. 16. med.

elegerit aliquis, ea his, quae rationes non poſſunt ſubducere, propter ſuum ſtuporem habere non licet. Nam ſi Prometheus, aut Deorum quis alius, mentem unicuique humanam adjunxiſſet; non ſolitudo ſane & ſilveſtris victus ea paſceret, neque in cibo ſe invicem haberent: ſed aeque ac nos templis aedificatis, & mediis ſuarum quisque aedium Penatibus, communibus legibus in civitate viverent. Quid mirum autem, ſi animalia, ab ipſa natura damnata, quibus nihil eorum, quae ratio ſuppeditat, accipere a Providentia contigit, inter alias res maſculis etiam cupiditatibus privata ſunt? Non amant leones? ſed nec philoſophantur: non amant urſi? Quantum enim oriatur ex amicitia bonum, neſciunt. Sed inter homines prudentia ſcientiae conjuncta, frequentibus *collecta* experimentis, optimum quod eſt eligens, firmiſſimos amores decrevit maſculos.

μῆ δικαίως ἄν τις ἔλοιτο, ταῦτα τοῖς μὴ δυναμένοις λογίζεσθαι δι' ἀφροσύνην οὐκ ἔνεστιν ἔχειν. ἐπεί τοι Προμηθεὺς, ἢ θεῶν τις ἄλλος, εἰ νῶν ἑκάστῳ συνέζευξεν ἀνθρώπινον, οὐκ ἂν ἐρημία, καὶ βίος ὀρεινὸς αὐτοὺς ἐποίμαινεν, οὐδὲ ἀλλήλους τροφὴν εἶχον. ἐξίσου δὲ ἡμῖν ἱερὰ δειμάμενοι, καὶ μέσην ἑστίαν τῶν [d] ἰδίων ἑκάστου οἰκῶν, ἔνθ' [e] τοῖς κοινοῖς ἐπολιτεύοντο νόμοις. τί δὴ θαυμαστὸν, εἰ ζῶα τῆς φύσεως κατάκριτα, μηδὲν, ὧν λογισμοὶ παρέχουσι, θεῶν δὲ τῆς προνοίας λαβεῖν ἠτυχηκότα, προσαφήρηται καὶ τῶν ἄλλων καὶ τὰς ἄρρενας ἐπιθυμίας; οὐκ ἐρῶσι λέοντες, οὐδὲ γε φιλοσοφοῦσιν· οὐκ ἐρῶσιν ἄρκτοι, τὸ γὲ ἐκ φιλίας καλὸν, οὐκ ἴσασιν. ἀνθρώποις δ' ἡ μετ' ἐπιστήμης φρόνησις, ἐκ τοῦ πολλάκις πειρᾶσθαι τὸ κάλλιστον ἑλομένη, βεβαιοτάτους ἐρώτων ἐνόμισε τοὺς ἄρρενας.

Μὴ

e Μίσῳ] Sic *Fl. H. P. S.* μίσην *J.* an μισὴν *J.* voluit? d Ἰδίων] Ἡδίων *J.* ſola. e Τοῖς κοινοῖς] Τῆς κοινῆς male *J.* Τοῖς κοινῆς *P.* Τοῖς κοιναῖς *P. Ald. Fr. S.* &c.

78. Βεβαιοτάτους ἐρώτων] Εἰ πάντα πρὸς τὶ τέλος ἡ φύσις ἀφωρίσατο, οὗτον δὲ τὴν ἡδονὴν ἐπενόησε πρὸς τὸ τέλος, εἰπέ μοι, κατάρατε, τί πλέον ἡδονῆς ἡ ἀρρενοφθορία ἐπαγγέλλεται, ὡς ἡ τῶν γυναικῶν μίξις, * παιδοποιΐαν, ἡ τῶν βρωμάτων ποικιλία τὴν σωματικὴν σύστασιν, ἡ τῶν ἱματίων τὴν ἀπὸ τοῦ ψύχους σωτήρησιν, καὶ ἐπὶ πάντων ὡσαύτως. † ἀλλ' ἐπὶ κεφαλὴν σοι τὸ δύσφημον· ἄλογος εἰσάγειν τὸ τάξασα τὴν φύσιν Θεόν. *V.*

; * Παιδοπ.] Πρὸς παιδοποιΐαν erat editum. Sed praepoſitionem ducibus V. & M. delevit *M. du S.*
† Ἀλλ'] M. Cod. ἄλλ' ἰδὲν ἔχοις τοιοῦτον ἀπὸ τῆς μιαρᾶς δεξαι χρήσιμος ταύτης, ὃ σοι καὶ πρὸς μεγάλην ἀποτελεστὴ βλασφημίαν. καὶ μάτην εἶναι τὴν φύσιν. καὶ πολὺ πρότερον.

med. legas, Οὐχ ἃ πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο λοιδοροῦντες. pro οὐκ λοιδοροῦντες ταῦτα, οἷς πρὸς ὀλίγον ἐχρήσατο. Ex his male *Dionyſius Voſſius* ad Caeſaris III. de B. G. c. 24. corrigit Graecum Caeſaris Interpretem, pro καὶ ἡ φόβου παρεῖχον δόξη legens καὶ ἦν &c. *J. J.*

55. Οἷς ἐπιχείρει] Vulgarem hanc ellipſin obiter attigimus ad *Aſtrol.* c. 1. μίμεμαι ὁκόσοι σοφοί. *J. F. R.*

56. Ἔκλειπεν] Non vererer vertere *abſcondidit*, etſi proprie ſit, *ſubtraxit* ſcil. audientibus. Nam κλείπειν eleganter dici de iis qui clam aliquid agunt, ſi non ſatis notum, adeatur Cl. *Perizon.* ad Aelian. III. 47. κλέπτων τὴν τῶν Ἀθηναίων τύχησιν. *J. F. R.*

57. Λαρυγγίζων] Vide ſupra c. 22. *M. du S.*

Λαρυγγίζων] *Aeſchini* objicit Demoſthenes pro corona cap. 90. ἐπᾶρας τὴν φωνὴν ὡς γεγηθὼς, καὶ λαρυγγίζων. Refert etiam *Plin.* epiſt. 4, 7, 6. *J. M. G.*

62. Δι' ἀφροσύνην] Sic Populia M. F. apud *Macrob.* 2, 5, extr. ad ſimilem objectionem a mutis animantibus ſumtam reſpondet, *Beſtiae enim ſunt.* *J. M. G.*

67. Καὶ μίσην ἑστίαν τῶν — οἰκῶν] Addi poteſt hic locus, de Veſta in media domus parte culta, his, quae habet *Spanhem.* tum in diatr. de Veſta & Pryt. Gr. tum ad *Callim.* H. in Del. 325. p. 523. itemque alius e Scholiis ad *Heſiodi* Theogon. 454. ubi cauſſam reddit cur ἑστία etiam appelletur Terra Mater, Ceres, δημήτηρ, παρ' ὅσον τῶ παντὸς τὸ μέσον λαχοῦσα τόπον ἡ γῆ, σάσεως ὢν μονῆς αἰτία ἐστὶ τοῖς ἄλλοις. Caeterum ἑστίαν ſ. *Veſtam* hic reſpondere *Penatibus*, *Laribusque* Romanorum hominum; οἴκους autem eadem ratione pro pluribus membris unius domus poni, ut *aedes* Romanis; vix opus eſt hic admoneri: ut nec illud, ſeparatis revera pluribus aediculis aedes honeſtiorum conſtitiſſe, qua de re, qui *Plinianas* villas, & aedificandi legem a Columella 1, 6. propoſitam attentius conſideraverit, vix eſt ut dubitet. Illud propius ad rem noſtram pertinet. Verti hunc locum ita, ut μίσην ἑστίαν referam ad δειμάμενοι, ac legam οἴκων ἰδίων, quod unice verum puto. Sed ſi quis, ut adhuc editum

Μὴ τοίνυν, ὦ Χαρίκλεις, ἀκολάστῳ βίῳ συμφορήσας ἑταιρικὰ διηγήματα, γυμνῷ τῷ λόγῳ τὸ σεμνότητος ἠθος καλαπόμπευε, μηδὲ τὸ ἀράνιον ἔρωτα τῷ νηπίῳ συναρίθμει· λογίζου δὲ ὀψὲ μὲ ἡλικίας τὰ τοιαῦτα μεμαυθάνων· ὅμως δ' ἂν λογίζου νῦν γε, ἐπειδήπερ ἐς πρότερον. ὅτι διπλοῦς θεὸς ὁ ἔρως, καὶ χὠ μίαν ὁδὸν φοιτῶν, οὐδὲ ἑνὶ πνεύματι τὰς ἡμετέρας ψυχὰς ἐρεθίζων. ἀλλ' ὁ μέν, ὡς ἂν οἶμαι, κομιδῇ νήπια φρονῶν, εὐδενὸς αὐτῷ τὸ ἀφρόνιαν ἠνιοχεῖν δυναμένου λογισμοῦ, πολὺς ἐν ταῖς τῶν ἀφρόνων ψυχαῖς ἀθροίζεται. μάλιστα δὲ αὐτῷ γυναικεῖοι πόθοι μέλουσιν· ἔτος ἔστιν ὁ τὴν ἐφημέρου ταύτης ὕβρεως ἑταῖρος, ἀκρίτῳ φορᾷ πρὸς τὸ βουλόμενον ἄγων· ἕτερος δὲ ἔρως ἀγωνίου πατὴρ χρόνων, σεμνὸν ὀφθῆναι, καὶ πάντοθεν ἱεροπρεπὲς θέαμα, σωφρονούντων ταμίας παθῶν, ἥπια ταῖς ἑκάστου διανοίαις ἐμπνέει, καὶ λαχόντες ἵλεω τοῦδε τοῦ δαίμονος, ἡδονὴν χρεῶν μεμιγμένην ἀσπαζόμεθα. διττὰ γοῦν ὄντως καὶ τραγικὸν πνεύματα πνεῖ ὁ ἔρως· ἑνὸς δὲ ὀνόματος οὐκ ὅμοια τὰ πάθη κεκοινώνηκε· καὶ γὰρ αἰδὼς,

37. Noli igitur, Charicles, meretriciis vitae libidinosae collatis narrationibus, nudo sermone pudori nostro & gravitati insultare, nec caelestem Amorem cum illo infante adnumerare: & cogita, sero tu quidem aetatis ista demum aliter discens, verum tamen cogita nunc certe, quando non prius, duplicem Deum esse Amorem, non eadem *utrumque* via venientem, nec spiritu eodem animos nostros incitantem. Sed alter, pueriliter omnino, ut arbitror, animatus, cujus nulla gubernare mentem prudentia possit, multus in imprudentium animis colligitur: maxime autem illi muliebria desideria cordi sunt. Hic est illius diem modo durantis contumeliae sodalis, indiscreto impetu agens in id quod appetitur. At alter Amor Ogygiorum pater temporum, honestum visu & sacrum undique spectaculum, sanarum promus affectionum, mite quiddam uniuscujusque mentibus inspirat. Hunc deum propitium nacti mixtam virtute voluptatem amplectimur. *Duplices* enim revera *spiritus* Amor *spirat*, ut est apud Tragicum, idemque nomen habent affectiones minime similes. Nam Pudor quo-

tum est, οἰκῶν praeferat, ille etiam, ut adhuc factum video, interpretabitur, *medios privatae domus penates incolens*. Nempe τὰ ἴσια deinde *domum* significabunt, vel totum forte praedium, in cujus media parte domus exstructa sit. Notum est illud ex Euangelio ἀπελθὼν εἰς τὰ ἴδια. κ. τ. λ. *J.M.G.*

84. Ὀψὲ μὲ ἡλικίας] Conf. *Cic.* Tusc. Disp. IV. c. 33. ibique *Davis.* quem adeundum Cl. *Hemsterh.* in marg. notaverat. *J.F.R.*

86. Διπλοῦς θεὸς] Conf. infra Δημ. c. 13. *M.du S.*

2. Τραγικὸν] Unde habeat nescio. *M.du S.*

Ibid. Κατὰ τὸ τραγικὸν] Ex *Sophocl. Antig.* adscriptum in marg. *Mill.* quem evolvere typothetarum festinatio prohibet. *J.F.R.*

7. Αἰδὼς] *Hesiod.* Ἔργ. 317. vers. sequens autem ex eod. vers. 11. Ope textus Hesiodei & W. Codicis menda duo ex hisce verbis sustulimus, in δυὼ & ἐπαινήσεις, posterius enim recte in W. ἃ μὴν ἅδε, autem reliquimus, & ἐσὶν ἐν, pro quibus apud *Hesiodum* οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην. *M.du S.*

8. Οὐ μὴν &c.] Hi ex *Hesiodo* versus,

Οὐ μὴν ἅδε ἐριδων γένος ἐσὶν ἐν, ἀλλ' ἐπὶ γαῖαν
Εἰσὶ δυο. τὴν μέν κεν ἐπαινήσειε νοήσας,

Η σὴν ἐπιμωμητὴν· ἀτὰρ ἑτέρην ἀνδιχα θυμὸν ἔχουσιν.

parum accurate scripti sunt. In primo ἅδ', non ἅδε legendum; in secundo vel ἐπαινέσεις, ut pleraeque editiones Hesiodi; vel ἐπαινῆσεις, quod ex duobus MSS. adfert, magisque probat in Lectionibus Hesiodeis Cl. *Graevius*, legendum. Sed & δύω, non δύο, vulgo in Hesiodo legitur. Utrumque probum. Versum quoque primum aliter concipit *Hesiodus*; apud quem in Ἔργοις vs. XI. legitur,

Οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐριδων γένος, &c.

J.J.

17. Τὸ μηδὲν οἴει] Sic supra fere c. 3. τὸ καλὸν ἀνθούντων. *J.F.R.*

18. Ἵνα πῶς μείνωμεν] Jam vidit prior interpres, legendum εἶτα, de cujus vi in absurda consequentia indicanda omnia plena sunt. *J.M.G.*

19. Κατὰ τὸ σοφώτατον Εὐριπίδην] Locus est Hippolyto 618. seq. ubi Jovem reprehendit, qui mulieres creaverit. Εἰ γὰρ, inquit, βρότειον ἤθελες σπεῖρας γένος, Οὐκ ἐκ γυναικῶν χρῆν σ' ἀφορμᾶσθαι τόδε, Ἀλλ' ἀντιθέντας σοῖσιν ἐν ναοῖς βροτοὺς Ἢ χαλκὸν, ἢ σίδηρον, ἢ χρυσοῦ βάρος, Παίδων πρίασθαι σπέρμα, τῷ τιμήματος Τῆς ἀξίας

quoque utilitatis simul & noxae ambiguus Deus est, Pudor, inquam,

Et multum prodesse & laedere idoneus idem.
Nec contendendi genus unum est, sed duo terras
Sollicitant, unum, qui novit, laudibus ornet;
Alteri inest labes: in partes pectora scindunt.

Neque igitur mirum est, si affectio communem virtuti appellationem forte accepit, ut amor vocaretur & voluptas libidinosa, & sapiens benevolentia.

38. Nuptias igitur, ait, nihili putas? & muliebre genus exulare e vita jubes? Deinde quomodo duremus homines? Optabile quidem erat, de Euripidis doctissimi viri sententia, ut absque congressu cum mulieribus, in templa & aedes sacras venientes argento & auro liberos successionis caussa emeremus. Necessitas enim grave cervicibus nostris jugum imponens imperiis parere nos cogit. Quod igitur pulchrum est ratione eligamus, cedat autem necessitati utilitas. Liberorum tenus numerus sunto mulieres. In reliquis vero,

ὠφελείας ὁμῶ καὶ βλάβης ἀμφίβολός ἐστι δαίμων·

Αἰδὼς, ἢτ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησιν.
Οὐ μὴν [a] οὐδ' ἐρίδων γένος ἐστὶν ἓν, ἀλλ' ὅπῃ γαῖαν
Εἰσὶ [b] δύω, τὴ μὲν κεν [c] ἐπαινήσειε νοήσας,
Ἡ δ' ὀπιμωμητή. Ἀλαὶ δ' ἀνδίχα θυμὸν ἔχουσιν.

οὐδὲν ἂν εὐδοξότερον, εἰ πάθος χρεστὴ κοινὴν προσηγορίαν ἔσχεν ἔτυχεν, ὥστε ἐρωτικὴν, καὶ τὴν ἀκόλαστον ἡδονὴν, καὶ τὴν [11] σωφρονοῦσαν εὔνοιαν.

Γάμους οὖν, [d] φησι, τὸ μηδὲν οἴει; καὶ τὸ θῆλυ τοῦ βίου φυγαδεύεις, [e] ἵνα πῶς μείνωμεν ἄνθρωποι; ζηλωτὸν μὲν ἦν τὸ τοῦ φώταλον Εὐριπίδην, εἰ δίχα τοῦ πρὸς γυναῖκας συνόδου, φοιτῶντες ὅπῃ ἱερὰ, καὶ ναοὺς, ἀργύρου, καὶ χρυσοῦ τέκνα [f] ὑπὲρ τοῦ ἀφ-δοχῆς ἐωνούμεθα. ἀνάγκη [g] γὰρ, βαρὺν κατ' [h] αὐχένα ζυγὸν [i] ἡμῖν ἐπιθεῖσα, τοῖς κεκλευσμένοις [k] πειθαρχεῖν βιάζεται. τὸ μὲν οὖν καλὸν αἱρώμεθα τοῖς λογισμοῖς, [l] εἰκέτω δὲ τῇ ἀνάγκῃ τὸ χρειῶδες. ἄχρι τέκνων, γυναῖκες ἀριθμὸς [m] ἔστωσαν· [n] ἐν δὲ τοῖς ἄλ-

a Οὐδ'] Οὐδὲ Edd. priores. *b* Δύω] Restitut. ex *Hesiod.* Δύο Edd. Lucian. & M. *c* Ἐπαινήσειε] Ex eod. nam ἐπαινήσειε Edd. Luciani priores. *d* Φησι] Deest hoc verb. in W. *e* Ἵνα πῶς] Nihil mutant *J. Fl. Fr. P.* & M. *f* Ὑπὲρ] Ita dedi ex marg. *A1. J. V2.* & L. Παρὰ cett. & M. male. *g* Γὰρ] Sic M. & Edd. omnes praeter *J.* & *V2.* quae δὲ, cum marg. *A1. h* Αὐχένα] Αὐχένων L. *i* Ἡμῖν] Ἡ μὲν male *J.* & *V2. k* Πειθαρχεῖν] Πειθαρχεῖν W. *l* Εἰκέτω] Sic recte *Fl. B2. Fr. P. H. S.* Οἰκέτο male *J. m* Ἔστωσαν] Ἔστωσαν Veneta utraque. Ceterae spiritum tenuem servant. *n* Ἐν δὲ] Ἐπὶ δὲ *Fl.* sola. Ἐν δὲ etiam P.

ἀξίας ἕκαστον κ. τ. λ. *J.M.G.*

20. Εὐριπίδην] Vid. Med. 573. Sed alium, eumque magis expressum locum respicit, qui mihi non succurrit. Reperi tandem. Extat in Hippol. v. 619. & seqq. Sed poëtam ipsum adi. *M. du S.*

22. Ὑπὲρ] Sic L. & *Ven.* utraque. Reliquae ὑπὸ, & ipse M. *M. du S.*

Ὑπὲρ τοῦ διαδοχῆς] Sic legendum sine dubitatione ex *Aldina.* Quid enim est ὑπὸ τοῦ ἀφ. quod reddunt, *a successione* ? ὑπὲρ ad finem referri, propter quem aliquid fit, tralaticium est. *J.M.G.*

23. Γὰρ] Sensus videtur postulare δὲ, maxime, si ad praemissum μὲν respicias; sed vicissim δὲ habuimus, ubi ex consuetudine γὰρ potius locum haberet, supra 2. *Ver. Hist.* c. 2. εἰρήκαμεν δὲ. Item *Alex.* c. 44. & 46. Ubi & *Homer.* ad partes vocavi. Verum δὲ facilius hic procedere videtur, non tamen adeo necessarium arbitror, ut mutatione opus sit; nam si sequens ἐν spectes, nihil adeo pugnabit illud γὰρ. At quum propter scripturae compendia in ejusmodi particulis perpetua, facilis est scribarum aberratio, nihil definio, sed ad δὲ magis inclino, quia Edd. una alterave id habet. Iterum tamen dico, nihil muto, quoniam & alibi ita ponitur, ut δὲ sine sensus discrimine reponere possis. E. g. in *Hermot.* c. 29. f. ἢ πῶς πιστεύειν χρὴ — ἢ ἀπιστεῖν ὁμοίως· μακρῷ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ τοιοῦτον. *J.F.R.*

28. Ἀριθμὸς] Sic *Horatius* —— *Nos numerus sumus. Eurip.* Tr. 476. *M. du S.*

32. Ἀλλ'

ἄλλοις, ἄπαγε, μή μοι γένοιτο. τίς γὰρ ἂν εὖ φρονῶν ἀνέχεται δύναιτο, ἐξ ἑωθινοῦ γυναικὸς ὡραϊζομένης ἐπικτήτοις σοφίσμασιν; ἧς ὁ μὲν ἀληθῶς χαρακτὴρ ἄμορφος ἀλλότριοι δὲ κόσμοι τὸ τῆς φύσεως ἀπρεπὲς βυκολοῦσιν.

apage ne mihi sit mulier. Quis enim bene sanus perferre possit mulierem, a mane inde adscitis artificiis formam interpolantem? cujus vere turpis est facies, alieni vero ornatus, quod natura indecens est, *lenociniis quibusdam* demulcent.

Εἰ γὰρ ἀπὸ τῆς νυκτέρου κοίτης πρὸς ὄρθρον ἂν ἴδοι τις ἀνισταμένας γυναῖκας, [b] αἰσχίω νομίσῃ θηρίων τὴν [c] πρωΐας ὥρας ὀνομασθῆναι [d] δυσκληδονίστων. ὅθεν ἀκριβῶς οἶκοι καθείργυσιν αὐτὰς, ἀδενὶ τῷ ἀῤῥένων βλεπομένας· γραῦς δὲ καὶ θεραπαινίδων ὁ σύμμορφος ὄχλος, ἐν κύκλῳ παρεστᾶσι, ποικίλοις φαρμάκοις [e] καλαφαρμακεύσαι τὰ δυστυχῆ πρόσωπα· οἱ γὰρ ὕδατος ἀκράτῳ νάματι τὸν ὑφηλὸν ἀπονιψάμενοι κάρον, εὐθὺς ἅπτονται σπουδῆς ἐχομένου τινὸς πράγματος, ἀλλ' αἱ πολλαὶ τῶν ἀλφασμάτων συνθέσεις, τὴν [f] ἀηδῆ τοῦ προσώπου χρῶτα φαιδρύνουσιν. ὡς δὲ ὅτι δημοτελοῦς πομπῆς, ἄλλο τις ἄλλην τῶν ὑπηρετούντων ἐγκεχείρισται, λεκανίδας ἀργυρᾶς, καὶ προχόους, ἔσοπτρά τε, καὶ, καθάπερ ἐν φαρμακοπώλου, πυξίδων ὄχλον, ἀγγεῖα

39. Si enim a nocturno cubili mane surgentes aliquis videat mulieres, turpiores censebit illis animalibus quae matutina hora nominare male auspicatum est. Unde diligenter domi se concludunt, virorum nulli videndas. Aniculae autem & similis ancillarum grex circulo adstant, variis medicamentis infelices vultus inficientes. Non enim puro aquae liquore altum *somnum* abluentes, statim ad honestum aliquod opus accedunt; sed multae fucorum compositiones insuavem faciei colorem laetiorem reddunt: ac tanquam in publica pompa, aliud alii ministrarum commendatum est, pelves argenteae, & gutturnia, speculaque, & turba pyxidum, vasa multa infe-

a Ὡραϊζομένης] Sic Edd. & P. Ὡραισμένης Ex. *Fl.* *b* Αἰσχίω] Sic Ex. *Fl. H. P. B2. Fr. S.* Αἰσχίους *J. V.* & L. Item marg. *A1W.* *c* Πρωΐας] Sic L. & marg. *A1W.* Πρὸ μιᾶς Edd. priores. *d* Δυσκληδονίστων] Hoc dedi ex *J. V2.* ex marg. *A1W.* & W. Sed mediam corripui. Δυσκλυδων... Edd. cett. omnes. *e* Καλαφ——εύσαι] Καλαφ——εῦσαι W. *f* Ἀηδῆ] Ἀειδῆ *Fl.*

32. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] An ἀληθὴς; F.G. Ἀληθῶς χαρακτὴρ] Posset quidem cum *Gujeto* ἀληθὴς legere. Sed mutatione nihil opus est; nam si recte dicitur ἡ πάνυ τρυφὴ, τὸ ἄγαν φιλονεικίας, & multa similia, quae hoc Dialogo jam vidimus; cur ὁ ἀληθῶς χαρακτὴρ quoque non dicatur, aeque ac Latine, *qui vere, vel revera est character*, causae nihil video. Cumque ὡς ἀληθῶς μητὴρ & similia vel Lexica habeant, & supra etiam T. I. p. 96. in *Jud. Voc.* §. 11. ὦ γλυκυτάτης ἀληθῶς νόσημα ταῦ, nihil hic in Luciano mutaverim, etsi ἀληθὴς mollius procederet, & melius responderet τῷ ἀλλότριοι, quod illico opponitur. *J. F. R.*

Ibid. Χαρακτὴρ] Χαρακτῆρα esse *notam, imaginem impressam* vel *insculptam* hoc Luciani loco, aliisque mox c. 44. occurrente, item ex *Philone, Aristotele*, aliisque monet Rev. *Jac. Elsn.* ad Hebr. I. 2. *J. F. R.*

36. Αἰσχίω] Ad θηρία refertur. F.G.

37. Θηρίων —— δυσκληδονίστων] Simias intelligi, illud maxime suadet, quod Lucianus ἀποφ. c. 17. hoc animal inter ea refert, quibus mane conspectis homines metuant, tanquam ὑπὸ πονηρῷ τῷ πρώτῳ © δυσφήμῳ κληδονίσματι. Audacior aliquis forte ex hoc ipso loco ὀνομασθῆναι mutari velit in ὁρασθῆναι. Sed neque nominare infausti ominis res licet, ut lupum &c. Caeterum ad hanc matutinam deformitatem objectam mulieribus pertinet popularium meorum proverbium, *ferenos dies vesperi, mane autem formosos esse laudandos.* *J. M. G.*

Ibid. Πρωΐας ὥρας —— δυσκληδ.] Ex L. est illud πρωΐας. In impressis πρὸ μιᾶς legitur. δυσκληδονίστων autem ex W. & *Ven.* utraque. *M. du S.*

Πρωΐας ὥρας] Non dubitavi vulgatam rejicere, quum duo Codd. meliorem & planiorem lectionem exhiberent, dum *Solan.* vel uno Cod. teste id factum voluit; versionem itaque similiter a me mutatam haud fini-

felicitate repleta ; in quibus aut dentium deterſorjae facultates , aut nigrorem inducens ſuperciliis ars repoſita eſt.

40. Majorem autem partem *temporis & operarum* conſumit cura capillorum. Aliae enim medicamentis rutilare valentibus ad ſolem meridianum cincinnos, inſtar lanarum infectionis , flavo tingunt flore, propriam naturam (*nativum colorem*) damnantes. Quibus autem ſufficere nigra coma ſolet , illae maritorum divitias in hanc impendunt, totam fere de capillis Arabiam ſpirantes. Et inſtrumenta ferrea , obtuſo ignis ardore calefacta, vi quadam criſpos cincinnos implicant , & minuta induſtria ad ſupercilia usque deductae comae , breve fronti interſtitium relinquunt : ſuperbe autem ad ſcapulas usque poſterioris comae annuli fluctuant.

41. Et poſt haec florei coloris ſandalia intra ipſam carnem pedes adſtringentia , & tenuiſſimo textu dicis cauſſa veſtitus , ut nudae eſſe videantur. Omnia autem intra hanc veſtem facilius agnoſcuntur quam ſa-

μετὰ πολλῆς κακοδαιμονίας, ἐν οἷς ὀδόντων σμηκλικαὶ δυνάμεις, ἢ βλέφαρα μελαίνουσα τέχνη θησαυρίζει.

Τὸ δὲ πλεῖστον ἀναλίσκει μέρος ἡ πλοκὴ τῶν τριχῶν· αἱ μὲν γὰρ φαρμάκοις [g] ἐρυθαίνειν δυναμένοις πρὸς ἡλίου μεσημβρίαν τὰς πλοκάμους, ἴσα ταῖς τῶν ἐρίων χροιαῖς, ξανθῷ μεταβάπτουσιν ἄνθει, τὴν ἰδίαν καλλιχρίνουσαι φύσιν· ὁπόσαις δὲ ἀρκεῖν ἡ μέλαινα χαίτη νομίζει, τὰ γεγαμηκότων πλοῦτον εἰς ταύτην [h] ἀναλίσκουσιν, ὅλην Ἀραβίαν ἀχεδὸν ἐκ τῶν τριχῶν ἀποπνέουσαι· σιδηρᾶ τε ὄργανα, πυρὸς ἀμβλείᾳ φλογὶ χλιανθέντα, βίᾳ τὴν ἑλίκων ἀλότητα ἀμπλέκει· καὶ πρόειργοι μὲν αἱ μέχρι τῶν ὀφρύων [i] ἐφειλκυσμέναι κόμαι, βραχὺ τῷ μετώπῳ μεταιχμιὸν ἀφιᾶσι· σοβαρῶς δὲ ἄχρι τῶν μελαφρένων οἱ ὄπισθεν ὀπισαλεύουσι πλόκαμοι.

Καὶ μετὰ τοῦτο, ἀνθοβαφῆ πέδιλα τὴν σαρκὸς ἐνδοτέρω τοὺς πόδας ὀπισφίγγοντα, καὶ λεπτοφὴς ἐς πρόφασιν ἐσθὴς, ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν [k] γεγυμνῶσθαι. πάντα δὲ τὰ ἐντὸς αὐτῆς γνωριμώτερα τοῦ προσώπου, χωρὶς τῆς

[g] Ἐρυθαίνειν] Ἐρυθραίνειν *Fr.* Vulgatam firmat M. *Fl. H. J.* &c. [h] Ἀναλίσκ.] Ἀναλύσκ. male *Fl.* [i] Ἐφειλκυσμέναι] Ἐφιλκυσμ. W. [k] Γεγυμνῶσθαι] Μὴ γεγυμν. marg. *A1.*

ſiniſtre interpretabitur Cl. *Geſner.*, qui ex vulgata πρὸ μιᾶς ὥρας dederat : *ante horam primam* ; nec poterat aliter. Verum etſi μία pro πρώτη alibi inveniatur, apud Lucian. nondum obſervavi. *J. F. R.*

44. Τὸν ὑψηλὸν] Haec ut multa alia in hoc opuſculo nec ſana exiſtimo, nec digna quibus operoſam faciam medicinam. Sed pro κάρον, κάρα legendum exiſtimo. *M. du S.*

57. Ἐρυθαίνειν] Sic ſcribitur & mox c. 41. verſus fin. ubi & ipſa *Fr.* cum reliquis ἐρυθαίνουσιν habet, non ἐρυθραίν... *J. F. R.*

68. Βραχὺ τῷ μετώπῳ] Frontem enim anguſtam veteres ſuſpiciebant. *M. du S.*

71. Ἀνθοβαφῆ] Quidni *purpurea* intelligamus ? ἄνθος enim Graecis non minus quam Latinis *flos* audit purpurae, ſive purpurae ſuccus optimus i. e. maximè ſaturatus, ut *flos lactis* vocatur quod pinguiſſimum eſt in eo. Sicque mox ipſe verſ. fin. hujus cap. πορφυροῦν ἄνθος ἐπιφοινίσσει. Interdum tamen & ab effectu fit denominatio , i. e. id quod purpura jam tinctum, vocatur floridum , propter laetum & florum ſimilem colorem. *J. F. R.*

73. Ὑπὲρ τοῦ δοκεῖν γεγυμνῶσθαι] Fluctuabam, an cum priore interprete putarem , negationem exciditſe, vertendumque adeo hunc locum , *ne nudae eſſe videantur*. Atque hanc rationem ſubjiciebat illud εἰς πρόφασιν obtentui & excuſationi habent nebulam illam lineam & textilem ventum mulieres , ne nudae dici poſſint, quae veſtimentum qualecumque habeant. Sed re accuratius perpenſa, nihil mutandum cenſui. Tribuit ipſis conſilium , velle videri nudas , & tamen etiam obtentum, praetextum, excuſationem , diverſo nimirum reſpectu : volunt videri nudae ſui ſimilibus laſcivis , moechis ; obtentum quaerunt apud virum , apud ſeveriores &c. *J. M. G.*

74. Γεγυμνῶσθαι] Si Cl. *Geſn.* vidiſſet μὴ in Cod. quodam eſſe , recepiſſet credo , quia ſuſpicionem ſuam, illud exciditſe, confirmatam inveniſſet. Ego certe magis inclino ad id recipiendum, quia εἰς πρόφασιν δοκεῖν γεγυμνῶσθαι , non ſatis commode procedit ſine negatione. Nihil tamen mutavi, ne contradicere meliori, ſine ſumma neceſſitate, videar. *J. F. R.*

τῶ ἀμόρφως προπεπωκότων [a] μαζῶν, ἃς ἀεὶ φερίφρυσι δεσμώτας. [b] τί δεῖ τὰ τοιαῦτα τῶν πλουσιώτερα κακὰ διεξιέναι; λίθος Ἐρυθραίους κατ' οὖς λοβῶν, πολυτάλαντον [c] ἠρτημένους βρίθος, ἢ τοὺς [d] περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὄφελον ὄντως ἀντὶ χρυσίου δράκοντες εἶναι· καὶ στέφανη μὲν ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν περιθεῖ, λίθοις Ἰνδικαῖς ἀφάτοις· πολυτελεῖς δὲ τῶν αὐχένων ὅρμοι καθεῖνται. καὶ ἄχρι τῶν ποδῶν ἐκατὸν καλάβησεν ὁ ἄθλιος χρυσὸς, ἅπαν, εἴ τι τοῦ σφυροῦ γυμνοῦ, περισφίγγων. ἄξιον δ' ἦν σιδήρῳ τὰ [f] περίσφυρα σκέλη πεπεδῆσθαι

cies, exceptis, quae deformiter alioquin prociderent, uberibus, quae in vinculis semper circumferunt. Quid opus est ditiora harum mala enarrare? Erythraeos in auriculis lapillos, pondus multorum talentorum, suspensum habentes, an illos circa manus & brachia dracones, qui utinam veri pro auro dracones essent: & corona in orbem caput ambit, Indicis stellata gemmis, sumtuosaque cervice monilia demittuntur; & ad ultimos pedes miserum descendit aurum, quidquid circa talum nudatur constringens. Dignum autem erat ferro potius crura in talorum regione compe-

a Μαζῶν] Sic Edd. omnes. Μασῶν vult *Solan.* b Τί δεῖ] Incipit rursus O. c Ἠρτημένους] Edd. pertinaci consensu. Ἠρτημένους vero M. & O. d Περὶ καρποῖς] Sic M. O. *B2. H. P. Fr. S.* Περικαρπεῖς *Fl. J.* e Καὶ] Abest a *Fl.* f Περίσφυρα] Sic *J. P. H. B2. Fl.* Περισφῦρα M. erasо gravi accentu super περὶ. Περὶ τὰ σφυρᾶ O.

76. Μαζῶν, ἃς ἀεὶ φερίφρυσι δεσμώτας] Huc pertinet locus *Anacreontis* Od. 20. ἡ ταινία δὲ μασῶν. *L. Bos.*

Μαζῶν] Conf. Ἐτ. Δ. XII. Vox μαζῶν autem poëtica est, ut permultae aliae in hoc opusculo, quo grandius, ut putat, loquatur. *M. du S.*

Μαζῶν] Non quidem repugno *Solano* μασῶν legere jubenti in margine *Justinae*, ut infr. *Dial. Meretr.* XII. ante med. Verum quia nulla Edit. neque Cod. placet, nihil muto. Et ipse *Solan.* a se differentiam in notis quod cum nunc demum videam, infra i. e. dispiciam, ac de differentia quam inter μαζὸς & μασὸς tradit *Th. Mag.* agam. *J. F. R.*

79. Ἠρτημένους] Sic omnes Edd. At O. & M. ἠρτημένους, quod observari utique meretur. *M. du S.*

Ἠρτημένους] Γυναῖκας intellige. *F. G.* At jam, dicas, cum ἠρτημένους habeamus ex duobus Codd. nihil opus erit ad γυναῖκας referre. Sed recte construxit *Cujac.* vulgatam, per hypallagen non inusitatam; sic enim fere & ἐπιθέμενος construitur, ut *Alciphr.* III. 1. p. 276. τὸν χιλὴν δὲ τὰ ῥόδα τῆς Ἀφροδίτης — πιθέμενος, quod suo loco etiam apud Nostrum videbimus. Sic ἐξαρτημένος τὴν πυρὰν in *Vitar. auct.* c. 7. pr. habuimus. Certe *Long. Past.* II. p. 42. Περὶ ἐξαρτώμενος, & *Alciph.* p. 360. aliique dixere: nec non ἐπικεῖσθαι eadem ratione construi solet supra ap. Nostrum. *Alex.* c. 3. T. 2. p. 210. ἐπικείμενος κόμην πρόσθετον. Sic ἀπηγχθαι τὴν αἰδῶ *Alciph.* 360. f. Idcoque vulgata hisce aliisque bene multis defendenda manet intacta. *J. F. R.*

80. Περὶ καρποῖς & βρ. φέρει.] Ὄφεις vulgo vocabantur armillae illae. Vide *Menandri* fragm. p. 146. & *Poll.* V. ἐπικάρπιοι etiam ὄφεις apud *Philostr.* p. 931. *M. du S.*

96. Ἔξοδοι] De mulierum, cum foras in publicum prodirent, pompa, vide *Casaub.* ad Theophr. Char. 339. *M. du S.*

Ibid. Καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίψειεν τοὺς γεγαμηκότας, ἂν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἀνδρες ἐδὲ αὐτὰ ἴσασι τὰ ὀνόματα, Καλλιάδας, εἰ τύχοι, ἢ Γενετυλλίδας & τὴν Φρυγίαν δαίμονα] Locus ille est mutilus, si quid in his video, & post γεγαμηκότας ponenda est hiatus nota. Nam Καλλιάδαι & Γενετυλλίδες non sunt nomina eorum spectatorum, qui miseros maritos zelotypia conficiant, sed numinum cognomina, quorum lucos & templa frequentabant Graecae mulieres. Deest igitur aliquid, ut si haec desint, aut tale quid: γεγαμηκότας, ἢ εἰς τὰ τερμόνια φοιτήσεις τῶν θεῶν, ἂν ἐνίων. &c. Sic sensus constaret, qui nullus est, ut nunc legitur. *J. P. a G.*

Πᾶς θεὸς] In omnibus nostris libris πᾶς θεατὴς legitur, quod cum sequentibus pugnare, optime observavit *Palmerius*, ubi pro *spectatoribus*, *Deas* habemus. Lege ergo mecum, πᾶς θεὸς, videtur enim respicere ad illud Menandri:

— Ἐπιτρίψουσ' ἄρ' ἡμᾶς οἱ θεοὶ
Μᾶλιστα τοὺς γυναικᾶς· ἀεὶ γάρ τινα
Ἄγειν ἑορτὴν ἐς ἀνάγκη.

A *Strabone* laudatum L. VII. p. 297. Ed. *Par. M. du S.*

Καὶ πᾶς θεατὴς &c.] Etsi *Solani* emendatio minus violenta & probabilior quam *Palmerii* & *Bergleri*, quam statim subjiciam; nondum tamen eam recipere sum ausus, cum quia non satis constat, quid Lucian. reliquerit, tum quia versionem Cl. *Gesneri*, quae *spectatores* retinuit, immutare nolim. *Bergler.* autem ad *Alciphr.* III. 11. ubi is scribit: καινοὺς δὲ ἡμῶν ἐπεισάγουσα θεοὺς — τῶν ἐγὼ κατ' ἀγρὸν ἱδρύσω Καλιάδας ἢ Γενετυλλίδας; ita commentatur: „ Conjungit haec „ nomina & *Aristoph.* in Nub. v. 52. ubi itidem rusticus de similiter morata uxore conqueritur — & „ in *Lysistrata* initio, ubi dicitur, mulieres festinare, si

pediri. Cumque totum illarum corpus ſpuriae formoſitatis pulchritudine deceptrici velut incantatum fuerit, impudentes genas inunctis fucis rubefaciunt, ut candidiſſimum illarum & pinguem colorem florens purpura rubore quodam adſpergat.

42. Quae igitur poſt tantum apparatum vita eſt? Statim exitur domo, & ſpectator unusquisque maritos *Zelotypia* enecat. *Tum Numina ſalutatum eunt*, quorum nonnullorum miſeri viri nec ipſa norunt nomina, Coliadas forte, & Genetyllidas, aut Phrygiam Deam, aut infeliciter amantis ad pa-

θαι. ᵍ καὶπειδὰν αὐτῆς ὅλον τὸ σῶμα νόθης εὐμορφίας ἐξαπατῶντι κάλλει ἀλαμαγευθῇ, τὰς ἀναισχύντους παρειὰς ἐρυθαίνουσιν ἐπιχρίστοις φύκεσιν, ἵνα τὴν ὑπέρλευκον αὐτῆς καὶ πίονα χροιὰν, τὸ πορφυροῦν ἄνθος ʰ ἐπιφοινίξῃ.

Τίς οὖν ὁ μετὰ τοσαύτην παρασκευὴν βίος; εὐθὺς ἀπὸ τῆς οἰκίας ⁱ ἔξοδοι, καὶ πᾶς ᵏ θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες ἄνδρες οὐδὲ αὐτὰ ἴασι τὰ ὀνόματα, Κωλιάδας, εἰ τύχοι, καὶ Γενετυλλίδας, ἢ τὴν Φρυγίαν δαίμονα, καὶ τὴν δυσ-

g Καὶπειδὰν] Καὶπειδ' ἂν *J.* Κα' πειδ' ἂν tribus verbis *Fl.* Nihil vulgatam mutant O. *B2. Fr. P.* &c. h Ἐπιφοινίξῃ] Φοινίξῃ O. Vulgatam retinet M. i Ἔξοδοι] Sic M. *B2. P. H.* &c. Ἔξοδι *J.* Ἔξοδος O. k Θεατὴς] Θεῶν τις marg. *A1.* male.

99. Κωλιάδας εἰ τύχοι] Ἐπίθετα ταῦτα Ἀφροδίτης, οἷς οἶμαι * τοὺς θεατὰς Διασύρειν τὰς χλιδώσας † γυναικῶν. Φρυγίαν δὲ δαίμονα, τὴν Ῥέαν λέγει. ὅτινι ‡ τούτῳ † Διασύρουσι ἐοικέ μοι τὰς ‡ ἀωρολείους § γυναικῶν. ἐπεὶ καὶκεῖνη τῷ Ἄττιδι τοιαύτη ἐνυμφεύετο. ποιμένα δὲ τὸν Πάριν, ὃς ἀπὸ Φρυγίας § κωμάσαι εἰς Λακεδαίμονα εἶλεν Ἑλένην τὴν Μενελάου. *V.*

* Τὰς θεατὰς] Τὰς θεατὰς Exc. *G.* *M. du S.*
† Διασύρουσι] Lege διασύρει. *M. du S.*
‡ Ἀωρολείους] In Exc. *G.* legitur Ἀωριλίν. In *V.* ἀωριλίους. In *M.* ἀωρολίας. Ex quibus omnibus ſatis conſtat ſcriptum fuiſſe ἀωρολείους, de qua voce conſule *Suidam.* *M. du S.*
§ Κωμάσαι] Donec melius quid ſuggerant Codd. lege κωμάσας. *M. du S.*

„ ſi vocentur ad ejusmodi Venereos Deos, Ἢ 'ς Παν̀ος, ἢ 'πὶ Κωλιάδ', ἢ 'ς Γενετυλλίδ'. Nec non Lucianus in *Amor.* (h. l.) quo in loco & alia ita conveniunt cum Alciphronis hiſce, ut imitatio facile appareat. — Unde in Luciano ſic legit: εὐθὺς ἀπὸ τ' οἰκίας ἔξοδοι, ἐπὶ θεὰς ἐπιτρίβουσαι τοὺς γεγαμηκότας, ὧν ἐνίων &c. vertitque: *ſtatim e domo egreſſiones, quae maritos enecant, ad Deas, quarum infelices illi viri, nec ipſa ſciunt nomina, Coliadas, Genetyllidas.* In Edd. locus eſt corruptus, quae: εὐθὺς — ἔξοδοι. καὶ πᾶς θεατὴς ἐπιτρίβων τοὺς γεγαμ— — quaſi ſpectatorum neſcio quorum ignorent ejusmodi uxorum viri nomina: quod quidem fieri poteſt; ſed commemorari nihil attinebat. Vidit hoc *Palmerius*; ſed quaedam excidiſſe putans, de ſuo addit totas ſeptem voces. Sunt autem, Κωλιὰς & Γενετυλλὶς epitheta Veneris, ambo ſecundum quosdam veterum: aliqui ex iisdem Γενετυλλίδα comitem illius Deae faciunt". Mens igitur Luciani ſatis adparet, & *Solani* correctio jam eo magis placet. *J. F. R.*

97. Γεγαμηκότας, ὧν] Hic aliquid deeſſe videtur. *F. G.* Certe aliquid deeſt, ſi ὧν ὀνόματα ad ſpectatores referendum: at ſi emendatio in θεατὴς facta fuerit, nihil hic deerit. *J. F. R.*

Ibid. Ὧν ἐνίων οἱ κακοδαίμονες] Nihil certius *Palmeriana* ſuſpicione. Quomodo ſupplendum videatur, quod deeſt; interpretatione indicavimus, nempe εἶτα θεὰς προσαγορεύουσαι ἀπίασι, vel ſimili modo. *J. M. G.*

99. Κωλιάδας] Hujus Veneris Coliadis templum erat in vico Ἀναφλύστῳ, vide Εὐν. c. 6. *Strab.* IX. p. 398. D. vide & *Pauſan.* p. 2. 1. De Dea Schol. *Ariſtoph.* ubi ſacra Cereri faciebant mulieres Athenienſes. Vid. *Polyaen.* Strat. I. p. 27. Conf. infra Ἀποφρ. c. 11. *M. du S.*

Κωλιάδας, εἰ τύχοι] Formula, εἰ τύχοι, valet *exempli gratia*, & verti poteſt commode, *ut puta.* Quemadmodum vulg. Interpr. I. *Corinth.* XV. 38. ita etiam Gloſſarium. Occurrit praeterea in *Toxari*, c. 4. fin. *L. Bos.*

Ibid. Εἰ τύχοι] Loquendi formula ſatis obvia, non tamen ubique valet *exempli gratia.* Quin &, *ſi uſus poſceret*, alibi ſignificat, ut ap. *Herodian.* VII. 3. 4. μᾶλλον δὲ ἡ πρόκλησις δόδλο συκοφάνταις, εἰς τὸ — κινεῖν πράγματα προγονικὰ, εἰ τύχοι, καὶ ἄγνωστα. Sic etiam in Noſtro T. I. p. 654. ſ. *de Merc. Cond.* c. 3. ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους, εἰ τύχοι, ἐξυπτιάζοιλας, recte Cl. *Geſn.* convertit: *ſi res ita ferret.* Hic tamen recte redditur *exempli gratia.* *J. F. R.*

1. Γενετυλλίδας] Genetyllis Veneris cognomina ſunt apud *Ariſtophanem*: de quibus vide *Pauſan.* in Atticis. *G. C.*

δυσέρωλα κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμένι· τελεταὶ δὲ ἀπόῤῥητοι, ἢ χωρὶς ἀνδρῶν ὕποπλα μυστήρια. ἢ γὰ τί δεῖ [a] ϖεριπλέκειν ἀμαθοῦ ψυχῆς; ἐπειδὰν δὲ τούτων ἀπαλλαγῶσιν οἶκοι, [b] εὐθὺ τὰ μακρὰ λουτρά· καὶ σολυτελὴς μὲ [c] νὴ Δία τράπεζα, σολὺς δὲ ὁ μὲ τῶν ἀνδρῶν ἀκκισμός. ἐπειδὰν γὰ ὑπέρπλεω γένωνῆ ταῖς σαρ' αὐταῖς γαστριμαργίαις, ὁκ ἔτ' ἐδὲ τὸ φάρυγγ ⟨ο⟩ αὐταῖς ϖροδέχεαῆ δυναμένε τί σιτίον,

storem comissationem. *Accedunt* sacra arcana, & suspecta sine viris mysteria. Quid enim opus est involvere animi corruptelam? Cum vero ab his rediere, domi statim longa lavacra, ac sumtuosa voluptariaque mensa, multaque inter viros dissimulatio. Cum enim ultra modum oppletae sunt domesticis liguritionibus, nec jam capere gula cibum potest, summis digitis per appositа quasi scri-

a Περιπλέκειν] Nihil mut. *J. B2. P. H.* &c. Περιελέπειν O. In M. utrumque legitur, sed antiquior script. ϖεριπλέκειν. b Εὐθὺ] Εὐθὺς O. Vulgatae favet M. & Edd. vett. c Νὴ Δία] Restitui ex G. & M. Καὶ ἡδεῖα Edd.

2. Δυσέρωλα Κῶμον ἐπὶ τῷ σοιμένι] Quis ille κῶμος, quae comissatio esset, non excogitabam, cum ista interpretarer, licet de Lunae in Endymionem, aut Rheae s. magnae matris in Attin, amoribus cogitarem. Deum Comum non intelligo; de deabus enim sermonem esse, apparet: nec invenio ubi, in qua vel homine vel Dea, δύσερως ille Deus Comus fuerit. *J. M. G.* Sed vid. *Scholiast.* No. 99. qui ad Paridem refert. *J. F. R.*

6. Εὐθὺ] Vulgatam servavi, quia numerus librorum hanc exhibentium est major; nam perinde est utro more scribas, modo enim εὐθὺς adverbialiter ponitur, modo εὐθὺ. Εὐθὺς ita positum habuimus modo, pr. hujus cap. Et c. 3. item c. 18. f. Item c. 12. pr. & *Quom. Hist.* c. 40. *Lexiph.* c. 10. & infra *Tox.* c. 32. *Herm.* 33. ter, & c. 38. Sic *Alciphr.* II. ep. 3. f. Γλυκέριον εὐθὺς ϖεϖομένη ϖρὸς ἡμᾶς — Φέρε. Et I. 1. p. 6. sed εὐθὺ rursus infra hoc c. 42. f. ap. Nostrum. Item supra c. 8. & 23. & *Hermot.* c. 74. vers. 44. Quae si quis evolvere velit, nihil aliud differentiae inveniet, quam quod εὐθὺ sequente consonante scribatur, εὐθὺς sequente vocali, vel ejusmodi coniona, cum qua s. sine cacophonia conjungitur. *J. F. R.*

Ibid. Μακρὰ λουτρὰ, ἢ σολυτελὴς μὲ ἡδεῖα τράτεζα] *Domi statim longa balnea, & sumtuosa ac suavis mensa.* sed cum non laudet illam mensam, qui potest esse ἡδεῖα; Repone ex Mf. ἢ σολυτελὴς νὴ Δία τράπεζα, *& sumtuosa per Jovem mensa.* *J. G. G.*

7. Νὴ Δία] Ita M. a recentiore manu. A prima enim ἡδεῖα videtur scriptum fuisse, uti & in reliquis libris, malo tamen illud νὴ Δία, quam ἢ ἡδεῖα vulgatum. *M. du S.*

13. Ἀπογεύον ⟨ῆ⟩] Hic aliquid desiderari videtur. *F. G.*

14. Διηγούμθαι] Mendum haud dubie in hac voce latet. Agnoscunt tamen etiam O. & M. *M. du S.*

Διηγούμθαι] Potest defendi διηγούμθαι. Solent enim mulieres noctes, & somnia praesertim, narrare in conviviis, quae forte ἑτερόχρωτας ὕπνους aliquis dixerit. Sed narrantne mulieres honestae, & εὐσαθοῦς βίου, de quibus hic agitur, ϑηλύτητ ⟨ι⟩ εὐὴν γέμουσαν; itaque solicitor putare, non esse ab auctore διηγούμθαι, sed una syllaba minus διηγοῦμαι. Quo in genere facilius peccari per compendiariam scribendi rationem, apparet. Sic autem interpretarer, *Noctesne super haec enarro, & somnos cum diversi sexus corpore captos, & cubile mulieòri mollitie plenum?* &c. *J. M. G.*

14. Τοὺς ἑτερόχρωλας ὕπνους] Quasi aliud corpus habeant vigilantes & ornatae vestibus, aliud nudae & dormientes in lectis. An de colore intelligit? *F. G.*

Τοὺς ἑτερόχρωλας ὕπνους] Interpres: *diversorum corporum somnos.* Aliud enim corpus habent feminae vigilantes & ornatae vestibus: aliud, nudae & dormientes in lectis. Ovidius: *Pars minima est ipsa puella sui.* An de colore feminarum intelligendus Lucianus? *AE. M.*

16. Λουτροῦ] Consule *Casaub.* ad Lamprid. Commod. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Ἐσ.] Ἐχει legendum videtur. Sic interpres. *F. G.* Nimirum *opus habet*, *Benedict.* & *Obsop.* Sed potiore jure *Gujetus* quaesisset, num *opus habet*, pro opus illi est, satis Latinum esset? Et si ἔχει substituit, saltem χρείαν vel χρεῖ ⟨ι⟩ pro χρεῖ ⟨ι⟩ adderet: at isthoc voluit: verum nihil isthac emendatione opus est. Cum χρείος τιν ⟨ι⟩ i. e. *indigus alicujus rei*, probum sit, ut aliis testimoniis docet *Budaeus* in Commentt. etsi male exponit χρείοις in loco *Philonis*, quod merito correxit *Steph.* Thes. T. IV. p. 612. *J. F. R.*

21. Εἶτ' ὁ δικ.] Refertur ex Menandro exsecratio in Promethea, quod feminas finxerit: sed versus, qui Jambi sunt, partim metro hic illic corrupto, partim alia confusione turbati, hoc qualicumque modo disponi possunt,

Εἶτ' ὁ δικαίως ϖροσπεπαῆλαδυμένον
Γράφουσι τ Προμηθέα ϖρὸς ταῖς ϖέτραις,
Καὶ γίνετ' αὐτῷ λαμπάς. ἄκλο ὁῆ' ὁδὲ ἓν
Ἀγαθόν. ὁ μισεῖν οἶμ' ἀπαῆλας τοὺς ϑεοὺς,
Γυναῖκας ἔϖλασεν, ὦ σολυτίμητοι ϑεοί,
Εὖ ⟨ι⟩ μιαρόν. γαμεῖ τίς ἀνθρώϖων; γαμεῖ
Λάθρι ⟨ο⟩. λοιϖὸν γὰ ἐϖιθυμίαι. ἢ γαμηῆλίῳ

Δά-

ſcribendi cauſſa ductis ſingula deguſtant, noctes inter haec enarrantes, & diverſi coloris ſomnos, & cubile muliebri plenum mollitie: e quo quicunque ſurgit, balneo ſtatim indiget.

43. Atque iſta vitae bene ſibi conſtantis indicia. Eorum vero, quae acerbiora ſunt, ſi quis ſingulatim velit verum exquirere, ille profecto Promethea execrabitur, Menandri illam vocem erumpens,

Ergo immerentem dictitant Promethea

ἄκροις δακτύλοις ὑπογράφεσθαι, τῶν ὠδείων ἕκαστον ἀπογεύοντα, νύκτας ὑπὲρ τούτοις διηγεῖσθαι, καὶ τὰς ἑτερόχρωτας ὕπνους, καὶ θηλύτητος εὐνὴν γέμουσαν· ἀφ' ἧς ἀναστὰς ἕκαστος εὐθὺς λουτροῦ χρείος ἔχει.

Ταυτὶ μὲν οὖν εὐσταθοῦς βίου τεκμήρια. τὰ δὲ πικροτέρων εἴ τις ἐθελήσειε τὸ ἀληθὲς κατὰ μέρος ἐξετάζειν, ἄντως καλαράσει [e] Προμηθεῖ, τὸν Μενάνδρειον ἐκείνην ἀπορρήξας φωνήν·

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπαθαλευμμένον

Γρά-

[d] Διηγούμθαι] Sic eſſe in Edd. & in O. atque M. notat *M. du S.* Διηγώμεθα invenio notatum in marg. *Ai.* [e] Προμηθεῖ] Τῷ Πρ. O. Vulgatam exhibent *J. B2.* &c. & M.

Λίχνει μοιχὸς ἐντρυφῶν. εἶτ' ἐπιβουλαὶ
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσοι, χαλεπώτατον
Φθόνον, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

In verſu tertio pro vulgato γένετ', ex Baſileenſi ſcripſi γένετ'. In quinto quoque ἔπλασεν, non, ut vulgo ἔπλασαν, ſcribendum. Septimum & octavum non habere ſuos numeros, palam eſt; at iis reſtituendis ita, ac a Menandro profecti ſunt, ego non ſum. *J. J.*

Εἶτ' ἐ δικ.] Locum integrum *Menandri* apponere operae pretium eſt, qualem emendatum nuper edidit Anonymus eruditiſſimus.

Εἶτ' ἐ δικαίως προσπεπαθαλευμμένον
Γράφουσι τὸν Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ γένετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' οὐδὲν
Ἀγαθόν; ὁ μισεῖν οἶμ' ἀπαύλας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν ὦ πολυτίμητοι θεοί,
Ἔθνος μιαρὸν· γαμεῖ τις ἀνθρώπων, γαμεῖ;
Λάθριοι τὸ λοιπὸν αἱ ἐπιθυμίαι, Λάχης,
Γαμηλίῳ λίχνει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ φαρμακεῖαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτη
Φθόνος, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸν βίον γυνή.

Nomen merito pingunt Promethea
‡Clavibus affixum ad rupes CAUCASI?
Et Lampas tantum, nihil aliud boni,
Ei ſacratur? Quod omnes credo DEOS odiſſe,
Mulierem finxit. Proh dii immortales,
Gentem impuram! Uxoremne quisquam ducit?
Uxorem?
Deinceps enim occultae ingruunt cupiditates, o Lache,
Et geniali lecto illudens adulter,
Et veneficia, & morborum graviſſimus
Invidia, quacum mulier vivit per omnem aetatem.

Verſionem hujus ῥήσεως, & textum ipſum, edimus ut ab Anonymo eruditiſſimo exhibitus eſt in *Emend. in Menandri & Philem. fragmenta*, p. 95. & 96. notas etiam accipe.

[Locum hunc ex Luciano petitum non ex *Grotii* recenſione, qui in omnibus hic erravit, ſed ex noſtra edidimus, una cum verſione. Clar. *Clericus* nihil hic de ſuo adduxit, praeterquam quod γράφουσι, *pingunt*, ille erudite tranſtulit, *ſcribunt*. Nihilne audiverat de Parrhaſii tabula apud *Senecam* in Controverſiis? nihil de Euanthis apud *Achillem Tatium*? Verſu ſecundo *Grotius* ſic interpolavit,

Τί γένετ' αὐτῷ λαμπὰς, ἄλλο δ' ἐδὲν ἓν
Ἀγαθόν.
Quid ab eo repertum? Fax. & nihil boni praeterea.

Non recte haec accepit Vir magnus: neque enim γίνεται *repertum eſt* Graecis unquam ſignificat: neque *facem* reperit Prometheus, ſed ignem. Sententia eſt, quam nos in verſione expreſſimus; & nonne merito nihil boni ei obtigit, praeterquam Lampas? Ubi *Lampadem* accipe λαμπάδος ἀγῶνα, *Lampadis certamen*, quod Athenis quotannis τῷ Προμηθείοις, in *Promethei feſto*, celebrabatur. Vide accuratiſſimi *Meurſii* Graeciam feriatam in ΛΑΜΠΑΣ & ΠΡΟΜΗΘΕΙΑ, qui omnia eo ſpectantia ibi collegit, excepto hoc ipſo *Menandri* loco. Ex his autem colligas, ſolam Lampadodromiam Prometheo inſtitutam fuiſſe, nulla ſacrificia. Mox verſu quinto, apud Lucianum eſt, Γυναῖκας ἔπλασεν, unde *Grotius* refinxit γυναῖκας ἔπλασεν: nos opinor melius Γυναῖκ' ἔπλασαν: unicam enim formavit, non plures.

Idem verſu quarto, ὁ μισεῖν δ' οἶμ' *interpoſuiſſe* δ' *ait, ad ſenſus connexionem.* Atqui illud δὲ jam verum ſenſum, qui a me erutus eſt, impedit & corrumpit. Verſus autem ſequentes ſic interpolavit;

Μάλ' ἄθλιον λοιπὸν δὲ αἱ ἐπιθυμίαι
Γαμηλίῳ τε μοιχὸς ἐντρυφῶν λέχει.
Εἶτα δ' ἐπιβουλαὶ, φαρμακεῖαι, καὶ νόσων
Χαλεπώτατον φθόνον, μεθ' ἃ ζῇ πάντα τὸν
Βίον γυνή.

Μάλ' ἄθλιον dicit ſe dediſſe, pro λάθριον, *quod nullo ſenſu legebatur.* Sed veteres Editiones habent λάθριοι; Un-

Γράφεσι τ̃ Προμηθέα πρὸς ταῖς πέτραις;
Καὶ [a] γίνετ' αὐτῷ λαμπάς· ἄλλο δ' [b] οὐδὲ ἓν
Ἀγαθὸν, [c] ὃ μισεῖν οἶμ' ἅπαντας τοὺς θεούς,
Γυναῖκ' ἔπλασεν, ὦ πολυτίμητοι θεοὶ,
Ἔθνος μιαρὸν γαμεῖ τίς ἀνθρώπων; γαμεῖ
[d] Λάθριον, τὸ λοιπὸν [e] ἡδὺ ἐπιθυμίαι...
Γαμηλίῳ [f] λέχει δὲ μοιχὸς ἐντρυφῶν,
Καὶ [g] φαρμακείαι, καὶ νόσων χαλεπωτάτων
Φθόνος, μεθ' ἧς ζῇ πάντα τ̃ βίον γυνή.
Τίς ταῦτα τὰ ἀγαθὰ διώκει; τίνι βίος ὁ δυστυχὴς ἔτος θυμήρης;

Ἄξιον τοίνυν ἀντιθεῖναι τοῖς θήλεσι κακοῖς τ̃ ἄρρενα τ̃ παίδων ἀγωγήν. [h] Ὄρθριος ἀναστὰς ἐκ τ̃ ἀζύγου κοίτης, τ̃ ὑπὸ

Pendere fixum Caucasi *de rupibus?*
Repertus ignis huic? Aliud nihil boni.
Sed, quod Deos odisse cunctos autumo,
Formavit idem feminam, ô Dei boni!
Genus sceleſtum! Ducit aliquis conjugem:
Ducit? libido nempe clancularia,
Et nuptiali moechus illudit toro:
Venena dehinc, insidiae, morbi, invidia
Gravissima, aevo femina omni quam fovet.
Quis haec bona persequitur? cui haec infelix vita cordi est?

44. Aequum igitur opponere muliebribus istis malis virilem puerorum vivendi rationem. Mane surgens de caelibe lecto, re-

a Γίνετ'] Γένετ' male *S.* Deficit rursus O. fere usque ad fin. hujus Dial. *b* Οὐδὲ ἓν] Bene *J. Fl. P. H.* Οὐδὲν male aliae & *Grot.* *c* Ὃ μισεῖν] Ὅδε μισ. *J.* male. & marg. *A1.* Ceteras varietates & emendationes vid. in nott. *Solani.* Ex quibus depravata & male divisa restituimus. *d* Λάθριον] Sic M. & Edd. plurimae. Λάθριος *J. Fl.* marg. *A1.* Μάλ' ἄθλιον *Grot.* *e* Γὰρ] Ἀρ' marg. *A1.* *f* Λέχει] Λέχει τε marg. *A1W.* *g* Φαρμακεῖαι] Φαρμακίαι *J.* *h* Ὄρθριος] Ὄρθιος male *J.* & *Fl.* Ceterae ὄρθριος cum Cod. P.

Unde nos pro καὶ, Λάχης personam substituentes caetera omnia quam proxime ad vulgatam scripturam reformavimus. Illa tantum εἶτ' ἐπιβουλαὶ, prorsus ejecimus; quia & metro obsisterent, & impedirent, quo minus oratio per senarium clauderetur. Nam inconcinne prorsus *Grotium* postrema illa cum cauda protraxisse, res ipsa clamat. Sed nihil magis doleo, quam in soloecismum incidisse τ̃ πόνου; qui νόσων χαλεπώτατος φθόνος ex conjectura edidit: hoc enim proinde est, ac si Latine diceres: *Gravissima morborum invidia.*]

Hinc δαδοῦχος Prometheus apud *Philostr.* 602. *M. du S.*

‡ *Clavibus*] Sic scripserat *Solanus*, pro *clavis*, nesciebam num sua an Anonymi culpa. Quare Editionem istius Anonymi, sive *Phileleuth. Lipsiensis* consului, eundemque errorem ibi inveni, & quid magis mirarer, dubitavi, eumne qui sic verterit, an *Solanum*, qui id non monuerit. Si autem tantis Viris sic semel peccare licet, mihi jam decies ita aberrare per festinationem licebit. *J. F. R.*

Εἶτ' ἐν δικαίως] In tot diversis conjecturis ac disputationibus virorum doctorum ad h. l. (quem sub n. 195. fragmentorum Menandri dedit post *H. Grotium Joh. Clericus*) nihil nobis videbatur melius, tutius certe nihil, quam redire ad principia, atque ut editi, ut interpretati sunt ii versus ab initio, ita eos repraesentare, de conjecturis eruditorum hominum suum cuique judicium permittere. Passim metro laudati viri melius consulunt, sed ita, ut nulla sit earum emendationum, de qua affirmare audeas, sic e manu vel Menandri, vel nostri adeo auctoris, qui eum forte ex memoria laudavit, exiisse. *J. M. G.*

Εἶτ' ἓν δικ.] Aliter quidem dividit hos versiculos Cl. *Jens.* in plerisque Edd. uno ductu exaratos, aliaque in iis partim recte corrigit; verum quia septimus & octavus ita non corrigebatur, aliam iniimus viam, maxime ductum *Solani* sequentes, ut senarii omnes fierent. Sed plurimi jam ad senos pedes redacti erant in Ed. P. & ap. *Menandr.* quoque sic fuisse, probabile est, non vero, ut modo sex, modo septem, modo octo essent pedum. *J. F. R.*

23. Καὶ γίνετ'] Lege κ̃ γίνετ'. *F. G.* Quod *Gujet.* monet id Edd. *J. P.* aliaeque jam habebant recte: & quia video id saepe ab eo fieri, ejusmodi supervacaneas admonitiones potius omittemus; quia si quid vett. Edd. rectius habent, id sponte sequimur, & in variantt. Lectt. adnotamus. *J. F. R.*

25. Ὃ μισεῖν] An sic? ὃ μισεῖν δ' οἶμ' ἅπ. τ. θεούς. Γυν. ἔπλασεν; *F. G.*

Ὃ μισεῖν οἶμ.] *Fl. Fr. B2. P. S.* In *Venet.* utraque inseritur δὲ post ὃ, prave. *M. du S.*

26. Γυναῖκ'] Emendatio Anonymi, cujus rationem vide in ejus Nota. In omnibus enim libris erat γυναῖκας. *M. du S.*

Γυναῖκ'] In versione *feminam* pro *feminas* dedi, quod Cl. *Gesn.* non aegre feret. Cetera ejus ad vulgatum textum conversa non attigi, quia incertum quomodo is emendandus. *J. F. R.*

Ibid. Ἔπλασεν] Ἔπλασεν W. uti *Grotius* volebat. Reliqui Libri omnes ἔπλαττεν, quod & servandum. *M. du S.*

28. Τὸ

reliquum adhuc in oculis ſomnum ſimplici aqua poſtquam abluit, ſacra chlamyde humeralibus connexa fibulis, paterna domo egreditur dejecto vultu, ac neminem eorum, qui ex adverſo veniunt, contuitus. Pediſſequi autem illum & paedagogi, decens caterva, ſequitur, honeſta illa virtutis inſtrumenta manibus tenentes, non ſecti ferra pectinis inciſuras mulcere comam aptas, neque ſpecula, objectarum formarum nec-pictas imagines; ſed vel multiplices tabellae a tergo ſequuntur, aut antiquorum operum virtutes ſervantia volumina; &, ſi ad muſicam eundum ſit, canora lyra.

τ ὀμμάτων ἔτι λοιπὸν ὕπνον ἀπονιψάμενος ὕδατι λιτῷ, [i] καὶ χιτωνίσκον καὶ χλανίδα ταῖς [k] ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας, ἀπὸ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται κάτω νενευφὼς, καὶ μηδένα τ [m] ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίας προσβλέπων. ἀκόλουθοι δὲ καὶ παιδαγωγοὶ, χορὸς αὐτῷ κόσμιος, ἕπονται, τὰ σεμνὰ τ ἕξεως ἐν χερσὶν ὄργανα κρατοῦντες, οὐ σιδηρῷ κτενὸς ἐντομὰς κόμην [n] καλαψήχειν δυναμένας, οὐδὲ ἔσοπτρα τ ἀντιμόρφων χαρακτήρων ἀγράφους εἰκόνας, ἀλλ' ἢ πολύπτυχοι δέλτοι κατόπιν ἀκολουθοῦσιν, ἢ παλαιῶν ἔργων ἕξεις φυλάττουσαι βίβλοι· κἂν εἰς Μουσικὴν δέοι [o] φοιτᾶν, εὐμελὴς [p] λύρα.

Πά-

i Καὶ χιτωνίσκον] Vid. nott. *Solani*. Ego καὶ alterum addo ex *Gr.* *k* Ἐπωμίαις] Ex A. W. P. L. Ἐ—οις Edd. *l* Κάτω] Deeſt in *Fl.* *m* Ἀπαντώντων] Reſtitut. ex W. L. marg. *A1.* Gr. Ἀπάντων Edd. priores. *n* Καλαψήχειν] Καλαψίχειν W. Καλαψύχειν *Fl.* *o* Φοιτᾶν] Bene *P. S.* Φυτᾶν male *J. Fl. H. Ald.* Sed emendat marg. *p* Λύρα] Λύθρα perperam *J.*

28. Τὸ — λάχνης] Vide Anonymi notam. Neutra vox in libris erat. *M. du S.*

1b *id.* Λάθριον τὸ] Τὸ deerat in Edd. Inſeruit *Solan.* & λάχνης quoque addendum adſcripſerat, non ſat idonea auctoritate: ideo non addidi, ſed aliquid deeſſe facile patet, quia quinque tantum pedum eſt verſus. *J. F. R.*

Ibid. Λοιπὸν γὰρ ἐπιθ.] An ſic: τὸ λοιπὸν γὰρ ἐπιθυμίαι κακαὶ Καὶ μοιχὸς ἐντρυφῶν γαμηλίῳ λέχει; *F. G.*

29. Γαμηλίῳ] Ante legebamus male Καὶ γαμηλ. Delevit καὶ *Solan.* & ejus loco δὴ inſeruit poſt λέχει. *J. F. R.*

30 Εἶτ' ἐπιβουλαὶ] Εἶτά τ' ἐπιβ. Poſt τὸ ἐπιβουλαὶ aliquid deeſſe videtur. *F. G.*

Ibid. Καὶ φαρμακεῖαι] In Edd. *P.* hic verſus ita inchoabat: Εἶτ' ἐπιβουλαὶ. Et καλεπωτάτων faciebat initium verſus ſequentis. *Grot.* volebat Εἶτα δ' ἐ. φ. κ. πόσων. *J. F. R.*

Ibid. Δὲ νόσων ἐχ— τά τη.] Prima vox ab Anonymo inſerta; ſequentes mutatae ab eodem. *M. du S.*

32. Διώκει] Conf. ſupra hoc *Dial.* c. 22. f. & *Hermot.* c. 77. *J. F. R.*

38. Ὕδατι λιτῷ] In Angl. Cod. legitur ὑδαῖι λιτῷ καὶ χιτονίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις. *J. B.*

Ibid. Καὶ χιτωνίσκον καὶ χλαν.] In laude pueri, cum aqua deterſit ſomnum, inquit, τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις περόναις συῤῥάψας. ἀπὸ τ πατρῴας ἑστίας ἐξέρχεται. *ſacram chlamydem humeralibus fibulis adſtrinxit, paterna domo egreditur.* Chlamys fuit veſtis militaris, non puerilis. dein cur ſacra dicitur? Haec mendoſa ſunt, quae ex codice Mſ. ſic refinges. καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις περόναις συῤῥάψας. & *tuniculam laenam* ἓν *humeris fibulis connectens.* χλανίσι utebantur pueri & molles homines. Grammatici vocant ἱμάτιον λεπτόν. Sic *Demoſtheni* κομψὴ χλανὶς καὶ μαλακοὶ χιτωνίσκοι exprobrabantur. vide *Gell.* I. 5. forte autem in dialogo noſtro legendum χιτωνίσκον καὶ χλανίδα. mox idem codex rectius, καὶ μηδένα τ ἀπαντώντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων. *neminem obviorum ex adverſo adſpiciens.* Vulgo ἀπάντων, frigide. *J. G. G.*

Καὶ χιτωνίσκον χλανίδα ταῖς ἐπωμίαις] Antea legebatur τὴν ἱερὰν χλαμύδα ταῖς ἐπωμίοις π. Ego ſcripturam Mſſ. Codicum reduxi. Ita enim A. W. P. & L. *M. du S.*

39. Ἐπωμίαις περ.] Virorum hoc proprium, mulieres enim ad pectus veſtem πόρπῃ ſtringebant; quod a *Salmaſio* dudum obſervatum eſt ad Tertul. de Pallio 116. *M. du S.*

Ibid. Περόναις] De differentia περόνης & πόρπης vid. etiam *Spanh.* ad Callim. Hymn. in Apoll. v. 3. Ac notas ejusd. p. 559. *J. F. R.*

40. Κάτω νενευφὼς, καὶ μηδένα τ ἀπάντων ἐξ ἐναντίου προσβλέπων] Si quid mihi credis lector, leges τ ἀπαντώντων, non τ ἀπάντων, id eſt, occurrentium: meliore multo ſententia. *J. P. a G.*

41. Ἀπαντώντων] Emendationem *Palmerii* firmant Codd. W. & L. Vid. *Jambl.* p. 44. *M. du S.*

Ἀπαντώντων] Sic fere videtur dare voluiſſe *Juntina*, ſpiritum enim lenem habet, contra quam aliae; dein ἀπαν. conſtituit finem verſus, ac των initium facit ſequentis, qua ratione tanto facilius fit, ut Correctores omiſſam ſyllabam non animadvertant. *J. F. R.*

50. Εἰς Μουσικοῦ] Scil. οἶκον, ut *Ariſtoph.* Lyſiſtr. v. 1064. ἥκετ' ἐς εἰμοῦ τὴμερον. Noſter *Hermot.* c. 32. ἐς Πλάτωνος, ac ſaepe alibi. Vid. not. *Solani* pag. 1. T. I. ubi εἰς διδασκάλου, non εἰς διδασκάλους Noſtro dici ſolere, contra *Bourdelotium* probat. Sed ſatis jam exemplorum dedit *L. Bos* de Ellipſ. v. οἶκος, neque haec vulgaria hic repeterem, niſi in tranſitu inquirere juvaret in haec *Alciphronis* I. ep. 12. p. 48. ἐς

Πᾶσι δὲ τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς μαθήμασι λιπαρῶς ἐναθλήσας, ἐπειδὰν ἡ Ἀθηναία τὸ ἐγκυκλίων ἀγαθῶν κορεσθῇ, τὸ σῶμα ταῖς ἐλευθερίοις ἀσκήσεσιν ἐκπονεῖ. Θεσσαλοὶ γὰρ ἵπποι μέλεσιν αὐτῷ. καὶ βραχὺ τὴν νεότητα τρωλοδαμήσας, ἐν εἰρήνῃ μελετᾷ τὰ πολεμικὰ, ἄκοντας ἀφιεὶς, καὶ βέλη δι' εὐτόνου δεξιᾶς [a] ἀποπάλλων. εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖσται, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος [b] ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον· οἵ τε τῶν ἐναγωνίων πόνων ἀποσταλάζοντες ἱδρῶτες, μεθ' ὃς λουτρὰ σύντομα, καὶ τράπεζα τῇ μὲν μικρὸν [c] ἐπινήφουσα πράξει. πάλιν γὰρ αὐτῷ διδάσκαλοι, καὶ παλαιῶν ἔργων αἰνιττόμενοι καὶ ἐπιμελούμενοι μνήμαι, τίς ἀνδρεῖος ἥρως, ἢ τίς ὅτι φρονήσει μαρτυρούμενος, ἢ οἷοι δικαιοσύνην καὶ σωφροσύνην ἠσπάσαντο; τοιαύταις ἀρεταῖς ἀπαλὴν ἔτι τὴν ψυχὴν ἐπάρδων, ὅταν ἑσπέρα τὴν πράξιν ὁρίσῃ, τὸ γαστρὸς ἀνάγκῃ τὸν ὀφειλόμενον δασμὸν ἐπιμετρήσας, ἡδίους ὕπνους καθεύδει, τοῖς μεθ' ἡμέραν καμάτοις ἐπιρεμβόμενος [d] ὅτι χρόνον.

Τίς οὐκ ἂν ἐραστὴς ἐφήβου γένοιτο τοιούτου; [e] τίνι δ' ἔτω τυφλαὶ μὲν αἱ τῶν ὀμμάτων βολαὶ, πηροὶ δὲ οἱ τῆς διανοίας λογισμοί; πῶς δ' οὐκ ἂν ἀγαπήσαι τὸν ἐν παλαίστραις μὲν Ἑρμῆν, Ἀπόλλωνα δὲ ἐν λύραις,

45. Peractis diligenter omnibus philosophae mentis in doctrina certaminibus, cum eruditi illius circuli bonis saturatus est animus, liberalibus exercitamentis corpus perficit. Thessali enim equi curae illi sunt, & cum paullum juventutem ipse suam equulei instar agitavit & subegit, bellicam rem in pace meditatur, emittens jacula, & tela certa manu vibrans. Tum palaestrae unctae, & ad meridianum solis calorem densandum corpus in pulvere volutatur, stillantesque de certaminum labore sudores: post quos breves balneae, & sobrietatem instanti paullo post operi servans mensa. Rursus enim adsunt illi magistri, veterumque operum curiosi, obscuram partim significationem habentes, commentarii: quis fortis Heros? aut quis prudentiae testimonio ornatus? aut qui justitiam, quique temperantiam amplexi sint? Talibus virtutibus cum tenerum adhuc animum velut irrigavit, vespera finem operibus imponente, ubi debitum ventris necessitati tributum admensus est, suaviores dormit somnos, qui diurnos post labores aliquantum quietis subjungat.

46. Talis adolescentis quis non amator fiat? cujus adeo coeci oculorum conjectus, ita stupidae mentis cogitationes? Quomodo non amet *aliquis* Mercurium in palaestra, in lyra Apollinem, equitem instar Castoris,

a Ἀποπάλλων] Ἀποπάλων minus recte *Fl.* b Ἐγκονίζεται] Sic Edd. Ἐγκονίεται M. P. G. c Ἐπινήφουσα] Ἐπινηφούσῃ W. & Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. d Ἐπὶ χρόνον] Ἐπιφθόνου W. L. Nihil mut. *J. Fl. H. P. S.* e Τίνι] Τίσι W. Sed vulgata praestat.

τε ταπήτων τινῶν ξενικῶν & ἐφεστρίδων καλακλινεις. ubi pro ἅς τε *Berglerus* legi vult ἐπί τε. Sed vulgata videretur simili ellipsi exponi posse, intellecto τινὰς; verum quia τινῶν sequitur, durius hoc esset. At ap. eumdem I. 18. pr. ἀκούω γάρ σε λοιδόρου, (vel potius λυρῳδοῦ) γυναικὸς ἐρᾶν. καὶ ὡς ἐκείνης φθειρόμενον. Ubi posteriora vertuntur: *& ad illam itiones damnosas instituendo*, nam φθείρεσθαι significatum *abeundi* habere, probatum erat ep. 13. p. 57. Sed pro ὡς ἐκείνης corrigit *Bergler.* ὡς ἐκείνην. Verum possit etiam pro ὡς, ἐς legi, & genitivus ἐκείνης retineri. Etsi enim ὡς Attice pro εἰς vel πρὸς (vel pro ὡς πρὸς) adhibetur millies, ubique tamen accusativum habet. Si vero & alibi cum genitivo inveniretur, ὡς ἐκείνης simili ellipsi τῆ οἴκου exponendum servarem. *J. F. R.*

51. Τοῖς φιλοσόφοις ψυχῆς] Multo malim φιλοσόφου ut ad ψυχῆς referatur, cui proprie est adjunctum φιλόσοφον esse. Jucundius etiam cadere sic junctura videtur. Certe sine fraude fuerit interpretationem ita instituisse. *J. M. G.*

58. Εἶθ' αἱ λιπαραὶ παλαῖσται, καὶ πρὸς ἥλιον μεσημβρινὸν θάλπος ἐγκονίζεται τὸ σῶμα πυκνούμενον] In Mf. legitur ἐγκονίεται, quod frequentius est illo, utitur etiam Xenophon, & alii non raro simplici κονίομαι. est proprium palaestrae verbum, exerceor in palaestra. *Dein unctae palaestrae, & ad solis meridianum calorem exercet corpus firmatum.* Nota sunt omnia de athletico pulvere. *J. G. G.*

62. Ἰδρῶς

ris, divinasque in mortali corpore virtutes perſequentem. Verum mihi quidem, o caeleſtes Dii, vita haec ſit perpetua, ex adverſo amici ſedere, & ex proximo ſuave loquentem audire: exeuntem deducere, & omnium rerum *cum illo* communionem habere! Atque amator quidem aliquis optaverit, per inoffenſam & nihil vacillantem vitam, ſine ullo dolore ad ſenectutem pervenire amaſium ſuum, invidam fortunae nullius noxam expertum. Si vero, quae humanae naturae lex eſt, morbus illum attigerit, aegrotabo cum laborante, & per tempeſtuoſum mare navigantem comitabor: &, ſi tyrannica vis vincula ei injiciat, aequale mihi ferrum circumponam. Inimicus, quicumque illum oderit, meus erit, & amabo, qui benevolentia illum complectentur. Si vero latrones aut hoſtes videam in illum irruentes, ultra vires etiam arma ſumam: &, ſi moriatur, vivere non ſuſtinuero: ultimaque mandata iis, qui poſt illum cari mihi erunt, dedero, commune utriſque monumentum uti aggerent, oſſibusque oſſa permiſcentes neque mutum pulverem diſcernant.

47. Haec vero non primi ſancient amores adverſus dignos mei, ſed vicinus Dis Heroum ſenſus hanc legem tulit, in quibus

ἱππαςὴν δὲ ὡς Κάςορα, θείας δὲ ᾳρετὰς
ἕᾳ᾽ ἡητῦ διώκονλα σώματος. ἀλλ᾽ ἐμοὶ
μ̃, δαίμονες ἐράνιοι, βίος εἴη διηνεκὴς ἕτως,
ἀπαλλικρὺ τ̃ φίλυ καθέζεαζ, ϗ πλησίον
ἡδὺ ᾽ λαλ̃ντος ἀκύειν, ἐξιόντι δὲ αὐτῷ
συνεξιέναι, ϗ παντὸς ἔργυ κοινωνίαν ἔχειν.
εὐξαίλο μ̃ ἓν ἐρῶν τις δ᾽ ἀπταίς υ ϗ ἀκλι-
νῆς βίυ, τ̃ γεργόμενον ἀλύπως εἰς γ̃ρας
ὁδεῦσαι, μηδεμιᾶς τύχης πειράσαλα βά-
σκανον ἐπήρειαν. εἰ δὲ ϗ, οἵος ἀνθρωπίνης
Φύσεως νόμος, ᾗ νόσος ὑπψαύσειεν αὐ-
τ̃, κάμνονλι συννοσήσω, ϗ ᾳᾳ᾽ χειμερίυ
θαλάττης ἀναγομένῳ συμπλεύσομαι· κᾆν
τυραννικὴ βία δεσμὰ περιάψη, τ̃ ἴσον ἐ-
μαυτῷ περιθήσω σίδηρον· ἐχθρὸς ἅπας ὁ
μισῶν ἐκεῖνον, ἐμὸς ἔςαι, ϗ φιλήσω τὺς
πρὸς αὐτὸν εὐνοϊκῶς ἔχονλας· εἰ δὲ λῃςὰς ἢ
πολεμίυς θεασαίμην ἐπ᾽ αὐτὸν ὁρμῶντας,
ὁπλισαίμην ϗ ᾳᾳ᾽ δύναμιν· κᾆν ἀποθάνῃ,
ζῆν οὐκ ἀνέξομαι· τελευταίας δὲ ἐντολὰς
τοῖς μετ᾽ ἐκεῖνον ὑπ᾽ ἐμ̃ γεργομένοις ὑπι-
θήσομαι, κοινὸν ἀμφοτέροις ἐπιχῶσαι τά-
φον, ὀςέοις δὲ ἀναμίξαλας ὀςέα, μηδὲ τ̃
κωφὴν κόνιν ἀπ᾽ ἀλλήλων ᾳᾳκρίναι.

Ταῦτα δ᾽ ὁ πρῶτος χαράξυσιν οἱ ἐμοὶ
πρὸς τὺς ἀξίυς ἔρωτες, ἀλλ᾽ ἡ θεοῖς γεί-
των ἡρωϊκὴ Φρόνησις ἐνομοθέτησεν, ἐν οἷς ὁ

Φι-

f Λαλοῦντος] Recte ſic Edd. plurimae & M. Καλοῦντος *J.* *g* Νόσος] Deeſt in P. Adeſt in Ex. *Fl. J. P. H.* &c. Νόμος, *νόμος* Angl. male.

88. Ἐπήρειαν] . . . . . * *ἄλγημα, V.*

* Ἄλγημα] Hiatus ille qui in Ed. *Cler.* eſt non ſuppletur ex ulla collatione; quare eum ſic exhibeo, qualem inveni. *J. F. R.*

62. Ἰδρῶτες] Haec Luciani *Berglerus* componit cum *Alciphr.* I. ep. 34. f. Sed quia non magni momenti, non repetam. *J. F. R.*

68. Σωφροσύνλο ἀσπάσαλο] Conf. ſupra *Abdic.* c. 18. Adde *Alciphr.* III. Ep. 24. f. οἷόν ἐςι — σωφροσύνλο ἀσπάζεαζ. *J. F. R.*

71. Ἡδίους ὕπνους] Ὕπνους plur. num. ne mireris. Dixit & *Long. Paſt.* I. p. 27. τ̃ ὕπνων ἡδίους. Ut poëtas omittam. Adde mox c. 49. *J. F. R.*

75. Τῶν ἀμμάτων βολαὶ] Supra quidem c. 3. eadem phraſis, ſed aptiore loco: eſt enim ibi: ἱλαραὶ τ̃ ὀμμάτων αἱ βολαὶ. *Alciphr* III. 1. ϗ τὰς βολὰς τ̃ ὀφθαλμῶν ἐςι κυαναυγὴς. *Herodian.* I. 7. 9. ὀφθαλμῶν τε ἡδὺ ἀρθμίαι ϗ πυρώδεις βολαί. Verum ſi recte dicas, *vel coecus hoc videat*, quidni & *coeca oculorum acies* dicatur? *J. F. R.*

82. Ἀπαλλικρὺ τ̃ φίλου καθέζεαζ, ϗ πλησίον ἡδὺ λαλοῦντος ἀκούειν] Reſpexit ad Oden Sapphus, a Catullo latine redditam. *AE. M.*

Ἀπαλλικρὺ] (Vide *Catullum* p. 112. & 113.) *L. Kuſt.* Immo fontem ipſum adeas, in fragm. Sapphûs, apud *Longinum*. *M. du S.*

89. Νόσος] Anglic. *νόμος ὑπψαύσειεν αὐτ̃.* *J. B.*

3. Κωφὴν] An *κοὐφὴν*? videbimus in addendis. *J. F. R.*

Φιλίας ἔρως, ἄχρι θανάτου συνεξέπνευσε. Φωκὶς ἐκ νηπίων ἔτι χρόνων, Ὀρέστην Πυλάδῃ συνῆψε. θεὸν δὲ τῶν πρὸς ἀλλήλους παθῶν [a] μεσίτην λαβόντες, ὡς ἐφ' ἑνὸς σκάφους τῷ βίῳ συνέπλευσαν· ἀμφότεροι Κλυταιμνήστραν ἀνήρουν, ὡς Ἀγαμέμνονος παῖδες, ὑπ' ἀμφοῖν Αἴγισθος ἐφονεύετο· τὰς Ὀρέστην ἐλαυνούσας ποινὰς Πυλάδης ἐνόσει μᾶλλον, κρινομένῳ συνηγωνίζετο, τὴν δὲ ἐρωτικὴν φιλίαν οὐδὲ τοῖς τῆς Ἑλλάδος ὅροις ἐμέτρησαν, ἀλλ' ὅπου τοὺς ἐσχάτους Σκυθῶν τέρμονας ἔπλευσαν, ὁ μὲν νοσῶν, ὁ δὲ θεραπεύων. τὴν γῆν Ταυρικῆς γῆς ἐπιβαίνοντας, εὐθὺς ἡ μητροκτόνος αὐτοὺς ἐρινὺς ἐξενοδόχησε. καὶ τῶν βαρβάρων ἐν κύκλῳ θεσπεσίων, ὁ μὲν ὑπὸ τῆς συνήθους μανίας πεσὼν ἔκειτο. Πυλάδης δὲ

Ἀφρὸν [b] τ' ἀπέψα, σώματός τ' [c] ἐτημέλει,

[d] Πέπλου τε προὐκάλυπτεν [e] εὐπήκτοις [f] ὑφαῖς,

οὐκ ἐρασθεὶς μόνον, ἀλλὰ καὶ πατρὸς ἐνδεικνύμενος ἦθος. νίκα γοῦν ἐκρίθη πατέρα μένοντος ὅπως τῷ φονευθῆναι, τὸν ἕτερον ἐς Μυκήνας ἀπιέναι, κομιοῦντα γράμματα, μηνύειν ὑπὲρ ἀλλήλων ἀμφότεροι θέλοντες, ἑκάτερος ἐν πατέρᾳ ζωῇ ζῆν ἑαυτὸν ἡγούμενος. ἀπωθεῖται δὲ τὰς ἐπιστολὰς Ὀρέ-

ille amicitiae amor ad mortem usque *progressus* una exspiravit. A puerilibus inde annis, Oresti Pyladen Phocis copulavit, qui, Deo mutui adfectus arbitro, tanquam in uno vitae navigio vecti sunt. Ambo Clytaemnestram, tanquam *ambo essent* Agamemnonis filii, interfecere; ab ambobus Aegisthus occisus est. Furiis Orestem agitantibus magis laboravit Pylades. Judicio cum illo periclitatus est. Amatoriam illam amicitiam nec Graeciae finibus mensi sunt, sed ad extremos Scytharum terminos navigarunt, aegrotans alter, alter eum curans. In Tauricam enim tellurem egressos occisae matris ultrix furia hospitio statim excepit, circumstantibusque barbaris, alter a consueto furore prolapsus jacebat: Pylades vero

Spumam auferebat, corporis curam gerens,

Textu pepli firmo jacentem protegens,

Non amatoris modo sed patris etiam animum ostendens. Cum enim judicatum esset, manente altero ut occideretur, Mycenas abire alterum, qui literas eo ferret, manere quisque pro altero volunt, rati unusquisque se vivere in vivente altero. Repellit autem epistolas Orestes, tanquam di-

a Μεσίτην] Edd. & M. b Τ'] Non comparet conjunctio in Edd. nec in M. c Ἐτημέλει] Ἐπεμέλει male B2. & P. Ceterae rectae cum M. ἐτημ. d Πέπλου] Πεπλων Eur. Nil mut. Fl. nec M. e Εὐπήκτοις] Bene P. V2. Fr. B2. S. Εὐπήκτους J. Fl. f Ὑφαῖς] Ὑφάς. Fl. Vulgatam tuetur P.

28. Ἐνδεικνύμενος] Ἐνδείκνυμαι· ἐπιδείκνυμαι ταύτον. ὅταν ἐπὶ τῇ ἑαυτοῦ ἀρετῇ τις ἢ λόγῳ φιλοτιμούμενος ἄλλος ἢ γηθόμενος. V.

7. Συνεξέπνευσε] Correxerat *Solan.* συνεξέπνευσεν. Sed non est necessarium, neque Editionem inveni, quae sic habeat. J. F. R.

10. Μεσίτην] Fuit cum μεσίτιν mallem, ut Dianae simulacrum quod rapuerunt, intelligeretur; nunc de amore intelligo; nondum enim de Dianae signo sermo est. M. du S.

14. Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Delphis obsessus Furiis, Apollinis consilio venit Athenas in Minervae delubrum, cujus consilio vincens reversus est Argos. Has vero furias placans vocavit Eumenidas apud *Æschylum*. G. C.

Ὀρέστην ἐλαυν. ποιν.] Ex *Orest. Eurip.* adscriptum in marg. *Ald.* 1. *Wessel.* J. F. R.

Ibid. Ἐλαυνούσας ποινὰς] Dixi ad *Petron.* J. B.

24. Ἀφρὸν ἀπέψα] Ἀφρὸν τ' ἀπέψα. F. G.

Ἀφρὸν τ' ἀπ. — ἐτημ.] Ex *Euripide* restituimus primam vocem, minus recte in libris nostris habentem; postremam etiam depravarant B2. & P. *Eurip.* Iphig. Taur. 311. M. du S.

32. Ὑπὲρ

digniore qui eas acciperet Pylade, factus tantum non amator pro amasio.

Istum perire, mî nimis grave est onus,
Nam quidquid est mali, mea navi vehō.

& paullo post ait:

Isti quidem da literas,
Hic ibit Argos, hic tuum negotium
Curabit; at nos, qui potest, necet.

48. Sic enim universum se habet. Nempe cum innutritus a pueris inde honestus amor ad aetatem ratiocinandi jam capacem corroboratus est, ille qui amatus adhuc fuit mutuos amores rependit, difficile ut sit ad animadvertendum, utrius uter amator sit? tanquam a speculo, sic a benevolentia amantis, simili ad amatum simulacro reflexo. Quid igitur, *velut* peregrinam vitae nostrae luxuriam exprobras, quod divinis legibus definitum, successione quadam ad nos delatum est? Quin lubenter illud acceptum, pura mente, tanquam rem sacram servamus? *Felix* enim vere de sapientium virorum sententia,

—— cui juvenescit equus, puerique ministrant,
Nam fert aetatem molliter ille senex,
Qui pueris carus.

Ac Socraticam quidem disciplinam, & splendidum illud virtutis tribunal, Del-

ἐρᾳστὴς, ὡς Πυλάδῃ λαβεῖν ἀξιωτέρῳ, μόνον οὐκ ἐραστὴς ἀντ' ἐρωμένου γενόμενος.

Τὸ γὰρ σφαγῆναι τὰν δ', ἐμοὶ βάρος μέγα.
Ὁ ναυστολῶν γὰρ εἰμ' ἐγὼ τὰς συμφοράς.

καὶ μετ' ὀλίγον φησὶ,

τῶδε μὲ δέλτον [g] δίδου,
[h] Πέμψω γὰρ Ἄργος, ὥστε [i] σοι καλῶς ἔχειν.
Ἡμᾶς δ' ὁ χρήζων κτεινέτω.

Καὶ γὰρ ἔτως ἔχει τὸ πᾶν. ὅταν γὰρ ἐκ παίδων ὁ σπουδαῖος ἔρως ἐντραφεὶς, ὅτε τὴν ἤδη λογίζεσθαι δυναμένην ἡλικίαν ἀνδρωθῇ, τὸ πάλαι [k] φιλητὸν, ἀμοιβαίους ἐρῶντας ἀνταποδίδωσι. καὶ δυσχερὲς αἰδεσθῆναι πότερος πότερον ἐραστής ἐστιν, ὥσπερ ἀπ' ἐσόπτρου τοῦ φιλήσαντος εὐνοίας ὅτι τὸ ἐρώμενον ὁμοίως πεσόντος εἰδώλου. τί δὴ οὖν τὸν καθ' [l] ἡμᾶς βίον ξένην αὐτὸ τρυφὴν ὀνειδίζεις θείοις νόμοις ὁρισθὲν, ἐκ διαδοχῆς ἐφ' [m] ἡμᾶς καταβεβηκός; ἀσμένως δὲ αὐτὸ δεξάμενοι, μεθ' ἁγνῆς διανοίας νεωκορῶμεν. ὅλως γὰρ ὡς ἀληθῶς τὸ τῶν σοφῶν ἀπόφασιν,

ὦ παῖδές τε νέοι, καὶ μώνυχες ἵπποι,
Γηράσκει δ' ὁ γέρων κεἰν ἐλαφρόταλα χέροι
Τὸν φιλέσσιν.

αἴγε μὴν Σωκρατικαὶ διδασκαλίαι, καὶ τὸ λαμπρὸν ἐκεῖνο τοῦ ἀρετῆς δικαστήριον, τοῖς Δελ-

g Δίδου] Post hoc verbum manu additum ἀλλ' ὡς γινέσθω in *Ald.* 1. *Wess.* in ipso textu. h Πέμψω] Πέμψει *Eur.* Nihil mut. *Fl.* nec M. i Σοι] Οἱ W. k Φιλητὸν] Φηληθὲν male *J. Fl.* l Ἡμᾶς βίου ξέν. αὐτὸ τρ. ὀ.] Haec omnia omissa in *Fl.* m Ἡμᾶς] Sic *Fr. Fl. P.* &c. & M. Ὑμᾶς *J.*

41. Πέμψω γὰρ Ἄργος] Haec dicit Orestes apud Euripidem, ἐν τῇ Ἰφιγενείας δράματι. *G.*

32. Ὑπὲρ ἀλλήλων] Ita est in *Quom. Hist.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα, *pro me pugnantem*, & alibi passim. De hoc significatu praepositionis ὑπὲρ, exponendo per *pro* & *propter*, quod saepe eodem recidit, vid. plura testimonia producentem Rev. *Jac. Elsner.* ad I. Epist. ad *Corinth.* XV. 29. ubi βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν. *J.F.R.*

34. Τὰς ἐπιστολὰς] De unis literis accipiendum, quasi ad imitationem Latini *literae*. Ita apertissime *Alciphr.* II. ep. 4. pr. Ὡς διεπέμψω μοι τῷ βασιλέως τὰς ἐπιστολὰς, εὐθὺς ἀνέγνων. *J.F.R.*

37. Τὸ γὰρ &c.] *Eurip.* Iph. T. 598—603. *M. du S.*

51. Τῶν καθ' ἡμᾶς βίου] Conf. supra *Demon.* c. 1. *J.F.R.*

56. Ὡς ἀληθῶς] Conf. si operae videtur, supra *Lexiph.* c. 22. *de Salt.* c. 2. m. *Alexand.* 61. Et ὡς ἀκριβῶς *Hermot.* c. 56. Ac *Bergler.* ad *Alciphr.* I. ep. 30. f. *J.F.R.*

Ibid. Σοφῶν] Callimacho tribuit *Stobaeus*, apud quem prior versus non extat. Vid. *Grot.* Flor. 477. *M. du S.*

Δελφικῆς τρίποσιν ἐτιμήθη. χρηαμὸν γὰρ ἀληθείας ὁ Πύθιος ἐθέσπισεν, ἀνδρῶν ἁπάντων Σωκράτης σοφώτατος, [a] ὃς ἅμα τοῖς ἄλλοις μαθήμασιν, ἐξ ὧν τὸν βίον ὤνησε, καὶ τὸ παιδεραστεῖν ὡς μάλιστα ὠφελῶν προσήκατο.

Δεῖ δὲ τὸν νέων ἐρᾶν ὡς Ἀλκιβιάδην Σωκράτης, ὃς, ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι, πατρὸς ὕπνωσ ἐκοιμήθη. καὶ ἔγωγε τὸ Καλλιμάχειον ὅπη τέλει τῶν λόγων ἥδιστα προθείην ἂν ἅπασι κήρυγμα·

Αἴθε γὰρ ὦ κύροισιν ἐπ' ὄμμαλα λίχνα φέροιτες,
Ἔρχιος ὡς ὑμῖν ὥρισε παιδοφιλεῖν.

Ὧδε νέων [b] ἐράοιτε, πόλιν κεὐανδρον ἔχοιτε. Ταῦτ' εἰδότες, ὦ νεανίαι, σωφρόνως παισὶν ἀγαθοῖς προσίτε, μηδὲ ὀλίγης τέρψεως [c] εἵνεκα, τὴν μακρὰν ἐκχέοντες εὔνοιαν, ἄχρι τοῦ ἀκμῆς πλατὰ τὰ τῦ Φιλεῖν πάθη προβάλλεσθε· τὴν δ' ὀράνιον ἔρωτα προσκυνοῦντες, εἰς γῆρας ἀπὸ παίδων βέβαια τηρεῖτε τὰ πάθη. τοῖς γὰρ οὕτω φιλοῦσιν, ἥδιστον μὲ ὁ

phici tripodes honorarunt; veritatis enim oraculum fudit Pythius, *excellit omnes mentes Socrates viros*, qui cum reliqua disciplina, qua vitam juvit, etiam puerorum amorem, tanquam rem maxime utilem, adsciverat.

49. Oportet autem amare juvenes, ut Alcibiadem Socrates, qui, sub eadem chlamyde, patris somnum dormivit. Atque ego Callimachium illud ad omnes praeconium in fine orationis lubens posuerim,

Vos o qui pueros oculo patrante voratis,
Erchius ut teneros jussit amare mares,
Sic pueros petitote; virisque implebitis urbem.

Haec cum sciatis juvenes, modeste ad bonos pueros accedite, neque parvae voluptatis caussa longam benevolentiam effundentes, usque ad maturam aetatem, fictos amoris affectus obtentui *libidinis* habete. Sed, caelesti illo invocato Amore, in senectutem a pueris inde stabiles servate affectus. Qui enim ita amant, illis suavissimum

a Ὃς ἅμα] Ὃς ἐχ ἅμα W. b Ἐράοιτε] Ἐρόωντε W. P. Angl. Nihil mut. Edd. c Εἵνεκα] Εἶνεκεν W.

65. Σωκράτης σοφώτατος] Oraculi hoc de Socrate ἐγκώμιον habuimus etiam supra, *de Salt.* §. 25. pr. Habebimus rursus infra in *Rhet. praec.* §. 13. *J.F.R.*

Ibid. Ὃς ὑπὸ] Vide B. πρασ. c. 15. & quae illic a me annotata sunt. *M. du S.*

Ὃς ὑπὸ μιᾷ χλ.] Adludit ad id *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 176. scribens: ἀλλ' ὑπὸ τέμῶν ἠγάπα κοιμωμένη χλανίσκιον. Ubi Cl. *Bergler.* adductis his Luciani verbis notat, male posteriora a *Benedicto* conversa esse, *qui sub una eademque patris chlamyde*, quasi illa chlamys patris nescio cujus fuerit, cum castus somnus intelligatur, ut patet Platonis illum locum, quem ex ejus Sympos. adfert, ulterius legenti: *Philostr.* Epist. 44. ἦν πτωχὸς ὁ Σωκράτης, ἀλλ' ὑπέτρεχεν αὐτοῦ τὰ τρίβωνα ὁ πλούσιος Ἀλκιβιάδης. &c. Addo *Corn. Nep.* Alcib. c. 2. *Ineunte adolescentia amatus est a multis more Graecorum: in iis a Socrate, de quo mentionem facit Plato in Symposio. namque eum induxit commemorantem se pernoctasse cum Socrate, neque aliter ab eo surrexisse, ac filius a parente debuerit.* *J.F.R.*

76. Ἔρχιος] Quis est ille Erchius? Xenophon puto, de quo *Diogenes Laërtius* Ξενοφῶν Γρύλλου μὲν ἦν υἱὸς, Ἀθηναῖος, τῦ δήμων Ἐρχιεύς. Nempe Poëtae Ἔρχιος est, qui alias ἐρχιεὺς dicendus erat. Reliqua de pago Ἐρχεία dabit *Meursius* in reliquis Atticis C. S. Porro ad eum praesertim Xenophontis locum respexisse videtur *Callimachus* (inter cujus fragmenta sedem CVII. huic adsignavit *Bentlejus*) qui habetur Memor. Socr. I. 29. seq. ubi narratur, quibus quasi gradibus ab impuro & squillo, ut ibi vocatur, Euthydemi amore Critiam revocare Socrates voluerit. *J.M.G.*

77. Ἐράοιτε] Angl. ἐρόωντε. *J.B.*

79. Εἵνεκα] Poëticum esse ajunt Lexicographi; iisque certe frequentius, quam prosae scriptoribus. Ideo tamen hic nihil muto. Nam & apud Nostrum infra *De Dea Syr.* c. 14. καὶ Σεμιράμιος εἵνεκα. Verum ibi Ionica Dialecto loquitur, & Ionibus familiare τὸ εἵνεκα pro ἕνεκα, ut *Hippocr.* S. I. aph. 3. & passim. *Herodot.* εἵνεκεν p. 2. bis. & seqq. ubivis. Sed & Attici Scriptores ita interdum enuntiant. *Th. Mag.* Ἕνεκα, καὶ εἵνεκα, Πλάτων, Δημοσθένης, καὶ οἱ ἄλλοι. Θωμυδίδης δὲ ἀεὶ, ἕνεκα. Quod W. autem εἵνεκεν habet, nihili est; κακόφωνον enim hic foret propter duo sequentia in ν terminata. Nam ἕνεκε & ἕνεκεν promiscue scribitur, sequente consona. Ita εἵνεκεν καὶ invenio in Inscript. quam exhibet *Montfaucon* in Diar. Ital. p. 43. f. ΑΡΕΤΗΣ ΕΝΕΚΕΝ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. In alia, vero p. 38. ΦΙΛΟΤΙΜΙΑΣ ΕΝΕΚΕ ΚΑΙ ΕΥΝΟΙΑΣ. ut alia obvia omittam. Ἕνεκε tamen sequente vocali non scribere rem. *J.F.R.*

88. Αἰ-

mum vivendi tempus, turpi nulla conſcientia in *animo* habitante; nobilis autem poſt mortem ad omnes fama exit. Si vero fides habenda philoſophorum filiis, aether poſt terram excipit hos, qui his rebus ſtuduerunt; atque, ad vitam meliorem mortui, praemium virtutis habent immortalitatem.

50. Iſta Callicratides juvenili quodam ardore & gravi oratione cum protuliſſet, Chariclen, dicere volentem denuo, repreſſi: quod tempus erat deſcendendi ad navim. Rogantibus autem, ut quid ſentirem pronunciare vellem, perpenſa paullum utriusque oratione, *Non ex tempore*, inquam, *& negligenter, ſodales, orationem quisque ſuam videmini deproperaſſe; ſed perpetuae profecto & robuſtae cogitationis aperta haec ſunt veſtigia. Vix enim quidquam eſt eorum, quae dici hic debent, quod dicendum alteri reliqueritis, ac cum multa rerum peritia eminuit, tum major etiam vis verborum. Itaque optaverim, Theramenes, ſi fieri poſſet, ille co-*

85 τῆ ζῆν χρόνῳ, εὐδεμιᾶς ἀπρεπῆς συνειδήσεως παροικούσης. ἀοίδιμοι δὲ μᾶλλον εἰς πάντας ἐκφοιτῶσι κληδόνες. εἰ δὲ δεῖ φιλοσόφων παισὶ πιστεύειν, αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας. [a] εἰς δὲ 90 ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες, ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας, τὸ ἄφθαρτον.

Τοιαῦτα τῆ Καλλικρατίδη σφόδρα νεανικῶς συμπλεκομένη, Χαρικλέα μὲ ἐκ δευτέρου λέγειν πειρώμενον ἐπέσχον· ὥρα γὰρ ἦν ἤδη ναῦν κατιέναι. δεομένων δ' ὅ, τι [e] Φρονοίην ἀποφήνασθαι, δι' ὀλίγων τοὺς [f] ἑκατέρου λόγους ἀριθμησάμενος, Οὐκ ἐξ [g] ὑπογυίου, φημὶ, καὶ παρημελημένως, ὑμῖν, ὦ ἑταῖροι, τὰ τῶν λόγων ἔοικεν ἀπεσχεδιάσθαι· διηνεκῶς δὲ, καὶ νὴ [h] Δί', [i] ἐρρωμένης φροντίδος ἐναργῆ ταῦτ' ἐστὶν ἴχνη· κεδνὸν γὰρ οὐδέν ἐστιν, ὅ, τι τῶν λεκτέων εἰπεῖν ἑτέρῳ δύνασθαι παρήκαμε. καὶ [k] πολλὴ μὲν ἡ τῶν πραγμάτων ἐμπειρία, πλείων δ' ἡ τῶν λόγων δεινότης, ὥστ' ἐγωγε ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν [l] ἐν δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖ-

d Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita dedi ex W. P. L. G. Ἐν δὲ ἀμείνονα βίον A. Οἱ δὲ ἄμεινον ἀπεθαν. Edd. priores. *e* Φρονοίην] Ex *Ven.* utraque & marg. *A1.* Φρονοῖεν cett. Edd. & M. *f* Ἑκατέρου] Ἑκατέρων W. *g* Ὑπογυίου] Ὑπογύου *Fl. J.* M. *h* Δί'] Δία *Fl.* *i* Ἐρρωμένης] Ἐσκεμμένης marg. *A1.* *k* Πολλὴ] Sic *Fl.* P. &c. recte. Πολλὴν *J.* *l* Ἐν δυνατῷ] Omiſſa in W.

7. Θηραμένης] Ἀθηναῖος ῥήτωρ, μαθητὴς Πρόδικου τοῦ Κείου. ὃς ἐπεκαλεῖτο Κόθορνος. *V.*

Θηραμένης] Iſte vir fuit πανοῦργος καὶ πρὸς τοὺς καιροὺς μάλιστα ἁρμόσιος. Χίοι γὰρ καὶ Κῖοι inter ſe belligerabant: quando igitur apud Chios erat Theramenes, Chium ſe dicebat; quum apud Cios, Cium. Erat autem revera Χῖος. Hic etiam ἀφ' τὸ εὐμετάβολον αὐτοῦ ἐκαλεῖτο κόθορνος. eſt enim cothurnus alterutro pedum aptus, tragicum calceamentum. *G.*

88. Αἰθὴρ μὲν γῆν ἐκδέχεται τοὺς ταῦτα ζηλοῦντας, εἰς δὲ ἀμείνονα βίον ἀποθανόντες ἔχουσι τὸ ἀρετῆς γέρας τὸ ἄφθαρτον] Sic recte Mſ. *Coelum poſt terram eos excipit, qui iſtis rebus ſtudent. ad meliorem vitam morientes praemium virtutis conſequuntur incorruptibile.* Vulgo ſine ſenſu legitur οἱ δὲ ἄμεινον ἀποθανόντες, & vertitur: *qui meliori fato morientes*, tanquam alii eſſent, quam de quibus in praecedentibus verbis loquitur. Ne dicam ἄμεινον ἀποθανεῖν Graecis nihil eſſe, nec id ſignificare, quod ex depravata lectione cuderant interpretes. *J. G. G.*

89. Εἰς δὲ ἀμείνονα βίον] Ita W. P. & L. quod in impreſſis eſt, οἱ δὲ ἄμεινον. *M. du S.*

90. Ἄμεινον ἀποθανόντες] Angl. Cod. οἱ δὲ ἀμείνονα βίον ἀπεθ. *J. B.*

96. Φρονοίην] Sic *Venet.* utraque. In reliquis & in ipſo M. Φρόνοιεν, corrupte. *M. du S.*

Ὅ, τ. Φρονοίην] Sic legendum ſuaderet ſeries orationis, & ſi libri omnes Φρονοῖεν haberent. Quid enim? hoc expectant litigantes, ut quid ipſi ſentiant, judex pronuntiet, an ſuam ut ſententiam, ſuum judicium promat? Quam facile autem fuit, inter dictantes, vel a deſcribente, in Φρονοῖεν mutari Φρονοίην, praeſertim cui Attica forma Φρονοίην pro communi, Φρονοῦμι, non ſatis eſſet familiaris. Sed jam bene ſic dederat *Aldus*, a quo operae poſteriores, & interpres, male receſſerunt. *J. M. G.*

Φρονοίην] Quod Cl. *Soulius* noſter ſic monuit corrigendum, id etiam Cl. *Geſnerus* tam ſponte, quam ex *Aldina* ſua recte vidit, cumque res ipſa flagitet, non haeſitavi in deſerenda vulgata Φρονοῖεν. *J. F. R.*

7. Θηραμ. — κοθ.] Vide *Xenoph.* Ed. St. p. 273.

[a] ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος, ἵν' ἄμφω νενικηκότες, ἐξίσου βαδίζοιτε. πλὴν ἐπειδὴ οὐκ ἐοίκατε, οὐδ' αὐτὸς ἐν τῷ μέλλοντι πλῷ, περὶ τῶν αὐτῶν ἀκέκριμαι διοκλεῖσαι, τὸ μάλιστα δοκοῦν εἶναί μοι δίκαιον, ἀποφανοῦμαι.

Γάμοι μὲν ἀνθρώποις βιωφελὲς πρᾶγμα, καὶ μακάριον, ὁπόταν εὐτυχῶνται· παιδικοὺς δ' ἔρωτας, ὅσοι φιλίας ἁγνὰ δίκαια [b] προμνῶνται, μόνης φιλοσοφίας ἔργον ἡγοῦμαι. διὸ δὴ γαμητέον μὲν ἅπασι, παιδερασ τεῖν δὲ [c] ἐφείσθω μόνοις [d] φιλοσόφοις. ἥκιστα γὰρ ἐν γυναιξὶν ὁλόκληρος ἀρετὴ φύεται. καὶ σὺ δ', ὦ Χαρίκλεις, μηδὲν ἀχθεσθῇς, εἰ ταῖς Ἀθήναις ἡ Κόρινθος εἴξει.

Κἀγὼ μὲν ὑπ' αἰδοῦς συντόμῳ λόγῳ τὴν κρίσιν ἐπισπεύσας, ἐξανέστην· ἑώρων γὰρ κατηφῆ τὸν Χαρικλέα, σμικρὸν ὡς θανάτου κατάκριτον· ὁ δ' Ἀθηναῖος, ἱλαρῷ τῷ [e] προσώπῳ Φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς. εἴκασεν ἄν τις αὐτὸν ἐν Σαλαμῖνι Πέρσας καλαναυμαχηκέναι. καὶ τοῦτό γε τῆς κρίσεως ἀπωνάμην, λαμπρότερον ἡμᾶς ἑστιάσαντος αὐτοῦ [f] τὰ νίκια· καὶ γὰρ ἦν

thurnus esse, ut victores ambo aequo pede incederetis. Verum enimvero quandoquidem remissuri non videmini, & ipse inter navigandum de iisdem rebus flagitari non decrevi; id quod maxime in praesens mihi justum esse videtur, pronuntiabo.

51. *Nuptiae quidem res vitae hominum utilissima, & beata, quoties felices sunt. Masculos autem amores, quoties casta amicitiae jura illos conciliant, solius opus Philosophiae arbitror. Propterea nuptiae contrahendae omnibus, pueros autem amare solis concedatur Philosophis; minime enim perfecta in mulieribus virtus existit. Tu vero Charicles non gravabere, si Athenis Corinthus cesserit.*

52. Atque ego prae pudore concisa oratione festinanter judicium cum expediissem, surrexi. Videbam enim demisso supra modum vultu Chariclem, quasi tantum non capitis damnatus esset. Atheniensis vero hilari gestu laetus exsultans, jactabundo valde incessu progrediebatur; putares navali ad Salamina praelio Persas ab illo superatos. Atque hunc certe judicii mei fructum habui, quod splendidius nos, tanquam triumphali coena excepit. Erat enim alio-

[a] Ἐκεῖνος ὁ Κόθ.] Desunt haec tria in *Fl.* [b] Προμνῶνται] Sic M. & Edd. recte. Προμνῶνται *J.* [c] Ἐφισθω] Ex W. dedimus. Ἀφείσθω Edd. priores. [d] Φιλοσόφοις] Τοῖς σοφοῖς W. P. [e] Προσώπῳ] Restitui ex *A.* G. L. P. W. & marg. *A*1. Τρόπῳ enim erat in Edd. omnibus. [f] Τὰ νίκια] Τὰ νικάκια W. male. Τὰ νικία *Fl. B*2.

19. Καὶ σὺ δ' ὦ Χαρίκλεις] Ἢ ὅτι Χαρίκλης μὲν Κορίνθιος, ὁ Ἀθηναῖος δὲ Καλλικρατίδας, ὃν τὴν νίκησαν ὁ Δημοστράτης ἅτος ὕστερον. ἢ * ὡς τῆς Κορίνθου μὲν ἀνακειμένης † Ἀφροδίτῃ. διὸ ☾ πολλὴ οὖν Κορίνθῳ ἡ γυναικεία μίξις. Ἀθηνῶν δὲ ‡ παιδεραστία κομώντων. ἤτοι τῇ κατὰ φιλοσοφίαν καὶ σώφροσι, ἢ τῇ τῷ ὄντι μιαρᾷ ☾ Δημοβελημένῃ. *V.*

* Ὡς] Non aderat ὡς in editis. Inseruit *M. du S.*

† Ἀφροδίτῃ] Sic mutavit Idem, cum editum esset Ἀφροδίτης.

‡ Παιδεραστία] Et hoc ita dedit *Solanus*, pro vulgato ἡ παιδεραστία, notavitque τὴν pro ἡ prave fuisse in V.

11. & *Plut.* in Nicia *Aristoph.* etiam, cujus Scholiastes haec verba Luciani affert. 258. A. *M. du S.*

8. Ὁ Κόθορνος] Cum Edd. κόθορνος haberent, ego Κόθ. majore litera exaravi monitus ab Scholiast. *Aristoph.* ad Ran. vers. 1001. ubi ait: Θηραμένης — Κῶμος δὲ ἐλέγετο εἶναι, καὶ Κόθορνος. Λουκιανὸς Ἔρωσιν· Ὡς ☾ ἔγωγ' ἂν εὐξαίμην, εἴπερ ἦν σὺ δυνατῷ, γενέσθαι Θηραμένης ἐκεῖνος ὁ Κόθορνος. &c. Quae illi cum Nostro Scholiastae conveniunt. Etsi enim cothurni calceamenti significatio manet, tamen cognomentum quasi in nomen proprium abiit. Sed res est parvi. *J. F. R.*

13. Γάμοι] Facete ludit in nuptias *Menand.* in fragm. 10. Γάμος γὰρ ἀνθρώποισιν εὐκταῖον κακόν. *Optabile malum hominibus sunt nuptiae.* Ceterum γάμοι etiam de unis nuptiis frequentatur, vid. *Aristoph.* Av. 132. Et *Evang. Matth.* XXII. ubi ter, quater, modo singul. modo plurali numero occurrit. Sic ἐπιστολαὶ de una epistola *Alciphr.* L. 2. 4. pr. Conf. & Nostrum *Dial. Meretr.* VII. & alibi non semel. *J. F. R.*

17. Παιδεραστεῖν δὲ ἐφείσθω μόνοις φιλοσόφοις] Clar. *Davis.* (quem consulendum in marg. jussit Cl. *Hemsterh.*) ad Cic. *Tusc. Disput.* c. 34. observat, ad *Platonis* impuri-

alioquin etiam in victu magnificentior. Submissa autem voce Chariclem etiam subinde consolabar, vi dicendi *illius commemorata*, perpetuo vehementer admirari me dicens, quam potenter difficiliores partes tuitus fuisset.

ἄλλως τῷ βίῳ μεγαλοφρονέστερον. ἡσυχῇ δὲ καὶ τὴν Χαρικλέα παρηγορησάμην ὅτι τῇ δεινότητι τῶν λόγων, συνεχὲς ὑπερθαυμάζων, ὅτι δυσχερεστέρῳ μέρει δυνατῶς συνηγόρησεν.

53. Sed illa in Cnido commoratio, & habiti in Deae sacro sermones, qui laetum simul studium, & eruditum lusum habuerant, hoc fere modo expetivere. At tu, Theomneste, qui antiquam illam nobis memoriam evocasti, si tum judex fuisses, quid pronuntiaturus eras? THEOMN. Adeo ne Melitiden aut Coroebum medius fidius me arbitraris, ut juste a te judicatis contrariam feram sententiam? Qui prae summa jucunditate eorum, quae dicebantur, in Cnido versari mihi viderer, ut parum abesset, quin parvulam hanc domunculam ipsum illud esse templum putarem. Veruntamen (nihil enim non decens est hoc die festo dicere, cum risus omnis etiam si forte nimius ad celebrationem pertinere videatur) orationem illam puerorum amatoris, nimio quasi supercilio elatam, gravitatis caussa admirabar equidem: verum illud pa-

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐν Κνίδῳ διατριβὴ, καὶ τὰ ταύτῃ τῇ θεῷ λαληθέντα, σπουδὴν ἱλαρὰν ἅμα, καὶ [g] παιδιὰν εὔμουσον ἐχηκότα, τῇ δὲ ὄντι διεκρίθη. σὺ δὲ, ὦ Θεόμνηστε, ὁ τὸν ἔωλον ἡμῖν ἐκκαλεσάμενος μνήμην, εἰ δικαστὴς τότ' ἦσθα, πῶς ἂν ἀπεφήνω; ΘΕΟΜΝ. Μελιτίδην ἢ [h] Κόροιβον οἴει με, πρὸς θεῶν, ἵνα τοῖς ὑπὸ σοῦ δικαίως κριθεῖσιν ἐναντίαν φέρω ψῆφον; ὃς ὑπ' ἄκρας ἡδονῆς τὰ λεγόμενα [i] διατρίβειν ἐν τῇ Κνίδῳ ᾠόμην, ὀλίγου τὸ βραχὺ τοῦτο δωμάτιον αὐτὸν ἡγούμενος εἶναι τὸ νεὼν ἐκεῖνον. ὅμως δ' ἂν (οὐδὲν γὰρ ἀπρεπὲς ἐν ἑορτῇ λέγεσθαι, πᾶς δὲ γέλως καὶν περίεργος ᾖ, φθονηρεύεσθαι δοκεῖ) τὸν ἄγαν ὑπὸ τοῦ [k] παιδερασταῦ καλλωφρυομένους λόγους ἐθαύμαζον μὲν ὅτι

[g] Παιδιὰν] Sic *J. Fl. H.* &c. Παιδείαν W. male. [h] Κόροιβον] Κόρυβον M. [i] Διατρίβειν &c. Ἐν Κνίδῳ διατρίβειν ᾠ. ἐ. τὸ βραχύ. W. [k] Παιδερασταῦ] Παιδεραστῶν W. Cod. Fl. Ed. *Fl.* Vulgatam retinent Edd. cett. cum Cod. P.

37. Τῇ δὲ ὄντι] Τοῦτον τὸν τρόπον. *V.*

50. Καλλωφρυομένους] Ὀφρῦσι μετεώροις. *V.*

puritatem hic adludere Lucianum. Quum turpia sint quae in *Phaedr.* & *Sympos.* quae de amore scripsit ille Philosophus, qui παιδερασταῖς nimis amicum se praebuit, ut *Tertullian.* de Anima ejus verba repetens, (quae hic repetere nolo) ei exprobret: *adeo etiam inter philosophos magnum habet privilegium impuritas.* Alios veterum, qui Platonis versus amatorios exhibuerunt, eumque hoc nomine notarunt, vid. ibid. in nota *Davisii*, ubi tamen addit *Augustin.* de civit. Dei L. 2. c. 14. & *Apul.* de Habit. Doctr. Plat. p. 610. qui ejus de amore sententiam vitio vacare ajunt. *J.F.R.*

25. Ὁ δ' Ἀθηναῖος ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ φαιδρὸς ἀναπηδήσας, προῄει σφόδρα σοβαρῶς] Sed Mſ. ἱλαρῷ προσώπῳ φαιδρὸς. quod quis non amplectatur? *Athenienſis hilari vultu, alacer exiliens incedebat valde elate.* *J.G.G.*

Ibid. Ἱλαρῷ τῷ τρόπῳ] Angl. τῷ προσώπῳ. Aliter tamen Interpres; nec male. *J.B.*

Ἱλαρῷ] Ἱλαρρῷ ſcribentem *Bourdelotium* reliqui; nec enim ſemper ejus feſtinantem calamum corrigere volui, quod nec Cl. *Hemſterh.* facere vidi. *J.F.B.*

30. Τἀπινίκια] Perperam in noviſſimis editionibus legitur, Ἐξιάσαντος αὐτοῦ τὰ πινίκια, pro quo recte in antiquioribus τἀπινίκια. *J.F.*

41. Μελιτίδην] Margitem innuere opinor. Vide tamen quae de hoc fatuo leguntur apud *Ariſtoph.* p. 258. D. E. & quae ad eum locum annotavit Scholiaſtes. Vide & *Aelian.* V. H. XIII. 15. & conſule ibi notas; perperam in Ed. Tornaeſiana legitur Μελιτιάδ. *M. du S.*

Μελιτίδην] Scholiaſtae locus ad quem remittit *Solan.* eſt *Ariſtoph.* Ran. verſ. 1021. ubi inter alia Μελιτίδην δὲ, τὸν ἀνόητον dicit, eumque ὠνομάσθαι τὸ μέλι ſic dictum ait. *J.F.R.*

Ibid. Κόροιβον] Idem *Scholiaſtes* l. c. E. *M. du S.*

49. Τῷ παιδερασταῦ] Florent. Codic. τῷ παιδερασταῖ. *J.B.*

58. Καὶ-

ὅπῃ τῇ σεμνότητι, πλὴν ὑ πάνυ θυμῆρες ὡόμην, ἐρήσῳ παιδὶ συνδιημερεύοντα, Ταντα-
λείας δίκας ὑποφέρειν, ᾗ τοῖς ὄμμασι τῦ κάλλους μονονυχὶ προσκλύζοντος, ἐξὸν
ἀρύσασθαι, [a] διψῆν ὑπομένειν. ὑ γὰρ ἀπο-
χρη τὸ θεωρεῖν ἐρώμενον, ὐδ' ἀπαναίκρυ κα-
θημένυ ᾗ λαλῦντος ἀκύειν, ἀλλ' ὥσπερ
ἡδονῆς κλίμακα συμπηξάμενος ἔρως, πρῶ-
τον ἔχει βαθμὸν ὄψεως, ἵνα ἴδῃ, κἂν θεά-
σηται, ποθεῖ προσάγων ἐφάψασθαι. δ' ἄκρων γῆν δακτύλων κἂν μόνον ἅψῃ, τὰ
ὑπολαύσεως εἰς ἅπαν ἀφαθεῖ τὸ σῶμα. τυχὼν δ' εὐμαρῶς τύτυ, τρίτῳ πεῖραν
ἐπάγει φιλήματος, ὐκ [b] εὐθὺ πεσόντα, ἀλλ' ἠρέμα χείλη προσεγγίσας χεί-
λεσιν, ἃ πρὶν ἢ ψαῦσαι τελείως ἀπέστη, μηδὲν ὑπονοίας ἴχνος καταλιπών. εἶτα
πρὸς τὸ [c] παρῆκον ἁρμοζόμενος, ἀεὶ λι-
παρεστέροις μᾶ ἀσπάσμασιν ἐντέτηκεν, ἕως ὅτε ᾗ ἀφαπέλλων ἡσυχῇ τὸ στόμα.
χειρῶν ὐδεμίαν παρίησιν ἀργήν· [d] αἱ γὰρ
Φανεραὶ [e] τῶν [f] αἰδητῶν [g] συμπεριπλο-
χαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν. ἢ [h] λαθρίως ὑγρῶς
ἡ δεξιὰ κατ' κόλπυ δῦσα, μαστὸς βραχὺ

rum videbatur ad animi voluptatem pertinere, aliquem totos dies versantem cum puero pubertati propinquo, Tantaleas poenas sustinere, cumque pulchritudo tantum non alluat oculos, cum hauriendi sit copia, tolerare tamen sitim. Neque enim satis est videre quem ames, neque ex adverso sedentem & loquentem audire, sed velut scalas quasdam voluptatis fabricans amor primum habet gradum visus, uti spectet; & ubi contemplatus est, cupit admoto corpore attingere: si enim vel summis tantum digitis attigerit, totum corpus fructus ille percurrit. Hoc ubi facile consecutus est, tertio tentat osculum, non statim curiosum illud, sed placide labia admovens labiis, quae prius etiam quam plane se contigerint, desistit, nullo suspicionis relicto vestigio. Deinde concedenti se accommodans, longioribus semper amplexibus quasi illiquescit, interdum etiam placide os diducens, nullamque manum otiosam esse patitur; cum manifestae illae sensibilium partium complexiones voluptatem congluti-
nent. Aut igitur latenter lubrico lapsu dextra sinum subiens, mammillas premit paul-

a Διψῆν] Διψεῖν Ex. *Fl.* Vulgatum tenet ceteras & P. Διψῇν P. & *Fr.* cum jota subscripto, quod in *H.* & *J.* non adest. *b* Εὐθὺ] Εὐθὺς marg. *A1W.* *c* Παρῆκον] M. & Edd. recte, excepta *J.* quae παρεῖκον, quod & in marg. *A1W.* adscriptum. *d* Αἱ] Ἡ *J.* male. Αἱ cett. & M. marg. *A1.* habet ἢ. *e* Τῶν αἰδ.] Μετὰ τῶν αἰδ. M. G. Μητὰ P. Non adgnoscunt praepositionem Edd. *f* Αἰδητῶν] Ἐφετείων L. *g* Συμπεριπλοκαὶ] Περιπλοκαὶ *Fl.* *h* Λαθρίως] Λαθραίως Ex. *Fl.* Λάθριος marg. *A1.*

58. Κλίμακα] (*Si non tangendi copia est, eho, ne videndi quidem erit? Si illud non licet, saltem hoc licebit, certe extrema LINEA amare, haud nihil est. Ter.* Eun. III. 2. *Linea* ἀντὶ τῦ βαθμοῦ, pro *gradu* sumitur. Vide *Donat.* & *Nonnii* συμμικτα.) *Vorst.* Sic *Philemon.* fr. 65.

Ὁρῶσι πάντες πρῶτον, εἶτ' ἐθαύμασαν,
Ἔπειτ' ἐπεθεώρησαν, εἶτ' εἰς ἐλπίδα
Ἐνέπεσον· ὅτω γίνετ' ὐ τούτων ἔρως.

M. du S.

64. Εὐθὺ] Eodem redire, legasne εὐθὺ, an εὐθὺς, vid. supra, ad c. 42. & alibi dictum. *J.F.R.*

71. Αἱ γὰρ φανεραὶ &c.] Ex Mss. refinge: αἱ γὰρ φανεραὶ μᾶ τῶν αἰδητῶν συμπεριπλοκαὶ τὴν ἡδονὴν συνάπτουσιν, vocat oscula, & improbae manus pertrectationes αἰδητὰ. Vulgo μᾶ omittitur. *J.G.G.*

80. Εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιαζόμενος κατὰ τὸ κωμικὸν αὐτὸ ἐπάταξεν] Interpres: *dum ducto a tumoribus exordio juxta Comicum ipsum percutit.* Haec verba perobscura sunt, sed illustrantur illis, quae leguntur apud *Diogenem Laërtium* in vita Cleanthis: Φησὶ δὲ ὁ Ἑκάτων ἐν ταῖς χρείαις εὐμόρφου μειρακίου εἰπόντος, εἰ ὁ εἰς τὴν γαστέρα τύπτων γαστρίζει, καὶ ὁ εἰς τοὺς μηροὺς τύπτων μηρίζει, ἔφη, σὺ δὲ τοὺς διαμηρισμοὺς ἴσχε μειράκιον. *Hecaton autem in Chriis inquit, formoso adolescente dicente, si in ventrem percutiens γαστρίζει, etiam in femina verberans μηρίζει, inquit Cleanthes, tu quidem o adolescens habe interfeminales pulsationes.* Nimirum μηρίζειν est inter praetextata verba, de παιδεραστεῖ. vide quae notavit vir & amicus summus *Angelius Mennius* ad hunc locum, & *Paullus Leopardus* Emendat. XVII, c. 32. *J.G.G.*

81. Κωμικὸν] Quis hic Comicus sit nescio; nec quid voluerit, meum est inquirere, aut, si scirem, enarrare. *M. du S.*

83. Με-

paullum ultra naturam tumentes, & durius culi ventris rotunditatem digitis molliter percurrit, post haec etiam primae lanuginis in pube florem. Et quid arcana illa oportet remetiri? Tantam nactus opportunitatem amor, calidius quoddam opus occipit: deinde a feminibus exorsus, illa, ut ait Comicus, percutit.

54. Mihi quidem hoc modo amare pueros contingat. Sublimes illi nugatores autem, & quotquot philosophiae supercilium ultra ipsa tempora sustulere, honestorum verborum phaleris imperitos pascant. Amator erat, si quisquam, Socrates, sub eadem cum illo laena jacens Alcibiades, non sine plaga surrexit. Nec mireris. Neque enim Patroclus ab Achille eatenus tantum amatus est, ut e regione sederet,

Aeacidi intentus, dum cesset fundere carmen:

sed erat ipsorum etiam amicitiae pararia voluptas. Gemens ergo Patrocli mortem Achilles, affectu parum custodito in verum erupit,

Femorum tuorum sancta consuetudo pulchrior!

τὴν φύσιν ὑποδιδόντας πιέζει. ἢ σφιγώσης γαστρὸς ἰ ἀμφιλαφὲς τοῖς δακτύλοις ὑποδράπτει ὁμαλῶς. μετὰ τοῦτο ἢ πρωτόχνουν ἄνθος ἥβης. ἢ τί τἄρρητ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; τοσαύτης τυχὼν ἐξουσίας ὁ ἔρως, θερμοτέρου τινὸς ἅπτεται πράγματος· εἶτ' ἀπὸ μηρῶν προοιμιασάμενος, καὶ τὸ κωμικὸν, αὐτὸ ἐπάταξεν.

Ἐμοὶ μὲν οὕτω παιδεραστεῖν γένοιτο. μελεωρολέσχαι δὲ, καὶ ὅσοι τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπῆρκασι, σεμνῶν ὀνομάτων κομψεύμασι τοὺς ἀμαθεῖς ι ποιμαινέτωσαν· ἐρωλικὸς γάρ ἦν, m εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης, καὶ ὑπὸ μίαν Ἀλκιβιάδης αὐτῷ χλανίδα κλιθεὶς, οὐκ ἀπλῆξ ἀνέστη. καὶ μὴ θαυμάσῃς, n οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο, μέχρι τοῦ ο κατ' ἀνίκητον καθέζεσθαι,

Δέγμενος Αἰακίδην ὁπότε λήξειεν ἀείδων.

ἀλλ' ἦν καὶ τὰ ἐκείνων φιλίας p μεσίτης ἡδονή.

τέτνων γὰρ Ἀχιλλεὺς τὸν Πατρόκλε θάνατον, ἀταμιεύτῳ πάθει πρὸς τὴν ἀλήθειαν ἀπερράγη,

Μηρῶν τε τῶν σῶν εὐσεβὴς ὁμιλία q Καλλίων·

τὰς

i Ἀμφιλαφὴς] Ἀμφιλαφέσι L. Nil mut. *Fl. J. P. S. H.* k Κομψεύμασι] Sic *Fr. H. P.* &c. Κομψεύσμασι male *J. Fl.* l Ποιμαινέτωσαν] Ita dedi ex P. Ποιμαινέσθωσαν Edd. male. m Εἴ τις ἄρα] Εἴπερ τις marg. *Ai.* n Οὐδὲ γὰρ] Incipit rursus O. o Κατ' ἀνίκητον] Restitutum ex M. & O. Κατὰ ἀπαλικρὺ Edd. p Μεσίτης] Hoc praetuli ex W. & Ox. Μεσίτης Edd. priores. q Καλλίων] Καλλίῳ W. & Ex. *Fl.* At vulgatae adsentitur P.

83. Ἐμοὶ μὲν] Μόγις ποτὲ, μιαρὲ & ἐπάρασε, τὸ σαυτοῦ ἐξεῖπας. ἐξώλης & προώλης ἀπόλοιο. M.

83. Μελεωρολ.] Vid. Πρ. λ. 7. *M. du S.*

85. Ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους] *Alciphr.* I. ep. 34. pr. Ἐξ ἃ φιλοσοφεῖν ἐπενόησας, σεμνός τις ἐγένου & τὰς ὀφρῦς ὑπὲρ τοὺς κροτάφους ἐπῆρας. Ubi Cl. *Bergler.* haec Luciani adducere non est oblitus: item ex *Dial. Charont. Merc.* & *Mort.* ὑπὲρ γὰρ τὸ μέτωπον ταύτας (ὀφρῦς) ἐπῆρκεν. Aliaque, ubi data opera ejusmodi absurdis hyperbolis utuntur. Sic Alexis ap. *Athen.* VI. p. 224. *eos* ait *supercilia supra capitis verticem habere.* *J. F. R.*

87. Ἐρωλικὸς γάρ ἦν, εἴ τις ἄρα, καὶ ὁ Σωκράτης] Ipse Socrates apud Lucianum in Auctione Philosophorum, παιδεραστὴς εἰμι, καὶ σοφὸς τὰ ἐρωλικά. *AE. M.* Sed confer quae modo ad c. 49. pr. dicta. Item quae ad c. 51. *J. F. R.*

90. Οὐδὲ γὰρ ὁ Πάτροκλος ὑπ' Ἀχιλλέως ἠγαπᾶτο] Similiter *Martialis* Lib. XI. Ep. 44. *Aeacidae potior levis amicus erat.* Aliis Achilles, Patrocli τὰ παιδικά. *AE. M.*

93. Δέγμενος] *Homer.* Il. I. 191. *M. du S.*

94. Μεσίτης ἡδονὴ] Lege μεσίτις. *F. G.*

Μεσίτης ἡδονὴ] An μεσίτις? *AE. M.*

Μεσίτης ἡδονὴ] Politissimus *Menagius* emendat μεσίτις. Nihil verius. Supra c. 27. Φιλίας μεσίτιν τράπεζαν παραβέβλημαι. *J. J.*

Μεσίτις] Cod. Mf. Ox. & W. uti emendare jusserat *Menagius.* In omnibus impressis μεσίτης, prave. *M. du S.*

97. Μηρῶν &c.] Tragici cujuspiam versiculus. *F. G.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Tragici cujuspiam aut Comici versiculus. *AE. M.*

Μηρῶν τε τῶν σῶν &c.] Jambicus enim trimeter est, sive senarius; nam Καλλίων facit initium versus sequen-

τὰς γε μὴν ὀνομαζομένας παρ' Ἕλλησι κωμαστὰς, οὐδὲν ἄλλ' ἢ δήλους ἐραστὰς νομίζω. τάχα [a] φήσῃ τις αἰσχρὰ ταῦτ' εἶναι λέγεσθαι, πλὴν ἀληθῆ γε, νὴ τὴν Κνιδίαν Ἀφροδίτην. ΛΥΚ. Οὔτ' ἀνέξομαί σου, φίλε Θεόμνηστε, ἄλλην ἀρχὴν καταβαλλομένου τρίτων λόγων, ἧς ἀκοῦσαι ἐν ἑορτῇ μόνον εἰκὸς ἦν· τἄλλα δὲ, τὰ ἐμὰ ὦτα πόρρω ἀποικιεῖν. [b] ἀφέμενοι δὲ τοῦ παρέλκειν πλείω χρόνον, εἰς ἀγορὰν ἐξίωμεν. ἤδη γὰρ εἰκὸς ἦν, [c] ὑφάπτειν τῷ θεῷ τὴν πυρᾶν. ἔστι δ' οὐκ ἀτερπὴς ἡ θέα, τὰ ἐν Οἴτῃ παθὼν ὑπομιμνήσκουσα τοὺς παρόντας.

Hos equidem, qui apud Graecos Comissatores vocantur, nihil aliud quam professos amatores arbitror. Dixerit forte aliquis, turpia haec esse dictu: at vera quidem sunt, per Cnidiam Venerem. LYC. Non feram te, care Theomneste, aliud tertiae orationis quasi fundamentum jacientem, cujus initium tantum festo die audire fas est, reliqua vero procul ab auribus meis ablegare. Omissa autem longiore in iis, quae nihil ad rem faciunt, mora, in forum prodeamus. Jam enim convenit rogum Deo accendere: nec injucundum spectaculum, eorum quae in Oeta *Deo* usu venere, praesentes admonens.

ΕΙΚΟΝΕΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΠΟΛΥΣΡΑΤΟΣ.

ΛΥΚΙΝΟΣ.

Ἀλλ' ἦ [d] τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον οἱ τὴν Γοργὼ ἰδόντες, οἷον ἐγὼ ἔναγχος

IMAGINES.

LYCINUS ET POLYSTRATUS.

LYCINUS.

NUmquid ergo tale quid usu veniebat his, qui Gorgonem vidissent, qua-

a Φήσει] Φησὶ W. b Ἀφέμενοι] Ἀφέμενος W. c Ὑφάπτειν] Ὑφάψαι O. Vulgatae ceterae. Edd. Lectioni favet M. ΕΙΚΟΝΕΣ] Περὶ εἰκόνος *Th. Mag.* v. Γοργώ. d Τοιοῦτόν τι ἄρα ἔπαθον] Τοιοῦτό τι ἔπαθον. *Th. Mag.* Nihil mut. Edd. vett.

ΕΙΚΟΝΕΣ] Vid. Schol. 1. ΥΠ. ΕΙΚ.

quentis. *J.F.R.*

Μηρῶν] Neque hoc unde sit scio, aut scire allaboro. Certe non Homericum. Adi tamen *Plut.* 1337. 2. Socrates apud *Xenophontem* in Συμπ. *Amicum* Achillis, non amasium fuisse probat p. 523. l. 40. Ed. Steph. *Apollodorus* etiam Achillis amasium vocat III. p. m. 97. B. *M.du S.*

1. Κωμαστὰς] Vox est Eidylliorum scriptoribus usitatissima, pro his qui cantu puellis blandiuntur, & earum amorem captant. *Theocrit.* Eidyll. 3. *G.C.*

Κωμαστὰς] Ille certe apud *Theocritum* Idyll. 3. κωμαστὴς Amaryllidis amorem aperte prae se fert. *J.M.G.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] Dialogi isti duo, in quibus Pantheam Abradatae uxorem describit, doctissimi sunt. *J.B.*

ΕΙΚΟΝΕΣ] *Bourdelotii* figmentum capita 17. 20. & 22. lecta destruent; quin haud dubie & sine ambagibus ostendet depictam hic a Luciano Imperatoris Romani *concubinam*, cum *uxorem* nullibi dicat. Scholiastes tamen uxorem facit. Panthea haec erat Smyrnea (c 10. & 2.) Lucii Veri Imperatoris, ut suspicor, amica; de qua tamen apud Scriptores illius aetatis altum silentium; nisi forte eo spectet Celeris declamatio (quae Dionysio a quibusdam tribuebatur) qua Araspam Pantheae Xenophonteae amatorem laudabat, apud *Philostr.* 524. memorata; Celer enim ille, qui *Capitolino* Caninius Celer est, M. Aurelium & L. Verum inter auditores habuit (c. 2.) *M.du S.*

ΛΥΚ. ΚΑΙ ΠΟΛ.] Personarum colloquentium nomina non ambo erant titulo inscripta in Edd. Sed quia & alibi interdum addita sunt in *Paris.* idque ab Cl. *Hemsterh.* quoque factum animadverto, eas suprascribi curabo, nisi fuerint nimiae. *J.F.R.*

1. Τοιοῦτόν τι ἔπαθον] Aliter in suis Codicibus legisse

quale uſu nuper mihi venit, Polyſtrate, pulcherrimam quandam feminam videnti? Parum enim abeſt, quin, ut habet fabula, lapis tibi ex homine ſim factus, ac prae admiratione dirigerim. POL. Inſolitum, Hercle, ſpectaculum ais, & valde violentum, ſi quidem Lycinum etiam mulier aliqua perculit. Nam ab adoleſcentulis tu quidem, idque facile admodum ſic afficeris, ut facilius aliquis totum Sipylum loco moveat, quam te abducat a pulchris, quo minus adſtes illis hians, & ſaepe illacrimans etiam, ut illa ipſa Tantali *filia*. Verum dic mihi, quae nobis eſt illa Meduſa ſaxifica, & unde? ut nos quoque eam videamus. Neque enim, puto, invidebis nobis ſpectaculum, neque zelotypia accenderis, ſi ex propinquo nos etiam velimus juxta te in illo obrigeſcere. LYC. Quin illud ſcito, illa te, ſi vel ab alta eam ſpecula adſpexeris, attonitum, & magis quam ſtatuae ſunt, immotum redditura eſt. Quamquam hoc quidem forte pacatius fuerit, & minus letale vulnus, ipſe

ἔπαθον, ὦ Πολύστρατε, παγκάλην τινὰ γυναῖκα ἰδών. αὐτὸ γὰρ τοῦτο μύθου ἐκεῖνο μικροῦ δέω λίθος ἐξ ἀνθρώπου σοι γεγονέναι, πεπηγὼς ὑπὸ τοῦ θαύματος. ΠΟΛ. Ἡράκλεις ὑφορᾶς τι τὸ θέαμα φής, καὶ δεινῶς βίαιον, εἴγε καὶ Λυκῖνον ἐξέπληξε γυνή τις οὖσα. σὺ γὰρ ὑπὸ μὲν τῶν μειρακίων καὶ πάνυ ῥᾳδίως αὐτὸ πάσχεις· ὥστε θαττον ἄν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν, ἢ σὲ τῶν καλῶν ἀπάγοι, μὴ οὐχὶ παρεστάναι αὐτοῖς κεχηνότα, καὶ δακρύοντά γε πολλάκις, ὥσπερ ἐκείνην αὐτὴν τὴν Ταντάλου. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τίς ἡ λιθοποιὸς αὕτη Μέδουσα ἡμῖν ἐστι, καὶ πόθεν, ὡς καὶ ἡμεῖς ἴδοιμεν; οὐ γάρ, οἶμαι, φθονήσεις ἡμῖν τὴν θέαν, οὐδὲ ζηλοτυπήσεις, εἰ μέλλοιμεν πλησίον που καὶ αὐτοὶ παρεπεπηγέναι σοι ἰδόντες. ΛΥΚ. Καὶ μὴν εὖ εἰδέναι χρή σε, ὡς καὶν ἐκ περιωπῆς μόνον ἀπίδῃς εἰς αὐτήν, ἀχανῆ σε, καὶ τὸν ἀνδριάντων ἀκινητότερον ἀποφανεῖ. καίτοι τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον χαλεπόν, εἰ αὐ-

e Κεχηνότα] Κεχηκότα male *J.* f Ἐκ περιωπῆς] Ἐπεριωπῆς male *J.*

11. Σίπυλον] Ὄρος Λυδίας περὶ τὴν Σμύρναν, ἐν ᾧ ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. *V.*

* Ἐκ λίθου] Sic etiam C. Ἐν λίθῳ V. prave. *M. du S.*

Ἐκ λίθου] Verum eſt *in* hic pravum fore. Sed ſcire cuperem quomodo haec intellexerit *Solanus* noſter, ἡ Νιόβη ἐκ λίθου πεποίηται. Nam ſenſus ſic plane videtur oppoſitus hiſtoriae fabuloſae, quae ait Nioben converſam in ſaxum, non vero, ut hic, ſaxum commutatum in Nioben, ſive Nioben procreatam ex lapide. *Apollod.* III. §. 5. f. p. m. 168. Νιόβη Θήβας ἀπολιποῦσα πρὸς τὸν πατέρα Τάνταλον ἦλθεν εἰς Σίπυλον, κἀκεῖ διὰ εὐχαριστίαν τὴν μητρὸν εἰς λίθον μετέβαλεν, ut plura teſtimonia vel pueris nota omittam. Quare aut Scholiaſtes hallucinatus eſt, aut pro ἐκ λίθου legendum εἰς λίθον. Si vero phraſis ποιεῖσθαι εἰς pro mutari in aliquid, non videtur proba, meminerit Scholiaſten Chriſtianum fuiſſe, neque a Scriptoribus Eccleſiaſticis adeo alienam eſſe hanc locutionem, quae non longe abit ab illo *Eſai.* XLII. 16. ποιήσω αὐτοῖς τὸ σκότος εἰς φῶς, καὶ τὰ σκολιὰ εἰς εὐθεῖαν. *J. F. R.*

giſſe videtur *Thomas Magiſter*, nempe τοιοῦτό τι ἴπαθον. *M. du S.*

Τοιοῦτόν τι] Idem eſſe, legasne τοιοῦτον, an τοιοῦτο, etſi prius Noſtro frequentius, ſupra ſatis diximus, ad *Hermot.* c. 29. aliisque locis ibi indicatis. *J. F. R.*

6. Πεπηγὼς] Dicitur hoc verbum de aqua, oleo, melle, lacte; ſaepius de aquis & fluminibus cum concreſcunt, coagulantur. *M. du S.*

11. Ἂν τις ὅλον τὸν Σίπυλον μεθαρμόσειεν] Reverend. *Fac. Elſuer.* haec Luciani adferens, ad *Evang.* Div. *Marci* XI. 23. ubi legitur: ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ Ἄρθητι, καὶ βληθήτι εἰς τὴν θάλασσαν &c. monet iis aeque atque his Luciani ſignificari *rem gravem & inſuperabilem*, quem vide. *J. F. R.*

Ibid. Σίπυλον] Mons is Aſiae, in quem mutatam Nioben tradunt. Vid. *Marm. Oxon.* 42. *M. du S.*

13. Ἐπιδακρύοντά γε πολλάκις] Conf. infra *Navig.* c. 2. παρίστηκε δακρύων, ὥσπερ εἰώθει. *J. F. R.*

14. Ἐκείνην] Nioben ſcilicet, Tantali filiam, cujus fabula nota. *M. du S.*

21. Ἐκ περιωπῆς] Habuimus idem ſupra Μισ. c. 15. *M. du S.*

23. Εἰρηνικώτερόν ἐστι] Bene monuerat *Hemſterhuſius* in marg. Ed. *Graev.* adiri poſſe *L. Bos* Ep. ad Hebr. p. 255. i. e. ad c. XII. 11. Cujus obſervatio hic addi meretur. Verba Apoſtoli ſunt: Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ (οὐ male omiſſum in obſerv. *Boſii*) χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν — ἀποδίδωσι. Ad quae ille: „ Ultima haec verba „ vulgo vertunt: *Poſt autem fructum pacificum reddit*,

αὐτὸς ἴδοις· εἰ δὲ καὶ εἰκὴ [a] προσβλέψειέ σε, τίς ἔσται μηχανὴ ἀποστῆναι αὐτῆς; ἀπάξει γάρ σε ἀναδησαμένη ἔνθα ἂν ἐθέλῃ, ὥσπερ καὶ ἡ λίθος ἡ Ἡρακλεία ἕλκει τὸ σίδηρον.

ΠΟΛ. Παύου, ὦ Λυκῖνε, τεράστιόν τι κάλλος [b] ἀναπλάττων, ἀλλ' εἰπέ μοι τίς ἡ γυνή ἐστιν; ΛΥΚ. Οἴει γάρ με ὑπερβαλεῖσθαι τῷ λόγῳ, ὃς δέδια μή σοι ἰδόντι ἀδεὴς τις ἐπαινέσαι δόξω, ὡδὶ τοσοῦτον ἀμείνων φανεῖται· πλὴν ἀλλὰ ἥτις μέν, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι, θεραπεία δὲ πολλὴ, καὶ ἄλλη περὶ αὐτὴν παρασκευὴ λαμπρὰ, καὶ εὐνοῦχων τι πλῆθος, καὶ ἄβραι πάνυ πολλαὶ, καὶ ὅλως μεῖζόν γε, ἢ κατ' ἰδιωτικὴν τύχην ἐδόκει τὸ πρᾶγμα εἶναι. ΠΟΛ. Οὐδὲ τὄνομα ἐπύθου σύ γε, ὅτις καλοῖτο. ΛΥΚ. Οὐδαμῶς, ἢ τοῦτο μόνον, τῆς Ἰωνίας ἐστί. τῶν θεατῶν γάρ τις ἀπιδὼν ἐς τὸ πλησίον, ἐπεὶ παρῆλθε, Τοιαῦτα μέντοι, ἔφη, τὰ Σμυρναϊκὰ κάλλη καὶ θαυμαστὸν οὐδέν, εἰ ἡ καλλίστη τῶν Ἰωνικῶν πόλεων τὴν καλλίστην γυναῖκα ἤνεγκεν. ἐδόκει δέ μοι Σμυρναῖος καὶ αὐτὸς ὁ λέγων εἶναι, ὥστε ἐσεμνύνετο ἐπ' αὐτῇ.

si videas: si vero ipsa quoque te adspiciat, qua ratione ab illa abscedes? Revinctum enim te quorsum voluerit abducet, quod magnes facit in ferro.

2. POL. Desine, Lycine, portentosam pulchritudinem effingere; sed dic mihi, quae sit mulier? LYC. Putas enim, me dicendo modum excedere, qui metuam, ne tibi, cum videris, imbecillis in laudando videar: tanto illa apparebit praestantior. Verum quae sit, non habeo dicere. Ministerium vero multum, & alius circa illam apparatus splendidus, & eunuchorum multitudo, & ancillae sane multae, atque in universum major, quam pro fortuna privata, res videbatur esse. POL. Neque nomen audiebas tu quidem, quomodo vocaretur? LYC. Nequaquam, nisi hoc solum, ex Ionia est. Spectatorum enim aliquis, vicinum respiciens, cum transiret, *Tales quidem*, inquit, *sunt formae Smyrnenses, nec mirum, si pulcherrima Ionicarum urbium, mulierem pulcherrimam protulit.* Videbatur autem mihi Smyrnaeus ipse quoque esse qui dicebat, adeo illa gloriabatur.

3. POL.

a Προσβλέψειέ σε] Sic etiam habere *J. Fl. B2. V2.* & *S.* notat *Sol.* Sed & sic *P. S.* &c. b Ἀναπλάττων] Ἀναπλάττον male *J.*

„ uti etiam Belgae. Mallem ego: *Laetum*, vel *jucun-*
„ *dum fructum*, ut Cicero dixit *jucundissimum fru-*
„ *ctum libertatis.* Εἰρηνικὸν enim Graece saepe dicitur
„ id quod *dolori* & *acerbitati* oppositum est. Sic apud
„ *Lucian.* Imag. pr. Καὶ τοῦτο μὲν ἴσως εἰρηνικώτερόν ἐστι.
„ i. e. *Et hoc forte non adeo acerbum est: hoc placidius*
„ *est.* Male ibi Interpres: *& hoc forte magis ad pa-*
„ *cem facit* &c." Hucusque *Bos.* At *Obsopoeus: & fortasse quod dixi, leve est prae hoc quod dicturus sum.* Ad argumentum aptius: a Graeco vero remotius. Videtur sane εἰρηνικὸν hic esse responsum oppositum praemisso a *Polystr.* θέαμα δεινῶς βίαιον, adeoque *lenius, placidius*, quodque minus laedet, esse vertendum. Verum vellem addidisset commentator noster exempla, quibus ostenderet καρπὸς εἰρηνικὸς pro *lacto fructu* adeo usitatum esse; etsi minime nego in adducto loco N. T. sic esse vertendum; quia directe opponitur τῷ, ἐ χαρᾶς. Ac *lenius* significari ap. Lucianum, ipsa proxime sequentia indicant, καὶ τὸ τραῦμα ἧττον καίριον: quare etiam punctum quod hic ante καὶ erat, sustuli, & ante εἰ δὲ καὶ εἰκὴ posui; ibi enim nova oppositio incipit. *J. F. R.*

28. Λίθος ἡ Ἡρακλεία] *Plin. Aristot.* Sic apud *Pisid.* Cosmogr.

Πάντας ὑφέλκων οἷα μαγνῆτις λίθος,
Ἢ μᾶλλον εἰπεῖν Ἡρακλείαν τὴν λίθον,
Φύσιν γὰρ αὐτὸς ἑλκτικωτέραν ἔχει.

J. B.

31. Οἴει] Attice pro οἰῇ, quod in verbis βούλομαι, οἴομαι, ὄψομαι perpetuum esse, supra jam observavimus. Vid. Cl. *Maittair.* de Dialectt. p. 62. 63. Et Scholiast. *Aristoph.* ad Plut. 40. Ubi πεύσει *audies.* Et vers. 60. ἐπυνθάνει *interrogas*, ac sexcenties alibi. *J. F. R.*

44. Σμυρναϊκὰ] Parthico bello hanc a L. Vero in Asia amatam hinc crediderim. De Panthea tamen apud Historicos illius temporis nihil invenio; apud quos Lucilla, Veri Uxor, cum matre & sorore Fabia stuprum suspicari videtur; (*Capitol.* c. X.) de hac pellice ne verbum quidem. Sed vide not. ad c. 10. *M. du S.*

45. Καλ-

3. POL. Quandoquidem igitur hoc vere pro lapide feciſti, qui neque ſecutus ſis, neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quaenam eſſet: certe formam illius, quantum ejus fieri poteſt, ſermone oſtende. Forte enim ſic eam agnovero. LYC. Vides quantum ſit, quod petiiſti, non eſt facultatis dicendi, meae praeſertim, declarare admirabilem adeo imaginem, cui vix Apelles, aut Zeuxis, aut Parrhaſius, apti videantur, aut ſi quis Phidias vel Alcamenes. Ego vero corrupero exemplum artis imbecillitate. POL. Tamen Lycine, qualis erat ſpecie? Neque enim periculoſus ille conatus, ſi viro amico oſtendas imaginem, quomodocunque lineae ſe habeant. LYC. Quin tutius mihi facturus videor, ſi veterum illorum artificum quosdam ad opus advocem, uti mulierem mihi effingant. POL. Quomodo hoc intelligis? aut quomodo veniant tibi tot ante annos mortui? LYC. Facile, ſi quidem tu non graveris aliquid mihi reſpondere. POL. Interroga modo.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν [c] ἐπεὶ λίθῳ τοῦτό γε ὡς ἀληθῶς ἐποίησας, [d] ὅτε ᾠδαγωνίσω, ὅτε τὴν Σμυρναῖον [e] ἐκεῖνον ἐρόμενος, [f] ὅστις ἦν, καὶ τὸ εἶδος ὡς οἷόν τε ἐπίδειξον τῷ λόγῳ, τάχα γὰν ἂν ὕτω γνωρίσαιμι. ΛΥΚ. Ὁρᾷς ἡλίκον τοῦτο ᾔτησας, ὦ τὴν τῶν λόγων δύναμιν, καὶ μάλιστά γε τὴν ἐμήν, ἐμφανίσαι ὕτω θαυμασίαν εἰκόνα, πρὸς ἣν μόλις, ἂν ἡ Ἀπελλῆς, ἢ Ζεῦξις, ἢ Παρράσιος, ἱκανοὶ ἔδοξαν, ἢ εἴ τις Φειδίας, ἢ Ἀλκαμένης. ἐγὼ δὲ λυμανοῦμαι τὸ ἀρχέτυπον ἀσθενείᾳ τῆς τέχνης. ΠΟΛ. Ὅμως, ὦ Λυκῖνε, ποῖά τις [g] ἦν τὴν ὄψιν; ἐγὼν ἀσφαλὲς τὸ τόλμημα, εἰ φίλῳ ἀνδρὶ ἐπιδείξαις τὴν εἰκόνα, ὅπως ἂν αἱ γραμμαὶ ἔχει. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἀσφαλέστερον [h] αὐτὸς ποιήσειν μοι δοκῶ, τῶν παλαιῶν τινας ἐκείνων τεχνιτῶν παρακαλέσας ἐπὶ τὸ ἔργον, ὡς ἀναπλάσειάν μοι τὴν γυναῖκα. ΠΟΛ. Πῶς τοῦτο φῄς; ἢ πῶς ἂν ἀφίκοιντό σοι πρὸ τοσούτων ἐτῶν ἀποθανόντες; ΛΥΚ. Ῥᾳδίως, ἢν σὺ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαί τί μοι. ΠΟΛ. Ἐρώτα μόνον.

ΛΥΚ.

6 Ἐπεὶ] Ita jam optime *J.* cum *Fl.* & *Ald.* Ἐπὶ male *B2. Fr. P. S. H.* d Οὔτε] Οὔτε male *J.* e Ἐκεῖνον] Omiſſum in *J.* Adeſt in *Fl. V2. B2. Fr. P. S.* f Ὅστις] Ὅστις *J. Fr. Fl. B2. P. S.* Ἥτις ἴσως L. g Ἦν] Male abeſt a *Fl.* Adeſt in P. *P. J.* &c. h Αὐτὸς] Οὕτως adſcripſerat *Solan.* Sed nihil mutant Edd.

57. Ἀπελλῆς] Ζωγράφων ὀνόματα παλαιῶν & σεμνῶν. *G.*

45. Καλλίστη] Vid. not. ad *Marm. Oxon.* p. 22. 2. & 65. 1. & p. 97. Ante terrae motum, quo ſub M. Aurelio concuſſa & funditus everſa haec civitas legitur; an. Chr. CLXXVII. qua de re conſulendus *Ariſtides* Μονῳδία ἐπὶ Σμύρνῃ. T. I. p. 478. & *Syncellus* p. 353. Eadem *Marm. Oxon.* p. 97. ΠΟΛΕΜΩΝΟΣ. Vid. *Spanh.* 648. & *Philoſtr.* p. 145. *Strab.* XIV. 646. *M. du S.*

49. Ἐπεὶ] In *B2. Fr. P.* & *S.* ἐπὶ prave legitur. *M. du S.*

Ἐπὶ λίθου] Lege ἐπεὶ λίθου. *F. G.* Et ſic reddidi Luciano ex Edd. antiquis. *J. F. R.*

Ibid. Λίθου ἐποίησας] Alibi ποιεῖν λίθου ſignif. ex lapide fabricare. Hic vero ἔργον intelligi, vix eſt ut mediocriter verſatos admoneam. Vid. *L. Bos* Elliſ. v. ἔργον. *J. F. R.*

51. Ὅστις] Lege ἥτις, uti & conjecit aliquis in margine Cod. L. ſi de femina intelligi velis, ut ſupra c. 2. & Ἐν. Δ. VI. *M. du S.*

Ὅστις] Etſi permutatio generis in ſimili locutione locum habere poſſit, ut maſculin. in generali interrogatione, tamquam dignius ac femininum ſub ſe complectens, praeferatur, E. c. *Ach. Tat.* I. p. 7. πολὺ πλῆθος οἰκετῶν & θεραπαινίδων ἃς συνεκπέμψας ὁ Σώστρατος ἔτυχεν ταῖς γυναιξίν. οὐ μέσοις δὲ ἦν γαμὴ ἡ μεγάλη. Quae poſteriora ibi recte quidem vertuntur: *Inter EAS mulier erat procera*, ſed ſervi & ancillae erant permixti: Utque alias generis permutationes etiam ſaepe ſupra vidimus; & *Dial.* ſeq. c. 9. videbimus: hic tamen minime ferendum arbitror τὸ ὅστις, propter confuſionem, quam id pareret, quia ſic ad proximum Σμυρναῖον referretur. quare ἥτις recepiſſem, ut revera recipiendum duco, ſi vel in uno Cod. aut Ed. inveniſſem. Ne vero criminetur aliquis, quod vel alia ſine codicum auctoritate receperim, habeat & hoc pro recepto; ſciatque, me tamen modum ſervare, & non niſi urgente neceſſitate id facere in iis, ubi facile Lectoris adſenſum nanciſci ſpero. *J. F. R.*

64. Αὐτὸς] Lege ἅτως, vel αὐτό. *M. du S.*

ΛΥΚ. Ἐπεδήμησάς ποτε, ὦ Πολύστρατε, τῇ [a] Κνιδίων; ΠΟΛ. Καὶ μάλα. ΛΥΚ. Οὐκοῦν καὶ τὴν Ἀφροδίτην εἶδες πάντως αὐτήν; ΠΟΛ. Νὴ Δία, τὸ Πραξιτέλους ποιημάτων τὸ κάλλιστον. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν, ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς, ὡς ἐραστήν τις τοῦ ἀγάλματος, καὶ λαθὼν ὑποληφθεὶς ἐν ἱερῷ, συγγένοιτο, ὡς δυνατόν, ἀγάλματι, τοῦτο μέν σοι ἄλλως ἱστορείσθω· σὺ δὲ (ταύτῃ γάρ, ὡς φῂς, εἶδες) εἰπέ μοι, καὶ τόδε ἀπόκριναι, εἰ καὶ τὴν ἐν κήποις Ἀθήνησι, τὴν Ἀλκαμένους ἑώρακας. ΠΟΛ. Ἦ πάντων γ' ἂν, ὦ Λυκῖνε, ὁ ῥαθυμότατος ἦν, εἰ τὸ κάλλιστον τῶν Ἀλκαμένους πλασμάτων παρεῖδον. ΛΥΚ. Ἐκεῖνο μέν γε, ὦ Πολύστρατε, οὐκ ἐξερήσομαί σε, εἰ πολλάκις ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀνελθὼν, καὶ τὴν Καλάμιδος [b] Σωσάνδραν τεθέασαι. ΠΟΛ. Εἶδον καὶ ἐκείνην πολλάκις. ΛΥΚ. Ἀλλὰ καὶ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τῶν δὲ Φειδίου ἔργων τί μάλιστα ἐπῄνεσας; ΠΟΛ. Τί δ' ἄλλο ἢ τὴν Λημνίαν, ἣν καὶ ἐπιγράψαι τὸ ὄνομα ὁ Φειδίας ἠξίωσε; καὶ, νὴ Δία, τὴν Ἀμαζόνα, τὴν ἐπερειδομένην τῷ δορατίῳ.

4. LYC. Peregrinatus ne aliquando es, Polystrate, in *urbe* Cnidiorum? POL. Sane. LYC. Igitur omnino etiam Venerem illorum vidisti. POL. Ego vero, ita me Jupiter, operum Praxitelis pulcherrimum. LYC. Sed fabulam etiam audisti, quam narrant de ea cives, amore aliquem captum statuae clam cum relictus esset in templo, coiisse, quoad ejus fieri potuerit, cum statua. Atque illud quidem alias tibi referatur: jam vero, hanc enim, ut ais, vidisti, age, mihi illud quoque responde, an illam etiam in hortis apud Athenas, Alcamenis *Venerem* vidisti? POL. Equidem omnium, Lycine, sim negligentissimus, si pulcherrimum Alcamenis signorum praetervidissem. LYC. Illud quidem, Polystrate, non exquiram, an, cum saepe escenderis in arcem, Calamidis Sosandram contemplatus fueris? POL. Vidi & illam saepius. LYC. Sed satis ista. Inter Phidiae vero opera, quod maxime laudasti? POL. Quod vero aliud, quam Lemniam (*Minervam*) cui etiam inscribere nomen suum Phidias voluit? & Amazonem, per Jovem, innixam hastae.

5. LYC.

a Κνιδίων] Leg. Κνίδῳ adscriptum marg. *J.* Sed in Κνιδίων conspirant Edd. *b* Σωσάνδραν] Δωσάνδραν male *Fl.* Σωσ... recte cett.

73. Κνιδίων] Lege Κνίδῳ. *M. du S.*

74. Τὴν Ἀφροδίτην — αὐτῶν] Venerem Gnidiam marmoream, *Euploiam* a Gnidiis nuncupatam, quam Praxiteles fecit, magni æstimat Lucian. in *Amorib.* Nec me fugit id Sami contigisse ab Athenæo esse proditum, qui volumine XIII. Gnidiæ Veneris simulacro effingendo Phrynes amicæ corporis venustatem quasi exemplar imitatum esse Praxitelem contexit. *Val. Max.* *G. C.*

Ibid. Ἀφροδίτην] Eam intelligit; de qua in Ἔρωτ. c. 11. 13. multa legisti. *M. du S.*

75. Πραξ. — κάλλ.] Anadyomene Latinis etiam dicebatur. V. *Ovid.* Art. Am. III. 223. Uraniam Noster vocat Ὑπ. Εἰκ. c. 23. *M. du S.*

77. Μῦθον . .] Historiam habes Ἔρωτ. c. 16. & 15. *M. du S.*

83. Τὴν ἐν κήποις] De Venere hortensi vel potius in hortis posita (Græcis enim ἐν κήποις Ἀφροδίτη) *Lucian.* in Dial. Meretr. *G. C.*

Ibid. Ἐν κήποις] Vid. *Dial. Meretr.* VII. pr. *M. du S.*

Ibid. Ἀθήνησι] Non ergo Athenis hoc scriptum est. Romae, an in Asia scriptum sit, dubium videri possit. Veneris autem statua est, quam designat. *M. du S.*

89. Καλάμιδος Σωσάνδραν] Vide & Ἐτ. Δ. III. *Fl.* autem hic & infra c. 6. bis *Dosandran* pro *Sosandra* habet. Sed eadem recte in illo Ἐτ. Δ. III. *Sosandran* exhibet. *M. du S.*

94. Τὴν Λημνίαν] Lemniam omnibus Phidiæ operibus anteponit, cui & nomen suum ad eam scripsisse Phidiam refert, ab his qui eam dicarunt nomen sortitam credit *Pausanias* in Atticis. Nonnulli a loco qui est in arce Athenienſium, λίμναι nuncupato, unde & *Dionys.* λιμναίος. *G. C.*

Ibid. Λημνίαν] Statua erat Minervae, quae ita dicta est, quia a Lemnis erat dicata. Vide *Pausan.* Attic. p. 26. 32. *M. du S.*

98. Δεήσει] In omnibus legebatur δεήσῃ. Prave, cum loquatur is ipse, qui Imaginis effictor est. *M. du S.*

Δεή-

5. LYC. Pulcherrima, ſodalis. Itaque aliis artificibus opus non habebis. Age jam ex omnibus hiſce, ut poteſt, coagmentatam tibi unam imaginem oſtendam, quod in ſingulis eximium eſt, habentem. POL. Et quomodo illud fieri poteſt? LYC. Non difficile eſt, Polyſtrate, ſi jam dicendi facultati tradamus illas imagines, permittamusque illi aliter eas ornare, & componere, & concinnare, quam commodiſſime poſſit, ſervata ſimul commiſcendi proportione & varietate. POL. Recte. Sumat ſane atque oſtendat. Volo enim videre, quomodo illis uſura ſit, aut quomodo ex tot diverſis componens unam aliquam, non abſurdam effectura ſit.

6. LYC. Atque jam tibi videndam praebet, dum exiſtit, imaginem, de illa, quae Cnido venit, ſolum caput ſumens; reliquo enim corpore, cum nudum ſit, nihil opus habebit. Et comam quidem, ac frontem, & ſupercilia quaſi ad amuſſim facta ſines eam habere, ut fecit Praxiteles. Etiam oculorum mobilem hilaremque gra-

c ΛΥΚ. Τὰ κάλλιστα, ὦ ἑταῖρε, ὥστε ἐκέτ' ἄλλων τεχνιτῶν d δέησιν. Φέρε δὴ ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων, ὡς οἷόν τε συναρμόσας, μίαν σοι εἰκόνα ἐπιδείξω, τὸ ἐξαίρετον πασῶν ἑκάστης ἔχουσαν. ΠΟΛ. Καὶ τίνα ἂν τρόπον τοῦτο γένοιτο; ΛΥΚ. Οὐ χαλεπὸν, ὦ Πολύστρατε, εἰ τὸ ἀπὸ τῇδε παραδόντες τὰς εἰκόνας τῷ λόγῳ, ἐπιτρέψαιμεν αὐτῷ μετακοσμεῖν, καὶ συντιθέναι, καὶ ἁρμόζειν, ὡς ἂν εὐρυθμόταται δύναιντο, φυλάττων ἅμα τὸ συμμιγὲς ἐκεῖνο, καὶ ποικίλον. ΠΟΛ. Εὖ λέγεις· καὶ δὴ παραλαβὼν ἐπιδεικνύτω· ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ὅ, τι καὶ χρήσεται αὐταῖς, ἢ ὅπως ἐκ τοσούτων μίαν τινὰ συνθεὶς, οὐκ ἀπράδυσαν ἀπεργάσεται.

ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἤδη σοι ὁρᾶν παρέχει γιγνομένην τὴν εἰκόνα, ὧδε συναρμόζων, ἐκ Κνίδου ἥκουσης μόνον τὴν κεφαλὴν λαβών· ἐδὲν γὰρ τῷ ἄλλῳ σώματι, γυμνῷ ὄντι, δεήσει· τὰ μὲν ἀμφὶ τὴν κόμην, καὶ μέτωπον, ὀφρύων τε τὸ εὔγραμμον, ἐάσεις ἔχειν, ὥσπερ ὁ Πραξιτέλης ἐποίησε, καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ, καὶ

c ΛΥΚ.] Deeſt male in *Fl.* & alibi paſſim. d Δεήσῃ] Δεήσει legendum monebat marg. *J.* Sed in δεήσῃ conſpirant Edd.

Δεήσῃ] *Solan.* δεήσει corrigebat. At, ſi corrigendi libidine agimus, poſſim aequo jure δεήσειν conjicere. Quamvis autem δεήσει bene quoque ſe haberet, veluti οἶει pro οἰῇ (de quo vid. ad c. 2. hujus Dial. & *Maittair.* p. 63.) tamen quia id perpetuum non eſt, nihil in vulgata mutarim. Noſter ſupra *Tim.* §. 48. verſ. 98. σὺ γε — ἐδὲν ἴσως δεήσῃ τῶν παρ' ἐμοῦ λόγων, & alibi non ſemel. *Epict.* Sent. 28. p. 104. ὅτε πλείονα τῶν δόντων προσοίσῃ, ἔτε ὠφοποιῶν δέῃσῃ. ubi manifeſto eſt ſecund. perſ. fut. med. Verum *Solanus* ſuum δεήσει non accepit, credo, pro ſecunda indicativi fut. med. a δέομαι, ſed pro tertia activi, quod defendi poteſt ex *Salt.* c. 3. τὴν ἀπολογίας σοι δεήσει, alioque exemplo ab *Stephano* adducto, ubi ἐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα, aliisque mox adducendis, ut ſenſus eſſet: *imago non eget aliis artificibus*; vel potius impersonalium more, quaſi a δεῖ, *nihil opus erit al. art.* Eoque ſenſu abſoluto & ego accipio, credoque eſſe tertiam aoriſti ſubj. act. quem habere poteſtatem futuri, notum arbitror, eritque tum, *haud opus fuerit.* Ut enim δέομαι pro *indigeo* frequentius occurrat, quam activum, tamen & activum ſatis eſt frequens, modo impersonali forma, cum dativo, cum acc. modo ſine caſu, modo ut perſonale cum nominativo. Ex inſigni copia en pauca. Infra *Tox.* c. 37. ἢν δέῃ. & c. 47. καὶ πολέμου δέησειν ἡμᾶς. Pro *Imag.* c. 16. ἔδει μοι μακρῶν τῶν λόγων. Supra *Amor.* c. 3. Ἀλλά σοι ἐκ καθαρσίων τάχα δέησει. Sed in *Dial. Meretr.* 2. ante med. ἐδὲν δέησει, dubites, ſitne ſecundae an tertiae perſonae. *Liban.* Ep. 118. εἶτ' οὐ δικαστηρίου δέησει. Sic δεῖ ὑμῶν ἀφαιρεθέντων τοῖς χάμοις, *Alciphr.* III. p. 388. Ibid. Ep. 35. pr. δεῖ δὲ ἐπομβρίας. *J. F. R.*

99. Ἐξ ἁπασῶν ἤδη τούτων] Sic Homerus ex omnibus Diis Agamemnonem efformavit, *Achil. Tat.* lib. 2. *J. B.*

19. Καὶ τὸ ὀφθαλμῶν δὲ τὸ ὑγρὸν ἅμα τῷ φαιδρῷ] Sic *Anacreon* Od. XXVIII.

Τὸ δὲ βλέμμα νῦν ἀληθῶς
Ἀπὸ τοῦ πυρὸς ποίησον
Ἅμα γλαυκὸν ὡς Ἀθήνης,
Ἅμα δ' ὑγρὸν ὡς Κυθήρης.

Ad quem locum vide Interpretes. *L. Bos.*

Kαὶ

κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο ἀσφαλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκεῖν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, ἀπ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὴν αὐχένα ὡσαύτως τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς ὡσαύτως τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; [d] καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλλέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τῆς ἀγάλματος, κεχαρισμένῳ, καὶ τοῦτο ἀσφαλάξει καὶ τὸ Πραξιτέλει δοκεῖν· τὰ μῆλα δὲ, καὶ ὅσα τῆς ὄψεως ἀντωπά, ἀπ' Ἀλκαμένους καὶ τῆς ἐν κήποις λήψεται· καὶ προσέτι, χειρῶν ἄκρα, καὶ καρπῶν τὸ εὔρυθμον, καὶ δακτύλων τὸ εὐάγωγον, ἐς λεπτὸν ἀπολῆγον, ὡσαύτως τῆς ἐν κήποις καὶ ταῦτα· τὴν δὲ τοῦ παντὸς προσώπου περιγραφὴν, καὶ παρειῶν τὸ ἁπαλὸν, καὶ ῥῖνα σύμμετρον, ἡ Λημνία παρέξει, καὶ Φειδίας ἔτι. καὶ στόματος ἁρμογὴν ὁ αὐτὸς, καὶ τὴν αὐχένα ὡσαύτως τῆς Ἀμαζόνος λαβών. ἡ [a] Σωσάνδρα δὲ καὶ ὁ Κάλαμις αἰδοῖ κοσμήσουσιν αὐτήν· καὶ τὸ μειδίαμα [b] λεπτὸν [c] καὶ λεληθὸς, ὥσπερ τὸ ἐκείνης ἔσται· καὶ τὸ εὐσταλὲς δὲ καὶ κόσμιον τῆς ἀναβολῆς ὡσαύτως τῆς Σωσάνδρας· πλὴν ὅτι ἀκάλυπτος αὐτὴ ἔσται τὴν κεφαλήν. τῆς ἡλικίας δὲ τὸ μέτρον ἥλικον ἂν γένοιτο; κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα· καὶ γὰρ καὶ τοῦτο κατὰ τὸν Πραξιτέλη μεμετρήσθω. τί σοι, ὦ Πολύστρατε, δοκεῖ; [d] καλὴ γενήσεσθαι ἡ εἰκὼν; καὶ μάλιστα ἐπειδὰν ἐς τὸ ἀκριβέστατον ἀποτελεσθῇ;

ΠΟΛ. Ἔτι γὰρ, ὦ γενναιότατε, καλλέλοιπάς τι κάλλους ἔξω τῆς ἀγάλματος,

tiam, prout Praxiteli visum est, servabit. Malas autem, & quae in adverso vultu eminent, ab Alcamene & illa in hortis *Venere* assumet, & insuper manus extremas, & volarum proportionem, & molles digitos, in tenuitatem exeuntes, haec inquam & ipsa ab Hortensi. Totius vero vultus circumscriptionem, & genas teneras, & nasi proportionem, Lemnia praebebit & Phidias: etiam oris commissuram idem, & cervicem sumtam ab Amazone. Sosandra vero & Calamis verecundia ornabunt illam; & risus tenuis ac latens sicut illius erit, itemque compositus & decens amictus a Sosandra, nisi quod haec nuda caput erit. Aetatis autem atque incrementi mensura quaenam fuerit? secundum Cnidiam illam maxime. Nam hoc etiam secundum Praxitelem metiamur. Quid tibi, Polystrate, videtur? pulchrane futura imago? & maxime si accuratissima ratione perficiatur?

7. POL. Scilicet adhuc reliquisti, generosissime, pulchritudinis aliquid extra ima-

a Σωσάνδρα] Δωσάνδρα iterum male *Fl.* ac tertium paullo post. Sed bene cett. Σωσ... *b* Λεπτὸν] Sic Edd. omn. Σεμνὸν A. P. & marg. *AIW.* *c* Καὶ λεληθὸς] Καὶ deest in *Fl.* & λεληθὰς male habet eadem pro λεληθὸς, quod recte legitur in cett. aeque ac in P. & A. *d* Καλὴ] Πολὺ A. P.

Καὶ τῶν ὀφθαλμῶν &c.] Plura vid. ap. eumd. *L. Bos* in Animadv. ad *Philostr.* p. 47. ubi docet ὑγρὸν ὀφθαλμῶν esse *lubricum*, s. *oculorum mobilitatem*. Adde Nostrum Dial. seq. *Amor.* c. 3. ἱλαραὶ τῶν ὀμμάτων αἱ βολαὶ τακτῶς ἀνυγραίνουσι. *J.F.R.*

Ibid. Τῶν ὀφθαλμῶν] Mirum audis artificem, qui in marmorea statua haec expresserit; nostri sane homines in marmore ista effingere non valent. Quorum statuae, quamvis caeteroquin pulcherrimae, oculis sunt quasi mortuis, nedum ut ad tantam artis peritiam accedant. *M. du S.*

33. Λεπτὸν & λεληθὸς] Angl. σεμνὸν & λαλ. *J.B.*

36. Σωσάνδρας] Florent. Δωσάνδρας. *J.B.*

37. Τῆς ἡλικίας τὸ μέτρον] Habemus eandem phrasin in Novo Foedere, *Ep. ad Eph.* IV. 13. — εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας. Ad quae verba Cl. *Bos* p. 183. ita commentatur: „ I. e. *in virum adultum, ad* „ *mensuram staturae.* Lucian. *Imag.* (h. l.) τῆς ἡλικίας „ δὲ τὸ μέτρον, ἥλικον ἂν γένοιτο, κατὰ τὴν ἐν Κνίδῳ ἐκείνην μάλιστα — μεμετρήσθω. i. e. *Staturae vero men-* „ *sura, quanta esse debeat, mensuretur maxime se-* „ *cundum Venerem Cnidiam.* Perperam ibi Interpres „ ἡλικίας μέτρον reddidit: *aetatis modum*". Obsopoeus: *aetatis mensuram.* Sed Clariss. *Gesnerus* interpunctionem mutavit, interrogandi signum post γένοιτο faciens, & comma quod in vulgata post μέτρον erat, auferens; cui & ego parui, ut Graeca sic saltem Latinis responderent: & quia in hisce est licentia, lectoris arbitrium facio, malitne cum *Bosio* vulgatae distinctionem retinere, an praeeuntem *Gesnerum* sequi, & vel novam personam inserere, quod tamen haud adeo opus erit. Manifestius autem esset, interrogandi formulam hic esse, si πηλίκον dixisset; nam etsi ἡλίκον quoque videtur interdum interrogantis more proferri, tamen magis admirantis est, ubi sic ponitur. Quare, quantum ad me, a *Bosii* versione ac vulgata distinctione nondum recederem. *J.F.R.*

40. Δοκεῖ] Post hanc vocem in Anglicano Cod. πολὺ. *J.B.*

51. Κνι-

imaginem ; qui ſic omnia in illam contuliſti ? LYC. Atqui hoc minimum eſt, amice, niſi videntur pauca tibi ad formae decus conferre color, & cujusque rei condecentia, ut exacte nigra ſint, quae ſunt nigra, alba autem quae oportet eſſe talia, & ruborem *ubi decet* efflorescere. Et *quantum ad* haec talia forte illud, quod maximum eſt, nobis adhuc deeſt. Unde igitur & haec parabimus ? an advocemus ſcilicet pictores, & maxime quotquot illorum optimi fuerunt temperandis coloribus, & tempeſtive allinendis. Nempe advocetur Polygnotus, & Euphranor ille, & Apelles, & Aëtio. At hi diviſis operis, Euphranor comae colorem det, qualem Junonis pinxit, Polygnotus vero ſuperciliorum decorem, & ruborem ſuffuſum genis, qualem Caſandram in conciliabulo Delphis fecit. Veſtem vero etiam hic faciat, ſubtiliſſime elaboratam, ut adſtricta ſint quae debent, fluctuent autem pleraque. Reliquum corpus Apelles oſtendat, Pacatae exemplo, praeſertim ne nimis candidum, ſed

45 στ῀ον, ὅτω πάντα ἐς τὸ αὐτὸ συμπεφορηκώς; ΛΥΚ. Τοῦτο μικρόταλον, ὦ Φιλότης, εἰ μή σοι δόξει ὀλίγα πρὸς εὐμορφίαν συντελεῖν χρόα, καὶ τὸ ἑκάστῳ πρέπον· ὡς μέλανα μὲν εἶναι ἀκριβῶς, ὁπόσα μέλανα, 50 λευκὰ δὲ ὅσα τοιαῦτα χρὴ, καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖν· καὶ τὰ τοιαῦτα [c] κινδυνεύει τῷ μεγίστῳ ἔτι ἡμῖν [f] προσδεῖν. πόθεν οὖν καὶ ταῦτα πορισαίμεθ' ἄν, [g] ἢ προσκαλέσαιμεν δηλαδὴ τὰς [h] γραφέας, καὶ μάλιστα 55 ὁπόσοι αὐτῶν ἄριστοι ἐγένοντο κεράσασθαι τὰ χρώματα, καὶ εὔκαιρον ποιεῖσθαι τὴν ἐπιβολὴν αὐτῶν; καὶ δὴ προσκεκλήσθω Πολύγνωτος, καὶ Εὐφράνωρ ἐκεῖνος, καὶ Ἀπελλῆς, καὶ Ἀετίων· οἵτοι δὲ διελόμενοι τὸ ἔργον, ὁ 60 μὲν Εὐφράνωρ χρωσάτω τὴν κόμην, οἵαν τὴν Ἥρας ἔγραψεν· ὁ Πολύγνωτος δὲ ὀφρύων τὸ ὑπόπρεπες, καὶ παρειῶν τὸ ἐνερευθές, οἵαν τὴν Κασάνδραν ἐν τῇ [i] λέσχῃ [k] ἐποίησε τοῖς Δελφοῖς· καὶ ἐσθῆτα δὲ ὅτ῀ον ποικιλώτατα ἐς τὸ λεπτόταλον ἐξειργασμένην, 65 ὡς συνεσταλθαι μὲν ὅσα χρὴ, διηνεμῶσθαι δὲ τὰ πολλά. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπελλῆς δειξάτω, καὶ τὴν Πακάτιλλαν· μάλιστα μὲν ἄγαν

e Κινδυνεύει &c.] K. γοῦν τ. μ. *Pell.* Vid. nott. f Προσδεῖν] Sic *P. S. Fl. B2.* Προσδεῖ male reliquae. g [Ἢ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in Coll. & Edd. cett. h Γραφέας] Συγγραφέας male *Fl.* Vulgatam tenent cett. & P. i Λέσχῃ] Nihil mutare Edd. notat *Solan.* k Ἐποίησε] Ἀποίησε male *J.*

51. Κινδυνεύει τῷ . .] In veteribus quibusdam Edd. haec prave interpungebantur, legebaturque προσδεῖ. *M. du S.*

Κινδυνεύει —— προσδεῖν] Conſului Edd. cognovique P. & *S.* ſic habere & interpungere, ut edidimus. *Fl.* & *B2.* vero comma poſt τοιαῦτα male collocare. *Junt.* vero *Ald. Hag. Fr.* Καὶ τὰ τοιαῦτα κινδυνεύει. τῷ μεγίστου ἔτι ἡμῖν προσδεῖ. Nam quod in noſtro *Juntinae* exemplari προσδεῖν conſpicitur, id *Solani* manu ita correctum erat, ut vix dignoſci poſſet, impreſſumne an manu ſcriptum eſſet illud *ν*. *J. F. R.*

58. Εὐφράνωρ] Meminit ejusdem rurſus *Jov. Trag.* c. 7. *J. F. R.*

63. Λέσχῃ] Vide *Pauſan.* 341. 33. Et de Caſſandrae illius pictura 343. 11. *M. du S.*

Ibid. Ἐν τῇ λέσχῃ] Unice huc facit *Pauſan.* in ipſa Delphorum deſcriptione *Phoc.* p. 657, 8. Ὑπὲρ τὴν Καασανδίδα ἐστὶν οἴκημα γραφὰς ἔχον τοῦ Πολυγνώτου, ἀναθήμασι μὲν Κνιδίων, καλεῖται δὲ ὑπὸ Δελφῶν Λέσχη· ὅτι ἐνταῦθα συνιόντες τὸ ἀρχαῖον, τότε σπουδαιότερα διελέγοντο, καὶ ὁπόσα μυθώδη κ. τ. λ. Eſt enim longa operum Polygnoti in illa Leſche (*conciliabulum* reddidit Amaſaeus Romulus) enarratio, in qua neque Caſſandra omiſſa eſt p. 660, 6. *J. M. G.*

68. Διιξάτω] De pictoribus proprie uſurpari hoc verbum, vid. T. I. *Somn.* §. 8. multis ab Cl. *Hemſterh.* demonſtratum. *J. F. R.*

Ibid. Κατὰ τὴν Πακάτιλλαν] Suſpectum nomen, & Latino fonte manans, ut videtur. Παγκάλη eſt apud *Aelian.* V. H. 12, 34. concubina Alexandri, Apelli amata. Hanc eandem eſſe, quae Campaspe ſcribitur ap. *Plin.* 35, 10. ſ. 36, 12. opinio eſt *Perizonii* ad l. c. *Harduinus* ad Plinium ſic laudat Aelianum, ut ſubjungat, etiam hoc Luciani loco Παγκάτλω eſſe. Quodcumque nomen fuit, tres ſcriptores de eadem muliere loqui mihi fit probabile. Nudam Plinio auctore pingere juſſus eſt concubinam Alexandri: itaque amavit, quod ſolum narrat Aelianus: itaque proponitur a Luciano pictura, exemplum nudarum feminei corporis partium pingendarum. *J. M. G.*

ἄγαν λευκὸν, ἀλλὰ ἔναιμον ἁπλῶς· τὰ χείλη δὲ οἷα Ῥωξάνης, ὁ Αετίων ποιησάτω.

Μᾶλλον δὲ τὸ ἄριστον τῶν γραφέων [a] Ὅμηρον, παρόντος Εὐφράνορος καὶ Ἀπελλοῦ [b] δεδέγμεθα. οἷον γάρ τι τοῖς Μενελάου μηροῖς τὸ χρῶμα ἐκεῖνος ἐπέβαλλεν, ἐλέφαντι εἰκάσας πρέμα πεφοινιγμένῳ, τοιόνδε ἔστω τὸ πᾶν· ὁ δ' αὐτὸς ἔτω. καὶ τὰς ὀφθαλμὰς γραψάτω, βοῶπίν τινα ποιήσας αὐτήν. συνεπιλήψεται τῷ ἔργῳ αὐτῷ καὶ ὁ Θηβαῖος ποιητὴς, ὡς [c] ἰοβλέφαρον ἐξεργάσεται· καὶ Φιλομειδῆ δὲ Ὅμηρος ποιήσει; καὶ λευκώλενον, καὶ [d] ὅλως τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσει πολὺ δικαιότερον ἢ [e] τῇ τοῦ Βρισέως.

Ταῦτα μὲν ἂν πλαστῶν καὶ γραφέων καὶ ποιητῶν παῖδες ἐργάσονται. ὃ δὲ πᾶσιν ἐπανθεῖ τούτοις, ἡ χάρις, μᾶλλον δὲ [f] ἅπασαι ἅμα, ὁπόσαι χάριτες, καὶ ὁπόσοι ἔρωτες περιχορεύουσιν, τίς ἂν μιμήσαιτο δύναιτο; ΠΟΛ. Θεσπέσιόν τι χρῆμα, ὦ Λυκῖνε, φῂς, καὶ διίπετες ὡς ἀληθῶς, οἷόν

in quo ſanguinem ineſſe appareat. Labia, qualia Roxanes, faciat Aëtion.

8. Quin optimum pictorum Homerum, Euphranore praeſente & Apelle, aſſumſimus. Qualem enim ille Menelai femoribus colorem induxit, *ebori* ea comparans leniter *purpuraſcenti*, tale ſit univerſum. Idem vero oculos etiam pingat, & amplis quidem reddat conſpicuam: adjuvabit illi opus etiam Thebanus poëta, qui ſupercilium elaboret. Etiam *riſus amantem* faciet Homerus, & *candidis lacertis*, & *roſeis digitis*, & aureae Veneri ſimilem faciet juſtius multo quam Briſei filiam.

9. Atque iſta quidem ſtatuariorum, & pictorum, poëtarumque filii efficient. Quod autem in hiſce omnibus floris inſtar enitet, Gratia, quin omnes ſimul, quotquot ſunt Gratiae, & quotquot ſunt Amores, qui choreas circa illam ducunt, imitari quis poſſit? POL. Divinum quiddam dicis, Lycine, & a Jove revera demiſſum, quale quid eorum fuerit, quae na-

a Ὅμηρον] Sic Edd. praeter *J.* quae μηρὸν. b Δεδέγμεθα] Δεδίγμαλα *J.* ſola. c Ἰοβλέφαρον] Τὸ βλέφαρον male Edd. priores. d Ὅλως] Bene ſic *P.* aliaeque. Ὅλῳ *J.* e Τῶν] Τῇ Edd. male. f Ἅπασαι] Sic recte *S.* & *A.* Male cett. ὃ πᾶσαι.

70. Ῥωξάνης] Ἀλεξάνδρου γυνὴ αὕτη. *G.*

70. Ῥωξάνης] Alexandri nuptias pinxerat Aetion, quam tabulam enarrat in Ἡροδ. c. 4. & 5. *M. du S.*

71. Τὸν ἄριστον τῶν γραφέων Ὅμηρον] Cl. *Hemſterh.* margini adleverat, vid. *Daviſ.* ad *Cic.* Tuſc. Diſp. V. p. 387. Ed. 2. Hujus igitur notam, quia huc facit, nec longa eſt, ecce ſubjungo. *At ejus* (Homeri) *picturam, non poëſin videmus*, ſcribit ibi *Cicero*. Ad quae *Daviſ.* „ Vult Noſter, *Homerum* ita res deſcribere, „ ut eae ipſae nobis ante oculos eſſe videantur, & „ hinc ἀγαθῷ ζωγράφῳ comparatur apud *Athenaeum* „ L. IV. p. 182. A. Eumque τὸν ἄριστον τῶν γραφέων vocat *Lucian.* in Imag. h. l. Vide & ſcriptorem vitae „ Homericae in opuſculis Galeanis p. 401. Certe non „ tradit *Cicero*, ſe *Homeri* picturam ſeu faciem pi„ ctam vidiſſe; quod perperam cenſuit vir doctiſſi„ mus *Giſb. Cuperus* Apotheoſ. p. 10. *J. F. R.*

73. Τοῖς τοῦ Μενελάου μηροῖς] Non ſatis accurate, ut ex memoria, Homerum hic advocat auctor. Neque enim ille ſana & integra Menelai femora ſic deſcribit, ſed ſanguine e vulnere, quod ſub baltheo acceperat, defluente foedata. Il. Δ, 140.

Αὐτίκα δ' ἔβρεεν αἷμα πελαινεφὲς ἐξ ὠτειλῆς.
Ὡς δ' ὅτε τις ἐλεφάντα γυνὴ Φοίνικι μιήνῃ —
Τοῖοί τοι, Μενέλαε, μιάνθην αἵματι μηροί κ. τ. λ.
J. M. G.

74. Ἐλέφαντι εἰκάσας] *Hom.* Il. Δ. 141. *M. du S.*

79. Θηβαῖος ποιητὴς] *Pindarus* Ol. VI. Sed excidit haud dubie aliquid, ſuſpicor ego ἰοβλέφαρον ſcriptum fuiſſe, ut Ὑπ. Εἰκ. c. 26. Apud *Pindarum* certe παῖδ' ἰοδόρυχον, vel ἰοπλόκαμον legimus l. c. ex quo facile ἰοβλέφαρον deduxeris. Unum obſtare videtur huic emendationi, quod Poëtam illum, quisquis eſt, de Venere uſurpaſſe dicat vocem ἰοβλέφαρον. Cum l. c. *Pindarus* de Evadna loquatur. Sed hoc leve, & forſan alibi Pindarus de Venere uſurparit. *M. du S.*

Ibid. Ὁ Θηβαῖος ποιητὴς] *Heſiodus* in Scuto Herc. 7. in deſcriptione Alcmenae,

Τῆς

naſcuntur caelitus. Sed quid facientem vidiſti? LYC. Librum tenebat manibus, bifariam convolutum, videbaturque alteram quidem partem illius legere, alteram vero jam legiſſe. Dum progreditur, diſputabat cum aliquo comitantium neſcio quid: neque enim ita ut exaudiri poſſet loquebatur. Verum ridens, Polyſtrate, dentes oſtendebat, quomodo dicam tibi? quam albos; quam aequabiles, & ſibi invicem commiſſos! Si quando pulcherrimum monile vidiſti, de ſplendidiſſimis & aequalibus margaritis; ita ad ſeriem nati erant. Ornabantur autem maxime rubore labiorum. Inter illa enim nitebant, *ſectili* apud Homerum *ebori* ſimiles, non hi quidem illorum latiores, alii vero eminentes, aut diſtantes, quales plerisque: ſed quaedam omnium aequalitas, & color idem, & una magnitudo, & aeque juncti: in univerſum autem magnum quoddam miraculum ſpectaculumque, humanam omnem pulchritudinem excedens.

τι τ̃ ἐξ ὀρανῦ γένοιτο. τί δὲ πράσσουσαν εἶδες αὐτίκα; ΛΥΚ. Βιβλίον ἐν ταῖν χεροῖν εἶχεν, ἐς δύο [g] συνειλημμένον· καὶ ἐώκει τὸ μὲν ἤδη ἀναγινώσκειν αὐτῦ· τὸ δὲ ἥδη ἀνεγνωκέναι. μέλλοντι δὲ προϊοῦσα, διελέγετο τ̃ παρομαρτούντων τινί, οὐκ οἶδ' ὅ, τι· οὐ γὰρ ἐς ἐπήκοον ἐφθέγγετο· πλὴν μειδιάσασά γε, ὦ Πολύστρατε, ὀδόντας ἐξέφηνε· πῶς ἂν εἴποιμί σοι, ὅπως μὲν λευκούς, ὅπως δὲ ισυμμέτρους, καὶ πρὸς ἀλλήλους συνηρμοσμένους; εἶπον κάλλιστον ὅρμον εἶδες ἐκ τ̃ στιλπνοτάτων, καὶ ἰσομεγέθων μαργαριτ̃ν, ὕτως ὑπὸ στίχα ἐπεφύκεσαν· ἐκοσμοῦντο δὲ μάλιστα τῷ τ̃ χειλέων ἐρυθήματι. ὑπεφαίνοντο γὰρ [h] αὐτὸ δὴ τῷ τ̃ Ὁμήρου ἐλέφαντι τῷ πριστῷ ὅμοιοι, οὐχ οἱ μὲν πλατύτεροι αὐτ̃ν, οἱ δὲ προέχοντες ἢ διεστηκότες, [i] οἷοι ταῖς πλείσταις, ἀλλά τις πάντων ιοἰσοτιμία καὶ ὁμόχροια, καὶ μέγεθος ἓν, καὶ προσεχεῖς ὁμοίως· καὶ ὅλως, μέγα τι θαῦμα [k] καὶ θέαμα, πᾶσαν τ̃ ἀνθρωπίνην εὐμορφίαν ὑπερπαικός.

ΠΟΛ.

g Συνειλημμένον] Συνειλημένον uno *μ* *f. Ald. V2.* P. Συνειλημμένον geminata conſona *Fl. B2. Fr. P.H.S.* *h* Αὐτὸ] Sic dedi ex *Fl.* Αὐτῷ enim ceterae. *i* Οἷοι] Οἷα P. *k* Καὶ θέαμα] Deſunt haec verba in *Fl.* Adſunt in cett. & P.

Τῆς δ' ἀπὸ κρήθεν, βλεφάρων θ' ἀπὸ κυανεάων
Τοίων ἄρθ' οἷόν τε πολυχρύσου Ἀφροδίτης.
J. M. G.

Ibid. Ἰοβλέφαρον] Ita correxerat *Solan.* in *f.* Et facile me habuit obtemperantem, neque cuiquam dubium erit, qui contulerit c. 26. *pro Imag.* f. ubi recte: ἕτερον δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη. *J. F. R.*

82. Τῇ χρυσῇ Ἀφροδ.] *Hom.* Il. T. 282. *M. du S.*

87. Ἅπασαι] Omnes Edd. ante *S.* hic prave ὃ πᾶσαι, habebant. Bene factum quod mutavit Benedictus. *M du S.*

Ibid. Ὁπόσαι χάριτες — θεὶ χορεύουσιν] Ut Lucianus hic, Χάριτας θεὶ χορεύειν dixit, ita *Anacreon* θεὶ πίτνασθαι, de iisdem, Od. XXVIII. Περὶ λυγδίνῳ τραχήλῳ Χάριτες πέτοιντο πᾶσαι. *L. Bos.*

Ibid. Χάριτες — θεὶ χορεύουσιν] *Alciphr.* III. 1. Ipſas Gratias in vultu adoleſcentis ſaltantes fingit, ut faciem admodum pulchram deſcribat: τὸ δὲ ὅλον, ait, πρόσωπον αὐταῖς ἐνορχεῖται ταῖς παρειαῖς εἴποις ἂν τὰς Χάριτας. Sed καὶ τοῖς ὄμμασι χαριτων θεὶ χορεύει δίκας ex *Ariſtaen.* adfert ibid. *Bergl.* *J. F. R.*

90. Δίψιτες] Conf. infra Ἰκαρομ. c. 2. pr. *M. du S.*

93. Συνειλημμένον] Recte P. *Ald.* & *Ven.* utraque. In reliquis prave συνειλημμένον. *M. du S.*

Συνειλημμένον] Sic legendum eſſe, a συνειλέω, non συνειλημμένον a συλλαμβάνω, ipſa ſeries orationis indicat: & ita dederat *Aldus*, a quo neſcio cur diſceſſum ſit. Imaginare volumen, proprie ita dictum, cujus pars evoluta ſit inter legendum, ſed, ne pendeat & fluctuet, denuo convoluta; altera adhuc umbilico ſuo ſ. cylindro involuta. Erant itaque duo quaſi volumina cohaerentia ipſa continuatione chartae, illo ipſo nempe loco, in quo legendo jam occupati ſunt oculi. Hoc erit βιβλίον εἰς δύο συνειλημένον. *J. M. G.*

Συνειλημμένον] Ejeci unum *μ*. Nam geminatum erat in plurimis Edd. Alia enim res eſſet, ſi a λαμβάνω formatum foret, quod εἰλημμένον facit; ut ap. LXX. in *Eſai.* XI. 5. & *Herodian.* 2. 2. f. At quia eſt ab εἰλέω, *volvo*, bene monuit *Solanus*, alterum *μ* omittendum. *J. F. R.*

6. Αὐτὸ] Sic *Fl.* quod probum eſt. Reliquae omnes αὐτῷ, quod ferri quidem aliquo modo poterat; ſed minus venuſtum eſt. *M. du S.*

Ibid. Ὁμήρου ἐλεφαντι] *Homer.* Od. Σ. 195. *M. du S.*

ΠΟΛ. Ἔχ' ἀτρέμας. συνίημι γὰρ ἤδη σαφῶς ἥν τινα λέγεις τὴ γυναῖκα, τούτοις τε αὐτοῖς γνωρίσας, καὶ τῇ πατρίδι· καὶ εὐτύχους δέ τινας ἕπεσθαι αὐτῇ ἔφης, νὴ Δία, καὶ στρατιώτας τινάς. τὴ βασιλεῖ συνοῦσαν, ὦ μακάριε, τὴ ἀοίδιμον ταύτην λέγεις. ΛΥΚ. Τί δὲ ὄνομα αὐτῇ τοῦτο; ΠΟΛ. Πάνυ καὶ τοῦτο γλαφυρὸν, ὦ Λυκῖνε, καὶ ἐπέρασμον. ὁμώνυμος γάρ ἐστι τῇ τοῦ Ἀβραδάτου ἐκείνῃ τῇ καλῇ. οἶσθα πολλάκις ἀκούσας Ξενοφῶντος ἐπαινοῦντός τινα σώφρονα, καὶ καλὴν γυναῖκα; ΛΥΚ. Νὴ Δία, καὶ ὥσπερ γε ὁρῶν αὐτὴν, οὕτω [a] διατίθεμαι, ὁπόταν κατ' [b] ἐκεῖνό που ἀναγιγνώσκων γένωμαι, καὶ μονονουχὶ καὶ ἀκούω λεγούσης αὐτῆς, ἃ ποτοίη λέγουσα, καὶ ὡς ὥπλισε τὸν ἄνδρα, καὶ οἵα ἦν συμπέμπουσα αὐτὸν ἐπὶ τὴν μάχην.

ΠΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, σὺ μὲν ὥσπερ τινὰ ἀστραπὴν παραδραμοῦσαν ἅπαξ εἶδες αὐτὴν, καὶ ἔοικας τὰ πρόχειρα ταῦτα, λέγω δὲ τὸ σῶμα καὶ τὴν μορφὴν, ἐπαινεῖν. τὸ δὲ τῆς ψυχῆς ἀγαθὸν ἀθέατον εἰ, οὐδὲ οἶσθα ὅσον τὸ κάλλος ἐκεῖνό ἐστιν αὐτῆς μακρῷ τινι ἄμεινον, καὶ θειοτέρου τοῦ σώματος. ἐγὼ δὲ, συνήθης γάρ εἰμι, καὶ λόγων ἐκοινώνησα πολλάκις ὁμοεθνὴς ὤν, καὶ

10. POL. Quiesce. Jam enim apertissime intelligo, quam mulierem dicas, his ipsis illud colligens, & patria. Dixisti autem etiam eunuchos aliquot eam secutos, & profecto etiam quosdam milites: illam Imperatoris conjugem, celebratissimam illam, dicis. LYC. Quod vero est illi nomen? POL. Valde ipsum quoque venustum, Lycine, & amabile. Est enim cognominis pulchrae illi Abradatae uxori. Nosti, crebro qui audieris, Xenophontem laudare modestam quandam & pulchram mulierem. LYC. Ita sane est, & quasi viderem illam, ita animatus sum, quoties ad illum locum legendo pervenio: ac tantum non audio dicentem, quae dixisse traditur, & ut armaverit virum, & quomodo in pugnam illum deduxerit.

11. POL. Verum tu quidem, vir optime, fulguris instar illam praetercurrentem semel vidisti, & videris ea, quae in promtu sunt, corpus & formam dico, laudare: bonorum autem animae ejus nihil vidisti: nec nosti, quam longe sit ista illius pulchritudo corporis *pulchritudine* praestantior ac divinior. Ego vero, familiaris enim sum, & saepe cum ea, popularis quippe, lo-

a Διατίθεμαι] Bene sic Edd. & P. Διατίθειμαι Ex. Fl. b Ἐκεῖνό που] Ἴσως ἐκεῖνον L.

17. Νὴ Δία καὶ στρατιώτας] Puto haec verba Lycini esse, adjungentis aliquid ad ea, quae supra dixerat, ubi nihil de militibus. Porro nescio quam decorum illud sit, quod Lycinus, h. e. Lucianus auctor, hic demum de nomine interrogat, cum jam audiit Smyrnensem esse, cum Caesare vivere. *J.M.G.*

18. Βασιλεῖ] L. Vero, qui ad Parthicum bellum profectus, *per singulas civitates Asiae, Pamphiliae, Ciliciaeque clariores, voluptatibus immorabatur*, teste *Capitolino* VI. *Fertur praeterea ad amicae vulgaris arbitrium in Syria posuisse barbam.* c. VIII. Quod an de hac intelligendum sit, dubito. Fuit & Anton. Pio celebris concubina, cujus tamen nomen intercidit. (Idem *Capitol.* in Anton. Pio c. VIII.) Sed junior tum Lucianus, si rite ego calculum ineo, quam ut de ea re tam scite scribere potuerit. Ejusdem amores tangit *Julianus* in Caesaribus, cum ait, σὺ δὲ τὰ εἰς Ἀφροδίτην, ἀλλὰ τὰ εἰς τὴν πολιτείαν. *M. du S.*

Βασιλεῖ συνοῦσαν] Pantheam Veri. Hic adulatorum derisor Lucianus omnes adulatores vincit. *M.V. la Croze.*

22. Τῇ τοῦ Ἀβραδάτου] Τῇ Πανθείᾳ. *F.G.*

Ibid. Ἀβραδάτου] PANTHEA ergo dicebatur, (vide *Xenoph. Cyrop.* V. VI. VII. Nisi forsan a Luciano fictum hoc existimare malis, quo invidiam, quam L. Vero ex intempestivis deliciis oriri sciebat, callide & adulatorie amoveret: Panthea enim Xenophontis virum ad bellum fortiter ciet L. VI. quod & Noster de hac fingit. Alteram ὁμώνυμον hujus vocat cap. 20. ut dubitandi nullus superstit locus. Consule *Dion. Cass.* 57. Et *Nicasii* Diss. de nummo Pantheo. p. 34. 2. *Panthia* scribitur apud *Philostratum* p. 824. ubi imaginem ejus exhibet. ΠΑΝΘΙΑ. Meminit, inquit ibi interpres & *Isidorus Pelus.* L. II. Ep. 63. & III. Ep.

locutus. Etenim, ut ipſe etiam noſti, manſuetudinem, & humanitatem, & magnanimitatem, & temperantiam, & eruditionem, ante pulchritudinem laudo: digna enim iſta, quae praeferantur corpori; alioquin irrationale fuerit & ridiculum, velut ſi quis veſtimentum prae corpore admiretur. Vera autem, opinor, pulchritudo illa eſt, cum in eodem homine conveniunt & animi virtus & forma corporis. Videlicet multas tibi oſtenderim, quarum forma quidem bene habet, caeterum vero turpitudine formam afficientes, adeo ut vel loqui exorſis ea emoriatur, & marceſcat, & ipſo indecenti geſtu fateatur, praeter dignitatem ſe cum mala domina, anima, vivere. Et ſane videntur mihi tales ſimiles eſſe ſacris Aegyptiis. Nam ibi quoque ipſum templum pulcherrimum eſt & maximum, lapidibusque pretioſis exornatum, auro & picturis diſtinctum. Intus vero Deum ſi quaeras, aut ſimius eſt, aut ibis, aut hircus, aut feles. Tales, inquam, multas videre licet. Non ergo ſufficit pulchritudo, niſi exornata ſit juſtis ornamentis: dico autem non veſtitu purpureo & monilibus, ſed illis quae praedixi, virtute, & modeſtia, & aequitate, & humanitate, & γῶ ὡς οἶδα χὴ αὐτὸς, τὸ ἥμερον χὴ φιλάνθρωπον, χὴ τὸ μεγαλόφρον, χὴ σωφροσύνην, χὴ παιδείαν, πρὸ τῦ κάλλυς ἐπαινῶ· ἄξια γῶ προκεχρίαζ ταῦτα τῦ σώματ©· ἐπεὶ ἄλογον ἂν εἴη χὴ γελοῖον, ὥσπ© εἴ τις τ' ἐαθῆτα πρὸ τῦ σώματ© θαυμάζοι. τὸ δ' ἐντελὲς κάλλ©, οἶμαι, τῦτό ἐϛιν, ὁπόταν ἐς τὸ αὐτὸ συνδράμῃ ψυχῆς ἀρετὴ, χὴ εὐμορφία σώματ©. ἀμέλει πολλὰς ἄν σοι δείξαιμι, μορφῆς μὲ εὖ [c] ἠχυίας, τὰ δ' ἄλλα αἰσχυνίας τὸ κάλλ©, ὡς χὴ μόνον φθεγξαμένων ἀποθανεῖν αὐτὸ, χὴ ἀπομαραίνεαζ, ἐλεγχόμενόν τε χὴ ἀχημοσύνῃ, χὴ παρ' ἀξίαν συνὸν πονηρᾷ τινι δεσποίνῃ τῇ ψυχῇ. χή γε αἱ τοιαῦται ὁμοιαί μοι δοκῦσι τοῖς Αἰγυπτίοις ἱεροῖς· καὶ κεῖ γῶ, αὐτὸς μὲ ὁ νεὼς κάλλιϛός τε χὴ μέγιϛ©, λίθοις τοῖς πολυτελέσιν ἠσκημέν©, χὴ χρυσῷ χὴ γραφαῖς διηνθισμέν©· ἔνδον δὲ ἢν ζητῇς τ' θεὸν, ἢ πίθηκός ἐϛιν, ἢ ἶβις, ἢ τράγ©, ἢ αἴλυρ©. τοιαύτας πολλὰς ἰδεῖν ἔνεϛιν. ὡ τοίνυν ἀπόχρη τὸ κάλλ©, ἢν μὴ κεκόσμηϛ τοῖς δικαίοις κοσμήμασι. λέγω δὴ ϐὐκ ἐαθῆτι ἀλυργεῖ, χὴ ὅρμοις, ἀλλ' οἷς προεῖπον ἐκείνοις, ἀρετῇ, χὴ σωφροσύνῃ, χὴ ἐπιεικείᾳ, χὴ φιλανθρω-

[c] Ἠχυίας] Sic Edd. & Ex. Fl. Ἐχούσας ἴσως. L.

Ep. 67. Alibi not. ad 524. obſervat eam epici carminis argumentum ſuppeditaſſe Sotericho Aſitae, de quo *Suidas* v. Σωτηριχ. *M. du S.*

23. Ξυνοφῶντ©] *Xenoph.* Cyrop. L. V. *M. du S.*

50. Εὖ ἠχούσας] Suſpecta mihi haec ſcriptura, quamvis apud *Aelianum* aliosque ita ſcriptum inveniatur, εὖ γένους ἦκων, εὖ δὲ Ϛ πλούτου. V. H. IV. 26, &c. mallem εὖ ἐχούσας, uti etiam ei placuiſſe video, qui in L. Codice ἐχούσας, ἴσως, adſcripſit. Vide not. ad Ἔνναν. c. 2. *M. du S.*

Ibid. Μορφῆς μὲ εὖ ἠχούσας] Elegans locutio, quae frequens etiam *Aeliano*, ut Hiſt. Anim. I. 12. εὖ ἠχουσαν σαρκῶν. II. Ῥώμης Ϛ ἀλκῆς εὖ ἠχοῦλας. V. Ἀνδρείας εὖ ἠχουσι. XIV. 26. εὖ ἦκει βάθους ὁ κόλπ©. In V. H. IV. 15. εὖ γῶ γένους ἦκων, εὖ δὲ Ϛ πλούτου. In genitivis illis ſubintellige ἕνεκα. Emenda igitur *Heſych.* apud quem: Εὐηκὼν, πλουτῶν, εὖ πράττων. Lege εὖ ἦκων. *L. Bos.*

Μορφῆς μὲ εὖ ἠχούσας] Recte hanc phraſin ἠχούσας pro ἐχούσας adſtruit Cl. *Bos* (etſi duo illa quae indicavit ex L. 2. & 5. invenire non potui) cujus quum notas Mſſ. in manibus habuerit *Solanus*, miror, qui tamen eam rejiciat. Clar. *Hemſterh.* ad Somn. §. 2. No. 29. eandem quoque probat in tranſitu, ne operae quidem exiſtimans multis eam teſtimoniis probare, quae illi certe abunde ſuppetiiſſent. εὖ ἠχούσας μορφῆς etiam *Steph.* in Luciano legit, aliaque ex *Herodoto* ſimilia adducit, licet haud indicatis locis. Sed ſufficiant ea quae *Bos* jam dedit. *J. F. R.*

53. Ἐλεγχόμενόν τε Ϛ ἀχημοσύνῃ] Qui attente hanc ῥῆσιν inſpexerit, ille non optime eam convinctam deprehendet. Interpretatus certe ſum, quaſi transpoſitis paullum verbis legatur, ἀχημοσύνῃ τε Ϛ ἐλεγχόμενον παρ' ἀξίαν σωὸν κ. τ. λ. Cum ſemel ἀχημοσύνῃ poſt ἐλεγχόμενον ſtaret, opus fuit novo χὴ, quod reſtituto ordine, quem verum putamus, ſuperfluum eſt. *J. M. G.*

θρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, [a] ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν.

reliquis, quae ista velut finitione cognoscuntur.

ΛΥΚ. Οὐκοῦν, ὦ Πολύστρατε, μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ, φασὶν, ἢ καὶ λώϊον, δύνασαι γάρ, καί τινα εἰκόνα γραψάμενος τῆς ψυχῆς ἐπίδειξον, ὡς μὴ ἐξ ἡμισείας θαυμάζοιμι αὐτήν. ΠΟΛ. Οὐ μικρὸν, ὦ ἑταῖρε, τὸ ἀγώνισμα προστάττεις· ἐπεὶ γοῦν ὅμοιον τὸ πᾶσι προφανὲς ἐπαινέσαι, καὶ τὰ ἄδηλα ἐμφανίσαι τῷ λόγῳ. καί μοι δοκῶ συνεργῶν καὶ αὐτὸς δεήσεσθαι πρὸς τὴν εἰκόνα, οὐ πλαστῶν, οὐδὲ γραφέων μόνον, ἀλλὰ καὶ φιλοσόφων, ὡς πρὸς τοὺς ἐκείνων κανόνας ἀπευθῦναι τὸ ἄγαλμα, καὶ δεῖξαι καὶ τὴν ἀρχαίαν πλαστικὴν καλλίσχευασμένον.

12. LYC. Itaque, Polystrate, sermonem sermone compensa, *ipsa mensura*, ajunt, *vel melius etiam*, potes enim; & quandam animae imaginem depictam ostende, ne ex dimidia modo parte illam admirer. POL. Non parvam, sodalis, materiem certaminis injungis. Neque enim similе est id laudare, quod in omnium oculos incurrit, & ea quae videri non possunt sermone declarare. Et videor mihi adjutoribus ipse etiam opus habere ad hanc imaginem, non statuariis solis, neque pictoribus, sed philosophis etiam, ut ad regulas exigere possim signum, & ostendere antiqua illud arte perfectum.

Καὶ δὴ πεποιήθω. αὐδήεσσα μὴ τὸ πρῶ-

13. Quin jam fiat! Eloquens primum &

ar-

[a] Ὁπόσοις ταῦτα] Sic Edd. praeter *Fl.* quae *ὁπόσα ταύτης*. *Gr.* Ὁπόσα ταύτων. *J. Pell.* Forte pro ὅρος legi possit ὅρμος.

70. Αὐτῷ τῷ μέτρῳ φασὶ] Τῷ αὐτῷ μέτρῳ, τῇ αὐτῇ * προθυμίᾳ. ἔστι δὲ παροιμιῶδες. *V.*

* Προθυμίᾳ] Προμυθίᾳ editum ante, sed correctum ex C. & V.

67. Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Ἀρετῇ (sc. κεκόσμηται) καὶ σωφροσύνῃ, καὶ ἐπιεικείᾳ, καὶ φιλανθρωπίᾳ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσοις ταῦτα ὅρος ἐστίν. Vertunt: *Virtute* (sit ornata) *temperantia, aequitate, humanitate, atque aliis, quaecunque his terminis comprehenduntur*, quam male, imo quam ridicule hunc locum verterint, quis tam tyro est, qui non videat! Quid enim ultima verba hic denotant, *quaecunque his terminis comprehenduntur?* aut, si possent hic aliquid significare, quomodo ex Graecis ista colligas aut exprimas? In editione Florentina: καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπόσα ταύτης ὅρος ἐστίν. Verissime: & *aliis ornamentis, quae sunt in tali* sc. foemina *perfectissima*. quae possunt in foemina omnibus numeris absoluta esse perfectissima & absolutissima. Dudum observavit magnus *Casaubonus* ad Athenaeum ὅρος & πέρας alicujus rei dici quod volumus intelligi summum esse. Sic πέρας φιλίας, ὅρος πενίας esse *summam amicitiam*, *summam paupertatem*. His potes hoc exemplum adscribere, quod non ceperunt interpretes. Mallem tamen legere ὁπόσα ταύτων ὅρος ἐστίν. & *quae alia sunt talium ornamentorum perfectissima*. Et sic Lucianum scripsisse persuasum habeo. *J.G.G.*

Ὁπόσοις ταῦτα ὅρος] Optima est lectio *Aldina* & reliquorum, sed propter interpretationes obscuras tentata a *Graevio*: qui nihil, puto, de sinceritate ejus dubitasset, si in mentem tum venisset viro magno, solere saepe apud omne genus auctores *exempla* poni loco *finis*, h. e. definitionis. Cum igitur hic commemorata sint aliquot virtutum nomina, subjungitur, etiam reliquas intelligendas, quibus exempla laudata sint pro definitione. *J.M.G.*

68. Ὅρος] Vide *Plat.* Ed. *Bas.* p. 130. C. *Fl. ὁπόσα ταύτης*. Ego nihil muto. *M. du S.*

69. Μύθον ἀντὶ μύθου ἄμειψαι αὐτῷ τῷ μέτρῳ] Μοῖτον ἀντὶ μοίτου, i. e. *par pari referre*, legi jubet *Menag.* in Amoen. Jur. Civ. p. 377. cum *Lindenbrogio* ad *Hesych.* quum p. 376. praemisisset: „ Ex substantivo *μοῖτον*, „ quod est χάρις ἀμοιβὸς, factum est *μοιτᾶν*, a quo „ Latinum *mutare*: a verbo deinde *mutare* factum „ τὸ *mutuum* — ut recte *Salmas.* de usuris. Quod „ adeo verum est, inquit, ut Graeci ἀμοιβὴς nomi„ ne, quod aequivalet Siculorum *μοίτᾳ*, *mutuum*; „ sive rem mutuo datam, appellarint, teste *Hesychio*. „ &c." *Bergler.* vero ad *Alciphr.* I. 24. f. p. 98. μύθον ἀντὶ μύθου proverbium esse ex hoc solo Luciani loco ait, ubi *Alciphron* scripsit: κἀκτῶν δὲ σύνεσίας γενομένης, ἐκτίσομεν αὐτὸ τὸ μέτρον, καὶ λαῖον, εἴπερ τις εὐθηνία γένηται. Quo cum concinat *Hesiod.* Ἔργ. v. 350.

— εὖ δ' ἀποδοῦναι
Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λαῖον, αἴκε δύνηαι.

Bene quidem, ad probandum, *αὐτῷ τῷ μέτρῳ* usitatum & proverbialem esse locutionem, cujus exempla lon-

arguta : atque illud, *Dulcior a lingua favis,* de ipsa potius, quam de Pylio illo sene, Homerus dixisset. Omnis autem tonus vocis ut qui mollissimus, neque gravis, qui cum virili conveniat, neque tenuis omnino, qui & nimis muliebris sit, & omnino fractus; sed qualis fuerit pueri nondum pubescentis, suavis, & blandus, & placide in aurem se penetrans, adeo ut etiam cum desiit, resonent adhuc verba, & reliquiae quaedam intus maneant, circumsonetque aures velut echo quaedam, producens auditum, & vestigia verborum mellita quaedam, atque persuasionis plena in animo relinquens. Cum vero etiam pulchrum, καὶ λίγεια, καὶ τὸ [b] γλυκίων μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώττης, ἢ περὶ αὐτῆς μᾶλλον ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου, ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκε. πᾶς δὲ ὁ τόνος τοῦ φθέγματος, οἷος ἀπαλώτατος, οὔτε βαρὺς, ὡς εἰς τὸ ἀνδρεῖον ἡρμόσθαι, οὔτε πάνυ λεπτὸς, ὡς θηλύτατός τε εἶναι, καὶ κομιδῇ ἔκλυτος, ἀλλ' οἷος γένοιτ' ἂν παιδὶ μήπω ἡβάσκοντι, ἡδὺς, καὶ [c] προσηνὴς, καὶ πρᾴως [d] παραδυόμενος ἐς τὴν ἀκοὴν, ὡς καὶ παυσαμένης ἔναυλον εἶναι τὴν βοὴν, καί τι λείψανον ἐνδιατρίβειν καὶ περιομβεῖν τὰ ὦτα, καθάπερ ἠχώ τινα. παραπείνασαν τὴν ἀκρόασιν, καὶ ἴχνη τῶν λόγων μελιχρὰ ἄλλα, καὶ πειθοῦς μετὰ [e] ἀπολιμπάνουσαν. ὁπόταν δὲ καὶ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ,

b Γλυκίων] Γλυκίον G. Nihil mut. Edd. *c* Προσηνὴς] Bene sic P. aliaeque. Προσινὺς male *J.* *d* Παραδυόμενος] Παραδυόμενος P. G. & marg. *AIW.* *e* Ἀπολιμπάνουσαν] Ita dedi ex *Fl. P. S.* Ἀπολιμπάνουσα *J.*

longe plura, tam ex Novo Foed. quam ex profanis Auctorib. possem proferre, ni res esset notissima; verum inde non conficitur, & alterum μύθον &c. se hic recte habere; neque id adeo inquisivit *Bergler.* Nec *Erasm.* in Adagio, *Eadem mensura*, ubi posteriora haec Luciani adducit, omisso μύθον. Sed quum μοῖτον conjectura tantum sit nondum satis probata, eam necdum admittere possum, ut placeat prae vulgata. (In Addendis Edit. *Graev.* tribus verbis etiam monuit *Almeloveen* de emendatione *Menagiana.*) *J. F. R.*

70. Ἀμεῖψαι αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Vide Parœmiogr. *J. B.*

Ibid. Αὐτῷ τῷ μίτρῳ] Omisit de industria αἶκε δύνηαι, quod apud *Hesiodum* versum complet, Ἔργ. 348. *M. du S.*

78. Γραφέων μόνον] Omissa poëtarum mentio non ab ipso auctore videtur, qui jam initio statim Homerica utatur imagine. *J. M. G.*

84. Καὶ τὸ γλυκ.] Καὶ τὸ γλυκίον μέλιτος ἀπὸ τῆς γλώσσης περὶ αὐτῆς μᾶλλον, ἢ περὶ τοῦ Πυλίου γέροντος ἐκείνου ὁ Ὅμηρος ἂν εἴρηκεν. Sic Mss. Vulgo καὶ τὸ, γλυκίων μέλιτος, quod tamen non damno. Statim idem codex, καὶ πρᾴως παραδυόμενος εἰς τὴν ἀκοὴν, & sic legisse videtur interpres, qui bene vertit, *inque aurem blande se insinuans.* est enim παραδύεσθαι *blande & latenter subire, se insinuare.* pro quo mox ἀφαδύεται c. 14. καὶ ἢ κηρῷ ἐπιφράξει τὰ ὦτα, καὶ ἀφὰ τοῦ κηροῦ ἀφαδύσεταί σοι τὸ μέλος. *Quin etiam auribus cera obturatis, per ceram etiam cantus penetrabit.* παραδυόμενος, quod in editis extat hic est ἀπροσδιόνυσον. *J. G. G.*

Ibid. Γλυκίων μέλιτος] *Homer.* Il. A. 249. *M. du S.*

93. Παραδυόμενος] Non ausim equidem, si ex bonis libris adferatur, hic damnare verbum παραδύεσθαι: sed nec substituere ei, quod adhuc omnes habuerunt, licet paullo rariori, ab auctore tamen alias etiam usurpato, quodque ad hunc locum pulchre conveniat. Tribuit Lucianus Pantheae orationem sonoram, non femineam, quae impleat aures, & quasi inferciat, ne aliud quid eodem tempore admittant, quae conticescente illa adhuc resonet. Talis vox vix παραδύεσθαι dici potest, *clanculum irrepere per alienam occasionem,* sed παραδύεσθαι ad intima usque se penetrare, & ea implere. Vim verbi satis declarant ea ipsa, quae de formula εἰ παραδύσῃ supra p. 480, 16. observavit Cl, *Hemsterhusius.* *J. M. G.*

Παραδυόμενος] Alteram lect. παραδυόμενος fere praeferrem; quia blandiorem ingressum significat, & cum πρᾴως conjungitur; quum παραδύεσθαι violentiorem intrusionem notet, ut *Lexiph.* c. 24. καὶ ζημίαν ἡγῇ, ἂν μὴ παραδύσῃς αὐτό που. Et sic alibi non semel. At in textum nondum recipio: eoque minus, quod, his scriptis, vulgatam ab Cl. *Gesn.* defendi video. Quia tamen praemisit, se non damnare παραδυ. si ex bonis libris adferatur, idque jam ex iis adtulerimus; jam admittet credo. Mihi adhuc παραδυομ. restitui placet. *J. F. R.*

97. Ἄτλα] Recte hic laevigatur; ut *Timon.* §. 28. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. m. At supra *Amor.* c. 17. Et *Herm.* 30. f. *Lexiph.* 14. & 21. bene adspiratur. Plura dedissem, nisi caussa esset nota, & *Devarius* de partic. p. 97. id jam praecepisset, monuissetque ἄτλα esse *quaedam*, ἄτλα vero pro ἄτινα, quaecumque. Auctoritatem aliquam hisce addit *Hellad.* in Chrestomath. p. m. 10. f. etsi distinctionem significationis non addit, sed pro re nata, modo adspirari, modo laevigari scribit. *J. F. R.*

1. Τό-

ᾄδῃ, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, [a] τότε δὴ τότε, ὥρα μὲ [b] σιωπᾶν [c] ταῦτα ἀλκυόσι, καὶ τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα· κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς, [d] ἰδιῶτις κἀκείνη, καὶ ἄτεχνος, εἰ καὶ πολυηχέα τὴν φωνὴν ἀφίησιν.

Ὀρφεὺς δὲ καὶ Ἀμφίων, οἵπερ ἐπαγωγότατοι ἐγένοντο τῶν [e] ἀκροατῶν, ὡς καὶ τὰ ἄψυχα παρακαλέσαντε πρὸς τὸ μέλος, αὐτοὶ ἂν, οἶμαι, εἴ γε ἤκουσαν, καλοῦντες ἂν τὰς κιθάρας, παρεστήκεσαν σιωπῇ, [f] ἀκροώμενοι. τὸ γὰρ τὸ τε ἁρμονίας τὸ ἀκριβέστατον διαφυλάττειν, ὡς μὴ παραβαίνειν τι τῶν ῥυθμῶν, ἀλλ' εὐκαίρῳ τῇ ἄρσει, καὶ θέσει διαμετρεῖσθαι τὸ ᾆσμα, καὶ συνῳδὸν εἶναι τὴν κιθάραν, καὶ ὁμοχρονεῖν τῇ γλώττῃ τὸ πλῆκτρον, καὶ τὸ εὐαφὲς τῶν δακτύλων, καὶ τὸ εὐκαμπὲς τῶν μελῶν, πόθεν ἂν ταῦτα ὑπῆρχε τῷ Θρακὶ ἐκείνῳ, καὶ τῷ ἀνὰ τὴν Κιθαιρῶνα μεταξὺ βουκολοῦντι, καὶ κιθαρίζειν μελετῶντι; ὥστε ἤν ποτε, ὦ Λυκῖνε, καὶ ᾀδούσης αὐτῆς ἀκούσῃ, ἐκέτι τὸ

chrum illud canit, & maxime ad citharam; tum enim vero tacere *propter* ea decet halcyones, & cicadas, & cycnos: imperita enim cantus, ad illam si comparentur, *istaec* omnia. Et si Pandionis *filiam* nominas, ignara etiam illa, & rudis, etsi multipliciter sonoram vocem emittat.

14. Orpheus autem & Amphion, qui vel maxime demulcendis auditoribus valebant, ut inanimata etiam ad suum cantum allicerent, ipsi, puto, si audirent, relictis citharis adstarent silentio audientes. Servare etenim exquisitissima ratione harmoniam, ne quid rhythmum egrediatur, sed sublatione tempestiva ac positione dimensum habere cantum, & consonare citharam, & eadem tempora linguam plectrumque custodire, & faciles digitorum tactus, & molles membrorum flexus, unde haec contigissent isti Thraci, & illi *alteri* per Cithaeronem inter boum curam meditanti citharam. Itaque si quando, Lycine, etiam canentem illam audieris, non jam illud solum,

a Τότε] Restitui ex L. & B2. τίποθ' enim erat in cett. Edd. ne Fl. quidem excepta. *b* Σιωπᾶν] Σιωπᾶν male J. *c* Ταῦτα] Constans lectio. Sed ταῖς corrigit M. du S. *d* Ἰδιῶτις] Ἠδιῶτις male J. *e* Ἀκροατῶν] Ἀκρατῶν male J. *f* Ἀκροώμενοι] Ἀκρώμενοι male J.

4. Κἂν τὴν Πανδίονος εἴπῃς] Τὴν Πρόκνην, ἤτοι τὴν ἀηδόνα. V. Πρόκνην λέγει ἢ φιλομήλην· εἴτουν ἀηδόνα καὶ χελιδόνα. C.

19. Τῷ Θρακὶ] Τῷ Ὀρφεῖ. V.

20. Τὸν Κιθαιρῶνα] Ἀμφίονα * λέγει, ὃς τὰς Θήβας ἔκτισε τὰς Βοιωτίας, † ὑπὸ αὐλῷ € κιθάρᾳ. V.

* Λέγει] Non erat in Editis hoc verb. Addidit *Solan.* non dicens unde.

† Ὑπὸ] Ὑπ' correxerat *Solan.* & Scholio ult. hujus Dial. etiam ἀλλ' pro ἀλλὰ quod monuisse futile videtur; nisi tamen dicendum foret, me non obsecundasse, quia sic centies negligi apostrophum video. Et quia haec ab scribentis arbitrio pendent, ejus orthographiam non muto, nisi Codd. jubeant. Pluribus hoc egi in notis ad Lucian. non longe hinc, ad verba ἀπὸ ἐκείνης. J. F. R.

1. Τότε δή τί ποθε] Lucianus in libello, cui nomen dedit Imaginibus, laudat feminam aliquam ab animi corporisque dotibus excellentissimis instructissimam: inter alia quoque in illa canendi dulcissime artem praedicans; ait pag. XIV. Οπόταν δὲ τὸ καλὸν ἐκεῖνο ᾄδῃ, μάλιστα πρὸς τὴν κιθάραν, τότε δή τί ποθε, ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῦτα Αλκυόσι € τέττιξι, καὶ τοῖς κύκνοις. ἄμουσα γὰρ ὡς πρὸς ἐκείνην ἅπαντα. Vehementer illud τί ποτε turbat. Suspicor τί ποθε. *Tunc certe, si umquam alias, silere oportet Halcyones*, &c. J. J.

Τότε δὴ τότε] In omnibus fere legebatur, τότε δή τί ποθε . . . ταῦτα. Cui scripturae ut medicinam faceret Cl. *Jensius*, εἰ πότε legere jubebat, sed de ταῦτα nihil. Ego totum refingendum puto in hunc modum: Τότε δὴ τότε ὥρα μὲ σιωπᾶν ταῖς ἀ. &c. Certe in L. & B2. recte legitur τότε δὴ τότε. M. du S.

Τότε δὴ τί ποθε] Non concoquo illud τί, undecunque demum irrepserit: quemadmodum nec illud, quod statim sequitur, ταῦτα satis commode positum videtur. Cogitabam αὖτη, ut ad ὥρα referatur. Sed nihil ausim sine libris. Interim reddidi, quasi positum sit ταῦτα, ut alias saepe, pro διὰ ταῦτα. J. M. G.

Τότε δὴ τότε] Facile recepi hanc lectionem, est enim Nostro aliisque haec repetitio ἐμφάσεως caussa non aliena. Conf. not. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigrin.* §. 6. T. I. p. 44. Sic in Ἀποφρ. c. 14. ἐχρῆν γὰρ ἐχρῆν. *Aristoph.*

lum, quod a Gorgonibus ſolet, tibi uſu veniet, ut lapis fias ex homine; ſed etiam quid fuerit illud, quod de Sirenibus narratur, intelliges. Adſtabis enim, bene novi, delinitus, patriae oblitus & familiae. Et licet cera obturaveris aures, etiam per ceram penetrabit tibi cantus; talis auditio eſt Terpſichorae cujusdam, aut Melpomenes, aut ipſius Calliopes e diſciplina, ſexcentas omnis generis complexa illecebras. Uno verbo comprehendens dixerim, eum mihi cantum audire te puta, qualem eſſe convenit, qui per labra talia, per illos dentes egrediatur. Vidiſti autem ipſe, quam dico: itaque puta te etiam audiſſe.

15. Accuratus enim ille ſermo, & Ionica puritas, & quod arguta in conſuetudine loquendi, & multum Gratiarum Atticarum habet, neque admiratione dignum, cum patrium hoc illi ſit, & ab ipſis tractum majoribus. Neque aliter eam oportebat, quae ipſo coloniae jure, Atticae civitatis ſit particeps. Neque vero illud ad-

τ̃ Γοργόνων μόνον ἔσῃ πεπονθὼς, λίθ@ ἐξ ἀνθρώπ@ γενόμεν@, ἀλλὰ κ̀ τὸ τ̃ Σειρήνων [g] εἶσῃ, ὁποῖόν τι ἦν. [h] παρες̀ήξῃ γ̀, εὖ οἶδ' ὅτι, κεκηλημέν@, πατρίδ@ κ̀ οἰκείων ἐπιλαθόμεν@· κ̀ ἢν κηρῷ ἐμφράξῃ τὰ ὦτα, κ̀ ἀφ' τ̃ κηρ̃ ἀφιδύσεταί σοι τὸ μέλ@. τοιοῦτόν τι ἄκουσμά ἐς! Τερψιχόρης τινὸς, ἢ Μελπομένης, ἢ Καλλιόπης αὐτῆς παίδευμα, μυρία τὰ θελγητ́ρα, κ̀ παντοῖα ἐν ἑαυτῷ ἔχον. ἑνί τε λόγῳ συνελὼν, φαίην ἂν, τοιαύτης μοι δ̃ ᾠδῆς ἀκούειν νόμιζε, οἵαν εἰκὸς εἶναι τ̃ ἀφ' τοιούτων χειλῶν, δι' ἐκείνων δὲ τ̃ ὀδόντων ἐξιοῦσαν. ἑώρακας δὲ κ̀ αὐτὸς, ἥν φημι, ὥστε κ̀ ἀκηκοέναι νόμιζε.

Τὸ μ̀ γ̀ ἀκριβὲς τοῦτο δ̃ φωνῆς, κ̀ καθαρῶς Ἰωνικὸν, κ̀ ὅτι ὁμιλῆσαι σωφρόνως, κ̀ πολὺ τ̃ Ἀττικῶν χαρίτων ἔχουσα, οὐδὲ θαυμάζειν ἄξιον· πάτριον γ̀ αὐτῇ, κ̀ προγονικὸν, οὐδὲ ἄλλως ἐχρῆν, μετέχουσαν τ̃ Ἀθηναίων πολ̃ τ̃ ἀποικίαν. οὐδὲ γ̀ οὐδ' ἐκεῖ-

g Εἶσῃ] Ἔσῃ male *J.* h Παρεσ̀ήξῃ] Sic Edd. excepta *J.* quae πανεσ̀ήξῃ. *Palm.* emendat παρεξεσ̀ήσῃ.

ſtoph. Pl. 348. Ἐνί γάρ τις ἔνι κίνδυν@ ὧν τῷ πράγματι. Et 114. οἶμαι γ̀ οἴεσθαι. Ad quem verſum plura Illuſtr. *Spanhem.* Recte vidit Cl. *Jenſ.* τί πρ̃ ſtare non poſſe; & εἰκ̃ non abſurde conjecit. Jam vero nihil ampius deſiderabit; nec Cl. *Geſner.* cujus verſionem tamen intactam ſervavi. *J.F.R.*

2. Ταῦτα] Quia non ſatis certum quid Lucianus dederit, neque quis Cod. aut Ed. praeit, vulgatam exhibui. *J.F.R.*

4. Ὡς πρὸς ἐκεῖνον] Vide de hac locutione notam Cl. *Jenſii* ad *Tim.* §. 15. No. 62. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Πανδιόν@] Philomelam intelligit, reſpicitque ad fabulam de Procne & Philomela Pandionis filiabus, de quibus *Ovid.* in Metam. *G.C.*

6. Πολυηχία — φωνὴν] *Homer.* Od. T. 521. *M.du S.*

Ibid. Φωνὴν ἀφίησιν] In *Homeri* l. c. eſt πολυηχέα φωνὴν χέει. Sed ἀφίει bene habet. Sic δάκρυα ἀφιέναι *Long. Paſt.* IV. 123. Edd. *Moll.* Noſter infra *Herc.* c. 4. ἐλλάδα φωνὴν ἀφιεῖς. *Ach. Tat.* I. p. 3. ἀφῆσιν βοήν. *J.F.R.*

7. Ὀρφεὺς δὲ ὁ Ἀμφίων] De Orpheo dictum antea, de Amphione, Mercurii & Antiopes filio *Horat.* in Art. poët. extatque illius ſimulacrum apud *Plin.* L. XXXVI. c. 5. *G.C.*

16. Ὁμοχρονεῖν] Sic ſupra Συγγρ. c. 50. *M.du S.*

25. Παρεσ̀ήξῃ] In addendis T. 2. Ed. *Graev.* legas: Παρεσ̀ήξῃ γὰρ. (*adſtabis enim*) Sic Interpres vertit. Quomodo legerit, neſcio. Forte legendum eſt παρεξεσ̀ήσῃ, a παρεξίσαμαι, & erit, quod nos vernacula lingua dicimus: *Tu ſera ravis.* *J.P.a G.*

26. Εὖ οἶδ' ὅτι,] Comma quod ante ὅτι erat, poſt illud removi. Eſt enim anaſtrophe uſitata, potuiſſetque ſine commate ullo ſcribi. *Demoſth.* de Coron. p. m. 520. Οὐδ' ἂν ὑμεῖς, εὖ οἶδ' ὅτι συγχωρήσαιτε. *Alciphr.* I. 38. p. 176. οὐδὲν ἐκείνης ἄμεινον εὖ οἶδ' ὅτι γένοιτ' ἄν. Ubi *Bergl.* aliud ex *Demoſth.* teſtimon. licet haud indicata pag. adfert. *Ariſtoph.* Plut. 182-3.

Μονώτατ@ γ̀ εἶ σὺ πάντων αἴτι@
Καὶ τ̃ κακῶν ὁ τ̃ ἀγαθῶν, εὖ ἴσθ' ὅτι.

J.F.R.

27. Ἐπιφράξῃ τὰ ὦτα] Conf. infra Ῥητ. c. 22. *M du S.*

43. Ἀποικίαν] Smyrnam a Theſeo conditam ſunt qui tradiderunt. Alii Epheſiorum coloniam eſſe voluerunt. Curioſi antiquitatum inquirant. In neminem incidi qui haec tractarit. *M.du S.*

ἐκεῖνο θαυμάσαιμ' ἄν, εἰ καὶ ποιήσῃ χαίρει, καὶ τὰ πολλὰ ταύτῃ ὁμιλεῖ, τῇ Ὁμήρου πολίτις ἔσα. μία μὲν δή σοι, ὦ Λυκῖνε, καλλιφωνίας αὕτη, καὶ ᾠδῆς εἰκών, ὡς ἄν τις ὑπὲρ τὸ ἔλαττον εἰκάσειε. σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας, εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν [a] αὐτὸ αὑτῷ [b] ἀνθαμιλλώμενον, ἀλλ' αἱ πᾶσαι ἕ ψυχῆς ἄρεταὶ, καθ' ἑκάστην εἰκὼν μία γεγράψεται, πρὸς τὸ ἀρχέτυπον μεμιμημένη. ΛΥΚ. Ἑορτὴν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πανδαισίαν ἐπαγγέλλεις. ἔοικας δ' ἂν λώϊον ὡς ἀληθῶς ἀποδώσειν μοι τὸ μέτρον. ὑπομέτρει δ' ἂν, ὡς οὐκ ἔστιν ὅ, τι ἂν ἄλλο ποιήσας, μᾶλλον χαρίσαιό μοι.

ΠΟΛ. Οὐκοῦν ἐπειδὴ πάντων καλῶν παιδείαν ἡγεῖ ἀνάγκη, καὶ μάλιστα τὸ-

miratus fuerim, si poësi etiam gaudet, & multum in ea versatur, quae Homeri civis sit. Nimirum haec una tibi, Lycine, pulchri sermonis illius & cantus imago, prout possit eam aliquis in deterius effingere. Sed vide etiam reliquas. Neque enim unam uti tu e multis compositam ostendere decrevi. Minus enim hoc fuerit, etiam *propria* pictoris arte si perficiatur, tot pulchri species, & multiforme quiddam ex pluribus elaborare, quod secum ipsum *tamen* pugnet. Sed omnes animae virtutes, imagine sibi sua pingentur singulae, ad ipsum animale exemplum imitando expressa. LYC. Diem festum, Polystrate, & publicum epulum promittis. Videris re vera meliorem mihi mensuram redditurus. Admetire ergo: neque enim est in quo majorem a me gratiam inire possis.

16. POL. Quandoquidem igitur pulchrarum rerum omnium principem esse eru-

di-

a Αὐτὸ] Deest in *Fl.* b Ἀνθαμιλλώμενον] Ἀναμιλλ. *J.* & Ex. *Fl.* Sed prius est in cett. & P. al. ἀνθαμιμώμενον G.

51. Καὶ γραφικῶς συνὶελ.] Obscura & insulsa est versio horum verborum; ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον, *Hoc enim perexile esset, & more graphico absolutum, tot formas, & multiforme quiddam, sibi ipsi adversans, ex multis perficere.* Haec Latina quis sanus intelligat? Quid est *more graphico*. verte totum locum: *Hoc enim perexile esset, & more pictorum factum*; (scilicet unam rem pulchram ex variis rebus compositam, uti in καλλιφωνίᾳ erat factum, nec aliter possunt pictores pulchritudinem ostendere) *Tanta pulchra, & multiforme quiddam, quod secum ipse certat* (utrum scilicet altero pulchrius sit) *ex multis perficere* scilicet decrevi. Totus locus sic est interpungendus: Σκόπει δὲ δὴ καὶ τὰς ἄλλας. εἰ γὰρ μίαν ὥσπερ σὺ δὴ ἐκ πολλῶν συνθεὶς ἐπιδεῖξαι διέγνωκα, ἧττον γὰρ τοῦτο, καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν, κάλλη τοσαῦτα, καὶ πολυειδές τι ἐκ πολλῶν ἀποτελεῖν αὐτὸ αὑτῷ ἀνθαμιλλώμενον. ista verba quasi in parenthesi posita sunt, ἧττον γὰρ τοῦτο καὶ γραφικῶς συντελεσθὲν. Γράφειν est, pingere, γραφεῖς pictores, γραφικῶς more pictorum. quoties in hoc ipso dialogo leguntur. Sic & Latinis scribere est *pingere. Plin.* in ep. *imagines exscribendas pingendasque. Martialis: scriptum testudine sigma.* hoc est pictum, sed ἀνθαμιλλᾶσθαι, est certare cum adversario, & si de pluribus, dicitur inter se certare. ἀνθάμιλλος est aemulus, qui cum aliquo certat. Mſ. hic non audio, qui pro ἀνθαμιλλώμενον scribit ἀνθαμιμώμενον. *J. G. G.*

Γραφικῶς συντελεσθὲν &c.] Officio interpretum obscurissimus est hic locus, si quisquam in toto Luciano. Nam praeterquam quod ille graphicus mos, quem ex Opsopoeo adoptat *Benedictus*, in Latino sermone sit nullus, vide quemadmodum haec periodus contraria sit proxime sequenti. Quum enim nunc velint dici perexile esse tot formas & multiforme quiddam ex multis perficere (quod est una pictura diversum quiddam depingere) atque adeo id culpetur, in proxima intelligunt eum velle depingere omnium animae virtutum unam imaginem, & quidem ad archetypum, etiam, ut debet inde sequi, unum. At prorsus est adversa loquentis mens: qui quum promisisset ἐπιδεῖξαι ἓ μίαν εἰκόνα ἐκ πολλῶν συντιθεῖσαν, pro defensione hujus suae voluntatis interponit (*minus enim illud & ex vulgata pingendi consuetudine confectum foret, tot pulchritudines*, variarum nempe partium, *& multiforme quiddam ex multis perficere ipsum secum certans*, vel cujus multiformis imaginis singulae partes ex praestantissimo sumptae & simulatae, de praestantia & imitationis perfectione dubium judicium facerent) pergit, quid facere velit, *sed omnes virtutes animae, singulatim quaeque imago*, (h. e. sic facta, ut integram picturam unaquaeque virtus habeat.) *pingetur imitationem archetypi exprimens.* In proponendis animae dotibus repudiat id quod pictor ille in corpore faciebat, qui ut Divam pulcherrimam exprimeret,

ab

ditionem neceſſe eſt, earum praeſertim, quae meditatione conſtant; age hanc quoque jam conſtituamus, variam quidem & multiformem, ut neque hac parte tua illa fingendi arte inferiores ſimus. Pingatur ergo ita, ut univerſim omnia de Helicone bona habeat, non tanquam Clio, aut Polymnia, aut Calliope, aut reliquae, unum quiddam unaquaeque ſciens, ſed quae ſunt omnium; & inſuper Mercurii, atque Apollinis *munera*. Quaecumque enim vel poëtae verſibus ornata protulere, aut retulerunt hiſtorici, aut philoſophi admonuerunt, omnibus illis exornata imago eſto, non ut colorem tantum traxerit, ſed ut alte deſcendentibus medicamentis ad ſaturitatem imbuta ſit. Atque ignoſcendum mihi erat, ſi exemplum vivum oſtendere hujus picturae non poſſem. Neque enim tale inter antiquos, quantum ad doctrinam,

των, ὁπόσα μελετητὰ, φέρε καὶ ταύτῃ ἤδη συγκωμεθα, ποικίλην μὴν τοι, καὶ πολύμορφον, ὡς μηδὲ τοῦτο ἀπολιποίμεθα τῆς σῆς πλαστικῆς. καὶ δὴ γεγράφθω πάντα συλλήβδην τὰ ἐκ τῆ Ἑλικῶνος ἀγαθὰ ἔχουσα, οὐχ ὥσπερ ἡ Κλειὼ, καὶ ἡ Πολύμνια, καὶ ἡ Καλλιόπη, καὶ αἱ ἄλλαι, ἕν τι ἑκάστη ἐπιστάμενη, ἀλλὰ [c] πασῶν, καὶ προσέτι τὰ Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλλωνος. ὁπόσα γὰρ ἡ ποιηταὶ μέτροις διακοσμήσαντες, ἐξενηνόχασιν, ἢ συγγραφεῖς ἱστόρησαν, ἢ φιλόσοφοι [d] παρηνέκασι, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. οὐκ ἄχρι τῆ ὑπερχρῶζ μόνον, ἀλλ' ἐς βάθος δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις ἐς κόρον καλαβαφεῖσα. καὶ συγγνώμη, εἰ μηδὲν ἐχέτυπον ὑπόδειξαι ταύτης δυναίμην ἐγὼ γραφῆς. ὡ γὰρ ἐφ' [e] ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, [f] παιδείας πέρι μνη-

[c] Πασῶν] Conſtans lectio. [d] Παρηνέκασι] Nil mut. Edd. & Ex. *Fl.* Παρηνίγκ. P. Item marg. *AiW.* [e] Ὅ, τι] Sic P. Ὅτι *S.* aliaeque quaedam. [f] Παιδείας] Sic recte *P. A.* & *Fl.* Παιδίας *J. H. S. Ald.* male.

69. Ἕν τι ἑκάστη] Καὶ γὰρ τὰς Μούσας ἄλλο ἄλλης φασὶν ἴδιον εἶναι τέχνης λογικῆς ἢ ἐπιστήμης. Κλειὼ μὲν ἱστορίας, ἧς ἐφεύρετις εἶναι φασὶ, Θαλείαν κωμῳδίας, Εὐτέρπην αὐλῶν, Μελπομένην τραγῳδίας, * Τερψιχόρην ψαλτηρίου, Ἐρατὼ κιθάρας, Πολυμνίαν ὀρχήσεως, Οὐρανίαν ἀστρολογίας, Καλλιόπην ποιήσεως. *V.*

* Τερψιχόρην] Hic legebatur Euterpe; ſed cum hoc jam haberetur nomen, deeſſetque *Terpſichore*, manifeſtum erat feſtinantem Librarium poſteriorem hancce Muſam oblitum. Licet non conveniat Mythologis inter ſe circa Muſarum inventa, nec praeſtantiſſimi Poëtae diviſionem hanc artium inter Muſas agnoſcant, attamen quod hic dicitur de Euterpes & Terpſichores inventis, ſatis conſentit cum *Epigram.* CXXXVIII. *Auſonii*, ad quod vide *El. Vinctum.* *J. Cler.*

Τερψιχ.] Recte legitur *Terpſichore* in C. *M. du S.*

ab hac puella ſumebat exemplum hujus membri vel coloris, ab alia alterius, & ſic varias pulchritudines in unam tabulam conferebat. Id in depingendis bonis animae negat hic ſe ſequuturum, & ſic quoque illa omnia conjuncturum in una pictura, ſed ex ſingulis ſeparatam ſingularemque imaginem effecturum. Καθ' ἑκάστῳ εἰκὼν μία non debent per minorem diſtinctionem diſtrahi, ſed conjungi omnes quatuor voces, ſejunctae ab praecedentibus & ſequentibus, quae apponuntur, ut in tomo primo *Hermot.* c. 33. f. dixit ξύμπαθής, ἐν τῷ μέρει ἕκας. Ubi vide noſtra. *J. G.*

Καὶ γραφικῶς συντ.] Sic graphice apud *Plautum* &c. *M. du S.*

58. Λῴϊον] Parodia *Heſiodi.* Locus ſupra indicatus eſt ad c. 12. *M. du S.*

70. Πασῶν] Ita in omnibus legitur; ad Muſas itaque referendum, quarum omnium artes unam ait poſſidere Pantheam. *M. du S.*

76. Δυσοποιοῖς τισι φαρμάκοις] Quae ſint δυσοποιὰ φάρμακα, forte intelligi melius poterit, ſi quis conferat locum e Ciceronis Hortenſio a Nonio ſervatum 4, 405. *Ut ii, qui* combibi purpuram *volunt*, ſufficiunt *prius lanam* medicamentis *quibusdam*, &c. Laudavimus nuper hunc locum, & plura de hoc argumento diximus, ad *Quinct.* 12, 10, 75. *J. M. G.*

79. Οὐ γάρ ἐφ' ὅ, τι τοιοῦτον ἐν τοῖς πάλαι, παιδίας πέρι μνημονεύεται] *Neque enim quidquam tale in veteribus de diſciplina memoratur.* Sic ſcribendum; non, ut vulgo, ὅτι· id quod jam ſaepe monuimus etiam alibi male apud Noſtrum ſcribi; ſaepiusque monituri ſumus. *J. F.*

Ibid. Ὅ, τι] Bene Cl. *Jenſ.* vel per ſe, vel ex *Pariſ.* Ed. vidit ſic ſcribendum pro vulgato ὅτι. Recte enim ὅς τις poſt οὐκ ἔστι ſequitur, ut *Alciphr.* III. 24. p. 330. Οὐκ ἔστιν ἥν τινα οὐκ ἀπολώλεκε. Noſter ſupra *Demon.* §. 10. Καὶ οὐκ ἔστιν ὅν τινα οὐκ οἰκεῖον ἡγήσεται. Ne plura in re manifeſta adferam. *J. F. R.*

80. Παιδίας πέρι] Corrige παιδίας. *F. G.* Id jam feci, & feciſſem, ut *Fl.* non monuiſſet; nam errorem operarum tantum fuiſſe illud παιδίας, patet ex

μνημονεύε), πλὴν ἀλλὰ εἴ γε δοκεῖ, ἀναχείσθω καὶ αὕτη· ὁ μεμπτὴ γὰρ, ὡς ἐμοὶ φαίνεται. ΛΥΚ. Καλλίστη μὲν, ὦ Πολύστρατε, καὶ πάσαις ταῖς γραμμαῖς ἀπηκριβωμένη.

memoratur. Verum, si videtur, ponatur haec etiam *imago*. Neque enim, puto, est reprehendenda. LYC. Pulcherrima quidem, Polystrate, & lineis omnibus absoluta.

ΠΟΛ. Μετὰ δὲ ταύτην, ἡ τῆς σοφίας καὶ συνέσεως εἰκὼν γραπτέα. δεήσει δὲ ἡμῖν ἐνταῦθα πολλῶν τῶν παραδειγμάτων, καὶ παλαίων τῶν πλείστων, ἑνὸς μὲν καὶ αὐτοῦ Ἰωνικοῦ. γραφεῖς δὲ, καὶ δημιουργοὶ αὐτοῦ, Αἰσχίνης Σωκράτους ἑταῖρος, καὶ αὐτὸς Σωκράτης, μιμηλώταλοι τεχνιτῶν ἁπάντων, [a] ὅσῳ καὶ μετ' ἔρωτος ἔγραφον. τὴν δὲ ἐκ τῆς Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣν καὶ ὁ Ὀλύμπιος θαυμασιώτατος καὶ αὐτὸς συνῆν, ὁ [b] Φαῦλον συνέσεως παράδειγμα [c] προθέμενον, ὁπόσον ἐμπειρίας πραγμάτων, καὶ ὀξύτητος

17. POL. Posthaec vero sapientiae & prudentiae pingenda imago est. Opus autem nobis hic erit exemplis pluribus, antiquis plerisque, uno quidem & ipso Ionico, pictores autem & opifices illius Aeschines Socratis sodalis, & ipse Socrates, imitandi inter artifices omnes peritissimi, in quantum etiam cum amore pingebant. Nempe illam ex Mileto Aspasiam, quîcum Olympius ille, admiratione ipse quoque dignissimus, vivebat, non malum prudentiae exemplum proponamus, & quantum in il-

a Ὅσῳ] Ὅσοι adscripsit *M. du S.* b Φαῦλον] Φαύλου *Th. Mag.* vid. not. c Προθέμενον] Nil mut. Edd. Προθέμενος *Jens.* & *Pell.*

Bened. versione, quae *disciplinam* tamen recte reddiderat. Sed miror *Amstel.* Edit. recte etiam παιδιάς exhibere, quae alioquin lejusmodi mendas fideliter imitari, saepe augere solet. *J.F.R.*

90. Αἰσχίνης] Socraticus; de quo videndus *Diog. Laërt.* II. p. 48. & Noster Παρασ. c. 32. Libellum *Cic.* de Invent. I. 31. de hac ipsa Aspasia ab eo fuisse conscriptum testantur *Diogenes* ibid. C. & *Athen.* V. p. 220. B. *Harpocration* etiam, v. Ἀσπασία. A *Menagio* emendatus ad *Diog.* l. c. p. 65. B. Hunc autem ajunt Dialogos a Socrate scriptos pro suis edidisse. Vide Not. ad *Diog. Laërt.* II. 60. & alios a Cl. *Fabricio* in B. Gr. indicatos p. 783. *M. du S.*

91. Αὐτὸς Σωκρ.] Vide *Plut.* in Pericle. *M. du S.*

92. Ὅσῳ] Vide Φαλ. β. c. 2. Ἀλεξ. c. 2. in hoc ipso opusculo c. 21. & sequenti c. 17. Nescio tamen an non hic praestet scribere ὅσοι. *M. du S.*

Ὅσῳ] Vulgata stare potest, si interpretere: *in quantum*. Sic aperte, fin. hujus *Dial.* καὶ αὕτη ἐκείνη — ὅσῳ μὴ ξύλου — περιοίηται. Vincunt idem cetera exempla ab *Solano* adducta. Quibus plura addere liceret, nisi res esset notissima. Nec tamen adspernarer, si qui Codd. ὅσοι haberent. *J. F. R.*

94. Ἀσπασίαν] Priorem, de qua vid. *Plut.* in Pericle p. 300. qui hic Olympius, ut saepe alias, audit; rationem docet idem *Plut.* p. 315. p. 119. vid. *Fabric.* B. Gr. 785. *M. du S.*

Ibid. Ὀλύμπιος] Ὀλύμπιος est Pericles. *Diodorus Siculus.* lib. 12. Ταῦτα δὲ ῥᾳδίως συνετέλεσε διὰ τὴν δεινότητα τοῦ λόγου, δι' ἣν αἰτίαν ἀνομάσθη Ὀλύμπιος. *Plin.* XXXV, 8. *Olympiumque ab eo pictum*; sic pulcherrime hunc locum ex Mss. emendavit sagacissimus *Fridericus Gronovius*, cum in iis legeretur *Olympium Jovem*, in editis ineptius *Clypeumque Athenis*. Sic & *Val. Max.* V. 10. *Non sine caussa igitur tanti roboris animus ad Olympii cognomen ascendit*, ut erudite hunc locum restituit *Christophorus Colerus*, ejecto vocabulo *Jovis*. Non longe post Ms. Ἀληκωτέρως legitur in Ms. ὃ γὰρ ἴσον, οὐδὲ ἐγγὺς, Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. *Neque enim aequales sunt, nec quidem proximo intervallo distant* (sed longe scilicet) *Athenienſium respublica, & ista praesens Romanorum potentia.* Edit. ὃ γὰρ ἴσον, non male, sed illud magis redolet Athenas. ἴσον nimirum χρῆμα. οὐδὲ ἐγγὺς est idiotismus Graecus, *ne prope quidem ad illum accedit, longis parasangis ab illa distat.* Utitur & in sequente dialogo: μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μὴ δὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε ἔσαν. *Non enim talibus se dignam esse, ne quidem propius ab illis abesse, neque ullam aliam foeminam.* Sic enim Latinis usurpatur *propius abesse*. *Cic.* in Catone: *quod eo melius mihi cernere videor, quo ab ea propius absum.* *J.G.G.*

95. Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] *Th. Mag.* v. Φαῦλος legit φαύλου. *M. du S.*

Οὐ φαῦλον συνέσεως παράδ.] Operae est verba *Magistri* addere: φαῦλος, ait, ἐπὶ θηλικοῦ κάλλιον, ἢ φαύλη. Λουκιανὸς οὖν εἰκάσιν· ὁ φαύλου συνέσεως τοῦτο παράδειγμα. Nihil igitur probat suo Luciani testimonio, nisi aliter olim lectum fuisse constet; nam φαῦλος

illa rerum peritiae, & acuminis circa civilia negotia, & celeritatis in cogitando, & acrimoniae fuit, illud omne in noſtram imaginem accurata regula transferamus: niſi quatenus illa quidem in parva *quaſi* tabella picta erat, haec autem Coloſſaea magnitudine eſt. LYC. Quorſum illud dicis? POL. Quod nego, Lycine, aequali magnitudine eſſe imagines, ſimiles cum ſint. Neque enim par eſt, ac ne prope quidem, Athenienſium quae tum erat reſpublica, praeſenti Romanorum potentiae. Itaque licet, quantum ad ſimilitudinem, eadem ſit, tamen magnitudine haec praeſtantior, tanquam in tabula latiore depicta.

18. Alterum vero ac tertium exemplum, Theano illa, & Lesbia poëtria, & ſuper illas Diotima. Ac Theano quidem magnitudinem ſenſuum conferat ad picturam;

ἐς τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀγχινοίας, καὶ δριμύτητος ἐκείνη προσῆν, τοῦτο πᾶν ὅπῃ τὴν ἡμετέραν εἰκόνα μεταγάγωμεν ἀκριβεῖ τῇ γραμμῇ. πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, [d] αὕτη δὲ κολοσσιαία τὸ μέγεθος [e] ἔσται. ΛΥΚ. Πῶς τοῦτο φῄς; ΠΟΛ. Ὅτι, ὦ Λυκῖνε, οὐκ ἰσομεγέθεις εἶναι φημὶ τὰς εἰκόνας, ὁμοίας ὄσας· ἡ γὰρ [f] ἴση οὐδὲ ἐγγὺς Ἀθηναίων ἡ τότε πολιτεία, καὶ ἡ παροῦσα τῶν Ῥωμαίων δύναμις. ὥστε εἰ καὶ τῇ ὁμοιότητι ἡ αὐτὴ, ἀλλὰ [g] τῷ μεγέθει γε μείζονα αὕτη, ὡς ἂν ὅπου πλατυτάτου πίνακος καταγεγραμμένη.

Δεύτερον δὲ καὶ τρίτον παράδειγμα, Θεανώ τε ἐκείνη, καὶ ἡ Λεσβία μελοποιὸς, καὶ Διοτίμα ὅπου ταύταις. ἡ μὲν τὸ μεγαλόνουν, ἡ Θεανὼ, συμβαλλομένη εἰς τὴν γραφήν· ἡ

d Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores. *e* Ἔσται] Ἔσῃ *Fl.* *f* Ἴση] Sic Edd. conſtanter. Ἴσον Codd. G. P. L. & marg. *A1.* *g* Τῷ] Sic recte L. *P. S.* Τὸ male *Fl. J. H.*

λον hic recte ſe habet, & femin. φαύλη ac φαῦλαι ubique obvium ap. *Aelian. Thucyd. Ariſtoph. Herodian.* Velim igitur verum producatur teſtimonium, ubi φαῦλος feminino genere uſurpatur. *J. F. R.*

96. Παράδειγμα προθέμενον] Perperam hodie legitur, Τὴν δὲ ὧν τοῦ Μιλήτου ἐκείνην Ἀσπασίαν, ἣ ὁ Ὀλύμπιος, δεινοτατώτατος ὢν αὐτὸς, συνῆν, ὡς φαῦλον συνέσεως παράδειγμα προθέμενον, quum ſenſus & ſtructura verborum poſtulent προθέμενοι; idque jam in verſione recte obſervavit Interpres: *Porro Mileſiam illam Aſpaſiam, cum qua Olympius, ipſe quoque maxime admirandus, converſabatur, non ignobile prudentiae exemplum proponentes.* *J. J.*

Ibid. Προθέμενον] Et ego cum Cl. *Jenſio* προθέμενοι melius legi arbitror; ſed expecto codicum fidem. *J. F. R.*

2. Πλὴν ὅσον ἐκείνη μὲν ἐν μικρῷ πινακίῳ ἐγέγραπτο, αὕτη δὲ ἡ Κολοσσιαῖα τὸ μέγεθός ἐστι] Plane aliud vult Polyſtratus, qui hic loquitur, quam verba haec praeferunt. Neque enim is vult dicere, imaginem illam, quam effingendam ſibi proponit, eſſe jam Coloſſiaeae magnitudinis; nec dum enim exiſtebat illa imago. At id vult: *Praeterquam quod illa quidem* (Aſpaſia) *in parva tabula picta erat, haec vero* (imago, quam ego pingam) *Coloſſiaeae ſit* (vel *eſto*) magnitudinis. Legendum itaque ἔσω. Poſſet & ἔσαι legi, ut ſtatim, τῇ Διοτίμα δὲ, ἐχ ἃ Σωκράτης ἐπήνεσεν αὐτὴν, ἐοικυῖα ἔσαι. Niſi & illic ἔσω ſit emendandum; ſic enim continuo ibi ſequitur, τοιαύτη σοι ἡ αὐτη ὦ Λυκῖνε, ἀναπείσθω ἡ εἰκών. Sic & pag. praeced. fuerat locutus, πᾶσι τούτοις ἡ εἰκὼν κεκοσμήσθω. Et in eumdem modum paſſim hic Polyſtratus: nec aliter potuit; quippe qui Luciano ſignificat ordine omnia, quae huic perfectiſſimae imagini, quae vere demum venuſtam, formoſam, & omnibus animi corporisque virtutibus ornatiſſimam exhibeat feminam, ſint affingenda. In Florentina editione video ἐσιν cuſum, quod nimirum facile ex ἔσω corruptum eſt. Praetermiſi ineptiſſimam hujus loci vulgatam proponere interpretationem; nam ne inſpici quidem meretur, adeo ab mente Auctoris eſt omni modo devia. *J. J.*

3. Κολοσσ. τὸ μέγ, ἐστὶ] Non puto opus eſſe ut ἐστὶ mutemus in ἔσω. Reſpicit enim re ipſa Polyſtratus non tam ad imaginem ſuam, quam prae manibus habet, quamquam hanc nominat, quam ad ipſum exemplum, Pantheam, quod ſequentia ſatis aperte declarant, in quibus indicandi modo uti pergit. *J. M. G.*

12. Θεανώ] De hac Theano Pythagorica *Menagius* quid collegerit habes in libello quem de *muleribus Philoſophis* ſcripſit. Pythagorae *uxorem* dicit *Diog. Laërt.* p. 224. C. Noſter *filiam* facere videtur, Ἐρωτ. c. 30. Apud *Plut.* 247. I. hoc dictum ejus fertur dicenti cuidam, καλὸς ὁ πῆχυς. ἀλλ' ὁ δημόσιος. Adde *Porphyr.* No. 19. & Not. At hic quidem Pauſaniae matrem intelligit, cujus hiſtoriam apud *Polyaenum* habes *Strat.* VIII. p. 630. *M. du S.*

14. Διοτίμα] Vid. Εὐτ. c. 7. & *Plat.* Συμπ. 337. C. Ab hac Socrates amatoria ſe didiciſſe illic profitetur. *M. du S.*

ἡ Σαπφὼ δὲ, τὸ γλαφυρὸν τῆς προαιρέσεως. τῇ Διοτίμᾳ δὲ, ἐχ ἃ Σωκράτης ἐπῄνεσεν αὐτῷ, ἐοικυῖα ἔσται μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄλλην σύνεσίν τε καὶ συμβουλίαν. τοιαύτη σοι καὶ [a] αὕτη, Λυκῖνε, ἀνακείσθω ἡ εἰκών.

Sappho autem vitae elegantiam: Diotimae vero non iis solum, propter quae Socrates illam laudavit, similis erit, sed reliqua etiam prudentia & consilio. Talis tibi haec etiam imago, Lycine, proposita sit.

ΛΥΚ. Νὴ Δί', ὦ Πολύστρατε, θαυμάσιον ὅσα. σὺ δὲ ἄλλας [b] γράφε, τὰς τῆς χρηστότητος, ὦ ἑταῖρε, καὶ φιλανθρωπίας, ἣ τὸ ἥμερον ἐμφανιεῖ τὸ τρόπου, καὶ πρὸς τοὺς δεομένους προσηνές. ΠΟΛ. Εἰκάσθω δὴ καὶ αὐτὴ Θεανοῖ τε ἐκείνῃ τῇ Ἀντήνορος, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ τῇ θυγατρὶ αὐτῆς τῇ Ναυσικάᾳ, καί εἴ τις ἄλλη ἐν μεγέθει πραγμάτων ἐσωφρόνησε πρὸς τὴν τύχην.

19. LYC. Admirabilis profecto. Tu vero alias jam pinge, benignitatis, amice, & humanitatis, quae mansuetum ingenium declaret, & propitium adversus indigentes animum. POL. Similis ergo ipsa quoque reddatur, cum Theano illi Antenoris *uxori*, tum Aretae & ejus filiae Nausicaae, & si qua alia in magnis rebus moderate fortunam habuit.

Ἑξῆς δὲ μετὰ ταῦτα, ἡ τῆς σωφροσύνης αὐτῆς γεγράφθω, καὶ τῆς πρὸς τὸ συνόντα εὐνοίας, ὡς κατὰ τὸν Ἰκαρίου μάλιστα εἶναι τὴν [c] σώφρονα καὶ τὴν φρονίμην (τοιαύτην γὰρ τὴν τῆς Πηνελόπης εἰκόνα ἐκεῖνος ἔγραψεν) [d] ἢ καὶ, νὴ Δία, κατὰ τὸν ὁμώνυμον αὐτῆς τὸν Ἀβραδάτα, ἧς μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμνημονεύσαμεν. ΛΥΚ. Παγκάλην γε καὶ ταύτην, ὦ Πολύ-

20. Deinceps vero post hanc, ipsius modestiae pingatur, & ad virum benivolentiae *imago*, ita ut Icarii filiae maxime similis sit, modestae illi & prudenti ab Homero depictae (talem enim Penelopes imaginem ille pinxit) aut etiam, medius fidius, illi cognomini hujus, Abradatae conjugi; cujus paullo ante mentionem fecimus. LYC. Pulchram undique hanc etiam fecisti, Poly-

a Αὕτη] Ex emend. *Jens.* Edd. αὐτὴ. *b* Γράφε] Personam Π. & Πολὺ, hic addit *Fl.* & pro γράφε habet γράφου. *c* Σώφρονα] Σαόφρονα P. Vulgatam servat *Fl.* cum *J. P.* &c. *d* Ἢ] Nihil mut. *P.* at *Fl.* ἢ adspirat, male.

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ] Ὅσον εἰς σῶμα * εἰδεχθεστάτη Σαπφὼ μικρά τε & μέλαινα ὁρωμένη. καί τί γὰρ ἄλλο ἢ ἀηδών, ἀμόρφοις τοῖς † πίλοις ἐπὶ μικρῷ τῷ σώματι ‡ σκεπομένη. *V.*

* Εἰδεχθεστάτη] Ἐνδεχθ. prave V. In Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

† Πίλοις] Lege πτίλοις. *M. du S.*

‡ Περικαλυμένη] Περικαλυμμένην V. prave; quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

16. Ἡ Σαπφὼ δὲ &c.] Haec Luciani verba, cum praemissis hujus capitis versibus, fragmentis Sapphûs inseruit Cl. *Wolf.* p. 104. f. *J. F. R.*

19. Τοιαύτη σοι & αὕτη Λυκῖνε ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Sic legendum, non, ut in vulgatis, αὐτὴ. *Talis quoque* (qualis nempe Diotima fuit, prudentia & consilio praedita) *& haec imago suspendatur.* Sic enim potius ἀνακεῖσθαι vertendum puto, quam per *reponi* cum Interprete. Posset & per *dedicari* verti, quo verbo de statuis ac simulacris alicubi constituendis utuntur Latini. *Suetonius* in Aug. cap. XXXI. *Statuas omnium triumphali effigie in utraque fori sui porticu dedicavit.* Sic *dedicare Deorum simulacra* apud eumdem in eodem, c. 57. & ita alibi. Uti autem hic ἀνακεῖσθαι de tabula picta, ita & de statuis solebat id verbi a Graecis sumi. Docet *Athenaeus* l. I. Dipnosoph. scribens, Ἀνακεῖσθαι δὲ φαμὲν ἐπὶ ἀνδριάντων. *J. J.*

Τοιαύτη σοι καὶ &c.] Ἀνακείσθω verti potest, *ponatur*; hoc enim verbum est proprium. *Ovid.* Ep. 1. Her. 26. *Ponitur ad patrios barbara praeda Deos.* h. e. suspenditur donarii caussa. *Liv.* IV. 20. *Dictator coronam auream libram pondo ex publ. pecunia populi jussu in Capitolio Jovi donum posuit. Lactant.* de mort. persecut. c. 5. *Derepta est ei cutis, & exuta visceribus pelli, infecta rubro colore, ut in templo barbarorum Deorum ad memoriam clarissimi triumphi poneretur.* ORTW.

20. Αὕτη] Sic Cl. *Jensius.* *M. du S.*

Ibid. Ἀνακείσθω ἡ εἰκών] Non dubium est quin hoc ver-

lyſtrate. Et prope jam finem tibi habent imagines, totum enim animum perſecutus es, per partes illam laudando.

21. POL. Non omnem. Adhuc enim maxima laudum ſuperſunt. Illud dico, quod in tanto faſtigio conſtituta, neque felicitate illa inflatur, neque ſupra humanam menſuram effertur fortunae fiducia, ſed in eodem ſe plano continet, nihil ineptum aut inſolens ſapit, & adeuntes civiliter atque aequaliter tractat, & in prenſationibus ſalutationibusque praeſtat humanitatem. Quae quidem tanto ſunt his, qui cum illa verſantur, jucundiora, quo major eſt, a qua proficiſcuntur, nec tamen *faſtum* tragicum prae ſe ferunt. Adeo qui magnis opibus non ad ſuperbiam utuntur, ſed ad beneficentiam, iidem etiam maxime digni bonis a fortuna datis videntur. Ac ſoli iſti invidiam effugerint merito: neque enim *temere* quisquam eminenti invideat, ſi moderate illum uti videat felicitate, nec ad inſtar Homericae illius Ates

σραλε, ἀπειργάσω, καὶ σχεδὸν ἤδη τέλος ἔχουσιν αἱ εἰκόνες· ἅπασαν γὰρ ἐπελήλυθας τὴν ψυχὴν, καὶ τὰ μέρη ἐπαινῶν.

ΠΟΛ. Οὐχ ἅπασαν· ἔτι γὰρ τὰ μέγιστα τῶν ἐπαίνων λείπεται. λέγω δὲ τὸ ἐν τηλικούτῳ ὄγκῳ γενομένην αὐτὴν, μήτε τύφον ἐπὶ τῇ εὐπραξίᾳ βάλλεσθαι, μήτε ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον ἐπαρθῆναι, πιστεύσασαν τῇ τύχῃ· [e] φυλάττειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἰσοπέδου ἑαυτὴν, μηδὲν ἀπειρόκαλον ἢ φορτικὸν φρονοῦσαν, καὶ τοῖς προσιοῦσι δημοτικῶς τε καὶ ἐκ τοῦ ὁμοίου προσφέρεσθαι, καὶ δεξιώσεις καὶ φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι, τοσούτῳ ἡδίους τοῖς προσομιλοῦσιν, [f] ὅσῳ καὶ μείζονος ὄμως γενόμεναι [g] οὐδὲν τραγικὸν ἐμφαίνουσιν· ὡς ὁπόσοι τῷ μέγα δύνασθαι μὴ πρὸς ὑπερηφάνειαν, ἀλλὰ καὶ πρὸς εὐποιΐαν ἐχρήσαντο, ἅτοι καὶ ἄξιοι μάλιστα τῶν ἐκ τύχης δοθέντων ἀγαθῶν ὤφθησαν. καὶ μόνοι ἂν ἅτοι δικαίως τὸ ὑπίφθονον [h] ἀφυγοιεν. οὐδεὶς γὰρ ἂν φθονήσειε τῷ ὑπερέχοντι, ἢν μετριάζοντα ὑπὸ τοῖς εὐτυχήμασιν αὐτὸν ὁρᾷ, καὶ μὴ κατὰ τὸν Ὁμήρου Ἄτην ἐκεῖ-

e Φυλάττειν] Φυλάττει P. Nil mut. Exc. *Fl.* f Ὅσῳ] Vulgatam hanc ſervat P. Ὅσα Ex. *Fl.* g Οὐδὲν] Sic *Fl. Fr. P. S.* Οὐδὲ *F.* & *V2.* h Διαφύγοιεν] Sic *S.* Διαφύγειεν cett. omnes.

53. Οὐδὲν τραγικὸν] Οὐ προσποιητὸν ἢ μεθ' ὑποκρίσεως γινόμενον, ἀλλὰ ἐνδιάθετον ἐξ ἀληθοῦς γνώμης κατορθούμενον. *V.*

verbum de ſuſpenſis tabulis ac donariis ſit uſitatiſſimum, ita in *tab. Cebet.* pr. ἀνέκειτο δὲ ἐπίνακί τις ἔμπροσθε τοῦ νεώ. *Suſpendatur* tamen cum Cl. *Jenſio* vertere malim, vel *proponatur*, quam *reponatur*. Etſi *reponere* recte dicitur; nam quaeritur modo quid hic ſit convenientius, non quid Latine dicere liceat. Sed video Cl. *Geſn.* jam dediſſe *propoſita ſit*, ad mentem Luciani adpoſite. *J. F. R.*

26. Θεανοῖ] Homericam hanc induci a Luciano exiſtimo, quia Minervae ſacerdos precibus ſuis ab Ilio Graecos avertiſſe illic dicitur; ut L. Vero bene ominaretur adverſus Parthos bellum gerenti. Vid. *Hom.* Il. E. 70. Z. 298. Λ. 224. *M. du S.*

Θεανοῖ — Ἀντήνορος] Puto, reſpicit ad Il. E, 70. ubi tanquam. novercam minime novercam laudat. Verſus aurei de Pedaeo Antenoris filio

Ὅς ῥα νόθος μὲν ἦεν, πύκα δ' ἴτρφε δῖα Θεανὼ
Ἶσα φίλοισι τέκεσσι, χαριζομένη πόσεϊ ᾧ.

Aretae Alcinoi hiſtoriola nota eſt ex Od. H. 65. ſeqq. De Nauſicaa tota prope Od. Z. *J. M. G.*

27. Ἀρήτη &c.] *Hom.* Odyſſ. Z. & H. 34. *M. du S.*

33. Περίφρονα] *Homer.* in Odyſſ. ſaepiſſime. *M. du S.*

36. Τὴν τοῦ Ἀδραδάτα] Vide c. 10. *M. du S.*

52. Ὅσῳ] Conf. ſupra nott. ad c. 17. *J. F. R.*

56. Εὐποιΐαν] Non ſatis probum hoc verbum judicat *Pollux.* L. V. S. 140. p. 551. ſcribens: Τὰ δὲ πράγματα, εὐεργεσία, χάρις, δωρεά. τὸ γὰρ εὐποιΐα, ὑ λίαν κέκριται. Utitur tamen & *Alciphr.* I. Ep. 10. f. p. 42. Ubi *Bergler.* etiam hoc Luciani contra *Pollucem* adfert, & alibi quoque apud Lucian. occurrere obſervat, quod ex Indice patebit. Utitur & Apoſtolus in Epiſt. ad *Hebr.* XIII. 16. Legitur & ap. *Epict.* Sent. 26. p. Ed. Rel. 102. f. ἐπὶ χρηστότητι καὶ εὐποιΐα. Item Sent. 75. p. 128. pr. καὶ δικαιοσύνης, καὶ εὐποιΐας ἀνάθημα. Et *Joſeph.* Antiq. Jud. XIX. c. 9. §. 1. p. 952. τὰ εὐποιῶν αὐτοῦ λαθόμενοι. *J. F. R.*

61. Ὁμήρου Ἄτη] Il. I. 500. *M. du S.*

Ibid.

ἐκείνην ἐπ' ἀνδρῶν κράδια βεβηκότα, καὶ τὸ ὑποδεέστερον πατοῦντα· ὅπερ οἱ ταπεινοὶ τὰς γνώμας πάσχουσιν ἀπειροκαλίᾳ τῆς τύχης· ἐπειδὰν αὐτοὺς ἡ τύχη μηδὲν τοιοῦτον ἐλπίσαντας, ἄφνω ἀναβιβάσῃ ἐς ὕψηλόν τι, καὶ μετάρσιον ὄχημα, ἃ μύουσιν ὅπως τὰ ὑπαρχόντων, ἐδ' ἀφορῶσι κάτω, ἀλλ' ἀεὶ πρὸς τὸ ἄνω βιάζονται. τοιγαροῦν ὥσπερ ὁ Ἴκαρος, ταχέντος αὐτοῖς τάχιστα τοῦ κηροῦ, καὶ τῶν πτερῶν περιῤῥυέντων, γέλωτα ὀφλισκάνουσιν ὅπως κεφαλὴν εἰς πέλαγη καὶ κλύδωνα ἐμπίπτοντες. ὅσοι δὲ καὶ τὰ Δαίδαλον ἐχρήσαντο τοῖς πτεροῖς, καὶ μὴ πάνυ ἐπήρθησαν, εἰδότες ὅτι ἐκ κηροῦ ἦν αὐτοῖς τὰ πτερώματα· ἐταμιεύσαντο δὲ πρὸς τὸ ἀνθρώπειον τὴν φοράν, καὶ ἠγάπησαν ὑψηλότεροι μόνον τῶν κυμάτων ἐνεχθέντες, ὥστε μύοντοι νοτίζεσθαι αὐτοῖς ἀεὶ τὰ πτερά, καὶ μὴ

per capita hominum ingredi, & conculcare quidquid eſt imbecillius: quale quid humilis animi hominibus, imperitia quadam fortunae, uſu venit. Cum fortuna illos, nihil tale ſperantes, ſubito in alatum & ſublimem currum ſuſtulit, non manent in ſtatu, nec deorſum reſpiciunt, ſed ardua ſemper urguent. Itaque velut ille Icarus, liquefacta iis ſubito cera, defluentibusque alis, riſum debent, praecipites in mare & fluctus delapſi. Qui vero Daedali exemplo alis uſi, nec nimium tolluntur, memores de cera eſſe factos; ſed humanitus diſpenſant volatum, & ſatis habent tantum ſupra fluctus ferri, ut tamen ſemper adſpergine madeſcant alae, nec uni eas

Ibid. Ἄτῃ] *Ate* Dea fingitur ab *Homero* Il. IX. quam interpretantur noxam: de qua *Eraſm.* in proverb. *Ira omnium tardiſſime ſeneſcit. Bud.* L. V. de aſſe. *G.C.*

69. Ὥσπερ ὁ Ἴκαρος] Sic rurſus *Gall.* c. 23. m. & paſſim. *M. du S.*

73. Ὅσοι] Conf. iterum *Gall.* c. 23. *M. du S.*

89. Καλλίῳ δὲ ἐρ——ν.] In L. ἴσως, καλλίονα. Ego reponendum puto, καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν. *M. du S.*

Καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν] Sic omnino legendum, translata ν litera, quae in omnibus, quos inſpicere mihi contigit libris, ad καλλίῳ adhaeſit, ad ἐρασμιωτέρᾳ. Qui Graece ſciunt vel modice, lectionem hanc & interpretationem ei quae adhuc obtinuit, ſpero, praeferent. Nempe converſum eſt, *ſed pulchrior & amabilior, cum his praeſidiis animam muniat.* Vidiſſe hoc ipſum video Doctiſſimum *Solanum.* *J.M.G.*

Καλλίῳ δὲ ἐρασμιωτέραν] Abſurde omnes quas vidi Edd. καλλίων —— & ἐρασμιωτέρᾳ. Qui error cum nimis ſit manifeſtus, & facile in cujusvis oculos incurrat, literam ν quae ad poſterius adjectivum pertinebat, ad prius eſſe translatam, eum vel meo periculo, non exſpectata codicum fide, ſuſtuliſſem; jam vero magis ſecurus id facio, quando id *Solanum* pariter ac *Geſnerum* jubere video. *J.F.R.*

91. Βασιλεῖ τῷ μεγ.] Minus apte haec L. Vero conveniunt; ſed adulatorie dicta cenſenda ſunt. Vide *Gatak.* ad M. Aurel. Anton. VIII. 37. I. 17. & *vitam operibus praemiſſam*, p. XL. Scholiaſtes recte Vero tribuit; ſed in eo erraſſe videtur, quod *uxorem* non *concubinam* faciat. Uxor enim ei *LUCILLA*, non *Panthea*: neque hic usquam *uxor* audit, ſed tantum βασιλεῖ συνοῦσα, hic & c. 10. &c. cui Imperator conſueſcit. Adde c. 20. *M. du S.*

96. Εὐδαιμόνημα] Ubi dixiſſet Auctor, rem eſſe convenientiſſimam, ut Magnus Rex (Romanum Imperatorem ſui temporis intelligit) inter alia felicia etiam tam praeſtanti & omnibus numeris abſoluta femina eſſet beatus; ait, Οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, περὶ ἧς ἂν τις εὐλόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲ αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ νύτην Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. *Neque enim exigua illa eſt felicitas, femina, de qua jure quis Homericum illud dixerit; illam cum aurea Venere certare formae praeſtantia; in operibus vero Minervae aequalem eſſe.* Locus *Homeri*, qui reſpicitur, eſt ex Il. I. vſ. 389.

Κούρῃν δ' ἐ γαμέω Ἀγαμεμνονίην Ἀτρεΐδαο,
Οὐδ' εἰ χρυσείῃ Ἀφροδίτῃ κάλλος ἐρίζοι,
Ἔργα δ' Ἀθηναίῃ Γλαυκώπιδι ἰσοφαρίζοι.
Filium vero Agamemnonis Atridae non uxorem duxerim,
Non etiam ſi aurea cum Venere de formae gloria certaret,
Caeſiaeque Palladi in operibus foret par.

Caeterum in verbis Luciani, quia vox εὐδαιμόνημα non facile alibi occurrit, & plane omiſſa eſt ab *H. Stephano*, cogitabam ſcripſiſſetne Lucianus εὔδαιμον κτῆμα, ut infra *Tox.* c. 62. amicitia vocatur κτῆμα κρεῖττον καὶ κάλλιον. & *Paraſitus* c. 58. dicitur τῷ τρέφοντι καλὸν καὶ λυσιτελὲς κτῆμα. & ignis appellatur τιμιώτατον κτῆμα τῶν θεῶν in *Prometheo* §. 3. T. I. pag. 186. At non attrectandus hic locus; neque, puto, ſatis concinne diceretur, ἐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὔδαιμον κτῆμα γυνή. Sed nec ob rariorem uſum vox quaepiam damnanda, multo minus quia abeſt ab locupletiſſimo

cae-

eas ſoli praebeant : hi vero ſecure ſimul & prudenter transvolant. Quod quidem in hac vel maxime laudet aliquis. Quare etiam dignum ab omnibus fructum capit, optantibus, cum perpetuo eas illi alas manere, tum plura ſubinde bona adfluere.

22. LYC. Et ita fiat, Polyſtrate. Digna enim ; quippe quae non corpore modo, ut Helena iſta pulchra ſit : ſed pulchriorem & amabiliorem ſub iſtis mentem tegat. Decebat vero etiam, magnum Imperatorem, bonus adeo & placidus qui ſit, hoc etiam cum aliis, quae ſunt ipſi, bonis beatum eſſe, ut ſub illius imperio & naſceretur talis femina, & juncta illi ipſum amaret. Neque enim parvum felicitatis argumentum mulier, de qua cum ratione ali-

παρέχειν αὐτὰ μόνῳ τῷ ἡλίῳ, οὗτοι δὲ ἀσφαλῶς τε ἅμα καὶ σωφρόνως διέπτησαν· ὅθεν καὶ ταύτῃ ἄν τις μάλιστα ἐπαινέσειε. τοιγαροῦν καὶ ἄξιον ὑπὸ πάντων ἀπολαμβάνειν τὸ καρπόν, εὐχομένων ταῦτά τε αὐτῇ συμμένειν τὰ ἱερὰ, καὶ ἐπὶ πλεῖον ἐπιρρεῖν ἀγαθά.

ΛΥΚ. Καὶ οὕτως, ὦ Πολύστρατε, γιγνέσθω. ἀξία γὰρ οὐ τὸ σῶμα μόνον, ὥσπερ ἡ Ἑλένη καλὴ οὖσα, [a] καλλίω δὲ καὶ [b] ἐρασμιωτέραν ὑπ' αὐτοῦ τὴν ψυχὴν σκέπουσα. ἔπρεπε δὲ καὶ βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ, χρηστῷ καὶ ἡμέρῳ ὄντι, καὶ τοῦτο μετὰ τῶν ἄλλων ἀγαθῶν, ὁπόσα ἔστιν αὐτῷ, εὐδαιμονῆσαι, ὡς ἐπ' αὐτῷ καὶ φῦναι γυναῖκα τοιαύτην, καὶ συνοῦσαν αὐτῷ σωθεῖν αὐτόν. οὐ γὰρ μικρὸν τοῦτο εὐδαιμόνημα γυνὴ, ᾗ ἧς ἄν τις εὐλό-

a Καλλίω] Καλλίων Edd. priores male, & ἐρασμιωτέρα, pro —αν. b Ἐρασμιωτέρα] Ἴσως —ια L.

caeteroquin Stephani Theſauro. Etenim ne de aliis ſcriptoribus Graecis loquar, in Luciano noſtro quamplurimae voces ſunt, quas fruſtra in Theſauro illo quaeſieris. Non alienum fore puto, hic eas ſubjicere, quae nobis ex Samoſatenſi notatae ſunt, quarum haud facile ullam apud Stephanum offenderis. Sunt autem hae:

A.

Ακνίστως. *Bis Accuſato*, c. 2. poſt med.
Ακροχειριασμός. *Lexiphane*, c. 5. Habet *H. Stephanus* Ακροχειρισμός.
Ακωμωδήτως. I. *Vera Hiſtoria*, c. 2.
Αμαξοπληθής. Ibidem, c. 41. fin.
Αμφισβόσκομαι. *Tragopodagra*, a fin. verſ. 31.
Αναῤῥαψῳδέω. *Jove Tragoedo*, c. 14. p. med.
Ανεξέργαστος. *Fugitivis*, §. 21.
Ανίχνευτος. *Amoribus*, c. 35. m.
Αντιμαίνω. *Dialogis Meretriciis*, XII. m.
Αντισυμποσιάζω. *Lexiphane*, c. 1.
Αντιφιλοσοφίω. *Bis Accuſato*, c. 21. verſ. fin.
Απανδρόω. *Amoribus*, c. 26.
Απομυκτίζω. *Dialogis Meretriciis*, VII. m. An tamen Απομυχθίζω legendum ? *Heſychius* agnoſcit Μυχθίζω, exponit μυκτηρίζω· χλευάζω· idque loco Luciani apprime convenit.
Αποτικρύομαι. II. *Vera Hiſtoria*, c. 1.
Απροοιμίαστος. *Quomodo ſit ſcrib. Hiſtor.* c. 23. f. & 52.
Ασυγγύμναστος. *De Paraſito*, §. 6.
Αχλόητος. Ibidem. c. 11. (Sic ſcriptum inveni in Lectt. Lucianeis p. 309. errore calami ; nam apud Lucian. recte legas ἀόχλητος. tam in *Bened.* Ed. p. 352. E. quam in P. &c.)

Δ.

Δελφινίζω. *Lexiphane*, c. 5. (hoc nihil mirum, eſt enim vox ludicri cauſſa conficta:)
Διαῤῥεχής. *Tragopodagra*, non longe a fin.
Διεκλαμβάνω. *Philopatride*, c. 1.
Διέμπλεως. *Lexiphane*, c. 13. f.
Δυσέξοδος. *Fugitivis*, c. 10. f.
Δωδεκαφόρος. II. *Vera Hiſtoria*, §. 13. de vitibus, ſingulis menſibus καρποφορούσαις.

E.

Εγκαψυχίδαλος. *Lexiphane*, c. 10. m. Sed in Mſ. Wittiano diſerte legitur Εγκαμψυχήδαλος. Verum & hoc caret *Sieph.*
Εἰράμαγμα. *Philopatride*, §. 20.
Εκσείω. *Timone*, T. I. c. 43. p. 156. idque corruptum cenſet *Tan. Faber.* (Sed probat *Hemſterh.* ex *Plutarch. Arr. Epict.* & *Chryſoſt.*)
Εμμαλλος. *Cynico*, c. 5. m.
Εμμεμετρημένος. *Gallo*, §. 27. de hoc vocabulo, vide quid ſentiat Cl. *Graevius* pag. 880. Edit. Amſt.
Εμπεριέρχομαι. *Amoribus*, c. 11.
Εμπυδάκωτος. *Lexiphane*, §. 13.
Εμφθίγγομαι. *Eunucho*, c. 7. pr.
Εναποπνίγεσθαι. *Morte Peregrini*, c. 24. p. m.
Εναχηιωτίω. *Icaromenippo*, c. 21. m.
Ενεργοβατέω. *Philopatride*, c. 3. p. m.
Ενοινοφλύειν. *Lexiphane*, §. 14. pr.
Εντειχίδιος. *De Paraſito*, c. 42. p. m.
Εξαθλος. *Lexiphane*, c. 11. pr.
Επικαλαδέω. *Aſino*, c. 16. m. & 34. p. m.
Επιῤῥαθυμέω. *Bis Accuſato*, c. 1. ante m.
Επιχαριεντίζω. *Lapithis*, c. 12. pr.

λόγως τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο εἴποι, χρυσείῃ μὲν αὐτὴν Ἀφροδίτῃ ἐρίζειν τὸ κάλλος, ἔργα δὲ [a] αὐτὴν Ἀθηναίῃ ἰσοφαρίζειν. γυναικῶν γὰρ συνόλως οὐκ ἄν τις παραβληθείη αὐτῇ, ἃ δέμας, ἃδὲ φυήν, φησιν Ὅμηρος, οὔτ' ἄρ' φρένας, οὔτε τι ἔργα.

ΠΟΛ. Ἀληθῆ φῄς, ὦ Λυκῖνε, ὥστε εἰ δοκεῖ, ἀναμίξαντες ἤδη τὰς εἰκόνας, ἤν τε

quis Homericum illud dicat: *cum aurea illam Venere de forma contenderet, opera autem illam aequiparare Minervae.* Mulierum enim in universum nulla ei comparetur. *Non membra*, ut Homerus ait, *aut instar, non mentem aut denique facta.*

23. POL. Vera dicis, Lycine. Quare, si videtur, permistis jam imaginibus, tum

[a] Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.* [b] Αὐτὴν] Αὐτῇ *Fl.*

Εσιαρχέω. *Amoribus*, c. 9. fin. Nisi fallor, ab hoc verbo possumus restituere veram suam vocem *Hesychio*. Quis enim dubitet, quin, cum apud eum legitur, Εσιᾶχος, οἰκουρὸς, οἰκοῦναξ, ἢ Ζεὺς παρ' Ἴωσιν. legendum sit, Εσίαρχος. Idque cognominis Jovi haud inconcinnum. vel, si malis, Εσιοῦχος, qualis vocatur Ceres *Euripidi* in Supplicib. vs. 1.

Εὐδαιμόνημα. *Imaginibus*, c. 22. p. m.

Εὐσπίστατος. *De non temere cred. Calumn.* c. 19. m.

Εχεγλωττία. *Lexiphane*, idem quod Εχεμυθία. c. 9. f.

H.

Ημιέλλην. *De Saltatione*, c. 64. m.

I.

Ιματιοφυλακίω. *Hippia*, c. 8. pr.

K.

Κακοσύνθετος. *De non temere cred. Calumn.* c. 14. m. Κακοσυνθεσίη habet *Hesychius*, perque id exponit τὸ, Κακορραφία.

Κακοτεχνής. *Ibidem*, c. 10. a. m.

Καλλίτεκνος. *Deorum dialogis*, XVI. med.

Κιτλοποίητος. *Hercule Gallico*, T. II. p. 520. Ed. *Bened.* (non invenio ibi.)

Κλειψίχωλος. (nam sic legendum, non, ut vulgo, Κλειψίχολος· quod recte vidit *Gujetus*) *Tragopodagra*, (In Ocyp. non ita longe a pr.)

Κληρονόμημα. *Tyrannicida*, c. 6. pr.

Κρυψιμίτωπος. *Lexiphane*, c. 7. pr.

Λ.

Λαληστιγάνη. *Lexiphane*, c. 14. m.

Λακαλέος. *Ibidem*, c. 12. a. m.

Λιπτοϋφής. *Amoribus*, c. 41. pr.

M.

Μαννάριον. *Dialogis Meretriciis*, VI. pr. & VII. haud ita longe a fine. Μαννάκιον ex Theocriti *Scholiaste* profert *H. Stephanus*, voce ΜΑΝΝΟΣ.

Μεγαλοσμάραγος. *Jove Tragoedo*, non longe ab init.

Μεμετρημένως. *De Saltatione*, c. 67.

Μονομάχιον. *Dialog. Meretric.* XIII. fin.

Μονοχιτιάω. *Chronosolone*, c. 11.

N.

Νησομαχία. *Vera Historia*, fin. bis. Sed puto fictum id verbi ab Nostro.

Ξ.

Ξοανουργία. *De Syria Dea*, §. 34.

Ξυμμαστιγόω. *Adversus Indoctum*, c. 9. f.

O.

Οξυόστρακος. *Lexiphane*, §. 13.

Ορχησομανεῖν. *De Saltatione*, c. ult. Et hoc crediderim ab Luciano fictum.

Οφθαλμόσοφος. *Lexiphane*, c. 4.

Π.

Παιδιρραστικά. *De Domo*, c. 4. f.

Παυλώδητος. *Toxar.* c. 24.

Πάνσεμνος. *De Gymnasiis*, c. 9.

Παρανοίγω. *Bis Accusato*, c. 31. p. med.

Παρερκέω. *Cynico*, c. 5. m.

Πατροδάρητος. *Tragopodagra*, vers. 267.

Περίανδρος. *Lexiphane*, c. 1. p. m. pro aurium sordibus.

Πολυάσχολος. *Philopatride*, c. 25. p. m.

Πολυκέλαδος. *Tragopodagra*, vers. 118.

Πολυμάχητος. *Cynico*, c. 8. ad fin.

Πολυσέναχτος. *Tragopodagra*, vers. 2.

Προαπαγορεύω. *De Gymnasiis*, c. 37. p. m. Sed in Excerptis *Graevii* aliter legitur.

Προάπειμι. *Jove Tragoedo*, c. 52. pr.

Προαποκάμπω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. ad fin.

Προαποκληρόω. *Bis Accusato*, c. 14. a. m.

Προβασανίζω. *Tyrannicida*, c. 17. m.

Προβουλεύματιον. *De Parasito*, c. 42. ad f.

Προεκπλήττω. *Pseudomanti*, c. 16. pr. & *Adversus Indoctum*, c. 9. a. m.

Προεκχέω. *Pseudologista*, c. 4. f.

Προεμπλήθω. *De non temere cred. Calumn.* c. 8. a. m.

Προεξάρχομαι. *Ibidem.*

Προεπιξενόω. *Bis Accusato*, c. 7. f.

Προθρυλλέω. *Patriae Encomio*, c. 1. pr.

Προκενόω. *Pseudomanti*, c. 13. a. m.

Προπείθομαι. *Ibidem*, c. 17. f.

Προπορίζω *De Saltatione*, c. 61. f.

Προσαναγράφω. *Macrobiis*, c. 9. m.

Προσανάκλισις. *Amoribus*, c. 31. a. m.

Προσαναρτάω. *Philopseude*, c. XI. p. m.

Προσδηλέομαι. *Morte Peregrini*, c 43. pr.

Προσμυθολογέω. *Saturnalibus*, c. 7. p. m.

Προσωρεύω. *De Gymnasiis*, c. 25. f. vel 26. pr.

Προταμιεύω. *De Saltatione*, c. 61. f.

Πυκνόκαρπος. *Amoribus*, c. 12. a. m.

P.

Ρησιμετρεῖν. *Lexiphane*, §. 9. f.

Ρικνόω. *Ibidem*, c. 8. f. Sic quidem *Bourdelotius* legit pro Ρικρόω· eaque emendatio, quantum ego prospicio, est certissima. Verba ergo *Luciani* (sive Lexiphanis) sunt, ἐρρικνοῦτο σὺν γέλωτι τὴν ὀσφύν. Prorsus ita Ρικνοῦσθαι exponit *Pollux* lib. IV. τὸ τὴν ὀσφὺν φορ-

tum ea quam tu finxisti corporis, tum quas ego pinxi animae, unam ex omnibus compositam, *hunc ipsum* libellum proponamus, admirandamque exhibeamus tum his qui nunc sunt, tum qui erunt in posterum. Durabilior enim Apellis & Parrhasii & Polygnoti *tabulis* fuerit, cum ipsa quoque gratiae prae talibus multum habeat, quatenus non e ligno aut cera, & pigmen-

σὺ ἔπλασας, τῷ τῦ σώματος, ἡ ἃς ἐγὼ ἀπὸ τῆς ψυχῆς ἐγραψάμην, μίαν ἐξ ἁπασῶν συνθέντες, βιβλίον καλαθέμβοι, παρέχωμεν ἅπασι θαυμάζειν, τοῖς γε νῦν ὖσι, καὶ τοῖς ὀψὲ ὑστέρῳ ἐσομένοις. μονιμωτέρα γὰρ τῦ Ἀπελλῦ, καὶ Παρράσιυ, καὶ Πολυγνώτυ γένοιτ' ἂν, καὶ αὐτὴ ἐκείνη πολλῷ πολὺ τῶν τοιύτων κεχαρισμένη, ὅσῳ μὴ ξύλυ καὶ κη-

e Τῆς ψυχῆς] Τῇ ψυχῇ *Fl.* Sed vulgata praestat. *d* Αὐτὴ ἐκείνη] Αὐτῇ ἐκείνῃ *Fl.*

φαλικῆς ἀφεώγειν quemadmodum id notat Sopingius ad *Hesychium*, ubi Ῥικνοῦν exponitur διέλκειν, καὶ παιδοκτῆς ἁμφιέσθαι κατ' εἶδος.

Ῥινασεῖα. *Ibidem*, *Lex.* §. 19. m.

Σ.

Συγχειροπονία. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συμπαροξύνω. *De non temere cred. Cal.* §. 27. p. m.

Συμπερίειμι. *Lapithis*, c. 16. f.

Συμπεριλαμβάνομαι. *De Domo*, c. 4. f.

Συναναγρίμπτομαι. *Gallo* c. 10. p. m.

Συναποικίζω. *Navigio*, c. 4. f.

Συνδιαλύω. *Demosthenis Encomio*, c. 45. f. vel 46. pr.

Συνεμβαίνω. *Navigio*, c. 15. pr. iterum ibid. p. m.

Συνεκλέγω. *Epist. Saturnalibus*, c. 28. m.

Συνεξαίρομαι. *De Domo*, c. 4. pr.

Συνεπισκοπέω. *Icaromenippo*, c. XI. f.

Συνεπισφίλλω. *Chronosolone*, c. 13. m.

Συνεπιψεύδομαι. *Dialogis Meretriciis*, XIII. f.

Συναύται. *Pseudomanti*, c. 50. f. *Jove Tragoedo*, c. 47. m. Sic Συναυλοῦμαι, Διαπραιοῦμαι, apud *Hesychium*; quo & ipso caret *H. Stephanus*. Mendose tamen vel sic apud *Hesychium*. Lege Συναωθλοῦμαι, Ἁγατ. est ab ναυθλέω, idque ab ναῦθλον, *naulum*. *Hesychius* ipse, Ναῦθλον, ναῦλον. Ναυσθλοῦν, ναυλολογῶν. Ναυσθλωσάμενος, ναυλολογήσας. Hic nimirum emendatius legas, quam in vulgatis hodie exemplaribus.

Συνουσία. *Amoribus*, c. 46. m.

Συντυφωσιχία. *Lexiphane*, c. 2. p. m.

Συντυραννοκτονία. *Tyrannicida*, c. 7. pr.

Συνυβλία. *Lexiphane*, c. 14. pr.

Συῤῥιζόω. *Vera Historia*, c. 8. f.

Συσπείρω. *De Domo*, c. 9. pr.

T.

Τοιαῤῥηκότως. *Abdicato*, c. 4. f.

Τρισκαιδεκαφόρος. *Vera Historia*, §. 13. m. de arboribus, ter decies quotannis καρποφορούσαις.

Υ.

Ὑδατοποσία. *Rhetorum Praeceptis*, c. 9. p. m.

Ὑδατοποσία. *Icaromenippo*, §. 7. f.

Ὑπαινατείνω. *Pro Imaginibus*, c. 13. a. m.

Ὑπερβρύω. *Rhetorum Praeceptis*, c. 6. pr.

Ὑπερημοφορῶμαι. *Dialogis Meretriciis*, VI. post m.

Ὑπερδυσαιμονία. *Gallo*, c. 20. m.

Ὑπερόφρυόομαι. *Icaromenippo*, c. 2. pr.

Ὑπερκηλοῦμαι. *Amoribus*, c. 1. m.

Ὑπερφρίαω. *Jove Confutato*, c. 4. f.

Ὑποδιατριβῶν τινι. *Gallo*, c. 10. pr. *Loco alterius, convivio interesse.*

Ὑπεραβαπατουργία. *Jove Tragoedo*, c. 1. f.

Ὑποκρώζειν. *Dial. Mort.* VI. Terps. & Plut. versus fin.

Ὑποπρ.ω. *Dial. Mort.* VI. post med.

Ὑπεπυκνάζω. *Lexiphane*, §. 14.

Ὑποσυγχύω. *Soloecita*, c. 10. f.

Ὑποφείδομαι. *Morte Peregrini*, §. 6. f.

Ὑποφρίττω. *Dialogis Meretric.* XII. vers. fin. & *Morte Peregrini*, c. 39. f.

Φ.

Φιλοκρινίω. *Abdicato*, c. 4. pr. *Phalaride*, c. 9. f.

Φοινικοβατία. *Syria Dea*, c. 29. pr.

X.

Χλοητόκος. *Tragopodagra*, vers. 45.

Ψ.

Ψυχροδόχος. *Hippia*, c. 7. f.

Atque hae quidem sunt non contemnendo numero voces in Luciano nostro, quas exiguare, fugit diligentiam *Henrici Stephani*. At enim multa hic sunt ex Lexiphane allata vocabula, quae vel ἀρχαϊσμία, & plane obsoleta, vel κακοζήλως ficta sint. Sed faciendum non magis ilia debuisse negligi, quam Ἐπιθέρα, Εὐλεξις, Ἀποκομάω, Ἐμβρυσδόχος, Εὐψυχαδής, Βαυκαλάω in voce Βαυβάω Λακκοχίας in voce Λάκκος, Ἀκροευματόω, Ἀκρουρανία, & forte plura, quae ex solo hoc Luciani libello adduxit idem *Stephanus*. Neque quis obduxerit, multas hic iticem a nobis prolatas esse voces, quales analogice a quolibet verbo possint formari, veluti Μιμοτρηνίων, Τιθῤῥηκότως, & plures ejus atque alius generis. Etenim cur talia minus notari merentur, quam Μιμελημόνως, Μιμητρισμένως, & alia sexcenta simi ia? *J. F.*

Εὐδαιμόνημα] Verba illa rariora quae Clar. *Jensius* attulit, numero ad centum & quinquaginta, indicata erant ad num. paginarum Edit. *Salmur.* Nos autem ea ad capita s. paragraphos Edit. nostrae adcommodavimus, non sine aliquot horarum satis molesto labore. *J. F R.*

97. Χρυσείῃ &c.] *Homer.* Il. I. 389. *M. du S.*

2. Οὐ δέμας &c.] *Hom.* Il. A. 115. *M. du S.*

13. Ὅσα] Conf. supra notata ad c. 17. *J. F R.*

Ὅσῳ μὴ ξύλυ &c.] Infra Ὑπ. Εἰκ. c. 23. Ἀλλ' ὅσῳ c. 24. f. & Φιλοψ. 19. f. *M. du S.*

κηρᾷ καὶ χρωμάτων ποικίλῃ), ἀλλὰ ταῖς Μουσῶν ἐπινοίαις εἰκασται, ἥτις ἀκριβεστάτη εἰκὼν γένοιτ' ἂν, σώματος καλοῦ καὶ ψυχῆς ἀρετὴν ἅμα ἐμφανίζουσα.

tis facta est, sed *adspirato* a musis commento efficta, quae quidem accuratissima imago fuerit, quippe quae pulchritudinem corporis atque animae virtutem simul declaret.

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ.

ΠΟΛΥΣΤΡΑΤΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

ΠΟΛΥΣΤΡ.

Ἐγώ [a] σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ τιμὴν ἐκ τοῦ συγγράμματος. ὡς γὰρ ἂν ἔτως ὑπερεπήνει τις, εἰ μὴ καὶ μετ' εὐνοίας συνεγράφετο. τὸ δὲ ἐμὸν ὡς ἂν εἰδῇς, τοιόν δέ ἐστιν· ὡδὲ ἄλλως μὲν χαίρω τοῖς κολακικοῖς τὸν τρόπον, ἀλλά μοι δοκοῦσιν οἱ τοιοῦτοι γόητες εἶναι, καὶ ἥκιστα ἐλεύθεροι τὴν φύσιν. ἐν δὲ τοῖς ἐπαίνοις μάλιστα, [b] ὅταν τις ἐπαινῇ με, φορτικὰς καὶ ὑπερμέτρως ποιούμενος τὰς ὑπερβολὰς, ἐρυθριῶ τε, καὶ ὀλίγου δεῖν ἐπιφράττομαι τὰ

POLYSTR.

MAgnam equidem, Lycine, sic ait mulier, tuam perspexi in me benevolentiam ex tuo scripto & honoris significationem. Neque enim adeo supra modum quisquam laudaverit, nisi scribat cum benevolentia. Me autem ut noris, talis sum. Neque alias gaudeo his, qui adulatorios mores habent; sed videntur mihi tales impostores esse, & ingenio minime liberali: maxime vero in laudibus, si quis me laudet vehementer nimis, & ultra modum, excedens vera; erubesco & tantum non

a Σοι] Σε *Jens.* Nil mut. *Fl.* nec M. b Ὅταν] Ὅτ' ἂν W. Et sic semper haec vox in illo MS. Sic & γ' ἔν pro γοῦν. teste *Jensio.*

ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΕΙΚΟΝΩΝ] Ὁ λόγος ἔτος ἀντιγραφὴ τῷ εἰς Πάνθειαν τὴν * Σμυρναίαν, γυναῖκα δὲ Οὐήρῳ τῷ χρησοῦ Καίσαρος, ἐπαίνῳ ἐστὶν, ὃν ☾ εἰκόνες ἐπέγραψεν. *V.* (In Cod. M. additur: ἧς ☾ Μάρκος ὁ Καῖσαρ ἐν τοῖς εἰς ἑαυτὸν ἠθικοῖς αὐτοῦ μέμνηται.) In altero vero *Vossiano* in *Fol.* ad eadem verba ita commentatur Schol. † Κάλλης γυναικὸς ἀπαραμίλλῳ πλάσις. πρὸς τοὺς Θειανῶν ἀντισυγκρίνας τύπους, ἤκουσε κακῶς ὡς ἄπρεπον συγκρίνας. Ἀντιλέγει πρὸς ταῦτα κομψοῖς τοῖς λόγοις., ἀμείνους συμφόρους τηλικαύτας συγκρίσεις.

* Σμυρναίαν] Σμυρνέαν ante editum. Vid. notas nostras. *M. du S.*

† Κάλλης &c.] Alterum hoc Schol. ad titulum hujus Dissert. spectans in duo diremtum rursus in unum redegit *Solanus*, haec in marg. addens: „ Πρὸς τὰς Θειανῆς ἀντισυγκρίνας τύπας] „ Haec verba quasi textus Lucianeus in priore editione praemittebantur, & pro Θειανῶν, legebatur Θειανῆς. Quae cum „ nullibi compareant, ego quasi argumentum hujus Apologiae, ut sequentia suadebant, huic loco reddidi, & vocu„ lae illius mutatione cum caeteris ut cohaererent, feci. E„ mendationem nostram ex scriptura C. confirmari video. „ Idem autem factitavit Scholiastes in Jove utroque.

ΠΟΛΥΣΤΡ.] Praeponendam esse hic Polystrati personam, qui fingitur cum Panthea Veri de superiori libello locutus, & ipsius mandata ad Lucianum perferre; ex subjecta deinde ejus s. Lycini responsione apparet. *J.M.G.*

1. Ἐγώ σοι] Feminam illam, cujus absolutissimam pulchritudinem animi & corporis praecedenti libello adumbrarat Lucianus, nunc ipsam inducit quasi indignantem, quod nimiis ab eo sublata sit laudibus, & tantum, quo celebrata erat, encomium a se amolientem. Ne tamen gerat se ingratam, exorditur a benevolentia, quam in Luciano, qui se tantis ornarit virtutibus, perspexisse ait. Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε, φησὶν ἡ γυνὴ, τὰ μὲν ἄλλα, πολλὴν ἐνεῖδον τὴν εὔνοιαν πρὸς ἐμὲ, καὶ

non obturo aures : eaque res irriſioni potius quam laudi ſimilis mihi videtur.

2. In tantum enim tolerabiles ſunt laudes, quatenus agnoſcit qui laudatur, ineſſe ſibi, quae dicuntur, ſingula. Quod autem ultra eſt, jam alienum eſt, & manifeſta aſſentatio. Quamquam multos, inquit, gaudere novi, ſi quis in eorum laudibus ea etiam, quae non habent, orationi adjungat: verbi cauſſa, ſi ſenes ob ipſum maturae aetatis robur beatos praedicet, aut deformibus Nirei pulchritudinem aut Phaonis circumponat. Putant enim a laudibus formas quoque ſibi mutatum iri, & futurum ut juveneſcant denuo, velut ſperabat Pelias.

3. At hoc non ita ſe habet. Quantivis enim pretii eſſet praedicatio, ſi rem ipſam quoque *& ſubſtantiam* illius percipere ex tali exceſſu liceret. Jam vero idem uſu illis, inquit, venire mihi videtur, ac ſi deformi homini perſonam formoſam aliquis imponat, isque pulchritudine illa ſuperbiat, idque cum ea auferri facile, & ab unoquoque conteri poſſit, quo facto magis etiam fiat ridiculus, cum ſua ipſius facie conſpiciendus, & qualis ſit, & qua re conditus latuerit, appareat. Aut etiam, ita me Jupiter, ſi

ὦτα, ϗ τὸ πρᾶγμα χλεύη μᾶλλον ἢ ἐπαίνῳ ἐοικέναι μοι δοκεῖ.

Μέχρι γὰρ τῦδε οἱ ἔπαινοι ἀνεκτοί εἰσιν, εἰς ὅσον ἂν ὁ ἐπαινούμενος γνωρίζῃ ἕκαστον τῶν λεγομένων πρὸς ἑαυτῷ. τὸ δὲ ὑπὲρ τοῦτο, ἀλλότριον ἤδη, ϗ κολακεία σαφής. καίτοι πολλοὺς οἶδα, ἔφη, χαίροντας, εἴ τις αὐτοὺς ἐπαινῶν ϗ ἃ μὴ ἔχουσι προσάπτοι τῷ λόγῳ· οἷον, εἰ γέροντας ὄντας εὐδαιμονίζοι τὴν ἀκμήν, ἢ ἀμόρφοις ὖσι τὸ Νιρέως κάλλος ἢ τὸ Φάωνος προσθείη. οἷον γὰρ ὑπὸ τῶν ἐπαίνων ἀλλαγήσεσθαι σφίσι ϗ τὰς μορφὰς, ϗ αὐτοὶ ἀνηβήσειν αὖθις, ὥσπερ ὁ Πελίας ᾤετο.

Τὸ δὲ οὐχ οὕτως ἔχει, πολλοῦ γὰρ ἂν ὁ ἔπαινος ἦν τίμιος, εἴ τι ϗ ἔργον αὐτοῦ ἀπολαῦσαι δυνατὸν ἦν ἐκ τοιαύτης ὑποβολῆς. νῦν δὲ ὅμοιόν μοι δοκοῦσιν, ἔφη, πάσχειν, ὥσπερ ἂν εἴ τινι ἀμόρφῳ προσωπεῖον εὔμορφον ἐπιθείη τις φέρων, ὁ δὲ μέγα ἐπὶ τῷ κάλλει φρονοίη, ϗ ταῦτα περιαιρετῷ ὄντι, ϗ ὑπὸ τοῦ τυχόντος συντριβῆναι δυναμένῳ· ὅτε ϗ γελοιότερος ἂν γένοιτο, αὐτοπρόσωπος φανείς, οἷος ὢν ὑφ' οἵῳ κεκρυπτο· ἢ ϗ, νὴ Δί', εἴ τις ὑποδησάμε-

c Κέκρυπτο] Nil mutant Edd. nec M.

ϗ τιμὴν ὧν τοῦ συγγράμματος. Sed haec formoſiſſimae & praeſtantiſſimae feminae verba levis quidam naevus depravavit. Neque enim σοὶ, ſed σε legendum puto; quamquam non ignoro σοὶ interdum pro σε poni, nec non ſaepe παρέλκειν. Nec etiam σοὶ ad φησὶν referri poteſt, ſed ad εὐνοιαν pertinet. *J. J.*

Ἐγώ σοι, ὦ Λυκῖνε] Non opus eſt ut σοὶ in σε mutemus. Pendet dativus a praepoſitione verbi ἐνεῖδον. Sic deinde c. 12. οὐδὲν πλημμέλημα ἐπορῶν τοῖς γεγραμμένοις. Sic *Herodot.* 9, 37. ὅτε τινὰ διελίην μοι παριδὼν, ὅτε ἀθυμίην & c. 38. ὅτε διελίην, ὅτε ἄλλο οὐδὲν ἄχαρι παριδών τοι. Ita Noſter ſub initium *Imaginum*, εἰ μέλλοιμεν παραπεπηγέναι σοι. Sic idem in *Toxari* non procul ab initio. (i. e. c. 3. fin.) ἀτὰρ οὐ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ ϵ Πυλάδῃ ἐνιδόντες. *J. M. G.*

Ibid. Σοι] Concederem Cl. *Jenſio* σε pro σοι legenti, ſi ſimplex εἶδον ſequeretur; cum vero jam ſequatur cum σοι jungendum ἐνεῖδον, nihil video quod quis merito in vulgata reprehendat; etſi enim *Obſop.* vertit: *tuam erga me benevolentiam perſpexi*, quid obſtat quo minus & Latine & Graece recte dicatur: *benevolentiam tibi ineſſe* video. nam ἐνεῖδόν σοι idem erit, quod εἶδον σὺ σοι, idque exemplis haud indigere arbitror; confer tamen *Tox.* c. 3. f. Ac Noſtrum non ſemel alibi ſic loquentem, ut ex Indice adparebit. Haec quum ſcripſiſſem, lubens cognovi Cl. *Geſnerum* mecum ſentire. *J. F. R.*

12. Ἐπιφράττομαι] Infra *Chronoſol.* §. XI. ἐγὼ δὲ ἡνίκα ἐπιφράγμοια πρὸς αὐτά. *J. F. R.*

22. Νιρέως κάλ. ἢ τὸ Φάωνος] De Nireo Homerum conſule, ſi non meminiſti. De Phaone nos alibi diximus ad N. Δ. IX. *M. du S.*

23. Φάωνος] Vid. ſupra Nεκ. Δ. IX. *M. du S.*

28. Ἔργον] (Malim ἔργῳ) *L. Kuſt.* Ego nihil muto. *M. du S.*

37. Ἐκέκρυπτο] Prave antea in omnibus impreſſis, & ipſo M. κέκρυπτο, legebatur. *M. du S.*

Κέκρυπτο] Non obſecundavi *Solano* ἐκέκρυπτο ſcribere jubenti. Alia res foret, ſi ο tantum in ω foret mutandum, vel ὑποδησαμένῳ, in παρεσκευ— in quo

μενος κοθόρνοις, μικρὸς αὐτὸς ὢν, ἐρίζοι δὲ μεγέθους τοῖς ἀπὸ ἰσοπέδου ὅλῳ πήχει ὑπερέχουσιν. ἐμέμνητο γοῦν [a] καὶ τοιούτου τινός.

quis parvus cothurnis ſubligatis de magnitudine contendat, cum hiſce qui tota ulna ab aequo ſolo *ſuper ipſum* emineant. Talis enim facti meminerat.

Ἔφη γυναῖκά τινα τῶν ἐπιφανῶν, τὰ μὲν ἄλλα καλὴν καὶ κόσμιον, μικρὰν δὲ, καὶ πολὺ τοῦ συμμέτρου ἀποδέουσαν, ἐπαινεῖσθαί ποτε τινος ποιητοῦ ἐν ἄσματι τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι καλή τε καὶ μεγάλη ἦν· αἰγείρῳ δ' αὐτῆς εἴκαζεν ἐκεῖνος τό τε εὔμηκές τε καὶ ὄρθιον· τὸ μὲν δὴ γάννυσθαι τῷ ἐπαίνῳ, καθάπερ αὐξανομένην πρὸς τὸ μέλος, καὶ τὴν χεῖρα ὑπισείειν· τὸν ποιητὴν δέ τε πολλάκις τὸ αὐτὸ ᾄδειν, ὁρῶντα ὡς ἡδέως ἐπαινεμένην, ἄχρι δὴ τῶν παρόντων τινὰ προσκύψαντα πρὸς τὸ οὖς εἰπεῖν αὐτῷ, Πέπαυσο, ὦ ἑτοῖος, μὴ καὶ ἀναστῆναι ποιήσῃς τὴν γυναῖκα.

4. Dicebat mulierem quandam nobilem, pulchram de caetero & decentem, ſed parvam eandem, & multum a juſta ſtatura deficientem, laudatam a poëta in carmine, cum propter caetera, tum etiam quod pulchra & magna eſſet, qui populo arbori compararet proceram illius erectamque ſtaturam. Atque illam quidem geſtire ad laudem, quaſi ad carminis menſuram creſceret, & manum movere: poëtam vero ſaepe idem canere, videntem nimirum quantum laudibus delectaretur; donec tandem praeſentium aliquis ad aurem illius inclinatus diceret, *Deſine quaeſo, ne facias, ut ſurgat etiam mulier.*

Παραπλήσιον δὲ, καὶ μακρῷ τούτου γελοιότερον Στρατονίκην ποιῆσαι, τὴν Σελεύκου γυναῖκα. τοῖς γὰρ ποιηταῖς ἀγῶνα [c] προθεῖναι αὐτῶν τοὺς τάλαντον, ὅστις ἂν ἄμεινον ἐπαινέσαι αὐτῆς τὴν κόμην. καίτοι φαλακρὰ ἐτύγχανεν οὖσα, καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας τὰς ἑαυτῆς τρίχας ἔχουσα, καὶ ὅμως οὕτω ἀφηκειμένην τὴν κεφαλὴν, ἁπάντων εἰδότων ὅτι ἐκ νόσου μακρᾶς [d] τοῦτο ἐπεπόν-

5. Simile huic, & multo magis hoc ridiculum quid Stratonicen feciſſe uxorem Seleuci. Poëtis enim certamen propoſuiſſe de talento, quis melius laudaret illius comam, licet calva eſſet, ac ne pauciſſimos quidem ſuos capillos haberet. Et tamen cum ſic affectum caput haberet, ſcirentque omnes a longo hoc illi morbo accidiſſe; au-

a Καὶ] Deeſt in *Fl.* *b* Αὐξανομένην] Αὐξομένην Ex. *Fl.* Nil mut. P. nec Edd. *c* Προθεῖναι] Ex emend. *Solani*; Προθεῖναι Edd. priores. *d* Τοῦτο] Τὸ τοιοῦτο W.

59. Καὶ οὐδὲ ὅσας ὀλίγας] Εἴληπται μὲ ἀπὸ τ' Ἀττικῆς συντάξεως τ' πλεῖον ὅσον, ἀλλὰ © κατὰ τὸ ἀντίστροφον τ' συνθέσεως, τὸ γὰρ ἀναφορικὸν πρᾶταξεν, καὶ κατὰ τὸ ἀντιστρόφον τ' ποσῷ, τὸ μὲν γὰρ πλεῖον ὅσον ἴσι, τὸ δὲ ὅσας, ὀλίγας. *V.*

facilius aberrarunt ſcribae, & apertius eſt, quid ab Luciano profectum, quia alias ubique παρισκάσμενος ait. At in augmento ſyllabico, maxime in plusquam perf. exempla omiſſi augmenti nimis ſunt frequentia, quam ut omnia pro totidem aberrationibus ſint habenda, eorumque ex profae ſcriptoribus longe plura exempla poſſemus exhibere, ſi non ſufficerent ea quae ſupra dedimus, ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi τετάχαλο quoque conſtanter legitur, adde *Aelian* VI. 12. τιθησαύριζο. VIII. 7. κεκόσμηλο. XIII. 3. πεπλήρωτο. Ibid. l. πεφοίνικλο ac vel decies alibi. Conf. Cl. *Peiz.* ad eumd. III. 19. ubi ad verb. ἐπιλελοίσαι No. 8. etiam νενόμιζο ex *Plut.* Inſt. Laconic. adfert. Noſtrum *Tox* c. 13. f. ubi συγκεκρότηλο pro συνεκρ. Adde & *Zeux.* §. 10. κρεμάλιζον pro ἐκρεμάλιζον (quamquam hoc imitatione Homeri dictum) Et *Alex.* c. 22. ἐνδεκίμων, non ἠνδ. Adde *Herodian.* 2. 8. 16. συνδιαφαίνετο in 3. quas conſului Edd. Sed ibidem §. 12. tamen ἠνδιαίνηλο legas, idque aeque in Ed. *Steph.* p. 44. f. & 45. pr. atque in aliis. Similia τὰ κίκυκλο poſtea non ſemel occurrent. *J. F. R.*

48. Τὴν χεῖρα ὑπισείειν] Sic ſupra Σκυθ. c. ult. *M. du S.*

57. Προθεῖναι] Hanc etiam vocem, quae peperam in omnibus habebat, mutavimus. Quid enim erat, quod

audiebat exſecrabiles poëtas, cum hyacinthinos illius crines dicerent, & plexus quosdam inflecterent cincinnorum, & apiis eos, qui neque eſſent omnino, compararent.

6. Hos itaque deridebat omnes, qui praeberent ſe adulatoribus: adjungebatque, non in laudibus ſolum, verum etiam in picturis ſimiliter, demulceri multos decipique velle. Gaudent enim, inquit, inter pictores illis maxime, qui pulchriore illos ſpecie exprimunt: eſſe autem, qui injungant etiam artificibus, aut auferre quid a naſo, aut nigriores pingere oculos, aut ſi quid aliud adeſſe ſibi cupiant: deinde imprudentes coronare ſigna aliena, & nihil ſibi ſimilia.

7. Haec vero ac talia dicebat mulier, reliqua laudans in libro, unum autem hoc non ferens, quod deabus illam Junoni & Veneri comparaſti. Supra me enim, inquit, quin humanam ſupra omnem naturam ſunt talia. Ego vero nec illud volebam, ut cum Heroinis me contenderes, Penelope & Arete, & Theano, ne dum ut cum Dearum praeſtantiſſimis. Etenim iſtud quoque omnino dixit, Religioſe admodum

θει, ἦκε τ καλαράτων ποιητ, e ὑακινθίνας τὰς τρίχας αὐτῆς λεγόντων, καὶ ἄλυς τινὰς πλοκάμους ἀναπλεκόντων, καὶ σελίνοις τὲς μηδὲ ὅλως ὄντας εἰκαζόντων.

Ἁπάντων δὴν τ τοιούτων καλεγέλα, τ παρεχόντων αὐτὲς τοῖς κόλαξι, καὶ προσετίθει δὲ ὅτι μὴ ἐν ἐπαίνοις μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν γραφαῖς τὰ ὅμοια πολλοὶ κολακεύεσθαί τε καὶ ἐξαπατᾶσθαι θέλουσι. χαίρουσι γᾶν, ἔφη, τ γραφέων ἐκείνοις μάλιστα, οἳ ἂν πρὸς τὸ εὐμορφότερον αὐτὲς εἰκάσωσιν· εἶναι δέ τινας, οἳ καὶ προστάττουσι τοῖς τεχνίταις, ἢ ἀφελεῖν τι τ ῥινὸς, ἢ μελάντερα γράψασθαι τὰ ὄμματα, ἢ ὅ, τι ἂν ἄλλο ἐπιθυμήσωσιν αὐτοῖς προσεῖναι, εἶτα λανθάνειν αὐτὲς ἀλλοτρίας εἰκόνας στεφανῶντας, καὶ οὐδὲν αὐτοῖς οἰκείας.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα ἔλεγε, τὰ μὲν ἄλλα ἐπαινοῦσα τῷ συγγράμματι, ἓν δὲ τοῦτο οὐ φέρουσα, ὅτι θεαῖς αὐτῷ Ἥρᾳ καὶ Ἀφροδίτῃ εἴκασας. ὑπὲρ ἐμὲ γάρ, φησι, μᾶλλον δὲ ὑπὲρ ἅπασαν ἀνθρωπίνην φύσιν τὰ τοιαῦτα. ἐγὼ f δέ σε οὐδ' ἐκεῖνα ἠξίουν, ταῖς ἡρωίναις παραθεωρεῖν με, Πηνελόπῃ, καὶ Ἀρήτῃ, καὶ Θεανοῖ, οὐχ ὅπως θεῶν ταῖς ἀρίσταις, καὶ γὰρ αὖ καὶ τόδε πάνυ ἔφη, τὰ πρὸς

e Ὑακινθίνας] Nihil mutare *Fl. J. Fr.* & M. notat *M. du S.* Sed & idem habent *P. S. H.* f Δί σε] Sic Edd. & M.

65. Τινὰς πλοκάμους] Σημαίνει ὅτι βόστρυχοι μὲν ἐπὶ ἀνδρῶν, πλόκαμοι δὲ ἐπὶ γυναικῶν * εὐσήμως ἂν † ῥηθεῖεν. *V.*

* Εὐσήμως] Ἐπισήμως Exc. *G.*

86. Παραθεωρεῖν με] Ἀντὶ τῦ παραβάλλειν, συγκρίνειν. *V.*

† Ῥηθεῖν] Ῥηθεῖσαν ante editum. Correxit *M. du S.*

quod praeferebant προσθεῖναι? *M. du S.*

63. Ὑακινθίνας] Supra *Amor.* c. 26. ἀπὸ τ βοστρύχων τ κεφαλῆς ἕλικες ὑακίνθοις τὸ καλὸν ἀνθοῦσιν ὁμοῖαι. *J. F. R.*

86. Παραθεωρεῖν] Conf. *Nigr.* c. 10. (jam §. 20.) & *Herod.* c. 80. &c. *M. du S.*

88. Καὶ γὰρ αὖ] An καὶ γὰρ ὦ; *F. G.*

Καὶ γὰρ αὖ] Non abſurda quidem eſt *Gujeti* conjectura; nihil tamen in vulgata mutaverim; nam αὖ interdum eſt fere otioſum, ut vid. *Budaei* Comment. p. 487. f. Etſi hoc ut nimis generaliter ab eo dictum refutat *Viger.* de partic. p. 100. At *porro* hic ſignificare commode poteſt; ſine ſenſus detrimento tamen abeſſe; verum ad numerum oratorium facit: Ejicias enim, & videbis verba aſperius ſonare. Quamvis alibi καὶ γὰρ καὶ conjungere amat; ſed & *Alex.* §. 24. verſ. 21. καὶ γὰρ αὖ ὁ ἑτῶν. Ibid. 28. pr. καὶ γὰρ αὖ ὁ τοῦτο σοφώτατος. Quare jam tanto minus *Gujeto* adſentior. *J. F. R.*

90. Καὶ-

πρὸς τοὺς θεοὺς δεισιδαιμόνως καὶ φοφοδεῶς ἔχω. δέδια τοίνυν μὴ κατὰ [a] Κασσιέπειαν εἶναι δόξω, τὸ τοιοῦτον ἔπαινον προσιεμένη. καίτοι Νηρείσιν ἐκείνη [b] ἀντεξετάζετο, Ἥραν δὲ καὶ Ἀφροδίτην ἔσεβεν.

Ὥστε, ὦ Λυκῖνε, μεταγράψαι σε τὰ τοιαῦτα ἐκέλευσεν, ἢ αὐτὴ μὲ [c] μαρτύρασθαι [d] τὰς θεὰς, ὡς ἀκούσης αὐτῆς γέγραφας, σὲ δὲ εἰδέναι ὅτι ἀνιᾷ αὐτὴν τὸ βιβλίον ὅτῳ σοφιστῇ, ὥσπερ νῦν σοι ἔχει, καὶ μάλα εὐσεβῶς καὶ ὁσίως τὰ πρὸς τοὺς θεούς. ἐδόκει τε ἀσέβημα ἑαυτῆς καὶ πλημμέλημα τοῦτο δόξειν, εἰ Κνωμίοι τῇ ἐν Κνίδῳ καὶ τῇ ἐν Κήποις ὁμοία λέγεσθαι. καί σε ὑπεμίμνησκε τῶν τελευταίων ἐν τῷ βιβλίῳ σοῦ αὐτῆς εἰρημένων, ὅτι μετρίαν καὶ ἄτυφον ἔφης αὐτὴν, οὐκ ἀναλειομένην ὑπὲρ τὸ ἀνθρώπινον μέτρον, ἀλλὰ πρόσγειον τὸ πτῆσιν ποιουμένην. ὁ δὲ ταῦτα εἰπὼν, ὑπὲρ αὐτὸν τὸν οὐρανὸν ἀναβιβάζεις τὴν γυναῖκα, ὡς καὶ θεαῖς αὐτὴν ἀπεικάζειν.

Ἧξίου δέ σε μηδὲ ἀξυνετωτέραν αὐτὴν

& meticuloſe adverſum Deos animo adfecta ſum. Metuo igitur, ne Caſſiepeiae fatum ſimile ſuſtinere videar, laudem ejusmodi ſi admiſero. Et tamen ſolis illa ſe conferebat Nereidibus: Junonem autem & Venerem colebat.

8. Talia itaque, Lycine, reſcribere te & *immutare* juſſit, alioquin ipſam ſe Deas teſtari, contra ſuam voluntatem te ſcripſiſſe, cum ſcias moleſtum ſibi eſſe libellum ita oberrantem, uti nunc compoſitus eſt, neque pietate erga Deos neque religione conſervata. Putabat autem impie a ſe factum, & ſuam culpam viſum iri, ſi Cnidiae aut illi, quae in hortis *colitur*, *Veneri* ſimilem ſe dici patiatur: admonebatque te eorum, quae in fine libri de ipſa a te dicta ſunt, cum modeſtam & a faſtu alienam laudaſti, quae ultra humanam ſe menſuram non extenderet, ſed volatum faceret terrae vicinum: cum tu ſtatim poſt haec ipſa dicta, ſupra caelum ipſum mulierem extollas, ut ipſis etiam deabus eam dicas ſimilem.

9. Petebat porro, ne Alexandro imprudenter

a Κασσιέπειαν] Sic *Fl. Fr. J. P. H.* &c. *Sch.* & M. Κασσιόπειαν W. d Τὰς θεὰς] Ταῖς θεαῖς P. & marg. *AlW.* b Ἀντεξετ.] Ἀντιξητ. W. male. c Μαρτύρασθαι] Μαρτύρασθαι W.

90. Τὴν Κασσιέπειαν] Τὴν Κηφέως λέγει γαμετήν. *V.*

90. Κασσιέπειαν] Vide Ὀρχ. c. 44. *M. du S.*

12. Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸ Ἄθω &c.] Idem ſuperius poſitum, Lib. de hiſtoria ſcribenda. *Th. M.*

Ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπιχνουμένῃ τὸ Ἄθῳ] Adſcripſerat etiam *Solan.* conferend. *Lucian. Hiſt.* Ibi autem c. 12. invenies propemodum eadem. *J. F. R.*

15. Ἔχοντα] De Atho aut Alexandro cogitabat, cum haec ſcriberet; ad Εἰκόνα enim aut ὄρει, quae praeceſſere, referri non poteſt. Sed ſic ſolent optimi quique Scriptores; neque hoc cuiquam fraudi fuerit. *M. du S.*

Ἔχοντα] An quia virilis *ſtatua*, etiam quaſi rex ipſe eſſet, eam facit maſculini generis? Poteſt id verum eſſe; nam ſi ad βασιλέως referas, ἔχοντι legas. Ideoque cum *Solano* nihil muto, niſi quis Codex bonae notae id ſuadeat. Vid. quae de generis enallage ſupra notavimus ad II. *Ver. Hiſt.* c. 37. No. 97. Item *Tyrannic.* c. 8. Et *Amor.* c. 12. Hic tantum addo *Evang. Matth.* c. ult. f. μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτούς. Sed poſſes etiam ἔχοντα ad Ἄθω ὄλον referre, & reliqua ab ὡς pro parentheſi habere; At lenius fluit oratio, ſi ad εἰκόνα referas. *J. F. R.*

16. Ταῖν χεροῖν] Non crediderim opus fore ad haec verba etiam aliquid notare; ſed recordatus quid Clar. *Wallis* de hoc duali ſcripſerit, paucis id recognoſcere juvabit. Cum enim in *Ptolem. Harmon.* p. 158. recte edidiſſet ταῖν χεροῖν in praef. p. 3. ait: „Retineo ταῖν χεροῖν, quod ſic habetur in plerisque codicum; propter „ἡ χείρ. Sed potior lectio videtur unici Codicis K. „τοῖν χεροῖν. Volunt utique Grammatici femininum „χεὶρ fieri in duali numero maſculinum". At ego nusquam aliter in Luciano, quam ταῖν χεροῖν inveni. Vid. ſupra *Demon.* c. 11. f. Et *Somn.* T. I. §. 6. ac centies alibi. Sed videtur Vir doctiſſ. aut Grammatici decepti in τὼ χεῖρε, quod cum Noſtro aliisque Atticis familiare, immo perpetuum fere ſit, pro τὰ, (vid. *Tox.* c. 48. & quae obiter ad *Piſcat.* §. 20. notamus in τὼ τίχνα) credidere forſan etiam in genitivo ac dativo locum habere; vel potius inverſe tribuerunt id

dentiorem se putares, qui pollicente architecto, se toto Atho montis habitu immutato, formaturum eum ad ipsius exemplum, ut universus mons statua fieret regis, duas manibus urbes tenens; non admisit portentosum promissum, sed supra se arbitratus audacem conatum, quiescere hominem jussit, Colossos parum probabiliter effingentem, & ut suo loco relinqueret Athon imperavit, nec montem ita magnum ad parvi corporis similitudinem attenuaret. Laudabat vero illam Alexandri magnanimitatem, eamque majorem ipso Atho statuam sibi posuisse ajebat, in eorum, qui semper illius recordaturi essent, mentibus. neque enim parvi animi esse, incredibiliter magnum adeo honorem despicere.

10. Se quoque ipsam igitur commentum illud tuum laudare, & excogitatas imagines; similitudinem autem non agnoscere: neque enim illis se, ac ne propemodum quidem, dignam, quin neque aliam, quae quidem sit mulier. Itaque remittit tibi hunc honorem, adoratque primigenia illa

ἡγεῖται τῷ Ἀλεξάνδρῳ, ὃς τῷ ἀρχιτέκτονι ὑπισχνουμένῳ τὸν Ἄθω ὅλον μεταχηματίσειν, καὶ μορφώσειν πρὸς αὐτὸν, ὡς τὸ ὄρος ἅπαν εἰκόνα γενέσθαι τοῦ βασιλέως, [e] ἔχοντα δύο πόλεις ἐν ταῖν χεροῖν, καὶ προσήκατο τὴν τερατείαν τοῦ ὑπερβάσεως, ἀλλ' ὑπὲρ αὐτὸν ἡγησάμενος τὸ τόλμημα, ἔπαυσε τὸν ἄνθρωπον, καὶ πιθανῶς Κολοσσὸς ἀναπλάττοντα, καὶ τὸν Ἄθω ἐᾷ χώραν ἐᾶν ἐκέλευσε, μηδὲ καλὸν μικρύνειν ὄρος οὕτω μέγα πρὸς μικρὸν σώματος ὁμοιότητα. ἐπῄνει δὲ τὸν Ἀλέξανδρον τοῦ μεγαλοψυχίας, καὶ ἀνδρίαντα μείζω [f] τοῦτον τοῦ Ἄθω ἔλεγεν αὐτοῦ ἀνεστάναι, ἐν ταῖς τῶν ἀεὶ μεμνησομένων διανοίαις· καὶ γὰρ μικρᾶς εἶναι γνώμης ὑπερίδειν οὕτω δοξαδόξου τιμῆς.

Καὶ ἑαυτὴν οὖν τὸ μὴ πλάσμα σου ἐπαινεῖν, καὶ τὴν ὀπίνοιαν τῶν εἰκόνων, μὴ γνωρίζειν δὲ τὴν ὁμοιότητα· μὴ γὰρ εἶναι τῶν τηλικούτων ἀξίαν, μηδὲ ἐγγὺς, ὅτι μηδὲ ἄλλην τινὰ γυναῖκά γε οὖσαν· ὥστε ἀφίησί [g] σοι ταύτην τὴν τιμὴν, καὶ προσκυνεῖ σου τὰ ἀρχέτυπα

[e] Ἔχοντα] Sic esse in *J. Fr. Fl. V2.* & M. notarat *Solan.* Sed & sic *P. H. S.* &c. [f] Τοῦτον] Sic restitutum ex W. Τοῦτο Edd. priores. [g] Σοι] Forsan σου adlevit *M. du S.*

12. Ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ] Σημαίνει τὸ ἀκόμπαστον καὶ συνετὸν ὃ ἐχέφρων Ἀλεξάνδρου. *V.*

id substantivo χεὶρ, quod articulo est tribuendum. Ille enim communis, immo omnis sit generis, eandem terminationem retinendo in τὼ. Nam si substantivum in sing. & plur. femininum revera fieret masculinum, idem dicendum foret de τέχνη, πόλις, &c. quia similiter τὼ τέχνα, τὼ πόλει, τὼ ἡμέρα invenitur. ut vid. ap. *Maittair.* de Dialectt. p. 84. Qui tamen & haec ad enallagen generis refert, & ex *Thucyd.* τοῖν πόλεοιν quoque producit. Quod si recte se habet, rarius tamen est (nam sic alibi non solet) adeoque articuli immobilitati, ut sic dicam, potius adscribendum duxerim, quam ipsi nomini. Aut potius, ut verum fatear, abusus est ab vulgari consuetudine introductus, qualis apud nos, quum dicimus 't **weereldt loop** / 't **moeders lichaam** / masculino articulo utentes in uno hoc genit. casu, pro femin. quae cum Graecis quibusdam abusibus similibus recte comparat Frater Car. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 46. Conf. & *Scholiast.* Sophocl. supra ad *Piscat.* c. 20. adductum, qui etiam τῦ pro τῆς in sing. adducit ab Atticis usurpatum. Ego vero ταῖν χεροῖν utique praefero, etiamsi vel concederem *Wallisio* genus substantivi revera in dual. mutari, non articuli culpa; nam, modo probatum sit τοῖν χεροῖν olim scriptum dictumque, levius fuerit, vitiligare, fiatne hoc articuli culpa, an generis substantivi vera enallage. Quamvis adcurate loquendo distinguere malim. Nam cum δυοῖν omnis sit generis, minime sequitur, omne id substantivum femininum, cui δυοῖν adjungitur, in duali fieri masculinum. Simul autem hic notemus χεροῖν non esse poëticum, pro χειροῖν, sed in pedestri sermone etiam usitatissimum, Nostroque proprium. *J. F. R.*

24. Μείζω τοῦτο] Lege τούτῳ. F. G. Sed post inventum τοῦτον jam non opus est. *J. F. R.*

Ibid. Τοῦτον] Sic W. In omnibus impressis τοῦτο, minus commode. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῦ ἄνεσ.] Αὐτὸν. *F. G.* Sic opus erat, si τούτου legeretur: jam vero αὐτοῦ pertinebit ad ἀνδριάντα, nisi malis αὐτοῦ, vel potius αὐτῷ, quod magis placeret, etsi utrumque stare potest; hoc tamen potentius erit. *J. F. R.*

πα παραδείγματα. σὺ δὲ τὰ ἀνθρώπινα ταῦτα ἐπαίνει αὐτὴν, μηδὲ ὑπὲρ τὸ πόδα ἔστω τὸ ὑποδημα, μὴ [a] καὶ ὀπισομίσῃ μέ, φησιν, ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ. κἀκεῖνο δέ σοι εἰπεῖν ἐνετείλατο.

tua exempla. Tu vero humanas illas ipsius virtutes lauda, neque pede major sit calceus, ne supplantet me, inquit, in illo incedentem. Etiam illud dicere me tibi praecepit.

Ἀκούω, ἔφη, πολλῶν λεγόντων (εἰ δὲ ἀληθὲς, ὑμεῖς οἱ ἄνδρες ἴστε) μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι [b] τοῖς νικῶσι μείζους τὰ σωμάτων [c] ἀνεστάναι τὰς ἀνδριάντας, ἀλλ' ὀπιμελεῖας τὰς Ἑλλανοδίκας, ὅπως μηδὲ εἰς ὑποβολὴν τὰληθειαν, καὶ τὴν ἐξέτασιν τῶν ἀνδριάντων ἀκριβεστέραν γίγνεσθαι τῆς τῶν ἀθλητῶν ἐγκρίσεως. ὥστε ὅρα, ἔφη, μὴ αἰτίαν λάβωμεν ψεύδεσθαι ἐν τῷ μέτρῳ, κατὰ ἡμῶν ἀνατρέψωσιν οἱ Ἑλλανοδίκαι τὴν εἰκόνα.

11. Audio, inquit, multis dicentibus, (utrum verum sit, vos viri nostis;) neque Olympiae licere victoribus majores corporibus ponere statuas, sed curari ab Hellanodicis, ne quis verum excedat, & accuratius statuarum examen institui, quam ipsorum receptionem athletarum. Ergo vide, inquit, ne accusemur mendacii circa mensuram, ac nostram deinde imaginem Hellanodicae dejiciant.

Ταῦτα μὲν ἔλεγεν ἐκείνη. σὺ δὲ σκόπει, ὦ Λυκῖνε, ὅπως μελαχοσμήσῃς τὸ βιβλίον, καὶ ἀφαιρήσῃς τὰ τοιαῦτα, μηδὲ σφαλῇς πρὸς τὸ θεῖον, ὡς ἐκείνη πάνυ γε αὐτὰ ἐδυσχέραινε, καὶ ὑπέφριττε μελαξὺ ἀναγινωσκομένων, καὶ παρητεῖτο τὰς θεὰς ἵλεως εἶναι αὐτῇ, καὶ συγγνώμη, εἰ γυναικεῖόν τι ἔπαθε. καίτοι εἰ χρὴ τἀληθὲς εἰπεῖν, καὶ αὐτῷ ἐμοὶ [d] τοιοῦτόν τι [e] εἰπεῖν ἔδοξε. τὸ μὲν

12. Haec illa. Tu vero vide, Lycine, out retractes librum, & talia auferas, neque in numen pecces: cum illa aegre admodum ea tulerit, & cohorruerit dum legerentur, & Deas, ut propitiae sibi essent, deprecata fuerit. Et ignoscendum illi, si quid muliebre ei accidisset. Ac profecto, si verum fatendum est, mihi quoque ipsi tale quid dicendum videbatur. Nam primo qui-

a Καὶ] Recte sic M. & Edd. plurimae. Δὲ male P. b Τοῖς] Nihil mutat W. Fl. J. V2. P. male ταῖς S. c Ἀνεστάναι] Ἐστάναι W. d Τοιοῦτόν τι] Sic & Fl. cum J. & M. habere notat Solan. e Εἰπεῖν] Παθεῖν L.

35. * Μὴ δὲ ὑπὲρ τὸ πόδα] Παροιμία ἐπὶ τῶν ὑπερτεινειν ἀξιούντων τὰ καθ' ἑαυτοὺς πράγματα. ὃ ποιεῖν φιλοῦσιν οἱ εὐχηματιαι. V.

* Μὴ δὲ] Reliqui hoc discretim scriptum, etsi μηδὲ junctim in Lucian. quia & alibi saepe variatur in Edd. quarum nonnullae fere semper μὴ δὲ disjungunt. J. F. R.

36. Μὴ ὀπισομίσῃ μέ φησιν ἐμπεριπατοῦσαν αὐτῷ] Interpres: *Ne illo* (calceo) *mihi inambulanti os obturet.* Verte: *Ne inambulans prona in os, in vultum, cadam.* Sic infra: ὅμως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομιεῖ (Ex addendis *Graev.*) AE. M.

Μὴ ⟨c⟩ ἐπισομίσῃ] Quid calceus laxus valeat ad ἐπισομίζειν, ad *os obturandum*, equidem me juxta cum stupidissimis ignorare fateor. Ut intelligamus, valere laxum calceum ad *evertendum*, ad *supplantandum* illum, qui eo utitur, ad hoc non magna opus est sapientia, & miror viros doctos, qui concoquere potuere *calceum os obturantem.* Utrum autem Lucianus pro ἐπισομίσῃ, quod vitiosum omnino est, posuerit ὑποσκελίσῃ, an abstrusiore quodam usus sit, quod nondum inveni, non dixerim. Sed hoc video, tale quid vidisse etiam doctissimum *Solanum*, qui dederit, *ne inambulantem subvertat.* J. M. G.

Ibid. Ἐπισομίσῃ] An, in os cadere faciat? ἐπὶ πρόσωπα πίπτειν ποιῇ; infra pag. 771. ὅπως τὸ τρίχοιλα ἐπιχὼν, ἢ ἐμποδίσας ἐπισομιεῖ. (Non invenio. Sed addo *Hor.* I. Epist. X. 43. *ut calceus olim si pede major erit, SUBVERTET.*) F. G.

40. Οἱ ἄνδρες] Duo hic sedulo observanda curiosis; Non licuisse feminis his interesse ludis. Quod diserte docet etiam *Aelian.* V. H. X. 1. & iterum de *Anim.* V. 17. lege prohibitum. Adde *Pausan.* El. I. p. 153. 6. *Schol.* Pindari ad Ol. VII. p. m. 14. b. B. C. & *Val. Maxim.* VIII. extremo. Deinde justae magnitudinis statuas, quae decernebantur Olympionicis, positas: quorum posterius an a quoquam ante observatum sit, nes-

quidem audiens *recitantem*, peccatum nullum in ſcriptis animadverti. At poſtquam illa ſuam ſignificavit ſententiam, ipſe quoque ſimilia de iis ſentire incipio. Atque ſimile quid mihi uſu venit iis, quae in rebus illis obſervamus, quas oculis cernimus. Si enim plane ex proximo, & ſub ipſis oculis, videmus aliquid, nihil accurate diſcernimus: ſi vero recedentes aliquantulum, ex juſtae proportionis diſtantia ſpectemus, dilucide omnia apparent, quaeque recte, quaeque minus recte habent.

13. Nimirum homo quae ſit, eam Veneri & Junoni ſimilem pronuntiare, quid aliud eſt, quam aperte detrahere deabus? In talibus enim non tam quod parvum eſt majus fit illa compoſitione, quam minuitur majus, dum ad humilius deprimitur. Velut, ſi qui una eant, unus quidem admodum procerus, at alter ſtatura valde humili; deinde oporteat aequare illos, ne alter ſupra alterum emineat: non minore ſupra modum extendente ſe hoc fiat, ſi vel maxime in ſummos ſe digitos erigat: ſed ſi debent aequalis ſtaturae videri, major ille

γ' πρῶτον ἀκούων, οὐδὲν [f] ἐπλημμέλησα, ἑνορῶν τοῖς γεγραμμένοις. ἐπεὶ δὲ ἐκείνη ἐπεσημήνατο, κ' αὐτὸς ἄρχομαι τὰ ὅμοια γιγνώσκειν ἐπ' αὐτῇ· κ' παπλήσιόν τι ἔπαθον, οἷς ὅπ' τ' ὁρωμένων πάσχομεν ἡμῖν ἢ πάνυ ἐγγύθεν σκοπῶμέν τι, κ' ὑπὸ τ' ὀφθαλμῷ αὐτῷ, οὐδὲν ἀκριβὲς διαγιγνώσκομεν· ἢν δὲ ἀποστάντες ἐκ τοῦ συμμέτρου διαστήματος ἴδωμεν, ἅπαντα σαφῶς καταφαίνεται τὰ εὖ, κ' τὰ μὴ ὕτως ἔχοντα.

Τὸ δὴ ἄνθρωπον ὂσαν Ἀφροδίτῃ κ' Ἥρᾳ εἰκάσαι, τί ἄλλο, ἢ ἀντικρύς ἐστιν ὑβρίζειν τὰς θεάς; ἐν γ' τοῖς τοιούτοις οὐχ ὕτω τὸ μικρὸν μεῖζον γίγνεται τῇ προσθέσει, ὡς τὸ μεῖζον ἀποσμικρύνεται, πρὸς τὸ ταπεινότερον καταστρώμενον· οἷον, εἴ τινες ἅμα βαδίζοιεν, ὁ μὲν μέγιστος, ὁ δὲ πάνυ τῇ ἡλικίᾳ χαμαίζηλος, εἶτα δέησειεν ἀπισῶσαι αὐτοὺς, ὡς μὴ ὑπερέχειν θατέρου τ' ἕτερον, ὁ τοῦ βραχυτέρου ὑπεραναλεινομένου τοῦτο γένοιτ' ἂν, κἂν ὅτι μάλιστα [g] ἀκροποδητὶ ἐπεγείρῃ ἑαυτόν. ἀλλ' εἰ μέλλουσιν ὁμήλικες φανεῖσθαι, ὁ μείζων ἐκεῖνος ὑπὸ κύ-

[f] Ἐπλημμέλησα] Sic bene quod ad orthographiam *Fl. B2. S. P.* & M. Ἐπλημέλ. male *J.* [g] Ἀκροποδητὶ] Sic Edd. & M.

neſcio; Certe ſpernendum non fuit. De ſtatuis Olympionicarum multa exempla habes apud eundem *Schol.* l. c. A. & B. *M. du S.*

Ibid. Μηδ' Ὀλυμπιάσιν ἐξεῖναι ταῖς νικῶσι μείζους τ' σωμάτων ἀνεγείρειν τοὺς ἀνδριάντας] Typotheticum puto vitium eſſe ταῖς pro τοῖς· utique ſic recte omnes priores; & ratio ipſa poſtulat. *J. J.*

Μηδ' Ὀλυμπίασιν ἐξεῖναι] Non omiſit hunc locum *P. Faber* Agoniſt. 2, 20. ubi plura in hanc rem, qui volet, inveniet. *J. M. G.*

46. Ἐγκρίσεως] Ἐγκρίνω judicio meo comprobatum admitto; adopto. *F. G.*

48. Ἑλλανοδίκαι] Conf. infra Περιεγρ. c. 31. *M. du S.* Hoc ideo monuit, credo, quia hic in *J.* bis male Ἐλανοδίκαι uno λ. exaratum; At infra l. c. recte habet eadem cum aliis; ſed pudet minutiarum. *J. F. R.*

55. Γυναικεῖόν τι] Imbecillum, verecundum nimis, & ſuperſtitioni proximum, ſecundum Ter. Heaut. 4, 1, 37. *Ut ſtultae & miſerae omnes ſumus religioſae.* Molliter accedit ad refellendum amicum. Potuit aliquis nimiam religionem Pantheae interpretari: ego quidem initio ſic putabam: ſed mutavi ſententiam. *J. M. G.*

57. Εἰπεῖν ἔδοξε] Depravatus hic locus eſt, forſan deleto τοιοῦτον, recte habiturus. In L. pro εἰπεῖν ἔδοξε, ſcriptum eſt παθεῖν ἔδοξε. *M. du S.*

58. Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἐνεόντων. *F. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Forſan πλημμέλημα ἐνεόντων. Ego certe ex recepta lectione nullum ſenſum extundere me poſſe fateor. *M. du S.*

Ibid. Οὐδὲν ἐπλημέλησα ἑνορῶν] Qui ad totam hujus loci ſententiam attenderit, illum videre puto, haec, ut leguntur Graece, ſenſum non habere idoneum. Verbo, legendum, quod vetus interpres, *Obſopoeus*, jam videtur animadvertiſſe, οὐδὲν πλημμέλημα ἐνόντων, vel ἐνεόντων τοῖς γεγραμμένοις. Ita certe interpretatus ſum: & ita dediſſe jam video Cel. *Solanum*. *J. M. G.*

Ἐπλημ. ἑνορῶν] Viden' ut concinant *Gujet.* & *Solanus?* Conjectura placet; ſed num *Gujeto* illam ſubtraxerit noſter, non dixerim. Ceterum de conſtructione illa ἑνορῶν τινι, vide ſupra notata ad §. 1. hujus Dial. ubi Cl. *Geſn.* etiam πλημμέλημα legendum tacite monuit. *J. F. R.*

κύψει, καὶ ταπεινότερον ἀποφανεῖ ἑαυτόν. ὡσαύτως δὲ καὶ ἐν ταῖς τοιαύταις εἰκόσιν, ἐὰν ἔτως ἄνθρωπος μείζων γένηται, ἢν τις αὐτὸν θεῷ ἀπεικάζῃ, ὡς τὸ θεῖον ἀνάγκη ἐλαττοῦσθαι πρὸς τὸ ἐνδέον ἐπικλώμενον. καὶ εἰ μὲ ἐκὼν ἀπορίας τὸ ἐπιγείων, ἐπὶ τὰ ὑράνια [a] ἐκτείνοιτό τις τὸν λόγον, ἤδονα ἂν ὁ τοιοῦτος αἰτίαν ἔχοι [b] ἐκὼν ἀσεβείας αὐτὸ δρᾶν. σὺ δὲ τοσαῦτα ἔχων κάλλη γυναικῶν, Ἀφροδίτῃ καὶ Ἥρᾳ εἰκάσαι αὐτῶ ἐτόλμησας, οὐδὲν δέον.

inclinabit se *scilicet*, & se ostendet humiliorem: sic divinam naturam (*in tali comparatione*) minui necesse est, & ad imbecillius infringi. Ac si prae inopia terrestrium, ad caelestia sermonem extendat aliquis, minorem ille culpam sustinuerit, quasi prae impietate hoc faciat: Tu, tot cum habeas mulierum formas, Veneri illam & Junoni similem dicere ausus es, sine ulla necessitate.

Ὥστε τὸ ἄγαν τοῦτο καὶ ἐπίφθονον ἀφαίρει, ὦ Λυκῖνε. οὐ γὰρ πρὸς τῶν σῶν τρόπων τὸ τοιοῦτον, οὓς οὐδὲ ἄλλως ῥᾴδιος πρὸς τοὺς ἐπαίνους καὶ πρόχειρος ὢν ἐτύγχανες· ἀλλὰ νῦν οὐκ οἶδ' ὅπως ἀθρόαν ἐποίησαι τὴν μεταβολήν, ἐπιδαψιλευόμενος, καὶ ἐκ τοῦ τέως φειδομένως ἄσωτος ἐν τοῖς ἐπαίνοις ἀναπέφηνας. ἀλλὰ μηδὲ ἐκεῖνο αἰσχυνθῇς, εἰ μεταρυθμιεῖς τὸν λόγον ἤδη δεδεδομένον· ἐπεὶ καὶ Φειδίαν φασὶν ἔτω ποιῆσαι, ὁπότε [c] ἐξειργάσατο τοῖς Ἠλείοις τὸν Δία. στάντα γὰρ αὐτὸν κατόπιν τῶν θυρῶν, ὁπότε τοπρῶτον ἀναπετάσας ἐπεδείκνυε τὸ ἔργον, ἐπακούειν τῶν αἰτιωμένων τι, ἢ ἐπαινούντων· ἠτιᾶτο δὲ, ὁ μὲν τὴν ῥῖνα, ὡς σαχεῖαν, ὁ δὲ ὡς ἐπιμηκέστερον τὸ πρόσωπον, ὁ δὲ ἄλ-

14. Itaque quod nimium est & invidiosum aufer, Lycine: neque enim tuorum tale quid morum est, qui neque alias facilis ad laudes & promtus esse soleas, sed nunc nescio quomodo subitam mutationem feceris ista liberalitate, atque ex parco ad illum diem prodigus in laudando exstiteris. Verum neque illud te pudeat, si retractes librum jam in vulgus editum: quandoquidem etiam Phidiam sic feciisse ajunt, cum Jovem Eleis elaborasset. Stantem enim post valvas *aediculae*, cum primum illis remotis opus ostenderet, audisse reprehendentes aliquid, aut laudantes. Reprehendebat autem alius quidem nasum, ut nimis crassum, alius faciem longiorem, alius aliud quid. Dein-

a Ἐκτείνοιτο] Ἐκτείνοι W. Nil mut. *Fl.* nec *J. P.* &c. b Ὑπὸ] Ἀπὸ *P.* c Ἐξειργάσατο] Ἐξειργάσαλο M.

85. Ἐπικλώμενον] *Inflexum. F.G.* Sed *Bened.* jam dederat *reflexum*; nec *Gujeti* notam addidisse m, nisi viderem *Obsopoeum* vertisse *derivata*, quod aliquanto longius a Graeco recedit, ideoque hoc emendare *Gujetus* voluit. Nam ἐπικλᾶσθαι pro *debilitari, infringi animo* frequens. *Thucyd.* III. 59. p. 204. f. Φείσασθαι δὲ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ οἴκτου σώφρονα λαβόντας. Et IV. 37. p. 261. εἴ πως τῶ κηρύγματος ἀκούσαντες ἐπικλασθεῖεν τῇ γνώμῃ. *Dion. Hal.* Ant. VII. p. 466. Ed. *Lips.* πεισθεῖν τι, καὶ ἐπικλασθῆναι τὰς γνώμας. Idem VI. 382. ἀλλ' ἐπικλάσθητε καὶ εἴξατε. Hinc & pro *flecti, inclinari ad aliquid*, ap. eumd. I. 64. vers. 32. ἐπικλασθῆναι δὲ τὸν Ἀμφύλιον εἰς τοῦτο, ἱκετευούσης τοῦ θυγατρὸς, unde Luciani sensus facile patet. Conf. nostrum *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

95. Ἐπαίνους] Cum haec itaque scriberet clarus jam scriptis Lucianus fuerit oportet, imo non scriptis tantum quibuslibet, sed Satyra, nisi me conjectura fallit. Hoc enim verba ista innuunt. *M. du S.*

16. Παρ'] W. recte. In impressis ἀπ'. Vide c. 16. ubi bis occurrit illud ὡθοῦσι. *M. du S.*

Ἀπ' ἐκείνης] Etsi verum est παρὰ quod W. habet, hic fore usitatius, ut *Long. Past.* III. p. 130. παρ' ἐμοῦ δὲ αἱ τριχιλίαι (scil. δραχμαὶ) *à me feres has ter mille drachmas. Herodian.* I. 1. 4. ἐγὼ δ' ἱστορίαν ἐ παρ' ἄλλων ἀποδιξάμενος. Et saepiss. alibi ap. hunc aliosque; ideo tamen ἀπὸ quod in Edd. est, (& sine dubio etiam in aliis Codd. quia nihil ex iis varietatis notatum invenio) non rejicio cum *Solano*. Nam in ipso verbo ἀποδιξάμενος, licet cum ὠθοῦσι jungatur, praepositio ἀπὸ inest. At non satis est ex compositis ratiocinari. Verum quid obstat, quo minus ἀπ' ἐκείνης accipiatur

Deinde cum discessissent, rursus Phidiam inclusum emendasse & correxisse signum de plurium sententia. Neque enim putabat parvum esse consilium tanti populi, sed necesse semper esse, ut multi plus videant uno, si vel sit Phidias. Haec tibi ab illa adfero, & ipse hortor sodalis tuus atque amicus.

15. LYC. Quantum te oratorem, Polystrate, ignoravi! Orationem quidem adeo longam, & tantam contra scriptum meum accusationem protulisti, ut neque spes mihi defensionis ulla relicta sit. Verum enim vero hoc non pro forma & consuetudine judiciorum feciſtis, tu maxime, quod indicta causſa judicium dedisti contra libellum, non praesente ipsius advocato. Facillimum autem, puto, hoc est ex proverbio, vincere cum solus curras. Itaque nihil mirum, si & nos causſa cecidimus, neque aqua nobis infusa, neque concessa causſae dicendae facultate. Potius autem, quod quidem omnium minime conveniebat, accusatores iidem fuisſtis & judices. Utrum igitur vis, contentus decretis *vestris* quiescam, an Himerensis poëtae exemplo palinodiam scribam; an vero provocandi mihi

λῶ ἄλλο τι. εἶτ' ἐπειδὴ ἀπηλλάγησαν οἱ θεαταὶ, αὖθις τ' Φειδίαν, ἐγκλεισάμενον ἑαυτὸν, ἐπανορθῶν καὶ ῥυθμίζειν τὸ ἄγαλμα πρὸς τὸ τοῖς πλείστοις δοκεῖν. ὁ γὰρ ἡγεῖτο μικρὰν εἶναι συμβολὴν δῆμον τοσοῦτον, ἀλλ' ἀεὶ ἀναγκαῖον [d] ὑπάρχειν τὸν πολλὸν βέλτιστον ὁρᾶν τὸ ἔνος, κἂν Φειδίας ἦν. ταῦτά σοι [e] ἀπ' ἐκείνης κομίζω, καὶ αὐτὸς ἥδομαι, ἑταῖρός τε, καὶ εὔνους ὤν.

ΛΥΚ. Πολύστρατε, οἷον ὢν ῥᾳθύμως ἐλελήθεις με. ῥῆσιν γὰρ οὕτω μακρὰν, καὶ κατηγορίαν τοσαύτην ἐξενήνοχας κατὰ τοῦ συγγράμματος, ὥστε μηδὲ ἐλπίδα μοι ἀπολογίας ἔτι καταλείπειν. πλὴν ἀλλ' ἐκεῖνό γε δικαστικὸν ἐποιήσατε, καὶ μάλιστα σὺ, ἐρήμην καταδικάσας τοῦ βιβλίου, μὴ παρόντος αὐτῷ τοῦ συνηγόρου. ῥᾷστον δὲ, οἶμαι, τοῦτό ἐστι, κατὰ τὴν παροιμίαν, Μόνον θέοντα κρατεῖν· ὥστε οὐδὲν θαυμαστὸν, εἰ καὶ ἡμεῖς ἐάλωμεν, οὔτε ὕδατος ἡμῖν [f] ἐγχυθέντος, οὔτε ἀπολογίας ἀποδοθείσης. μᾶλλον δὲ τοῦτο πάντων ἀτοπώτατον, οἱ αὐτοὶ κατήγοροι καὶ δικασταὶ ἦτε. πότερα δ' ἂν ἐθέλεις, ἀγαπήσας τοῖς [g] ἐγνωσμένοις ἡσυχίαν ἄγω, ἢ, κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν, παλινῳδίαν τινὰ συγγράφω; ἢ δώσετέ μοι ἐφέσιμον. [h] τινα.

d Ὑπάρχειν] Ὑπάρχει W. *e* Ἀπ'] Sic Edd. Παρ' W. *f* Ἐγχυθέντος] Ἐκχυθέντος male Edd. priores. *g* Ἐγνωσμένοις] Ἐγνοσμ. male *J.* sola. *h* Τινα] Deest in W. Sed pro γενέσθαι legitur ἀγωνίσασθαι.

33. Ἱμεραῖον ποιητὴν] Τὸν Στησίχορον λέγει. G.

cipiatur ut locus unde ille ferens venit? hoc enim sensu ἀπὸ est frequentissimum, etsi non locus, sed persona nominatur, ut ap. eumd. *Herod.* III. 5. 11. Οὔτε γάρ τις — ἀπὸ τοῦ Σεβήρου ἀφικνεῖται. Sic σκῦλα ἀπὸ ἡμῶν sunt spolia a nobis ablata, sive *de nobis*, ap. *Thucyd.* III. c. 57. 83. Immo quia λαμβάνειν ἀπό τινος, ἀπ' οἴκου, & similia, recte dicuntur, quidni & νομίζειν sic possit construi, non video, licet exempla jam non succurrant. *J.F.R.*

28. Ἐγχυθέντος] Antea in omnibus impr. & ipso M. legebatur hic & c. 29: ἐκχυθέντος, pessime. Ego sedulo mutavi, vide Ἀποκηρ. c. 8. ubi recte scribitur, & in Δικ. passim; ne te jam ad alios innumeros scriptores amandem; apud quos forensis illa Formula nunquam aliter effertur. *M. du S.*

33. Ἱμεραῖον] Τὸν Στησίχορον. *F.G.*

Ἱμεραῖον ποιητὴν] Quem hic intelligat si nescias, disces ex Nostro in *Vera Hist.* II. c. 15. Certe non *Theocritum*, qui *Syracusanus*; *Himeraeum* autem fuisse *Stesichorum*, diserte docemur apud *Platonem* in Phaedro (citatum *Stephano* in Lyric. p. 147. b.) Ad Stesichorum etiam recte referunt *Coll.* *M. du S.*

Ibid. Κατὰ τὸν Ἱμεραῖον ποιητὴν] Stesichorum, qui carmine laesserat Helenam, &, coecitate sibi a fratribus illius immissa, palinodia eam placavit. Nota vel ex Nostro fabula. *J.M.G.*

να γενέσθ τὴν δίκην; ΠΟΛ. Νὴ Δί', ἥνπερ ἔχῃς τι δίκαιον εἰπεῖν. ὁ γὰρ ἀντιδίκοις, ὡς σὺ φῄς, ἀλλ' ἐν φίλοις ποιήσῃ τὴν ἀπολογίαν. ἐγὼ δὲ, κἂν συνεξετάζεσθαί σοι ἕτοιμος ὅτι τὰ δίκαια.

ΛΥΚ. Ἀλλ' ἐκεῖνο ἀνιαρὸν, ὦ Πολύστρατε, ὅτι μὴ ἐκείνης παρούσης ποιήσομαι τοὺς λόγους· μακρῷ γὰρ ἂν οὕτως ἄμεινον ἦν. νῦν δὲ ἀνάγκη ἀπ' ἐντολῆς ἀπολογήσασθαι. ἀλλ' εἴ μοι τοιοῦτος ἀγγελιαφόρος γένοιο πρὸς αὐτὴν, οἷος παρ' ἐκείνης πρὸς μὲ γεγένησαι, τολμήσω ἀναρρίψαι τὴν κύβον. ΠΟΛ. Θάρρει, ὦ Λυκῖνε, τοῦτό γε ἕνεκα, ὡς ὁ φιλόν με συνήγορον ἕξων τῆς ἀπολογίας, πειρώμενος ἅμα βραχέων εἰπεῖν, ὡς ἂν μᾶλλον μνημονεύσαιμι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν πάνυ μὲ ἔδει μακρῶν τῶν λόγων, πρὸς οὕτω σφοδρὰν τὴν κατηγορίαν. ὅμως δὲ, σοῦ ἕνεκα ἐπιτεμοῦμαι τὴν ἀπολογίαν· κἀμοῦ παρ' ἐμοῦ τοίνυν τάδε αὐτῇ ἀπάγγελε. ΠΟΛ. Μηδαμῶς, ὦ Λυκῖνε, ἀλλ' ὥσπερ αὐτῆς ἐκείνης παρούσης λέγε τὸν λόγον, εἶτ' ἐγὼ μιμήσομαί σε πρὸς αὐτήν. ΛΥΚ. Οὐκοῦν ἐπειδήπερ οὕτω σοι δοκεῖ, ὦ Πολύστρατε, ἡμῖν μὲ πάρεστι, κἀκεῖνα δηλαδὴ ἐκεῖνα, ὁπόσα σὺ παρ' αὐτῆς ἀπήγγειλας· ἡμᾶς δὲ χρὴ τὰ δευτέρων λόγων ἐνάρχεσθαι. καίτοι, ὁ γὰρ ὀκνήσω πρὸς σὲ εἰπεῖν ὁ πέπονθα, οὐκ οἶδ' ὅπως φοβερώτερόν μοι τὸ πρᾶγμα πεποίηκας, καὶ, ὡς ὁρᾷς, ἱδρῶ τε ἤδη, καὶ δέδοικα, καὶ μονονουχὶ καὶ ὁρᾶν αὐτῷ οἶμαι, καὶ τὸ πρᾶγμα πολλήν μοι τὴν ταραχὴν πεποίηκεν. ἄρξομαι δ' ὅμως· ὁ γὰρ οἷόν τε ἀναδῦναι, ἤδη παρούσης. ΠΟΛ. Καὶ, νὴ Δία, πολλὴν τὴν εὐμένειαν ἐπιφαίνει τῷ προσώπῳ· φαιδρὰ γὰρ, ὡς ὁρᾷς, καὶ προσηνής, ὥστε θαρρῶν λέγε τὸν λόγον.

copiam dabitis? POL. Per Jovem, ſiquidem habueris quod de jure dicas. Neque enim adverſariis, ut tu vocas, ſed inter amicos cauſſam dices. Ego vero idem judicium tecum ſubire paratus ſum.

16. LYC. At illud moleſtum, Polyſtrate, quod non illa praeſente habebo orationem: longe enim ſic eſſet melius. Jam vero neceſſe eſt mandata alteri cauſſa defungi. Verum ſi talis mihi ad illam internuntius fueris, qualis ab illa ad me fuiſti, jacere aleam audebo. POL. Bono animo, quantum ad hoc, eſto Lycine, nec enim malum me defenſionis tuae apud illam actorem habebis, ſi breviter dicere ſtudeas, quo facilius memoria complectar. LYC. Atqui longiſſima mihi oratione opus erat, adverſus vehementem adeo accuſationem. Veruntamen tua cauſſa in compendium mittam defenſionem. A me igitur iſta illi renuntia. POL. Nequaquam, Lycine. Sed tanquam illa praeſente habe orationem: tum ego apud illam te imitabor. LYC. Igitur quando ita tibi videtur, Polyſtrate, ipſa jam adeſt, & prior dixit nimirum quaecumque tu ab ipſa mihi renuntiaſti: nos autem oportet altero jam loco dicere incipere. Quamquam, neque enim dicere apud te piget, quid mihi acciderit, terribilius mihi, neſcio qua ratione hoc negotium reddidiſti: atque, ut vides, ſudo jam, & pertimui, ac tantum non videre etiam ipſam mihi videor, multamque mihi perturbationem haec res objecit. Veruntamen incipiam; nam ſubducere me, ipſa jam praeſente, non eſt integrum. POL. Ac multam, ita me Jupiter, benevolentiam ipſo vultu prae ſe fert. Hilaris enim, ut vides, & propitia eſt. Itaque fidenter orationem habe.

17. LYC.

36. Ἀντιδίκοις] Forſan οὐκ ἀντιδίκοις. F.G.
Ἐν ἀντιδίκοις] Particulam οὐ, quae in libris noſtris exciderat, omnino reſtituendam duxi. Abſciſſa haec erant cum margine in M. M. du S.
68. Ἀναδῦναι] Conf. infra Περιγρ. §. 26. M. du S.
73. Πέρα τῆς μίτρας] At ſupra de Salt. c. 21. πέρα τῆς μιτρίου. Prius Noſtro frequentius. Sed & alterum rectum, ejusque exemplum ex Sozom. dedit Cl. Hemſt. T. I. Nigr. c. 30. f. J. F. R.
76. Ἐν μεγάλῳ τιθεμένη] Sic e contrario, οὐ γέλωτι ποιή-

17. LYC. Ego te, mulierum praestantissima, cum vehementer, ut ais, & ultra modum laudaverim, non video qua in re laudaverim tantum, quantum ipsa de te praeconium illud protulisti, quod magni adeo facis honorem numinis. Prope enim illis quae de te dixi omnibus illud majus est: & venia mihi *debetur*, si non hanc quoque tibi imaginem depinxi, quae propter ignorantiam me fugerit. Neque enim aliam ante illam pinxissem. Itaque hac quidem parte adeo non excessisse modum in laudando mihi videor, ut potius multo tenuius quam pro dignitate dixerim. Considera igitur quantum hoc *sit quod* praetermisi, quam immensum ad boni moris, & recti animi demonstrationem; quatenus, quicunque divinum numen non obiter colunt, iidem etiam adversus homines optimi fuerint. Itaque si omnino retractare orationem oporteat, & simulacrum corrigere; auferre quidem de illo nihil ausim, sed illud tanquam caput totius operis atque verticem adjecerim. Verum eo nomine gratiam tibi me, & magnam quidem, habere fateor. Cum enim illam animi tui moderationem laudaverim, & quod nihil in te superbum, nihil tumidum praesens rerum amplitudo produxit; tu tales ob caussas libellum accusans, veritatis fidem laudationi fecisti. Etenim non avide rapere ad se talia praeconia, sed pudore propter ea confundi, & majora quam quae tibi conveniant dicere, *id ipsum vero* moderati & civilis animi specimen est. Verum quanto magis ad ipsas laudes sic affecta animo es, tanto te demonstras summis laudibus digniorem. Ac pene ad illud Diogenis dictum tibi res pervenit, qui interrogante quodam, Quomo-

ΛΥΚ. Ἐγώ σε, ὦ γυναικῶν ἀρίστη, μεγάλα, ὡς φῄς, καὶ πέρα τοῦ μέτρου ἐπαινέσας, οὐκ ὀρῶ ὅτι τηλικοῦτον ἐπῄνεσα, ἡλίκον αὐτὴ σὺ τοῦτο ἐγκώμιον ὑπὲρ σεαυτῆς ἐξενήνοχας, τὴν πρὸς τὸ θεῖον τιμὴν ἐν μεγάλῳ τιθεμένη. σχεδὸν γὰρ ἁπάντων τοῦτο μεῖζον, ὧν εἴρηκα περὶ σοῦ, καὶ συγγνώμη, εἰ μὴ καὶ ταύτῃ σοι [a] προσέγραψα τὴν εἰκόνα, οὐπ' ἀγνοίας με ξυλαθοῦσαν. ἐγὼ γὰρ ἂν ἄλλην πρὸ αὐτῆς ἐγραψάμην· ὥστε ταύτῃ γε οὐκ ὄπως ὑπερβάλλεσθαι τοὺς ἐπαίνους, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερόν μοι δοκῶ τῆς ἀξίας εἰρηκέναι. σκόπει γοῦν, ἡλίκον τοῦτο παρέλιπον, ὡς παμμέγεθες εἰς ἐπίδειξιν τρόπου χρηστοῦ, καὶ γνώμης ὀρθῆς· ὡς ὅσοι τὸ θεῖον μὴ ἐν παρέργῳ σέβουσιν, οὗτοι καὶ τὰ πρὸς ἀνθρώπους ἄριστοι ἂν εἶεν. ὥστε εἰ πάντως μεταχοσμῆσαί δέοι τὸν λόγον, καὶ τὸ ἄγαλμα ἐπανορθώσασθαι, ἀφελεῖν μὲν οὐκ ἄν τι τολμήσαιμι αὐτοῦ· προθήσω δὲ καὶ τοῦτο, ὥς τινα κεφαλὴν τοῦ παντὸς ἔργου, καὶ κορυφήν. ἐπ' ἐκείνων μέντοι καὶ πάνυ πολλήν σοι εἰδέναι τὴν χάριν ὁμολογῶ. ἐμοῦ γὰρ ἐπαινέσαντος τὸ μέτριον τοῦ σοῦ τρόπου, καὶ ὅτι μηδὲν ὑπερπετὲς, μηδὲ τύφου μεστὸν ἐνεποίησέ σοι ὁ παρὼν ὄγκος τῶν πραγμάτων, σὺ τὰ τοιαῦτα αἰτιασαμένη τοῦ λόγου, βλάπτεις τοῦ ἐπαίνου τὴν ἀλήθειαν. τὸ γὰρ μὴ προαρπάζειν τὰ τοιαῦτα τῶν ἐγκωμίων, ἀλλ' αἰδεῖσθαι ἐπ' αὐτοῖς, καὶ μείζω ἢ κατὰ σὲ εἶναι λέγειν, μετρίας καὶ δημοκρατικῆς τινος ἐνδείξεως ἐστί. πλὴν ἀλλ' ὅσῳ περ ἂν πρὸς τὸ ἐπαινεῖσθαι αὐτὸ οὕτω ξυκειμένη [b] τυγχάνεις, [c] τοσούτῳ ἀξιωτέραν ὑπερεπαινεῖσθαι ἀποφαίνεις [d] σεαυτήν. καὶ σχεδὸν ἐς τὴν τοῦ Διογένους λόγον περιελήλυθέ σοι τὸ πρᾶγμα,

ὃς

a Προσέγραψα] Προέγραψα P. sola. b Τυγχάνεις] Ita dedi ex B2. & M. Τυγχάνης Ald. Fl. J. P. S. H. c Τοσούτῳ ἀξιωτέραν] Τοσοῦτον ἀξιωτέραν ἀ. ὑ. αὐτὴν Fl. At vulgatam etiam servat M. ἀξιωτ. media correpta male J. d Σεαυτὴν] Αὐτὴν Ex. Fl. Vulgatum σεαυτὴν tamen etiam est in P.

ποιήσασθαι. Quom. Hist. c. 32. Infra, Tox. c. 22. f. ἐν παιδιᾷ ἐποιοῦντο. Sic Herodian. 2. 7. 4. εἶχον ἐν καταφρονήσει, aliique passim. J. F. R.

4. Ὅσῳ] Omisso μᾶλλον, conf. supra Amor. c. 17. M. du S. Conf. potius supra notata ad T. I. pro Laps. c. 12. Et infra ad Gall. c. 18. m. J. F. R.

14. Ἐξα-

ὡς ἐρομένῳ τινὸς, ὅπως ἄν τις ἔνδοξος γένοιτο; εἰ δόξης, ἔφη, καλαφρονήσειε· φαίην ἂν κἀγὼ αὐτὸς, εἴ τις ἔροιτό με, Τίνες εἰσὶ μάλιστα ἐπαίνου ἄξιοι; ὁπόσοι ἐπαινεῖσθαι μὴ θέλουσιν.

do gloriam quis posset consequi? si gloriam, inquit, contemserit. Nam ipse quoque, si quis ex me quaerat, Qui sint maxima laude digni? dixerim, qui laudari minime volunt.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἐξαγώνια, καὶ πόρρω τῶ πράγματος. ὑπὲρ δὲ ὧν χρὴ ἀπολογήσασθαι, τοῦτό ἐστιν, ὅτι τῇ ἐν Κνίδῳ, καὶ κήποις, καὶ Ἥρᾳ, καὶ Ἀθηνᾷ, τὴν μορφὴν ἀναπλάττων εἰκασα. ταῦτά σοι ἐκμέλρα ἔδοξε, καὶ ὑπὲρ τοῦ πόδα. σοὶ αὐτῷ δὴ τούτων ἐρῶ. καίτοι παλαιὸς ἔστος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι ποιητὰς καὶ γραφέας. τοὺς δὲ ἐπαινοῦντας καὶ μᾶλλον, οἶμαι, εἰ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ

18. Sed ista forte extra quaestionem sunt, & a caussa sejuncta. Pro quo autem nunc jam caussa dicenda, illud est, quod Cnidiae *Veneri*, & *quae* in Hortis *colitur*, & Junoni, & Minervae similem dixi, cum formam tuam effingerem: haec modum tibi pedemque excedere visa sunt: de his igitur ipsis dicam. Quamquam antiquum illud dictum est, ad caussam dicendam non vocari poëtas, & pictores, & qui laudant, hosque minus etiam, puto, etsi humi & pedestri, ut nos, oratione, non per metra fe-

a Ἐκμέλρα] Sic *Ald. J. Fl. Fr. P. H. S. A.* & M. Ἐμμέλρα Ed. *Marcil.* male.

14. Ἐξαγώνια] Id est ἔξω τῶ ἀγῶνος ὄντα. *F. G.*

18. Ταῦτά σοι ἐμμέλρα ἔδοξε] Ταῦτά σοι ἄμελρα ἔδοξε. Itaque adjungit, καὶ ὑπὲρ τοῦ πόδα. *Th. M.*

Ταῦτά σοι ἐκμέλρα ἔδοξε] Quod Editionem *Marcilii* male habere ἐμμέλρα in variantibus notarit *Solanus*, id nescio an potius vitium typographicum sit in *Marcilii* notis; nam *Bourdelotii*, *Marcilii*, & *Cognati* notae iis plenae sunt, máxime tamen prioris illius. Sed nihil refert; nam ἐμμέλρα manifesto falsum est; quaeritur enim tantum, anne praestet ἄμελρα pro ἐκμέλρα; prius certe frequentius occurrit. At alterum quoque sic legit in Luciano *H. Steph.* Et adverb. etiam ἐκμέτρως adducit aliunde. De quo potius, si dubites, vid. *Pollux.* V. S. 167. τὸ δὲ ἀμέτρως λέγειν, εἰ μὴ κατὰ τὸ πλέον, ἐκμέτρως &c. Ipsum vero ἐκμετρος vel quater occurrit ap. eundem, quod cum ex Indice adpareat, transscribere nolo. Immo jam fere credo ἔμμελρον in *Marcil.* editione lectum, alioqui non emendassет. Nos certe jam nihil mutamus. *J. F. R.*

19. Ὑπὲρ τοῦ πόδα] Vide Paroemiogr. *J. B.*

21. Ποιητὰς] Horat. — *Pictoribus atque poëtis*
Quid libet audendi semper fuit aequa potestas.
M. du S.

23. Εἰ δὲ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην, ὥσπερ ἡμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο] Notanda locutio, ἐπὶ μέτρων φέρεσθαι, quae non denotat, *praeter modum ferri*, ut inepte interpres; sed *in metris*, h. e. *oratione ligata uti*, quemadmodum contra, χαμαὶ δὲ βάδην φέρεσθαι, *oratione prosa uti*. Similis locus est in *Bis Accusato* c. 33. καὶ ἅτε πεζός εἰμι, ἅτε ἐπὶ τοῦ μέτρων (sic enim ibi legendum, pro μετεώρων, recte monuit *ὁ πάνυ Graevius*) βέβηκα. *L. Bos.*

Εἰ δὲ καὶ χαμαὶ καὶ βάδην ὥσπερ ἡμεῖς &c.] Nisi nimis notum arbitrarer, adderem *Horat.* 2. Od. 12. 9. — *tuque pedestribus Dices historiis praelia Caesaris*, *Maecenas*, *melius*. *J. F. R.*

24. Ἐπὶ μέτρων] Conf. infr. Δικ. c. 33. f. *M. du S.*

Ibid. Ἐλεύθερόν γάρ τι ὁ ἔπαινος] Caecina ad Ciceronem fam. 6, 7. cum de caeteris scribendi generibus dixisset, *solum*, inquit, *liberum alterum laudare, de quo quidquid detrahas, necesse est aut infirmitati aut invidiae adsignetur.* Quam vere, hic non disputamus. *J. M. G.*

31. Ἐκεῖνο δὲ [σε] φημὶ [τοιαύτας — λόγων] An sic legendum? ἐκεῖνο δὲ φημὶ ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι, &c. Locus integer non videtur. Curvis lineis inclusa glossemata videntur. *F. G.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Nihil inficetius interpretatione, quam qua Graeca haec, [Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὰ ἐπαινοῦντα καὶ εἰκόσι, καὶ ὁμοιώσεσι προχρῆσθαι.] vertuntur, *Illud vero dico, ejusmodi nobis esse laudativarum orationum occasiones, quomodo imaginibus & comparationibus laudatorem uti oporteat.* Nihil, dico, inficetius. *Marcilius* hic inculcat post ἡμῖν verbum integrum παρεχηκέναι. Cogitabam ego pro ἐκεῖνο legendum εἶναι; & certe si ita scripsisset Lucianus, sensus foret satis absolutus. At nec hoc, nec illud, si recte consideremus, summopere necessarium. Dixerat Lucianus, plerosque, qui laudandum quempiam suscipiant, omnes vires in id intendere, ut rem gestam, quantum possint, verbis ornent ac amplificent; idque iis quodammodo licere, quum laudatio sit res libera, nullisque terminis circumscripta. Sibi vero, qui eam feminam (ad quam hic loquitur) in priori libello omnibus pulchritudinis & venustatis coloribus depinxerit, praestantissimis formae & virtutum a quaque femina & Dea exemplis atque imaginibus desumptis, &

ferantur. Liberum enim quiddam laus eſt: nec eſt modus illius ad magnitudinem aut brevitatem lege conſtitutus: ſed hoc ſolum videt undique, ut in ſumma admiratione ponat, & aemulatione dignum oſtendat eum qui laudatur. Verum hac non incedam equidem, nè *alterius* conſilii inopia hoc facere tibi etiam videar.

19. At illud dico, tales *eſſe* nobis laudandi locos & formas, ut is qui laudat, imaginibus ſimilitudinibusque utatur. Et in hoc *laudandi opere* illud fere maximum, bene comparare. Porro illud bene, ſic maxime judicetur, non ſi quis paribus aliquid comparet, neque ſi ad vilius quid collaμὴ ὅπι μέτρων φέροιτο. ἐλεύθερον γάρ τι ὁ ἔπαινος, οὐδ' ἔστιν αὐτῷ μέτρον εἰς μέγεθος ἢ [b] βραχύτητα νενομοθετημένον, ἀλλὰ τοῦτο μόνον ἐξάπαντος ὁρᾷ, ὅπως ὑπερθαυμάσεται, καὶ ζηλωτὸν ἀποφαίνῃ τὸν ἐπαινούμενον. ἃ μὲν ταύτῃ ἐγὼ βαδιοῦμαι, μὴ καὶ σοὶ δόξω ὑπ' ἀπορίας αὐτὸ δρᾶν.

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, τοιαύτας ἡμῖν [c] τὰς ἀφορμὰς τῶν ἐπαινετικῶν τούτων λόγων, ὡς χρὴ τὸν ἐπαινοῦντα, καὶ εἰκόσι καὶ ὁμοιώσεσι προσχρῆσθαι, καὶ κεδνὸν ἐν τούτῳ τὸ μέγιστόν ἐστιν εὖ εἰκάσαι· τὸ δὲ εὖ, ὧδε μάλιστα κρίνοιτο· οὐκ ἂν τις [d] τοῖς ὁμοίοις ὠφελήσειεν, οὐδ' ἂν πρὸς τὸ χεῖρον ποιῆται

b Βραχύτητα] Βραδύτητα male W. & *Fl.* Nil mutant vulgatam cett. nec P. *c* Τὰς ἀφορμὰς] Παραχωρήσαι addit *Marc.* Sed non adeſt in ulla Ed. nec in M. *d* Τοῖς] Abeſt ab *J.* Adeſt in cett. & M.

& ad hanc unam translatis, nulla laudum amplificatione opus eſſe; quum feminae hujus dotes tantae ſint, tamque uberem laudationis praeſtent materiam, ut, ſi velit veram ejus dare deſcriptionem, ad comparationes & imagines hominum Dearumque, animi corporisque virtutibus illuſtrium, ſe debeat convertere. Haec ergo Graeca ita vertes; *Illud autem dico, te unam tot encomiorum nobis* eſſe *anſas, ut laudatorem oporteat & imagines & ſimilitudines in partes vocare.* Subaudiendum tantum, id quod commode fieri poteſt, εἶναι. Eſt quoque συγχύσεως haec ſpecies, Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ, quum ordo poſtulet, Ἐκεῖνο δὲ φημί σε, &c. Pari modo ſupra de *Imag.* c. 4. Ἀλλὰ καὶ τὸν μῦθον, ὃν λέγουσιν ἤκουσας οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Et hic ordo eſt, ἤκουσας ὃν λεγ. οἱ ἐπιχ. *Sed & fabulam audiviſti, quam incolae de ea narrant.* Similes συγχύσεις in hoc & aliis ſcriptoribus ſunt frequentiſſimae, quod nemini latet. Per σύγχυσιν quoque exponam verba haec in Noſtri *Hermotimo* c. 7. poſt m. Καὶ ὃ ἐκεῖνος (Ἡρακλῆς) ἀποβαλὼν ὁπόσον ἀνθρώπειον εἶχε ἀπὸ τῆς μητρὸς, καὶ καθαρόν τε, καὶ ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, ἀνέπτατο εἰς τοὺς θεοὺς διϋκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Nempe διϋκρινηθὲν referendum ad τὸ θεῖον, quaſi verborum ordo foret, ἀκήρατον φέρων τὸ θεῖον, διϋκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρὸς, ἀνέπταλο εἰς τοὺς θεούς. *Etenim ille abjecto quidquid humani a matre haberet, puramque & incorruptam atque per ignem diſcretam divinitatem ferens, ad Deos ſubvolavit.* Ergo nihil neceſſe eſt cum *Th. Munkero*, V. Cl. in notis ad *Hygini* Fab. XXXVI. pro διϋκρινηθὲν legere διϋκρινηθείς. *J. J.*

Ἐκεῖνο δέ σε φημὶ] Illud σε vel pro σοι poſitum ab oſcitante librario, vel, quod malim, pro γε, videtur induxiſſe aliquem, ut παρεχηκέναι illud, de quo eſt in nota *Marcilii*, inſereret: cum praeſertim non cogitaret ἀφορμὰς eſſe rhetorum nomen, quo ea deſignantur, quae alias στοιχεῖα, item μόρια τῆς οἰκοδομίας appellant, locos quosdam & quaſi praedicamenta, unde laudandi argumenta peti poſſunt. Illud quidem apparet, generali argumento hic uti Lycinum, In laudando utendum eſt comparationibus; comparandum eſt autem id, quod laudare velis, non cum paribus aut vilioribus, ſed cum excellentioribus. Verſatur hic in theſi auctor, non in hypotheſi. *J. M. G.*

Ibid. Σὲ φημὶ] Vide Ῥητ. c. 18. & Διαβ. c. 1. *Eurip.* Βα. 529. B. C.

Ὅταν λάβῃ τις τῶν λόγων ἀνὴρ σοφὸς
Καλὰς ἀφορμὰς, εὖ μεγ' ἔργον εὖ λέγειν.

M. du S.

Ibid. Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Τοιαύτας ἡμῖν παρεχηκέναι τὰς ἀφορμάς. *Th. M.*

Τοιαύτας ἡμῖν τὰς ἀφορμὰς] Luciani verba ad quae *Solanus* remittit, in *Rhet. praec.* 18. pr. ſunt: Ἐπειδὰν καὶ δὴ λέγειν, καὶ οἱ παρόντες ὑποβάλωσι τινας ὑποθέσεις ἢ ἀφορμὰς τῶν λόγων. Et in *Cal. non tem. cred.* 1. m. Τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς τραγῳδοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ δράματα τὸ τοιοῦτον παρέχηται τοὺς Λαβδακίδας, καὶ τοὺς Πελοπίδας. Non vero addit, qua de cauſſa eo nos ableget, num ad uſum rhetoricum vocabuli ἀφορμὰς, demonſtrandum, an ut oſtendat, etiam hic verbum requiri, ut illic παρέχηται & ὑπολαβεῖν additum legitur; & ſic mihi videtur; nam ſive pro ἡμῖν legas εἶναι, ſive σε mutes in σοι aut γε, dura tamen & contorta manet conſtructio Lucianeae non ſatis conveniens. Εἶναι quidem commode alibi intelligendum relinquitur, hic vero duriuſculum videtur, quia ſic σύγχυσις, ἔλλειψις, ac tranſitio a ſingulari ad plural. ſimul concurrerent. Eſto tamen, intelligatur, quia Viri Cl. *Geſner.* cum *Jenſio* me perſpicaciores ſic volunt. *J. F. R.*

τ῀ πρ῀οθέσιν, ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε [a] προσεικάζῃ τὸ ἐπαινούμενον, οἷον, [b] ἤν τις κύνα ἐπαινῶν εἴποι ἀλώπεκος μείζω εἶναι αὐτὸν, ἢ αἰλούρου, ἆρά σοι [c] ὁ τοιοῦτος δοκεῖ ἐπαινεῖν [d] εἰδέναι; Οὐκ ἂν εἴποις. ἀλλὰ μὴν εἰ λύκῳ Φαίη ἴσον αὐτὸν ὑπάρχειν, οὐδὲ οὕτω μεγάλως τι ἐπῄνεσεν. ἀλλὰ πρῶ τὸ ἴδιον τῶ ἐπαίνου ἀποτελεῖται; ἢν ὁ κύων τῷ λέοντι ἐοικέναι λέγηται, κ῀ μέγεθος κ῀ ἀλκήν. ὡς τ῀ Ὡρίωνος κύνα ἐπαινῶν, ἔφη ποιητὴς λεοντοδάμαν αὐτόν· οὕτως γ' ἂν κυνὸς ἐντελῆς ἔπαινος. κ῀ πάλιν εἴ τις Μίλωνα τ῀ ἐκ Κρότωνος ἢ Γλαῦκον τ῀ ἐκ Καρύστου, ἢ Πολυδάμαντα ἐπαινέσαι θέλων, ἔπειτα λέγοι ἰσχυρότερον ἕκαστον αὐτ῀ῶν γυναικὸς γενέσθαι, οὐκ ἂν οἴει γελασθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῆ [f] ἀνοίᾳ τῶ ἐπαίνου; ὅπου γε εἰ κ῀ ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτὸν, οὐδὲ τοῦτο ἀπέχρησεν ἂν πρὸς ἔπαινον; ἀλλὰ πῶς ἐπῄνεσε ποιητὴς εὐδόκιμος τ῀ Γλαῦκον, οὐδὲ Πολυδεύκους βίαν φήσας ἀνατείνασθαι ἂν αὐτῷ ἐναντίας τὰς χεῖρας; οὐδὲ σιδάρεον Ἀλκμάνας τέκνον; ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν θεοῖς εἴκασε;

tionem instituat; verum si quis ad aliquid excellentius, quantum ejus fieri potest, illud quod laudatur admoveat. Velut si quis in laude canis dicat, illum vulpe majorem esse, aut fele, numquid talis videtur tibi laudare scire? Non sane dixeris. Sed neque si lupo dicat parem illum esse, neque sic magno opere quidquam laudaverit. Sed ubi id quod proprium est laudis efficitur? Si canis leoni par dicatur & magnitudine & robore. Ut Orionis canem laudans poëta *leonum demitorem* vocavit. Haec enim sane perfecta canis laus est. Et rursus si quis Milonem Crotoniaten, aut Glaucum ex Caryſto, aut Polydamantem laudare volens, deinde dicat, fortiorem unumquemque illorum fuisse muliere, non derisum illum iri putas ob laudis vecordiam? cum etiam si uno illum viro superiorem esse diceret, neque hoc satis esset ad laudem. Sed quomodo laudavit Glaucum nobilis poëta? *Neque Pollucis vim*, dicens, *protensuram adversarias illi manus*, *neque ferreum Alcmenae natum*. Vides qualibus illum Diis comparaverit, vel po-

a Προσεικάζῃ] Hoc praetuli ex marg. *AiW.* & Codd. G. M. P. W. Ἐμβιβάζῃ Edd. priores. b Ἤν τις] Εἴ τις W. c Ὁ] Δ. ὁ W. d Εἰδέναι] Δέναι misere *J. Ald. P.* Recte εἰδῆναι cett. & M. e Τῶν] Ὁ W. f Ἀνοίᾳ] Διανοίᾳ *Fl.* Sed cum vulgata ceterarum Edd. lect. faciunt M. P.

38. Πρὸς τὸ ὑπερέχον] Ἀλλ' ἤν τις πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε ἐμβιβάζῃ τὸ ἐπαινούμενον. *Si quod laudatur ad excellentius, quoad fieri potuerit extulerit.* Nec Graeca nec Latina verba reprehendo. Efficacius tamen vetus codex πρὸς τὸ ὑπερέχον ὡς οἷόν τε προσεικάζων. ut apud Latinos *provehens*. *J.G.G.*

39. Προσεικάζῃ] W. & P. cum *Graeviano* faciunt. *M. du S.*

42. Εἰδέναι] Quidam libri mendose εἰδῆναι. *M. du S.*

48. Ποιητὴς] Unde habeat nescio. *M. du S.*

51. Γλαῦκον τ῀ ὀκ Καρύστου] Supra *Zeux.* f. aliisque locis mox ab *Solano* indicandis. *J.F.R.*

57. Πῶς — ποιητὴς] *Pindarus* haud dubie, sed inter ea, quae hodie supersunt, non extat. *M. du S.*

61. Ὁρᾷς] Ὁρᾷς ὁποίοις αὐτὸν (Γλαῦκον) θεοῖς εἴκασε; (Ὁμηρος scilicet) μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀπέφηνε. Locus bonus, sensu mutilatus; condonanda itaque non nimis perspicaci Interpreti nostro insulsa versio, *Vides qualibus Diis ipsum assimilarit? quin potius ipsis imaginibus expressit.* Ubi hic memorantur imagines? Puto, eum legisse εἰκόνων, non ἐκείνων. At vel sic nec Graece id sensu sano diceretur, nec recte Latine verti posset. Lucianus, quo probaret, comparationes petendas esse ab rebus minime vilioribus & inferioribus, attulit exemplum Glauci, de quo Homerus dixerit, ne Pollucem quidem, neque robustissimum Herculem, manus suas contra eum audere tollere. Jam ait, *Viden' quibus Diis* Homerus Glaucum *comparavit? quin & illis ipsis declaravit.* *Marcilius* pulchre vidit desiderari χρεών. non tantum scilicet Diis comparavit Homerus Glaucum, sed & iis fortiorem declaravit. Possumus molliori emendatione defungi, legentes ἀμείνω pro ἐκείνων. plane uti modo praecessit, ἑνὸς ἀνδρὸς ἔλεγεν ἀμείνω εἶναι αὐτόν. Haec jam scripseram, ubi in Florentinam editionem incidens, vidi illic clare ita legi, ac ipse constituera m, nisi quod ipsa vox ἐκείνων servata est integra. Nempe, μᾶλλον δὲ ἐξ αὐτῶν ἐκείνων ἀμείνω ἀπέφηνε. Aldina editio perinde, ac reliquae, mutila est. *J.F.*

Ὁρᾷς] Adscripserat *Hemsterh.* principio hujus notae

Jen-

potiorem etiam fecerit. Et neque Glaucus indignatus eſt, ſe praeſidibus athletarum Diis oppoſitum laudari; neque illi vel Glaucum vel poëtam ulti ſunt, tanquam impie ſe circa laudem illam gerentes; ſed in gloria & honore ambo apud Graecos fuere, alter roboris cauſſa, Glaucus; poëta vero cum propter alia, tum propter hoc ipſum maxime carmen. Noli ergo admirari, ſi & ipſe, comparatione uti cum vellem, quod erat laudaturo neceſſarium, exemplo uſus ſum altiore; ratione hoc ipſa ſubjiciente.

20. Quandoquidem autem adulationis mentionem feciſti; quod odio habes adulatores, laudo te equidem, neque aliter oportebat. Volo autem tibi jam diſcernere, ac finire cum laudantis opus, tum adulatoris exceſſum. Adulator igitur, quippe qui ſuae ipſius utilitatis cauſſa laudet, veritatis autem parvam admodum curam habeat, ſupra modum laudando cenſet omnia: mentiens plurima ac de ſuo addens, ut neque Therſiten Achille pulchriorem pronuntiare

μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῷ ἐκείνων [g] ἀμείνω [h] ἀπέφηνε. ϗ ὅτε αὐτὸς ὁ Γλαῦκος ἠγανάκλησε τοῖς ἐφόροις τ ἀθλητῷ θεοῖς ἀντεπαινούμενος, ὅτε ἐκεῖνοι ἠμύναντο ἢ τ Γλαῦκον, ἢ τ ποιητὴν, ὡς ἀσεβοῦντα περὶ τ ἔπαινον, ἀλλὰ [i] εὐδοκίμουν ἄμφω, ϗ ἐτιμῶντο ὑπὸ τῶν Ἑλλήνων· ὁ μὲν ὅτι τῇ ἀλκῇ ὁ Γλαῦκος, ὁ δὲ ποιητὴς, ὅτί τε τοῖς ἄλλοις, ϗ ἐπ' αὐτῷ τούτῳ μάλιστα τῷ ἄσματι. μὴ δὴ θαυμάσῃς, εἰ ϗ αὐτὸς εἰκάσαι βουλόμενος, ὅπερ ἦν τῷ ἐπαινοῦντι ἀναγκαῖον, ὑψηλοτέρῳ ἐχρησάμην τῷ παραδείγματι, τοῦτο ὑποβαλόντος τοῦ λόγου.

Ἐπεὶ δὲ ϗ κολακείας ἐπεμνήσθης, ὅτι μὲ ϗ σὺ μισεῖς τοὺς κολακικούς, ἐπαινῶ μύσε, ϗ οὐκ ἐχρῆν ἄλλως, ἐθέλω δέ σοι διακρῖναι [k], ϗ ὁρίσαι τό, τε τοῦ ἐπαινοῦντος ἔργον, ϗ τ τοῦ κόλακος ὑπερβολήν. ὁ μὲν οὖν κόλαξ, ἅτε τ χρείας ἕνεκα τ ἑαυτοῦ ἐπαινῶν, ἀληθείας δὲ ὀλίγον ποιούμενος τ πρόνοιαν, ἅπαντα ὑπερεπαινεῖν οἴεται δεῖν, ψευδόμενος ϗ προστιθεὶς παρ' [l] αὐτοῦ τὰ πλείω, ὡς μὴ ἂν ὀκνῆσαι ϗ τ Θερσίτου εὐμορφότερον φῆναι τοῦ Ἀχιλλέως, ϗ τ

g Ἀμείνω] Redditum Luciano ex Fl. & W. Aberat ab Edd. reliqq. h Ἀπέφηνε] Ἀπέφαινεν W. Nihil mutat vulgatum Fl. i Εὐδοκίμουν] Sic J. Fl. Fr. B2. H. Ald. P. S. M. k Διακρῖναι] Διακρίναι marg. AIW. l Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. vulgo, quod emendandum Guiet. monuit.

Fenſianae. Fallitur: nam nec Glaucum Homericum Lucianus, ſed Caryſtium intelligit, neque adeo Homerum. *J.F.R.*

62. Μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων] Μᾶλλον δὲ ϗ κρείττω αὐτῶν ἐκείνων. *Th.M.*

Μᾶλλον] Vertitur: *quin potius ipſis imaginibus expreſſit.* Sed ſenſus requirit: *quin & potiorem ipſis expreſſit.* *F.G.*

Μᾶλλον δὲ ϗ αὐτῶν ἐκείνων] At jam cum ἀμείνω reſtituerimus, emendatione *Marciliana* non opus eſt. Patet interim recte eum conjeciſſe. Senſit idem Cl. *Geſner.* vel ex conjectura, vel ex *Fenſii* Lectt. Lucian. perſpiciens comparativum deeſſe, qui cum *majorem* in verſione addiderit, non viſa emendatione noſtra, μείζω videtur conjeciſſe; repoſui tamen *potiorem*, ut cum ἀμείνω verſio conveniret. *J.F.R.*

Ibid. Ἐκείνων ἀμείνω ἀπεφ.] Illud ἀμείνω, quod in impreſſis fere omnibus deerat, ex W. & Fl. Ed. reſtituimus. *M.du S.*

63. Γλαῦκος] De his vide ad Ἡρ. c. 3. & Συγγρ. c. 35. Adde & Ἐκκλ. c. 12. *M.du S.*

67. Εὐδοκίμουν] Omnes libri εὐδοκίμων. Neque hic ſolum hac in voce peccatur. *M.du S.*

Εὐδοκίμουν] Quantumvis *Solanus* jubeat ηὐδοκ. cum augmento reponi, ego tamen nihil mutavi; tum propter Librorum conſenſum, tum quia & ſupra non ſemel vidimus augmenta neglecta. Adi quae notavi ad Dial. proximum *Imag.* c. 3. Et *Alex.* c. 22. No. 89. ubi εὐδοκίμων etiam legitur. Sic εὑρίσκω facere εὕρισκον εὕρηκα &c. nec recipere augmentum, ſatis notum eſt; alia vero promiſcue inveniuntur, ut εὐφραίνομαι & ηὐφραίνομαι, quod ſupra jam monui. Immo in Novo Foedere εὐδοκέω, numquam cum augmento legas exhibitum, ſed ηὐδόκησα ubique. At magis Atticum eſt ηὐδ. Eſto. Nec tamen Noſter alibi ὑπερατλιζει, ideoque non hic etiam ad id eum adigemus invitum. *J.F.R.*

84. Θερσίτου] *Homer.* Il. B. 216. *M.du S.*

τὴν Νέστορα [a] Φάναι τὸν ὑπὲρ Ἴλιον τραλευσάντων, τὸν νεώτατον εἶναι. διομόσαιτο δ' ἂν καὶ τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος, καὶ τὸν [b] Φινέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως, ἢν τοῦτο μόνον κερδᾶναί τι ἐλπίσῃ ὑπὲρ τοῦ ψεύσματος. ὁ δέ γε αὐτὸ τοῦτο ἐπαινῶν, οὐχ ὅπως οὐδ' ἂν ψεύσαιτό τι, ἢ προσθείη τι μηδὲ ὅλως προσόντων, τὰ δ' ὑπάρχοντα αὐτῷ φύσει ἀγαθὰ, κἂν μὴ πάνυ μεγάλα ᾖ, ὡσαύτως ἐπηύξησε, καὶ μείζω ἀπέφηνε, καὶ τολμήσειεν ἂν εἰπεῖν, ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κῦφον ὂν ἴσμεν [c] ζώων, καὶ δρομικὸν, ὅτι

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα.

καὶ πάλιν οὐκ ἂν οἰκήσειε [d] Φάναι, Ἀελλοπόδων δρόμον ἵππων. καὶ ἢν οἰκίαν ἐπαινῇ καλὴν, καὶ ἄριστα καλεσκευασμένην, εἴποι ἂν·

pigretur, & Neſtorem dicat eorum, qui ad Ilium pugnarunt, maxime juvenem fuiſſe: juraverit autem etiam Croeſi filium audire acutius Melampode, & Phineum acutius cernere Lynceo; modo lucrifacere aliquid mendacio ſuo ſperet. At alter, qui id ipſum quoque facit, ut laudet, non ille quidem is eſt, qui mentiatur quidquam vel addat eorum, quae plane non adſunt; ſed quae natura illi bona inſunt, etiam ſi non nimis magna fuerint, ea ſumit, auget, & facit majora. Et auſit ille dicere, cum equum laudare vult, levem inter ea, quae novimus animalia, & ad curſum aptum,

Per ſummas currat, nec eas confringat ariſtas:

& rurſus non dubitet dicere procellipedum curſum equorum: & ſi domum laudet pulchram & optime aedificatam, dicat:

Ta-

a Φάναι] Ita Cod. L. Φᾶναι Edd. *b* Φινέα] Reſtitut. ex W. *Fl.* & *V2.* Ἰφνέα ceterae omnes male. *c* Ζώων] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *Solan.* quid tum? *d* Φάναι] Ita dedi ex L. Φᾶναι Edd.

88. Ὀξυηκοώτερον] Ὅτι ὁ Μελάμπους ὀξυήκους. *V.*

86. Νέστορα φάναι] *Homer.* Il. A. 250. *M. du S.*

88. Τὸν Κροίσου υἱὸν ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Atqui *Herodotus* Lib. I. ὁ δὲ παῖς ἦν οὗτος ὁ ἄφωνος. Videtur itaque aut alios ſecutus auctores Lucianus, aut memoria ei vacillaviſſe. Nam & infra in *Gallo*, ſive *Somnio*, λυπεῖ δὲ, inquit, τὸν μὲ Λυδὸν, υἱὸς κωφὸς ὤν. Neque dixeris hoc Luciani loco reponi poſſe λαλίστερον. Repugnat enim comparatio cum Melampode. *Th. M.*

Τὸν Κροίσου . .] Miratur *Marcilius* quos Lucianus ſit ſecutus auctores, cum ſcribit in dialogo pro imaginibus, Croeſi filium auditu acri Melampodem antecellere, cum ſcribat *Herodotus*, illum fuiſſe mutum; non ſurdum. ſed ego miror *Marcilium* hic haerere. Quis ignorat mutos eſſe quoque ſurdos: imo ſurditatem eſſe cauſſam mutae linguae? Qui ſurdus natus eſt, loqui non poteſt. Unde enim ſonos vocum litterarumque percipiat? Fuerunt tamen noſtro ſeculo cum in Germania, tum in Anglia, qui ſurdos docuerunt motu oris litteras noſſe & pronunciare. de quo extat elegans diſſertatio *Georgi Morhofii*, viri eruditiſſimi, & noſtri ſtudioſiſſimi. Quin & ſurdi fuerunt his in terris, non nati, ſed morbo caſuque facti, qui ex motu labiorum aeque poterant etiam longius a ſe remotos, & muſſitantes intelligere, ac ſi articulatim ſingulas voces auribus percepiſſent. Hi videbant ſonum, non audiebant. *J. G. G.*

Ibid. Ὀξυηκ. εἶναι τοῦ Μελ.] De filio Croeſi vide *Herodotum*, & Noſtrum Ἀλεκτ. c. 25. Aliquem nactus ſit neceſſe eſt, a quo abſque aurium ope, linguam & reliqua vocis organa movere edoctus fuerit, qualis potiſſimum noſtra aetate nobilis Medicus mutam puellam Harlemi loqui docuit, & ex oris motu ut loquentes intelligeret, fecit. Melampodis fabulam vide apud *Apollod.* I. p. 19. A. B. *M. du S.*

Ὀξυηκοώτερον εἶναι τοῦ Μελάμποδος] Cui Dracones lambendis auribus avium etiam ſermonis intellectum dederint. Vid. *Plin.* 10, 49. f. 70. & quos ibi citat *Harduin. Bochartus* praeſertim Hieroz. I, 3. p. 21, 69. a quo ſua habet *Harduinus* omnia. Add. *Spanh.* diſſ. 4. p. 215. *J. M. G.*

89. Τὸν Ἰφνέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Hanc lectionem retinent omnes; etiam Latinis interpretibus offerentibus neſcio quem *Iphnea*. Et cui iſte talis auditus? manifeſte apparet tranſpoſitas literas pro Φινέα, ut optime adſcripſit pater. Is notiſſimus in fabulari hiſtoria, & quidem propter oculos, qui fuerunt excoecati. *J. G.*

Καὶ τὸν Ἰφνέα ὀξύτερον δεδορκέναι τοῦ Λυγκέως] Optime & ipſo quoque hoc Lynceo ὀξύτερον viderunt Viri Cl. *Menagius* & *Gronovius*, hic in notis pag. 902. ille in Addendis, legendum eſſe Φινέα; nec enim aliter legitur in editione Florentina. *J. J.*

Τὸν Ἰφνέα] Φινέα omnino legendum videtur. *F. G.*

Mo-

Talis nimirum Jovis intus Olympii aula est.

Ζηνός τε τοιήδε γ' Ὀλυμπίη ἔνδοθεν αὐλή.

At adulator hunc versum etiam de subulci tugurio dicat, si modo accipere aliquid a subulco speret: cum Cynaethus Poliorcetae Demetrii adulator, omnibus adulandi rationibus consumtis, laudaverit vexatum a tussi Demetrium, quod modulate screaret.

ὁ δὲ κόλαξ τοῦτο τὸ ἔπος, κἂν τῷ περὶ τὴν συβώτου καλύβης εἴποι, εἰ μόνον τι παρὰ τοῦ συβώτου λαβεῖν ἐλπίσειεν· [e] ὅπου Κυναίθου ὁ Δημητρίου τοῦ Πολιορκητοῦ κόλαξ, ἁπάντων αὐτῷ τῶν πρὸς ἡδονὴν κολακείαν καταναλωμένων, ἐπῄνει τὸν βηχὸς ἐνοχλούμενον τὸν Δημήτριον, ὅτι ἐμμελῶς ἐκρέμπεται.

21. Non solum autem hic utriusque generis character est, quod adulatores non dubitant mentiri etiam in gratiam eorum, quos laudant; laudatores autem extollere studeant, quae adsunt: verum etiam illa rē non parva distant, quod adulatores quantum possunt utuntur hyperbolis, laudatores autem in his ipsis quoque sobrii sunt, & intra terminos se continent.

Οὐ μόνον δὲ τοῦτο ἑκατέρου αὐτῶν γνώρισμά ἐστι; τὸ τοὺς μὲν κόλακας οὐκ ὀκνεῖν, ἀλλὰ [f] ψεύσασθαι τοῦ χαρίσασθαι ἕνεκα τοῖς ἐπαινουμένοις, ἐξαίρειν δὲ τοὺς ἐπαινοῦντας τὰ ὑπάρχοντα πειρᾶσθαι· ἀλλὰ καὶ ἐκείνῳ ἐν σμικρῷ διαλλάττουσιν, ὅτι οἱ μὲν κόλακες, ἐφ' ὅσον οἷόν τε αὐτοῖς, χρῶνται ταῖς ὑπερβολαῖς, οἱ ἐπαινοῦντες δὲ, καὶ ἐν αὐταῖς ταύταις σωφρονοῦσι, καὶ ἐντὸς τῶν ὅρων μένουσι.

ταῦ-

e Ὅπου] Nil mut. Edd. nec M. f Ψεύσασθαι] Ψεύδεσθαι W.

Monuit idem Cl. *La Croze*. Monuit *Menag.* in addend. Edit. *Graev.* Et nos correximus dudum. *J.F.R.*

Ibid. Φινέα] W. *Fl.* & *V2.* Reliquae Edd. prave Ἰφινέα. Vide *Apollod.* I. p. 23. C. *M.du S.*

91. Ὁ δή γε [αὐτὸ τοῦτο] ἐπαινῶν οὐχ [ὅπως οὐ] ἂν] Sic lege fortasse. ὁ δή γε ἐπαινῶν οὐκ ἂν ψεύσαιτό τι &c. Cetera glossa videntur. *F.G.*

93. Προσόντων] Conf. supra hoc *Dial.* c. 6. & Συγγρ. c. 35. *M.du S.*

97. Ὡς ἵσμεν ζώων] Ὡς ἵσμεν ζῶον. *F.G.*

Ὧν ἴσμεν] Ἵππον ἐπαινέσαι θέλων, φύσει κοῦφον ὧν ἴσμεν ζώων, &c. Interpres, *laudando equum, natura levem, ut ea scimus esse animantia.* Haec sunt versionum monstra. Redde, *Equum laudare volens, natura levem ex iis, quae novimus, animalibus*, &c. De hoc Hellenismo vide supra ad T. I. *J.J.*

Ὧν ἴσμεν ζώων] Bis ὡς pro ὧν scriptum erat in nota *Gujeti*; dubito num describentis vitio. Sed in vulgata nihil video quod emendationem postulet, quamquam ζῶον non improbaverim, si quis Codex haberet. Interim satis usitata & haec est genitivi cum relativo convenientis constructio, ut bene jam monuit ac vertit Cl. *Jensius*. *J.F.R.*

99. Ἄκρον &c.] *Homer.* Il. Υ. 227. *M. du S.*

Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκ.] Fons *Homer.* Il. Υ, 227. Rivos plena manu indicavit la Cerda ad Aen. 7, 808. *Illa vel intacta* &c. *J.M.G.*

2. Ἀελλοπόδων] Frustra apud Homerum quaesivi. *M.du S.*

Ἀελλοπόδων] Usitatius quidem *Homero* ἀελλόποδες. Verum nec alterum est improbum. Legitur enim in Hymno in Vener. qui eidem vulgo tribuitur, v. 218. — ἵπποισιν ἀελλοπόδεσσιν ὀχεῖτο. *J.F.R.*

5. Ζηνός τε] *Homer.* Odyss. Δ. 74. *M.du S.*

9. Ὅπου Κυναίθου] Lege ὡς τοῦ. *F.G.*

Ὅπου Κυν.] Mallem ὁ γοῦν K. Sed in impressis & M. ipso, uti edidimus, scribitur. Accedit ad hunc usum hujus particulae locus *Jambl.* No. 60. A. Vid. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 1. f. Ibid. XXIII. 1. med. *pro Laps.* §. 2. Ibid. §. 6. *Hermot.* c. 39. *Herodot.* §. 4. *Abdic.* c. 23. f. Infra *Icarom.* c. 23. f. Et *adv. Indoct.* c. 21. pr. *M.du S.*

Ὅπου Κων.] Decem illa Luciani testimonia ab *Solano* commonstratis tantum Ed. *Junt.* paginis indicata, quaesivi, capitumque sive paragraphorum numerum, ut semper, ad nostram editionem adcommodavi, cognovique in illis omnibus ὅπου vel ὅπου γε occurrere, pro *quum*, *quandoquidem* positum, veluti Latinis quoque non infrequens *ubi* pro *quandoquidem*, *siquidem*, usurpare, ut Horat. 2. Od. 13. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Verum ex his omnibus non consequitur ὁ γοῦν hic legendum, quum Cynaethus non ante nominatus sit. Quare mallem ὅπου ὁ Κων. legere, aut *Gujeto* adsentiri ὡς που legenti. Ceterum de nomine hujus parasiti vid. *Bergl.* ad *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. ἐγὼ ὁ Στρυθίων ὁ Κύναιθος οἱ δεδόκηται, ad quae ille: fuit assentator hoc nomine Demetrii Poliorcetae. de quo Lucianus in *Imag.* p. 39. (Ed. *Bened.*) i. e. h. l. *J.F.R.*

ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα κολακείας καὶ ἐπαίνου ἀληθοῦς δείγματα, ὡς μὴ πάντας [a] ὑποπτεύῃς τοὺς ἐπαινοῦντας, ἀλλὰ διακρίνῃς, καὶ ὑπομετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ ἑκάτερον.

Haec tibi pauca de multis *sunto* adulationis ac verae laudis specimina, ne omnes omnino laudantes suspectos habeas, sed discernas, & sua utrumque mensura metiaris.

Φέρ' οὖν, εἰ δοκεῖ, πρόσαγε τοῖς [b] ὑπ' ἐμοῦ εἰρημένοις τοὺς κανόνας ἀμφοτέρους, ὡς [c] μάθοις εἴτε τούτῳ εἴτ' ἐκείνῳ ἐοικασιν. ἐγὼ γοῦν εἰ μόν τινα ἄμορφον οὖσαν ἔφην τῷ ἐν Κνίδῳ ἀγάλματι ὁμοίαν, γόης ἂν, καὶ τοῦ Κυναίθου κολακικώτερος ὄντως νομιζοίμην. εἰ δὲ τοιαύτην ὑπάρχουσαν, οἵαν πάντες ἴσασιν, ὑπὲρ πάνυ ἐκ πολλοῦ διαστήματος ἦν τὸ τόλμημα.

22. Age igitur, si videtur, admove his, quae dicta a me sunt, regulam utramque, out videas, huic ne an illi conveniant. Etenim si deformem quandam statuae Cnidiae similem dicam, impostor sane, & Cynaetho ipso magis adulator vere habear: si vero talem, qualem omnes norunt; non sane magni ille ausus intervalli fuerit.

Τάχα [d] δ' ἂν φαίης, μᾶλλον δὲ ἤδη εἴρηκας, ἐπαινεῖν μόν σοι ἐς τὸ κάλλος ἐφείσθω· ἀνεπίφθονον μέντοι ποιήσασθαι τὸν ἔπαινον ἐχρῆν, ἀλλὰ μὴ θεαῖς ἀπεικάζειν ἄνθρωπον οὖσαν. ἐγὼ δὲ, ἤδη γάρ με προάξειν τἀληθὲς εἰπεῖν, ὑπὲρ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἰκασα, τεχνιτῶν δ' ἀγαθῶν δημιουργήμασι, λίθῳ, καὶ χαλκῷ, ἢ ἐλέφαντος πεποιημένοις. τὰ δὲ ὑπ' ἀνθρώπων γεγενημένα, οὐκ ἀσεβὲς, οἶμαι, ἀνθρώποις εἰκάζειν· ἐκτὸς εἰ μὴ σὺ τοῦτο εἶναι τὴν Ἀθηνᾶν ὑπείληφας, τὸ ὑπὸ Φειδίου πεπλασ-

23. At forte jam dixeris, quin jam dixisti, laudare quidem pulchritudinis nomine tibi permissum esto. Verum invidiae non obnoxiam oportebat laudationem facere, nec similem Deabus dicere hominem. Verum ego, jam enim *ipsum* me verum ad se dicendum invitabit, non profecto Deabus, o praestantissima, similem dixi *hominem*, sed bonorum artificum operibus, e lapide, & aere, vel ebore perfectis. Quae autem facta sunt ab hominibus, ea similia hominibus dicere, non puto impium: nisi forte hoc tu Minervam existimas, quod est effictum a Phidia, aut

a Ὑποπτεύῃς] Ὑποπτεύσῃς W. b Ὑπ'] Ἀπ' marg. *AiW.* & Ex. *Fl.* Sed vulgatam tuetur P. eaque melior. c Μάθοις] Μάθῃς W. d Οὖν] Ex L. restitut. ὃ νῦν Edd. priores.

26. Παραμετρῇς τῷ οἰκείῳ μέτρῳ] Non ab re fuerit addere nonnihil ex Observ. Cl. *L. Bos* (quem consulendum Cl. *Hemsterh.* in marg. Luciani monuerat) ad 2. Ep. ad *Corinth.* XII. 12. ubi rejecta vulgata versione ac *Grotii* expositione, Apostoli verba, quae erant: αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς ἑαυτοὺς μετροῦντες, sic exponit: „ *intra* „ *suam conditionem & fortunam se continere, se ex suis* „ *facultatibus & dotibus aestimare, non plus sibi arro-* „ *gare quam fas est, nec se dilatare ultra conditionem* „ *suam.* Secundum Lucianum diceres: ὑπομετρεῖν „ ἑαυτὸν οἰκείῳ μέτρῳ (*pro Imag.* h. l.) Ἀναμετρεῖν ἑαυ- „ τὸν secundum *Aristoph.* Sic ille in *Avib.* p. 590. „ Οὐκ ἀναμετρήσεις σαυτὸν ἀπίων ἀλλαχῆ; *Non ipse te* „ *remetieris hinc abiens alio?* Μετρεῖν τὴν ἑαυτοῦ σκιὰν „ dixit *Plutarch.* in Apophtegm. Lacon. . . . *Horat.* „ *Metiri se suo modulo ac pede* Lib. I. Epist. 7. — Hinc „ proverbium apud Latinos: *Tuo te pede metire.* Me- „ taphora harum locutionum desumta est ab iis, *qui* „ *corporis sui staturam numero pedum metiuntur.* Qui „ itaque non longiorem se facit, quam revera est — „ ille proprie dicitur μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν αὐτῷ. i. e. κατὰ „ τὸ μέτρον τὸ ἑαυτοῦ ἡλικίας. Qui vero ridicule intel- „ dit corporis sui modum, ut major quam sit, vi- „ deatur: qui cum sit βραχύτερος, ὑπεραναβαίνεται, „ ἀκροποδιτὶ ἐπιγιφῶν ἑαυτόν. i.e. *brevioris staturae sit,* „ *extendit se in summos pedes,* ut Lucian. *in Imag.* lo- „ quitur, is non potest dici μετρεῖν ἑαυτὸν ἐν ἑαυτῷ. „ &c. *J. F. R.*

37. Τάχα ὃ νῦν φαίης] Exigua mutatione legendum τάχα δ', & sic jam dederunt interpretes. *J. M. G.* Verum quum ἂν jam sit inventum, id facile admittet, spero, etsi in versione nihil mutaverim, quae vel sic tamen sensui Luciani satis respondet. *J. F. R.*

Ibid. Οὖν] Hoc pro vulgato ὃ νῦν, auctore L. Codice reposuimus. *M. du S.*

38. Ἐς τὸ κάλλος] Ἐπαινεῖν ἐς τὸ κάλλος est *laudare*

re

aut illud Caeleſtem Venerem, quod in Cnido fecit Praxiteles ante annos non ita multos. Sed vide ne parum deceat, talia de Diis ſentire, quorum veras imagines ſupra humanam imitationem eſſe poſitas, equidem arbitror.

μῶν· ἢ τοῦτο Οὐρανίαν Ἀφροδίτην, ὃ Ἐποίησε Πραξιτέλης ἐν Κνίδῳ, οὐ πάνυ πολλῶν ἔτῶν. ἀλλ' ὅρα μὴ ἄσεμνον ᾖ, τὰ τοιαῦτα περὶ τῶν θεῶν δοξάζειν, ὧν τὰς τε ἀληθεῖς εἰκόνας ἀνεφίκτους εἶναι ἀνθρωπίνῃ μιμήσει ἔγωγε ὑπολαμβάνω.

24. Si vero vel maxime illis ipſis *Deabus* ſimilem te dixiſſem, non meum iſtuc fuerit, neque primus ego iſtam viam ſecuerim; ſed multi ac boni poëtae, & maxime civis ille tuus Homerus, quem nunc etiam advocatum mihi excitabo, aut fieri non poteſt, quin ipſe mecum damnetur. Interrogabo igitur illum, potius vero te pro illo (meminiſti enim, in quo bene facis, venuſtiſſima quaevis illius carminum) quid de illo tibi videtur, cum de captiva dicit Briſeide, illam aureae Veneri ſimilem luxiſſe mortem Patrocli: tum paullo poſt, quaſi non ſatis foret, ſi ſoli ſimilis Veneri ſit,

Εἰ δὲ χρή, τι μάλιστά σε αὐταῖς ἐκείναις εἰκάσαι, οὐκ ἐμὸν τοῦτο, οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν, ἀλλὰ πολλοὶ μὲν ἀγαθοὶ ποιηταί· καὶ μάλιστα ὁ πολίτης ὁ σὸς Ὅμηρος, ὃν καὶ νῦν ἀναβιβάσομαι συναγορεύσοντά μοι· ἢ οὐδεμία μηχανή, μὴ οὐχὶ καὶ αὐτὸν σὺν ἐμοὶ ἁλῶναι· ἐρήσομαι τοίνυν αὐτόν, μᾶλλον δὲ σὲ ὑπὲρ αὐτοῦ (οἶδα γὰρ μεμνημονεύεις, εὖ ποιοῦσα, τὰ χαριέστατα τῶν ἐρραψῳδημένων αὐτῷ) Τί σοι ἐκεῖνο δοκεῖ, ὁπόταν περὶ τὸ αἰχμαλώτου λέγῃ τις Βρισηίδος, ὅτι χρυσῇ Ἀφροδίτῃ ἰκέλη, ἐπέπεθει τὸ Πάτροκλον; εἶτα μετὰ μικρὸν, ὡς οὐκ ἰκανὸν εἰ μόνῃ τῇ Ἀφροδίτῃ ἐοικυῖα ἔσαι·

Sic fatur, inquit, *lacrumans par ſanctis femina divis.*

Εἶπε δ' ἄρα (φησὶ) κλαίουσα γυνὴ εἰκυῖα θεῇσιν.

Cum igitur dicit talia, odiſtine ipſum quoque, & abjicis librum, an das illi, ut libertate in laudando utatur? Verum etſi tu

ὁπόταν οὖν τοιαῦτα λέγῃ, μισεῖς κἀκεῖνον, καὶ ἀπορρίπτεις τὸ βιβλίον, ἢ δίδως αὐτῷ ἐλευθεριάζειν ἐν τῷ ἐπαίνῳ; ἀλλὰ κἂν σὺ μὴ

e Εἰκόνας] Εἰκώνας male *F.* Recte cett. & M. media brevi. *f* Σε] Reſtitut. ex W. Γε Edd. priores. *g* Συναγορεύσοντα] Συναγορεύσαντα *Fl.* male. Vulgatum tenent cett. & M.

re propter pulchritudinem, vel *pulchritudinis nomine*. Confer quae ſupra noto ad T. I. p. 580. ſ. *Piſcat.* c. 12. No. 22. ubi ἐπαινεμβῆναι ἐς τὸ κάλλος, ἔχαιρε, recte in textu, comma vero male omiſſum in nota. Adde *L. Bos* Obſ. Crit. p. 50. ibi quoque laudatum. *J. F. R.*

42. Οὐ θεαῖς γε, ὦ βελτίστη, εἰκάσαι] Mendoſe. Scribe vel σε pro γε, vel εἰκάσαί σε. Voculam σὲ hic requiri, vix monitore eget; jamque de ſuo id ſupplevit Interpres. Eadem hac pag. idem commiſſum. Εἰ δὲ C ὅτι (male quoque, ſaltem contra conſuetudinem, vulgo legitur ὅ, τι) μάλιστά γε αὐταῖς ἐκείναις εἰκάσαι. Et hic σὲ requiritur, ſive εἰκάσαί σε, ſive γε in σε mutatum malis. *J. J.*

Ibid. Γε] Recte puto Cl. *Jenſ.* conjeciſſe σὲ legendum. Etſi enim eo ſenſu tolerabilis eſt vulgata, quem Cl. *Geſn.* ei tribuit; tamen cum ſcribae in eadem particula γε, pro σε ſcribenda peccarint, ubi ad eadem verba reſpicitur, quid mirum, ſi & hic ſimiliter aberrarint? *J. F. R.*

44. Λίθε C χαλκοῦ &c.] Conf. ſupra *de Imag.* c. 23. ceteraque Luciani loca ibi commonſtrata, ſi eſt operae. *J. F. R.*

49. Οὐρανίαν Ἀφροδίτην] De Venere Cnidia intelligo, de qua ſupra Ἐρωτ. c. 11. & Εἰκ. c. 4. non de marmorea, quae Athenis erat, Uraniae dicta ſtatua. *M. du S.*

50. Οὐ πάνυ πολλῶν] Πρὸ intelligitur. *F. G.*

Οὐ πάνυ πολλῶν ἐτῶν] Pompeji enim & Caeſaris aetate vixit Praxiteles. Sic autem in omnibus ſcriptum eſt. Ego vero ὃ π. πρὸ π. ε. verum eſſe credo. *M. du S.*

55. Σε] W. In impreſſis omnibus prave legebatur γε ante αὐταῖς. *M. du S.*

66. Χρυσῇ Ἀφροδίτῃ] *Homer.* Il. T. 282. *M. du S.*

70. Εἶπε δ' ἄρα] *Homer.* l. c. 286. *M. du S.*

75. Οὐδ'

μὴ δῶς, ὅγε τοσοῦτος αἰὼν δέδωκεν, οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν ὅτι τοῦτο ἠτιάσατο, οὐδὲ ὁ μαστίξαι τολμήσας αὐτοῦ τὴν εἰκόνα, οὐδὲ ὁ τὰ νόθα ὀβελίσκοις ἐπῶν ἐν τῇ παραγραφῇ τοῦ ὀβελοῦ. εἶτα ἐκείνῳ μὲν ἐφεθήσεται, βάρβαρον γυναῖκα, καὶ ταῦτα, κλαίουσαν, τῇ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ εἰκάσαι· ἐγὼ δ', ἵνα μὴ τὸ κάλλος εἴπω, διότι μὴ ἀνέχῃ ἀκούουσα, οὐκ ἂν φθάσαιμι εἰκόσι θεῶν γυναῖκα φαιδρὰν, καὶ μειδιῶσαν τὰ πολλά, ὅπερ θεοῖς ὅμοιον ἄνθρωποι ἔχουσιν.

Ἐπὶ μὲν [a] τοι τοῦ Ἀγαμέμνονος, ὅρα ὅσην αὐτὸς φείδεται ἐποιήσατο τῶν θεῶν, καὶ ὡς ἐταμιεύσατο τὰς εἰκόνας ἐς τὸ σύμμετρον, ὡς ὄμματα μὲν, φησι, καὶ κεφαλὴν ἴκελον αὐτὸν εἶναι τῷ Διΐ, τῷ [b] Ἄρει δὲ τοῦ ζώνην, στέρνον δὲ τῷ Ποσειδῶνι, θώρηκος τὸν ἄνθρωπον, μέλη πρὸς τοσούτων θεῶν εἰκόνας· καὶ αὖ πάλιν, βροτολοιγῷ [b] Ἄρεϊ, φησὶν, ὅμοιον εἶναι, καὶ ἄλλον [c] ἄλλῳ, θεοειδῆ τὸν Φρύγα τοῦ Πριάμου, [d] θεοείκελον παλαιὸν Πηλέως. ἀλλὰ ἐπανέρχομαι αὖθις ὅτι τὰ γυναικεῖα τῶν παραδειγμάτων· ἀκούεις γοῦν δήπου αὐτοῦ λέγοντος·

non dederis, tantum certe aevum illi dedit, nec est qui hoc illum nomine accusaverit, neque iste, qui flagellis caedere statuam ipsius ausus est, neque qui obelis adscribendis supposititios illius versus notavit. Deinde huic licebit, barbaram mulierem, eamque plorantem aureae Veneri dicere similem: ego vero, ne de pulchritudine dicam, quod audire non sustines, non comparem statuis Dearum mulierem laeti vultus & frequenter subridentem, quod Deorum simile habent homines.

25. Verum in Agamemnone vide, quam Diis ipse pepercerit, & quam illorum imagines proportione quadam dispensarit, *qui oculis quidem & capite similem eum dicat Jovi, quod ad balteum autem Marti, ac pectus Neptuno*, in sua hominem membra dividens pro totidem Deorum imaginibus. Ac rursus *homicidae Marti similem* ait esse, & alium alii: *Dei specie* Phrygem Priami, *Dei similem* saepe *natum* Pelei. Sed redeo rursus ad exempla muliebria. Audis enim sane illum dicentem:

Dia-

a Τοι] Γε W. *b* Ἄρει] Ἀρῆϊ *Hom.* At prius Edd. Luciani, & M. *c* Ἄλλῳ] Ἄλλως W. *d* Θεοείκελον] Καὶ θεοείκελον W.

76. Οὐδὲ ὁ μαστίξαι] Ὁμηρομάστιξ ὁ * Ζηνόδοτος ἐπεκλήθη, ὀβελίσας © ἀθετήσας πολλὰ † τῶν Ὁμήρου ἐπῶν. *V.*

* Ζηνόδοτος] Restitutum ex C. Ζηνόδωρος enim Edit. *Cler.* † Τῶν] Τοῦ legebatur *in editis*. Mutavit *Solan.* cui obsecundavi, etsi non addidit unde habeat, quia res est parvi. *J.F.R.*

75. Οὐδ' ἔστιν ὅστις αὐτὸν — ἠτιάσατο] Zoilus Aristarchus. Quique notas spurias versibus addiderat. Vide *Olearium* hunc locum inepte interpretantem Ed. novae *Philostrati* p. 649. *M.V. la Croze.*

76. Ὁ μαστίξαι] *Zoilus* hoc, non *Zenodotus*, designavit, quamquam Scholiastes hoc aliter tradit. Vid. *Galen.* Therap. l. c. 3. ubi idem de Zoilo narratur (p. m. 37.) Neque Cl. *Olearius* credas alium sensum comminiscenti; qui a vero nimium quantum recedit praef. ad *Philostr.* Heroica p. 648. Versus spurios obelis etiam notarant Zenodotus & Aristarchus, ipso nostro monente Is. β. c. 20. *M. du S.*

85. Ὅπερ θεοῖς] Φιλομειδὴς Ἀφροδίτη. *F.G.*

86. Ἀγαμέμνονος] Conf. supra Σύγκρ. c. 8. *M. du S.*

89. Ὁμμάλια &c.] *Homer.* Il. Β. 478. *M. du S.*

93. Καὶ αὖ πάλιν &c.] Ego nomen Hectoris, aut alius cujusvis, excidisse hic puto. Vide *Homer.* Il. N. 802. M. 130. Λ. 295. Γ. 16. Α. 131. *Odyss.* P. 37. T. 54. Z. 102. P. 51. *M. du S.*

8. Ἐξαληλίφθω] Vulgatam bene se habere vid. ap. Grammaticos; nam ἀλήλιμμαι, ἀλήλιπται fit praet. pass. ab ἀλείφω, & ἀπήλιπται ab ἀπαλείφω, ne confundatur cum ἀπολείπω, ab quo ἀπελείφθη formatum legas aoristum *Navig.* c. 4. & sexcenties alibi. Ignoscat Lector puerilia haec proferenti, ad quae adigimur variante scriptura. *J.F.R.*

13. Τῶν βοῶν] Alludit ad frequentissimum Epithetum Junonis, βοῶπις. *M. du S.*

14. Ἕτερος] *Pindarus* haud dubie, quem supra Poëtam Thebanum vocavit Εἰκ. c. 8. ubi vide not. *M. du S.*

15. Ῥοδοδάκτυλον] *Hom.* Il. Α. 477. &c. *M. du S.*

19. Τὰς

Dianae ſimilis, vel quae Venus aurea fertur, &
Qualis Diana in montibus errat.

26. Non ſolum autem ipſos homines Diis facit ſimiles, ſed Euphorbi etiam comam *Gratiis ſimilem* dixit, eamque infectam ſanguine. Atque in univerſum tot ſunt in hoc genere, ut nulla poëſeos pars ſit, quin divinis imaginibus exornetur. Itaque aut illa etiam deleantur, aut nobis quoque audere ſimilia conceſſum eſto. Adeo autem illa imaginum & ſimilitudinum ratio a cenſura libera eſt, ut Homerus Deas ipſas non dubitaverit laudare a deterioribus. Junonis enim *oculos* comparavit *bubulis:* alius autem aliquis *ſuperciliis violaceis* Venerem dixit: *roſeis* enim *digitis inſignem* quis eorum ignorat, qui vel pauxillum in Homeri poëmatibus verſati ſunt?

27. Quamquam, quae ad formam pertinent, adhuc moderatiora ſunt iis, ſi quis Deo ſimilis eſſe dicatur: verum ipſas appellationes Deorum quot *jam* imitati ſunt, Dionyſii, & Hephaeſtiones, & Zenones, & Poſidonii & Hermaei cognominati? Latona autem mulier quaedam fuit Evagorae

Ἀρτέμιδι ἰκέλη, ἠὲ χρυσῇ Ἀφροδίτῃ, ἠύ,
Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' ἄρεα.

Οὐ μόνον δὲ τοὺς ἀνθρώπους αὐτοὺς θεοῖς ἀπεικάζει, ἀλλὰ καὶ τὴν Εὐφόρβου κόμην ταῖς Χάρισιν ἀπείκασε, καὶ ταῦτα, αἱμάλι δεδευμένην. καὶ ὅλως, τοσαῦτά ἐστι τὰ τοιαῦτα, ὡς μηδὲν εἶναι τῆς ποιήσεως μέρος, ὃ μὴ ταῖς θείαις εἰκόσι κεκοσμημένον, ὥστε ἢ καὶ ἐκεῖνα [e] ἐξαληλίφθω, ἢ καὶ ἡμῖν τὰ ὅμοια τολμᾶν ἐφείσθω. ἔστω δὲ τὸ κατὰ τὰς εἰκόνας καὶ τὰς ὁμοιώσεις ἀνεύθυνον ἐστίν, ὥστε Ὅμηρος καὶ τὰς θεὰς αὐτὰς οὐκ ὤκνησεν ἀπὸ τῶν ἐλαττόνων ἐπαινέσαι. τοὺς γοῦν τῆς Ἥρας ὀφθαλμοὺς, τοῖς τῶν βοῶν εἴκασεν. ἕτερος δέ τις ἰοβλέφαρον τὴν Ἀφροδίτην ἔφη, τὴν μὲν γοῦν ῥοδοδάκτυλόν τις ἀγνοεῖ, τὴν καὶ ἐπ' ἐλάχιστον τῇ Ὁμήρου ποιήσει ὠμιληκότων;

Καίτοι τὰ μὲν τῆς μορφῆς ἔτι μετριώτερα, εἴ τις θεῷ ἐοικέναι λέγοι· ἀλλὰ τὰς προσηγορίας αὐτὰς πόσοι ἐμιμήσαντο τὰς τῶν θεῶν, Διονύσιοι, καὶ Ἡφαιστίωνες, καὶ Ζήνωνες, καὶ Ποσειδώνιοι, καὶ [f] Ἑρμαῖοι προσαγορευόμενοι; Λητὼ δὲ, γυνή τις ἐγένετο Εὐαγόρου

[e] Ἐξαληλίφθω] Sic *J. Fl. H. P.* &c. Ἐξαληλιίφθω W. [f] Ἑρμαῖοι] Sic Edd. omnes. Ἑρμαῖ W

19. Τὰς προσηγορίας] Inſignis ea de re *Clementis Alex.* locus eſt p. 22. A. Οἱ βασιλεῖς οἱ παλαιοὶ καλαφρονοῦντες τῶν μύθων τούτων, ἀνέδην ἀφ' ὑψηλοῦ τὸ ἐξ ἀνθρώπων ἀκίνδυνον σφᾶς αὐτοὺς θεοὺς ἀνηγόρευον, ταύτῃ κακεῖνος διὰ τὴν δόξαν ἀπηθανατῆσαι διδάσκοντες. Κηῦξ μὲν Αἰόλου ΖΕΥΣ ὑπὸ τῆς Ἀλκυόνης τῆς γυναικὸς. Ἀλκυόνη δὲ αὖθις ὑπὸ τοῦ ἀνδρὸς Ἥρα προσαγορευομένη. Πτολεμαῖος δὲ ὁ τέταρτος ΔΙΟΝΥΣΟΣ ἐκαλεῖτο. καὶ Μιθριδάτης ὁ Πολίτικος ΔΙΟΝΥΣΟΣ καὶ αὐτὸς, ἐβούλετο δὲ ὁ Ἀλέξανδρος Ἄμμωνος υἱὸς εἶναι δοκεῖν, καὶ κερασφόρος ἀναπλάττεται πρὸς τῶν ἀγαλματοποιῶν, τὸ καλὸν ἀνθρώπου ὑβρίσαι σπεύδων κέρασι. καὶ ἔτι γε βασιλεῖς μόνον, ἀλλὰ καὶ ἰδιῶται θείαις προσηγορίαις σφᾶς αὐτοὺς ἐσέμνυνον. Deinde recenſet Menecratem *Jovis*, Alexarchum *Solis*, Nicagoram *Mercurii*, nomina & partes aſſumentes, & quos gentes ut Deos coluerunt vivos, Philippum Macedona, Demetrium *Deum*. Menander de Rege εἰκὼν δὲ βασιλεύς ἐστιν ἔμψυχος θεοῦ. *M. du S.*

21. Διονύσιοι καὶ Ἡφαιστίωνες] Pendebam animi aliquando, eſſent ne haec nomina Latine convertenda ipſa quoque, ut eorum vim ſcilicet lector Graecorum rudis aſſequatur. Sed cum id genus lectoribus pereat eadem hiſtoria nominum, ut *Bachium* non cogitent tyrannum utrumque Syracuſanum, *Vulcanium* non amicum Alexandri, *Jovianos* non Eleatem illum, & alterum Stoicae ſectae principem, &c. ſed quosvis alios: melius videtur relinquere Graeca ſuſpicioni & inquiſitioni eorum, qui primo conſpectu eorum poſſent origines ignorare. *J. M. G.*

22. Ἑρμαῖοι] Reliqua nomina ſatis nota: hoc an reperiatur, neſcio. *Hermeas* quidem multos, Hermaeum nullum legere me memini. In W. Ἑρμαῖ, quod minime probo, quia nondum eos recenſet, qui ipſa Deorum nomina, ſed eos tantum, qui paululum mutata aſſumſiſſent. Ego itaque Ἑρμιάαι legendum cenſeo. *M. du S.*

23. Εὐαγόρου] Vide an apud *Diodorum Siculum*, qui multa de hoc Rege narrat, de uxore aliquid etiam reperiatur? *M. du S.*

γόρᾳ τῆ [a] Κυπρίων βασιλέως, ϗ ὅμως οὐκ ἠγανάκλησεν ἡ Θεὸς, δυναμένη λίθον αὐτὸν ὥσπερ τ' Νιόβην ἀπεργάσασθαι. ἐῶ γὰρ τοὺς Αἰγυπτίους, οἵπερ ϗ δεισιδαιμονέστατοί εἰσι πάντων, ὅμως τοῖς Θείοις ὀνόμασιν εἰς κόρον ἐπιχρωμένους. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα αὐτοῖς ἐξ οὐρανοῦ ἐστιν.

Cypriorum regis: & tamen non indignata est Dea, cum posset illam, Niobes instar, lapidem facere. Omitto enim Aegyptios, qui quidem omnium sunt superstitiosissimi, tamen divinis nominibus ad satietatem abutentes. Fere enim pleraque apud illos de caelo sunt.

Ὥστε σὺ πρόσεχε σῆ τὸ τοιοῦτον, ψοφοδεῶς λίαν ἀκριβῶς πρὸς τ' ἔπαινον. εἰ γάρ τι ἐν τῷ συγγράμματι πεπλημμέλημαι εἰς τὸ Θεῖον, σὺ μὲν ἀνεύθυνος αὐτῆς, ἐκτὸς εἰ μή τινα νομίζεις ἀκροάσεως εὐθύνην εἶναι, ἐμὲ δὲ ἀμυνοῦσιν οἱ Θεοὶ, ἐπειδὰν πρὸ ἐμοῦ τ' Ὅμηρον ϗ τοὺς ἄλλους ποιητὰς ἀμύναντο. ἀλλ' οὐδέπω οὐδὲ τ' ἄριστον [b] τ' φιλοσόφων ἠμύναντο, εἰκόνα Θεοῦ τ' ἄνθρωπον εἰπόντα εἶναι. Πολλὰ ἔτι ἔχων πρὸς σὲ εἰπεῖν, Πολυστράτου ἕνεκα τούτου παύσομαι, ἵνα ϗ ἐπομνημονεῦσαι δυνηθῇ τὰ εἰρημένα.

28. Itaque tuum non est, meticulose adeo affectam esse ad laudes. Si quid enim in scripto adversus numen peccatum sit, tu quidem rea minime illius es: nisi quam putas etiam auditionis poenam esse. Me vero tum Dii punient, cum ante me Homerum & alios poëtas ulti fuerint. At illi nondum nec optimum philosophorum ulti sunt, qui Dei imaginem esse dixit hominem. Multa adhuc ad te dicenda cum habeam, Polystrati hujus causa desinam, ut meminisse possit dictorum.

ΠΟΛ. Οὐκ οἶδα, εἰ μοι τοῦτο δυνατὸν ἔτι, ὦ Λυκῖνε· μακρὰ γὰρ εἰρῆσθαί σοι ϗ ταῦτα ϗ ὑπὲρ τὸ ὕδωρ τὸ [c] ἐγχυνόμενον· πειράσομαι δ' ὅμως ἐπιμνησθῆναι αὐτῶν. ϗ

29. POL. Nescio si adhuc possim hoc, Lycine, Longa enim a te habita est oratio, idque ultra infusam tibi aquam. Studebo tamen illorum meminisse, & ut vides jam ad-

[a] Κυπρίων] Κυπρίᾳ P. sola. Et mox αὐτῷ pro αὐτοῦ. [b] Τῶν] Deerat artic. in Edd. additus nunc ex *Coll.* & M. [c] Ἐγχυνόμενον] Restitutum ab *Solano.* Ἐκχυν. Edd. priores. Ἐκχεόμενον *V2.*

38. Ἄριστον τ' φιλοσ.] Τὸν Πλάτωνα δηλονότι. *G.*

27. Αἰγυπτίους] Vide *Spanh.* 431. 434. *M. du S.*

38. Ἄριστον τ' φιλοσόφων] Vide *Platonem* Alcib. II. p. 46. E. quamquam ibi quidem non diserte dicitur *Imago*; & de Rep. VI. p. m. 431. B. Adde *Lactant.* II. 10. (mihi II. p. 150.) Τῶν autem inserui, quod habent Coll. & M. *Sanctum* esse in *Minoë* Ed. *Bas.* p. 509. B. C. Tribuitur tamen hoc Diogeni apud *Diog. Laërt.* 150. A. *M. du S.*

Τὸν ἄριστον φιλοσόφων] Platonem ita signari, vix est dubium. Atque apud illum esse, quae huc referri possunt, constat V. G. de rep. 6. p. 476. A. ubi probat illud Homericum θεοειδὴς τε ϗ θεοείκελον. κ. τ. λ. Sed ipsa tamen haec verba nondum invenire potui, nec apud ipsum, nec apud quemquam, qui concordiam rationis & fidei testimoniis philosophorum demonstrarunt, *Augustinum Steuchum* dico, *Vossium*, *Huetium*, *Pfannerum*. *J. M. G.*

Τὸν ἄριστον τ' φιλοσόφων — εἰκόνα τ' ἀνθρ.] *Diog. Laërt.* c. 51. *Grotius* in Genes. c. 1. *M. V. la Croze.*

Τὸν ἄριστον τ' φιλοσόφων] Non sic invenies locum *Diog. Laërt.* ab Cl. *La Croze* indicatum. Quare adi illius L. VI. Segm. 51. p. 340. T. I. Edit. *Amst.* ubi de Diogene Cynico ait: Τοὺς ἀγαθοὺς ἄνδρας θεῶν ἔλεγε εἰκόνας εἶναι τ' ἔρωτα, σχολαζόντων ἀσχολίαν. *J. F. R.*

45. Ἐγχυνόμενον] Vide not. ad c. 15. Prave hic etiam legebatur ἐκχ. *M. du S.*

47. Ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν] *Th. Magist.* h. v. haec Luciani profert, ut hic leguntur, item alia quibus demonstret ἀποσοβῶ non solum esse ἀποδιώκω, verum & σεσοβημένως ϗ διαῤῥαλέως ἀπέρχομαι. Adde Nostrum infra *Navig.* c. 4. ἀποσοβοῦντα εἰς τὸ ἄντρον. De σοβεῖν autem de quo *Thom.* ibid. agit, videbimus in *Lapith.* Hoc loco ἀποσοβῶ παρ' αὐτὴν, *deferam ad illam*, verterat *Obsop. Deferre propero Benedict.* male uterque. Est enim *abibo*, vel *abeo*, *propero ad illam*, *Alciphr.* I. ep. 34. p. 142. Εἰς τὴν Ἀκαδημίαν σοβεῖς, ubi *Bergl.* „ σοβεῖν de insolenti, fastuoso & concitatiore incessu, „ cum jactatione quadam corporis. Exempla anno-

„ ta-

ad illam abire festino, obturatis auribus, ut ne quid incidens aliud ordinem illorum confundat, ac deinde accidat mihi, ut exsibiler a spectatoribus. LYC. Ipsi tibi curae erit, Polystrate, ut optime agas. Ego vero quandoquidem semel personam tibi tradidi, nunc statim discedam. Cum vero sententias renuntiabunt judicum, tum jam ipse quoque adero, visurus quis certaminis exitus futurus sit.

ὡς ὁρᾷς, ἤδη ἀποσοβῶ πας' αὐτιὼ, ὅπ-
βυσάμενος τὰ ὦτα, ὡς μή τι παρεμπε-
σὸν ἄλλο συγχέῃ τ τάξιν αὐτῶν, εἶτά
ὁμοι συρίπεας συμβῇ πρὸς τῶν θεατῶν.
ΛΥΚ. Αὐτῷ σοι μελήσει, ὦ Πολύστρατε,
ὅπως ἄριστα ὑποκρινῇ· ἐγὼ δὲ, ἐπείπερ
ἅπαξ σοι τὸ δρᾶμα παραδέδωκα, νῦν μὲ
ἐκ ποδῶν ἀποστήσομαι· ὁπόταν δὲ τὰς ψή-
φους ἀναχηρύττωσι τ κριτῶν, τότε ἤδη κ
αὐτὸς παρέσομαι, ὀψόμενος ὁποῖόν τι τὸ
τέλος τῶ ἀγῶνος ἔσται.

TOXARIS SEU AMICITIA.

MNESIPPUS ET TOXARIS.

M N E S I P.

AIn' tu, Toxari, sacra facitis Oresti ac Pyladi vos Scythae, & Deos esse illos, creditis? TOX. Sacra facimus,

ΤΟΞΑΡΙΣ, Η ΦΙΛΙΑ.

ΜΝΗΣΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΤΟΞΑΡΙΣ.

Μ Ν Η Σ Ι Π.

ΤΙ φῄς, ὦ Τόξαρι; θύετε Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ὑμεῖς οἱ Σκύθαι, καὶ θεοὺς εἶναι πεπιστεύκατε αὐτούς; ΤΟΞ. Θύομεν, ὦ

„ tavit *H. Steph.* in Thes. interdum simpliciter *prope*, „ *ro.* Lucian. *pro Imag.* fin. &c.". (non *in Imag.* ut ibi editum.) Addo eumd. *Alciphr.* III. 51. p. 392. Ἀλλ' ἔτοιμος ἐνθένδε ἀποσοβεῖν, καὶ σπεύδειν ὡς ἡμᾶς. *J. F. R.*

54. Ἐκ ποδῶν] Lege ἐκποδών. F.G. Et sic *Stephanus* in Thes. scribi jubet, quando *è vestigio*, *statim*, significat. Sed in *Suid.* Ed. *Hagen.* Lit. E. Ἐκ ποδῶν quoque scribitur, & ἐκποδών uno verbo (prius autem ibi errorem tantum typograph. esse, ex sequentibus adparet) ait autem. Ἐκ ποδῶν τὸ πρὸς ὀλίγον χρόνον ὑποστείλασθαι. Ἀριστοφάνης· Οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦμεν. Ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδών. Καὶ αὖθις· Ἀργεῖοι δὲ Θηβαίοις ἐκποδὼν ἔστησαν. Καὶ παροιμία· ἀνδρὸς κακῶς πράσσοντος ἐκποδὼν φίλοι. Ἐκποδὼν γενέσθαι, φυγεῖν. ἢ ἐξαλεῖφεσθαι. ἢ ὃτε τῷ μέσῳ γενέσθαι. Si adverbii more junctim scribas, ἐκποδών cum *Gujeto* ac *Stephano* praeferrem; sed nihil hic suadet, ut exponamus *illico*, *e vestigio*, verum *e medio*, *e conspectu* sensus postulat; ideoque vulgatam minime mutandam arbitror. Nam & Noster alibi; ἀλλ' ὑμεῖς μὲ ἐκ ποδῶν, notante Fratre *G. O. Reitzio*, in Belg. Graecis. qui locus est ex *Revin.* c. 32. Addamus alia, ut *Amor.* c. 5. ubi ἐκ ποδῶν *statim* est, & *Toxar.* c. 9. f. αὐτίκα μάλα ὥσπερ τὰ ὀνείρατα οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμενα, ubi iterum discretim recte scribitur. Nec ibi *confestim* significare, patet, quia id per αὐτίκα μάλα enuntiatur. Sed pro arbitrio scribentis videtur modo sic, modo aliter exaratum; nam vicissim ἐκποδὼν ἄπιθι scriptum sine varietate video deinde, in *Pseudolog.* c. 4. post med. Ac tamen Latine ab *Micyllo* conversum, *abi è medio*. Et in *Eurip.* Hecub. 52. ἐκποδὼν χωρήσομαι junctim exaratum vertitur: *procul abibo*. Immo nihil interest, utrumque est ejusdem originis, si non prorsus idem; nam ut in singulari ἐκ ποδὸς ἀΐσσειν nulla est controversia, quid obstat quin ἐκ ποδῶν simili ratione scribamus semper, quum illa conjungendi aut dirimendi mutandique accentus ratio sit inventio posterioris aevi? Interim relinquamus hujusmodi orthographiam, qualem suis locis invenimus. *J. F. R.*

ΤΟΞΑΡΙΣ] De vero Toxari in *Scytha* multa. Vide cap. 1. Hic autem fictus Toxaris Romanorum Imperatorum aetate vixisse ponitur. Quamquam alicubi etiam ad veterem respexisse patet, ut c. 57. Vid. *Schott.* Obs. p. 138. *M. du S.*

2. Ὑμεῖς οἱ Σκύθαι] Qui oram inter Tanaim & Phasim accolunt, nunc Cercassii dicti, eos nonnulli Ziccos esse volunt. *G.C.*

ὦ Μνήσιππε, θύομεν δὲ μὴν θεοὺς γε οἰόμενοι εἶναι, ἀλλὰ ἄνδρας ἀγαθούς. ΜΝΗΣ. Νόμος δὲ ὑμῖν καὶ ἀνδράσιν ἀγαθοῖς ἀποθανοῦσι θύειν ὥσπερ θεοῖς; ΤΟΞ. Οὐ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἑορταῖς καὶ πανηγύρεσι τιμῶμεν αὐτούς. ΜΝΗΣ. Τί θηρώμενοι παρ' αὐτῶν; ἢ γὰρ δὴ ἐπ' εὐμενείᾳ θύετε αὐτοῖς, νεκροῖς γε ὄσιν. ΤΟΞ. Οὐ χεῖρον μὲ ἴσως, εἰ καὶ οἱ νεκροὶ ἡμῖν εὐμενεῖς εἶεν· ἀ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον. οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ [a] τιμῶντες ἀποθανόντας. ἡγούμεθα γὰρ ἅττως ἂν ἡμῖν πολλοὺς ὁμοίους αὐτοῖς ἐθελῆσαι γενέσθαι.

Mneſippe, ſacra facimus: verum non quo Deos arbitremur eſſe, ſed viros bonos. MNES. Lex autem apud vos viris etiam bonis poſt mortem ſacrificare tanquam Diis? TOX. Non *hoc* modo, ſed diebus feſtis etiam celebritatibusque illos honoramus. MNES. Quid inde venantes? Neque enim ſane, ut propitii vobis ſint, ſacrificatis illis, utpote mortuis. TOX. Fortaſſe neque iſtuc male, ſi mortui etiam ſint nobis propitii. Veruntamen etiam viventium ratione melius nos arbitramur facturos, ſi memoriam virorum praeſtantiſſimorum uſurpemus, mortuos etiam honore proſequentes; putamus enim, ſic futurum, ut plures nobis illorum ſimiles velint fieri.

2. MNES.

a Τιμῶντες ἀποθ.] Τιμῶμεν Edd. omn. male. Τιμώμενοι *Jenſ.* At reſtituta lectio eſt in *Coll.*

5. Ἀλλὰ ἄνδρας] Ἀλλὰ ſeq. vocali, etiam α. ſine apoſtropho ap. Noſtrum fere ubique, rariſſime cum eo. Forſan ne confundatur cum adjectivo ἄλλα. Confer ὥσθ' αὐτοῦ deinde c. 32. ubi plura damus. *J.F.R.*

12. Ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν] Etiam in hac editione video admiſſum ineptiſſimum in verſione errorem, quem a prioribus acceperunt, *iis quae in vita ſunt*, quum & res ipſa & Graeca poſtulent maſculinum. *J.G.*

13. Πρὸς τοὺς ζῶντας] Eraſmus tamen recte: *his qui in vita ſunt*. In *Bened.* itaque verſione illud *quae* vitium tantum typographicum eſt, ἀδύναλον enim arbitror, id eum per ignorantiam aut oſcitantiam ſic vertiſſe. *J.F.R.*

14. Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας] Samoſatenſis noſter peculiari libello conſcripturus eminentiſſima quaedam fidae amicitiae exempla, inducit Toxarin & Mneſippum, hunc ex Graecis, illum ex Scythis, quorumdam, qui in ſe ſummae fidei & nulla calamitatum violentia infiacti amicitiae vinculi documenta dederunt, hiſtoriam texentes. Mneſippo itaque miranti, quod apud Scythas Pyladi & Oreſti ſacra fierent, quum ab iis, utpote mortuis, nihil utilitatis humano generi poſſet accedere, reſpondet inter alia Toxaris, Scythas ita exiſtimare, ſe recte & ordine facere, qui virorum praeſtantium memoriam colant, quo magis viventes ſe ad magna erigant, ubi videant, etiam poſt mortem manere bene factorum praemia. Graeca verba quaedam labes infidet emaculanda. Ait, §. 1. Οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ πρὸς τοὺς ζῶντας ἄμεινον οἰόμεθα πράξειν, μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντας. Sed legendum (idque nemini non perſpicuum eſt) μεμνημένοι τῶν ἀρίστων, καὶ τιμώμενοι ἀποθανόντας. *Quin putamus nos id melius quoque iis, qui in vita ſunt*, (πρὸς τοὺς ζῶντας, oſcitabundus Interpres verterat, *iis quae in vita ſunt*. quem errorem jam caſtigavit Cl. *Gronovius*) *facturos, ſi optimorum memores ſimus, & honore proſequamur mortuos.* Apprime huic Scytharum inſtituto, claris viris & Deis juxta honorem habentium, convenit, quod de Octavio Auguſto, proximum Diis immortalibus honorem memoriae ducum praeſtante, qui imperium populi R. ex minimo maximum feciſſent, memorat *Suetonius* cap. 31. eum *nempe ſtatuas omnium* eorum ducum *triumphali effigie in utraque fori ſui porticu dedicaſſe; edicto profeſſum, commentum id ſe, ut illorum velut ad exemplar & ipſe, dum viveret, & inſequentium aetatum principes erigerentur a civibus.*

Mneſippo itaque & Toxaride, ſingulis ex ſua gente relaturis quosdam fideliſſima amicitia memorabiles, & inter ſe exemplis nobilibus quaſi certaturis, rogat Mneſippus, utrum in exemplorum multitudine, an in excellentia conſtitura ſit victoria. Reſpondet Toxaris c. 11. m. ſe potius velle, ut exemplorum dignitas ſpectetur. καὶ εἰ τοιοῦτόν τι (pergit) φαίνοιτο αἱ σαὶ [φιλίαι] τῶν ἐμῶν ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ἔσαι, καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. Reddit Interpres, *ut ſi tuae meis acutiores appareant, quamvis numero ſint pares, magis lethalia vulnera infligant, quarum ictibus memet ocyus dabo.* Inſcita & a mente Auctoris aliena verſio. Verte, *Et ſi tuae* (amicitiae) *meis videantur acutiores, ſi pares etiam numero ſint, haud dubie magis lethalia mihi infligent vulnera, & ad illos ictus citius inclinabo ac cedam.* Non videtur intelleciſſe hoc in loco Interpres, quid ſit ἐνδιδόναι, ubi de pugnis & certaminibus ſermo eſt. Ἐνδιδόναι videlicet dicitur acies, quae inclinatur, & retrolabitur. Noſter in eodem hoc libello c. 54. p. m. Γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐν-

2. MNES. Recte iſta ſtatuitis. Sed quo in primis nomine admirati Oreſten ac Pyladen honore Diis aequaſtis, idque, apud vos advenae cum eſſent; & quod maximum, hoſtes? qui quidem, cum illos naufragio ejectos, qui tum erant Scythae, comprehenſos abduxiſſent, immolandosque Dianae, inſidiati carceris cuſtodibus, ſuperatoque praeſidio, & regem interfecerint, & adſcita ſibi ſacerdote, quin ipſa derepta Diana, navigio, deriſa communi Scytharum lege, evaſerint. Itaque propter iſta ſi honoratis illos viros, fieri non poteſt, quin

ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ ταῦτα μὲ ὀρθῶς γινάσκεις. Ὀρέστην δὲ καὶ Πυλάδην, τίνος μάλιστα θαυμάσαντες ἰσοθέους [b] ἐποιήσασθε, καὶ ταῦτα, ἐπήλυδας ὑμῖν ὄντας, ἢ τὸ μέγιστον, πολεμίους; οἵγε, ἐπεὶ σφᾶς ναυαγίᾳ περιπεσόντας οἱ τότε Σκύθαι συλλαβόντες ἀπῆγον, ὡς τῇ Ἀρτέμιδι καλαθύσοντες, ἐπιθέμενοι τοῖς δεσμοφύλαξι, καὶ φρουρᾶς ἐπικρατήσαντες, τόν τε βασιλέα κτείνουσι, καὶ τὴν ἱέρειαν περιλαβόντες, ἀλλὰ καὶ τὴν Ἄρτεμιν αὐτὴν ἀποσυλήσαντες, ὠκύποδι ἀποπλέουσι, καλαγελάσαντες τῷ κοινῷ τῶν Σκυθῶν [c] νόμῳ. Ὥστε εἰ μὴ ταῦτα τιμᾶτε τοὺς ἄνδρας, οὐκ ἂν φθάνοιτε πολ-

[b] Ἐποιήσασθε] Ἐποιήσαιτε Ex. *Fl.* Nihil mut. Edd. nec P. [c] Νόμῳ] Deeſt in *Fl.*

30. Οὐκ ἂν * φθάνοιτε] Ἀντὶ τοῦ, τάχιστα ἂν πάντας ἐπὶ τὰ ὅμοια προκαλέσητε. *V.*

* Φθάνοιτε] Φθάνητε Ed. *Cler.* quod mutavimus, ut Lucianeo textui congrueret. *J. F. R.*

ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ φάλαγξ· ubi aliquanto melius Interpres, *Noſtri terga dabant*; quamquam id non prorſus eſt *terga dare*. *Plutarchus* in Romulo, Ἐνέδωκαν οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ φυγῇ πρὸς τὸ Παλάντιον ἔχώρουν ἐξωθούμενοι τῷ ἐπιπέδῳ. Sic ventus, flatum remittens, dicitur ἐνδιδόναι ab Noſtro in 2. *Vera Hiſt.* hoc Tom. II. c. 29. f. Μαλακῶς ἐνδιδόντος τοῦ πνεύματος, καὶ σωιζόντος. At contra ἐπιδιδόναι dicitur ventus, ubi increbeſcit. *Laxare fraenum* Graecis quoque dicitur χαλινὸν ἐνδιδόναι. Noſter in *Deorum Dial.* pag. 182. δεῖ σωίσχειν ἀνάγκη τὸ χαλινόν. εἰ γὰρ ἐνδοίη τις, ἀφηνιάζουσιν εὐθύς, ἵπποι ſcilicet. Similiter ἐνδοῦναι πόδα, quae phraſis eſt nautica, uſurpat Lucianus in *Contemplant.* c. 3. pr. pro remittere funem, quo remiſſo, velum a latere navis recedit, & minori violentia in velum irruit ventus. Verba Luciani ſunt, Ὁπόταν γὰρ τὸ πνεῦμα καλαισίσαν πλαγίᾳ τῇ ὀθόνῃ ἐμπέσῃ, καὶ τὸ κῦμα ὑψηλὸν ἀρθῇ, τότε ὑμεῖς δὴ ὑπ' ἀνοίας κελεύετε τὴν ὀθόνιον σείλαι, ἢ ἐνδοῦναι ὀλίγον τῷ πόδε, ἢ σωισκάμνειν τῷ πνεύματι. Belgae dicimus, den ſchoot uitlaten. Quod hic vocat Noſter συνεκδραμεῖν τῷ πνεύματι, id eodem prorſus modo Belgae met den wind uitlopen. *J. J.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθανόντ.] Nondum poſſum accedere *Fenſianae* emendationi; cum nondum mihi conſtet, τιμᾶσθαι media vel paſſiva terminatione ſignificare poſſe ſimpliciter honorare; & nihil hic ſit in oratione Scythae, quod non optime cohaereat: ἄμεινον οἰόμεθα — μεμνημένοι — καὶ τιμῶμεν — ἡγούμεθα γάρ. Si τιμῶντες inveniatur in libro antiquo, illud vero arripiam. *J. M. G.*

Καὶ τιμῶμεν ἀποθ.] Recte divinavit *Geſn.* τιμῶντες alicubi inveniri poſſe. Quare laudabit factum, quod ad id etiam verſionem nunc adcommodaverim. *J. F. R.*

Ibid. Τιμῶντες] Ita *Coll. Gall.* optime. Antea legebatur τιμῶμεν. Cl. *Fenſius* mutandum ſenſit. *M. du S.*

28. Ἀποπλέουσι, καλαγελάσαντες] Duo participia ſine copula habuimus etiam ſupra hoc Tom. *Alex.* c. 19. ἐκπίσων τὰ οἰκίας, εἰς τὴν Κιλικίαν ἀφικόμενον. Ubi addidi ſimilem conſtructionem videri poſſe in *Euang. Luc.* c. V. 25. & 28. Item *Alciphr.* I. 4. p. 20. Jam aliquanto plura additurus ipſa auctorum verba etiam ſubjungam. Ait enim Euangeliſta: Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἆρας ἐφ' ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν. Ac deinde: Καὶ καλαλιπὼν ἔπαυλα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ. *Alciphr.* autem l. c. Τί δὴ ἐν παθοῦσα, ὦ γύναι, τὴν ἀκτὴν ἀπολιποῦσα — ἀσυδὰ θαμίζεις; adde *Euang. Marc.* VIII. 23. Καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτόν. Ibid. X. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ, ηὐλόγει αὐτά. Ibid. VI. 54. 55. — εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτὸν, Περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο &c. Addo Lucian. T. I. *Somn.* §. 2. ἀγανακτήσας, σκυτάλην λαβὼν — μοῦ κατῆρξατο. Infra *Aſin.* c. 37. ἀποῤῥίψαντες, τὴν κεφαλὴν ἐλίσσοντες. Vel tria denique jungit *Alciphr.* III. ep. 43. pr. ξυράμενοι τὰς κεφαλὰς — λευσάμενοι εἰς τὸ Σηραγγεῖον βαλανεῖον — δρόμον ἀφέντες, εἰς τὸ προάστειον — ἀχόμεθα. Intricatius paullo Idem III. Ep. 7. pr. Ἀκεσίλαος ὁ ἰατρὸς ἡμιθνῆτα, μᾶλλον δὲ αὐτονεκρὸν θεασάμενος, ἵνα τὰ κάτω, μαθηταῖς ἐπιτάττων, φοράδην ἀνελὼν, ἤγαγεν ὡς ἑαυτὸν οἰκαδε. Quod ſic in omnibus ſuis Codd. inveniri teſtatur *Bergl.* qui tamen ἐπέταττεν, καὶ ἤγαγεν legendum exiſtimat. Sed vide anne ex ſuperioribus vulgata ſe tueri poſſit. *J. F. R.*

30. Οὐκ ἂν φθάνοιτε] Conf. ſupra notata ad T. I.

πολλὰς ὁμοίας αὐτοῖς ἐξεργασάμενοι. καὶ τοντεῦθεν αὐτοὶ ἤδη πρὸς τὰ παλαιὰ σκοπεῖτε, εἰ καλῶς ἔχει ὑμῖν πολλὰς εἰς τὴν Σκυθίαν Ὀρέστας καὶ Πυλάδας καλαίρειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκεῖτε τάχιστα ἂν ὅτως ἀσεβεῖς αὐτοὶ καὶ ἄθεοι γενέσθαι, τῶν λοιπῶν θεῶν τὸν αὐτὸν τρόπον ὑμῖν ἐκ τῆς χώρας ἀποξενωθέντων· εἶτ', οἶμαι, ἀντὶ τῶν θεῶν ἁπάντων, τοὺς ἐπ' ἐξαγωγῇ αὐτῶν ἥκοντας ἄνδρας ἐκθειάσετε καὶ ἱεροσύλοις ὑμῶν [a] ὅσιοι θύσετε ὡς θεοῖς.

Εἰ γὰρ μὴ ἀντὶ τούτων Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμᾶτε, ἀλλ' εἴ τι ἄλλο, ὦ Τόξαρι, ἀγαθὸν ὑμᾶς εἰργάσατο, ἀνθ' ὅτου πάλαι θεοὺς εἶναι δικαιώσαντες αὐτούς, νῦν τὸ ἔμπαλιν θύσαντες αὐτοῖς, θεοὺς εἶναι νενομίκατε, καὶ ἱερείοις ὀλίγου δεῖν τότε γενομένοις ἱερεῖα νῦν προσάγετε; γελοῖα γὰρ ἂν ταῦτα δόξειε, καὶ ὑπεναντία τοῖς πάλαι. ΤΟΞ. Καὶ ταῦτα μέν, ὦ Μνήσιππε, γενναῖα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων, ἃ κατέλεξας. τὸ μὲν, δύο ὄντας, οὕτω μέγα τόλμημα τολμῆσαι, καὶ τοσοῦτον ἀπὸ τῆς αὐτῶν ἀπάραντας, ἐκπλεῦσαι εἰς τὸν Πόντον, ἀπείρατον ἔτι τοῖς Ἕλλησιν ὄντα, πλὴν μόνων τῶν ὑπὸ τὸν Ἀργοῦς εἰς τὴν Κολχίδα στρατευσάντων, μὴ καταπλαγέντας, μήτε τοὺς μύθους τοὺς ἐν αὐτῷ, μήτε τὴν προσηγορίαν καταδείσαντας, ὅτι ἄξενον ἐκαλεῖτο, οἷα, οἶμαι, ἀγρίων ἐθνῶν περιοικούντων· καὶ ἐπειδὰν ἐάλωσαν, ὅτως ἀνδρείως χρήσασθαι τῷ πράγματι, καὶ

multos illis reddatis ſimiles. Atque hinc ipſi jam ad antiqua reſpicite, utrum bene vobis eveniat, multos in Scythiam Oreſtes & Pyladas appellere. Etenim mihi quidem videmini quam celerrime hac ratione impii ipſi & ſine Diis futuri, ſi reliqui Dii eodem modo e veſtra vobis regione in peregrinam abducantur. Nempe deinde puto, pro Diis omnibus viros, qui eorum educendorum cauſſa venerint, conſecrabitis, & ſacrilegi qui apud vos fuerint, iis tanquam Diis ſacra facietis.

3. Quod ſi enim non harum rerum cauſſa Oreſten ac Pyladen honoratis; verum aliud forte, Toxari, beneficium vobis praeſtitere; quo tandem nomine illos, cum olim Deos non haberetis, jam contra ea ſacrificando Deos judicaſtis, atque *his*, qui parum aberat, quin ipſi fierent tum victimae, victimas nunc offertis? Ridicula enim iſtaec videri poſſunt, & rebus olim geſtis contraria. T O X. Etiam iſta quidem, Mneſippe, generoſa illorum virorum *facta*, quae enarraſti. Quod enim, duo cum eſſent, magnum adeo facinus auſi, longam adeo a ſua patria navigationem ingreſſi, expeditionem in Pontum ſuſcepere, intentatum adhuc Graecis, praeter illos, qui Argo *vecti* bellum Colchidi intulerant; nec perhorreſcentes *portentoſas* de illo fabulas, neque appellationem timentes, cum Inhoſpitalis vocaretur, feris nimirum, ut interpretor, populis circum eum habitantibus; quod capti cum eſſent, viriliter adeo in ea re

[a] Οὕσι] Non adeſt in *Fl.*

Vit. Auct. c. 26. No. 6. *Alciphr.* III. Ep. 3. f. μὴ δῆτ' ἂν φθάνοιμι λιμῷ καλασκλῆναι. Ubi negario tamen pertinet ad priora. *non, etſi prius fame contabeſcendum eſſet.* *J. F. R.*

32. Πρὸς τὰ παλαιὰ] Ego haec verba gloſſam eſſe πρὸ τοντεῦθεν, exiſtimo. *M. du S.*

34. Καταίρειν] Juſſit *Solan.* conferri T. I. *Jud. Voc.* §. 1. Ibi invenio καὶ καταίροντα ἔνθα μὴ δεῖ. Et patet inde vis verbi καταίρειν, quam ſupra l. c. male acceperant ac verterant Interpretes, reddentes, *auferre*; hic tamen recte *appellere*, dederant. Καταίρειν enim proprium eſſe de navibus in portum invectis, Cl. *Hemſterh* ibi docuit. Cui tantum addo *Alciphr.* I. Ep. 38. p. 174. Οἶδα τὸν Μήδειον ἐκεῖνον τὸν ἀπὸ Συρίας δεῦρο καταράντα. Quod recte quoque ibi converſum: *a Syria huc appulerat.* *J. F. R.*

43. Εἴπερ τι ἄλλο] Hunc locum, ſi propius inſpicias, haud ſincerum invenies. *M. du S.*

Εἴπερ τι ἄλλο] Sic habere omnes Edd. notarat in variantt. *Solanus.* Habebant autem εἴπέρ τι, quem accentum tamen ego mutavi, non ferens duos acutos in ſyllabis contiguis. Quod autem ait, non ſana eſſe verba, haud ſatis capio; mihi certe plana videntur, & ſenſus vel ex verſione Cl. *Geſneri* patebit

re se gesserunt, nec satis habuere, si incolumes ipsi evaderent, verum vindicata regis injuria, & ablata Diana inde solverunt: quomodo haec non admiranda, non divino quodam apud omnes, qui virtutem laudant, honore digna? Verum non ista nos in Oreste & Pylade spectantes pro Heroibus illos tractamus.

4. MNES. Dic ergo jam, quid praeclarum & divinum aliud perfecerint. Quantum enim ad navigationem profectionemque, multos ego tibi diviniores illis mercatores ostenderim, & inter hos maxime Phoenices, non in Pontum modo, neque ad Maeotida usque & Bosporum navigantes, sed utique & Graecum mare percurrentes & Barbarum. Omne enim isti litus, & oram omnem, ut ita loquar, perscrutati singulis annis, sero auctumni domum suam revertuntur. Hos tu eadem ratione Deos puta, idque, cum caupones & salsamentarii sint eorum forte plerique.

5. TOX. Quin audi, carissime, & vide, quantum barbari nos aequius de bonis viris quam vos judicemus: quandoquidem Argis & Mycenis neque monumentum nobile videre est Orestae aut Pyladis: apud nos autem & templum illis exstructum est simul ambobus, ut conveniebat sodalibus, & sacrificia offeruntur, & alius omnis honos *habetur*. Neque quidquam obstat, quod peregrini, non Scythae fuerunt, quo minus boni viri judicati sint.

μὴ ἀγαπῆσαι εἰ [b] διαφυλάξον) μόνον, ἀλλὰ τιμωρησαμένους τ βασιλέα τ ὕβρεως, καὶ τ Ἄρτεμιν ἀναλαβόντας, ἀποπλεῦσαι· 65 πῶς ταῦτα θ θαυμαστὰ, καὶ θείας τινὸς τιμῆς ἄξια παρὰ πάντων, ὁπόσοι ὀρθῶς ἐπαινοῦσιν; ἀτὰρ θ ταῦτα ἡμεῖς Ὀρέστῃ καὶ Πυλάδῃ ἐνιδόντες, ἥρωσιν αὐτοῖς χρώμεθα.

ΜΝΗΣ. Λέγοις ἂν [c] ἤδη ὅ, τι σεμνὸν 70 καὶ θεῖον ἄλλο ἐξειργάσαντο. ἐπεὶ ὅσον ἐν τῷ πλῷ καὶ τῇ ἀποδημίᾳ, πολλοὺς ἄν σοι θειοτέρους ἐκείνων ἀποδείξαιμι τοὺς ἐμπόρους, καὶ μάλιστα τοὺς Φοίνικας [d] αὐτῶν, οὐκ εἰς τ Πόντον, οὐδὲ ἄχρι τ Μαιώτιδος καὶ τοῦ 75 Βοσπόρου μόνον ἐσπλέοντας, ἀλλὰ πανταχοῦ τ Ἑλληνικῆς καὶ βαρβαρικῆς θαλάττης ναυτιλλομένους· ἅπασαν γοῦν ἴσμεν ἀκτὴν, καὶ πάντα αἰγιαλὸν, ὡς εἰπεῖν, διερευνησάμενοι καθ' ἕκαστον ἔτος, ὀψὲ τοῦ μεσοπόρου εἰς 80 τ αὐτῶν ἐπανίασιν, οὓς καὶ τ αὐτὸν λόγον θεοὺς νόμιζε, καὶ ταῦτα, καπήλους καὶ ταριχοπώλους, εἰ τύχοι, τοὺς πολλοὺς αὐτῶν ὄντας.

ΤΟΞ. Ἄκουε δή, [e] ὦ θαυμάσιε, καὶ σκόπει καθ' ὅσον ἡμεῖς οἱ βάρβαροι εὐγνωμονέστερον ὑμῶν περὶ τ ἀγαθῶν ἀνδρῶν κρίνομεν, εἴγε ἐν Ἄργει μὲν καὶ Μυκήναις, οὐδὲ τάφον ἔνδοξόν ἐστιν ἰδεῖν Ὀρέστου καὶ Πυλάδου· παρ' ἡμῖν δὲ καὶ νεὼς ἀποδέδεικται αὐτοῖς ἅμα ἀμφοτέροις, ὥσπερ εἰκὸς ἦν, ἑταίροις γε ὄντι· καὶ θυσίαι προσάγονται, καὶ ἡ ἄλλη τιμὴ ἅπασα· κωλύει τε οὐδέν, ὅτι ξένοι ἦσαν, ἀλλὰ μὴ Σκύθαι, ἀγαθοὶ κεκριμένοι.

[b] Διαφυλάξον)] Sic Edd. Διαφύξον) L. rectius. [c] Ἤδη] Deest in *Fl.* [d] Αὐτῶν] Adest hoc in *J. Fl. Fr. Vz. Bz. P. H. S.* [e] Ὦ] Non adest in *Fl.* [f] Γε] Τε *Fl.* male.

bit unicuique. *J.F.R.*

59. Ἄξιον] *Ovid.* Trist. IV. 4. vs. 55. & *Strabo* VII. *Eur.* Ἰφ. A. p. 402. C. 406. B. 407. B. 410. A. *M. du S.*

62. Μὴ ἀγαπῆσαι] *Non contentum esse* significare; in quo tamen deinde errarint Interpretes, vid. mox, ad c. 62. *J.F.R.*

Ibid. Διαφύξον)] Ita L. Codex, uti antea conjeceram legendum, pro διαφυλάξον). *M. du S.*

Διαφυλάξον)] Mallem & ego cum *Solano* διαφύξον-*ται*. Versio Cl. *Gesn.* utramque lectionem complexa est. Hinc nihil mutavi; neque enim nego διαφυλάττεσθαι esse *salvum manere, incolumem se servare*; sed quia ad fugam e custodia magis pertinet historia, & fuga ipsa sic etiam evasisse incolumes satis indicat, & egregius Cod. hanc lect. suppeditat, magis ad illam feror. *J.F.R.*

73. Αὐτῶν] Abundat illud αὐτῶν, nisi cum Φοίνικας conjungas. *M. du S.*

3. Καὶ

ϑ γ' ἐξετάζομεν ὅθεν οἱ καλοὶ κ' ἀγαθοί εἰσιν, οὐδὲ φθονοῦμεν, εἰ μὴ φίλοι ὄντες ἀγαθὰ εἰργάσαντο· ἐπαινοῦντες δὲ ἃ ἔπραξαν, οἰκείως αὐτοὺς ἀπὸ τ' ἔργων ποιούμεθα. ὃ δὲ δὴ μάλιστα καλαπλαγέντες τ' ἀνδρῶν ἐκείνων ἐπαινοῦμεν, τοῦτό ἐστιν, ὅτι ἡμῖν ἔδοξαν φίλοι εἶτοι δὴ ἄριστοι ἁπάντων γεγενῆσθαι, κ' τοῖς ἄλλοις νομοθέται καθεστῆναι, ὡς χρὴ τοῖς φίλοις ἁπάσης τύχης κοινωνεῖν, [a] καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ' χείστων θεραπεύεσθαι.

Neque enim inquirimus, cujates honesti bonique viri sint, neque invidemus, licet amici non fuerint, si honesta perpetrarunt. Dum vero quae fecere laudamus, nostrates, quantum ad res gestas, facimus. Quod autem maxime attoniti in viris illis laudamus, hoc est, quod nobis visi sunt amici hi optimi omnium fuisse, & velut legislatores aliis constituti, quomodo oporteat in societatem omnis fortunae cum amicis venire, & *sic* ab optimis quibusque Scytharum coli.

Καὶ ἅ γε μετ' ἀλλήλων, ἢ ὑπὲς ἀλλήλων ἔπαθον, ἀναγράψαντες οἱ πρόγονοι ἡμῶν ὅτι στήλης χαλκῆς, ἀνέθεσαν εἰς τὸ Ὀρέστειον, κ' νόμον ἐποιήσαντο, πρῶτον τοῦτο μάθημα κ' παίδευμα τοῖς παισὶ τοῖς σφετέροις εἶναι τ' στήλην ταύτην, κ' τὰ ἐπ' [b] αὐτῆς γεγραμμένα ἀπομνημονεύσαι. ὅπως ἥκιστα γοῦν τὸνομα ἕκαστος αὐτῶν ὑπιλάθοιτο τοῦ πατρὸς, ἢ τὰς Ὀρέστου κ' Πυλάδου πράξεις ἀγνοήσειεν· ἀλλὰ κ' ἐν τῷ περιβόλῳ τοῦ νεὼ τὰ αὐτὰ, ὁπόσα ἡ στήλη δηλοῖ, ἀναγράψαντες ἔθεσαν.

6. Et, quae secum invicem aut pro se subierunt, ea relata in literas majores nostri in aerea columna dedicarunt in Orestео, lata lege, primam disciplinam & institutionem pueris nostris esse hanc columnam, & quae scripta in illa sunt, uti memoria comprehendant. Itaque facilius sui patris nomen unusquisque illorum oblivisceatur, quam Orestae atque Pyladis facta ignoret. Sed in consepto etiam templi eadem, quae columna in-

a Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν &c.] Nihil mutare *J. Fl. Fr.* notarat *M. du S.* Sed & ita *P. H. S.* b Αὐτῆς] Αὐτοῖς male *Fl.*

3. Καὶ ὑπὸ Σκυθῶν τ' ἀρ. θερ.] Aut mutila oratio est, aut haec verba loco suo mota sunt, & alio referenda. *M. du S.*

18. Συνειλημμένῳ, κ' πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένῳ] Συνειλημμένους, κ' πρὸς τὴν θυσίαν παρεσκευασμένους. *Th. M.*

20. Κατάρχεσθαι αὐτῶν] Apud *Eur.* Iph. in Taur. 40. de hac ipsa fabulae parte loquitur Iphigenia,

Κατάρχομαι δὲ σφάγια δι' ἄλλοισι μέλει.

Vide Scholia & not. Clar. *Barnesii*; aut adi *Ενυπν.* c. 3. & quae illic annotata sunt. *M. du S.*

Κατάρχεσθαι αὐτῶν] Verti *immolat.* Servius ad Aen. 10, 541. *Immolari proprie dicuntur hostiae non cum caeduntur, sed cum accipiunt molam salsam.* Et laudat statim locum Catonis in Origg. *Boves immolatos priusquam caederentur profugisse in Siciliam.* Jam hoc esse κατάρχεσθαι satis docebit ipse poëta Od. Γ. 445. & ibi Eustathius. Nempe Nestor ibi χέρνιβα τ' ἐλοχύτας τε κατήρχετο. *J. M. G.*

26. Ἐκκρεμαννύμενοι] Utitur etiam *Thucyd.* VII. 75. p. 496. τ' δὲ ξυσκήνων ἤδη ἀπιόντων ἐκκρεμαννύμενοι. Ubi *Wassius* haec notat: „ Habet *Suid.* in ἐκκρεμαν. & exponit ἀπηρτημένοι. Nec variant Mss. Ἐκκρεμαννύμενοι τ' πηδαλίων dicit *Lucianus* in Toxari (h. l.) „ Apud *Theophrast.* in Hist. plantar. 9. καλακρεμάσαι). *J. F. R.*

27. Τῶν πηδαλίων] Plurali numero utitur, etsi de una navi tantum sermo est. Ita rursus infra *Navig.* c. 6. μικρός τις ἀνθρωπίσκος γέρων ἤδη — τὰ τηλικαῦτα πηδάλια ὠθιζρίφων. Et sic in *Act. Apost.* XXVII. 40. ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τ' πηδαλίων. Nec abs re erit addere quae Rever. *J. Elsner.* ad eum locum notavit dicens: „ *Beza* πηδάλια gubernacula dixisse Lucam „ notabat, *plurali num. pro sing. quum unius navis* „ *plura non essent gubernacula.* Sed fallitur Vir Do„ ctissimus, antiquum navium modum ex sui temporis consuetudine interpretatus; nam utique in „ antiquis navibus bina erant gubernacula, suum cuique lateri, ut recte monuit *Grotius.* *Aelian.* Var. „ Hist. L. IX. c. 40. duos gubernatores singulis navibus constituisse Carthaginienses ait — vid. ad illum locum *Perizonium.* Et *Apulejus* L. 2. Metam. p. 50. *Navis turbinibus procellarum quassata* „ *UTRO QUE REGIMINE* amisso demersa est. „ Ubi mirus ille Commentator in usum Delphini notat: *malo scilicet & gubernaculo quibus navis regi-*

„ *tur.*

indicat, picturis expressa ab antiquis, ostenduntur : navigans Orestes simul cum amico ; deinde inter rupes fracta illorum navi comprehensus, & ad sacrificium paratus; & Iphigenia jam illos immolat; e regione vero in altero muro, jam exutus vinculis depictus est, Thoantem interficiens, & Scytharum multos alios; ac denique ut solvunt, Iphigeniam habentes ac Deam; Scythae autem frustra manus injiciunt navi jam eunti, suspensi e gubernaculis, ac tentantes inscendere; tum ut nihil proficiunt, partim jam vulnerati, partim ejus rei metu, terram natatu repetunt. Hic vero vel maxime videat aliquis quantam sibi invicem benevolentiam in conflictu cum Scythis exhibuerint. Fecit enim pictor utrumque, negligentem oppositos sibi hostes, depellentem autem, qui irruunt in alterum, & pro-

πλοῖ, γραφαῖς ὑπὸ τ παλαιῶν εἰκασμένα δείκνυ. πλέων Ὀρέστης ἅμα τῷ φίλῳ, εἶτα ἐν τοῖς κρημνοῖς ληφθαρείσης αὐτῶν τ νεὼς [d] συνειλημμένου, καὶ πρὸς τ θυσίαν παρεσκευασμένου, καὶ ἡ Ἰφιγένεια ἤδη κατάρχεται αὐτῶν· καὶ ἀλλαχοῦ δὲ ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ τοίχῳ, ἤδη ἐκδεδυκὼς τὰ δεσμὰ γέγραπται, καὶ φονεύων τ Θόαντα, καὶ πολλοὺς ἄλλους τ Σκυθῶν· καὶ τέλος ἀποπλέουσι, ἔχοντες τ Ἰφιγένειαν, καὶ τ θεόν. οἱ Σκύθαι δὲ, ἄλλως ἐπιλαμβάνονται τῶν σκάφων ἤδη [e] πλέοντος, ἐκκρεμαννύμενοι τ πηδαλίων, καὶ ἐπαναβαίνειν πειρώμενοι, εἶτ' οὐδὲν ἀνύσαντες, οἱ μὲν αὐτῶν τραυματίαι, οἱ δὲ καὶ δέει τούτου, ἀπονήχονται πρὸς τ γῆν. ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἴδοι τις ἂν ὁπόσην ὑπὲρ ἀλλήλων εὔνοιαν ἐπεδείκνυντο ἐν τῇ πρὸς τοὺς Σκύθας συμπλοκῇ. πεποίηκε γοῦν ὁ γραφεὺς ἑκάτερον, ἀμελοῦντα μὲν τ καθ' ἑαυτὸν πολεμίων, ἀμυνόμενον δὲ τοὺς ἐπιφερομένους θατέρῳ, καὶ πρὸ ἐκείνου ἀπαν-

c Αὐτῶν] Αὐτῷ Exc. *Fl.* Sed cum vulgata consprat P. *d* Συνειλημμένου &c.] Συνειλ—ους & παρεσκ—ους *Marc.* Nil mut. Edd. *e* Πλέοντος] Πλέοντες Exc. *Fl.* male. Vulgatam adsert P.

„ *tur.* Sed vide *Bochartum* Hieroz. P. 2. c. 1. pag. „ 452. Et *Graevium* ad *Hesiod.* p. 9. Hinc in plurali „ fere πηδαλίων meminerunt auctores. *Galenus* Pro„ trept. ad scient. p. 1. ἐπιτρίψας τὰ πηδάλια κυβερνήτη τυφλῷ. *Lucian.* Tox. (h. l. & *Navig.* supra jam „ indicato.) Vide & *Aristoph.* Equit. vs. 539. & „ *Achill. Tat.* L. III. p. 159. Et *Orph.* Argon. vs. „ 1178. Ἀγκαίου δ' οἰακας ἐπισταμένως ἐτίταινε. *An*„ *caeus vero clavos docte gubernavit.* Ita etiam Lati„ ni *gubernacula* dicunt: *Petron.* c. 114. p. 531. Vid. „ & *Munker.* ad Hyg. fab. 14. p. 50. Et *moderamina* „ Ovid. III. *Metam.* 644.". Haec ille. plurima recte & ad Lucianum adposite, quare descripsisse non piguit. Sed quod poëtae *gubernacula ac moderamina* dicant, inde non probes duo revera fuisse; hi quippe *ora* pro *os*, & simil. de uno homine dicere amant. Res tamen satis certa est ex aliis; nam & *Heliod.* Aethiop. V. c. 15. pr. τ τε πηδαλίων θατέρου ἀποβαλόντες &c. quem cum aliis ab *Elsnero* adductis indicat *Scheffer.* de milit. naval. p. m. 146. docens duo, tria, quatuorve gubernacula habuisse naves majores. Verum & alia navigia duplici gubernaculo non a puppi, sed a prora & puppi instructa fuisse, ut accedere & retrocedere possent sine conversione, monuit *Scholiast.* Luciani ad *Amor.* c. 6. v. δικρότων. Interim cum *Scheffero* credo, minoribus navigiis unum tantum fuisse gubernaculum. Et plura congerere jam eo minus gestio, quo id facilius fore sentio. Unum addo ex *Achill. Tat.* III. fol. 62. Τέλος ὁ κυβερνήτης ἀπειπὼν ῥίπτει μὲν τὰ πηδάλια ἐκ τ χειρῶν. Haec si contuleris cum Luciani verbis, supra ex *Navig.* prolatis, rogabis quomodo unus vir utrumque gubernaculum regere potuerit? Nec tamen de parvo adeo navigio est sermo, in quo tot vectores enumerat Achilles T. Sed nec nimis magnum fuisse oportet, quod vectores ante legantur saepe locum jussu nautarum mutasse, ut navem ad alterum latus inclinare tentarent. Quare suspicor nec in solutae orationis scriptoribus semper necessario plura gubernacula intelligi, quoties plurali numero utuntur; sed quia ordinario duo erant, usum invaluisse, ut pluralem etiam de uno loquentes retinerent. Nam si in magna navi duo erant gubernacula, etiam bini erant gubernatores, ut *Meibom.* de fabrica triremium aliique jam observarunt. At in mediocri fieri potuit, ut perticae versatiles utrique gubernaculo ad latera puppis dependenti ita essent connexae, ut iis dextra sinistraque manu ab uno gubernatore prehensis, utrumque simul vel alterutrum per vices moveri potuerit. *J.F.R.*

ἁπαντᾶν πειρώμενον τοῖς τοξεύμασι, καὶ πᾶς' ἑδὲν τιθέμενον, εἰ ἀποθανεῖται, σώσας τὸν φίλον, καὶ τὸ ἐπ' ἐκεῖνον φερομένην πληγὴν προαρπάσας τῷ αὐτοῦ σώματι.

illo occurrere tentantem telis, & nihili curantem, si ipse moriatur, modo servet amicum, & intentatam illi plagam suo corpore *velut* praeripiat.

Τὴν δὴ τοσαύτην εὔνοιαν αὐτῶν, καὶ τὸ ἐν τοῖς δεινοῖς κοινωνίαν, καὶ τὸ πιστὸν, καὶ φιλέταιρον, καὶ τὸ ἀληθὲς, καὶ βέβαιον τοῦ πρὸς ἀλλήλους ἔρωτος, οὐκ ἀνθρώπινα ταῦτα ᾠήθημεν εἶναι, ἀλλά τινος γνώμης βελτίονος, ἢ καθ' τοὺς πολλοὺς τούτους ἀνθρώπους, οἳ μέχρι μὲν κατ' ἦρον ὁ πλοῦς εἴη, τοῖς φίλοις ἀγαναπτῶσιν, εἰ μὴ ὀπίσης κοινωνήσουσι τῆς ἡδέως· εἰ δέ τι καὶ μικρὸν [a] ἀντιπνεύσειεν αὐτοῖς, οἴχονται, μόνους τοῖς κινδύνοις ἀπολιπόντες. καὶ γὰρ ἂν καὶ τόδε ὅπως εἰδῇς, ἑδὲν Σκύθαι φιλίας μεῖζον οἴονται εἶναι, ἑδὲ ἔστιν ἐφ' ὅτῳ ἄν τις Σκύθης μᾶλλον σεμνύναιτο, ἢ ὅτι τῷ συμπονῆσαι φίλῳ ἀνδρὶ, καὶ κοινωνῆσαι τῶν δεινῶν· ὥσπερ ἑδὲν ὀνειδος μεῖζον παρ' ἡμῖν, τοῦ προδότου φιλίας γεγενῆσθαι δοκεῖν. Διὰ [b] ταῦτα Ὀρέστην καὶ Πυλάδην τιμῶμεν, ἀρίστους γενομένους τὰ Σκυθῶν ἀγαθὰ, καὶ ἐν φιλίᾳ διενεγκόντας, ὃ πρῶτον ἡμεῖς ἁπάντων θαυμάζομεν, καὶ τὄνομα ὅτι τούτοις αὐτῶν ἐθέμεθα, Κοράκους καλεῖσθαι· τοῦτο δέ ἐστιν, ἐν τῇ ἡμετέρᾳ [c] φωνῇ, ὥσπερ ἂν εἴ τις λέγοι, φίλιοι δαίμονες.

7. Hanc nempe tantam illorum benevolentiam, & malorum communionem, & fidem, & socialitatem, & veritatem firmitatemque amoris mutui; haec, inquam, non humana esse putavimus, sed praestantioris cujusdam animi, quam est in plerisque his hominibus, qui, dum secundus est cursus, indignantur amicis, si non in aequam jucundorum partem veniant: si vero vel paullum quiddam illis reflaverit, *ilicet* abeunt, solos periculis relinquentes. Etenim ut hoc etiam scias, nihil Scythae amicitia majus esse existimant; nec est in quo Scythes magis sibi placeat, quam si cum amico laborare illi contingat, & in societatem adversorum illius venire: quemadmodum majus nullum apud nos probrum, quam si quis prodidisse amicitiam videatur. Propter haec Orestem honoramus & Pyladem, qui praestiterint Scytharum bonis, & in amicitia eminuerint, quod primum omnium admiramur. Etiam nomen propterea illis posuimus, ut Coracos appellaremus; id autem est nostra lingua, ut si quis praesides amicitiae genios dicat.

8. MNES.

a Ἀντιπνεύσιεν] Ἀντιπνεύσοι *Fl.* b Ταῦτα] Τοῦτο Exc. *Fl.* Nil. mut. Edd. nec P. c Φωνῇ] Φονῇ *J.* male.

42. Φιλέταιρον] * Φιλέταιρος ϵ φιλεταῖρος. *G.*

* Φιλέταιρος] Corrige, φιλέταιρος. Nam videtur tantum indicare voluisse diverso accentu φιλέταιρος & φιλεταῖρος posse scribi, ut ἄγροικος & ἀγροῖκος, de quo deinde. Nisi quis φιλεταίρισε legere malit, quod longius tamen a scriptura codicis abit. *J. F. R.*

61. Κοράκους] De veterum Scytharum lingua quis scripserit nescio. *M. du S.*

Κοράκους] Forsan κοκάκους Sarmatice. *M. V. la Croze.*

Κοράκους] De Scythica lingua, ni fallor, scripsit *Theoph. Sigefr. Baijerus*, quem laudat *Gesnerus* supr. ad *Alexandr. seu Pseudom.* c. 51. No. 28. *J. F. R.*

75. Ἐν Σκύθαις· ἀστὸ ἀξένους] De Scytharum in hospites crudelitate, quos mactatos comedebant, confer Nostr. supra *Deor. Dial.* XVI. p. 245. T. I. Et Rev. *Jac. Elsner.* ad Epist. ad *Coloss.* III. 11. ubi a barbaris distinguuntur, quod maxime sint barbari, seu barbarorum barbari, licet postea aliqua quoque justitiae laude celebrati legantur. Patet saltem ἀξένους omnino legendum, ut probe etiam Cl. *Gesner.* cum *Solano* vidit. Vid. *Ovid.* IV. Trist. IV. 56. *J. F. R.*

76. Ἀστὸ ξένους, καὶ ἀγρίους] In ξένος nihil est, quod suspicionem praebeat *feritatis*; neque apparet, quomodo populus aliquis totus, in sua patria vivens, possit ξένος vocari. Quaesivit σοφὸν φάρμακον. *Erasmus*, & vertit *Barbaros*: sed praeter vim nominis, pu-

8. MNES. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, jam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pylademque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te picturem etiam bonum eſſe. Lucidiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtudioſe coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter conjunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

ΜΝΗΣ. Ὦ Τόξαρι, ἐ μόνον ἄρα τοξεύειν ἀγαθοὶ ἦσαν Σκύθαι, ᾗ τὰ πολεμικὰ τ̃ ἄλλων ἀμείνους, ἀλλὰ ᾗ ῥῆσιν εἰπεῖν ἁπάντων πιθανώτατοι. ἐμοὶ γὲν τέως ἄλλως γιγνώσκοντι, ἤδη ᾗ αὐτῷ δίκαια ποιεῖν δοκεῖτε, ὅτως Ὀρέστην ᾗ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. ἐλελήθεις δέ με, ὦ γενναῖε, ᾗ γραφεὺς ἀγαθὸς ὤν. πάνυ γὲν ἐναργῶς ἐπέδειξας ἡμῖν τὰς ἐν τῷ Ὀρεστείῳ εἰκόνας, ᾗ τ̃ μάχην τ̃ν ἀνδρῶν, ᾗ τὰ ὑπὲς ἀλλήλων τραύματα. πλὲν ἀλλ' οὐκ ᾤήθην ἂν ὅτω ποτὲ πεισπόδαστον εἶναι φιλίαν ἐν Σκύθαις ἅτε γ' [d] ἀξένους ᾗ ἀγρίους ὄντας αὐτοὺς, ἔχθρα μ̀ ἀεὶ συνεῖναι, χμ̀ ὀργ̃ ᾗ θυμῷ, φιλίαν δὲ [e] μηδὲ πρὸς τοὺς οἰκειοτάτους [f] ἐπαναιρεῖσθ'· τεκμαιρόμενος τοῖς τε ἄλλοις ἃ πεὶ αὐτ̃ν ἀκούομεν, ᾗ ὅτι καλεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας.

8. MNES. Igitur non ſagittis modo, Toxari, boni fuerunt Scythae, & rebus bellicis praeſtantiores aliis, verum etiam in dicendo maxime omnium probabiles. Mihi quidem, aliter ad hunc diem ſentienti, jam & ipſi recte facere videmini, cum divinis adeo honoribus Oreſtem Pylademque afficitis. Sed neſciebam, vir optime, te pictorem etiam bonum eſſe. Lucidiſſime enim nobis, quae ſunt in Oreſteo, imagines oſtendiſti, & pugnam virorum, & *quae* pro ſe invicem *excepere* vulnera. Verum neque hoc putabam, ita ſtudioſe coli inter Scythas amicitiam, quippe ut inhoſpitales & agreſtes, in inimicitiis ſemper verſari *illos arbitrabar*, & ira, & excandeſcentia; amicitiam vero neque inter conjunctiſſimos ſuſcipi; colligens *iſta* tum e reliquis, quae de iis audimus, tum inde, quod parentes mortuos in cibo habent.

9. TOX. Utrum in reliquis etiam nos & juſtiores adverſum parentes Graecis, & religioſiores ſimus, de eo in praeſenti tecum non contenderim. Amicos autem Scythas multo Graecis amicis fideliores eſſe, & majorem amicitiae rationem inter nos eſſe, quam apud vos, demonſtratu facile eſt. Et, per ego te Graecorum Deos oro, ne moleſte me audias, ſi quid eorum di-

ΤΟΞ. Εἰ μ̀ ᾗ τἆλλα ἡμεῖς τ̃ Ἑλλήνων ᾗ δικαιότεροι τὰ πρὸς τοὺς γονέας ᾗ ὁσιώτεροι ἐσμὲν, οὐκ ἂν ἐν τῷ παρόντι φιλοτιμηθείην πρὸς σέ· ὅτι δὲ οἱ φίλοι Σκύθαι πολὺ πιστότεροι τ̃ Ἑλλήνων φίλων εἰσὶ, ᾗ ὅτι φιλίας λόγος πλείων παρ' ἡμῖν, ἢ παρ' ὑμῖν, ῥᾴδιον ἐπιδεῖξαι· ᾗ πρὸς θεῶν τ̃ Ἑλλήνων, μὴ πρὸς ἀχθηδόνα μοι ἀκούσῃς, ἢν εἴπω τι ὧν καλαγενόμενα, πο-

puto. Itaque plane non dubito, hic legendum eſſe ἀξένους, idque eo magis, cum ſupra jam innuerit, quod aliunde notiſſimum eſt, Pontum qui poſtea εὔξεινος vel εὔξεινος boni ominis cauſſa dictus eſt, ἄξεινον olim ab ingenio & moribus accolarum eſſe vocatum. Itaque verti *Inhoſpitales*, idemque factum video a Doctiſſimo *Solano*, & puto ipſum ἀξένους eſſe in contextum orationis recipiendum. *J. M. G.*

Ibid. Ἀξένους] Ita neceſſario emendandum fuit: ξένους enim quod in omnibus legitur, manifeſto pravum eſt. Vidiſti jam ſupra c. 3. eo nomine infamem olim Pontum (quod & ex *Strabone* diſcere eſt, l. VII. p. 298. D.) qui poſtea melioris ominis cauſſa Εὔξεινος appellari coepit. *Inhoſpitalis* itaque tum habitus eſt, ob Scythas ejus accolas, quod vel haec fabula ſatis evincat. Vide tamen & Horatii *inhoſpitalem Caucaſum*. *M. du S.*

77. Καὶ ὀργ̃ ᾗ θυμῷ] Non haec ſunt otioſa ſynonyma. Vid. ſupra notata ad *Hermot.* c. 12. No. 82. *J. F. R.*

80. Ὅτι κατεσθίουσι τοὺς πατέρας ἀποθανόντας] Conf. infra Πανθ. §. 25. *M. du S.*

89. Ἀχθηδόνα] Juſſit Cl. *Hemſterh.* in marg. conferri *Duker.* ad *Thucyd.* IV. p. 262. No. 7. Ait autem *Thucyd.* c. 40. p. 263. Καί τινος ἐρομένου ποτὲ ὕστερον τ̃ Ἀθηναίων ξυμμάχων δι' ἀχθηδόνα. Ibique *Hudſ.* ac *Dukerus*: „ Ἀχθηδὼν vox apud Thucydidem poëtica, ut „ dicit *Dion. Halic.* T. 2. p. 133. Utitur tamen ea „ ipſe *Dionyſius* in Antiquit. Rom. p. 572. Etiam a„ lios proſae ſcriptores hoc vocabulo uſos oſtendit „ Clar. *Waſſe* in Indice. Add. *Lucian.* Toxar. b. l." deſcripſi ex commentt. Thucyd. *J. F. R.*

πολὺν ἤδη χρόνον ὑμῖν συγγινόμενον. ὑμεῖς γάρ μοι δοκεῖτε τὸς μὲ περὶ φιλίας λόγους ἄμεινον ἄλλων εἰπεῖν ἂν δύνασθαι, τὰ ἔργα δὲ [a] αὐτῆς, ἃ μόνον ἃ κατ' ἀξίαν τῶ [b] λόγων ἐκμελετᾶν, ἀλλ' ἐπόχρη ὑμῖν ἐπαινέσαι τε αὐτὼ, καὶ δεῖξαι ἡλίκον ἀγαθόν ἐστιν· ἐν δὲ ταῖς χρείαις προδόντες τὸς λόγους, δραπετεύετε, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐκ μέσων τῶν ἔργων. καὶ ὁπόταν ὑμῖν οἱ τραγῳδοὶ τὰς τοιαύτας φιλίας ὑπὲ τὴν σκηνὴν ἀναβιβάσαντες δεικνύωσιν, ἐπαινεῖτε, καὶ ὑποκροτεῖτε, καὶ κινδυνεύουσιν αὐτοῖς ὑπὲς ἀλλήλων οἱ πολλοὶ καὶ ὑποδακρύετε, αὐτοὶ δὲ ἡδὲν ἄξιον ἐπαίνου ὑπὲς τῶν φίλων παρέχειν τολμᾶτε, ἀλλ' ἢν πῶ φίλος δεηθεὶς τύχῃ, αὐτίκα μάλα, ὥσπες τὰ ὀνείραλα, οἴχονται ὑμῖν ἐκ ποδῶν ἀποπτάμεναι αἱ πολλαὶ ἐκεῖναι τραγῳδίαι, τοῖς κενοῖς τούτοις καὶ κωφοῖς προσωπείοις ἐοικότας ὑμᾶς ἀπολιπῶσαι, ἃ διηρημένα τὸ στόμα, καὶ πεμμέγεθες κεχηνότα, οὐδὲ τὸ σμικρότατον φθέγγεται· ἡμεῖς δὲ ἔμπαλιν, [c] ὅσον γε δὴ λειπόμεθα ἐν τοῖς περὶ φιλίας λόγοις, τοσοῦτον ἐν τοῖς ἔργοις αὐτοῖς πλεονεκτοῦμεν.

Εἴγ' οὖν δοκεῖ, οὕτω νῦν ποιῶμεν, τὸς μὲ παλαιοὺς φίλους ἀτρεμεῖν ἐάσωμεν, εἴ τινας, ἢ ἡμεῖς, ἢ ὑμεῖς τῶ πάλαι καταριθμεῖν ἔχομεν· ἐπεὶ κατά γε τοῦτο πλεονεκτοῖτε ἄν, πολλοὺς καὶ ἀξιοπίστους μάρτυρας τοὺς ποιητὰς παρεχόμενοι, τὸν Ἀχιλλέως καὶ Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὸν Θησέως καὶ Πειρίθου, [d] καὶ τὴν ἄλλην [e] ἑταιρείαν, ἐν καλλίστοις ἔπεσι

xero, quae, poſtquam diu inter vos verſor, obſervavi. Vos enim mihi videmini verba quidem de amicitia melius aliis poſſe facere; at opera illius non tantum non pro dignitate illorum verborum meditari atque exercere: ſed ſufficit vobis laudaſſe illam, & quantum ſit bonum oſtendiſſe. Cum autem opus *ea eſt*, proditores orationis veſtrae, neſcio quomodo mediis ex operibus transfugitis. Et quando vobis tragoedi tales amicitias in ſcenam productas oſtendunt, laudatis & plauditis, illisque pro ſe invicem periclitantibus plerique etiam illacrimamini: ipſi vero nihil laude dignum praeſtare pro amicis audetis; ſed ſi qua re indigeat forte amicus, ſubito, velut inſomnia, aufugiunt vobis avolantque e veſtigio multae illae tragoediae, inanibusque his & mutis perſonis ſimiles vos deſtituunt, quae diducto rictu, & immane quantum hiantes, ne minimum quidem ſonum edunt. Nos contra ea, quantumcunque diſputationibus de amicitia habendis inferiores *forte* ſumus, tantum rebus ipſis praeſtamus.

10. Quare, ſi videtur, ita nunc agamus. Antiquos amicos patiamur quieſcere, ſi quos aut nos, aut vos de priſco aevo adnumerare poſſimus: nam hac quidem parte vos viceritis, multos eosque dignos fide teſtes dantes poëtas, qui Achillis & Patrocli amicitiam, & Theſei atque Perithoi, reliquumque ſodalitium, pulcherrimis verſibus

a Αὐτῆς] Αὐτοῖς male Exc. *Fl.* Vulgatam tuetur P. b Λόγων] Ἄλλων marg. *Ai W.* & Exc. *Fl.* Vulgata etiam eſt in P. c Ὅσον] Ὅσῳ L. P. & marg. *Ai*. d Καὶ τὴν ἄλλην] Non comparent in P. G. Sed adſunt in Edd. omn. e Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν P. Nil a vulgata abit *Fl.*

8. Ἐκ ποδῶν] Conf. ſupr. *pro Imagin.* c. ult. ubi *Gujet.* ἐκποδὼν una voce maluit. Sed vid. quae ibi noto. *J. F. R.*

9. Κενοῖς — καὶ κωφοῖς προσωπείοις] Conf. ſupr. *Quom. Hiſt.* c. 4. *de Salt.* c. 27. Infr. *de Gymn.* c. 23. & 32. *M. du S.*

13. Ὅσον] P. & L. ὅσῳ. Sed nihil hic quidem mutato opus eſt, cum mox ſequatur τοσοῦτον, niſi & poſterius mutare velis, de quo iidem illi Codices non monent. *M. du S.*

21. Ἀχιλλέως & Πατρόκλου φιλίαν, καὶ τὴν Θέσεως καὶ Πειρίθου, καὶ τὴν ἄλλων ἑταιρίαν] In his verbis καὶ τὴν ἄλλων non agnoſcit Mſ. ſunt utique delenda. Latinus interpres vertit, ac ſi legiſſet τῶν ἄλλων, quia in τὴν ἄλλων nulla ſententia ſuberat. *J. G. G.*

23. Ἑταιρείαν] Ἑταιρίαν etiam ſcribit Clar. *Graev.*

in

sibus & numeris canant : sed paucos quosdam de his, qui nostro ipsorum tempore vixerunt, promamus, quorum enarremus facta, ego quidem Scythica, tu autem Graeca : & uter his vicerit, & meliores produxerit amicos, ille victor erit, suamque praeconio *patriam* ornabit, pulcherrimo & honestissimo peracto certamine. Nam multo equidem libentius mihi videor solitaria pugna superatus dextram praecidendam praebere, quae Scythicae *gentis* poena est, quam deterior alio in amicitia judicari, idque Graeco, cum ipse Scytha sim.

11. MNES. Est quidem, Toxari, opus minime contemtibile, cum viro, qualis tu, bellatore pugnam solitariam inire, qui tam apta ad scopum, & acuta argumenta habeas. Veruntamen neque ego ignave adeo ac tam cito prodens omnem Graeciam, tibi concessero. Indignissimum enim fuerit, a duobus illis tantum Scytharum esse superatum, quot fabulae indicant, & antiquae vestrae picturae, quas paullo ante praeclare, velut in tragica scena enarrasti : Graecos vero universos, tot gentes, & tot urbes, deserta caussa a te superari. Hoc enim si fiat, non dextram, ut apud vos, sed linguam abscindi, justum fuerit. Utrum vero finiri nobis oportet numerum amicarum actionum ; an quo plures quis proferendas habuerit, tanto ad victoriam videbitur instructior? TOX. Nequaquam.

ἐν μέτροις ῥαψῳδοῦντας. ὀλίγους δέ τινας προχειρισάμενοι, τὰ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς, καὶ τὰ ἔργα αὐτῶν διηγησάμενοι, ἐγὼ μὲν τὰ Σκυθικὰ, σὺ δὲ τὰ Ἑλληνικά· καὶ ὁπότερος ἂν ἐν τούτοις κρατῇ, καὶ ἀμείνους προσάγηται τοὺς φίλους, αὐτός τε νενικηκὼς ἔσται, καὶ τὴν αὐτοῦ ἀνακηρύξει, κάλλιστον ἀγῶνα καὶ σεμνότατον ἀγωνισάμενος· ὡς ἔγωγε πολὺ ἥδιον ἄν μοι δοκῶ μονομαχῶν ἡττηθεὶς, ἀποτμηθῆναι τὴν δεξιὰν, ὅπερ τοῖς Σκυθικῆς ἐπιτιμιώτατόν ἐστιν, ἢ χείρων ἄλλου κριθῆναι φιλίαν κεκρίσθαι, καὶ ταῦτα Ἕλλην, Σκύθης αὐτὸς ὤν.

ΜΝΗΣ. Ἔστι μὲν, ὦ Τόξαρι, οὐ φαῦλον τὸ ἔργον ἀνδρὶ οἵῳ σοὶ, πολεμιστῇ μονομαχῆσαι, πάνυ εὐστόχως καὶ τεθηγμένως παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους· ὁ μὲν ἀγενναῖός γε οὕτω καὶ προδοὺς ἐν βραχεῖ τὸ Ἑλληνικὸν ἅπαν, οὐκ ἀποχωρήσομαί σοι. καὶ γὰρ ἂν εἴη πάνδεινον, οὐκ ἀπὸ δυοῖν μὲν ἐκείνοιν ἡττηθῆναι τοσούτους τῶν Σκυθῶν, ὁπόσους οἵ τε μῦθοι δηλοῦσι, καὶ αἱ ὑμέτεραι παλαιαὶ γραφαὶ, ἃς μικρῷ πρόσθεν εὖ μάλα ἐξεταγώσθησας· Ἕλληνας δὲ πάντας, τοσαῦτα ἔθνη, καὶ τοσαύτας πόλεις ἐρήμην οὐκ ἀπὸ σοῦ ἁλῶναι. εἰ γὰρ τοῦτο γένοιτο, ὁ τὴν δεξιὰν ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ τὴν γλῶτταν ἀποτμηθῆναι καλόν· πότερον δὲ ὡρίσθαι χρὴ τὸν ἀριθμὸν ἡμῖν τῶν φιλικῶν τούτων πράξεων, ἢ ὁπόσῳ ἄν τις πλείους ἔχῃ λέγειν, τοσούτῳ εὐπορώτερος δόξειεν ἂν πρὸς τὴν νίκην; ΤΟΞ. Οὐ-

f Διηγησάμεθα] Διηγησώμεθα P. & marg. *Atw.*

in nota sua, casu ne, an quod sic legendum duxerit, nescio, ego quidem sic mallem ; sed in ista diphtongo tam saepe variant Codd. & Edd. ut nihil certi statuere ausis : quum vero ἐταιρία frequentius atque usitatius sit, hoc praeferrem. *J. F. R.*

30. Τὴν αὐτοῦ] Subintellige πατρίδα. Interpres νίκην subaudit, quod non placet. *F. G.*

34. Σκυθικῆς] An ἥττης ; seu potius, ὅπερ τοῖς Σκύθαις ἥττης ἐπιτιμιώτατόν ἐστιν. *F. G.*

Ibid. Ἐπιτίμιον] Conf. supra Μισθ. c. 4. med. Ὀρχ. c. 4. Infra Διαβ. §. 26. & Κρον. c. 4. a. m. *M. du S.*

39. Τεθηγμένους παρεσκευασμένῳ τοὺς λόγους] Illud παρεσκευασμ. Cl. *Jens.* iis praeteritis passivis adnumerat, quae pro activis ponuntur, vid. ejus not. ad *Tyrannicid.* c. 12. No. 24. vertitque, *paratam habenti orationem.* Sed pace illius dixerim, non video cur passiva significatio non maneat, & sit : *instructo orationem*, sive ad orationem, usitatissimo Graecismo. Τεθηγμένοι λόγοι vero sunt verba teli instar acuta & penetrantia, veluti de fulmine τεθηγμένος κεραυνὸς Noster supra T. I. *Tim.* §. 19. f. Alibi quae ad animi affectum movendum valent, ut T. II. *de Salt.* c. 72. Θήγουσα τὴν ψυχήν. *J. F. R.*

48. Ἑαλῶναι ὑπὸ σοῦ ἁλῶναι] *Estre condamné par defaut.* *F. G.*

Οὐδαμῶς. ἀλλ' ὡρίσθω μὴ ἐν τῷ πλήθει αὐτῶν τὸ κράτος, ἀλλ' εἰ ἀμείνους, καὶ εἰ [a] τομώτεραι [Φαίνοιντο] αἱ σαὶ τῶν ἐμῶν, ἴσαι τὸ ἀριθμὸν ὦσαι· καιριώτερα δηλονότι ἐργάσονταί μοι [b] τὰ τραύματα, καὶ θᾶττον ἐνδώσω πρὸς τὰς πληγάς. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις, καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. [c] πέντε ἐμοί γε δοκοῦσιν [d] ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ, πρότερος δὲ λέγε, ἀλλὰ ἐπομοσάμενος ἢ μὴν ἀληθῆ ἐρεῖν. ἄλλως γὰρ ἂν πλάττειν τὰ τοιαῦτα, καὶ πάνυ χαλεπόν καὶ ὁ ἔλεγχος ἀφανής. εἰ δὲ ὀμόσειας, οὐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. [e] ΜΝΗΣ. Ὀμόμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκῳ δεῖν νομίζεις. [f] τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος; ΤΟΞ. Καὶ μάλα· ἐγὼ δὲ τὸ ἐπιχώριον ὀμοῦμαί σοι ἐν τῷ ἐμαυτοῦ λόγῳ.

ΜΝΗΣ. Ἴσω τοίνυν ὁ Ζεὺς ὁ Φίλιος, ἢ μὴν ὁπόσα ἂν λέγω πρὸς σὲ, ἢ αὐτὸς εἰδὼς, ἢ παρ' ἄλλων, ὁπόσον οἷόν τε ἦν, δι' ἀκριβείας ἐκπυνθανόμενος, ἐρεῖν, μηδὲν παρ' ἐμαυτοῦ ὑπεραγωδῶν. καὶ πρῶτόν γέ σοι τὴν Ἀγαθοκλέους καὶ Δεινίου Φιλίαν διηγήσομαι, ἀοίδιμον ἐν τοῖς Ἴωσι γενομένην. Ἀγαθοκλῆς γὰρ ἦτος ὁ Σάμιος ὑπὸ πρὸ πολλοῦ ἐγένετο, ἄριστος μὲ ἐς φιλίαν ὡς ἔδειξε,

55 Sed definitum *hoc* esto, ne in multitudine earum insit robur, sed *in eo* quae sint praestantiores: & si penetrabiliores tuae *narrationes tanquam tela* meis, aequales licet numero, graviora nempe facient mihi vulnera, eoque celerius plagis concedam.
60 MNES. Recte dicis: & finiantur, quot satis sint. Quinque mihi quidem unicuique videntur *sufficere*. TOX. Et mihi videtur. Dic prior, sed jurato prius, te vera dicturum. Alioquin enim fingere talia non admodum difficile, & convincendi
65 obscura ratio. Si vero juraveris, fidem negare irreligiosum fuerit. MNES. Juremus, si quid opus esse jurato arbitraris. Quis vero tibi Deorum nostrorum —— num idoneus est Philius. TOX. Sane. Ego au-
70 tem patrium tibi in mea oratione *jurabo jusjurandum*.

12. MNES. Audiat igitur Jupiter Philius, me, quaecumque ad te dixero, aut, quae ipse sciam, dicturum, aut quae ab aliis
75 quanta fieri potuit cura exquisiverim, neque quidquam tragicae fabulositatis additurum. Ac primum Agathoclis & Diniae amicitiam enarrabo, decantatam inter Iones. Nempe Agathocles hic Samius non diu est
80 cum vixit, amicitiae quidem causa, ut osten-

a Τομώτεραι — σαὶ] Τιμώτεραι male *P*. Sed pro σαὶ, σὺ Ex. *Fl*. Vulgatae adstipulatur P. *b* Τὰ] Non adest artic. in *Fl*. *c* Πέντε] Persona ΤΟΞ. ante πέντε erat in Edd. quam *Gronovii* monitu sustuli, & uno versu serius, ubi ΜΝΗΣ. legebatur, collocavi. nec erat ΤΟΞ. in *Fl*. *d* Ἑκατέρῳ] Ἑκατέρως *Fl*. Nil mut. cett. nec P. *e* ΜΝΗΣ.] ΤΟΞ. Edd. Excepta *Fl*. quae ΜΝΗΣ. *f* Τίς] ΜΗΗΣ. τίς Edd. demta *Fl*. itaque personae nomen & hic sustulimus.

59. Ἐνδώσω] Vid. notam Cl. *Jensii* ad §. 1. ubi hoc verbum contra pristinum Interpretem explicat. Et I. *Ver. Hist*. c. 29. *Hermot*. c. 24. &c. *J.F.R.*

61. Ἱκαναί. πέντε ἐμοί γε δοκ. ἱκ. ΤΟΞ.] Ita uti emendare jusserat Vir Celeberrimus, Ed. *Fl*. *M. du S.*

62. ΤΟΞ. Καμοὶ] Turbatus est ordo colloquentium, qui sic constituendus est. ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις. καὶ ὡρίσθωσαν ὁπόσαι ἱκαναί. πέντε ἐμοί γε δοκοῦσιν ἑκατέρῳ. ΤΟΞ. Καμοὶ δοκεῖ. πρότερος δὲ λέγε. &c. dein post ἐχ ὅσιον ἀπιστεῖν. ΜΝΗΣ. Ὀμούμεθα, εἴ τι καὶ ὅρκῳ δεῖν νομίζεις; τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς ὁ φίλιος; ut haec ultima omnia Mnesippo tribuantur. Nam cum Mnesippus prior narrare incipiat, non possunt illa verba πρότερον λέγε Mnesippo convenire. *J.G.G.*

68. Τίς δέ σοι] Sermo confusus, pro τίς δέ σοι τῶν ἡμετέρων θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ φίλιος; *F.G.*

69. Θεῶν; ἆρ' ἱκανὸς] Mallem θεῶν ἱκανὸς; ἆρ' ὁ Φ. In *Fl*. deest ἆρ' ἱκανός. *M. du S.*

78. Ἀγαθοκ. — Δ.] Vera an ficta haec sint, quamvis jusjurandum intercesserit, vix dixeris, cujus tamen temporis sint aut fingantur, ostendunt nonnulla. Vide c. 17. 18. 32. & 33. Aetatis nempe Lucianeae. *M. du S.*

79. Οὐ πρὸ πολλοῦ] Lucianum exempla amicitiae relaturum ordiri ab eo quod novissime contigerat, & inde retrogredi ad antiquiora; atque eodem modo narrationem instituisse ab Apostolo, in *Act*. V. 36. 37. unde cum Josepho conciliari queat, vide monentem Cl. *L. Bos* in Act. Apost. p. 77. quem Cl. *Hemsterhusii* admonitu consului, inferere haud adeo necessarium existimavi. *J.F.R.*

83. Λυσίων] Ita hic Edd. Infra vero fin. c. 15. Λύ-

oſtendit, praeſtantiſſimus, caeterum vulgo Samiorum nihil melior, neque genere, neque copiis aliis: Diniae autem Lyſionis F. Epheſio amicus a pueris inde fuerat. Dives erat Dinias ultra fidem, & quod facile credas, de homine divitias nuper demum nacto, multos quoque alios circa ſe habebat, ad compotandum quidem idoneos, & voluptatem ſuo convictu parandam, ab amicitia autem tantum, quantum eſt maximum, remotos. Adhuc quidem igitur in hiſce numerari etiam Agathocles, & una eſſe, & una potare, quamquam non valde illa conſuetudine gauderet. Dinias etiam nihilo majore illum in pretio habere, quam adulatores. Tandem etiam offenſus eſt, quod crebro illum reprehenderet, & importunus viſus, qui majorum illum admoneret ſuorum, & ſervare juberet quae multo labore parta pater ipſi reliquiſſet. Itaque propter iſta neque ad comiſſationes amplius illum adhibuit, ſed ſolus cum iſtis potavit, ſubducereque ſe Agathocli ſtuduit.

13. Jamque ab adulatoribus illis perſuaderi *aliquando* ſibi miſer patitur, amore ipſius accenſam Charicleam Demonactis uxorem, clariſſimi viri, & in civitate Epheſiorum primi. Jamque ventitant illi a

τἄλλα δὲ ὐδὲν ἀμείνων Σαμίων τ̃ πολλῶν, ὅτε ἐς τὸ γένος, ὅτε ἐς [g] τ̃ ἄλλην οὐσίαν. Δεινίᾳ δὲ τῷ Λυσίωνος Ἐφεσίῳ, φίλος ἐκ παίδων ἦν· ὁ δὲ Δεινίας ἐπλούτ[85]ει ἄρα εἰς ὑπερβολήν· καὶ ὥσπερ εἰκὸς, νεόπλουτον ὄντα, πολλοὺς καὶ ἄλλους εἶχε περὶ αὐτὸν, ἱκανοὺς μὲ συμπιεῖν, καὶ πρὸς ἡδονὴν συνεῖναι, φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέουσας. τέως μὲ οὖν ἐν τούτοις καὶ ὁ Ἀγαθοκλῆς ἐξη[90]τάζετο, καὶ συνῆν, καὶ συνέπινεν αὐτοῖς, ὐ πάνυ χαίρων τῇ τοιαύτῃ διατριβῇ· καὶ ὁ Δεινίας ὐδὲν αὐτὸν ἐντιμότερον εἶχε τ̃ κολάκων· τελευταῖον δὲ καὶ προσέκρουε, τὰ πολλὰ ἀπιτιμῶν. καὶ Φορβικὸς [h] ἐδόκει, [95]ὑπομιμνήσκων καὶ τ̃ προγόνων, καὶ φυλάττειν παραγγέλλων, ἃ μὴ πολλῶν καμάτων ὁ πατὴρ αὐτῷ κτησάμενος κατέλιπεν· ὥστε διὰ ταῦτα ὐδὲ [i] ὅτι τοὺς κώμους ἐπῆγεν ἔτι αὐτὸν, ἀλλὰ μόνος μετ' ἐκείνων ἐκώμαζε, λανθάνειν πειρώμενος τ̃ Ἀγαθοκλέα.

Καὶ δή ποτε ὑπὸ τ̃ κολάκων ἐκείνων [k] ὁ Ἄθλιος ἀναπείθεται, ὡς ἐρᾷη αὐτῆς Χα[5]ρίκλεια, Δημώνακτος γυνὴ, ἀνδρὸς ἐπιφανοῦς, καὶ πρώτου Ἐφεσίων τὰ [l] πολιτικά· καὶ [m] γραμματεῖα τε εἰσφοίτα παρὰ τ̃ γυ-

g Τὴν ἄλλων] Τῶν ἄλλων L. *h* Ἐδόκει] Ἐδόκουν male *Fl.* *i* Ἐπῆγεν] Sic Edd. & P. Ἀπῆγεν Ex. *Fl.* & marg. *A1.* *k* Ὁ] Non adeſt artic. in *Fl.* *l* Πολιτικὰ] Πολεμικὰ P. & marg. *A1.* *m* Γραμματεῖα] Sic P. & L. cum marg. *A1.* Γραμματεία Edd.

Λύσωνος exhibent eaedem. Sed quum probabile ſit eumdem eſſe, alterutrum erit corrigendum. Utrum autem rectius, dicere non habeo. Priſca verſio utroque loco *Lyſionis* dedit. Clar. *Geſn.* hic *Lyſionis*, illic *Lyſonis* ſervavit. Fruſtra adhuc apud alios quaeſivi, nec tempus patitur ulterius inveſtigare. Nec inter nobilia amicorum paria refertur ab *Cicerone in Amicit.* nec in Offic. Ait autem *de Amic.* c. 4. *ex omnibus ſaeculis vix tria aut quatuor nominantur paria amicorum: quo in genere ſperare videor Scipionis & Laelii amicitiam notam poſteritati fore. Plutarch.* περὶ πολυφιλ. p. m. 93. quinque paria enumerat, *Theſeum & Piritheum, Achillem & Patroclum, Oreſten & Pyladem, Pythiam & Damonem, Epaminondam & Pelopidam.* De Dinia Lyſonis aut Lyſionis nihil. *J. F. R.*

85. Νεόπλουτον] Conf. ſupra *Tim.* §. 7. ubi *repente dives* vertitur, ac *Solanum* notantem, tamen mox indicari paterna bona fuiſſe. Hic autem in *Tox.* eodem modo uſurpari. *J. F. R.*

91. Καὶ ὁ Δεινίας — κολάκων] Additamentum videtur, quod auctoris ſententiae contrarium eſt. *F. G.*

99. Ἀλλὰ — ἐκώμαζε] Et hoc ſubditicium videtur. *F. G.*

4. Χαρίκλεια] Claudia nimirum quadrantaria Ciceronis in *Plut.* & ap. *Cic.* pro M. Coelio. *G. C.*

7. Γραμματεῖα] *Solanus* γραμματεῖα correxerat in *J.* Obſecundavi, quia duo Codd. ſic habent; verum quia & alterum bonum, ac poſtea c. 14. γραμμάτια legitur, nihil etiam hic mutaſſem. Adde c. 16. iterum γραμματεῖα eſt in iisd. Codd. quamvis ideo non negem, variandi ſtili cauſſa utrumque potuiſſe ſcribere Lucianum. *Alciphr.* loco mox adducendo γραμ-

μου-

γυναικὸς αὐτῷ, καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα, καὶ ἄλλα ὁπόσα αἱ μαστροποὶ ἐπὶ τοῖς νέοις μηχανῶνται, μικρὸν αὐτοῖς ἐπιτεχνώμεναι τὰς ἔρωτας, καὶ ἀναφλέγουσαι τὸ πρῶτον ἐρᾶσθαι νομίζοντας. ἐπαγωγότατον γὰρ τοῦτό γε καὶ μάλιστα τοῖς καλοῖς εἶναι οἰομένοις, ἄχρις ἂν λάθωσιν εἰς τὰ δίκτυα ἐμπεσόντες. ἡ Χαρίκλεια δὲ ἦν ἀστεῖον μὲν γύναιον, ἑταιρικὸν δὲ ἐκτόπως, καὶ τῷ προστυχόντι ἀεί, καὶ εἴ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις, καὶ εἰ προσίδοι τις μόνον, εὐθὺς ἐπένευε, καὶ δέους οὐδὲν ἦν, μή ποι ἀντείποι Χαρίκλεια. δεινὴ δὲ καὶ τἄλλα τεχνίτις, παρ' [a] ἥν τινα βούλει τῶν ἑταιρῶν ἐπισπάσασθαι ἐρασήν· καὶ ἀμφίβολον ἔτι ὄντα, ὅλον ποιήσασθαι, καὶ ἐνεχόμενον ἤδη ἐπιτεῖναι, καὶ προσεκκαῦσαι, ἄρτι μὲν ὀργῇ, ἄρτι δὲ κολακείᾳ. καὶ μικρὸν μὲν χρόνον σωφροσύνῃ, καὶ [b] τῷ πρὸς ἕτερον ἀπο-

muliere codicilli, & coronae semimarcidulae, & mala quaedam demorsa, & alia quae machinantur contra adolescentulos lenae, dum paullatim suis artificiis amores illis instruunt, & accendunt ultro amari se putantes. Maxime enim hoc ad illiciendum valet apud eos praesertim, qui pulchri sibi videntur, dum imprudentes in retia incidant. Erat autem Chariclea muliercula haud illepida, sed supra modum meretrix, quae ejus semper esset, in quem forte incideret, etiam si parvo admodum *amare* quis vellet: & si quis adspiceret modo, innuebat statim, nec unquam metus, ne forte Chariclea repugnaret. Erat etiam alioquin mira artifex, supra quamvis meretricem, alliciendi amatorem, & ambiguus qui adhuc esset, subjugandi totum, & qui jam teneretur intendendi, & magis accendendi nunc ira, nunc adulatione, & paullo post fastidio, & simulata ad alium inclinatione: ac

a Ἥν] Sic recte *Fl. P. S.* &c. ἣν *J.* male. b Τῷ] Τὸ male *Fl.*

ματίδια dicit; sed res est parvi. *J.F.R.*

8. Καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι:] Martialis: *A te vexatas malo tenere rosas. AE.M.* in addend. Ed. *Graev.* Idem notarat *Gujet.* *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Ex hoc loco lux affulget *Theocrito* in Cyclope, ubi de violento ejus in Galateam amore, sic ait,

Ἤρατο δ' ἔστε ῥόδοις ἐ μάλοις ἔστε κιχίννοις,
Ἀλλ' ὁλοαῖς μανίαις.

Scilicet poma morsibus amasiarum lancinata amantibus data favoris erat & amoris indicium. *J.P.a G.*

Καὶ μῆλά τινα ἀποδεδηγμένα] Praeterea mala erant Veneri sacrata. Quod pluribus agit *Moll.* ad *Long. Past.* I. p. 19. Adde *Alciphr.* III. Ep. 62. p. 430. Καὶ παρὰ τούτων γραμματίδια ὀσημέραι φοιτᾷ — καὶ στέφανοι ἡμιμάραυλοι, καὶ μῆλα ἀποδεδηγμένα. Quae Lucianeis plane conveniunt. Ac *Bergl.* ad I. Ep. 37. p. 167. Immo credebatur vis fascinans ad amorem conciliandum inesse his pomis admorsis. Rev. *Jac. Elsner.* ad Apocalyps. XVIII. 14. recte quidem p. 464. ait, poma amoris Venerei symbola & pignora fuisse; sed quando ex hoc Luciani loco demonstratum it, & *petere sese malis solitos amantes*, non videtur attenta mente legisse verba Luciani: quin sic potius testem adduxisset *Virg.* Ecl. III. 64. *Malo me Galatea petit lasciva puella.* *J.F.R.*

10. Μαστροποὶ] Habuimus idem supra, *Amor.* c. 16. med. *M. du S.*

14. Ἄχρις] Negat *Phrynich.* p. 6. ἄχρις & μίχρις Attice recte dici, pro ἄχρι, μίχρι. Falso; si item in Luciano semper ἄχρι, etiam sequente vocali rescribere velis. Licet enim apud *Thucyd.* qui hiatus adfectat, non inveniantur cum σ. Et ap. *Homer.* in locis a *Nunnesio* ad Phrynich. adductis ex Iliad. Δ. & Π. ἄχρις significet *omnino*; tamen apud Lucian. bene se habet ἄχρις. Et sic supra *Tim.* §. 24. ἄχρις ἂν λάθω. Iterum ibid. §. 30. & *Hermot.* §. 29. f. ἄχρις ἂν εὕρωμεν. *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. ἄχρις ἃ τὸ νιφετὸν — διεδέξατο. *Herodian.* 2. 6. 22. μίχρις αἵματος. *Epict.* Man. c. 14. p. 22. μίχρις ἂν γένηται. Lucian. *Dial. mort.* XII. post med. μίχρις Ἰδών. *Amor.* c. 25. μίχρις ἡλικίας, & sic ubique, sequente vocali. At significatio τῷ *omnino* non tantum differt ab *usque*, *donec*, quin facile concilietur ex II. P. 599. — γράψεν δὲ αἰ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πελιάδαο διαντ[ί]ον· ὁ γὰρ ῥ' ἔβαλε χαλκὸν ἐλθών. Ubi *Scholiast.* γράψεν interpretatur ἐπέξεσεν. Ἄχρις vero, ἕως τέλους. *J.F.R.*

18. Καὶ εἰ πάνυ ἐπ' ὀλίγῳ ἐθελήσειέ τις] Erasmus: *etiamsi quis admodum leviter concupiviſſet.* Benedictus: *etiamsi vel minimum concupiviſſet.* Non agitur de levi aut minima cupiditate; agitur de pretio, quo quis noctem ejus redimeret. Itaque verte, *etiamsi vel exiguo quis vellet*, etiamsi tenuem aliquis mercedem modo dignaretur solvere. Innuit ipsam non minus oblectatam Venere, quam adolescentes, ut ideo vix aliquem repelleret, qui modo parvum quid vellet impendere. *J.G.*

27. Συγ-

ac tota undique *ad haec* compoſita erat mulier, multasque paraverat ad amatores machinas.

14. Hanc ergo tum adſciſcunt Diniae adulatores contra adoleſcentem, & ut ſecundarum partium actores ſubſerviunt, in Charicleae illum amorem impellentes. Illa vero, quae multos jam adoleſcentes ſupplantaverat, & mille amores ſimulaverat, & domus opulentas everterat, multiplex quoddam & ſubactum longa exercitatione infortunium; haec igitur nacta intra manus ſuas ſimplicem & imperitum talium artificiorum juvenem, non dimiſit ex unguibus, ſed complexa undique & configens, cum jam ex omni parte illum teneret, & ipſa a ſua praeda periit, & miſero Diniae mille malorum cauſſa fuit. Nam primo ſtatim illos demittit in eum *hami inſtar* codicillos, & allegatam ſubinde ancillam, ut

κλίνειν δοκεῖν, ᾗ ὅλη [c] συγκεκρότηλο ἀπανταχόθεν ἡ γυνή, ᾗ πολλὰ μηχανήματα παρεσκεύαστο κ τ ἐρατῶν.

Ταύτῃ ὧν τότε οἱ Δεινίᾳ κόλακες παραλαμβάνουσιν ὅπῃ τὸ μειράκιον, καὶ τὰ πολλὰ ὑπεκωμῴδουν, συνωθοῦντες αὐτὸν εἰς τ ἔρωτα τ Χαρικλείας. ἡ δὲ πολλοὺς ἤδη νέους ἐκτραχηλίσασα, ᾗ μυρίους ἐρῶντας ὑποκριναμένη, ᾗ οἴκους πολυπλανήτους ἀνατρέψασα, ποικίλον τι ᾗ πολυγύμναστον κακὸν, παγιδευθεῖσα εἰς τὰς χεῖρας ἁπλοϊκὸν ᾗ ἄπειρον τ τοιούτων μηχανημάτων νεανίσκον, οὐκ ἀνῆκεν ἐκ τ ὀνύχων, ἀλλὰ περιέχουσα παντάχοθεν, ᾗ διαπειράσα, ὅτε ἤδη παντάπασιν ἐκράτει, αὐτή τε [d] ἀπώλετο ὑπὸ τ ἄγρας, ᾗ τῷ κακοδαίμονι Δεινίᾳ μυρίων κακῶν αἰτία ἐγένετο. τὸ μὲν οὖν πρῶτον εὐθὺς ἐκεῖνα ἐπ' αὐτὸν καθίει τὰ [e] γραμμάτια, ᾗ συνεχῶς πεμπομένη

c Συγκεκρότηλο] Συγκρ. *J. H.* & *Fr.* male. Prius *P. S. Fl.* aliaeque recte. d Ἀπώλετο] Ἀπόλετο *Fl.* e Γραμμάτια] Γράμματα P. & marg. *AIW.* Nil mutant ceteri, nec Edd.

34. Ἐκτραχηλίσασα] Τὸ ὐ τῇ σωηθείᾳ παιζόμενον * ἐκδιεφάσαι. *V.*

39. Ἐκ τ ὀνύχων] Ὡς ἐπὶ ἄγρας ἱεράκων ἢ ἀετῶν μετῆλθε τ † λόγον. *V.*

* Ἐκδιεφάσαι] Sic *Solanus* correxit, quum ante editum legeretur ἐκδιέφασα.

† Λόγον] Κόθον C. mendoſe.

27. Συγκεκρότηλο] Vide iterum p. 642. *M. V. la Croze.* (i. e. *Sympoſ.* c. 18. 19. ubi bis occurrit, in ἀνάπαυσα συγκροτῶν, & ὁ Ἀλκιβιάδης ὑπὸ συγκεκροτημένης ἀνθρωπίσκης καθαγωνισθείς.) *J. F. R.*

Συγκεκρότηλο] Invitus eadem ſaepe repeto. Sed neceſſitas jubet; quia alii haec toties corrigere volunt. Adſcripſerat enim *Solanus*, συγκεκρότηλο legendum atque edendum; quia ſcilicet infra, *Gall.* c. 12. poſt med. σωηκροτεῖτο legas. Verum in temporibus plusquamperf. omiſſionem eſſe frequentiſſimam, jam notavi ſupra, *pro Imag.* §. 3. ad κέκρυπλο. *J. F. R.*

32. Ὑπεκωμῴδουν] Id eſt, *deridentes fingebant. F. G.*

34. Ἐκτραχηλίσασα] Ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότηλα. Perdere juventutem. *Plutarch.* de liberis educandis. *AE. M.* in addendis Ed. *Graev.* Sed hoc Plutarchi, non addito loco, vel Scapula in Lexico habet. Notavit eadem totidem verbis *Gujetus.* *J. F. R.*

40. Διαπείρασα] Ad *ungues* refero hoc verbum, quibus *configunt* rapaces beſtiae praedam, ne effugere facile poſſit. Alioqui, niſi modo facta eſſet ὀνύχων mentio, *hamos* imaginari liceret. Noſter ſupra Ἀναθ. c. 51. ἐκλιπάρη, *hamo trajectus eſt*: idque eo magis placeret, quia ſtatim utitur verbo καθιέναι, de quo nota proxima. *J. M. G.*

45. Γραμμάτια] Supra pr. c. 13. & infra c. 16. γραμματεῖα correxerat *Solanus*, ex Codd. Hic nihil mutavit. Quare aut γράμματα recipiendum, aut γραμματεῖα ſimiliter ut aliis locis ſcribendum. Sed quia id incertum, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

Ibid. Καὶ συνεχῶς πεμπομένη] Nominativus πεμπομένη poſtulat verbum finitum, cujus Chariclea ſubjectum ſit: quod adeſt nullum. Porro πεμπομένη activa ſignificatione poſſe poni, mihi quidem non conſtat. Utrique rei medebimur, ſi leviſſima mutatione, quae ex calligraphorum ratione, η & ν jungendi, facilius poteſt intelligi, legamus πεμπομένῳ τὴν ἄθραν, & ad καθίει referamus, quod piſcatorium eſſe & ad hamum pertinere, vel noſtri Luciani piſcator ſatis docet, in cujus fine aliquoties eo ſic utitur. Hoc igitur interpretando ſecuti ſumus, & *binas* quaſi eſcas, binos hamos, dedimus, hinc codicillos, hinc ancillam. *J. M. G.*

τ' ἄθραν, ὡς ἐδάκρυσε, καὶ ἐπηγρύπνησε, καὶ τέλος, ὡς ἀπάγξει ἑαυτὴν ἡ ἀθλία ὑπὸ τοῦ ἔρωτος, ἕως δὴ ὁ μακάριος ἐπείθη καλὸς εἶναι, καὶ ταῖς Ἐφεσίων γυναιξὶ ποθητός. καὶ πως συνηνέχθη πολλὰ ἱκετεύσασι.

a Καὶ b τὸ ἐντεῦθεν ἤδη ῥᾷον, ὡς τὸ εἰκὸς, ἀλώσεσθαι ἔμελλεν ὑπὸ γυναικὸς καλῆς, καὶ πρὸς ἡδονήν τε ὁμιλῆσαι ἐπισταμένης, καὶ ἐν καιρῷ δακρύσαι, καὶ μέλαξυ τὸ λόγων ἐλεεινῶς ὑποστενάξαι, καὶ ἀπιόντος ἤδη λαβέσθαι, καὶ εἰσελθόντι προσδραμεῖν, καὶ καλλωπίζεσθαι, ὡς ἂν μάλιστα ἀρέσειε, καὶ πως καὶ ᾄσαι, καὶ κιθαρίσαι· οἷς ἅπασι χρῆτο τῇ Δεινίᾳ ἐκέχρητο. καὶ ἐπεὶ ἠθέλησε πονήρως ἔχοντα, καὶ διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι, καὶ ταχερὸν γεγενημένον, ἄλλο ἐπὶ τούτοις ἐπενόει, καὶ τὸ ἄθλιον ἀπώλλυε. κύειν τε γὰρ ἐξ αὐτοῦ σκήπτεται. ἱκανὸν δὲ καὶ τοῦτο, βλάκα ἐραστὴν προσεκπυρῶσαι. καὶ οὐκέτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι c ὑπὸ τἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά· ὁ δ' οὐκέθ' οἷός τε ἦν φέρειν τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ ἠνείχετο μὴ ὁρῶν αὐτὴν, ἀλλὰ ἐδάκρυε, καὶ τοὺς κόλακας εἰσέπεμπε, καὶ τέμενος τῆς Χαριτικλείας ἐπεβοᾶτο, καὶ τὴν εἰκόνα περιβαλὼν

lacrimetur, & vigilet, tandem ut ſuſpenſura ſe ſit prae amore miſera; donec perſuaſum eſt beatulo, pulchrum eſſe, & Epheſiorum uxoribus expetitum. Ac tandem multis precibus exoratus *cum ea* congreditur.

15. Et hinc jam facile, ut apparet, fuit illum expugnari a pulchra muliere, quae ſciret ad voluptatem attemperare ſuos ſermones, & plorare opportune, & *inter* ſermones miſerabiliter ingemiſcere, & abeuntem jam complecti, & ingredienti occurrere, & eum ornatum adhibere, quo maxime placeret, & interdum canere etiam, ac citharam pulſare, quibus illa omnibus adverſus Diniam uſa eſt. Et cum ſentiret jam illum laborare, & maceratum ab amore mollitumque eſſe, aliud inſuper excogitat, quo perderet miſerum, nempe uterum ſe etiam ex illo gerere: valet autem hoc etiam, ad ſtolidum amatorem magis accendendum: nec amplius ad illum ventitat, cuſtodiri ſe a viro dicens, qui audierit de amore. At ille rem non ferre, neque pati poſſe, quod non videret illam, ſed lacrimari, & intro mittere adulatores, & nomen Charicleae inclamare, ejusque ſtatuam, (de candido marmore

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Τὸ ἐντεῦθεν] Sic *Fl. P.* Τοεντ. . . junctim plurimae. c Ὑπὸ τ'] Sic *P.* Ὑπό τ' *J. Fl. Fr. H. V2. B2. S.*

61. Διάβροχον ἤδη τῷ ἔρωτι] Ridicule interpres uterque *jamque amore illaqueatum*, quaſi nunc βρόχος in mentem fuerit Luciano. Verte *madefactum ac merſum amore*. Et quaeſo cur nunc aliter conſiderant, quam in Bis accuſato. ἐ γὰρ τέλεον ἦν διάβροχος τῇ μοίλῃ. *J.G.*

Ibid. Ταχερὸν] Conf. ſupra *Amor.* c. 3. Ibique ex *Alciphr.* addita, ex quo rurſus alium locum hic addam, qui eſt L. III. p. 410. Ζηνοκράτης δὲ ὁ Ἐπικούρειος τὴν ψάλτριαν ὡς αὐτὸν ἐνηγκαλίζετο, ταχερὸν & ὑγρὸν προσβλέπων ὑπομειδιῶντι τοῖς ὄμμασι. *J.F.R.*

65. Καὶ οὐκ ἔτι ἐφοίτα πρὸς αὐτὸν, φυλάττεσθαι ὑπό τ' ἀνδρὸς λέγουσα, πεπυσμένου τὰ ἐρωτικά] Leve mendum in his latet. Pro illo τ' eſt vel τῷ ſcribendum: nullum enim hic iſta copula locum habet. Chariclea ubi Dinian amore ſui jam infatuarat, *haud amplius*, quod ante ſolita fuerat, *ad eum veniebat, dicens ſe prohiberi a viro, qui de amore illo audiviſſet.* Vel Attice legendum ὑπὸ τἀνδρὸς pro ὑπὸ τῷ ἀνδρός. *J.J.*

66. Ὑπὸ τἀνδρὸς] Quod Cl. *Jenſ.* ſuſpicatus eſt, id *Pariſ.* Ed. habet, ſed ὑπὸ τ' ἀνδρὸς, ita ut ex accentu praepoſitionis videre liceret, non particulam τε, ſed articulum intelligendum; quare ſpiritum tantum ſuſtulimus, ut propius jungerentur. *J.F.R.*

74. Ἐκυλίνδετο] Sic ſupra Θ. Δ. VI. m. *M. du S.*

76. Σωοικίαι] *Inſulae.* Nimirum tales *inſulas* ſive conjuncta aedificia intelligit, quales *Sueton.* Caeſ. c. 41. *Recenſum populi — vicatim per dominos inſularum egit*; ubi vid. Interpretes; plura enim in re vulgari congerere non lubet. *J.F.R.*

80. Ἐξεκεκένωτο] P. & L. recte. In reliquis ἐξεκένωτο. *M. du S.*

Ἐξεκεκένωτο] Dandum hoc *Solano* ac Mſſ. duobus probae notae exiſtimavi, ut jam augmentum adderem, quod Edd. non adgnoſcebant; alioqui, ſi modo unus Cod. habuiſſet, non addidiſſem. Vid. ſupra ad συγ-

more facta erat) amplectens ejulare. Tandem humi se abjiciens volvitur, resque in confessum furorem exit. Dona enim non pro portione malorum & corollarum illi reddebantur, sed aedes totae, & agri, & servae, & vestes floridae, & auri, quantum vellet. Et quid multa? Brevi tempore Lysonis domus nobilissima per Ioniam quae fuerat, exhausta jam & vacuefacta erat.

16. Deinde cum jam siccus ille & aridus esset, eo relicto, alium quendam Cretensem juvenem, de auratis illis, venata, ad illum transiit: & illum jam amabat, & ille *amari se* credebat. Dinias igitur, neglectus jam non a Chariclea solum, sed etiam ab adulatoribus; nam hi quoque jam ad Cretensem illum amasium transierant, venit ad Agathoclem, qui jam diu sciret, quam malo loco res ipsius essent; ac primum non sine pudore, enarrat tamen omnia, amorem, indigentiam, superbiam mulieris, rivalem Cretensem, & denique se vivere non posse, nisi esset cum Chariclea. At ille intempestivum ratus eo tempore exprobrare, quod solum se amicum non admisisset, sed praetulisset sibi adula-

αὐτῆς (ἐπεποίηλο δὲ λίθῳ λευκῷ) ἐκώκυε, κ) τέλ@ καλαβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴδαφ@ ἐκυλίνδελο, κ) λύπα ἦν ἀκριβὴς τὸ πρᾶγμα. τὰ μ) γ) δῶρα, ὃ χ) μῆλα κ) στεφάνυς ἀντεδίδολο αὐτῇ, ἀλλὰ συνοικίαι ὅλαι, κ) ἀγροὶ, κ) θεράπαιναι, κ) ἐσθῆτες εὐανθεῖς, κ) χρυσὸν ὁπόσον [d] ἐθελήσειε. καὶ τί γ); ἐν βραχεῖ ὁ [e] Λύσων@ οἰκ@ ὀνοματότατος τ ἐν Ἰωνίᾳ γενόμνος, ἐξηντληλο ἤδη, κ) [f] ἐξεκεκένωλο.

Εἶτα ὡς ἤδη αὐ@ ἦν, ἀπολιπῶσα αὐτὸν, [g] ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τ ΗΛ [h] ὑποχρύσων ἐθήρα, κ) μετέβαινεν ἐπ' ἐκεῖνον, κ) ἦρα ἤδη αὐτῆ, καὶ ἐκεῖν@ ὀπίσω ἔτρεν. ἀμελῶμεν@ δ' ἦν ὁ Δεινίας, ὐχ ὑπὸ τ Χαρικλείας μόνον, ἀλλὰ κ) ὑπὸ τ κολάκων, καὶ ἐκεῖνοι γ) ὀπὶ τ Κρῆτα ἤδη τ ἐρώμενον μεταπεπλύθεσαν, ἤρχε) πρὸς τ Ἀγαθοκλέα, κ) [i] πάλαι εἰδότα ὡς ἔχει πονηρῶς τὰ πράγματα αὐτῷ. κ) αἰδόμεν@ τὸ πρῶτον, ὅμως [k] διηγεῖτο πάντα, τ ἔρωτα, τ ἀπορίαν, τ ὑπερφίαν τ γυναικὸς, τ ἀντεραστὴν τ Κρῆτα, κ) τέλ@, ὡς ὐ βιώσε) μὴ ὐχὶ συνὼν τῇ Χαρικλείᾳ. ὁ δὲ ἄκαιρον εἶναι νομίσας ἐν τύτῳ ὀνειδίζειν τῷ Δεινίᾳ, διότι ὐ προσίετο μόνον αὐτὸν τ φίλων, ἀλλὰ τὺς κόλακας αὐτῆ προε-

d Ἐθελήσειε] Ἐθελήσει Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. *e* Λύσων@] Ita jam Edd. cum supra Λυσίων@ haberent. *f* Ἐξεκεκένωλο] Sic L. & P. Ἐξεκένωλο Edd. *g* Ἄλλον] Ἄλλων male *J.* & *Fl.* *h* Ὑποχρύσων] Constans Edd. lectio. Nec ex Codd. varietat. notatam invenio. *i* Πάλαι] Πάνυ *Fl.* *k* Διηγεῖτο] Διηγῆτο male *Fl.*

συγκεκρότηλο c. 13. f. *J.F.R.*

81. Ὡς ἤδη αὖ@ ἦν] Praeclare illustrat hanc formulam *Kusterus* ad Aristoph. Θεσμοφ. 853. Sed nondum tamen persuasit ibi pro Ἰλλὸς γεγένημαι προσδοκῶν legendum esse αὖ@. Interrogat, quis unquam vel legit vel audivit aliquem expectando *Strabum* factum fuisse? Non lubet interrogare, quis siccus factus sit expectando, vel mortuus adeo? Sed, Annon solent qui exspectant, quod ipsum verbum Latinum indicat, frequenter versus illum locum spectare, unde venturum putant, quem cupiunt? Nonne conversis diu nimis in unum locum oculis (ut illa apud Horatium mater *Curvo nec faciem litore demovet*) metus est, ne quis strabus fiat? Alia jam praetermitto, quae nihil ad Lucianum: & ne haec quidem. *J.M.G.*

Ibid. Αὖ@ ἦν] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 8. m. Et *Mer. Dial.* XIV. pr. *M. du S.*

Αὖ@ ἦν] Nota est metaphora de iis qui bona profudere, aut quem assentatores ac meretrices exederunt, vel potius ebiberunt, unde vulgatum illud Horatianum: *Diffugiunt cadis cum faece siccatis Amici.* De paupere ac famelico *Alciphr.* III. Ep. 4. p. 282. ὡς νῦν ἐγώ σοι αὖ@ ὑπὸ λιμοῦ @ αὐχμηρὸς. Sed & αὖον *mutum prae metu* ap. *Suid.* & *Joseph.* esse docet *L. Bos* Animadv. ad *Suid.* c. 35. p. 145. *J.F.R.*

82. Ἄλλον τινὰ Κρῆτα νεανίσκον τ ὑποχρύσων, ἐθήρα] *Alium quendam adolescentulum Cretensem bene nummatum venata est.* ὑπόχρυσ@ est ad auri colorem accedens, subaureus, ut sic dicam. ut paullo inferius ὑπόχρως subpallidus, non convenit pecuniosо juveni hoc verbum. Videtur litteris transpositis scripsisse Lucianus τ πολυχρύσων. *J.G.G.*

96. Μόνον αὐτὸν τ φίλων] Non ausim severe damnare hanc lectionem: potest enim τ φίλων latitudinem

προετίμα, [a] τότε, ἣν μόνην εἶχε πατρῴαν οἰκίαν ἐν Σάμῳ, ἀπεμπολήσας, ἦκεν αὐτῷ τὴν τιμὴν κομίζων τρία τάλαντα. λαβὼν δὲ ὁ Δεινίας οὐκ ἀφανὴς εὐθὺς ἦν τῇ Χαριπλείᾳ, καλός πωθεν αὖθις γεγενημένος· καὶ αὖθις ἡ ἄβρα, καὶ τὰ [b] γραμματεῖα, καὶ μέμψις, ὅτι μὴ πολλοῦ χρόνου ἀφίκετο, καὶ οἱ κόλακες συνέθεον, [c] ὑπικαλαμησόμενοι, ὁρῶντες ἐδώδιμον ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

Ὡς δὲ ὑπέσχετο ἥξειν παρ' αὐτίκα, καὶ ἦκε περὶ [d] τὸν πρῶτον ὕπνον, καὶ ἔνδον ἦν, ὁ Δημώναξ ὁ τῆς Χαριπλείας ἀνὴρ, εἴτε καὶ ἄλλως αἰσθόμενος, εἴτε καὶ ἀπὸ [e] συνθήματος τῆς γυναικὸς, ἄμφω γὰρ λέγεται, ἐπαναστὰς ὥσπερ ἐκ λόχου, τήν τε [f] αὐλιον ἀποκλείειν ἐκέλευε, καὶ συλλαμβάνειν τὸν Δεινίαν, πῦρ καὶ μάστιγας ἀπειλῶν, καὶ ξίφος ὡς ἐπὶ μοιχὸν σπασάμενος. ὁ δὲ συνιδὼν ἓξ κακῶν ἦν, μοχλόν τινα πλησίον κείμενον

tores. Tum vendita, quam ſolam habebat Sami, domo paterna, venit pretium illi ferens tria talenta. His acceptis Dinias jam non obſcurus eſſe Charicleae, pulcher quodammodo factus denuo; & rurſus ancilla, & codicilli, & reprehenſio, quod diu non veniſſet: adulatores etiam concurrere, facturi ſpicilegium, cum viderent, eſſe adhuc Diniam talem, quem comederent.

17. Cum autem venturum ſe ad illam condixiſſet, & veniſſet circa primam quietem, & intus eſſet, Demonax, Charicleae maritus, ſive temere illud ſenſerit, ſive re cum uxore compoſita, utrumque enim dicitur: conſurgens velut ex inſidiis claudi jubet januam aulae, & comprehendi Diniam, ignem minatus ac flagella, ſtrictoque velut in adulterum gladio. At ille videns quantis in malis eſſet, correpto vecti quo-

a Τότε] Sic etiam eſſe in *Fl.* notat *M. du S.* b Γραμματεῖα] Ita P. & L. Γραμματία Edd. c Ἐπικαλαμησόμ.] Sic emend. *Menag.* & ita *Fl.* Ἐπικαλαμησόμβοι ceterae & P. Ἐπιτεχνασόμβοι marg. *A W.* d Τὸν] Abeſt a *Fl.* e Συνθήματος] Συνθήκης P. & marg. *A1.* f Αὔλιον] Αὔλειον Edd. priores.

quandam habere, & eos etiam comprehendere, qui ſpecie tenus modo ſunt tales. Sed videtur tamen opponere ſibi invicem velle auctor τὸν φίλον, & τοὺς κόλακας· vehementius certe locutum eſſe, ſi ita dederit, nemo facile negaverit. Equidem ita interpretatus ſum. *J. M. G.*

4. Γραμματεῖα] P. & L. Reliqui vero ut ſupra γραμμάτια, prave. *M. du S.*

6. Ἐπικαλαμησόμβοι] Sic recte legitur in *Fl.* Ed. pro eo quod in reliquis eſt, & in ipſo P. ἐπικαλαμησόμβοι. *M. du S.*

Ἐπικαλαμησόμβοι] Si omnino legendum ſit ἐπικαλαμησόμβοι, ſignificabit, *manum admoturi operi ſuo*, h. e. denuo ad adulationem conſuetam olim redituri; vel etiam ad *doloſam machinationem* referri poterit. Sed videtur *H. Stephanus* librum habuiſſe, in quo legeretur ἐπικαλαμησόμβοι (ita certe ſub hoc ipſo verbo laudat, & ait, male vulgo legi illud alterum ἐπικαλαμήσομενοι) Et ſane *ſpicilegii* ſignificatio multo commodius ad h. l. videtur applicari poſſe. Et video, idem placuiſſe *Solano*, forte ex alio fonte. Certe ita interpretandum putavi; quidquid ſit de auctoritate utriusque verbi compoſiti, cujus notum ſimplex, ipſum adhuc ἅπαξ λεγόμβον, puto, in Lexicis. *J. M. G.*

Ἐπικαλαμησάμβοι] Ita omnino legendum videtur. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Sic rurſus etiam ad verbum *Gujetu* in nott. Mſſ. *J. F. R.*

7. Ὁρῶντες ἐδώδιμον] Eraſmus hujus Dialogi Interpres lectorem ſæpe decipit. Verte igitur hunc locum ut *Godofredus Malvynus* Senator Clariſſimus monuit, *machinantes, ut viderunt in Dinia adhuc eſſe quod edi poſſet.* Sic Terent. Eunuch. *hunc comedendum & deridendum vobis propino.* Idem Malvynus *debibendum* legebat. *J. B.*

9. Ἔνδον ἦν ὁ Δημ.] Perperam haec antea interpunctata & verſa ſuo nitori reſtituimus. *M. du S.*

13. Τήν τε αὔλειον ἀποκλείειν] Hic quoque, ut alibi, abſurde vertunt *atrium occludi*, quum in dialogo Cochlidis & Parthenidis recte vertant iſta κατὰ τὴν αὐλὴν ἠκούετο καὶ βοὴ ἡ αὐλίου ἠράσθη, *domusque janua exterior effringitur*: ſicut peſſime *de Gymnaſiis* c. 2. ἐν τῷ αἰθρίῳ τῆς αὐλῆς reddidit Benedictus *in atrio*, quum Opſopœus accurator *in aulae area.* Sequente pagina vides minime verti Græca in illis ἔωθεν δὲ οἱ ῥαβδοῦχοι παρῆσαν, *ut autem diluxit, milites aderant*, quod factum ab interpretibus, quia incredibile videbatur ῥαβδούχους officio lictorum functos, quum intelligendi ſint praetores haud dubie accincti ſatellitibus & lictoribus. Stupidior ἀβλεψία eſt interpretis *Salmurienſis* in pagina vicina ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς ſcribentis *Chalcidenſis nauclerus*, quod omnino in hac editione mutari debuit. *J. G.*

Ibid. Αὔλειον] Adſcripſerat *Solanus* legendum αὔλιον, nul-

quodam prope jacente, tum ipsum Demonactem percusso tempore interficit, tum Charicleam, nec una hanc plaga, verum & vecti saepius, & deinde Demonactis gladio. Servi autem, qui muti adhuc adstiterant inopinata re perculsi, jam comprehendere illum conati, cum ipsos quoque gladio invaderet, se subducunt. Dinias patrato facinore clanculum exit, & ad auroram usque moratur apud Agathoclem, ubi perpendunt acta, & de futuris, quem res exitum habitura esset, considerant. Mane vero adsunt magistratus (re jam rumoribus dilata) & comprehensum Diniam, qui nec ipse caedem a se factam negaret, ad Praesidem, qui tum regebat Asiam, ab-

ἁρπάσας, αὐτόν τε ἀποκτείνει τ̃ Δημώνακτα, κατάξας εἰς τ̃ κρόταφον, καὶ τ̃ Χαρίκλειαν, οὐ μιᾷ πληγῇ ταύτῃ, ἀλλὰ καὶ τῷ μοχλῷ πολλάκις, καὶ τῷ ξίφει τ̃ Δημώνακτος ὕστερον. οἱ δ' οἰκέται τέως μὲν ἐστήκεσαν ἄφωνοι, τῷ παραδόξῳ τ̃ πράγματος ἐκπεπληγμένοι, εἶτα πειρώμενοι συλλαμβάνειν, ὡς καὶ αὐτοῖς ἐπῄει μετ̃ τ̃ ξίφους, ἐκεῖνοι μὲν ὑπέφευγον, ὁ Δινίας δὲ ὑπεξέρχεται, τηλικοῦτον ἔργον ἐργασάμενος· καὶ τὸ μέχρι τ̃ ἕω παρὰ τῷ Ἀγαθοκλεῖ διέτριβεν, ἀναλογιζόμενοι τὰ πεπραγμένα, καὶ περὶ τ̃ μελλόντων, ὅ, τι ἀποβήσεται σκοποῦντες· ἕωθεν δὲ οἱ στρατηγοὶ παρῆσαν (ἤδη γὰρ τὸ πρᾶγμα διεβεβόητο) καὶ συλλαβόντες τ̃ Δινίαν, ὃν αὐτὸν ἔξαργον ὄντα μὴ ἐκὶ φονευκέναι, ἀπάγουσι παρὰ τ̃ ἁρμοστήν, ὃς ἥρμοζε τ̃ Ἀσίαν τότε· ὁ δὲ Ῥα-

g Ὑπεξέρχεται] Ἐξέρχεται Ex. *Fl.* Nil mut. Edd. nec P. h Ἀναλογιζόμενοι] Ἀν——ται *Fl.*

nulla Ed. neque Cod. addito qui sic habeat, sed Edd. *J. Fl. Fr. P.* consentire in αὔλειον. obsecundavi tamen, quia sic alibi apud Nostrum scribi solet, ut in *Dial. Meretr.* XII. post med. τὴν αὔλιον εὖρον ἀποκεκλεισμένην. Ibid. *Dial.* XV. ipso med. ἡ αὔλιος ἠράσθη. Θύραν autem intelligi, priore Luciani aliorumque testimoniis probavit *L. Bos* de Ellipsi p. m. 67. Conf. eumd. in πύλη p. 139. *J. F. R.*

35. Ἁρμοστήν] Cur utatur hoc loco Lucianus voce ἁρμοστής, difficile est dicere. Fuit Lacedæmoniorum propria ea vox, & id nos docet *Diodorus* L. XIII. his verbis: Ἱπποκράτης ἡγεμὼν (ὃν οἱ Λάκωνες ἁρμοστὴν ἐκάλουν.) Ii sicc praefectos in regiones sibi subjectas mittebant, & ἁρμοστὰς eos vocabant. At Asia, de qua hic sermo, & quae tempore Luciani & hujus Dialogi sub Romanis erat, ut in ipso Dialogo patet, proconsularis erat provincia, & a proconsule regebatur, qui Graecis dicebatur ἀνθύπατος. Tentabam hunc nodum solvere, & dicebam, forte Lucianum servasse decorum, & cum Hegesippum Laconem introduceret loquentem, cum de industria non exacte ῥωμαΐζειν facere, & non perfectam notitiam Romanorum magistratuum habentem induxisse. Sed ut verum fatear, id non mihi satisfacit; nam nec in tota orationis serie uritur alia voce, quae Laconismum redoleat, nec ipsum nomen Μήσιππος videtur esse Laconis, sed Μνάσιππος dicendum fuisset. Tum & infra *de morte Peregrini* utitur ea voce ex sua persona, ἐπὶ τ̃ ἁρμοστὴν ἐπαχθῆναι τ̃ Ἀσίας. Itaque alio me verto, & puto fuisse nomen Graeci magistratus, non Romani. Nam civiliter & moderate regentes provincias Romani permittebant aliquando populis, ut haberent quandam speciem regiminis, & magistratus quosdam ex sua gente, sibi tamen subditos, & sine jurisdictione suprema, sed morum & εὐταξίας curam habentes. Id mihi suadet *Budaeus* in commentariis suis, qui haec ait: ἁρμοστὰς ἐκάλουν Ἀθηναῖοι τοὺς εἰς τὸ εὖ ζῆν ἀγαθάττοντας. Ignoratur, unde id acceperit, sed ex eo loco colligitur fuisse Athenis ἁρμοστὰς; id, quod Romae Censores, & credo ad exemplar Censorum Romanorum institutos; nam in antiqua Athenienfium republica de iis non fit mentio apud auctores; nisi sic sit, cur ita loquutus fuerit Lucianus; mihi non liquet. *J. P. a G.*

Ἁρμοστήν] Haec & alia nonnulla in hoc libro, historias hasce fabulasve temporis esse recentioris arguunt, cum de Imperio Romano haud dubie haec intelligenda sint. Vide etiam c. 18. 32. & 33. Βασιλεὺς μεγας hic est Imperator Romanus: (de quo titulo consule *Spanh.* p. 446.) cum *Italia* nominetur, & *Gyaros* sub Imperatoribus exilii locus. *M. du S.*

Τὸν ἁρμοστὴν, ὃς ἥρμοσε] Nondum satis video caussae, cur hac appellatione non Praesidem & Rectorem Provinciae ordinarium, uno verbo Proconsulem Asiae intelligamus; licet non ignorem, summo viro *Ez. Spanhemio* in loco Nostri *de morte Peregrini*, §. 9. ubi itidem de supplicio capitis agitur, aliter visum, cum intellexerit de magistratu i. Legato extra ordinem *ad ordinandum statum liberarum civitatum* misso. vid. Diss. 13. p. 586. Libera quidem civitas Ephesus, sed quam tamen Proconsulari imperio subjectam, satis aliunde constat. Lucianum non semper solennibus

βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ ἀναπέμπῃ αὐτόν· ᾗ μετ' ὀλίγον καλεπέμφθη ὁ Δεινίας εἰς Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων, ἐν ταύτῃ φεύγειν εἰς ἀεὶ τεταγμένῳ ὑπὸ τοῦ βασιλέως.

ducunt. At ille mittit ad Imperatorem, nec ita multo post deportatur Dinias in Gyarum insulam, unam Cycladum, exulare in ea perpetuo jussus ab Imperatore.

Ὁ δὲ Ἀγαθοκλῆς ᾗ τἄλλα μὲν συνῆν, ᾗ συναπῆρεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ᾗ συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον μόνῳ τῶν φίλων, ᾗ πρὸς ὀδὲν ἐνεδέησεν. ἐπεὶ δὲ ἤδη ἔφευγεν ὁ Δεινίας, ὀδὲ τότε ἀπελείφθη τοῦ ἑταίρου· καλαδικάσας δὲ αὐτὸς ἑαυτοῦ, διέτριβεν ἐν Γυάρῳ, ᾗ συνέφευγεν αὐτῷ· ᾗ ἐπειδὴ παντάπασιν ἠπόρουν τῶν ἀναγκαίων, ὡδοδὺς ἑαυτὸν τοῖς πορφυρεῦσι, συγκαλεδύετο, ᾗ τὸ γινόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρων, ἔτρεφε τὸν Δεινίαν, ᾗ νοσήσαντα δὲ ὀθαμήκιστον ἐθεράπευσε, ᾗ ἀποθανόντῳ ὀκέτι ἐπανελθεῖν εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἠθέλησεν, ἀλλ' αὐτοῦ ἐν τῇ νήσῳ ἔμεινεν, αἰσχυνόμενος ᾗ τεθνεῶτα ἀπολιπεῖν τὸν φίλον. τοῦτό σοι ἔργον φίλου Ἕλληνος, ἀπὸ πολλοῦ γενόμενον· [a] ἔτη γὰρ οὐκ οἶδα εἰ πέντε διελήλυθεν, ἀφ' οὗ Ἀγαθοκλῆς ἐν Γυάρῳ ἀπέθανε. ΤΟΞ. Καὶ εἴθε γε, ὦ Μνήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες, ἵνα ᾗ ἀπιστεῖν ἂν ἐδυνάμην αὐτοῖς, ὅτω

18. Agathocles autem cum alias illum comitatus est, tum navigavit cum illo in Italiam, & in judicium venit amicorum solus, & nulla in re illi defuit. Et cum jam exularet Dinias, neque tum a sodali destitutus est, qui *velut* ipse se damnans, in Gyaro moratus, exularet cum illo, & cum omnino rebus necessariis deficerentur, locata purpurariis opera, cum his urinaret, mercedulaque inde accepta aleret Diniam. Aegrotantem quoque diutissime curavit; ac ne mortuo quidem illo redire in patriam voluit, sed ibidem in insula mansit, qui mortuum etiam amicum relinquere pudori sibi duceret. Hoc tibi factum amici Graeci non ita diu ante contigit. Anni enim nescio an quinque abierint, a quo Gyaris mortuus est Agathocles. TOX. Utinam injuratus, Mnesippe, ista narrasses, ut etiam fidem negare illis possem; adeo Scythicum

a Ἔτη] Sic restitui ex P. *J. H. S.* Ἔτι enim male P. Et Ex. *Fl.*

37. Γύαρον] *Aude aliquid brevibus * Gyaris & carcere dignum, Si vis esse aliquid.* Juvenal. *G.*

38. Φεύγειν] *Exulare. G.*

47. Τοῖς πορφυρεῦσι] Τοῖς τὰς πορφύρας ἀπάγουσιν, ἢ τὸ πορφυροῦν ἄνθος. *G.*

* *Gyaris*] Modo enim *Gyara* plur. modo *Gyarus* dicit. Vid. Sat. I. 73. Ubi tamen posteriore loco non *aliquid*, sed *aliquis* rectius editum, & nescio num *Solanus* in describendo Scholio aberraverit, an in ipso Cod. sic legatur. Sed & in *Juven.* lectum quondam *aliquis*, commentatores monent p. 762. Ed. *Casaub.* Singulari utitur idem *Juven.* X. 170. *Ut Gyaetae clausus scopulis, parvaque Seriphо.* Cetera vid. *Erasm.* in Adag. *J. F. R.*

Romanarum dignitatum appellationibus uti, (nam alioquin hic ἀνθυπατος nominandus erat) vel inde satis apparet, quod statim τὸν μέγαν βασιλέα appellat, qui magis proprie αὐτοκράτωρ erat dicendus. Quae res magnum ipsum Erasmum in fraudem induxit, ut Persarum regem interpretaretur. Eodem modo infra in Demetrii atque Antiphili historia c. 32. συναρμοστὴν legatum Praesidis arbitror intelligi. *J. M. G.*

36. Βασιλεῖ τῷ μεγάλῳ] Erasmus *ad Persarum Regem.* verte *ad Imperatorem.* Solebant enim praesides Provinciarum, ubi in honestos homines poena statuenda erat, principem consulere l. Divi fratres §. 1. & 2. ff. de poenis. At mentio Gyari Erasmum saltem admonuisset, loci Romanis exiliis frequentis. Hoc monebat idem Senator, & *Vincentius Obsopoeus* argumento εἰκόνων. *J. B.*

37. Γύαρον νῆσον τῶν Κυκλάδων] Cycladibus adnumerat etiam *Strabo* 10. p. 334. atque *Plin.* 8, 29. f. 43. sed inter Sporadas refert idem *Plin.* 4, 12. f. 23. & Stephanus Byz. Caeterum hoc exemplo illustratur illud Satyrici. *Aude aliquid, brevibus Gyaris & carcere dignum* &c. *J. M. G.*

41. Συνεισῆλθεν εἰς τὸ δικαστήριον] Utitur inter alia & hoc Luciani testimonio Rev. *J. Elsnerus* ad illustranda Apostoli verba ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, quae leguntur in 2. Epist. ad *Timoth.* IV. 16.

cum quendam amicum, Agathoclem iſtum narraſti. Verum metuo, ne quem alium dicas illi ſimilem.

Σκυθικόν τινα φίλον τ' Ἀγαθοκλέα τοῦτον διηγήσω· πλὴν δέδια μή τινα καὶ ἄλλον ὅμοιον εἴπῃς αὐτῷ.

19. MNES. Audi ergo alium etiam, Toxari, Euthydicum Chalcidenſem: narravit autem mihi de illo Simylus nauclerus Megarenſis, jurans, ſe factum vidiſſe. Navigaſſe nimirum ſe dixit ex Italia Athenas verſus circa Vergiliarum occaſum, cum vectoribus hinc inde collectis: in hiſce autem fuiſſe Euthydicum, & cum illo Damonem Chalcidenſem, hunc illius ſodalem: fuiſſe autem aequales, caeterum Euthydicum valentem ac robuſtum, Damonem vero ſubpallidum & imbecillum, qui e longo morbo videretur modo convaluiſſe. Atque ad Siciliam usque feliciter ipſos navigaſſe, retulit mihi Simylus. Superato autem freto, in ipſo jam Ionio navigantes, tempeſtate oppreſſos maxima. Quid attinet dicere multa illa, fluctus decumanos, & turbines, & grandines, & reliqua tempeſtatis mala? Cum vero jam prope Zacynthum eſſent, nude navigantes antenna,

ΜΝΗΣ. Ἄκουε τοίνυν καὶ ἄλλου, ὦ Τόξαρι, Εὐθύδικον τ' Χαλκιδέα. διηγεῖτο δέ μοι περὶ αὐτοῦ Σίμυλος ὁ ναύκληρος ὁ Μεγαρικὸς, ἐπομοσάμενος ἢ μὴν αὐτὸς ἑωρακέναι τὸ ἔργον. πλεῖν μὲν γὰρ ἔφη ἐξ Ἰταλίας Ἀθήναζε περὶ δύσιν Πλειάδων, συλλογιμαίους τινὰς ἀνθρώπων κομίζων, ἐν δὲ τούτοις εἶναι τ' Εὐθύδικον, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα, καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ· ἡλικιώτας δὲ εἶναι, τ' μὲν Εὐθύδικον ἐρρωμένον καὶ καρτερόν· τ' δὲ Δάμωνα ὕπωχρον καὶ ἀσθενικὸν, ἄρτι ἐκ νόσου μακρᾶς, ὡς ἐδόκει, ἀνιστάμενον. ἄχρι μὲν οὖν Σικελίας εὐτυχῶς διαπλεῦσαι ἔφη ὁ Σίμυλος· ἐπεὶ δὲ τ' πορθμὸν διαπεράσαιεν, ἐν αὐτῷ ἤδη τῷ Ἰονίῳ ἔπλεον, χειμῶνα μέγιστον ὑπιπεσεῖν αὐτοῖς. καὶ τὰ μὲν πολλὰ, τί ἄν τις λέγοι, τρικυμίας τινὰς, καὶ τροβίλους, καὶ χαλάζας, καὶ ἄλλα, ὅσα χειμὼν κακά; ἐπεὶ δὲ ἤδη σφᾶς κατ' τ' Ζάκυνθον εἶναι ἀπὸ φιλῆς τ κεραίας πλέοντας, ἔτι

b Τὸν] Deeſt in *Fl.*

16. Nimirum periclitantibus in judiciis adeſſe ſolitos amicos & patronos, (quos *advocatos* dictos, notum) Idque ut ad locum N.T. non incongruum erat, ita ad Lucianum non opus erit id pluribus exponere aut firmare, quod res ſit notiſſima. Vid. tamen, ſi vis *Herald.* ad jus Atticum. *J.F.R.*

48. Πορφυρεῦσι] Verte ut idem Senator, *purpurarum piſcatoribus*. Alibi de quibusdam hujus Dialogi narrationibus fuſius. *J.B.*

Ibid. Τοῖς πορφυρεῦσιν] Jam *Strabo* cum appuliſſet ad hanc inſulam, κώμιον εἶχεν ὑπὸ ἁλιέων συνοικούμενον, ut ipſe ait 10. p. 334, 48. ubi plura de eorum hominum paupertate. *J.M.G.*

Ibid. Τὸ γινόμενον]. Conferri juſſerat *Solan.* T.I. *Somn.* 1. Ibi enim legas: ἀπόφερον ἀεὶ τὸ γιγνόμενον. Vid. not. *Hemſterh.* Adde *Alex.* c. 54. Ac ſimul adverte, ſi tanti videtur, modo γιγνόμενον, modo γινόμενον eſſe in Luciano; modo in antiqq. Edd. γιγνομ. ubi in recentt. γινομ. Hic quidem γιν. *Fl.* aeque ac *J.* & *H. P.* &c. Alibi non ſemper hujusmodi minutiis recenſendis Lectori faſtidium pariemus. *J.F.R.*

56. Πάντε.] Si ex Romana hiſtoria de Agathocle iſthoc aliquid conſtaret, nullo jam negotio ſcripti hujus Libelli tempus aſſignaretur. Ego nihil invenio. *M. du S.*

64. Εὐθύδικον] Et hi mihi ignoti. *M. du S.*

70. Καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα τ' Χαλκιδέα. καὶ τοῦτον ἑταῖρον αὐτοῦ] Videntur mihi enervare hunc loquendi modum, dum ſic diſtinguunt, & vertunt, *& cum ipſo Damon Chalcidenſis, ejus amicus.* In his certe nulla ſignificatio vocum καὶ τοῦτον. Diſtinguo & verto, καὶ μετ' αὐτοῦ Δάμωνα, τ' Χαλκιδέα & τοῦτον, ἑταῖρον αὐτοῦ, *& in eis Damonem, hunc quoque Chalcidenſem*, (æque ut Euthydicus) *amicum ejus.* Sic ſolent, quum duo in eodem conveniunt. *J.G.*

83. Ἀπὸ φιλῆς τ κεραίας] Contractis nempe nautarum miniſterio, aut celeritatis cauſſa abſciſſis, aut abruptis denique a vento velis, *nudae ſunt antennae.* Hoc eſt in *Actis Apoſtolicis* XXVII, 12. χαλάσαντες τὸ σκεῦος, ut recte explicat *Scheff.* de mil. nav. 1, 4. p. 35. *J.M.G.*

ἔτι καὶ [a] σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους, ὡς τὸ ῥόθιον ἐπιδέχεσθαι τὴν ὁρμήν, περὶ μέσας νύκτας, οἷον ἐν τοσούτῳ σάλῳ ναυτιάσαντα τὸν Δάμωνα, ἐμεῖν ἐγκεκυφότα εἰς τὴν θάλασσαν· εἶτα, οἶμαι, τὸ νεὼς βιαιότερον ἐς ὃ κεκύφει μέρος ἐπικλιθείσης, καὶ τῷ κύματι συναπώσαντι, ἐκπεσεῖν αὐτὸν ὀπὶ τὴν κεφαλὴν ἐς τὸ πέλαγος, καὶ γυμνὸν [b] τὸ ἄθλιον, ὡς ἂν κᾆον ῥᾷον δύνασθαι νεῖν· εὐθὺς οὖν βοᾶν πνιγόμενον, καὶ μόγις ἑαυτὸν ὑπερέχοντα τῶν κλύδωνος.

Τὸν δὲ Εὐθύδικον, ὡς ἤκουσε (τυχεῖν δὲ γυμνὸν ἐν τῇ εὐνῇ ὄντα) ῥίψαι ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ καταλαβόντα τὸν Δάμωνα ἤδη ἀπαγορεύοντα (φαίνεσθαι γὰρ ἐπιπολὺ ταῦτα, τῆς σελήνης καταλαμπούσης) συμπεριλαβέσθαι, καὶ συγκυφίζειν. σφᾶς δὲ ἐπιθυμεῖν μὲν αὐτοῖς βοηθεῖν, καὶ ἐλεεῖν τὴν συμφορὰν τῶν ἀνδρῶν, μὴ δύνασθαι δὲ, μεγάλῳ τῷ πνεύματι ἐλαυνομένους· πλὴν ἐκεῖνά γε

& ſpiras quasdam ad impetum undae excipiendum trahentes, media circiter nocte, nauſeantem, ut in tanta agitatione, Damonem vomuiſſe proclinato verſus mare corpore. Tum navi, puto, violentius in eam partem in quam incubuerat, inclinata, & fluctu ſimul depellente, praecipitem excidiſſe in pelagus, ne nudum quidem miſerum, ut natare poſſet facilius. Statim igitur clamaſſe jam ſuffocandum, & vix ſupra fluctus ſe tenentem.

20. Euthydicum vero cum audiſſet, (fuiſſe autem forte in cubili nudum) abjeciſſe ſe in mare, & comprehenſo Damoni, jam victo ac deſpondenti animum, (videri potuiſſe autem pleraque fulgente luna) adnataſſe, eumque ſublevaſſe. Illos autem cupiiſſe quidem opem ferre, & miſeratos caſum hominum, ſed non potuiſſe, a magno vento actos: at illa certe feciſſe, ſubeo-

ris

[a] Σπείρας τινὰς ἐπισυρ.] Nil mutare *J. Fl. Fr. P.* not. *Solan.* Sed & ſic *H. S.* &c. [b] Τὸν] *Fl.* omiſit.

84. Σπείρας τινὰς ἐπισυρομένους] Primo audiamus *Plutarchum* περὶ ἀδολεσχίας p. 900. Νεὼς ἁρπαγείσης ὑπὸ πνεύματος ἐπιλαμβάνονται, σπείραις καὶ ἀγκύραις τὸ τάχος ἀμβλύνοντες. Σπείρα igitur adhibetur in tempeſtate ad curſum navis retardandum, & frangendum obtundendumque quaſi impetum. Sed quid eſt σπείρα; Scholium ad Odyſſ. Z, 269. σπείρας interpretatur μεγάλας κάλως, δι' ὧν ἕλκονται αἱ νῆες. Nempe funes magni nautici, in ſpiram convoluti, mari innatantes, impediunt aliquantum, ne ita celeriter abripi, ita facile everti navis poſſit. Emendandus eſt *Heſychius*, apud quem ſub voc. σπεῖον continuatur oratio, οἱ πρὸς τῇ βάσει λίθοι, quae σπείρας explicatio eſt, non minus, quam ea quae ſequuntur, & niſi fallor ad hunc noſtrum locum pertinent, καὶ νεὼς σκεῦός τι, καὶ σύμπλεγμα ὁπλισμοῦ. Sequitur, ἡ ῥάχη, καὶ ἱμάντια, καὶ ἱστία· haec σπεῖρον vocant Homerici interpretes. Excipere itaque ſe debent apud *Heſychium*, σπεῖον, σπείρα, σπεῖρον. Sed redeamus ad *ſpiras* noſtras. Retinui in interpretatione hoc nomen, auctoritate Feſti, qui inter alia *ſpira*, inquit, *funis nauticus in orbem convolutus*, & laudat *Pacuvii* verſum, haud dubito quin in tempeſtatis deſcriptione a poëta poſitum, *Quid ceſſatis ſocii ejicere ſpiras ſparteas?* Huc refero etiam *Iſidori* verba Orig. 19, 4. *Spirae, funes quibus in tempeſtatibus utuntur, quos nautici ſuo modo curcubas vocant.* Servata res ad recentiora usque ſaecula. Laudantur in Gloſſario *Dufreſniano* Voc. *Spera* n. 3. Gloſſae ad *Fr. Barberini* Documenti d'amore, p. 273. *Ligantur plures faſces & projiciuntur in aquas retro naves, ut non ſic naves currant, fractis themonibus: & dicuntur ſperae, quaſi res, quae faciunt tardare progreſſum.* Praeſtant ergo *Spirae* navi jactatae, quod plauſtris in deſcenſu arduo alligata a tergo ſarmenta, *Schlepp-reiſs* vocant ruſtici. *J. M. G.*

6. Ἐπὶ τούτων] Minus rectum videtur quod *Fl.* habet, ἐπὶ τούτοις. Locus enim aut res ſuper quibus ſedemus, genitivum poſtulant poſt ἐπὶ. Namque ἐπὶ τούτοις ita quidem ſignificabit *ſuper illis*, ut conditionem vel cauſſam deſignet, & valeat *propter* vel *praeterea*. Nam licet Grammatici recentiores vulgo in Syntaxi praepoſitionum ad ἐπὶ cum dativo loci, in quo vel ſuper quo ſedemus, inſiſtimus, adferant illud *Aeliani*, (V. H. I. c. 30.) ἐπὶ ἵππῳ, id merito tamen ſuſpectum eſt Cl. *Perizon.* qui ἐφ' ἵππου malit, ut eſt in *Hiſt. animal.* XII. 34. Vid. ejus notam in Edit. majore; (nam in minore omiſſa erat, licet in ejus Indice ad hanc notam remittatur lector.) Et ſic recte apud *Long. Paſt.* IV. 112. Ed. *Moll.* ἐφ' ἵππου ἦκε legitur bis. Interim non negaverim, & alicubi ἐπὶ cum dativo pro *ſuper loco* reperiri; ſaltem in Novo Foed. *Epheſ.* 2. 20. Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν. Et in proverb. βοῦς ἐπὶ σωρῷ. Inde autem non conſequitur ἐπὶ τούτοις & ἐπὶ τούτων permutandum, aut prius hic in Luciano admittendum. Verum & illud ἐπὶ σωρῷ aeque recte vertas: *bos APUD acervum*, (quod

eris fruſta multa illis projeciſſe, & contos aliquot, ut illorum ope enatarent, ſi quid illorum nanciſcerentur, & ipſum denique navis pontem non parvum. Cogita jam, per Deos, quod quis aliud ſpecimen oſtendat firmius benivolentiae adverſus amicum, delapſum noctu in mare adeo efferatum, quam ſi in mortis ipſius ſocietatem veniat? Et intuere mihi animo fluctus inſurgentes, ſonum aquae fractum, circum ferventem ſpumam, noctem, deſperationem: deinde illum jam ſuffocandum, & vix capite eminentem, tendentemque manus amico: hunc vero deſilientem ſtatim, & natantem una, ac metuentem, ne ante ſe Damon pereat: ſic enim diſcas minime ignavum me tibi hunc etiam amicum narraſſe, Euthydicum.

ποιῆσαι, φελλεύς τε γὰρ πολλὰς ἀφεῖναι αὐτοῖς, καὶ τῶν κοντῶν τινας, ὡς ὅπῃ [c] τούτων ἀπονήξαιντο, εἴ τινι αὐτῶν περιτύχοιεν, καὶ τέλος καὶ τὴν ἀποβάθραν αὐτῶν, ἃ μικρὰν ἦσαν. ἐννόησον τοίνυν πρὸς θεῶν, ἢν τινα ἄν τις ἄλλην [d] ὑπόδειξιν ἐπιδείξαιτο εὐνοίας βεβαιοτέραν πρὸς ἄνδρα φίλου, ἐν νυκτὶ ἐκπεσόντα εἰς πέλαγος ἔτως ἠγριωμένον, ἢ κοινωνήσας τοῦ θανάτου; καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν λάβε τὴν ἐπανάστασιν τῶν κυμάτων, τὴν ἦχον τοῦ ὕδατος ἐπικλωμένου, τὴν ἀφρὸν περιζέοντα, τὴν νύκτα, καὶ τὴν ἀπόγνωσιν, εἶτα ἀποπνιγόμενον ἐκεῖνον, καὶ μόγις ἀνακύπτοντα, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντα τῷ ἑταίρῳ, τὸν δὲ [e] ἐπιπηδῶντα εὐθύς, καὶ συννέοντα, καὶ δεδιότα μὴ προαπόληται αὐτοῦ ὁ Δάμων. ἕτω γὰρ ἂν μάθοις, ὡς οὐκ ἀγεννῆ σοι καὶ τοῦτον φίλον τὸν Εὐθύδικον διηγησάμην.

21. TOX. Utrum vero interierunt, Mneſippe, illi viri, an aliqua illis ex in-

ΤΟΞ. Πότερον δὲ ἀπώλοντο, ὦ Μνήσιππε, οἱ ἄνδρες, [f] ἤ τις αὐτοῖς ἐκ παλαίου

[c] Τούτων] Sic Edd. & *P.* Τούτοις Ex. *Fl.* [d] Ἐπίδειξιν] Non habet hoc nomen *J.* Habet *Fl. H. P. Ald. S.* [e] Ἐπιπηδῶντα] Et *Fl.* ſic habere notat *M. du S.* [f] Ἤ τις] Ἤ τίς Ex. *Fl.* Nil vulgatam mutat P.

13. Καί μοι ἐπ' ὀφθαλμῶν] Διατύπωσις αὐξητικὴ τοῦ πάθους. *V.*

(quod *Eraſm.* in Adag. fecit) atque alterum βοῦς ἐπὶ φάτνῃ, *Bos AD praeſepe*. Et ſic ἐπὶ νηυσὶ non eſſe *in navibus*, ſed *apud naves*, diximus ſupra ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Interim non repugno, quin ἐπὶ φάτνῃ recte etiam vertatur alibi, *in praeſepi*, ut apud *Long.* L. III. haud ita longe a pr. (p. 69. f. *Moll.*) Τότε βοῶν ἐπὶ φάτναις φροντὶς ἦν ἄχυρον ἐσθιόντων· αἰγῶν δὲ προβάτων ἐν τοῖς σηκοῖς φυλλάδας· ὗν δὲ ἐν τοῖς συφειοῖς ἄκυλον καὶ βαλάνους. *Tunc boves curabant in praeſepibus paleam, capras ovesque in caulis fronde* — &c. *veſcentes.* Quid enim hic differat ab ἐν quocum connectitur, nullus video. Et licet plura ſimilia adferre poſſem, ad ambiguitatem vitandam tamen plurimum intereſſe ſentio, ut diſtinguamus ἐπὶ τινὸς & ἐπὶ τινί. Quae enim confuſio foret, ſi ἐπὶ τραπέζῃ κάθηται idem eſſet atque ἐπὶ τραπέζης. E. c. ap. *Iſocr.* Trapez. p. 711. al. 860. Τὸν ἐπὶ τῇ τραπέζῃ καθήμενον, eſt, *qui ad menſam ſedet*, non, qui *in ipſa*. Ap. *Achill. Tat.* ipſo init. Σιδὼν ἐπὶ θαλάττῃ πόλις. *Sidon urbs ad mare.* Qui non diſtinguit, etiam inde fecerit urbem in ipſo mari conditam, quales ſunt *Venetiae*. Ut itaque in loco ex N. T. adducto nulla ambiguitas, ita alibi magna foret. Quare noſtra culpa eam non augeamus, quippe Graecarum praepoſitionum paucitas jam ſatis difficultatis parit. At, at, ἐπὶ τραπέζῃ, quod *Iſocrati* l. c. eſt *ad menſam*, Noſtro tamen eſt *IN, SUPER menſa*, infra *Aſin.* c. 47. poſt med. Ἔπειτα τράπεζάν μοι παρατεθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ ὧν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν. Ita ibid. c. 29. f. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων. Conf. c. XI. g. Immo ἐπὶ φάτνῃ etiam eſſe *ob, propter praeſepe*, apertum ex *Epict.* Sent. XXVI. p. 102. Οὔτε ἵππῳ ἐπὶ φάτνῃ, καὶ φαλάροις, καὶ τάπησιν· οὔτε ὄρνις ἐπὶ κρόκῃ — γαυριᾷ. *J. F. R.*

15. Ἐπικλωμένῃ] Vix operae foret exponere quid hoc ſit, niſi caſu viderem (ubique enim priſtinam verſionem examinare non eſt animus) *Eraſmum* vertiſſe, *imminentes procellas*, *fragorem aquae ſeſe agglomerantis*, non adeo male ad rem ipſam, minus commode ad Graeca. Ἐπικλωμένῃ eſſe *fractam* ſive *infractam* aquam, ipſum verbum ſatis indicat, de quo vid. ſupra, pro *Imag.* c. 13. adeoque colliſionem undarum ab vento disjectarum, ſonitumque hinc ortum ſignificari, quilibet videt. Adde tamen id manifeſto declarantem *Alciphr.* I. 1. p. 4. καὶ ἐπιφρίκει μὲν ὁ πόντος μελανόμενος, τοῦ ὕδατος δὲ ἀφρὸς ἐξηνθήκει, παλαιχοῦ τῆς θαλάσσης ἐπ' ἀλλήλων ἐπικλωμένων τοὺς κυμάτων, τὰ μὲν γὰρ ταῖς πέτραις προσεράσσετο, τὰ δὲ εἴσω ἀνοιδοῦντα ἐρήγνυτο. Ad quae verba Doctiſſ. *Bergl.* & hoc Luciani adducere non eſt oblitus. *J. F. R.*

λόγω σωτηρία ἐγένετο; ὡς ἔγωγε ὑ μετρίως δέδοικα [a] ὑπὲρ αὐτῶν. ΜΝΗΣ. Θάρρει, ὦ Τόξαρι, ἐσώθησαν, καὶ ἔτι καὶ νῦν εἰσιν Ἀθήνησιν, ἄμφω φιλοσοφοῦντες. ὁ μὲν γὰρ Σίμυλος ταῦτα μόνα εἶχε λέγειν, ἃ ποτε εἶδε τὴν νυκτός· τὸν μὲν ἐκπίπτοντα, τὸν δὲ [b] ὑποτηδῶντα, καὶ νηχομένους, ἐς ὅσον ἐν νυκτὶ καθορᾶν ἐδύνατο. τὰ δὲ ἀπὸ τούτου οἱ ἀμφὶ τὸν Εὐθύδικον αὐτοὶ [c] διηγοῦνται. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον, φελλοῖς τισι προσπεσόντας, ἀνέχειν ἑαυτοὺς, καὶ ἀπονήχεσθαι [d] πονήρως· ὕστερον δὲ τὴν ἀποβάθραν ἰδόντας, ἤδη πρὸς ἕω, προσνήξασθαί τε αὐτῇ, καὶ τὸ λοιπὸν ἐπιβάντας, εὐμαρῶς προσενεχθῆναι τῇ Ζακύνθῳ.

sperato salus contigit? nam haud mediocriter equidem illis metuo, MNES. Bono esto animo, Toxari: servati sunt, & nunc adhuc sunt Athenis, ambo Philosophi. Simylus enim haec sola habuit dicere, quae quondam illa nocte viderat, excidere alterum, alterum saltu istum sequi, natare ambos, quantum videre noctu poterat: reliqua ipse narrat Euthydicus: primo quidem cum in suberis quaedam frusta incidissent, illis se sustinuisse, & aegre natasse: postridie autem ponte navis conspecto, versus lucis exortum, ad illum adnatasse, eoque conscenso, quantum supererat spatii, facile ad Zacynthum appulisse.

Μετὰ δὲ τούτους ὑ φαύλους ὄντας, ὡς ἔγωγ' ἂν εἴποιμι, ἄκουσον ἤδη τρίτον ἄλλον οὐδέν τι χείρονα αὐτῶν. Εὐδαμίδας Κορίνθιος Ἀρεταίῳ τῷ Κορινθίῳ καὶ [e] Χαριξείνῳ τῷ Σικυωνίῳ φίλοις [f] ἐχέχρητο εὐπόροις οὖσι, πενέστατος αὐτὸς ὤν· ἐπεὶ δὲ ἀπέθνησκε, παραθήκας ἀπέλιπε, τοῖς μὲν ἄλ-

22. Post hos autem non malos, ut ego dixerim, audi jam tertium alium, nihil illis deteriorem. Eudamidas Corinthius Aretaeo Corinthio & Charixeno Sicyonio amicis usus fuerat, copiosis hominibus, pauperrimus ipse. Moriens autem testamentum

a Ὑπὲρ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae consentit P. b Ἐπιποδῶντα] Sic etiam *Fl. c* Διηγοῦνται] Consentire *Fl. Fr.* & *J.* notat *M. du S. d* Πονήρως] Πονηρῶς Exc. *Fl.* & marg. *AiW.* Vulgatae adstipulatur P. e Χαριξείνῳ] Χαριξένῳ P. Nil mut. *Fl. f* Ἐκέχρητο] Sic *Fl. V2. B2.* P. Ἐκέχρειτο male *J. H. Fr. S.* Ἐκέχρειτο *Amst.*

42. Εὐδαμίδας] Nihil de his invenio. *M. du S.*

61. Αὐτῷ] Per hunc cave Charixeinum intelligas. De Eudamida enim hoc dicitur. *M. du S.*

Ibid. Ἐν παιδιᾷ — ἐποιοῦντο] Ita supra habuimus in *Quom. Hist.* c. 22. ὡς γέλωτι ποιήσασθαι. *Pro Imag.* c. 17. pr. ὡς μεγάλῳ τιθεμένη, & passim. *J. F. R.*

68. Διαιτῶντες] Duplicem hujus loci scripturam dederunt editores. Primi Florentini dedere Διαιτοῦντες, Aldus Διαιτῶντες· qua *Aldina* lectione, quam sequiores recte secuti sunt, locum hunc sanum & sincerum arbitror. Διαιτῶντες non ab Διαιτάω, sed Διαιτάω, deducendum. Amicissimi inter se erant Aretaeus, Charixenus & Eudamidas; horum Eudamidas moriens reliquit Aretaeo alendam matrem suam; Charixeno vero reliquit locandam cum dote filiam suam. Mortuo Eudamida, *heredes, quibus haec delegata erant, simul audierant, venerunt, illico curantes ea, quae in testamenti tabulis perscripta & demandata erant.* Aretaeus scilicet aluit Eudamidae matrem, Charixenus ejusdem cum dote elocavit filiam. Sic expono Διαιτῶντες τὰ ὑπὸ τῇ Διαθηκῶν. Quamquam Διαιτάω plerumque significat *vivo, versor, dego*; dubitari non potest quin & natura sua significet *dispono, ordino, compono, discepto*, & saepe in ea significatione usurpetur. Noster T. I. in *Abdicato* c. XI. Ἢν δέ τινες ἐκόντες αὐτοὶ σωθῶν δικασὰς, καὶ προελόμενοι ἐπιτρέψασι Διαιτᾶν. Perspicuum est, quid hic sit Διαιτᾶν, nempe *disceptare, cognoscere causam.* Sic apud *Dionysium Halicarn.* l. IV. Ἀρχαιολογ. δικασταὶ καθεζόμενοι δίκην. Hinc judex passim Διαιτητὴς dicitur, & δίαιτα non raro *arbitrium, judicium* notat: sic apud Nostrum in *Deor. dialogis* T. I. D. XX. 1. Jupiter contendentes de formae praestantia tres Deas ad Parin rejiciens, ἐγὼ δὲ, inquit, ἀπαθοῦμαι τὴν δίαιταν· & iterum ead. pag. ὑδ' ἂν ὁ Ἄρης ὁ σὸς, ait Juno Veneri, ἐπιτραπὴ τὴν δίαιταν. Adde quae habet *H. Stephanus*, qui inter alia hunc ex *Thucydide* disertum affert locum, καί τοι πολλὰ μὲν ἐς θεοὺς νόμιμα διήτημαι, πολλὰ δ' ἐς ἀνθρώπους δίκαια ἐς ἀνεπίφθονα. Hic διαιτᾶν est *administrare, ordinare*, plane ut in Luciani loco, quo de agimus. Legitur autem apud *Thucydidem* δεδιήτημαι pro διήτηκα. Vide sis quae supra ad Tom. I. de usu perfectorum in Passivo apud Graecos disputavimus. *J. J.* (δεδιήτημαι legitur in *Thuc.* & *Steph. J. F. R.*)

Διαιτῶντες τὰ ὑπὸ τῇ Διαθηκῶν] Rarior usus verbi Διαιτᾶν in tali re videtur induxisse virum summum, *Grae-*

tum reliquit ; aliis forte ridiculum ; tibi vero nescio an tale videatur, viro bono & magni amicitiam aestimanti, & de primo illius praemio certanti. Scriptum autem in illo erat, *Relinquo Aretaeo alendam matrem meam curandamque illius senectutem ; Charixeno autem filiam meam collocandam dote, quam maximam dare e re sua familiari poterit.* Erat nempe illi mater anus, & puella nuptiis jam matura. *Si vero alterutri illorum,* sic pergit, *aliquid humanitus interea accidat, etiam illius partem alter habeat.* His apertis tabulis, qui paupertatem scirent Eudamidae, amicitiam autem, quam cum illis viris habuerat, ignorarent, pro ludo rem habere, & nemo non ridens abire. *Quantam,* inquiebant, *Aretaeus & Charaxenus, beati illi, hereditatem accipient, si quidem solvent Eudamidae, & viventes ipsi heredem habebunt mortuum.*

23. At heredes, quibus relicta ista fuerant, cum audissent, veniunt statim, here-

λοις ἴσως γελοίους, σοὶ δὲ οὐκ οἶδα εἰ τοιαῦτ᾽ δόξουσιν, ἀνδρὶ ἀγαθῷ, καὶ φιλίαν τιμῶντι, καὶ περὶ τῶν ἐν αὐτῇ πρωτείων ἀμιλλωμένῳ. ἐγέγραπτο γὰρ ἐν αὐταῖς, Ἀπολείπω Ἀρεταίῳ μὲν τὴν μητέρα μου τρέφειν, καὶ γηρωκομεῖν, Χαριξείνῳ δὲ τὴν θυγατέρα μου ἐκδοῦναι μὲν προικὸς, ὁπόσην ἂν πλείστην ὀπαδοῦναι παρ᾽ αὐτοῦ δύνηται (ἦν δὲ αὐτῷ καὶ μήτηρ πρεσβύτις, καὶ θυγάτριον ὡραῖον ἤδη γάμου) ἢν δέ τι ἄτερον αὐτοῖν ἐν τοσούτῳ πάθῃ, καὶ τὰ ἐκείνου μερίδα, φησὶν, ἐχέτω ὁ ἕτερος. τούτων ἀναγνωσθεισῶν τῶν διαθηκῶν, οἱ μὲν πενίαν μὲν εἰδότες τοῦ Εὐδαμίδα, τὴν φιλίαν δὲ, ἣν πρὸς τοὺς ἄνδρας ἦν αὐτῷ, ἀγνοοῦντες, ἐν παιδιᾷ τὸ πραγμα ἐποιοῦντο, καὶ οὐδεὶς ὅστις οὐ γελῶν ἀπηλλάττετο, οἷον Ἀρεταῖος καὶ Χαρίξενος οἱ εὐδαίμονες κλῆρον διαδέξονται, λέγοντες, εἰσὶν ἀποτίσουσιν Εὐδαμίδα, καὶ ζῶντες αὐτοὶ κληρονομηθήσονται τοῦ νεκροῦ.

Οἱ κληρονόμοι δὲ, οἷς ταῦτα καλελείπτο, ὡς ἤκουσαν, ἦκον εὐθὺς [k] διαιτῶντες

g Καὶ] Deest καὶ in *Fl.* h Ἀναγνωσθεισῶν] Ἀ—ησῶν male *J.* i Ἡ] Recte sic *Fl. P. H.* &c. Ἡ male *J.*
k Διαιτῶντες] Sic Edd. omn. praeter *Fl.* quae διαιτοῦντες.

56. * Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τοῦ, ὡς τῷ μεταξύ. *V.*

* Ἐν τοσούτῳ πάθει ante editum ; sed merito πάθει delerat *Solan.* etsi in C. rectius πάθῃ cum Luciano legebatur : nam ipsum scholion ad πάθῃ nihil pertinet, nec substantivum esse, sed a πάσχω derivandum, quilibet videt. *J. F. R.*

Graevium, ut aliquid hic mutari vellet. Est autem διαιτᾶν aequo arbitrio rem aliquam tractare. *Suidas*, διαιτᾶν, δικάζων. καὶ διαιτᾶν, τὸ ἴσον νέμων. Convenerunt viri ad cernendam dividendamque ex aequo, & mutuo quasi arbitrio, hereditatem. Judicialis illa significatio pervulgata : sed usum, huic Luciani & Suidae rationi plane similem, aliunde adhuc firmari velim, de quo nec dubito. *J. M. G.*

Διαιτῶντες] Prorsus ab Luciani mente est alienum quod Cl. *Graev.* No. 84. substituit, ἀπαιτοῦντες, & vulgata lectio omnino melior est. Non enim aderant Aretaeus & Charixenus ut aliquid petituri aut partem ablaturi ex hereditate ; neque enim id ab homine paupere, vel ante apertum testamentum sperabant ; neque jam, dum adcurrunt, incognitum testamenti ab Luciano statuitur argumentum ; neque adeo narrat quando id fuerit apertum ; sed ipse ejus contenta jam narrando patefecit, idque jam innotuisse, disertis verbis praemittit, risumque aliorum insueto legandi more audito exortum commemorat. Adveniunt igitur heredes isti de onere sibi impositio jam edocti, non lucro inhiantes, verum amicitiae memores, & onus contra vulgi opinionem suscepturi ; quo narrationis filo observato, verbum διαιτᾶν est aptissimum ; quod *res ordinare, constituere, disponere, disceptare*, significat, adeoque cum sequentib. ἐκ διαθηκῶν connexum, significabit rem ita dirigere, ut testamento satisfiat. Quam significationem τοῦ διαιτᾶν, nescio an sit adeo necessarium testimoniis comprobare : certe sic διαιτᾶν de schikking. *Aristoph.* Eccl. 669. Τὴν δὲ διαιταν τίνα ποιήσεις ; ΠΡ. Κοινὴν πᾶσιν. τὸ γὰρ ἄχθος Μίαν αἴκισον φημὶ ποιήσειν συμβήσασ᾽ εἰς ἓν ἅπαντα. — Τὰ δικαστήρια & τὰς οἰκίας &c. Ac pro *arbitrio* Vesp. 522. quod expressis verbis a judicio distinguit *Liban.* Ep. 118. Σὺ δὲ, εἴτ᾽ ἐκ διαίτης, εἴτ᾽ ἐκ δικαστηρίου δίκης, δίδου, &c. Sed hoc posterius pueri norunt, quum vel Grammatici habeant, ἐπιτρέπομαι τὴν διαιταν, *permittitur mihi arbitrium.* At *Thucyd.* VII. c. 77. πολλά τε ἐς θεοὺς νο-

τες τὰ ἐκ τῶ Ἀβαθηκῶν. ὁ μὲ ἦν [a] Χαρίξενος πέντε μόνας ἡμέρας ὕπιθιὸς, ἀπέθανεν· ὁ δὲ Ἀρεταῖος, ἄριστος κληρονόμων γενόμενος, τῶ τε ἐκείνε, καὶ τ αὐτῦ μερίδα προσαλαβὼν, τρέφει τε τὴ Εὐδαμίδα τ μητέρα, καὶ τ θυγατέρα ἃ πρὸ πολλῦ ἐκδέδωκεν, ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε, δύο μὲ τῆ αὐτῦ θυγατρὶ, δύο δὲ τῆ τῦ φίλε ὑπαδύς, καὶ τ γάμον γε αὐταῖν ὑπὲ μιᾶς ἡμέρας ἠξίωσε γενέσθαι. τί σοι δοκεῖ, ὦ Τόξαρι, ὁ Ἀρεταῖος ὗτος; ἆρα φαῦλον πρόδειγμα φιλίας παρεσχῆται, τοιαῦτα κληρονομήσας, καὶ μὴ προδὺς τὰς Ἀβαθήκας τῦ φίλε; ἢ τίθεμεν καὶ τῦτον ἐν ταῖς τελείαις ψήφοις μίαν τ πέντε εἶναι; ΤΟΞ. Καὶ ὗτος μὲ καλός· ἐγὼ δὲ τ [b] Εὐδαμίδαν πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆ θάρσες, ὃ εἶχε [c] περὶ τὺς φίλυς. ἐδήλε γὰ ὡς καὶ αὐτὸς ἂν τὰ ὅμοια ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς, εἰ μὴ καὶ ἐν Ἀβαθήκαις ταῦτα ἐνεγέγραπτο, ἀλλὰ πρὸ τῶ ἄλλων ἦκεν ἂν ἄγραφος κληρονόμος τ τοιύτων.

ditatem ex tabulis cernunt. Ac Charixenus quidem quinque solis diebus superstes moritur: Aretaeus autem optimus heredum, tum illius, tum sua parte adscita, & matrem alit Eudamidae, & filiam nuper elocavit, de quinque, quae habebat, talentis duo quidem filiae suae, duo autem amici *filiae* in dotem tribuens, nuptiis utrarumque in eundem diem collatis. Quid tibi videtur, Toxari, Aretaeus hic, parvumne se exemplum amicitiae praestitisse, tanta hereditate adita, non prodito amici testamento? an ponimus hunc quoque in perfectis calculis, ut de quinque unus sit? TOX. Etiam hic honestus. At ego Eudamidam multo magis admiratus sum fiduciae causa, quam de amicis habuit. Ostendit enim, se quoque eadem pro illis fuisse facturum, etiamsi non scripta essent ista in tabulis, sed ante alios nec scriptum talium heredem venturum fuisse.

24. MNES.

a Χαρίξενος] Nihil jam a vulg. abit *Fl.* *b* Εὐδαμίδαν] Ex emend. *Graev.* Εὐδαμίδα Edd. priores. *c* Περὶ] Ἐπὶ male L. P. Ἐπὶ τοῖς φίλοις marg. *AIW.*

νόμιμα διτιήτημαι. Quod *Scholiast.* exponit, ἐπιτήδευσα· πετολίτευμαι νομίμως. Adeoque ad Luciani mentem adpositissime. Pro *disceptare*, *componere*, *Dion. Hal.* Isaeo. p. m. 107. ὐδὲ λόγον ποιήσαλ, ὐδὲ διαιτᾶν ἐπιτρέψαι. Et Antiq. VII. p. 457. f. τὺς πατρικίυς τὰ νείκη διαιτᾶν. Adde *Harpocrat.* v. διαιτηταὶ. p. 124. Conf. nott. *Valesi.* p. 19. Plura adderem; sed his scriptis video Cl. *Jensium* idem fere egisse. Nec tamen poenitet, quia res jam videbitur tanto manifestior. *J.F.R.*

75. Ἀπὸ ταλάντων πέντε, ὧν εἶχε] Toto genere confusus & absurdus in his est interpres posterior. Ita enim vides eum vertisse, ut dicat filiam datis quinque talentis quae habebat, elocavisse. Quae talia plane non sunt in Graecis; & si dedisset in hanc rem talenta quinque, profusus fuisset, non diligens in distribuendis hereditariis bonis; ex quibus sic nihil reliquum supermansisset. Longe accuratior Erasmus: *& matrem alit Eudamida, & filiam non ita pridem elocavit, ex quinque talentis, quae possidebat, duobus in propria filiae dotem, duobus in amici filiam erogatis.* Atque ita superat talentum unum in alimenta matris Eudamidae, sapientissima ratione. *J.G.*

84. Εὐδαμίδα] Leve mendum in omnibus editionibus conspicitur, quod vel a tyrone poterat deleri, ἐγὼ δὲ τ Εὐδαμίδα πολὺ μᾶλλον ἐθαύμασα τῆ θάρσες. scribendum Εὐδαμίδαν. Est enim ab Εὐδαμίδης. In eadem pagina paulo ante fine sensu legitur, οἱ κληρονόμοι δὲ οἷς ταῦτα καλελέλειπτο, ὡς ἤκυσαν, ἦκον εὐθὺς διαιτῶντες τὰ ὐκ τ διαθηκῶν. Vertunt: *At haeredes quibus ista erant legata, ut audierunt, illico venerunt, agnoscentes ea quae testamento erant mandata.* Quid hoc? num διαιτᾶν est *agnoscere?* Locus est corruptus. Existimo Lucianum scripsisse ἀπαιτοῦντες τὰ ὐκ τ διαθηκῶν, *petentes quae in testamento illis erant legata.* Nam διαιτέω non memini apud quenquam inveniri, sed ἀπαιτέω Luciano est familiare. *J.G.G.*

Εὐδαμίδαν] Perperam legebatur Εὐδαμίδα. V. *Graevii* Not. *M. du S.*

Εὐδαμίδα] Εὐδαμίδαν. In addend. Ed. *Graev.* *AE. M.* Item *Gujet.* *J.F.R.*

87. Ἔπραξεν ἐπ' αὐτοῖς] Monente in marg. Cl. *Hemsterhusio* adii *L. Bos* ad Act. Ap. V. 35. vidique illum hoc adducto Luciani loco docentem, & Apostoli verba similiter construenda, exponenda; quum interpretes vulgo male construxerint προσίχετε ἐπὶ ἀνθρώποις, pro προσίχεθε τί μέλλεθε πράσσειν ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις. *J.F.R.*

92. Ζη-

24. MNES. Recte dicis. Sed quartum tibi narrabo Zenothemin Charmolei F. Maſſilienſem. Oſtenſus autem eſt mihi in Italia, cum legatione pro patria fungerer, vir honeſtus, & magnus, & dives, ut videbatur. Aſſidebat autem illi mulier jumentis junctis iter facienti, tum alias deformis, tum dimidia parte, dextra, aridâ, & excuſſo oculo foeda, contumelioſiſſime habitum a fortuna, & cui appropinquare nolles, terriculamentum. Deinde cum admirarer, quod pulcher iſte & formoſus ſuſtineret vehi ſecum talem mulierem, ille qui virum mihi oſtenderat, qui accurate noſſet omnia, Maſſilienſis & ipſe, neceſſitatem illarum nuptiarum mihi enarravit. Menecrati, nimirum ait, patri deformis iſtius mulieris amicus erat Zenothemis, diviti, honorato, ejusdem ipſe quoque faſtigii. *Procedente* vero tempore Menecrates judicio facultatibus ſuis privatus eſt, quo tempore etiam honos illi a ſexcentis *ſenatoribus* ademtus, ut qui ſententiam contra leges tuliſſet; ita autem, inquit, Maſſilienſes punimus, ſi quis contra leges aliquid

ΜΝΗΣ. Εὖ λέγεις· τέταρτον δέ σοι διηγήσομαι, Ζηνόθεμιν τὸν Χαρμόλεω, Μασσαλίηθεν· ἐδείχθη δέ μοι ἐν Ἰταλίᾳ πρεσβεύοντι ὑπὲρ τῆς πατρίδος, καλὸς ἀνὴρ, καὶ μέγας, καὶ πλούσιος, ὡς ἐδόκει· παρεκάθητο δὲ αὐτῷ γυνὴ ἐπὶ ζεύγους ὁδοιπορέοντι, τά τε ἄλλα εἰδεχθὴς, καὶ ξηρὰ τὸ ἥμισυ τὸ δεξιὸν, καὶ τὸν ὀφθαλμὸν [d] ἐκκεκομμένη, πανλώβητόν τι καὶ ἀπρόσιτον μορμολύκειον. Εἶτα ἐπεὶ ἐθαύμασα εἰ καλὸς [e] ὢν οὗτος καὶ ὡραῖος ὢν ἀνέχεται παροχούμενον τοιαύτην αὐτῷ γυναῖκα, ὁ δείξας μοι αὐτὸν, διηγεῖτο τὴν ἀνάγκην τῶν γάμων, ἀκριβῶς εἰδὼς ἕκαστα· Μασσαλιώτης δὲ καὶ αὐτὸς ἦν. Μενεκράτει γὰρ, ἔφη, τῷ πατρὶ τῆς δυσμόρφου ταύτης φίλος ἦν ὁ Ζηνόθεμις, πλουτοῦντι καὶ τιμωμένῳ ὁμοτίμως ὤν. χρόνῳ δὲ ὁ Μενεκράτης ἀφῃρέθη τὴν οὐσίαν ἐκ καταδίκης, οὔτε καὶ ἄτιμος ἐγένετο ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων, ὡς ἀποφηνάμενος γνώμην παράνομον. οὕτω δὲ οἱ Μασσαλιῶται κολάζομεν, ἔφη, εἴ τις παράνομα γράψειεν. ἐλυπεῖτο οὖν

[d] Ἐκκεκομμένη] Recte *P. S. B2.* Ἐκκεκομένη male *J. Fl. H. Fr.* [e] Οὗτος] Αὐτὸς *Fl.*

2. Παροχυμένῳ] Ἢ παράκοιτον πλησιόστιλα. *G.* Corrupte. Forſan, ἢ παρ' αὐτὸν πλησιόσταλα.

92. Ζηνόθεμιν] Vera haec eſſe crediderim & a Luciano viſa. *M. du S.*

93. Ἰταλίᾳ πρεσβ. De ſe ipſo loqui hic ſub perſona Lucianum putem; confer cum his, quae in *Somnio* habet c. 9. *M. du S.*

99. Πανλώβητον] Enumeratur inter verba in *Steph.* Theſ. deficientia, ab Cl. *Jenſio* in longa illa nota ad *Imag.* Nec habent *Poll. Suid. Heſych. Harpocr.* Nec ego alibi legi. *Hemſterhuſianis* arculis opus foret ad talia aliunde probanda, niſi compoſitum fictum ſit ab Luciano; ſed λωβητὸς notum, & ex eo alterum ſatis intelligitur, neque auctoritatibus ad id opus eſt. *J. F. R.*

10. Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Vid. *Dionyſ. Voſſii* notas in L. I. Caeſ. de Bell. Civ. p. 302. *M. V. la Croze.*

Ὑπὸ τῶν ἑξακοσίων] Quid prohibet *Voſſii* notam ab Cl. *La Croze* indicatam compendioſe deſcribere. *Caeſ.* enim B. Civ. I. c. 35. dixerat: *Evocat ad ſe Caeſar Maſſilienſium* XV. *primos*, &c. ad quae Voſſ. „ πεντεκαίδεκα πρωτεύοντας. Nam ut ex *Strabone* diſcimus „ L. IV. διοικοῦντες ἀριστοκρατικῶς οἱ Μασσαλιῶται πάντων „ εὐνομώτατα· ἀνδρῶν γ' καλῶν τριακοσίων συνέδριον, διὰ βίου „ ταύτην ἐχόντων τὴν τιμὴν, ὃς Τιμούχους καλοῦσι. Πεντε„ καίδεκα δὲ εἰσὶ τοῦ συνεδρίου πρωτεύοντες, τούτοις δὲ τὰ „ πρόχειρα διοικεῖν δέδοται· πάλιν δὲ τούτων οἱ προκάθηνται τρεῖς „ οἱ πλεῖστον ἰσχύοντες. Igitur ſexcenti Senatores Maſſi„ lienſibus, in his XV. viri, quos Τιμούχους vocant, „ praecellebant, & inter Τιμούχους tres praelidebant. „ Etiam meminit Lucianus, qui Maſſiliae rhetorem „ egit, in *Toxari*, h. l. &c. Etiam *Valer. Max.* L. II. „ c. 6. ait: *Venenum datur ei, qui cauſſas ſexcentis* (*id* „ *enim Senatus ejus nomen eſt*) *exhibuit*". Sed & de Atticis Sexcentis mentio fit in inſcript. quam adfert *Spon.* de pag. Atticis, p. m. 29.

Η ΒΟΥΛΗ ΕΞ ΑΡΕΙΟ . . .
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ . . .
&c. &c.

Quamque ſic ſupplendam arbitratur:

Η ΒΟΥΛΗ Η ΕΞ ΑΡΕΙΟΥ ΠΑΓΟΥ ΚΑΙ
Η ΒΟΥΛΗ
ΤΩΝ ΕΞΑΚΟΣΙΩΝ. &c.

J. F. R.

ἦν ὁ Μενεκράτης, ᾗ ὅτι τῇ καλαδίκῃ, [a] ᾗ ἐπεὶ ἐκ πλουσίου πένης, ᾗ ἐξ ἐνδόξου ἄδοξος ἐν ὀλίγῳ ἐγένετο. μάλιστα δὲ αὐτὸν νία θυγάτης αὕτη, ὀπίγαμος ἤδη, καὶ [b] ὀκλωκαιδεκέτις οὖσα, ἣν εἰ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε [c] ἀγεννῶν ᾗ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, εἴτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. ἐλέγετο δὲ καὶ καλαπίπτειν πρὸς τὴν σελήνην αὐξανομένην.

promulget. Triſtis ergo Menecrates tum propter damnationem, tum quod ex divite pauper, & ex nobili ignobilis parvo adeo intervallo factus eſſet; maxime cruciabatur ob filiam hanc, nubilem jam & duodeviginti annorum, quam nec cum omni patris ſubſtantia, quam ante damnationem habuerat, voluiſſet aliquis vel ignobilium & pauperum facile, cum infelici illa forma, ducere. Dicebatur autem etiam concidere ad Lunae incrementa.

Ὡς δὲ ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν [d] ἀπωδύρετο, Θάρρει, ἔφη, ὦ Μενέκρατες, εἴτε γὲ ἀπορήσεις τῶν ἀναγκαίων, καὶ ἡ θυγάτης σου ἄξιον τοῦ γένους εὑρήσει νυμφίον τινά· καὶ ταῦτα ἅμα διεξιὼν, λαβόμενος [e] αὐτοῦ τῆς δεξιᾶς, [f] ἦγεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ τιθύ τε οὐσίαν πολλὴν οὖσαν ἐνείματο πρὸς αὐτόν· καὶ δεῖπνον παρασκευασθῆναι κελεύσας, εἰστία τοὺς φίλους, καὶ τὸν Μενεκράτιλλον, ὡς δή τινα τῶν ἑταίρων πεπεικὼς συνοικῆναι τῇ κόρῃ τὸν γάμον. ἐπεὶ δὲ ἐδεδείπνηντο αὐτοῖς, καὶ ἔσπεισαν τοῖς θεοῖς, ἐνταῦθα δὴ μεγὴν αὐτῷ τὴν φιάλην προτείνας, Δέδεξο, εἶπεν, ὦ Μενέκρατες, παρὰ τοῦ γαμβροῦ φιλοτησίαν· ἄξομαι γὰρ ἐγὼ τήμερον τὴν θυγατέρα Κυδιμάχην· τὰ προῖκα δὲ τάλαντα εἴληφα, τάλαντα πέντε καὶ εἴκοσι. τοῦ δὲ ἀπαγορεύοντος, μὴ σύγε, ὦ Ζηνόθεμι, μὴ οὕτω

25. Haec cum deploraret apud Zenothemin, ille, *bono*, inquit, *animo eſto, Menecrates, nec enim neceſſaria tibi deerunt, & filia tua dignum ſuo genere ſponſum inveniet:* ac cum his dictis dextra illius prehenſa domum ſecum ſuam illum deducit: *ſuasque* opes, quae magnae erant, cum illo dividit, & coena parari juſſa amicos excipit convivio, ipſumque Menecratem, velut amicorum alicui perſuaſiſſet puellae nuptias. Cum vero coenati eſſent, & Dis libaſſent; hic plenam illi phialam propinans, *Accipe*, inquit, *a genero poculum amicitiae! ducam enim ego hodie tuam filiam Cydimachen, dotem accepi olim, talenta quinque & viginti.* Illo vero dicente, *Apage, noli hoc facere Zenothemi, nec ita ego inſaniam, ut videre te*

a Καὶ] Abeſt a *Fl.* b Ὀκτωκαιδικέτις] Ὀκτωκαιδεκαέτις *Fl.* Vulgatae adſentitur P. c Ἀγεννῶν] Reſtitut. ex P. L. *F. V2.* marg. *A1.* & Mſ. *Gr.* Εὐγενῶν male *Fl. Ald. Fr. B2. H. P. S. A.* d Ἀπωδύρετο] Ex *B1.* & 2. Ἀποδ. cett. omnes. e Αὐτοῦ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. f Ἦγεν] Reſtitut. ex L. Ἦσεν P. Ἦκεν Edd. omnes.

20. Εὐγενῶν] De Menecratis filia deformi, ἣν εἰ μὴ πάσης τῆς οὐσίας τοῦ πατρὸς, ἥν γε πρὸ τῆς καλαδίκης ἐκέκτητο, ἠξίωσεν ἄν τις τῶν γε εὐγενῶν ἢ πενήτων ῥᾳδίως παραλαβεῖν, εἴτω κακοδαίμονα οὖσαν τὴν ὄψιν. *Quam ne cum omni quidem patris ſubſtantia, quam ante multatam poſſederat, dignatus fuiſſet quisquam ingenuus ac pauper facile accipere, quae forma eſſet tam infelici.* Sic Eraſmus vertit. Non eſt mirum nullum τῶν εὐγενῶν hoc ſpinturnicium voluiſſe ducere. Omnino ſcribendum ex Mſ. τῶν ἀγεννῶν. *obſcurorum, ex ima plebe.* *J.G.G.*

Ἀγεννῶν] Debetur haec genuina ſcriptura MS. Gr. P. L. & Edd. *J.* & *V2.*, nam depravatiſſime in reliquis legitur εὐγενῶν. *M.du S.*

21. Παραλαβεῖν] Proprium eſſe de uxore recipienda, domum deducenda, multis docet Rev. *Elſner.* ad *Euang. Matth.* I. 20. ubi legas: μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν τὴν γυναῖκά σου. *J.F.R.*

24. Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Verterat optime Eraſmus per verbum *deploraret.* Id Salmurii futiliter degeneravit in *declararet*, ac perperam in hac editione retentum. Cavebunt ſpero poſteri. *J.G.*

Ταῦτα πρὸς τὸν Ζηνόθεμιν ἀπωδύρετο] Turpis macula. Scribe ocyus ἀπωδύρετο. Vertit Salmurienſis *declararet*; quam futilem verſionem jam caſtigavit Cl. *Gronovius* pag. 904. Ed. *Graev.* *J.J.*

Ibid. Ἀπωδύρετο] Hanc vocem emaculavimus. In omni-

te possim, juvenem & pulchrum, puellae turpi & male affectae junctum. At ille, haec dicente *patre*, ablata sponsa in thalamum abit, & inde prodit paullo post virginitate illius interfecta: & ab illo inde tempore cum illa vivit vehementer illam amans, & ubique, uti vides, illam secum circumducens.

26. Et tantum abest, ut hujus eum matrimonii poeniteat, ut potius glorianti eo videatur similis, ostendens contemni a se vel pulchra vel turpia corporis, & divitias, & splendorem; respici vero amicum & Menecratem, quem non putet deteriorem ad amicitiam suffragiis sexcentorum factum. Veruntamen pro his hoc jam ipsi praemium fortuna retulit: puer enim illi pulcherrimus ex turpissima hac natus est. Et nuper, cum suis illum manibus intulisset in Senatum pater, ramo *olivae* redimitum, & pulla veste indutum, ut miserabilior videretur pro avo *deprecans*, arrisit Senatoribus puer, & plausum manibus dedit. Fractus autem *eo spectaculo* senatus, damnationem remisit Menecrati; & jam honoribus restitutus est, advocato tali apud Senatum usus. Talia, Massilienses dixit, acta a Zenothemi in amici gratiam, non

μανείην, ὡς σε εἰδεῖν νέον καὶ καλὸν ὄντα, κόρῃ αἰσχρᾷ καὶ λελωβημένῃ συγκαλαζευγνύμενον. ὁ δὲ, ταῦτα διεξιόντος, ἁρπάσας τὴν νύμφην, ἀπῆει ἐς τὸν θάλαμον· καὶ μετ' ὀλίγον προῆλθε, λαμπρύνας αὐτὴν, καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνης σύνεσιν ὑφαγαπῶν, καὶ πάντη ὡς ὁρᾷς θεραπεύων αὐτόν.

Καὶ οὐχ ὅπως [g] οὐκ αἰσχύνεται τῷ γάμῳ, ἀλλὰ καὶ μεμνυνομένῳ ἔοικεν, ἐπιδεικνύμενος ὡς καλλαφρονεῖ μὴ τὸν ἐν σώμασι καλῶν, ἢ αἰσχρῶν, καὶ πλούτου, καὶ δόξης, ἀφορᾷ δὲ ἐς τὸν φίλον, καὶ τὸν Μενεκράτην· ὃν οἶδε χείρω πρὸς φιλίαν ὑπὸ τοῦ ψήφου τῶν ἑξακοσίων γεγονέναι. πλὴν ἤδη γε τούτων ἅπας αὐτὸν ἠμείψατο καὶ ἡ τύχη· παιδίον γὰρ πάγκαλον ἐκ τῆς αἰσχίστης αὐτῷ ταύτης ἐγένετο· καὶ πρώην γε, ἐπεὶ ἐράμενος αὐτὸ εἰσεκόμισεν ὁ πατὴρ [h] εἰς τὸ βουλευτήριον, θαλλῷ ἐστεμμένον, καὶ μέλανα ἀμπεχόμενον, ὡς ἐλεεινότερον φανείη ὑπὲρ τοῦ πάππου, τὸ μὲν βρέφος ἀνεγέλασε πρὸς τοὺς βουλευτὰς, καὶ συνεκρότησε τὰς χεῖρας· ἡ βουλὴ δὲ ἐπικλασθεῖσα πρὸς αὐτὸ, ἀφίησι τῷ Μενεκράτει τὴν καταδίκην, καὶ ἤδη [i] ἐπίτιμός ἐστι, τηλικούτῳ συνηγόρῳ χρησάμενος πρὸς τὸ συνέδριον. τοιαῦτα ὁ Μασσαλιώτης ἔλεγε τὰ Ζηνόθεμιν εἰργασμένα ὑπὲρ τοῦ φίλου, ὡς ὁρᾷς,

g Οὐκ] Non adesse in suo Cod. adlevit collator in marg. *Alw.* h Εἰς] Restitui ex *F.* & *S.* Nam omissum in *P. H.* &c. i Ἐπίτιμος] Et sic habere *El.* ac *Fr.* cum *F.* notat *Solan.* Sed habent etiam *P. H. B2.* aliaeque.

omnibus enim exceptis *Bass.* ἀπὸ —— legebatur. *M. du S.*

Ἀποδύρηται] Quod *Gronov.* monet, *savebunt posteri*, id Cl. *Gesner.* vel sine hac monitione praestitisset, ut praestitit: quod Bened. *declararet* dederit, id vitium typographicum credo, quum *declamaret* voluerit; idque forsan eadem notione accipi voluit, qua *deplorare*; nam Graeci verbi vim ei incognitam fuisse, prorsus est ἀδύνατον, quod vero *Graeviana* Ed. id servarit, magis culpandum. *F. F. R.*

29. Ἦγεν] Sic recte L. In P. ἦκεν. In impressis vero ἧκεν. *M. du S.*

43. Συγκαλαζευγνύμενον] Qui nescit τὸ ζεύγνυμι ejusque composita de matrimonio junctis aut jungendis adhiberi solitum, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Euang. Marc.* X. 9. *F. F. R.*

63. Βουλὴ..] Citat haec verba *Suidas* in ἐπιτιμ. Sed ibi corrupte pro *αὐτὸ* legitur *αὐτὸν*. Quod cum Doctissimo Editori contubernali tum indicassem, & cum pauculis aliis in schedula annotatum tradidissem, ea casu aliquo deperdita, in ea Editione omissum fuit: quod tamen ei fraudi esse, tantillum cum sit, ob alia & multa laude sane digna, in ea Editione ab eo summo labore praestita, nolim. *M. du S.*

65. Ἐπίτιμός] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 339. No. 25. Cum enim & *Thucyd.* V. c. 34. habeat, καὶ ὅστις ἐπίτιμοι, & Cl. *Duk.* illud verbum ex *Th. Mag. Suid.* atque auctore Etymologici, hocque Luciani loco probet, satis patet probam esse Luciani vulgatam, neque id in ἐπιτίμου mutandum; sed significare, *qui integra fama & existimatione est.* *F. F. R.*

70. Παλ-

ὐ μικρὰ, οὐδὲ ὑπὸ πολλῶν ἂν Σκυθῶν γενόμενα· οἵγε καὶ τὰς παλλακὰς ἀκριβῶς τὰς καλλίστας ἐκλέγεσθαι λέγονται.

parva, ut vides, neque a Scythis multis expectanda, qui quidem pellices etiam pulcherrimas cum cura dicantur eligere.

Λοιπὸς ἡμῖν ὁ πέμπτος· καί μοι δοκῶ οὐκ ἄλλον ἐρεῖν, Δημήτριόν τὸν Σουνιέως ὑπιλαθόμενος. συνεκπλεύσας γὰρ ἐς τὴν Αἴγυπτον ὁ Δημήτριος, Ἀντιφίλῳ τῷ [a] Ἀλωπεκῆθεν, ἑταίρῳ ἐκ παίδων ὄντι καὶ συνεφήβῳ, συνῆν καὶ συνεπαιδεύετο, αὐτὸς μὲν τὴν Κυνικὴν ἄσκησιν ἀσκούμενος ὑπὸ τῷ Ῥοδίῳ ἐκείνῳ σοφιστῇ· ὁ δὲ Ἀντίφιλος ἰατρικὴν ἄρα ἐμελέτα. καὶ δή ποτε ὁ μὲν Δημήτριος ἔτυχεν ἐς τὴν Αἴγυπτον ἐπιδημῶν καὶ θέαν τῶν πυραμίδων καὶ τοῦ Μέμνονος. ἤκουε γὰρ ταύτας, ὑψηλὰς οὔσας, μὴ παρέχεσθαι σκιάν· τὸν δὲ Μέμνονα βοᾶν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸν ἥλιον. τούτων ἐπιθυμήσας Δημήτριος, θέας μὲν τῶν πυραμίδων, ἀκροάσεως δὲ τοῦ Μέμνονος, ἀναπεπλεύκει καὶ τὸν Νεῖλον, ἕκτον

27. Supereſt nobis quintus: & videor mihi non alium dicturus, Sunienſi Demetrio praetermiſſo. Cum navigaſſet enim in Aegyptum Demetrius cum Antiphilo Alopecienſi, ſuo a pueris inde ſodali & aequali, *ibi* una vivebat atque inſtituebatur, Cynicas ipſe ſectatus exercitationes, ſub Sophiſta illo Rhodio; Antiphilus autem medicinam meditabatur. Aliquando Demetrius peregrinatur per Aegyptum Pyramidas viſurus & Memnonem. Audierat enim illas, quantumvis altas, umbram non praebere; Memnonem autem ad Orientem ſolem exclamare. Horum ergo *cupidus*, nempe videndarum Pyramidum, ac Memnonis audiendi, adverſo Nilo ſextum jam men-

a Ἀλωπεκῆθεν] Conſtans Edd. lectio.

70. Παλλακὰς] Plures fuiſſe Scythis uxores & concubinas, infra clarius patebit c. 39. Idem de Thracibus ex *Menandri* fragmento conſtat a *Strabone* in eam rem adducto, calculoque ſuo comprobato, Lib. VII. p. 297. Ed. *Par.* qua de re infra pluribus. *M. du S.*

73. Δημητρίου] Idem de quo *Philoſtratus* IV. 24. qui VI. 33. in quibusdam Codd. Σωνιεὺς pro vulgato Κώων dicitur; vide etiam noſtrum Ὀρχ. c. 63. Unicus reſtat ſcrupulus, quod Demetrius iſte, quicunque tandem eſt, etiam tum, cum Auctor haec ſcriberet, in vivis fuiſſe videtur, vide c. 33. & 34. *M. du S.*

75. Τῷ Ἀλωπεκῆθεν] *Alciphr.* III. Ep. 37. pr. ἦκεν εἰς Ἑρμαφροδίτου, τῷ Ἀλωπεκῆθεν ταύτῃ ἀναθήσοντα. De pago autem Attico Ἀλωπεκὴ vel Ἀλωπεκαὶ vid. *Meurſ.* de pag. Att. Et reliq. Att. p. 7. Ubi ex *Aeſchine* docet abfuiſſe ab Urbe ſtadiis circiter duodecim. Et ex *Ariſtaen.* I. Ep. 4. Ἱππίας ὁ καλὸς, ὁ Ἀλωπεκῆθεν &c. adfert, qui eod. modo adverbialiter cum articulo ponit, ut Lucian. *J. F. R.*

76. Ἐκ παίδων] Modo ἐκ παιδὸς, ut *Alciphr.* I. p. 30. modo ἐκ παίδων. Pluralis tamen hic frequentior. Supra c. 12. φίλος ἐκ παίδων ἦν. Adde *Demon.* c. 3. & alibi. *Herodian.* III. 15. 11. At ibi ἀμφοτέρως praemittitur, adeoque nihil mirum. Sed quid plura in re nota? Latini aeque *a pueris* dicunt atque *a puero*, & prius quidem frequentius. *J. F. R.*

78. Ῥοδίῳ —— σοφιστῇ] Quis ille Rhodius Sophiſta Cynicus? An Agathobulus ille, de quo *Δημων.* c. 3. & *Περ.* c. 17.? Sed ſi *Cynicus*, cur *Sophiſta* audit? Niſi forſan *Impoſtorem* intelligat, ut *Περ.* c. 13. & paſſim. *M. du S.*

84. Μέμνονα βοᾶν] Exſtabat revera Luciani tempore decantata illa Memnonis ſtatua. Vide *Φιλοψ.* c. 33. *Philoſtr.* p. 232. & lege omnino *Strabonem*, qui ipſe ſe eam Thebis vidiſſe narrat XVII. p. 816. *M. du S.*

86. Πυραμίδων — Μέμνονος] Pyramides ſtructurae ſunt ex ſaxis aut lateribus, ab imo amplae, in ſummo acutae, atque in altam molem evectae, ad nihil quam ad effundendum opes inventae. Memnonis autem hujus cineres in aves transmutati feruntur, quae magnis gregibus e diverſis locis ſingulis annis ad ſepulcrum Memnonis convolare, atque ibi primum querulas voces edere, deinde inter ſe dimicare dicuntur. *Ovid.* Lib. XIII. Metam. *Lucian.* in Philopſ. *G. C.*

87. Ἀναπεπλεύκει κατὰ τὸν Νεῖλον ἕκτον ἤδη μῆνα] Adſumpſit ab Eraſmo Benedictus *ſextum jam menſem adverſo Nilo navigabat.* Quod quis unus homo fecit unquam? aut ſi quis feciſſet, qui non oportuiſſet fieri, ut ab illo detegerentur fontes Nili? ſed fieri id non poterat, & Nilus non niſi ad Elephantinen erat bene navigabilis. Sed neque id dicere vult Lucianus; ſed illum ſex menſes in iſta peregrinatione conſumpſiſſe, non utique ſemper navigando per adverſum Nilum, ſed per Nilum: verſus interiora ac mediterranea coeperat navigare in Nili alveo abhinc jam ſextum menſem. Κατὰ non magis de adverſo, quam de ſecundo amne ſumi docet vel ipſe Lucianus in Jove Tragoe-

menſem navigaverat, relicto Antiphilo, quem via & aeſtus deterruerant.

28. At hic interim in calamitatem incidit, quae maxime generoſo amico indigeret. Servus enim illius Syrus nomine & patria, ſocietate cum ſacrilegis quibusdam inita, ingreſſus cum illis eſt templum Anubidis. Hi ſpoliato Deo, phialas ex auro duas, & ſceptrum aureum ipſum quoque, & canino capite ſigilla Dei argentea aliaque id genus, deponunt apud Syrum omnia. Deinde incidentes *in vincula* (deprehenſi enim fuerant vendentes aliquid) omnia ſtatim, rota cum torquerentur faſſi ſunt, ductique in hoſpitium Antiphili venerunt, protuleruntque res furtivas ſub lectulo quodam in obſcuro jacentes. Syrus ergo vinctus ſtatim eſt, & herus illius Antiphilus; hic quidem, dum magiſtrum audit, abήδη μῆνα, ἀνηνήσαντα πρὸς τ' ὁδὸν καὶ τὸ θάλπος, ἀπολιπὼν τ' Ἀντίφιλον.

Ὁ δὲ ἐν τοσούτῳ συμφορᾷ ἐχρήσατο, μάλα γενναίᾳ τινὸς φίλᾳ δεομένῃ. οἰκέτης γὰρ αὐτῷ Σύρος, καὶ τὸ ὄνομα, καὶ τ' πατρίδα, ἱεροσύλοις τισὶ κοινωνήσας, συνεισῆλθέ τε αὐτοῖς ἐς τὸ Ἀνουβείδιον, καὶ ἀποσυλήσαντες τ' θεὸν, χρυσᾶς τε φιάλας δύο, καὶ κηρύκιον χρυσοῦν καὶ τοῦτο, καὶ [b] κυνοκεφάλους ἀργυροῦς, καὶ ἄλλα τοιαῦτα, κατέθεντο πάντα παρὰ τῷ Σύρῳ· εἶτ' ἐμπεσόντες (ἑάλωσαν γάρ τι [c] ἀπεμπολοῦντες) ἅπαντα εὐθὺς ἔλεγον στρεβλούμενοι ὅπῃ τοῦ τροχοῦ, καὶ ἀγόμενοι ἦκον ὅπῃ τ' οἰκίαν τοῦ Ἀντιφίλου, καὶ τὰ φώρια ἐξέφερον ὑπὸ κλίνῃ [d] τινὶ ἐν σκοτεινῷ κείμενα. ὅ, τε [e] ἦν Σύρος ἐδέδετο εὐθὺς, καὶ ὁ δεσπότης αὐτοῦ Ἀντίφιλος· ἔτος μὲν καὶ μελαξὺ ἀκροώμενος τοῦ διδασκάλου [f] ἀναστραφείς· ἐβοήθει δὲ

b Κυνοκεφάλους] Κεκροφάλους P. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *c* Ἀπεμπολοῦντες] Deſervi ſcripturam Ed. *P.* quae ἀ—πωλοῦντες media longa. pro qua *o* eſt in *J.* aliisque. *d* Τινὶ] Τῇ *Fl.* Τινὶ etiam P. Cod. cum cett. Edd. *e* Οὗν] Deeſt in *Fl.* *f* Ἀναστραφείς] Ἀναστραθείς *Fl.* cum marg. *A*1. Vulgatae ſuffragatur P.

gœdo ſcribens, τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, & ταυτὶ μὲ ἤδη κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ τῷ Δάμωνι. *J.G.*

Ἀναπεπλεύκει κατὰ τ Νεῖλον] *Adverſo Nilo* & nos interpretamur, non quo κατὰ τ Νεῖλον hoc ſignificet; ſed ob verbum ἀναπεπλεύκει, & ipſam rationem itineris, ab Alexandrea, ut apparet, in Aegypti interiora inſtituti. Scrupulum de ſex menſibus ipſe jam vir doctus bene removit. Adverſo fluvio navigavit Demetrius, ſed non uno tenore ſcilicet, verum ut paſſim, quoties videretur, ad dextram, ad ſiniſtram, excurreret &c. ut Phoenices, qui Africam primi circumnavigarunt, triennium ei rei impenderunt apud *Herod.* 4, 42. Quin plusquam perfecti ratio etiam hic habenda: ſermo eſt de profectione; jam poterat eſſe occupatus in reditu. Sex menſes enim ſatis ſuperque his, quae de Antiphilo jam narrabuntur, ſufficiunt. Recte igitur *adverſo Nilo* ſervavit etiam *Solanus.* *J.M.G.*

96. Κηρύκιον] Sic Libri omnes; forſan tamen aliud quid ſub hac voce latet, quod ſine Codd. MSS. ope eruere non poſſum. *M. du S.*

98. Ἐμπεσόντες] Jusſerat in marg. *Solan.* conferri infra Δικ. §. 5. Ibi invenias: ὡς ἐμπεσοῦσι τοῖς ἵπποις, καὶ ἐς τὸ δισμωτήριον ἐμπεσών. Sed ἐμπίπτειν εἰς τινὰ eſt *irruere in aliquem, invadere.* Supra *Tim.* c. 23. & paſſim. *Long. Paſt.* 2. p. 78. λύκος ἐμπεσὼν, de lupo irruente in gregem. At oppoſito ſenſu pro incidere in quem, quaſi in rete, Noſter *Tim.* §. 25. Nec non pro *incidere, obviam venire, Long. Paſt.* I. p. 25. (al. 18.) ἡ μὲ — ἐπανθοῦν ἐπέπιπτε τὸ κάλλος, καὶ ἐτήκετο. Ubi forte tamen ἐπ' ἀνθοῦν diſcretim ſcribendum, ſed legitur ἐπανθοῦν in tribus quas conſului Edd. *J.F.R.*

99. Ἀπεμπολοῦντες] Etſi ſimplex πωλέω *vendo* primam habet longam, ideoque ſuſpicor, verius ad etymon accedere ſcripturam Ed. *P.* quae ἀπεμπωλ. dedit; tamen ab ea receſſi, non modo quia cett. Edd. recedunt, ſed quia & alibi apud Noſtrum aliosque media correpta ſcribitur conſtanter, ut ſupra T. I. *de Merced. Cond.* c. 23. pr. c. 24. verſ. 34. Item *Alciphr.* III. Ep. 3. p. 280. Et eod. Lib. Ep. 46. p. 376. Ut alia teſtimonia brevitatis ergo omittam. Veniam igitur oro erroris in *Piſcat.* c. 27. verſ. 27. ſupine admiſſi; quandoquidem ibi *Pariſinae* Editionis orthographiam, ἀπεμπολῶσιν media longa exhibentis, ſum ſecutus, dum & ibi ceterae recte brevem haberent, quas tamen ideo adcuratius perſpicere neglexi, quod corrupte ἀμπεμπολ. haberent. At hoc levius eſt, quam quod ibid. Codd. quoque in nota *Solani* dicantur ita exhibere mediam longam; quod ego, non ſatis inveſtigans confuſiorem notarum iſtarum ſcripturam, arbitrabar ita eſſe. Jam vero iſta recognoſcens, & ad margines librorum revertens, in quibus collationes codicum ſunt conſignatae, invenio in his adcurate notatum, Mſſ. O. P. L. omnino habere ἀπεμ-

δὲ ὐδεὶς, ἀλλὰ καὶ οἱ τέως ἑταῖροι, ἀπεστρέφοντο ὡς τὸ Ἀνουβείδιον σεσυληκότα, καὶ ἀσέβημα αὐτῶν ἡγοῦντο εἶναι, εἰ συνέπιον ποτε ἢ συνειστιάθησαν αὐτῷ. καὶ οἱ λοιποὶ δὲ τοῦ οἰκετικοῦ, δύο ὄντες, ἅπαντα ἐκ τῆς οἰκίας συσκευασάμενοι, ᾤχοντο φεύγοντες.

Ἐδέδετο οὖν ὁ ἄθλιος Ἀντίφιλος πολὺν ἤδη χρόνον, ἁπάντων, ὅσοι ἦσαν κακοῦργοι ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ, μιαρώτατος εἶναι δοκῶν. καὶ ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν Αἰγύπτιος, δεισιδαίμων ἄνθρωπος, ᾤετο χαριεῖσθαι καὶ τιμωρήσειν τῷ θεῷ, βαρὺς τῷ Ἀντιφίλῳ ἐφεστώς. εἰ δ' ὁ ἀπολογοῖτό ποτε λέγων, ὡς οὐδὲν τοιοῦτον εἴργασται, ἀναίσχυντος ἐδόκει, καὶ πολὺ πλέον ἐπὶ τούτῳ ἐμισεῖτο. ὑπενόει τοιγαροῦν ἤδη, καὶ πονήρως εἶχεν, οἷον εἰκὸς χαμαὶ καθεύδοντα, καὶ τὸ νυκτὸς οὐδὲ ἀποτείνειν τὰ σκέλη δυνάμενον, ἐν τῷ ξύλῳ [c] καλακεκλεισμένα· τὸ μὲν γὰρ ἡμέρας ὁ κλοιὸς ἤρκει, καὶ ἡ ἑτέρα χεὶρ πεπεδημένη· εἰς δὲ τὴν νύκτα ἔδει ὅλον καλαδεῖσθαι· καὶ μὴν καὶ τῆς οἰκήματος ἡ δυσοσμία, καὶ τὸ πνίγος, ἐν ταυτῷ πολλῶν δεδεμένων, καὶ ἐστενοχωρημένων, καὶ μόλις ἀναπνεόντων, καὶ τὸ σιδήρου ὁ φόβος, καὶ ὕπνος ὀλίγος, ταῦτα πάντα χαλεπὰ ἦν καὶ ἀφόρητα, οἵῳ ἀνδρὶ ἐκείνων ἀήθει, καὶ ἀμελετήτῳ πρὸς οὕτω σκληρὰν τὴν δίαιταν.

Ἀπαγορεύοντος δὲ αὐτῷ, καὶ μηδὲ σῖτον

stractus, auxiliante nemine, sodalibus qui adhuc fuerant, eum, velut qui Anubidis aedem sacrilegio violasset, aversantibus, impiatosque se putantibus, si quando cum ipso compotationem aut coenam obiissent. Caeteri autem servi duo, convasatis, quae in domo erant, omnibus, aufugere.

29. Vinctus igitur miser Antiphilus jam satis diu, & pro impurissimo omnium, quotquot malefici in carcere erant, habitus fuerat: & commentariensis Aegyptius, superstitiosus homo, putabat gratum facere se Deo, & illius ulcisci injurias, si gravis instaret Antiphilo. Si vero quando caussam diceret, se nihil tale feciisse, impudens videbatur, majorique eam ipsam ob caussam erat in odio. Jam igitur aegrotabat aliquantum, & male habebat, ut probabile erat qui jaceret humi, & ne noctu quidem extendendorum pedum facultatem haberet, incluforum nempe nervo: interdiu enim numella sufficiebat, & manus altera compedita: noctu autem vinciri totum oportebat. Verum etiam foedus odor carceris, & aestus, multis in eodem loco vinctis & anguste confertis, vixque respirantibus, & ferri stridor, & parum somni; haec omnia difficilia erant atque intolerabilia, velut insueto talium viro, & ad durum adeo victum non exercitato.

30. Jam despondebat animum, jam nec ci-

a Δεσμῶν] Et sic habere *Fl.* cum *J.* & *S.* notat *Solan.* Sed & sic *P. H.* &c. *b* Ἀπολογοῖτό] Et hic vulgatae adsentiri Coll. *Fl. J.* notat idem. *c* Καλακεκλεισμένα] Ἀποκεκλ. *Fl.* Vulgatam tuetur P.

πόλησεν, aeque ac in ceteris Luciani locis modo adlegatis. Plura igitur ex aliis auctoribus non addam, praeter unum hoc *Aristophanis* Acharn. vers. 373. Κἀντεῦθα λανθάνω' ἀπειμποτολώμενος, unde etiam patet, syllabam πολ. in versu brevem esse. *J. F. R.*

17. Ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν] Cur *Solan.* varietatem quaesierit, nescio. Quidni enim ὁ ἐπὶ τῶν δεσμῶν *custodiae praefectum* significet, aeque ac apud LXX. *Dan.* VI. 7. οἱ ἐπὶ τῶν βασιλείας *praepositos regno, satrapas aut praesides* notat, non video. Plenius *Herodian.* III. 3. 12. οἱ ἐπὶ ἱρύματος φύλακες. Sed & saepe οἱ ἐπὶ, sine substantivo personae usurpari, ut ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ὁ ἐπὶ τῶν ξενίων, ex *H. Steph.* de L. Graec. & Gall. conv. p. 91. Obs. 6. notavit Frater cariss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 471. —2. *J. F. R.*

25. Τῷ ξύλῳ καλακεκλεισμένα] Ex mala interpunctione mala olim versio nata; quum enim comma post νυκτὸς esset positum, dederant, *utpote qui humi cubaret, idque etiam noctu*, quare id comma sustuli, probe monente Rev. *J. Elsnero* ad Act. Apost. XVI. 24. ubi habemus: τοὺς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον. Qua occasione plura adfert ad explicandum captivos ligno vinciendi morem; eum igitur adeat curiosus Lector, cum Commentatoribus ad *Aristophanis* varia loca ibi producta. *J. F. R.*

26. Ὁ κλοιὸς ἤρκει] Haec instrumenta intellexisse arbi-

cibum capere volebat ; cum tandem redit etiam Demetrius , nihil eorum ſciens quae contigiſſent. Ubi vero reſcivit ut erat, curriculo ſtatim veniens ad carcerem , tum quidem non admittitur: erat enim veſpera, commentarienſis clauſa diu janua quieſcebat, cuſtodia reliqua ſervis tradita. Mane autem , cum multum ſupplicaſſet , intromittitur. Ingreſſus ergo diu requirit Antiphilum, qui jam prae malis noſci vix poterat , & circumiens ſingulos vinctorum inſpicit , ut ſolent qui ſuos mortuos, jam corruptos, requirunt in acie. Et niſi nomen exclamaſſet , Antiphilum Dinomenis F. diutius etiam , quis eſſet , ignoraturus erat , adeo malis illis immutatus fuerat. Cum vero voce agnita exclamaret , & illi accedenti , dimovens atque abducens a vultu comam ſqualidam conciliatamque , ſequis eſſet oſtenderet ; ambo quidem ſtatim, vertigine ab inexpectato ſpectaculo correpti , concidunt. Spatio autem temporis recipiens ſe pariter , atque Antiphilum *recreans* Demetrius , diſtincte ſingula uti ſe haberent ab eo cum ſciſcitando comperiſſet, bono illum animo eſſe jubet , & diviſo palliolo dimidia ipſe parte amicitur , alteram dat illi , detractis ſordidis detritisque , quos habuerat , pannis.

αἰρεῖσθαι θέλοντος, ἀφικνεῖται πρὸς καὶ τὸν Δημήτριον, οὐδὲν εἰδὼς τῶν ἤδη γεγενημένων. καὶ ἐπειδὴ ἔμαθεν; ὡς εἶχεν, εὐθὺς ὅπι τὸ δεσμωτήριον δρομαῖος ἐλθὼν, τότε μὲν οὐκ εἰσεδέχθη, ἑσπέρα γὰρ ἦν· καὶ ὁ [d] δεσμοφύλαξ πάλαι κεκλεικὼς τὴν θύραν ἐκάθευδε, φρουρεῖν τοῖς οἰκέταις παρακελευσάμενος· ἔωθεν δὲ εἰσέρχεται, πολλὰ ἱκετεύσας· καὶ παρελθὼν ὅπιπολὺ μὲν ἐζήτει τὸν Ἀντίφιλον, ἄδηλον οὐκ ὄντα τῶν κακῶν γεγενημένων, καὶ πάντων ἀνεσκοπεῖτο καθ' ἕκαστον τῶν δεδεμένων, ὥσπερ [e] εἰώθασιν οἱ τοὺς οἰκείους νεκροὺς, ἤδη ἑώλων ὄντων ἀναζητοῦντες ἐν ταῖς τάξεσι. καὶ εἰ γε μὴ τὄνομα ἐβόησεν, Ἀντίφιλον Δεινομένους, καὶ ὅπιπολὺ ἠγνόησεν ἂν ὅστις ἦν, τοσοῦτον [f] ἠλλακτο οὐκ τὸν δεινῶν. ὡς δὲ τὴν φωνὴν αἰσθόμενος ἀνεβόησε, καὶ προσιόντος, ἀφαιρείλας τὴν κόμην, καὶ [g] ἀπαγαγὼν τὸ πρόσωπον αὐχμηρὰν καὶ συμπεπιλημένην, ἔδειξεν αὐτὸν ὅστις ἦν, ἄμφω μὲν αὐτίκα πίπτουσιν ἰλιγγιάσαντες ὅπι τῇ ἀπροσδοκήτῳ θέᾳ. χρόνῳ δὲ ἀναλαβὼν αὐτόν τε καὶ τὸν Ἀντίφιλον ὁ Δημήτριος, καὶ σαφῶς ἕκαστα ὡς εἶχεν ἐκπυθόμενος παρ' αὐτοῦ, θαρρεῖν τε παρακελεύεται· καὶ διελὼν τὸ τριβώνιον, τὸ μὲν ἥμισυ αὐτὸς ἀναβάλλεται, τὸ λοιπὸν δὲ ἐκείνῳ δίδωσιν, ἃ εἶχε τυγχάνει καὶ [h] ἐκτετρυχωμένα ῥάκη περισπάσας.

Καὶ

d Δεσμοφύλαξ] Sic *F. H. P. S. B2.* Δεσμωφύλαξ *Fl.* *e* Εἰώθασιν] Sic recte P. & marg. *A1W.* Εἰώθεσαν male *F. P. H. S.* &c. *f* Ἤλλακτο] Bene ſic *P. S.* & *B2.* Ἤλακτο male *F. Fl. H. Ald.* *g* Ἀπαγαγὼν] Reſcriptum ex L. P. Ἀπάγων Edd. priores. Ἀπαγαγὼν marg. *A1.* *h* Ἐκτετρυχωμένα] Sic Edd. omnes.

bitror *Prudent.* in hymn. 1. & 5. περὶ στεφ. *Cataſta* autem inter alia machinam ſignificat longae & magnae compedis formae, qua ſervi vincti tenebantur, qualis a *Prudentio* deſcribitur in Vincent. *G.C.*

Ὁ κλοιὸς ἥρκει] Conf. ſupra *Apol. pro Merced.* c. 1. p. m. *F.F.R.*

41. Δεσμοφύλαξ] Non parui Florentinae mediam longam exhibenti ; nam & ipſa mox c. ſeqq. 31. & 32. δισμοφύλακι & δισμοφύλακα cum ceteris legit. *F.F.R.*

48. Εἰώθασιν] Sic P. optime. In reliquis εἰώθεσαν. *M. duS.*

55. Ἀπαγαγὼν] P. & L. In reliquis ἀπάγων, minus commode. *M duS.*

59. Αὐτόν τε] Sic etiam legere Florentinam adſcripſerat *Solan.* quid illud mirum ? Recte enim τε cum καὶ jungi quis tandem dubitaverit ? Vidimus id T. I. *de Merced.* c. 26. pr. No. 8. adde *Hom.* Il. Z. 351. — νέμεσίν τε ἐ αἰχμὰς &c. Ibid. 310. Ἄσυ τε ἐ Τρώων ἀλόχους, ac millies alibi. *Herodian.* l. 1. φράσεως τε ἐ εὐφωνίας. *Aelian.* II. 13. pr. Et ſic ap. omnes, ne excepto quidem *Novo Teſt.* in quo vel tricies occurrit. Sed fors αὐτὸν voluit adſpirari, quod concedo. *F.F.R.*

64. Ἐκτετρυχωμένα] *Th. Mag.* v. περισπάσθη haec

Καὶ τὸ ἀπὸ τούτου, πάντα τρόπον συνῆν, ἐπιμελούμενος αὐτῷ καὶ θεραπεύων. ὁ δὲ δεδὼς γὰρ ἑαυτὸν τοῖς ἐν τῷ λιμένι ἐμπόροις, ἕωθεν εἰς μέσην ἡμέραν, οὐκ ὀλίγον ἀπέφερεν ἀχθοφορῶν. εἶτ' ἐπανελθὼν ἐκ τοῦ ἔργου, μέρος μὲν τοῦ μισθοῦ τῷ δεσμοφύλακι καλαβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ καὶ εἰρηνικὸν ἀπειργάζετο αὐτόν· τὸ λοιπὸν δὲ εἰς τὸ τοῦ φίλου θεραπείαν ἱκανῶς αὐτῷ διήρκει, καὶ τὰς μὲν ἡμέρας [b] συνῆν τῷ Ἀντιφίλῳ παραμυθούμενος· ἐπεὶ δὲ νὺξ καλαλάβοι, ὀλίγον πρὸ τῆς θύρας τοῦ δεσμωτηρίου, σκιράδιόν τι ποιησάμενος, καὶ φύλλα ὑποβαλλόμενος, ἀνεπαύετο. χρόνον μὲν οὖν τινα οὕτω διῆγον, εἰσιόντι μὲν ὁ Δημήτριος ἀκωλύτως, ῥᾷον δὲ φέρων τὸ συμφορὰν ὁ Ἀντίφιλος.

Ὑστερον δὲ ἀποθανόντος ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ λήθου τινὸς ὑπὸ φαρμάκων, ὡς ἐδόκει, φυλακή τε ἀκριβὴς ἐγένετο, καὶ οὐκέτι παρῆν [c] τις ἐς τὸ οἴκημα τῶν λελυμένων. ἐφ' οἷς ἀπορῶν καὶ ἀνιώμενος, οὐκ ἔχων ἄλλως

31. Atque ab eo inde tempore, quocumque modo poterat, cum illo erat, curam illi & ministerium suum accommodans. Locata enim mercatoribus in portu opera sua, a mane inde ad meridiem, non parvam pro gestandis oneribus *mercedem* referebat. Tum rediens ab opere, parte mercedis commentarienſi soluta, mansuetum sibi illum ac placatum reddebat, reliquum autem ad amicum curandum sufficiebat. Ac interdiu erat cum Antiphilo ejus solandi causſa; nocte autem ingruente non procul a janua carceris, in lectulo quem substratis sibi foliis fecerat, quiescebat. Aliquanto igitur tempore hunc in modum vixere, intrans nullo prohibente Demetrius, Antiphilus autem lenius ita ferens calamitatem.

32. Postea, cum latro aliquis in carcere mortuus esset a veneno, ut putabatur: & custodia accurate fieri, nec admitti quisquam solutorum in carcerem. Qua de re inops consilii & aegre ferens, cum alia condi-

[a] Δεσμοφύλακι] Nihil jam in orthographia hac mutat *Fl.* nec c. seq. [b] Συνῆν] Παρῆν marg. *A1.* [c] Τις] Οὐδὲ εἷς P. Item marg. *A1W.*

Luciani adferens, ἐκτετριχωμένα habet, non ἐ—τρυχ. Et id quoque Luciano non incongruum arbitror, ut fit: *pilis nudati.* modo aliunde etiam constet probum esse verbum, quod nondum observavi. Sed analogiae non repugnat. Nihil notaverat de lectionis hujus constantia vel varietate *Solanus* noster: quare Editiones novem studiose consului, omnes tamen in ἐκτετρυχ. conspirare cognovi. *J. F. R.*

71. Μίρος μὲν τοῦ μισθοῦ — καλαβαλὼν, τιθασὸν αὐτῷ — ἀπειργάζετο] *Alciphr.* I. Ep. 23. p. 96. καὶ καταβαλὼν ὀβολοὺς δύο, καὶ τὸ βαλανέα τούτοις ἴλεων κτλασήσας. Quod etsi non magni momenti est, moneo tamen *Berglerum* ibi & haec Luciani adduxisse, non addita pag. scribit autem τιθασὸν αὐτῷ in Luciani loco, quod & ego feci, etsi Edd. hic αὐτῷ habent. *J. F. R.*

88. Προσελθὼν τῷ συναρ.] In L. ἐλθὼν πρὸς τὴν ἁρμοσήν. Quae ultima vox magis arridet quam vulgata. Quid enim est hic συναρμοσής? Ἁρμοσης autem quid sit, vidisti jam c. 17. nempe idem quod mox c. 33. ὁ τὴν Αἰγυπτον ἐπιτεθραμμένος. *M. du S.*

Προσελθὼν τῷ συναρμοσῆι] At supra c. 17. f. ἁρμοσῆι. *J. F. R.*

Ibid. Συναρμοσῆι] Uti supra c. 17. τὴν ἁρμοσὴν, ὃς ἡρμοσε τὴν Ἀσίαν, *Proconsulem*, *Praesidem* certe & *Rectorem* provinciae *Ordinarium* intelligebam: ita hic συναρμοσὴν *Legatum* dici arbitror, cui mandata a Praeside jurisdictio. Non missos esse in Aegyptum Senatorios viros, Proconsules aut Propraetores, cum fascibus, sed ἐπάρχους Praefectos Augustales, minori & equestri dignitate homines, notum est, & monuit *Spanh.* diss. 10, 1. p. 92. Interim hoc tamen manet, Luciano ἁρμοσὴν esse magistratum ordinarium, συναρμοσὴν, ejus vicarium. Ille ὁ τὴν Αἴγυπτον ἐπιτεθραμμένος paullo post vocatur. *J. M. G.*

91. Καὶ ἀχθεῖς ὑπὸ τὸν Ἀντίφ.] Sentio hic aliquid a facilitate & candore Luciani alienum. Non offenderer, si illud ἀχθεὶς abesset, quod ut signarem, *ductus* in versione Latina uncis inclusi. Sed potest fieri, ut pro ἀχθεὶς aliud verbum dederit auctor, quod melius huc conveniat. Illud apparet, post καὶ intelligi denuo verbum ἀπήγετο, quod si cum ἀχθεὶς jungi voluit omnino Lucianus, habeat sibi, & suspicionem nostram rideat. *J. M. G.*

93. Παρ' αὐτοῦ] Raro admodum exemplo in omnibus scriptum erat ὑπὸ αὐτοῦ. *M. du S.*

Παρὰ αὐτοῦ] Non certe adeo rara est ejusmodi scriptura, ac *Solanus* praedicat, ut non semel jam vidimus. Conf. notata ad *Apol. pr. Merc.* c. 11. & *Quom. Hist.* c. 5. No. 92. Addo hic *Long. Past.* IV. 222. Ed. *Moll.*

ditione adesse non posset amico, Legatum Praefecti adiens ipse se defert, ac si expeditionis contra Anubin susceptae socius fuisset. His autem dictis abducitur statim in carcerem, & [ductus] ad Antiphilum. Hoc enim aegre multum supplicans a commentariensi impetraverat, ut prope Antiphilum, & numellis iisdem includeretur. Hic ergo vel maxime benevolentiam declaravit, qua illum complecteretur: qui sua mala negligeret, quamvis ipse quoque aegrotans, curaretque, ut ille & quiesceret plurimum, & minus affligeretur. Itaque paullo lenius ferebant mala communia.

παρεῖναι τῷ ἑταίρῳ, προσαγγέλλῃ ἑαυτὸν [d] προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ, ὡς εἴη κεχοινωνηκὼς τῆς ἐπὶ τὴν Ἀνουβιν [e] ἐπιβολῆς. ὡς δὲ τοῦτο εἶπεν, ἀπήγετο εὐθὺς εἰς τὸ δεσμωτήριον, καὶ ἀχθεὶς πρὸς τὸν Ἀντίφιλον (τοῦτο γὰρ μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο [f] παρ' αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι) ἔνθα δὴ καὶ μάλιστα ἐδείξατο τὴν εὔνοιαν, ἣν εἶχε πρὸς αὐτὸν, ἀμελῶν μὲν τῶν καθ' ἑαυτὸν δεινῶν· καίτοι ἐνόσησε καὶ αὐτός· ἐπιμελούμενος δὲ ὅπως ἐκεῖνος μάλιστα καὶ [g] καθευδήσοι, καὶ ἧττον ἀνιάσοιτο· ὥστε ῥᾷον ἔφερον μετ' ἀλλήλων κακοπαθοῦντες.

33. Aliquamdiu post vero ejusmodi quiddam incidens, ulteriori illorum infelicitati finem imposuit. Vinctorum enim unus limae copiam nescio unde nactus, assumtis in conjurationem compeditorum pluribus, dissecat catenam qua deinceps vincti erant, insertis in illam numellis,

Χρόνῳ δὲ καὶ τοιόνδε τι προσπεσὸν ἔπαυσεν ἐπὶ πλέον αὐτοὺς δυστυχοῦντας· εἷς γάρ τις δεδεμένων, οὐκ οἶδ' ὅθεν, ῥίνης εὑπορήσας, καὶ συνωμότας πολλοὺς τῶν δεσμωτῶν προσλαβών, ἀποτρίψ τε τὴν ἄλυσιν, ἣ ἐδέδετο ἐξῆς, τοὺς κλοιοὺς εἰς αὐτὴν [h] διειρομένους, καὶ

[d] Προσελθὼν τῷ συναρμοστῇ] Ἐλθὼν πρὸς τὸν ἁρμο— L. Πρὸς τὴν ἁρμοστὴν marg. *A1W.* In vulgata Edd. concordant. [e] Ἐπιβολῆς] Ἐπιβολὴς *S.* sola, cum aspecta *A.* [f] Παρὰ αὐτοῦ] Sic Edd. omn. [g] Καθευδήσει] Καθευδήσῃ marg. *A1.* [h] Διειρομένων] Διειργομένων P. G. & marg. *A1.* Nil mut. Edd.

Moll. παρὰ ἀνδρὸς, & ὑπὸ αἰγὸς ibid. Ap. LXX. in IV. *Reg.* XII. 9. ᾧδε Ἀμμαζειεῖ. Sic ex iisd. κατὰ ἀνατολὰς vel quater notavit *Trommius*; sed longe plura in ἐπὶ & ὑπὸ. Noster in *Astrol.* §. 26. Hoc *Dial.* §. 1. ἀλλὰ ἄνδρας ὁδὶ ἐτίμησαν. *Alciphr.* III. p. 444. κατὰ ἄρυ. Si vero *Solani* mens est, ᾧδε rarissime sic scribi ante pronomen, & quidem apud Lucianum, facile id concedo. *J. F. R.*

7. Διειρομένων] Narrat cum quidam vinctorum in carcere Aegyptiaco limam esset nactus, qua ἀποτρίψει τε τὴν ἄλυσιν, ᾗ ἐδέδετο ἐξῆς, τοὺς κλοιοὺς εἰς αὐτὴν διειρομένων, καὶ ἀπολύσει ἅπαντας. Erasmus cum interpolatore Salmuriensi: *Catenam insecuit, qua ordine adstringebantur, cyphonibus in hanc insertis, solvitque omnes.* In Graecis verbis primum non intelligo quid sit τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων, multo minus versionem Erasmi *cyphonibus in eam insertis.* διείρομαι est *quaero, interrogo.* sed legendum ex Ms. διειργομένων. vinculis, quibus singuli separatim ligati erant, eos dirimentibus. ὁ κλοιὸς est vinculum, quo vinciebantur rei in carcere, ut superius ad tomum primum ostendit. Cur *cyphones* verterit Erasmus, ego equidem ignoro, multo minus cur in verbis, quae modo haec praecesserunt, interpretatus sit, *trabem*, τοῦτο γοῦν μόλις πολλὰ ἱκετεύσας τὸν δεσμοφύλακα ἐξειργάσατο ᾧδε αὐτοῦ πλησίον τῷ Ἀντιφίλῳ, καὶ ὑπὸ τῷ αὐτῷ κλοιῷ δεδέσθαι. *Nam hoc multis precibus a custode carceris vix obtinuerat, ut proxime Antiphilo eademque in trabe vinciretur.* imo *eadem catena.* solebant vincti interdum duo tresve eadem catena vinciri. Sic apud Romanos in carcerem conjectus, & miles, qui custos ei apponebatur, eadem vinciebantur catena, ut patet ex *Senecae* ep. 5. *Eadem catena & custodiam & militem copulat.* ista vincula singularum custodiarum, quibus eorum manus pedesque constricti erant, alligata erant majori catenae, quam dixit Lucianus ἄλυσιν. Sic igitur in Latinam linguam vertendus hic locus: *Catenam dissecuit, qua ordine alligabantur, vinculis in eam* (sc. insertis) *dirimentibus* (sc. catenatos,) *solvitque omnes.* Omnes aut saltem paria catenatorum erant vincta compedibus, qui omnes compedes adstringebantur catenae majori. *J. G. G.*

Ibid. Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Non spernenda est altera, quam ex MS. profert Cl. *Graevius*, lectio διειργομένων. Praeferam tamen ego vulgatam. Sensus est, singula singulorum nexorum vincula per istam catenam fuisse trajecta, ita ut quisque quidem suo vinculo fuerint vincti, sed omnes uni isti catenae insuper illigati. Διείρω est *Trajicio, innecto, implico, infero.* infra c. 43. διὰ τῶν ὀδόντων μιλακὸν διείρων τοὺς δακτύλους. *digitos inter dentes inserens.* In *Pseudomanti* c. 26. Ε. Γεράων ἀρτηρίας σιωάψας, καὶ διὰ τῆς κιφαλῆς διείρας. *Grumm*

καὶ πολύ ἄπαντας· οἱ δὲ ἀποκτείναντες εὐμαρῶς ὀλίγους ὄντας τοὺς φύλακας, ἐκπηδῶσιν ἀθρόοι. ἐκεῖνοι μὲν οὖν τὸ παραυτίκα, ἕνθα ἐδύναλο ἕκαστος, ᾠχοντο, ὕστερον δὲ συνελήφθησαν οἱ πολλοί. ὁ Δημήτριος δὲ καὶ ὁ Ἀντίφιλος χώραν ἔμειναν, καὶ τοῦ Σύρου λαβόμενοι ἤδη ἀπιόντος. ἐπεὶ δὲ ἡμέρα ἐγένετο, μαθὼν ὁ τοῦ Αἰγύπτου ἔκπλεκτος τὸ συμβεβηκὸς, ἐπ' ἐκείνους μὲν ἔπεμψε τοὺς διωξομένους, μεταπεμψάμενος δὲ τοὺς ἀμφὶ τὸν Δημήτριον, ἀπέλυσε τῶν δεσμῶν, ἐπαινέσας ὅτι μόνοι οὐκ ἀπέδρασαν· ἀλλ' οὐκ ἐκεῖνοί γε ἠγάπησαν, εἴτως ἀφιέμενοι· ἐβόα δὲ ὁ Δημήτριος, καὶ δεινὰ ἐποίει, ἀδικεῖσθαι σφᾶς ὑσμικρὰ, εἰ δόξουσι κακοῦργοι ὄντες, ἐλέῳ ἢ ἐπαίνῳ τοῦ μὴ ἀποδρᾶναι, ἀφεῖσθαι. καὶ τέλος ἠνάγκασαν τὸν δικαστὴν, ἀκριβῶς τὸ πρᾶγμα ἐξετάσαι. ὁ δὲ ἐπεὶ ἔμαθεν οὐδὲν ἀδικοῦντας, ἐπαινέσας αὐτοὺς, τὸν Δημήτριον δὲ καὶ πάνυ θαυμάσας, ἀφῆσι, παραμυθησάμενος ὑπὲρ τῆς κολάσεως, ἣν ἠνέσχοντο ἀδίκως δεθέντες, καὶ ἑκάτερον δωρησάμενος παρ' αὐτοῦ, δραχμιαίους ἑκατὸν, ἀπέπεμψε. καὶ ὁ μὲν Δημήτριος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἐπανῆλθε· τὸν δὲ Ἀντίφιλον ἐκεῖνος ἐπὶ τὴν ἀρχὴν ἀπέστειλε.

& solvit omnes. At illi interfectis facile paucis custodibus, catervatim erumpunt. Atque isti in praesens dispersi quo quisque poterat, plerique postea comprehensi sunt. Demetrius autem atque Antiphilus suo loco manserant, & Syrum quoque prehenderant jam abeuntem. Luce orta, cum audisset Praefectus Aegypti, quid factum esset, ad illos quidem persequendos mittit; arcessitum autem cum amico Demetrium vinculis liberavit, collaudatos, quod soli non aufugissent. Verum illi non satis habebant se ita dimitti: sed proclamat Demetrius, & gravi oratione ostendit, injuriam sibi fieri non parvam, si videantur, cum malefici essent, vel misericordia dimissi, vel ut praemium fugae non tentatae haberent. Et coëgerunt denique judicem, ut accurate causam exquireret. Ille vero, cognito, nihil mali ab iis admissum, collaudans eos, Demetrium etiam vehementer admiratus, dimittit; consolansque de poena, quam injuste vincti subierant, & muneribus e sua re faciens utrumque, Antiphilum decies

a Συνελήφθησαν] Sic & *Fl.* cum cett.

Grium arteriis contextis, & per caput insertis. *J.F.*

Τῶν κλοιῶν εἰς αὐτὴν διειρομένων] Lectionem hanc satis sanam esse existimem, & vertend. *Vinculis in eam insertis* Mentionem enim fecerat de catena longa, cui ordine omnes captivi erant alligati. Nam κλοιοὶ, vincula uniuscujusque in eam catenam erant inserta. Jam cum major illa catena dissecta erat, solvebantur omnes ab illa. Significat autem διείρειν *trajicere, transmittere, inserere.* *Aelian.* Hist. an. XI. 12. διείρειν ὀλόχοινον τῶν ῥινῶν. *holoschoenum per nares trajicere.* *L. Bos.*

Διειρομένων] Vide *Xenoph.* 520. 24. ὅτι μέλλοι τὸ ὑμᾶς λέγειν, οὐδ' ἂν τρίχα, μὴ ὅτι λόγον ἂν τις παρείρειε. Vide *Dion. Chrysost.* 205. B. C. *M. du S.*

Διειρομένων] Non nego διείρω signif. etiam *infero.* At non quamvis insertionem notare arbitror; sed eam potissimum, quae transeundi simul notionem complectatur, i. e. quae ad latus usque oppositum transeat. *Aelian.* IV. 28. διὰ τοῦ ὀπῆς τὸν κατὰ τὴν θύραν διείρας τὸν δάκτυλον. Ubi non simpliciter est, *inseruit digitum*, sed ita inseruit, ut ab altera parte promineret, pertransiret. Idque in locis aliis Luciani etiam locum habet; ea saltem non satis probant, vulgatam & hic veram esse, quia praepositum διὰ additur τῷ διείρων; hic vero εἰς. Interim nec falsam esse satis patet; nam etsi διειργομ. cum *Graevio* substituas, tamen εἰς manet: at eodem hic redit, utrum eligas, *Graevianam* an vulgatam lectionem. Nam *adactis* an *insertis* hic eandem potestatem habet. Veluti idem est in loco *Xenophontis* Cyr. 8. quem *Steph.* profert, διειρκότες τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων, ὥσπερ ἐν τοῖς ἱεροῖς διείρουσι, ὅταν βασιλεὺς ὁρᾷ. Ubi prius a διείργω an διείρω derives, eodem redibit; id quod ex aliis etiam exemplis videre licet. Error *Graevii* in eo latet, quod non cogitarit διειρόμενον passivum esse a διείρω, sed διείρομαι crediderit tantum significare posse *interrogo.* *J.F.R.*

9. Ἐκπηδῶσιν] De furibus cito aufugientibus ἐκπηδᾶν *Alciphr.* III. Ep. 53. p. 398. Sed nihil hoc notatu dignum habet. *J.F.R.*

41. Οὗτοι] Αὐτοὺς adscriptum in marg. *A1.* non addito signo, pertineatne ad ὅτι, an ad sequens αὐτῷ, quod in eodem legitur Edit. *Aldinae* versu. Nec refert. Addo tantum, ut videas quam nihil varietatis praetermittam, quae ex Codd. fuerit desumpta. Sed pertinere credo ad αὐτὸς, vs. 45. *J.F.R.*

45. Αὐτὸς ἂν] Rectius Mss. καὶ αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους

cies mille drachmis, altero tanto autem Demetrium.

34. Atque Antiphilus nunc adhuc in Aegypto est. Demetrius vero, etiam suis vicies mille illi relictis, in Indiam profectus est ad Brachmanos, sic allocutus Antiphilum, *Sibi veniam merito dandam videri, qui jam illum relinqueret: neque enim se indigere opibus, quoad idem esset, hoc est talis, qui paucis contentus posset vivere; neque illi opus esse amico, cujus jam res in facili essent.* Tales, Toxari, sunt amici Graeci. Nisi vero jam ante nos accusasses, qui verbis gloriari soleamus; ipsos quoque sermones tibi referrem, multos illos & bonos, quos Demetrius habuit in judicio, pro se ille quidem causae nihil dicens, verum pro Antiphilo, lacrumans insuper & supplicans, & in se recipiens omnia, donec flagellis tortus Syrus ambos absolvit.

35. Ego quidem igitur paucos hosce de

μαῖς μὲ μυρίαις τ' Ἀντίφιλον, δὶς τοσαύταις δὲ τ' Δημήτριον.

Ὁ μὲν ἦν Ἀντίφιλος ἔτι καὶ νῦν ἐν Αἰγύπτῳ ὤν. ὁ δὲ Δημήτριος, καὶ τὰς [b] αὐτοῦ [c] δισμυρίας ἐκείνῳ καταλιπὼν, ᾤχετο ἀπιὼν εἰς τ' Ἰνδικὴν, πρὸς τοὺς Βραχμᾶνας, τοσοῦτον εἰπὼν πρὸς τ' Ἀντίφιλον, ὡς συγγνωστὸς ἂν εἰκότως νομίζοιτο, ἤδη ἀπολιπὼν αὐτόν· ὅτε γ' αὐτὸς δεῖται τ' χρημάτων, ἐς' ἂν αὐτὸς ᾖ ὅσῳ ἔστιν, ἔχειται ὀλίγοις δυνάμενος· ὅτε ἐκείνῳ ἔτι δεῖ φίλου, εὐμαρῶν αὐτῷ τ' πραγμάτων γεγενημένων. Τοιοῦτοι, ὦ Τόξαρι, οἱ Ἕλληνες φίλοι. εἰ δὲ μὴ [d] προδιεβεβλήκεις ἡμᾶς, ὡς ὄπι ῥήμασι μέγα φρονοῦντας, καὶ [e] αὐτοὺς ἄν σοι τοὺς λόγους διεξῆλθον πολλοὺς καὶ ἀγαθοὺς ὄντας, ὡς ὁ Δημήτριος εἶπεν ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὑπὲρ [f] αὐτοῦ μὲν ἀδὲν ἀπολογούμενος, ὑπὲρ τοῦ Ἀντιφίλου δὲ, καὶ δακρύων προσέτι καὶ ἱκετεύων, καὶ τὸ πᾶν [g] ἐφ' ἑαυτὸν ἀναδεχόμενος, ἄχρι μαστιγούμενος ὁ Σύρος ἀμφοτέρους ἀφῆσιν αὐτούς.

Ἐγὼ μὲν ἦν τούτους ὀλίγους ἀπὸ πλειόνων, ὡς

b Αὐτοῦ] Sic *J.* Αὐτοῦ *Fl. H. P.* aliaeque. *c* Δισμυρίας] In *Coll.* adscriptum, alii Δραχμὰς, al. δραχμὰς. *d* Προδιεβεβλήκεις] Προδιαβ. *Fl. e.* Αὐτοὺς] Restitut. ex P. G. & marg. *AIW.* Αὐτὰς Edd. *f* Αὐτοῦ] Sic & *Fl.* *g* Ἐφ'] Ὑφ' *Fl.*

34. Τὰς αὐτοῦ Δραχμὰς ἐκείνῳ κ.] Γραι. δραχμάς. *G.*

γους διεξῆλθον πολλοὺς, καὶ ἀγαθοὺς *ipsas tibi orationes exponerem multas, & egregias*, αὐτὰς quod in editionibus est hic valde friget. Mox idem codex pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ γενόμενος *sis malus orator*, pro vulgato φαῦλος ῥήτωρ φαινόμενος. & paullo ante illae membranae pro διηγησάμενόν σοι ἀγαθοὺς & βεβαίους φίλους, scriptum ostendunt ἀγαθοὺς & γενναίους φίλους. *tam bonos & generosos amicos.* nec spernendum quod sequente pagina in hoc codice legitur, *si ἀληθὴς ὁ κυβερνήτης ἦσι. verus ne quis gubernator sit.* in editis est ἀγαθός. *J.G.G.*

Αὐτοὺς] Versionem Cl. *Gesneri* vulgatae lectioni αὐτὰς adcommodatam quod mutaverim, Codicibus ac *Graevio* obsecutus, eo minus aegre feret, spero, quo id facere soleo rarius. *J.F.R.*

46. Διεξῆλθον] Indicativ. ille pro subjunct. non semel indicatus est T.I. Et Lector ei jam est adsuetus, ita ut monitione postea nihil opus sit. Vid. notata ad *Zeux.* c. 5. Ipsumque Lucian. *Abdic.* c. 31. bis ter sic loquentem. Ex Lectt. *Jensii* Lucianeis p. 28. tantum unum addam, quod ipse in auctiori exemplari manu sua ceteris adjecit ex *Hom.* Il. N. 299. seqq. Οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολεμόνδε μίτεισι, Τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς & ἀταρβὴς Ἕσπετο, ὅς τε ἐφόβησε καὶ ἀλφρονά περ πολεμιστήν. *Qui metus filius Martis TERREAT quantumvis impavidum bellatorem.* Non *terret*, ut vulgo vertitur. Unum adjungo ex *Herodian.* 2. 3. 12. ἄλλῳ μὲν τῷ θάρσος & προθυμίαν ἐνέβαλλεν. *Alium forsan audaciorem atque alaciorem reddebat*, recte ibi vertitur. Innumera addere similia liceret; sed non decet esse nimios in hisce; nec tamen semper talia plane praeterire fas est, quia Interpretibus saepe fraudi fuere. *J.F.R.*

ὃς πρώτους ἡ μνήμη ὑπέβαλε, [a] διηγησάμην σοι ἀγαθούς τε καὶ [b] βεβαίους φίλους. τὸ λοιπὸν ἤδη καταβὰς ἀπὸ τοῦ λόγου, σοὶ τὴν ῥήτραν παραδίδωμι· σὺ δὲ ὅπως μὴ χείρους ἐρεῖς τοὺς Σκύθας, ἀλλὰ πολλῷ τούτων ἀμείνους, αὐτῷ σοι μελήσει, εἴ τι καὶ τὴν δεξιᾶς πεφρόντικας, ὡς μὴ ἀποτμηθείης αὐτίκα. ἀλλὰ χρὴ ἄνδρα ἀγαθὸν εἶναι· ἐπεὶ καὶ γελοῖα ἂν πάθοις, Ὀρέστην μὲν καὶ Πυλάδην πάνυ σοφιστικῶς ἐπαινέσας, ὑπὲρ δὲ τῆς Σκυθίας φαῦλον ῥήτορα [c] φαινόμενον. ΤΟΞ. Εὖγε, ὦ Μνήσιππε, ὅτι καὶ παροτρύνεις με πρὸς τὸν λόγον, ὥσπερ καὶ πάνυ σοι μέλον, εἰ ἀποτμηθείης τὴν γλῶτταν, κραληθεὶς ἐν τοῖς λόγοις· πλὴν ἄρξομαί γε ἤδη, μηδὲν ὥσπερ σὺ καλλιλογησάμενος, καὶ γὰρ Σκυθικὸν τοῦτο, καὶ μάλιστα ἐπειδὰν τὰ ἔργα ὑπὸ φθέγηται τοὺς λόγους. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιοῦτο παρ' ἡμῶν, οἷα σὺ διεξελήλυθας ἐπαινῶν, εἴ τις ἄπροικον ἔγημεν αἰσχρὰν γυναῖκα, ἢ εἴ τις ἐγγύριον ἐπέδωκε γαμουμένῃ θυγατρὶ φίλου ἀνδρός, δύο τάλαντα, καὶ, νὴ Δί', εἴ τις παρέσχεν ἑαυτὸν δεδησόμενον, ὅτι προδήλῳ τῷ μικρὸν ὕστερον λυθήσεσθαι. πάνυ γὰρ εὐτελῆ ταῦτα, καὶ μεγαλεργὸν ἐν αὐτοῖς ἢ ἀνδρεῖον ἔνι ἰδέν.

Ἐγὼ δέ σοι διηγήσομαι φόνους πολλοὺς, καὶ πολέμους, καὶ θανάτους ὑπὲρ τῶν φίλων, ἵν' εἰδῇς ὡς παιδιὰ τὰ ὑμέτερα ὄντα, πρὸς τὰ Σκυθικὰ ἐξετάζεσθαι. καίτοι οὐδὲ ἀλόγως αὐτὸ πεπόνθαμεν, ἀλλὰ εἰκότως τὰ μικρὰ

multis, quos primos ſubjecit memoria, tibi enarravi bonos firmosque amicos. Quod ſupereſt jam decedens, agendi partes tibi trado. Tu vero ne deteriores dicas Scythas, ſed multum his meliores, tibi ipſi curae erit, ſi quidem dextram curas, ne tibi praecidatur. Sed oportet te virum fortem eſſe: alioquin ridiculus fueris qui, Oreſte & Pylade plane Sophiſtarum arte abs te laudatis, pro Scythia tua malus orator videare. TOX. Bene *facis*, Mneſippe, quod etiam incitas me ad orationem, quaſi non vehementer labores, ne praecidatur tibi lingua, ſi victus oratione fueris. Verum jam ſtatim incipiam, nihil ſtudens, uti tu, verborum elegantiae: neque enim Scythicum iſtuc, praeſertim ubi res *ipſae* magis quam verba loquuntur. Expectabis autem nihil tale a nobis, qualia tu retuliſti, cum laudares, ſi quis indotatam deformemque uxorem duxit, aut ſi quis pecuniam dedit nubenti filiae amici, duo talenta, &, per Jovem, ſi quis vinciendum ſe praebuit, cum manifeſtum eſſet, paullo poſt ſolutum iri. Valde enim iſta vilia, & magnificum in illis aut virile adeo nihil quidquam ineſt.

36. Ego vero tibi enarrabo caedes multas, & bella, & mortes pro amicis *ſuſceptas*, ut ſcias ludum eſſe veſtra, cum Scythicis ſi comparentur. Quamquam non praeter rationem illud vobis accidit, ſed con-

a Διηγησάμην] Et ſic habere *Fl.* ac *Fr.* not. *Solan.* Quid tum? habent & *F. P. H.* &c. *b* Βεβαίους] Γενναίους P. G. & marg. *AIW.* In vulgata conſpirant Edd. *c* Φαινόμενον] Γενόμενον G. Nil mut. ulla Ed. Γενόμενον marg. *AI.*

55. Βεβαίους] Vulgatam potiorem arbitror, etſi utrumque recte dicitur, quod exemplis haud eget. *J.F.R.*

64. Φαινόμενον] Ipſum marginis *Aldinae* vitium juvat lectionem τῶ φαινόμενον. *J.F.R.*

87. Ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ] Sic ſupra in *Alex.* c. 51. verſ. 51. καὶ εἰρήνη βαθεῖα πρὸς ἐκείνους ἦν. *Herodian.* IV. 10. 1. ἔστης εἰρήνης βαθείας. Alia de hoc adjectiv. vid. ad *Reviv.* c. 41. *Piſc.* c. 12. De *Merced.* c. 25. & 33. *Zeux.* c. 8. Ac *de Salt.* c. 25. *J.F.R.*

91. Ὑποχωροῦμεν ἐκόντας] Itane vero? An terga dare ſic ſuos vulgo hic faretur? Non credo. Quid ergo, inquies? Dicam ἀποκρούομεν ſcripſerat Lucianus, quod facile ſic mutatum fuerit. Sed rem ego in medio relinquo. *M. du S.*

12. Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] Scytharum amicitiae ut concilientur, morem tradit, cui conforme eſt jusjurand. Catilinae, de quo *Salluſt.* & *Flor. G.C.* Ἐντεμόντες — τοὺς δακτύλους] *Salluſt.* id quod *Cognatus* ait, non liquido adfirmat. Sed famam tantum fuiſ-

conveniens est illa parva a vobis laudari. Neque enim sunt vobis occasiones ingentes ostendendae amicitiae, in alta pace viventibus: ut nec per serenum discas, bonusne sit gubernator; tempestate enim ad faciendum illud tibi judicium opus est. Apud nos autem bella perpetua, qui aut invadamus alios, aut excipiamus qui nos aggrediuntur, aut subita concursione pro pascuis aut praeda pugnemus. Hic maxime amicis bonis opus est. Et hanc ob rem quam firmissime coimus amicitias, solum hoc telum invictum & vix superabile esse rati.

37. Prius autem dicere tibi volo, qua ratione faciamus amicos; non de comissationibus uti vos, neque si quis aequalis inde ab adolescentia, aut vicinus sit; sed si quem videamus virum fortem, & magnis rebus gerendis aptum; ad hunc festinamus omnes, & quod vos in nuptiis, hoc nos in amicis *conciliandis* facere operae pretium censemus, multum procantes, & omnia simul agentes, ne excidamus amicitia, nec rejiculi esse videamur. Et si quis praelatus *aliis*, *&* jam amicus sit; fedus deinde & jusjurandum maximum, *victurum simul*, *& moriturum*, *si opus sit*, *unum pro altero*. Et sic facimus. A quo enim tempore incisis semel digitis instillaverimus sanguinem in calicem, & intinctis gladiorum mucronibus, simul ambo admoto *ore* biberimus; nihil est quod post ea nos

τα῀τα ἐπαινεῖται· οὐδὲ γὰρ οὐδὲ εἰσὶν ὑμῖν ἀφορμαὶ ὑπερμεγέθεις πρὸς ἐπίδειξιν φιλίας, ἐν εἰρήνῃ βαθείᾳ βιῶσιν, ὥσπερ οὐδ' ἐν γαλήνῃ μάθοις, εἰ [d] ἀγαθὸς ὁ κυβερνήτης ἐστί· χειμῶνος γὰρ δέησί σοι πρὸς τὸ μάγνωσιν· παρ' ἡμῖν δὲ συνεχεῖς οἱ πόλεμοι, καὶ ἢ ἐπελαύνομεν ἄλλοις, ἢ ὑποχωροῦμεν ἐπόντας, ἢ συμπεσόντες ὑπὲρ νομῆς ἢ λείας μαχόμεθα· ἔνθα μάλιστα δεῖ φίλων ἀγαθῶν, καὶ διὰ τοῦτο ὡς βεβαιότατα συντιθέμεθα τὰς φιλίας, μόνον τοῦτο ὅπλον ἄμαχον καὶ δυσπολέμητον εἶναι νομίζοντες.

Πρότερον δέ σοι εἰπεῖν βούλομαι, ὃν τρόπον ποιούμεθα τοὺς φίλους, οὐκ ἐκ τῶν πότων, ὥσπερ ὑμεῖς, οὐδ' εἰ συνέφηβός τις, ἢ γείτων ἦν· ἀλλ' ἐπειδάν τινα ἴδωμεν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ μεγάλα ἐργάσασθαι δυνάμενον, ἐπὶ τοῦτον ἅπαντες σπεύδομεν. καὶ ὥσπερ ὑμεῖς ἐν τοῖς γάμοις, τοῦτο ἡμεῖς ἐπὶ τοὺς φίλους ποιεῖν ἀξιοῦμεν, ἐσπολὺ μνηστευόμενοι, καὶ πάντα ὁμοῦ πράττοντες, ὡς μὴ διαμαρτάνοιμεν τῆς φιλίας, μηδὲ ἀπόβλητοι δόξωμεν εἶναι. καὶ ἐπειδάν τις προκριθεὶς ἤδη φίλος ᾖ, συνθῆκαι τὸ ἀπὸ τούτου, καὶ ὅρκος μέγιστος, ἢ μὴν καὶ βιώσεσθαι μετ' ἀλλήλων, καὶ ἀποθανεῖσθαι, ἢν δέῃ, ὑπὲρ τοῦ ἑτέρου τὸν ἕτερον· καὶ οὕτω ποιοῦμεν. ἀφ' οὗ γὰρ ἐντεμόντες ἅπαξ τοὺς δακτύλους, [e] ἐνσταλάξωμεν τὸ αἷμα εἰς κύλικα, καὶ τὰ ξίφη ἄκρα βάψαντες, ἅμα ἀμφότεροι ἐπιχόμενοι [f] πίωμεν, οὐκ ἔστιν ὅ, τι τὸ μὴ [g] τοῦτο ἡμᾶς διά-

d Ἀγαθὸς] Ἀληθὴς G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. *e* Ἐνσταλάξωμεν] Ἐνστάξ. marg. *A*1. *f* Πίωμεν] Sic *Fl. Fr. B*2. *H. P. V*2. *S.* Πίομεν *J.* *g* Τοῦτο] Sic dedi ex P. Τοῦθ' Edd. pleraeque. Μετ' αὐτὸ. Exc. *Fl.*

fuisse: vid. ejus *Catil.* c. 22. Sed moris hujus, de quo Lucianus, diserte *Tacitus* meminit, Annal. XII. c. 47. De Mithridate & Rhadamisto: *Mos est regibus, quotiens in societatem coeant, implicare dextras, pollicesque inter se vincire, nodoque praestringere: mox ubi sanguis in artus extremos se effuderit, levi ictu cruorem eliciunt, atque invicem lambunt. id foedus arcanum habetur, quasi mutuo cruore sacratum.* Plura *Lipsius* & *Gronov.* ibi in notis. *J. F. R.*

Ἐντεμόντες] Describit eodem fere modo *Herodotus* 4, 70. Ὅρκια δὲ ποιεῦνται Σκύθαι κ. τ. λ. *J. M. G.*

16. Τοῦτο] Ita recte P. Plerique Libri τοῦθ'. *Fl.* vero μετ' αὐτό. *M. du S.*

Τοῦτο ἡμᾶς] Quia sic solet plerumque scribi apud Nostrum, & in Cod. invenitur, & *Solan.* ita mutavit, sic dedi. At poëtis usitatius τοῦθ' ita exarare, sequente adspirata, non opus est ut demonstrem. vid. tamen *Hom.* Il. A. 193. ταῦθ' ὑμιν &c. Sed & in Nostro aliquoties ita editum, ut *Amor.* c. 19. vers. 75. διὰ τοῦθ' αἱ &c. Et in aliis prosae scriptoribus.

ἀφαλύσειεν ἄν. καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας [a] εἰσιέναι· ὡς ὅστις ἂν πολύφιλος ᾖ, ὅμοιος ἡμῖν δοκεῖ ταῖς κοιναῖς ταύταις, καὶ μοιχευομέναις γυναιξί. καὶ οἰόμεθα ἐκέθ' ὁμοίως ἰσχυρὰν τὴν φιλίαν αὐτῶν εἶναι, πρὸς πολλὰς εὐνοίας διαιρεθεῖσαν.

Ἄρξομαι δὲ ἀπὸ τῶν Δανδάμιδος πρώην γενομένων. ὁ γὰρ Δάνδαμις ἐν τῇ πρὸς Σαυρομάτας συμπλοκῇ, ἀπαχθέντος αἰχμαλώτου Ἀμιζώκου τοῦ φίλου αὐτοῦ. μᾶλλον δὲ πρότερον ὀμοῦμαί σοι τὸν ἡμέτερον ὅρκον, ἐπεὶ καὶ τοῦτο ἐν ἀρχῇ διωμολογησάμην, ἐὰ μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην, οὐδὲν πρὸς σέ, ὦ Μνήσιππε, ψεῦδος ἐρῶ περὶ τῶν φίλων τῶν [b] Σκυθικῶν. ΜΝΗΣ. Ἐγὼ μὲν [c] οὐ πάνυ σου [d] ὀμνύοντος ἐδεόμην, σὺ δὲ ὅμως εὖ ποιῶν οὐδένα θεῶν ἐπωμόσω. ΤΟΞ. Τί σὺ λέγεις; οὐ σοι δοκοῦσιν, ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης, θεοὶ εἶναι; ἔτως ἄρα ἠγνόησας, ὅτι ἀνθρώποις μεῖζον οὐδὲν ὄφελος ζωῆς τε καὶ θανάτου; ὁπόταν οὖν τὸν Ἄνεμον καὶ τὸν Ἀκινάκην ὀμνύωμεν, ταῦτα ὀμνύομεν, ὡς τὸν μὲν Ἄνεμον, ζωῆς αἴτιον ὄντα, τὸν Ἀκινάκην δὲ, ὅτι ἀποθνήσκειν ποιεῖ. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εἰ γέ τοῦτο, καὶ ἄλλους ἂν ἔχοις πολλοὺς θεούς, οἷος ὁ Ἀκινάκης ὤν, τὸν ὀϊστὸν, καὶ τὸν λόγχην, καὶ κώνειον, καὶ βρόχον,

dissolvat. Ac permissum est ternos summum tale fedus inire. Nam quisquis multos habet amicos, ille similis nobis videtur vulgaribus illis & adulteris mulieribus: putamusque non amplius aeque firmam illius amicitiam esse, per multas benivolentias divisam.

38. Incipiam vero ab Dandamidis rebus, quae nuper demum contigere. Dandamis nimirum in praelio cum Sauromatis abducto in captivitatem Amizoco amico suo ——. quin prius jurabo tibi nostrum jusjurandum, quandoquidem hoc etiam initio mihi tecum convenit, Non ego, ita me Ventus & Acinaces, mendacium apud te, Mnesippe, dicam de amicis Scythicis. MNES. Equidem non valde opus habeo tuo jurejurando. Interim bene est, quod per Deum nullum juraſti. TOX. Quid ais? Non videntur tibi Dii esse Ventus & Acinaces? Adeo ignoras, nihil majus esse vita & morte hominibus? Cum ergo Ventum juramus & Acinacem, eatenus juramus, quatenus vitae causſae Ventus (aër) est, Acinaces vero mortem efficit. MNES. Verum si propter ista; etiam alios multos habueritis Deos, qualis est Acinaces; Sagittam, & Hastam, & Cicutam, & Laqueum,

a Εἰσιέναι] Σωιέναι G. & marg. *A1*. Nil mut. Edd. b Σκυθικῶν] Σκυθῶν P. & marg. *A1*. c Οὐ] Male deest in *Fl*. d Ὀμνύοντος] Ὀμνύτος Ex. *Fl*. Nil mut. L.

ut *Alciphr*. III. Ep. 61. p. 428. Εἰς ταῦθ' ὅταν — sed quorsum nimia ista diligentia in re nullius momenti? *J.F.R.*

18. Εἰσιέναι] Valde quoque probo scripturam veteris libri, καὶ ἐφεῖται δὲ τὸ μέγιστον ἄχρι τριῶν ἐς τὰς συνθήκας συνιέναι, *licet autem summum tres in foedus tale coire*, pro communi εἰς τὰς συνθήκας εἰσιέναι, non quod hanc lectionem non possimus tueri, sed quod illa sit efficacior. Est enim σύνειμι vox propria qua utuntur de familiaritate, quam amici ineunt & colunt, uti notum est. *J.G.G.*

19. Ὅστις ἂν πολύφιλος] Πολυφιλία apud Scythas non aliter infamis fuit, quam apud alias gentes unius mulieris cum pluribus viris consuetudo. Sed diversa sentit *Cic*. Lib. de Amicit. & *Plut*. περὶ πολυφιλίας. *G.C.*

30. Μὰ γὰ τὸν Ἄνεμον & τὸν Ἀκινάκην] Cum Barbaros per *gladium* jurantes ridet, aut in mentem non venit, aut dissimulavit, Graecos ipsos per *Lanceas* jurare solitos; (quod apud eos sanctissimum habebatur sacramentum. *Justin*. XIII.) Neque per *sceptrum* jurare apud Homerum ridiculum haberi. Vid. *Eust*. Il. A. Sed ad Scythas redeo. *Clem. Alex*. p. 25. C. Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησιν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκην σέβουσιν. Idem p. 19. A. *olim* ab iis cultum ait. *Ammian*. XXXI. *J. Brod*. Immo hodieque, quod ex itinere Legati Moscovitici nuper in Belgio edito constat, *Arcum & Gladium caeteraque arma* pro

queum, ac talia. Varius enim Deus ille Mors est, infinitas praebet, quae ducant ad se, vias. TOX. Vides, quam contentioſe illud agas & instar rabulae, interpellans & pervertens orationem meam. At ego dum tu dicebas, quietus eram. MNES. At non iterum certe, Toxari, hoc faciam. Omnino enim recte me increpuisti. Itaque audacter, quae sequuntur dicito: quasi nec interſim tuo sermoni, ita silentium tibi praestabo.

39. TOX. Quartus dies processerat amicitiae Dandamidi & Amizocae, ex quo sanguinem alter alterius una biberant: cum regionem nostram invadunt Sauromatae decem millibus equitum: pedestrium vero copiarum tertium tantum contra *nos* venisse dicebatur. Cum autem nos imprudentes hujus invasionis opprimerent, vertunt *in fugam* omnes, multosque armatorum interficiunt, alios autem abducunt vivos, praeterquam si quis satis celeriter in alteram ripam fluminis transnataret, ubi nobis dimidius exercitus, & pars plaustrorum erat: sic enim tum castra posueramus, nescio quo consilio ducum nostrorum, ad utramque ripam Tanais. Statim ergo praeda abduci, captiva *corpora* comprehendi, diripi

ἔχον, καὶ τὰ τοιαῦτα. ποικίλος γὰρ ἔστιν ὁ θεὸς ὁ θάνατος, καὶ ἀπείρους τὰς ἐφ' ἑαυτὸν παρέχεται ἀγούσας ὁδούς. ΤΟΞ. Ὁρᾷς, τοῦτο ὡς ἐριστικὸν ποιεῖς, καὶ δικανικὸν, ὑποχρεῶν μέλαξυ καὶ διαφθείρων μου τὸν λόγον· ἐγὼ δὲ ἡσυχίαν ἦγον, σοῦ λέγοντος. ΜΝΗΣ. Ἀλλ' οὐκ αὖθις γε, ὦ Τόξαρι, ποιήσω τοῦτο, πάνυ γὰρ ὀρθῶς ἐπετίμησας· ὥστε θαῤῥῶν, τό γε [e] ἐπὶ τούτῳ λέγε, ὡς μηδὲ παρόντος ἐμοῦ τοῖς λόγοις, οὕτω σιωπήσομαί σοι.

ΤΟΞ. Τετάρτη μὲν ἦν ἡμέρα τῆς φιλίας Δανδάμιδι καὶ Ἀμιζώχῃ, ἀφ' οὗ τὸ ἀλλήλων αἷμα συνεπεπώκεσαν· ἦκον δὲ ἡμῖν ἐπὶ τὴν χώραν Σαυρομάται. μυρίοις μὲν ἱππεῦσιν· οἱ πεζοὶ δὲ, τρὶς τοσοῦτοι ἐπεληλυθέναι ἐλέγοντο. οἷα δὲ οἱ προειδομένοις τὴν ἔφοδον αὐτοῖς [f] ἐπιπεσόντες, ἅπαντας μὲν τρέπουσι, πολλοὺς δὲ τῶν μαχίμων κτείνουσι· τοὺς δὲ καὶ ζῶντας ἀπάγουσι, πλὴν εἴ τις ἔφθη διαφυγὼν ἐς τὸ πέραν τοῦ ποταμοῦ, ἔνθα ἡμῖν τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοπέδου, καὶ μέρος τῶν ἁμαξῶν ἦν· ὅτῳ γὰρ ἐσκηνώσαμεν τότε, οὐκ οἶδα ὅ, τι δόξαν τοῖς ἀρχιπλάνοις ἡμῶν, ἐπ' ἀμφοτέρας τὰς ὄχθας τοῦ Ταναΐδος. εὐθὺς οὖν ἡ τε λεία ἐλαύνετο, καὶ τὰ αἰχμάλωτα συνείχετο, καὶ τὰς σκηνὰς διήρ-

[e] Ἐπὶ τούτῳ] Et hic *Fl.* consentire not. *Solan.* [f] Ἐπιπεσόντες] Sic *J. Fl. H. B2. S.* Ἐκπεσόντες *P.* Εἰσπεσόντες *L.*

pro Diis habent. *M. du S.*

Ibid. Τὸν Ἄνεμον ἢ τὴν Ἀκινάκλου] Jusjurandum Scytharum, μὴ τὴν Ἀκινάκλου, καὶ μὴ τὴν Ἄνεμον. tametsi Acinaces vocabulum sit Persicum ensem significans, ut tradit *Herod.* in Polymnia, Græci tamen etiam pro gladio Scythico usurpare solent, quem sicut Deum quendam gens illa observaret & coleret. *Clem. Alex.* Σκυθῶν δὲ οἱ Σαυρομάται, ὡς φησὶν Ἰκέσιος ἐν τῷ περὶ μυστηρίων, Ἀκινάκλου σέβουσι. *Ammian.* L. XIII. Lucian. in Tragoedo. *G.C.*

Τὸν Ἄνεμον ἢ τὴν Ἀκινάκλου] Confer & *Brod.* Misc. Part. 2. p. 533. *J.F.R.*

62. Ἐπιπεσόντες] Εἰσπ— L. ut c. 54. Sed hic aptior videtur recepta. *M. du S.*

Ἐπιπεσόντες] Nihil mutare Edd. notarat *Solanus.* Verum eas quas in variantt. notavi, ipse consului & in *P.* tamen ἐκπ. inveni, quod hic nihili est. At εἰσ—όντες quod L. habet, non displicet; sic rursus infra c. 54. a. m. ὃ μὴ πολὺ ἔστιν εἰσέπεσον. Sed ἐπιπίπτει τῷ θηρίῳ non longe hinc c. 43. iterum ait. *Long. Past.* III. pr. ἐπιπεσούμενοι ἀφρουρήτοις ταῖς πύλαις. *Herodian.* I. 8. 11. &c. Mirum autem, nullum Cod. in hac varietate ἐμπεσόντες habere, quod ceteris frequentius occurrit, vid. ad c. 28. Quia igitur ἀδιάφορον est, scribasne hic ἐπὶ an εἰσπεσ. antiquiorum Edd. lectionem servavi, unius Codicis ratione nulla habita. *J.F.R.*

68. Τοῖς ἀρχιπλάνοις] Fictum, credo, nomen a Luciano, ut indicaret *Duces oberrantium*, & νομάδων, Scytharum. *J.M.G.*

διήρπαζον, καὶ τὰς ἁμάξας καὶ ἐλαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. καὶ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν ὑβρίζοντες τὰς παλλακίδας, καὶ τὰς γυναῖκας. ἡμεῖς δὲ ἠνιώμεθα τῷ πράγματι.

tabernacula, plaustra capi cum ipsis pleraque vectoribus. Et in oculis nostris contumeliam inferebant pellicibus nostris atque uxoribus: quae res pessime nos habuit.

Ὁ δὲ Ἀμιζώκης ἀγόμενος, ἐαλώκει γάρ, ἐβόα τὸ Φίλον ὀνόματι, κακῶς δεδεμένος, καὶ ὑπεμίμνησκε τὸ κύλικος, καὶ τοῦ αἵματος. ὧν ἀκούσας ὁ Δάνδαμις, οὐδὲν ἔτι μελλήσας, ἀπάντων ὁρώντων, διεκινήχετο εἰς τοὺς πολεμίους· καὶ οἱ μὲν Σαυρομάται, διηρμένοι τὰς ἀκοντίας, ὥρμησαν [a] ἐπ' αὐτὸν ὡς καταξαντήσοντες· ὁ δὲ ἐβόα τὸ Ζίριν. τοῦτο δὲ ἦν τις εἴπῃ, οὐκέτι [b] φονεύσειν αὐτὸν, ἀλλὰ δέξεσθαι, ὡς ὑπὲρ λύτρου ἥκοντα. καὶ δὴ ἀναχθεὶς πρὸς τὸ ἄρχοντα αὐτῶν, ἀπῄτει τὸ Φίλον· ὁ δὲ λύτρα ἤτει· μὴ γὰρ προήσεσθαι, εἰ μὴ μεγάλα ὑπὲρ αὐτοῦ λάβῃ. ὁ Δάνδαμις δὲ, ἃ μὲν εἶχον, φησὶν, ἅπαντα διήρπασται ὑφ' ὑμῶν, εἰ δέ τι δύναμαι γυμνὸς [c] ἀποτελέσαι, ἕτοιμος εἰμὶ ὑμῖν, καὶ πρόσταξόν, τι ἂν θέλῃς· εἰ βούλει δὲ, ἐμὲ ἀντὶ τούτου [d] λαβών, κατάχρησαι πρὸς ὅ, τι σοι φίλον. ὁ δὲ Σαυρομάτης· Οὐδὲν, ἔφη, δεῖ ὅλως κατέχεσθαί σε, καὶ ταῦτα Ζίριν ἥκοντα· σὺ δὲ, ὧν ἔχεις μέρος καλα-

40. Amizoces autem cum duceretur, captus enim erat, nominatim inclamat amicum, duriter vinctus, & calicis admonet sanguinisque. Quibus Dandamis auditis, nihil amplius cunctatus, omnium in conspectu ad hostes transnatat. Ac Sauromatae telis sublatis impetum in illum faciunt, ut confossuri. At ille *Zirin* clamat. Hoc vero si quis dicat, non jam illum interficiunt, sed tanquam redimendi causa advenientem recipiunt. Itaque abductus ad ducem illorum, amicum repetit: hic pretium postulat, negatque se dimissurum, nisi magnum pro illo accipiat. Dandamis, *quae habebam*, inquit, *ea omnia a vobis direpta sunt. Si quid vero nudus possum solvere, subire vobis paratus sum: & impera quidquid volueris. Si vero volueris, pro hoc me tibi habe, &, quomodocumque tibi collibuerit, abutere.* At Sauromata, *non oportet*, inquit, *omnino te retineri, idque cum* Zirin *veneris: quin tu parte eorum, quae ha-*

a Ἐπ' αὐτὸν] Desunt in *Fl.* Adsunt in cett. & P. b Φονεύσειν αὐτὸν] Φονεύσ) ων' αὐτῶν. P. & marg. *Alii.* c Ἀποτελίσαι] Ὑποτελίσαι *Fl.* d Λαβὼν] Excidit ex *Fl.* Habet P. & Edd.

72. Καὶελαμβάνοντο, αὐτάνδρους] Delenda est distinctio in his verbis: καὶ τὰς ἁμάξας κατελαμβάνοντο, αὐτάνδρους τὰς πλείστας ἁλισκομένας. Pertinet αὐτάνδρους ad ἁμάξας, Αὐτάνδροι ἁμάξαι sunt currus cum hominibus, quibus uxores & liberos suos imponebant Scythae Hamaxobii. Vertendum igitur: *Et curribus potiebantur, quos capiebant cum ipsis hominibus*, non *cum viris*, ut Erasmus. Viri enim in castris versabantur. *J.G.G.*

Καὶελαμβάνοντο αὐτάνδρους] Non valde refert, tollasne id comma post καὶελαμβάνοντο, quod in Edd. est, nec ne. Sensus enim tamen potest prodire idem quem Cl. *Graevius* vult. *J.F.R.*

74. Παλλακίδας & τὰς γυναῖκας] Hinc liquido constat, fuisse Scythis & uxores & concubinas multas, quod jam ante delibavimus ad 76. C. Egregie autem hinc confirmatur *Menandrei* fragmenti emendatio a *Strabone* (VII. 297. Ed. *Paris.* m. 205.) ut id de Thracibus probaret, adducto, quod adeo describere non pigebit.

Γαμεῖ γὰρ ἡμῶν οὐδὲ εἷς, εἰ μὴ δικ' ἢ
Ἐνδεκα γυναῖκες, δώδεκά τι πλείους τινές.
Ἂν τέτταρας δὴ, ἢ πέντε γιγαμηκὼς τύχῃ,
Ἀναφρόδιτος, ἀνυμφίαι, ἄθλιος,
Ἀνύμφου ὄντος ἱκανολίτ' ἐν τοῖς ἰκεῖ.

Hic vero, ut quantum debeatur Clarissimo Anonymo, qui Emend. in *Menand.* & *Philem.* fragm. edidit, cum ἀναφροδίτου, pro vulgato καὶαφροφή τις, restituit, auctores ipsos quaeso, si nondum videris, & doctissimorum in eum locum conatus tuis oculis inspicito. Emendatio ejus extat p. 97. *M. du S.*

82. Διηρμένοι τοὺς ἄκοντας] Jamdudum notatus & agnitus hic locus viris doctis, a quibus moniti interpretes non debuerunt perseverare in mala interpretatio-

habes, data amicum abducas licet. Rogat Dandamis, *Quid tandem vellet accipere?* Hic oculos petit. At ille ſtatim effodiendos praebet, cumque effoſſi eſſent, & jam pretium haberent Sauromatae, aſſumto Amizoce redit illo innixus; & ſimul transnatantes ſalvi ad nos veniunt.

41. Hoc factum Scythas omnes erexit, neque jam ſe victos putarunt, cum viderent maximum bonorum non ablatum eſſe ab hoſtibus, manente apud nos honeſto animo, & erga amicos fide. Verum etiam Sauromatas non mediocriter eadem res perterruit, cogitantes, contra quos viros, paratos quidem, pugnaturi eſſent, etſi imprudentes tum ſuperaverant. Itaque proxima nocte, relictis plerisque pecudum, incenſisque plauſtris, fuga abierunt. Verum Amizoces ferre non poterat, videre ſe, caeco Dandamide; ſed ipſe quoque ſe excaecat, jamque ſedent ambo, atque ex publico a communi Scytharum cum multo honore aluntur.

42. Quid tale, Mneſippe, vos dicere poſſitis, & ſi quis alios tibi decem ſupra

βαλὼν, ἄγε τ' φίλον. ἤρετο ὁ Δάνδαμις ὅ, τι ϗ βούλε) λαβεῖν; ὁ δὲ τὼς ὀφθαλμὼς ἰήτησεν. ὁ δὲ αὐτίκα παρέχειν ἐκκόπειν αὐτούς· καπειδὴ ἐξεκέκοπτο, ϗ ἤδη τὰ λύτρα εἶχον οἱ Σαυρομάτ), περαλαβὼν τ' Ἀμιζώκην, ἐπανήϊ; ἐπερειδόμεν@ αὐτῷ, ϗ ἅμα ξυνηξάμενοι ἀπεσώθησαν πρὸς ἡμᾶς.

Τῦτο γενόμενον παρεμυθησαλο ἅπαντας Σκύθας, ϗ οὐκέτι ἡττᾶλ) ἐνόμιζον, ὁρῶντες ὅτι τὸ μέγιστον ἡμῖν τ' ἀγαθῶν οὐκ ἀπήγαγον οἱ πολέμιοι, ἀλλ' ὅτι ἦν παρ' ἡμῖν ἡ ἀγαθὴ γνώμη, ϗ [e] ἡ πρὸς τὼς φίλως πίστις. ϗ τὼς Σαυροματας δὲ τὸ αὐτὸ & μετρίως ἐφόβησε, λογιζομένως πρὸς οἵως ἄνδρας ἐκ παρασκευῆς μαχῆν), εἰ ϗ ἐν τῷ ἀπροσδοκήτῳ τότε ὑπερέχον, ὥστε νυκτὸς ἐπιγενομένης, ἀπολιπόντες τὰ πλεῖστα τ' βοσκημάτων, ϗ τὰς ἁμάξας ἐμπρήσαντες, ᾤχοντο φεύγοντες. ὁ μέντοι Ἀμιζώκης οὐκέτι ἠνέσχετο βλέπειν αὐτὸς [f] ὅτι τυφλῷ τῷ Δανδάμιδι, ἀλλὰ τυφλώσας ϗ αὐτὸς ἑαυτὸν, ἀμφότεροι κάθηνν) ὑπὸ τῦ κοινῦ τ' Σκυθῶν δημοσίᾳ μ' πάσης τιμῆς τρεφόμενοι.

Τί τοιῦτον, ὦ Μνήσιππε, ὑμεῖς ἔχοιτε ἂν εἰπεῖν, εἰ ϗ ἄλλως σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ

e Ἡ] Non habet artic. *Fl.* *f* Ἐπὶ] Excidit ex *Fl.* Adeſt in P. & Edd. In tribus ſeqq. capp. nil varietatis notatum, ſed *Fl.* nihil mutare, ſaepe adſcriptum.

tione *denſatis telis*, quod potuit quidem fieri, ſed non ſunt ad ſenſum Grœcorum exprimendum. Debuerunt *ſublatis*, quum manibus levaſſent haſtas velut transfixuri, quod fieri ſic ſolet. Utique c. 55. Ἡλαυνε δὲ τ' πολεμίων, κοπίδα διμμένω non interpretantur *denſato*, ſed *ſublato gladio*. Eadem pagina non intelligo cur voces eas ϗ ταῦτα Ζίριν ἤκοῦλα iidem reddant *idque quum temet dedideris*; quum qui ſic venit, & pronunciat Zirin, paulo ante dixerit venire quaſi ſoluturum λύτρα, non ob ſe dedendum. *J. G.*

84. Τὸν Ζίριν] Ζίρις *Gujetus* ſcripſit in notis, nihil aliud. An igitur maluit legi, ὦ Ζίρις; quia βοῶν, quum ſit effictum a bovis ſono, eſt neutrum abſolutum, ut ait *Budd.* in Lex. minore. Verum eſt, id generaliter *clamare*, *exclamare* ſignificare, & potiſſimum ſine accuſativo uſurpari. Interim & non ſemel cum eodem, ut *Aelian.* V. H. XII. 1. p. 661. Ed. minor. ϗ τὸ τῦ πατρὸς ὄνομα ἰῶσα. Apud LXX. vero aliquoties, ut 2. *Reg.* XX. 4. Βόησόν μοι τ' ἄνδρα Ἰούδα &c. *Eſai.* XII. 4. Ὑμνεῖτε κύριον, βοᾶτε τὸ ὄνομα αὐτῦ. &c. Longe tamen frequentius ap. eosd. βοᾶν πρὸς κύριον. Sed & *Ariſtoph.* Av. verſ. 60. Τίς ὁ βοῶν τ' δισπότην; ſic & *Plautus clamitare aliquem* dicit. Pſeud. V. 1. 30. licet & hoc proprie ſit verbum neutrum; ait autem *Plaut. clamitant me, ut revortar.* Ita *clamare aliquem*, *Petron.* c. 107. p. 493. Adde Cl. *Burman.* ad Ovid. II. Metam. 443. — *clamata refugit*; ubi id contra correctores pluribus probat. *J. F. R.*

97. Ζίριν ἠκοῦλα] Forſan ἠχοῦντα, nam ſupra vocaverat Zirin. *F. G.*

99. Ὀφθαλμὼς — ἐκκόπτειν] Oculos obferre eruendos ſummum amoris ſignum eſſe, hoc Luciani aliorumque teſtimoniis oſtendit Rev. *J. Elſner.* ad Epiſt. ad *Galat.* IV. 15. ubi legimus: μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, ὅτι, εἰ δυνατὸν, τὼς ὀφθαλμὼς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. *J. F. R.*

ὅπι τοῖς πέντε καλαριθμήσαλς ἀνωμότης, εἰ βέλλ, ὡς ἡ πολλὰ ἐπιψεύδοιο αὐτοῖς; χμήτοι ἐγὼ μὺ σοι γυμνὸν τὸ ἔργον διηγησάμην· εἰ δὲ σύ τινα τοιῦτον ἔλεγες, εὖ οἶδα, ὁπόσα ἂν κομψὰ ἐγκατέμιξας τῷ λόγῳ, οἷα ἱκέτευεν ὁ Δάνδαμις, χμὶ ὡς ἐτυφλῶτο, χμὶ ἃ εἶπε, ἡ ὡς ἐπανῆκε, ἡ ὡς ὑπεδέξανλο αὐτὸν ἐπευφημῆντες οἱ Σκύθαι, ἡ ἄλλα ὁποῖα ὑμεῖς μηχανᾶλς εἰώθατε πρὸς τ ἀκρόασιν.

illos quinque enumerare permittat, & injuratus si lubet, ut etiam mendacio augere multa possis? At ego tibi rem nudam exposui. Si vero tu talem quemdam diceres, bene novi quantas venustates admisturus esses narrationi, quibus verbis supplicaverit Dandamis, & quomodo excaecatus fuerit, & quae tum dixerit, & ut redierit, & ut cum plausu illum Scythae receperint, & alia, quae vos machinari auribus soletis.

Ἄκυε γῦν ἡ ἄλλον ἰσότιμον, Βελίτταν, Ἀμιζώκυ τύτυ ἀνεψιόν· ὃς ἐπεὶ καλασπαθέντα ἐκ τῦ ἵππυ ὑπὸ λέοντος εἶδε Βάσθην τ φίλον (ἅμα δὲ ἔτυχον θηρῶντες) ἡ ἤδη ὁ λέων, περιπλακεὶς αὐτῷ, ἐνεπεφύκει τῷ λαιμῷ, ἡ τοῖς ὄνυξιν ἐσπάρασσε, καλαπηδήσας ἡ αὐτὸς, ἐπιπίπτει κατόπιν τῷ θηρίῳ, ἡ περιέσπα, πρὸς ἑαυτὸν παροξύνων, ἡ μετάγων, ἡ ἅμα τῶν ὀδόντων μέλαξὺ διείρων τὺς δακτύλυς, ἡ τ Βάσθην, ὡς οἷόν τε ἦν, ὑπεξελεῖν πειρώμυος τῦ δήγματος. ἄχρι δὴ ὁ λέων ἀφεὶς ἐκεῖνον ἠμιθνῆτα ἤδη, ὅπι τ Βελίτταν ἀπεγράφη, ἡ συμπλακεὶς ἀπέκλεινε κἀκεῖνον· ὁ δὲ ἀποθνήσκων τὸ γῦν τοσῦτον ἔφθη κατάξας τῷ ἀκινάκη τ λέοντα εἰς τὸ στέρνον, ὥστε ἅμα πάντες ἀπέθανον, ἡ ἡμεῖς ἐθάψαμεν αὐτὺς, δύο τάφυς ἀναχώσανλες

43. Audi jam & alium aequo honore dignum, Belittam, Amizocae hujus consobrinum: qui cum equo detractum a leone Basthen amicum videret, una autem erant in venatu, & jam leo complexus hominem fauces illius invasisset, & laceraret eum unguibus: desiliens ipse quoque a tergo irruit in bestiam, eamque detrahit, in se dum irritat & traducit, inserens intra dentes illius suos digitos, & Basthen, quantum fieri poterat eripere morsui tentans: donec leo, relicto illo jam semianimi, versus in Belittan, eumque complexus, ipsum quoque interemit. Atque ille jam moriens ante tamen sic acinace leonem in pectore percussit, ut simul omnes morerentur. Nos vero sepelivimus illos, duobus prope se invicem tumulis aggestis, uno

25. Ἀνωμότης εἰ βούλει] Toxaris ubi nobilissimum fidae amicitiae exemplum de Amizoca & Dandamide quodam enarrasset, rogat Mnesippum, quid par ei aut secundum proferri possit e Graecis, licet vel decem supra numerum ante positum (nam, ut uterque quinque exempla referret, convenerat) adnumerare concedat, etiam sine jurejurando, ut multa tuto possint adfingi, quo historia evadat mirabilior. Fuit cum in Graecis verbis pro ἀνωμότης suspicarer ἀνωμότῳ esse legendum: εἰ δ ἄλλος σοι δέκα δοίη τις ἐπὶ πέντε καλαριθμήσαλς, ἀνωμότῳ, εἰ βούλει. *Si quis alios decem ad quinque adnumerare concederet tibi etiam injurato, si placet.* Juraverant scilicet ambo, Mnesippus per Jovem Φίλιον, Toxaris per Ventum & Acinacem, Scytharum numina, se nihil historiis amicitiarum, quas relaturi essent, de suo allituros. Nimirum ἀνώμοτος est *injuratus*, h. e. qui ipse non juravit, ut patet ex notissimo illo Euripideo,

Η γλῶσσ' ὀμώμοχ', ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος.

Et ipse Noster supra c. 18. ἡ εἶθε γε, ὦ Μήσιππε, ἀνώμοτος ὢν ταῦτα ἔλεγες. Sane si & hic ita scripsisset Lucianus, nihil foret culpandum. Sed & ne nunc quidem quidquam sollicitandum. Etenim ἀνώμοτος non modo is est, qui Latinis *injuratus*; verum etiam de ea re dicitur, quae sive foedere, sive pacto, sive jurejurando qualicumque non est comprehensa & obstricta, μὴ, ut loquitur lib. I. *Thucydides*, ὅρκοις καλειλημμένον. Sic ex Demosthene profertur ab Lexicographis ἡ εἰρήνη ἀνώμοτος, (id quod unicum ad probandam hanc hujus vocis notionem ab iis adfertur) pax jurejurando non confirmata. Ita quoque hic οἱ ἄλλοι ἀνώμοτοι sunt ii, quorum historia citra jusjurandum & obligationem fidei possit referri, admixtis etiam falsis quibusdam. Eumdem hunc usum habet ἀνώμοτος iterum apud Nostrum T. I. pag. 315. ubi causa datur, quare Jupiter potissimum insulam Delum

uno amicorum, altero autem exadverſo leonis.

πλησίον, ἕνα μὲ τ̃ φίλων, ἕνα δὲ κατ' ἀντικρὺ τ̃ λέοντ⊙.

44. Tertiam tibi enarrabo, Mneſippe, Macentis amicitiam, & Lonchatae, & Arſacomae. Arſacomas hic amore incenſus fuerat Mazaeae Leucanoris F. Boſporanorum reguli, cum legatus ad eum eſſet tributi cauſſa, quod ſemper nobis ſolventes alioquin Boſporani, tertium jam menſem ultra diem dictum debuerant. In coena igitur cum vidiſſet Mazaeam, magnam & pulchram virginem, amare illam, & inde animo aeger eſſe coepit. Ac de tributo negotium perfectum jam erat: jam reſponderat illi rex, jam diſceſſus cauſſa convivio illum excipiebat. Moris autem eſt in Boſporo, ut proci in coena petant puellas, dicantque, qui ſint, qui recipi in affinitatem poſtulent. Jam forte accidit, ut plures in ea coena proci adeſſent, reges & regum filii, & Tigrapates *in his* erat, Lazorum regulus, & Adyrmachus Machlyinae princeps, & alii multi. Oportet vero procorum unumquemque, cum ſe indicavit, *nimirum* nuptiarum ſe cauſſa veniſſe, coenare cum aliis, & quiete accumbere: finitis vero epulis poculum poſcere, libare in menſam, & procum ſe puellae profiteri,

Τρίτῳ δέ σοι διηγήσομαι, ὦ Μνήσιππε, τ̃ Μακέντ⊙ φιλίαν, καὶ Λογχάτ⊙, καὶ Ἀρσακόμα. ὁ γὰρ Ἀρσακόμας ἦτ⊙ ἠράθη Μαζαίας τ̃ Λευκάνορ⊙, τ̃ βασιλεύσαντ⊙ ἐν Βοσπόρῳ, ὁπότε ἐπρέσβευεν ὑπὲρ τ̃ δασμ̃, ὃν οἱ Βοσποράνοι ἀεὶ φέρουσες ἡμῖν τότε ἤδη τρίτον μῆνα ὑπερήμεροι ἐγεγένηντο. ἐν τῷ δείπνῳ γᾶν ἰδὼν τ̃ Μαζαίαν, μεγάλην καὶ καλὴν παρθένον, ἤρα, καὶ σφοδρ̃ εἶχε. τὰ μὲν δὴ περὶ τ̃ φόρων διεπέπρακτο ἤδη, καὶ ἐχρημάτιζεν αὐτῷ ὁ βασιλεὺς, καὶ εἰστία, ἤδη αὐτὸν ἀποπέμπων. Ἔθ⊙ δέ ἐστιν ἐν Βοσπόρῳ, τὰς μνηστ̃ρας ὅτι τῷ δείπνῳ αἰτεῖν τὰς κόρας, καὶ λέγειν, οἵ τινες ὄντες ἀξιῶσι καταδεχθῆναι ὅτι τ̃ γάμου. καὶ δὴ καὶ τότε ἔτυχον ἐν τῷ δείπνῳ πολλοὶ μνηστ̃ρες παρόντες, βασιλεῖς, καὶ βασιλέων παῖδες, καὶ Τιγραπάτης ἦν ὁ Λαζ̃ν δυνάστης, καὶ Ἀδύρμαχ⊙, ὁ Μαχλυΐνης ἄρχων, καὶ ἄλλοι πολλοί. δεῖ δὲ τ̃ μνηστ̃ρων ἕκαστον προσαγγείλαντα ἑαυτὸν, διότι μνηστευσόμεν⊙ ἥκοι, δειπνεῖν ἐν τοῖς ἄλλοις κατακείμενον ἐφ' ἡσυχίας· ἐπειδὰν δὲ παύσων̃ται δειπνοῦντες, αἰτήσαντα φιάλην ἐπισπεῖσαι κτ' τ̃ τραπέζης, καὶ μνηστεύσα-

12. Ὑπερήμεροι] Ὑπερήμφοι, ἐπὶ πάσης ὑβριστικ̃ προθεσμίας λέγεται. *V.*

lum ad partum Latonae juſſerit exiſtere. ἡ Ἥρα γάρ, inquit Iris, ὅρκῳ μεγάλῳ κατέλαβε τὴν γῆν, μὴ προσχεῖν τῇ Λατοῖ τ̃ ὠδίνων ὑποδοχήν. ἡ τοίνυν νῆσ⊙ αὕτη (lic enim, non αὐτὴ, legendum, jam monuimus) ἀνώμοτός ἐστιν. Hic namque ἀνώμοτ⊙ νῆσ⊙ eſt, quae iſto jurejurando, quo reliquam terram obſtrinxerat Juno, non tenebatur. Non latuit quoque hoc *Th. Magiſtro*, qui in voce Ἀπώμοτ⊙ ita, Ἀπώμοτ⊙, ὁ ἀπηγορευμέν⊙. Ἀνώμοτ⊙ δὲ, καὶ ὁ μὴ ὑπ' ὅρκῳ προληφθείς, καὶ ὁ μὴ ὀμόσας. Mox addit eum, quem noviſſimum adduximus, Luciani locum. *J. J.*

37. Ὑπὸ λέοντ⊙] Leones Scythia non habet. (In addend. Ed. *Graev.*) *AE. M.*

Ibid. Εἶδε Βάκτρα] Veriſimilia haec non ſunt; Leones enim Scythia non habet. *F. G.*

41. Ἐπιπίπτει] Conf. ſupra c. 39. Et hoc loco ἐπιπίπτει maxime proprium eſſe arbitror, beneque habet, quod nihil variationis notatum invenio. *J. F. R.*

44. Διείρων] Vid. quae poſt Cl. *Jenſium* de hoc verbo diſputavi ſupra ad c. 33. hujus Dial. *J. F. R.*

58. Μαζαίας τ̃ Λευκάνορ⊙ τ̃ βασ. τ̃ Βοσπ.] Nomina Scytharum curioſe anquirere haud operae pretium eſſe duxi; ſed haec ſi ficta non ſint, alicubi apud Hiſtoricos occurrere veroſimile eſt.

Cave autem, quia βασιλεύσαντ⊙ dicit, fato functum credas; mox enim vivum inducit. *M. d. S.*

65. Ἐχρημάτιζεν αὐτῷ] Quod vertitur, *reſponderat illi rex*, e negotii ipſius ratione ſumtum eſt: nam ad proprietatem verbi ſatis fuerat, jam *operam illi rex dederat*, ut Ἰκαρομ. c. 26. de Jove, qui audit modo, non reſpondet, ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς. *J. M. G.*

80. Ὃς

τὴν παῖδα, πολλὰ ἐπαινῶντα ἑαυτὸν, [a] ὅσος τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι.

Πολλῶν οὖν χρὴ τὸν νόμον σπεισάντων, καὶ αἰτησάντων, καὶ βασιλείας καὶ πλούτους καταριθμησαμένων, τελευταῖος ὁ Ἀρσακόμας αἰτήσας τὴν Φιάλην, οὐκ ἔσπεισεν (ἐπεὶ μηδ' ἔθος ἡμῖν ἐκχεῖν τὸν οἶνον, ἀλλὰ ὕβρις εἶναι δοκεῖ τοῦτο εἰς τὸν Θεόν.) πιὼν δὲ ἅμυστί, Δός μοι, ὦ βασιλεῦ, ἔφη, τὴν θυγατέρα σου Μαζαίαν γυναῖκα ἔχειν, πολὺ ὑπτηδειοτέρῳ τούτων ὄντι, ὁπόσα γε ὑπὸ τοῦ πλούτου καὶ τοῖς κτήμασι. τοῦ δὲ Λευκάνορος θαυμάσαντος (ἠπίστατο μὲν πένητα τὸν Ἀρσακόμαν, καὶ Σκυθῶν τῶν πολλῶν) καὶ ἐρομένου, Πόσα δὲ βοσκήματα, ἢ πόσας ἁμάξας ἔχεις, ὦ Ἀρσακόμα; ταῦτα μὲν ὑμεῖς πλουτεῖτε· [b] Ἀλλ' οὐχ ἁμάξας, ἔφη, ἔχω, οὐδὲ ἀγέλας, ἀλλ' εἰσί μοι δύο φίλοι καλοὶ καὶ ἀγαθοὶ, οἷοι οὐκ ἄλλῳ Σκυθῶν. τότε μὲν οὖν ἐγελάσθη ὑπὲρ τούτοις, καὶ παρώφθη, καὶ μεθύειν ἔδοξεν. ἑωθεν δὲ προκριθεὶς τῶν ἄλλων Ἀδύρμαχος ἔμελλεν ἀπάξειν τὴν νύμφην [c] εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ τοὺς Μάχλυας.

Ὁ δὲ Ἀρσακόμας ἐπανελθὼν οἴκαδε, μηνύει τοῖς φίλοις, ὡς ἀτιμασθείη ὑπὸ τοῦ βασιλέως, καὶ γελασθείη ἐν τῷ συμποσίῳ, πένης εἶναι δόξας. καίτοι, ἔφη, ἐγὼ διηγησάμην αὐτῷ τὸν πλοῦτον, ὁπόσος ἐστὶ μοι, ὑμᾶς, ὦ Λογχάτα, καὶ Μακέντα, καὶ τὴν εὔνοιαν τὴν ὑμετέραν πολὺ ἀμείνω καὶ βεβαιοτέραν τῶν Βοσποράνων δυνάμεως. ἀλλ' ἐμοῦ ταῦτα διεξιόντος, ὑμᾶς μὲν ἐχλεύαζε, καὶ

80 multum de se gloriari, quam generosus, quam dives, quam potens sit.

45. Multi igitur pro illo more cum libassent, & petiissent *puellam*, & regna sua atque divitias enumerassent, ultimus pocu-85lo petito Arsacomas, non ille quidem libavit: (neque enim solemus effundere vinum, quae contumelia potius in Deum videatur) sed epota hausti uno phiala, *Da mihi, Rex*, inquit, *filiam tuam Mazaeam,* 90*ut uxorem habeam, multo hisce magis idoneo quantum ad divitias & possessiones.* Admirante autem Leucanore, qui sciret pauperem esse Arsacoman & de vulgo Scytharum, atque interrogante, *Quot autem armenta, aut quot plaustra habes, Arsacoma?* 95*hae enim vestrae divitiae. At ego*, inquit, *neque plaustra habeo, neque greges: sed sunt mihi amici duo honesti bonique viri, quales Scytharum alii nemini.* Tunc igitur derisus propter ista est, & contemtus, & pro ebrio habitus. Altero autem mane praelatus caeteris est Adyrmachus, abducturus sponsam in Macotidem ad Machlyes.

46. Domum vero reversus Arsacomas indicat amicis, quam contemtim habitus esset a rege, quam derisus in convivio, eo quod pauper visus esset: *Cum tamen*, inquit, *narrarem illi meas divitias, quantae sunt, vos nempe, Lonchates & Macentes, & benivolentiam vestram, praestantiorem longe & firmiorem Bosporanorum opibus. Haec vero cum dicerem, vos ille quidem derisui & contem-*

a Ὡς τις] Restitut. ex P. Ὅς τις Edd. priores omnes. b Ἀλλ' οὐχ] Οὐκ ἀλλ' Fl. male. c Εἰς τὴν Μαιῶτιν, παρὰ] Παρὰ τὴν Μαιῶτιν εἰς P.

80. Ὅς τις ἢ γένους —— ἔχοι] Legendum videtur ὡς τις eo sensu quem interpretatione expressimus. Possum interrogare Graece, quod satis constat, πῶς ἔχεις πλούτου, γένους, δυνάμεως; quam dives es? &c. sed possumne etiam, τίς ἔχεις πλούτου; J.M.G.

Ὡς τις ἢ γένους —— ἔχοι] Adleverat *Solan.* conferendam pag. 1. T. I. Ibi φύσεως ἔχων δεξιῶς legas; quod tamen non satis convenit cum vulgat. ὅστις ἔχοι, nisi quod ἔχω similiter cum genitivo construitur. Propius accedit hoc *Herodiani* I. 7. 7. Γένους δὲ ἦν ὁ Κόμμοδος ὅτως εἶχε. Nec tamen plane idem est; nam cum ὅτως, πῶς, ac similibus adverbiis est satis obvium, ut ibid. IV. 9. 9. πῶς ἔχοι ἡλικίας; cum τις vero, ut τίς ἔχοι, pro εἴη, non aliunde succurrit; Quare ex P. ὡς recepi, ut probe Cl. *Gesn.* divinarat. J.F.R.

83. Καὶ πλούτους] De hoc plurali vid. ad *Hermot.* c. 9. No. 97. Adde *Diod. Sic.* I. c. 71. f. καὶ μεγίστους πλούτους ἔχον. J.F.R.

93. Καὶ

temtui habuit, atque Machlyi Adyrmacho abducendam tradidit ſponſam, quod aureas ſe phialas habere decem diceret, & plauſtra quaternorum lectorum octoginta, & oves bovesque multas. Sic ergo praetulit viris bonis pecudes multas, & pocula vanae pretioſitatis, & plauſtra gravia. At ego, amici, duplici de cauſſa angor: etenim amo Mazaeam, & contumelia in tot hominum conſpectu mihi illata profunde in animum meum deſcendit. Nec minori autem vos injuria affectos arbitror. Tertia enim contumeliae pars ad veſtrum unumquemque pervenit; ſi quidem ita vivimus, ut, a quo tempore coiimus, unus ſimus, doleamus iisdem rebus, laetemur iisdem. Non hoc ſolum, ſubjungit Lonchates, *verum unusquisque noſtrum totus injuria affectus eſt, cum iſta tibi evenerunt.*

47. *Quomodo igitur*, Macentes inquit, *in praeſens conſulimus? Dividamus*, ait Lonchates, *opus. Et, ego quidem polliceor Arſacomae caput me allaturum Leucanoris: te autem oportet ſponſam illi adducere. Sic fiat*, inquit ille. *Tu vero*, pergit, *Arſacoma, interea, cum credibile ſit exercitu poſt haec & bello opus futurum, hic manens, coge & para arma, & equos & reliquas copias quam ampliſſimas. Facillime autem plurimos tibi conciliaveris, cum & ipſe ſis vir bonus, & nos non paucos habeamus familiares: maxime vero ſi bubulam pellem inſederis.* Placuerunt iſta. Atque e veſtigio, ut erat in Boſpo-

καλεφρόνῃ, Ἀδυρμάχῳ δὲ τῷ Μάχλυι παρέδωκεν ἀπάγειν τὴν νύμφην, ὅτι χρυσᾶς [d] γε φιάλας ἐλέγετο ἔχειν δέκα, καὶ ἁμάξας τετραχλίνους ὀγδοήκοντα, καὶ πρόβατα καὶ βοῦς πολλούς. ὅτως ἄρα προετίμησεν ἀνδρῶν ἀγαθῶν βοσκήματα πολλὰ, καὶ ἐκπώματα τεχνικὰ, καὶ ἁμάξας βαρείας. ἐγὼ δὲ, ὦ φίλοι, δι' ἀμφότερα ἀνιῶμαι, καὶ γὰρ ἐρῶ τῆς Μαζαίας, καὶ ἡ ὕβρις ἐν τοσούτοις ἀνθρώποις οὐ μετρίως μοι καθίκετο· οἶμαι δὲ καὶ ὑμᾶς ἐπίσης ἠδικῆσθαι. τὸ γὰρ τρίτον μέτρον ἑκάστῳ [e] ὑμῶν τῆς ἀτιμίας, εἴγε ἔτω βιῶμεν, ὡς ἀφ' οὗ συνελήλυθαμεν, εἷς ἄνθρωποι ὄντες, καὶ τὰ αὐτὰ ἀνιώμενοι, καὶ τὰ αὐτὰ χαίροντες. οὐ μόνον, ἐπεῖπεν ὁ Λογχάτης, ἀλλὰ καὶ ἕκαστον ἡμῶν ὅλον ὕβριται, ὁπότε σὺ τοιαῦτα ἔπαθες.

Πῶς οὖν, ὁ Μακέντης ἔφη, χρησόμεθα τοῖς παροῦσι; διελώμεθα, ἔφη ὁ Λογχάτης, τὸ ἔργον. καὶ ἐγὼ μὲν ὑπισχνοῦμαι Ἀρσακόμᾳ τὴν κεφαλὴν κομιεῖν τὴν Λευκάνορος, σὲ δὲ χρὴ τὴν νύμφην ἐπανάγειν αὐτῷ. [f] Οὕτω γινέσθω, ἔφη. σὺ δὲ, ὦ Ἀρσακόμα, ἐν τοσούτῳ (εἰκὸς γὰρ καὶ στρατείας καὶ πολέμου τοῦτο [g] δεῆσαι) ἡμᾶς αὐτοῦ τοὺς μισθοφόρους συνάγειρε, καὶ παρασκεύαζε ὅπλα, καὶ ἵππους, καὶ τὴν ἄλλην δύναμιν ὡς πλείστην. ῥᾷστα δ' ἂν πολλοὺς προσαγάγοις, αὐτός τε ἀγαθὸς ὢν, καὶ ἡμῖν οὐκ ὀλίγων ὄντων οἰκείων· μάλιστα δὲ εἰ καθέζοιο ἐπὶ τοῦ βύρσης τοῦ βοός. ἔδοξε ταῦτα, καὶ ὁ μὲν ἐχώρει, ὡς εἶχεν, εὐθὺς ἐπὶ τὸν Βοσπόρον ὁ Λογχάτης.

d Γε] Τε *S.* & *H2.* *e* Ὑμῶν] Sic L. & *Fl.* Ἡμῶν vulgo cett. *f* Οὕτω] Non adeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *g* Δεῆσαι ἡμᾶς] Sic ſine commate habere Edd. notat *Solan.* Plurimae δεῆσαι ἡμᾶς, ſine parentheſi.

93. Καὶ Σκυθῶν τὴν πολ.] Sic ſupra Σκυθ. c. 1. *M. du S.*

25. Ὑμῶν] Alibi Ex. *Fl.* ſive Excerpta Florentina *Solani* concinunt cum Edit. Flor. Et ſaepe ab ipſo pro eodem ponuntur. Hic diſcrepant. Cauſſam inquiremus in praefatione, ὑμῶν autem hic melius ſe habere, nexus ipſe ſatis indicat. *J. F. R.*

38. Δεῆσαι, ἡμᾶς] Sic interpunge; ἡμᾶς enim melius cum θεμιόνων conjungetur, quam cum δεῆσαι. *M. du S.*

43. Ἐπὶ τὴν βύρσης τοῦ βοός.] J. ſupplex implorat auxilia: natum adagium a conſuetudine ſedendi in tergore bubulo: Scythae enim diſſecto in minimas partes bove foedus jungebant. Morem hunc etiam Homolottis fuiſſe teſtatur Zenodotus. *G. C.*

Ibid. Βύρσης] Quid hoc rei ſit, ipſe mox enarrabit; unde & *Suidas* quae habet in ἐπὶ βύρσης, conſarcinavit. *M. du S.*

της· ὁ Μακέντης δὲ ἐπὶ τὸς Μάχλυας, ἱππότης ἑκάτερ@· ὁ δὲ Ἀρσακόμας, οἴκοι μένων, τοῖς τε ἡλικιώταις διελέγετο, καὶ ὥπλιζε δύναμιν ὡς ἐκ τῶν οἰκείων· [a] τέλ@ δὲ καὶ ἐπὶ τὰ βύρσης ἐκαθέζετο.

Τὸ δὲ ἔθ@ ἡμῖν τὸ περὶ τὴν βύρσαν ὅτως ἔχει. ἐπειδὰν ἀδικηθείς τις πρὸς ἑτέρου, ἀμύνασθαι βελόμεν@, ἴδῃ καθ' ἑαυτὸν ὢν ἀξιόμαχ@ ὢν, βοῦν ἱερεύσας, τὰ μὲν κρέα καλλικόψας ἥψησεν, αὐτὸς δὲ ἐκπετάσας χαμαὶ τὴν βύρσαν, καθῆ@ ἐπ' αὐτῆς, εἰς τὰ πίσω [b] ὠθαγαγὼν τὼ χεῖρε, ὥσπερ οἱ ἐκ τῶν ἀγκώνων δεδεμένοι. καὶ τοῦτό ἐστιν ἡμῖν ἡ μεγίστη ἱκετηρία. ὠθακειμένων δὲ τῶν κρεῶν τοῦ βοὸς, προσιόντες οἱ οἰκεῖοι, καὶ τὸ τῶν ἄλλων ὁ βελόμεν@, μοῖραν ἕκαστ@ λαβὼν, ἐπιβὰς τῇ βύρσῃ τὸν δεξιὸν πόδα, ὑπισχνεῖται κατὰ δύναμιν, ὁ μὲν πέντε ἵππέας παρέξειν ἀσίτους καὶ ἀμίσθους, ὁ δὲ δέκα, ὁ δὲ πλείους, ὁ δὲ ὁπλίτας [c] ἢ πεζούς, ὁπόσους ἂν δύνηται, ὁ δὲ μόνον ἑαυτὸν, ὁ πενέστατ@. ἀθροίζεται γοῦν ὁπὶ τὰ βύρσης πολὺ πλῆθ@ ἐνίοτε, καὶ τὸ τοιοῦτον σύνταγμα βεβαιότατόν τε ἐστὶ συμμεῖναι, καὶ ἀπρόσμαχον τοῖς ἐχθροῖς, ἅτε καὶ ἔνορκον ὄν. τὸ γὰρ ὀπισθῆναι τὰ βύρσης, ὅρκ@ ἐστίν. ὁ μὲν δὴ Ἀρσακόμας ἐν τούτοις ἦν. καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πενταχιλίους, ὁπλῖται δὲ, καὶ πεζοὶ, συναμφότεροι δισμύριοι.

rum pergit Lonchates: Macentes vero ad Machlyes, in equo uterque. At Arſacomas domi manens agit cum aequalibus, & familiarium copias armat: tandem etiam pelolem inſidet.

48. Caeterum illa apud nos de pelle conſuetudo ita ſe habet. Si quis injuria laeſus ab alio, & ulciſci volens, videat ſe per ſe imparem bello eſſe, ſacrificati bovis carnes conciſas coquit. Ipſe vero ſtratam humi pellem inſidet, manibus poſt tergum rejectis, ut qui in ipſo brachii flexu revincti ſunt. Et haec ſanctiſſima apud nos ſupplicandi ratio. Appoſitarum vero carnium bovis, accedentes familiares, & caeterorum quisquis vult, parte unusquisque ſumta, inſcendens dextro pede pellem, *pollicetur* pro viribus, hic quidem quinque equites ſe praebiturum, quibus neque cibaria ille neque ſtipendia debeat; alius decem; alius plures; alius armatos, *aut* pedites, quotcumque poſſit; alius, pauperrimus nempe, ſe ipſum. Cogitur ergo in illa pelle magna interdum multitudo: ac talis exercitus cum firmiſſimus eſt ad una manendi conſtantiam, tum invictus hoſtibus, juratus quippe; cum pellem inſcendere ſacramentum ſit. In his ergo *occupatus* erat Arſacomas, collectis ad ipſum equitibus ad quinquies mille, armatorum vero, & peditum in ſumma viginti millibus.

49. Cum

a Τέλ@] Τέλως male *J.* ſola. *b* Παραγαγὼν] Παράγων P. Περιαγαγὼν *Suid.* Nil mut. *Fl. J. H. P.* &c. *c* Ἢ] Non aderat in Edd. Inſerui *M. du S.*

57. Παραγαγὼν] *Suidas* l. c. περιαγαγών. P. vero παράγων. *M. du S.*

65. Ὁπλίτας πεζοὺς] Narrat Toxaris memorabilem Scytharum morem, ubi quis injuria accepta, ulciſcendo ſibi ipſe impar, aliorum auxilium implorat: eum nempe, immolati bovis carne in fruſta multa diſſecta & toſta, in extenſo tergore conſidere, rejectis in terga manibus; appoſitarum vero carnium portionem quicumque ſumat, eum dextro pede in tergus impoſito, promittere ſe pro facultatibus, alium quinque equites ſuo ſumptu; alium decem; alium plures; alium quot poſſit, pedites praebiturum. In verbis Graecis male conjuncti ſunt ὁπλῖται & πεζοὶ, quaſi ſint iidem, cum ſint hic aliquo modo diverſi. ὁπλῖται nempe ſunt milites graviter armati, πεζοὶ vero videntur hic ſumi pro ψιλοῖς, ſive levis armaturae militibus: quamquam & ipſi ὁπλῖται ſunt πεζοὶ, (pedites) tamen alteros ab alteris diſtinguit Lucianus; alioquin ſupervacaneum foret totum vocabulum πεζοί. Mox quoque ſequitur, ὁπλῖται δὲ καὶ πεζοὶ συναμφότεροι δισμύριοι. nullae duae res aliae diſertius poſſunt diſtingui, quam hic ὁπλῖται & πεζοί. Sic ſcimus apud Latinos ſaepe milites diſtingui ab equitibus, & tantum de peditibus intelligi; quamvis equites & ipſi quoque ſint mi-

49. Cum Lonchates ignotus in Boſporum delatus adit regem pro imperio agentem aliquid, & venire ſe a communi Scytharum ait, privatim autem res illi magnas ferre. Dicere autem juſſus, *Scythae*, inquit, *communia illa & quotidiana poſtulant, ne veſtri paſtores in ſuos campos transgrediantur, ſed intra Trachonem maneant: latrones autem illos, a quibus percurſari veſtram regionem querimini, negant publico conſilio mitti, ſed privatim ſui unumquemque lucri cauſſa latrocinari: ſi quis autem illorum deprehendatur, penes te eſſe illum punire. Haec quidem illi nuntiare me juſſerunt.*

Ὁ δὲ Λογχάτης ἀγνοούμενος παρελθὼν ἐς τὴν Βόσπορον προσέρχεται τῷ βασιλεῖ διοικουμένῳ τι τὴν ἀρχῆς, καὶ φησὶν ἥκειν μὲν ἀπὸ τῆς κοινῆς τῶν Σκυθῶν, ἰδίᾳ δὲ αὐτῷ μεγάλα πράγματα κομίζων. τῆς δὲ λέγειν κελεύσαντος, Οἱ μὲν Σκύθαι, φησὶ, τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ καθ' ἡμέραν ἀξιοῦσι, μὴ ἐμβαίνειν τοὺς νομέας ὑμῶν ἐς τὸ πεδίον, ἀλλὰ μέχρι τῆς Τράχωνος νέμειν· τοὺς δὲ λῃστὰς, οὓς αἰτιᾶσθε ὡς καταπρέχοντας ὑμῶν τὴν χώραν, ἃ φασιν ἀπὸ κοινῆς γνώμης ἐκπέμπεσθαι, ἀλλὰ ἰδίᾳ ἕκαστον ὑπὲρ τοῦ κέρδους κλωπεύειν· εἰ δέ τις ἁλίσκοιτο αὐτῶν, σὲ κύριον εἶναι κολάζειν· ταῦτα μὲν ἐκεῖνοι ἐπεστάλκασιν.

50. At ego indico tibi, magnam impreſſionem in vos faciendam ab Arſacoma Mariantae F. qui legatione non ita pridem apud vos functus eſt, & indigne fert, puto, quod expetitam ſibi a te filiam tuam non impetravit, & jam ſeptimum diem pellem inſidet, collectumque habet exercitum non parvum. Audiveram, inquit Leucanor, *ipſe quoque colligi in pelle copias; contra nos vero coire, & Arſacoman ducem eſſe, ignorabam. Enimvero contra te*, Lonchates ait, *apparatus ille. Meus vero Arſacomas inimicus eſt, & indignatur me ſibi praeferri ab honoratioribus, & omnibus rebus haberi praeſtantiorem. Si*

Ἐγὼ δὲ, μηνύω σοι μεγάλην ἔφοδον ἐσομένην ἐφ' ὑμᾶς ὑπ' Ἀρσακόμα τοῦ Μαριάντα, ὃς ἐπρέσβευε πρώην παρὰ σὲ, καὶ, οἶμαι, διότι αἰτήσας τὴν θυγατέρα οὐκ ἔτυχε παρὰ σοῦ, ἀγανακτεῖ, καὶ ὅτι ἡ βύρσης ἑβδόμην ἡμέραν ἤδη κάθηται, καὶ συνῆκται στρατὸς οὐκ ὀλίγος αὐτῷ. Ἤκουσα, ἔφη ὁ Λευκάνωρ, καὶ αὐτὸς ἀθροίζεσθαι δύναμιν ἀπὸ βύρσης· ὅτι δ' ἐφ' ἡμᾶς συνίσταται, καὶ ὅτι Ἀρσακόμας ὁ ἐλαύνων ἐστὶν, οὐκ ἠγνόουν. Ἀλλ' ὅτι σὲ, ἔφη ὁ Λογχάτης, ἡ παρασκευή· ἐμοὶ δὲ ἐχθρὸς ὁ Ἀρσακόμας ἐστὶ καὶ ἀχθεται διότι προτιμῶμαι αὐτοῦ ὑπὸ τοῦ πατρὸς, καὶ ἀμείνων τὰ πάντα δοκῶ εἶναι

milites. De hoc vide *J. Fr. Gronovium* ad *Livii* XXVI. 19. Excidit ergo vel καὶ, inter duo haec vocabula, vel ὁ δὲ, ut fuerit, ὁ δὲ ὁπλίτας, ὁ δὲ πεζοὺς, ὁπόσους ἂν δύνηται. vel denique commate tantum haec duo vocabula dividenda & ἀσυνδέτως legenda. Mox ait Toxaris, καὶ ἠθροίσθησαν αὐτῷ ἱππεῖς μὲν ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, ὁπλῖται, &c. διαιρούμενοι. Interpres Latinus vertit ἱππεῖς ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους *equitum quingenta millia.* idque non hic modo, ſed & in *Navigio* ſeu Votis cap. 28. fin. Καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας τὸ ὁπλιτικὸν, ἱππεῖς δὲ, ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους, vertit, *poſtremo tota armatorum ſumma, quinquaginta millia; equitum autem circiter quingenta millia.* Nova profecto militiae ratio ubi equites plus decem partibus peditibus numeroſiores ſunt. Caeterum ut ſtupor ejus, qui tam inficetam terſiſſimi ſcriptoris nobis concinnavit verſionem, amplius pateſcat; is qui in memorato Navigii loco πεντακισχιλίους ἱππεῖς reddit *quingenta millia equitum*, paginae ſeq. fine verba haec, ἵππαρχον γάρ σε τῶν πεντακισχιλίων ἀποφαίνω, vertit, *Nam te quinque millibus equitum praeficiam*; recte quidem, ſed ita, ut pauciſſimis lineis ante, ſe turpiſſime dormitaſſe, ipſe quali confiteatur. I nunc, Lector, & verſionibus tuto crede. *J. J.*

Ὁπλιτ. ἢ πεζοὺς] Cum ὁπλίτας & πεζοὺς mox diſtinguat, hic etiam ita diſtingui par erat. *M. du S.*

84. Τῆς τράχωνος] Id eſt aſperam regionem, a τράχων eſt Τραχωνίτις, ſubintellecto γῆ. *F. G.*

Τράχωνος] Vid. Iſ. β. c. 30. unde diſces, non eſſe nomen urbis, quod *Eraſmo* fraudi fuit. *M. du S.*

Τῆς Τράχωνος] Τῆς Τράχωνος unciali T inchoatum habebant Edd. quaſi nomen proprium eſſet, id praeeunte *Solano* mutavi in hac Edit. *J. F. B.*

ναι· εἰ δέ μοι ὑποσχοιο τὴν ἑτέραν σου θυγατέρα Βαρκέτιν, ὅτε τὰ ἄλλα ἀναξίῳ ὑμῶν ὄντι, οὐκ εἰς μακράν σοι ἥξω, τὴν κεφαλὴν αὐτῶν κομίζων. Ὑπισχνοῦμαι, ἔφη ὁ βασιλεύς, μάλα φοβερὸς γενόμενος· ἔγνω γοῦν τὴν αἰτίαν τῆς ὀργῆς τῆς Ἀρσακόμα, τῷ ἐπὶ τῷ γάμῳ, καὶ ἄλλως ὑπέπτησεν ἀεὶ τοὺς Σκύθας. ὁ δὲ Λογχάτης, Ὀμοσον, ἔφη, ἢ μὴν φυλάξαι τὰς συνθήκας, μηδὲ ἀπαρνήσασθαι. τότε ἤδη τούτων γενομένων, καὶ ἐπεὶ ἀνατείνας εἰς τὸν οὐρανὸν ἤθελεν ὀμνύειν, Μὴ σύγε ἐνταῦθα, εἶπε, μή τις ὑπίδηται τῶν ὁρώντων ἐφ' ὅτῳ ὀρκομοτοῦμεν, ἀλλ' εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Ἄρεος τουτὶ εἰσελθόντες, ἐπικλείσαντες τὰς θύρας, ὀμνύωμεν, ἀκουσάτω δὲ μηδείς. εἰ γάρ τι τούτων φθάσοιτο Ἀρσακόμας, δέδια μὴ προθύσηταί με τοῦ πολέμου, χεῖρα οὐ μικρὰν ἤδη προβεβλημένος. Εἰσίωμεν, ἔφη ὁ βασιλεύς, ὑμεῖς δὲ ἀπόστητε ὅτι πορρωτάτω· μηδεὶς δὲ παρέστω εἰς τὸν νεών, ὃν τινα μὴ ἐγὼ καλέσω· ἐπεὶ δὲ οἱ μὲν εἰσῆλθον, οἱ δορυφόροι δὲ ἀπέστησαν, σπασάμενος τὸν ἀκινάκην, ἐπιοχὼν τῇ ἑτέρᾳ τὸ στόμα, ὡς μὴ βοήσειε, παίει πρὸς τὸν μαζόν· εἶτα ἀποτεμὼν τὴν κεφαλήν, τῷ τῇ χλαμύδι ἔχων, ἐξήει, μέλαξον ἀφαλεγόμενος δήθεν αὐτῷ. καὶ ἅμα ταχέως ἥξειν λέγων, ὡς δὴ ἐπί τι πεμφθεὶς ὑπ' ἐκείνου. καὶ ὅτως ἐπὶ τὸν τόπον ἀφικόμενος, ἔνθα δεδεμένον [b] καλαλελοίπει τὸν ἵππον, ἀναβὰς, ἀφιππάσατο εἰς τὴν Σκυθίαν. δίωξις δὲ οὐκ ἐγένετο αὐτῷ, ἀπολυ ἀγνοησάντων τὸ γεγονὸς τῶν Βοσπορανῶν, καὶ ὅτε ἔγνωσαν, ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιαζόντων.

vero mihi promiseris alteram filiam tuam Barcetin, qui nec aliis rebus indignus vobis gener sum, non ita multo post veniam caput tibi illius adferens. Promitto, ait rex, valde perterritus, qui causſam irarum Arsacomae, de nuptiis, sciret, & alioquin semper formidaret Scythas. Lonchates vero *jura*, inquit, *servaturum te pacta, neque negaturum.* Hic, dum ista jam fierent, & ille extensa in caelum *manu* jam juraturus esset, *Ne hic*; inquit, *ne quis forte videntium suspicetur, qua de re juremus: sed in hoc Martis templum ingressi, clausis post nos januis juremus, audiente nemine. Si quid enim horum audiat Arsacomas, metuo ne ante bellum me caedat, qui manum non parvam jam circa se habeat. Intremus*, rex ait: *Vos vero longissime recedite, neque in templo adsit quisquam, quem ego non vocavero.* Cum vero ipsi quidem intrassent, recessissent autem satellites: stricto acinace, altera manu os ne clamaret occludens, ferit ipsum ad mammam, tum caput abscissum tegens chlamyde exit, inter *exeundum* velut loquens cum illo, & statim se rediturum, dicens, ac si ad aliquid missus ab illo esset. Et sic delatus ad illum locum, ubi revinctum equum reliquerat, eo conscenso Scythiam curriculo repetit. Ac ne quidem persecutus illum quisquam est, quid actum esset diu ignorantibus Bosporanis: tum ubi rescissent factiose de regno decertantibus.

51. Ταῦτα μὲν ὁ Λογχάτης ἔπραξε, καὶ τὴν

51. Atque ista quidem Lonchates fecit, im-

a Ὀρκομοτοῦμεν] Et sic esse in *Fl.* ac *Fr.* notat *M. du S.* Sed & est in *J. P. H.* &c. b Καλαλελοίπει] Consentire *Fl.* notat idem.

14. Ἢ μὴν] *Par.* ἦ cum puncto subscripto: sine illo *Fl. J. H. S.* Omnes tamen discretim. Alibi ἤμὴν junctim; tumque significare volunt *haud dubie*; prius vero esse jurandi formulam. Sed quis non videt vanam hanc esse differentiam? Et recte ἢ μὴν disjungi, & οὕτως significare, satis docuit *Budd.* in Comment. p. 520. f. & 521. *J. F. R.*

64. Ὀμόσκδ ἐ ὁμόγλωττ τοῖς Ἀλανοῖς ὤν.] Eras.

implevitque promiſſum tradendo Leucanoris capite. Macentes autem, audito in ipſa via, quid in Boſporo geſtum eſſet, pervenit ad Machlyes, & annuntiata primum morte regis, *Civitas*, inquit, *te, Adyrmache, generum regis ad regnum vocat. Itaque tu quidem praecepto itinere regnum occupa, turbatis rebus praeſens auxilium: puella vero poſt te in plauſtris ſequatur. Facilius enim ſic Boſporanorum tibi vulgus conciliaveris, regis filiam ſi viderint. Ego vero Alanus ſum, & virginis a matre cognatus: etenim noſtri generis Maſtiram duxit Leucanor: Et jam a Maſtirae tibi fratribus venio, qui ſunt in Alania, hortantibus te, ut quam celerrime venias in Boſporum, nec patiare transferri imperium in Eubiotum, qui frater nothus Leucanoris, Scythis ſemper amicus, infeſtus autem eſt Alanis.* Haec Macentes dixit, armis & lingua Alanorum ſimilis, communia enim iſta Alanis & Scythis, niſi quod non omnino Scytharum inſtar comati ſunt Alani. Verum Macentes in hoc etiam ſimilem ſe iis reddiderat, quod detonderat de coma, quantum conveniebat minus Scytha comatum eſſe Alanum. Propter iſta ergo fides illi habita, putatusque Maſtirae ac Mazaeae cognatus eſſe.

52. *Et jam*, inquit, *Adyrmache, paratus ſum vel ire tecum in Boſporum, ſi volueris, vel manere, ſi opus ſit, & ducere virginem. Hoc vero, & magis quidem velim*, ait Adyrmachus, *te, conſanguineus qui ſis,*

ὑποχεσιν ἀπεπλήρωσε, τῷ Ἀρσακόμᾳ ϖδοδὺς τ̀ κεφαλὴν τ̃ Λευκάνορ⊙. ὁ Μακέντης δὲ, καθ' ὁδὸν ἀκύσας τὰ ἐν Βοσπόρῳ γενόμενα, ἦκεν [c] ἐς τὺς Μάχλυας, ϗ ϖρῶτ⊙ ἀγγείλας αὐτοῖς τ̀ φόνον τ̃ βασιλέως, Ἡ ϖόλις δὲ, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, σὲ γαμβρὸν ὄντα, ὅπι τ̀ βασιλείαν καλεῖ, ὥστε σὺ μὲ ϖροελάσας, ϖαραλάμβανε τ̀ ἀρχὴν, τεταραγμένοις τοῖς ϖράγμασιν ὀϕθησόμενος. ἡ κόρη δὲ κατόπιν σοι ὅπι τ̀ ἁμαξῶν ἐπέσθω, ῥᾷον γ̀ οὕτω ϖροσάξεις Βοσπορανῶν τὺς ϖολλὺς, ἰδόντας τ̀ Λευκάνορ⊙ θυγατέρα. ἐγὼ δὲ Ἀλανός τέ εἰμι, ϗ τῇ ϖαιδὶ ταύτῃ συγγενὴς μητρόθεν· ϖαρ' ἡμῖν γ̀ ἦσαν τ̀ Μάστειραν ἠγάγετο ὁ Λευκάνωρ· ϗ νῦν σοι ἥκω ϖδὸς τ̀ Μαστείρας ἀδελφῶν, τ̀ ἐν Ἀλανίᾳ, ϖαρακελευομένων, ὅτι τάχιστα ἐλαύνειν ἐπὶ τ̀ Βόσπορον, ϗ μὴ ϖρὶν ἰδεῖν ἐς Εὐβίοτον ϖρελθοῦσαν τ̀ ἀρχὴν· ὃς ἀδελφὸς ὢν νόθ⊙ Λευκάνορ⊙, Σκύθαις μ̀ ἀεὶ φίλ⊙ ἐστὶν, Ἀλανοῖς δὲ ἀπέχθετ⊙. ταῦτα δὲ ἔλεγεν ὁ Μακέντης, ὁμόσκευ⊙ ϗ ὁμόγλωττ⊙ τοῖς Ἀλανοῖς ὤν· κοινὰ γ̀ ταῦτα Ἀλανοῖς ϗ Σκύθαις· ϖλὴν ὅτι ϑ ϖάνυ κομῶσιν οἱ Ἀλανοὶ, ὥσϖρ οἱ Σκύθαι· ἀλλὰ ὁ Μακέντης ϗ τοῦτο εἴκατο αὐτοῖς, ϗ ἀποκεκάρϗ τ̀ κόμης, ὁπόσον εἰκὸς ἦν ἔλαττον κομᾶν τ̀ Ἀλανὸν τ̃ Σκύθ· ὥστε ἐπιστεύετο ϗμ̀ ταῦτα, ϗ ἐδόκ ϗ Μαστείρας ϗ Μαζαίας συγγενὴς εἶναι.

Καὶ νῦν, ἔφη, ὦ Ἀδύρμαχε, ἐλαύνειν ἕτοιμ⊙ ἅμα σοι ἐπὶ τ̀ Βόσπορον, ἢν ἐθέλῃς, μεῖνόν τε εἰ δέοι, ϗ τ̀ ϖαῖδα ἄγειν. τοῦτο, ἔφη, ϗ μᾶλλον, ὁ Ἀδύρμαχ⊙, ἐθελήσαιμ' ἂν, ἀφ' αἵματ⊙ ὄντα σε Μαζαίαν

c Ἐς] Εἰ male *Fl.*

raſmus: *eodem cultu, eademque cum Alanis lingua.* Sed ὁμόσκευ⊙ eſt, qui eodem genere armorum utitur, ut apud *Thucydidem.* Ὅμηροι τοῖς Σκύθαις ὁμόσκευοι, *iisdem armis utuntur, quibus Scythae.* Σκευὴ Graecis ſaepe ſunt arma. *J.G.G.*

77. Ἀφ' αἵματ⊙] Belgiciſmum ſimilem cum hoc Graeciſmo comparat Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciſſ. p. 427. Adducto hoc Luciani loco, & *Homer.* Il. Z. 211. Ταύτης τοι γενέης τε ϗ αἵματ⊙ ἐξ ἐμεῦ εἰσι. Item T. 105. — οἵθ' αἵματ⊙ ἐξ ἐμεῦ εἰσι, ubi

ζαίαν ἄγειν. ἢν μὲν γὰρ ἅμα ἡμῖν ἴῃς ἐπὶ [a] τὴν Βόσπορον, ἱππεῖ ἑνὶ πλείους ἂν γενοίμεθα· εἰ δέ μοι τὴν γυναῖκα ἄγοις, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο. ταῦτα ἐγίνετο· καὶ ὁ μὲν ἀπήλαυνε, παραδὺς τῷ Μακέντῃ ἄγειν τλὼ Μαζαίαν, παρθένον ἔτι οὖσαν. ὁ δὲ ἡμέρας μὲν ἐπὶ τὰ ἁμάξης ἦγεν αὐτλώ. ἐπεὶ δὲ νὺξ κατέλαβεν, ἀναθέμενος ἐπὶ τὸν ἵππον (ἑτεθεραπεύκει δὲ ἄλλον ἕνα σφίσιν ἱππέα ἕπεσθαι) ἀναπηδήσας καὶ αὐτὸς, οὐκέτι πολλὴ τὴν Μαιῶτιν ἤλαυνεν, ἀλλ' ἀποστρέφεται εἰς τὴν μεσόγειαν, ἐν δεξιᾷ λαβὼν τὰ Μιτραίων ὄρη, ἀναπαύων μέλαξὺ τὴν παῖδα, τριταῖος ἐτέλεσεν ἐκ Μαχλύων ἐς Σκύθας. καὶ ὁ μὲν ἵππος αὐτῷ, ἐπειδὴ ἐπαύσατο τοῦ δρόμου, μικρὸν ὕστερος ἀπεθνήσκει.

Ὁ δὲ Μακέντης, ἐγχειρίσας τὴν Μαζαίαν τῷ Ἀρσακόμα, Δέδεξο, εἶπε, καὶ σὺ παρ' ἐμοῦ τὴν ὑπόχεσιν. τοῦ δὲ πρὸς τὸ ἀνέλπιστον τοῦ θεάματος καταπλαγέντος, καὶ χάριν ὁμολογοῦντος, Παῦε, ἔφη ὁ Μακέντης, ἄλλον με ποιῶν σεαυτοῦ. τὸ μὲν γὰρ χάριν ἐμοὶ ὁμολογεῖν ἐφ' οἷς ἔπραξα τούτοις, τοιόν δέ ἐστιν, ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά μου χάριν εἰδείη τῇ δεξιᾷ, διότι τρωθεῖσαν ποτε αὐτλὼ ἐθεράπευσε, καὶ φιλοφρόνως ἐπεμελήθη καμνούσης. γελοῖα τοίνυν καὶ ἡμεῖς ἂν ποιοῖμεν, εἰ πάλαι ἀναμιχθέντες, καὶ ὡς οἷόν τε ἦν, εἰς ἕνα συνελθόντες, ἔτι μέγα νομίζοιμεν εἶναι, εἰ [c] τὸ μέρος ἡμῶν ἔπραξέ τι χρηστὸν ὑπὲρ ὅλου τοῦ σώματος· ὑπὲρ ἑαυτοῦ γὰρ

puellam ducere. Si enim simul eas nobiscum in Bosporum, equite uno plures fuerimus: si vero uxorem mihi adducas, multorum instar mihi fueris. Haec facta sunt. Atque ille quidem discessit, tradita Macentae, quam deduceret, Mazaea, adhuc virgine. At ille eo quidem die in plaustro ipsam duxit. Cum vero nox ingruisset, ea in suum equum imposita (paraverat autem alium unum equitem, qui se sequeretur) cum ipse quoque insiluisset, non jam juxta Maeotin pergit: sed versus mediterranea deflectens, uti dextros haberet Mitraeorum montes, recreata interposita quiete puella, tertio die iter ex Machlyum regione ad Scythas peregit. Atque equus illi, cum finito cursu paullum stetisset, moritur.

53. Macentes vero in manum tradens Mazaeam Arsacomae, *Habe tibi*, inquit, *a me etiam promissum.* Illo autem ad insperatum adeo conspectum perculso, & gratias agente, *Desine*, inquit Macentes, *alium me a te facere. Quod enim gratias mihi eorum nomine, quae feci, agis, id ejusmodi est, ac si gratiam habeat sinistra mea dextrae, quod vulneratam aliquando illam sanaverit, & benigne curaverit laborantem. Proin ridiculi nos quoque egerimus, si olim permisti, & quoad ejus fieri poterat, in unum coaliti, adhuc magnum esse putemus, si qua pars nostri utile quidquam pro toto corpore fecerit. pro se enim*

a Τὸν] Articulo caret *Fl.* *b* Ἑτεθεραπεύκει] Et sic *Fl.* cum reliquis. *c* Τὸ] Adesse artic. in *Fl.* & *Fr.* aeque ac in *J.* notat *Solan.* Adest autem & in *P. H. S.* &c.

Scholiast. ἀντὶ τοῦ σπέρματος, γένους. Additque adeundum *Elsner.* ad Act. Apost. XVII. 26. (qui idem duobus illis locis prioribus probat.) Item *Wolfii* curas, ad Euang. Joan. I. 13. Plura adderem, nisi res foret nota. *J. F. R.*

91. Ἐτέλεσεν οὖν] Subaudi ὁδὸν. Ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, *Pharsalum pervenit.* Thucyd. [IV. 78.] *F. G.* Adde Nostrum T. I. *Tim.* §. 20. Τελεῖν ἐπὶ τὸ τέρμα. Et passim alibi. *J. F. R.*

3. Ὥσπερ ἂν ἡ ἀριστερά.] An ὥσπερ ἂν αἱ ἡ ἀριστερά; &c. *F. G.*

20. Εὐθύς τοι ὀλίγ' μετ'] Delendum videtur ὀλ. *F. G.* Certe alterutrum necessario delendum; eodem tamen redit, num μετ' ὀλίγ πολὺ legas, cum *Basil.* an ὀλ. μετὰ πολὺ cum *Fl.* quam secuti sumus ut antiquiorem. *J. F. R.*

Ibid. Οὐ μετὰ πολὺ] Sic *Fl.* Reliquae Edd. & ipse P. ὀλ. μετ' ὀλίγ πολύ. nisi quod *B2.* μετ' ὀλ. πολὺ, habeat, quod

enim fecit, cum pars sit totius corporis, cui bene factum est. Sic tum Macentes locutus est cum agente sibi gratias Arsacoma.

54. Adyrmachus vero auditis insidiis in Bosporum non jam perrexit; jam enim imperabat advocatus ex Sauromatis, apud quos vixerat, Eubiotus: sed reversus in patriam ingenti comparato exercitu, irruptionem per montana fecit in Scythiam. Et Eubiotus non ita multo post ipse quoque irruit, adducens omnes quidem *sui imperii* Graecos, Alanos autem & Sauromatas auxiliares cujusque generis vicies millenos. Conjunctis autem copiis Eubiotus atque Adyrmachus, nonaginta millia ambo conficiebant: quorum tertia pars jaculabatur ex equis. Nos vero, (nam ipse quoque expeditionis pars fui, qui dederim illis in pelle tum equites meo stipendio militantes centum) triginta millibus non multo pauciores, computatis quidem equitibus, impetum eorum Arsacoma duce excepimus: & cum admoventes videremus, contra illos equitatu prius emisso duximus. Cum diu fortiter pugnatum esset, jam cedere nostri, jam perrumpi phalanx, & tandem in duas partes scindi Scytharum exercitus. Atque altera pars quidem se subducere, non illa quidem aperte victa, sed recessus illa fuga videbatur: cum neque Alani multum persequi illos auderent. Alteram vero partem, eandemque minorem, circumventam Alani & Machlyes caedebant undique, magna sagittarum jaculorumque vi immissa: valde itaque laborare nostri, qui

ἔπραξε, μέρος ὂν τοῦ ὅλου εὖ πάσχοντος. [d] οὕτω μὲν ὁ Μακέντης ἔφη τῷ Ἀρσακόμᾳ χάριν ὁμολογήσαντι.

Ὁ δὲ Ἀδύρμαχος, ὡς ἤκουσε τὴν ὁπλὴν, εἰς μὲν τὸν Βόσπορον οὐκέτι ἦλθεν (ἤδη γὰρ Εὐβίοτος ἦρχεν, ἐπικληθεὶς ἐκ Σαυροματῶν, παρ' οἷς διέτριβεν) εἰς δὲ τὴν [e] αὐτοῦ ἐπανελθὼν, καὶ στρατιὰν πολλὴν συναγαγὼν, ἅμα τῷ ὀρεινὴς ἐσέβαλεν ἐς τὴν Σκυθίαν· καὶ ὁ Εὐβίοτος [f] ὀ μὲν πολὺ καὶ ὕστερος εἰσέπεσεν, ἄγων πανδημεὶ μὲν τοὺς Ἕλληνας, Ἀλανοὺς δὲ καὶ Σαυρομάτας ἐπικλήτους ἑκατέρους δισμυρίους· ἀναμίξαντες δὲ τὰ στρατεύματα, ὁ Εὐβίοτος καὶ ὁ Ἀδύρμαχος, ἐννέα μυριάδες ἅπαντες ἐγένοντο, καὶ τούτων τὸ τρίτον, ἱπποτοξόται. ἡμεῖς δὲ (καὶ γὰρ καὶ αὐτὸς μετέσχον τῆς ἐξόδου, αὐτοῖς ἐπιδοὺς ἐν τῇ βύρσῃ τότε ἱππέας αὐτοτελεῖς ἑκατὸν) ὀ πολλῷ ἔλαττον τῶν τρισμυρίων σὺν τοῖς ἱππεῦσι συναθροισθέντες, ὑπεμείναμεν τὴν ἔφοδον· ἐστρατήγει δὲ ὁ Ἀρσακόμας. καὶ ἐπειδὴ προσιόντας εἴδομεν αὐτούς, ἀντεπήγομεν, προεπαφέντες τὸ ἱππικόν. γενομένης δὲ ἐπιπολὺ μάχης καρτερᾶς, ἐνεδίδου ἤδη τὰ ἡμέτερα, καὶ παρερρήγνυτο ἡ Φάλαγξ· καὶ τέλος εἰς δύο διεκόπη τὸ Σκυθικὸν ἅπαν, καὶ τὸ μὲν ὑπέφευγεν, ὀ πάνυ σαφῶς ἡπημένον, ἀλλ' ἀναχώρησις ἐδόκει ἡ φυγή. οὐδὲ γὰρ οἱ Ἀλανοὶ ἐτόλμων ἐπιπολὺ διώκειν· τὸ δὲ ἥμισυ, ὅπερ καὶ ἔλαττον, περιέχοντες οἱ Ἀλανοὶ καὶ Μάχλυες ἐκόπτον πανταχόθεν, ἀφθόνως ἀφιέντες τῶν ὀϊστῶν καὶ ἀκοντίων, ὥστε πάνυ ἐπονεῖτο ἡμῶν οἱ περι-

[d] Οὕτω] Οὕτως *Fl.* [e] Αὐτοῦ] Sic *Fl. B2. H.* & *S.* Αὐτοῦ *J. P.* [f] Οὐ μὲν πολὺ] Ita *Fl.* recte. Οὐ μετ' ὀ πολὺ cett. Excepta *B2.* quae μετ' ὀ πολὺ. In marg. *AIW.* adscriptum: superfluit ὀ.

quod genuinum censeo. *M. du S.*

28. Αὐτοτελεῖς] *Suis sumptibus viventes.* *F. G.*

36. Εἰς δύο διεκόπη] Hanc phrasin probat contra *Gatakerum* Rev. *Elsherus* ad Euang. Marc. XV. 38. ubi habemus: καὶ τὸ καλαπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐχίσθη εἰς δύο. Et hoc Luciani, item alia ex ejusd. *Dial. Meretr.* XIII. post med. & *Deor. Dial.* VIII. pr. Item *Sympos.* c. 44. ubi διεῖλε τὸ κρανίον — εἰς δύο, videbimus, item ex *Demosth.* Phil. IV. p. 58. Nec non *Polyb.* L. 2. c. 16. addit, qui plenius, κατὰ εἰς δύο μέρη ait. Sed ut μέρη saepe abest in hac & aliis locutionibus (de qua ellipsi vid. *L. Bos* Lit. M.) ita abundat alibi, ut ap. *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. ἢ πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο εἰς μόρα καλλιφλογὲς ἱμάτιον φορᾷ; *J. F. R.*

48. Πε-

περιεχημένοι, καὶ ἤδη προίεντο οἱ πολλοὶ τὰ ὅπλα.

ita concluſi tenerentur, jamque multi arma projicere.

Ἐν τούτοις δὲ ὁ Λογχάτης καὶ ὁ Μακέντης ἔτυχον ὄντες, καὶ ἐτέτρωντο ἤδη, προκινδυνεύοντες, ὁ μὲν πυρακτωθεὶς τὸ μηρὸν ὁ Λογχάτης, ὁ Μακέντης δὲ πελέκει εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ κοντῷ εἰς τὸ ὦμον· ὅθεν αἰδόμενος ὁ Ἀρσακόμας, ἐν ἡμῖν τοῖς ἄλλοις ὢν, δεινὸν ἡγησάμενος, εἰ ἄπεισι καταλιπὼν τοὺς φίλους, προσβαλὼν τοὺς μύωπας τῷ ἵππῳ, ἐμβοήσας ἤλαυνε διὰ τῶν πολεμίων, κοπίδα διηρμένος, ὥστε τοὺς Μάχλυας μηδὲ ὑποστῆναι τὸ ῥόθιον τοῦ θυμοῦ, ἀλλὰ διαιρεθέντες ἔδωκαν αὐτῷ διεξελθεῖν. ὁ δὲ ἀναλησάμενος τοὺς φίλους, καὶ τοὺς ἄλλους ἅπαντας προκαλέσας, ὥρμησεν ἐπὶ τὸν Ἀδύρμαχον, καὶ κατάξας τῇ κοπίδι [a] κατὰ τὸν αὐχένα, μέχρι τῆς ζώνης διέτεμε. πεσόντος δὲ ἐκείνου, διελύθη τὸ Μαχλυϊκὸν ἅπαν, καὶ τὸ Ἀλανικὸν [b] ἐμοὶ πολὺ, καὶ οἱ Ἕλληνες ἐπὶ τούτοις· ὥστε ἐκρατοῦμεν ἐξ ὑπαρχῆς ἡμεῖς, καὶ ἐπεξήλθομεν ἂν ἐπιπολὺ κτείνοντες, εἰ μὴ νὺξ τὸ ἔργον ἀφείλετο. εἰς δὲ τὴν ἐπιοῦσαν ἱκέται παρὰ τὸν πολεμίων ἦκον ἐδέοντο φιλίαν ποιεῖσθαι. Βοσποριανοὶ μὲν ὑποτελέσειν διπλάσιον τὸν δασμὸν ὑπισχνούμενοι, Μάχλυες δὲ ὁμήρους δώσειν ἔφασαν, οἱ Ἀλανοὶ δὲ

55. Forte fortuna in his erant Lonchates atque Macentes, jamque vulnerati, cum primi ſe periculis obtuliſſent, ambuſto *falarica* femore Lonchates, Macentes autem *percuſſo* ſecuri capite, & haſta humero. Quod ſentiens Arſacomas, qui inter nos reliquos verſaretur, indignumque ratus, ſi relictis amicis abiret, admotis equo calcaribus, & ſublato clamore, per hoſtes infenſa copide equitat, ut neque animoſum illius impetum ſuſtinerent Machlyes, ſed transeundi facultatem illi darent. At ille recuperatis amicis hortatus omnes irruit in Adyrmachum, eumque impacta ad cervicem copide ad zonam usque dividit. Illo vero cadente, quidquid erat Machlyum, neque ita multo poſt Alani quoque diffugiunt, & poſt hos etiam Graeci. Sic de novo nos ſuperiores, perſecuturi illos amplius & caeſuri eramus, niſi nox opus intercepiſſet. Poſtridie ſupplices ab hoſtibus veniunt amicitiam ſecum fieri petentes, Boſporani duplum pendere tributum polliciti, Machlyes dare obſides parati; Alani ve-

a Παρὰ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in *J. P. H. B2. S.* &c. b Οὐ μὴ πολὺ] Sic iterum reſtitut. ex *Fl.* Οὐ μετ' ἐμοὶ πολὺ cett. & P. male.

48. Πυρακτωθεὶς] Corrupta haud dubie vox. Cujus poſterior pars Τρωθεὶς fuit; ſed quaenam alia vox ſub πυρακ. lateat, ſine Codicum ope meum hic divinare non eſt. Forſan tantum παρατρωθεὶς, forſan καὶ τρωθεὶς ſcripſerat. In Libris nihil ſubſidii. *M. du S.*

55. Κοπίδα διηρμένος] At ſupra c. 9. circa fin. habuimus διηρημένα una vocali auctius, de quo ibi monere oblitus ſum, quod id reliquerim, ut in Edd. inveni; nam & ſic ſcribitur apud LXX. *Dan.* 2. 14. At in hoc *Tox.* c. 40. pr. διηρμένοι exaratum erat, ut hic. Quare utrobique diverſam ſcripturam retinui, quia utraque videtur bona. *J. F. R.*

74. Ἐσπείσθημεν] In omnibus antea legebatur ἐπείσθημεν; ego audacter mutavi, quamvis etiam ferri poſſit recepta ſcriptura. Quid σπένδομαι valeat, notius eſt, quam ut moneam. *M. du S.*

Ἐπείσθημεν] Ego non ita audax fui, ut hoc contra omnes Edd. & Codd. mutarem; maxime propter ſequens δόξαν, ex quo magis conſequitur, reliquis ex opinione aut ſuffragio Arſacomae perſuaſum, ut idem ſentirent. Etſi enim σπένδομαι egregium eſt, quum de pace aut foedere ineundo agitur; ut ap. *Herodian.* 2. 12. 5. καλαπέμπει γράμματα, δι' ὧν ἐσπένδετο δὴ πρὸς τὸν Σεβῆρον. *literas miſit, quibus foedus pangeret cum Severo.* (ſeu malis conſtruere, *literas miſit ad Severum.*) quis demonſtraverit id ideo intrudendum, ubi orationis filum alii verbo connectitur. Sed inventis noſtris nimis gaudentes nobis de felici ſucceſſu nimis etiam ſubito gratulamur, nec amplius reliqua ponderamus. Et neſcio an quidem ἐσπείσθημεν ſic paſſive pro

vero pro iſta invaſione Sindianos, a longo inde tempore a nobis diſſidentes, in poteſtatem noſtram ſe redacturos recipiebant. His conditionibus perſuaderi nobis paſſi ſumus, cum primo omnium ita viſum eſſet Arſacomae & Lonchati, & ipſis tractantibus univerſum negotium, pax facta eſt. Talia, Mneſippe, audent facere pro amicis Scythae.

56. MNES. Omnino tragica, Toxari, & fabulis ſimilia. Atque ignoſcat mihi Acinaces ac Ventus per quos juraſti. Si quis enim fidem iis neget, non valde videatur reprehendendus. TOX. Quin vide, generoſe, ne invidia ſit illa veſtra credendi cunctatio. Verumtamen non deterrueris me neganda fide, quo minus alia de hoc genere dicam, quae facta a Scythis novi. MNES. Modo ne longa *nimis*, vir optime, nec ita ſolutis uſus ſermonibus, ut modo ſurſum deorſum Scythiam Machlyanemque percurrens, & abiens in Boſporum rediensque deinde, meo omnino ſilentio abuſus es. TOX. Obſequendum hac quoque in re eſt tibi legislatori, ac dicendum breviter, ne fatigeris, ſi auribus oberrare nobiſcum cogare.

57. Potius audi, quae mihi ipſi amicus, Siſinnes nomine, praeſtiterit. Cum enim Athenas domo proficiſcerer Graecae diſciplinae cupiditate, in Ponticam Amaſtrin navigavi: opportune autem objecta eſt e

ἀντὶ τ ἐφόδε ἐκείνης, Σινδιανὲς ἡμῖν χειρώσαλ ὑπέστησαν ἐκ πολλῦ διεστῶτας. ἐπὶ τύτοις c ἐπείθημεν, δόξαν πολὺ πρότερον Ἀρσακόμᾳ καὶ Λογχάτῃ· καὶ ἐγένελο εἰρήνη, ἐκείνων πρυλανευόντων ἕκαστα. τοιαῦτα, ὦ Μνήσιππε, τολμῶσι ποιεῖν Σκύθαι ὑπὲρ τ φίλων.

ΜΝΗΣ. Πάνυ τραγικὰ, ὦ Τόξαρι, καὶ μύθοις ὅμοια, καὶ ἴλεως μὲ ὁ Ἀκινάκης καὶ ὁ Ἄνεμος εἶεν, ὃς ὤμοσας, εἰ γῦν τις ἀπιστοίη αὐτοῖς, ὡ πάνυ μεμπτὸς εἶναι δόξειεν ἄν. ΤΟΞ. Ἀλλ' ὅρα, ὦ γενναῖε, μὴ φθόνος ὑμῖν ἡ ἀπιστία ᾖ, πλὴν ὄκ ἐμὲ ἀποτρέψεις ἀπιστῶν καὶ ἄλλα τοιαῦτα εἰπεῖν, ἃ οἶδα ὑπὸ Σκυθῶν γιγνόμενα. ΜΝΗΣ. Μὴ μακρὰ μόνον, ὦ ἄριστε, μηδὲ ἔτως ἀφέτοις χρώμενος τοῖς λόγοις, ὡς νῦν γε ἄνω καὶ κάτω τ Σκυθίαν καὶ τ Μαχλυανὴν ἀλαθέων, καὶ εἰς τ Βόσπορον ἀπιὼν, εἶτ' ἐπανιὼν, πάνυ μοι καλεχρήσω τῇ σιωπῇ. ΤΟΞ. Πειστέον καὶ ταῦτά σοι νομοθετοῦντι, καὶ ἀλαθῆ βραχέων λεκτέον, μὴ καὶ κάμῃς ἡμῖν τῇ ἀκοῇ συμπερινοστῶν.

Μᾶλλον δὲ ἄκουσον, ἐμοὶ αὐτῷ οἷα φίλος, Σισίννης τὔνομα, ὑπηρέτησεν· ὅτε γὰρ Ἀθήναζε ἀπῄειν οἴκοθεν ἐπιθυμίᾳ παιδείας τ Ἑλληνικῆς, κατέπλευσα ἐς Ἀμαστριν τ Ποντικήν· ἐν προσβολῇ δὲ ἔτυχε τοῖς ἀπὸ Σκυθίας

c Ἐπειάθημεν] Conſtans lectio. Ἐσπειάθημεν corrigit *M. du S.*

pro medio dicatur. Nam quum *Thucyd.* III. 111. p. 234. ait: Ἐν τούτῳ οἱ Μαντινεῖς, καὶ οἱς ἐσπεισο, —— ἐξελθόντες ἀπῆισαν. *Interea vero Mantineenſes, & ceteri, quibus ex pacto poteſtas facta —— egreſſi abierunt*, alia res eſt. *J.F.R.*

80. Μύθοις ὅμοια] At revera Scytharum genium moresque haec optime exprimunt, quos ex *Hiſtoria Timurbeki*, nuper Gallice e Perſica Cherefeddini Ali verſa & edita luculenter, ſi non legiſti, ut perſpicias auctor tibi ſum, quo mores adeo a noſtris abhorrentes pro fabulis non habeas. *M. du S.*

81. Οὓς ὤμοσας] Supra enim c. 38. hujus *Dial.* dixerat: ὃ μὲν γὰρ τ Ἄνεμον καὶ τ Ἀκινάκην — ὃ σοι δοκοῦσιν ὁ Ἄνεμος καὶ ὁ Ἀκινάκης θεοὶ εἶναι; *J.F.R.*

97. Ἀθήναζε ἀπῄειν] Conf. ſupr. Σκοθ. c. 1. & 4. *M. du S.* Si propter factum ipſum, bene. Si ad probandum uſum τῦ Ἀθήναζε, quo & ibi occurrit, nihil magni eſt momenti; nam & frequentatur aliis, ut *Alciphr.* III. Ep. 51. atque aliis. *J.F.R.*

99. Ἐν προσβολῇ] Cl. *Hemſterh.* rurſus in marg. monuit videnl. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* p. 408. No. 83. Habet autem *Thucyd.* VI. c. 48. ὁ πόρος δὲ μάλιστα καὶ προσβολὴ εἶναι αὐτοὺς τ Σικελίας. Ibique *Dukerus* hoc Luciani pluraque alia ex ipſo *Thucyd.* adfert, unde haec vox probetur, illuſtretur. Addam tantum inde verba Scholiaſtae ad IV. c. 53. No. 48. Προσβολὴ, ait, ἀντὶ τῦ προσορμισις καὶ καταγωγὴ. ἐπίθεσις. *J.F.R.*

Σκύθαις προσπλέουσιν ὁ πολὺς ὁ Καράμβεως ἀπέχουσα ἡ πόλις. εἵπετο δὲ ὁ Σισίννης, ἑταῖρός μοι ἐκ παιδὸς ὤν. ἡμεῖς οὖν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ κατὰ τὰ πλοῖα ἐς αὐτὸν μεθαρμοσάμενοι, ἠγοράζομεν, οὐδὲν πονηρὸν ὑφορώμενοι· ἐν τοσούτῳ δὲ κλῶπές τινες ἀναπάσαντες τὸ [a] κλεῖθρον ἐκφέρουσιν ἅπαντα, ὡς μηδὲ τὰ ἐς ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἀρκέσοντα καταλιπεῖν. ἐπανελθόντες οὖν οἴκαδε, καὶ τὸ γεγονὸς μαθόντες, δικάζεσθαι μὲν τοῖς γείτοσι πολλοῖς οὖσιν, ἢ τῷ ξένῳ, οὐκ ἐδοκιμάζομεν, δεδιότες μὴ συκοφάνται δόξωμεν τοῖς πολλοῖς, λέγοντες, ὡς ὑφείλετό ἡμῶν τις Δαρεικοὺς τετρακοσίους, καὶ ἐσθῆτα πολλὴν, καὶ [b] τάπιδας τινὰς, καὶ τἄλλα ὁπόσα εἴχομεν.

Ἐσκοπούμεθα δὲ περὶ τῶν παρόντων ὅ, τι [c] πράξομεν, ἄποροι πανταπασιν ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ γενόμενοι· καὶ μοὶ μὲν ἐδόκει, ὡς εἶχον, αὐτοῦ ἀφαυσάντα ἐς τὸ πλευρὰν τὸ ἀκινάκην ἀπελθεῖν τοῦ βίου, πρὶν ἀγεννές τι ὑποστῆναι, λιμῷ ἢ δίψει [d] πιεσθέντα· ὁ δὲ Σισίννης παρεμυθεῖτο, καὶ ἱκέτευε μηδὲν τοιοῦτο ποιεῖν· αὐτὸς γὰρ ὑπονοήσειν ἔλεγεν, [e] ὅθεν [f] ἕξομεν ἱκανῶς τὰς τροφάς· καὶ τότε μὲν ξύλα ἐκ τοῦ λιμένος παρεκόμισε, καὶ ἦκεν ἡμῖν ἐκ τοῦ μισθοῦ ὀψισάμενος. ἕωθεν δὲ περὶὸν τὴν ἀγορὰν εἶδε πομπήν τινα, ὡς ἔφη, γενναίων καὶ καλῶν νεανίσκων· μονομαχεῖν δὲ ἔτοι ὑπὲρ μισθῷ ἀν-

1 Scythia navigantibus haec urbs, Carambi non multum distans. Sequebatur me Sisinnes, meus a puero inde sodalis. Nos ergo diversorio ad portum quaesito, sarcinulisque de navi in illud translatis, nihil mali suspicati, in forum prodimus. Interea vero fures quidam clausris detractis omnia efferunt, ut nec tantum relinquerent, quantum in illum nobis diem sufficeret. Domum ergo reversis, audito quid factum esset, in jus vocare vicinos, qui multi essent, aut hospitem adeo, non placuit, veritis ne sycophantae plerisque videremur, si diceremus abstuliisse nobis aliquem Daricos quadringentos, & vestem multam, & stragula quaedam, & quae habueramus reliqua.

58. Deliberabamus autem de praesenti conditione nostra, quid ageremus, inopes omnium rerum in regione peregrina facti. Ac mihi quidem videbatur, ut habebam, e vestigio adacto in latus acinace de vita abire prius, quam humile quidquam fame aut siti subigente admitterem. At Sisinnes consolans me supplicabat, ne quid tale facerem: se quippe excogitaturum aliquid dicebat, unde, quantum ad victum satis esset, haberemus. Ac tum quidem ligna de portu bajulavit, venitque comparatis de mercede cibis. Altero vero mane in foro circumiens videt pompam, ut dicebat, fortium & honestorum juvenum. Hi autem pecunia auctorati gla-

a Κλεῖθρον] Ex emend. *Solan.* Κλεῖστρον Edd. priores. *b* Τάπιδας] Δάπιδας *Fl.* *c* Πράξομεν] Constans Edd. lectio. *d* Πιεσθέντα] Πιεσθέντα *Fl.* male. Πεισθέντα *H2.* *e* Ὅθεν] Deest in *Fl.* Adest in cett. Edd. & P. *f* Ἕξομεν] Hoc verbum tamen & sic legi in *Fl.* notat *M. du S.*

1. Καράμβεως] Promontorium est Asiae, de quo vide *Strabonem* Lib. II. p. 124. &c. *M. du S.*

3. Ἡμεῖς οὖν ἐν καλαγωγήν τινα ἐπὶ τῷ λιμένι σκεψάμενοι, καὶ τὰ πλοῖα ἐς αὐτὸν μεθαρμοσάμενοι ἠγοράζομεν] Ad haec ita notavit Pater. Vertunt jam ab Erasmo *res quasdam importatas in portu spectassemus, in eumque è navi subduxissemus, emimus.* Immo καλαγωγη, καταλυμα, πανδοκειον, οἰκημα, quod sibi vident, conduxerunt, compararunt & eo sarcinas deposuerunt ipsi ἀγοράζοντες, hoc est, in forum urbis profecti. *Hesych.* ἀγοράζειν, εἰς ἀγορᾶ διατρίβειν. *Aristophanes* Ἀυσιστράτῃ pag. 860. Lugd. edit. Ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἐξῆς Ἀριστογείτονι. *Thucydides* lib. VI. pag. 214. Καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν, ubi Scholiastes perinde ut *Hesychius* interpretatur. *Herodotus* Melpomene cap. 78. ἔχων δὴ ἀν ταύτην Graecam vestem, ἠγόραζε. Et cap. 164. καί μιν Βαρκαῖοι τε ἄνδρες καλαμαθόντες ἀγοράζονται, κτείνουσι. *Euterpe* cap. 35. Ἐν τοῖσι αἱ μὲν γυναῖκες ἀγοράζουσι & καπηλεύουσι, etsi hic vertant *negotiantur.* (Adde Cl. *Salmas.* de Usur. p. 339.) *J. G.*

Ibid. Καλαγωγὴν] *Sedem, diversoriolum.* *F. G.*

7. Ἀνα-

gladiatores, in tertium diem depugnaturi erant. Jamque omnia de illis uti se haberent percontatus, venit ad me, &, *Ne amplius*, inquit, *pauperem te, Toxari, dicito. Tertio enim abhinc die divitem te reddam.*

59. Haec dixit. Atque aegre interjecto tempore vitam tolerantes, instante jam spectaculo, spectamus ipsi quoque. Nam me etiam assumtum velut ad jucundum quoddam novumque spectaculum Graecum, ducit in theatrum. Jamque spectamus assidentes, primo bestias jaculis confici, & exagitari canibus, & in vinctos quosdam homines, maleficos, ut conjiciebamus, immitti. Ingressis autem gladiatoribus, cum procerum quendam juvenem producens praeco ediceret, qui cum hoc pugnare vellet, progrederetur in medium, pugnae pretium accepturus drachmas decies mille: hic surgit Sisinnes, ac cum desiliisset, pugnaturum se recipit, arma poscit, & mercedem acceptam, decies mille drachmas, ad me fert, & in manus mihi tradit: ac, *si quidem*, inquit, *vicero, Toxari, simul abimus, habituri quod satis est: sin vero cecidero, me sepulto ad Scythas revertere.* Ad haec plorabam equidem.

60. Verum ille arma capiens reliqua induit, galeam vero non imposuit, sed nudo capite consistens pugnavit. Ac primo quidem vulneratur ipse, curvato ense succisus

διολογηθέντες, ἐς τρίτην ἡμέραν διαγωνιεῖσθαι ἔμελλον. κἀ δὴ τὸ θᾶν ὡς εἶχεν ἀμφ' αὐτὸς θυθόμενον, ἐλθὼν ὡς ἐμέ, μηκέτι, ὦ Τόξαρι, ἔφη, σαυτὸν πένητα λέγε, εἰς τρίτην ἡμέραν πλούσιόν σε ἀποφανῶ.

Ταῦτα εἶπε, κἀ θονήρως τὸ μέλαξυ ἀποξήσαντες, ἐνεάσης ἤδη τῆς θέας, ἐθεώμεθα κἀ αὐτοί. παρελαβὼν γάρ με ὡς ὄπτι τερπνόν τι κἀ παράδοξον θέαμα τῶν Ἑλληνικῶν, ἄγει εἰς τὸ θέατρον κἀ καθίσαντες ἐωρῶμεν, τὸ μὲν πρῶτον θηρία καλακοντιζόμενα, κἀ ὑπὸ κυνῶν διωκόμενα, κἀπ' ἀνθρώπους δεδεμένους ἀφιέμενα, κακούργους τινὰς, ὡς εἰκάζομεν. ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθον οἱ μονομάχοι, καί τινα παράγαγων ὁ κῆρυξ εὐμεγέθη νεανίσκον, εἶπεν, ὅστις ἂν ἐθέλῃ τούτῳ μονομαχῆσαι, ἥκειν εἰς τὸ μέσον, δραχμὰς λήψόμενον μυρίας, μισθὸν τῆς μάχης, ἐνταῦθα ἐξανίστα ὁ Σισίννης, κἀ καλαπηδήσας ὑπέστη μαχεῖσθαι, κἀ τὰ ὅπλα ἤτει. καὶ τὸν μισθὸν λαβὼν, τὰς μυρίας, ἐμοὶ φέρων, ἐνεχείρισε· κἀ εἰ μὲν κρατήσαιμι, ὦ Τόξαρι, εἶπεν, ἅμα ἀπιμεν, ἔχοντες τὰ δεδεγμένα· ἢν δὲ πέσω, θάψας με ὑποχώρει ὀπίσω εἰς Σκύθας. ἐγὼ μὲν ὄπτι τούτοις ἐκώκυον.

Ὁ δὲ λαβὼν τὰ ὅπλα, τὰ μὲν ἄλλα περιεδήσατο, τὸ κράνος δὲ οὐ κατέθηκεν, ἀλλ' ἀπὸ γυμνῆς τῆς κεφαλῆς καλεσὰς ἐμάχετο· κἀ τὸ μὲν πρῶτον τιτρώσκει αὐτὸς, καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην,

7. Ἀναστάσαντες] Conf. infra Συμπόσ. c. 20. f. *M. du S.*

8. Κλεῖθρον] Omnes Libri habebant hic κλεῖστρον; quae vox cum nullibi occurrat, haud dubie pro hac, quam reposuimus, irrepsit. Vide Ἀλ. c. 29. & Εὐχ. c. 42. *M. du S.*

18. Πράξομεν] Pro πράξοιμεν, nescio an satis recte. Certe non memini me sic usurpatum legisse. *M. du S.*

28. Πομπὴν] *Quintil.* Decl. IX. *Cum ostentata per arenam perituroram corpora mortis suae pompam ducerent.* Vide & *J. Capitol.* in M. Aurelio c. XIX. *M. du S.*

30. Ἀνδρολογηθέντες] Ἀνδρολογεῖν *milites conscribere, Alciphr.* I. Ep. XI. p. 44. Ubi diligentiss. *Bergler.* ex *Hesych.* suam versionem; ac de alia quoque collectione virorum dici, hoc Luciani testimonio probat. Adde ἀνδρολογία 2. *Macab.* XII. 43. *J. F. R.*

43. Δεδεμένους] Rarius hoc, sed fiebat tamen: praesertim in Christianos. Mos a Romanis invectus, cujus alibi etiam meminit: ut Ἀλεξ. c. 44. &c. *M. du S.*

57. Οὐ κατέθηκεν] Conf. *Dial.* seq. Ὀν. c. 3. *M. du S.*

60. Καμπύλῳ τῷ ξίφει ὑποτμηθεὶς τὴν ἰγνύην] *Adunco gladio vulneratus in poplite.* Sed legendum τὴν ἰγνύαν, aut τὸν ἰγνύν. dicitur enim ἰγνύα & ἰγνύς. *J. G. G.*

[a] ἰγνύην, ὥστε αἷμα ἔῤῥει πολύ· ἐγὼ δὲ προελεθύηκειν ἤδη τῷ δέει. θρασύτερον δὲ ἐπιφερόμενον τηρήσας τὸ ἀντίπαλον παίει εἰς τὸ στέρνον, καὶ διήλασεν, ὥστε αὐτίκα ἐπεπλώκει [b] πρὸ τοῖν ποδοῖν αὐτῷ· ὁ δὲ κάμνων καὶ αὐτὸς ἐπὶ τῷ τραύματι, ἐπεκάθιζε τῷ νεκρῷ, καὶ μικρᾷ δεῖν, ἀφῆκεν αὐτὸν ἡ ψυχή· ἀλλ' ἐγὼ προσδραμὼν ἀνέστησα καὶ παρεμυθησάμην. ἐπεὶ δὲ ἀφεῖτο ἤδη νενικηκώς, ἀράμενος αὐτὸν ἐκόμισα εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ ἐπιπολὺ θεραπευθεὶς ἐπέζησε μοι, καὶ ἔστι μέχρι νῦν ἐν Σκύθαις, γήμας τὴν ἐμὴν ἀδελφήν, χωλὸς δέ ἐστιν ὅμως [c] ἀπὸ τοῦ τραύματος. τοῦτο, ὦ Μνήσιππε, οὐκ ἐν Μάχλυσιν, οὐδ' ἐν Ἀλανίᾳ ἐγένετο, ὡς ἀμάρτυρον εἶναι, καὶ ἀπιστεῖσθαι δύνασθαι, ἀλλὰ πολλοὶ πάρεισιν Ἀμαστριανῶν, μεμνημένοι τῆς μάχης τοῦ Σισίννου.

Πέμπτον ἔτι σοι τὸ [d] Ἀβαύχα ἔργον διηγησάμενος, παύσομαι. ἦκέ ποτε οὗτος ὁ Ἀβαύχας εἰς τὴν Βορυσθενιτῶν πόλιν, ἐπαγόμενος καὶ γυναῖκα, ἧς ἦρα μάλιστα, καὶ παιδία δύο. τὸ μὲν ὀπαδίδιον ἄῤῥεν, τὸ δὲ ἕτερον κόρη [e] ἑπτέτις ἦν· συναπεδήμει δὲ καὶ ἑταῖρος αὐτοῦ Γυνδάνης, οὗτος μὲν καὶ νοσῶν ἀπὸ τοῦ τραύματος, ὃ ἐτέτρωτο κατὰ τὴν ὁδὸν ὑπὸ λῃστῶν, ἐπιπεσόντων σφίσι· διαμαχόμενος γὰρ πρὸς αὐ-

poplitem, sanguis ut copiosus proflueret; & ego prae metu pene ante mortuus essem. At ille observans inferentem se audacius adversarium, percussum illius pectus transadigit, ut statim ante pedes illius concideret: ille autem fessus & ipse vulnere, insidet mortuo. Et parum aberat, quin ipsum quoque anima relinqueret. At accurrens ego excitavi hominem & consolatus sum, & cum jam pro victore dimitteretur, sublatum illum portavi domum. Hic diu curatus, vixit ille quidem, & est nunc adhuc in Scythis, ducta sorore mea, claudus tamen ex vulnere. Hoc, Mnesippe, non inter Machlyes neque in Alania factum est, ut testibus careat, & fides illi queat negari; sed multi adsunt Amastrianorum, qui meminerunt pugnae Sisinnis.

61. Quinctum tibi adhuc Abauchae facionus cum narravero, desinam. Venit quondam hic Abauchas in Borysthenitarum urbem, habens secum uxorem, quam maxime amaret, & liberos duo; alter lactens adhuc puer erat, altera autem septem annorum puella. Socius peregrinationis amicus illius Gyndanes, hic quidem aeger etiam a vulnere, quo percussus erat in via a latronibus, impetum in ipsos facientibus: dum enim contra hos repugnat, feritur illi femur,

a Ἰγνύην] Sic Edd. Ἰγνὺν *Graev.* b Πρὸ] Πρὸς male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. c Ἀπὸ] Ὑπὸ marg. *A1.* Sed vulgata praestat. d Ἀβαύχα] Et sic esse in *Fl.* monet *M. du S.* e Ἑπτέτις] Sic recte *Fl. P. H. B2. S.* Ἑπτέτις male *J.* f Τοῦ] Deest in *Fl.*

61. Ἰγνύω] Ἰγνύσιν Noster supra I. *Hist.* c. 23. m. ibi vero ex Schol. discis, recte Clar. *Graev.* ἰγνύαν vel ἰγνὺν dici, monere. Interim quia medici hoc vocabulo frequentius utuntur quam alii, maxime *Hippocrat.* & *Aret.* qui ἰγνύην Ionice ajunt, & *Homer.* quoque sic scribit, cujus Noster dictionem saepe imitatur, quid mali erit, si vulgatam sic relinquamus? etsi ἰγνὺν dedisse Nostrum verosimilius sit. *J. F. R.*

77. Ἀμαστριανῶν] Fuit cum crederem hujus Dialogi scenam Amastrin; aut urbem aliquam illius orae: nec a vero abhorret, ibi revera scriptum, ubi de Scythis tot inaudiisse probabile fit. Neque enim ut haec omnia ficta sint, a me facile impetrabis; praesertim cum Lucianum, in his oris fuisse ex Ἀλεξ. c. 57. satis constet. Sed obstat quod supra c. 57. Amastrim iis describit verbis, quae satis ostendunt ibi non dici haec. Conjiciebam tunc, legendum περίοικοι, pro παρεῖσιν. Nunc autem Athenis scenam hujus Dialogi esse puto, ubi mercatores satis multi Amastriani inveniri poterant, a quibus quaeri id posset. *M. du S.*

99. Διεκπαίσας] Vulgata non videtur movenda. Sic enim ἐπεισπαίειν pro *ingredi*, *se intrudere*, *Aristoph.* Plut. 804. Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπεισπέπαικεν, quod *Scholiast.* exponit: εἰσπήδησεν, εἰσῆλθεν. Eund. *Aristoph.* loc. adducit Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* III. p. 408. quo probet suspicionem suam, etiam in Lucian. *Sympos.* (c. 8. vel 9.) ut in illo *Dial.* videbimus) ἐπεισέπαισεν legendum, pro vulgato ἐπεισέπεσεν. Nam licet ἐκπίπτειν pro *fuga* ela-

mur, ut neque insistere prae dolore posset. Noctu autem dormientibus illis, forte fortuna enim in suprema contignatione diversabantur, incendium oritur magnum; clausa erant circum omnia, circumdederat domum undique flamma. Hic ergo excitatus Abauchas, relictis liberis plorantibus, cum demovisset inhaerentem sibi uxorem, ipsamque saluti suae consulere jussisset, sublato *in humeros* amico, descendit. Et evasit erumpens ea parte, qua nondum plane igne invalescente arcebatur. Mulier autem infantem gerens sequuta est, sequi se jussa puella: atque ipsa semiustulata infantem ex ulnis passa decidere, vix flammam transiliit, & post illam puella, in praesentissimum ipsa quoque mortis periculum adducta. Et cum postea objiceret aliquis Abauchae, quod proditis liberis atque uxore exportasset Gyndanem, *Verum*, inquit, *liberos denuo quaerere mihi facile est, atque incertum, boni ne hi futuri sint: amicum autem non temere invenero alium, talem quidem, qualis est Gyndanes, qui ea mihi benivolentiae experimenta praestiterit.*

62. Dixi, Mnesippe, de magno numero quinque istis depromtis. Jam tempus fuerit judicari, utri nostrum lingua vel

τὴς, ἐλαύνε) εἰς τ μηρὸν, ὥστε οὐδὲ ἑστάναι ἐδύνατο τ ὀδύνης· νύκτωρ δὲ καθευδόντων (ἔτυχον γὰρ ἐν ὑπερῴῳ τινὶ καλοικοῦντες) πυρκαϊὰ μεγάλη ἐξανίστα), καὶ πάντα περιεκλείετο, καὶ περιεῖχεν ἡ φλὸξ ἀπαλαχόθεν τ οἰκίαν· [g] ἐνταῦθα [h] δὴ ἀνεγρόμενος ὁ Ἀβαύχας, καταλιπὼν τὰ παιδία κλαυθμυριζόμενα, καὶ τ γυναῖκα [i] ἐκκρεμαμένην ἀποσεισάμενος, καὶ σώζειν [k] αὐτὸν περιελευσάμενος, ἁρπάσας τ ἑταῖρον, κατῆλθε, καὶ ἔφθη [l] διεκπαίσας, καθὰ μηδέπω τελέως ἀπεκέκαυτο [1] ὑπὸ τοῦ πυρός· ἡ γυνὴ δὲ φέρουσα τὸ βρέφος εἵπετο, ἀκολουθεῖν κελεύσασα καὶ τ κόρην. ἡ δὲ ἡμίφλεκτος ἀφεῖσα τὸ παιδίον ἐκ τ ἀγκάλης, μόλις διεπήδησε τ φλόγα, καὶ ἡ παῖς σὺν αὐτῇ, ἅμα μικρὸν ἐλθοῦσα καὶ κείνη ἀποθανεῖν. καὶ ἐπειδὴ ὠνείδισέ τις ὕστερον τ Ἀβαύχαν, διότι προδοὺς τὰ τέκνα, καὶ τ γυναῖκα, ὁ δὲ Γυνδάνην ἐξεκόμισεν, Ἀλλὰ παῖδας μέν, ἔφη, καὶ αὖθις ποιήσασθαί μοι ῥᾴδιον, καὶ ἄδηλον εἰ ἀγαθοὶ ἔσονται· φίλον δὲ οὐκ ἂν εὕροιμι ἄλλον ἐν πολλῷ χρόνῳ τοιοῦτον, [m] οἷος Γυνδάνης ὅδε, πεῖραν μοι πολλὴν τ εὐνοίας παρεσχημένος.

Εἴρηκα, ὦ Μνήσιππε, ἀπὸ πολλῶν πέντε τούτους προχειρισάμενος. ἤδη δὲ καιρὸς εἴη κεκρίσθαι, ὁπότερον ἡμῶν ἡ τ γλῶτταν ἢ

g Ἐνταῦθα] Ἔνταυτα male *J.* Recte *Fl.* &c. h Δὴ ἀνεγρόμενος] *Coll.* alii Διεγρόμ. Nihil mut. *Fl. J. P.* &c. i Ἐκκρεμαμένην] Ἐκκρεμαννυμένην Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. k Αὐτὴν] Αὐτὸν *P.* sola. l Διεκπαίσας] Sic P. & Edd. plurimae. Διεκπέσας *J. Fl.* An διεκπεράσας *J. Pell.* Διεκπετάσας marg. *A1.* cum in *Ald.* quoque esset διεκπαίσας. m Οἷος Γυνδ. ἐ. π. μ. π. τ εὐν. π.] Et sic legi haec omnia in C. Abb. *Fl.* & *J.* aeque ac in cett. notat *M. du S.*

94. Διαπεγρόμενος] Ἀντὶ τοῦ διεγείρομαι. *G.*

elabi inveniatur, ut *Steph.* notavit, illud tamen hic minus aptum esset prae altero, quod *perrumpere* significans hic longe majorem vim habet, & respondet actui *Aeneae*, patrem ex incendio Trojano humeris sublatum eripientis. Dum ἐκπεσεῖν Nostro potius est *extrudi, ejici*, ut supra *Alex.* c. 19. & *Abdic.* c. 1. vel *excidere voto, exsibilari, Nigr.* §. 9. *J. F. R.*

1. Ἀπεκέκαυτο ὑπὸ τοῦ πυρός.] Potest utcumque intelligi haec lectio, ut expressimus, juvante ellipsi in καθὸ ita explenda, κατ' ἐκεῖνο τὸ μέρος, καθ' ὃ μηδέπω τελείως ἀπεκέκαυτο. Ut ἀποτειχίζειν est muro discludere, qui murus commeatum intercipiat: sic ἀπκαίειν πυρὶ significaverit incendio discludere & arcere. Ast viderint tamen, qui possunt, an non juvet liber aliquis, quo legere liceat ἀπεκέκλειστο, sententia plana & interpretis non egente. Sic etiam non abundet nomen πυρί. Caeterum de verbo διεκπαίειν diligenter egit *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. 805. *J. M. G.*

ἢ τὴν δεξιὰν ἀποτέμνῃς δέοι. τίς οὖν ὁ διαδώσων ἐστίν; ΜΝΗΣ. [a] Οὐδὲ εἷς, ἐγὼ γοῦν ἐκαθίσαμέν τινα δικαστὴν τοῦ λόγου· ἀλλ' οἶσθα ὃ δράσομεν; ἐπειδὴ νῦν ἄσκοπα τέθοξευκαμεν, αὖθις ἑλόμενοι διαιτητὴν, ἄλλους ἐπ' ἐκείνῳ [b] εἴπωμεν φίλους, εἶτα ὃς ἂν ἥττων γένηται, ἀποτέμνέσθω τότε, ἢ ἐγὼ τὴν γλῶτταν, ἢ σὺ τὴν δεξιάν. ἢ τοῦτο μὲν ἀγροικον, ἐπεὶ δὲ καὶ σὺ φιλίαν ἐπαινεῖν ἔδοξας, ἐγὼ δὲ οὐδὲν ἄλλο ἡγοῦμαι ἀνθρώποις εἶναι τοῦτο κτῆμα ἄμεινον ἢ κάλλιον· τί οὐχὶ καὶ ἡμεῖς συνθέμενοι πρὸς ἡμᾶς αὐτοὺς, φίλοι τε αὐτόθεν εἶναι, καὶ εἰσαεὶ ἔσεσθαι ἀγαπῶμεν, ἄμφω νικήσαντες, τὰ μέγιστα ἆθλα προσλαβόντες, ἀντὶ μιᾶς γλώττης, καὶ μιᾶς δεξιᾶς, δύο ἑκάτερος ἐπικτησάμενοι, καὶ προσέτι γε, καὶ ὀφθαλμοὺς τέτταρας, καὶ πόδας τέτταρας, καὶ ὅλως διπλᾶ πάντα τοιοῦτόν τι γὰρ ἐστι; συνελθόντες δύο ἢ τρεῖς φίλοι, οἷον τὸν Γηρυόνην οἱ γραφεῖς ἐνδείκνυνται, ἄνθρωπον ἑξάχειρα, καὶ τρικέφαλον· ἐμοὶ γοῦν δοκεῖ τρεῖς ἐκεῖνοι ἦσαν, ἅμα πράττοντες πάντα, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον φίλους γε ὄντας.

dextra amputanda sit. Quis igitur judicabit? MNES. Nemo. neque enim arbitrum quemquam disputationis constituimus. Sed scin' quid faciamus? Quandoquidem nunc temere nec ad scopum jaculati sumus, rursus electo arbitro alios sub illo amicos enarremus. Tum qui victus fuerit, mutilabitur, aut lingua ego, aut tu dextra. An potius nimis hoc agreste fuerit? Quando autem & tu amicitiam laudare visus es, & ego nullam homini hac possessione aut meliorem puto aut honestiorem: quidni potius etiam nos, pacto inter nos foedere, amici esse e vestigio, & in perpetuum manere satis habemus, victores ambo, maximis ambo potiti praemiis, pro lingua una & una dextra nacti unusquisque geminas, & insuper oculos quatuor, & pedes quatuor, & in universum gemina omnia? Tale quid enim sunt coëuntes duo aut tres amici, qualem Geryonen ostendunt pictores, hominem sex manuum & tricipitem. Tres enim, ut mihi videtur, fuere, simul agentes omnia, ut par erat nimirum, cum essent amici.

63. TOX.

[a] Οὐδὲ εἷς ἐγὼ γοῦν ἐκαθ.] Et haec ita haberi in iisdem, notat *M. du S.* [b] Εἴπωμεν] Εἰποιμεν Ex. *Fl.* Cum vulg. facit P.

26. Ἄγροικον] Adleverat *Solanus* noster conferendum infra *Jov. Trag.* c. 32. Ibi invenies: ἄγροικον τοῦτο εἰρηκας, καὶ δικαίως Βοιώτιον. *J. F. R.*

30. Ἀγαπῶμεν] *Contenti simus. F. G.* Hoc addidisse videtur, quia *Bened.* dedit: *nos invicem amplectimur*; Erasmus vero plane omisit. Recte autem *Gujetum* sentire, multis probare liceret; sed contenti simus Nostro, qui supra hoc *Dial.* c. 3. καὶ μὴ ἀγαπῆσαι, εἰ ἀφεύξονται (διαφυλάξουσι vulg.) *non contenti aufugisse.* Adde quae supra *Amor.* c. 33. de adverbio ἀγαπητῶς, *vix, aegre*, interpretando dixi, in quo Lexicographi errant, aut id omittunt. Vid. & Scholiast. ad *Amor.* c. 22. No. 20. qui ἠρκούμεθα vicissim interpretabatur ἠγαπώμεθα. Nisi tamen active potius ἠγαπῶμεν ibi legendum. *J. F. R.*

32. Ἀντὶ μιᾶς γλώττης] Socratico & Xenophonteo de fonte hausta suavitas. Vide, qui dulcedine maxima affici cupis, Memorab. Socr. 2, 3. ubi fratres in concordiam revocat, & 2, 4. ubi amicitiam commendat. Ἃ δὲ αἱ τε χεῖρες ἐκάστῃ ὑπηρετοῦσι, καὶ ὀφθαλμοὶ προορῶσι, καὶ τὰ ὦτα προακούσι, καὶ οἱ πόδες διαντῶσι, τούτων φίλου συεργιτῶν ἐδίνος λείπει. *J. M. G.*

37. Γηρυόνην] Geryon Erytheae Insulae in Gaditano mari rex tricorpor fuisse fingitur, ob administrationem regni cum duobus fratribus concordissimam. Sunt qui trium Hispanicarum insularum regem faciunt, Balearidum sc. duarum, & Ebusi. G. C.

ΛΟΥΚΙΟΣ] Lucius hic, quisquis tandem fuit, *Patrensem* se dicit c. 55. ubi de genere suo vitaeque instituto plura ipse narrat. Non censet Lucianeum *Tan. Faber*, not. ad Phaedr. 173. C. *Photius* Luciano tribuit. Vide Cod. CXXIX. ubi titulus ejus Libri μεταμορφώσεων λόγοι δι' ἄφορμοι. Apulejus ex hoc aut Lucio ipse omnia habet. Vide *Salmas.* prol. ad Exercit. Plin. AG. III. n. n. n. n. & *Lamprid.* Commod. c. 11. ubi Imp. nomen ὄνου &c. Memoratur apud *Philostratum* in Herodis vita p. 556. Lucius quidam ἀνὴρ σοφὸς . . . ἐν τοῖς φαυλοτάτοις σπουδαῖος. Μισοπόνῳ τῷ Τυρίῳ προσφοιτήσας . . . ἐπιτηδιώτατος τοῦ Ἡρώδου. Vir etiam facetus, & M. Aurelio, ut ex sequentibus patet, familia-

63. ΤΟΧ. Bene ſane dicis: & ſic agamus. ΜΝΕS. Sed neque ſanguine, Toxari, neque acinace indigemus ad ſanciendam amicitiam noſtram. Praeſens enim diſputatio, & earundem rerum ſtudium, multum ſunt calice illo quem bibitis, firmiora: quandoque non tam neceſſitate quadam *& ſanctitate*, ſed propoſito indigere mihi videntur. ΤΟΧ. Laudo iſta equidem: & jam ſimus amici, & hoſpites, mihi quidem tu hic in Graecia, ego autem tibi, ſi in Scythiam quandoque veneris. ΜΝΕS. At noris, me non pigraturum longius etiam iter ingredi, ſi tales inventurus ſim amicos, qualem te, Toxari, de ſermonibus tuis cognitum habemus.

ΤΟΞ. Εὖγε λέγεις· καὶ ἔτω ποιῶμεν. ΜΝΗΣ. Ἀλλὰ μήτε αἵματος, ὦ Τόξαρι, μήτε ἀκινάκου [c] δεώμεθα, τὴν φιλίαν ἡμῖν βεβαιώσοντος· ὁ γὰρ λόγος ὁ παρὼν, καὶ τὸ τῶν ὁμοίων ὀρέγεσθαι, πολὺ πιστότερα τὰ κύλικος ἐκείνης, ἣν πίνετε. ἐπεὶ τά γε τοιαῦτα, οὐκ ἀνάγκης ἀλλὰ γνώμης δεῖσθαί μοι δοκεῖ. ΤΟΞ. Ἐπαινῶ ταῦτα, καὶ ἤδη ὦμεν φίλοι, καὶ ξένοι, ἐμοὶ μὲ σὺ ἐνταῦθα ὅτι τῆς Ἑλλάδος, ἐγὼ δέ σοι, εἴ ποτε ἐς τὴν Σκυθίαν ἀφίκοιο. ΜΝΗΣ. Καὶ μὴν εὖ ἴσθι, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι καὶ ἔτι πορρωτέρω ἐλθεῖν, εἰ μέλλω τοιούτοις φίλοις ἐντεύξεσθαι, οἵος σὺ, ὦ Τόξαρι, διεφάνης ἡμῖν ἀπὸ τῶν λόγων.

LUCIUS, SIVE ASINUS.

IN Theſſaliam aliquando eram profectus; erat mihi vero quoddam ibi paternum liaris. *M. du S.*

ΛΟΥΚΙΟΣ, Η ΟΝΟΣ.

1 Ἀπῆιον ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ, πρὸς ἄν-

[c] Δεώμεθα] Conſentire *Fl.* notat Noſter. Forſan δεόμεθα mallet. quod & ego velim.

2. Συμβόλαιον] *Γραμματεῖον. V.*

ΛΟΥΚΙΟΣ Η ΟΝΟΣ] Non de nihilo videtur, quod apud *Photium* Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* bis vocatur hic libellus Λευκὶς ἢ ὄνος nimirum ut Ἀθὶς, ut Aeneis &c. agit enim de rebus Lucii. Caeterum fere eſt ut aſſentiar *Photio* l. c. eo inclinanti e Lucii Patrenſis ampliore narratione hanc breviorem a Luciano contractam, adſperſis hinc inde jocis, quibus non ſerio iſta narrari oſtenderet. Pleniores Lucii libros cum tota illorum ſuperſtitione ſecutus videtur Apulejus, cujus ultimo praeſertim libro fanatica regnat credulitas, & exitus quaſi tragicus finit fabulam; ut comicus, vel ſatyricus potius, Lucianeam. *J. M. G.*

1. Ἀπῆιον — συμβόλαιον] Lucius, qui poſtea Aſinus evadet, ita ſuam ipſius hiſtoriam inchoat, Ἀπῆιον ποτὲ ἐς Θετταλίαν, ἦν δέ μοι πατρικόν τι συμβόλαιον ἐκεῖ πρὸς ἄνθρωπον ἐπιχώριον. Inſcitiſſime Interpres, *Cum in Theſſaliam, ubi quoddam mihi paternum erat negotium cum ejus gentis viro, proficiſcerer.* Verte, *Fuit cum proficiſcerer in Theſſaliam; erat autem mihi a patre illic relicta hoſpitalitatis teſſera cum ejus gentis viro.* De teſſeris illis, beneficio Eruditorum, res nota eſt ac diſcuſſa. *J. J.*

Ibid. Θετταλίαν] Graeciae regionem, cujus montes ſunt 24. nobiliſſimi, flumina quoque inſigniora aliquot, & inter celebres urbes Hypata, Patara, ubi Apollo dabat reſponſa hyemalibus menſibus, & Lariſſa a qua Achilles Lariſſaeus dictus. *G. C.*

(Adſcripſerat huic notae Cl. *Hemſterh.* Patara Lyciae eſt, non Theſſaliae, ut notum.) Hic *Patrae* legend.

2. Συμβόλαιον] Cogitaram hic olim de Teſſera Hoſpitali, ſed fruſtra. Vide *Philoſtr.* p. 549. *Syngrapha*, & *Plat.* Ed. Baſ. 135. B. *M. du S.*

Συμβόλαιον] Severe nimis pronuntiat *Jenſius*. Probare potius debebat, συμβόλαιον etiam dictum pro συμβόλῳ, hoſpitalitatis teſſera. Cauſſa hic itineris indicatur, negotium, ſpeciatim ex contractu, patris. Hanc eſſe τὸ συμβολαίου notionem, & forte unicam, ſatis conſtat ex obſervatis v. g. Qu. *Budaei* p. m. 768. ſeq. *H. Stephani* in Theſ. &c. Sic συμβολαίας δίκας interpretantur & Schol. antiqua, & nuper eruditiſſimus *Dukerus* ad *Thucyd.* I, 77. pr. Sic *Plut.* Solo. p. 156. *H. Steph.* obaeratis pollicetur Solon νέμησιν, agrorum diviſionem, ac tabulas proinde novas; ſed feneratoribus βεβαίωσιν τῶν συμβολαίων, ut rati ſint contractus: huic βεβαιώσει opponitur p. 158. τῶν συμβολαίων

ἄνθρωπον ὀπιχώριον. ἵππος δέ με κατῆγε, καὶ τὰ σκεύη, καὶ θεράπων ἠκολούθει εἷς. ἐπορευόμην δὴ τὴν προκειμένην ὁδόν. καί πως ἔτυχον καὶ ἄλλοι ἀπιόντες ἐς Ὑπάλα, πόλιν τῆς Θεσσαλίας, ἐκεῖθεν ὄντες· καὶ [a] ἀλῶν ἐκοινωνοῦμεν, καὶ ἔτως ἐκείνην τὴν δύσβατον ὁδὸν ἀνύσαντες, πλησίον ἤδη τῆς πόλεως ἦμεν, κἀγὼ ἠρόμην τοὺς Θεσσαλούς, εἰ ὁρῶεν ὀπίσω ἕπονται ἄνδρα οἰκοῦντα [b] ἐς τὰ Ὑπάλα, Ἱππαρχον [c] τοὔνομα, [d] γράμματα δὲ αὐτῷ ἐκόμιζον οἴκοθεν, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ· οἱ δὲ εἰδέναι τὸν Ἵππαρχον τοῦτον ἔλεγον, καὶ ὅποι τῆς πόλεως οἰκεῖ, καὶ ὅτι δύσγυιον ἱκανὸν [e] ἔχοι, καὶ ὅτι μίαν θεράπαιναν [f] τρέφοι, καὶ τὴν αὐτοῦ γαμετὴν μόνας. ἔστι γὰρ φιλαργυρώτατον δεινῶς. ἐπεὶ δὲ πλησίον τῆς πόλεως ἐγεγόνειμεν, κῆπός τις

negotium cum ejus regionis homine. Equus unus me & sarcinulas vehebat, servorum sequebatur unus. Sic via proposita pergebam. Forte quadam alii etiam ibant Hypatam, unde erant, Thessaliae urbem, quorum convictu utebar. Sicque superata illa via difficili, prope jam urbem eramus. Hic ego interrogo Thessalos, nossentne virum Hypatae habitantem, Hipparchum nomine. Epistolam autem illi ferebam domo, uti apud illum diversarer. Illi notum sibi Hipparchum illum dicunt, & quo loco urbis habitet, & argenti ipsum habere multum, & tamen unam *modo* ancillam alere, suamque uxorem. Esse enim supra modum avarissimum. Cum vero prope urbem essemus, hortus intra eam erat, & do-

a Ἀλῶν] Et sic legi in *Fl.* not. *Solan.* b Ἐς τὰ Ὑπατα] *Fl. Fr. B2. J.* & *S.* eod. modo habere not. idem. Adde *P.* & *H.* c Τοὔνομα] Τὸ ὄνομα *Fl.* d Γράμματα] Ita dedi ex marg. *AIW.* L. P. *J.* Γράμμα *Fl. H. P. B2. Fr. Ald. S.* e Ἔχοι] Sic Edd. omnes, licet mox τρέφει habeant. f Τρέφοι] Sic L. Τρέφει Edd. priores.

λαίων ἀναίρεσις. De symbolo s. tessera hospitii, locus, si quid voluisset auctor, erat deinde, ubi γράμμα se habere ait Lucius ad Hipparchum, ὥστε οἰκῆσαι παρ' αὐτῷ. Neque moror γραμματεῖον in scholiis ad h. l. quae imperitiae & ineptiarum toties convinci possint. *J.M.G.*

Συμβόλαιον] Quid sit, vid. ex re ipsa, de qua Lucian. infra, *Dial. Meretr.* II. paullo ante med. γάμους ναυκληρικοὺς διεξιούσης — ἀλλ' ἐδὲ φίλον ἐστὶ τῷ πατρὶ; μέμνημαι γὰρ ὡς πρώην ἐδικάσατο περὶ συμβολαίου ναυλικοῦ. I. e. *Syngrapha*, vel *contractus*, ratio debiti & crediti. Neque vero literis commendaticiis indiguisset, de quibus statim agitur, si hospitalitatis tesseram attulisset. *Dion. Halic.* Hocr. p. 102. vers. 29. Ed. *Lipsi.* Τὰ μὲν γὰρ συμβόλαια πρὸς τοὺς ἐπὶ ταῖς τραπέζαις ἄνδρα μαρτύρων γίνεται. Et sic pro actione, controversia, quae nascitur ex ejusmodi negotio, vel ratione pecuniaria; Idem *de Demosth. gravit.* p. 197. 12. ἐν δὲ τοῖς ἰδιωτικοῖς λόγοις, ἃς περὶ μικρῶν συμβολαίων ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγραψεν. Idem *Antiq.* L. 2. p. 134. vers. 16. seqq. Εἰς δὲ τὴν περὶ τὰ συμβόλαια δικαιοσύνην ὠνηγόρηλο. — Ὁρῶν γὰρ ὅτι τῶν συμβολαίων τὰ μὲν ἐν φανερῷ καὶ μετὰ μαρτύρων πραττόμενα ἡ τοῦ συνοῦ τῶν αἰδῶς φυλάττει, — τὰ δὲ ἀμάρτυρα μίαν ἔχει φυλακὴν, τὴν τῶν συμβαλλόντων πίστιν. Ac saepe alibi apud hunc & *Demosthenem*. Sed quia Cl. *Gesn.* similia aliunde jam dedit, plura non addo. *J.F.R.*

7. Καὶ ἀλῶν] Nescio num propter ἀλῶν Florentinam consuluerit *Solanus*, an quia punctum minus ante καὶ & ibi legitur, aeque ac in aliis: id punctum sensum turbat. Ac pristinus Interpres haec non capiens omisit, & sequentium ordinem invertit. *J.F.R.*

11. Ἐς τὰ Ὑπάλα] Siccine solent Graeci? *M.duS.*

Ἐς τὰ Ὑπάλα] An *Solanus* haec falsi arguit? quod ἐς pro ἐν positum sit. Vix credo. Aliam dubitationis ejus causam tamen invenire non possum. Quumque mea sponte exempla non addidissem, quia nimis id notum vel mediocriter versatis arbitror; tamen ne nihil egisse videar, pauca quaedam ex immensa quae suppetit copia, subjungam. *Demosth.* p. ult. *A.* ubi οἱ εἰς Ῥόδον sunt *Rhodii. Eustath.* in proverb. quod ad *Pisc.* c. 20. No. 79. adduxi, Τῷ μὲ χεῖ' ἐν Αἰτωλοῖς, ὁ δὲ νοῦς ἐς Κλοπιδῶν. Et ne dicas illud ἐς ibi significare, *ad*, *versus*, ecce aliud simile ex *Ach. Tat.* ὡς χειμάζειν ἐν ταύτῃ, θερίζειν δὲ — εἰς τὸ προκόλπιον. *Alciphr.* III. Ep. 43. pr. λεσάμβους εἰς τὸ βαλανεῖον. *Long. Past.* III. p. 103. ἃς ἄμοσά ποθι εἰς ἐκεῖνο (τὸ ἄντρον) *Quas nymphas aliquando adjuravi in illo antro.* Idque manifestius pro ἐν positum, quam illa ejusdem, quae adducit *Mollius* p. 62. ἐς δόναξας κρύπτει, ἐς ἅλα ἀφανίζεται. Sed addamus alia. Noster mox c. 17. καλαύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν. *Euang. Matth.* II. 23. κατῴκησεν εἰς πόλιν. *habitabat in urbe*, quinque similia vid. ap. *Gunther.* in Latin. Rest. T. 2. p. 496. Sed ut ἐλθὼν praemittit Euangelista, l. c. ut ibi sit: *habitatum ivit*, tamen alibi non praemittitur in N. T. nec in *Ael.* VII. 8. Ὅτι Ἡφαιστίων εἰς Ἐκβάτανα ἀπῆει. Ubi *Scheff.* quoque frustra ἐλθὼν excidisse putat, vid. *Kahn.* & *Ael.*

domuncula tolerabilis, ubi habitabat Hipparchus.

2. Atque illi vale dicto abeunt; ego vero accedens pulso januam. Ac vix quidem & tarde, sed exaudivit tamen mulier, ac deinde etiam acceſſit. Rogo intusne eſſet Hipparchus? illa ait, eſſe; *tu vero*, inquit, *quis es? aut qua de cauſſa quaeris? Literas*, inquam, *illi affero a Decriano Patrenſi Sophiſta. Expecta*, inquit, *me hic*, clauſaque janua intro rurſus abit. Et tandem reverſa introire me jubet. Ingreſſus ego ſaluto hominem, & reddo literas. Forte autem coenare inceperat, in anguſto accumbens lectulo: mulier prope ibidem aſſidebat, appoſita erat menſa vacua. Ipſe in-

20 ἔνδον ἦν, καὶ οἰκίδιον ἀνεκτὸν, ἔνθα ὁ Ἵππαρχος ᾤκει.

Οἱ μὲν οὖν ἀσπασάμενοί με ᾠχοντο· ἐγὼ δὲ κόπῳ προσελθὼν τὴν θύραν, καὶ μόλις μὲν καὶ βραδέως· ὑπήκουσε δ' οὖν ἡ γυνή. εἶτα καὶ προσῆλθεν· ἐγὼ μὲν ἠρόμην εἰ ἔνδον εἴη ὁ Ἵππαρχος; Ἔνδον ἔφη, σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω αὐτῷ παρὰ Δεκριανοῦ τοῦ Πατρέως σοφιστοῦ, Μεῖνόν με, ἔφη, αὐτοῦ, καὶ τὴν θύραν συγκλείσασα ᾠχετο εἴσω πάλιν· καὶ πολὺ ἐξελθοῦσα κελεύει ἡμᾶς εἰσελθεῖν· κἀγὼ δὲ παρελθὼν εἴσω ἀσπάζομαι αὐτὸν, καὶ τὰ γράμματα ἐπέδωκα. ἔτυχε δὲ ἐν δείπνῳ ὢν, καὶ κατέκειτο ἐπὶ κλινιδίου στενοῦ, γυνὴ δὲ αὐτοῦ καθῆστο πλησίον, καὶ τράπεζα μηδὲν ἔχουσα παρέκειτο. ὁ δὲ ἐπειδὴ

g Ἔνδον] *Pell.* delet ἔνδον. *h* Πατρίως] Sic *Fl.* Παταρίως cett. male. *i* Εἴσω] Ἔσω *Fl.* *k* Ἀσπάζομαι] Ἀσφάζομαι *H.* *l* Ἐπέδωκα] Sic Edd. omnes. Ἐπιδέδωκα marg. *A* 1.

Ael. pluribus locis. Sic εἰς τὸ παρὸν & ἐν τῷ παρόντι, vid. *Bud.* Comm. p. 553. Ne plura, quae in promtu forent, adcumulem. Ita ἐν viciſſim pro εἰς permultis demonſtrat Cl. *Maittaire* de Dial. p. 80. ubi & alia rurſum habet, in quibus εἰς pro ἐν poſitum. Ita etiam εἴσω pro ἔνδον *Alciphr.* I. p. 18. ubi vid. not. Cl. *Bergleri.* *J. F. R.*

12. Γράμματα] Non modo ob Codd. ſic dedi, ſed quia paullo poſt bis terve ſic legas ſine varietate. *J. F. R.*

14. Εἰδέναι] Immerito igitur & hoc ſupra in *Alex.* c. 55. negavit *Solan.* Graece recte dici, pro *noſſe aliquem.* Conf. ibi notata No. 99. *J. F. R.*

15. Καὶ ὅτι ἀργύριον ἱκανὸν ἔχοι] Cur ἔχοι, & non ἔχει, ut τρίφει, quod ſequitur. Non monuiſſem, niſi omnes editiones, etiam Florentinam conſentire in hoc vitio tolerando vidiſſem. *J. G. G.*

17. Τρίφοι] Quia in proxime praemiſſo ἔχοι nihil varietatis inveni, in altero autem, Cod. L. optativum quoque praeferat, ut utrumque ſibi ſimile eſſet curavi; nam ὅτι ἔχοι ϛ τρίφει quod in omnib. Edd. erat, non fas fuit retinere: dedique hoc *Solani* diligentiae, qui codicem habet ſuffragantem, alioqui mallem cum Cl. *Graevio* ἔχει ϛ τρίφει, quia & οἰκεῖ praecedit, etſi conjunctio non ſemper ſimiles modos habeat, ubi aliorſum deflectit oratio: ideoque οἰκεῖ cum ſuo ὅποι, ſequente ὅτι cum optativo, tolerabilius duco, quam ſi eodem ſpiritu ὅτι ἔχοι ϛ τρίφει enuntietur. *J. F. R.*

20. Ἀνεκτὸν] I. e. *mediocris*, *modica*, ita tamen ut ferri poſſit. *F G.*

26. Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; γράμματα, εἶπον, κομίζω] Crederem ab Luciano non profectum πυνθάνῃ, ſed πυνθανομένη, quod forte per compendium ſcriptum a Librariis mutatum in πυνθάνῃ. Latine ſic: *Tu vero, quisnam es, aut quidvis, percunctanti, literas, inquam, affero.* *L. Bos.*

Σὺ δὲ τίς, ἢ τί βουλόμενος πυνθάνῃ; &c.] At recte habet vulgata, ut ἔφη & πυνθάνῃ ſibi non reſpondeant, nam pertinent ad diverſas perſonas, ut ex verſione jam patet clariſſime. Immo in interrogatiunculis iſtiusmodi, ne ſemper quidem in eadem perſona verba collocari opus eſt; quamvis ad eumdem hominem interrogatio dirigatur. Ita *Alciphr.* III. Ep. 54. pr. Τί δακρύεις; ἴσως ἐρήσῃ με, ἢ πόθεν κατέαγε τὸ κρανίον, ἢ πῶς τοῦτο —— ἰμάντων φορᾷ; nam etſi κατέαγε in uno Cod. legatur, ſequens tamen φορᾷ ſatis loquitur, κατέαγα legendum. At hic alia eſt ratio. *J F. R.*

28. Δεκριανοῦ] Fuit cum cenſerem nomen eſſe patris. Muto nunc ſententiam. *M. du S.*

Ibid. Πατρίως] Nihil dubito quin Πατρίως legendum ſit, id eſt Patrenſis. Mentio fit Δεκαρείως Πατρίως apud *Ammonium* de Interpretatione p. 17. *M. V. la Croze.* Et ſic ex *Fl.* dedi. *J. F. R.*

33. Ἐπέδωκα] Male in omnibus legitur ἐπέδωκα. Sed ſaepe, ni fallor, in ea voce peccatur. Ego certe ἀπέδωκα legendum eſſe nullus dubito. Nolui tamen mutare, quia in hoc libello multa manca. *M. du S.*

δὴ τοῖς γράμμασιν ἐνέτυχεν, Ἀλλ' ὁ φίλτατός μοι, ἔφη, καὶ τῶν Ἑλλήνων ἐξοχώτατος Δεκριανὸς εὖ ποιεῖ, καὶ θαρρῶν πέμπει πρὸς ἐμοὶ τοὺς ἑταίρους τοὺς ἑαυτοῦ. τὸ δὲ οἰκίδιον τὸ ἐμὸν ὁρᾷς, ὦ Λύκιε, ὡς ἔστι μικρὸν μέν, ἀλλὰ εὔγνωμον τὰ οἰκοῦντα ἐνεγκεῖν· ποιήσεις δὲ αὐτὸ σὺ μεγάλην οἰκίαν, ἀνεξικάκως οἰκήσας. καὶ καλεῖ τὴν παιδίσκην, ὦ Παλαίστρα, δὸς τῷ ἑταίρῳ κοιτῶνα, καὶ θὲς λαβοῦσα, εἴ τι κομίζει σκεῦος, εἶτα πέμπε αὐτὸν εἰς βαλανεῖον, οὐχὶ μὲν μείρίαν ἐλήλυθεν ὁδόν.

Ταῦτα εἰπόντος, τὸ παιδισκάριον ἡ Παλαίστρα ἄγει με καὶ δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον, Καὶ σὺ μέν, ἔφη, ὅπου ταύτης ἡ κλίνης κοιμήσῃ, τῷ δὲ παιδί σου σκιμπόδιον αὐτοῦ ὧδε θήσω, καὶ προσκεφάλαιον ὑπιθήσω. ταῦτα εἰπούσης ἡμεῖς ἀπήειμεν λουσόμενοι, δόντες αὐτῇ κριθιδίων τιμὴν εἰς τὸν ἵππον· ἡ δὲ πάντα ἔφερε λαβοῦσα εἴσω, καὶ κατέθηκεν. ἡμεῖς δὲ λουσάμενοι, ἀναστρέψαντες, εἴσω εὐθὺς παρήλθομεν, καὶ ὁ Ἱππαρχός με δεξιωσάμενος, ἐκέλευε συνανακλίνεσθαι μετ' αὐτοῦ. τὸ δὲ δεῖπνον ὑπὸ σφόδρα λιτόν· ὁ δὲ οἶνος ἡδὺς καὶ παλαιὸς ἦν. ἐπεὶ δὲ ἐδεδειπνήκειμεν, [a] ποτὸς ἦν καὶ λόγος, οἷος ὅτε δεῖπνου ξένου, καὶ ἕως τὴν ὑστεραίαν ἐκείνην [b] ποτῷ δόντες ἐκοιμήθημεν. τῇ δ' ὑστεραίᾳ ὁ Ἱππαρχος ἤρετό με, τίς μοι ἔσται νῦν ὁδὸς, καὶ * εἰ πάσαις

spectis literis, *Enimvero*, inquit, *carissimus mihi & praestantissimus Graecorum Decrianus bene facit, cum fidenter suos ad me mittit sodales. Vides autem domunculam meam, Luci, quam sit parva illa quidem, sed satis ad ferendum diversorem idonea: feceris autem tu domum magnam, si comiter patienterque diverseris.* Et vocata ancilla, *Palaestra*, inquit, *ostende meo sodali cubiculum, & sumtam ibi pone, si quam habet, sarcinulam: tum in balineum illum deduc, venit enim viam non modicam.*

3. Haec ubi dixisset, ancillula Palaestra ducit me, & pulcherrimum mihi ostendit cubiculum, ac, *tu quidem*, ait, *hoc in lecto dormies, tuo autem puero grabatulum hic apponam, imposito etiam cervicali.* Ista cum dixisset, nos lotum abiimus, dato ipsi hordei pretio pro equo. Illa vero omnia intus allata deposuit. Nos loti, cum redissemus, statim intramus. Hic Hipparchus me complexus jubet secum accumbere: coena non nimis tenuis, vinum suave erat & antiquum. Post coenam compotatio & sermones, ut in coena hospitali. Et sic ubi vesperam illam dedissemus compotationi, cubitum ivimus. Postridie interrogat Hipparchus, quorsum porro irem, &, an toto

[a] Ποτὸς] Πότος Ex. *Fl.* Vulgatae adstipulatur P. Leg. ὁπόσαις ἡμ. vel εἰ πολλαῖς ταῖς. *J.F.R.*

[b] Ποτῷ] Πότῳ Ex. *Fl.* Vulg. est in P.

* Εἰ πάσαις] 61. Λιτὸν] * Εὐτελές. *V.*

* Εὐτελές] Ἀτελὲς editum ante. Emendavit *M. du S.*

38. Τῶν Ἑλλήνων] Si Patareus fuisset, scribendum erat, τῶν Λυκίων. *M.V. la Croze.*

49. Ἡ Παλαίστρα ἄγει με & δείκνυσί μοι κάλλιστον οἰκημάτιον] Interpretes omnes *ostensaque domo pulcherrima.* Immo, ut commodissime notavit pater, κοιτῶνα, ut praecesserit, cubiculum & locum dormiendi. Sic δωμάτιον pro cubiculo etiam. Vide *Casaubonum* ad Theophrast. pag. 263. Et occurrit aliquoties infra. Sed notabiliter p. 112. οἱ μὲ θεράποντες, αὐτοῦ πω πλησίον πρὸ τῆ δωματίῳ ἐκάθευδον, ubi inepte vertunt *in propinquo vestibulo.* *J.G.*

66. Πάσαις ταῖς ἡμέραις] Quid hoc sit, nondum assequor. Corruptumque adeo locum arbitror. *M. du S.*

69. Τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν] Intellige ἀφ' ὧν. *F.G.*

77. Καὶν τούτῳ] In *Junt.* κἂν erat sine puncto subscripto, quod & aliae vett. Edd. saepe omisere. Sed cum *Paris.* aliaeque id haberent, addere non neglexi, quia est pro καὶ ἐν positum, & sic melius distingui-

to tempore ibi manſurus eſſem? *Abeo*, inquam, *Ariſſam; puto autem hic me manſurum tres aut quinque dies.*

4. Verum illa quidem ſimulatio erat: vehementer autem optabam illic manens invenire aliquam mulierum magicae artis peritarum, & videre miraculum quoddam, aut volantem hominem, aut in lapidem mutatum. Hujus me ſpectaculi amori cum dediſſem, circumeo per urbem, unde initium quaerendi facerem laborans: circumeo tamen. Inter haec mulierem video accedere, juvenem adhuc, beatam, quantum ex *illo per urbem* inceſſu *licebat* colligere. Veſtes enim illi floridae, pueri crebri, aurum multum. Cum vero acceſſiſſem propius, ſalutat me mulier, ego illam viciſſim. Tum, *Ego*, inquit, *Abroea ſum, ſi quam matris tuae amicam ſic vocari audis: & vos ex illa natos non minus amo, quam quos ipſa peperi. Quid igitur non apud me diverſaris, fili?* Ego, *Benigne*, inquam: *ſed vereor, cum nihil habeam quod accuſem amicum, illius domo fugere. Verum animo quidem, cariſſima, apud te commoror. Ubi vero*, inquit, *diverſaris? Apud Hipparchum. Avarum illum?* inquit. *Minime vero*, inquam, *Mater, hoc dixeris. Splendidus enim & ſumtuoſus in me quidem fuit; adeo quidem, ut luxum illius accuſare aliquis facilius poſſit.* At illa ſubridens, &

ταῖς ἡμέραις αὐτῆ προσμενῶ. Ἄπειμι μὴ, ἔφην, εἰς Λάρισαν, ἔοικα δὲ ἐνταῦθα ἀτρίψειν τριῶν ἢ πέντε ἡμερῶν.

Ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἦν σκῆψις· ἐπεθύμουν δὲ σφόδρα μείνας ἐνταῦθα ἐξευρεῖν τινα τῶν μαγεύειν ἐπισταμένων γυναικῶν, ἢ θεάσασθαί τι παράδοξον, ἢ πετόμενον ἄνθρωπον, ἢ λιθούμενον. καὶ τῷ ἔρωτι τῆς θέας ταύτης δοὺς ἐμαυτὸν, περιήειν τὴν πόλιν, ἀπορῶν μὲν τῆς ἀρχῆς τοῦ ζητήματος, ὅμως δὲ περιήειν. κἂν τούτῳ γυναῖκά τινα ὁρῶ προσιοῦσαν, ἔτι νέαν, εὐπορουμένην, ὅσον ἦν ἐκ τῆς ὁδοῦ συμβαλεῖν. ἱμάτια γοῦν [c] ἀνθινὰ, καὶ παῖδες συχνοὶ, καὶ χρυσίον περιττόν. ὡς δὲ πλησιαίτερον γίγνομαι, προσαγορεύει με ἡ γυνὴ· καὶ ἀμείβομαι αὐτὴν ὁμοίως· καὶ φησὶν, Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις· καὶ ὑμᾶς δὲ τοὺς ἐξ ἐκείνης γενομένους φιλῶ, ὥστε οὓς ἔτεκον αὐτὴ· τί οὖν οὐχὶ παρ' ἐμοὶ καταλύεις, ὦ τέκνον; Ἀλλὰ σοὶ μὲν, ἔφην, πολλὴ χάρις, αἰδοῦμαι δὲ οὐδὲν ἀνδρὶ φίλῳ ἐγκαλῶν, ἔπειτα φεύγων τὴν ἐκείνου οἰκίαν· ἀλλὰ τῇ γνώμῃ, ὦ φιλτάτη, κατάγομαι παρὰ σοί. Ποῖ δὲ, ἔφη, καὶ κατάγῃ; Παρὰ Ἱππάρχῳ. τῷ φιλαργύρῳ; [d] ἔφη, Μηδαμῶς, εἶπον, ὦ μῆτερ, τοῦτο εἴπῃς· λαμπρὸς γοῦν καὶ πολυτελὴς γέγονεν εἰς ἐμὲ, ὥστε καὶ ἐγκαλέσαι ἄν τις τῇ τρυφῇ· ἡ δὲ μειδιάσασα, καί με τῆς χειρὸς λαβομένη, ἄγει [e] πορρώτερω, καὶ λέγει πρὸς

c Ἀνθινὰ] Ita habere *Fl.* cum *Fr.* notat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H.* d Ἔφη] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. e Πορρώτερω] Al. ἀπωτέρω *Coll.* Ἀποτέρω *Fl.* & marg. *AIW.* Sed vulgata etiam eſt in P.

70. Σκῆψις] Πρόφασις. *V.*

96. Ἄγει ἀπωτέρω] Γρ. πορρώτερω. *G.*

guitur a κἂν *etſi*. Ut ſupra jam monui, ad *Lexiph.* c. 22. *J. F. R.*

79. Ἱμάτια — ἀνθινὰ] Conf. ſi lubet, *Alciphr.* III. ep. 54. πῶς τὸ ἀνθηρὸν τοῦτο — ἱμάτιον φέρω. Meretricum geſtamen veſtes floridae. Habuimus non ſemel ſupra. Occurret rurſus deinde. Confer interim not. *Bourdelotii* ad T. I. *Nigr.* c. 13. *J. F. R.*

82. Ἐγὼ Ἀβροιά εἰμι, εἴ τινα τῆς σῆς μητρὸς φίλην ἀκούεις] Intelligunt, *ego Abrœa ſum, amica ſi qua unquam fuit tua matris*, quum non videantur eam adeo arcta conjunctione vincire voces Græcæ, quæ ſimpliciter ſonant, *ego Abrœa ſum, ſi quam matris tuæ amicam* forſan *audis* vel audiſti eo nomine, ut poëta, *Fando aliquid ſi forte tuas pervenit ad aures Belida nomen Palamedis.* *J. G.*

90. Κατάγομαι σοί] *Solan.* jubet conferri Κατάπλ. c. 18. Sed ibi legas: καὶ μὴν ἴσως ὑμῶν ἐν προκαταχθήσομαι. Et 2. *Ver. Hiſt.* §. 6. pr. Τούτοις ἅπασι κηλούμενοι κατήχθημεν. Quid tum? *J. F. R.*

πρὸς ἐμὲ, Φυλάττε μοι, ἔφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα πάσῃ μηχανῇ, μάγος γὰρ ὀξὺ δεινὴ, καὶ μάχλος, καὶ πᾶσι τοῖς νέοις ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμόν· καὶ εἰ μή τις [a] ὑπακούσῃ αὐτῇ, τοῦτον τῇ τέχνῃ ἀμύνεται, καὶ πολλοὺς μεμόρφωσεν εἰς ζῶα, τοὺς δὲ τέλεον ἀπώλεσε, σὺ δὲ καὶ νέος εἶ, τέκνον, καὶ καλὸς, ὥστε εὐθὺς ἁρέσαι γυναικί· καὶ Ξένος, πρᾶγμα εὐκαταφρόνητον.

Ἐγὼ δὲ πυθόμενος, ὅτι τὸ πάλαι μοι ζητούμενον οἴκοι παρ' ἐμοὶ κάθηται, προσεῖχον αὐτῇ οὐδὲν ἔτι. ὡς δὲ πολὺ ἀφείθην, ἀπιέναι οἴκαδε, λαλῶν πρὸς ἐμαυτὸν ἐν τῇ ὁδῷ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ φάσκων ἐπιθυμεῖν ταύτης τὸ παράδοξον θέας, ἔγειρέ μοι σεαυτὸν, καὶ τέχνην εὕρισκε σοφὴν, ἢ τεύξῃ τούτων, ὧν ἐρᾷς, καὶ ὅπως τὴν Θεράπαιναν τὴν Παλαίστραν

manu me prehenſum ſeducens; *cave mihi*, inquit, *omni ope Hipparchi uxorem. Maga enim eſt peſſima, & laſciva, quae ad juvenes omnes oculum adjiciat. Et ſi quis illi non obſequatur, illum arte ſua ulciſcitur, & multos mutavit in animalia: alios autem funditus perdidit. Tu vero & adoleſcens es, fili, & pulcher, ut ſtatim placiturus ſis mulieri; & hoſpes, res quam nemo curet magno opere.*

5. At ego audito, domi mihi ſedere, quod olim quaererem, nihil amplius ad eam attendi. Dimiſſus tandem domum dum abeo, haec apud me in via agito. Age ſane tu qui cupidum te eſſe ais admirabilis hujus ſpectaculi, te mihi excita, & ſapiens quoddam inventum comminiſcere, quo ea, quorum amore ardes, conſequaris: atque in ancillam Palaeſtram jam accingere (ab

a Ὑπακούσει] Sic etiam eſſe in *Fl.* notavit *M. du S.* Sed eſt etiam in aliis.

97. Φυλάττε μοι] Illud μοι additum familiaritatem quandam & auctoritatem ſignificat. Exemplorum pleni ſunt omnes libri. Vid. ſaltem quae dedit Frater cariſſ. *G. O. Reitz.* in Belg. Graec. p. 353. —4. Et *Alciphr.* compluribus locis, ac *Bergler.* ad eumdem I. Ep. 26. p. 107. Ubi id ſaepe abundare, vel pro παρ' ἐμοῦ poni docet. Alibi tamen difficultatem parit, ut ibid. III. 30. p. 340. ἐκ τούτων (σφυδίων) λαχόν μοι τὰς πίονας & ἀσάρκους ἀπὸ ταλικα πέντε εἰκοσιν. *Ex his paſſerculis partem electam miſi pinguiores TIBI & carnoſiores*, ut vertit Cl. *Bergl.* qui tamen illud μοι hic non concoquit, cum potius σοι ſcriptum oporteret. At ſi λαχὼν pro λαχὸν legas, ac per ſolitum pleonaſmum accipias, non tantum difficultatis video; nam elegit prius SIBI quod placeret, non ut SIBI ſervaret. *J. F. R.*

98. Μάγος] Non erant olim magi plebejae ſortis homines, ſed apud Perſas, Aethiopes, Chaldaeos & Indos ex regia ſtirpe proceres, in ſecretioribus Philoſophiae & artis Mathematicae arcanis educati, ſagaciſſimi ſympathiae rerum naturalium & divinarum exploratores. *G. C.*

99. Μάχλος] Sic & infra *de non tem. cred. Calumn.* c. 26. ὑπὸ μάχλας γυναικὸς, quamquam *Th. Mag.* ibi legit μάχλης. *J. F. R.*

1. Ἐπιβάλλει τὸ ὀφθαλμὸν] Sic apud LXX. *Geneſ.* XXXIX. 7. ἐπέβαλεν ἡ γυνὴ τοῦ κυρίου αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς ἐπὶ Ἰωσήφ. Eſtque phraſis amatoribus & amaſiis propria, cujus plura exempla vid. ap. Rever. *J. Elſner.* ad Fuang. *Marth* V. 28. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπακούσει] Quod *Solan.* inquiſierit, num quae Ed. aliter haberet, ſuſpicionem praebuerit, eum de ὑπακούσῃ cogitaſſe. Sed recte ſe habere indicativum ipſe tamen non dubitavit. Nam ſupra ad T. I. *Tim.* §. 33. ubi εἴσεται, οἷον μὴ ἔσαν ἀπολείψει habemus, quod alii fruſtra in ἀπολείψῃ mutatum voluerant, ipſe hoc teſtimonio, aliisque utitur, ad probandam hanc loquendi conſuetudinem: de qua & nos alibi jam egimus, pluribusque agemus, ſi opus fuerit; nimis enim uſitatus eſt hic modus ſimili in conſtructione, ubi Latini quidem ſubjunctivum potius amarent, quam ut pluribus exemplis indigeat. *J. F. R.*

3. Εἰς ζῶα] De hominum & brutorum metamorphoſi in alias formas *Ariſtot.* de mirabil. aud. *Ovid.* L. XIV. Met. *Plin.* L. VIII. c. 22. *Ariſt.* L. IX. c. 36. L. VIII. c. 5. *Solin* L. IX. *Aug.* L. XVIII. de Civit. Dei. c. 16. *Virg.* Ecl. VIII. *G. C.*

15. Ἀποδύσῃ] Ab athletis metaphora. *F. G.* Satis patet ex ſequente καὶ γυμναζόμενον. Sed & ex aliis adjectis ſatis apertum, non ſolum ad expugnationem ejus mentis, ut ſic dicam, qui arcana reſciſcat, reſpici; ſed & nequitias ſimul amatorias. Eodem verbo ἀποδύσαι de ſtrenuis potatoribus Perſis utitur *Aelian.* V. Hiſt. XII. 1. p. 659. Ed. *Periz.* οἱ Πέρσαι — οἱονεὶ πρὸς τὸ πότον, ὡς πρὸς ἀντίπαλον ἀποδυόμενοι. Idem 2. 30. f. καὶ ἀτεδύτατο ἐπὶ φιλοσοφίᾳ. *Et accinxit ſe ad philoſophiam. Alciphr.* I. Ep. 37. p. 170. ἐπ' ἐκεῖνον γὰρ ἡ Ἑρπυλλὶς ἀποδύσεται. *Ad huic auxiliandum Herpyllis ſe accinget.* *J. F. R.*

18 Δοῦλοι γὰρ] Quibus in domibus aut paterf. aut materf. nequiter libidini eque vivit, in eis ſervos non eſſe ſervos, neque communi conditione ſervitutis uti, ſed liberius & licentius vivere, quotidiana docet experientia. *G. C.*

22. Πα-

(ab uxore enim hoſpitis & amici longe te remove) atque in hac te volutans atque exercens, hujus in amplexibus, noris facile diſcere. te poſſe. Servi enim dominorum & honeſta ſciunt & turpia. Haec mecum agitans domum intro: ac Hipparchum domi non invenio, neque illius uxorem. Palaeſtra autem circa focum verſabatur, parans nobis coenam.

ἤδη ἀποδύσῃ· ἡ γὰρ γυναικὸς τῆς ξένης καὶ φίλης πόρρω ἵστασο· κἀπὶ ταύτης κυλιόμενος, καὶ γυμναζόμενος, καὶ ταύτῃ συμπλεκόμενος, εὖ ἴσθι ὡς ῥᾳδίως γνώσῃ. Δῆλα γὰρ τὰ δεσποτῶν ὄντα καὶ καλὰ καὶ αἰσχρά. ταῦτα λέγων πρὸς ἐμαυτὸν εἰσῆειν οἰκαδε. τὴν μὲν οὖν Ἵππαρχον οὐ κατέλαβον ἐν τῇ οἰκίᾳ, οὐδὲ τὴν ἐκείνου γυναῖκα· ἡ δὲ Παλαίστρα τῇ ἑστίᾳ παρήδρευε, δεῖπνον ἡμῖν εὐτρεπίζουσα.

6. Atque ego ſtatim inde initium ſermonis faciens, *Quam concinne*, inquam, *pulchra Palaeſtra, cum ollula iſta nates circumtorques, & flectis? Etiam nobis lubrica titillatione moventur lumbi. Felix, cui hic intingere contigerit.* At illa, ut erat dicacula

Καγὼ εὐθὺς ἔνθεν [b] ἀρξάμενος, Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις καὶ κλίνεις. ἡ δὲ ὀσφύς [c] ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψαλο. ἡ δὲ, σφόδρα γὰρ ἦν ἰταμὸν καὶ χαρίτων μεστὸν τὸ κορά-

[b] Ἀρξάμενος] Ἐλὼν marg. *A1.* & Ex. *Fl.* Vulgatam ſervat P. [c] Ἡμῖν] Σὴ μὲ *Gron.* Nihil mut. Edd.

30. *Ἰταμὸν] Ἀναιδὲς, σκληρὸν, † ὠμὸν, ὡσπερ τὸ ἴεσθαι, ὃ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *V.*

* Ἰταμὸν] Ita adſpirate ſcriptum erat, forſan ſtudio, quia ab ἵεσθαι derivat. Sed in Luciano & ap. alios laevigatur, vid. notas. *Suidas* ex quo Noſter haec deſcripſit: Ἰταμὸς ἀναιδὴς. σκληρὸς. ὠμός. παρὰ τὸ ἵεσθαι ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. τοιοῦτοι γὰρ οἱ ἀναιδεῖς. *J. F. R.*

† Ὠμὸν] Non comparebat in Editis. Sed inſeruit, ex *Suida* credo, *M. du S.* Itaque ex eodem οἱ ἀναιδεῖς pro καὶ ἀν — legi poſſet. *J. F. R.*

22. Παλαίστρα] Jocoſe inditum ancillae nomen, ut ap. *Plaut.* in Ciſtell. cuidam Gymnaſium. *G. C.*

28. Ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται, μακάριος ὅστις ἐνταῦθα ἐνεβάψαλο. ἡ δὲ σφόδρα γὰρ &c.] Vertunt, *Tum illa, lumbi agiliter moventur .... Illa impudens & vultu grata puella, Fugeris*, inquit, *adoleſcens.* At non poteſt ab Luciano veniſſe hic ordo narrandi, ut illud ἡ δὲ duas periodos ſe invicem ſequentes inchoet, ea notatione, ut ſignificet perſonam loquentis. Et quae iſta ſui laudatio eſt? Immo etiam haec ineptia non latuit interpretes, qui non bis vertunt *Tum illa*, quod facere debuerant attenti Graecis. Praeclare has turbas ſanavit ac reſtituit pater, ἡ δὲ ὀσφὺς σὴ μὲ ὑγρῶς ἐπικινεῖται. μακάριος &c. ut ſint verba laudantis juvenis, dicentisque *lumbi quidem tui agiliter mov.* Sic omnia haec plana. Verum ſequentia mire adminiſtrantur illa, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς θεραπείας ὀδύνης ἀρδόμενος ἀεὶ ἀνέξῃ, ubi *Baſileenſes* vertunt, *cujus curam haud facile ſuſtinebis*, Benedictus *cujus curationem haud facile ſuſtinebis*, quae nihil faciunt ad ſcopum & plenam captato luſu Palaeſtrae enormitatem. Pater adſcripſit, F. ἡδονῆς. Vertebat igitur, *& ab ipſa curationis voluptate irrigatus ſemper ſuſtinebis.* Niſi plane oxymori ſpeciem in vulgata lectione agnoſcere velimus, & ab ipſo curationis dolore irrigatum dicat, ut licet dolore plenus & miſer ſit, ſemper tamen adhuc velit: quod judico veriſſimum. *J. G.*

Ἡ δὲ ὀσφὺς] Ὡς εὐρύθμως, ἔφην, ὦ καλὴ Παλαίστρα, τὴν πυγὴν τῇ χύτρᾳ ὁμοῦ συμπεριφέρεις, καὶ κλίνεις· ἡ δὲ ὀσφὺς ἡμῖν ὑγρῶς ἐπικινεῖται] Interpres vertens, *Quam venuſte*, inquam, *o pulchra Palaeſtra, nates una cum olla circumfers, & deprimis. Tum illa, lumbi mei agiliter moventur*, ita agit, quam ſi voculae ἡ δὲ notent reſpondentis Παλαίστρας perſonam; quum plane ſit ipſius Lucii continua oratio. Sed & pro ἡμῖν legendum videtur ὑμῖν. *Lumbi quoque molliter, agiliter, vobis moventur.* *J. J.*

Ibid. Ἡμῖν ὑγρῶς] Forſan ἧ μὴν, i.e. ὄντως, vid. *Heſych.* Aut ὑμῖν pro σοὶ, non plural. *F. G.*

30. Ἰταμὸν] Scholiaſt. ἰταμὸν, male, ni fallor: nam laevigatur ubique, vid. *Pollucem* vel decies. E. c. I. Sect. 192. Ἐπαινῶν δὲ ἵππου βλέμμα, ἱρεῖς γοργὸν, ἰταμὸν, ἀναιδὲς. in *Suida* ἰταμὸς quoque legas, etſi ab ἵεσθαι derivat. Et eadem pag. idem *Suidas* ait: Ἴτης. ἰταμὸς, σκληρὸς. τολμηρὸς. Ἐν δὲ αὐτῶν χωρῶν τὸ πραγμάτων ὡσπερ Ἀριστοφάνει ἐν νεφέλαις. Et quomodo durum, aſperum convenit ei, quae Gratiarum plena dicitur? nam *truculentum adſpectum* notat ap. *Alciphr.* III. p. 360. qui de philoſopho Cynico dicit: Θέαμα ἀποτρόπαιον καὶ φοβερὸν, κόμην αὐχμηρὰν ἀνασείων, τὸ βλέμμα ἰταμὸς, ὑμίγυμνος ἐν τριβωνίῳ. Sed protervum etiam ac petulantem meretricum vultum ſignificari, patet ex

ῥάσιον, [a] Φεύγοις ἂν, εἶπεν, ὦ νεανίσκε, εἴγε νοῦν ἔχοις, καὶ ζῆν ἐθέλοις, ὡς πολλῆς πυρὸς καὶ κνίσης μεστά. ἢν γὰρ αὐτῆ μόνον ἅψῃ, τραῦμα ἔχων πυρίκαυλον αὐτῆ μοι παρεδρεύεις, θεραπεύσαι δέ σε οὐδεὶς ἄλλος, οὐδὲ θεὸς ἰατρὸς, ἀλλὰ καλλικαύσασά σε μόνη ἐγὼ, καὶ [b] τὸ πολυδοξότατον, ἐγὼ μὴν σε ποιήσω πλέον [c] πονεῖν, καὶ τὴν ἀπὸ τῆς θεραπείας [d] ὀδύνης δεδόμενον ἀεὶ ἀνέξῃ, καὶ οὐδὲ λίθοις βαλλόμενον τὴν γλυκείαν ὀδύνην φεύξῃ. τί γελᾷς; ἀκριβῆ βλέπεις [e] ἀνθρωπομάγειρον. οὐ γὰρ μόνα ταῦτα φαῦλα ἐδώδιμα [f] καλλικεύαζω, ἀλλ' ἤδη τὸ μέγα τοῦτο καὶ καλὸν, τὸν ἄνθρωπον, οἶδα ἔγωγε καὶ σφάττειν, καὶ δέρειν, καὶ καλλικόπτειν, ἥδιστα δὲ τὰ σπλάγχνων αὐτῶν καὶ τὴν καρδίας ἅπτομαι. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς, ἔφην, λέγεις· καὶ γὰρ ἐμὲ πόρρωθεν, καὶ [g] μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, οὐ καλλικαύματι, μὰ Δί', ἀλλὰ ὅλῳ ἐμπρησμῷ [h] ἐπέθηκας, καὶ διὰ τῶν ὀμμάτων τὸ ἐμὸν, τὸ σὸν μὴ φαινόμενον πῦρ κάτω ἐς τὰ σπλάγχνα τἀμὰ ῥίψασα, φρύγεις,

& venusta puella, *Quin tu ista fugis*, inquit, *adolescens, si mentem habes & cupis vivere, ut multo igni & fumo plena. Si enim vel semel attigeris istuc, vulnus ex adustione nactus hic mihi desidebis, neque alius quisquam te, ne quidem Deus ille medicus, sanaverit; sed sola ego, quae adussero: & quod maxime admirabile, augebo etiam morbum tuum, tuque dolore ex curatione perfusus semper sustinebis; neque, si quis te lapidibus abigat, dulcem illum dolorem fugeris. Quid rides? veram vides hominum coquam. Nec enim sola illa vilia edulia paro, sed etiam magnum illud & pulchrum, hominem, novi ego & jugulare, & glubere, & concidere: lubentissime autem ipsa viscera, & cor adeo aggredior. Recte sane, inquam, istuc dicis. Nam me quidem e longinquo, qui ne quidem prope accesserim, non adussisti per Jovem, sed in totum conjeciisti incendium: & per oculos meos tuo illo non apparente igniculo, intus in ipsa mea viscera conjecto, me torres, id-*

a Φεύγοις] Φεύγεις male *Fl.* b Τὸ] Abest artic. a *Fl.* c Πονεῖν] Ποθεῖν *Pell.* d Ὀδύνης] Nihil mut. Edd. Ἡδονῆς *Gron.* e Ἀνθρωπομάγειρον] Ἄνθρωπον μάγειρον —— L. P. Ἄνθρωπον μάγειρον καλλικεύαζω marg. *Al.* f Καλλικεύαζω] Σκευάζω *Fl.* g Μηδὲ] Μὴ — δὲ *J.* hic & ferme ubique. h Ἐπέθηκας] Et sic habere *Fl. Ald.* cum *J.* At *Pell.* ἐνέπρη— vel ἐνέπλ— vel potius, ἀπηνθράκισκας, notavit *M. du S.*

codem, p. 382. ubi ἡ πασῶν δὲ ἰταμωτάτη, τὸ ὂν Κυρηναϊκοῦ πορνίδιον. Quare si ἰταμὸς generaliter vertas, *audax, impudens*, & Cynico & meretrici conveniet. *J. F. R.*

33. Μεσὰ] Ταυτὶ post τὸ μεσὰ desiderari videtur δεικλικῶς. *F. G.*

34. Πυρίκαυλον] Conf. supra Τοξ. c. 55. *M. du S.*

35. Παρεδρεύεις] An παρεδρεύσεις; *F. G.*

Παρεδρεύεις] Futurum sententia postulat. *M. du S.*

Ibid. Θεραπεύσαι] Audacter mutavi accentum, quum Edd. haberent θεραπεῦσαι, quasi esset infinitivus. Sed est optativus. *J. F. R.*

38. Καὶ τὴν —— ὀδύνης] Και — ταῖς ἡδοναῖς. *F. G.*

39. Ἀροῦμαι] Infra Διψ. c. 4. f. προσεκκαύσεις ἐπάρδων τὴν νόσον. *M. du S.* Sed *Amor.* c. 45. f. τοιαύταις ἀρεταῖς —— ψυχὴν ἐπάρδων. *J. F. R.*

48. Καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα] Illud μηδὲ optime quidem Cl. *Gesn.* reddidit per *ne quidem*. Et sic quoque vertendum in *Long. Past.* I. p. 4. ἔπειτα αἰδεσθεὶς εἰ μηδὲ αἰγὸς φιλανθρωπίαν μιμήσεται. Item ap. *Alciphr.* I. Ep. 32. ipso principio. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἐραστοῦ, δέσποινα Ἀφροδίτη, ubi Cl. *Bergler.* similia de partic. οὐδὲ notat; unde deliberandum videretur, anne vulgata Luciani in *Plut.* contra Menipp. (*Dial. Mort.* I.) ὡς οὐδὲ παυσομένῳ μοι, se tueri queat, quum Cl. *Hemsterh.* ibi οὐδ' ἂν legi malit. Conf. eumdem in *Prometh.* 1. f. p. 25. ubi tamen μηδὲ pro simplici μὴ positum haud immerito improbat. Et sic οὐδὲ alibi valere *ne quidem*, nemo ignorat. *Long. Past.* III. 110. 1. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν οὐδὲ κλαύσας ὁ Δάφνις. Noster I. *Ver. Hist.* c. 6. οὐκ ἐτ' οὐδὲ σεῖλαι τὴν ὀθόνην δυνατὸν ἦν. Verum hoc loco in καὶ μὴν πόρρωθεν, καὶ μηδὲ ἐγγὺς ὄντα, alterutrum videtur abundare, aut πόρρωθεν, aut μηδὲ ἐγγὺς, quia bis idem est. At saepe sic Noster aliique adfirmationem per negationem contrarii adjunctam solent corroborare, ut: ἐκζητήσαιμι τὸ καλὸν, καὶ μὴ τὸ συμφέρον. vel τὴν ἀλήθειαν λέγω, καὶ μὴ ψεύσω. Vel, uti *Hom.* Il. E. 816. — ἐρέω ἔπος, οὐδ' ἐπικεύσω. *dicam verbum, nec celabo.* Z. 180. — ἦν θεῖον γένος, οὐδ' ἀνθρώπων. Plura alibi, si opus erit; nam haec obvia. *J. F. R.*

59. Τοὺς δεσπότας] Eadem prorsus ratione alicubi apud *Xenophontem* τοὺς βασιλεῖς. Et apud *Livium* Reges. De Rege & Regina dictum legas. *M. du S.*

63. Ὕπνε] Ὕπνον legendum omnino videtur. *F. G.*

Quia

idque quum nulla te injuria affecerim. Itaque, per Deos, ſana me amaris illis, quas modo dicebas ipſa, & ſuavibus curationibus; meque jam jugulatum cape, & glube ut volueris. Illa vero in magnum ſuaviſſimumque cachinnum effuſa, de caetero mea fuit: convenitque inter nos, ut, cum cubitum redditis heris miniſtraſſet, intus ad me veniret, & mecum cubaret.

7. Venit tandem Hipparchus, loti caenamus, crebreſcunt inter ſermones pocula: deinde ſomnum fingens ſurgo, abeo, ubi commorabar: omnia hic pulchre parata erant; puero ſtratum extra *januam* erat, menſula cum poculo adſtabat lecto: vinum ibidem appoſitum, & aqua parata, frigida pariter & calida: omnis ille Palaeſtrae apparatus erat. Stragula veſtis roſis ſparſa plurimis, aliis quidem, ut per ſe ſunt, nudis, aliis concerptis, aliis denique in corollas plexis. Et ego, qui paratam ſic compotationem inveniſſem, compotorem jam meum expectabam.

χὴ ταῦτα, ϐδὲν ἀδικῆντα. ὥϛε πρὸς θεῶν, ἴασαί με ταύταις, αἷς λέγεις αὐτὴ, ταῖς πικραῖς χὴ ἡδείαις θεραπείαις· χαί με ἤδη ἀπεσφαγμένον λαϐοῦσα δεῖρε, ὅπως ἂν αὐτὴ ἐθέλῃς. ἡ δὲ μέγα χὴ ἥδιϛον ἐκ τούτϖ ἀναλαγχάσασα, ἐμὴ τὸ λοιπὸν ἦν, χὴ συνέκειτο ἡμῖν, ὅπως, ἐπειδὰν καλακοιμήσῃ τὸς δεσπότας, ἔλθῃ εἴσω πας' ἐμέ, χὴ [i] καθευδήσῃ.

Καὶ πειδὴ ἀφίκετο πόλε ὁ Ἵππαρχος, λουσάμενοι ἐδειπνοῦμεν, χὴ ποτὸς ἦν [k] συχνὸς ἡμῖν ὁμιλούντων. εἶτα [l] ὕπνϖ καλαψευσάμενος ἀνίϛαμαι, χὴ ἔργῳ ἀπήειν ἔνθα ὥκουν. πάντα δὲ τὰ ἔνδον εὖ πάρεσκεύαϛο. τῷ μὲ παιδὶ ἔξω ὑπέϛρωλο. τράπεζα δὲ τῇ κλίνῃ πάρειϛήκει, ποτήριον ἔχουσα χαὶ οἶνον αὐτοῦ πάρέκειλο, χὴ ὕδως ἕτοιμον, χὴ ψυχρὸν, χὴ θερμόν. πᾶσα δὲ ἦν αὕτη τ Παλαίϛρας πάσκευή. τ δὲ ϛρωμάτων ῥόδα πολλὰ καλεπέπαϛο, τὰ μὲ ἄτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ, τὰ δὲ λελυμένα, τὰ δὲ ϛεφάνοις συμπεπλεγμένα. κἀγὼ τὸ συμπόσιον εὑρὼν ἕτοιμον, ἕμενον [m] τ συμπότιν.

Ἡ

i Καθευδήσῃ] Καθευδήσει *Fl.* *k* Συχνὸς] Συχνᾶς marg. *Ar.* *l* Ὕπνϖ] Ὕπνον *Pell.* *m* Τὸν συμπότιν] Sic *J. Fr. Fl. P. H.* &c. Τὴν συμπότιν *Pell.*

Quia Edd. vett. & Codd. ου ſcribunt pro υ, facillime accidere potuit ut υ cum ν permutaretur. Et utique ὕπνον legendum arbitror. Licet enim καλαψεύδεϛαί τινος pro *mentiri adverſus aliquem*, per ellipſin τῷ κατὰ, quod in compoſito jam ineſt, invenias frequenter, res tamen quam mentior, ſimulo, accuſativo efferatur, neceſſe eſt. Non ſaltem novi, ſic in genitivo uſurpari. *J. F. R.*

66. Ὑπέϛρωτο] Impersonaliter pro κλίνη ὑπέϛρωτο. *F. G.*

71. Τὰ μὲ ἄτω γυμνὰ καθ' αὑτὰ] Placet interpretibus vertere *alia ſuis peculis exuta.* Quid igitur? an non & λελυμένα quoque ſic erant? Certe: ſed illis λελυμένα videntur dictæ, non colligatæ in ſertum, quod mihi non probatur, & opinor hæc tria genera ſic debent intelligi, *alia ſic nuda ut naſcebantur* atque adeo integræ, (ut *Athenaeus* lib. 14. ſcribit: ἀμάλας dici τὰ ῥάγμαλα τ κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ) *alia ſoluta* foliis non amplius cohærentibus, ſed abruptis, *alia in ſerta plexa.* Sic certe procedunt Græca. Paulo poſt pro ἕμενον τ συμπότιν pater annotavit τὴν συμπότιν; & ſane ſic jam habent interpretes. *J. G.*

72. Λελυμένα] Roſæ ſolutæ, roſæ ſertæ Apulejo. *F. G.*

74. Τὸν συμπότιν] Interpres vertens, *compotricem exſpectabam*, legit τὴν συμπότιν. videnturque Eruditi id probaſſe, quia intelligatur femina Παλαίϛρα, quacum coenaturus & concubiturus eſſet Lucius. At nihil mutandum: potius ludit Lucius τ συμπότιν dicendo de femina; plane ac mox eapſe haec Palaeſtra Lucio dicit, ὦ μειράκιον, ἐκδυσαι, χὴ ἀλειψάμενος ἔνδον ἐϖ τὸ μύρε, συμπλίκε τῷ ἀνταγωνιϛῇ. Ille ἀνταγωνιϛὴς erat ipſa haec femina. Quemadmodum autem hic femina venefica diſerte, per jocum tamen, dicitur ἀνταγωνιϛής: ita *D. Brutus*, acerrimus, poſt caeſum Caeſarem, *M. Antonii ἀνταγωνιϛὴς*, appellatur ab Antonio *venefica*; velut ex ipſius *Antonii* literis prodit *Cicero* Philipp. XIII. cap. XI. *J. J.*

Τὸν συμπότιν] Nihil muto, quia non ſolum *compotor* per conſuetudinem a potiori maſculino genere dicere potuit, ſed & dedita opera: nam non ſemel eandem ancillam vocat *magiſtrum* ut c. 10. Immo hoc c. 8. jam ait ipſa, ſe *magiſtri* ac *praeſidis* more eum eruditurum. Quid quod & *Dei* nomine maſc. gen. tam Latini quam Graeci utantur de Deabus, quando ad potentiam divinam reſpiciunt. Ex *Cic.* 2. Inv. 3. dedit Exemplum Cl. *Jenſ.* in Lectt. Lucian. p. 286. Alterum ex *Soph.* Aj. flag. 86. ſubjiciam: Γενοῖτο μὲ τ

Ἡ δὲ ἐπειδὴ κατέκλινε τὴν δέσποιναν, σπουδῇ παρ' ἐμὲ ἦκε. κἀγὼ ἡσθεὶς τὸν οἶνον καὶ τὰ φιλήματα προπινόντων ἀλλήλοις. ὡς δὲ τῷ ποτῷ παρεσκευάσαμεν ἑαυτοὺς εἰς πρὸς τὴν νύκτα, λέγει πρός με ἡ Παλαίστρα· Τοῦτο μὲν πάντως δεῖ σε μνημονεύειν, ὦ νεανίσκε, ὅτι εἰς Παλαίστραν ἐμπέπτωκας, καὶ χρή σε νῦν ἐπιδεῖξαι εἰ γέγονας ἐν τοῖς ἐφήβοις γοργὸς, καὶ παλαίσματα πολλὰ ἔμαθες πόλε. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, [a] ἔφην, φεύγοντά με τὸν ἔλεγχον τούτων· ὥστε ἀπόδυσαι, καὶ ἤδη παλαίωμεν. ἡ δὲ, Οὕτως, ἔφη, ὡς ἐγὼ θέλω, πρόσχες μοι τὴν ἐπίδειξιν, ἐγὼ μὲν νόμῳ διδασκάλου καὶ ἐπιστάτου τὰ ὀνόματα τῶν παλαισμάτων, ὧν ἐθέλω, εὑροῦσα ἐρῶ. σὺ δὲ ἕτοιμος [b] γίγνου εἰς τὸ ὑπακούειν, καὶ ποιεῖν πᾶν τὸ κελευόμενον. Ἀλλ' ἐπίταττε, ἔφην, καὶ σκόπει, ὅπως εὐχερῶς καὶ ὑγρῶς τὰ παλαίσματα, καὶ εὐτόνως ἕξει.

Ἡ δὲ ἀποδυσαμένη τὴν ἐσθῆτα, καὶ πᾶσα ὅλη γυμνὴ ἔνθεν ἤρξατο ἐπιτάττειν, Ὦ μειράκιον, ἔκδυσαι, καὶ ἀλειψάμενος ἔνθεν ἐκ τοῦ μύρου, συμπλέκου τῷ ἀνταγωνιστῇ, δύο

8. Atque illa cum cubitum eunti ministrasset herae, statim ad me venit: delectamurque vinum & oscula propinantes invicem: cum autem potu nos ad noctem armassemus, ait ad me Palaestra: *Hoc quidem omnino meminisse te oportet, adolescens, te in Palaestram incidisse: ostendendum tibi jam est, fuerisne acer inter ephebos, & luctae genera multa didiceris. Tu vero*, inquam, *non videbis me refugere examen harum rerum: itaque exue te, jam luctemur.* Illa, *Sic*, inquit, *ut ego jubeo, probationem mihi exhibe. Ego quidem more magistri & praesidis, nomina numerorum, quos volo inveniam atque dicam. Tu vero paratus esto ad obediendum, & imperata omnia faciendum. Quin tu impera*, inquam, *& vide, quam dextre, quam mobiliter, quam contente fiant omnia.*

9. Ipsa ergo exutis vestimentis, nuda tota adstans imperare hinc incepit, *Adolescentule, exue te, & ubi de isto te unguento unxeris, adversarium complectere. Femur stringens*

a Ἔφην] Aderat in P. Aberat in *Fl. J. Ald. H. S.* &c. b Γίγνου] Γίνου marg. *AiW.* & P. At prius Edd. vett.

83. Γοργὸς] Φοβερὸς. *V.*

ἂν πᾶν, θεοῦ τεχνωμένου. ubi de Minerva tamen sermonem esse, quilibet videbit, antecedentia & sequentia conferens. Plura darem, si hicce *Asinus* mereret. Addam tamen quod *Ortwinius Jensio* scripsit. „ Συμπόσιον & ἀνταγωνιστὴν feminam vocari vindicas. Contra „ Clodius apud *Cic.* I. ad Fam. Ep. 9. appellatur *Furia* „ *mulierum religionum, qui.* &c." Vid. *Gronov.* ad Sen. Trag. Herc. fur. vs. 1157. *J.F.R.*

83. Γοργὸς] *Durus, exercitatus, exercitatione induratus.* Hesych. Γοργὸς, εὐκίνητος, ταχὺς, σκληρὸς, λιπαρὸς, εὐτραφής. *F.G.*

84. Οὐκ ἂν ἴδοις] Τὸ ἔφην hic desiderari videtur. Ἀλλ' οὐκ ἂν ἴδοις, ἔφην, φεύγοντά μὲ &c. *F.G.*

Οὐκ ἂν ἴδοις] Nihil varietatis hic notarat *Solanus* noster; quare Edd. in variantt. notatas consului, cognovique solam ex iis *Parisinam* habere illud ἔφην; quod igitur servavi, etsi forsan ex conjectura insertum est. *J.F.R.*

99. Ὑπτίαν] Ὕπτιον forsan, ut infra κολλᾷ σεαυτῷ. *F.G.*

1. Ὑποβάλλων] Forsan ὑπόβαλλε. Sed διὰ μηρῶν glossema videtur. *F.G.*

2. Τὰ σκέλη] Τὰ σὰ ἢ τὰ ἐκείνης. *F.G.*

3. Καὶ σήσας] Τὰ σκέλη scil. τὰ ἐμὰ vet. Interpres. *F.G.*

Ibid. Κολλῶ] (ἴσως, κώλῳ i. e. *membro*, ut intelligatur de membro virili. Forte legendum κολλᾶ, i. e. *junge & agglutina.* αὐτὼ, ut alterum sit imperat. med. ἀπὸ τοῦ κολλάομαι, alterum dualis numeri) *Longol.* Cui notae inserta erant etiam haec verba: ἀλὶς sumsit pro *salibus*, more Latino. Alios hisce de rebus Enarratores quaerito; aut potius ne inquirito prorsus, si sapis. *M. du S.*

6. Ἰχνέτω] Forsan ἰχνῦ. Sic Interpres. *F.G.*

Ibid. Ἐξελκύσας] Scil. τὴν ἀνταγωνιστήν. *F.G.*

Ibid. Κατὰ πλάτος] Lege κατὰ βάθος. *F.G.*

7. Δῶ-

gens utrumque ſupinam reclina: tum ſuperior ipſe ſubjiciens te inter femora, eaque diſtinens, tolle & ſurſum tende crura: tum demittens atque inſiſtens, illi inhaere; ac ſubiens, feri, jamque vulneratum fode jam undique donec defatigeris: robuſti ſint etiam lumbi: tum extractum telum ſecundum latitudinem per ipſum inguen adige: & rurſus ad parietem impelle: deinde percute. Ubi vero laxum quid videris, tunc jam inſcendens, & circa lumbos conſtringens, contine, & tenta non feſtinare; ſed paullum ubi te continueris, tum concurre. Jam dimiſſus es.

10. Atque ego cum facile in omnibus obſecutus eſſem, & denique finiti nobis eſſent numeri: ipſe quoque ridens dico Palaeſtrae, *Vides, Magiſter, quam dextre & obſequioſe mihi pugnatum ſit. Vide vero, ne praeter decus numeros ſubjicias: alia enim poſt alia injungis.* Illa vero alapam mihi infligens, *Quam nugacem*, inquit, *recepi tironem. Vide ergo ne plures etiam plagas accipias, ſi alios, nec eos, qui injuncti tibi erunt*

μηρῶν σπάσας, κλίνον ὑπτίαν, ἔπειτα ἀνώτερος ὑποβάλλων σῶ μηροῦν, ὑ σφιγξάς, [c] αἰώρει, ὑ τεῖνε ἄνω τὰ σκέλη, ὑ χαλάσας, ὑ ῥήσας, [d] κολλῶ αὐτῷ, ὑ παρεισελθὼν βάλε, ὑ τρώσας νύσσε ἤδη παλαχῆ, ἕως [e] πονέσῃ, ὑ ἡ ὀσφὺς ἰσχυέτω, εἶτα ἐξελκύσας κτ' [f] πλάτος σῶ βοῶν, [g] δῆξον, ὑ πάλιν συνώθει εἰς τ τοῖχον, εἶτα τύπτε· ἐπειδὰν δὲ χάλασμα ἴδῃς, τότ' ἤδη ἐπιβάς, [h] ἅμμα κατ' ἰξύν δήσας, σύνεχε, ὑ πειρῶ μὴ σπεύδειν, ἀλλ' ὀλίγον σῶ καρτερήσας, σύντρεχε, ἤδη ἀπολέλυσαι.

Κἀγὼ ἐπειδὴ ῥᾳδίως πάντα ὑπήκουσα, ὑ εἰς τέλος ἡμῖν ἔληξε τὰ παλαίσματα, ὑ λέγω πρὸς τ Παλαίστραν, ἅμα ἐπιγελάσας, Ὦ διδάσκαλε, ὁρᾷς ὅπως εὐχερῶς ὑ εὐηκόως πεπάλαιταί μοι, σκόπει δὲ, μὴ οὐκ ἐν κόσμῳ τὰ παλαίσματα [i] ὑποβάλλῃς, ἄλλα γὰ ἐξ ἄλλων ἐπιτάττεις. ἡ δὲ ὅπι κόρρης πλήξασά με, Ὡς φλύαρον, ἔφη, παρελαβον τ μαθητήν· σκόπει ἂν μὴ πληγὰς ἔτι πλείω λάβῃς, [k] ἄλλα ὑ ὑ τὰ

c Αἰώρει] Ἐώρει Ex. *Fl.* male. Vulgatae favet P. *d* Κολλῶ] Ἴσως κώλῳ L. Nil mut. *Fl.* *e* Πονέσῃ] Et hic *Fl.* vulgatam ſcripturam habet. *f* Πλάτος] Κράτῳ L. *g* Δῆξον] Δείξον marg. *A1.* & *F.* An πλῆξον *Pell.* Νύξον *Guiet.* *h* Ἅμμα] Sic dedit *Solan.* ex G. P. L. Ἅμα Edd. priores. *i* Ὑποβάλλῃς] Ὑποβάλλεις marg. *A1W.* *k* Ἄλλα ὑ ὑ] Sic *Pell.* Κίν P. & marg. *A1.* Ἄκνει L. Ἀλλὰ ὑ ὑ P. Ἀλλὰ καίν Edd. cett.

20. Ἐπὶ κόρρης] * Παρείας. *V.*

* Παρείας] Παρίας ante editum, correxit *M. du S.*

7. Δῆξον] Quaenam lectio melior ſit, inquirere nolo, neque in aſinina illa philoſophia eruditus eſſe cupio; quare & in reliquis hujus dialogi brevior ero. *J.F.R.*

9. Ἅμμα] In κλινοπάλῃ nihili eſt τὸ ἅμμα in his verbis τότ' ἤδη ἐπιβὰς, ἅμμα κατ' ἰξύν δήσας σύνεχε. Bene Mſ. ἅμμα κατ' ἰξύν δήσας, *vincula ad ilia alligans.* *J.G.G.*

22. Πλείω] Lege πλείους. *F.G.*

Πλείω] Non credo *Gujeto*; nam omnis caſus eſt πλείω, ſive adverbii more uſurpatur. *Diod. Sic.* I. c. 92. pr. Παρανομίων δικαζῶν πλείω τ τεθλιμμένοις. Ubi Cl. *Weſſeling.* No. 48. „ Rarior aliis hic uſus vocis „ πλείω, Noſtro tritiſſimus, qui paſſim adverbii po„ teſtate inſtruxit. Vid. modo XIV. 20. XVII. 115. „ XX. 63. Et *H. Steph.* ad XIII. 94." Similia tamen notavi in βελτίω. μείζω, & καλλίω, ſupra *Abdic.* c. 16. *J.F.R.*

Ibid. Ἄλλα ὑ ὑ] An ἀλλ' ἄκνει; Placet. *F.G.*

Ἀλλὰ καίν] Κίν, mendoſe, P. In L. ἄκνει. *M. du S.*

Ἄλλα ὑ ὑ τὰ ἑπτ.] Mitiſſimum ſine dubio emendandi genus, quodque adhibuiſſe in omni librorum genere ſine fraude eſſe debet, ſi ſenſus conveniens eruatur. Hic neceſſarium fuiſſe apparet, quum interpretes vel omiſerint verba ἀλλὰ καίν, vel reddiderint *ſed urere.* *J.M.G.*

Ἄλλα ὑ ὑ] Illa conjectura convenit cum Cod. L. Sed nolo nimis eſſe diligens in hoc ſordido Dialogo corrigendo. Recepi lect. *Pell.* quae congruit cum emendatione & verſione Cl. *Geſneri*, nec abit ab Edd. niſi quod accentum tantum mutarit; ἄλλα pro vulgata ἀλλὰ exhibens, quod vel ſine Cod. licuiſſet. *J.F.R.*

τὰ ἐπιταττόμενα παλαίων. καὶ ταῦτ' εἰπὼν ἐσανίστατο, καὶ θεραπεύσασα ἑαυτὴν, Νῦν, ἔφη, δείξεις, εἰ καὶ νέος εἶ, καὶ αὐτὸς παλαιστὴς, καὶ εἰ ὑπίστασαι παλαίειν, καὶ ποιεῖν τὰ ἀπὸ γονατίου. καὶ καθεσθεῖσα ὑπὸ τῷ λέχει ἐς γόνυ, Ἄγε δὴ σὺ ὁ παλαιστὴς, ἔχεις τὰ μέσα, ὥστε τινάξας ὀξέως, ὑπόπρωσον, καὶ βάθυνον, ψιλὸν ὁρᾷς αὐτῷ προκείμενον, τοῦτο χρῆσαι, πρῶτον δὲ, κατὰ λόγον, ὡς [a] ἄμμα σφίγξε, εἶτα ἀνακλάσας ἔμβαλλε, καὶ σύνεχε, καὶ μὴ δίδου ἄφεσιν. ἐὰν δὲ χαλᾷ, θᾶττον ἐπάρας ἀνώτερον μετάθες, καὶ κρύσας κρύφιον, καὶ σκόπει ὅπως μὴ ἀνασπάσῃς θᾶττον, ἢ κελευσθεὶς, ἀλλὰ δὴ κυρτώσας πολὺ αὐτὸν, ὕφελε, καὶ ὑποβαλὼν κάτω αὖθις τὴν παρεμβολὴν, σύνεχε, καὶ κίνει, εἶτα ἄφες αὐτὸν, πέπωκε γάρ, καὶ λέλουται, καὶ ὕδωρ ὅλον ἔστι σοι ὁ ἀνταγωνιστής. ἐγὼ δὲ, ἤδη μέγα ἀναγελῶν, Ἐθέλω, ἔφην, καὶ αὐτὸς, ὦ διδάσκαλε, παλαίσματα ὀλίγα ἅττα ὑπιτάξαι, σὺ δὲ ὑπάκουσον ἐπαναστᾶσα, καὶ [b] κάθησον, εἶτα δῦσα χεῖρα χειρὸς, [c] πάραψαι τὸ λοιπὸν, καὶ καλαμάσθω, καὶ μὲ, πρὸς τοῦ Ἡρακλέους, φίλαβοῦσα ἤδη κοίμισον.

numeros luctoris. Hisque dictis surgit, & curato corpore, *Fuge*, inquit, *offendes, utrum juvenis sis, & nervosus luctator, luctarine scias, & geniculatum opus edere*: atque in lecto concidens in genu, *Age sane*, ait, *luctator, habes media. Quatiens ergo acutam, protrude intro & profunde. Nudum vides hic expositumque jacere, hoc utere: primum autem, ut ratio postulat, velut nodum stringe: deinde reflexum impelle & contine, & cave concedas intervallum: si vero laxetur celerius instans transfer altius, & impulsum occulta: & cave ne celerius imperato retrahas: sed multum incurvans illum, subtrahe; ac infra rursus irruptionem subjiciens contine, teque move. Deinde illum dimitte. Cecidit enim & solutus est, & aqua totus est tuus adversarius.* Ego vero, clarum jam videns, *Volo*, inquam, *ipse quoque, Magister, numeros paucos quosdam imperare: tu vero obedi, surge, & asside, deinde manu praebens, tracta caeterum, & subige, & me, per Herculem, complexa, jam sopi.*

Ἐν τοιαύταις ἡδοναῖς καὶ παιδιαῖς παλαι-

11. Ejusmodi libidinibus, & ludicris col-

a Ἄμμα] Ὅσα μίμα Ex. *Fl.* Vulgatam tenet P. b Κάθησον] Κάθησο *Pell.* c Πάραψαι] Sic Edd. complures cum *Coll.* Παράγραψαι *J. V2.* & P. Al. Θιγκύψαι.

32. Ἄμμα] Δίσμα. *V.*

46. Παράψαι] Γρ. Θιγκύψαι. *G.*

24. Θεραπεύσασα ἑαυτὴν] I. e. pudendo abluto & abstersо. *F.G.*

26. Παλαιστὴς] Ita etiam *athletae* vocantur quicumque in aliqua arte egregie exercitati excellunt. Vid. Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 53. No. 53. *J.F.R.*

29. Τὰ μέσα] Τὴν συγὴν fortassis. *F.G.*

30. Ὑπόπρωσον] Lege ἐπιπρόωσον. F.G. Idem *Gesn.* jussit.

Ibid. Ψιλὸν] Intellige ἀνταγωνιστὴν, ut supra. *F.G.*

31. Πρῶτον δὲ κατὰ λόγον ὡς ἄμμα σφίγξε] Quum in Basileensi editione harum vocum versio esset praetermissa, Benedictus reddidit *primum in nodi modum, quod ajunt, constringe.* Ut laudo curam, sic quale dicterium possit esse ἄμμα σφίγξιν, quae sunt voces simplices, non capio, nec memini sic legisse. Sed neque κατὰ λόγον ita sumitur ab Luciano, ut patet ex Icaromenippo. Κατὰ λόγον οἶμαι ἡ Ἀττικὴ πολλαχημόριον ἦν. Et alibi. Aliud est τὸ τοῦ λόγου. Itaque intellexerim, *primum ut ratio exigit*, vel pro more luctandi, *velut nodum stringe.* Hinc enim incipiebant luctae, ut constare potest vel ex initio libelli de Gymnasiis, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν, οἱ μὲ αὐτῶν παλαικόμοι &c. licet haec quoque sit certa species luctae. *J.G.*

32. Ὡς ἄμμα σφίγξε] *Scaliger* ad *Euseb.* Incertus In-

colluctationibus, nocturna certantes certamina, coronabamus nos invicem: tantaque erat hac in re voluptas, ut itineris Lariſſam omnino obliviſcerer. Ac tandem in mentem mihi venit illud etiam diſcere, cujus rei cauſſa veneram. Et dico ad illam, *Oſtende mihi, cariſſima, praeſtigias facientem aut transformantem ſe heram tuam: olim enim cupidus ſum admirabilis ſpectaculi. Potius ſi quid tu noſti, ipſa fac praeſtigias, ut appareat mihi alia ex alia ſpecies. Puto enim te nec imperitam hujus artis eſſe: idque non ab alio auditum, ſed a meo acceptum animo ſcio: quandoquidem me adamantinum illum quondam uti mulieres dicebant, quique in nullam unquam mulierem oculos hoſce amatorie intenderim, comprehenſum illa arte tua captivum tibi habes, in amatorio illo bello animam tibi ipſa devinctum.* At Palaeſtra, *Deſine*, inquit, *jocari. Quod enim carmen conciliare amorem poſſit, artis ipſius domi-num? Ego vero, dulciſſime, horum nihil quidquam novi, caput tuum juro, & felicem hunc noſtrum lectulum, neque enim literas didici, & invida hera eſt quantum ad illam ſuam artem. Si vero tempus tulerit, ſtudebo*

σμάτων, ἀγωνιζόμενοι νυκτερινὺς ἀγῶνας ἐστεφανούμεθα, ᾗ ἦν πολλὴ μὲν ἐν τούτῳ τρυφή· ὥστε ἐκ εἰς τ' Λάρισαν ὁδὸν παντάπασιν ἐπιλελήσμην. καὶ πόθεν μοι ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν ὧν ἕνεκα ἦλθον, καὶ φημὶ πρὸς αὐτὴν, Ὦ φιλτάτη, δεῖξόν μοι μαγγανεύσαν, ἢ μεταμορφοῦσάν τ' δέσποιναν· πάλαι γὰρ ἐπιθυμῶ, μᾶλλον εἴ τι σὺ οἶδας, αὐτὴ μαγγάνευσον, ὅστε φανῆναί μοι ἄλλην ἐξ ἄλλης ὄψιν. οἶμαι δὲ γ' σὲ οὐκ ἀπείρως τῆσδε τ' τέχνης ἔχειν· τοῦτο δὲ ὑπ' ἄλλου μαθὼν, ἀλλὰ πόθεν ἐμοῦ τῆ ψυχῆς λαβὼν, οἶδα. ἐπεί με τ' πάλαι ἀδαμάντινον, ὡς ἔλεγον αἱ γυναῖκες, ἐς [d] μηδεμίαν γυναῖκα τὰ ὄμματα ταῦτα ἐρωτικῶς πόθε ἐκτείναντα, συλλαβοῦσα τῇ τέχνῃ ταύτῃ, αἰχμάλωτον ἔχεις, ἐρωτικῷ πολέμῳ ψυχαγωγοῦσα. ἡ δὲ Παλαίστρα, Παῦσαι, φησὶ, προσπαίζων. τίς γὰρ ὠδὴ δύναται μαγεῦσαι τ' ἐρωτα, ὄντα τ' τέχνης κύριον; ἐγὼ δὲ, ὦ φίλτατε, τούτων μὲν οἶδα οὐδέν, μὰ τ' κεφαλὴν τ' σὴν, ᾗ τοῦδε τ' μακαρίαν εὐνὴν, οὐδὲ γὰρ γράμματα ἔμαθον, ᾗ ἡ δέσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει ἐς τ' [e] αὐτῆς τέχνην· εἰ δέ μοι χρὸς ἐπιρρέψῃ, πειράσομαι παρα-

χεῖν

[d] Μηδεμίαν] Τὴν δὲ μίαν Ex. Fl. & marg. A1. [e] Αὐτῆς] Sic ſcriptum inveni.

Interpres hujus Dialogi ad incertum ſæpe lectorem ducit. Reliqua in eo Dialogo ſatis nota ex commentariis *Petri Colvii*, & aliorum qui ſcripſerunt ad Mileſias Apuleji, etiam ipſe ſolus Apulejus hunc ſibi proponens Dialogum, dum alia de ſuo connectit Interpretis fungitur officio. *J.B.*

Ὡς ἄμμα σφίγγῃς] Palaeſtrae vox ἄμμα, uſurpata etiam Theocrito Dioſcuris ſ. Id. 22, 66. ubi male interpres *oculos* dedit, quaſi eſſent ὄμματα. *J.M.G.*

36. Κρύψον] Forſan κύψον. *F.G.*

Ibid. Μὴ ἀναστράσῃς] Jocus in ambiguo. *F.G.*

38. Ὑφειλὰ] Τὸ πρῖον forſan. *F.G.*

39. Παρεμβολὴν] *Le croq en jambe*, hic virile membrum. *F.G.*

45. Κάθησον] Lege κάθισον. *F.G.*

Ibid. Κατὰ χειρὸς] Forſan κὴ τ' χειρός. *F.G.*

46. Πάραψαι] Lege πρόψαι. *F.G.*

Πάραψαι] P. *J.* & *Ven.* παράγραψαι. Quidam παρακύψαι. Coll. vulgatam agnoſcunt. *M. du S.*

53. Ἦλθεν ἐς τὸ μαθεῖν] Forſan ἐπὶ νοῦν μοι ἦλθεν τὸ μαθεῖν. *F.G.*

71. Μὰ τὴν κεφαλὴν &c.] *Homer.* Il. O. 39. *M. du S.*

73. Καὶ ἡ δύσποινα βάσκανος ὅσα τυγχάνει ἐς τὴν αὐτῆς τέχνην] *Sed hera mea faſcinandi artem callet.* Sic *Benedictus*, quum tota hæc periodus omitteretur in editione *Baſileenſi*. Itaque ut negligentia hujus contraxit culpam, ita ille profecto ab ea liber non eſt, remotiſſimus ab ſenſu Luciani, qui exigit, *ſed hera mea valde invida eſt erga artificium ſuum*, & ſtudioſe abſcondit, nec ſuſtinet, ut quisquam ejus fiat conſcius aut particeps. *J.G.*

Ibid. Βάσκανος] *Invida eſt circa artem ſuam.* *F.G.*

74. Αὐτῆς] Lege αὐτῆς. *F.G.* Nihil repugno. Sed quia non magni intererat, nihil mutavi. *J.F.R.*

ἔχειν σοι [a] εἰδεῖν μεταμορφουμένην τὴν κεκλημένην, καὶ τότε μὲν ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν.

Ἡμέραις δὲ ὕστερον οὐ πολλαῖς, ἀγγέλλει πρός με ἡ Παλαίστρα, ὡς ἡ δέσποινα αὐτῆς [b] μέλλοι ὄρνις γενομένη [c] πέτεσθαι πρὸς τὸν ἐρώμενον. κἀγώ, Νῦν, ἔφην, ὁ χαρίεις, ὦ Παλαίστρα, τὸ εἰς ἐμὲ χαριτῶν, [d] ἣ νῦν ἔχεις τὸ σαυτῆς ἱκέτιν ἀναπαῦσαι πολυχρονίου ἐπιθυμίας. Θάρρει, ἔφη, καὶ πειδὴ ἑσπέρα ἦν, ἄγει με λαβοῦσα πρὸς τὴν θύραν τῶν δωματίων, ἔνθα ἐκεῖνοι ἐκάθευδον· καὶ κελεύει με προσάγειν ὀπῇ τινι τὸ θύρας λεπτῇ, καὶ ἀποσκοπεῖν τὰ γιγνόμενα. ὁρῶ οὖν τὴν μὲν γυναῖκα ἀποδυομένην, εἶτα γυμνὴ τῷ λύχνῳ προσελθοῦσα, καὶ χόνδρους δύο λαβοῦσα, τὸν μὲν λιβανωτὸν τῷ πυρὶ τοῦ λύχνου ἐπέθηκε, καὶ σᾶσα πολλὰ τοῦ λύχνου καλελάλησεν· εἶτα κιβώτιον ἀδρὸν ἀνοίξασα, πάνυ πολλὰς ἔχον πυξίδας ἐν αὐτῷ, ἔνθεν ἀναιρεῖται καὶ [e] προσφέρει μίαν· ἣ δὲ εἶχεν ἐμβεβλημένον, ὅ, τι μὲν οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ὄψεως αὐτῆς ἕνεκα ἔλαιον αὐτὸ ἐδόκουν εἶναι. ἐκ τούτου λαβοῦσα χρίει ὅλη, ἀπὸ τοῦ ὀνύχων ἀρξαμένη τοῦ κάτω, καὶ ἄφνω πτερὰ ἐκφύει αὐτῇ, καὶ ἡ ῥὶν κερατίνη καὶ γρυπὴ ἐγένετο, καὶ ἄλλα δὲ ὅσα ὀρνίθων κτήματα

an praebere tibi possim videndam, dum transformatur, dominam. Ac tum quidem in hisce acquievimus.

12. Diebus vero non multis post defert ad me Palaestra, velle dominam suam sumta avis specie volare ad amasium. Et ego, *Tempus jam est*, inquam, *Palaestra, tui in me beneficii, quo nunc potes tui supplicis longam cupiditatem sedare. Bono*, inquit, *animo esto*; &, cum vespera esset, prehensum ducit me ad januam cubiculi, ubi illi quiescebant, jubetque applicare oculos rimae in janua tenui, & quae fierent speculari. Video igitur exuere se mulierem. Tum nuda ad lucernam accedens, grana duo turis in ignem lucernae imponit, stansque multa ad lucernam loquitur. Tum grandiuscula cistella aperta, quae pyxides plurimas haberet, aufert inde promitque unam, quae haberet infusum aliquid, quid fuerit non novi, quantum ad speciem ipsam quidem, oleum esse putabam. De hoc igitur sumens tota se inungit, ab unguibus incipiens inferioribus, & subito pennae illi enascuntur, & nasus corneus fit atque aduncus: verum & reliqua, quaecumque avium propria & signa sunt, habet omnia, ne-

a Εἰδεῖν] Et hoc ita legitur in *J. Fl. P.* &c. b Μέλλοι] Sic *Fl. P. H.* Μέλλει *J.* c Πέτεσθαι] Πέτεσθ *Fl.* d Ἣ νῦν] Ἃ νῦν marg. *A1.* e Προσφέρει] Προφέρει P. Nihil mutat *Fl.*

93. * Ἀδρὸν] Πολὺ, μέγα, δαψιλὲς, πλούσιον. *V.*

* Ἀδρὸν] Ἀδρὸν editum, ego mutavi, ut cum textu conveniret. Sic enim ἀδρὸν usitatius scribitur, sed ἀθρόον laevigandum. Variant tamen Edit. interdum inter ἀδρὸς & ἀθρόος, vid. 2. *Ver. Hist.* c 40. f. Eandem ob causam paullo ante ἄμμα dedi, pro edito ἄμμα, quia est ab ἅπτω; nec postea semper monebo, ubi res est certa. *J. F. R.*

76. Εἰδεῖν] Sic omnes. Ego mallem ἰδεῖν. *M. du S.* *Ibid.* Τὴν κεκλημένην] Sic ὁ κεκλημένον *Herus*, ap. *Aristoph.* Plut. 4. ad quem vid. not. Illustr. *Spanhemii*, qui rationem hujus significationis multis explicat, & inter alia etiam ex *Aeschyl.* Suppl. 340. & Concion. 1118. τὴν κεκλημένην, *dominam* vocari probat, non omisso hoc Luciani loco; Conf. iterum infra c. 27. *J. F. R.*

77. Ἐπὶ τούτοις] Aliud esse ἐπὶ τούτων, vid. supr. *Tox.* c. 20. No. 6. Sed licet Clar. *Gesn.* ἐπὶ τούτοις ἐκοιμήθημεν converterit, *in hisce adquievimus*, & infra c. 17. pr. ἐπὶ τούτῳ reddiderit, *inter haec*, quod posterius parum refert utro more reddatur, num *post*, an *inter haec*; tamen haud aegre feret, scio, si existimaro, utrovis loco significari *post haec*; aeque ac ap. *Aristoph.* Plut. 57. Ἢ τἀπὶ τούτοις ὁρᾷς. *Aut posthaec sic faciam.* Quod cum Scholiastes duplici modo exponat, significatio τῷ *posthaec* tamen firmatur ab *Kustero*, ex *Eurip. Phoen.* 1214. Τί τἀπὶ τούτοις παῖδ' ἐμῷ δρασείτον; *quid posthaec filii mei facturi sint.* Item *Ione* 256. Addo *Herodian.* I. 17. 2. ubi necessario quoque ἐπὶ τούτοις, valet *post hos.* Namque ait: Ὧν πρώτη μὲν ἦν Μαρκία, εἶπον δὲ Λαιτός τε & Ἐκλεκτὸς· ἐπὶ δὲ τούτοις πολὺ πλεῖ-

20

neque quidquam eſt aliud, quam corvus nocturnus. Cum autem pennatam ſe videret, terribile quiddam crocitans, & ſicut illi corvi, tollens ſe per feneſtram evolat.

13. Ego vero, qui ſomnium illud me videre putarem, palpebras ipſe meas contingo digitis, qui oculis ipſe meis non crederem, vel videre eos vel vigilare. Cum autem vix tandem ac tarde mihi perſuaſiſſem me non dormire, rogavi tum Palaeſtram ut pennas etiam mihi adderet, & ex illo unguento unctum volare me ſineret. Volebam enim experimento diſcere utrum transformatus ex homine, deinde etiam quantum ad animam avis futurus eſſem. Atque illa aperto clam cubiculo affert pyxidem. Et ego urgens opus, exutus totum me ungo, & avis quidem miſer non fio, ſed cauda mihi de poſtico exit, & digiti omnes neſcio quo abeunt, ungues autem univerſos non niſi quatuor habeo, eosque nihil aliud quam ungulas; manusque mihi ac pedes jumenti pedes fiunt; & aures longae, & facies magna, ac circumcirca me adſpiciens aſinum me eſſe video, vocem autem hominis ad conquerendum

τα ϗ σύμβολα πάντα εἶχε· ϗ ἦν ἄλλο ἐδὲν ἢ κόραξ νυκτερινός. ἐπεὶ δὲ εἶδεν ἑαυτὸν ἐπτερωμένην, κρώξασα δεινὸν, ϗ οἷον [f] ἐκεῖνο οἱ κόρακες, ἀναπτᾶσα ὠχέτο πετομένη ἔξω διὰ τῆς θυρίδος.

Ἐγὼ δὲ ὄναρ ἐκεῖνο οἰόμενος ὁρᾶν, τοῖς δακτύλοις τὰ ἐμαυτῦ βλεφάρων ἥπτόμην, ϗ πιστεύων τοῖς ἐμαυτῦ ὀφθαλμοῖς, ἤθ' ὅτι βλέπουσιν, ἤθ' ὅτι ἐγρηγόρασιν. ὡς δὲ μόλις ϗ βραδέως ἐπείσθην ὅτι μὴ καθεύδω, ἐδεόμην τότε τῆς Παλαίστρας πτερῶσαι καὶ μὲ, ϗ χρίσασαν ἐξ ἐκείνου τοῦ φαρμάκου ἐᾶσαι πέτεσθαί με. ἐβουλόμην γὰρ πεῖρα μαθεῖν, εἰ μεταμορφωθεὶς ἐκ τοῦ ἀνθρώπου, εἶτα ϗ τὴν ψυχὴν ὄρνις ἔσομαι. ἡ δὲ τὸ δωμάτιον ὑπανοίξασα, κομίζει τὴν πυξίδα· ἐγὼ δὲ σπεύδων ἤδη, ἀποδύσας, χρίω ὅλον ἐμαυτόν· ϗ ὄρνις μὲ ὐ γίγνομαι ὁ δυστυχής· ἀλλά μοι ὑρὰ ὅπισθεν ἐξῆλθε, ϗ οἱ δάκτυλοι πάντες ὠχοῦντο, οὐκ οἶδ' ὅπου, ὄνυχας δὲ τοὺς πάντας τέσσαρας εἶχον, ϗ τούτους ὐδὲν ἄλλο, ἢ ὁπλὰς, ϗ μοι αἱ χεῖρες, ϗ οἱ πόδες, κτήνους πόδες ἐγένοντο, ϗ τὰ ὦτα δὲ μακρά· ϗ τὸ πρόσωπον μέγα. ἐπεὶ δὲ κύκλῳ περιεσκόπουν, [g] ἑαυτὸν ἑώρων ὄνον, φωνὴν δὲ ἀνθρώπου εἰς τὸ μέμφασθαι

[f] Ἐκεῖνο] Et ſic eſſe in *Fl.* notabat *Solan.* Sed & ſic *J. P. H. S. Ald. Fr. B1.* [g] Ἑαυτὸν] Expreſſi lectionem *Fl.* & L. Αὐτὸν Edd. cett.

ϗ τ συγκλήτου πρωτεύοντων. *J.F.R.*

80. Πέτεσθαι πρὸς τ ἐράμενον] Non capio, quam vere *Benedictus* nunc verterit *ad ſuum amatorem*, quum pag. 86. ea voce reddiderit ἐραστήν. Utique prudentius in *Gallo* pag. 181. puto ab eo verti *amaſium*. Eſt enim in Graecis differentia. *J.G.*

83. Ἦ νῦν ἔχεις] *Potes.* *F.G.*

5. Ἐκεῖνο] Forſan ἐκεῖνοι quaeſivit *Solan.* Nec reſpuerem, ſi invenirem; facillime enim a ſequente *οἱ* abſorberi potuit prior ſyllaba *οι*. Attamen invito non obtrudo lectori, quia & elliptice ſtare poteſt. (Vid. notata ad *Amor.* c. 36.) pro οἷον ἐκεῖνο, ὃ οἱ κόρακες. Niſi malis aliter conſtruere; nimirum, ϗ ἐκεῖνο ſcil. κρώξασα, οἷον οἱ κόρακες. Sed ἐκεῖνοι magis placet, quia ad illas ſingulares cornices nocturnas reſpicit, quae νυκτικόρακες etiam vocantur, quod ex *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. c. 3. notum eſt. *J.F.R.*

26. Αὐτὸν ἐώρων ὄνον] Vitia quidem non tam corpus, quam animam, verum hominem immutant. Sunt etiam vitia animorum veneficia, quibus avari & raptores in harpyas, libidinoſi in Satyros, obſcoeni in porcos, aſinos, ſive jumenta, tyranni in lupos & alias beſtias transfigurantur. *Auguſt.* de Civ. Dei L. XVIII. c. 17. & ſeq. *G.C.*

Ἑαυτὸν] Ita L. Codex & *Fl.* In impreſſis vero reliquis αὐτὸν. Sed legendum ἐμαυτὸν, quanquam non deſunt ejusmodi exempla. *M.duS.*

Ἑαυτὸν] Quia pro ἐμαυτὸν valere poteſt, recte fatente *Solano*, non neceſſe erit id mutare; & quia ἑαυτὸν a Scribis ſaepe contractum in αὐτὸν, potuiſſet idem ſervari. At quia ſcriptura Florentinae & Codicis I. eſt antiquior, eam reduxi, donec inveniatur, qui ἐμαυτὸν habeat. Sic mox c. 31. f. ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνεπίσαιμι τῇ ἐσίᾳ, manifeſto pro ἐμαυτὸν. Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 6. Et *Catapl.* c. 9. verſ. 12. ubi *Solanus* id quoque fruſtra mutatum voluit. *Alciphr.* etiam II. ep. 1. p.

τ Παλαίστραν, ἐκέτι εἶχον. τὸ δὲ χεῖλος ἐκτείνας κάτω, καὶ αὐτῷ δὴ τῷ χήματι ὡς ὄνος ἐπεβλέπων, ἠτιώμην αὐτὼ, ὅση δύναμις, ὄνος ἀντὶ ὄρνιθος γενόμενος.

cum Palaestra non amplius habeo. Interim labio deorsum protenso, & ipso quoque habitu, ut asinus, vultu dejecto, illam accusabam, quod asinus pro volucri factus essem.

Ἡ δὲ ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ τυψαμένη τὸ πρόσωπον, Τάλαινα, εἶπεν, ἐγὼ, μέγα εἰργασμαι κακόν· σπεύσασα γὰρ ἥμαρτον ἐν τῇ ὁμοιότητι τ πυξίδων, καὶ ἄλλην ἔλαβον ἐχὶ τ τὰ πτερὰ φύσαν. ἀλλὰ θάρρει μοι, ὦ φίλταλε· [a] ῥᾴων γὰρ ἡ τύτου θεραπεία. ῥόδα γὰρ [b] μόνον εἰ φάγοις, ἀποδύσῃ μὲ αὐτίκα τὸ κτῆνος, τ δὲ ἐραστήν μοι τ ἐμὸν αὖθις ἀποδώσεις· ἀλλά μοι, φίλταλε, μίαν νύκτα ταύτην ὑπόμεινον ἐν τῷ ὄνῳ· ὄρθρου δὲ δραμοῦσα οἴσω σοι ῥόδα, καὶ φαγὼν ἰαθήσῃ. ταῦτα εἰπὲ [c] καλαφήσασά μοι τὰ ὦτα, καὶ τὸ λοιπὸν δέρμα.

14. At illa ambabus manibus faciem suam percutiens, *Misera ego*, inquit, *magnum feci malum; prae festinatione enim in pyxidum similitudine peccavi, & aliam arripui, non eam quae pennas producit. Sed bono es animo, dulcissime, facilis enim horum medicina. Si enim rosas modo comederis, exues e vestigio jumentum, amatoremque meum reddes. Sed tu mihi carissime unicam modo hanc noctem perdura in asino, summo mane curriculo tibi rosas adferam, quibus comesis sanabere.* Haec dum dicit aures mihi & reliquam cutem demulcet.

Ἐγὼ δὲ τὰ μὲ ἄλλα ὄνος ἦμην, τὰς δὲ φρένας καὶ τ νοῦν ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὁ Λύκιος, δίχα δ φωνῆς. πολλὰ δὴ κατ' ἐμαυτὸν μεμψάμενος τ Παλαίστραν ὅτι τῇ ἁμαρτίᾳ, δακὼν τὸ χεῖλος, ἀπῆειν, ἔνθα ἠπιστάμην ἑστῶτα τ ἐμαυτοῦ ἵππον, καὶ ἄλλον ἀληθινὸν ὄνον τοῦ Ἱππάρχου. οἱ δὲ αἰδόμενοί με εἶσω [d] παριόντα, δείσαντες μὴ τῆς χόρτου αὐτοῖς κοινωνὸς [e] ἐπεισέρχομαι, τὰ ὦτα καλαχλίναντες, ἕτοιμοι ἦσαν

15. At ego quantum ad reliqua eram asinus, mentem vero atque animum homo, ille Lucius, voce excepta. Multum igitur intra me Palaestram accusans illius peccati caussa, labra mordens illuc abeo, ubi stare equum meum noveram, & alium verum asinum Hipparchi. Hi sentientes me intrare, ac metuentes ne de foeno illorum partem ablaturus adveniissem, demissis auribus pa-

a Ῥᾴων] Sic P. L. *H. P. B1. & 2. Fr. S. Ald.* ῥᾷον *Fl.* Ῥᾴστη Veneta utraque. *b* Μόνον] Μόνα *Fl.* & marg. *A1. c* Καλαφήσασα] Sic & *Fl.* cum cett. At *Coll.* testantur scriptum etiam καταψηλαφήσασα. *d* Παριόντα] Παριόντα Ex. *Fl.* Nil mutat P. *e* Ἐπεισέρχομαι] Et sic habere *Fl.* notat *M. du S.*

43. Καταψήσασα] Καταπραΰνουσα. Γρ. καταψηλαφήσασα. *V.*

198. ἑαυτῇ pro ἐμαυτῇ. Sed ibid. Ep. 4. p. 236. αὐτῆς legas, ubi Cl. *Bergl.* cum *Periz.* tamen etiam ἑαυτῆς, idque pro ἐμαυτῆς legi jubent. Bene; sed αὐτῆς forsan & ibi sufficeret. Ἑαυτοὺς itidem pro ἡμᾶς αὐτοὺς est in 2. Ep. ad *Corinth.* X. 12. & passim in N. T. aliosque, quos omitto sciens. *J. F. R.*

32. Τυψαμένη τὸ πρόσωπον] Pristinus Interpres satis dubie: *illa manibus demulcens caput*: quum verum videre potuisset sensum, si non ex adfectu dolentis, certe ex *Apulejo* (s. potius Appulejo) mox indicando, qui totidem verbis: *quae ubi me primum talem adspexit, percussit faciem suam manibus infestis.* Sed non libet singulas ejus aberrationes repetere. *J. F. R.*

37. Ῥάστη] Ita *Aldina*, ni fallor, & *Ven.* utraque. In reliquis ῥᾴων, nisi quod *Fl.* mendose habet ῥᾶον. *M. du S.*

Ῥᾴων] *Solan.* jam correxerat ῥάστη. Sed vereor ne nimis festine. Quod enim & *Aldinam* sic habere credat, non satis intelligo; nisi *Aldinam* alteram, ab alio collatam significet. Nam *Ald.* 1. quam ipse consului, cum reliquis omnibus habet ῥᾴων. Quod probo, quia & sic *Apulejus* Met. III. p. 59. Ed. Pricaei. *Me trepidatio simul & festinatio fefellit, & pyxidum similitudo decepit. Sed bene, FACILIOR quod reformationis hujus medela suppeditat.* Unde imitatio satis adparet. *J. F. R.*

51. Ἀλη-

parati erant pedibus ventrem ulciſci. Quo ego animadverſo, longius a praeſepi recedens ac ſtans ridebam: ruditus vero erat riſus meus. Haec enim apud me cogitabam; Vah intempeſtivam curioſitatem! Quid vero ſi lupus huc intraret aut alia beſtia? in periculum venio, qui mali nihil fecerim, pereundi. Haec ita cogitans ignorabam infelix inſtans malum.

16. Cum enim nox profunda jam eſſet, & multum ſilentium, & dulcis ſomnus, ſtrepitum dat extra murus, velut perfoderetur, & perfodiebatur etiam, jamque lacuna facta erat, quae capere hominem poſſet: ſtatimque homo ea intrat, & alius ſimiliter. Jam multi intus erant, gladiis armati omnes. Tum vinctis intra in cubiculis Hipparcho, & Palaeſtra, & meo ſervo, ſine metu jam domum totam depraedantur, pecuniasque & veſtes, & ſupellectilem exportant. Cum vero nihil aliud reliquum eſſet, ducentes *me*, & alterum aſinum, & equum, clitellis ornant: tum, quae exportaverant, impoſita nobis deligant. Et ita nos, magnum ferentes onus, fuſtibus tunſos agunt, qui in montem via minus trita fugere tentarent. Quid reliquis jumentis

55 τοῖς θοσὶν ἀμύνειν τῇ γαστρί· κἀγὼ συνεὶς, πορρωτέρω που τῆς φάτνης [f] ὑποχωρήσας, ἕστως ἐγέλων, ὁ δέ μοι γέλως ὀγκηθμὸς ἦν. ταῦτα γὰρ ἐνενόουν πρὸς ἐμαυτὸν, ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης [g] περιεργίας. τί δὲ εἰ λύ-

60 κος παρεισέλθοι, ἢ ἄλλο τι θηρίον; κινδυνεύσω μοι μηδὲν κακὸν πεποιηκότι, [h] διαφθαρῆναι. ταῦτα ἐννοῶν ἠγνόουν ἐ δυστυχὴς τὸ μέλλον κακόν.

Ἐπεὶ γὰρ ἦν ἤδη νὺξ βαθεῖα, καὶ σιωπὴ

65 πολλὴ, καὶ ὕπνος ὁ γλυκὺς, ψοφεῖ μὲ ἔξωθεν ὁ τοῖχος, ὡς διορυττόμενος, καὶ διορύττετό γε, καὶ ὀπὴ ἤδη ἐγεγόνει, ἄνθρωπον δέξασθαι δυναμένη, καὶ εὐθὺς ἄνθρωπος ταύτῃ παρῄει, καὶ ἄλλος ὁμοίως, καὶ πολλοὶ

70 ἔνδον ἦσαν, καὶ πάντες εἶχον ξίφη. εἶτα καταδήσαντες ἔνδον ἐν τοῖς δωματίοις τὸν Ἱππαρχον, καὶ τὴν [11] Παλαίστραν, καὶ τὸν ἐμὸν οἰκέτην, ἀδεῶς [i] ἤδη τὴν οἰκίαν ἐκένουν, τά τε χρήματα, καὶ τὰ ἱμάτια, καὶ τὰ σκεύη κο-

75 μίζοντες ἔξω. ὡς δὲ οὐδὲν ἄλλο [k] καλὲλειπτο, λαβόντες [l] με καὶ τὸν ἄλλον ὄνον, καὶ τὸν ἵππον, ἐπέσαξαν· ἔπειτα ὅσα ἐβάστασαν, ὑπακατέδησαν ἡμῖν· καὶ ὕτω μέγα ἄχθος φέροντας ἡμᾶς, ξύλοις παίοντες ἠλαυνον,

80 ὡς εἰς τὸ ὄρος ἀτρίπτῳ ὁδῷ φεύγειν πειρώμενοι. τὰ μὲν ἓν ἄλλα κτήνη, οὐκ ἔχω εἰ-

f Ὑποχωρήσας] Ἀποχωρήσας *Fl.* *g* Περιεργίας] Reſtitut. ex P. C. Περιεργασίας Edd. anteriores. Reſtituta lectio eſt etiam in marg. *AIW.* *h* Διαφθαρῆναι] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. *i* Ἤδη] Ἔτι male Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *k* Κατελλείπετο] Ita bene *Fl. Fr. B2. P. H. S.* Κατελείπετο *J.* & *V2.* *l* Με] Ex emend. *Solan.* Deerat in Edd.

51. Ἀληθινὸν ὄνον] Vid. omnino *L. Bos* in Ep. I. Theſſ. I. 9. p. 211. (quem adeundum Cl. *Hemſterh.* margini adſcripſerat) ubi is docet ἀληθὴς & ἀληθινὸν quidem *verum* ſignificare; ſed non promiſcue ſemper uſurpari. Ἀληθινὸν enim ſaepe ſumi de eo quod *natura* & *revera* eſt quod dicitur, & opponitur *fictitio*, ut hic ὄνος ἀληθινὸς, ac duabus paginis poſt, ῥάδια ἀληθινὰ &c. *J.F.R.*

52. Δεισαντες μὴ τῶ χόρτω] Non ſolum zelotypia equi laborant, ſed etiam invidia & æmulatione. *Ariſt.* L. 2. Rhet. G.C.

53. Ἐπεισέρχομαι] Si dubitavit *Solan.* num vera haec lectio, miror cur non indicarit, iterum ſic occurrere infra hoc *Dial.* c. 38. med. Immo habuimus & alibi. Sed plura addere non eſt opus. *J.F.R.*

58. Ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης περιεργασίας] *O intempeſtivam hanc curioſitatem.* Περιεργασία non memini alibi apud Graecum melioris notae ſcriptorem occurrere, quamvis περιεργάζομαι legatur. Repone igitur ex Mſ. Περιεργίας. *J.G.G.*

59. Περιεργίας] Sic P. etiam, vide finem Libelli. *M. du S.*

76. Λαβόντες καὶ] Pro λαβόντες ἐμὲ καὶ τὸν &c. An τὸ ἐμὲ excidit reſtituendum? Vid. lib. vett. F.G.

Ibid. Με] In P. erat μὴ. In reliquis nihil. Ego με repoſui, quod procul dubio volebat, qui μὴ ſcripſit. *M. du S.*

Λαβόντες καὶ] Etſi non inveni illud με, tamen adeo verum ac neceſſarium duxi, ut inſeruerim, moneute etiam *Solano* noſtro. *J.F.R.*

82. Ἀπει-

εἰπεῖν ὅ, τι [a] ἔπαχεν, ἐγὼ δὲ ἀνυπόδητος ἀσυνήθης ἀπιὼν, τετραις ὀξείαις ὑπεδαίνων, τοσαῦτα σκεύη φέρων, ἀπωλλύμην. καὶ πολλάκις προσέπταιον, καὶ οὐκ ἦν ἐξὸν καταπεσεῖν, καὶ εὐθὺς ἄλλος ὄπισθε κατὰ τῶν μηρῶν ἔπαιε ἀεὶ ξύλῳ. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὦ Καῖσαρ, ἀναβοῆσαι ἐπεθύμουν, οὐδὲν ἄλλο, ἢ ὠγκώμην, καὶ τὸ μὲ [b] Ὦ μέγιστον καὶ μεγαλοφωνότατον ἐβόων, τὸ δὲ ΚΑΙΣΑΡ οὐκ [c] ἐπηκολούθει. ἀλλὰ μὴν καὶ δι' αὐτὸ τοῦτο ἐτυπτόμην, ὡς προδιδοὺς αὐτοὺς τῷ ὀγκηθμῷ. μαθὼν δ' ὅτι [d] ἄλλο ἐβόων, ἔγνων σιγῇ προϊέναι, καὶ κερδαίνειν τὸ μὴ παίεσθαι.

Ἐπὶ τούτῳ ἡμέρα τε ἦν ἤδη, καὶ ἡμεῖς ὄρη πολλὰ ἀνεβεβήκειμεν, καὶ τόμαλα δὲ ἡμῶν δεσμῷ ἐπείχετο, ὡς μὴ φειδοσκόμενοι τῆς ὁδοῦ ἐς τὸ ἄριστον ἀναλίσκοιμεν, ὥστε [e] ἔστην τότε, καὶ ἔμεινα ὄνος. ἐπεὶ δὲ ἦν αὐτὸ τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, καταλύομεν εἰς τινὰ ἔπαυλιν συνήθων ἐκείνοις ἀνθρώπων, ὅσον ἦν ἐκ τῶν γιγνομένων σκοπεῖν. καὶ γὰρ φιλήμα-

factum sit non habeo dicere. Ego vero non soleatus insuetusque incedens, per acutas rupes ingrediens, tot gerens sarcinas, peribam. Et saepe offendebam, ac ne licebat quidem cadere, cum statim alius a tergo femora fusti subinde percuteret. Cumque saepe, *o Caesar!* proclamare cuperem, nihil aliud quam rudebam, cum *O* quidem maximum & vocalissimum exiret, *Caesar* autem non sequeretur. Verum hoc ipso quoque nomine pulsabar, qui ruditu illos proderem. Sentiens ergo me alienum quid clamare, decrevi silentio pergere, & compendifacere plagas.

17. Inter haec jam dies erat, & nos montes plures superaveramus. Ora autem nostra capistro erant revincta, ne circumpascentes viam consumeremus in prandio: itaque perrexi tunc & mansi asinus. Medio ipso die devertimus in stabulum quoddam familiarium illis hominum, quantum ex his, quae fiebant, licebat videre. Etenim

a Ἔπαχεν] Ἔπαχεν marg. *A1.* b Ὦ] Male abest a *Fl.* c Ἐπηκολούθει] Ἐπεκολούθει *S.* sola cum affecta *A.* d Ἄλλο] Sic & *Fl.* cum *J. Fr. P.* &c. Ἄλλως *Pell.* & *Marc.* e Ἔστην] Ἕβην *Graev.* Nil mut. Edd.

82. Ἀνυπόδητος] Omnes Libri hic ἀνυπόδητος habent. Iidem c. 43. ἀνυπόδητος. Ego eam scribendi rationem sequar, quam Libri dabunt, ut hic ἀνυπόδητος, & iterum c. 29. Κρον. Ἐπισ. c. 19. & Φιλοπ. c. 21. *M. du S.*

Ἀνυπόδητος] Non esse talia intelligenda de ferramentis qualia hodie suppinguntur jumentorum pedibus; sed de calceis, qui indui exuique pro viae diversa ratione possunt, ostendi in Ind. scriptorum Rei Rust. V. *solea*, ubi dedita opera de hoc argumento disputavi. *J. M. G.*

Ἀνυπόδητος] Sic etiam praeter loca ab *Solano* indicata scribitur in *Icarom.* c. 31. excepta *S.* & *Amst.* quae η in penultima dedere; hic vero ε servarunt. Sed *Phrynich* p. 196. Edit. Cl. *de Pauw* peccatum in analogiam ait, si per ε scribas, dicitque: Ἀνυπόδητος ἐρεῖς ἐν τῷ η, τὸ γὰρ ἐν τῷ ε, ἁμάρτημα. καὶ γὰρ ὑποδήσασθαι λέγεται, καὶ οὐχ ὑποδέσασθαι. At Cl. P. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 80. vers. 75. contra *Phrynichum*, *Moerin. Suid.* & *Th. Magistr.* pariter τὸ ε damnantes, ex *Diod. Lysia*, *Aeliano*, *Longo*, &c. nostram scripturam firmat. Sed confer mox c. 43. ubi η servavimus. *J. F. R.*

84. Ἀπωλλύμην] Ἀπωλόμην adscriptum in marg. *Bas.* 1. deleto ἀπωλλύμην. Nescio quare; cum eodem redeat, nec varietatem in Edd. ut & Codd. inveniam. Ἀπώλεσε τὸν τῆς ἄγρας ait quidem supra *Tox.* c. 14. & alibi etiam hanc formationem amat; sed cum non videam quid in altero improbandum, nec semper eadem forma loqui Nostrum oportere necesse sit, non curavi illam mutationem. *J. F. R.*

86. Καὶ εὐθὺς ἄλλος] Inepta haec; sed absque Codicum ope mederi non possum. *M. du S.*

91. Οὐκ ἐπεκολούθει] Et in hoc sinceriores editiones priores, habentes ἐπηκολούθει. Mox eadem hac pag. integriores iterum eaedem, Καὶ γὰρ φιλήμασιν ἠσπάζοντο ἢ καλαλύειν ἐκέλευον, &c. ab sequioribus ultimum illud καὶ abest. *J. J.*

93. Μαθὼν δ' ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως, μοχλείας. *Th. M.*

Μαθὼν δ' ὅτι ἄλλο ἐβόων] Ἄλλως & ego praetulissem, si constaret *Pelleti* scripturam ex Codice, non ex conjectura esse. Et quamquam id non constat, tamen sic dedisse Lucianum arbitror, & pristini Interpretes jam verterunt, quasi ἄλλως legeretur, reddentes: *Nihil ergo proficiens rudendo*, &c. nam si ἄλλο exprimere studuissent, debebant dare: *Expertus autem me aliud quid clamare, quam quod volueram, sive alienum, insolitum quid.* Potest tamen & ἄλλο quasi adverbii more positum accipi, ut illud *aliud quid*

enim oſculo ſe invicem ſalutabant, & devertere in ſtabulo illos jubebant: apponunt etiam prandium, nobis autem jumentis objiciunt hordea. Ac reliqui prandent, ego vero miſere eſurio: & cum nunquam hordea cruda pranſus eſſem, circumſpicio, quod comederem. Video autem hortum ibi poſt aulam, qui olera multa haberet & bona, roſae etiam ſuper iſta videbantur. Hic ego nemini animadverſus eorum omnium, qui intus erant, qui nempe occupati eſſent in prandio, venio ad hortum partim impleturus ventrem crudis oleribus, partim roſarum cauſſa. Putabam quippe me comeſis floribus hominem iterum futurum. Tum ingreſſus hortum, lactucis quidem, & raphanis, & apiis, quae cruda homo comedit, me implevi. Verum roſae illae verae roſae non erant: ſed erant e lauro agreſti enatae roſae. Roſam lauream vocant homines: malum hoc prandium aſino unicuique & equo: ajunt enim de eo qui comederit, ſtatim mori.

σιν ἠσπάζοντο ἀλλήλους, [f] καὶ καλαλύειν ἐκέλευον αὐτοὺς [g] ἐν ἐπαύλῃ, καὶ παρέθηκαν ἄριστον, καὶ τοῖς κτήνεσιν ἡμῖν παρέβαλον κριθίδια· κ᾽ οἱ μὲν ἠρίστων, ἐγὼ δὲ ἐπείνων μὲν κακῶς· ἀλλ᾽ ἐπειδὴ ὑ πώποτε κριθὰς ὠμὰς ἠριστήκειν, ἐσκοπούμην ὅ, τι κ᾽ καλαφάγοιμι· ὁρῶ δὲ κῆπον αὐτοῦ ὀπίσω τ᾽ αὐλῆς, κ᾽ εἶχε λάχανα πολλὰ κ᾽ καλὰ, κ᾽ ῥόδα ὑπὲρ αὐτῶν ἐφαίνετο· κἀγὼ λαθὼν πάντας τοὺς ἔνδον, ἀσχολουμένους περὶ τὸ ἄριστον, ἔρχομαι ὅπι τ᾽ κῆπον, τοῦτο μὲν ὡμῶν λαχάνων ἐμπλησόμενος, τοῦτο δὲ τ᾽ ῥόδων ἕνεκα. ἐλογιζόμην γὰρ ὅτι δῆθεν φαγὼν τ᾽ ἀνθέων πάλιν ἄνθρωπος ἔσομαι. εἶτα ἐμβὰς εἰς τ᾽ κῆπον, θριδάκων μὲν καὶ ῥαφανίδων κ᾽ σελίνων, ὅσα ὠμὰ ἐσθίει ἄνθρωπος, ἐνεπλήσθην, τὰ δὲ ῥόδα ἐκεῖνα οὐκ ἦν ῥόδα ἀληθινά· τά δ᾽ ἦν ἐκ τ᾽ ἀγρίας δάφνης φυόμενα ῥόδα ἐκεῖνα, δάφνην [h] αὐτὴν καλοῦσιν ἄνθρωποι, κακὸν ἄριστον ὄνῳ τοῦτο παντὶ, κ᾽ ἵππῳ. φασὶ γὰρ τ᾽ φαγόντα ἐπιθήσκειν αὐτίκα.

Ἐν

f Καὶ καταλύειν] Deeſt κ᾽ in *S.* Adeſt in *P.* &c. *g* Ἐν] Sic dedi ex L. & marg. *A*1. Ἐπὶ Edd. priores. *h* Αὐτὴν] Αὐτὰ L.

6. * Ἔπαυλιν σιωήθων † ἐκείνοις ἀνθρώπων ὅσον ἦν] Ἔπαυλις ἡ οἰκία ἀν ἢ τὴν αὐλὴν ποιοῦν· αὐλὶς δὲ ἡ κοίτη. *V.*

* Ἔπαυλιν] Ἐταύλει legebatur in Edit. Ad Luciani textum adcommodavit *M. du S.*

† Ἐκείνοις] Ἐκείνων vulgatum ferat, mutavit, & poſt ἦν lacunae notam adpoſuit *M. du S.*

quid idem ſit atque *aliter clamavi*, ſcil. quam ſolebam, volebam; ideoque Lectoris arbitrium eſto eligendi quid malit. *J. F. R.*

99. Ὥσε ἕστην] Os dicit aſino fuiſſe vinculo occluſum ne tempus, quod viae impendendum erat, pabulo impenderet, & tardius procederet. *ὥσε ἕστην τότε, κ᾽ ἔμεινα ὄνος. Famque tunc ſteti, aſinusque manſi.* Quomodo ſtetit, cum tantopere properaret? lege: *ὥσε ἕσθην τότε. Tum ſic obdurato ore procedebam.* *J. G. G.*

2. Καλαλύομεν εἰς] Alias amat καλαλύειν ἐν. ut mox, & c. 46. & alibi. Sed conf. ad c. 1. εἰς τὰ Ὑπαλα. Adde *Arrian.* IV. 16. p. 174. f. εἰς φυλακὴν εἶχον. *J. F. R.*

5. Καλαλύειν] Καὶ hic deeſſe videtur. Καὶ καλαλύειν. &c. Placet. *F. G.*

6. Ἐν τῇ ἐπαύλει] Sic P. melius quam in reliquis, in quibus ἐπὶ legitur pro ἐν. *M. du S.*

Ἐν τῇ ἐπαύλει] Cur ἐπὶ minus probem, videri poteſt ex iis quae notavi ad *Tox.* c. 20. *J. F. R.*

21. Τὰ δὲ — τὰ δ᾽] Conſului Edd. vett. Sed nihil varietatis inveni. At quis non videt mendam ineſſe, & ῥόδα ἐκεῖνα fruſtra repetitum? Et quis ferat ter ῥόδα hic repeti duobus verſibus? Quare poſterius illud ῥόδα ἐκεῖνα expungerem. Sed repetitum τὰ δὲ non moveo. V. c. 22. f. *J. F. R.*

23. Δάφνην] Haec omnia aut miſeris modis ſcripta ſunt, aut a Librariis inquinata. Pro αὐτὴν in L. αὐτὰ legitur. *M. du S.*

Δάφνην αὐτὴν καλοῦσιν] Eſt *rhododendron*, *nerion*, *rhododaphne*, quod Plinius 6, 20. f. 33. deſcribit *ſempiternum fronde*, *roſae ſimilitudine*, *caulibus fruticoſum. Jumentis*, *caprisque*, *& ovibus venenum eſt.* Apulejus l. 4. pr. *Hae arbores in lauri faciem prolixe foliatae*, *pariunt in modum floris inodori porrectos caliculos modice punicantes*, *quos — vulgus indoctum roſas laureas appellant*, *quarumque cuncto pecori cibus letalis eſt.* Hinc in ſuſpicionem veni, an forte legendum ſit apud Lucianum ῥοδοδάφνην. *J. M. G.*

Ἐν τούτῳ ὁ κηπουρὸς αἰσθόμενος, καὶ ξύλον ἁρπάσας, εἰσελθὼν εἰς τὸν κῆπον, καὶ τὸν πολέμιον ἰδὼν, καὶ τὸ λαχάνων τὸ ὄλεθρον, ὥσπερ τις δυνάστης μισοπόνηρος, κλέπτην λαβὼν, ἔτυπτε με συνέκοψε ξύλῳ, μήτε πλευρῶν φεισάμενος, μήτε μηρῶν, καὶ μὴν καὶ τὰ ὦτά μου κατέκλασε, καὶ τὸ πρόσωπον συνέτριψεν· ἐγὼ δὲ οὐκέτ' ἀνεχόμην, ἀπολακτίσας ἀμφοτέροις, καὶ καταβαλὼν ὕπτιον ὅπου τὰ λαχάνων, ἔφευγον ἄνω ἐς τὸ ὄρος. ὁ δὲ ἐπειδὴ εἶδε δρόμῳ ἀπιόντα, ἀνέκραγε λῦσαι τοὺς κύνας ἐπ' ἐμέ· οἱ δὲ κύνες πολλοί τε ἦσαν καὶ μεγάλοι, καὶ ὁπόσοι ἄρκτοις μάχεσθαι ἱκανοί· ἔγνων ὅτι δὴ διασπάσονταί με ὅτοι λαβόντες· καὶ ὀλίγου ἐκπεριελθὼν, ἔκρινα τοῦτο δὴ τὸ τοῦ λόγου, παλινδρομῆσαι μᾶλλον, ἢ κακῶς δραμεῖν. ὀπίσω οὖν ἀπήειν, καὶ εἰσειμι αὖθις εἰς τὴν ἔπαυλιν. οἱ δὲ τοὺς μὲ κύνας δρόμῳ ὀπισθορμήσαντες ἐδέξαντο, καὶ κατέδησαν. ἐμὲ δὲ παίοντες οὐ πρότερον ἀφῆκαν, πρὶν ἢ ὥσπερ ὀδύνης πάντα τὰ λάχανα κάτωθεν ἐξεμέσαι.

18. Inter haec sentiens olitor, arreptoque fusti hortum ingressus, vidensque hostem & perniciem olerum, non aliter quam severus aliquis dynasta captum furem, fuste concidit, neque costis parcens neque femoribus: quin & aures mihi confregit, & contrivit faciem. Ego autem non ultra patiens, calcibus utrisque rejectis supinum prosterno in olera, atque versus montem aufugio. Ille cum videret me cursu abire, clamavit ut immitterentur in me canes. Erant vero canes multi & magni, etiam cum ursis pugnare idonei. Video igitur illos me si capiant, discerpturos esse, paullum itaque circumiens decrevi quod est in proverbio retro currere potius, quam male currere: retro eo igitur, stabulum iterum ingredior. Illi canibus qui cursu in me ferebantur, receptis alligatisque, me pulsare prius non desierunt, quam prae dolore olera omnia per inferiorem gutturem evomerem.

Καὶ μὴν ὅτε ὁδοιπορεῖν ὥρα ἦν, τὰ βαρύταλα τῶν κλεμμάτων καὶ τὰ πλεῖστα ἐμοὶ ἐπέθηκαν· κἀκεῖθεν τότε ὅπως ἐξελαύνομεν. ἐπεὶ δὲ ἀπηγόρευον ἤδη, παιόμενός τε καὶ τῷ Φορτίῳ ἀχθόμενος, καὶ τὰς ὁπλὰς ἐκ τῆς ὁδοῦ ἐκτετριμμένος, ἔγνων αὐτοῦ καταπεσεῖν, καὶ μηδ' ἂν ἀποσφάττωσί με ταῖς

19. Verum itineris ingrediendi tempus cum esset, gravissimas quasque rerum furtivarum & plurimas mihi imposuere. Cum vero jam despondissem animum pulsatus & gravatus onere, detritis insuper a via unguis, procumbere ibi decreveram, nec unquam, si vel interficerent me plagis, surgere;

a Ἐπ' ἐμὲ] Ἐπ' ἐμοὶ Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. in marg. ejusd. Et sic quoque L. recte cum cett. Edd. b Ἄρκτοις] Ἄρκοις Ex. *Fl.* & *Ald.* Sed ἄρκτοις collatio c Οὖν] Deest in *Fl.*

43. *Παλινδρομῆσαι* &c.] Jambus proverbialis, quem *Erasmus* exponit Tit. *Satius*. Latine quoque usitatus versiculus: *Satius est regredi, quam male coepta sequi*. Sed hoc cuilibet notum: utinam & omnibus usitatum! *J.F.R.*

61. Τῷ ἡμιόνῳ] Supra ὄνον dixit; quare hic τῷ ὄνῳ scribendum videtur, pro τῷ ἡμιόνῳ. *F.G.*

Ibid. Ἡμιόνῳ] Quem tamen supra passim *asinum* dixit. *M. du S.*

67. Οὐδὲν ὑπήκουε] Sic Belgae, adscript. in *B1*.

79. Ὁ δὲ ἀπήει κάτω τὸν Θάνατον ἀρχούμενος] Captavit, ut patet, elegantiam notabilem in loquendo Lucianus, quam vide ut obnubilent interpretes. Basileenses *mors illi attulit laborum finem*, lævissime. Benedictus *ille vero infra delabebatur moriendo subsultans*, quod sane contingit pluribus morientibus, etsi non cadant præcipites. Verte simpliciter *ille deorsum abibat mortem saltans*. *J.G.*

82. Ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ συμπεσόντα] Ad verbum εὐγενῶς *Solan.* adscripserat, & sic esse in *Fl.* An speravit cr-

re; hoc ſperans, magnam ad me utilitatem redituram ex eo conſilio. Putabam enim, ipſos plane victos *mea pervicacia*, ſarcinas meas diviſuros inter equum & mulum, me autem ibi jacentem relicturos praedae lupis. Sed invidum quoddam numen, mea conſilia intelligens, vertit ea in contrarium. Alter enim aſinus, eadem forte quae ego cogitans, decumbit in via. Illi primo fuſtium ictibus ſurgere jubent miſerum: nihil obedientem plagis, prehenſum alii auribus, cauda alii, excitare ſtudent. Cum nihil proficerent, jaceretque lapidis inſtar in via, feſſus & ſine ſpe, ſubductis rationibus, nequidquam ſe laborare, & fugae tempus perdere aſino mortuo aſſidentes, ſarcinas quas ille geſtarat omnes inter me & equum dividunt, miſerum vero captivitatis pariter & geſtandorum onerum conſortem, prehendentes, ſucciſis ferro cruribus, palpitantem adhuc per praeceps impellunt. Atque ille mortem ſaltans deſcendit.

20. Ego vero animadvertens in ſocio itineris conſiliorum meorum exitum, decrevi fortiter ferre praeſentia, & ſtrenue incedere, qui ſpem haberem, futurum, ut omnino aliquando in roſas inciderem, ac inde me ſalutemque reciperem. Audiebam vero etiam ex latronibus, non multum ſu-

πληγαῖς, ἀναϛῆναί πολε, τοῦτο ἐλπίσας μέγα μοι ὄφελος ἔσεσθαι ἐκ τοῦ βουλεύματος· ᾠήθην γὰρ ὅτι πάντως ἡττώμενοι τὰ ἐμὰ σκεύη διανεμοῦσι τῷ τε ἵππῳ, καὶ [d] τῷ [e] ἡμιόνῳ, ἐμὲ δὲ αὐτοῦ ἐάσουσι κεῖσθαι τοῖς λύκοις· ἀλλά τις δαίμων βάσκανος, συνεὶς τὰ ἐμοὶ βουλεύματων, ἐς [f] τἀναντίον μετήνεγκεν. ὁ γὰρ ἕτερος ὄνος ἴσως ἐμοὶ τὰ αὐτὰ νοήσας πίπτει ἐν τῇ ὁδῷ. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ξύλοις παίοντες ἀναϛῆναι τ' ἄθλιον ἐκέλευον. ὡς δὲ οὐδὲν ὑπήκουε ταῖς πληγαῖς, λαβόντες αὐτὸν, οἱ μὲν τ' ὤτων, οἱ δὲ τ' οὐρᾶς, ἀνεγείρειν ἐπειρῶντο. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυον, ἐκεῖτο δὲ ὥσπερ λίθος ἐν τῇ ὁδῷ ἀπηγορευκὼς, λογισάμενοι ἐν ἀλλήλοις ὅτι δὴ μάτην πονοῦσι, καὶ τ' χρόνον τ' φυγῆς ἀναλίσκουσιν, ὄνῳ νεκρῷ παρεδρεύοντες, τὰ μὲν σκεύη πάντα, ὅσα ἐκόμιζεν ἐκεῖνος, διανέμουσιν ἐμοί τε, καὶ τῷ ἵππῳ· τ' δὲ ἄθλιον κοινωνὸν καὶ τ' αἰχμαλωσίας καὶ τ' ἀχθοφορίας, λαβόντες, τῷ [g] ξίφει ὑποτέμνουσιν ἐκ τ' σκελῶν, καὶ σπαίροντα ἔτι ὠθοῦσιν ἐς τ' κρημνόν. ὁ δὲ ἀπὸ κάτω, τ' θάνατον ὁρχέμου.

Ἐγὼ δὲ ὁρῶν ἐν τῷ συνοδοιπόρῳ τ' ἐμῶν βουλευμάτων τὸ τέλος, ἔγνων φέρειν εὐγενῶς τὰ ἐν ποσὶ, καὶ προθύμως πορεύεσθαι, ἐλπίδας ἔχων πάντως ποτὲ ἐμπεσεῖσθαι εἰς τὰ ῥόδα, κἀκ τούτων εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι· καὶ τ' λῃστῶν δὲ ἤκουον, ὡς οὐκ εἴη ἔτι

d Τῷ] Non habet artic. *Fl.* *e* Ἡμιόνῳ] Sic Edd. quas vidi, omnes. *f* Τἀναντίον πολύ.] Τὰν. με περ. *Fl.* *g* Ξίφει] Ξήφει *F.* male, ut ſolet in hac vocali centies.

78. Σπαίροντα] Ἐκπνέοντα τὴν ψυχὴν. *V.*

ergo aliam invenire lectionem? non credo. Bene enim habent omnia. Nam ἔγνων eſſe *ſtatui, decrevi, quis dubitet?* Conf. mox c. 39. ἔγνω χρεμάσαι ἑαυτόν. Sic in vita Ariſtomenis editioni Oxonienſi *Corn. Nepotis* adnexa: Μεσσήνιοι — ἀφίσασιν πάντως ἐγίγνωσκον, *Meſſenii demigrare conſtituerunt.* Item ἔγνωσαν καλεῖν, *Long. Paſt.* I. p. 5. Ed. *Jungerm.* Idem III. p. 115. γνοὺς, pro *ſtabat ei ſententia. Thucyd.* I. c. 120. p. 77. πολλὰ μὲν κακῶς γνωσθέντα — καλορθώθη. *Multa male conſulta — felicem exitum habuere.* Τὰ ἐν ποσὶ vero eſſe *praeſentia*, vid. T. I. *Nigrin.* c. 7. ibique commentatores, & T. 2. ad *Quom. Hiſt.* c. 2. *J.F.R.*

85. Εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθήσεσθαι] Mira haec efficacia enuntiavit, ſonat enim: *ut inde reſtituar in me ipſum*, i. e. ut rurſus fiam, qui ante fui. *J.F.R.*

ἔτι πολὺ τὸ ὁδῷ, καὶ ὅτι καλαλύσουσι, λοιπὸν, ἔνθα καλαμψύσουσιν, ὥστε πάντα ταῦτα δρόμῳ ἐκομίζομεν, καὶ πρὸ τῆς ἑσπέρας ἤλθομεν εἰς τὰ οἰκεῖα. γραῦς δὲ γυνὴ ἔνδον καθῆστο, καὶ πὺξ πολὺ ἐκαίετο. οἱ δὲ πάντα ἐκεῖνα, ἅπερ ἐτυγχάνομεν ἡμεῖς κομίζοντες, εἴσω κατέθηκαν. εἶτα ἤρετο τὴν γραῦν διὰ τί ὕτω καθέζη, καὶ οὐ παρασκευάζεις ἄριστον; Ἀλλὰ πάντα, εἶπεν ἡ γραῦς, εὐτρεπῆ ὑμῖν, ἄρτοι πολλοὶ, οἶνος παλαιὸς πίθοι, καὶ τὰ κρέα δὲ ὑμῖν τὰ ἄγρια σκευάσασα ἔχω. οἱ δὲ τὴν γραῦν ἐπαινέσαντες, ἀποδυσάμενοι ἠλείφοντο πρὸς τὸ πῦρ, καὶ λέβητος ἔνδον ὕδωρ θερμὸν [a] ἔχοντος, ἀπουσάμενοι ἔνθεν, καὶ καλαχεάμενοι, αὐτοσχεδίῳ τῷ λουτρῷ ἐχρήσαντο.

Εἶτα ὀλίγον ὕστερον ἦκον νεανίσκοι πολλοὶ κομίζοντες σκεύη [b] πλεῖστα ὅσα χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, καὶ ἱμάτια, καὶ κόσμον γυναικεῖον καὶ ἀνδρεῖον πολύν. ἐκοινώνουν δὲ ὗτοι ἀλλήλοις· καὶ ἐπειδὴ ταῦτα ἔνδον κατέθεντο, ὁμοίως ἐλούσαντο καὶ [c] ὗτοι. λοιπὸν μὴ τοῦτο ἦν ἄριστον δαῖτες, καὶ λόγος πολὺς ἐν τῷ συμποσίῳ τῶν ἀνδροφόνων· ἡ δὲ γραῦς ἐμοὶ καὶ τῷ ἵππῳ κριθὰς παρέθηκεν· ἀλλ' ἐκεῖνος μὲ σπουδῇ τὰς κριθὰς κατέπινε, δειδιὼς, οἷα εἰκὸς, ἐμὲ τὸν συνάριστον. ἐγὼ δὲ ἐπειδὰν ἴδοιμι τὴν γραῦν ἐξιοῦσαν, τὸ ἔνδον ἄρτων ἡδιον. τῇ δὲ ὑστεραίᾳ καλαλιπόντες τὴν

pereſſe viae, & *eo die* ſoluturos jumenta, ubi maneant. Itaque omnia iſta curriculo geſtantes verſus veſperam domum pervenimus. Mulier anus intus deſederat, ignis ardebat multus, illi, quae portaveramus, intus deponunt omnia. Tum interrogant anum, quid ita ſedes, & non paras coenam? illa, *quin parata vobis ſunt*, inquit, *omnia, panes multi, vini veteris dolia, & carnes vobis ferinas paratas habeo.* Illi collaudata anu, exutis veſtibus ad ignem ſe ungunt, & cum ahenum calidam haberet, hauſta inde aqua perfuſi, extemporali iſto utuntur balneo.

21. Deinde paullo poſt juvenes veniunt multi, ſupellectilem adferentes plurimam auream, argenteam, veſtimenta, mundum muliebrem, & virilem ornatum multum. Hi in commune conferunt, rebusque intus depoſitis, lavant ipſi quoque. Caeterum poſt haec coena fuit copioſa, & ſermo multus in homicidarum convivio. Anus mihi & equo hordea apponit: at ille feſtinat devorare hordea, metuens, ut par erat, me compranſorem. At ego, quoties videbam exiſſe anum, de panibus, qui intus erant, edebam. Poſtridie relicta anu & uno ju-

a Ἔχοντος] Ἔχουσι male *Fl.* Vulgatam adſerit P. b Πλεῖστα] Πόλλα P. c Οὗτοι] Αὐτοὶ P. Nil mut. *Fl.*

87. Λοιπὸν] Et haec ita legi in *Fl.* notavit idem Noſter, meliore paulo jure quam ante; ſed commate poſt καλαλύσουσι poſito, quod jam feci, cum in Edd. abeſſet, ſenſus mihi videtur apertior. *J.F.R.*

97. Σκυθάσασα ἔχω] Conferri juſſit in marg. *Solanus* infra Δημ. c. 32. Ibi invenio ſimiliter εἶχον θαυμάσας. Item ſupra Ἀλεξ. c. ult. ubi Lucianus eodem pleonaſmo ait, θαυμάσας ἔχω. Sed haec locutio Graecis adeo eſt peculiaris ac familiaris, ut neſciam an facturus ſim operae pretium, ſi plura addidero. Videat qui volet *Bud.* Comment. p. 211. *Theocr.* Eid. XIV. 8. παίζεις ἔχων. *Heſiod.* Ἔργ. I. 42. κρύψαντες ἔχουσι, quod vel *Scapula* habet, licet haud addito verſu. Sic λαμπὶς ἔχων & ſimilia multa profert *Maittair.* de Dialect. p. 76. & 79. C. Adde Noſtrum *Icarom.* c. 24. m. παίζεις ἔχων ἴφη &c. Ubi tamen cum *Pariſina* ἰὼν habeat pro ἔχων, hoc inquiremus denuo. *J.F.R.*

15. Ἄρτον] Lege ἄρτων. *F.G.* Recte corrigit *Gujet.* Et vel ſic ederem invitis Edd. quae ἄρτου miro conſenſu habent. Nam etſi vulgatam lectionem ita conſtruendo defendere poſſumus, ἡδιον ἄρτου (ſcil. τινὸς) τῶν ἔνδον. *comedi unum ex panibus qui intus erant*, melius tamen procedit pluralis; ob articul. τῶν, & Genitivus Atticiſmo aptior. vid. *Th. Mag.* & *Moer.* v. φάγω. *J.F.R.*

33. Πάντα ἴκλαε] Et ſic legere *Fl.* bene notat *Solan.* Sed & legitur in *J. P. H.* &c. & recte, atque elegan-ter, pro κατὰ πάντα, *perpetuo*, i.e. *nihil aliud quam* flc-

juvene ad opus reliqui omnes exeunt. Equidem mihi & accuratae cuſtodiae ingemiſcebam : nam vetulam quidem poteram contemnere , & illius fugere ex oculis : at juvenis magnus erat , & terribile quiddam cernebat , & gladium geſtabat ſemper , & adducebat ſemper januam.

γραῦν, καὶ νεανίσκον ἕνα, οἱ λοιποὶ πάντες ὅπι ἔργον ἀπήεσαν. ἐγὼ δὲ ἔτενον ἐμαυτὸν, ἡ τ' ἀκριβῆ φρεπάν. τ' μὲν γ' γραὸς καλαφροπόησαι ἦν μοι, ἡ φυγεῖν ἐκ τ' ἐκείνης ὀμμάτων δυνατόν. ὁ δὲ νεανίσκ@ μέγας τε ἦν, ἡ φοβερὸν ἔβλεπε· καὶ τὸ ξίφ@ ἀεὶ ἔφερε, ἡ τ' θύραν ἀεὶ ἐπῆγε.

22. Tribus poſt diebus , circa mediam fere noctem , redeunt latrones , auri quidem aut argenti nihil, nec aliud quidquam adferentes , ſed ſolam virginem nubilem, vehementer pulchram , plorantem lacerata veſte, & comis paſſis. Hanc intus in ſtratis depoſitam bono animo eſſe jubent , & intus manere anum , puellae cuſtodiendae cauſſa. Sed puella nec cibum capere volebat nec bibere , ſed plorabat ad omnia, & ſuam ipſa comam vellebat , adeo ut ipſe quoque, prope adſtans ad praeſepe , cum pulchra illa virgine plorarem. Inter haec latrones extra coenabant in atrio. Sub lucem ſpeculatorum aliquis , cui vias explorare ſorte obvenerat, venit nuntians, peregrinum aliquem hac transiturum , qui multas ſecum ferret divitias. Hi ut erant conſurgere , armare ſe , me autem & equum ornare clitellis, & ſecum ducere. Hic infelix ego , qui ad pugnam & bellum me ſcirem agi , cunctanter progredior , itaque

Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις, μεσούσης σχεδὸν τ' νυκτὸς, ἀναστρέφουσιν οἱ λῃσταὶ, χρυσίον [d] μὲν, οὐδὲ ἀργύριον, οὐδὲ ἄλλο οὐδὲν κομίζοντες, μόνην δὲ παρθένον ὡραίαν, σφόδρα καλὴν, [e] κλάυσαν, καὶ καλλιπαραγμένην τ' ἐσθῆτα, ἡ τ' κόμην· ἡ καθεμένους αὐτὼ ἔνδον ὅπι τ' σταβάδων, θαρρεῖν ἐκέλευον, ἡ τ' γραῦν ἐκέλευον ἔνδον μένειν, ἡ τ' παῖδα ἐν φρενὶ ἔχειν. ἡ δὲ παῖς, ὅτε ἐμφαγεῖν τι ἤθελεν, ὅτε πιεῖν, ἀλλὰ πάντα ἔκλαε, καὶ τ' κόμην τ' αὐτῆς ἐσπάραττεν. ὥστε ἡ αὐτὸς πλησίον ἑστὼς ὅλῃ τῇ φάτνῃ, συνέκλαιον ἐκείνῃ τῇ καλῇ παρθένῳ. ἐν δὲ τούτῳ οἱ λῃσταὶ ἔξω ἐν τῷ προδόμῳ ἐδείπνουν. πρὸς ἡμέραν δὲ τ' σκοπῶν τις, τὰς ὁδὸς φρουρεῖν εἰληχότων, ἔρχε) ἀπαγγέλλων ὅτι ξέν@ ταύτῃ παριέναι μέλλοι, ἡ πολὺν πλοῦτον κομίζοι· οἱ δὲ ὅτως ὡς εἶχον ἀναστάντες, ἡ ὁπλισάμενοι, κἀμὲ ἡ τ' ἵππον ὑποσάξαντες, ἤλαυνον. ἐγὼ δὲ ὁ δυστυχὴς, ὑποστάμεν@ ὅπι μάχην ἡ πόλεμον ἐξελαύνεα, ὀκνηρῶς προήειν, ἔνθεν ἐπαι-

22. Τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις] Tribus poſt diebus. Sic Lucian. Tox. 1. τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις ἐπιστὰς ὁ Φιλοκράτης. Ita Herodian. V. 8. 8. τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις. Sic Xenophon. Cyrop. I. p. 15. Ed. Hutch. τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις. Ita Plutarch. Lucull. p. 495. Ed. Par. τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις. Sic Dion. Caſſ. p. 1. Ed. Rob. Steph. τρισὶ δὲ ὕστερον ἡμέραις. Ita Appian. Bell. Civ. I. p. 1. Ed. Tollii

ἐπαιόμην τῷ ξύλῳ, ἐπειγομένων αὐτῶν. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὴν ὁδὸν, ἔνθα ὁ ξένος παρελάσειν ἔμελλε, συμπεσόντες οἱ λῃσταὶ τοῖς ὀχήμασιν αὐτόν τε καὶ τοὺς ἐκείνου θεράποντας ἀπέκλειναν. καὶ ὅσα ἦν τιμιώτατα ἐξελόντες, τῷ ἵππῳ καμοὶ ἐπέθηκαν· τὰ δὲ ἕτερα τῶν σκευῶν αὐτοῦ ἐν τῇ ὕλῃ ἔκρυψαν. ἔπειτα ἤλαυνον ἡμᾶς ὕττως ὀπίσω, κἀγὼ ἐπειγόμενος, καὶ τῷ ξύλῳ τυπτόμενος, χρεὼν τὴν ὁπλὴν [a] ὡδὶ πέτραν ὀξεῖαν, καὶ μοι ἀπὸ τῆς πληγῆς γίγνεται τραῦμα ἀλγεινόν· καὶ χωλεύων ἔνθεν τὸ λοιπὸν τὴν ὁδὸν ἐβάδιζον. οἱ δὲ πρὸς ἀλλήλους ἔλεγον, τί γὰρ ἡμῖν δοκεῖ τρέφειν τὸν ὄνον τοῦτον, [b] πάντα καλαπίπτοντα; ῥίψωμεν αὐτὸν ἀπὸ τοῦδε χρημνοῦ οἰωνὸν οὐκ ἀγαθὸν, καί [c] φασι ῥίψωμεν αὐτὸν, καθαρισμὸν τοῦ στρατοῦ ἐσόμενον. καὶ οἱ μὲ συνετάπουλο ἐπ' ἐμέ. ἐγὼ δὲ ἀκούων ταῦτα, τῷ τραύματι λοιπὸν ὡς ἀλλοτρίῳ ἐπέβαινον, [d] ὁ δὲ τοῦ θανάτου μέφόβου ἀναίδηλον τὴν ὀδύνην ἔθηκεν.

Ἐπεὶ δὲ ἤλθομεν ἔσω, ἔνθα καλεῖ, τὰ μὲ σκεύη τῶν ἡμετέρων ὤμων ἀφελόντες, εὖ κατέθηκαν· αὐτοὶ δὲ ἀναπεσόντες ἐδείπνουν. καὶ ἐπειδὴ νὺξ ἦν, ἀπῆσαν, ὡς τὰ

fusti, festinantibus illis pulsabar. Cum autem ad viam veniissemus, ubi transiturus erat peregrinus, irruentes in vehicula latrones, ipsum ipsiusque servos interficiunt, & pretiosissima quaeque ablata equo & mihi imponunt, reliquas sarcinas ibi in silva abscondunt. Deinde sic retro nos agunt, & ego cum urguerer & vapularem fusti, acuto saxo impingo ungulam, orituque ab illa plaga vulnus dolorificum, ut claudicans quod reliquum erat viae incederem. At illi inter se, *Quid enim nobis videtur*, inquiunt, *nutrire asinum istum, ubique concidentem? Praecipitemus illum, male ominatam bestiam. Ita sane*, inquit alius, *dejiciamus illum piacularem futurum nostri exercitus.* Atque illi in me jam coibant: verum ego auditis hisce, quod reliquum erat, vulnus tanquam alienum calcabam, mortis metu sensum mihi doloris adimente.

23. Cum vero intrassemus in diversorium nostrum, sarcinas de nostris demtas humeris bene collocant, ipsique coenatum accumbunt. Nocte vero oborta ad reliquas sar-

a Παρὰ] Περὶ Ex. *Fl.* Vulgatae vero suffragatur P. *Solan.* *c* Φασι] Dedi ex *S.* Φησι cett. omnes male. *b* Πάντα καλαπίπτοντα] Et sic esse in Edd. vett. notat *d* Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl. Fr. J. P.* &c.

59. Πάντα καλαπίπτοντα] An πάντη; adscripsit *Gujetus*. Bene, si libri addicerent. Jam vero, dum non addicunt, & supra etiam hoc cap. habuerimus πάντα ἴκλαι, ubi vid. quae noto, nihil muto. *J. F. K.*

64. Ὡς ἀλλοτρίῳ] Alludit, ni fallor, ad Homericum illud:

Γνάθμοισιν ὡς ἀλλοτρίοισιν.

Thucyd. I. 70. B. τοῖς μὲ σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις ὑπὲρ τῆς πόλεως χρῶνται. Greg. Naz. *Martyres omnia alieniter perpessos esse*, ait, ὥσπερ οὐ ἀλλοτρίοις ἀγωνιζόμενοι σώμασιν. p. 41. Ed. Bas. BC. *M. du S.*

65. Γὰρ τοῦ θαν.] Sic ego ex conjectura, pro δὲ, quod in omnibus erat. *M du S.*

Ὁ δὲ] *Solanus* δὲ edi jussit, non repugno; nec tamen facio; nam & saepe sic positum invenio, ubi usus δὲ postularet. Vid. supra notata ad *Amor.* c. 38. No. 23. Adde mox c. 37. ὁ δὲ αὐλητὴς — οἱ δὲ &c. Et supr. c. 17. f. τὰ δὲ — τὰ δὲ. Nihil praeterea novi est, bis δὲ post μὲ sequi, ut jam alibi, ni fallor, ostendi ex *Long. Past.* 2. p. 48. Adde eumdem III. 93. Et *Alciphr.* II. p. 202. & seq. ubi vel quinquies δὲ habes post unum μὲ. Ait enim: Ἡμᾶς δεῖ τὰ μὲ ποιεῖν, τὰ δὲ μαλακίζεσθαι· τὰ δὲ διπνοποιεῖν· τὰ δὲ κοσμεῖν σοὶ τὸν οἶκον· τὰς δὲ, ἐτοσοῦν ἄλλας ταχὺ μαραινομένας. — Ταῦτα δὲ &c. Ubi tamen loco penultimo ejiciendum esse, bene monuit *Bergler*. Quin vel sexies eandem particulam, uno interposito μὲ, adhibitam legimus in *Aristotele* I. Polit. c. 3. med. Ἕξωσαι, ait, οἱ' αὗται τρεῖς, ἃς εἴπομεν. Ἐσὶ δέ τε μέρος, ὁ δοκεῖ τοῖς μὲ εἶναι οἰκονομίαι, τοῖς δὲ μίγιστον μέρος αὐτῆς. ὅπως οἱ' ἔχει, θεωρητέον· λέγω δὲ περὶ τῆς καλουμένης χρηματιστικῆς. Πρῶτον δὲ περὶ δεσπότου καὶ δούλου εἴπωμεν. *J. F. K.*

69. Ἀναπεσόντες] In Ev. *Marc.* VI, 36. Καὶ ἀνέπεσον πρασιαὶ πρασιαὶ legas, de discumbentibus in gramine. Ad ea verba Rev. *J. Elsner.* ait: „ Ἀναπίπτειν pro ac-

„ cum-

farcinas ſervandas abeunt. *Miſerum vero aſinum*, infit illorum unus, *quid adducimus*, ex ungula *inutilem? ſarcinarum alias nos portabimus, alias equus.* Itaque cum equo abeunt. Erat autem nox a luna clariſſima. Hic ego intra me, Miſelle, inquam, quid ultra hic manes? vultures te & vulturum filii coenabunt. non audis, quae de te deliberarunt? visne tu in praecipitium incidere? Jam nox eſt, & luna clara: illi vero abierunt: fuga te eripe dominis homicidis. Haec apud me cogitans video me neque alligatum eſſe usquam, ſed juxta pendere quo trahebar alias lorum. Etiam hoc me ad fugam maxime incitabat. Itaque curriculo egreſſus abibam. At anus cum fugere paratum videret, a cauda ſe mea, quam prehenderat, ſuſpendit. Ego praecipitio & aliis mortibus dignum putans, ab anu capi, illam trahere: illa vehementer inclamavit puellam intus captivam. At illa accedens vidensque anum caudae inſtar ex aſino aptam, generoſum

λοιπὰ τ σκευῶν ἀνασῶσαι· τ δὲ ἄθλιον τῦτον ὄνον, ἔφη τις αὐτῶν, τί ἐπάγομεν ἄχρηστον ἐκ τ ὁπλῆς; τῶν δὲ σκευῶν ἃ μὲν ἡμεῖς οἴσωμεν, ἃ δὲ κ ὁ ἵππος· κ ἀπήεσαν, τ ἵππον ἄγοντες. νὺξ δὲ ἦν λαμπροτάτη ἐκ τ σελήνης. κἀγὼ τότε πρὸς ἐμαυτὸν εἶπον, Ἄθλιε, τί ἔτι μέλλεις ἐνταῦθα; γύπες σε κ γυπῶν τέκνα δειπνήσουσιν, οὐκ ἀκούεις οἷα περὶ σῦ ἐβουλεύσαντο; θέλεις τῷ χρημνῷ περιπεσεῖν; νὺξ μὲν αὕτη, κ σελήνη πολλή. οἱ δὲ οἴχονται ἀπιόντες, ᵉ φυγὴ σῶζε σαυτὸν ἀπὸ δεσποτῶν ἀνδροφόνων. ταῦτα πρὸς ἐμαυτὸν ἐννοούμενος, ὁρῶ ὅτι οὐδὲ προσδεδεμένην οὐδενὶ, ἀλλά με ὁ σύρων ἐν ταῖς ὁδοῖς ἰμὰς παρεχρέμαλο, τῦτό με κ παρώξυνεν ὡς μάλιστα πρὸς τ φυγήν· κ δρόμῳ ἐξιὼν, ἀπήειν· ἡ δὲ γραῦς, ἐπεὶ εἶδεν ἀποδιδράσκειν ἕτοιμον, λαμβάνεταί ᶠ μυ ἐκ τ οὐρᾶς, κ εἴχελο. ἐγὼ δὲ ἄξιον κρημνῦ κ θανάτων ἄλλων εἰπὼν εἶναι τὸ ὑπὸ γραίας ἁλῶναι, ἔσυρον αὐτήν· ἡ δὲ μάλ' ἀνέκραγεν ἔνδοθεν τ παρθένον τ αἰχμάλωτον· ἡ κ προσελθοῦσα, κ ἰδοῦσα γραῦν, δίκην κέρκυ ἐξ ὄνυ ἠμιλλᾶτο, τολμᾷ τόλμημα γεω-

ᵉ Φυγῇ] Σπεύδῃ *Fl.* & marg. *Ar.* Vulgatam ceterarum Edd. firmat P. ᶠ Μυ] Μι Ex. *Fl.* Vulgatam ceterarum tuetur P.

„ *cumbere cibi capiendi cauſſa*, rarum eſt. Habet tamen ex *Euripidis* Cyclope & Alexi *Athenaeus* I. 19. p. 23. Item *Lucian.* Anno (h. l.) Scriptor item Apocryphus *Tobiae* 2. 1. *ἀνέπεσα τῦ φαγεῖν. Judith* XII. 16. & in his libris paſſim." Haec ille: cui addo: male ergo *Phrynichus* p. 92. id hoc ſenſu damnat, ſcribens: *Ἀναπεσεῖν δὲ καλῶς ἐπὶ τῦ ἀναπαυθῆναι τάττεται.* Verum eſt, pro *ἀθυμῆσαι* aliis uſurpari, ut vid. *Thucyd.* I. c. 70. verſ. 57. *κ νικώμενοι ἐπ' ἐλάχιστον ἀνακύπτουσιν. Et victi quam minime animo conſternantur.* conf. ibi *Waſſium.* Et *Philon.* L. I. de Moſe, quem ad partes vocat *Hoeſchel.* qui tamen idem pro *diſcumbere* etiam adfert ex Euang. *Luc.* 17. 22. *Joan.* 6. & *Syneſ.* ep. 114. Cautius *Th. Mag.* *Ἀναπεσεῖν βέλτιον ἐπὶ τῦ ἀδημονῆσαι ἢ ἀθυμῆσαι, ἢ ἐπὶ τῦ ἀναπαυθῆναι.* Sic enim poſtremum verbum neceſſario legendum, non *ἀναπαυθῆναι* ut eſt in edit. *Blancardi.* J. F. R.

88. Λαμβάνεταί μυ] Ego lectionem Florentinae meliorem arbitror, quae *μυ*, non *μυ* hic habet. Licet enim *λαμβάνειν γούνων, ποδῶν, κεράτων*, & ſimilia ſint obvia; ut recte mox c. ſeq. *Λαμβάνονταί μυ*, tamen id minus eleganter videtur procedere, ſequente praepoſitione, nam ut *λύκον τ ὤτων κρατῶ* vulgo dicitur, minusque commode ibi diceres, *λύκυ τ ὤτων*; ita difficilius, *λύκυ ὀπ τ* &c. At quum *λαμβάνειν τινὸς*, & *λαμβάνειν ὑρᾶς*, item *ὀπ τ ὑρᾶς* ſeorſum recte dicatur, nolim his conjunctis controverſiam movere. Dico tantum, Florentinae lectionem mihi Lucianeo ſtilo aptiorem videri; etſi duplex ejusmodi genitivus non eſt adeo inuſitatus ſine praepoſitione, ut *Herodian.* 2. 3. 8. *Καὶ λαβόμενος τ χειρὸς Χλαβρίωνος, & prehenſa manu Chlabrionis.* Ne plura congeram, quae ſine praepoſitione aliter conſtrui poſſunt, ut *Aelian.* V. Hiſt. XII. 46. *κ ἐκεῖνος ἐλάβετο αὐτοῦ τ χαίτης. Et ille adprehendit ejus jubam.* J. F. R.

93. Δίκην κέρκυ] Poteſt intelligi hic locus ita ut interpretatus ſum: nec de emendando in mentem veniſſet, nili dum forte Apulejum confero, invenirem iſta, Met. 6. p. 127, 29. Pric. De *virgine capricia* ut ipſe

γενναῖον, καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου· ἀναπηδᾷ γὰρ εἰς ἐμέ· καὶ [a] ἐπικαθίσασά μοι, ἤλαυνε· κἀγὼ τῷ τε ἔρωτι τῆς Φυγῆς, καὶ τῇ τῆς κόρης σπουδῇ ἔφυγον ἵππου δρόμῳ· ἡ δὲ γραῦς ὀπίσω ἀπελέλειπτο, ἡ δὲ παρθένος τοῖς μὲν θεοῖς [b] ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν [c] τῇ Φυγῇ· πρὸς δὲ ἐμέ, Ἦν με, ἔφη, κομίσῃς πρὸς τὸν πατέρα, ὦ καλὲ σὺ, ἐλεύθερον μέν σε παντὸς ἔργου ἀφήσω, κριθῶν δὲ μέδιμνος ἔσται σοι ἐφ' ἑκάστης ἡμέρας τὸ ἄριστον. ἐγὼ δὲ καὶ τοὺς φονεῖς τοὺς ἐμαυτῆς φεύξομαι, καὶ πολλὴν ὀπωρίαν καὶ θεραπείαν ἐκ τῆς ἀνασωθείσης ἐμοὶ κόρης ἐλπίζων, ἔθεον τὸ τραῦμα ἀμελήσας.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ἐχίζετο [d] διπλῆ ὁδὸς, οἱ πολέμιοι ἡμᾶς καταλαμβάνουσιν ἀναστρέφοντες, καὶ πόρρωθεν εὐθὺς πρὸς τὴν σελήνην ἔγνωσαν τοὺς δυστυχεῖς αἰχμαλώτους, καὶ προσδραμόντες λαμβάνονταί με, καὶ λέγουσιν, Ὦ καλὴ κἀγαθὴ σὺ παρθένε, ποῖ βαδίζεις ἀωρίαν ταλαίπωρε; οὐδὲ τὰ δαιμόνια δέδοικας; ἀλλὰ δεῦρο [e] ἴθι πρὸς ἡμᾶς, ἡμεῖς σε τοῖς οἰκείοις ἀποδώσομεν, [f] Σαρδώνιον γελῶντες ἔλεγον· κἀμὲ ἀπο-

facinus audet & dignum desperato juvene. Insilit enim in me, insidensque agit. Et ego tum fugae amore, tum puellae studio, equi cursu fugio, anu post nos relicta. Virgo Dis quidem supplicabat, ut illa se fuga servarent: ad me vero, *si me*, inquit, *o mi pulcher, ad patrem pertuleris, liberum te omni opere dimittam: hordeorum vero medimnus erit tibi in singulos dies prandium.* Ego vero & meos ipsius interfectores fugiens, & multum adjumenti atque cultus ex servata a me puella sperans, curro oblitus vulneris.

24. Cum autem eo veniremus ubi findebatur via in bivium, deprehendunt nos hostes redeuntes, & e longinquo statim ad lunam miseros captivos agnoscunt: & accurrentes, prehendunt me dicuntque, *Quorsum, honesta & bona virgo, intempesta nocte abis miscella? nec spectra metuis? Verum huc veni ad nos. Nos te tuis reddemus*, cum Sardonio risu dicebant: neque conversum tra-

a Ἐπικαθίσασα] Ἐπικαθήσασα Ex. *Fl.* b Ηὔχετο] Sic Edd. & P. Εὔχετο Ex. *Fl.* c Τῇ φυγῇ] Restitutum ex P. & marg. *A1.* Τῆς φυγῆς Edd. priores. d Διπλῆ] Τριπλῆ P. Cum vulgata facit *Fl.* e Ἴθι] Ita bene *Fl. H. P.* &c. Ἴδι male *f.* f Σαρδώνιον] Σαρδόνιον Edd. anteriores.

19. * Σαρδόνιον γελῶντες] Σαρδὼ νῆσος περὶ τὰς Ἡρακλείας στήλας, ἔνθα βοτάναι γίνονται ὁμοιαι σελίνοις, ὧν οἱ γευόμενοι σπασμῷ καὶ σχόμενοι ἀκουσίως γελῶσι, καὶ ἕως τελευτῶσι. Τιμαῖος † δὲ φησὶν, ἐκεῖ ὡς τοὺς ὑπὲρ ‡ ἴτη γεγονότας γονεῖς αὐτῶν θύουσι τῷ Κρόνῳ, γελῶντες καὶ τύπτοντες ξύλοις, καὶ πρὸς ἀχανεῖς κρημνοὺς καλινδοῦντες, ὅθεν Σαρδόνιοι γέλωτες ἐκλήθη. Ἄλλοι δὲ φασὶν ὅτι ἐκεῖνοι οἱ Σκηνίτες γέροντες γελῶσιν ἀκουσίως πρὸς τὴν ὑπὸ τῶν παίδων ἀφορῶντες ἀπάνθρωπον τελευτήν, ὅθεν ἡ παροιμία. *V.*

* Σαρδ. γελ.] Complures hujus proverbii interpretationes vid. ap. *Suid.* quem, quia hic prolixior, describere nolim; sed vid. not. ad Lucian. textum. *J. F. R.*

† Δι φησὶν] Accentus enclitici verbi sic fere perpetuo servatos a Scholiasta, non semel supra observavi. *J. F. R.*

‡ Ἔτη] Excidit numerus. *M. du S.* Suppleatur ergo ex *Suida*, qui ϙ, i. e. 70. addit. *J. F. R.*

ipse vocat, *Quae voce excita procurrens videt, Hercules, memorandi spectaculi scenam, non tauro sed* asino dependentem Dircen miculam: *sumtaque audacia virili, facinus audet pulcherrimum* &c. Nota Dirces fabula a Zetho & Amphione privignis ad taurum deligatae indomitum. Quidquid de auctore hujus libelli judicemus; Apulejus certe quin eandem fabellam tractet, quin hoc ipso loco verba nostri prae oculis habuerit, dubitari non potest. Quid si igitur invenit in suo exemplari non δίκην κίρκης ut nunc legitur, sed δίκαν Δίρκης; ignota vox, fabula, qua alias non utitur, quod sciam, Lucianus, correctori ansam mutandi potest dedisse. *J. M. G.*

1. Ηὔχετο, σῶσαι αὐτὴν τῆς φυγῆς] Soloeca locutio. Scribe, σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ. ut initio ejusdem hujus pag. φυγῇ σῴζει σεαυτόν. & c. 34. E. φυγῇ ἐπῴζοντο. *J. F.*

Ibid. Τῇ φυγῇ] P. uti Cl. *Jensius* emendandum esse mo-

trahebant retro. Atque ego pedis & vulneris recordatus claudicabam. Illi vero, *Nunc*, ajunt, *claudus es, cum in fuga es captus? Sed cum fugere tibi collibuit, ſanus, ocior equo, & volucris eras?* Haec verba excipiebat fuſtis: jamque ulcus in femore habebam ab iſtis admonitionibus. Domum iterum reverſi anum invenimus, quae reſticula ſe e rupe ſuſpenderat: metuens nempe, ut veriſimile eſt, dominos ob fugam virginis, innexo cervici laqueo ſe ſuſpenderat. Illi autem aequitatem animi in anu admirati, reſolutam una cum reſti praecipitant: virginem autem intus vinciunt, poſtea coenant, & compotatione longa utuntur.

25. Atque interea de puella inter ſe diſputant. *Quid facimus*, ait illorum unus, *fugitiva? Quid vero aliud*, inquit alius, *quam vetulae illam ſuperinjiciamus, quae multas nobis, quantum quidem in ipſa fuit, opes abſtulerit, totamque noſtram officinam prodiderit. Bene enim noritis, amici, eam ſi*

ὀφρέψαντες, εἶλκον ὀπίσω· κἀγὼ δὲ τῇ πηδῷ καὶ τῷ τραύματι ἀναμνησθείς, ἐχώλευον· οἱ δέ, Νῦν, ἔφασαν, χωλὸς, ὅτε ἀποδιδράσκων ἑάλως; ἀλλ' ὅτε φεύγειν ἐδόκει σοι, ὑγιαίνων, ἵππου ὠκύτερος, καὶ πηνὸς ἦσθα. τοῖς δὲ λόγοις τούτοις τὸ ξύλον εἵπετο, καὶ ἤδη ἕλκος τῷ μηρῷ εἶχον ναθετούμενον. ἐπεὶ δὲ εἴσω πάλιν ἀνεστρέψαμεν, τὴν μὲν γραῦν εὕρομεν ἐκ τῆς πέτρας κρεμαμένην ἐν καλωδίῳ. δείσασα γάρ, οἷον εἰκὸς, τοὺς δεσπότας ὑπὲρ τῆς παρθένου φυγῆς, κρεμᾷ ἑαυτὴν, σφίγξασα ἐκ τοῦ τραχήλου· οἱ δὲ τὴν γραῦν θαυμάσαντες ἐκ τῆς εὐγνωμοσύνης, τὴν μὲν ἀπολύσαντες ἐς τὸ κρημνὸν κάτω ἀφῆκαν, ὡς ἦν ἐν τῷ δεσμῷ, τὴν δὲ παρθένον ἔνδον κατέδησαν, εἶτα ἐδείπνουν, καὶ πότος ἦν μακρός.

Κἀν τούτῳ ἤδη περὶ τῆς κόρης διελέγοντο πρὸς ἀλλήλους· Τί ποιοῦμεν, ἔφη τις αὐτῶν, τὴν δραπέτιν; τί δὲ, ἄλλος εἶπεν, ἕτερον, ἢ τῇ γραῒ ταύτῃ κάτω ὑπερρίψωμεν αὐτὴν, ἀφελομένην μὲν ἡμᾶς χρήματα πολλὰ, ὅσον ἐπ' αὐτῇ, καὶ προδοῦσαν ἡμῶν ὅλον τὸ ἐργαστήριον; εὖ ἴστε γάρ, ὦ φίλοι, ὅτι

g Τῷ μηρῷ] Nihil mut. *Fl. J. Ald. H. P.* &c.

29. Καλωδίῳ] Σχοινίῳ. *V.*

monuerat. In reliquis τῆς φυγῆς legitur. Vide ſupra hoc ipſo capite, & c. 34.

Eripe nate fugam. Virg. Æn. II. 619.
M. du S.

Ibid. Σῶσαι αὐτὴν τῇ φυγῇ] Recte emendavit hoc Cl. *Jenſius*, quantum ad φυγῇ, quod autem αὐτὴν in αὑτὴν etiam videtur velle mutare, non ſatis cauſſae videbam. Alia res foret, ſi ipſa virgo narraretur ſe ipſam fuga ſervaſſe. Jam vero ne ad anum referatur, obſecundavi, ac perſpicuitati conſului. *J. F. R.*

19. Σαρδώνιον] Sic Z. Tp. c. 16. vide Scholia. Omnes autem hic impreſſi Σαρδόνιον habent. P. vero Σαρδάνιον & Σαρδώνιον. Sed vera eſt, quam ſequimur, ſcribendi ratio. *Homerus* metri cauſa mutavit. Vide Od. T. 302. *M. du S.*

Σαρδώνιον γελῶντες] Recte producitur ſecunda in Σαρδώνιον. Et ſic bene editum in *Suidae* Σαρδώνιος γέ-

λως. De ſignificatu ejus proverbii vid. *Eraſmus* in *Riſus Sardonius*, & *Suidas*, ex cujus variis expoſitionibus hanc addidiſſe ſuffecerit, quod dicatur de *iis qui in proprio exitio rident*. Sed huc magis convenit Scholiaſtae Lucianei altera interpretatio, de iis, qui dum lignis ſenes percutiunt, adeoque in alterius calamitate, rident. *J. F. R.*

26. Τῷ μηρῷ εἶχον] Τὼ μηρὼ in dual. maluiſſem; ita ut εἶχον tum eſſet plurale, ſed propter adjunctum ναθετούμενον non licet. Alii mallent ἐν τῷ μηρῷ, & hoc certe melius. Verum nihil muto ſine Codd. auctoritate. Omittitur enim & alibi τὸ ἐν, ut *Homer.* Il. E. 137. Ὃν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι Χραύσῃ — ubi ἀγρῷ valet ἐν ἀγρῷ. At ſi quis Codex praeiret, non dubitarem ἐν in Luciano addere. Supra etiam *Nigrin.* c. 14. p. 53. in alia locutione ſimiliter omiſſum eſt ἐν, legiturque: τοιαύτῃ ἐοῦσι διαθέσει. Id vero merito ſuſpectum eſt Cl. *Hemſterh.* *J. F. R.*

ὅτι αὐτῃ εἰ τ οἶκοι ἐδράξαλο, οὐδὲ εἷς ἂν ἡμῶν ζῶν ὑπελείπετο· πάντες γὰρ ἂν ἐάλωμεν, τ ἐχθρῶν ἐκ παρασκευῆς ἡμῖν ἐπιπεσόντων· ὥστε ἀμυνώμεθα μὲ τ πολεμίαν· ἀλλὰ μὴ ἵνα ῥᾳδίως ἀποθνησκέτω, πεσοῦσα ἐπὶ τῆ λίθῳ· θάνατον δὲ αὐτῃ τ ἀλγεινότατον καὶ μακρότατον ἐξεύρωμεν· καὶ ὅστις αὐτὴν χρόνῳ καὶ βασάνῳ φυλάξας, ὕστερον ἀπολεῖ· εἶτα ἐζήτουν θάνατον. καί τις εἶπεν, Οἶδα ὅτι ἐπαινέσεσθε τὸ ἐγχειρητόμημα. τ ὄνον δεῖ ἀπολέσαι, ὀκνηρὸν ὄντα, νῦν δὲ καὶ χωλὸν εἶναι ψευδόμενον, καὶ μὴν καὶ τ Φυγῆς τ παρθένῳ γενόμενον ὑπηρέτην καὶ Δόκονον. τοῦτον οὖν ἑωθεν ἀποσφάξαντες, ἀνατέμωμεν ἐκ τ γαστρὸς, καὶ τὰ μὲ ἔγκατα πάντα ἔξω βάλωμεν, τ δὲ ἀγαθὴν ταύτην παρθένον τῷ ὄνῳ ἐγκαλοικίσωμεν, τ μὲ κεφαλὴν ἔξω τοῦ ὄνου πρόχειρον, ὡς ἂν μὴ εὐθὺς ἀποπνιγείη, τὸ δὲ ἄλλο σῶμα πᾶν ἔνδον κρυπτόμενον, ὡς ἂν αὐτὴν κατακειμένην εὖ μάλα συῤῥάψαντες ῥίψωμεν ἔξω ἀμφω ταῦτα τοῖς γυψὶ, καὶ οὕτως τοῦτο ἑτοιμασμένον ἄριστον. σκοπεῖτε δὲ, ὦ φίλοι, τ βασάνου τὸ δεινόν. πρῶτον μὲ τὸ, νεκρῷ ὄνῳ συνοικεῖν, εἶτα τὸ, θέρους ὥρᾳ θερμοτάτῳ ἡλίῳ ἐν κτήνους καθεψεῖσθαι, καὶ λιμῷ ἀεὶ κτείνοντι ἀποθνήσκειν, καὶ μηδ' ἑαυτῶν ἐξουσίαν ἔχειν ἀπαλλαγῆναι τοῦ βίου.

domesticos suos assecuta fuisset, futurum fuisse, ut vivus nostrûm nemo relinqueretur: capti enim essemus omnes, ex praeparato irruentibus in nos hostibus. Itaque ulciscamur nos quidem inimicam; sed ne ita facile moriatur incidens in saxum: verum mortem illi & acerbissimam excogitemus & longissimam, quaeque illam tempori & cruciatui servatam tum demum interimat. Deinde quaerebant *ejusmodi* mortem. Et aliquis ait, *Novi vos laudaturos esse commentum. Asinum perdere oportet, ignavum, jam vero & claudicationem mentitum, & fugae virginis adjutorem ac ministrum. Hunc igitur cras mane mactatum exenterabimus, ejectisque intestinis omnibus bonam hanc virginem collocabimus in asino, capite extra asinum uti promineat, ne mox suffocetur; reliquo autem corpore toto intus occultetur. Sic ergo dispositam ubi probe consuerimus, extra utrumque vulturibus projiciamus paratum nova ratione prandium. Videte autem, amici, cruciatus illius acerbitatem: primo quidem in mortuo habitare asino: deinde aestatis tempore fervidissimo in ipso jumento coqui, & enecante semper fame mori, neque necis conscisendae facultatem habere. Re-*

44. Ἐδράξατο] *Ἐπιλάβετο. *V.*

* Ἐπιλάβετο] Ita merito correxit *Solan.* cum ἐπιλάθετο legeretur.

44. Ἐδράξατο] Verba illa εἰ τ οἶκοι ἐδράξατο vulgo verturtur *si domum suam aufugisset*: quae versio quamvis vel sic satis sensum exprimat, neutiquam tamen est accuratissima; neque enim ἐδράξατο hic ab διδράσκω *fugio* deducendum est (quid namque διδράσκειν τ οἶκοι foret?) quemadmodum forte fecit Interpres; saltem ut alii legentes id faciant, facile ista interpretatione adduci possint: sed a δράττω *pertingo, consequor, adsequor*, velut δράξασθαι per ἐπιλαβέσθαι, & δράξαι per κρατῆσαι exponitur ab *Hesychio*. Est ergo δράξασθαι τ οἴκοι, familiares suos consequi, assequi. Ita Anchitae Nympha apud *Apollon. Rhod.* I. 1130. dicitur Idaeos Dactylos peperisse δραξαμένη γαίης, *apprehensa terra*. ubi vide *Scholiasten*. Invenio δράξασθαι positum aliquo modo etiam pro *affectare, studere*. *Callimachus* Epigrammate I.

Ταῦτ' ἀίων ὁ ξεῖνος ἐφείσατο μείζονος οἶκου
Δράξασθαι, παίδων κηδόμενος συνέφηβος.

vertit Vulcanius,

His simul auditis majores quaerere census
Destitit, & puerûm consilium arripuit.

J. F.

Ἐδράξατο] Vide *Jonsium*. Conf. infra Φιλοπ. c. 22. *M. du S.*

Ἐδράξατο] Non solum infra in *Philopatr.* loco ab *Solano* cit. legas: δραξάμενός μου τῶ λώπους. Sed & ap. *Alciphr.* III. p. 426. compositum ἐπιδράττω pro *prehendo, nanciscor*: αἴ πω τι τ κόπτων ἐπιδράξαιτο δυνάμενος.

Reliqua enim quae patietur, tum putrescentis odore asini, & scatens vermibus, mitto dicere. Tandem vero vultures eo penetrantes per asinum, ipsam ut illum, ac forte viventem adhuc lacerabunt.

26. Clamoribus excipiunt omnes ut ingens quoddam bonum, portentosum illud commentum. Ego vero mihi ipsi ingemiscebam, tanquam jugulandus, & qui neque post mortem jacendi molliter facultatem habiturus essem, sed infelicem susceptorus virginem, & capulus puellae innocentis futurus. Jam illucescebat, cum instat subito militum manus, impuris hisce immissa, qui in vincula statim omnes conjecerunt, ad Praesidem regionis illius abducendos. Venerat autem cum illis etiam puellae sponsus: ipse nimirum erat, qui receptaculum hoc latronum indicaverat. Adsumtam ergo virginem & mihi impositam sic domum deduxit. Vicani autem cum e longinquo nos viderent, bene nobis succesisse agnoverunt, ruditu me meo bonum illis nuntium ferente. Accurrentes igitur salutant, & intro deducunt.

27. Virgo multam merito rationem mei habuit, qui captivitatis pariter ac fugae illius socius fueram, atque in communi

ἀποπνίξαι ἔχειν. τὰ μὲ γὼ ἄλλ', ὅσα πείσεσθ', σηπομένῳ τῷ ὄνῳ τῇ τε ὀδμῇ, καὶ τοῖς σκώληξι πεφυρμένῃ, ἐῶ λέγειν. τέλος δὲ οἱ γύπες ἀφ' τοῦ ὄνου παρεισιόντες εἴσω, καὶ ταύτῃ, ὡς ἐκεῖνον, ἴσως καὶ ζῶσαν ἔτι ἀφαπάσουσι.

Πάντες ἀνεβόησαν, ὡς ἐπὶ ἀγαθῷ μεγάλῳ τῷ τερατώδει τούτῳ εὑρήματι. ἐγὼ δὲ ἀνέστενον αὐτὸν, ὡς ἂν ἀποσφαγησόμενος, καὶ μηδὲ νεκρὸς εὐτυχὴς κεισόμενος· ἀλλὰ παρθένου ἀθλίαν ἐπιδεξόμενος, καὶ θήκη βαρεῖαν ἀδικουσης κόρης ἐσόμενος. ὄρθρος δὲ ἦν ἔτι, καὶ ἐξαίφνης ἐφίσταται πλῆθος στρατιωτῶν, ἐπὶ τοὺς μιαροὺς τούτους [a] ἀφιγμένον, καὶ εὐθέως πάντας ἐδέσμευν, καὶ ἐπὶ τὴν χώρας ἡγεμόνα [b] ἀπῆγον. ἔτυχε δὲ καὶ ὁ τῆς κόρης μεμνηστευμένος σὺν αὐτοῖς ἐλθών· αὐτὸς γὰρ ἦν ὁ καὶ τὸ καλαγώγιον τῶν λῃστῶν μηνύσας. παραλαβὼν οὖν τὴν παρθένον, καὶ καθίσας ἐπ' ἐμὲ, ἅτως ἦγεν οἴκαδε. οἱ δὲ κωμῆται, ὡς εἶδον ἡμᾶς ἔτι πόρρωθεν, ἔγνωσαν εὐτυχοῦντας, εὐαγγέλιον αὐτοῖς ἐμοῦ [c] προσκηκαμένου, καὶ προσδραμόντες ἠσπάζοντο, καὶ ἦγον εἴσω.

Ἡ δὲ παρθένος πολὺν λόγον εἶχεν ἐμοῦ δίκαιον ποιοῦσα, τοῦ συναιχμαλώτου, συναποδράσαντος, καὶ τὸ κοινὸν ἐκεῖνον αὐτῇ θάνα-

a Ἀφιγμένον] Sic *Fl. Ald. V2. B1. B2. Fr. H. S.* Ἀφιγμένων *P.* Ἀφιγμένοι *J.* & marg. *A1W.* b Ἀπῆγον] Sic recte *J. H. P.* &c. Ἐπῆγον *Fl.* c Προσκηκαμένῳ] Restitut. ex *Fl.* Προσογκ. cett.

81. Θήκη] Τάφος. *V.*

88. Καλαγώγιον] Οἰκίαν. *V.*

θείη, ubi tamen etiam ἔτι δράξασθαι legi posse Cl. *Bergl.* non male existimat. *J. F. R.*

58. Ἀνατέμωμεν οὖν τὸ γαστρὸς] Supra τῷ ξίφει ὑπεντέμνουσιν οὖν τὸ σκελῶν. *F. G.*

84. Ἀφιγμένοι] Sic *J.* Ed. Reliquae ἀφιγμένον, nisi quod *P.* ὰ——ένων fecit. *M. du S.*

Ἀφιγμένον] Vides variari inter ἀφιγμένον, ——ένων, & ——ένοι. Quae cum singula possent admitti, id servavi, quod longe maximus priscarum Edd. numerus habet. Posterius tamen veram esse lectionem arbitror, quod facile imperitus librarius, vel credens τὸ πλῆθος ἀφιγμένον necessario dicendum, vel non satis attentus, mutarit, ν pro ι substituens. Ac vix credo opus fore constructionem hujusmodi πλῆθος ἀφιγμένοι, testimoniis comprobari. Ecce tamen pauca: Noster supra *Hermot.* c. 72. Ὁ πολὺς λεὼς πιστεύσει. *Timon.* c. 9. post Ἀτλικὴν sequitur eo relatum αὐτοῖς. Conf. Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 1. pr. Adde *Alciphr.* III. Ep. ult. f. εἰς αὐτὸν ὁ Ἄρεις πάγος ἀποβλέπουσιν. *Philostr.* Vit. Sophist. I. XXV. p. 536. pr. καὶ ἦν αὐτῷ πατρὶς Ἡρακλεία τῶν Ἑλλήνων ἐπαινοῦντες. *Diod. Sic.* I. c. 93. vs. 4. Οὐ δύνανται ταῦτα προτρέψασθαι —— τοὺς ἀνθρώπους —— ἀλλὰ χλευαζόμενοι. pro χλευαζόμενα. Sic mascul. αὐτοὺς relatum ad τὰ ἔθνη vidimus supra, aliasque generis ac numeri permutationes, ut pro *Imag.* c. 9. εἰκόνα——ἔχοντα pro ἔχουσαν. Item τέκεια ἀναβοῶντες ex *Aristoph.* Plut. 291. aliaque ad *Ver. Hist.* a me notata. Adde Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 19. No. 34. *J. F. R.*

καλὸν συγκινδυνεύσαντος· καί μοι [a] τοῖς κεκλημένοις ἄριστον [b] παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν, καὶ χόρτος, ὅσος καὶ καμήλῳ ἱκανός. ἐγὼ δὲ τότε μάλιστα [c] καθηρώμην τὴν Παλαίστραν, ὡς ὄνον με, καὶ ἡ κύνα τῇ τέχνῃ μεταθεῖσαν. ἑώρων γὰρ τοὺς κύνας εἰς τὸ πτανεῖον παρεισιόντας, καὶ λαφύσσοντας πολλὰ, καὶ ὅσα ἐν γάμοις πλουσίων νυμφίων. ἡμέραις δὲ ὕστερον μετὰ γάμον ἡ πολλαῖς, ἐπειδὴ χάριν μοι ἔφη ἡ δέσποινα ἔχειν παρὰ τῷ πατρὶ, καὶ ἀμείψασθαί με ἀμοιβῇ τῇ δικαίᾳ θέλειν, ὁ πατὴρ ἐκέλευσεν ἐλεύθερον ἀφιέναι ὑπαίθριον, καὶ σὺν [d] ταῖς ἀγελαίαις ἵπποις νέμεσθαι. καὶ γὰρ ὡς ἐλεύθερος, ἔφη, ζήσεται ἐν ἡδονῇ, καὶ ταῖς ἵπποις ὀπιθήσεται. καὶ αὕτη δικαιοτάτη ἀμοιβὴ ἐδόκει [e] τότε, εἰ ἦν τὰ πράγματα ἐν ὄνῳ δικαστῇ. καλέσας οὖν τῶν ἱπποφορβῶν τινα, τούτῳ με παραδίδωσιν, ἐγὼ δὲ ἤχαιρον ὡς οὐκ ἔτι ἀχθοφορήσων. ἐπεὶ δὲ ἤκομεν εἰς τὸν [f] ἀγρὸν, ταῖς ἵπποις με ὁ νομεὺς συνέμιξε, καὶ ἦγεν ἡμᾶς [g] τὴν ἀγέλην, εἰς [h] νομόν.

Ἐχρῆν δὲ ἄρα κἀνταῦθα ὥσπερ Καυδαύλῃ κἀμοὶ γενέσθαι. ὁ γὰρ ἱππάτης τῶν ἵππων, τῇ αὐτοῦ γυναικὶ [i] Μεγαπόλῃ ἔνδον με κατέλιπεν· ἡ δὲ τῇ μύλῃ με ὑπεζεύ-

mortis periculo versatus. Ac mihi *apud novos* dominos prandium apponebatur medimnus hordei, & foeni quantum camelo satis esset. At ego tunc maxime Palaestram exsecrabar, quae me in asinum, non in canem arte sua transfigurasset. Videbam enim canes furtim ingressos in culinam multa ligurientes, quae solent in nuptiis sponsorum divitum. Paucis post nuptias diebus, cum gratiam mihi hera *minor* habere diceret apud patrem, & justam mihi vicem velle persolvere, jussit pater liberum me dimitti sub divo, & cum gregalibus equabus pascere. *Sic enim*, inquit, *& tanquam liber jucunde vivet, & equas inscendet.* Et haec justissima tum gratiae relatio videbatur, si res asino judice acta esset. Advocato ergo pastorum uni me commendat, me gaudente, qui non amplius onera gestaturus essem. Cum vero rus venissemus, equabus me admiscuit pastor, & nos, gregem, pastum egit.

28. Fatale autem erat eadem mihi quae Candauli usu venire. Magister enim equariae, suae uxori Megapolae domi me reliquit. Haec vero molae me junxit, ut omne

a Τοῖς κεκλημένοις] Τῶν κεκλημένων L. b Παρέκειτο] Παρείχετο *Pell.* c Κατηρώμην] Κατηρόμην *J.* male. d Ταῖς ἀγελαίαις] Vid. notas. e Τότε] Το τε *Ald.* Τότε cett. f Ἀγρὸν] Ἀγέλλω marg. *A1.* g Τὴν ἀγέλλω] Εἰς τὴν ἀγέλλω P. male. h Νομόν] Νομὸν marg. *A1W.* i Μεγαπόλῃ] Μεγαλοπόλῃ marg. *A1.*

5. * Δοχεῖον] *Machaeriscion. V.*

* Δοχεῖον] Referri haec debent necessario ad vocem τὸ πτανεῖον. quamvis in Scholiis non compareat. In Ex. *G.* exiat

Ibid. Λαφύσσοντας] † *Diapaparatrogeontas. V.*

† Διαπαρατρ.] Διασπαράττοντας melius C. M. du S.

28. Καί μοι τοῖς κεκτημένοις, ἄριστον παρέκειτο μέδιμνος κριθῶν] Quid illud τοῖς κεκτημένοις? Unde tertius ille casus? Interpres vertit, *dominorum jussu.* Is quidem postulatur sensus; non tamen eum in ipsis verbis video. An excidit ὑπό, legendumque καί μοι παρὰ τοῖς κεκτημένοις ἄριστον παρέκειτο, &c.? *Et mihi apud dominos apponebatur prandium*, &c. *J.J.*

Ibid. Τῶν κ——ένων] Ego τ' κεκτημένης, conjiciebam legendum, pro vulgato τοῖς κ——ένοις. Sed L. Codex τ' κ——ένων & ipsum probum suppeditat. Mallem tamen ὑπὸ τ' κ——. M. du S.

Τοῖς κεκτημένοις] Aliquid deest. An sic legendum? τ' κεκτημένης ὕτω προσαξάσης. F.G.

Τοῖς κεκτημένοις] Nimis violenta est *Gujetii* emendatio. Placeret ὑπὸ tantum addi; licet enim dativus pro ablativo cum praepositione haud sit inusitatus Graecis, aeque ac Latinis; ut supra *Tox.* c. 25. Ἐπὶ δὲ ἐδεδίπνηλο αὐτοῖς. & infra hoc *Asino* c. 39. f. καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξει. Item ap. *Aristoph.* Pac. vs. 1260. Τούτῳ ἀνήσομαι, pro ὑπὸ τούτου. Iterum ap. Nostr. infra, *Jov. Trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & vel centies alibi. hic tamen propter alterum dativum

ac-

mne ſibi triticum hordeumque molerem. Atque illud mediocre incommodum erat aſino non ingrato, molere ſuis magiſtris. At optima mulier etiam ab aliis, per illos agros, erant autem ſane quam multi, farinas mercedis loco poſcens, miſeras cervices meas elocabat. Atque hordea, meum prandium, frixa, ipſa quoque molenda mihi infudit, factasque inde placentas totas devoravit. Mihi vero furfures erant prandium. Si quando vero etiam cum equabus me exigeret paſtor, percuſſus morſusque a maribus equis peribam. Semper enim me adulterum ſuſpicati equarum, ſuarum uxorum, perſequebantur, utrasque in me calces jactantes, adeo ut impar eſſem ferendae equinae illi Zelotypiae. Emaciatus ergo & ſtrigoſus non ita multo tempore fiebam, qui neque intus laetarer ad molam, neque ſub divo paſcens, oppugnatus quippe a paſtionis ſociis.

29. Verum etiam frequenter ſurſum in montem mittebar, & ligna gerebam humeris. Illud vero caput malorum meorum fuit. Primo quidem altus mons adſcendendus erat, ardua vehementer via, inſuper

γνυεν, ὥστε ἀλεῖν αὐτὴ καὶ πυρὸς, καὶ κριθὰς ὅλας. καὶ τοῦτο μὴ ἦν μέτριον κακὸν εὐχαρίστῳ ὄνῳ ἀλεῖν τοῖς ἑαυτοῦ ὀπαδάταις. ἡ δὲ βελτίστη, καὶ πολλὰ τῶν ἄλλων τῶν ἐν ἐκείνοις τοῖς ἀγροῖς (πολλοὶ δὲ πάνυ ἦσαν) ἄλευρα μισθὸν αἰτοῦσα, ἐξεμίσθου τὸν ἐμὸν ἄθλιον τράχηλον· καὶ τὰς μὴ κριθὰς, τοὐμὸν ἄριστον φρύγουσα, καὶμοὶ ὥστε ἀλεῖν ἐπιβάλλουσα, μάζας ὅλας ποιοῦσα, κατέπινεν· ἐμοὶ δὲ, πίτυρα ἄριστον ἦν. εἰ δέ ποτε καὶ συνελάσειέ με ταῖς ἵπποις ὁ νομεὺς, παιόμενός τε καὶ δακνόμενος ὑπὸ τῶν ἐρσένων, ἀπωλλύμην. ἀεὶ γὰρ με μοιχὸν ὑποπτεύοντες εἶναι τῶν ἵππων τῶν αὐτοῦ γυναικῶν, ἐδίωκον, ἀμφοτέροις εἰς ἐμὲ ἀπολακτίζοντες, ὥστε φέρειν οὐκ ἠδυνάμην ζηλοτυπίαν ἱππικήν. λεπτὸς οὖν καὶ ἄμορφος ἐν ᾧ πολλῷ χρόνῳ ἐγενόμην, ὅτε ἔνδον εὐφραινόμενος πρὸς τῇ μύλῃ, ὅτε ὑπαίθριος νεμόμενος, ὑπὸ τῶν συννόμων πολεμούμενος.

Καὶ μὴν καὶ τὰ πολλὰ εἰς τὸ ὄρος ἄνω ἐπεμπόμην, καὶ ξύλα τοῖς ὤμοις ἐκόμιζον. τοῦτο δὲ ἦν τὸ κεφάλαιον τῶν ἐμῶν κακῶν· πρῶτον μὲν ὑψηλὸν ὄρος ἀναβαίνειν ἔδει, ὀρθὴν δεινῶς ὁδὸν, εἶτα καὶ [k] ἀνυπόδετος ὄρει

[k] Ἀνυπόδητος] Sic rurſus invenio conſtanter; non ἀνυπόδητος. Conf. ſupra c. 16. aliter infra c. 43. f.

accedentem minus commode procederet illa locutio. Lego itaque παρὰ τῶν κεκτημένων, (licet Cod. L. ſcriptura tolerabilis ſit) De poteſtate vero participii κεκτημένος vid. *Alciphr.* III. Ep. 63. *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 4. docentem active & paſſive accipi, de Domino ac de ſervo. Eumdem ad vſ. 7. ubi de ἐωνημένος & κεκτημένος duplici poteſtate, agit. Conf. ſupra hujus fabulae c. XI. f. *J. F. R.*

4. Τοὐπτανεῖον] Τὸ ἐπτανεῖον videtur fuiſſe in *J.* Sed *Solan.* ex aliis mutavit in τοὐπτ. *J. F. R.*

11. Ταῖς ἀγελ.] Sic neceſſario cum P. & *S.* legendum, aut τοῖς ἀγελαίοις, ut in *Fl.* Ed. eſt; non vero ut in reliquis, τοῖς ἀγελαίαις. *M. du S.*

15. Ἐν ὄνῳ δικαστῇ] Vix dubito dediſſe auctorem ἐπ' ὄνῳ. Hanc enim praepoſitionem, non alteram ἐν, huic rei quaſi propriam, exemplis probare nihil attinet. *J. M. G.*

20. Τὴν ἀγέλλω] Non ſolum illud εἰς ante ἀγέλλω abeſſe volo, propter proxime ſequens εἰς; ſed & articulum τὴν auferre malim, ut ſit adverbii more ἀγέλλω catervatim, ut apud *Aelian.* in Hiſt. An. non ſemel. *J. F. R.*

21. Κανδαύλῃ] Vide *Herodot.* I. *M. du S.*

Ibid. Ὥσπερ Κανδαύλῃ] Nota Candaulis hiſtoria, a Gyge uxoris ſuae juſſu interemti. Sed quid ſimile huic Aſino, aut Lucio, contigit? Utrum memoriae vitio Candaulem nominavit auctor, cum Gygen deberet? hunc quidem muliebri imperio, mariti ipſius culpa, quaſi mancipatum novimus, objectamque aut moriendi neceſſitatem, aut interimendi Candaulis. Quamquam ne ſic quidem ingenium ſcriptoris agnoſco. An plane aliud hic latet, corrupto nomine Κανδαύλῃ. *J. M. G.* (In Codd. nil opis invenio.) *J. F. R.*

25. Κριθὰς ὅλας] Hoc & quod ſequitur μάζας ὅλας, ſi ſcriptor eſſet terſus, mihi ſuſpecta forent; ſed in hoc opuſculo multa ſunt imperite & inſcite ſcripta. *M. du S.*

33. Κατέπινεν] Vid. infra dicenda ad c. 47. *J. F. R.*

36. Ἀρσένων] Ἵππων ſcil. *F. G.*

ὄρει ἐν λιθίνῳ. καί μοι συνεξέπεμπον ὀνηλάτην, παιδάριον ἀκάθαρτον. τοῦτό με καινῶς ἑκάστοτε ἀπώλλυε. πρῶτον μὲν ἔπαιέ με τὸν τρέχοντα λίαν, οὐ ξύλῳ ἁπλῷ, ἀλλὰ τῷ ὄζους φυκνοὺς ἔχοντι καὶ ὀξεῖς, καὶ ἀεὶ ἔπαιεν εἰς τὸ αὐτὸ τοῦ μηροῦ, ὥστε ἀνέῳκτό μοι κατ' ἐκεῖνο ὁ μηρὸς τῇ ῥάβδῳ, ὁ δὲ ἀεὶ τὸ τραῦμα ἔπαιεν. εἶτά μοι ἐπετίθει φορτίον, ὅσον χαλεπὸν εἶναι καὶ ἐλέφαντι ἐνεγκεῖν, καὶ ἄνωθεν ἡ κατάβασις ὀξεῖα ἦν. ὁ δὲ καὶ ἐνταῦθα ἔπαιεν. εἰ δέ μοι θεὶ πίπτον ἴδοι τὸ φορτίον, καὶ εἰς τὸ ἕτερον ὀπαλίνον, δέον τι ξύλων ἀφαιρεῖν, καὶ τῷ κυφοτέρῳ προσβαλεῖν, καὶ τὸ ἴσον ποιεῖν, τοῦτο μὲν οὐδέποτε εἰργάσατο, λίθους δὲ μεγάλους ἐκ τοῦ ὄρους ἀναιρούμενος, εἰς τὸ κυφότερον καὶ ἄνω νεῦον τοῦ φορτίου προσετίθει καὶ κατῄειν ἄθλιος τοῖς ξύλοις ὁμοῦ καὶ λίθους ἀχρείους περιφέρων. καὶ

non calceatus *eram* in monte ſcrupeo. Ee una mecum emittebant mulionem, impurum puerum, qui male me ſemper perderet. Primo percutiebat me valde licet currentem, non ſimplici fuſte, ſed crebris acutisque nodis inaequali, eandemque ſemper femoris partem percutiebat, adeo ut aperiretur mihi a baculo eo loco femur: at ille ipſum perpetuo vulnus ferire. Deinde imponebat mihi onus elephanti etiam portatu difficile. Eratque deſcenſus *de ſummo* arduus; at ille hic etiam pulſabat. Si quando labare mihi videret onus, & in alteram partem inclinare, cum deberet de lignis ablatum aliquid leviori parti adjicere, & ita peraequare: hoc ille nunquam fecit: ſed lapides magnos de monte ſublatos in leviorem & ſurſum nutantem oneris partem addidit: deſcendebam ergo miſer, *cum* lignis lapides ſimul inutiles circumferens. Erat

51. Καινῶς] Παραδόξως. *V.*

52. Ἑκάστοτε] Ἀεί. *V.*

51. Ἀκάθαρτον] *Impurus*, i. e. *ſceleſtus*. *Terent. Annus haud impura*, non ſceleſta, non mala. i. e. bona. *F.G.*

Ἀκάθαρτον] Locus *Terentii* eſt *Heaut.* IV. 1. 16. Sed nihil hoc novi. ἀκάθαρτος eod. modo occurrit c. 32. pr. & alibi. *J.F.R.*

70. Ἐπ' ἐμοὶ καθίζων] Conf. ſupra notata ad *Tox.* c. 20. No. 6. Et videbis genitivum caſum hic interdum praeferendum; ſed ἐπὶ τινὶ εἶναι vel θεῖναι tamen non ſemel ſignificare *in*, *ſuper* aliquo loco *eſſe*, vel *poni*; licet Grammatici non ſatis idonea proferant teſtimonia. Verum ἐπὶ τούτοις potius valere *poſt haec*, vel *propter haec*, vid. ſupr. c. XI. f. & 17. pr. Nam ἐπὶ cum dat. ſive ablat. alia poteſtate eſſe *intra*, ut in vulgatiſſimo Epicteti τὰ ἐφ' ὑμῖν, quae ſunt in nobis, i. e. in noſtra poteſtate, nemo ignorat; componitur ita cum τὸ σὺ ab *Sophocle*, ut eidem eodem caſu reſpondeat, in *Antigon.* vſ. 327. Ἐν τοῖσιν ὠσὶν ἢ 'πὶ τῇ ψυχῇ θάκην; *In auribusne, an in animo morderis?* *J.F.R.*

73. Οὐ γὰρ ἦν καλαβᾶς.] Aut excidit aliquid, aut legendum ὁ γὰρ δέον. *Reineſius* putat deeſſe ἕνεκα, ante τοῦ. In L. pro ὁ, legitur ὃ, quod quo valeat neſcio. *M. du S.*

Οὐ γὰρ ἦν καλαβᾶς] Pridem in mentem venerat, legendum hic non ὁ, ſed ὃ, ſuadente tum re ipſa, tum *Apulejana* paraphraſi Lib. 7. p. 145. Ed. *Pric.* *cum deberet egregius agaſo* &c. Video autem idem placuiſſe Viro docto *Miſcell. Obſ.* Vol. 1. p. 148. & Vol. 2. p. 373. niſi quod ille vult etiam mutari ſequens participium, & legi καταβάντος vel καταβάντα χεῖρα κ. τ. λ. quod mihi ſecus videtur. Nominativum hic ut alias poſitum arbitror pro Accuſativo infiniti, vel infinitorum potius, quae res eo facilius hic locum habet, cum in eadem perſona maneatur. τοῦ pro τὸν poſitum, cum ſemel ὅ in ὁ transiiſſet. Si quis etiam de lectione dubitet; illud tamen vel mediocriter exercitatis apparebit, longe commodiorem eſſe, quam dedimus rationem ea, quae libros adhuc occupavit. *J.M.G.*

Οὐ γὰρ ἦν καταβᾶς τοῦ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι] Video *Anonymum* quemdam in *Miſcell. Obſ. Brit.* menſ. Sept. & Oct. 1732. p. 148. „ ad haec verba ſic commentari: „ Οὐ γὰρ ἦν καταβᾶς τοῦ ἐπιδοῦναι non eſt pura Graeca „ locutio: & praeterea ſi repetere eundem ſenſum „ circulo unius periodi eadem phraſi & conſtructione „ non ſit proprie Battologia, fateor me numquam „ aliquam vidiſſe. Οὐκ ἦν καταβᾶς — ὁ δὲ ὃ κατῆλθεν. „ χεῖρά μοι ἐπιδοῦναι — ὃ χεῖρα ἐπίδωκεν. Benedictus „ tam perſpicuam tautologiam ferre non potuit, & „ in Latina ſua verſione luxuriantia verba ſuppreſſit, „ ultimamque clauſulam omiſit. Ideo legerem, &, „ ſi non me fallat opinio mea, approbantibus id o- „ mnibus aequis Atticiſmi judicibus, ΟΥ ΓΑΡ ΗΝ ΚΑ- „ ΤΑΒΑΝΤΟΣ χεῖρα, &c. ac ſi dixiſſet; *ille, ad* „ *quem pertinebat haec officia praeſtare, ne unum qui-* „ *dem praeſtitit, ſed contrarium prorſus.* Olim mihi „ ſcrupulus incidebat circa locutionem hanc, τὸ φορτίον ἀφελεῖν, an ſit pura phraſis, Literatorum judicio „ relinquam. *Herod.* Clio. c. 80. ταύτας πᾶσας ἁλίσας „ (i. e. Camelos) καὶ ἀπελὼν τὰ ἄχθεα. Uti hic legerem, καὶ τὸ φορτίον ἀφελεῖν — —. Ut mihi videtur, „ in Luciani loco modo laudato, ὁ δὲ ὅτε κατῆλθεν — „ non

rat porro rivus in via perennis. Ille vero, parcens calceamentis, poſt ligna mihi inſidens rivum trajiciebat.

30. Si quando vero prae laſſitudine & onere decumberem; tum vero intolerabile erat malum. Cujus enim erat, ut deſcendens manum mihi injiceret, meque de terra excitaret, & onere, ſicubi opus eſſet, levaret; ille neque deſcendebat, neque manum praebebat unquam, ſed initio a capite & auribus facto fuſti me concidebat, dum ſuſcitarent me plagae. Ludit etiam aliud in me malum intolerabile. Comportatum ſpinarum acutiſſimarum faſcem & vinculo conſtrictum, a tergo & cauda mihi ſuſpendit. Illae ergo, ut facile eſt ad cogitandum, pergente me viam, dependentes impingunt, atque aſſiduo punctu poſteriora mihi omnia vulnerant. Nec defendere me

πολαμὸς ἦν ἀέννα@ ἐν τῇ ὁδῷ· ὁ δὲ τῶν ὑποδημάτων φειδόμεν@, ὀπίσω τ̃ ξύλων ἐπ' ἐμοὶ καθίζων, ἐπέρα τ̃ πολαμόν.

Εἰ δέ ποτε οἷα κάμνων καὶ ἀχθοφορῶν καταπέσοιμι, τότε δὴ τὸ δεινὸν ἀφόρητον ἦν. [a] ὃ γὰρ ἦν καλαβὰς τ̃ χεῖρά μοι ὀπιδῦναι, κἀμὲ χαμόθεν ἐπεγείρειν, καὶ [b] τὸ φορτίον ἀφελεῖν, ἄν ποτε καὶ δέοι· ὁ δὲ οὔτε κατῆλθεν, οὔτε χεῖρα ἄν ποτε ἐπέδωκεν, ἀλλ' ἄνωθεν ἀπὸ τ̃ κεφαλῆς, καὶ τ̃ ὤτων ἀρξάμεν@, συνέκοπτέ με τῷ ξύλῳ, ἕως ἐπεγείρωσί με αἱ πληγαί. καὶ μὴν καὶ ἄλλο κακὸν εἰς ἐμὲ ἀφόρητον ἔπαιζε. συνενεγκὼν ἀκανθῶν ὀξυτάτων φορτίον, καὶ τοῦτο δεσμῷ πρεισφίγξας, ἀπεκρέμα ὄπισθεν ἐκ τ̃ ὀρρᾶς, αἱ δὲ, οἷον εἰκὸς ἦν, ἀπιόντ@ τ̃ ὁδὸν, ἀποκρεμάμεναι προσέπιπτόν μοι, καὶ πάντα μοι τὰ ὄπισθε νύττεσθαι ἐτίτρωσκον· καὶ ἦν

a Οὐ γὰρ] Nihil mutant Edd. Οὗ L. pro ὃ quod Anon. conjecit. b Τὸ φορτίον] Τῷ φορτίῳ Fl.

„ non recte ſequitur & convenit cum ὃ γὰρ ἦν κατα„ βάντ@. Sed haec difficultas facili modo tollitur, „ legendo ſolummodo οὐδὲ loco ὁ δὲ." Haec ille. Sed pleraque fruſtra. Nam primo ἦν καταβὰς pro κατέβαινε periphraſis, adeo eſt uſitata, ut vix opus ſit modice perito exempla commonſtrare; Recte vero alius „ *Anonymus* B. in nott. ad easdem Obſervatt. eum ob id reprehendit, uſumque hujus participii a *Budaeo* ac *Steph.* jam ſatis oſtenſum ait, additque *Aelian.* V. H. 2. 4. ubi ἦν ἱσπεδικὼς. Cui addo unum maxime efficax ex *Ariſtot.* IV. Metaph. c. 7. Οὐδὲν διαφέρει τὸ ἄνθρωπ@ ὑγιαίνων ἐστὶν, ἢ τὸ ἄνθρωπ@ ὑγιαίνει. ἢ τὸ ἄνθρωπ@ βαδίζων ἐστὶν ἢ τέμνων, τῷ ἀνθρώπῳ βαδίζειν ἢ τέμνειν. Quod exempl. cum decem aliis ſimilibus adfert Frater cariſſ. G. O. *Reitz.* in Belg. Graec. p. 402. —3. (qui tamen cum Doctiſſ. *Ten Kateu* aliquantillum differentiae ſtatuit, quod jam non diſquirimus, contenti demonſtraſſe utique Graecam eſſe periphraſin.) Immo & Luciano non infrequens eſt, ut in *Quom. Hiſt.* c. 3. οὐ ᾧ ἐτύγχανε οἰκῶν. Infra c. 52. ἦν διδέξας. Et *Gall.* c. 19. ἀποσκώψας ἔσῃ. & ſimil. quae ex Indice patebunt. Ita Latini, ut *Salluſt.* declam. 2. *Es habens.* Dein τῷ ἐπιδοῦναι quidni maxime probum eſſet, cum ſit ellipſis τῷ ἕνεκα non ſexcenties, ſed ſex millies frequentata? cum genitivis nominum ſubſtantivorum quidem frequentior; ſed & cum articulo & infinitivo, ut *Heliod. Aeth.* L. IX. p. 420. (quem ad partes vocat Cl. *Elſner.* ſed aliud agens, ad 2. *Theſſ.* 2. 2.) τῷ εἶναι & τεθνᾶναι ſaluum. Immo vel τῷ ſolum pro τῷ ἕνεκα *Ariſtoph.* Nub. 22. Tertio, fruſtra etiam ὁ δὲ ſollicitatur quod ἐπανόδῳ inſervit. Vid. ſupra *Hermot.* c. 28. f. Ὃς, δέον τὴν πηλεικόδα κατατοξεῦσαι, ὁ δὲ τὴν μήρινθον ἕτεμεν. &c. Et *Herodian.* 2. c. 8. f. Repetitio vero ſic defenditur in notis Obſervatt. Miſcell. „ Vi„ detur aſinus, aegerrime ferens pueri hujus inſolen„ tiam, hac repetitione voluiſſe indicare iniquitatis „ magnitudinem, totusque locus ita ibid. bene ver„ titur: *Non enim deſcendere ſolebat, ut mihi manum* „ *porrigeret, vel humo allevaret, vel onus demeret:* „ *imo non ſolum non deſcendit, vel manum praebuit,* „ *verum a ſummo capite & auribus incipiens totum* „ *me fuſte dedolabat*". Cum autem *Apulejus* (ſ. potius *Appulejus*, ut eſt in Inſcriptt. ap. *Reineſ.*) idem agens VII. Metam. p. 145. dicat: *CUM DEBERET egregius agaſo manum porrigere*, id revera favet Anonymi correctioni ὃ δὲ ἦν. modo non dixiſſet, haec Graeca non eſſe. Si quis tamen verba ὁ δὲ usque ad ἐπέδωκεν pro gloſſemate habere velit, per me licet. Cl. *Solanus* quoque ſe non expedivit, neſciens quo ὃ quod L. habet, ſit referendum. Sed ſi ὃ *cujus* admittere libuerit, id jam placeret, nec nominativus ſequens me offenderet, memor eorum quae Clar. *Jenſ.* collegit in Lectt. Luc. p. 71. 73.—80. Non minus inquam, quam in *Epiſt.* ad *Epheſ.* IV. 1. & 2. ubi acculativus & nominativus ſimul infinitivo junguntur; quae conſtructio egregie defenditur ab Rever. *Jac. Elſnero*, ex *Aelian.* V. Hiſt. XIII. 23. ubi βληθεὶς & πεσὼν praecedente αὐτ῀ habemus. Idem ex Eodem XIV. 18. &c. Sed quo evado! Planius tamen erit, ſi ὃ vel δὲν habeamus. *J. F. R.*

ἦν μοι τὸ ἀμύνειν ἀδύνατον, τῶν τίλρωσκόντων ἀεί μοι ἐπομθύων, κἀμοῦ ἠρτημθύων. εἰ μὲ γὼ ἀτρέμα προϊοιμι φυλαττόμθω τὸ ἀκανθῶν τὸ προσβολήν, ὑπὸ τῶν ξύλων ἀπωλλύμην· εἰ δὲ φεύγοιμι τὸ ξύλον, τότ' ἤδη τὸ δεινὸν ὄπισθεν ὀξὺ προσέπιπτε. καὶ ὅλως ἔργον ἦν τῷ ὀνηλάτῃ τῷ ἐμῷ [a] ἀποκλεῖναί με.

Ἐπεὶ δέ ποτε ἅπαξ κακὰ πάσχων πολλὰ, οὐκ ἔτι φέρων, πρὸς αὐτὸν λὰξ ἐκίνησα, εἶχεν ἀεὶ τοῦτο τὸ λὰξ ἐν μνήμῃ. καὶ ποτε κελεύει [b] στυππεῖον ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον μεθενεγκεῖν. κομίσας οὖν με, καὶ τὸ στυππεῖον τὸ πολὺ συνενεγκὼν, κατέδησεν ἐπ' ἐμὲ, καὶ δεσμῷ ἀργαλέῳ εὖ μάλα προσέδησέ με τῷ φορτίῳ, κακὸν ἐμοὶ μέγα [c] τυρεύων. ἐπεὶ δὲ προϊέναι λοιπὸν ἔδει ἐκ τῆς ἑστίας, κλέψας δαλὸν ἔτι θερμὸν, ἐπειδὴ πόρρω τῆς αὐλῆς ἐγενόμεθα, τὸν δαλὸν ἐνέκρυψεν εἰς τὸ [d] στυππεῖον. τὸ δὲ (τί γὰρ ἄλλο ἐδύνατο;) εὐθὺς ἀνάπτει, καὶ λοιπὸν οὐδὲν ἄλλο, ἢ πῦρ ἄπλετον. μαθὼν οὖν ὡς αὐτίκα ὀπτήσομαι ἐν τῇ ὁδῷ, τέλματι βαθεῖ ἐντυχὼν, ῥίπτω ἐμαυτὸν τοῦ τέλματος ἐς τὸ ὑγρόταλον· εἶτα ἐκύλιον ἐνταῦθα τὸ στυππεῖον, καὶ δινῶν καὶ στρέφων ἐμαυτὸν, τῷ πηλῷ κατέσβεσα τὸ θερμὸν ἐκεῖνο, καὶ πικρὸν ἐμοὶ φορτίον, καὶ οὕτω λοιπὸν ἀκινδυνότερον ἐβάδιζον τῆς ὁδοῦ τὸ

ullo modo poteram, instantibus mihi semper quae vulnerarent, & a me ipso suspensis. Etenim si sensim progrederer appulsum spinarum cavens, peribam a fustibus: si vero fustim fugerem, tum jam malum illud a tergo acutissimum ingruebat. Et omnino id operam dabat agaso meus, me ut interficeret.

31. Cum autem semel aliquando mala perpessus multa, prae impatientia calcem contra illum movissem, semper illum calcem in memoria habuit. Ac jussus aliquando stuppam ex uno agro in alterum transferre, adducit me, stuppamque illam multam collatam mihi imponit, validoque me fune sarcinae probe alligat, fraudem mihi ea re machinatus maximam. Cum vero jam pergendum esset, de foco furatus torrem adhuc ardentem, ubi procul ab aula recesseramus, eum torrem in stuppa abscondit: illa vero, quî enim posset aliter? subito ignem concipit: ilicet, nihil fero aliud, quam ignem immensum. Videns ego statim me in via assandum, observata forte lacuna palustri, in liquidissimam illius me partem abjicio: volvensque ibi stuppam, meque ipsum adeo circumagens & vertens, luto exstinguo ardentem & acerbam mihi sarcinam: sicque reliquum viae minori cum periculo absolvo. Nec enim

a Ἀποκτεινεῖν] Ἀποκτεῖναι Ex. *Fl.* Cum vulgata facit P. b Στυππεῖον] Et sic *Fl.* quae tamen versu seq. στυπίον exhibet. c Τυρεύων] Τορεύων *Pell.* d Στυππεῖον] Στυπτίον iterum *Fl.* ac postea ubique.

96. Στυππεῖον] Στύπλιν. *V.*
2. Τυρεύων] Καλασκεδάζων. *V.*
7. Ἄπλετον] Μέγα, ἄπειρον, ἀχώρητον. *V.*
9. Τέλματι] Τέλματα τὰ πηλώδη ἢ τελματεῖα τοῦ ὕδατος ἢ βάθρα. * Ἰσαίου δὲ εἶπε τὰ γεωργήσιμα χωρία. *V.*

* Ἰσαίου] Εἰσαίου Exc. *G.* Ἰσαίος C.

96. Ἐξ ἑτέρου χωρίου εἰς ἕτερον χωρίον] Χωρίον non est *regio*, ut putavit Interpres; sed *fundus*, *praedium*, quemadmodum saepe apud optimos auctores. *Plutarch.* de sui laude p. 544. ὡς γὰρ οἰκίαν ἢ χωρίον. &c. Div. *Luc.* in Act. Apost. IV. 34. Ὅσοι γὰρ κτήτορες χωρίων ἢ οἰκιῶν ὑπῆρχον. *L. Bos.*

97. Κομίσας] I. e. *agens*, *ducens*. *F. G.*

Κομίσας] Sic iterum capite sequenti. An satis Graece addubito. *M. du S.*

Κομίσας] Non satis Graecum arbitratur Cl. *Solanus*, pro *deducens*, quia proprie notaret *ferens*, *portans*. Verum non modo rursus ita cap. seq. Sed & eodem modo bis legi in *Long. Past.* cujus stilus cum Nostri satis congruit. ait autem *Longus* L. 2. p. 74. Ed. *Jungerm.* Χλόην εἰς ὀφθαλμοὺς ἠκόμισαν. *Chloën in conspectum adduxere.* Et IV. 119. Ed. *Moll.* (errore typogr. est p. 127.) ἐπαγγέλλει (Δάφνις) κομίσειν εἰς τὴν πόλιν. Immo & *Sophocl.* Aj. flag. vs. 63. Πείσμασι τὰ πάσ-

enim poterat jam puer iterum accendere ſtuppam liquido luto ſubactam. At hoc certe audax puer, cum delatus eſſet, *quo tendebat*, me calumniatus eſt, me praetereuntem ultro infricuiſſe me foco. Interea tum e ſtuppa praeter ſpem evaſeram.

32. Sed aliud impurus ille puer contra me longe pejus excogitat. In montem me deducit, gravi lignorum ſarcina oneratum: eaque ligna ruſtico vendit habitanti in vicinia: me vero nudum ſine lignis domum deductum apud communem dominum nefandi facinoris per calumniam reum facit, *Iſtum, here*, inquit, *aſinum, neſcio cur alamus, ſupra modum piger qui ſit ac tardus. Verum nunc aliud quoque ſibi opus curae habet. Ubi mulierem, aut virginem pulchram ac formoſam videt, aut puerum; jactatis calcibus curſu eos inſequitur, eademque fere ratione, atque amator homo in amata ſibi muliere commovetur: & oſculi in morem morſicat, & vi in complexum ruit. Ex ea autem re lites tibi & negotia faceſſet, cum inſultet omnibus, evertat omnes. Etenim modo ligna geſtans, conſpecta muliere rus eunte, humi diſperſit excuſſa ligna omnia, cum*

15 [e] Ὑπόλοιπον. ὡδὲ γὼ ἔτι ἀνάψαι [f] με τῷ παιδὶ δυνατὸν ἦν τῇ τυππείᾳ πηλῷ ὑγρῷ πεφυρμένῃ. καὶ τοῦτό γε ὁ τολμηρὸς παῖς προσελθὼν ἐμοῦ καλεψεύσατο, εἰπών, [g] ὡς παριὼν, ἐκὼν ἑαυτὸν ἐνσείσαιμι τῇ ἑστίᾳ· κἀγὼ τότε μὲ ἐκ τῆς τυππείας μηδὲ ἐλπίζων, ὑπεξῆλθον.

Ἄλλ' ἕτερον ὁ ἀκάθαρτος παῖς ἐξεῦρεν ἐπ' ἐμὲ μακρῷ κάκιον. κομίσας γάρ με ἐς τὸ ὄρος, καί μοι φορτίον ἀδρὸν ὀπισθεὶς ἐκ τῶν ξύλων, τοῦτο μὲ πιπράσκει γεωργῷ πλησίον οἰκοῦντι, ἐμὲ δὲ γυμνὸν καὶ ἄξυλον κομίσας οἴκαδε, καλαψεύδεταί μου πρὸς τὸν [h] αὐτὸν δεσπότην ἔργον ἀνόσιον. τοῦτον, δέσποτα, τὸν ὄνον, οὐκ οἶδ' ὅτι βόσκομεν, δεινῶς ἀργὸν ὄντα καὶ βραδύν. ἀλλὰ μὴν νῦν ἐπιτηδεύει καὶ ἄλλο ἔργον, ἐπὰν γυναῖκα ἢ παρθένον καλὴν καὶ ὡραίαν ἴδῃ, ἢ παῖδα, ἀπολακτίσας ἐπεὶ δρόμῳ ἐπ' αὐτὰς, ὡς εἴ τις ἐρᾷ ἄνθρωπος ἄρρην, ὑπ' ἐρωμένῃ γυναικὶ κινούμενος, καὶ δάκνει ἐν φιλήματος σχήματι, καὶ πλησιάζειν βιάζεται, ἐκ δὲ τούτου σοὶ δίκας καὶ πράγματα παρέξει, πάντων ὑβριζομένων, πάντων ἀνατρεπομένων. καὶ γὼ νῦν ξύλα κομίζων, γυναῖκα εἰς ἀγρὸν ἀπιοῦσαν ἰδὼν, τὰ μὲν ξύλα πάντα χαμαὶ ἐσκόρπισεν ἀποσεισάμενος· τὴν δὲ γυναῖκα

εἰς

e Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον *Coll.* f Με] Deeſt in *Fl.* g Ὡς] Male omiſit *Fl.* h Αὐτὸν] Nihil varietatis invenio, corrigendum tamen.

15. Ὑπόλοιπον] Ἐπίλοιπον. *G.*

17. Πεφυρμένῃ] Φύρω, μολύνω, ἐκῥέχω, † πλύνω, συγχέω, ταράσσω, μιγνύω. *V.*

† Πλύνω] Omiſſum hoc verbum ex collato codice inſeruit *M. du S.*

πάσας εἰς δόμους κομίζει. At ne credas de mortuo pecore domum portato ſermonem eſſe, confer verſum praecedentem, Τοὺς ζῶντας οὐ δεσμοῖσι συνδήσας βοῶν, & videbis de vivis loqui poëtam, nec talia in Luciano ſollicitabis. *J.F.R.*

19. Ἑαυτὸν] Ecce rurſus pro ἐμαυτὸν. Conf. ſupra ad c. 13. f. & ſaepe alibi, ut parebit, ſpero, ex Indice, quare talia non mutanda. *J.F.R.*

23. Κομίσας] Confer modo notata ad c. 31. *J.F.R.*

27. Αὐτὸν] Lege αὐτοῦ. *M. du S.*

Ibid. Πρὸς τὸν αὐτὸν δεσπότην] Neque opus eſt, ut cum viro docto Britanno in *Miſcell. Obſ.* Vol. 2. p. 374. αὐτὸν in αὐτοῦ mutemus: neque hoc pertinet illa αὐτοῦ notio, qua ad herum, praeceptorem, eminentem virum, refertur, quod Belga obſervator putat l.c. Sed ὁ αὐτὸς eſt *idem*: ad *eundem* ſuum meumque dominum, vel, quod eandem hic vim habet, ad *communem* dominum. *J.M.G.*

33. Αὐτοὺς] Legendum putaram αὐτὰς, ſed quia *pueros* nominavit, nihil mutandum. *M. du S.*

36. Πλησιάζειν] *Congredi, coire.* *F.G.*

ἐς τ' ὁδὸν ἀνατρέψας, γαμεῖν ἐβούλετο, ἕως ἄλλος ἄλλοθεν ἐκδραμόντες, ἠμύναμεν τῇ γυναικὶ, ἐς τὸ μὴ ἁρπασθῆναι ὑπὸ τοῦ καλοῦ τούτου ἐραστοῦ.

muliere vero in viam eversa nuptias facere voluit, donec accurrentes aliunde alius, auxilio fuimus mulieri, ne a praeclaro istoc amatore lacerareturr.

Ὁ δὲ ταῦτα πυθόμενος, Ἀλλ' εἰ μήτε βαδίζειν, ἔφη, ἐθέλῃ, μήτε φορτηγεῖν, ἀλλ' ἐρωτικὸς ἀνθρωπίνους ἐρᾷ, ἀλλὰ γυναῖκας καὶ παῖδας οἰστρώμενος, ἀποσφάξαι αὐτὸν καὶ τὰ μὲν ἔγκατα τοῖς κυσὶ δότε, καὶ τὰ κρέατα τοῖς ἐργάταις φυλάξατε· καὶ ἂν ἔρηται, πῶς οὗτος ἀπέθανε, λύκος τοῦτο καταψεύσασθε. ὁ μὲν οὖν ἀκάθαρτος παῖς, ὀνηλάτης ἐμὸς, ἔχαιρε, καί με αὐτίκα ἤθελεν ἀποσφάξειν· ἀλλ' ἔτυχε γάρ τις παρὼν τότε γειτόνων γεωργὸς, καὶ ὅτι ἐρύσατό με ἐκ τοῦ θανάτου, δεινὰ ἐπ' ἐμοὶ βουλευσάμενος. Μηδαμῶς, ἔφη, ἀποσφάξῃς ὄνον, καὶ ἀλεῖν καὶ ἀχθοφορεῖν δυνάμενον· καὶ μέγα ἔργον. ἐπειδὴ γὰρ εἰς ἀνθρώπους ἐρωτι καὶ οἴστρῳ φέρεσθαι, λαβὼν αὐτὸν ἔλεμε· τῷ γὰρ ἐπαφροδίτου ταύτης ὁρμῆς ἀφαιρεθεὶς, ἥμερός τε εὐθὺς καὶ πίων ἔσται, καὶ οἷος φορτίον μέγα, ἀδεῶς ἀχθόμενος. εἰ δὲ αὐτὸς ἀπείρως ἔχεις ταύτης τῆς ἰατρείας, ἀφίξομαί σου μεθ' ἡμέραν τριῶν ἢ τεττάρων ἡμερῶν, καί σοι τοῦτον σωφρονέστερον προβάτου παρέξω τῇ τομῇ. οἱ μὲν οὖν ἔνδον ἅπαντες ἐπῄνουν τὸ σύμβουλον, ὡς εὖ λέγοι, ἐγὼ δὲ ἤδη ἐδάκρυον, ὡς ἀπολέσων αὐτίκα τὸν ἐν τῷ ὄνῳ ἄνδρα, καὶ ζῆν οὐκ ἔτι ἐθέλειν ἔφην, εἰ γενοίμην εὐνοῦχος. ὥστε καὶ ὅλως ἀποσιτῆσαι τοῦ λοιποῦ ἐγνώκειν, ἢ ῥῖψαι ἐμαυτὸν ἐκ τοῦ ὄρους, ἔν-

33. Ille vero his auditis, *Si vero*, inquit, *neque incedere vult, neque gestare onera, & humanos amores amat, in mulieres puerosque insaniens, illum jugulate, atque intestina projicite canibus, carnes servate operis: ac si interrogabitur, quomodo iste perierit? a lupo factum mentimini.* Impurus ergo puer, meus mulio, gaudere, ac statim me velle jugulare. Sed forte fortuna interveniens de vicinia rusticorum aliquis, illa me morte eripuit; dirum *tamen* contra me consilium subjecit. *Nequaquam*, inquit, *interfeceris asinum, & molere valentem & gestare onera. Nec magnum opus. Quando enim in homines amore atque oestro fertur, comprehensum exseca. Etenim venereo isto impetu sublato, mansuetus statim & pinguis erit, & magnum sine labore onus gestabit. Si vero ipse hujus curationis imperitus es, intra tertium quartumve diem huc veniam, & istum tibi ovicula mitiorem illa sectione praestabo.* Itaque familiares omnes, laudare consiliarium, bene illum dicere *asseverantes.* Ego vero jam plorare, qui mox perditurus essem *latentem* in asino virum, & negare, me vivere velle, si eunuchus fierem: adeo ut omnino cibo abstinere in posterum decernerem, aut de monte me praecipitare, unde de-

a Ἠμύναμεν] Ἤμυναν Ex. *Fl.* Nil mutant Edd. nec P. b Τοῦτο] Τούτῳ Ex. *Fl.* Vulgatam servat P. c Λέγοι] Λέγει *Fl.*

42. Γαμεῖν ἐβούλετο] Sic γαμηθεῖσαν accipit *Kusterus* in Schol. ad *Aristoph.* Plut. 1082. *J.M.G.*

50. Τὰ κρέα] Vide *Reines.* Var. Lect. 289. *M.du S.*

51. Ἦν ἔρηται] Ὁ δεσπότης deesse videtur. *F.G.* Ἤν ἔρηται] Non deest δεσπότης, sed intelligitur, vel potius αὐτὸς intelligendum relinquitur, ut notissimum hoc pronomine Herum κατ' ἐξοχὴν designari, veluti ἀφὲ adest ap. Terent. satis crebro. *Aristoph.* Neb. v. 220. Ἢν ὅτι, ἀναβόησον αὐτόν μοι μέγα. Quod vel honoris caussa fieri, recte ibi monet *Scholiast.* dicens: Τιμῶν τὸ διδάσκαλον οὐκ εἶπε πρῶτον τὸ ὄνομα. Sub αὐτὸν autem *Socratem* intelligi, ex ipso *Aristophane* satis est apertum. Conf. & Scholiasten ejus ad Nub. 195. ubi & ἐκεῖνον eod. more accipi multis tradit. *J.F.R.*

75. Ὁλόκληρον] De potestate hujus verbi vid. supra ad *Amor.* c. 24. No. 94. Et hic significari intelliges *non castratum.* *J.F.R.*

77. Νυξ βαθεῖα] Sic rursus infra c. 56. Et βαθεῖα ἱστί-

delapsus miserrima equidem morte, integrum tamen adhuc & intemeratum cadaver, morerer.

34. Intempesta jam nocte, nuntius de vico aliquis rus venit & in villam, dicens, puellam illam recens nuptam, illam, quae in latronum potestatem fuerat, ipsiusque sponsum, fero diei ambos & solos in litore ambulantes, accedente subito maris fluctu abreptos, non amplius comparere, eumque finem illis calamitatis ac mortis accidisse. Hic illi, velut orbata junioribus heris domo, decernunt non amplius manere in servitute, sed direptis, quae intus erant omnibus, fuga sibi consulunt. Equarum autem pastor, & me assumto, & convasatis quae poterat omnibus, ea mihi & equabus imponit. Ego gravabar equidem ferens veri onus asini. Interim lubens impedimentum illud meae castrationis excepi. Ac per totam illam noctem difficili itinere cum perrexissemus, & trium aliorum dierum superata via, venimus in urbem Macedoniae, Beroean, magnam ac celebrem.

35. Ibi statuunt qui nos egerant, & ipsi se collocare, & nos. Tum igitur nostrûm, jumentorum nempe instituta auctio: & vocalis praeco, in medio stans foro, proclamat. Accedentes autem *emtores* inspicere *nos* volunt, apertisque nostris oribus, annos de dentibus uniuscujusque spectant. Et partim quidam, aliud alius emunt. Me autem relictum ultimum jubet domum rursus reduci praeco, *Vides*, inquiens, *hic so-*

75 θα ἐκπεσὼν, θανάτῳ οἰκτίστῳ ὁλόκληρον ἔτι καὶ ἀκέραιον νεκρὸς τεθνήξομαι.

Ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα, ἄγγελός τις ἀπὸ κώμης ἦλθεν εἰς τὸ ἀγρὸν, καὶ τὴν ἔπαυλιν, ταύτῃ λέγων τὴν νεόνυμφον κόρην, τὴν ὑπὸ 80 τοῖς λῃσταῖς γενομένην, καὶ τὸν ταύτης νυμφίον, ὡς δείλην ὀψίαν ἀμφοτέρους αὐτοὺς ἐν τῷ αἰγιαλῷ περιπατοῦντας, ὑπὸ πολάσασαν ἄφνω τὴν θάλασσαν ἁρπάσαι, καὶ ἀφανεῖς ποιῆσαι, καὶ τέλος αὐτοῖς τοῦτο τὴν 85 συμφορᾶς καὶ θανάτου γενέσθαι. οἱ δὲ, οἷα δὴ κεκενωμένης οἰκίας νέων δεσποτῶν, ἔγνωσαν μηκέτι μένειν ἐν τῇ δουλείᾳ, ἀλλὰ πάντα διαρπάσαντες τὰ ἔνδον, φυγῇ ἐσώζοντο. ὁ δὲ νομεὺς τῶν ἵππων, καμὲ προσλαβών, καὶ 90 πάνθ' ὅσα δυνατὸς ἦν συλλαβών, [d] ὑπερκατέδησέ μοι καὶ ταῖς ἵπποις· ἐγὼ δὲ ἠχθόμην μὲν, φέρων φορτίον ὄνος ἀληθινὸς, ἀλλ' ὅμως τὸ ἐμπόδιον τοῦτο τῆς ἐμῆς ἐδεξάμην ἐκτομῆς· καὶ τὴν νύκτα ὅλην ἐλθόντες 95 ὁδὸν χαλεπὴν, καὶ τριῶν ἄλλων ἡμερῶν τὴν ὁδὸν ἀνύσαντες, ἐρχόμεθα εἰς πόλιν τῆς Μακεδονίας, Βέροιαν, μεγάλην καὶ πολυάνθρωπον.

Ἐνταῦθα ἔγνωσαν οἱ ἄγοντες ἡμᾶς ἱδρύσαι, καὶ ἑαυτούς. καὶ τότε δὴ πρᾶσις ἦν ἡμῶν 1 τῶν κτηνῶν, καὶ κῆρυξ εὐφωνος ἐν ἀγορᾷ μέσῃ ἑστὼς, ἐκήρυττεν· οἱ δὲ προσιόντες ἰδεῖν ἤθελον, τὰ στόματα ἡμῶν ἀνοίγοντες, καὶ τὴν ἡλικίαν ἐν τοῖς ὀδοῦσιν ἑκάστῳ ἔβλεπον, καὶ 5 τὸς μὲν ὠνήσαντο ἄλλος ἄλλον, ἐμὲ δὲ ὕστατον ἀπολελειμμένον ὁ κῆρυξ ἐκέλευσεν αὖθις [e] ἐπανάγειν ἐς οἶκον, ὁρᾶς, [f] λέγων, ὅτι

[d] Ἐπικατέδησε] Ἐπεκατέδησε Ex. *Fl.* Vulgatae adsentitur P. [e] Ἐπανάγειν] Ἀπάγειν Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. Ἐπάγειν marg. *A1.* Ἀπαγεῖν *H.* 1. & 2. [f] Λέγων] Ἔφη *Fl.*

76. Ἀκέραιος] * Ἐκ παραλλήλου. *V.*

* Ἐκ παραλλήλου] Idem legi in C, testatur *Solan.* Nec immerito id investigasse videtur, quia ἄτοπον. Ego quidem sensum ejus non percipio. Nisi simul respiciat ad proxime praecedens ὁλόκληρος; quasi Scholiasta innuat, ἀκέραιος hic idem fere esse, vel consequens τῷ ὁλοκλήρῳ, ut qui *integer* sit, etiam foret *innoxius*. *J. F. R.*

ἱστόρια, in *Quom. Hist.* c. 28. m. Βαθεῖα εἰρήνη. *Alex.* c. 25. vs. 52. *Tox.* c. 36. *Herodian.* IV. no. 1. &c. *J. F. R.*

81. Αὐτοὺς] Vide not. ad Θ. Δ. X. *M. du S.*

ἔτ@ μόν@ ἐχ [a] εὑρίσκ κύριον. ἡ δὲ πολλὰ πολλάκις δινεμθὴν ϗ μελαπίπτουσα Νέμεσις ἤγαγε καμοὶ τ δεσπότλω, οἷον οὐκ ἂν εὐξαίμην· κίναιδ@ γὰρ ϗ γέρων ἦν, τούτων εἷς τ τ θεὸν τ Συρίαν εἰς τὰς κώμας ϗ τὺς ἀγρὺς περιφερόντων, ϗ τ θεὸν ἐπαιτεῖν ἀναγκαζόντων. τοῦτῳ πιπράσκομαι πολλῆς πάνυ τιμῆς, τριάκοντα δραχμῶ· ϗ γένων ἤδη, τῷ δεσπότῃ εἰπόμην ἄγοντι.

Ἐπεὶ δὲ ἤκομεν ἔνθα ᾤκει Φίληβ@ (τοῦτο γὰρ εἶχεν ὄνομα ὁ ὠνησάμθυός με) μέγα εὐθὺς πρὸ τ θύρας ἀνακέκραγεν, Ὦ κοράσια, δοῦλον ὑμῖν ἐώνημαι καλὸν ϗ ἀδρὸν, ϗ Καππαδόκην τὸ γέν@. ἦσαν δὲ τὰ κοράσια ταῦτα, ὄχλ@ κιναίδων συνεργῶν τῷ Φιλήβῳ, ϗ πάντες πρὸς τ βοὴν ἀνεκρότησαν. ᾤοντο γὰρ ἀληθῶς ἄνθρωπον εἶναι τ ἐωνημθμον· ὡς δὲ εἶδον ὄνον ὄντα τ δοῦλον, ἤδη ταῦτα ἐς τ Φίληβον ἐσκωπτον, Τοῦτον ὐ δοῦλον, ἀλλὰ νυμφίον σαυτῇ πόθεν ἄγεις

lus dominum non reperit. Verum illa, multum saepe vertigine quasi quadam circumacta, & huc illuc labans, ultrix providentia, adduxit mihi quoque, qualem minime optarem, herum. Cinaedus enim & senex erat, ex eo genere unus, qui Syriam Deam per vicos agrosque circumferunt, & mendicatum ire Deam cogunt. Huic vendor magno sane pretio, drachmis triginta. Jamque ingemiscens ducentem sequor dominum.

36. Cum autem venissemus in diversorium Philebi, (hoc enim nomen habebat, qui me emerat) magna statim ante januam voce exclamat, *Emi vobis, puellae, servum pulchrum, & compactum, & gente Cappadocem.* At illae puellae erant turba cinaedorum, Philebi sodalium, qui omnes ad illum clamorem plausum tollunt, rati revera hominem esse, quod emtum esset. Cum autem viderent asinum esse illum servum, jam ista in Philebum cavillantur, *Hunc non servum*, o nostra, *sed sponsum tibi, unde quae-*

[a] Εὑρίσκει] Εὑρήσκει *J.* & *V2.* Εὕρηκε cett.

8. Εὑρίσκει] Legendum necessario aut εὑρίσκει, aut εὑρήσει. In utraque *Veneta* εὑρσκει, quod ad emendationem viam monstrat. In reliquis εὕρηκε. *M. du S.*

Εὑρίσκει] Qui meminerit quoties ι & η male permutentur, maxime in Ed. *Junt.* facile videbit eam, dum εὑρήσκει scribit, imitatam Ms. quod eo ipso εὑρίσκει dare voluit; sed bene dictantem male excepit; ita eadem *Junt.* c. 20. hujus *Dial.* ξῆφει pro ξίφει, vid. saepe alibi in variantt. notata similia, quae vix operae foret notasse; nisi hi ipsi errores ad investigandum verum occasionem praeberent. Corrupta autem illa pronuntiatio η instar ι proferendi non est adeo nova atque auctores nonnulli qui de Graeca pronnunt. scripsere, volunt; quin & in Inscriptt. inveniuntur ejus vestigia, ut ἀνέθικεν pro ἀνέθηκεν in Inscript. *Reines.* p. 633. ac non semel alibi ap. eumdem. Quum *Hemsterhusius* recte ex ipsis fontibus docuerit, veteres sonum literae η balatui ovium comparasse, quae inde μῆλα dictae. At εὑρήσει quoque inde conficerem, quod hic aeque bonum; nisi usu doctus essem, in alteram partem peccare illas Edd. & in η pro ι substituendo faciliores esse, quam ut κ inserant. Vulgatum εὕρηκε languet, & videtur ex eod. errore ortum, quod εὑρήσκει scriptum invenirent, & id vitiosum sentientes, ita corrigere voluerint. *J. F. R.*

29. Τούτων — γάμων] Modo plur. Num. effertur indiscretim, modo sing. Sic ὡραῖον ἤδη γάμον habuimus supra, *Tox.* c. 22. I. *Ver. Hist.* c. 21. &c. & infra *Dial. Mer.* 2. Sed plural. *Amor.* c. 51. pr. *Dial. Mer.* VII. *Aristoph.* Av. 132. Item ter quater promiscue in *Evang. Matth.* XXII. 2. & seqq. Ὀνεῖο autem per contemtum dici, ut ap. *Terent.* And. V. 3. 18. *Habeat, valeat, vivat cum illa*, facile adparet. *J. F. R.*

37. Θεοφόρητ@] Illud certum videtur, hic pariter & paullo post, ubi redit hoc nomen, nihil de instinctu Deae, aut enthusiasmo adeo asini; sed designari *gerulum Deae*, ut Apulejus appellat. Sed utrum hoc significari possit Θεοφόρητ@, quaeritur? Favet certe, quod ex *Polybio* profertur ἀψηφοφόρητ@, jure suffragii carens, qui non fert suffragium. *J. M. G.*

Ibid. Ὁ δὲ αὐλητὴς ὁμιλ@] H. e. *tibicinum coetus.* Eleganter dictum pro αὐλητικὸς ὅμιλ@, quemadmodum apud Comicum *Pace* 692. τ δημοσίων ὅμιλον, pro δημοσικόν. Vid. ib. *Schol.* *L. Bos.*

Ibid. Αὐλητὴς ὅμιλ@] Nescio an hic recte dicatur. Tragicum enim est. *Eurip.* Hec. 921.

Ναύταν ἐκίθ' ὁρῶν ὅμιλον.

M. du S.

Αὐλητὴς ὅμιλ@] Adscripserat *Solan.* vid. infra Παρασ. c. 43. Ibi vero nihil aliud invenio, quam ϗ πᾶς ἔτ@

quaeso acceptum adducis ? Feliciter vero tibi eveniant praeclarae nuptiae , pariasque nobis propediem tales pullos. Sic tum ridebant.

37. Poſtridie ad opus, ut ipſi dicebant, ſuum ſe accingunt : ornatamque Deam mihi imponunt. Tum urbe egreſſi per agros circumimus. Quoties vero ad vicum acceſſeramus , ego Deae gerulus inſiſtebam. Sed tibicinum turba fanaticum quiddam inflante , illi capite demiſſo cervices intorquentes , lacertos ſibi vulnerant , & exſertam ultra dentes linguam quisque & ipſam incidunt : adeo ut breviſſimo temporis ſpatio molli ſanguine plena eſſent omnia. Ego vero iſta cum viderem , primum adſtans tremere , ne forte Deae aſinino etiam ſanguine opus eſſet. Ubi vero ita ſe conciderant , de circumſtantibus ſpectatoribus ſtipem , obolos ac drachmas colligunt. Alius ficus, & caſeum, & vini cadum delaßῦσα ; ὄναιο δὲ [b] τούτων τῶ καλῶν γάμων, ϗ τέκοις ταχέως ἡμῖν πώλους τοιούτους. ϗ οἱ μὲ ἐγέλων.

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ συνετάπουλο ἐπ' ἔργον, ὥσπερ αὐτοὶ ἔλεγον, ϗ τ' Θεὸν ἐνσκευασάμενοι ἐμοὶ ἐπέθηκαν. εἶτα τ' πόλεως ἐξηλαύνομεν, ϗ τ' χώραν περιήειμεν. ἐπειδὰν δ' εἰς κώμην τινὰ [c] προσέλθοιμεν , ἐγὼ μὲ ὁ Θεοφόρητος ἱστάμην, ὁ δὲ αὐλητὴς [d] ὅμιλος ἐφύσα ἔνθεον , οἱ δὲ τὰς μίτρας ἀποῤῥίψαντες τ' κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῦ αὐχένος [e] ἐλίσσοντες, τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις, ϗ τ' γλῶτταν τ' ὀδόντων ὑπερβάλλων ἕκαστος, ἔτεμνε ϗ ταύτην· ὥστε ἐν ἀκαρεῖ πάντα πεπλῆσθαι μαλακῦ αἵματος. ἐγὼ δὲ ταῦτα ὁρῶν, τὰ πρῶτα ἔτρεμον ἑαυτὸν, μήποτε χρεία τῇ Θεῷ ϗ ὀνείου αἵματος γένοιτο. ἐπειδὰν δὲ καλαχόψειαν ἅπαντες ἑαυτοὺς, ἐκ τῆς περιεστηκότων θεατῆς συνέλεγον ὀβολοὺς ϗ δραχμάς· ἄλλος ἰαχάδας, [f] ϗ τυρὸν, ϗ οἶνον κάδον ἐπέ-

[b] Τούτων] Τούτῳ τ' &c. male *Fl.* [c] Προσέλθοιμεν] Προσέλθωμεν *Fl.* [d] Ὅμιλος ἔφυσα] Ἔφυσα ὅμιλος P. [e] Ἐλίσσοντες] Εἰλίσσοντες *Fl.* Εἰλίσσοντες P. [f] Καὶ τυρὸν &c.] Reſtitut. ex emend. *Solani*, v. ejus notam.

37. Ὅμιλος] Πλῆθος, * ὄχλος, ἀθροίσματα. *V.*

* Ὄχλ. ἀθρ.] Deerant haec in Editis. Addidit *M. du S.*

ἔστος ὅμιλος. turbaque philoſophorum ibi intelligitur; quid autem hoc ad rem ? Nec ſatis indicat qua de re dubitet, de ipſo adparatu muſico huc non pertinente, an quod vitioſa conſtructio αὐλητὴς ὅμιλος. Sed videamus *Euripid.* ad quem provocat. Ibi legimus : Ναύταν ὑπὲρ' ὁρῶν ὅμιλον. *Nauticam non amplius videns multitudinem.* Unde jam credebam , eum non dubitare potuiſſe de ſubſtantivo αὐλητὴς pro αὐλητικὸς, quod ναύταν pro ναυτικὸν ſimiliter eſt in *Eurip.* quodque ex *Ariſtoph.* modo etiam probavit *Bos* , nosque ſupra in 2. *Ver. Hiſt.* c. 46. No. 67. ubi Ἑλλάδα φωνὴν pluribus confirmavimus , & aliis etiam augere poſſemus, ut ex *Heſiod.* Ἔργ. 191. ὕδρην ἀνέρα , &c. Sed vid. Appendicem de Syntaxi *Aretaei* in Edit. *Boerhavii* p. 358. b. At multo minus de tibiis in ſacris hiſce adhibitis dubitare potuit. Quare adparet ſtilum tragicum ab eo culpatum; fruſtra tamen, ut ex bene multis aliis quae Cl. *Jenſ.* ex Noſtro aliisque proſaicis ſcriptoribus attulit in Lect. Lucian. loco ſupra ad *Ver. Hiſt.* a me adducto. *J. F. R.*

39. Ἀποῤῥίψαντες — ἐλίσσοντες] De hac participiorum ſtructura vid. ad *Tox.* c. 2. *J. F. R.*

40. Τοῖς ξίφεσιν ἐτέμνοντο τὰς πήχεις] Non debeo hunc locum inobſervatum praemittere , quia ſunt eaedem voces in eadem materia , qua annotavi in tomi primi pagina 475. nec tamen nunc πήχεις aliter vertunt , quam *lacertos* , quod illic quoque volebamus. Verum neſcio qui intelligantur haec praecedentia , τὴν κεφαλὴν κάτωθεν ἐκ τῦ αὐχένος ἐλίσσοντες , ubi Baſilicenſes, *caput ſubtus guttur ligantes* , Benedictus *depreſſa cervice caput torquentes.* Nihil horum probari poteſt, & Graeca exigunt *inferne ab cervice caput verſantes* ac torquentes, ut nempe cervix cum capite videretur in omnem partem converti. *J. G.*

49. Τυρὸν ϗ οἶνον κάδον] Ridicule prorſus antehac legebatur οἶνον ϗ τυροῦ κάδον. Quod ex conjectura quidem, ſed certiſſima, emendavimus. *M. du S.*

ἐπέδωκε, καὶ πυρῶν μέδιμνον καὶ κριθῶν τῷ ὄνῳ. οἱ δὲ ἐκ τούτων ἐτρέφοντο, καὶ τ' ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην θεὸν ἐθεράπευον.

dit, & tritici medimnum & hordei afinum. Ex his illi alebantur, geſtatamque humeris meis Deam colebant.

Καί ποτε εἰς κώμην τινὰ αὐτῶν εἰσβαλλόντων ἡμῶν, νεανίσκον τῶν κωμητῶν μέγαν ἀγρεύσαντες, εἰσάγουσιν εἴσω, ἔνθα καλαλύοντες ἔτυχον. ἔπειτα ἔπαιζον ἐκ τοῦ κωμήτου, ὅσα συνήθη καὶ φίλα τοιούτοις ἀνοσίοις κιναίδοις ἦν. ἐγὼ δὲ ὑπεραλγήσας ὅπι τῇ ἐμαυτοῦ μεταβολῇ, [a] ὅτι μέχρι νῦν ἀνέχομαι κακῶν, ἀναβοῆσαι, ὦ Ζεῦ σχέτλιε, ἠθέλησα, ἀλλ' ἡ μὲ φωνὴ οὐκ ἀνέβη μοι ἡ ἐμὴ, ἀλλ' ἡ τοῦ ὄνου ἐκ τοῦ φάρυγος, καὶ μέγα ὠγκησάμην, τῶν δὲ κωμητῶν τινες (ἔτυχον [b] γὰρ τότε ὄνον ἀπολωλεκότες, καὶ τ' ἀπολωλότα ζητοῦντες) ἀκούσαντές μου μέγα βοήσαντος, παρέρχονται εἴσω, οὐδενὶ οὐδὲν εἰπόντες, ὡς ἐμοῦ τοῦ ἐκείνων ὄντος, καὶ καταλαμβάνουσι τοὺς κιναίδους, ἄῤῥητα ἔνδον ἐργαζομένους· καὶ γέλως ἐκ τῶν ἐπεισελθόντων πολὺς γίγνεται ἔξω· [c] καὶ ἐκδραμόντες, ὅλην τὴν κώμην τῷ λόγῳ διέδωκαν τῶν ἱερέων τὴν ἀσέλγειαν. οἱ δὲ αἰδούμενοι δεινῶς ταῦτα ἐλεγμένα, τὰ ὀπίσσης νυκτὸς εὐθὺς ἔνθεν ἐξήλασαν. καὶ ἐπειδὴ ἐγένοντο ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς ὁδοῦ, ἐχαλέπαινον, καὶ ὠργίζοντο ἐμοὶ τῷ μηνύσαντι τὰ ἐκείνων μυστήρια. καὶ τοῦτο μὲν ἀνεκτὸν τὸ δεινὸν ἦν, κακῶς τῷ λόγῳ ἀκούειν, ἀλλὰ τὰ μὴ τοῦτο ἀκέτ' ἀνεκτά. τὴν γὰρ θεὸν ἀφελόντες μου, καὶ χαμαὶ καλαθέμενοι, καὶ τὰ στρώματά μου πάντα ἐκσπάσαντες, γυμνὸν ἤδη προσδέσοί με δένδρῳ μεγάλῳ, εἶτα ἐκείνη τῇ ἐκ τῆς ἀγραγάλων μάστιγι παίοντες, [d] ὀλίγου ἐδέησαν ἀποκτεῖναι, κελεύοντές με τοῦ λοιποῦ ἄφωνον εἶναι θεοφόρητον, καὶ μὴν καὶ ἀποσφάξαι

38. Atque in vicum aliquando illorum delatis nobis, captum de vicanis magnum juvenem intro deducunt, ubi diverſabantur: deinde patiuntur a ruſtico, quae conſueta atque cara nefandis iſtis cinaedis erant. Ego vero ſupra modum dolens mea illa transformatione, quantum ad eum diem malorum ſuſtinerem, exclamare, o patiens nimis Jupiter! volebam. Sed vox quidem mea mihi non aſcendit e gutture, ſed aſini; magnum nempe rudebam. Verum agreſtes quidam, qui forte aſinum perdiderant, requirentes amiſſum, audito me validum clamante, intro ingrediuntur, nemine praemonito, tanquam ego illorum eſſem; deprehenduntque cinaedos infanda intus patrantes. Itaque riſus extra multus ab his, qui ingreſſi fuerant, oritur, qui diſcurrentes per totum vicum, ſermonibus differunt ſacerdotum libidinem. Hi, quos vehementer puderet, ea in apertum eſſe prolata, proxima nocte ſtatim inde diſcedunt: cumque in deſerto viae eſſent, indigne ferunt, & iraſcuntur mihi, qui myſteria illorum enunciaſſem. Atque illud quidem tolerabile malum erat, maledicta illorum audire: ſed quae ſequebantur, non jam tolerabilia; Dea enim ablata a me, & humi depoſita, detractisque omnibus meis ſtragulis, nudum jam magnae arbori alligant: tum illo de talis flagello caeſum parum abeſt quin interficiant, jubentes ut mutus in poſterum eſſem Deae gerulus. Quin de jugulando me etiam poſt verba de-

a Ὅτι μέχρι νῦν ἀν. κακ.] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* Optavit autem aliam lect. invenire. b Γὰρ] Deeſt in *Fl.* c Καὶ] Male deeſt in *Fl.* d Ὀλίγου] Ὀλίγῳ *Pell.*

77. Κακῶς — ἀκούειν] Phraſis Latinis aeque ac Graecis familiaris. Conf. ſupra T. I. *Nigr.* c. 22. Ibique not. *Bourd.* Item *Prometh.* c. 1. *Philoſtr.* Vit. Soph. I. c. 2. p. 505. Sic & καλῶς ἀκούειν, *Epiſt.* Sent. VII. Alia ſimilia dedit Cl. *Jenſ.* in Lect. Luc. p. 272. *J. F. R.*

82. Ἐκ

deliberabant, qui tanta illos adfeciſſem contumelia, & antequam meruiſſent aliquid, vico excuſſiſſem. Sed quo minus me occiderent, Deae verecundia movebantur, jacentis humi, nec habentis quomodo iter faceret.

39. Hinc ergo poſt flagella, recepta domina, pergo. Verſus veſperam devertimus in praedio hominis divitis. Domi hic erat *commodum*, lubensque Deam domo recipiebat, offerebatque illi ſacrificia. Hic memini magnum me ſubire periculum. Miſerat domino praedii donum amicorum aliquis, femur ſilveſtris aſini. Hoc coquus dum parare vult, negligentia perdit, canibus pluribus clam ingreſſis. Hic plagarum multarum metu atque cruciatus ob perditum femur, ſuſpendere ſe decernit. Verum uxor illius, inauſpicatum mihi malum, *Tu vero cariſſime*, inquit, *mori noli, nec deſperationi tali te tradideris. Mihi enim obſecutus bene omnia feceris. Cinaedorum illum aſinum educ in locum remotum, ibique mactati partem illam, femur abſciſſum huc adfer, curatumque redde domino: reliqua aſini per praeceps aliquorſum abjice. Videbitur enim aufugiſſe, & ſic diſceſſiſſe ex oculis. Vides autem, quam ſit carnoſus, & agreſti illo omnibus modis melior.* Coquus laudato mulieris conſilio, *Optime*, inquit, *iſta, uxor: & hoc ſolo opere flagella mihi licebit effugere. Et hoc jam ſtatim perfectum da-*

μὴ τὰς μάστιγας ἐβελεύσαιλο, ὡς ἐς ὕβριν αὐτὸς βαλόντα πολλὴν, ἢ τ' κώμης ὃν ἐργασαμψυς ἐκβαλόντα· ἀλλ' ὥστε με μὴ ἀποκτεῖναι, δεινῶς αὐτὸς ἡ θεὸς ἐδυσώπησε, χαμαὶ καθημψὴ, καὶ ὃν ἔχυσα ὅπως ὁδεύοι.

Ἐντεῦθεν ὧν μὴ τὰς μάστιγας λαβὼν ἡ δέσποιναν, ἐβάδιζον, ἢ πρὸς ἑσπέραν ἤδη καλαλύομεν εἰς ἀγρὸν πλουτοῦντ@ ἀνθρώπυ· ἢ ἦν ὅτ@ ἔνδον, ἢ τ' θεὸν μάλα ἄσμεν@ τῇ οἰκίᾳ ὑπεδέξαλο, ἢ θυσίας αὐτῇ προσήγαγεν. ἐνθάδε οἶδα μέγαν κίνδυνον αὐτὸς ὑποστάς· τ' φίλων γάρ τις τῷ δεσπότῃ τ' ἀγρῶν ἔπεμψε δῶρον, ὄνυ ἀγρίυ μηρόν· τοῦτον ὁ μάγειρ@ σκευάσαι λαβὼν, ῥαθυμίᾳ ἀπώλεσε, κυνῶν πολλῶν λαθραίως εἴσω παρελθόντων· ὃς δεδιὼς πληγὰς πολλὰς, ἢ βάσανον ἐκ τ' ἀπωλείας τοῦ μηροῦ, ἔγνω κρεμάσαι ἑαυτὸν ἐκ τοῦ τραχήλυ. ἡ δὲ γυνὴ ἡ τότυ, κακὸν ἐξαίσιον ἐμὸν, Ἀλλὰ μήτε ἀποθνησκε, εἶπεν, ὦ φίλταλε, μήτε ᵉ ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ δῶς σεαυτόν· πειθόμεν@ γάρ μοι, πράξεις εὖ πάντα. τ' κιναίδων τ' ὄνον λαβὼν ἔξω εἰς ἔρημον χωρίον, καπέλα σφάξας αὐτὸν, τὸ μέρ@ μὲ ἐκεῖνο, τ' μηρὸν ἀποτεμὼν, κόμιζε δεῦρο, καὶ σκευάσας, τῷ δεσπότῃ ἀπόδ@, ἢ τὸ ἄλλο τοῦ ὄνυ κάτω πυ εἰς τ' κρημνὸν ἄφες. δόξει γὰρ ἀποδρὰς οἴχεσθαί πυ, ἢ εἶναι ἀφανής· ὁρᾷς δὲ ὡς ἔστιν εὔσαρκ@, ἢ τοῦ ἀγρίυ ἐκείνυ πάντα ἀμείνων; ὁ δὲ μάγειρ@, τ' γυναικὸς ἐπαινέσας τὸ βούλευμα, Ἄριστα, ἔφη, σοι, ὦ γύναι, ταῦτα, καὶ τούτῳ μόνῳ τῷ ἔργῳ τὰς μάστιγας φυγεῖν ἔχω, ἢ τοῦτό μοι ἤδη πε-

ᵉ Ἀθυμίᾳ τοιαύτῃ] Sic *Fl. Ald. J. H. P.* &c. Ῥαθυμίᾳ ταύτῃ L. P. & marg. *AIW.*

82. Ἐκ τ' ἐσραγάλων μάστιγι] Quo ſcilicet in ſe ipſos furioſi iſti ſaeviebant. *Reineſius* etiam in ſervis caſtigandis adhibita obſervat ex *Plut.* adverſ. Colot. & apparatum ex *Apuleji* VIII. diſci poſſe. *M. du S.*

94. Εἰς] Pro ἐν, confer ſupra dicta ad c. 1. hujus fabulae. *J. F. R.*

5. Ἔγνω] Vid. ſupra c. 20. *J. F. R.*

21. Καὶ τοῦτό μοι ἤδη πεπράξῃ] Eadem conſtructio eſt infra *Jov. trag.* c. 7. pr. Ἄριστα κεκήρυκταί σοι. Conf. & ſupr. c. 24. *J. F. R.*

22. Ὁ

πεπράξει. ὁ μὲν δὴ ἀνόσιος ἐκεῖνος [a] ὁμὸς μάγειρος ἐμοὶ πλησίον ἑστὼς, τῇ γυναικὶ ταῦτα συνεβουλεύετο.

bitur. Haec nefarius ille meus coquus prope me adſtans, cum uxore deliberabat.

Ἐγὼ δὲ τὸ μέλλον ἤδη προορώμενος, κράτιστον ἔγνων τὸ σώζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς [b] καινίδος, ῥήξας τὰ ἱμάντα, ᾧ διηγόμην, καὶ ἀνασκιρτήσας, ἴεμαι δρόμῳ εἴσω, ἔνθα ἐδείπνουν οἱ κίναιδοι σὺν τῷ δεσπότῃ τῶν ἀγρῶν· ἐνταῦθα εἰσδραμὼν, ἀνατρέπω πάντα τῷ σκιρτήματι καὶ λυχνίαν, καὶ τραπέζας· κἀγὼ μὲν ᾠόμην κομψόν τι τοῦτο πρὸς σωτηρίαν ἐμὴν εὑρηκέναι, καὶ τὸν δεσπότην τῶν ἀγρῶν κελεύειν εὐθέως ὡς ἀγέρωχον ὄνον ἐμὲ καταικλεισθέντα, φυλάττεσθαι ἀσφαλῶς· ἀλλά με τοῦτο τὸ κομψὸν, εἰς ἔσχατον ἤγαγε [c] κίνδυνον. λυττῶν [d] γὰρ δόξαντές με, ξίφη πολλὰ ἤδη καὶ λόγχας ἐπ' ἐμὲ ἐσπάσαντο, καὶ ξύλα μακρὰ· καὶ εἶχον ὅτως, [e] ὥστε ἀποκτεῖναί με. ἐγὼ δὲ ὁρῶν τὸν δεινὸν τὸ μέγεθος, δρόμῳ εἴσω παρέρχομαι, ἔνθα οἱ ἐμοὶ δεσπόται κοιμηθήσεσθαι ἔμελλον. οἱ δὲ θεασάμενοι τοῦτο, συγκλείουσι τὰς θύρας εὖ μάλα ἔξωθεν.

40. At ego quid futurum eſſet proſpiciens, optimum ratus ex illa me caede eripere, rupto quo ducebar loro & exſultans, curriculo irrumpo ubi coenabant cum domino agrorum cinaedi. Hic intro currens everto inſultu meo omnia, candelabrum & menſas. Ac videbar mihi equidem ſcitum quiddam ad ſalutem meam inveniſſe, ac juſſurum ruris dominum ſtatim me tanquam elatum ferocia aſinum includi, diligenterque aſſervari. Sed illud ipſum me ſcitum in extremum periculi adduxit. Rabioſum me rati, multos jam gladios in me haſtasque ſtrinxerant, & longos fuſtes, atque ut ſtatim interfecturi me ſe comparaverant. Ego autem perſpecta periculi magnitudine, curſu me in eum locum propripio, ubi pernoctaturi erant mei domini. Quo illi animadverſo, probe januas extra occludunt.

Ἐπεὶ δὲ ἤδη ὄρθρος ἦν, χωρῶ πάλιν [f] θεὸν αὖθις ἀπήειν ἅμα τοῖς ἀγύρταις, καὶ ἀφικόμεθα εἰς [i] κώμην ἄλλην μεγάλην, ἐν

41. Poſt lucis exortum ſublata iterum Dea cum agyrtis abeo, pervenimusque in vicum alium magnum & celebrem, in quo no-

a Οὐμὸς] Sic B2. P. S. Ὁ ὁμὸς J. Fl. Fr. Οὐμὸς Ald. H. Ὁ ἐμὸς V2. b Καινίδος] Κονίδος P. & marg. A1. cum J. Vulgatam vero retinent cett. c Κίνδυνον] Ita dedi ex P. L. Κινδύνῳ Edd. Κίνδυνα J. Sed ex accentu patet eam κίνδυνον voluiſſe. d Γὰρ] Addidit Solan. Deerat in Edd. e Ὥστε] Deeſt in Fl. Adeſt in aliis & P. f Κώμην] Πόλιν Ex. Fl. male. Vulgatam firmat P.

34. Ἀγέρωχον] Ἀνδρεῖον, ἔντιμον, ὑπερήφανον. V.

46. Ἀγύρταις] Ἀλαζόσιν, * ἀπατεῶσιν. V.

* Ἀπατέωσιν] Suidas. Ἀγύρτης, ὁ ἀλαζὼν, καὶ ἀπατεών. Scribendum igitur ἀπατεῶσιν Schol. autem ſeq. ἐπειρατεύσαντο adſpirate editum mutavi, quia typothetae tantum error eſt. J. F. R.

22. Ὁ ὁμὸς] Ita Fl. J. Ald. & Fr. At Baſ. 2. P. S. & A. ἐμὸς. Ven. 2. vero ὁ ἐμὸς. ut omnes Libri ſcribunt c. 46. & 55. M. du S.

Οὐμὸς] Quia res eſt parvi, & utrovis more ſcribitur, ſervavi hic ſcripturam Pariſinae aliarumque nonnullarum, etſi mox c. 46. & 55. eadem cum ceteris ὁ ἐμὸς exhibet. J. F. R.

27. Καινίδος] P. & J. Ed. κονίδος. Sed aut genuina hic eſt vox καινὶς, aut ſcriptum fuit τῇ κινδυνῳ. M. du S. Niſi κοπίδος ex κονίδος malis. J. F. R.

30. Ἀνατρέπω] Cl. L. Bos in Evang. Joan. c. 2. 15. (ubi legimus, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε) quoque mallet legere ἀνέτρεψα, quod hoc verbum in hac re proprium ſit, non item ἀναστρέφειν. Idque ex Plutarch. Gall. p. 1055. item his Luciani verbis, & Gall. c. 12. ac Dial. Mereir. XV. pr. alioque ex ejusd. Demonacte petito teſtimonio probatum it, ubi ſimiliter ἀνατρέπειν τῷ σκάφει, ſubverſa navi, quoque habemus. Aitque ſuae conjecturae non obſtare, quod Matthaeus & Marcus pro eo habent καταστρέφειν; quum καταστρέφειν & ἀνατρέπειν in ſignificatu plane conveniant, non ita καταστρέφειν & ἀναστρέφειν. Idem jam egit Cl. J. Gro-

novo praeſſigiarum genere perſuadent hominibus, non manere Deam in aedibus hominis, ſed in templo Deae illius loci, quae maxime ab illis colebatur, diverſari velle. Illi ac lubentes quidem peregrinam Deam recipiunt, in ſuae ipſorum Deae hoſpitium deductam: nobis vero domum paupercularum hominum adſignant. Hic dies aliquam multos commorati domini mei abire in vicinam urbem cum vellent, Deam repetunt ab incolis, atque ipſi in ſacrum ingreſſi inde eam exportant, mihique impoſitam educunt. Verum impii in ſacrum illud ingreſſi donarium, phialam auream furati fuerant, quam ſub Deae *veſtibus* ferebant. Sed animadverſa re, vicani ſtatim perſequuntur: deinde, cum prope eſſent, deſilientes ab equis illos in via prehendunt, impios vocant ſacrilegosque, ſublatum furto donarium repoſcunt, idque excuſſis omnibus in ſinu Deae inveniunt. Vinctos ergo effeminatos hoſce reducunt, atque alios conjiciunt in vincula; Deam meo geſtatam tergo in aliud templum dant; aurum ſuae civitatis Deae reddunt.

πολυάνθρωπον, ἐν ᾗ καί [g] καινότερόν τι ἐτεγατεύσαντο, τὴν θεὸν μὴ μεῖναι ἐν ἀνθρώπου οἰκίᾳ, τὴν δὲ παρ' ἐκείνοις μάλιστα τιμωμένης ἐπιχωρίου δαίμονος τὸν ναὸν οἰκῆσαι· οἱ δὲ καὶ μάλα ἀσμένοι τὴν ξένην θεὸν ὑπεδέξαντο, τῇ σφῶν αὐτῶν θεῷ [h] συνοικίσαντες· ἡμῖν δὲ οἰκίαν ἀπέδειξαν ἀνθρώπων πενήτων. ἐνταῦθα συχνὰς ἡμέρας οἱ δεσπόται διατρίψαντες, ἀπιέναι ἤθελον εἰς τὴν πλησίον πόλιν, καὶ τὴν θεὸν ἀπήτουν τοὺς [i] ἐπιχωρίους, καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ τέμενος παρελθόντες ἐκομίζοντο αὐτήν· καὶ θέντες ἐπ' ἐμοί, ἤλαυνον ἔξω. ἔτυχον δὲ οἱ δυσσεβεῖς εἰς τὸ τέμενος ἐκεῖνο παρελθόντες, ἀνάθημα φιάλην χρυσῆν κλέψαντες, ἣν ὑπὸ τῇ θεῷ ἔφερον· οἱ δὲ κωμῆται, αἰσθόμενοι τοῦτο, εὐθὺς ἐδίωκον, εἶτα ὡς πλησίον ἐγένοντο, καταπηδήσαντες ἀπὸ τῶν ἵππων, εἴχοντο αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ δυσσεβεῖς καὶ ἱεροσύλους ἐκάλουν, καὶ ἀπήτουν τὸ κλαπὲν ἀνάθημα· καὶ ἐρευνῶντες πάντα, εὗρον αὐτὸ ἐν τῷ κόλπῳ τῆς θεοῦ. δήσαντες οὖν τοὺς [k] γυναικίας, ἦγον ὀπίσω, καὶ τοὺς μὲν εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐμβάλλουσι, τὴν δὲ θεὸν τὴν ἐπ' ἐμοὶ κομιζομένην ἁρπάσαντες, ναῷ ἄλλῳ ἔδωκαν, τὸ δὲ χρυσίον τῇ πολίτιδι θεῷ πάλιν ἀπέδωκαν.

Τῇ

g Καινότερον] Καινότατον P. *h* Συνοικίσαντες] Συνοικήσαντες Ex. *Fl.* Vulgatam tuetur P. *i* Ἐπιχωρίους] Ἐπιχωρείους *Fl.* *k* Γυναικίας] Sic *Fl. Fr. J. H. P.* &c. Γυίας P.

48. Ἐτερατεύσαντο] Ἐψεύδοντο *V.*

70. Εἱρκτὴν] Φυλακήν. *V.*

Gronov. ſupra T. I. *Zeux.* c. 10. p. hujus Ed. 848. ubi ἅρματα ἀναστρέψαντες male olim redditum erat, *currus ſubverſos*, quum ſit *converſos, redeuntes, circumactos*. Confer etiam, ſi lubet, Cl. *Bergler.* ad *Alciphr.* I. Ep. 27. ὅλον με αὐτὴ κατὰ τὴν παροιμίαν ἀνατρέψασα, δουλεύειν ἀπηνάγκασας. *me totum ſecundum proverbium ſubvertiſti & ſervire coëgiſti.* Quo loco ille Graece perdoctus commentator docet de luctatoribus proſtratis ſaepe capi hoc verbum; ſed metaphoram deductam ab inverſis vaſis. Et ut quis dicat, parvi intereſſe, ac τὰς τραπέζας ἀνατριφθείσας facile tamen intelligi, *inverſas*, quum & ἀνατροφὴ vulgo ſignificet *inverſionem*; Ego viciſſim ajo, ſaepe mirum quantum intereſſe. E. c. quando ap. LXX. *Jerem.* XLVI. 26. al. 27. legimus, καὶ ἀνατρέψει Ἰακὼβ, quod eſt: *Et revertetur Jacob* ex captivitate, ſive redibit in terram ſuam: ſi ibi legeretur ἀνατρέψει, *evertet*; quam multum hoc differret? *J. F. R.*

37. Γὰρ] Illud γὰρ quod in omnibus deerat, cum ſine eo ſententia ſtare non poſſet, ex conjectura addidimus. *M. du S.*

48. Καινότερον] Non ſperno lectionem Codicis P. vertoque, *aliquid maxime mirandum*, ſ. *numquam ante viſum auditumve. Long. Paſt.* IV. p. 124. f. Ed. *Moll.* (per errorem operarum eſt p. 132.) Καὶ ἴσως ἄν, τὸ καινότατον, εὑρεθεὶς ἀπολώλει Δάφνις. Quod recte vertit Mollius: *ac fortaſſis, quod maxime mireris, a ſuis jam inventus periiſſet Daphnis.* Nec ideo tamen vulgatam amoveo, quae aliis vel melior videbitur, quod comparativus reſpiciat ad miraculum praecedens, dum po-

Τῇ δὲ ὑστεραίᾳ, τά τε σκεύη καὶ μὲ ωι-
πράσκειν διέγνωσαν, καὶ ἀπέδοντό με ξένῳ
ἀνθρώπῳ, τ' πλησίον κώμην οἰκοῦντι, τέ-
χνην ἔχοντι ἄρτους πέσσειν· οὗτός με ωαρα-
λαβὼν, καὶ πυρῶν μεδίμνους δέκα ὠνησάμε-
νος, ἐπιθείς μοι τ' πυρὸν, ὡς ἑαυτὸν ἤλαυ-
νεν ὁδὸν δαιγαλέαν, ὡς δὲ ἤκομεν, εἰσάγει
με εἰς τ' μυλῶνα, καὶ ὁρῶ πολὺ πλῆθος
ἔνδον ὁμοδούλων κτηνῶν, καὶ μύλαι πολλαὶ
ἦσαν, καὶ πᾶσαι τούτοις ἐτρέφοντο, καὶ πάν-
τα ἐκεῖνα μεστὰ ἦν ἀλεύρων. καὶ τότε μὲν
με, οἷα ξένον δοῦλον, καὶ φορτίον βαρύταλον
δαιράμενον, καὶ ὁδὸν δαιγαλέαν ἀφιγμένον,
ἀναπαύεσθαι ἔνδον ἀφῆκαν· τῇ δὲ ὑστεραίᾳ,
[a] ὀθόνην τοῖς ὄμμασιν ἐπιπετάσαντες ὑπο-
ζευγνύουσί με τῇ κώπῃ τ' μύλης, εἶτα ἤ-
λαυνον. ἐγὼ δὲ ἠπιστάμην ὅπως χρὴ ἀλεῖν,
πολλάκις [b] μαθών· προσεποιούμην δὲ ἀ-
γνοεῖν, ἀλλὰ μάτην ἤλπισα. λαβόντες γὰρ
πολλοὶ τῶν ἔνδον βακτηρίας, περίστανταί
με, καὶ μὴ προσδοκήσαντα, ὡς οὐχ ὁρῶντα,
παίουσιν ἀθρόᾳ τῇ χειρὶ, [c] ὥστε με [d] ὑπὸ
τ' πληγῆς ὥσπερ τρόμος ἐξαπίνης τρέ-
φεσθαι. καὶ πεῖρα ἔμαθον, ὡς χρὴ τ' δοῦλον,
εἰς τὸ τὰ δέοντα ποιεῖν, μὴ περιμένειν τὴν
χεῖρα τοῦ δεσπότου.

Λεπτὸς οὖν πάνυ γίγνομαι, καὶ ἀσθενὴς
τῷ σώματι, ὥστε ἔγνω με ὁ δεσπότης πω-
λῆσαι, καὶ ἀποδίδοταί με ἀνθρώπῳ κηπουρῷ
τ' τέχνην· οὗτος γὰρ εἶχε κῆπον, λαχὼν

42. Postridie cum suppellectili illorum me quoque statuunt vendere: & vendunt hospiti de proximo vico homini, cujus ars erat panes coquere. Hic me assumtum, impositis decem, quos emerat, tritici medimnis, domum deduxit suam, via quidem aspera. Cum advenissemus, deducit in pistrinum. Et video ibi magnam intus conservorum jumentorum multitudinem, & molae ibi multae, quae omnes ab his circumagebantur, plenaque farinis omnia. Et tum quidem me ut servum novum, quique grave onus gestassem, viamque difficilem confecissem, requiescere intus passi sunt. At postridie ejus diei, praetenso oculis meis velo, temoni me molae jungunt, tum agitant. Ac bene equidem noram, quomodo molendum esset, qui saepe didicissem: ignorare tamen me simulabam. Verum frustra *aliquid* speraveram. Correptis enim baculis domesticorum multi me circumstant, meque nec opinantem, qui nihil viderem, conserta manu pulsant, adeo ut a plagis trochi instar subito circumagerer. Itaque experimento *tum* didici, non oportere servum ad hoc, ut officium faciat, manum expectare Heri.

43. Emaciatus ergo & imbecillo corpore cum fierem, statuit dominus me vendere, venditque homini olitori, qui hortum colendum conduxerat. Hic illud habuimus ne-

a Ὀθόνην] Vid. notam *Solani*. b Παθὼν] Μαθὼν marg. *AIW*. c Ὥστε] Ita recte *Fl. H. P.* &c. Ὥςτε male *J*. d Ὑπὸ] Et sic esse in *Fl.* notabat *M. duS*. Est & in cett.

77. Ἄρτους πέσσειν] Ἀρτοποιεῖν. *V*.

88. Ὀθόνην..] Γραι. ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *G*.

potestas voci interim maneat eadem; nam & infra hoc *Dial.* c. 52. καὶ τῷ δεσπότῃ καινότερον τι ἐμοὶ ἐπινοήσει. *J. F. R.*

88. Ὀθόνην] In *Coll.* & *P.* ὀθόνη τὰ ὄμματά μου σκεπάσαντες. *M. duS*.

95. Ὥστε με] Sic habere dixi Edd. quod verum est, ratione particulae ὥστε, non ratione accentus; legunt enim ὥστέ με, quod cum contra canones Grammaticorum sit, & hic & alibi mutavi, quoties occurrebat. Occurrebat autem saepissime. *J. F. R.*

Ibid. Ὑπὸ] Indagavit *Solan.* num aliae ἀπὸ haberent, quod alias faci'e permutatur. Sed ἀδιάφορον hic arbitror, & ὑπὸ recte hic habet. Sic ὑπὸ τινος πάσχειν habuimus *pro Imag.* c. 1. Alia ratione ὑπὸ & ἀπὸ promiscue interdum usurpari posse, supra monuit Ch. *Hemsterh.* T. I. *Timon.* p. 103. —4. Sed quod propius huc spectat, ἀπὸ vicissim est in *Evang. Luc.* VII. 35. ἐδικαιώθη ἀπὸ, &c. ubi regulariter foret ὑπὸ. Plura in promptu habeo. Sed quia hic nihil difficultatis, testimonia non profundam frustra. *J. F. R.*

96. Ὥσ-

negotii. Dominus nimirum mane impoſita mihi olera deportabat in forum, eaque cum vendentibus tradidiſſet, retro me in hortum agebat. Tum illo fodiente & plantante vacuus ego adſtabam. Erat autem vehementer moleſta quam tum vitam agebam. Primo quidem quod hiems jam eſſet, & ille neque unde ſtragula ſibi emeret haberet, nedum ut mihi: & quod ſine ſoleis, lutum modo humidum, modo rurſus durum atque acutum calcarem: cibi vero hoc ſolum utrisque eſſet, lactucae amarae ac durae.

γεωργεῖν, κ τοῦτο εἴχομεν ἔργον. ὁ δεσπότης ἓν ἑωθεν ὀπιθεί μοι τὰ λάχανα, ἐκόμιζεν εἰς τ ἀγοράν· κ ὠνησόμενοις τοῖς ταῦτα πιπράσκουσιν, ἤγέ με πάλιν εἰς τ κῆπον. εἶτα ἐκεῖνος μ κ ἔσκαπτε, κ ἐφύτευε, κ τὸ ὕδωρ τοῖς φυτοῖς ἐπῆγεν, ἐγω δὲ ἐν τούτῳ εἱστήκειν ἀργός. ἦν δέ μοι δεινῶς ἀλγεινὸς ὁ τότε βίος. πρῶτον μ, ἐπεὶ χειμὼν ἤδη ἦν, κἀκεῖνος οὐδὲ αὐτῷ στρῶμα εἶχεν ἀγοράσαι, οὐχ ὅπως ἐμοί· κ ἀνυπόδητος πηλὸν ὑγρὸν, κ πάλιν σκληρὸν, κ ὀξὺν ἐπάτουν, κ φαγεῖν τοῦτο μόνον ἀμφοτέροις ἦν, θρίδακας πικρὰς, κ σκληράς.

44. Aliquando exeuntibus nobis in hortum, adeſt vir procerus, veſte militari, ac primum Italorum nos lingua alloquitur, interrogans olitorem, quo me aſinum abduceret? Hic, linguae, puto, ignarus, nihil reſpondet. Ille vero iratus, velut qui contemtui habitus eſſet, flagello pulſat olitorem. Hic complexus hominem, ſupplantatum in via extendit, atque ita jacentem manu, pede, lapide de via, concidit. Ille primo repugnat, &, ſi ſurrexiſſet, gladio ſe hunc interfecturum, minatur. At hic velut ab illo ipſo edoctus, quid eſſet tutiſſimum, abſtractum ei gladium longe

Καί πού ἐξιόντων ἡμῶν ἐς τ κῆπον, ἐντυγχάνει ἀνὴρ γενναῖος, στρατιώτης πολὺν ἠμφιεσμένος, κ τὰ μ πρῶτα λαλεῖ πρὸς ἡμᾶς τῇ Ἰταλῶν φωνῇ. κ ἤρετο τ κηπουρὸν ὅ ὅπου ἀπάγοι τ ὄνον ἐμέ· ὁ δὲ, οἶμαι, τ φωνῆς ἀνόητος ὤν, οὐδὲν ἀπεκρίνατο, ὁ δὲ ὀργιζόμενος, ὡς ὑβριζόμενος, παίει τῇ μάστιγι τ κηπουρόν· κἀκεῖνος συμπλέκεται αὐτῷ, κ ἐκ τ ποδῶν ὑποσπάσας, εἰς τ ὁδὸν ἐκτείνει· κ κείμενον ἔπαιεν ἕτω, κ χειρὶ, κ ποδὶ, κ λίθῳ τῷ ἐκ τ ὁδοῦ· h κ ὡς τὰ πρῶτα κ ἀντεμάχετο, κ ἠπείλει, εἰ ἀναστήσοιτο, ἀποκτενεῖν τῇ μαχαίρᾳ· ὁ δὲ, ὥσπερ ὑπ' αὐτοῦ ἐκεῖνος διδαχθεὶς τὸ i ἀκινδυνότατον, σπᾷ τ μάχαι-

e Ἀνυπόδητος] Sic jam Edd. cum ſupra hoc *Dial.* bis, ter haberent ἀνυπόδετος. quod poſterius etiam adſcript. in marg. *Al.* f Πάλιν] Reſtitut. ex L. Πάνυ Edd. priores omnes. g Ὅπου] Ὅποι *Fl.* h Καὶ ὡς] Sic P. cum *J. Alid. P. H.* &c. Ὁ δὲ *Fl.* i Ἀκινδυνότατον] Sic Edd. recte, excepta *Fl.* quae ἀκινδυνώτατον.

96. Ὥσπερ τρόμμον ἐξαπίνης τρέφεις] Si *Eraſmus* ad Belgiciſmum ſolummodo attendiſſet, non vertiſſet, *ut e veſtigio more turbinis circumducerem molam*; dum contra ipſe qui plagas patitur, circumagitur inſtar turbinis. *J. F. R.*

14. Ἀνυπόδητος] Quia utrumque frequenter invenitur, ἀνυπόδητος & ἀνυπόδετος; hoc loco ſic edidi ut Edd. & Codd. habent, etſi aliter ſupra c. 16. &c. ubi vide quae *Solanus* & ego notamus. *J. F. R.*

15. Πάλιν] Ex Codice P. eſt haec ſcriptura. In reliquis πάνυ, eſt. *M. du S.*

19. Ἐξιόντων] Non ſatis ſanus hic locus eſt. *M. du S.*

33. Ἀκινδυνότατον] Grammatici quidam nimis generaliter praecipiunt comparativos & ſuperlativos ότερος & ότατος, ſive ώτερος & ώτατος facere, quando penultima poſitivi habet vocalem communem; itaque hic υ praecedente, indifferens foret, quam ſcripturam ſequare. Sed non ita intelligendus ille canon, quavis vocali per ſe communi praecedente, comparativ. & ſuperl. quoque indifferenter ſcribi; ſed ſi re vera faciat ſyllabam communem; At quando ι vel υ in poſitivo quodam revera eſt longum, ότατος breve ſcribendum, & contra. Itaque ἀκινδυνότατον hic rectum, quia υ in κίνδυνος longum, vid. *Hem.* Batrach. verſ.

χαιραν αὐτῆ, καὶ ῥιπτεῖ πρόρρω, εἶτα αὖθις ἔπαιε κείμενον, ὁ δὲ τὸ κακὸν ὁρῶν ἤδη ἀ-
φόρητον, ψεύδεται ὡς τεθνηκὼς ἐν ταῖς πλη-
γαῖς· ὁ δὲ δείσας ἔπι τούτῳ, τὴν μὲν αὐτῆ, ὡς
εἶχε, κείμενον ἀπολείπει, τὴν δὲ μάχαιραν
βαστάσας [a] ἐπ' ἐμοὶ ἤλαυνεν ἐς τὴν πόλιν.

Ὡς δὲ ἤλθομεν, τὴν μὲν κῆπον αὐτῆ συνερ-
γῷ τινι [b] ἐπέδωκε γεωργεῖν. αὐτὸς δὲ, τὸν
κίνδυνον τὸν ἐκ τῆς ὁδῆ δεδιὼς, κρύπτει ἅμα
ἐμοὶ, πρός τινος τῶν ἐν ἄστει συνήθων. τῇ δ'
ὑστεραίᾳ, δόξαν αὐτοῖς ἅπαν ποιῆσαι· τὴν μὲν
ἐμὸν δεσπότιν κιβωτῷ ἐνέκρυψαν, ἐμὲ δὲ
λαβόμενοι ἐκ τῶν ποδῶν κομίζουσιν ἄνω τῇ
κλίμακι, ἐς οἴκημα ὑπερῷον, [c] κἀκεῖ με
ἄνω συγκλείουσιν. ὁ δὲ στρατιώτης, ἐκ τῆς
ὁδῆ τότε μόλις [d] ἐξαναστὰς, ὡς ἔφασαν,
καρηβαρῶν ταῖς πληγαῖς, ἦκεν εἰς τὴν πό-
λιν, καὶ τοῖς στρατιώταις τοῖς σὺν αὐτῷ ἐν-
τυχὼν, λέγει τὴν ἀπόνοιαν τῆ κηπουρῆ. οἱ δὲ
σὺν αὐτῷ συνελθόντες, μανθάνουσιν ἔνθα ἦμεν
κεκρυμμένοι, καὶ προσλαμβάνουσι τοὺς τῆς
πόλεως ἄρχοντας. οἱ δὲ εἴσω τινὰ τῶν ὑπηρε-
τῶν πέμπουσι, καὶ τοὺς ἔνδον ἅπαντας προ-
ελθεῖν ἔξω κελεύουσιν· ὡς δὲ προῆλθον, ὁ κη-
πουρὸς οὐδαμοῦ ἐφαίνετο. οἱ μὲν οὖν στρατιῶται
ἔνδον ἔφασαν εἶναι τὸν κηπουρὸν, καὶ μετὰ τοῦ ἐκεί-
νου ὄνου· οἱ δὲ οὐδὲν ἄλλο ὑπολελεῖφθαι

abjecit, tum denuo jacentem ferit. Ille intolerabile jam malum videns, plagis se mortuum fingit. Hic ea re perterritus, istum ibi ut erat jacentem relinquit; sumtoque gladio mihi insidens in urbem pergit.

45. Quo cum veniſſemus, hortum ſuum cuidam ſuo ſocio colendum dat: ipſe vero metu *imminentis* in via periculi, ſe mecum apud quendam in urbe familiarium occultat. Poſtero die, conſilio habito ita faciunt. Meum dominum arca abſcondunt, me autem pedibus ſuſpenſum per ſcalas ſurſum portant in ſupernum quoddam cubiculum, ibique ſupra includunt. At miles, aegre de via cum ſurrexiſſet, ut dicebant, capite a plagis adhuc gravato in urbem venit, & commilitonibus ſuis collocutus, narrat olitoris audaciam. Illi coitione cum eo facta, ubi occultati eſſemus explorant, ac magiſtratus urbis adhibent. Illi lictorum quendam intro mittunt, ac prodire, qui intus eſſent omnes jubent: his prodeuntibus, nusquam comparet olitor. Milites ergo intus eſſe aiunt olitorem, meque ipſius aſinum. Illi nihil relictum ibi aliud

a Ἐπ'] Deeſt in P. Adeſt in *Fl.* aliisque. b Ἐπέδωκε] Conſtans Edd. lectio. c Κἀκεῖ με] Κἀκείμε *J.* d Ἐξαναστὰς] Ἔπαν— Ex. *Fl.* Vulgata vero eſt in P.

47. Ὑπερῷον] * Ἀνώγεων. *V.*

52. Ἀπόνοιαν] Ὑβριν. *V.*

* Ἀνώγεων] Sic emendavit *Solan.* cum vulgatum eſſet ἀνώγεον. Item mox male ἀπόνοιαν, ut reliqua ſex, ſeptem typogr. ſphalmata a me correcta omittam. *J. F. R.*

verſ. 11. *J F R.*

36. Ἐν ταῖς πληγαῖς] *Solan.* in marg. *Junt.* adſcripſerat, conferendum c. 12. in *Quom. Hiſt.* At ibi quidem lectum ἐν ἄκοντι ᾧ φονεύονται. Verum quia ibidem ἐνὶ pro ἐν eſt in 2. Codd. idque probabilius, iſte locus nihil ad rem facit. Et quamquam ad *Herodot.* c. 5. & *Dial. Mort* XXIII. abunde ſit demonſtratum, ἐν ſaepe abundare, ac pro ablativo cauſſae vel inſtrumenti valere; tamen ne iſta quidem defenſione hic locus indiget, quod ἐν ne quidem commode hic abeſſet, quum in ipſis plagis, i. e. inter plagas mortuus dicatur. Veluti ἐν τούτῳ ſignificare interea, plus quam notum: qui dubitat, videat Fratris optimi Belg. Graeciſſ. p. 469. & *Long. Paſt.* 2. p. 59. Et ejusdem L. 2. pr. Πᾶς ἐν ἔργῳ. Noſtr. ſupr. c. 47. m. ἐν γέλωτι. Si tamen & hic ablativo inſtrumenti opus eſſe velis, habe tibi eamdem locutionem ex *Antiphon.* ſupra prolatam ad T. I. p. 429. σὺ δὲ με ἐν ἀφανεῖ λόγῳ ζητεῖς ἀπολέσαι, & hoc loco τὸ ἐν ne ſollicita. *J F R.*

41. Ἐπέδωκε] Mallem ἀπέδωκε. Vide tamen c. 45. ubi eadem vox in vulgatis occurrit. *M. du S.*

47. Οἴκημα ὑπερῷον] In *Act. Apoſt.* I. 13. habemus, ἀνά-

aliud confirmant, neque hominem, neque asinum. Tumultu vero in angusto vico, clamoreque inde multo exorto, ille ego feroculus & omnium curiosus, scire volens, qui essent illi clamantes, desuper ad infe-65 riora per fenestellam despicio. At isti me conspecto statim exclamare: alteri in mendacio deprehendi. Ingressi magistratus & perscrutati omnia, inveniunt dominum meum jacentem in arca: prehensumque mit-70 tunt in carcerem, ut caussam audaciae suae diceret, me autem deportatum dedunt militibus. Caeterum risus compesci non potuit super illo de tectis indice, & sui domini proditore. Atque ex eo inde tempo-75 re a me primum in hominum ora venit proverbium, de prospectu asini.

46. Postridie, olitore meo domino quid factum sit, ignoro: me vero vendere miles statuit, venditque quinque & viginti80 *drachmis* Atticis. Qui me emerat famulus erat viri ditissimi, ex urbe per Macedoniam maxima, Thessalonice. Hic artem habebat istam. Pulmentaria parabat domino; habebatque conservum fratrem, panes85 coquere, & mellita concinnare edulia doctum. Hi fratres contubernio semper eo-

ἔλεγον, ὅτε ἄνθρωπον, ὅτε ὄνον. Θορύβου δὲ ἐν τῷ στενωπῷ, καὶ πολλῆς βοῆς ἐκ τούτου γενομένης, ὁ ἀγέρωχος, καὶ πάντα θελέργος ἐγὼ, βουλόμενος μαθεῖν τίνες εἶεν οἱ βοῶντες, διακύπτω ἄνωθεν κάτω διὰ τῆς θυρίδος. οἱ δέ με ἰδόντες, εὐθὺς ἀνέκραγον· οἱ δὲ ἐλώκεσαν ψευδῆ λέγοντες· καὶ οἱ ἄρχοντες εἴσω παρελθόντες, καὶ πάντα ἀνευρόντες, εὑρίσκουσι τὸν ἐμὸν δεσπότην τῆ σκιβώτῳ ἐγκείμενον, καὶ λαβόντες τὸν μὲν εἰς τὸ δεσμωτήριον [e] πέμπουσι, λόγον τῆς τολμημάτων ὑφέξοντα· ἐμὲ δὲ κάτω βαστάσαντες τοῖς στρατιώταις [f] ἐπέδωκαν· πάντες δὲ ἄσβεστον ἐγέλων ὅτι τῷ μηνύσαντι ἐκ τῶν ὑψηλῶν, καὶ προδόντι τὸν ἑαυτοῦ δεσπότην, κἀκτοῦθεν ἐξ ἐμοῦ πρώτου ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος οὗτος, Ἐξ ὄνου διακύψεως.

Τῇ δ' ὑστεραίᾳ, τί μὲν ἔπαθεν ὁ κηπουρὸς [g] ὁ ἐμὸς δεσπότης, οὐκ οἶδα· ὁ δὲ στρατιώτης ὠνήσειν με ἔγνω, καὶ πιπράσκει με πέντε καὶ εἴκοσιν Ἀττικῶν· ὁ δὲ ὠνησάμενος, θεράπων ἦν ἀνδρὸς σφόδρα πλουσίου, πόλεως τῆς ἐν Μακεδονίᾳ τῆς μεγίστης Θεσσαλονίκης· ὅστις τέχνην εἶχε ταύτην, τὰ ὄψα τῷ δεσπότῃ ἐσκευάζε, [h] καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν σύνδουλον, ἄρτους πέττειν, καὶ μελίπηκτα κιρνᾶν ἐπιστάμενον. ἔστι οἱ ἀδελφοὶ, σύσκη-

e Πέμπουσι] Ἔπεμψαν marg. *Al.* *f* Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν P. & marg. *Al.* *g* Ὁ ἐμὸς] Sic jam Edd. Aliter supra c. 39. fin. *h* Καὶ εἶχε καὶ ἀδελφὸν] Καὶ εἶχεν ἀδελφὸν *Fl.*

86. Μελίπηκτα] Εἶδος πλακοῦντος. *V.*

ἀνέδησαν εἰς τὸ ὑπερῷον. Ibi Cl. *L. Bos* demonstrat ὑπερῷον esse adjectivum; non tamen compositum, ut Scholiastae & *Eustath.* voluere; sed ab ὑπερὸς *superus* tantum formatum, ut πατρῷος, μητρῷος & similia: atque in omne genus terminatum substantivisque adjunctum inveniri, quae ap. eumd. videre licebit. *J. F. R.*

49. Τότε] Lege πότε. *M. du S.*

73. Ἐπέδωκαν] Παρέδωκαν correxerat in *Junt. Solanus*, quia in P. sic erat, etsi omnes Edd. ἐπέδωκαν habent. Si illud παρέδ— in pluribus Codd. reperiretur, hubens in contextum recepissem. Jam vero, quum & *Herodian.* ἐπιδιδόναι usurpat, pro *permittere*, *tradere se alicujus potestati*, vel *voluptatibus*, nihil muto. Vid. illum L. 2. 1. fin. & 2. 7. pr. ac saepe alibi. Nam licet *augeri*, *crescere*, plurimum significet; tamen & *donare* notare, notum est; quidni igitur *tradere* & hic significaret? ut ap. *Ael.* XII. 28. ἐπιδόντος αὐτὰς (θυγατέρας) τὸ Λιὼ εἰς τὸ χρησμὸν τὸ Δελφικὸν. Ubi ex sequentibus videbis, filias traditas fuisse ad caedem. Ne plura congeram similia. *J. F. R.*

74. Ἄσβεστον ἐγέλων] *Hom.* Il. A. 599. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. *M. du S.*

76. Ἐξ ἐμοῦ — ἐξ ὄνου διακύψεως] Vide *Zenob.* V. 39. *M. du S.*

82. Πόλεως τῆς ἐν Μακ.] Supra Ζεῦξ. c. 8. *M. du S.*

σκηνοί τε ἀεὶ ἦσαν ἀλλήλοις, καὶ κατέλυον ἐν [a] ταὐτῷ, καὶ τὰ σκεύη τῶν τεχνῶν εἶχον ἀναμεμιγμένα, καὶ μοι ταῦτα κἀμὲ ἵστασαν ἔνθα κατέλυον, καὶ ὅτοι μοι τὸ δεῖπνον τῷ δεσπότῃ, πολλὰ λείψανα ἄμφω εἴσω ἐκόμιζον, ὁ μὲν κρεῶν καὶ ἰχθύων, ὁ δὲ ἄρτων καὶ πλακούντων. οἱ δὲ καλαχλείσαντες ἔνδον ἐμὲ μετὰ τούτων, καὶ φυλακὴν ἐμοὶ γλυκυτάτην πιὼ θεσπίσαντες, ἀπῆσαν, ὥστε ἀπολύσασθαι. κἀγὼ τοῖς παρακειμένοις κριθίνοις μακρὰ χαίρειν λέγων, ταῖς τέχναις καὶ τοῖς κέρδεσι τοῦ δεσπότου ἐδίδουν ἐμαυτόν, καὶ μετὰ μακρὸν πάνυ ἐγεμιζόμην ἀνθρωπείου τροφῆς. οἱ δὲ ἀναστρέψαντες εἴσω, τὰ μὲν πρῶτα οὐδὲν ἠθάνοντο τῆς ὀψοφαγίας τῆς ἐμῆς, ἐκ τοῦ πλήθους τῶν παρακειμένων, κἀμοῦ ἔτι ἐν φόβῳ καὶ φειδοῖ κλέπτοντος τὸ ἄριστον. ἐπεὶ δὲ καὶ τέλεον ἤμην αὐτοῦ καταγνὺς ἄνοιαν, τὰς καλλίστας τῶν μερίδων, καὶ ἄλλα πολλὰ κατέτρωγον. καὶ ἐπειδὴ ἤδονται ἤδη [b] τῆς ζημίας, [c] τὰ μὲν πρῶτα ἄμφω ὑποπτον πρὸς ἀλλήλους ἔβλεπον, καὶ κλέπτην ὁ ἕτερος τὸν ἕτερον, καὶ ἅρπαγα τοῦ κοινοῦ, καὶ [d] ἀναίσχυντον ἔλεγον, καὶ ἦσαν ἀκριβεῖς λοιπὸν ἄμφω, καὶ τῶν μερίδων ἀριθμὸς ἐγίνετο.

Ἐγὼ δὲ τὸν βίον εἶχον ἐν ἡδονῇ καὶ τρυφῇ, καὶ τὸ σῶμά μου ἐκ τῆς συνήθους τροφῆς πάλιν καλὸν ἐγεγόνει, καὶ τὸ δέρμα ἐπανθήσει τῇ τριχὶ ἀπέστιλβεν. οἱ δὲ γεννικώτατοι, μέγαν

dem utebantur, diverſabantur in eodem; & permiſta ſibi invicem artium inſtrumenta habebant. Deinde mihi etiam ſua in cella ſtabulum tribuunt. Hi poſt coenam Heri reliquias ambo multas eo conferunt, carnium alter & piſcium, alter panum & placentarum. Ipſi deinde me cum his intus incluſo, dulciſſimaque mihi mandata cuſtodia, lavatum abeunt. Et ego, appoſitis mihi hordeolis longum vale dicens, artibus me & lucris dominorum trado; ac longo poſt intervallo humano me cibo probe ſaburro. Illi domum reverſi primo nihil de mea liguritione ſentire, prae multitudine eorum, quae erant appoſita, & quod adhuc cum metu & parſimonia quadam furarer prandium. Cum vero jam omnino, damnata illorum amentia, pulcherrimas quasque partes & alia multa devorarem, ipſique damnum jam ſentirent; principio de ſe invicem ſuſpicari aliquid, ac furem alter alterum, & communium raptorem, & impudentem dicere, ac ſolicitam uterque de caetero curam, ac dinumerationem partium adhibere.

47. Ego interim voluptuariam agere vitam ac delicatam: ut corpus meum de conſueto cibo ſpecioſum rurſus fieret, & corium efflorescente pilo niteret. Illi autem bo-

a Ταὐτῷ] Nihil mutat *Fl.* b Τῆς] Τὰς Ex. *Fl.* Nihil a vulgata abit P. c Τὰ μὲν πρῶτα] Τὸ μὲν πρῶτον *Fl.* Ταμινπρῶτα uno verbo *J. H. S.* hic & deinde. Tribus verbis *Bl. P.* Et ſic *Fl.* in ſequentibus. d Ἀναίσχυντον] Ἀνέχυντον male *J.*

98. Ταῖς τέχναις] *Furtis.* *F. G.*

21. Προσλθόντες] Ita recte *Fl.* Ed. Reliquae omnes προσελθόντες. *M. du S.*

33. Καλαπίνουλα] Qui neſcit καλαπίνειν etiam de cibis ſolidis uſurpari, meminerit de piſcibus hamum deglutientibus non ſemel dictum ſupra in *Piſcat.* Adeatque *Alciphr.* I. Ep. 22. pr. ubi καλαπόσεις πλακούντων inveniet, ibique *Berglerum* dicentem: „ Conf. „ *Horat.* II. Serm. VIII. *Ridiculus totas ſimul abſor-* „ *bere placentas.* Ita uſurpatur καλαπίνειν. Sic κατέ- „ πιον τεμάχη *Ariſtoph.* in Nub. verſ. 337. & Lucian. „ in *Aſino.* h. l. Ibidem ſupra, c. 28. μάζας ὅλας κα- „ τέπιεν. Quemadmodum & Teleclides ap. *Athenaeum* „ VI. p. 268. μᾶζαι — ἐκιτεύσαι καλαπίνειν. *Mazae* „ *orantes ut ſeſe deglutias.* *Plato* in Euthyphr. de Saturno filios devorante: ὅτι τοὺς υἱεῖς κατέπινεν οὗτος οὗ- „ δίκη. De eodem Saturno *Lucianus* in Saturnalibus „ c. 5. — λίθον — ἀντὶ τοῦ βρέφους ἔδωκε καλαπεῖν". Sed exemplorum tota agmina poſſent adduci: vix enim alio verbo Graeci utuntur pro *deglutio*, quam καλαπίνω. *Ariſtot.* Hiſt. Anim. VIII. 3. pr. Σῖτον δὲ, ὃν ἂν τις ψωμίζῃ, δύναται καλαπεῖν. Quid tamen differat a καταφάγω & καταβρώσκω, facile adparet vel ex Lucian. *Demon.* c. 35. ubi piſces dicit καλαβρώσκειν τινά. i. e. *cadaver hominis devorare, ſive depaſcere*; & καλαφαγὼν ἰχθύς, qui piſces comedit: nam hi non poſſunt adeo

boni viri, obesum me & pinguem cum viderent, nec consumi tamen hordea, sed eandem servare mensuram, in suspicionem audaciae meae adducuntur. Itaque progressi tanquam in balneum abirent, occlusa deinde janua, & oculis rimae cuidam januae admotis, quid intus fieret, speculantur. Ego tum doli ignarus, commodum ad prandendum accesseram. Illi vero primo rident, incredibile videntes prandium, deinde conservos ad spectandum me advocant, & risus multus exoritur, adeo ut dominus etiam illum audiret, tantus extra erat tumultus, rogaretque aliquem, qua de causa, qui extra erant, sic riderent. Re vero audita surgit de convivio & introspiciens videt me apri partem devorare; sublatoque cachinno intro currit. Mihi vehementer molestum erat, a domino ut furem simul & ligurritorem deprehendi. At ille multum de me risit, ac primo in suam me coenationem jubet introduci, tum mensam mihi apponi, & esse in illa, quaecumque alius edere asinus non potest, carnes, ostrea, jurulenta, pisces, partim in garo & oleo positos, partim perfusos sinapi. Ego fortunam videns jam blandum mihi ridentem, animadverso, hoc solum mihi ludicrum sa-

τέ με καὶ πίονα ὁρῶντες, καὶ τὰ κριθίδια μὴ [e] δαπανώμενα, ἀλλ' ἐν [f] ταὐτῷ [g] μέτρῳ ὄντα, εἰς [2] ὑπόνοιαν ἔρχονται τολυμημάτων τῶν ἐμῶν, καὶ [h] προελθόντες, ὡς εἰς τὸ βαλανεῖον ἀπιόντες, ἔπειτα τὰς θύρας συγκλείσαντες, προσβαλόντες [i] ὀπῇ τινι τὰ ὄμματα τῶν θυρῶν, ἐσκοποῦντο τἄνδον. [2] κἀγὼ τότε τῶν δόλων μηδὲν εἰδὼς, ἠρίστων προσελθών. οἱ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐγέλων, ὁρῶντες ἄριστον ἄπιστον· εἶτα δὲ τοὺς ὁμοδούλους ἐκάλουν ὅπως τὴν ἐμὴν θέαν, καὶ γέλως πολὺς ἦν, ὥστε καὶ ὁ δεσπότης αὐτῶν ἤκουσε τοῦ γέλωτος, θορύβου ὄντος ἔξωθεν, καὶ ἤρετό τινα ἐφ' ᾧ τοσοῦτον οἱ ἔξω γελῶσιν. ἐπεὶ δὲ ἤκουσε, καὶ ἐξανίστατο τοῦ συμποσίου, καὶ ἀφικνύμενος εἶσω, ὁρᾷ με σοὺς ἀγρίου μερίδα καλαπίνουλα, καὶ μέγα ἐν γέλωτι ἀναβοήσας, εἰς τρέχει εἴσω. κἀγὼ σφόδρα ἠχθόμην ὅτι τοῦ δεσπότου, κλέπτης ἅμα καὶ λίχνος ἑαλωκώς. ὁ δὲ πολὺν εἶχεν ἐπ' ἐμοὶ γέλωτα, καὶ τὰ μὲν πρῶτα κελεύει με εἴσω ἄγεσθαι εἰς τὸ ἐκείνου συμπόσιον, ἔπειτα τράπεζάν μοι [40] παρατεθεῖναι εἶπε, καὶ εἶναι ἐπ' αὐτῇ πολλὰ τῶν ὅσα μὴ δυνατὸν ἄλλῳ ὄνῳ καλαφαγεῖν, κρέα, λοπάδας, ζωμούς, ἰχθῦς, τοῦτο [k] μὲν γάρῳ καὶ ἐλαίῳ [l] καλακειμένους· τοῦτο δὲ νάπυϊ ὑπακεχυμένους. κἀγὼ τὴν τύχην [45] ὁρῶν ἤδη ἁπαλόν μοι προσμειδιῶσαν, καὶ μαθὼν ὅτι με τοῦτο μόνον τὸ παίγνιον ἀνασώ-

e Δαπανώμενα] Sic *Fl. P. H.* &c. Δαπανόμενα *J.* f Ταὐτῷ] Αὐτῷ Ex. *Fl.* Nil mut. P. g Μετρῳ] Μετρῷ male *J.* h Προελθόντες] Restitut. ex *Fl.* Προσελθόντες Edd. cett. i Ὀπῇ τινι τὰ ὄμ. τ. θύρας] Vulgatam hanc etiam esse in *Fl.* notat *M. du S.* k Μὲν γάρῳ] Μὲν οὐ γάρῳ *Pell.* l Κατακειμένους] Sic Edd. omnes.

44. Νάπυϊ] Σινάπυϊ. *V.*

adeo subito *absorberi*, *deglutiri*, ut alia esculenta. *J. F. R.*

39. Συμπόσιον] Ad *convivium* vertit *Erasm.* Sed hic signif. in *triclinium*. Vid. *Polluc.* I. Segm. 79. *J. F. R.*

40. Παρατεθεῖναι εἶπε] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat, consulendum Cl. *Dukerum* ad *Thucyd* p. 462. 80. i. e. L. VII. c. 29. ubi is ex *Thucyd. Lucian.* ac *Theocr.* docet εἰπεῖν saepe valere κελεύειν. Ac verbum λέγειν similiter *jubendi* significatu non semel occurrere. Hunc igitur adi, & brevitati nostrae ignosce. *J. F. R.*

Ibid. Εἶναι ἐπ' αὐτῇ] Posses θεῖναι conjicere, nisi nimis prope ὠθεῖναι praecessisset, quod tamen non adeo curarem, si mutatio esset necessaria; sed vulgata stare potest. De ἐπ' αὐτῇ autem, pro ἐπ' αὐτης, quod usitatius, vide supra ad *Tox.* c. 20. No. 6. & hoc *Asf.* c. 44. f. ἐπ' ἐμοί. *J. F. R.*

43. Κατακειμένους] Legendum forte κατακεχυμένους, nisi forlan legendum sit: οὐ γάρῳ ἓ ἐλαίῳ κειμένους. *P. G.*

Κατακειμένους] Lege κατακεχυμένους. *M. du S.*

58. Κα-

σώσῃ, καίτοι ἤδη ἐμπεπλησμένος, ὅμως [a] ἠρίστων τῇ τραπέζῃ προσκατάς. τὸ δὲ συμπόσιον ἐκλονεῖτο τῷ γέλωτι. καί τις εἶπε, καὶ οἴνου ἔτος ὁ ὄνος, ἢν τις αὐτῷ ἐγκερασάμενος πίδῳ· καὶ ὁ δεσπότης ἐκέλευε, κἀγὼ τὸ προσενεχθὲν [b] ἔπινον.

Ὁ δέ, οἷον εἰκός, [c] ὁρῶν με κτῆμα παράδοξον, τὴν μὲν τιμὴν τὴν ἐμὴν κελεύει τὸν διοικητήν τινι καλαβαλεῖν τῷ ἐμὲ ὠνησαμένῳ, καὶ ἄλλο τοσοῦτον, ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ [d] νεανίσκων, καὶ εἶπε κατηχεῖν, ὅσα ποιῶν μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. τῷ δέ γε ῥᾴδια ἦν πάντα, ὑπήκουον γοῦν εὐθὺς εἰς ἅπαντα διδασκόμενος. καὶ πρῶτον μὲν καλακλίνεσθαί με ὅπι κλίνης, ὥσπερ ἄνθρωπον, ἐπ' ἀγκῶνος ἐποίησεν, εἶτα καὶ προσπαλαίειν αὐτῷ, καὶ μὴν καὶ ὀρχεῖσθαι, ὅπι τὼ δύο ἐπανιστάμενον ὀρθὸν, καὶ καλανεύειν, καὶ ἀνανεύειν πρὸς τὰς φωνὰς, καὶ πάνθ' ὅσα ἐδυνάμην μὴ, καὶ δίχα τοῦ μανθάνειν, ποιεῖν. καὶ τὸ πρᾶγμα θεοβόητον ἦν, ὄνος ὁ τοῦ δεσπότου, οἰνοπότης, παλαίων, ὀρχούμενος. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι πρὸς τὰς φωνὰς ἀνέννευον [e] ἐν καιρῷ, καὶ κατένευον· καὶ πιεῖν δέ, ὁπότε θελήσαιμι, ἤτουν [f] τοῖς ὀφθαλμοῖς τὸν οἰνοχόον κινήσας· καὶ οἱ μὲν ἐθαύμαζον τὸ πρᾶγμα, ὡς παράδοξον, ἀγνοοῦντες ἄνθρωπον ἐν τῷ ὄνῳ κείμενον· ἐγὼ δὲ τρυφὴν ἐποιούμην τὴν ἐκείνων ἄγνοιαν. καὶ μὴν καὶ βαδίζειν ἐμάνθανον, καὶ κομίζειν τὸν δεσπότην ὅπι τοῦ νώτου, καὶ τρέχειν δρόμον ἀλυπόταλον, καὶ τῷ ἀναβάτῃ ἀναίσθητον. καὶ [g] σκευή μοι ἦν

luti futurum, licet jam impletus cibis tamen prandebam adstans mensae. Resonabat interea risu convivium. Dicebat aliquis, *Bibet etiam vinum hic asinus, si quis illi temperatum praebeat.* Jubet Dominus, & ego oblatum bibo.

48. Ille, ut facile est ad credendum, cum singulare & insolitum me animal videret, pretium meum solvere jubet procuratorum aliquem ei, qui me emerat, & alterum tantum. Me autem liberto cuidam suo adolescenti tradit, & docere jubet, quibus faciendis maxime illum oblectarem. Facilia huic fuere omnia. Statim ego obediebam, docilis ad omnia. Ac primum accumbere me in lecto ut hominem, cubitu nixum, instituit. Deinde etiam luctari secum, quin etiam saltare, in duos *pedes* erectum stare, & annuere & renuere ad voces, & quaecumque potuissem etiam sine disciplina facere. Celebratur ergo res fama, Asinus domini, potor vini, luctator, saltator. Maximum vero illud, quod ad voces annuebam opportune, & renuebam: & si quando bibere vellem, poscebam, oculis movens pincernam. Atque illi quidem rem mirabantur ut plane inusitatam, cum nescirent hominem inclusum in asino: ego vero ad delicias meas utebar illorum *ignorantia.* Verum etiam badizare discebam, & tergo portare dominum, & cursum currere minime molestum, & quem vix sentiret eques. Etiam

a Ἠρίστων] Ἠρίστην Ex. *Fl.* Vulgatam firmat P. b Ἔπινον] Ἔπιον *Fl.* c Ὁρῶν] Deest in *Fl.* d Νεανίσκων] Νεανίσκῳ *Fl.* Sed eodem redit. e Ἐν καιρῷ] Non habet *Fl.* f Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Τοὺς ὀφθαλμοὺς *Fl.* g Σκευὴ — πολυτελὴς] Σκεύη πολυτελῆ *Fl.*

58. Καθηχεῖν] Καθηχῶ, προτρέπομαι, διδάσκω αἰτιατικῇ· καθηχῶ δὲ ἀντὶ τοῦ ἠχῶ τῇ γενικῇ. *V.*

58. Κατηχεῖν] Rursus infra Z. Τρ. c. 37. f. & Φιλοπ. c. 17. *M. du S.*

72. Τοῖς ὀφθαλμοῖς] Quod si inverso ordine legas ἤτουν τὸν οἰνοχόον, τοὺς ὀφθαλμοὺς κινήσας, tum lectio Florentinae praevaleret vulgatae; si vulgarem ordinem servamus, malum est τοὺς ὀφθαλμοὺς. *J. F. R.*

79. Σκευή μοι ἦν πολυτελὴς] Licet Florentinae lectio non sit absurda, vulgatam tamen praefero. Quia ἡ σκευὴ

Etiam paratus mihi erat sumtuosus, & stragula mihi purpurea injiciebantur, & frena recipiebam argento atque auro distincta, & tintinnabula mihi argutissimum concentum edentia appendebantur.

49. Venerat autem Menecles noster herus, ut dixi, Thessalonice in hanc urbem, tali caussa. Promiserat patriae gladiatorum spectaculum: & viri quidem jam ad pugnam exercebantur; jam instabat profectio. Mane igitur eximus, & ego dominum porto sicubi regio esset in via aspera, & ad vehendum curru difficilis. Cum vero Thessalonicem venissemus, non erat quisquam qui ad spectaculum non festinaret, & ad me videndum. Nam fama de me e longinquo praecucurrerat, quam multas agere personas possem, quam humanum in morem saltare atque luctari. At dominus nobilissimis suorum civium in vino me ostendebat, & mirandos illos in me lusus producebat in coena.

50. Meus vero magister reditum de me multarum plane drachmarum repererat. Intus enim concluſum me & stabulantem habebat, & me atque admiranda illa opera mea videre volentibus mercede intercedente aperiebat januam. Hi inferebant alius aliud quid cibi, maxime quod inimicum asini alvo videretur. Ego vero devorabam. Itaque intra paucos dies, cum hero meo & civibus aliis cum pranderem, magnus & vehementer pinguis jam evaseram. Ali-

80 ὡολυτελής· καὶ στρώματα πορφυρᾶ [h] ἐπιβάλλομαι· καὶ χαλινὸς εἰσεδεχόμην ἀργύρῳ [i] καὶ χρυσῷ πεποικιλμένος· καὶ κώδωνες ἐξήπτοντό μου μέλος μουσικώτατον [k] ἐκφωνοῦντες.

85 Ὁ δὲ Μενεκλῆς ὁ δεσπότης ἡμῶν, ὥσπερ ἔφην, ἐκ Θεσσαλονίκης δεῦρο ἐληλύθει ἐπ' αἰτίᾳ τοιαύτῃ· ὑπέσχετο τῇ πατρίδι θέαν [l] παρέξειν ἀνδρῶν, ὅπλοις πρὸς ἀλλήλους μονομαχεῖν εἰδότων. καὶ οἱ μὲν ἄνδρες 90 πρὸ μάχης ἤδη ἦσαν ἐν προσκευῇ, καὶ ἀφίκετο ἡ πορεία. ἐξελαύνομεν δὴ ἔωθεν· κἀγὼ τὸν δεσπότην ἔφερον, εἰ ποτε χωρίον ἦν τῇ ὁδῷ τραχὺ, καὶ τοῖς ὀχήμασιν ἐπιβαίνειν χαλεπόν. ὡς δὲ κατέβημεν ἐπὶ Θεσσαλονίκην, 95 οὐκ ἦν ὅστις ἐπὶ θέαν οὐκ ἠπείγετο, καὶ τὸ ὄψιν τὴν ἐμήν. ἡ γὰρ ἐμὴ δόξα προεληλύθει ἐκ μακροῦ, καὶ τὸ πολυπρόσωπον καὶ τὸ ἀνθρώπινον τῶν ἐμῶν ὀρχημάτων καὶ παλαισμάτων. ἀλλ' ὁ μὲν δεσπότης τοῖς ἐνδοξοτάτοις 100 τῶν αὐτοῦ πολιτῶν πρὸς τὸν πότον ἐδείκνυέ με, καὶ τὰ πρόσδοξα ἐκεῖνα ἐν ἐμοὶ παίγνια ἐν τῷ δείπνῳ παρετίθει.

Ὁ δὲ ἐμὸς ἐπιστάτης πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ πολλῶν πάνυ δραχμῶν. κλαγκλείσας γάρ με ἔνδον εἶχεν ἐστῶτα, καὶ τοῖς βουλομένοις ἰδεῖν ἐμὲ, καὶ τὰμὰ πρόσδοξα ἔργα, μισθοῦ τὴν θύραν ἤνοιγεν· οἱ δ' εἰσεκόμιζον ἄλλο ἄλλο τι τῶν ἐδωδίμων, μάλιστα τὸ ἐχθρὸν εἶναι ὄνῳ γαστρὶ δοκοῦν· ἐγὼ δὲ ἤσθιον, ὥστε ὀλίγων ἡμερῶν τῷ δεσπότῃ, καὶ τοῖς ἐν τῇ πόλει συναριστῶν, μέγας τε καὶ πίων δεινῶς ἤδη ἐγεγόνειν. καὶ ποτὲ γυνὴ ξένη, ὑπὲ-

h Ἐπιβάλλομαι] Ἐπιβαλλόμην *Fl.* i Καὶ χρυσῷ] Deest in *Fl.* k Ἐκφωνοῦντες] Ἐμφωνοῦντες *Fl.* l Παρεξειν] Παρέξαι marg. *A1.*

91. Ἡ πορεία] Ὁ καιρὸς ἢ πορείας. *V.*

σκευὴν *habitus*, *adparatus*, ut generale rectius praemittitur, dum qualis ille fuerit adparatus, statim per partes enarratur. *J. F. R.*

80. Πορφυρᾶ] Lege πορφυρᾶ. *F. G.* Πορφυρὰ scil. habebat *S.* Sed vett. recte πορφυρᾶ. *J. F. R.*

Ibid. Ἐμβάλλομαι] Vulgatam iterum potiorem arbitror. Vid. quae notavi ad *Amor.* c. 47. γυναῖκας ἐξηρτημένας λίθοις &c. *J. F. R.*

86. Δεῦρο] Quid hoc δεῦρο sibi velit, nemo, credo, expiscetur. *M. du S.*

μετρία κεχλημένη, τ' ὄψιν ἱκανὴ, παρελθοῦσα εἶσω ἰδεῖν ἐμὲ ἀρίστωντα, εἰς ἔρωτά με θερμὸν ἐμπίπτει· τοῦτο μὲν τὸ κάλλος ἰδοῦσα τοῦ ὄνου· τοῦτο δὲ τῷ ἀβελτέρῳ τῶν ἐμῶν ὑπηρετευμάτων, εἰς ὑπιθυμίαν συνουσίας προελθοῦσα· καὶ διαλέγεται πρὸς τὸν ὑπηρέτην τὸν ἐμὸν, καὶ μισθὸν ἀργὸν αὐτῷ ὑπέσχετο, εἰ συγχωρήσειεν αὐτῇ, σὺν ἐμοὶ τὴν νύκτα [a] ἀναπαύσεσθαι, καλεῖν δὲ ἐδέετο φροντίσας, εἴτε ἡ ἄνυσίς τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε καὶ μὴ, λαμβάνει τὸν μισθόν.

Καπειδὴ ἑσπέρα τε ἤδη ἦν, καὶ τοῦ συμποσίου ἀφῆκεν [b] ἡμᾶς ὁ δεσπότης, ἀναστρέφομεν ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ τὴν γυναῖκα εὕρομεν πάλαι ἀφιγμένην ὑπὸ τὴν ἐμὴν εὐνήν. [c] ἐκεκόμιστο δὲ αὐτῇ προσκεφάλαια μαλακὰ, καὶ στρώματα εἴσω κατέθεντο, καὶ χαμεύνιον ἡμῖν εὐπρεπὲς ἦν. εἶτα οἱ μὲν τῆς γυναικὸς θεράποντες, αὐτοῦ [d] που πλησίον πρὸ τοῦ δωματίου ἐκάθευδον, ἡ δὲ λύχνον ἔνδον ἔκαιε μέγαν, τῷ πυρὶ λαμπόμενον, ἔπειτα ἀποδυσαμένη, παρέστη τῷ λύχνῳ γυμνὴ ὅλη, καὶ μύρον ἐκ τινὸς ἀλαβάστρου προχεαμένη, τοῦτο ἀλείφεται, κἀμὲ δὲ μυρίζει, ἔνθεν μάλιστα τὴν ῥῖνά μου μύρων [e] ἐνέπλησεν, εἶτά με καταφίλησε, καὶ οἷα πρὸς αὐτῆς ἐρώμενον, καὶ ἄνθρωπον, διαλέγεται, καὶ με ἐκ τῆς φορβαίας [f] ὑπολαβομένη

quando peregrina mulier non mediocriter dives, ſpecie ſatis honeſta, ingreſſa ut me prandentem videret, in amorem mei incidit fervidum, partim ſpecie aſini capta, partim inuſitatis meis artibus ad concubitus mei cupiditatem progreſſa. Agit ergo meo cum magiſtro, & mercedem illi luculentam pollicetur, ſi noctem unam mecum quieſcendi copiam ſibi feciſſet. Ille parum ſolicitus, ſive illa aliquid a me impetraret, ſive minus, mercedem capit.

51. Veſpera jam erat, de convivio nos dimiſerat dominus, cum eo, ubi dormiebamus, rediimus; & mulierem invenimus, quae diu jam meum ad cubile venerat. Apportata autem illi fuerant cervicalia mollia, & ſtragula veſtis intus depoſita, & humi ſtratum nobis decentiſſime. Tum mulieris ſervi in propinquo ante cellam cubitum eunt: illa vero lucernam intus accendit magnam igne lucentem. Tum exutis veſtibus lucernae adſtat nuda integra, fuſoque de alabaſtro unguento ſe ungit, & me quoque; in primis vero nares mihi unguentis implet. Deinde oſculis me invadit, & tanquam cum amaſio ſuo, & homine, colloquitur, & me capiſtro prehenſum trahit in ſtra-

a Ἀναπαύσεσθαι] Sic *J. H. Ald. S. Fr.* Ἀναπαύσασθαι *Fl. B1. P.* b Ἡμᾶς] Omittit *Fl.* c Ἐκεκόμιστο] Ἦκεν. *Fl.* d Που] Non habet *Fl.* e Ἐνέπλησεν] Sic Edd. Excepta *J.* & *Vr.* Sed *Ald.* 1. vulgatam ſervat. f Ὑπολαβομένη] Λαβομένη *Fl.*

30. Χαμεύνιον] Ταπεινὴ Ϲ μικρὰ εὐνή. *V.*

23. Εἴτε καὶ ἄνύσει τι ἐκείνη ἐξ ἐμοῦ, εἴτε Ϲ μὴ] Benedictus *ſive aliquid, ſive nihil ex me faceret*; ut voces palam & caute ſequitur, ita ſane evertit omnem ſenſum, qui nullus in his eſt. Baſileenſes *qui parum curans mei jacturam* &c. quos veriſſime adſecutos cenſeo mentem auctoris. Nam ἀνύω prorſus idem hic eſt, quod ἀναλίσκω perdo & detero, parum curans, *ſi quam mei partem illa imminueret* ac corrumperet, *nec ne.* *J.G.*

Ibid. Καὶ ἀνύσει] Plane diverſa *Gronovianae* explicationi tradit Cl. *L. Bos* in Obſerv. Crit. p. 45. Ubi propoſitis *Ariſtophanis* verbis (ex ejus *Plut.* vſ. 194—6.) Ἀλλ' ἢν τάλαντά τις λάβῃ τριακαίδεκα, Πολὺ μᾶλλον ἐπιθυμεῖ λαβεῖν ἑκκαίδεκα. Κἂν ταῦτ' ἀνύσῃ, τετραπέπτωκε βούλῃ. ait. „ Quid hic ſit ἀνύειν, cognoſci poteſt „ ex oppoſito, ἐπιθυμεῖν λαβεῖν, nimirum *impetrare* & „ *obtinere* quod quis cupit & rogat. Elegans uſus hujus verbi eſt in hoc ſignificatu, ſed ad eum non „ ſemper attenderunt Interpretes. Occurrit ap. *Heſiod.* in Ἔργ. p. 395. — καὶ μηδὲν ἀνύσῃς, & *nihil* „ *obtineas*, vel *impetres*. Non ſatis accurate vertitur: *Et nihil efficias.* Lucian. *Aſin.* (h. l.) Κἀκεῖνος ὁδὸν

ſtratum. Ego vero tertio quodam hortatore ad hoc nihil indigens, & vino antiquo multo madidus, & unguenti odore ſtimulatus, & puellam videns pulchram undique, acclinor. Sed vehementer in eo anxius eram, quomodo mulierem inſcenderem. Ex quo enim tempore aſinus fueram, venerem ne aſinis quidem conſuetam attigeram, neque aſina femina fueram uſus. Verum hoc quoque metum mihi non mediocrem incutiebat, ne mulier non capiens me, laceraretur: & ego deinde ut homicida egregie poenas darem. Ignorabam ſcilicet, me ſine cauſſa metuere. At mulier multis oſculis iisque amatoriis, me alliciens, cum videret me non jam continere, tanquam ad virum ſe applicans me amplectitur, & tollens intra ſe totum recipit. Et ego meticuloſus adhuc verebar, & ſenſim me ſubducebam. At illa lumbis inhaeret meis, ut ſubtrahere me non poſſem, & ipſa, quod fugere videbatur, inſequitur. Cum quidem ſatis accurate edoctus eſſem, adhuc deeſſe mihi aliquid ad voluptatem & delectationem mulieris, ſine metu quod ſupererat ſubſerviebam, cogitans, non deteriorem me eſſe Paſiphaës adultero. Mulier autem adeo erat parata ad Venerem, adeo inſatiabilis ejus quae ex coitu petitur voluptatis,

ἢ ὅτι τὸ χαμεύνιον εἶλκε· κἀγὼ ἤδην τρίτου προκαλέσαντος εἰς τοῦτο δεόμενος, καὶ οἴνῳ δὲ παλαιῷ [g] πολλῷ κατεβεβρεγμένος, καὶ [h] τῷ χρωτὶ τῆς μύρου διαπεφυσημένος, καὶ τὴν παιδίσκην ὁρῶν πάντα καλήν, κλίνομαι, καὶ σφόδρα ἠπόρουν, ὅπως ἀναβήσομαι τὴν [i] ἄνθρωπον. καὶ γὰρ ἐξ ὅτου ἐγεγόνειν ὄνος, συνουσίας ἀλλ' οὐδὲ τοῖς ὄνοις συνήθους ἐτύγχανον ἐφαψάμενος, οὐδὲ γυναικὶ ἐχρησάμην ὄνῳ· καὶ μὴν καὶ τοῦτό μ' εἰς δέος οὐκ μέτριον ἦγε, μὴ ἡ χωρήσασα ἡ γυνὴ ἀγασπαθείᾳ, κἀγὼ, ὥσπερ ἀνδροφόνος, καλὴν δώσω δίκην. ἠγνόουν δὲ οὐκ εἰς δέον δεδίως. ἡ [j] γὰρ γυνὴ πολλοῖς τοῖς φιλήμασι, καὶ τούτοις ἐρωτικοῖς, [k] προσκαλουμένη, ὡς [l] εἶδεν ἡ κατέχουσα, ὥσπερ ἀνδρὶ προσκειμένη, περιβάλλεταί με, καὶ χάσα εἴσω ὅλον παρεδέξατο. κἀγὼ μὲν ὁ δειλὸς ἐδεδοίκειν ἔτι, καὶ ὀπίσω ἀπῆγον ἐμαυτὸν ἀτρέμα. ἡ δὲ τὸ τε ὀσφύος τὸ ἐμὸν εἶχεν, ὥστε μὴ [m] ἀποχωρεῖν, καὶ αὐτὴ εἵπετο τὸ φεῦγον. ἐπεὶ δὲ ἀκριβῶς ἐπεῖδον, ἔτι μοι καὶ προσδεῖν πρὸς τὸ τῆς γυναικὸς ἡδονήν τε, καὶ τέρψιν, ἀδεῶς λοιπὸν ὑπηρέτουν, ἐννοούμενος, ὡς ἤδην εἴην κακίων τῆς τοῦ Πασιφάης μοιχοῦ. ἡ δὲ γυνὴ, ὅτως ἦν ἄρα ἐς τὰ Ἀφροδίσια ἑτοίμη, καὶ τὸ ἀπὸ τῆς συνουσίας ἡδονῆς

[g] Πολλῷ] Deeſt in *Fl.* Adeſt in cett. & P. [h] Τῷ χρωτὶ] Nihil mutant Edd. [i] Γὰρ] Reſtitutum ex P. & L. Δὲ Edd. priores. [k] Προσκαλουμένη] Ita Edd. *Fl. Fr. J. P. H.* &c. Προκαλ. *Pell.* melius. [l] Εἶδεν] Οἶδεν male Ex. *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. [m] Τῷ φεῦγον] Τῷ φύγοντι *Pell.* melius.

„ ἐδὴν φροντίσας, εἴτε & ἀνύσει τι ἀκούσῃ ἐξ ἐμοῦ, εἴτε & μὴ. Ubi nec *Benedict.* nec *Baſileenſes* recte cepe„ runt ſenſum. Benedict. *Qui non curans, ſive ali„ quid, ſive nihil ex me faceret.* Baſil. *Qui parum cu„ rans mei jacturam* &c. Exiſtimem ego, ἀνύειν hic „ etiam *obtinendi* ſignificatum habere, ἀνύειν τι ἀπὸ τινὸς, eſt *impetrare aliquid ab aliquo.* Similis locus „ eſt in *Anthолog.* quem etiam in Theſauro adduxit „ *Steph.* ἠνυσάμην τοῦτο ἀπὸ τῶν Μαιφῶν, *haec impetravi* „ *a Parcis.* Verterim igitur verba Luciani: *Et ille* „ *nihil curans, ſive etiam obtineret illa aliquid a me,* „ *ſive non, accipit mercedem.* Sic *perficere* Latinis eſt „ *obtinere. Terent.* Eun. Act. I. Sc. 2. (vſ. 99.) *quam* „ *joco Rem voluiſti a me tandem, quin perfeceris?* i Cl. *Geſnerus* recte jam dedit, *impetraret*; eique adſentiens Cl. *Gronovium* minus recte haec cepiſſe exiſtimo. Nam licet pro *conficio, conſumo* quoque ſumptum, *perdere* poſſit ſignificare, minime id huc convenire videtur, quod ſe tam ſtrenuum glorietur mox ipſe. *J. F. R.*

45. Τῷ χρωτὶ τῆς μύρου] Mira phraſis; quid eſt χρὼς μύρου? *M. du S.*

Τῷ χρωτὶ] Ἔρωτι legendum omnino. *F. G.* Bene, ſed mallem χρίσματι, ex cujus compendioſa ſcriptura monſtrum χρωτὶ prodiiſſe mihi verosimilius videtur. *J. F. R.*

56. Προσκαλουμένη] Mallem προκαλουμένη. *M. du S.*

62. Τὸ φεῦγον] Τῷ φύγοντι legendum videtur. *F. G.*

νῆς ἀχόρες, ὥστε ὅλην τὴν νύκτα ἐν ἐμοὶ ptatis, ut totam in me noctem contri-
ἐδαπάνησεν. verit.

Ἅμα δὲ [a] τῇ ἡμέρᾳ, ἡ μὲν ἀναστᾶσα 52. Cum luce autem surgens discessit,
ἀπῆλθε, συνθεμένη πρὸς τὸν ὀπίστατην τὸν ἐμὸν pacta meo cum magistro iisdem de rebus
οἴσειν ὀπὶ τοῖς αὐτοῖς τὸν μισθὸν τὸν αὐτὸν τῆς idem noctis pretium. Hic simul ditior mea
νυκτός. ὁ δὲ ἅμα μᾶλλον πλουσιώτερος ἐκ τῶν opera factus, & ostensurus in me novum
ἐμῶν γενόμενος, καὶ τῷ δεσπότῃ κομψότερον quiddam domino, cum muliere me con-
[b] ἐν ἐμοὶ [c] ὀπιδειξόμενος, συγκαλαλήσει cludit, quae gnaviter me abusa est. Ali-
μὲτῇ γυναικί. ἡ δὲ [d] κατεχρήσατό [e] μοι quando magister domino rem denunciat,
δεινῶς. καὶ πολὺ ἐλθὼν ὁ ὀπίστατης, ἀπαγ- quasi ipse docuisset, ac me inscio deducit
γέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς illum jam vesperi in eum locum, ubi con-
διδάξας, καὶ ἐμὲ μὴ εἰδότα ἄγει αὐτὸν cumbebamus, & per rimam januae ostendit
ἑσπέρας ἤδη, ἔνθα ἐκαθεύδομεν, καὶ λάθρᾳ τινὸς me intus cum puella coëuntem. Ille dele-
τῆς θύρας δείκνυσί με, ἔνδον τῇ μειράκι συνευναζόμενον. ὁ δὲ ἡσθεὶς τῇ θέᾳ, ctatus spectaculo, etiam publice me osten-
καὶ δημοσίᾳ με δεῖξαι ταῦτα ποιοῦντα ἐπε- dere facientem ista cupiebat. Jubet igitur
θύμησε, καὶ κελεύει πρὸς μηδένα ἔξω τοῦτο nemini hoc enunciari, *ut*, inquit, *ipso spe-*
εἰπεῖν, ἵνα, ἔφη, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς θέας παραγάγωμεν τοῦτον ἐς τὸ θέατρον σύν τινι τῶν *ctaculi die producamus hunc in theatrum, cum*
καλαδεδικασμένων γυναικῶν, καὶ [f] πάντων *damnatarum mulierem aliqua; ibique in o-*
ὀφθαλμοῖς ὀπὶ τὴν γυναῖκα ἀναβήσεται. καί *mnium oculis, mulierem inscendet.* Jamque
τινα τῶν γυναικῶν, ἥτις καλεχέριλο θηρίοις mulierum aliquam quae damnata erat ad be-
ἀποθανεῖν, ἄγουσιν ἔνδον παρ' ἐμέ, καὶ προσ- stias, intus ad me deducunt, accedere ad
ιέναι τε ἐκέλευον, καὶ ψαύειν ἐμοῦ. me jubent, & me mulcere.

Εἶτα τὸ τελευταῖον τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐν- 53. Denique instante jam die, qua mu-
στάσης, ἐν ᾗ τὰς φιλοτιμίας ἤγεν ὁ ἐμὸς δε- nus honoris petendi caussa editurus erat
meus

a Τῇ] Sine articulo *Fl.* *b* Ἐν ἐμοὶ] Et sic *Fl.* cum *J. Ald.* &c. *c* Ἐπιδειξόμενος] Restitut. ex *J.* & *V2*; Ἐπιδειξάμενος cett. *d* Κατεχρήσατο] Καλεχρῆτο P. Vulgata est in Edd. omn. *e* Μοι] Sic Edd. *Mu* L. P. *f* Πάντων] Ἐν insertum cupit *M. du S.* Quod deest in Edd.

76. Ἐπιδειξόμενος] *Venetа* utraque recte. In reliquis ἐπιδειξάμενος. *M. du S.*

77. Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Scribe: καλεχρήσατό μου δεινῶς. *J. G. G.*

Ἡ δὲ καλεχρήσατό μοι δεινῶς] Nullam prorsus video necessitatem rescribendi cum Viro Cl. μου pro μοι, quum passim καλαχρᾶσθαι cum tertio casu Noster adhibeat. Sic in De luctu c. 20. τούτῳ συναγωνιστῇ ἐχομένῳ τῆς ἀνοίας καταχρῶν). & in *Mortuor. Dial.* XIII. §. 5. ὡς δὲ κατεχρῆτό μου τῇ περὶ παιδῶν (παιδείαν recte edidit *Hemst.*) φιλοτιμίᾳ. In verbis mox insequentibus [καὶ τότε ἐλθὼν ὁ ὀπίστατης, ἀπαγγέλλει τῷ δεσπότῃ τὸ ἔργον, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας] Interpres insuper habuit vertere ultima, ὡς ἦν αὐτὸς διδάξας, *quasi ipse id me docuisset.* *J. J.*

Ibid. Μοῦ] Ita P. & L. uti probe viderat Vir Clarissimus. Vide Ἐνυπν. c. 3. & N. A. XIII. *M. du S.*

Ibid. Κατεχρήσατό μοι] Quod eruditiss. *Solanus* ad confirmandum genitivum *Somn.* c. 3: adducit, plane nihil est, ibi enim legas: ὁδὸν προτρεπτικῆς μου κατήρξατο, a κατάρχομαι, non a καταχρῶμαι. Nec ipse ibi in *Junt.* ullam lectionis varietatem indicavit. Sed loca parallela eadem quae *Jensius* ibidem subjecit, quae tamen contrarium probant, quam quod in nota modo praemissa adfirmat. In *Dial.* enim *Mort.* XIII. illud μου non pertinet ad καταχρῆτο, sed φιλοτιμίᾳ μου cohaerent. Et in tertio loco *de Luctu* nihil quoque varietatis adjecit, neque ibi χορηγῷ καταχρῶν) emendat. Quare Cl. *Jensio* adsentior, vulgatam omnino esse sanam. Esset aliquid, quod bini Codd. μου exhibent, si aliunde pateret, hoc verbum genitivum amare; at quum iidem bis alibi quoque μοι cum Edd. habeant,

meus dominus, ſtatuunt introducere me in theatrum. Et intravi hoc modo. Lectus erat magnus, de teſtudine Indica factus, clavis aureis diſtinctus, in hoc me deponunt, & juxta me mulierem jubent accumbere. Tum ut eramus nos in machinam quandam impoſitos, & ita in theatrum delatos, deponunt in medio. Magnos tollunt clamores, plauſus omnium manibus mihi datur: menſa nobis erat appoſita, & multa in ea parata, quae in coenis adhibere delicati homines ſolent. Pueri nobis adſtabant pincernae pulchri, vinum nobis in auro miniſtrantes. Magiſter a tergo adſtans prandere me jubet. At ego partim pudore afficiebar in theatro ita jacens: partim metuebam, ne aliunde urſus aut leo exſiliret.

54. Inter haec praetereunte quodam qui flores ferret, alios inter flores video etiam roſarum recentium folia: & nihil cunctatus exſiliens de lecto me proripio. Atque illi putant me conſurgere ad ſaltandum. Ego vero unum ex altero percurrens *naribus* florem, carptas inde roſas devoro. His adhuc in admiratione mei defixis, decidit

95 σπότης, εἰσάγειν ἔγνωσάν με εἰς τὸ θέατρον· καὶ εἰσῆειν οὕτω· κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη, χρυσῷ ἐσφηνωμένη, ἐπὶ ταύτης με ἀνακλίνουσι, κἀκεῖ μοι τὴ γυναῖκα παρακατέκλιναν. εἶτα οὕτως ἡμᾶς ἐπέθηκαν ἐπί τινος μηχανήματος, καὶ εἴσω εἰς τὸ θέατρον παρενέγκαντες, κατέθηκαν ἐν τῷ μέσῳ, καὶ οἱ ἄνθρωποι μέγα ἀνεβόησαν, καὶ κρότος πάσης χειρὸς ἐξήλατο ἐπ' ἐμοί, καὶ τράπεζα ἡμῖν παρέκειτο, καὶ πολλὰ ἐσκευασμένα ἐν αὐτῇ ἔκειτο, ὅσα τρυφῶντες ἄνθρωποι ἐν δείπνῳ ἔχουσι. καὶ παῖδες ἡμῖν παρειστήκεισαν οἰνοχόοι, καλοὶ, τὸν οἶνον ἡμῖν [g] χρυσίῳ ἀμφικυπέλλοις. ὁ μὲν ὄπισθάτης ἑστὼς ὄπισθεν, ἐκέλευέ με ἀρίστᾶν· ἐγὼ δὲ, ἅμα μὲν ἠδέμην ἐν τῷ θεάτρῳ κατακείμενος, ἅμα δὲ ἐδεδίειν μή πως ἄρκτος ἢ λέων [h] ἀναπηδήσῃ.

Ἐν τούτῳ δέ τινος ἄνθη φέροντος παρεδεύοντος, ἐν τοῖς ἄλλοις ἄνθεσιν ὁρῶ καὶ ῥόδων χλωρῶν φύλλα, καὶ μηδὲν ἔτι ὀκνῶν, ἀναπηδήσας τῆς λέχους ἐκπίπτω, καὶ οἱ μὲν ᾤοντό με ἀνίστασθαι ὀρχησόμενον. ἐγὼ δὲ [i] ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων, καὶ ἀπανθιζόμενος ἀπ' αὐτῶν τὰ ἀνθέων τὰ ῥόδα, κατέπινον. τῶν δὲ ἔτι θαυμαζόντων ἐπ' ἐμοὶ, ἀποπίπτω ἐξ ἐμοῦ

g Χρυσίῳ] Nihil mutare *Fl.* notat *Solan.* *h* Ἀναπηδήσηται] Ἀ——εται *Fl.* *i* Ἓν ἐξ ἑνὸς ἐπιτρέχων] Nil variare *Fl.* notat Noſter.

beant, cur hic ab earum lectione diſcederemus, ne quidem ſatis cauſſae foret. Immo vero, quis ait καταχρώμαι potius genitivo gaudere? Et cum ſimplex χρώμαι dativum poſtulet, ut vel pueris e Syntaxi notum eſt, quidni & compoſitum eundem caſum ſervaret? Sed cum & Lucianus & alii id ubique cum dativo conſtruant, (interdum, ſed rarius, etiam cum accuſativo) potius dativus μοι reſtituendus fuiſſet, ſi in vulgata μὲ legiſſemus. Praeter exempla ſex ſeptem dativi, quae *Stephan.* jam dedit, vid. & *Herodian.* VIII. 4. 22. *Ael.* III. 13. & IX. 9. pr. *Dion. Hal.* Ant. VIII. p. 487. med. ἀλλὰ καταχρῶνταί μοι &c. Sed καταχρῶν] in libr. *Apocryph. Epiſt. Jeremiae* v. 28. jungitur accuſativo. Quare eo magis miror Cl. *Graevii* feſtinationem, qui ita contra tritiſſimam verbi ſyntaxin impegerit. *J. F. R.*

79. Ἓν — διδάξας] De hac periphraſi per participium vid. ad c. 30. hujus *Dial.* *J. F. R.*

88. Καὶ πάντων ὀφθαλμοῖς] An legendum σὺν πάντων; *F. G.*

Ἐν πάντων ὀφθ.] Inſerui hic illud σὺν, quod tamen in nullo libro reperio. Phraſis notior eſt, quam ut ideo hic apologiam parem. *M. du S.*

Καὶ πάντων ὀφθ.] Καὶ σὺν πάντων merito legit *Solanus*, cum *Gujeto*, & parum aberat, quin inſeruiſſem. Sed quia nusquam comparet σὺν, abſtinui. Interim oportere inſeri manifeſtum eſt. *J. F. R.*

96. Ἀπὸ χελώνης] Plerumque alias omittitur praepoſitio. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 6. No. 7. Sed addit eam etiam *Theocr.* Eid. V. 95. αἱ μὲ ἔχοντι λεπτὸν ἀπὸ πρίνοιο λεπύριον. *Illa quidem habent tenuem ab ilice corticulam.* *J. F. R.*

16. Φύλλα] I. e. *ramos.* *F. G.*

20. Τῶν ἀνθέων] *A ramis.* *F. G.*

ἐμοῦ ἐκείνη ἡ τοῦ κτήνους ὄψις, καὶ ἀπόλλυ-
ται, καὶ ἀφανὴς ἦν ἐκεῖνος ὁ πάλαι ὄνος, ὁ δὲ
Λύκιος αὐτὸς [a] ἔνδον μοι γυμνὸς εἱστήκει·
τῇ δὲ ὡς ἀδοκήτῳ ταύτῃ καὶ μηδέποτε ἐλπι-
σθείσῃ θέᾳ πάντες ἐκπεπληγμένοι, δεινὸν
ἐπεθορύβησαν, καὶ τὸ θέατρον εἰς δύο γνώμας
ἐσχίζετο. οἱ μὲν γὰρ ὥσπερ φάρμακα δεινὰ
ὀπτάμενον, καί κακόν τι πολύμορφον,
ἠξίουν εὐθὺς ἔνδον πυρί με ἀποθανεῖν· οἱ δὲ
προσμεῖναι καὶ τὰς ἀπ' ἐμοῦ λόγους ἔλεγον
δεῖν, καὶ πρότερον μαθεῖν, εἶθ' ὕτω δι-
κάσαι περὶ τούτων. κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν
ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ
ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με
Θετταλὴ, γυναικὸς Θετταλῆς δούλη, χρί-
σματί μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον
ποιήσειε. καὶ ἱκέτευον αὐτὸν, λαβόντα ἔχειν
με ἐν φρουρᾷ, ἕως ἂν αὐτὸν πείσαιμι, ὡς
οὐ καλαψεύδομαι ὕτω γεγονώς.

Καὶ ὁ ἄρχων, Λέγε, φησὶν, ἡμῖν ὄνο-
μα τὸ σὸν, καὶ γονέων τῶν σῶν, καὶ συγγενῶν,
εἴ τινας φὴς ἔχειν τῷ γένει προσήκοντας, καὶ
πόλιν. κἀγὼ, Πατήρ μοι, ἔφην, ἔστι μοι Λύκιος, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γάϊος. ἄμφω δὲ τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα κοινὰ ἔχο-
μεν· κἀγὼ μὲν ἱστοριῶν καὶ ἄλλων εἰμὶ συγ-
γραφεύς· ὁ δὲ ποιητὴς ἐλεγείων ἐστὶ, καὶ

a me illa jumenti ſpecies & perit, diſparetque ex oculis aſinus ille antiquus: adſtatque mihi ipſe ille, qui intus adhuc fuerat, Lucius. Inopinato hoc inſperatoque ſpectaculo perculſi omnes, tumultum dedere horribilem, ſciſſumque in duas ſententias eſt theatrum. Alteri quidem ut malorum veneficiorum peritum, & verſipelle portentum, poſtulabant ſtatim hic intus igne me mori; alteri exſpectandam dicebant meam orationem, & prius cognoſcendum, deinde ſic de his ferendam ſententiam. Ego vero accurrens ad praeſidem provinciae, qui forte ſpectaculo aderat, ab inferiori loco dico, ut me Theſſala mulier, Theſſalae mulieris ancilla, magico unctum unguento, aſinum fecerit: & ſupplico, ut in ſuam me fidem ac tutelam recipiat, donec probare illi poſſem, me de illo facto non mentiri.

55. Et Praeſes, *Dic nobis*, inquit, *nomen tuum & parentum tuorum & cognatorum, ſi quos habere te ais genere tibi conjunctos & urbem.* Et ego, *Pater*, inquam, *mihi eſt Lucius, fratri autem meo praenomen Caius, ambo reliqua nomina communia habemus. Ego hiſtoriarum, & aliorum librorum ſcriptor ſum; ille elegorum poëta, & vates bo-*

[a] Ἔνδον] Sic Edd. cunctae, & mox iterum.

24. Ἔνδον] Lege ἔνθεν. *M. du S.*

33. Κἀγὼ δραμὼν πρὸς τὸν ἄρχοντα τῆς ἐπαρχίας, ἔτυχε δὲ τῇ θέᾳ ταύτῃ παρὼν, ἔλεγον κάτωθεν ὅτι γυνή με Θετταλὴ . . . . χρίσματι μεμαγευμένῳ ἐπαλείψασα, ὄνον ποιήσειε] Ridicule Interpres, vertens, *Tum ego ad provinciae praefectum curro, intererat autem huic ſpectaculo, & dixi me a Theſſala . . . . ab inferiori parte magico unguento perunctum, factum fuiſſe aſinum*, illud κάτωθεν componit cum χρίσματι ἐπαλείψασα, quaſi Lucius noſter, cum ungeretur a venefica, ungi coepiſſet a calce ad verticem: quod ſicut potuit eſſe verum (nihil de eo monitum fuit ſupra) ita ad hunc locum ſic intelligendum nihil facit. Narrat Lucius Aſinus, quemadmodum denique in theatro propoſitus, ut ibi cum homine femina congrederetur, viſis roſis, iisque comeſis, repente priſtinae humanae formae fuerit reſtitutus, non ſine ſpectantium ſtupore; cum alii eum tamquam praeſtigiatorem igni cremandum cenſerent, alii ante audiendum, quam damnarent: tum *ego*, inquit, *accurrens ad provinciae praeſidem, aderat enim forte ſpectaculo, ex inferiori parte* (theatri ſcilicet, unde ſe ad Praeſidem ſuperius confidentem obvertebat) *memoravi, feminam Theſſalam, Theſſalae ſervam, me veneſico unguento delibutum, feciſſe aſinum.* *J. J.*

35. Κάτωθεν] Vide *Senſ.* *M. du S.*

44. Πατὴρ μοί — Γάϊος] Quomodo iſta cohaerent? *Pater mihi eſt Lucius, fratri autem meo Caius.* Interrogaverat Praeſes primo de nomine novi ex aſino hominis, tum de parentibus & cognatis. Nomen itaque ſuum debebat dicere ante omnia: nomen deinde fratris ſui indicare voluiſſe, ſatis ipſa ſtructura orationis indicat. Quid enim aliud poſſunt haec ſibi velle, *fratri autem meo Caius?* Itaque in verſione ipſum hoc

bonus : patria nobis Patrae , urbs Achaiae. Audiens iſta Praeſes, *Cariſſimorum longe mihi hominum* , inquit , *filius es atque hoſpitum , qui & domo me exceperunt , & honorarunt donis : & nihil te quidquam mentiri novi , horum qui ſis filius* , exſiliensque de ſella amplectitur me, & multum oſculatur, domumque ad ſe me deduxit. Interea vero frater meus quoque advenerat, pecuniam mihi & alia multa adferens. Interim etiam Praeſes me publice audientibus omnibus, abſolvit. Tum ad mare deſcendentes navim circumſpicimus , ſarcinasque in eam imponimus.

56. Caeterum conſultum putabam accedere ad mulierem , quae meo aſini amore correpta fuerat , cogitans pulchriorem me nunc illi, poſtquam homini redditus eſſem, viſum iri. Illa lubens me excepit miraculo rei delectata, arbitror, ac coenare ſecum & cubare ut vellem rogavit. Obſequor ego, indignum ratus , ſi is qui in aſino amatus eſſet , nunc homo factus faſtidire vellet , & amatricem ſuam deſpicere. Itaque coeno cum illa, & unguento ungor , & coronam fumo de cariſſima mihi & ſervatrice roſa. Cum jam profunda nox eſſet , & ſomni

μάντις [b] ἀγαθός· πάλιν δὲ ἡμῖν, Πάτραι ὁ Ἀχαΐας. ὁ δὲ δικάζων, ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσε, Φιλτάτων ἐμοὶ, ἔφη, λίαν ἀνδρῶν υἱὸς εἶ καὶ ξένων, οἰκία τέ με ὑποδεξαμένων, καὶ δώροις τιμησάντων, καὶ [c] ὀπίσαμαι ὅτι οὐδὲν ψεύδῃ, παῖς [d] ἐκείνων ὤν· καὶ τῇ μὲν ἀναπηδήσας, περιβάλλει τε, καὶ πολλὰ ἐφίλει, καί με καὶ οἴκαδε ἦγεν ὡς ἑαυτόν. ἐν τούτῳ δὲ καὶ ὁ ἀδελφὸς [e] ὁ ἐμὸς ἀφίκετο, ἀργύριον, καὶ ἄλλα μοι πολλὰ κομίζων, καὶ τότε με ὁ ἄρχων δημοσίᾳ πάντων ἀκουόντων, ἀπολύει· καὶ ἐλθόντες ἐπὶ θάλατταν ναῦν ἐσκεψάμεθα, καὶ τὴν ἀποσκευὴν ἐνεθέμεθα.

Ἐγὼ δὲ κράτιστον εἶναι ἔγνων ἐλθεῖν πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν ἐραθεῖσάν μου τῷ ὄνῳ, καλλίων αὐτῇ φανεὶς λέγων, νῦν ἐν ἀνθρώπῳ ὤν· [f] ἡ δέ μ' ἀσμένη τε εἰσεδέξατο, τῷ μὲν δοκεῖν, οἶμαι, τῷ πράγματος ἐπιτερπομένη, καὶ δειπνεῖν σὺν αὐτῇ, καὶ καθεύδειν ἱκέτευε, κἀγὼ ἐπειθόμην, Νεμέσεως ἄξιον εἶναι νομίζων τὸν ὄνον ἀγαπηθέντα, νῦν γενόμενον ἄνθρωπον, ὑβρίζειν, καὶ τὴν ἐραθεῖσαν ὑποφορᾶν· καὶ δειπνῶ σὺν αὐτῇ, καὶ ἐκ τοῦ μύρου ἀλείφομαι, καὶ στεφανοῦμαι τῷ φιλτάτῳ [g] καὶ ἐς ἀνθρώπους με ἀναστώσαν[i] ῥόδῳ· [h] ἐπεὶ δὲ ἦν νὺξ βαθεῖα,

[b] Ἀγαθὸς] Deeſt in *Fl.* [c] Ἐπίσαμαι] Sic etiam *Fl. J. Fr. P.* [d] Ἐκείνων] Ἐκείνου P. [e] Ὁ ἐμὸς] Aliter ſupra c. 40. [f] Ἡ δὲ μ' ἀσμένη τε] Ἡ δὲ ἀσμ. τέ μ' marg. *A1.* [g] Καὶ] Deeſt in *Fl.* [h] Ἐπεὶ] Ἐπὶ male *J.* ſola.

hoc *nomen* ſ. praenomen potius , ſupplevimus. Caeterum, niſi omnia me fallunt, lacuna hic eſt, ejusmodi , Πατρὶς μὲ ἔτι μοι — hic nominavit patrem & avum forte , & perrexit deinde , ὄνομα δὲ ἐμοὶ μὲν ἔτι Λουκίῳ, τῷ δὲ ἀδελφῷ τῷ ἐμῷ Γαΐῳ. Patrem & forte avum ab eo appellatum , ſatis reſponſio Praeſidis indicat : ſed quî potuit diſſimulare ſuum ? cum tamen ſuae profeſſionis mentionem faciat &c. Et quaenam ſunt τὰ λοιπὰ δύο ὀνόματα , quae communia ſibi cum Caio fratre eſſe dicit? Si dicas, ab ipſo ſcriptore detracta , & conſilio omiſſa , ut ſeriae narrationis ſpeciem fabulae ſuae circumponeret : at ille certe debebat curare, ut melius cohaererent caetera. Verum hoc ipſum quoque fortaſſe affectavit , ut truncatam eſſe orationem melius intelligerent lectores. Fortaſſe, & aliquid plus quam fortaſſe ! Illud quidem apparet , Photii etiam tempore Λευκίου Πατρέως ſolum nomine lectam hanc fabulam, licet multum, quam haec Lucianica eſt, pleniorem. Vid. Cod. 129. p. 165. *Hoeſchel.* *J.M.G.*

49. Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι] Lucius Patrenſis. *Phot.* Biblioth. *F.G.*

Πατρὶς δὲ ἡμῖν Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Lucius Patrenſis. Vide *Photium* in Bibliotheca. *AE. M.*

Ibid. Πάτραι τῆς Ἀχαΐας] Hinc apparet , hoc opus eſſe Lucii Patrenſis , ſed compendio expreſſum. *M.V. la Croze.*

82. Φθι-

θεῖα, ἤδη καθεύδειν ἔδει, κἀγὼ δ' ἐπανίσταμαι, καὶ [a] ὥσπερεὶ μέγα τι ποιῶν ἀγαθὸν, ἀποδύομαι, καὶ ἵσταμαι γυμνὸς, [b] ὡς δῆθεν ἔτι μᾶλλον ἀρέσων ἐκ τῆς πρὸς τὸν συγκρίσεως. ἡ δὲ ἐπειδὴ εἶδέ με πάντα ἀνθρώπινα ἔχοντα, προσπτύσασά μοι, Οὐ φθείρῃ [c] ἀπ' ἐμοῦ, ἔφη, καὶ τῆς ἐμῆς οἰκίας, καὶ μακρὰν ποι ἀπελθὼν, κοιμήσῃ; ἐμοῦ δ' ἐρομένου, Τί γὰρ καὶ [d] ἡμάρτηταί μοι τοιοῦτον; Ἐγὼ δὲ, ἔφη, μὰ Δία, οὐχὶ σοῦ, ἀλλὰ τοῦ ὄνου τοῦ σοῦ ἐρῶσα τότε, ἐκείνῳ, καὶ οὐχὶ σοὶ, συνεκάθευδον. καὶ ὥραν σε καὶ νῦν καὶ ἐκεῖνό γε μόνον τὸ μέγα τοῦ ὄνου σύμβολον διασώζειν, καὶ σύρειν. σὺ δέ μοι ἐλήλυθας ἐξ ἐκείνου τοῦ καλοῦ καὶ χρησίμου ζώου ἐς οἰηκον μεταμορφωθείς. [e] καὶ καλεῖ ἤδη εὐθὺς

tempus, surgo, & uti magnum quiddam bonum facturus, exuo me ac nudus adsto, magis nimirum ex comparatione cum asino placiturus. At illa, ubi videt, omnia me humana habere, despuens me, *Non*, inquit, *in malam rem a me meaque domo facessis, & longe hinc quocunque abiens dormis?* Me vero interrogante, *Quod enim tantum peccatum commisi? At ego*, inquit, *non tui, sed asini tum tui amore ardens, cum illo, non tecum cubavi: putabamque te nunc etiam illud certe solum magnum asini insigne servatum adhuc trahere. Jam vero tu mihi venis ex pulchro illo & utili animali mutatus in spinturnicium.* Et advocatis jam statim ser-

a Ὥσπερεὶ] Sic *J. H. P.* &c. & P. Ὥσπερ εἰ *Fl.* b Ὡς] Non habet *Fl.* c Ἀπ' ἐμοῦ] Sic recte *J. H. P.* &c. Ὑπ' ἐμοῦ male *S.* d Ἡμάρτῆ] Sic *Fl. H. P. Ald.* Εἰμάρτῆ *J.* e Καὶ] Deest in *Fl.*

82. Φθείρῃ ὑπ' ἐμοῦ] Lege ἀπ' ἐμοῦ. *F. G.*

Φθείρῃ ἀπ' ἐμοῦ] Recte *Gujetus* ἀπ' legendum voluit: quod vel ex una alterave editione etiam rescire potuit: nam etsi ὑπ' eo sensu videretur rectum, si *perdaris a me*, sive *ego te perdam*, hic significaret; tamen cum pro *abi in malam rem* valeat, atque etiam domo sua hominem procul exsulare jubeat, non potest φθείρειν aliud quam *facessere hinc*, significare. Et sic Alciphron non semel, ut I. Ep. 13. p. 56. τῆ ἐξ Ἐρμιόνης — εἰς Πειραιᾶ φθαρέντων. Et Ep. 34. p. 142. Προσφθείρεται δὲ Ἑρπυλλίδι τῇ Μεγάρας ἄσερα (alias ἄσερα scribitur) Habet vero insignationis notam, ut recte *Bergler.* ad *Alciphr.* Epist. priore loco adductam, ex *Aristophane*, *Arriano*, & Luciani *Dial Meretr.* XV. probat; ubi ἐκφθείρε rursus ita positum videbimus. Quod igitur Cl. *Bergl* Frischlinum reprehendit, qui illud *Aristophanis* in Plut. 610. τότε νοσήσεις· νῦν δὲ φθείρε, male verterit: *nunc perdaris*, quum fit vertendum: *Tunc redibis*; *nunc autem i in malam rem*, neque injuste omnino facit; nec tamen perdundi significatio ab illa formula ap. *Aristoph.* excludi potest, sequitur enim: Σὲ δὲ ἐᾶν κλάειν μακρὰν τὴν κεφαλήν. Ibid. supra vers. 598. Ἀλλὰ φθείρε, καὶ μὴ γρύζῃς, quoque vertitur: *Sed pereas, nec verbum musses.* Non adeo male. Licet accuratius reddideris, ut nostri homines irati ajunt: **loop boo! den kochoch!** quod tamen est apertius, quando εἰς post imperativum additur. *J. F. R.*

89. Σύρειν] *Caudam trahere.* *F. G.*

98. Τὴν —— συμφορὰν] Non voluit, puto, calamitatem hic intelligi; sed simpliciter, *quid accidisset.* Μίσον esse συμφορὰν, apparet etiam *Herod.* I, 32. med. πᾶν ἐς ἄνθρωπον (optarim, invenire in bono libro ἀνθρώποις) συμφορὴ. Qui totam Solonis argumentationem consideraverit, non dubitabit. Adde *Aristoph.* Equ. 652. δοκεῖ Ἐπὶ συμφοραῖς ἀγαθαῖσιν εἰσαγγελθῆναι Εὐαγγέλια θύειν. Diserte hic Scholiastes, μῖσον, ait ὄνομα ἡ συμφορά. Etiam *Lysistr.* 1288. ἀγαθῶν συμφορῶν fit mentio. *J. M. G.*

99. Συμφορὰν] Locus *Herodoti* ab Cl. *Gesn.* indicatus, in Ed. *Steph.* p. 14. sic legitur: Οὕτω ὦν, ὦ Κροῖσε, πᾶς ἐς ἄνθρωπον συμφορή. cujus hanc ad verbum interpretationem *Steph.* adposuit margini: *omnis homo est ipsa calamitas.* At si jam ἀνθρώποις cum *Gesnero* legas, πᾶσα etiam scribendum fuerit; nisi πᾶν pro πᾶς; habeant alii; nam πᾶσ' cum apostropho in prosa legere me non memini. Sed quamvis συμφορὰ longe frequentius significet *calamitatem*, tamen ut ipsa vocis origo postulat, mediae esse significationis, ac de quovis casu, etiam bona fortuna, accipi interdum, satis vincunt *Aristophanis* verba ab eodem prolata. Quae in *Equit.* tamen ridicule versa esse, *bonis aerumnis*, notavi in libro de *Ambiguis*, p. 87. Tit. *casus.* Alio sensu συμφορὰ pro *collatione* ad coenam, habuimus in *Lexiph.* c. 6. Interim non alienum est hominem ipsum dici συμφορὰν, nam & sic *Sophocl.* Aj. Flag. vs. 68. Θαρσῶν δὲ μίμνε, μηδὲ συμφορὰν δίχα τὸν ἄνδρα, quod vertitur: *Fortiter vero sustine conspectum viri, nec perturberis.* Proprie: *Ne accipe pro inexspectato ac timendo casu illum virum.* Quo tamen haud contendo eumdem significatum esse in *Herodoto*; sed similem prorsus constructionem. His scriptis comperi in Edit. *Herodoti Gronoviana*, item *Aldina* & *Ca-*

me-

ſervis imperat, ut me tergis ſublimem domo exportent. Itaque excluſus, ante domum extra, nudus, pulcher, coronatus, & unctus, terram nudam complexus, cum hac dormio. Cum prima vero luce nudus ad navim curro, ridensque fratri quid mihi accidiſſet narro. Deinde vento de urbe ſecundo flante, inde ſolvimus: paucisque diebus in meam venimus patriam. Hic ſervatoribus Dis ſacrificavi, & poſui donaria, qui, non profecto e canis podice, quod aiunt, verum aſini, per longos inanesque labores, & vix tamen ita, ſalvus tandem rediſſem.

τὺς οἰκέτας, καὶ κελεύει με τῶν νώτων μετέωρον κομισθῆναι ἔξω τῆς οἰκίας, καὶ ἐξωσθεὶς πρὸ τῆς θυρατίδος ἔξω γυμνὸς, καλὸς, ἐστεφανωμένος, καὶ μεμυρισμένος, τὴν γῆν γυμνὴν φιλαβὼν, ταύτῃ συνεκάθευδον. ἅμα δὲ τῷ ὄρθρῳ γυμνὸς ὢν, ἔθεον ὅπου ναῦν, καὶ λέγω πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὸν ἐμαυτοῦ ἐν γέλωτι συμφοράν. ἔπειτα ἐκ τῆς πόλεως δεξιοῦ πνεύσαντος ἀνέμου, πλέομεν [f] ἔνθεν, καὶ ὀλίγαις ἡμέραις ἐρχόμεθα εἰς τὴν ἐμὴν πατρίδα. [g] ἐνταῦθα θεοῖς σωτῆρσιν ἔθυον, καὶ ἀναθήματα [h] ἔθηκα, μὰ Δί', οὐκ ἐκ κυνὸς πρωκτοῦ (τοῦτο δὴ τὸ τῆς λόγου) ἀλλ' ἐξ ὄνου φιλεργίας καὶ μακρᾶς πάνυ, καὶ ἤδη δὲ μόλις, οἰκαδὲ ἀνασωθείς.

[f] Ἔνθεν] Nihil mutare *Fl.* notat *M. du S.* [g] Ἐνταῦθα] Et ſic eſſe in eadem notat Idem. [h] Ἔθηκα] Ἀνέθηκα P. & marg. *AIW.* Nil mutant Edd. [i] Τοῦτο] Τὸ marg. *A1.*

merarii, πᾶν legi. Sed πᾶς probat *Clem. Alex.* III. Strom. p. 432. Et *Theodoret.* Orat. V. ad Graec. p. 71. ſicuti & ἄνθρωπος (quod mihi humaniſſime indicavit Vir Cl. *P. Weſſeling.*) Quare illud in ἀνθρώποις mutare non auſim: Etſi relecta *Geſneri* nota jam video πᾶν cum ἀνθρώποις poſſe ſtare, ſi ita capias, πᾶν ὁ γίνεται ἀνθρώποις, συμφορά ἐστι, & ſic πᾶσα locum non habere. *J.F.R.*

6. Ἐξ ὄνου φιλεργίας] Non videntur ſibi bene opponi proverbialis ille κυνὸς πρωκτὸς & ὄνου φιλεργία, etſi conferas illam ſupra exclamationem novi aſini, c. 15. ὦ τῆς ἀκαίρου ταύτης φιλεργίας. Videbatur tolerabilior ſententia eſſe, quam dedi, quae tamen hoc habet incommodi, quod vel ponendum eſt, μακροῦ Attice ſcriptum pro μακρᾶς, ut poſt initium hujus libelli μάγος & μάχλος Hipparchi uxor dicitur: licet ejus rei in hoc nomine exemplum deſiderem, cum frequens adeo ſit altera in α terminatio: vel librariorum culpa μακροῦ legi pro μακρᾶς. Qui neutrum poteſt concoquere, vertat, *ex longis atque inanibus aſini laboribus*: quibus & me jam defunctum gaudeo. *J.M.G.*

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ. JUPITER CONFUTATUS.

ΚΥΝΙΣΚΟΣ ΚΑΙ ΖΕΥΣ. CYNISCUS ET JUPITER.

ΚΥΝΙΣ. CYNIS.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Ζεῦ, τὰ μὲν τοιαῦτα οὐκ ἐνοχλήσω σε, πλοῦτον, [a] ἢ χρυσὸν, ἢ βασιλείαν αἰτῶν, ἅπερ εὐκταιότατα τοῖς πολλοῖς, σοὶ δ' ὅ πάνυ ῥᾴδια δωρεῖσθαι. ὁρῶ γάρ σε τὰς πολλὰς δεήσεις εὐχομένων αὐτῶν. ἓν δὲ, καὶ τοῦτο ῥᾷστον, ἐβουλόμην δωρεὰν παρὰ σοῦ μοι γενέσθαι. ΖΕΥΣ. Τί τοῦτό ἐστιν; ὦ Κυνίσκε· εἰ γὰρ ἀτυχήσεις, καὶ μάλιστα μετρίων, ὡς [c] ἔφης, δεόμενος. ΚΥΝ. Ἀπόκριναί [d] δή μοι πρός τινα εἰ χαλεπὴν ἐρώτησιν. ΖΕΥΣ. Μικρά γε ὡς ἀληθῶς ἡ [e] εὐχὴ, καὶ πρόχειρος· ὥστε ἐρώτα ὁπόσα ἂν ἐθέλῃς. ΚΥΝ. Ἰδοὺ ταῦτα, ὦ Ζεῦ· ἀνέγνως γὰρ δηλονότι καὶ σὺ τὰ Ὁμήρου καὶ Ἡσιόδου ποιήματα· εἰπὲ δή μοι, εἰ [f] ἀληθῆ ἐστιν, ἃ περὶ τῆς [g] Εἱμαρμένης καὶ τῶν Μοιρῶν ἐκεῖνοι ἐῤῥαψῳδήκασιν, [h] ἄφυκτα

I EGo vero tibi, Jupiter, propter ista non ero moleſtus, divitiis, aut auro, aut regno petendo; quae vulgo maxime optabilia videntur, tibi autem ad praebendum non omnino facilia. Video enim ſaepe te preces illorum quaſi non auditas transmittere. At unum, idque facillimum, a te mihi velim contingere. JUP. Quid illud eſt, Cyniſce, nec enim repulſam feres, praeſertim, ſi mediocria, ut *dicebas*, petieris. CYN. Reſponde mihi ergo ad aliquam interrogationem non difficilem. JUP. Parvum revera votum & expeditum. Igitur interroga quantumcunque volueris. CYN. En iſta *rogabo*, Jupiter. Legiſti nimirum ipſe quoque Homeri & Heſiodi poëmata. Dic mihi ergo, utrum vera ſunt, quae de Fato & Parcis illi cecinerunt,

a Ἢ χρυσὸν ἢ] Καὶ χρυσὸν καὶ O. b Πολλοῖς] Ἄλλοις O. c Ἔφης] Sic Fl. Ald. H. P. S. &c. Φὴς J. & Cod. P. d Δὴ] Omittit δὴ J. & P. Comparet autem in Fl. H. P. S. &c. e Εὐχὴ] Αἴτησις P. f Εἰ] Deeſt in O. g Εἱμαρμένης] Sic J. Fr. H. B. Εἱμαρ. cett. hic & c. 3. &c. h Ἄφυκτα] Sic marg. AIW. Ἀφυκτα Edd. quas conſului omnes.

9. Μετρίων] Ταπεινὸς, ἰσχνὸς. V.

ΖΕΥΣ ΕΛΕΓΧΟΜΕΝΟΣ] Exſtat libellus hac inſcriptione, *Luciani Samoſatenſis* Ζεὺς ἐλεγχόμενος, *ubi providentia divina, cultus Gentilium cum ipſis Diis, fatumque Stoicum a Luciano eluditur, ex quo triplex impietas, hydra Atheiſmi, Papiſmi idololatria, praedeterminantiſmus Reformatorum Stoicus deducitur. Auctore* M. Jo. Wilhelmo Peterſen Lubecenſi. Gieſſae Haſſorum 1674, 4. pag. 136. Totum ponere indicem volui, ne quis forte parte tantum inſpecta imaginetur ineſſe quidquam, quod philologum lectorem, vel editorem adeo, juvare poſſit. Ponit ille quidem totum libellum, ſed Latine ex *Vinc. Opſopaei* verſione, ſententiis tantum, in quantum παχυλῶς intelligi e qualicunque interpretatione poſſunt, & controverſiis intentus, quas acerbius tractat quam ab ἀποκαλαστάσεως praecone expectares: nempe juvenis tum erat, & a praeceptoribus ferventiſſimis veniebat muſteus. *J. M. G.*

16. Εἰ ἀληθῆ] Reſpicit *Homeri* locum Il. Υ. 128. *M. du S.*

17. Ἄφυκτα] Nihil quidem hoc repugnat analogiae; nam & φυκτὸς dicitur, & ἀνέκφυκτος; ideo vulgatae orthographiam quis retineret; tamen rectius eſt, quod marg. *Ald.* i. *Weſſelinganae* habet ἄφυκτα, idque Graecorum conſuetudini magis conſentaneum, & Noſtro alibi ſic centies effertur, ut ſupra T. I. *Deor. Dial.* XVII. c. 1. f. συνεὶς ὡς ἀφύκτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν. *Hermot.* c. 79. εἰς ἄφυκτα ἐμβαλεῖν. *Quom. Hiſt.* c. 62. ubi ἀφυκτα quidem Edd. habebant; ſed *Solan.* correxit, ex ipſo Luciano complura adferens teſtimonia. Et ſic ſcribitur hoc T. 2. non ſemel, ut mox c. 18. p. m. ἀνάγκη ἀφύκτῳ item de *Gymn.* c. 2. ἀφυκτό-

runt, evitari non posse, quaecumque illae nascenti unicuique neverint. JUP. Omnino vera. Neque enim quidquam est, quod non Parcae ordinent: sed quaecumque fiunt, illorum versata fuso, inde ab initio statim decretum habent exitum, nec fas est aliter fieri.

2. CYN. Ergo cum idem ille Homerus in alia operis parte ait,

Ne supra fatum subeas Plutonia templa,

& hisce similia, toties nempe delirare illum dicemus? JUP. Sane. Sic enim nihil quidquam fiat praeter Parcarum legem, neque praeter illud filum. Nempe quae musarum afflatu canunt poëtae, ea vera sunt: cum vero deserti a deabus, pro se faciunt versus, tunc nimirum falluntur, & contraria aliquantum superioribus narrant. Atque ignoscendum illis est, si, homines cum sint, verum ignorant, discedente illo, quod, quam diu praesens erat, per ipsos fundebat carmina. CYN. Hoc ergo sic dicemus. Jam vero illud quoque mihi

εἶναι, ὁπόσα ἂν αὗται ὀπυήσωσι γεινομένῳ ἑκάστῳ. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ ταῦτα. οὐδὲν γὰρ ἔστιν, ὅτι μὴ αἱ Μοῖραι διατάττουσιν. ἀλλὰ πάντα, ὁπόσα γίγνεται, ὥσπερ τῷ τήτων ἀτράκτῳ τρεφόμενα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς ἕκαστον ὀπικεκλωσμένην ἔχει τὴν ἀποβασιν, καὶ θέμις ἄλλως γενέσθαι.

ΚΥΝ. Οὐκοῦν ὁπόταν ὁ αὐτὸς Ὅμηρος [i] ἐν ἑτέρῳ μέρει τῆ ποιήσεως λέγῃ·

Μὴ καὶ ὑπὲρ Μοῖραν [k] δόμον [l] Ἄϊδος εἰσαφίκηαι.

καὶ τὰ τοιαῦτα, ληρεῖν δηλαδὴ φήσομεν τότε αὐτόν; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα· οὐδὲν γὰρ ἄλλο γένοιτ' ἂν ἔξω τοῦ νόμου τῶν Μοιρῶν, οὐδὲ ὑπὲρ [m] τὸ λῖνον. οἱ ποιηταὶ δὲ ὁπόσα μὲν ἂν ἐκ τῶν Μουσῶν καθεχόμενοι [n] ᾄδουσιν, ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ὁπόταν δὲ ἀφῶσιν αὐτοὺς αἱ θεαὶ, καὶ καθ' αὑτοὺς ποιῶσι, τότε δὴ καὶ σφάλλονται, καὶ ὑπεναντία τοῖς πρότερον [o] διεξέρχονται. καὶ συγγνώμη, εἰ ἄνθρωποι ὄντες, ἀγνοοῦσι τἀληθές, ἀπελθόντος ἐκείνου, ὃ τέως παρὸν, ἐρραψώδει δι' αὐτοῦ.

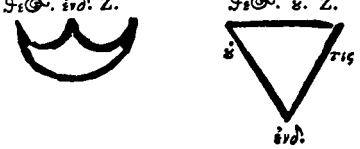
ΚΥΝ. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν οὕτω φήσομεν. ἔτι δὲ

i Ἐν ἑτέρῳ μέρει] Nihil mut. *Coll.* nec *Fl.* k Δόμον] Δὴ δόμον O. male. l Ἄϊδος] Bene sic O. *Fl. V2. P. S.* Ἀϊδῶς male *f. Ald. Fr. H.* m Τὸ] Τὸν O. n Ἄδουσιν] Ἄδουσιν O. o Διεξέρχονται] Διεξιάσι O. P.

30. Οὐδὲν γὰρ ἔτω] Πλαίωνικὸν τὸ θεώρημα. *V.* (Vid. sequens scholion)

31. Ἔξω τοῦ ν. τῶν Μοιρῶν] Πλαίωνικὸν τὸ θεώρημα. * *G.*

ὁ θεὸς. ἐνδ. Z. θεὸς. ὁ. Z.

ὁ θεὸς

ἐνδ.

37. Διεξέρχονται] Διεξίασι. *G.*

* Ὁ θεὸς] Sic bis sine accentu scriptum inveni. Forsan dedita opera; quia in antiquissimis monumentis accentus nulli; & ideo ad imitationem illorum accentus quoque ab Scholiasta hic omissi. Spiritus tamen adpositi erant. *J. F. R.*

στότερον εἶεν. Ibid. c. 29. τὸ ἀφύκτῳ ἰχόμφοι. Rursus c. 32. *De luct.* c. 2. f. *De Dipsad.* c. 2. f. &c. *Aristoph.* Nub. 1043. ἔχω λαβὼν ἄφυκλον. Et passim. Sed ἀφεύκτως adferens *Stephanus*, ἄφυκτος similiter se nondum invenisse fatetur. Ideoque & ego id Luciano non obtrudam; etsi *Solanus* qui id supra emendarat, idem hic intactum reliquit; etsi, inquam, bis jam in Edd. ἄφυκλον (interdum & corrupte ἄφικλον) inveni, nondum tamen contra Luciani aliorumque solitam orthographiam id introducere audeo, ut sit parvi. *J. F. R.*

18. Γινομένῳ] *Homer.* Il. Υ. 128. *M. du S.*

25. Ὅμηρος ἐν ἑτέρῳ μέρει] Haud immerito *Solan.* adscripserat, etiam sic legere *Flor.* & *Coll.* Quia non in *Odyss.* Sed in *Iliad.* Υ. 336. hunc versum reperit. *J. F. R.*

δὲ κἀκεῖνό μοι ἀπόκριναι. ὃ τρεῖς [a] αἱ Μοῖραί εἰσι, Κλωθώ, [b] Λάχεσις, οἶμαι, καὶ [c] Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν.

ΚΥΝ. Ἡ Εἱμαρμένη τοίνυν, καὶ ἡ Τύχη (πολυθρύλλητοι [d] γοῦν καὶ αὗται) [e] τίνες εἰσὶν, [f] ἢ τί δύνανται αὐτῶν ἑκατέρα; πότερον τὰ ἴσα ταῖς Μοίραις, ἢ [g] τί ὑπὲρ ἐκείνας; ἀκούω γοῦν ἁπάντων λεγόντων, μηδὲν εἶναι Τύχης καὶ Εἱμαρμένης δυνατώτερον. ΖΕΥΣ. Οὐ θέμις ἅπαντά σε εἰδέναι, ὦ Κυνίσκε. τίνος [h] δ' ἕνεκα ἠρώτησάς τὸ περὶ τῶν Μοιρῶν;

ΚΥΝ. Ἦν πρότερον μοι, ὦ Ζεῦ, κἀκεῖνο εἰπεῖν· εἰ καὶ ὑμῶν αὗται ἄρχουσι, καὶ ἀνάγκη ὑμῖν ἠρτῆσθαι ἀπὸ τοῦ λίνου αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Ἀνάγκη, ὦ Κυνίσκε. τί δ' ἂν ἐμειδίασας; ΚΥΝ. Ἀνεμνήσθην ἐκείνων τῶν Ὁμήρου ἐπῶν, [i] ἐν οἷς πεποίησαι αὐτὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν θεῶν δημηγορῶν, ὁπότε ἠπείλεις αὐτοῖς, ὡς ἀπὸ σειρᾶς τινος χρυσῆς

reſponde. Nonne tres ſunt Parcae, Clotho, Lacheſis, puto, & Atropos. JUP. Recte.

3. CYN. Fatum ergo, & Fortuna, multum trita enim iſta quoque *nomina*, quae ſunt, aut quid poſſunt ſingulae? utrum aequalem Parcis poteſtatem habent, an aliquid ſupra illas valent? Audio enim dicere univerſos, nihil eſſe Fortuna & Fato potentius. JUP. Fas haud eſt, Cyniſce, ſcire te omnia. Cujus vero tandem rei cauſſa interrogaſti de Parcis?

4. CYN. Si prius illud mihi dixeris, Jupiter, vobisne etiam illae imperent, cogaminique vos ab illorum filo pendere? JUP. Cogimur, Cyniſce. Quid vero riſiſti? CYN. Recordabar illorum *Homeri* verſuum, in quibus ab eo induceris in concione Deorum verba faciens, ubi minabaris illis, te aurea quadam catena omnia ſuſpenſu-

a Αἱ] Abeſt artic. ab O. *b* Λάχεσις] Καὶ Λάχ. O. *c* Γὰρ καὶ] Γὰρ πάνυ καὶ O. *d* Τίνες εἰσὶν] Τίνες πότ' εἰσὶν O. *e* Ἢ τί δύνανται] Καὶ τί δύνανται O. *f* Τί ὑπὲρ] Τί ϵ ὑπὲρ O. *g* Ὧν] Abeſt ab O. *h* Τὸ περὶ] Dedi ex *f*. *V*2. O. & P. Ποτε περὶ habent Edd. cett. *i* Ἐν οἷς] Ἃ Ox.

43. Πάνυ μὲν οὖν] Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλο τι δύναται εἱμαρμένη ϵ τύχη παρὰ τὰς μοίρας, εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . περὶ αὐτῶν * ἀπορηθῆναι δυνάμενον. *V.*

* Ἀπορηθῆναι] Ἀπεριθῆναι erat in cod. V. Sed retinui vulgatam, etſi ſuſpicarere, V. ἀποκριθῆναι dare voluiſſe. *J. F. R.*

56. Τί δ' ἂν †ἐμ.] Τῷ Διὸς εἰπόντος, ὅτι ἡμεῖς οἱ θεοὶ τῷ νήματος ἀρτημεθα τῶν μοιρῶν, ὁ Κυνίσκος ἐγέλασε. *V.*

† Hoc Schol. male relatum ad verba, τῷ λίνῳ αὐτῶν in ſedem ſuam reſtituit *M. du S.*

41. Οὐ τρεῖς αἱ μοῖραί εἰσι, Κλωθὼ, Λάχεσις, οἶμαι, καὶ Ἄτροπος; ΖΕΥΣ. Πάνυ μὲν οὖν] Mutilus ſimul & vitioſus ad haec verba legitur Scholiaſtes, Τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ἠπόρησεν. εἴτ' ἄλλό τι δύναται εἱμαρμένη ϵ τύχη παρὰ τὰς μοίρας. εἴτε ἰσοδυναμοῦσι. διὸ ὡς μεγάλης οὔσης τῆς ἀπορίας, ἐποίησε τὸν Δία . . . . . περὶ αὐτῶν ἀπορηθῆναι δυνάμενον. Poſſumus haec ita ſupplentes emendatius legere, ἐποίησε τὸν Δία ἀποροῦντα περὶ αὐτῶν ἀποκριθῆναι μὴ δυνάμενον. Nec dubito quin haec genuina ſit Scholiaſtae commentatio. Plane id, quod hic ab Scholiaſta ita ſuppleto dicitur, ab Luciano in hoc Dialogo fit. *J. J.*

52. Τὸ περὶ] Ex Mſſ. Ox. P. & Edd. *J.* & *Ven.* 2. eſt illud τὸ, reliqui enim libri habent περὶ, quod nihili eſt. *M. du S.*

58. Ὁμήρου ἐπῶν] *Hom.* Il. Θ. 18. & ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Ἐν οἷς] Cod. Ox. ἃ, quod minime ſpernendum, quamvis repugnent caeteri Libri. *M. du S.*

61. Ἀναρτησόμεθα] *Hom.* Il. Θ. 18—27. *M. du S.* Ἀναρτησόμεθα] Quia hoc recepi, etiam verſionem ad id adcommodavi. Clar. *Geſn.* vulgatam ſecutus dederat: *tamquam qui aurea quadam catena ſuſpenſa habeas univerſa.* At cum mox quoque ſequatur futurum καθήσειν, manifeſtum eſt, minas illas utrobique ad futuram actionem pertinere. quumque poſteriore demum loco dicat Jupiter ſe catenam demiſſurum, non poterat ante narrari, eadem ſe omnia jam ſurſum traxiſſe, ante quam eam demiſiſſet. Non igitur dolebit, ſpero, Vir humaniſſimus, me hoc mutare auſum. Nec diffiteor tamen, aor. ἀναρτησάμεθα, valentem *cum demiſero*, mixtamque futuro praeteriti ſignificationem habentem, admitti poſſe, nec exempla deſunt, ubi ſic futuro jungitur; ut ap. *Diod. Sic.* init. L. 2. Ἐν ταύτῃ δὲ ἀναγράψομεν τὰς κατὰ τὴν Ἀσίαν γενομένας πράξεις — τὴν ἀρχὴν ποιησάμενοι, & alibi, quin & *Aor.* indic. pro ejusmodi futur. *Homer.* Il. Δ. 161. — μα-

furum. Dicebas enim, illam te catenam caelo demiſſurum, Deos vero omnes ſi velint ab illa ſuſpenſi vi te detrahere, non detracturos: te vero, ſi velis, facile univerſos *Ipſa cum terra tracturum, ipſoque profundo.* Tunc quidem igitur admirabili mihi quadam vi videbare praeditus, perhorreſcebamque verſus iſtos cum audirem. Modo vero ipſum te jam video una cum catena illa & minis, a tenui filo, ut ais, ſuſpenſum. Videtur ergo mihi juſtius gloriari poſſe Clotho, ut quae ipſum te quoque, pendulum de colo ſua libret, ut piſcatores de arundine piſciculos.

k ἀναρτησόμενον τὰ πάντα. l ἔφης γὰρ αὐτὸς m τὴν μὲν σειρὰν καθήσειν ἐξ οὐρανοῦ, τοὺς θεοὺς δὲ n ἅπαντας, εἰ βούλοιντο ο ἐκκρεμαννυμένους καλασπᾶν βιάζεσθαι, σὲ μὴν καλασπάσειν γε, p σὺ δὲ, ὁπόταν ἐθέλῃς, ῥᾳδίως ἅπαντας

Αὐτῇ κεν γαίῃ q ἐρύσαις, αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

τότε μὲν r ἦν θαυμάσιος ἐδόκεις μοι τὴν βίαν, καὶ ἀφρίκτιον μέλαξυ ἀκουόντων τῶν ἐπῶν. s νυνὶ δὲ αὐτόν σε ἤδη ὁρῶ μὲν τὴν σειρᾶς, καὶ τῶν ἀπειλῶν, ἀπὸ λεπτοῦ νήματος, ὡς φῄς, κρεμάμενον. δοκεῖ t δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς καὶ αὐτόν σε ἀνάσπαστον u αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια.

5. JUP. Neſcio, quid hae ſibi tuae quaeſtiones velint. CYN. Illud, Jupiter; & per *ego te* Parcas, & Fatum *obſecro*, ne aſpere, neque iracunde audias me, quae

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ' ὅ, τι σοι ταυτὶ βούλεται τὰ ἐρωτήματα. ΚΥΝ. Ἐκεῖνο, ὦ Ζεῦ, καὶ πρὸς τῶν Μοιρῶν, καὶ τοῦ Εἱμαρμένης, μὴ τραχέως μηδὲ πρὸς ὀργὴν ἀκούσῃς x μου τὰ λη-

k Ἀναρτησόμενον] Sic dedi ex O. & Fr. Ἀναρτησάμενον Edd. cett. l Ἔφης] Ἔφηθα Fl. m Τὴν μὲν] Μὲν τὴν O. P. n Ἅπαντας] Ἅμα πάντας O. o Ἐκκρεμαννυμένους] Ἐκκρεμαμένους O. p Σὺ] Σὲ male O. q Ἐρύσαις] Ἐρύσαι O. & marg. A1. r Οὖν] Δὴ O. s Νυνὶ] Νῦν O. t Δ' ἂν] Γοῦν O. P. mox ἂν omittit O. u Αἰωροῦσα] Sic reſtitui ex G. L. O. P. Θεωροῦσα Edd. priores. x Μου] Ἐμοῦ Ex. Fl. Μου P. cum Edd.

62. Καθήσειν] Κρεμάσαι. V.

68. Τὴν βίαν] Τὴν δύναμιν. V.

— *μεγάλῳ ἀπέτισαν* (ἀπέτισαν Clark. & Barneſ.) *magno luent*, (*lucrint*) Et *Herodot.* I. X. p. 5. monente *Horreo*, in Obſ. Crit. p. 19. ἐν νόῳ ἔχουσα τίσασθαι τὸν Καρδαύλεα. Ubi Rever. *Horr.* vel nimius eſt in probandis ejusmodi aoriſt. infin. Sed quum futurum invenerim, id eo facilius adripui, utpote hic adcuratius. In aliis enim exemplis paullo alia eſt ratio. *J.F.R.*

61. Ἔφης] Quod *Fl.* hic ἔφηθα habet, non adeo alienum eſt; nam & ſic rurſus infra c. 10. eadem cum ceteris; at quum utrumque rectum, & ſaepe occurrat, nihil muto. *J.F.R.*

62. Μὲν τὴν] Sic Mſſ. Ox. & P. melius quam ut in Impreſſis eſt, τὴν μέν. *M. du S.*

Τὴν μὲν] Si ad αὐτὸς reſpicias, melius erit μὲν cum *Solano* praemiſiſſe; verum ſi ad ſequentia, τοὺς θεοὺς δὲ, rectius poſtpoſueris; ideoque in vulgata nihil mutavi. *J.F.R.*

63. Ἐκκρεμαννυμένους] Etſi probum quoque quod in Ox. eſt, ἐκκρεμαμένους; ſervavi tamen vulgatam ob id ipſum, quia rarius illa forma occurrit, quam altera; nec tamen noſtro inuſitata. Sic ſupra *Tox.* c. 6. vſ. 26. ἐκκρεμαννύμενοι, ubi idem ex *Thucyd.* VII. probavi. Interim ἐκ—νύμενοι & hic malim. *J.F.R.*

67. Αὐτῇ κεν] *Homer.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

68. Γοῦν] Hoc ferme admitterem; ut mox c. 7. βούλει γοῦν ἐπαγάγω; ſed memor δὲ cum illo toties confundi, ut ſaepe diſtingui nequeat, vulgatam ſervavi. Vid. ſupra *Imag.* c. 15. f. ubi bis δ' ἂν ſine varietate legitur. *J.F.R.*

74. Θεωροῦσα] Elegantius in veteri codice ſcribitur: Δοκεῖ δ' ἂν μοι δικαιότερον ἂν ἡ Κλωθὼ μεγαλαυχήσασθαι, ὡς ἐ αὐτόν σε ἀνάσπαστον αἰωροῦσα ἐκ τοῦ ἀτράκτου, καθάπερ οἱ ἁλιεῖς ἐκ τοῦ καλάμου τὰ ἰχθύδια. *Mihi videtur longe juſtiorem cauſam gloriandi Clotho habere, quae te ipſum attractum ſuſpendet ex fuſo, ſicut piſcatores in arundine piſces.* Vulgati Θεωροῦσα, quod quidem ferri poteſt. ſed Mſ. lectio facile prae hac Graece doctis ſe probabit. *J.G.G.*

Αἰωροῦσα] Sic etiam Mſſ. Ox. P. & L. In reliquis Θεωροῦσα, minus eleganter. *M. du S.*

Αἰωροῦσα] Lubens adripui quod quatuor Codd. exhibent. Neque etiam Cl. *Geſn.* vulgatum Θεωροῦσα valde videtur probaſſe, qui id ſtudio neglexerit, & αἰωρεῦσα potius ob oculos habuerit. *J.F.R.*

τἀληθῆ μὲ παῤῥησίας λέγοντα. εἰ γὰρ ἔτως ἔχει ταῦτα, καὶ πάντων αἱ Μοῖραι κρατοῦσι, καὶ οὐδὲν ἂν ὑπ' ἀδενὸς [a] ἔτι ἀλλαγείη τῶν ἅπαξ δοξάντων αὐταῖς, τίνος ἕνεκα ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι θύομεν, καὶ ἑκατόμβας [b] προσάγομεν, εὐχόμενοι γενέσθαι ἡμῖν παρ' ὑμῶν τὰ ἀγαθά; οὐ γὰρ ὁρῶ γε ὅ, τι ἂν ὠφελήσαιμεν τὴν θεραπείας ταύτης, εἰ μήτε τὰς φαύλων ἀποτροπὰς εὑρέσθαι δυνατὸν ἡμῖν ἐκ τῶν εὐχῶν, μήτε ἀγαθόν τινος [c] θεοδότου τυγχάνειν.

ΖΕΥΣ. Οἶδα ὅθεν σοι τὰ κομψὰ ταῦτα ἐρωτήματά ἐστι, παρὰ τῶν καλαράτων σοφιστῶν, οἳ μηδὲ προνοεῖν ἡμᾶς τῶν ἀνθρώπων φασίν. ἐκεῖνοι γὰρ τὰ τοιαῦτα ἐρωτῶσιν ὑπ' ἀσεβείας, ἀποτρέποντες καὶ τοὺς ἄλλους θύειν, καὶ εὔχεσθαι, ὡς εἰκαῖον ὄν· ἡμᾶς γὰρ οὔτε ἐπιμελεῖσθαι τῶν πραττομένων παρ' ὑμῖν, οὔθ' ὅλως τι δύνασθαι πρὸς τὰ ἐν τῇ γῇ πράγματα· πλὴν ὅ γε χαιρήσουσί, τὰ τοιαῦτα διεξιόντες. ΚΥΝ. Οὐ, μὰ τὸν Κλωθῶ ἄτραχλον, ὦ Ζεῦ, οὐκ

vera sunt, cum fiducia dicentem: Si enim ita se habent illa, & omnia in Parcarum potestate sunt, neque quidquam eorum, quae semel illis placuere, a quoquam porro mutari potest: cujusnam rei gratia vobis sacrificamus homines, & hecatombas admovemus, precati, ut nobis contingant a vobis bona? Neque enim video, quid boni ad nos ab illo cultu redeat, si neque malorum depulsiones invenire nobis licet precibus, neque bonum quidquam divino munere nancisci.

6. JUP. Novi unde habeas argutas illas interrogationes; a Sophistis illis sacerrimis, qui etiam providere nos hominibus negant. Illi enim prae impietate talia quaerunt, & alios quoque, ne sacrificare velint, aut precari, dehortantur, tanquam frustra sit: nos enim neque curam gerere eorum, quae apud vos agantur, neque omnino posse quidquam, ad res terrestres. Verum non gaudebunt *impune se auferre* ejusmodi disputationes. CYN. Non profecto, per illum Clothûs fusum, Jupiter, non

a Ἔτι] Abest ab O. b Προσάγομεν] Restitut. ex O. B2. & Fr. Προσάγωμεν habebant Edd. reliquae. c Θεοσδότου] Et sic cum J. habere Fl. notat Solan. Sed habet etiam P. H. S. & Ald.

5. Ὁ δὲ λόγος αὐτὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως εἰπεῖν πρὸς ἡμᾶς, εἰς τοῦτο ἀπέβη· περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν] Haec verba vulgo vertuntur, *Disputatio vero nostra, nescio quomodo eo progressa in hoc incidit, ac supervacanea hominum sacrificia esse confirmat.* Infringit & contorquet sensum, qui ita vertit. Ubi illuc *ac?* Reddendum fuit, *Ipsa vero disputatio, (nescio dicere quomodo inter progrediendum eo devenerit) dicit supervacanea esse sacrificia.* J. J.

6. Ἡμῶν πρὸς ὑμῶν] Secutus sum scripturam MSS. Ox. in quo εἰπεῖν, quod in impressis est, non reperitur. M. du S.

Ibid. Περιττὰς εἶναι] Et hic in Impressis additum erat φησὶν, quod praeeunte Cod. Ox. exulare jussimus. M. du S.

7. Φησὶν] Τὸ φησὶν hic superfluum videtur. F. G.

Φησὶν] Deletum etiam voluit *Solan.* sed immerito. At quia omnes Edd. & *Scholiast.* habent, nec ipse in marg. ut alias solet, Codicem notaverit, qui omittat, uncis saltem inclusisset. Sed εἰπεῖν abesse ab O. & pro eo ἡμῖν legi, adscripserat *Juntinae*; ac φησὶν delerat; sine dubio significans utrumque verbum in eodem abesse; & rectius procedere orationem, si utrumque expungatur. In versione *Gesn.* parenthesin addidit, quod & in Graecis sum secutus. J. F. R.

9. Καὶ ὅπως] Subaudi ὄρα. F. G.

14. Δυνατὸν] Utrum ἢ δυνατὸν; non respuerem, si invenirem. J. F. R.

15. Βούλει γοῦν ἐπαγάγω] Hic jam constanter γοῦν, & recte, non οἶ' ἔν. Conf. supra c. 4. f. Ceterum de illa usitatissima constructione duorum verborum, neglecto infinitivo, vel omissa conjunctione, vix opus erit aliquid commentari. Dicam cum *Bourdelotio*, dixi alibi. Immo sic perpetuo, ut *Herm.* c. 80. Θέλεις διηγήσομαι; *Scyth.* c. 9. pr. Βούλεσθε ὦν ἐπαγάγω ἤδη. J. F. R.

18. Ἀντίδοσιν] Locus palam corruptus, quem ego sic refingo. ὥσπερ ἀνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι ἢ. τ. ἐ. τ. β. M. du S.

Ἀντίδοσιν δέ τινα ποιούμενοι] Ego omnino cum O. expungerem illud δὲ, vel in τε mutarem, ut cum ᾗ cohaereat, si ante ἢ, velimus μᾶλλον intelligi. Nam sensum non esse, sed homines remunerari velle Deos aut bona ab ipsis emere, (quum fateatur Jupiter, eos nihil ab Diis accipere) patet ex responso Cynisci, ex quo sensus verborum Jovis unice petendus, & ex eo satis intelligi potest, etsi non satis pateat quomodo verba sint constituenda. Et video Cl. *Gesn.* τὸ *sed* etiam

non ab illis inductus, ista te interrogavi: sed ipse noster sermo (non habeo dicere quomodo progressus huc nobis evaserit) supervacanea esse ait sacrificia. Iterum autem, si videtur, paucis te rogabo: tu vero respondere ne graveris, & *fac* ut respondeas firmius. JUP. Roga si satis tibi otii est ad sic delirandum.

7. CYN. Omnia ais a Parcis fieri? JUP. Nempe. CYN. In vestra autem potestate est mutare ista, & retractare? JUP. Nequaquam. CYN. Vis igitur inducam, quod sequitur; an manifestum id est, etiam si non dixero? JUP. Manifestum id quidem. Verumtamen qui sacrificant, non *tam* indigentiae caussa sacrificant, remunerationem quandam facientes, & quasi ementes a nobis bona, quam alioquin honore praestantiorem naturam afficiunt. CYN. Satis etiam hoc est, si tu quoque dicis, nullius utilitatis caussa fieri sacrificia, sed benignitate quadam hominum, honore praestantiorem naturam afficientium. Quamquam

ὑπ' ἐκείνων ἀναπειθεὶς, ταῦτά σε ἠρώτησα. ὁ δὲ λόγος αὐτὸς (οὐκ οἶδ' ὅπως [d] ἡμῖν προϊὼν [e] εἰς τοῦτο ἀπέβη) περιττὰς εἶναι τὰς θυσίας φησίν. αὖθις δ' εἰ δοκεῖ, μετ' βραχέων ἐρήσομαί σε, σὺ δὲ μὴ ὀκνήσῃς ἀποκρίνασθαι, καὶ ὅπως ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ. ΖΕΥΣ. Ἐρώτα, εἴ σοι σχολὴ τὰ τοιαῦτα ληρεῖν.

ΚΥΝ. Πάντα φὴς ἐκ τῶν Μοιρῶν γίγνεσθαι; ΖΕΥΣ. Φημὶ γάρ. ΚΥΝ. [f] Ὑμῖν δὲ [g] δυνατὸν ἀλλάττειν ταῦτα, καὶ ἀνακλώθειν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Βούλει οὖν ἐπαγάγω καὶ τὸ μὴ τοῦτο, ἢ δῆλον, κἂν μὴ εἴπω αὐτό; ΖΕΥΣ. Δῆλον μέν. οἱ δέ γε θύοντες ὑπὲρ τῆς χρείας ἕνεκα θύουσιν, ἀντίδοσιν [h] δέ τινα ποιούμενοι, καὶ ὥσπερ ὠνούμενοι τὰ ἀγαθὰ παρ' ἡμῶν, ἢ τιμῶντες ἄλλως τὸ βέλτιον. ΚΥΝ. Ἱκανὸν [i] καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίγνεσθαι τὰς θυσίας, [k] χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. καίτοι εἴ τις τῶν σο-

d Ἡμῶν προϊὼν] Sic restitutum ex Cod. O. Nam Edd. εἰπεῖν προϊὼν ἡμῶν, sine sensu. e Εἰς τοῦτο] Εἰς τέλος τοῦτο emendatum in Cod. Ox. f Ὑμῖν] Ἡμῶν male O. g Δυνατὸν] Οὐ δυνατὸν Fl. Οὐ omittunt cett. & P. h Δὲ] Δὲ & γὰρ deesse in O. notat M. du S. i Καὶ] Iterum abest in O. k Χρηστότητι] Εὐγνωμοσύνῃ G. O. P. & marg. A1. At prius est in Edd. omnibus.

7. Τὰς θυσίας φησὶ] * Δηλονότι ὁ λόγος. V.
8. Μὴ ὀκνήσῃς] Ἀπὸ κοινοῦ τὸ μὴ ὀκνήσῃς, ὥσ. ἢ καὶ † ὅπως ἀσφαλέστερον ‡ ἀποκρίνῃ, μὴ ὀκνήσῃς. V.

18. Ἀντίδοσιν] Ἀνθ' ὧν λαμβάνουσιν ἀγαθῶν τὰς θυσίας § παρέχουσιν. V.

* Δηλονότι] Δηλόντι male Edita.
† Ὅπως] Ὅπεις misere ante editum.
‡ Ἀποκρίνῃ] Ἀποκρινόμενος legebatur in editis. Mutavit, non addens unde, M. du S.
§ Παρέχουσιν] Ita dedit Solanus, cum ante legeretur παρέχοντες.

tam in versione sua delesse. J. F. R.

20. Ἢ τιμῶντες] Apparet ex interpretatione nostra, omissum nos putare in priore membro μᾶλλον, ὅσον vel simile quid, quod ante τὴν ἢ non insolens esse, constat. Aristoph. Νεφ. 1420. Εἰκὸς δὲ μᾶλλόν σε τοὺς γέροντας ἢ τοὺς νέους τι κλάειν. Thucyd. 2, 89. Ἀντ. παλοι οἱ πλείσῃς τῇ δυνάμει τοπλέον πίσυνοι ἢ τῇ γνώμῃ ἐπῆρχον). Illud quidem videbatur nobis ex tota serie apertum, removeri a caussa sacrificiorum χρείαν & cognatam illi ἀντίδοσιν, ac τὸ ὠνεῖσθαι, relinqui solam τιμὴν τοῦ βελτίονος. Similis locus est Jov. Trag. c. 46. Οὔκουν ἔφερεν ὑμᾶς τότε ὁ ἄνεμος — ἢ οἱ ἱρέττοντες. Et in ipso fine ejus libelli: Ἐβουλόμην ἂν ἔνα τοιοῦτον ἔχειν — ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. J. M. G.

Ἢ τιμῶντες] De omisso μᾶλλον, sed facile subaudiendo, nonnihil etiam dixi ad Quom. Hist. c. 17. f. J. F. R.

23. Χρηστότητι] Ἱκανὸν καὶ τοῦτο, εἰ καὶ σὺ φὴς ὅτι μηδενὶ χρησίμῳ γίνεσθαι τὰς θυσίας, χρηστότητι δέ τινι τῶν ἀνθρώπων τιμώντων τὸ βέλτιον. *Hoc satis est, si etiam dicis nullius utilitatis caussa sacra fieri: verum bonitate quadam hominum quod praestantius est, colentium.* Sic recte interpres, *colentium* sc. Deos. Nihil hic moneram, nisi Ms. juberet me non praeterire, quod in illo legitur εὐγνωμοσύνῃ, pro χρηστότητι; hoc minime damno, alterum tamen est efficacius, declarat enim memorem, gratum & benevolum animum propter accepta beneficia. Sic pag. 123. idem codex pro καὶ τιμαῖς γεραίροντες, scribit θυσίαις γεραίροντες. J. G. G.

25. Καὶ

σοφιστῶν ἐκείνων παρῆν, ἤρετο ἄν σε καθ' [a] ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεοὺς, ἢ ταῦτα ὁμοδούλους ὄντας ἀνθρώπων αὐταῖς δεσποίναις ταῖς Μοίραις ταπεινουμένους. ἐπεὶ γὰρ ἀποχρήσει αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ὡς δι' αὐτὸ ἀμείνους δοκεῖν. ἐπεὶ τοῦτό γε μακρῷ χεῖρόν ἐστιν, εἴγε τοὺς μὲν, εἰ μηδὲν ἄλλο, [b] θάνατός γε εἰς ἐλευθερίαν ἀφείλετο· ὑμῖν δὲ εἰς ἄπειρον ἐκπίπτει τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀϊδιος ἡ δουλεία γίγνεται, οἷον μακρῷ τῷ λίνῳ στρεφομένη.

ΖΕΥΣ. Ἀλλ', ὦ Κυνίσκε, τὸ ἀΐδιον τοῦτο, καὶ ἄπειρον, εὐδαιμονίαν ἡμῖν ἐστι, καὶ ἐν ἅπασιν ἀγαθοῖς [c] ἡμεῖς βιῶμεν. ΚΥΝ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, ἀλλὰ διώρισαι καὶ παρ' ὑμῖν τὸ πρᾶγμα, καὶ πολλὴ ταραχὴ [d] ἔνεστι, σὺ μὲν γὰρ εὐδαίμων, βασιλεὺς γὰρ, καὶ δύνασαι ἀνασπᾶν τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλατταν, ὥσπερ ἰμονίαν καθείς· [e] ὁ δὲ Ἥφαιστος χωλός ἐστι, βάναυσός τις καὶ πυρίτης τὴν τέχνην· ὁ Προμηθεὺς δὲ καὶ ἀνεσκολοπίσθη ποτέ. [f] τὸν γὰρ πατέρα σου τί ἂν λέγοιμι, πεδήτην ἔτι ἐν τῷ ταρτάρῳ ὄντα; καὶ ἐρᾶν δέ [g] φασιν ὑμᾶς, καὶ τιλρώσκεσθαι, καὶ δουλεύειν ἐνίοτε [h] καὶ τοῖς ἀνθρώποις, ὥσπερ

si quis Sophistarum illorum adesset, fortasse te interrogaret, quanam re praestare dicas Deos, idque cum hominum sint conservi, iisdem dominabus Parcis subjecti. Neque enim, quod immortales sunt, hoc iis sufficerit, ut ideo meliores videantur: quandoquidem multo hoc est deterius; ubi illos, si nihil aliud, at certe mors in libertatem asserit; vobis autem in infinitum res exit, & aeterna servitus oriatur, quae longo illo filo torqueatur.

8. JUP. Verum, Cynisce, in ipsa illa aeternitate & infinitate inest nobis beatitas, atque in bonis omnibus vivimus. CYN. Non omnes, Jupiter, sed diversa etiam apud vos ratio est, & multa inest confusio. Nam tu quidem beatus, qui rex sis, & possis terram cum mari attrahere puteali quasi funem demisso. At Vulcanus claudus est, vilis opifex, & fuliginosus. Prometheus etiam in alto affixus quondam. De patre enim tuo quid dicam, qui sit compeditus adhuc in tartaro. Ajunt autem vos amare etiam, & vulnerari, & servire interdum

a Ὅ, τι] Emendante *Jensio*. Ὅτι vulg. b Θάνατός γε] Καὶ ὁ θάνατος O. c Ἡμεῖς] Non comparet in O. d Ἔνεστι] Ἔστι *Fl.* Vulgatam ceterarum firmat P. e Ὁ δὲ Ἥφαιστος] Ὁ Ἥ. δὲ O. f Ποτὲ] Deest in O. g Φασιν ὑμᾶς] Ὑμᾶς φασιν O. h Παρὰ] Π male O. hic & mox bis, ait *Sol.* Sed forsitan est compend. τοῖς ἀνθρ. V. Alberti Glossar. N. T.

43. Ἰμονίαν * καθεὶς] Ἰμονία λέγεται τὸ χοινίον εἰς ὃ † δεσμεῖται ὁ κάδος, δι' οὗ τὸ ὕδωρ ἀνέλκουσιν. ἰμονία λέγεται καὶ ἡ ἁλὼ κάδου ἢ τινος ἄλλης διὰ χοινίκος ‡ γοῦν ἕλκησις. διότι καὶ ἱμὰς λέγεται, κυρίως μὲν ὁ λῶρος, καταχρηστικῶς δὲ καὶ τὸ χοινίον. *V.*

44. Πυρίτης] Πᾶς ὁ διὰ πυρὸς τεχνίτης. *G.* Ὁ διὰ πυρὸς τέχναις ἐργαζόμενος. *V.*

45. Ὁ Προμηθεὺς] Λέγουσιν ὅτι ὁ Ζεὺς τὸ πῦρ ἔκρυπτεν, καὶ σὺν ἠνείχετο Προμηθεὺς κλέψας αὐτὸ τούτοις δέδωκε, καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῷ Καυκάσῳ ὄρει, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἐσθίειν τὸ ἧπαρ αὐτοῦ. *V.*

46. Τὸν γὰρ πατέρα σου] Πατὴρ τοῦ Διὸς ὑπῆρχεν ὁ Κρόνος. ὅτε ἐγνωκὼς ὡς εἷς τῶν ἀπ' αὐτοῦ γενομένων τὴν βασιλείαν § ἐκβαλεῖ αὐτὸν, ἐπεισθεὶς ἔχειν υἱὸν, κατεσθίει αὐτὸν. τοῦτο ἐποίησε δύο υἱοῖς, τῷ Ἅιδῃ ἐν τὸ Ποσειδῶνι. ὅτε δὲ ἐγεννήθη ὁ Ζεὺς, ἡ Ῥέα, ἡ γυνὴ τοῦ Κρόνου, δέδωκεν αὐτῷ λίθον ἀντὶ τοῦ Διός. ὁ δὲ Κρόνος καταπιὼν, καὶ τοὺς πρότερον παῖδας ἐξήμεσεν. αὐξηθεὶς δὲ ὁ Ζεὺς τὸν ἑαυτοῦ πατέρα τῆς βασιλείας ἐδίωξε, καὶ δεσμοὺς ¶ βαλὼν αὐτῷ ἐν τῷ ταρτάρῳ ἀπέθετο. *V.*

* Καθεὶς] Παθεὶς habebant edita misere, ex Luciani textu correxit *M. du S.*

† Δεσμεῖται] Δεσμεῦται Exc *G.* Δεσμοῦται C.

‡ Γοῦν] Non adpatebat in Edd. Insertum nunc ex *G.* & V.

§ Ἐκβαλεῖ] Ἐκβάλλει V. Quod in Impresso recte mutatum est. *M. du S.*

¶ Βαλὼν] Ἐμβαλὼν legendum existimo & ἐξιδίωξε. *J. F. R.*

25. Καθ' ὅτι] Legendum καθ' ὅ, τι βελτίους φῂς τοὺς θεούς. non καθ' ὅτι, ut vulgo. *J. J.*

42. Ἀνασπᾶν τὴν γῆν] *Hom.* Il. Θ. 24. *M. du S.*

51. Τὸν Ἀπόλλω] Apollo inter pastorum numina nu-

dum hominibus, ut nempe fratrem tuum Laomedonti, & Admeto Apollinem. Ista quidem non valde mihi videntur beata. Sed verisimile est, quosdam vestrum fortunatos & felices esse; alios autem contra. Omitto dicere, quod etiam in latrones inciditis sicut nos, & spoliamini a sacrilegis, & ex ditissimis pauperrimi temporis momento fitis. Multi vero jam conflati sunt, aurei cum essent vel argentei: quibus nempe id ipsum fato decretum fuerat.

9. JUP. Vides, Cynisce, ista jam contumeliosa *sunt quae* dicis: atque erit forte cum te illorum poenituerit. CYN. Parce minis, Jupiter, cum scias, nihil mihi eventurum, quod non Parcae ante te visum fuerit: quandoquidem nec ipsos illos puniri video sacrilegos: sed plerique vos effugiunt, nec enim puto capi illos in fatis est. JUP. Nonne praedixi, illorum te *de grege* esse, qui tollunt disputando providentiam. CYN, Vehementer illos, Jupiter, metuis, nescio qua de causa. Quaecumque enim ego dico, illorum putas e disciplina esse.

50 τὸν σὸν ἀδελφὸν ὠνῇ τῷ Λαομέδοντι, καὶ τῷ Ἀδμήτῳ τὸν [i] Ἀπόλλω. ταῦτα δέ μοι καὶ πάνυ εὐδαίμονα [k] εἶναι δοκεῖ, ἀλλ' ἐοίκασιν ὑμῶν οἱ μὲν τινες εὐτυχεῖς τε καὶ εὔμοιροι εἶναι, οἱ δὲ ἔμπαλιν. 55 ἐῶ γὰρ λέγειν ὅτι καὶ λῃστεύεσθε, ὥσπερ ἡμεῖς, καὶ διαρπάζεσθε ὑπὸ τῶν ἱεροσύλων, καὶ ἐκ πλουσιωτάτων πενέσταλοι ἐν ἀκαρεῖ [l] χρόνου γίγνεσθε. πολλοὶ δὲ καὶ καλεχωνεύθησαν ἤδη, χρυσοῖ ἢ ἀργυροῖ ὄντες, οἷς τοῦτο 60 εἱμαρτὸ δηλαδή.

ΖΕΥΣ. Ὁρᾷς; ταῦτ' ἤδη ὑβριστικά, ὦ Κυνίσκε, φής· καί σοι τάχα μεταμελήσει ποτὲ αὐτῶν. ΚΥΝ. Φείδου, ὦ Ζεῦ, τῶν ἀπειλῶν, εἰδὼς ἑδέν με πεισόμενον, ὃ, τι μὴ καὶ τῇ Μοίρᾳ πρὸ σοῦ ἔδοξεν. ἐπεὶ εἰδ' αὐτοὺς ἐκείνους ὁρῶ τοὺς ἱεροσύλους [m] κολαζομένους, ἀλλ' οἵγε πολλοὶ διαφεύγουσιν ὑμᾶς· εἰ γὰρ εἱμαρτό, οἶμαι, ἁλῶναι αὐτούς. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔλεγον ὡς [n] ἄρ' ἐκείνων τις 70 εἶ, τῶν ἀναιρούντων τὴν πρόνοιαν τῷ λόγῳ; ΚΥΝ. Πάνυ, ὦ Ζεῦ, δέδιας αὐτούς, οὐκ οἶδ' [o] ὅτου ἕνεκα. πάντα γὰρ ὁπόσα ἂν εἴπω, [p] οἴει ἐκείνων παιδεύματα εἶναι.

Ἐγὼ

i Ἀπόλλω] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae Ἀπόλλωνα. k Εἶναι] Deest in O. l Χρόνῳ] Abest ab O. m Κολαζομένους] Κολαζομένους ἅπαντας O. n Ἄρ'] Παρ' O. o Ὅτου ἕνεκα] Ὀθούνεκα O. p Οἴει] Ὑποπτεύεις O.

50. Τὸν σὸν ἀδελφὸν] Ὁ Ποσειδῶν, ἀδελφὸς ὢν τοῦ Διὸς, ** μὴ φέρων βασιλείαν τοῦ Διὸς, διὰ τὸ βαρέως ἄρχειν αὐτὸν, ἐβουλεύσατο μὴ ὑπὸ ἄλλων θεῶν ὑποτάξαι αὐτὸν. γνοὺς δὲ τοῦτο ὁ Ζεὺς, τοὺς βουλομένους ἐτιμωρήσατο. τὸν δὲ Ποσειδῶνα ἔπεμψεν εἰς Τροίαν ἐπὶ τὸ δουλεῦσαι τῷ Λαομέδοντι. *V.*

51. Παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ] Ὁ Ἀσκληπιὸς υἱὸς ἦν τοῦ Ἀπόλλωνος, ὃν τῇ ἰδίᾳ τέχνῃ τῇ ἰατρικῇ χρώμενον, ὡς ματαιολογοῦσι, τοὺς ἀποθνήσκοντας ἤγειρεν. καὶ ὀργισθεὶς ὁ Ζεὺς ἐκεραύνωσεν αὐτόν. Ἐπὶ τούτῳ λυπηθεὶς ὁ Ἀπόλλων, τοὺς Κυκλωπας, τοὺς εἰωθότας καλασκευάζειν τοὺς κεραυνοὺς, κατετόξευσε. καὶ θυμωθεὶς ὁ Ζεὺς ἐποίησε τὸν Ἀπόλλωνα τῷ Ἀδμήτῳ δουλεῦσαι. ὁ δὲ Ἄδμητος ἦν βασιλεὺς Θεσσαλίας. *V.*

57. Ἐν ἀκαρεῖ] Ἐν βραχυτάτῳ. λέγει δὲ ἀκαρὲς τὸ βραχὺ ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν τριχῶν τοῦ μηδὲ καρῆναι διὰ βραχύτητα δυναμένων. *V.*

** Μὴ φέρων βασ. τοῦ Διὸς] Quinque illa verba in Edd. omissa inseruit *M. du S.* Sine dubio ex Cod. etsi id non monuerit.

numeratur, nam & ipse greges Admeti Thessali regis pavisse dicitur, Virg. — *& te memorande canemus Pastor ab Amphryso.* *G.C.*

Τὸν Ἀπόλλω] Quum *J.* mox c. 6. med. item c. 10. in *Jov. Trag.* & alibi, una cum cett. habeat Ἀπόλλω, nullam ejus rationem hic habendam patet. Grammatici quidem ajunt Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα esse Poëticum, per Doricam apocopen; sed Atticis quoque familiare, *Aristophani*, *Platoni*, *Xenophonti*, vid. ap. Doctiss. *Maittair.* de Dialect. p. 22. B. Ibique Ποσειδῶ etiam ex Luciano adductum. *J.F.R.*

57. Χρόνῳ] Non improbum est illud χρόνῳ, etsi ab *Oxon.* Cod. abest; sed Nostro familiare. Vid. T. I. *Tim.* c. 3. & 23. Et *Hemst.* not. ad locum priorem, ubi id ex *Aristid.* quoque firmat. Verum ἐν ἀκαρεῖ χρόνῳ loco posteriore tamen magis Atticum fore pronunciat. Conf. tamen & T. 2. *Amor.* c. 26. ubi variat scriptura in ἀκαρῆ, ἀκαρὶ, & ἀκαρεῖ, non addito χρόνῳ. Ubi oblitus sum addere *Alciphr.* III. Ep. 25. καὶ τὸ ἄγρον ἐδὲ ἀκαρῆ θέλεις ὁρᾶν. *J.F.R.*

Ἐγὼ δὲ [a] παρὰ τίνος ἂν ἄλλου τἀληθῆ, ἢ παρὰ σοῦ μάθοιμι; ἡδέως [b] δ' ἂν καὶ τοῦτο ἐροίμην σε, τίς ἡ πρόνοια ὑμῖν αὕτη ἐστί, Μοῖρα τίς, ἢ καὶ ὑπὲρ ταύτας θεὸς, ὥσπερ ἄρχουσα καὶ αὐτῆς [c] ἐκείνη; ΖΕΥΣ. Ἤδη σοι καὶ πρότερον ἔφην, ὦ θεμιτὸν εἶναι πάντα σε εἰδέναι· σὺ δ' ἔν τι ἐν ἀρχῇ ἐρωτήσειν φήσας, ὦ παῦ [d] τοσαῦτα πρὸς μὲ λεπτολογούμενος. καὶ ὁρῶ ὅτι σοι τὸ κεφάλαιόν ἐστι τοῦ λόγου, ἐπιδεῖξαι ὡς ἡμᾶς πρόνοιαν τινὰ ἀνθρωπίνων. ΚΥΝ. Οὐκ ἐμὸν τοῦτο, ἀλλὰ σὺ μικρὸν ἔμπροσθεν ἔφησθα τὰς Μοίρας εἶναι τὰς [e] πάντα ἐπιτελούσας, [f] ἐκτὸς εἰ μή [g] μεταμέλει σοι ἐκείνων, καὶ [h] μετατίθεσαι αὖθις τὰ εἰρημένα, καὶ ἀμφισβητεῖτε τῇ [i] ἐπιμελείας, παρωσάμενοι τὴν Εἱμαρμένην.

ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς· ἀλλ' ἡ Μοῖρα δι' ἡμῶν ἕκαστα ἐπιτελεῖ. ΚΥΝ. Μανθάνω, ὑπηρέτας καὶ ἀγγέλους τινὰς τῶν Μοιρῶν εἶναι φατέ. πλὴν ἀλλὰ καὶ οὕτως ἐκείνας ἂν εἶεν αἱ προνοοῦσαι, ὑμεῖς δὲ ὥσπερ σκεύη τινὰ, καὶ ἐργαλεῖα ἐστὲ αὐτῶν. ΖΕΥΣ. Πῶς λέγεις; ΚΥΝ. Ὥσπερ, οἶμαι, καὶ τὸ σκέπαρνον τῷ τέκτονι, καὶ τὸ τρύπανον, συνεργεῖ μέν τι πρὸς τὴν τέχνην, [k] οὐδεὶς δὲ ἂν εἴποι ὡς ταῦτα [l] τεχνίτης ἐστὶν, οὐδ' ἡ

10. Ego vero à quonam alio verum quam a te discam? Libenter vero illud quoque te interrogaverim, quaenam illa vobis sit Providentia, Parcarum ne una, an etiam major illis Dea, & illis quasi imperans? JUP. Jam ante tibi dixi equidem, non fas esse scire te omnia. At tu qui principio unum quiddam te interrogaturum dixeras, non desinis minutas mihi nugas ejusmodi obblaterare: & video, caput tibi disputationis hoc esse, ut ostendas, nullam nos rerum humanarum curam agere. CYN. Non meum hoc est; sed tu paullo ante dicebas, Parcas esse, quae perficiant omnia: nisi forte poenitet te illorum, & dicta illa tua retractas, disceptantibus vobis de cura rerum & Fatum ab ea repellentibus.

11. JUP. Nequaquam. Sed per nos Fatum omnia perpetrat. CYN. Percipio, Ministros & famulos quosdam Parcarum vos esse dicitis. Veruntamen sic quoque illae fuerint quae provident. Vos autem velut vasa quaedam illarum & instrumenta estis. JUP. Quid ais? CYN. Puto quemadmodum securis fabro & terebra conferunt illa quidem aliquid ad artem, nemo vero haec esse dixerit artificem; neque navis opus

a Παρὰ] Nota περὶ hic male O. ut mox & saepe. Nisi sit compendium τ παρὰ. V. ad c. 8. b Δ' ἂν] Γοῦν Ex. Fl. & marg. A1. Vulgatam servat P. c Ἐκείνη] Ἐκείνων P. L. Vulgatae Edd. lectioni adsentitur. Fl. d Τοσαῦτα πρὸς μὲ] Hoc reddidi Luciano ex L. O. P. & marg. A1W. Πρός με τοιαῦτα Edd. e Πάντα ἐπιτελούσας] Ἐπιτ. ἅπαντα ἐκτὸς O. f Ἐκτὸς] Deerat in Edd. Addidi ex O. P. g Μεταμέλει σοι] Μεταμελήσει male O. h Μετατίθεσαι] Ἀνατ— male Fl. Vulgatam servat P. i Ἐπιμελείας] Εὐμελ. Fl. k Οὐδεὶς δὲ] Οὐδεὶς τοίνυν δὲ marg. A1. l Τεχνίτης] Ὁ τεχνίτης O.

77. Μεῖρά τις ἡ] Πάνυ γενναίως καὶ τοῦτο καθ' Ἑλλήνων ὑπόρησιν. εἴτε ἄλλο τι δύναται ἡ εἱμαρμένη ἢ τύχη ὥσπερ τὰς μοίρας. V.

88. Καταπίθεσαι] Τυτέρι μεταπίθεσαι. V.

97. Σκέπαρνον] Ὁ πέλεκυς, καὶ τὸ ὕριον, ὥσπερ τὸ σκάπτειν τὸ ἄρνα. V.

78. Ἐκείνων] Sic P. & L. melius quam ut in Impressis est, ἐκείνη. M. du S.

Ἐκείνη] Doctiss. *Solanus* jam delerat vulgatum ἐκείνη, & ἐκείνων reposuerat, quod ei solemne est; per enim facile recipit quod unus alterve Cod. suppeditat. Non hic tamen ei repugnaverim, nec diffitebor ἐκείνων mihi valde blandiri, propter solitam loquendi formulam, qua αὐτὸς ἐκείνῳ eodem casu jungi amant, vid. *Aristoph.* Plut. vs. 84. ut alia omittam. Sed quia sensum percommodum etiam praebet vulgata, ut patet ex versione Cl. *Gesn.* nihil eam moverim. Immo adcuratius rem considerati facilior mihi scribae videtur aberratio in αὐτῶν ἐκείνων ad similitud. soni & convenientiae redigendo, quam, si bis —ῶν inveniss̄et, alterum in —η, quod ad remotius pertinet, mutando. Si plures tamen Codd. ῶν ῶν haberent, cederem, ut cessi mox in τοσαῦτα per τοιαῦτα recipiendo. J. F. R.

81. Te-

pus eſt ſecuris aut terebrae, ſed naupegi: eadem ratione, quod architectatur hanc magnam navim, Fatum eſt; vos autem nimirum ſecures Parcarum eſtis ac terebrae. Et, ut apparet, homines cum Fato ſacra facienda eſſent, & ab illo petenda bona, illi vero ad vos eunt, ſalutationibusque vos & ſacrificijs colunt. Sed neque, ſi Fatum colerent, recte illud facerent. Neque enim, puto, ipſis Parcis integrum eſt mutare, & aliorſum convertere quidquam eorum, quae ab initio inde de unaquaque re decreta ſunt: nec patiatur Atropos, ſi quis in contrarium torquere velit fuſum, & Clothonis opus reſolvere.

12. JUP. Tu jam, Cyniſce, neque Parcas coli ab hominibus aequum cenſes, ſed videris hoc agere, uti confundas omnia. At nos, ſi vel nulla alia, ea certe cauſſa honoremur merito, quod vaticinamur, & quae rata ſunt apud Parcam ſingula praedicimus. CYN. In univerſum quidem inutile eſt, Jupiter, praeſcire futura *illis*, quibus negatum plane ſit illa cavere. Niſi forte ad hoc *valere* dicas, ut ille, qui didicit a mucrone ferri ſe moriturum, effugere

ναῦς ἔργον τῷ σκεπάρνῳ, ἢ τῷ τρυπάνῳ, ἀλλὰ τῷ ναυπηγῷ· [m] οὕτως ἀνάλογον, ἢ ἡ ναυπηγουμένη ἕκαστα, ἢ Εἱμαρμένη ἐστίν· ὑμεῖς δὲ [n] ἄρα τρύπανα ἢ σκέπαρνα ἐστὲ τοῦ [o] Μοιρῶν· ἢ, ὡς ἔοικεν, οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ Εἱμαρμένῃ θύειν, καὶ παρ' ἐκείνης αἰτεῖν τἀγαθά· οἱ δὲ ἐφ' ὑμᾶς ἴασι, προσόδους [p] ἢ θυσίαις γεραίροντες, οἱ δ' οὐδὲ τὴν Εἱμαρμένην τιμῶντες [q] ἂν, εἰς δέον αὐτὸ ἔπραττον. ἐ γὰρ οἶμαι δυνατὸν εἶναι, οὐδὲ αὐταῖς ἔτι ταῖς Μοίραις ἀλλάξαι, [r] ἢ μεταστρέψαι τὶ τῶν ἐξ ἀρχῆς δοξάντων περὶ ἑκάστου. ἡ γῆν Ἄτροπος οὐκ [s] ἀνάσχοιτο ἂν, εἴ τις εἰς [t] τἀναντίον τρέψειε τὸν ἄτρακτον, ἀναλύων τὸν Κλωθοῦς τὸ ἔργον.

ΖΕΥΣ. [v] Σὺ ἤδη, ὦ Κυνίσκε, οὐδὲ τὰς Μοίρας τιμᾶν πρὸς τοὺς ἀνθρώπων ἀξιοῖς, ἀλλ' ἔοικας ἅπαντα συγχεῖν προαιρεῖσθαι. ἡμεῖς δὲ εἰ καὶ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, τοῦ γε μαντεύεσθαι, καὶ προμηνύειν ἕκαστα τὰ ὑπὸ τῶν Μοίρας κεκυρωμένων, δικαίως [x] τιμοίμεθα ἄν. ΚΥΝ. Τὸ μὲν ὅλον, ἄχρηστον, ὦ Ζεῦ, προειδέναι τὰ μέλλοντα, οἷς γε τὸ φυλάξασθαι αὐτὰ [y] παντελῶς ἀδύνατον. [z] ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς, ὡς [a] ὁ προμαθὼν, [b] ὡς ὑπ' αἰχμῆς σιδηρᾶς τεθνήξεται,

[m] Οὕτως ἀνάλογον] Ἀνάλογον τοίνυν O. & P. [n] Ἄρα] Εἶπερ ἄρα O. [o] Μοιρῶν· ἢ] Ambo deerant in *F.* Aderant in cett. & Ox. [p] Θυσίαις] Sic dedi ex G. L. O. & marg. *A1.* pro τιμαῖς, quod in Edd. erat. [q] Ἂν] Abeſſe ab O. ἂν & εἰς notat *M. du S.* [r] Καὶ μεταστρέψαι τὶ] Τὶ ἐ μεταστρέψαι O. [s] Ἀνάσχοιτο] Ἀνάσχοιτ' Ο. [t] Τἀναντίον τρέψειε] Τρέψ. τἀν. O. [v] Σὺ] Σὺ δή' O. quod verum credo. [x] Τιμοίμεθα ἄν] Τιμώμεθα ἂν *Fl.* Ἂν deeſt in O. [y] Παντελῶς] Πάντως O. [z] Ἐκτὸς] Ita juſſit *Solan.* emendari, ex O. & P. Nam vulgo εἰ μὴ τοῦτό Edd. [a] Ὁ προμαθὼν] Articulum in Edd. deficientem ex O. & P. inſerui. [b] Ὡς] Ὅτι O.

26. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Ἀντὶ τοῦ κατὰ τοῦτο. *V.*

27. Ὑπ' αἰχμῆς] Κροῖσον ὁ Λυδῶν βασιλεὺς εἶδεν ὄνειρον, ὡς ὁ υἱὸς αὐτοῦ Ἄτυς αἰχμῇ σιδηρᾷ τεθνήξοι. Φοβηθεὶς ἐν ᾧ συνεχώρει τῷ παιδὶ ὅτε κατὰ πολεμίων ἀπελθοῖ, ἐπεὶ τόκῳ παρελθεῖν, ὃν ὦ ἐκρέμασε σιδηρον· συὸς δὲ κατὰ τὴν χώραν φανέντος, πεισθεὶς ἔπεμψεν εἰς θήραν τὸν παῖδα. καὶ ὁ τῷ θηρεύειν Ἄδρας ὢν εἷς τῶν θηρευόντων, ῥίψας κατὰ τοῦ συὸς, αὐτοῦ μὲν ἥμαρτεν, ἀναιρεῖ δὲ τὸν Κροίσου υἱόν. *V.*

81. Τοσαῦτα πρός μὲ] O. P. & L. In Impreſſis τοιαῦτα, quod ferri etiam quodammodo poterat; ſed magis exactum eſt, quod ſequimur. *M. du S.*

86. Ἔφηθα] Jam cett. Edd. Florentinae conſentiunt, ἔφηθα pro ἔφη exhibentes. Conf. ſupra c. 4. med. *F. F. R.*

87. Ἐκτὸς] Sic O. & P. In Impreſſis deeſt. *M. du S.*

9. Καὶ θυσίαις] Sic etiam Mſſ. O. & L. In reliquis, τιμαῖς. *M. du S.*

26. Ἐκτὸς εἰ μὴ τοῦτο φῂς] Ita O. & P. Mſſ. In reliquis εἰ μὴ ὦδε τ. φ. prave. *M. du S.*

Ibid. Εἰ μὴ παρὰ τοῦτο φῂς] Εἰ μὴ ἄρα τοῦτο φῂς. *Th. M.* Non male; ſed poſt inventum ἐκτὸς jam non utimur. *F. F. R.*

Ibid. Ὁ] Ex O. & P. illud ὁ, ante προμαθών. In Impreſſis deerat. *M. du S.*

ξεται, δύναιτ' ἂν ἐκφυγεῖν τ' θάνατον, [a] καθείρξας ἑαυτόν· ἀλλ' ἀδύνατον· ἐξάγῃ γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ἀποδώσει τῇ αἰχμῇ· καὶ ὁ Ἄδραστος ἀπὸ τοῦ ἀφεὶς τὸ λόγχην, ἐκείνου μὲν ἁμαρτήσεται, Φονεύσει δὲ τὸν Κροίσου παῖδα, ὡς ἂν [b] ἀπὸ ἰσχυροῦ προστάγματος τῶν Μοιρῶν φερομένου τοῦ ἀκοντίου ἐπὶ τὸν νεανίσκον.

Τὸ μὲν γὰρ [c] Λαΐου καὶ γελοῖον, τὸ·

Μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοχα, δαιμόνων βίᾳ,
Εἰ γὰρ τεκνώσεις (φησὶ) παῖδα, ἀποκτενεῖ σ' ὁ φύς.

περιττὴ γάρ, οἶμαι, ἡ προμήνυσις πρὸς τὰ πάντως οὕτω γενησόμενα. [d] τοιγάρτοι μετὰ τὸν χρησμὸν, καὶ ἔσπειρε, καὶ ὁ φὺς ἀπέκτεινεν [e] αὐτόν. ὥστε οὐκ ὀρῶ ἀνθ' ὅτου [f] ἀπαιτοῖτε τὸν μισθὸν ἐπὶ τῇ μαντικῇ.

Ἐῶ γὰρ λέγειν ὡς [g] λοξὰ καὶ ἐπαμφοτερίζοντα τοῖς πολλοῖς χρᾶν εἰώθατε, ἃ πάνυ ἀποσαφοῦντες, εἰ ὁ τὸν Ἅλυν διαβὰς τὴν αὑτοῦ ἀρχὴν καταλύσει, ἢ τὴν τοῦ Κύρου. ἄμφω γὰρ δύναται ὁ χρησμός. ΖΕΥΣ. Ἦν τις,

mortem includendo se possit. Sed fieri non potest. Educit enim illum Fatum, ut venetur, & mucroni tradet: & Adrastus, emissa in aprum hasta, ab illo aberrabit, interficiet autem Croesi filium, cum a validiori Parcarum imperio feratur hasta in juvenem.

35

13. Illud de Laio etiam ridiculum; *Ne sparge sulcum liberûm, vetant Dii: Nam si creaveris*, ait, *necat te filius.* Supervacanea enim, puto, admonitio in his, quae omnino ita futura sunt. Igitur post oraculum & seminavit, &, qui natus est, ipsum interfecit. Itaque non video quo nomine mercedem vestrorum vaticiniorum repetatis.

14. Mitto dicere quam obliqua, quam ambigua respondere vulgo soleatis, non satis declarantes, suumne ille, qui Halyn transit, an Cyri imperium eversurus sit. Utrumque enim significat oraculum. JUP. Erat

[a] Καθείρξας] Ἐγκλεισάμενον O. P. [b] Ἀπὸ ἰσχυροῦ προσ.] Ἀπ' ἰσχυρᾶς ἐντολῆς O. & P. [c] Λαΐου] Τῷ Λαΐῳ O. [d] Τοιγάρτοι] Τοιγάρτι male *f.* [e] Αὐτὸν] Deest in O. [f] Ἀπαιτοῖτε] Hoc recepi e *Fl.* Ἀπαιτεῖτε cett. [g] Λοξὰ] Ἀμφίδοξα O. P. & marg. *A*1. in qua tamen ad ἐπαμφοτερίζοντα relatum videtur.

29. Καθείρξας] * Ἐγκλεισάμενον. *V.*
37. Ἅλοκα] Τὴν αὔλακα, ὃ ἐστιν ἀροτρευθεῖσαν γῆν. λέγει δὲ τὴν γυναῖκα. *V.*
41. Τοὶ γάρ τοι] Τῷ ἴσχειν. *V.* Τούτῳ ἴσχειν. τούτῳ χάριν. C.
47. Ἀποσαφοῦντες] Φανεροῦντες. *V.*

* Ἐγκλεισάμενος] Ἐγκλεισάμενος Edit. *Cler.* Correxit *M. du S.*

29. Καθείρξας] Anne varia lectio ἐγκλεισάμενον ex glossa nata videtur? Quam quis καθείρξας minus intelligens, dein adsumsit? *J.F.R.*
Ibid. Ἐξάγει γὰρ αὐτὸν ἡ Μοῖρα κυνηγετήσουσα, καὶ ἀποδώσει τῇ αἰχμῇ] Perspicuum est & ex sequenti παραδώσει, & ex ipsa relatae historiae ratione, legendum esse ἐξάξει. *J.J.*
Ἐξάγει] Vide *Herod.* I. p. 9. *M.du S.*
Ἐξάγει] Plane adsentior Cl. *Jensio* ἐξάξει legenti. Licet enim probe meminerim non semel me supra monuisse, non requiri semper similia tempora post conjunctionem; tamen orationis filum hic similia tempora postulat, ut patebit legenti. At quia nihil subsidii in libris, nihil mutavi. Parisinae Interpres *educet* etiam dederat, etsi ἐξάγει quoque in Graecis legerit. *J.F.R.*
31. Ἄδραστος] Archivorum rex, unus ex septem ducibus qui profecti sunt Thebas, ut restituerent in regnum Polynicem. *G.C.*
36. Λαΐου] *Eurip.* Phoeniss. 18. Oraculum ipsum exhibet Scholiastes *Aristoph.* (267. G.F.) quale ab Apolline redditum. *M.du S.*
37. Μὴ σπεῖρε] *Eurip.* Phoen. 18. *M.du S.*
43. Ἀπαιτοῖτε] Etsi vulgata non vitiosa, elegantius visum ac potentius quod *Fl.* habebat, ἀπαιτοῖτε. I. e. *non video, quo jure mercedem repetere possitis.* Quae vera vis optativi est. *J.F.R.*
47. Τὸν Ἅλυν] Halys Paphlagoniae fluvius maximus, ex Tauri montis radicibus profluens per Cappadociam, & a meridie Syros & Paphlagonas interfluens. *Luc.* L. III. *Ovid.* IV. de Pont. *G.C.*
Τὸν Ἅλυν — ἀρχὴν καταλύσει] Vid. *Herodot.* I. p. 13. No-

Erat quaedam, Cyniſce, Apollini irae cauſſa contra Croeſum, quod illum tentaverat, coquendis una agninis & teſtudinis carnibus. CYN. Oportebat quidem, ſi Deus eſt, ne iraſci quidem. Sed nimirum fatale, puto, fuerat Lydo, ab oracuło ut deciperetur: & alioqui Fatum illud neverat, ne dilucide futura intelligeret. Itaque veſtra etiam illa divinatio iſtius pars eſt.

15. JUP. Nobis autem nihil relinquis, ſed fruſtra Dii ſumus, neque providentiam adhibemus rebus, neque digni ſumus victimis, ut terebrae nimirum aut ſecures? Et merito videris me contemnere, quod fulmine jam ad jactum parato adſtans, fero te iſta contra nos diſputantem. CYN. Feri, Jupiter, ſi mihi fatale eſt fulmine percuti: nec te plagae illius nomine accuſabo, ſed vulnerantem per te Clotho: ſcilicet neque ipſum fulmen cauſſam mihi vulneris fuiſſe dicam. Verum illud quidem vos ro-

ὦ Κυνίσκε, τῷ Ἀπόλλωνι ὀργῆς αἰτία χτὶ τῶ Κροίσῳ, διότι [h] ἐπειρᾶτο ἐκεῖνϕ αὐτῶ, ἄρνεια κρέα καὶ [i] χελώνης ἑς τὸ αὐτὸ ἕψων. ΚΥΝ. Ἐχρῆν μὲν μηδὲ ὀργίζεσθαι, θεὸν ὄντα, πλὴν ἀλλὰ τὸ ἐξαπαληθῆναι τῷ Λυδῷ ὑπὸ τῶ χρησμῶ ἐπέπρωτο, οἶμαι. καὶ [k] ἄλλως τὸ μὴ σαφῶς ἀκῦσαι τὰ μέλλοντα ἡ Εἱμαρμένη ἐπέκλωσεν. ὥστε καὶ ἡ μαντικὴ ὑμῶν ἐκείνης μέρϕ ἐστίν.

ΖΕΥΣ. Ἡμῖν δὲ οὐδὲν ἀπολείπεις, ἀλλὰ μάτην θεοί ἐσμεν, ὅτε ὡρονοιάν τινα εἰσφερόμενοι εἰς τὰ πράγματα, ὅτε τῶν θυσιῶν ἄξιοι, καθάπερ τρύπανα, ὡς ἀληθῶς, ἢ σκέπαρνα; καί μοι δοκεῖς εἰκότως μὲ καταφρονεῖν, ὅτι κεραυνὸν, ὡς ὁρᾶς, [m] διηγκυλημένϕ ἀνέχομαί [n] σε τοσαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντϕ. ΚΥΝ. Βάλλε, ὦ Ζεῦ, εἰ μοι [o] κεραυνῷ πληγῆναι εἵμαρται, καί σε οὐδὲν αἰτιάσομαι ἢ πληγῆς, ἀλλὰ τὴν Κλωθὼ τὴν ἀφ' σοῦ τιτρώσκουσαν· οὐδὲ γὰρ τὸν κεραυνὸν αὐτὸν φαίην ἂν αἴτιόν μοι γενέσθαι τοῦ τραύματος· πλὴν ἐκεῖνό γε ὑμᾶς ἐρήσομαι,

[h] Ἐπειρᾶτο ἐκεῖνϕ αὐτοῦ] Ἔπειρε ἐκεῖνϕ αὐτὸν P. Nil mutat *Fl.* [i] Χελώνης] Sic *Fl. J. Ald. Fr. H. S.* Χελώνην P. & O. Χελώνεια *Coll.* [k] Ἄλλως] Ἄλλῳ O. [l] Μάρϕ] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. H. P. S.* Ἔργον *J.* & P. [m] Διηγκυλημένϕ] Διηγκωλημ. O. [n] Σε — διεξιόντϕ] Ita dedi ex *Fl.* Σε — διεξιόντα reliquae vulgo. [o] Κεραυνῷ] Καὶ κεραυνῷ O.

52. Ἄρνεια κρέα] Ὁ Κροῖσϕ θέλων πειραθῆναι, εἰ ἀληθῆ μαντεύεται ὁ Ἀπόλλων, † μίξας ἄρνεα κρέα & λπὸ χελώνης, ‡ ἥψει αὐτὰ· καὶ ἐποίησεν ἀπελθεῖν τινας πρὸς αὐτὸν, καὶ ἐρωτῆσαι αὐτὸν, τί ποιεῖ; ὁ δὲ ἀπεκρίνατο· Ὀδμή μ' ἐς φρένας § ἦλθε κραιαιρίνοιο χελώνης Ἐψομένης ἐν χαλκῷ ἅμ' ἀρνείοισι κρέεσσι. *V.*

Ibid. Χελώνεια] Χελώνης. *G.*

64. ¶ Διηγκυλημένϕ] Ἐν ἑτοίμῳ ἔχων. *V.*

Διηγκυλόμενϕ] Ἀντὶ τοῦ ** ἐν μαχάλῃ κρατῶν ὥσπερ τὸ δόρυ. *V.*

† Μίξας] Μίξαι Edd. male.

‡ Ἥψει] Sic C. recte. In V. erat ἕψαι. *M. du S.*

§ Ἦλθε] Ἤλυθε V. prave. Vid. & Schol. 91. ad Z. Tp. In impreſſ. recte mutatum eſt. *M. du S.*

¶ Διηγκυλημένες] Διηγκλημένος ante editum prave.

** Ἐν μασχάλῃ] Εὐμασχάλη V. Et ſic editum ante. Jam in μασχ. reſtitut. ex C.

Notum eſt oracuło. Vid. Ἔπισκ. c. 11. *M. du S.*

48. Αὐτοῦ] Ita edere nihil ſum veritus, quum in Edd. αὐτοῦ laevigatum invenirem. *J. F. R.*

52. Ἄρνεια κρέα] Apud eundem *Herod.* p. 11. Pro χελώνης autem in O. eſt χελώνην, in *Coll.* vero χελώνεια. *M. du S.*

Ibid. Χελώνης] In Ed. *Hagen.* vir doctus χελώνην emendarat, quod *Par.* etiam habet. Sed quamquam *Herodot.* etiam χελώνην dicit, tamen in eius verbis, quae legas p. 20. D. Ed. *Steph.* praeter hiſtoriam nihil eſt praeſidii; nam hic utrumque ſubſtantive extulit ſcribens: χελώνιον & ἄρνα καλακόψας ὁμοῦ ἕψει αὐτὸς ἐν λέβητι χαλκέῳ. At quum in vulgata Luciani nihil ſit difficultatis, quum facile κρέα ante χελώνης denuo intelligas, eam ſervavi intactam. Deinde tamen *Jov. Conſ.* c. 30. f. ἄρνεια κρέα & χελώνη ἕψεται habemus; ubi cum utrimque nominativus ſit, etiam hic utrimque accuſativo utendum dixeris; ſed quis ait ita ſervilem in hujusmodi eſſe ſimilitudinem, ut varietas in hiſce nulla admitti debeat? *J. F. R.*

μαι, ἢ σὲ ἢ τ' Εἱμαρμένην. σὺ δέ μοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνης ἀπόκριναι· ἀνέμνησας γάρ με, ἀπειλήσας.

Τί δήποτε τὰς ἱεροσύλους, ἢ λῃστὰς ἀ-Φέντες, ἢ τοσούτους ὑβριστὰς καὶ βιαίους, καὶ ἐπιόρκους, δρῦν τινα πολλάκις κεραυνοῦτε, ἢ λίθον, ἢ νεὼς [a] ἱστὸν, οὐδὲν [b] ἀδικούσης; ἐνίοτε [c] δὲ χρηστόν τινα [d] καὶ ὅσιον ὁδοιπόρον; τί σιωπᾷς, ὦ Ζεῦ, ἢ οὐδὲ τοῦτό με θέμις εἰδέναι; ΖΕΥΣ. Οὐ γῶ, ὦ Κυνίσκε. σὺ δὲ πολυπράγμων τις εἶ, ἢ οὐκ οἶδ' ὅθεν ταῦτα ἥκεις μοι συμπεφορημένος. [e] ΚΥΝ. Οὐκοῦν [f] μηδὲ ἐκεῖνο ὑμᾶς ἔρωμαι, [g] σέ τε ἢ τ' Πρόνοιαν, καὶ τ' Εἱμαρμένην, τί δήποτε [h] Φωκίων μὲν ὁ χρηστὸς, ἐν τοσαύτῃ πενίᾳ ἢ σπάνει τ' ἀναγκαίων ἀπέθανε, καὶ Ἀριστείδης πρὸ αὐτοῦ· Καλλίας δὲ ἢ Ἀλκιβιάδης, ἀκόλαστα μειράκια, ὑπερεπλούτουν, ἢ Μειδίας ὁ ὑβριστὴς, ἢ Χάροψ ὁ Αἰγινήτης, κίναιδος ἄνθρωπος, τ' μητέρα λιμῷ ἀπεκτενώς· ἢ πάλιν Σωκράτης μὲ παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα, [i] Μέλιτος δὲ οὐ παρεδόθη· καὶ Σαρδανά-

gaverim, te pariter ac Fatum: tu autem mihi & pro illo responde; admonuisti enim me minis tuis.

16. Quî tandem omissis sacrilegis, & latronibus, totque contumeliosis, violentis, & perjuris hominibus, quercum saepe quandam fulminatis, aut lapidem, aut navis malum, quae nihil mali fecerit: interodum etiam bonum quendam & sanctum viatorem? Quid taces, Jupiter? numquid hoc etiam me scire nefas est? JUP. Enimvero nefas. At tu curiosulus es, &. istis omnibus nescio unde corrasis huc mihi venis. CYN. Igitur neque illud vos interrogaverim teque, & Providentiam, & Fatum, quî tandem Phocion ille vir bonus in tanta paupertate & necessariorum penuria mortuus sit, atque ante ipsum Aristides? Callias autem & Alcibiades, corrupti adolescentuli, abundarint divitiis, & insolens ille Midias, & Charops Aeginetes, cinaedus, quique suam matrem fame interemit: & rursus, Socrates undecimviris *capitalibus* traditus sit, Melitus autem traditus non sit? &

[a] Ἱστὸν] Sic dedi ex *Pell.* Ἱστίον Edd. [b] Ἀδικούσης] Sic Edd. & P. Ἀδικοῦν. *Fl.* [c] Δὲ] Restitui ex *Ald. F. S.* Aberat in *P. H.* [d] Καὶ] Reddidi huic Editioni ex *F.* &c. pro τ' quod *P.* occupavit; pro quo pejus τὸ *H.* [e] ΚΥΝ.] Hoc nomen personae exciderat ex *F. H.* & *Fl.* Restituere Edd. cett. & marg. *Ar.* [f] Μηδὲ] Μὴ δὲ *F.* ut semper. Οὐ δὲ O. [g] Σέ τε] Σε tantum O. [h] Φωκίων] Deest in O. [i] Μέλιτος] Ex emend. *Solani.* Μέλιτος Edd. priores.

88. Καλλίας δὲ] Ἀλκιβιάδης Κλεινίου, Σκαμβωνίδης τ' δήμου, τραυλὸς ἦν, ὡς Ἀριστοφάνης (1) Σφηξί. γήμας δὲ τὴν Ἱππονίκου θυγατέρα, (2) Καλλίου δὲ ἀδελφὴν, αὐτῇ μὲ ἐπεισῆγεν ἑταίρας, τ' δὲ Καλλίαν ἐπειρᾶτο δι' τὰ χρήματα ἀνελεῖν. ἢ συνθέμενος τινὶ τ' ἡλικιωτῶν, κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐνέτριψεν. ἢ βαδίζων εἰς τοὺς τ' ἐραστῶν ἀγροὺς, τοὺς καλλίστους τῶν βοῶν ἐκλεγόμενος, ἔθυε μ τ' ἐραστῶν. αὐτῇ δὲ τῇ θυγατρὶ αὐτοῦ ἐπεμίχθη Ἀλκιβιάδης παρὰ τοὺς νόμους. Οὕτως δὲ Ἀκάτιον ἐκαλεῖτο, ἤτοι ὅτι τοὺς μικροὺς ἀκατίας ἐκάλουν· ἢ ὅτι διὰ Ἀκατίᾳ χωρὶς ἦν. *V.*

93. Παρεδόθη τοῖς ἕνδεκα] Οἱ ἕνδεκα ἄρχοντες ἦσαν παρὰ Ἀθηναίοις, τ' ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ (3) ἐπιμελούμενοι. ἢ τοὺς ἐναγομένους ὡς κλέπτας, ἢ ἀνδραποδιστὰς, ἢ λωποδύτας, ἂν μὴ ὁμολογῶσι, (4) θανάτῳ ζημιοῦσιν. ἐὰν δὲ ἀμφισβητῶσιν, εἰς δικαστήριον εἰσάγουσι. ἢ ὁ σῖτος ἂν κριθῇ περὶ (5) αὐτῶν ποιοῦσι. ἢ εἴ τις ἄλλος καλλικριθῇ θανάτῳ, οἱ ἕνδεκα τοῦτον ἀποθανατίζουσιν. *V.*

(1) Σφηξί] Σφηξὶ antea male. Sed correctio facilis vel sine Cod.

(2) Καλλίᾳ] Καλλίᾳ Edd. quod facile etiam mutavimus.

(3) Ἐπιμελούμενοι] Sic extat in Coll. *G.* Quare sic dedi, cum Edd. ἐπικαλούμενοι haberent. *M. du S.*

(4) Θανάτῳ] Θανατοῦσι Edd. Θανατῖ. V. ex quo non difficulter θανάτῳ efficias, quod est in C. *M. du S.*

(5) Αὐτῶν] Αὐτὸν legebatur ante. Mutavit *M. du S.*

77. Δρῦν τινα πολλάκις] *Lucretius* L. VI. *Th. M.*

78. Ἱστὸν] Cur *malum navis* receperim, pro vulgato *velum*, nemo interrogabit, qui cogitarit, quaenam corpora fulmen disjicere amet. Sensisse id videtur Clar. *Gesn.* qui sponte *malum* convertit, cum ante, *navis velum* satis frigide; sed ad vulgatum adcommodate versum esset. *F. F. R.*

85. Σέ τε ἢ] Non satis recte abest illud τε in O. Euphoniae enim caussa hic merito comparet, & alibi etiam saepe ante ἢ poni amat. Vid. supra ad *Tox.* c. 30.

& Sardanapalus, effeminatus homo, regnaverit, Perſarum vero tot praeclari & boni viri in palum ab illo acti ſint, quod praeſens rerum ſtatus illis diſpliceret?

17. Ne vobis praeſentia dicam percurrens ſingula, malos homines atque avaros, eosdem eſſe felices; agi autem & ferri bonos viros, paupertate, & morbis & malis ſexcentis oppreſſos. JUP. Ignoras enim, Cyniſce, quanta poſt hanc vitam ſupplicia mali ſuſtineant, aut in quanta felicitate verſentur boni? CYN. Inferos mihi narras, & Tityos, & Tantalos. Equidem ſit ne tale quidquam, dilucide ſciam cum ero mortuus. Ut autem nunc res ſunt, optem, *ea lege*, hoc quantulumcunque eſt, temporis feliciter transigere, ut mortui jecur a ſexdecim vulturibus tondeatur: ſed nolim *ea conditione* Tantali inſtar hic ſitire, ut in beatorum inſulis, in Elyſio prato accumbens cum Heroibus bibam.

18. JUP. Quid ais? non credis eſſe

95 παλ(ν) μὲ ἐβασίλευσε Σῆλυς ὤν· Περσῶν δὲ τοσοῦτοι καλοὶ κἀγαθοὶ ἄνδρες ἀνεσκολοπίζοντο πρὸς αὐτοῦ, διότι μὴ ἠρέσκοντο τοῖς γιγνομένοις.

Ἵνα δὲ [k] ὑμῖν μὴ τὰ νῦν λέγω καθ' ἕκαστον ἐπεξιών, τοὺς μὲ πονηροὺς εὐδαιμονοῦντας, καὶ τοὺς πλεονέκτας, [l] ἀγομένους δὲ καὶ φερομένους τοὺς χρηστοὺς ἐν πενίᾳ καὶ νόσοις, καὶ μυρίοις κακοῖς πιεζομένους. ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Κυνίσκε, ἡλίκας μετὰ τὸν βίον οἱ πονηροὶ τὰς κολάσεις ὑπομένουσιν, ἢ ἐν ὅσῃ οἱ χρηστοὶ εὐδαιμονίᾳ διατρίβουσιν; ΚΥΝ. Ἅδην μοι λέγεις, καὶ Τιτυοὺς, καὶ Ταντάλους. ἐγὼ δὲ, εἰ μή τι καὶ τοιοῦτόν ἐστιν, εἴσομαι τὸ σαφὲς ἐπειδὰν ἀποθάνω· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἐβουλόμην τὸν ὁποσονοῦν τοῦτον χρόνον εὐδαιμόνως [m] διαβιώσας, ὕστερον ἑξκαίδεκα γυπῶν κείρεσθαι τὸ ἧπαρ ἀποθανών, [n] ἀλλὰ μὴ ἐνταῦθα διψήσας, ὥσπερ ὁ Τάνταλος(ν), ἐν μακάρων νήσοις πίνειν μετὰ τῶν ἡρώων, ἐν τῷ Ἠλυσίῳ λειμῶνι καλακείμενον.

ΖΕΥΣ. Τί φῄς; ἀπιστεῖς εἶναί τινας κο-

k Ὑμῖν] Deeſt in *Fl.* l Ἀγομένους] Ἀγχομένους male *J.* ſola. m Διαβιώσας] Διαβιοὺς Exc. *Fl.* Βιώσας P. n Ἀλλὰ μὴ] Μᾶλλον ἢ *J.* ſola.

96. Ἀνεσκολοπίζοντο] Γύγης ἀνὴρ ἐνάρετος ἀνεσκολοπίσθη (6) πρὸς αὐτοῦ. *V.*

8. Τιτυοὺς] Ὁ Τιτυὸς ἠθέλησε βιάσασθαι τὴν (7) Λητὼ γυναῖκα οὖσαν τοῦ Διὸς, μητέρα δὲ Ἀπόλλωνος καὶ Ἀρτέμιδος. καὶ διὰ τοῦτο κολάζεται ὑπὸ τοῦ ᾅδου, καὶ ὑπὸ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ Διός. *V.*

(6) Πρὸς αὐτοῦ] Ego conjiciebam παρ' αὐτοῦ, uti reperiſſe ſe in Mſ. Cod. teſtatur Exc. *G.* Sed recte πρὸς αὐτοῦ C. Πρὸς αὐτὸς V. prave. *M. du S.*

(7) Λητὼ] An uxorem aliquis alius fecerit, neſcio. Vid. Θυσ. c. 5. *M. du S.*

(8) Ἐδάφει] Ἐδάφη Edit. male.

30. Et de *Merced. Cond.* c. 26. Sed occurrit millies. *J. F. R.*

88. Ἀριστείδης] Notum eſt quod de eo *C. Nep.* in ejus vita c. 3. ſcribit: *Hic, qua fuerit abſtinentia, nullum eſt certius indicium, quam quod, cum tantis rebus praefuiſſet, in tanta paupertate deceſſit, ut qui efferretur, vix reliquerit. Quo factum eſt, ut filiae ejus publice alerentur, & de communi aerario dotibus datis collocarentur.* *J. F. R.*

Ibid. Καλλίας] Vide Τιμ. c. 15. & not. Patrimonium diſſolviſſe & libidinoſum fuiſſe ait Scholiaſtes *Ariſtoph.* 232. D. eoque nomine a Comicis exagitatum. *M. du S.*

90. Μειδίας] De hoc conſule Scholia ad Ζ. Τρ. c. 48. *M. du S.*

94. Μίλητον] Vide Ἀναϐ. c. 10. & Δημων. c. 11. ubi recte Μίλητον, uti & apud alios auctores ſcribitur. *Diog. Laërt.* p. 42. & 43. *Plat.* p. 1. A. & paſſim in *Apol. Socr.* In omnibus antea hic & Δισ. c. 6. prave legebatur Μίλητον. *M. du S.*

Μίλητον] Ita pro vulgato Μίλητον legendum, etiam *Guietus* monuerat. *J. F. R.*

14. Ἀλλὰ μὴ] Lege μᾶλλον ἢ. Saltem idem voluiſſe Lucianum arbitror, ac ſi ita ſcriptum foret. *M. du S.*

18. Τινὰς] Studio accentum ſervavi qui in Edd. aderat, propter emphaſin. *J. F. R.*

40. Ἀφύ-

κολάσεις, καὶ τιμὰς, καὶ δικαστήριον, ἔνθα δὴ καὶ ἐξετάζεται ὁ ἑκάστου βίος; ΚΥΝ. Ἀκούω τινὰ Μίνω Κρῆτα δικάζειν κάτω τὰ τοιαῦτα· καί μοι ἀποκρινάι τι καὶ ὑπὲρ ἐκείνου· σὸς γὰρ υἱὸς εἶναι λέγεται. ΖΕΥΣ. Τί δὲ καὶ [a] δι' αὐτὸν ἐρωτᾷς, ὦ Κυνίσκε; ΚΥΝ. Τίνας κολάζει μάλιστα; ΖΕΥΣ. Τοὺς πονηροὺς δηλαδή, οἷον ἀνδροφόνους, καὶ ἱεροσύλους. ΚΥΝ. Τίνας δὲ αὖ τοὺς ἥρωας ἀποπέμπει; ΖΕΥΣ. Τοὺς ἀγαθούς τε καὶ ὁσίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας. ΚΥΝ. Τίνος ἕνεκα, ὦ Ζεῦ; ΖΕΥΣ. Διότι οἱ μὲν τιμῆς, οἱ δὲ κολάσεως ἄξιοι. ΚΥΝ. Εἰ δέ τις ἀκούσιόν τι δεινὸν ἐργάσαιτο, κολάζεται καὶ τοῦτον [b] δικαίως; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΚΥΝ. Οὐδ' ἄρα εἴ τις ἄκων τι ἀγαθὸν ἔδρασεν, ἐδὲ τοῦτον τιμᾶν ἀξιώσειεν ἄν; ΖΕΥΣ. Οὐ γὰρ ἔν. ΚΥΝ. Οὐδένα τοιγαροῦν, ὦ Ζεῦ, ἔστε τιμᾶν ἔστε κολάζειν αὐτῷ προσήκει. ΖΕΥΣ. Πῶς ἐδένα; ΚΥΝ. Ὅτι ἐδὲν ἑκόντες οἱ ἄνθρωποι ποιοῦμεν, ἀλλά τινι ἀνάγκῃ ἀφύκτῳ κεκελευσμένοι, εἴγε ἀληθῆ ἐκεῖνά ἐστι τὰ ἔμπροσθεν ὡμολογημένα, ὡς ἡ Μοῖρα πάντων αἰτία· καὶ ἢν φονεύσῃ τις, ἐκείνη ἐστὶν ἡ φονεύσασα, καὶ ἢν ἱεροσυλῇ, προστεταγμένον [c] αὐτῷ δρᾷ.

poenas quasdam & praemia, & judicium, ubi vita uniuscujusque examinetur. CYN. Audio a Minoë quòdam Cretensi judicari talia apud inferos. Et responde mihi etiam aliquid de illo, tuus enim filius esse dicitur. JUP. Quid vero de illo interrogas Cynisce? CYN. Quos punit maxime? JUP. Malos nempe, velut homicidas & sacrilegos. CYN. Quos autem dimittit ad Heroas? JUP. Bonos ac sanctos, qui cum virtute vixerunt. CYN. Cur hoc, Jupiter? JUP. Quod alteri praemio, poena autem alteri digni sunt. CYN. Si quis vero involuntarium malum fecerit, puniri ne hunc etiam aequum putat? JUP. Nequaquam. CYN. Nec igitur, si quis praeter voluntatem boni quidquam fecerit, praemio afficiendum talem arbitratur? JUP. Nempe. CYN. Itaque nullum, Jupiter, neque praemio afficere, neque poena illi convenit. JUP. Quomodo neminem? CYN. Quia nihil voluntate nostra facimus homines, sed inevitabilis cujusdam necessitatis imperio adacti, siquidem verum est, de quo ante inter nos convenit, Parcam esse caussam omnium: & si quis caedem faciat, illa est quae fecit, & si sacrilegium committat, imperata facit. Igitur si quidem juste

a Δι' αὐτὸν] Nil mut. Edd. nec P. Κἀκεῖνον *Fl.* Κἀκεῖνον & κἀκεῖνο Schol. b Δικαίως] Δίκαιον *Fl.* c Αὐτῷ] Αὐτὸ Ex. *Fl.* Vulgatum tuetur P.

23. Τί δὲ * κἀκεῖνον ἐρωτᾷς] Ἀντὶ τοῦ δι' ἐκεῖνον. *V.*

* Κἀκεῖνον] Sic etiam legitur in C. & in Scholio Cod. Mſ. V. utriusque. *M. du S.*

40. Ἀφύκτῳ] Sic jam Edd. recte, quum supra c. 1. ἀφυκτία scribendum; quod ibi quidem mutavi, ut orthographia sibi similis esset; Vid. quae ibi notamus. Non tamen est δυνατὸν, idem ubique in aliis etiam verbis praestare, quae saepe utrovis more inveniuntur scripta, ita ut nescias, utrum Lucianus amaverit, an vero modo hoc, modo illud pro lubitu scripserit. *J. F. R.*

46. Σισύφου] De Sisypho ob latrocinia a Theseo interfecto lege *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* XVI. Met. Vid. proverb. *Saxum volvere.* *G. C.*

57. Ἄμοιρον] Facilior sensus inesse videtur prima fronte in scriptura Cod. P. isque versionibus pristinae novaeque convenientior, οὐκ εὔμοιρον exhibentibus, ideoque propendebam ad eam recipiendam; nisi vidissem aliud latere, magis ingenioſum; nempe οὐκ ἄμοιρον τὰς μοίρας βίον βιοῦν, significare, *Et Parcas etiam fatalem vitam agere*, sive ad verbum: *Parcas quoque non expertem laborum impositorum vitam vivere*; Et sic jam vulgatam servo, sic verto. Idque ex verbis sequentibus, quae hoc ipsum paullo fusius exponunt, consequitur; nimirum & ipsas non benigno fato natas. *J. F. R.*

67. Ἀγα-

juſte judicare Minos voluerit, Fatum pu-
niet pro Siſypho, & Parcam pro Tantalo,
quid enim injuſte fecerunt illi, obſecuti
imperiis?

ὥστε εἴ γε τὰ δίκαια ὁ Μίνως δικάζειν μέλλοι, τὴν Εἱμαρμένην ἀντὶ τοῦ Σισύφου κολάσεται, καὶ τὴν Μοῖραν ἀντὶ τοῦ Ταντάλου· τί γὰρ ἐκεῖνοι ἠδίκησαν πειθόμενοι τοῖς ἐπιτάγμασιν;

19. JUP. Nec reſponſione jam porro dignus es, qui talia interroges: audax enim es, & Sophiſta. Itaque jam relicto te diſcedo. CYN. Operae mihi erat etiam illud adhuc rogare, ubi verſentur Parcae, & quomodo pares eſſe curationi tot tantarumque rerum ad minutias usque poſſint; idque cum tres modo ſint? Intentam enim quandam, neque nimis beatam mihi vitam videntur agere, quae tot ſuſtineant negotia; &, ut videtur, Fato ipſae non valde propitio natae ſunt. Equidem, ſi detur mihi optio, non permutaverim meam cum illis vitam, ſed vel pauperior etiam vivere praeoptaverim, quam ſedere fuſum torquens, tot rerum plenum, & intentus omnibus. Si vero tibi facile non eſt, Jupiter, reſpondere ad haec, etiam illis, quae reſpondiſti, contenti ſimus, ut quae ſufficiunt ad explicandam illam de Fato & Providentia diſputationem: reliqua audire fortaſſe fatale mihi non fuit.

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔτι ἀδὲ ἀποκρίνεσθαί σοι ἄξιον τοιαῦτα ἐρωτῶντι. θρασὺς γὰρ εἶ, καὶ σοφιστής· καί σε ἄπειμι ἤδη καταλιπών. ΚΥΝ. Ἐδεόμην μὲν καὶ ἔτι τοῦτο ἐρέσθαι, ποῦ αἱ Μοῖραι διατρίβουσιν, ἢ πῶς ἐφικνοῦνται τῇ ἐπιμελείᾳ τοσούτων εἰς τὸ λεπτότατον, καὶ ταῦτα τρεῖς οὖσαι; δύσκολον γάρ τινα, καὶ οὐκ ἀμοιρόν μοι δοκοῦσι βιοῦν τὸν βίον, τοσαῦτα ἔχουσαι πράγματα, καὶ ὡς ἔοικεν, οὐ πάνυ ἀδὲ εὐμαρῆ τὴν Εἱμαρμένην ἐγεννήθησαν. ἐγὼ γοῦν, εἴ μοι αἵρεσις δοθείη, οὐκ ἂν ἀλλαξαίμην πρὸς αὐτὰς τὸν ἐμαυτοῦ βίον, ἀλλ' ἑλοίμην ἂν ἔτι πενέστερον διαβιῶναι, ἢ ὧδε καθῆσθαι κλώθων ἄτρακτον τοσούτων πραγμάτων μέσον, ἐπιτηρῶν ἕκαστα. εἰ δὲ μὴ ῥᾴδιον σοι ἀποκρίνασθαι πρὸς ταῦτα, ὦ Ζεῦ, καὶ τούτοις ἀγαπήσομεν, οἷς ἀπεκρίνω. ἱκανὰ γὰρ ἐμφανίσαι τὸν περὶ τῆς Εἱμαρμένης καὶ Προνοίας λόγον· τὰ λοιπὰ δ' ἴσως οὐχ εἱμαρτό μοι ἀκοῦσαι.

d Ἄμοιρον] Sic P. P. Εὔμοιρον cett. cum Fl. e Αὗται] Anne αὐταί; f Μοι] Deeſt in Fl.

54. Ἐφικνοῦνται] Ἐφάπτονται, καταλαμβάνουσιν. V.
67. Ἀγαπήσομεν] Ἀρκεσθησόμεθα. V.
70. In fine hujus Libelli Collectanea G. verſus ſequentes exhibent:

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, οὐκ ἔστιν τύχη·
Εἰ δ' ἃ σθένουσιν, οὐδὲν ἐστιν ἡ τύχη.

Εἰ μὲν θεοὶ σθένουσιν, ἔστιν ἡ τύχη·
Εἰ δ' ἃ σθένουσιν, μᾶλλον ἐστιν ἡ τύχη.

De Fato & Parcis ac Fortuna recte facit Jovem nihil reſpondere; magna exiſtente quaeſtione haeſitationeque. G.

67. Ἀγαπήσομεν] Jam dictum non ſemel ſupra. Vid. ſaltem Tox. c. 3. & 62. J.F.R.

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ. JUPITER TRAGOEDUS.

MERCUR. MINERVA, JUPITER, JUNO, NEPTUN., VENUS, COLOSSUS, MOMUS, APOLLO, HERCULES, HERMAGORAS, TIMOCLES, DAMIS.

ΕΡΜ.

Ὦ Ζεῦ, τί [a] σύννους [b] καλαμόνας σαυτῷ λαλεῖς,
Ὠχρὸς, θεσπατθῶν, φιλοσόφου τὸ χρῶμ' ἔχων;
Ἐμοὶ προσανάθου, λάβε [c] με σύμβουλον πόνων,
Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας.
ΑΘΗΝ. Ναὶ πάτερ ἡμέτερε Κρονίδη, ὕπαλε κρειόντων,
Γνῶμαί σε θεὰ γλαυκῶπις, τριτογένεια,
Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα [d] εἴδομεν ἤδη,

MERC.

QUid ita cogitabundus, Jupiter, & solus tecum ipse loqueris inambulans, pallidus, philosophi colorem habens; mecum communica, me cape laborum tuorum consiliarium: noli nugas servuli contemnere. MIN.

Eia pater noster, Saturnie, maxime regum,
Supplex te veneror Tritonia, caesia Pallas,
Eloquere, o, nec mente preme, ut cognoscere detur,

Quod

a Σύννους] Σύνοσες *P.* sola male. *b* Καλαμόνας] Καὶ κατὰ μόνας Edd. Sed rectius καὶ abest in O. *c* Με] Et hoc omisit O. *d* Εἴδομεν] Εἴδαμεν male *J. V2. Fr.* At prius recte *Fl. B1. P. S.*

ΖΕΥΣ ΤΡΑΓΩΔΟΣ] Ἡ τραγῳδία πεπλήρωται συμφορῶν. ἐπεὶ ἔν γε τῇ συμφορᾷ νῦν ὁ Ζεύς ἐστιν, εἰκότως αὐτὸν ὡς (1) τραγῳδὸν ὑποτίθεται. Διὸ τοῦτο γε καὶ Διὸς ἰάμβων (2) τραγικῶς (3) διαλέγεται αὐτῷ Ἥρα καὶ Ἀθήνη· καὶ αὐτὸς δὲ Διὸς ἰάμβων πρὸς αὐτὰς ἀποκρίνεται. *V.*

(1) Τραγῳδὸν] Ita dedit *M. du S.* cum vulgo legeretur τραγικόν.

(2) Τραγικῶς] Sic dedit Idem pro vulgato τραγικῶν. Nescio quare aut unde. Obsecundavi tamen, quia talia non sine collatione codicis mutare ausus fuerit, quae satis tolerabilia erant. *J. F. R.*

(3) Διαλέγονται] Ex C. sic emendatum. Διαλέγεται enim Edd. quod licet tolerabile, alterum tamen melius. *J. F. R.*

ΕΡΜΗΣ] Ὁ Ζεὺς ὁ καλούμενος Τραγῳδὸς, καὶ ἀκλιτίσας τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα, ὡς φασι, νῦν ὀμνύει Ῥωμαίοις θεὸς τιμᾶται. Theophilus ad Autolycum L. III. p. m. 217. *M. V. la Croze.*

1. Ὦ Ζεῦ] Exordium ab attentione & rei magnitudine. *G. C.*

Ibid. Καὶ καλαμόνας] Τὸ καὶ delendum. Versus sunt senarii jambici. 1. Ὦ Ζεῦ &c. 2. Ὠχρὸς. 3. Ἐμοὶ. 4. Μὴ καλαφρονήσῃς &c. hexametri. 1. Ναὶ. 2. Γνῶμαι. 3. Ἐξαύδα. 4. Τίς μῆτις. 5. Ἦ τί &c. senarii jambici. 1. Οὐκ ἔστιν. 2. Οὐδὲ. 3. Ἧς σὺ. 4. Ἀπόλλον. *F. G.*

Καὶ καλαμόνας] Quum καὶ etiam abesset ab Ox. tanto lubentius parui *Grujeto* monenti, versusque ex ejus praecepto ordinavi, qui in Edd. continuo ducto exarati erant, ut vix animadverteres versus esse, quos nec *Solanus*, licet senserit ex Tragico esse, distinxerat, ut alias facere solet. Hexametri quidem ab Ναὶ πάτερ ad Ἦ τί βαρὺ in *Paris.* jam seorsum exarati erant, ut singuli lineam, ut vulgo loquimur, absolverint, & novus versus ab litera unciali inchoaretur. At reliqui jambi non ita divisi erant in eadem. *J. F. R.*

3. Φιλοσόφου τὸ χρῶμα] Socratis scholae objectus pallor ab *Aristophane* in Nubibus passim v. g. vs. 104. τοὺς ἀλαζόνας, Τοὺς ἀχριῶντας, τοὺς ἀνυποδήτους λέγεις. Add. 1110. &c. *J. M. G.*

5. Ἐμοὶ προσανάθου] Ex Tragico haud dubie desumta haec sunt. *M. du S.*

Ἐμοὶ προσανάθου] Cl. *Hemsterh.* in marg. adscripserat videndum *L. Bos* in Ep. ad *Gal.* I. 16. Is vero ad verba Apostoli: Εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι, ait, recte id Belgas vertisse, **te rade gaan**/ eleganter enim προσανατίθεσθαί τινι Graecis notare, quod Latinis *adhibere aliquem in consilium, exponere alicui arcanum suum, & super eo ipsum consulere.* Sic ap. Lucian. in *Jov. Trag.* h. l. ἐμοὶ προσανάθου, λάβε με σύμβουλον πόνων. &c. Aliud exemplum ex *Diodoro* habet *Gul. Budaeus* in Comment. L. Gr. quem vide. Ex *L. Bos.* *J. F. R.*

6. Μὴ καλαφρονήσῃς οἰκέτου φλυαρίας] Ex Comico desumta videntur haec ultima Mercurii verba. *M. du S.*

7. Ναὶ πάτερ] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae in margine, pro more nostro, sedulo annotavimus. *M. du S.*

Ναὶ πάτερ] *Homer.* Il. Θ. 31. *M. du S.* Nisi quod, pro Ναὶ πάτερ ap. *Hom.* legatur Ὦ πάτερ. Sed & in sequentibus alia ab Luciano commutata & ad institutum suum adcommodata inveniet, qui reliqua conferre voluerit. *J. F. R.*

19. Ἐξαύ-

Quod tibi consilium rodat praecordia? mentemque:
Aut grave quid gemis? aut pallor cur occupat ora?

JUP. *Non est mali quidquam, brevi versu canam,*
Nec aegritudo, nec facinus Tragoedicum,
Cujus Deûm natura onus non sentiat.

MIN. *Apollo! quanta ordire jam prooemia?*

JUP. *O pessimi, terrena gens Sophistica,*
Tuque o Prometheu quod dedisti mî malum!

MIN. *Quid ergo? quin dicis choro domestico?*

JUP. *Magnicrepi o tonitrui stridor mihi quid praestas.*

MIN. Compesce impetum, si non comoedias agere sicut isti possumus, nec Eu-

Τίς μῆτις δάκνῃ σε κἀ φρένα, κἀ θυμόν;
Ἢ τί βαρὺ στενάχεις, ὦχρός [e] τέ. [f] σε εἶλε παρειάς;

ΖΕΥΣ. Οὐκ ἔστιν ὅδ' ἐν δεινόν, ὥδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος, οὐδὲ συμφορὰ τραγῳδικὴ,
[g] Ἧς οὐκ ἂν [h] ἄροιτ' ἄχθος ἡ θεῶν φύσις.

ΑΘΗΝ. Ἀπολλον, οἵοις φροιμίοις ἄρχῃ [i] λόγων.

ΖΕΥΣ. Ὦ παγκάκιστοι, χθόνια γῆς παιδεύματα,
Σύ τ', ὦ [k] Προμηθεῦ, οἷά μ' εἰργάσαι κακά.

ΑΘΗΝ. Τί δ' ὀκνεῖς; πρὸς χορὸν γὰρ [l] οἰκείων ἐρεῖς.

ΖΕΥΣ. Ὦ μεγαλοσμαράγδου στεροπᾶς ῥοῖζημα, τί (μοι) ῥέξεις;

ΑΘΗΝ. Κοίμισον ὀργὰν, εἰ μὴ [m] κωμῳδεῖν ὥσπερ ἕτοι δυνάμεθα, μηδὲ † Εὐριπίδην ὅλον

[e] Τέ] Δέ G. [f] Σε] Σε *J.* & marg. *AIW.* [g] Ἧς οὐκ &c.] Ἧν οὐκ ἰαμβείοισι ὑπερπαίδεκα. Inserit O. ante illum versum. [h] Ἄροιτ'] Ἄραιτ' *Eurip.* & *Gr.* [i] Λόγων] Λόγῳ O. [k] Προμηθεῦ] Sic recte Ox. *Fl. Fr. P.* Προμηπεῦ male *J.* [l] Οἰκείων] Sic *J. H.* &c. Οἰκείων *P. Gr.* O. & marg. *AI.* [m] Κωμῳδεῖν ὥσπερ ἕτοι δυνάμεθα] Κωμῳδίας ὦ Z. δύν. ὑποκρίνεσθ μηδὲ ῥαψῳδεῖν ὥσπερ ἕτοι O.

23. Ὦ (4) μεγαλοσμαράγδου] Ἀδιανόητον ὅλον ὁ σίχον, ὡς (5) τῦ Διὸς ☾ τὸ τραγῳδεῖν ἀγνοοῦντον. *V.*

(4) Μεγαλοσμαράγδου] Μεγαλοσμαράγδου Edd. Correxit *M. du S.* (5) Τῦ Διὸς] Καὶ τῦ Δ. Edita. Delevit illud καὶ *M. du S.*

10. Ἐξαύδα] *Homer.* Il. A. 363. *M. du S.*

12. Ὦχρός] Scribe ut in Mf. habetur ὦχρός δέ σε εἶλε παρειάς. Est ex Iliad. Γ. v. 35. ubi est μιν quod omnium est casuum. mox scribe ex Euripidis Oreste, ἧς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος. dein idem codex: πρὸς χορὸν γὰρ οἰκείων ἐρεῖς. Mox ὡς τοι ὑποδραματεργεῖν exponit vetus scholion ineditum ὑποτραγῳδεῖν, quod est versibus tragicis respondere, & quasi secundas agere. Neutrum horum verborum Lexici annotarunt. Jupiter ἐπετραγώδει, illi vero non poterant ὑποτραγῳδεῖν. *J. G. G.*

Ὦχρός τέ] *Homer.* Il. Γ. 35. *M. du S.* Ὦχρός τέ μιν εἶλε παρειάς. est in *Homeri* l. c. τέ etiam Edd. Luciani, non δέ. *J. F. R.*

Ibid. Σε] Cod. Mf. Ox. & utraque *Ven.* recte. Reliqui Libri σε. *M. du S.*

14. Οὐκ] *Euripidis* verba quia mutavit Lucianus, Jovi adaptans, adscribam:

Οὐκ ἔστιν ὅδ' ἐν δεινὸν, ὥδ' εἰπεῖν ἔπος,
Οὐδὲ πάθος; οὐδὲ ξυμφορὰ θηλατὸς
Ἧς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἄχθος — ἀνθρώπου φύσις.

Ultimum versum iterum habes in fine Ὠκ. vs. 167. ubi pro ἀνθρώπου recte legitur ἀνθρώπων. Versa haec a Cicerone sunt. Vide *Muretum* Var. Lect. VIII. 16. *M. du S.*

Οὐκ ἔστιν &c.] Haec omnia ex *Eurip.* Oreste l. & seqq. *M. du S.* Immo mutatis personis; Sic ubi versu tertio *Eurip.* habet ἀνθρώπου φύσις, Noster ἡ θεῶν φύσις fecit &c. *J. F. R.*

Ibid. Ὥδ' εἰπεῖν] Ὡς alias legitur. F. G. Nullam invenio Ed. quae ὡς habeat. Licet inspexerim. *Fl. Ald. J. H. Fr. P. B1. S. A.* Nihil vero varietatis deprehendi, nisi *Fl.* & *B1.* ὦδε cum jota subscr. habere, cetr. non. Ergo voluit ὡς εἰπεῖν alios Auctt. amare. *J. F. R.*

17. Ἀπολλον] Haec & sequentes parodiae *Euripidis* ex quibus fabulis desumtae sint, mihi non constat. De κοίμισον vide *Rhes.* 669. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχῃ λόγων] Incipis. F. G.

19. Ὦ παγκάκιστοι] Senarii. F. G. Sed hos *Paris.* Ed. jam divisit. *J. F. R.*

22. Οἰκείων] Etsi οἰκείου quoque erat in *P.* quam sequimur describendo (non tamen sine mutatione, ubi id necessarium videtur) & ex Cod. suo quoque sic legi videtur velle Cl. *Graev.* nullus tamen id probare possum; quin e contrario, si vel plurimi haberent οἰκείου, id in οἰκείων mutandum censerem; nam cum versus fit jambicus, cur trochaeum ei intruderemus? *J. F. R.*

24. Τί (μοι) ῥέξεις;] Versus hexameter est e veteri poëta; τὸ μοὶ additamentum videtur. Sed forsan tamen est a Luciano ipso. *F. G.* Recte judicat *Gujetus*; quare μοι seclusi quidem, ut versus dimentio adpareret, non tamen expunxi, quia studio videtur intextum. *J. F. R.*

25. Ὀργὰν] Quia Euripideum est, pro ὀργὴν, nihil

ὅλον καλαπεπώκαμεν, ὥστε σοι [a] ὑποδραμαλῆργεῖν.

ripidem totum devoravimus; ut subservire fabulae tuae queamus.

ΗΡΑ. Ἀγνοεῖν ἡμᾶς νομίζεις τ' αἰτίαν τ' λύπης, ἥτις ἐστί [b] σοι;

2. JUN. Ignorare nos putas causſam tui doloris?

ΖΕΥΣ. Οὐκ οἶδ', ἐπεί τοι καὶν ἐκώκυες μέγα.

JUP. *Si noris ipſa, cuncta fletu miſceas.*

ΗΡΑ. Οἶδα τὸ κεφάλαιον αὐτὸ, ὧν πάσχεις, ὅτι ἐρωλικόν ἐστιν· ὑμὴν κωκύω γε, ὑπὸ ἔθους ἤδη πολλάκις ὑβριζεῖσα ὑπὸ σῦ τὰ τοιαῦτα. εἰκὸς γᾶν ἤτοι Δαναάην τινὰ, ἢ Σεμέλην, ἢ Εὐρώπην αὖθις εὑρόντα σε ἀνιᾶλ ὑπὸ τῦ ἔρωτ, εἶτα βελεύεαλ ταῦρον, ἢ σάτυρον, ἢ χρυσὸν γενόμθον, ῥυῆναι διὰ τῦ ὀρόφυ εἰς τ κόλπον τ ἀγαπωμθύης· τὰ σημεῖα γὰρ ταῦτα, οἱ στεναγμοὶ, καὶ τὰ δάκρυα, καὶ τὸ ὠχρὸν εἶναι, οὐκ ἄλλυ τυ, ἢ ἔρωτός ἐστιν.

JUN. Novi caput eorum, quae te perturbant: amatorium quiddam eſt: nec tamen ploro, conſuetudine quadam, cum ſaepe jam talibus in rebus contumelia me laeſeris. Credibile nimirum eſt, Danaën quandam, aut Semelen, aut Europen te reperiſſe, cujus amore crucieris: deinde conſilia te agitare, taurus ne velis an Satyrus fieri, an aurum, & per tegulas influere in ſinum amaſiae. Signa quippe iſta, gemitus, lacrimae, pallor, non alterius rei quam amoris ſunt.

ΖΕΥΣ. Ὦ μακαρία, ἥτις ἐν ἐρωλι καὶ ταῖς τοιαύταις [c] παιδιαῖς οἴει τὰ [d] ἡμέτερα πράγμαλα εἶναι.

JUP. Inepta, quae in amore & ejusmodi luſibus res noſtras verſari exiſtimes.

ΗΡΑ. Ἀλλὰ τί ἄλλο, εἰ μὴ τῦτο ἀνιᾷ σε, Δία ὄντα;

JUN. Verum quid aliud quam hoc te angit, qui ſis Jupiter?

3. JUP.

a Ὑποδραμαλῆργεῖν] Ὑποτραγωδεῖν *Coll.* & P. & marg. *AIIW.* b Ἐστί] Deficit in *Fl.* c Παιδιαῖς] Sic & *Fl.* cum cett. d Ἡμέτερα πράγμαλα] Πραγ. ἡμῶν O.

27. Ὑποδραμαλῆργεῖν] Τὸ δραματεργεῖν τῦ ὑποδραματεργεῖν ταύτῃ * διαφέρεται. δραματεργεῖ μὲν γὰρ ὁ ποιητὴς, καὶ τ ὑποθέσεως ὅλης, καὶ τ ἐπῶν, ὡς Εὐριπίδης, Εὔπολις, Ἀριστοφάνης, καὶ εἴ τις τοιοῦτ. ὑποδραματεργεῖ δὲ, ὁ τὰ ὑπὸ τ δραματεργῶν τούτων εἰρημένα λαμβάνων κατὰ καιρὸν, καὶ τοῖς οἰκείοις † αὐτὰ πάθεσιν ἐναρμόττων, ἅτε τοῖς ἤδη πεπραγμένοις ἀφομοιούμενα. *V.* (γράφεται, ὑποτραγωδῶν. C.)

* Διαφέρεται] Διαφέρει Exc. *G.*

† Αὐτὰ] Αὐτῷ Exc. *G.*

mutavi. *J.F.R.*

30. Ἥτις ἐστί σοι] Pleonaſmum horum verborum (nam priora ſenſum ſatis abſolvebant) compluribus Graecis Latinisque exemplis, non omiſſo hoc Luciani loco, firmat *Davis.* ad *Cic.* De nat. Deor. I. c. 26. p. 65. Quem indicante in margine *Hemſterhuſio*, conſului, exſcribere nolo; quia hic notarum habemus ſatis. Conf. *Gall.* c. 12. *J.F.R.*

31. Οὐκ οἶδ'] Verſus ſenarius. *F.G.*

38. Σάτυρον] Antiopam decepturus, quam c. 5. nominat, Nyctei erat filia. *M.du S.*

42. Ἄλλυ τυ] In vett. quibusdam Edd. haec ita continuo ductu ſunt exarata, ac ſi unum verbum eſſet velut ὅστις plerumque junctim ſcribere amant. Sed τυ ſine accentu pro τινῶ valere, ſi quem fugit, adeat nos ſupra ad *Tyran.* c. XI. *Geſn.* ad *Quom. Hiſt.* c. 51. *Hemſterh.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. addatque *Amor.* c. 27. & *Herodian.* 2. 3. 12. *J.F.R.*

43. Ὦ μακαρία] Verba Jovis ἴυγικα videntur, ſicque corrigenda & ordinanda:

— — — — ὦ μάκαρ'
Ἥτις σὺ ἔρωτι, καὶ ταιαύταις παιδιαῖς
Οἴει θ' ἡμέτερα πράγματ' εἶναι ἄλλο τί.

Τὸ ἄλλο τί, quod ſupplendum videbatur, ſupplevimus ex ſequentibus. *F.G.*

47. Ἐν ἑκάτοις] Senarii Ἐν ἑκάτοις &c. Καὶ τοῦτο &c. Ἔσηκεν ἡμᾶς εἴτε χρὴ τιμᾶσθ' ἔτι.

Καὶ τὰ γέρ' ἔχειν τ' ἂν τῇ γῇ, εἴτε κ' ἠμελῆσθαι. *F.G.*

Ἐν ἑκάτοις] Non male quidem *Gujetus* rurſus conjecit & hic verſus eſſe; ſed quia transpoſitio eſt inſtituenda, nec ultimus tamen verſus recte procedit, nihil in vulgata mutavi. Et quis ait, ubicumque verſus veſtigia adparent, nihil de ſuo adjeciſſe Lucianum, quod & alibi eum factitaſſe vidimus? Alia res eſt, ubi una ſyllaba demta, vel una transpoſitione facta, aut ejusmodi levi mutatione verſus reparari poteſt, aut ubi

3. JUP. In ultimis, Juno, *periculis versantur* res Deorum: in novacula, quod est in proverbio, consistit, oporteat ne nos coli adhuc, & honores habere in terra, an negligi omnino, & plane nihil esse videri. JUN. Numquid gigantes quosdam terra rursus genuit; an Titanes ruptis vinculis, custodibusque superatis, rursus inimica nobis arma capiunt? JUP. *Quiesce: nil metus. Diis ab inferis.* JUN. Quid igitur aliud terribile possit accidere? Nec enim video, nisi talia te dolore afficiant, ob quam rem Polus nobis aut Aristodemus pro Jove prodieris.

ΖΕΥΣ. Ἐν ἐσχάτοις, ὦ Ἥρα, τὰ θεῶν πράγματα, ᾗ τοῦτο δή τὸ τῆς λόγου, ὅπῃ ξυρῇ ἕστηκεν, εἴτε χρὴ ἡμᾶς τιμᾶσθαι ἔτι, ᾗ τὰ γέρα ἔχειν τὰν τῇ γῇ, εἴτε ᾗ ἠμελῆσθαι πανταπασι, ᾗ τὸ μηδὲν εἶναι δοκεῖν. ΗΡΑ. Μῶν γίγαντάς τινας ἡ γῆ [e] αὖθις ἔφυσεν; ἢ οἱ Τιτᾶνες τὰ δεσμὰ διαρρήξαντες, ᾗ τὰς φρουρὰς ἐπικρατήσαντες αὖθις ἡμῖν ἐναντία αἴρουσι τὰ ὅπλα; ΖΕΥΣ. Θάρσει, τὰ νέρθεν ἀσφαλῶς ἔχει θεοῖς. ΗΡΑ. [f] Τί ἂν ἄλλο δεινὸν ἂν [g] γένοιτο; οὐχ ὁρῶ γ', ὅτε μὴ τὰ τοιαῦτα σφαλυποῖ, ἐφ' ὅτῳ Πῶλος, ἢ Ἀριστόδημος, ἀντὶ Διὸς ἡμῖν ἀναπέφηνας.

4. JUP. Timocles, Juno, Stoicus, & Epicureus Damis, heri nescio unde orto illis sermone, de providentia disputarunt, praesentibus quamplurimis & probatis hominibus, quod quidem vel maxime mole-

ΖΕΥΣ. Τιμοκλῆς, [h] ὦ Ἥρα, ὁ Στωϊκὸς, ᾗ Δάμις ὁ Ἐπικούρειος, χθὲς, οὐκ οἶδα ὅθεν σφίσιν ἐξαμβὺς τῆς λόγου, προνοίας περὶ διελεγέσθην, παρόντων μάλα συχνῶν ᾗ δοκίμων ἀνθρώπων· ὅσῳ μάλιστα

e Αὖθις] Inserui ex O. Deerat in Edd. f Τί ἂν] Τί γοῦν O. g Γένοιτο] Γίνοιτο O. h Ὦ Ἥρα] Ἄρα male *Fl.*

48. Ἐπὶ ξυροῦ ἕστηκεν] Ἡ παροιμία ἐπὶ τῶν ἐσχάτῳ ὄντων κινδύνῳ λεγομένη, διὰ τὸ μὴ δύνασθαι ‡ τὸν ξυρὸν ἑστάσθαι. *V.*

56. Τὰ νέρθεν] Τὰ κάτωθεν ἀπὸ τῶν καταχθονίων. § ἐκεῖ γὰρ, ὡς λέγουσιν, οἱ Τιτᾶνες ἐδέδυντο. *V.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Οὗτοι τραγῳδίας ἦσαν ὑποκριταί. Ἐπειδὴ δὲ ὁ Ζεὺς τραγικοὺς ἰάμβους ἔλεγεν αὐτοῖς, διὰ τοῦτο εἶπεν, ὅτι ἀντὶ Διὸς Πῶλος ἐφάνη ἢ Ἀριστόδημος. Πῶλος δὲ ὁ Ἀριστόδημος ὑποκριταὶ θαυμασιώτατοι ὑπεκρίνοντο δὲ οὗτοι ἐν τοῖς τραγῳδίαις καὶ κωμῳδίαις θεούς· καὶ τοῦτο νῦν Ἥρα γυναικείᾳ κρατυνθεῖσα ὀλιγωρίᾳ, ᾗ ὅτι ὅλως θεῶν ὑπεισέρχονται πρόσωπα ¶ ὑποκινιζομένη πεπαθῶς τῷ Διὶ ὑποτίθεται. *V.*

‡ Τὸν Ξυρὸν] Sic V. absurde. *M. du S.*

§ Ἐκεῖ] Ἐκεῖσε Edd. syllabam postremam sustulit *M. du S.*

¶ Ὑποκινιζομένη] Sic restituit Idem ex V. cum ὑποκινομένη legeretur in editis.

ubi ipse ait, se hoc vel illud Poëtae adferre, ibi ad restituenda metra proni erimus. *J. F. R.*

49. Ξυροῦ] Mss. Ox. ξηροῦ νυν, quod nihili est. Vide Il. K. 173. — ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Utuntur & alii; & jam in proverbium abierat. *M. du S.*

52. Αὖθις] Ex Mss. Ox. inseruimus. *M. du S.*

Αὖθις] Non diu haesitavi in recipiendo illo αὖθις ex Cod. Ox. res enim ipsa, & sequens ἐπικρατήσαντες αὖθις clamant, etiam priore loco idem requiri. *J. F. R.*

55. Θάρσει — θεοῖς] Senarius. *F. G.*

Θάρσει] Parodia *Eurip.* in Phoen. 118. Θάρσει τὰ γ' ἔνδον ἀσφαλῶς ἔχει πόλις. *M. du S.*

59. Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] Sunt histrionum nomina, ut infra. *G. C.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδημος] Τῶν τραγῳδιῶν ὑποκριταὶ fortasse. *F. G.*

Πῶλος ἢ Ἀριστόδ.] De his vide Mer. c. 16. & infra c. 41. Polus Demosthenis aetate vixit, *Plut.* 1544. 1. 1558. 2. 1579. 2. 621. 1. & 1405. f. diu vixit. Vide etiam *A. Gell.* VII. 5. Aristodemus etiam Demosthenis aetate vixit; Vide *Demosth.* p. m. 168. C. cum Æschinem sub eo tertias egisse partes asseveret. *M. du S.*

61. Τιμοκλῆς — Δάμις] *Timoclem* Stoicum nullibi, nisi apud nostrum, invenio. *Heroemocles* Stoicus, qui in Συμπ. inducitur, idem est haud dubie cum eo, ad quem suum de *Mercede Conductis* librum scribit. Vide not. ad Merc. c. 2. *M. du S.*

63. Προνοίας περὶ διελεγέσθην] Res & cardo totius negotii, prudentia. *G. C.*

στα [a] καὶ ἠνίασέ με, καὶ ὁ μὲν Δάμις οὔτ' εἶναι θεοὺς ἔφασκεν, οὔθ' ὅλως τὰ γιγνόμενα ἐπισκοπεῖν, ἢ διατάττειν· ὁ Τιμοκλῆς δὲ ὁ βέλτιστος ἐπειρᾶτο ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν, εἶτα ὄχλου πολλοῦ ἐπιῤῥυέντος, ἐδέησε πέρας ἐγένετο ἡ [b] συνουσίας. διελύθησαν γὰρ [c] εἰσαῦθις ἐπισκέψασθαι τὰ λοιπὰ συνθέμενοι, καὶ νῦν μετέωροι πάντες εἰσὶ πρὸς [d] τὴν ἀκρόασιν, ὁπότερος κρατήσει, [e] καὶ ἀληθέστερα δόξει λέγειν. ὁρᾶτε τὸν κίνδυνον, ὡς ἐν τοσούτῳ πάντα τὰ ἡμέτερα, ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ κινδυνεύεται; καὶ δυοῖν θάτερον, ἢ παρεωρᾶσθαι ἀνάγκη [f] τὰ ἡμέτερα, ὀνόματα μόνον εἶναι [g] δόξαντα, ἢ τιμᾶσθαι [h] ὥσπερ πρὸ τοῦ, ἢν ὁ Τιμοκλῆς [i] ὑπέρσχῃ λέγων.

stum mihi fuit. Ac Damis quidem, nec esse Deos, dixit, nec omnino ea quae fiunt inspicere aut ordinare: optimus autem vir Timocles caussam nostram agere studebat: tum ubi populus confluxerat multus, exitum non habuit colloquium: discesserunt enim, condicto, reliqua etiam se consideraturos. Et jam suspensi omnes sunt expectatione audiendi, uter vincat, & veriora dicere videatur. Videtis periculum, quam in angusto sint omnino res nostrae, & in homine uno periclitentur. Atque alterutrum horum necesse est, aut despici nos, & nomina tantum videri, aut honorari, ut olim, si dicendo Timocles superaverit.

ΗΡΑ. [k] Δεινότατα, ὡς ἀληθῶς, καὶ ὑ μάτην, ὦ Ζεῦ, ἐπετραγῴδεις αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Σὺ δὲ ᾤου, Δανάης τινὸς, ἢ Ἀντιόπης, εἶναί μοι λόγον ἐν ταράχῳ τοσούτῳ· τί δ' ἦν, ὦ Ἑρμῆ, καὶ Ἥρα, καὶ Ἀθη-

5. JUN. Gravissima sane, Jupiter, *sunt quae narras;* nec frustra in *illis* agebas tragoedias. JUP. Tu vero putabas Danaae cujusdam aut Antiopae rationem me habere in tanta rerum perturbatione. Quid ergo Mercuri, & Juno, & Minerva, facimus?

[a] Καὶ] Omisit *Fl.* [b] Συνουσίας] Ξυνουσίας O. & mox ξυνθέμενοι. [c] Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. [d] Τὴν] Non habet articulum O. [e] Καὶ] Ἢ O. [f] Τὰ ἡμέτερα] Omittit O. & *Solan.* deleri voluit. [g] Δόξαντα] Δόξαντας O. quod necessarium, si ἡμέτερα cum eo delemus. [h] Ὥσπερ] Ὡς O. [i] Ὑπέρσχῃ] Ὑπερίσχῃ O. [k] Δεινότατα] Δεινὰ ταῦτα O.

73. Καὶ νῦν μετέωροι] Πρὸς ἀκρόασιν. *V.* (Aut deerat in ejus codice, aut Scholii pars reliqua periit. *M. des S.*)

69. Ξυναγωνίζεσθαι ἡμῖν] Non quidem arbitror hujus verbi potestatem plerisque ignotam; non possum tamen quin in tranlitu moneam, egisse de eo Rev. *Jac. Elsner.* in Ep. ad *Rom.* XV. 30. ubi συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς. Et ex *Thucyd.* II. p. 97. Item III. p. 219. tradidisse, id significare primo, *socium esse & adjutorem in belli certamine*; Tum, *adesse periclitanti in judicio*, docente *Biseto* ad *Aristoph.* Thesmoph. vs. 1070. Deinde in genere, *studiose & omni opera adjuvare laborantem*, ut Lucianus h. l. Et *Isocr.* Orat. ad Philipp. p. 216. Ac *Porphyr.* de Abstin. L. IV. §. 13. Adderem *Joseph.* Antiq. XII. 1. Δημητρίου ὁ Φαληρεὺς, ὃς ἦν ἐπὶ τῆ βιβλιοθήκῃ τοῦ βασιλέως — συνηγωνίζετο. Adderem alios, si in rebus notis haerere utile videretur. *J. F. R.*

71. Συνουσίας] Varietas illa inter συν- & ξυν- nullius momenti tam saepe occurrit, ut non semper opus sit de ea monere. Cod. O. plurimum ξυν- habet. In Edd. Luciani autem ita promiscue se obfert, ut nescias, utrum Luciano sit frequentius. Ita ξυνουσίαις *Herm.* c. 18. Sed συνουσίαις. ibid. c. 20. Conf. mox c. 6. ubi rursf. ξυνέλθωσι & συνέλθωσι. Non repetam *plus quam* quadraginta similia mihi ex Luciano meos in usus notata. Dicam tantum, in *Timone* intra 34. paragraphos octies σὺν, quinquies tantum ξὺν occurrere, alibi aequalem fere utriusque esse numerum; in nonnullis vero verbis numquam ξυν-, sed semper συν- legi, ut in συναλοίσομαι, numquam inveni ξυναλοῦμαι. forsan euphoniae gratia. Si vero deinde invenero ξυναλοίσομαι, id monebo; non item, quoties in aliis variatur, nisi *Solanus* id faciat. *J. F. R.*

73. Μετέωροι πάντες] Eos metaphorice quasi *in aëre suspensos* vocari, qui in magna versantur exspectatione, si non satis notum est, conferas mox *Icarom.* c. 3. f. ὡς ἐγὼ σοι μετέωρος εἰμὶ ὑπὸ τῶν λόγων. Ac *Demosth.* encom. c. 28. Καὶ δὴ ὁ μετέωρος ὁ Ἀντίπατρος ἐπὶ ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος. Et *Alciphr.* 2. Ep. 4. p. 250. πάντα μετέωρα νῦν ἐστι βυλόμενα ἰδεῖν Μένανδρον, καὶ ἀκοῦσαι φιλαργύρων. &c. adeasque Cl. *Bergl.* ibi haec Luciani aliaque similia adducentem, quibus tantum addo

Long.

mus? reperite & vos pro ſua quisque parte aliquid. MERC. Equidem ad commune *Deorum* puto conſiderationem hujus rei referendam, convocata concione. JUN. Etiam mihi eadem quae huic probantur. MIN. Sed alia omnia mihi videntur pater, non perturbari caelum, *cenſeo*, nec manifeſtum fieri, te moveri hoc negotio; ſed privatim id agendum, ut vincat dicendo Timocles, deriſus autem Damis de diſputatione diſcedat. MERC. Verum neque ignorabuntur iſta, Jupiter, cum contentio philoſophorum in publico ſit futura: ac tu tyrannidem exercere videberis, ſi non communices de magnis adeo rebus, quaeque communes ſint omnium.

6. JUP. Ergo jam praeconium fac, & adſunto omnes. MERC. Recte etenim dicis. Heus in concionem convenite Dii, ne cunctamini, convenite omnes: venite; de magnis rebus concionem habebimus. JUP.

νᾶ, πράξομεν ἄν; [l] συνευρίσκεις γὰρ καὶ αὐτοὶ τὸ μέρος. EPM. Ἐγὼ μὲν ὅτι τὸ κοινὸν φημι δεῖν τὴν σκέψιν [m] ἐπαναγαγεῖν, ἐκκλησίαν συναγαγόντα. HPA. Καὶ μοὶ ταῦτα συνδοκεῖ, ἅπερ καὶ τούτῳ. ΑΘΗΝ. Ἀλλ' ἐμοὶ τἀναντία [n] δοκεῖ, ὦ πάτερ, [o] καὶ μὴ συνταράττειν τὸν οὐρανὸν, μηδὲ δῆλον εἶναί σε θορυβούμενον τῷ πράγματι, πράττειν δὲ [p] ἰδίᾳ ταῦτα, ἐξ ὧν κρατήσει μὲν ὁ Τιμοκλῆς λέγων, [q] ὁ Δάμις δὲ καταγελασθεὶς [r] ἀπίοι ἐκ τῆς συνουσίας. EPM. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται ταῦτα, ὦ Ζεῦ, ἐν φανερῷ ἐσομένης τῆς ἔριδος τοῖς φιλοσόφοις, καὶ σὺ δόξεις [s] τυραννικὸς εἶναι, μὴ κοινούμενος περὶ τῶν μεγάλων καὶ κοινῶν ἅπασιν.

ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη κήρυττε, καὶ παρέστωσαν ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις. [t] EPM. Ἰθὺ δὴ εἰς ἐκκλησίαν συνέλθετε οἱ θεοί· μὴ μέλλετε, ξυνέλθετε πάντες, ἥκετε, περὶ μεγάλων ἐκκλησιάσομεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ψι-

l Συνδυρίσκεις] Συνευρ. O. *m* Ἐπαναγαγεῖν] Ἐπανενεγκεῖν O. idque *Solan.* in text. recipi jubet. *n* Δοκεῖ] Συνδοκεῖ male O. *o* Καὶ μὴ συντ.] Μὴ ξυντ. omiſſa καὶ, O. *p* Ἰδίᾳ] Omiſſum in O. *q* Ὁ] Non habet articulum O. *r* Ἀπίοι] Ἄπιεσιν O. & *Fl.* & marg. *Al.* *s* Τυραννικὸς] Κοιρανικὸς O. *t* EPM.] Ex O. huc inſerui nomen Mercurii, quod Edd. male ante ὀρθῶς collocabant.

97. Ἀλλ' ὅτε ἀγνοήσεται] Τὸ ἀγνοήσεται, ἀντὶ τοῦ ἀγνοηθήσεται. σκοπὸς δὲ ὅτι τὸ τοῖς ἄρχουσι κατ' ἰδίαν τι πράττειν ἢ μὴ τοῖς ἀρχομένοις αὐτὸ κοινοῦσθαι, τυραννικὸν δοκεῖ. *V.*

Long. Paſt. 3. p. 100. (Ed. *Moll.*) καὶ τὴν Δάφνιν μετέωρον πρὸς τὴν ἀκρον καλαλαβόων. Idem etiam de navi in altum evecta. L. 2. p. 58. τὴν ναῦν εἰς τὸ πέλαγος μετέωρον ἤφεσαν. Item 2. 71. *Jungerm.* ναῦς ἐπ' ἀγκυρῶν μετεώρους διαμίσας, quod *Jungermannus* convertit, *naves in ancoris ſubrectas conſtituit.* Sed & de iis quae incerta pendent, recte dici, videmus ex *Plutarch.* Num. p. m. 60. f. μετέωρα τὰ πολιτεύματος ὄντος. *Suſpenſa ſine imperio Republ.* Quod paullo aliter tamen intelligendum ap. *Herodian.* 2. 9. 3. συνεπανόρθου τὴν Ῥωμαίων ἀρχὴν μετέωρον φερομένην ἁρπάσαι, nempe, *principatum ſuſpenſum ac direptui expoſitum.* Sed de *ſuſpenſo ſive incerto animo* aeque, ſi non rectius, quam *pendere ex alicujus ore*, (ut ibid. 2. 13. 8. converſum legimus) verteretur hoc ejusdem: Προσῆλθο γὰρ τῷ τὰ Σεβήρου φρονοῦντι, ὅστις ἐκ τῶν εἰς τὰ βασιλέα ἀποβλεπόντων, μετέωρόν τε γνώμην ἔχοντας, κυκλώσασθαι αὐτοὺς πολεμίῳ νόμῳ. *J. F. R.*

75. Ἐν φρενῖ] Supra in *Hermot.* c. 62. συνελαύνεις εἰς φρενόν. Mox infra, c. 30. εὐ τῇ φρενῖ ἐχόμενος. *Alciphr.* I. Ep. 24. f. μὴ δὲ ἀφείδῃς ἀγαθοὺς γείτονας εἰς φρενὸν τὸ καιροῦ φθειρομένους. Ubi doctiſſ. *Bergl.* hoc Luciani quoque adfert. *J. F. R.*

78. Ἀνάγκη — ὀνόμαλα] Has duas voces delet Ox. Mſ. quae in vulgatis poſt ἀνάγκη leguntur, nempe τὰ ἡμίτερα, & mox in iisdem impreſſis legitur δέξαλα; valde arridet haec Mſ. O. ſcriptura, quam ideo in textum recepi. *M. du S.*

89. Ἐπανενεγκεῖν] Ex O. Codice hoc, pro vulgato ἐπαναγαγεῖν. *M. du S.*

1. Κοινούμενος] Conf. infra *Icarom.* c. 29. pr. *J. F. R.*

4. Ἅπαντες· ὀρθῶς γὰρ λέγεις; EPM.] Scripturam quam exhibet Cod. Ox. expreſſimus, utpote vulgata praeſtantiorem, quae Mercurio haec verba tribuit. *M. du S.*

5. Συνέλθετε] Cum *J.* etiam haberet συνέλθ. *Solan.* notarat Cod. O. habere ξυνέλθ. uti & mox ξυγκαλῶν. At cum videam eumdem Codicem ſic ſaepiſſime ξ. pro σ. exhibere, ambigo an opus ſit id ubique in variantt. notare cum lectoris faſtidio. Vid. de eo jam notata ad c. 4. hujus *Dial.* v. Συνουσίας. *J. F. R.*

19. Τὸν

φιλὰ, ὦ Ἑρμῆ, καὶ ἁπλοϊκὰ καὶ πεζὰ κηρύττεις, καὶ ταῦτα ὅτι τοῖς μεγίστοις συγκαλῶν; ΕΡΜ. Ἀλλὰ πῶς χρή, ὦ Ζεῦ, ἀξιοῖς; ΖΕΥΣ. Ὅπως ἀξιῶ; [a] Ἀποσεμνύναι φημὶ δεῖν τὸ κήρυγμα μέτροις τισὶ, καὶ μεγαλοφωνίᾳ ποιητικῇ, ὡς μᾶλλον συνέλθοιεν. ΕΡΜ. Ναί. ἀλλ' ἐποποιῶν, ὦ Ζεῦ, καὶ ῥαψῳδῶν τὰ τοιαῦτα· ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι· ὥστε διαφθερῶ τὸ κήρυγμα, ὑπέρμετρα ἢ ἐνδεᾶ ξυνείρων, καὶ γέλως ἔσται παρ' αὐτῷ ὅτι τῇ ἀμουσίᾳ τῶν ἐπῶν. ὁρῶ γὰρ καὶ τὸν Ἀπόλλω γελώμενον ἐπ' ἐνίοις τῶν χρησμῶν, καίτοι ὑποκρυπτούσης τὰ πολλὰ τὴν μαντικὴν [b] ἀσαφείας, ὡς μὴ πάνυ σχολὴν ἄγειν τοὺς ἀκούοντας ἐξετάζειν τὰ μέτρα. ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, τὸν Ὁμήρου

Ita nude, Mercuri; & simpliciter; & pedestri oratione praeconium facis, idque cum de maximis rebus *Deos* convoces? MERC. Quomodo igitur jubes, Jupiter? JUP. Quomodo jubeam? Gravitatem conciliandam ajo praeconio versibus quibusdam, & magniloquentia poëtica, ut magis conveniant. MERC. Esto. Sed versificatorum ista, & carmina ad virgam canentium: at ego minime aptus sum ad poëticam: itaque corrupero praeconium, vel excedentes mensuram versus, vel deficientes consarcinans: & risus orietur ab illis propter imperitiam carminum. Video enim ipsum quoque Apollinem rideri de oraculis quibusdam; quamquam multa hic tegat vaticinii obscuritas, ut, qui audiunt, non multum habeant otii ad versus examinandos. JUP. Ergo Mercuri de *Homeri* car-

a Ἀποσεμ. φημὶ δεῖν] Ἀποσεμνυνεῖ φημὶ O. omisso δεῖν. b Ἀσαφείας] Sic dedi ex L. O. P. P. Ἀσφαλείας Edd. cett. omnes. μαντικῆς quoque omittunt *J. H.* &c. cum Codd. nonnullis: id vero est in *P.* edit. & Cod. O.

8. Ἁπλοϊκὰ] Ἁπλουστάτα, * εὐτελῆ. *V.*
18. Ἐπὶ τῇ ἀκοῇ] † Γραι. ἐπὶ τῇ ἀμουσίᾳ. *V.*

* Εὐτελῆ] Ἀτελῆ editum ante. Adscripserat *Solan.* Leg. εὐτελῆ pro *V.* ἀτελῆ.
† Γραι. Hic & in aliis multis locis in Exc. *G* legitur tantum γρ. quod aliquando commodius reddi per γραπτέον potest. Hic tamen in C. hunc in modum scriptum invenio γραι sive cum αι supra. *M. du S.* At hoc in Mss. imperativ. γράψαι notat. *J. F. R.*

19. Τὸν Ἀπόλλω] Hoc recte se habere, vid. ad c. 10. *J. F. R.*
20. Τὰ πολλὰ τὴν μαντικὴν ἀσφαλείας] Pro ἀσφαλείας lego ἀσαφείας, & verto: *quamvis obscuritas multa regnet.* Sic in *Gallo* χρησμοὺς ἀσαφεῖς dixit. c. 18. f. σὺν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. *L. Bos.*
21. Μαντικῆς ἀσαφείας] Recte emendatum est a Parisiensi Editore, quod in Edd. erat ἀσφαλείας, & pro eo ἀσαφείας, ut in P. & L. scribitur, repositum. Sed μαντικῆς additur in P. In O. solum legitur. Vide 158. f. & 382. inf. cum *Menagii* not. *M. du S.*
Ibid. Τῆς — ἀσφαλείας] Quid sibi ἀσφάλεια hic velit, & quomodo occultare ea possit vitia poëseos, nemo temere dixerit. Nota oraculorum obscuritas: indicat eam ipsum participium ἐπικρυπτούσης. Quid igitur? legendum ἀσαφείας, quod voluisse etiam doctissimum *Solanum*, ex interpretatione Opsopoei, ab eo interpolata, colligo. *J. M. G.*
Ibid. Ἀσφαλείας] Ἀσαφείας. *F. G.* Idem notarat etiam *La Croze.*
Ἀσφαλείας] Quod Cl. *Bos* monuit, id sic jam editum erat in *Paris.* Non tamen dixerim, eum inde hausisse, quia cett. male quoque ἀσφαλείας. Ceterum a plagii crimine non est immunis, quod patefiet in nova Edit. ejus Ellipseων, brevi forsan proditura. *J. F. R.*

Ibid. Τῶν ἐπῶν] Τῶν μέτρων. *G.*
28. Θήλεια θεὸς] Τὸ νῦν hic deest, aut alia particula δίχρονον. *F. G.*
Ibid. Μήτε τις ἓν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Claudicat versus hic, ut etiam postremus in voce νόημοι. Sed volens sciens hoc Lucianus ita commisit *in persona* Mercurii, ut mali Poëtæ, & qui paullo superius de se ipse dixit, ἐγὼ δὲ ἥκιστα ποιητικός εἰμι. *Th. M.*
Μήτε τις ἓν θήλεια θεὸς, μήτε τις ἄρσην] Nihil mirum si versus claudicat, quando vox omittitur, quam ex *Homero* ab *Solano* indicato restituimus. Editor Parisinae damnum hoc sarcire cupiens καὶ de suo, ut suspicor, supplevit, quo versus quidem dimensioni, non adeo intellectui satisfiebat. *J. F. R.*
Μήτε τις] Parodia ex variis *Homeri* locis, quae indicamus, concinnata, in qua ex ipso Homero quaedam emendanda sunt, ut τόγε post θήλεια θεὸς, & ὅσοι. *M. du S.*
30. Μηδ' αὐτῶν] *Homer.* Il. Υ. 7. *M. du S.*
34. Ὅσοι — Νόημοι] Mercurius jussu Jovis convocaturus concilium Deorum, inter alia quae ῥαψῳδεῖ, & hoc ait,

— ἀλλ' ἰὸς Διὸς ἴλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, ὅσοι τε κλυτὰς δώσουθ' ἑκατόμβας,
Ὅσοι τ' αὖ μίσθιοι, ἢ ὕεσθαι, ἢ μάλα πάγχυ
Νόημοι, βωμοῖσι δ' ἐμοὶ κνίσσησι κάθησθε.

Emen-

carminibus multa admisce praeconio, ut ille nos convocabat, meminisse autem te credibile est. MERC. Non equidem omnino plane & expedite. Periculum tamen faciam.

—— *Ne qua igitur mulier Dea, neve vir ullus,*
Neu quis de fluviis ipsis patris Oceani absit!
Neu quae Nympharum, verum ad Jovis omnis adesto
Concilium, quotquot celebres editis hecatombas:
Qui medii, qui postremi, qui nomine nullo,
Ora supinati nidore sedetis ad aras.

γε ἑπτῶν ἐγκαλαμίγνυε τὰ πολλὰ τῷ κηρύγματι, ὡς ἐκεῖνος ἡμᾶς συνεκάλει, μεμνῆσθαι δέ σε εἰκός. EPM. Οὐ πάνυ μὲν οὕτω σαφῶς, ἀλλ' προχείρως, πειράσομαι δὲ ὅμως.

Μήτε τις ἦν θήλεια θεὸς, [c] τόγε μήτε τις ἄρσην,
Μηδ' αὐτῆς πόλεμος μενέτω νόσφ' Ὠκεανοῖο,
Μηδέ [d] τε νυμφάων, ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες
Εἰς ἀγορὴν, [e] ὅσοι τε κλυτὰς δαίνυθ' ἑκατόμβας·
[f] Ὅσοι τ' αὖ μέσαλοι, ἢ ὑψαλοι, ἢ μάλα πάγχυ
[g] Νώνυμνοι, βωμοῖσι πολὺ [h] κίοσησι κάθηδε.

ΖΕΥΣ.

c Τόγε] Ex Homero supplevi, quod omissum in Edd. καὶ Edd. P. sola pro eo substituerunt. d Τε] Γε O. e Ὅσσοι] Ὅ σοι Edd. male & O. f Ὅσσοι] Sic jam recte P. & B2. Cett. ὅσοι. g Νώνυμνοι] Restitui ex Fl. & Homer. Νώνυμοι enim vulgo Edd. & O. Μώνυμοι Schol. h Κίοσησι] Κίοσεσι O.

32. ‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς ἔλθετε πάντες] Πρὸς τῇ λοιπῇ δισιδαιμονίᾳ, μᾶλλον δὲ μανίᾳ τῇ περὶ τοὺς λεγομένους θεοὺς, καὶ Πριάπου τινα θεὸν εἶναι Ἕλληνες μεμυθολογήκασιν. ὃν οἱ μὲν αὐτῶν τὸν αὐτὸν φασιν εἶναι τῷ Διονύσῳ, ἐπιθετικῶς αὐτοῦ τούτῳ δηθεν Πριάπῳ καλεμένῳ, ἄλλοι δὲ Διονύσου μὲν υἱὸν, μητρὸς δὲ τῆς Ἀφροδίτης, ἢ Διώνης. Μυασέας δὲ ὁ Παταρεὺς ἐρμαφρόδιτον τὸν Πρίαπον λέγει, ἄλλοι δὲ Ἀφροδίτης υἱὸν § καὶ ἐρίψαι αὐτὸν εἰς τοὺς λειμῶνας, ἐπὶ τῇ ἀμορφίᾳ τοῦ ¶ μηδέων αἰδοῖ ἐχομένη. εἶχε γάρ φασιν γλῶσσαν μεγάλην & γαστέρα & αἰδοῖον λεχθῆναι δὲ ὑπ' αὐτῶν, ὅτι σημαίνει τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ, ὡς ὁ κρατὴρ γλώσσης & γαστέρος & μίξεως, ἄμεμπτον ἔχει τὸν βίον. V.

37. Πάγχυ νώνυμνοι] Ἄνευ ὑμνων. V. In altero Vossiano sic: Νώνυμοι] Γράφε νώνυμνοι. τετάχθαι ἄνευ ὑμνων.

‡ Ἀλλ' ἐς Διὸς] Hoc Scholium haud satis apte hic insertum; noluimus tamen loco movere, quo Scholiastae ingenium magis innotescat; qui arrepta marium foeminarumque inter Deos mentione, notam quam alibi aut concinnarat aut invenerat, alieno prorsus loco Lectori obtrudit. Vid. *Schol.* 43. ad Θ. δ. *M. du S.*

§ Καὶ ἐρίψαι] Melius in *Sch.* 43. ad Θ. δ. legitur ἦ. *M. du S.*

¶ Μηδέων] Nihil varietatis notatum invenio, mirorque *Solanum* hoc praeteriisse; credas enim, legendum μηλίων. Sed nihil est opus. *J. F. R.*

Emendatius Basileensis legit ὅσσοι in utroque loco. Cur vero ultimum versum in voce Νώνυμοι claudicare dicat *Marcilius* pag. 131. edit. Amst. non intelligo. Utique secunda in Νώνυμος producitur. *Hom.* Il. M. vs. 70.

Νωνύμους δ' ἁπαλοὺς ἀπ' Ἀργεος ἰνθάδ' Ἀχαιούς.

que: „ Nulla ex analogia produci potest illud *v*. U„ trumne vero *νωνύμνους*, quomodo nonnulli edide„ runt, an *νωνύμους* aeque ac *νωνύμους* pronuntiarint „ Iones, non liquet". Non tamen ausim repugnare *Jensio νωνύμνους* & *νωνύμους* promiscue inveniri, & prius etiam produci; nam in *Odyss.* priore modo scribitur A. 222. —— θεοὶ νώνυμνον ὀπίσσω, in 3. Editt. antiqq. ac tamen media fit longa. Sed quia crebrius corripitur sic scriptum, ut Od. Ξ. 182. Νώνυμον ἐξ Ἰθάκης ——. Item N. 239. Οὕτω νώνυμός ἐσσιν· ἴσασι δέ μιν μάλα πολλοὶ, suspicio remanet, etiam priori Od. loco consona duplicata legendum. Quare fraudi non erit recepisse in Luciano quod tutius est, etsi nondum plane negari queat, alterum quoque defendi posse. Sed sentio nimis jam curiosum me fuisse in una literula indaganda, & non multum utilitatis inde Lectorum plurimos capturos. *J. F. R.*

Ibid. Βωμοῖσι] Lege σὺ βωμοῖς παρὰ κιόσαις. *F. G.*

ΖΕΥΣ. Εὖγε, ὦ Ἑρμῆ, ἄριστα κεκή-
γυκταί σοι, ἡ [a] συνθέσει· ἤδη γὰρ ὥρα
ἁθροίζεσθαι καὶ λαμβάνειν κάθιζε αὐτὰς, καὶ
ἀξίαν ἑκάστου, ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ·
ἐν προεδρίᾳ μὲν τὰς χρυσᾶς, εἶτα δὴ τού-
τοις τὰς ἀργυρᾶς, εἶτα ἐξῆς, ὁπόσοι ἐλε-
φάντινοι, εἶτα τὰς χαλκᾶς, ἢ [b] τὰς λι-
θίνας, καὶ ἐν αὐτοῖς τούτοις, οἱ Φειδίου μέν, ἢ
Ἀλκαμένους, ἢ Μύρωνος, ἢ Εὐφράνορος,
ἢ τῶν ὁμοίων τεχνιτῶν, προτετιμήσθων· οἱ
συρφετώδεις δὲ οὗτοι καὶ ἄτεχνοι πόρρω πω
συνωσθέντες [c] καθεδοῦνται σιωπῇ, [d] ἀνα-
πληροῦντες μόνον τὴν ἐκκλησίαν. ΕΡΜ. Ἔσται
ταῦτα, καὶ καθεδοῦνται ὡς [e] προσήκει. ἀλλ'
ἐκεῖνο δὲ [f] πρόχειρον εἰδέναι, ἤν τις αὐτῷ
χρυσᾶς μὲν καὶ πολυτάλαντος [g] ἡ τὴν ὄλκην,
οὐκ ἀκριβὴς δὲ τὴν ἐργασίαν, ἀλλὰ κομιδῇ
ἰδιωτικὸς, καὶ ἀσύμμετρος, πρὸ [h] τῶν χαλ-
κῶν [i] τῶν Μύρωνος, καὶ Πολυκλείτου, καὶ τοῦ
Φειδίου, καὶ Ἀλκαμένους τῶν λιθίνων καθεδεῖ-

7. JUP. Euge Mercuri. Optime fecisti es praeconio. Etenim jam concurrunt. Itaque exceptis sedilia praebe pro dignitate cuique, prout vel quantum ad materiam se habent vel quantum ad artem. Primo quidem loco aureis, tum post illos argenteis, deinde juxta hos, qui sunt ebiumei, tum aereis aut lapideis: & in his ipsis, qui Phidiae sunt, aut Alcamenis, aut Myronis, aut Euphranoris, aut similium artificum, praeferantur. At illi de faece, artis omnis expertes, porro in angulum aliquem contrusi silentio, concionis modo explendae caussa, assideant. MERC. Fient ista: sedebunt ut convenit. Verum illud non expeditum est scire, si quis illorum aureus quidem ille sit, & multorum talentorum pondere, sed idem non curiose elaboratus, sed plebejus omnino, & parum commensu sibi respondens, hic ne ante aeneos Myronis, Polycleti, Phidiae, & lapideos Alcamenis assidebit?

a Συνθέσει] Sic dedi ex O. P. & Schol. licet O. ξυνθέσει. Edd. συνίασι. b Καὶ] Non agnoscit articulum O. c Καθεδοῦνται] Deest in O. d Ἀν—ες] Ἀν—ων O. e Προσήκει] Restitui ex O. Προσῆν Edd. f Πρόχειρον] Χεῖρον O. g Ἢ] Omittit O. h Τῶν] Bene sic Fl. H. Va. P. S. Γὰρ male Ƒ. i Τῶν Μύρωνος] Τῆς Μυρ. O.

41. Συνίασι] Γράφ. συνθέσει. V.

47. Οἱ Φειδίου μέν] Οὗτοι ἀγαλματοποιικοὶ ἦσαν ἄμουσοι. V.

Βωμολόχοι] Recte quidem *Gujetus* vidit in vulgaribus Edd. deesse aliquid ad numerum. Jam vero quum pro νόνυμοι, habeamus νώνυμοι, addito ὦ nihil est opus. Ƒ. F. R.

43. Ὡς ἂν ὕλης ἢ τέχνης ἔχῃ] Indicarat *Solan.* in marg. conferend. *Dial.* 1. T. I. Ibi autem, §. 2. legas: φύσεως — ἔχων δεξιῶς. Sed illa verbi ἔχω structura satis est obvia. Vid. tamen *Tox.* c. 44. f. ὡς τις ἢ γένους, ἢ πλούτου, ἢ δυνάμεως ἔχοι, ibique obiter notata; nam his inhaerere, ubi nihil est difficultatis, non est animus. Ƒ. F. R.

48. Εὐφράνορος] Miror hunc inter statuarios nominari, omittique hic Polycletum, qui paullo post a Mercurio memoratur. Euphranor enim insignis quidem pictor, non statuarius; nisi forte etiam tabularum pictarum hic rationem a Jove haberi putes, quod a vero mihi non videtur abhorrere. Euphranoris inter alia celebratur *Juno*, cujus & noster meminit. Habet tamen etiam *Lactantius* inter statuarios L. II. 4. cum Polycleto & Phidia, p. m. 111. B. M. du S.

57. Τῶν χαλκῶν] Sola Ƒ. hic πᾶσι pro τῶν habet; sed vulgatam sequor. M. du S.

63. Πλατύδλω — Ἀρισ.] Quid haec significent, docebit *Aristot.* Pol. IV. 157. 17. M. du S.

68. Χαριέντως] Conf. infra c. 48. locaque ibi indicata. Ƒ. F. R.

71. Ἐλιφάντινοι] Jupiter Olympius, de quo ad Θυσ. c. 11. & Συγίρ. c. 51. De materia Colossorum eorum vide Ἀλ. c. 24. M. du S.

74. Μυῶν] Sic Mſ. O. vide Ἀλε. c. 24. ubi in impressis itidem peccatur; μυιῶν enim utrobique habent omnes. M. du S.

Μυῶν ἀγέλας] Dedi hoc Mſ. ac *Solano*, ut μυῶν ἀγ. *murium greges*, pro μυιῶν *muscarum*, reciperem; quia habitatio illis hic convenientior, quam his; & verbum ἐμπολιτεύομαι, quasi civitatis forma incolere, *muribus* quam *muscis* melius conveniat. Utrum autem infra *Gallo* c. 24. f. *muscarum grex* potior sit grege murium, quod Clariſſ. *Wesſel.* obſ. p. 51. voluit, ibi disquiremus. Ƒ. F. R.

75. Βενδῖς] Vide Ἰναχ. c. 24. & *Strab.* X. P. 471. M. du S.

77. Ὁ Μὴν] *Deus Lunus*, qui a Phrygiis praecipue co-

bit? an putandum, praeferendam esse artem? JUP. Sic quidem decebat: sed praeferendum tamen est aurum. MERC. Audio. Nempe ex divitiis atque censu jubes, non ex nobilitate & *praestantia* illos a me collocari. Venite ergo in primas sedes vos aurei.

8. Videntur proinde, Jupiter, prima sedilia occupaturi soli barbarici; Graecos enim, quales sint, vides: venusti illi quidem, & boni vultus, & ex arte figurati: sed iidem lapidei aut aerei in universum omnes; aut pretiosissimi quidem illorum eburnei, pauxillum quantum auri refulgentis habentes, ut colore illo & splendore inducti tantum sint. Intus vero lignei sunt, & totos murium greges, ibi remp. habentes, tegunt. At illa Bendis, & Anubis iste, & juxta illum Attis & Mithres, ex auro solido toti, & graves & multi revera pretii.

60 ὀρθαι, ἢ [k] προϊμητέαν χρὴ νομίζειν εἶναι τὴν τέχνην; ΖΕΥΣ. Ἐχρῆν μὲν ἔτως, ἀλλ' ὁ χρυσὸς ὅμως προϊμητέος. ΕΡΜ. Μανθάνω, [l] ὅτι Πλουτίνδην κελεύεις, ἀλλὰ μὴ Ἀριστίνδην καθίζειν, καὶ ἀπὸ τιμημάτων ἡκέλε. ἐν εἰς τ' προεδρίαν ὑμεῖς οἱ χρυσοῖ.

Ἐοίκασι δ' ἔν, ὦ Ζεῦ, οἱ βαρβαρικοὶ προεδρεύειν μόνοι, ὡς τάς γε Ἕλληνας ὁρᾶς ὁποῖοί εἰσι, χαρίεντες μὲν, καὶ εὐπρόσωποι, καὶ τέχνην ἐσχηματισμένοι, λίθοι δὲ, ἢ χαλκοῖ ὅμως ἅπαντες, ἢ οἵγε πολυτελέστατοι αὐτῶν ἐλεφάντινοι, ὀλίγον ὅσον τῦ χρυσῦ [m] ὀπισθίγον ἔχοντες, ὡς ὀπικεχρῶας καὶ [n] ἐπηυγάας μόνον, τὰ δὲ ἔνδον ξύλοι, καὶ ἔτοι [o] μυῶν ἀγέλας ὅλας ἐμπολιτευομένας σκέποντες. ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη, καὶ ὁ Ἄνυβις ἐκεινοσὶ, καὶ παρ' αὐτὸν ὁ Ἄττις, καὶ ὁ Μίθρης, καὶ [p] ὁ Μὴν [q] ὅλοι ὁλόχρυσοι, καὶ βαρεῖς, καὶ [r] πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς.

ΠΟΣ.

[k] Προτιμητέαν] Προτιμοτέραν marg. *A*1. & O. qui mox εἶναι omittit. [l] Ὅτι] Non comparet in *Fl.* [m] Ἐπισίλβον] Ἀποσίλβον O. manu recentiore. [n] Ἐπηυγάας] Ἐπιλευγάζας male O. Ἐπηυγάζεσθαι *Coll.* [o] Μυῶν] Sic O. Μυιῶν Edd. Μηῶν male *F.* [p] Ὁ Μὴν] Sic restitutum ex O. & *Fl.* Nam καὶ μὴν Edd. cett. male. Μὴν ὁ ὅλ. P. [q] Ὅλοι] Ὅσοι *Fl.* Ὅλοι cett. & P. [r] Πολύτιμοι] Ex *Fl.* sic dedi, cum πολυτίμητοι esset in Edd. cett.

60. Προτιμητέαν] Γράφε προτιμοτέραν. *V.*

63. Πλουτίνδην] Ἀριστίνδην, αντὶ τῦ κατ' ἐκλογήν. Πλουτίνδην δὲ αντὶ τῦ πλουσίως. *V.*

73. Ἐπηυγάζεσθαι] Ἡλύγη ἡ σκοτία. *V.*

75. Ἡ Βενδὶς δὲ αὕτη] Ἡ μὲ Βενδὶς Θρακῖσσα θεός. Ὁ δὲ Ἄνυβις Αἰγύπτιος, ὃν οἱ λόγοι κυνοπρόσωπον φασίν. * Ὁ Μιθρὴν Περσικός. Ὁ Μὴν Φρύγιος. Ὁ μὲ Μιθρὴν, ὁ αὐτὸς ἔστω τῷ Ἡφαίστῳ, ἄλλοι δὲ τῷ ἡλίῳ φασίν. Ἐπεὶ ἔν οἱ βάρβαροι πλούτῳ † ἐκόμων, εἰκότως καὶ πολυτελῶς τοὺς ἑαυτῶν θεοὺς καλλιστολίζον. Τὸν Ἄττιν δὲ Φρύγες σέβονται, τὸ αὐτὸν ὄντα τῷ Διονύσῳ. Φασὶ δὲ αὐτὸν καὶ θηλυδρίαν ὑπὸ Ῥέας τ τῶν θεῶν ἀποκοπέντα μητρὸς ἐφ' ᾧτε ἁρμόσαι αὐτῆς ὑπάρξαι. Ἔνιοι δὲ καὶ γνήσιον υἱὸν αὐτῆς ὄντα δι' ἐκείνῳ παθεῖν αὐτὸν φασι. ‡ τοῦτο ἱερατικῶς λειτουργοῦντας ἐκτεμνόμθμοι πρότερον τὰ γεννητικὰ ἄρθρα ἀνατίθεν ὕστας. Διὰ ταῦτα καὶ νῦν παίζειν τοῦτο κατὰ πάντων εὐνούχων, ὡς τῷ Ἄττιδι ἐπιτηδείων ἀνακεῖσθαι, ἁρμοδιώτερον δὲ, § εἰ κινδυνεύοιτο, καθ' ὅτι καὶ αὐτὸς Ἄττις τοιοῦτος ἐπαμφοτέρῳ τῇ ¶ μύσει ἐξεταζόμθος. *V.*

77. Ὁ Μίθρης] Ὁ Μίθρης ἐστὶ παρὰ Πέρσαις ὁ ἥλιος. *V.*

* Ὁ Μιθρὴν] Μιθρὴς, & sine artic. Edita. Correxit *Solan.* adscripsitque: Exc. *G.* ὁ Μιθρὴν, Περσικὸς. ὁ Μὴν Φρύγιος. ὁ δὲ Μιθρὴς. V. etiam, nisi quod ὁ μὲν Μιθρὴν ultimo loco habet. *M. du S.*

† Ἐκόμων] Ἐκόμην ante editum male.

‡ Τοῦτο ἰερατικῶς] Τᾶτο δὲ ἰκεῖνο. C.

§ Εἰ κινδ.] Sic C. pro quo εἶναι λίγοιτο erat in editis. In V. autem εἶναι δύνοιτο. *M. du S.*

¶ Μύσει] Sic etiam C.

colebatur. Vide c. 42. Ejus effigiem in nummis exhibet *Spanh.* p. 193. quem vide. Sic autem scribitur in O. & *Fl.* Ed. In reliquis Μὴν. Nisi quod in P. Μὴν ὁ ὅλ— scribitur, prave. *M. du S.*

78. Πολύτιμοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ.] Cum non satis diserte notasset *Solanus* quid *Fl.* hic haberet, ego eam adii, cum ceteris contuli, invenique, eam pro vulgata, καὶ πολυτίμητοι ὡς ἀληθῶς. ΠΟΣ. καὶ πῶ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, sic habere: καὶ πολύτιμοι. Ποσειδῶν. ὡς ἀληθῶς τοῦτο Ἑρμῆ δίκαιον. Ex ea igitur lubens adripui illud πολύτιμοι, quod sensus post βαρεῖς postulat. Non enim idem esse πολυτίμητοι, quod honorem cultu exhibendum signif. cum alterum de eo quod multo pretio emitur, verius dicatur: idque notum arbitror, alioqui testimoniis firmarem. Ceteras tamen ejusdem *Fl.* mutationes adsumere non sum ausus, quod omis-

[a] ΠΟΣ. [b] Καὶ σῦ τοῦτο, ὦ Ἑρμῆ, δίκαιον, τ᾽ κυνοπρόσωπον τοῦτον προκαθίζειν μου τ᾽ Αἰγύπτιον, κ᾽ ταῦτα Ποσειδῶνος ὄντος; ΕΡΜ. Ναί. ἀλλὰ σὲ μέν, ὦ ἐννοσίγαιε, χαλκοῦν ὁ Λύσιππος κ᾽ πτωχὸν ἐποίησεν, οὐκ ἐχόντων τότε Κορινθίων χρυσόν. ἔστος δὲ ὅλοις μετάλλοις πλουσιώτερός ἐστιν. ἀνέχεσθαι οὖν χρὴ παρεσμόν, κ᾽ μὴ ἀγανακτεῖν εἴ τις ῥῖνα τηλικαύτην χρυσῆν ἔχων [d] προλιμήσεταί σου.

9. NEPT. Et ubi hoc juſtum eſt, Mercuri, hunc canino vultu praeditum ante me ſedere Aegyptium, idque cum ego Neptunus ſim? MERC. Sic eſt. Verum te, quaſſator telluris, aereum Lyſippus & pauperem fecit, non habentibus eo tempore aurum Corinthiis: at hic totis metallis ditior eſt. Ferre itaque oportet, te ſubmoveri, nec indignari ſi quis tantum ex auro roſtrum habens tibi praeferetur.

ΑΦΡ. Οὐκοῦν, ὦ Ἑρμῆ, κἀμὲ λαβὼν, ἐν τοῖς προεδρίοις που κάθιζε· χρυσῆ γάρ εἰμι. ΕΡΜ. Οὐχ ὅσα γε, ὦ Ἀφροδίτη, κἀμὲ ὁρᾶν, ἀλλ᾽ εἰ μὴ πάνυ λημῶ, λίθου τοῦ λευκοῦ Πεντέληθεν, οἶμαι, λιθοτομηθεῖσα, εἶτα δόξαν εἴτω Πραξιτέλει, Ἀφροδίτη γενομένη, Κνιδίοις παρεδόθης. ΑΦΡ.

10. VEN. Ergo me etiam in primis alicubi colloca ſubſelliis: etenim aurea ſum. MERC. Non quantum ego quoque videre, Venus, poſſum. Sed ſi non plane lippio, ex candido lapide, Pentelico arbitror, exciſa, deinde cum ita Praxiteli videretur, Venus facta, & tradita es Cnidiis. VEN.

a ΠΟΣ.] Vid. not. b Καὶ σοῦ] Haec deeſſe in O. & P. notat *Solan.* Non ſatis diſtincte tamen, anne utrumque in utroque. Quod tamen ſuſpicor, quia & in *Fl.* abeſſe video. c Πτωχὸν] Πένητα O. d Προτιμήσεται] Προτετίμηται O.

81. Κυνοπρόσωπον] Ἀνεῖδεν. *V.*

91. Χρυσῆ γάρ εἰμι] Χρυσῆν ἔλεγεν Ὅμηρος τὴν Ἀφροδίτην, * ἀντὶ τοῦ καλὴν. αὐτὴ δὲ ἤλθε προκαθίσαι, ὅσον οὐκ τοῦ ὀνόματος. *V.*

93. Πάνυ λημῶ] Λημὴ δέ ἐστιν ὁ ἐν τοῖς ὄμμασι ῥύπος. *V.*

94. Πεντέληθεν] Ἀπὸ Πεντέλης. Πεντέλη δέ ἐστι λίθος παρ᾽ Ἀθηναίοις εἰς ἀγάλματα πεποιημένος. *V.*

95. Πραξιτέλει] Οὕτως ἀγαλματοποιὸς ἄριστος, ὃς καὶ κατεσκεύασε τὸ ἐν Κνίδῳ τ᾽ Ἀφροδίτης ἄγαλμα. *V.*

* Ἀντὶ] Τετέχθαι pro ἀντὶ τοῦ, ediderat *Cler.* Sed cum ἀντὶ τὴν eſſet in V. ἀντὶ τοῦ inde fecit *Solan.* merito quidem, licet τὴν ad praecedentia relatum excuſari queat. *J. F. R.*

ſionem prae ſe ferunt. Formula autem ὡς ἀληθῶς Noſtro eſt cum aliis familiaris. Vid. *de Salt.* c. 2. m. *Alex.* c. 61. *Lexiph.* c. 22. *Amor.* c. 48. Ac *Bergl.* ad *Alciphr.* l. 30. f. Sic in aliis adject. *Long. Paſt.* III. p. 111. ἡ δὲ ἡγεῖτο ὡς μακροτάτων τ᾽ Χλόης. *J. F. R.*

80. Ποῦ] Lege πῶς. In O. deeſt. *M. du S.*

91. Χρυσῆ] *Homero* nempe paſſim. *M. du S.*

94. Πεντέληθεν] Πεντέλη locus in Attica. *F. G.*

Πεντέληθεν] Vide notam ad Ἔρωτ. c. 13. ubi aliter traditur. *M. du S.*

95. Δόξαν εἴτω Πραξιτέλει] Tale eſt Horatianum illud: *Cum faber incertus ſcamnum faceretne Priapum, maluit eſſe Deum.* &c. *F. G.*

1. Καὶ γὰρ κ᾽] Etſi poſterius καὶ, quod *Fl.* omiſit, abeſſe poteſt, minime tamen eam ſequor; quia ſic ſolet Noſtro aliisque duplicari. Vid. *Alex.* c. 24. v. 21. Ibid. c. 28. pr. *Imag.* c. 6. f. &c. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἀπόλλω] Quod *Soulius*, ſive *Solanus* noſter operae duxit notare conſenſum in Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, monet, id jam dictum recte ſe habere, ad *Jov. Conf.* c. 8. Et hoc *Jov. Trag.* c. 6. eodem modo legebatur. Et ſic *Diod. Sic.* quoque τ᾽ Ἀπόλλω. L. 2. c. 47. atque alibi. *J. F. R.*

Ibid. Ἀπόλλω — πολύχρυσον] Dives dicitur Il. I. 404. ſed nullibi, quod praeſiſcine dixerim, apud *Hom.* πολύχρυσος, quod apud *Heſiodum* epithetum eſt Veneris paſſim, ut Ἔργ. 519. *M. du S.*

3. Ἐκ τοῖς ζευγίταις] Cum mox τῶ θητικοῦ, tum πεντακοσιομεδίμνων & ἱππάδος etiam mentio injiciatur, optimum fuerit hic uno loco proponere antiquum illum Solonis cenſum, ad quem reſpicitur: faciemus hoc *Plutarchi* verbis, Solone p. 160. *H. Steph.* Τοὺς μὲν ξηροῖς ὁμοῦ καὶ ὑγροῖς (oleo, arbitror) μέτροις πεντακόσια (quingenas ſ. quingentas de unoquoque genere) πεποιοῦντας, πρώτους ἔταξε, καὶ πεντακοσιομεδίμνους προσηγόρευσε· δευτέρους δὲ τοὺς ἵππον τρέφειν δυναμένους, ἢ μέτρα ποιεῖν τριακόσια (trecenas, trecentas de unoquoque genere) καὶ τούτους ἱππάδα τελοῦντας ἐκάλεσε. ζευγῖται δὲ οἱ τῷ τρίτῳ τιμήματι ὁπομοιωθέντες, οἷς μέτρων ἦν συναμφοτέρων τριακοσίων (utriusque generis ſimul ſumti trecentorum) οἱ δὲ λοιποὶ πάντες ἐκαλοῦντο θῆτες, οἷς ἐδημόσια ἀρχὴν ἔδωκεν οὐδεμίαν, ἀλλὰ τῆς συνεκκλησιάζειν μό-

VEN. At ego fide dignum tibi teſtem Homerum adducam; qui hinc inde ſuis in carminibus auream me Venerem eſſe dicit. MERC. Nimirum idem etiam Apollinem multi eſſe auri dicit ac divitem. Sed jam videbis illum quoque ſedentem inter jugarios, corona exutum a latronibus, & verticillis lyrae a ſacrilegis ſpoliatum: itaque contenta eſto, quod non omnino in capite cenſis fers ſuffragium.

11. COL. Mecum vero certare quis auſit, qui & Sol ſim, & tanta magnitudine? Niſi enim portentoſe magnum & menſuram omnem ſupergreſſum exſtruere me voluiſſent Rhodii, de aequali impenſa ſexdecim aureos facere Deos poterant: hac itaque proportionis regula majoris ego pretii

Καὶ μὴν ἀξιόπιστόν σοι μάρτυρα τὸν Ὅμηρον παρέξομαι, ἄνω καὶ κάτω τὰ ῥαψῳδίαν χρυσῆν με τὴν Ἀφροδίτην εἶναι λέγοντα. EPM. Καὶ γὰρ [e] καὶ τὸν [f] Ἀπόλλω ὁ αὐτὸς πολύχρυσον ἔφη εἶναι καὶ πλούσιον· ἀλλὰ νῦν ὄψει καὶκεῖνον [g] ἐν τοῖς ζευγίταις τοῦ καθήμενον, ἀπεστεφανωμένον γε ὑπὸ τῶν λῃστῶν, καὶ στυὸς [h] κόλλοπας καὶ κιθάρας [i] περισεσυλημένον, ὥστε ἀγάπα καὶ σὺ μὴ πάνυ ἐν τῷ θηλικῷ ἐκκλησιάζεσα.

ΚΟΛ. Ἐμοὶ δέ τις ἂν ἐρίσαι [k] τολμήσειεν, ἡλίῳ τε ὄντι, καὶ τηλικούτῳ τὸ μέγεθος; εἰ [l] δ' ἦν μὴ ὑπερφυᾶ, μηδ' ὑπέρμετρον οἱ Ῥόδιοι καλασκευάσασθαί με ἠξίωσαν, ἀπὸ τοῦ ἴσου τελέσματος ἑκκαίδεκα χρυσοῦς θεοὺς ἐπεποίηντο [m] ἄν· ὥστε ἀνάλογον πολυτελέστερον ἂν νομιζοίμην, καὶ πρόσ-

ετι

e Καὶ] Abeſt a *Fl.* f Ἀπόλλω] Nihil mut. Edd. & O. g Ἐν τοῖς ζευγίταις που καθ.] Quinque haec verba omiſſa in *Fl.* h Κόλλοπας] Sic Edd. excepta *Fl.* quae κόλοπας. Sed O. σκόλοπας. i Περισεσυλημένον] Ἀποσεσ. O. k Τολμήσειεν] Τολμῶσαι *Fl.* Vulgatae ſuffragatur P. l Δ' ἦν] Γοῦν O. m Ἂν] Inſerui ex O. Deerat in Edd.

5. Τοὺς † κόλλοπας] Οὓς κολλάβους φασίν. εἰσὶ δὲ οἱ πλοσάλυσκοι, οἷς ὑποπτέινον αἱ νευραί. *V.* (ὑποτείνουσαι C.)

6. Ἐν τῷ θητικῷ] Θῆτες ἐκαλοῦντο οἱ τοῖς Ἀθηναίοις οἱ πάντων πενέσταλοι, ἀπὸ τοῦ θητεύειν, ὅ ἐστι μισθῷ δουλεύειν, τριφόρμιοι. ὁ τῷ θητικῷ ἐν ἐκκλησιάζειν λέγει ἀντὶ τοῦ ὁ τῷ πενιχρῷ τάγμαλι. *V.*

12. Ἴσου τελέσματος] Δαπανήματος. *V.*

† Κόλλοπας] Κόλλαπας Edita male. Et proxime τὰς pro ἂς. Utrumque emendavit *M. du S.*

δικάζειν μόνον μετεῖχον τῆς πολιτείας. Hinc apparet, *claſſicos* vel *primi cenſus* homines vocari poſſe πενταχοσιομεδιμναίους, *equeſtrem* Atticorum cenſum eſſe τὴν ἱππάδα, ζευγίτας ſ. *jugarios* dictos, quod duo juncti unum equum publicum alerent, θῆτας denique cum *capite cenſis* Romanorum comparari utcunque poſſe. *J.M.G.*

5. Κόλλοπας] De hoc vide ad Συγγρ. c. 23. *M. du S.*

Κόλλοπας] Remittitit *Solan.* ad *Deor. Dial.* VII. c. ult. Sed ibi ex Codd. κολλάβους editum de re eadem. Nihil tamen hic muto. Vide ſis, quae ſagaciſſimus *Hemſterh.* ibi eſt commentatus. *J.F.R.*

6. Τῷ θητικῷ] Θητικὸν infimae claſſis locus apud Athenienſes. Nam totam civitatem in quatuor claſſes Solon diviſerat in πενταχοσιομεδίμνους, ἱππάδας, ζευγίτας & θητικούς. Scholiaſt. *Ariſtophan.* ad Equit. tres tantum facit ordines. *J.B.*

8. ΚΟΛΟΣΣΟΣ] In *J.* & *Fl.* non hoc modo nomen, ſed & pleraque interlocutorum integra ſcribuntur; adſcripſit *Solan.* conferend. *Quom. Hiſt.* c. 23. Ibi Coloſſi Rhodii & proportionis imaginum fit mentio. *J.F.R.*

10. Εἰ δ' ἦν ὑπερφυᾶ] Sententia poſtulare videtur, ut unica mutata literula legamus εἰ γοῦν. Certe in interpretando hoc ſum ſecutus. *J.M.G.*

12. Τελίσματος] Primo trecenta Talenta ex Demetrii apparatu ſive machinis relictis conflata, ad eam rem adhibita ſunt. *Plin.* XXXIV. 7. neque ſufficiente hac ſumma collata eſt praeterea a Rhodiis alia ad perficiendum opus pecunia. *M. du S.*

13. Ἐπεποίηντο ἄν] De meo non inſeruiſſem illud ἄν, quia tam brevi intervallo iterum ἄν habemus. Verum quia *Soulius* noſter id fecit, & ſenſus potius quam euphoniae ratio habenda; obſecundavi. Magis enim jam aperte declaratur, Rhodios non revera ſedecim aureos Deos inde feciſſe; ſed, ſi voluiſſent, facere potuiſſe. Ceterum de praeterito paſſivo poteſtate activa uſurpato dictum abunde ſupra. Conf. I. *Ver. Hiſt.* c. 35. vſ. 50. Et notam Cl. *Jenſii* ad *Tyrannic.* c. 12. No. 24. ubi licet πεπραγμένου fruſtra active interpretetur, multa tamen alia exempla addit, unde id patet; quorum alia ex Luciano etiam alibi non ſemel indicavimus. *J.F.R.*

Ibid. Ἂν] Ex Mſ. Ox. ante ὥστε. *M. du S.*

εστιν ἡ τέχνη, καὶ ἡ ἐργασίας [a] τὸ ἀκριβὲς ἐν μεγέθει τοσούτῳ. ΕΡΜ. Τί, ὦ Ζεῦ, χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ ἐς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστίν· εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ [b] τοὺς πεντακοσιομεδίμνους, [c] καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. ΖΕΥΣ. Τί γὰρ ἔδει παρεῖναι καὶ τοῦτον [d] ἐλέγξοντα τὴν τῶν ἄλλων [e] μικρότητα, καὶ ἐνοχλήσοντα τῇ καθέδρᾳ; πλὴν ἀλλ', ὦ Ῥοδίων ἄριστε, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα προλιμητέος εἶ τῶν χρυσῶν, πῶς ἂν καὶ προεδρεύοις, εἰ μὴ δέησαι ἀναστῆναι πάντας, ὡς μόνος καθέζοιο, τὴν Πνύκα ὅλην θατέρᾳ τῶν ὀπλαδῶν; ὥστ' ἄμεινον ποιήσεις ὀρθοστάδην ἐκκλησιάζων, ὑπεκυφὼς τῷ συνεδρίῳ.

judicer. Accedit ars, & exquisitum in tanta magnitudine artificium. MERC. Quid agendum, Jupiter? difficile enim mihi judicatu hoc quoque: si enim ad materiam respiciam, aeneus est; sin reputem, quot talentis fabricatus est, ultra primum pariter censum & equestrem fuerit. JUP. Quid enim hunc quoque oportebat adesse, qui reliquorum arguat parvitatem, & consessum turbet? Verum heus tu, Rhodiorum optime, si vel maxime praeponendus es aureis; quomodo tandem sedem primam occupabis; nisi debeant surgere omnes, uti solus assideas, qui totam Pnycen altera clunium occupes? Itaque melius feceris, si erectus stes in concione, capite versus consessum inclinato.

12. MERC.

a Τὸ ἀκριβὲς] Τ' ἀκρ. O. b Τοὺς] Sine articulo O. c Καὶ τὴν ἱππάδα] Non habet *Fl.* nec O. d Ἐλέγξοντα *Fl.* e Μικρότητα] Σμικρότητα O.

20. Ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους] Εἰς τέσσαρα * διῄρητο τάγματα πᾶσα ἡ πόλις τῶν Ἀθηναίων. εἰς πεντακοσιομεδίμνους, οἵτινες ἦσαν πάνυ πλούσιοι. εἰς ἱππεῖς, ἤτοι πλουσίους. εἰς ζευγίτας, ἴσως ἱππεύοντας. εἰς θῆτας, τοὺς πένητας. εἰκὸν ἐν ἀνατέρῳ τὴν Ἀφροδίτην ὡς πενιχρὰν εἰς τὸ θητικὸν τιλεῖν, εἰς πεντακοσιομεδίμνους εἶπε τοῦτον ὡς πλούσιον. *V.*

"Εν τινι ὑπὲρ πεντακοσιομεδίμνους τὴν ἵππιον ἂν εἴη] Ἤτοι τὴν ὑπόστασιν, τὴν οὐσίαν, τὸ τίμημα. εἰς † πόντε γὰρ τὰ πόλεως τῶν Ἀθηναίων συνήμματα διῃρημένης, τὸ πρῶτον ἦσαν οἱ πεντακοσιομεδίμνοι. *G.*

27. Τὴν πνύκα] Πνὺξ λέγει ἡ ἐκκλησία τῶν Ἀθηναίων, παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι τοὺς συνερχομένους εἰς αὐτήν. *V.*

* Διῄρητο] Male διῄρητη Ed. *Clev.*

† Πόντε] Corrupte haud dubie. *M. de S.*

16. Τί ὦ Ζεῦ] Colossus Rhodius propter ingentes sumtus in se factos sibi προεδρίαν inter Deos vult vindicare, Consulit de hac re Mercurius Jovem: τί ὦ Ζεῦ χρὴ ποιεῖν; δύσκριτον γὰρ ἐμοὶ γοῦν καὶ τοῦτο. εἰ μὲν γὰρ εἰς τὴν ὕλην ἀποβλέποιμι, χαλκοῦς ἐστιν. εἰ δὲ λογιζοίμην, ἀφ' ὁπόσων ταλάντων κεχάλκευται, ὑπὲρ τοὺς πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη. Hic locus imperitissime vertitur: *Quid facto opus Jupiter? Nam hoc judicare difficile est. Nam si materiam respexero, aeneus est. Verum si supputem, quot in eo fabricando impensa fuerint talenta, plures quam quingentos modios, & censum equestrem inveniam.* Oedipus sit, qui ultima Latina verba explicet. Quid enim quingenti medimni & equestris census faciunt ad impensas, quas consumserunt in Rhodio Colosso erigendo? non plus sane, quam tenuis & despectus rivulus ad Aegaeum mare. Paullo ante Mercurius, cum Venus, quia ab Homero appelletur χρυσὴ, dixisset, sibi quoque inter primi subsellii Deos locum deberi, respondit, illam visuram quoque multi auri possessorem Apollinem ἐν τοῖς ζευγίταις καθήμενον, inter zygitas sedentem, hoc est tertiae classis Deos, quia ipsius templum sit compilatum, ideoque Veneri cogitandum, non male secum agi, μὴ πάνυ ἐν θητικῇ ἐκκλησιάζοντα, si non inter imi subsellii Deos collocetur, in Deorum conventu. Haec loquendi genera sunt ex republica Athenienſi petita, in qua Solon secundum censum divisit in quatuor classes cives. Tertia classis erat τῶν ζευγητῶν, qui ducentos medimnos aridorum & liquidorum pendebant reipublicae, & minas decem. Quarta erant θητῶν. Θῆτες ad nullum magistratum poterant adspirare, sed nullum quoque pendebant tributum, ut Romae *proletarii & capite censi.* Eandem translationem retinet in sequentibus, & affirmat si sumatus sint respiciendi in Colossum impensi, super πεντακοσιομεδίμνους καὶ τὴν ἱππάδα ἂν εἴη, hoc est, eum ante primi & secundi ordinis Deos sedere debere. Πεντακοσιομεδίμνοι erant ex Solonis descriptione primae classis cives, qui ex suis possessionibus capiebant fructus quingentorum modiorum, aridorum simul & liquidorum, & qui aerario pendebant talentum. καὶ τὴν ἱππάδα sc. τελοῦντες, hoc est quod tributum equestrem penderent, hoc est equitem cogerentur alere in usum reipublicae. quorum facultates erant modii trecenti, tribus

12. MERC. En tibi aliud, ſolutu difficile & ipſum. Aerei enim ſunt ambo, & artificii ejuſdem, Lyſippi opus uterque, & quod maximum, genere aequales, utpote filius uterque Jovis; hic Bacchus, & Hercules. Uter igitur horum priorem ſedem occupabit? contendunt enim ut vides. JUP. Tempus, Mercuri, terimus, cum olim oportuerit concionem habere. Itaque nunc promiſcue ſedeant, ubi quisque voluerit: in poſterum concio de his dabitur: atque ego tum conſtituam, quis ordo in illis ſit ſervandus.

13. MERC. Sed quantos, Hercules, tumultus cient, communia iſta & quotidiana clamantes, *viſcerationes*, *ubi nectar*

ΕΡΜ. Ἰδὲ πάλιν ἄλλο δύσλυτον ϗ τοῦτο· χαλκῷ μὲ γ' ἀμφοτέρω ἐστὸν, ϗ τέχνης τ' αὐτῆς, Λυσίππου ἑκάτερον τὸ ἔργον, ϗ τὸ μέγιστον, ὁμοτίμω τὰ ἐς γένος, [f] ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς, ὁ Διόνυσος ὑτοσὶ, ϗ Ἡρακλῆς. πότερος ἂν αὐτῶν [g] προκαθεδεῖται; φιλονεικοῦσι γ' ὡς ὁρᾷς.

ΖΕΥΣ. Διατρίβομεν, ὦ Ἑρμῆ, πάλαι δέον ἐκκλησιάζειν· ὥστε νῦν μὲ ἀναμίξ [h] καθιζόντων, ἔνθα ἂν ἕκαστος ἐθέλῃ, [i] εἰσαῦθις [k] δὲ ἀποδοθήσεται καὶ τούτων ἐκκλησία· κἀγὼ εἴσομαι τότε, ἥν τινα [l] χρὴ ποιήσασθαι τ' τάξιν ἐπ' αὐτοῖς.

ΕΡΜ. Ἀλλ', Ἡράκλεις, ὡς θορυβοῦσι, τὰ κοινὰ ϗ τὰ καθ' ἡμέραν ταῦτα βοῶντες, [m] ἀγνωμάς, [n] ὦ τὸ νέκταρ, ϗ ἡ ἀμ-

[f] Ἅτε δὴ παῖδες ὄντες Διὸς] Διὸς παῖδε omiſſis ceteris O. [g] Προκαθεδεῖται] Προκαθίζει *Fl.* item marg. *Ar.* Vulgatae favet P. [h] Καθιζόντων] Καθεζέτωσαν *Fl.* [i] Εἰσαῦθις] Ἐσαῦθις O. P. [k] Δὲ] Abeſt a *Fl.* adeſt in aliis. & P. [l] Χρὴ] Deeſt in O. [m] Ἀγνωμάς] Bis O. [n] Ποῦ τὸ νέκταρ] Et haec bis habet O. Item bis ποῦ αἱ ἱκετόμβαι; niſi quod male πολλοῦ priore loco pro ποῦ dederit.

44. Ἀλλ' Ἡράκλεις] Εἰώθασιν οἱ ἄνθρωποι ἐν κακοῖς ὄντες ἐπικαλεῖσθαι τ' Ἡρακλέα ὡς ἀλεξίκακον. εὐμόρφως ἂν ὁ Λουκιανὸς ‡ τ' Δία ἐποίησεν ἐπικαλούμενον τ' Ἡρακλέα, παρὰ τ' θεῶν ἐνοχλούμενον. *V.*

‡ Τὸν Δία] Atqui non Jupiter haec, ſed Mercurius loquitur. *M. du S.*

butum ſemi-talentum. Hi erant ſecundae claſſis cives. Hanc diſtinctionem civium Atticorum lepide Lucianus tranſtulit ad Deos. Vide *Polluc.* VIII, 10. *Plutarch.* in vita Solonis, & Ariſtidis, & *Meurſium* in Solone Ariſtotelis ſententiam refellentem. *J.G.G.*

19. Ἀφ' ὁπόσων ταλάντων] Conf. ſupra *Aſin.* c. 53. ἀπὸ χελώνης πεποιημένη. *Ariſtoph.* Nub. 766. ἀφ' ἧς τὸ πῦρ ἅπτουσι. Sed propius accedit, imo plane reſpondet hoc *Demoſthenis*, quod *Steph.* adfert, licet haud indicato loco, qui eſt *De Coron.* in Decreto Cherſoneſ. p. 326. A. Ed. *Hervag.* ςιφανοῦσιν — ςιφάνῳ ἀπὸ ταλάντων ἑξήκοντα. *J.F.R.*

20. Ὑπὲρ τοὺς] Quum id a *Bened.* converſum eſſet, *plures* quam quingentos modios, *Gujetus* adſcripſerat, vertendum *ſupra*. *J.F.R.*

Ibid. Πεντακ. — ἀν εἴη] Abſurdiſſima ſunt, aut inverſa, quae in vulgatis poſt πεντακ— leguntur ϗ τὴν ἱππάδα, nam prius eſſe poſteriore majus, quis ignorat? Cod. Ox. & Ed. *Fl.* ſilente collatione P. omittunt, quod & ego ſecutus ſum. *M. du S.*

21. Καὶ τὴν ἱππάδα] Delerat haec verba *Solanus* in *Juntina*, quod non exſtarent in O. nec *Fl.* Et certe gloſſam ſapiunt; quia tamen ſuſpicio eſt ea & in aliis Codd. haberi, (quod de eorum omiſſione nihil praeterea notatum invenio) & quia Cl. *Geſn.* in verſione retinuit, nolui omittere. *J.F.R.*

39. Καθιζόντων] Quod *Fl.* exhibet, fruſtra eſt; Et καθιζέσθωσαν ſaltem ſcribendum fuiſſet. Atticam vero imperativi formam eſſe καθιζόντων pro καθιζέτωσαν, vidimus non ſemel. Conf. T. I. *Zeux.* c. 5. & Notam 6. ἐπαιτούντων pro ἐπαινείτωσαν. Addc *Alciphr.* 2. 1. f. ἀλλ' αὐτοὶ μὲ χαιρόντων. Sic III. 30. f. φθονούντων δὲ οἱ πονηροὶ, ibid. p. 394. ποιούντων eadem ratione. Erunt tamen, qui καθεζόντων malint, quia καθίζω eſt *colloco*, καθέζομαι *ſedeo*. Sed nihil opus eſſe, credo. Nam & ſic *Long. Paſt.* 2. §3. Φιλητὰς καθίσας ὄρθιον. *Philetas ſedens erectus*, quod cum exponi poſſit, *collocans ſe erectum*, etiam hic ita exponat, qui velit. Nam & ſic *Homer.* Il. Γ. 426. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη. *Ibi ſedebat Helena*, & alibi paſſim. *J.F.R.*

46. Διανομὰς] Subaudi ποιεῖ ὦ Ζεῦ. *F.G.*

Διανομὰς] Populi Romani tumultuantis ſub Imperatoribus voces concioni etiam Deorum tribuit. *M. du S.*

Ibid. Ποῦ τὸ νέκταρ] Non diſplicet ſcriptura Cod. O. Ποῦ τὸ νέκταρ, ποῦ τὸ νέκταρ — ποῦ αἱ ἱκατόμβαι; Feſtinantibus enim, & perturbatis ejusmodi repetitiones eſſe proprias, in omni lingua, notum arbitror. Vid. tamen ſi lubet, *Ariſtoph.* Plut. 114. οἶμαι· γ' οἶμαι, ibique *Spanhem.* Item vſ. 643. ταχέως, ταχέως.

ἀμβροσία ἐπέλιπε; ποῦ αἱ ἑκατόμβαι; κοινὰς τὰς θυσίας. ΖΕΥΣ. [a] Καθασιώπησον αὐτούς, ὦ Ἑρμῆ, ὡς μάθωσιν ὅτου ἕνεκα ξυνελέγησαν, τοὺς λήρους τούτους ἀφέντες. ΕΡΜ. Οὐχ ἅπαντες, ὦ Ζεῦ, τὴν Ἑλλήνων [b] συνιᾶσιν. ἐγὼ δὲ ὁ [c] πολύγλωσσός εἰμι, ὥστε καὶ Σκύθαις, καὶ Πέρσαις, καὶ Θραξὶ, καὶ Κελτοῖς συνετὰ κηρύττειν. ἄμεινον ἂν, οἶμαι, τῇ χειρὶ σημαίνειν, καὶ πᾶσι κελεύειν σιωπᾶν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει.

[d] ΕΡΜ. Εὖγε, ἀφωνότεροι γεγένηνταί σοι τῶν σοφιστῶν. ὥστε ὥρα δημογορεῖν· ὁρᾷς, πάλαι πρὸς σὲ ἀποβλέπουσι, προμιμούμενοί τι καὶ ἐρεῖς. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὅ γε πέπονθα, ὦ Ἑρμῆ, οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι πρὸς σὲ εἰπεῖν υἱὸν ὄντα. οἶδα ὅπως θαῤῥαλέος ἀεὶ, καὶ μεγαλήγορος ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἦν; ΕΡΜ. Οἶδα, καὶ ἐδεδίειν γε ἀκούων σε δημηγορεῦντος. καὶ μάλιστα [e] ὁπόταν [f] ἠπείλεις ἀνασπάσειν ἐκ βάθρων τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν αὐτοῖς θεοῖς, τὴν σειρὰν ἐκείνην

& *ambrosia defecit: ubi hecatombae? communes victimae!* JUP. Silentium illis impera, Mercuri, ut audiant, cujus rei causſa huc collecti ſint, nugis hiſce omiſſis. MERC. Non omnes, Jupiter, Graece intelligunt. Ego autem non ita multarum peritus linguarum ſum, ut concionari poſſim, quae etiam Scythae, Perſae, Thraces, & Celtae intelligant. Melius igitur, puto, fuerit, manu ſilentium poſcere. JUP. Sic facito.

14. MERC. Euge magis muti tibi facti ſunt, quam Sophiſtae. Itaque jam concionis habendae tempus eſt. Vides, olim te adſpiciunt, quid dicturus ſis, expectantes. JUP. Sed quid mihi uſu veniat, Mercuri, non cunctabor tibi dicere, filio meo. Noſti, quam audax ſemper, & magniloquus fuerim in concionibus. MERC. Novi, & metuebam, ſi quando audirem te concionantem: praeſertim cum minareris, te de fundamentis ſuis extracturum terram & mare cum Diis, demiſſa illa cate-

a Καταsιώπησαν] Καταsίγησον O. P. b Συνιᾶsιν] Φωνὴν ξυν. O. c Πολύγλωσsος] Πολύγλωττος O. d ΕΡΜ. Εὖγε] Εὖγε ΕΡΜ. *Fl.* e Ὁπόταν] Ὅτι O. P. Nil mut. *Fl.* f Ἠπείλεις] Ἀπειλοίης O. P. Ἠπείλεις *Fl.* Ἠπείλης Edd. cett.

51. Ὦ Ζεῦ τὴν Ἑλλήνων συνιάσιν] Ἀντὶ τοῦ τὴν Ἑλλήνων γλῶσσαν. *V.*

χίως. nec non vſ. 348. Sic ap. LXX. *Exod.* I. 7. Καὶ κατισχυσαν σφόδρα, σφόδρα. *J. F. R.*

47. Κοινὰς τὰς θυσίας] Subintellige ποίει ὦ Ζεῦ. ποιῶμεν. *F. G.*

51. Ἑλλήνων ξυνιᾶσιν] Quod φωνὴν inſerat O. gloſſa eſt. Poteſt enim ſatis per ellipſin intelligi, ut λαὸς μιᾶς (ſcil. φωνῆς) in *Euang. Luc.* XIV. 18. monente *L. Bos* de Ellipſi. *J. F. R.*

58. Σοφιστῶν] Corrupta haud dubie haec ſcriptura; quis enim unquam fando audiit *mutos Sophiſtas?* Tritum in ea re proverbium poſtulat ἰχθύων, ut Ἀλ. c. 1. & Ἀπαιδ. c. 16. Sed nimis abhorret ſcriptura. Manuſcriptorum opem expecto, in quibus nihil adhuc ſubſidii. Silent enim Collationes; neque abit Ox. a vulgari textu. Memini tamen alicubi me legere *Sophiſtas* dici Pythagoraeos; quo & hic reſpici volunt. Vide Ἀλ. cap. 4. *M. du S.*

Ibid. Ἀφωνότεροι — τῶν σοφιστῶν] Neque quidquam immutaverim, neque Pythagoreos intellexerim. Sed jocum eſſe a contrario crediderim, ut garrulitatem Sophiſtarum in tranſitu tangat, & parum reverentiae haberi Diis innuat; dum enim Jovem ubivis traducit, quidni & falſo hoc ſcommate eum rurſus ludat? De metaphora hac, quam *deceptionis* vocant, vid. *Eman. Theſaur.* ideam argutae dictionis. *J. F. R.*

65. Ὅτι ἠπείλεις] Ita Ed. *Fl.* In Mſ. Ox. & P. ὅτι ἀπειλοιης. In reliquis ὁπόταν ἠπείλης. *M. du S.*

Ibid. Ἠπείλης] Ἠπείλεις. *F. G.*

Ἠπείλης ἀνασπ.] *Homer.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

Ἠπείλης] Noli tamen credere etiam ἠπείλης ex *Homeri* loco probari. Vulgatum ἠπείλεις, quod Edd. obſedit, non effugit *Solani* diligentiam, ex Florentina corrigendum; quam ego recepi ante, quam *Gujeti* emendationem vidiſſem. Quod autem ait eam etiam ὅτι pro ὁπόταν habere, fallitur; nam ὁπόταν etiam exhibet cum cett. Sed error calami eſt in ejus nota, inde natus, quod in collat. in marg. *J.* inſtituta tantum ſignarit ὁ. ἠπείλεις *Fl.* Vulgatam enim plane falſam patebit attendenti, quum ſubjunctivus augmentum in hoc tempore non admittat; ſed ἀπειλῇς dicendum fuiſſet; Florent. vero lectionem probam eſſe, teſtimoniis nihil indiget, alioqui adferrem *Hom. Il.* O. 179. Ἠπείλει κἀκείνῳ &c. Forſan tamen optativi forma uſus fuerit Lucianus, ut O. & P. prae ſe ferunt;

tena aurea. JUP. Aſt jam, fili, neſcio utrum a magnitudine inſtantium malorum, an a multitudine praeſentium, (celeberrima enim Diis, ut vides, concio eſt) perturbatus ſum animo, & aliquantum trepido, & compedita mihi videtur lingua. Quod autem omnium eſt abſurdiſſimum, oblitus ſum prooemii totius orationis, quod paraveram, ut ſpecioſiſſimo apud illos principio uterer. MERC. Corrupiſti, Jupiter, omnia. At illi ſuſpectum habent ſilentium, & aliquod ingens malum ſe audituros exſpectant, in quo tu cunctaris. JUP. Vis ergo, Mercuri, Homericum illud prooemium apud illos rurſus cantem? MERC. Quod igitur? JUP.

Huc omnes patri auſcultate Diique Deaeque!

MERC. Apage. Satis etiam nobis prima illa obcantaſti. Verum, ſi videtur, carτ χρυσῆν καθείς. ΖΕΥΣ. Ἀλλὰ νῦν, ὦ τέκνον, οὐκ οἶδα, εἴτε ὑπὸ μεγέθους τ῀ ὀφειλόντων δεινῶν, εἴτε καὶ ὑπὸ πλήθους τ῀ παρόντων (πολυθεωτάτη γ᾽ ὡς ὁρᾷς ἡ ἐκκλησία) ἀφῆτεταραγμαι τ῀ γνώμην, καὶ ὑποτρομός εἰμι, καὶ ἡ γλῶττά μοι πεπεδημένη ἔοικε· τὸ δὲ ἀτοπώτατον ἁπάντων, ἐπιλέλησμαι τὸ προοίμιον ἁπάντων τ῀ λόγων, ὃ παρεσκευασάμην, ὡς εὐπροσωποτάτη μοι ἡ ἀρχὴ γένοιτο πρὸς αὐτούς. ΕΡΜ. Ἀπολώλεκας, ὦ Ζεῦ, πάντα, οἱ δὲ ὑποπτεύουσι πῶ σιωπὴν, καί τι ὑπέρμεγα κακὸν ἀκούσεσθαι προσδοκῶσιν, ἐφ᾽ ὅτῳ σὺ διαμέλλεις. ΖΕΥΣ. Βάλλ᾽ ἴθι, ὦ Ἑρμῆ, τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο προοίμιον ἀναῤῥαψῳδήσω πρὸς αὐτούς; ΕΡΜ. Τὸ ποῖον; ΖΕΥΣ.

Κέκλυτέ μευ πάντες τε θεοὶ, πᾶσαί τε θέαιναι.

ΕΡΜ. Ἄπαγε, ἱκανὰ καὶ πρὸς ἡμᾶς πεπαρῴδηταί σοι τὰ πρῶτα. πλὴν, εἰ δο-

g Πεπεδημένη] Π—η cum puncto ſubſcripto in nonnullis legi notat *Solan.* At non invenio. *h* Ἁπάντων] Τῶν ὅλων *Fl.* *i* Λόγων] Deeſſe in *Fl.* & O. notat *Solan.* Sed credo articulum tantum deeſſe in O. *k* Καί τι] Καίτοι *Fl.* Vulgatam non mutat P. *l* Ἀκούσεσθαι] Προύσεσθαι O. *m* Ὦ Ἑρμῆ — πρὸς] Octo haec verba omiſſa in O. ab alia manu in marg. repoſita vix leguntur. *n* Μευ] Sic O. & *Fl.* recte. Με Edd. vulgo. *o* Τε] Male abeſt a *Fl.* & O. *p* Πεπαρῴδηται] Ex emendatione *Soluni.* Πεπαρῴνηται Edd. priores, cum O. & C.

77. Εὐπροσωποτάτη] Εὐπρεπής. *V.*
80. * Προύσεσθαι] Ἀντὶ τῦ προέσεσθαι. *V.*
81. Διαμέλλεις] Βραδύνεις. *V.*
88. Πεπαρῴνηται] Χαριστικῶς πέπρακε. *V.*

* Προύσεσθαι] Hoc Scholium, niſi per Ox. codicem foret, quo referretur non eſſet. Sed ex eo patet in quibusdam Codicibus ita corrupte legi pro ἀκούσεσθαι. quod verum eſſe locus ipſe Scholii ſatis confirmat, cum inter εὐπροσωποτάτη & διαμέλλεις in *Voſſ.* Mſ. poſitum ſit. *M. du S.*

runt; ſed quia *Fl.* lectio a vulgata propius abeſt, eamque minore mutatione corrigit, hanc ſum amplexus. In ὁπόταν vero nihil mutavi; nam & ſic rurſus deinde c. 19. m. ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτῳ — τὴν ταραχὴν, ubi L. ſolus etiam ὅτε. *J. F. R.*

80. Ἀκούσεσθαι] Hic mirari ſubit Scholiaſtae tarditatem, qui cum in ſuo Codice προύσεσθαι legiſſet, uti & in Ox. ſcriptum eſt, neque conſulto alio, neque tantillum dubitans ſcripturam depravatiſſimam enarrat. Quid a tali Critico expectandum ſit, hinc facile intelligas. *M. du S.*

85. Κέκλυτέ μευ] *Homer.* Il. Θ. 5. Illud μοῦ, ex O. & *Fl.* eſt, qui Codd. etiam rejiciunt τε, poſt πάντες, ſed in eo nolui imitari. *M. du S.*

88. Πεπαρῴδηται] Inquinatiſſime antehac legebatur πεπαρῴνηται, neque in Impreſſis tantum, ſed & in O. & Coll. & Excerpt. *M. du S.*

Πεπαρῴδηται] Quamquam παροινεῖν de iis qui ebriorum more bacchantur, aliisque moleſti ſunt, recte hic primo intuitu videtur dictum; tamen cum de metro hic ſermo ſit, & reſpiciat ad parodias illas tragicas, quas Jupiter protulit c. 1. 3. 4. ita certa viſa mihi *Soulii* emendatio, ex ipſo Luciano petita, ut eam recipere non dubitaverim. Cui tamen vulgata revocanda videtur, revocet etiam verſionem Cl. *Geſneri*, quae erat: *Satis etiam apud nos prima illa quaſi per ebriam contumeliam effudiſti.* Sed obſtare videtur ſequens πλὴν, quod cum pro adverſativa conjunctione acceperint Interpretes, non potuere cogitare de παρῳδίᾳ. At ſi, quod revera ſignificat, πλὴν reddas: quod

δοκεῖ, τὸ μὲ φορλικὸν τ μέτρων ἄφες· σὺ δὲ τ Δημοσθένους δημηγοριῶν τ κατ' Φιλίππου ἥν τινα ἂν [a] ἐθέλοις σύνειρε, ὀλίγα ἐναλλάξων. οὕτω γᾶν οἱ πολλοὶ νῦν [b] ῥήτορες ποιοῦσιν. ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, [c] σύντομόν τινα ῥητορείαν, καὶ ῥαδιουργίαν ταύτῃ [d] εὔκαιρον τοῖς ἀπορουμένοις.

[e] Ἄρξομαι δ' ἂν πόλε· „ Ἀντὶ πολλῶν „ δὲ ἂν, ὦ ἄνδρες θεοὶ, χρημάτων, [f] ὑμᾶς „ ἐλέσθαι νομίζω, εἰ φανερὸν γένοιτο ὑμῖν, ὅ, „ τι δήποτε ἄρα τοῦτό [g] ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ νῦν „ συνελέγητε. ὅτε τοίνυν τοῦθ' ἕτως ἔχει, „ προσήκει προθύμως ἀκροᾶσθαί με λέγον- „ τος. ὁ μὲ οὖν παρὼν χρόνος, ὦ θεοὶ, μο- „ νονουχὶ λέγει φωνὴν [g] ἀφιεὶς, ὅτι τοῖς „ παροῦσιν ἐρρωμένως ἀντιληπτέον [h] ἡμῖν „ ἐστιν· ἡμεῖς δὲ [i] πάνυ ὀλιγώρως [k] ἔχειν „ δοκοῦμεν πρὸς αὐτά. βούλομαι [l] δὲ ἤδη,

minum illam moleſtiam omitte; ſed illarum Demoſthenis contra Philippum concionum quamcumque volueris, paucis immutatis, conſarcina. Ita enim plerique jam oratores faciunt. JUP. Bene me mones de compendiaria quadam dicendi arte, & commento laborantibus opportuno.

15. Sed tandem aliquando incipiam. „ Prae multis vos, Viri Dii, opibus prae- „ optaturos puto, ſi manifeſtum vobis „ fiat, quid tandem illud ſit, propter „ quod jam congregati eſtis. Quae cum „ ita ſint, convenit propenſo animo me „ audire dicentem. Praeſens igitur tempus, „ Dii, tantum non emiſſa voce dicit, „ praeſentibus fortiter admovendam eſſe „ manum: at nos negligenter admodum „ affecti ad ea videmur. Volo autem jam (deſi-

a Ἐθέλοις] Ἐθέλης O. & marg. *A1.* Ἐθέλεις *Fl.* b Ῥήτορες ποιοῦσιν] Ῥητορεύουσι O. c Σύντομον] Ἐπίτομον O. & marg. *A1.* d Εὔκαιρον] Εὔπορον O. P. & marg. *A1.* e Ἄρξομαι] EPM. ἄρξει δή· ἔν ποτὲ. ΖΕΥΣ. ἀντὶ *Fl.* Rectius utramque perſon. omittit. *P.* & *Fr.* Cet. EPM. ἄρξομαι. non repetito ΖΕΥΣ. peſſime. Ἄξομαι pro ἄρξομαι L. Ἄρξει etiam marg. *A1.* f Ὑμᾶς] Reſtitutum ex O. *Fr. S.* Ἡμᾶς male cett. g Ἀφιεὶς] Ἄφεις marg. *A1.* h Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* i Πάνυ] Παντ' O. k Ἔχειν δοκοῦμεν] Ἔχειν μοι δοκ. O. Ex. δοκ. μοι *P.* Sine μοι *J. H. Fl. S.* l Δὲ] Γὰρ marg. *A1.*

91. Σύνειρε] Σύναπτε, σύμπλεκε. *G.*

96. Ἀντὶ πολλῶν] Initium ſumptum ex I. Oratione Demoſthenis. *G.*

6. Ὀλιγώρως] Καταφρονητικῶς. *V.*

quod reliquum eſt, jam belle procedent omnia. *J.F.R.*

96. Ἄρξομαι] Haec verba in quibusdam, uti habent, *Mercurio* tribuuntur, in aliis immutata, ut pro ἄρξομαι, ſit ἄρξει, & ante ἀντὶ . . . ponitur Ζεὺς. Ego hanc, ut ſcripturam optimam, ſecutus ſum. Ut autem ſui temporis Rhetoras rideat, adeo imperite Jovi ſuo hoc Demoſthenis prooemium tribuit, ut vel illud ἄνδρες excidat, quod voce θεοὶ emendare mox conatur. *M. du S.*

Ἄρξομαι] Si cum *Fl.* ἄρξει legas, recte Mercurii perſona praemittitur, & Jovis denuo ante ἀντὶ collocatur. Sed quum in ἄρξομαι conſentiant ceterae, hoc ſervavi. Nimis autem earumdem apertus erat error, quod Mercurio haec tribuerint, non mutato verbo, nec repetito mox Jovis nomine, cum deinde, c. 18. f. denuo *Merc.* loquens induceretur. *J.F.R.*

Ibid. Ἀντὶ πολλῶν &c.] *Demoſth.* Ol. I. *M. du S.*

97. Ὑμᾶς] O. *Fr. S.* recte. In reliquis ἡμᾶς. *M. du S.*

Ὑμᾶς] Retinuerat Pariſinae Ed. Interpres ἡμᾶς, ac tamen *vos* dederat, quod ſenſus poſtulat. Quare talia vel ſine Codice mutarem. *J.F.R.*

18. Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Sunt verba LXX. Interpretr. *Geneſ.* III. 8. *M.V. la Croze.*

Περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν] Verba *Geneſ.* l. c. ſunt: Καὶ ἤκουσαν τὴν φωνὴν κυρίου τοῦ θεοῦ περιπατοῦντος ἐν τῷ παραδείσῳ τὸ δειλινόν. Ellipſis autem videtur, pro κατὰ τὸ δειλινόν, qua etiam utitur *Long. Paſt.* IV. p. 106. f. Ed. *Moll.* ἄγων δὲ αὐτὰς (τὰς αἶγας) πάνυ ἑωθεν, καὶ ἀπιὼν τὸ δειλινόν. Idem L. 2. p. 43. συνέρχονται τὸ ἑωθινόν. Sic mox Dial. *Galli* ſequente, τὸ ὀρθινὸν: quare adſentior diligentiſſimo *Berglero*, τὸ ἑωθινὸν quoque pro τὸν ἑωθ. legendum in *Alciphr.* I. Ep. 34. p. 148. ubi ſimul haec Luciani adferens ait, haec ſuppleri vel per κατὰ τὸ τοῦ καιροῦ, vel per nomen verbale; quem vide. *J.F.R.*

23. Λιβανωτοῦ χόνδρας τέτταρας] Si τέτταρας excipias, plane iisdem verbis utitur *Alciphr.* in deſcribendo pauperrimorum hominum ſacrificio. L. III. Ep. 35. f. ὁ δὲ ἔτι πενέστερος λιβανωτοῦ χόνδρους εὖ μάλα ὑραιτιώτας. Quo loco Doctiſſ. *Bergler.* & hoc Luciani proferre non eſt oblitus. *J.F.R.*

24. Ἐπισοβηθῆναι] L. optime. In reliquis ἀποσο—. *M. du S.*

Ἀπο-

(deficit enim Demosthenes) illa vobis diluci-
de exponere, quibus perturbatus concionem hanc convocavi. Heri enim, ut nostis, Mnesitheo nauclero sacrificium offerente pro servata navi, quae tantum non circa Capharea perierat, epulabamur in Piraeeo, quotquot nostrum Mnesitheus ad sacrificium vocaverat. Deinde post libationes vos quidem alio alius, ut cuique collibitum est, discessistis. Ego vero, neque enim valde ferum erat, in urbem ascendi, inambulaturus vesperi in Ceramico, Mnesithei simul sordidam cogitans parsimoniam, qui sexdecim Diis vocatis ad epulas, solum gallum mactaverit, eumque vetulum, & pituita jam laborantem; tum turis grana quatuor, bene sane mucida, ut statim ex-

ἐγὼ m ἐπιλείπει ὁ Δημοσθένης, αὐτὰ ὑμῖν δηλῶσαι σαφῶς, ἐφ' οἷς ἀταραχθεὶς, συνήγαγον τ ἐκκλησίαν, χθὲς γάρ, ὡς ἴστε, Μνησιθέου τοῦ ναυκλήρου θύσαντος τὰ σωτήρια ἐπὶ τῇ νηΐ ὀλίγου δεῖν n ἀπολωμένῃ ο περὶ τ Καφηρέα, εἰστιώμεθα ἐν Πειραιεῖ, ὁπόσους ἡμῶν ὁ Μνησίθεος ἐπὶ τ θυσίαν ἐκάλεσεν. εἶτα μὲν τὰς σπονδὰς, ὑμεῖς μὲν ἄλλος p ἄλλην ἐτράπεσθε, ὡς ἑκάστῳ ἔδοξεν, ἐγὼ δὲ (ἐδέπω γὰρ q πάνυ ὀψὲ ἦν) ἀνῆλθον ἐς τὸ ἄστυ, ὡς περιπατήσαιμι τὸ δειλινὸν ἐν Κεραμεικῷ, ἐννοῶν ἅμα τοῦ Μνησιθέου τ μικρολογίαν· ὃς ἑκκαίδεκα θεοὺς ἑστιῶν, ἀλεκτρυόνα μόνον κατέθυσε, γέροντα κἀκεῖνον ἤδη r καὶ κορυζῶντα, καὶ λιβανωτοῦ κόνδρους τέτταρας, εὖ μάλα εὐρωτιῶντας, ὡς αὐτίκα s ἀποσβεσθῆναι τῷ ἀν-

m Ἐπιλείπει] Ἐπιλείπει με O. n Ἀπολωμένῃ] Ἀπολομένῃ *Fl.* o Περὶ] Sic *F. Fl. H. S.* &c. Παρὰ *P.* p Ἄλλην] Ἀλλῃ O. q Πάνυ] Omittit O. r Καὶ] Omittit *Fl.* s Ἀποσβεσθῆναι] Sic Edd. Ἐπισβεσθῆναι dedit *Solan.* ex L. Ἐπισβ. etiam marg. *AiW.*

13. Περὶ τ Καφηρέα] Ἀκρωτήριον τῆς Εὐβοίας. ἔχει δὲ ἰδίως ἡ Εὔβοια ἐν τῇ ἔξω θαλάσσῃ Καφηρέα, (1) Καφηρεὺς δὲ λέγεται τόπος θαλάττης ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς τραχὺς, καὶ (2) τεναχώδης, σκοπέλοις διειλημμένος, καὶ ἕρμασι ἡ χοιράσι, καὶ τὰ εἰς ἀπόβασιν ὑπηρώτατος, ἅτε κρημνοῖς περιστοιχιζόμενος, καὶ ἐν τοῖς ὅλοις κακοῖς, ἔτι ἡ διηνεκέσι τοῖς ἀνέμοις καλαπνεόμενος, ὡς ὁ παρ' Ὁμήρῳ προβλὴς σκόπελος, τ ὑπὸ τοῖς κύμασι λείπει παντοίων ἀνέμων Καφηρεὺς ὢν καὶ αὐτὸς. καὶ ἴσως εἰρηκὼς Καφηρεὺς, ἀπὸ τοῦ καλαπνεῦσαι ἀνενδότως, (3) κάφος γὰρ τὸ πνεῦμα, ἀφ' οὗ ἡ (4) Ὅμηρος Αἴαντ' εἰς Ἀγαμέμνονα δῖον ἄγει νεκαφήτα νίκην, οἱονεὶ (5) πνυσιῶντα, ἤτοι τῷ τὸ πολεμικοῦ ἀγῶνος καμάτῳ, ἢ τῇ ἀγερωχίᾳ τ νίκης, τ χαρᾶς αὐτῷ τοὺς ἀναπνευστικοὺς πόρους κατόρυνάσης, καὶ πέρα τοῦ συνήθους ἐπισπᾶσθαι τὸ πνεῦμα καλεπειγούσης, παρ' ὃ δὴ καί τινες ἔλαθον τελείως ἐκπεπνευκότες, μὴ δυνηθέντες τοσοῦτον τὸ ἔκτοθεν ἐπισπάσασθαι πνεῦμα, ὅσον ἐξήρκεσε τὴν ἀπὸ τ χαρᾶς εὐρυχωρίαν πληρῶσαι. ἢ ὅτι συναπέρχεται τῇ εὐουτήλι τοῦ συμπτώματος πᾶν τὸ ψυχικὸν πνεῦμα, ὡς ἀπό τινος διαλόγως ἐναγέντος σώματος ἀμέτρως ἐκχεόμενον. (6) *V.*

19. Ἐν κεραμεικῷ] Δύο ἦσαν Κεραμεικοὶ παρ' Ἀθηναίοις, ὁ μὲν ἐν τῇ πόλει, ὁ δὲ ἔξω τ πόλεως, ἐνταῦθα δὲ τὸν ἐν τῇ πόλει λέγει (7) τόπον. *V.*

20. Τὴν μικρολογίαν] Τὴν σκηπτότηλα. *V.*

22. Ἤδη ἡ κορυζῶντα] Ὑπὸ τοῦ γήρως μύξας ἐκχέοντα, κόρυζαι γὰρ αἱ μύξαι. *V.*

24. Εὐρωτιῶντας] Σαπέντας. *G.*

(1) Καφηρεὺς] Καφαρεὺς editum ante. Mutavit *M. du S.* Recte: nam sic deinde etiam Scholiast. scribit: & *Strabo* L. VIII. p. m. 566. f. *F. F. R.*

(2) Τεναχώδης] Ita ex *G.* & C. pro vulgato σεναγώδης restituit *M. du S.*

(3) Κάφος] Κάπος Ex. *G.* & C. & V.

(4) Ὅμηρος Αἴαντ'] Il. H. 312. Sed ibi hodie legitur κεχαφήοτα. *M. du S.*

(5) Πνυσιῶντα] Πνυσιαστάλα. V.

(6) Haec omnia de Caphareo Promontorio habentur totidem verbis in Etymologico Magno. Stephanus aliam vocis Etymologiam tradit, quae verior, licet ipse eam non satis intellexerit. Καθηρεὺς, inquit, ἐκαλεῖτο, ὅτι τὰς πλέοντας ἐκεῖ ἐκαθῆρον οἱ Εὐβοεῖς. Nempe καθηρεὺς est Graece quod Καφηρεὺς fuit lingua Phoenicia; nam ut καθαίρειν significat *expiare*, *lustrare* apud Graecos, ita etiam sumitur apud Phoenices כפר *Caphar.* Sic nimirum scopulum, aut navale hoc Euboeae vocaverant qui cum Cadmo ex Phoenicia in eas oras advenerant. Vid. *Bochartum* in Canaan Lib. I. c. XIII. qui tamen veram hujus vocis originem non est assecutus. *J. Cler.*

(7) Τόπον] Ποτὲ editum ante. Facile correxit *M. du S.*

Ἀποσβεσθῆναι] Ignoro verbum ἐπισβέννυμι, nec in *Alciphronis* loco adducto quidquam est praesidii. Et vix credebam *Solani* aut Collatorum fuisse mentem, ut aliud tantum compositum ejusdem verbi σβέννυμι necessario substituendum voluerint; nam si *exstinguendi* significatus retinendus erat, vulgata quoque poterat servari, atque exponi per ellipsi. praepositi. σὺν, *ut thus statim una cum carbone exstingueretur*, qualem

ἄνθρακι, μηδὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ [a] ὀσφραί-
νεσθαι τοῦ καπνοῦ [b] παραχόντος· καὶ ταῦ-
τα ἑκατόμβας ὅλας [c] ὑποχόμενος,
ὁπότε ἡ ναῦς ἤδη προσεφέρετο τῷ σκοπέλῳ,
καὶ ἐντὸς ἦν τῶν ἑρμάτων.

[d] Ἐπεὶ δὲ ταῦτα ἐννοῶν [e] γίγνομαι κατὰ
τὴν Ποικίλην, ὁρῶ πολὺν ἀνθρώπων πάμ-
πολυ συνεστηκός· ἐνίους μὲν ἔνδον [f] ἐν αὐτῇ
τῇ στοᾷ, πολλοὺς δὲ καὶ ἐν τῷ ὑπαίθρῳ·
καί τινας βοῶντας, καὶ διαστειναμένους ἐπὶ τῶν
ἑδρῶν [g] καθημένους. εἰκάσας οὖν ὅπερ ἦν,
φιλοσόφους εἶναι τῶν ἐριστικῶν τούτων, ἐβου-
λήθην ἐπιστὰς ἀκοῦσαι αὐτῶν ὅ, τι [i] καὶ λέ-
γουσι. καὶ ἔτυχον μὲν νεφέλην τινὰ παχεῖαν
περιβεβλημένος, σχηματίσας ἐμαυτὸν εἰς
τὸν ἐκείνων τρόπον· καὶ τὸν πώγωνα ἐπισπα-
σάμενος, εὖ μάλα ἐώκειν φιλοσόφῳ· καὶ δὴ
προσκωνισάμενος τοὺς πολλούς, εἰσέρχο-
μαι ἀγνοούμενος ὅστις εἴην. εὑρίσκω δὲ τὸν
Ἐπικούρειον Δάμιν, τὸν Διτριπλοῦν, καὶ Τι-

stinguerentur in carbonibus, & ne tantillum quidem fumi, quod extremas ferire posset nares, praebentis: idque cum totas hecatombas promisisset, quo tempore navis jam ferebatur ad scopulum, & intra vada erat.

16. Inter has cogitationes cum ad Poecilen venio, video ibi maximam una stare hominum multitudinem, quosdam intus in ipsa porticu, multos autem sub divo, & clamantes quosdam vocemque contendentes, qui in sedilibus assidebant. Conjiciens ergo quod res erat, philosophos esse de contentiosis illis, volui adstans illos audire, quid dicerent: nubem enim densam forte indueram, figuraque illorum & habitu sumto, ac barba demissa, satis eram philosopho similis. Pluribus itaque cubito dimotis ingredior, ignotus quis essem. Invenio autem Epicureum Damin, perditissimum *nebulonem*, & Timoclem Stoi-

a Ὀσφραίνεσθαι] Ὀσφρᾶσθαι G. P. Ὠσφρᾶσθαι O. Ὀσφρᾶσθαι Graev. b Παραχόντος] Παραχόντας Pell. c Ὑποχόμενος] Recte sic Fl. Fr. P. H. S. &c. Ὑποχομένων J. Ὑποζομένους V2. Ὑπιχνεμένος Ox. d Ἐπεὶ] Ἐπὶ male J. Recte quod editum est cett. & O. e Γίγνομαι] Γίνομαι O. f Ἐν] Abest ab O. g Θάκων] Hoc Luciano redditum ex G. P. O. & marg. A1W. Θώκων Edd. priores. h Καθημένους] Καθημένων Fl. male. Καθημένον marg. A1. i Καὶ] Deest in Fl.

29. Τῶν ἑρμάτων] Ὑφαλῶν πετρῶν. V.

31. Ποικίλλω] Ποικίλη γοὰ ἦν παρ' Ἀθηναίοις, ἐκαλεῖτο δ' ἔτως ὅτι τὸ ποικίλης οὐ αὐτῇ ζωγραφίας. V.

34. Καὶ διαστειναμένους] Ἀμφισβητοῦντας. V.

40. Ἐπισπασάμενος] Ἐπισύρας, χαλάσας. V.

43. Τὸν Ἐπικούρειον Δάμιν] * Ἐπικούρειος Ⓒ Στοϊκοὶ δύο γένη φιλοσόφων, τούτων οἱ μὲν Ἐπικούρειοι ἄνευ προνοίας ἔλεγον διοικεῖσθαι τὰ πράγματα, οἱ δὲ Στοϊκοὶ σὺν προνοίᾳ. V.

44. Τὸν ἐπίτριπλον] Τὸν ἄξιον τῆ ἐπιτριβῆναι, τουτέστι πληγῆναι. V. Πάγκακον. C.

* Ἐπικούρειοι] Ἐπικούρειος edita. Mutavit M. du S.

ellipsin non semel habuimus supra. Vid. saltem ad I. *Ver. Hist.* c. 33. med. Verum videns aliud quam *exstinguendi* verbum hic locum non habere, sensi *Solanum* ἐπισβεσθῆναι ideo adcuratius existimasse, quondam ἐπὶ sic posset commodius denuo intelligi, i. e. ἐπισβ. ἐπὶ τῷ ἄνθρακι. Quod itaque facile concederem ac reciperem, si modo plures Codd. addicerent, aut aliunde mihi ex probatis Auctt. notum esset verbum ἐπισβ. At quia vulgatum satis potest intelligi eo sensu quo diximus, quumque prunae ex ligno, quibus utebantur, citius exstinguuntur quam nostrae ex cespite, non inepte dicentur una cum thure exstinctae. J.F.R.

25. Ὀσφρᾶσθαι τῶ καπνοῦ] Cum Jupiter conquestus esset de sordibus Mnesithei, qui ex naufragio servatus cum diis promisisset hecatombam, solvit tantum gallum senio confectum, & quatuor grana thuris, ὡς αὐτίκα ἀποσβεσθῆναι τῷ ἄνθρακι, μὴ δὲ ὅσον ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ ὀσφραίνεσθαι τοῦ καπνοῦ παραχόντος, *ut in pruna statim extinguerentur, & vix summas nares ferret fumus ex illis natus.* Mf. ὀσφρῆσθαι. Sed. Lege ὀσφρᾶσθαι. Idem quidem est quod ὀσφραίνεσθαι, sed Grammatici observarunt malle Atticos ὀσφρᾶσθαι, quam ὀσφραίνεσθαι. J.G.G.

35. Θάκων] Narrat Jupiter se venisse in Poecilem, & ibi varios homines invenisse, alios sub dio, alios valde clamantes, ἐπὶ τῶν θάκων καθημένους. *in cathedris sedentes.* Sed Mf. θάκων, & quidem rectius. Nam θᾶκος est Poëticum, quo Homerus aliique sunt usi, sed

Stoicum, virum optimum, ſerio valde contendentes. Nam ſudabat Timocles, vocemque clamore jam obtuderat. Damis autem Sardonio riſu magis etiam incendebat Timoclem.

17. Erat autem tota illorum de nobis disputatio; cum ſacerrimus ille Damis providere nos negaret hominibus, aut inſpicere adeo, quae apud illos fiant; nihil aliud ſibi volens, quam nos nec omnino eſſe: nam eo nimirum illius valebat diſputatio. Atque erant, qui illum laudarent. At alter, qui a nobis erat, Timocles pugnabat ſupra vires, & indignabatur, & omni modo pro cauſſa noſtra decertabat, cum noſtram laudaret providentiam, & enarraret, quanto ornatu, quam ordine convenienti regamus omnia atque inſtituamus. Atque habebat quidem & ipſe ſuos quosdam laudatores; verum . . . feſſus enim jam erat, & male clamabat, & multitudo reſpiciebat

45 μοκλέα τ Στωϊκὸν, ἀνδρῶν βέλτιστον, ἐκθύμως πάνυ ἐρίζοντας. ὁ γὰρ Τιμοκλῆς κὴ ἱδρῶ, κὴ τ φωνὴν ἤδη [k] ἐξεκέκοπτο· ὁ δὲ τ βοῆς ὁ Δάμις δὲ, τὸ Σαρδώνιον [l] ἐπιγελῶν, ἔτι μᾶλλον παρώξυνε τ Τιμοκλέα.

50 Ἦν δὲ [m] ἄρα περὶ ἡμῶν ὁ πᾶς λόγος αὐτοῖς. ὁ μὲ γὰ κατάρατος Δάμις ἔτε προνοεῖν ἡμᾶς ἔφασκε τῶν ἀνθρώπων; ἔτε ἐπισκοπεῖν τὰ γιγνόμενα παρ' αὐτοῖς, [n] ἀδὲν ἄλλο, ἢ [o] μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι

55 λέγων. τοῦτο γὰ [p] αὐτῷ δηλαδὴ ὁ λόγος ἐδύναλο, κὴ ἦσαν τινὲς, οἳ ἐπῄνων αὐτόν. ὁ δ' ἕτερος τὰ ἡμέτερα ὁ Τιμοκλῆς ἐφρόνῳ, κὴ ὑπερεμάχῳ, κὴ ἠγανάκτει, καὶ πάντα τρόπον συνηγωνίζελο, τ ἐπιμέλειαν

60 ἡμῶν ἐπαινῶν, καὶ διεξιὼν, ὡς ἐν κόσμῳ [q] τε, κὴ τάξει τῇ προσηκούσῃ ἐξηγούμεθα, κὴ διατάτομεν ἕκαστα. καὶ εἶχε μὲν τινας κὴ αὐτὸς τοὺς ἐπαινοῦντας. πλὴν, ἐκεκμήκῳ γὰ ἤδη, κὴ πονήρως ἐφώνῳ, κὴ τὸ πλῆθος εἰς

[k] Ἐξεκέκοπτο] Sic *Solan.* ex O. Ἐξέκοπτο Edd. [l] Ἐπιγελῶν] Ἐπιμειδιῶν O. [m] Ἄρα] Deeſt in O. [n] Οὐδὲν ἄλλο] Ἢ ἀδὲν, ἀλλὰ adſcripſ. *Solan.* Οὐδὲν. ἀλλὰ O. [o] Μηδὲ] Sic *P.* Μη—δὲ cett. & O. [p] Αὐτῷ] Αὐτὸ Exc. *Fl.* Vulgatam firmat P. [q] Τε] Non comparet in O. Sed & συνηγωνίζετο in eod. paullo ante omitti, obſcure notabat *M. du S.*

45. Ἐκθύμως] Προθύμως. *G.*

48. Σαρδώνιον ἐπιγελῶν] Σαρδώνιος γέλως λίγεται, ὁ ἐν ὑποκρίσει γινόμενος. *V.*

ſed θᾶκος eſt ſcriptoribus pedeſtribus proprium, & notat ſellam, conſeſſum, quamvis illud quoque inveniatur apud Ariſtophanem. *J. G. G.*

Θάκων] Ita etiam Mſ. Ox. & P. vide Schol. *Ariſtoph.* 128. E. ſed hic *ſedilia* ſignificat, ut apud eundem juniores dicuntur τ θάκων τοῖς πρισβυτέροις ὑπανίστασθαι. *M. du S.*

38. Νεφέλας] Uti ſolent apud *Homerum* paſſim. Sed verba non ſunt Homerica. *M. du S.*

40. Πώγωνα] Atqui Jupiter barbatus ipſe pingitur Θυσ. c. 11. verum prolixior fuiſſe videtur barba Philoſophorum. De ἱπισπασ. vide Ῥητ. c. 12. *M. du S.*

42. Παραγκωνισάμενον] Scribitur in nonnullis vulgaribus Lexicis o brevi in med. Sed praeſtat ω. *Alciphr.* I. p. 26. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἀντιρασὰς βελόμενον, ubi Cl. *Bergl.* eodem modo exaratum ex *Heliod.* & Noſtro *de Calumn.* adfert. *J. F. R.*

47. Ἐξεκέκοπτο] Quia Codicem auctorem habet haec ſcriptura, & quia ſupra etiam *Tox.* c. 40. f. Edd. ἐξεκέκοπτο habent, vulgatam ſic emendari *Solan.* etiam jubente, curavi. Alioqui aegre obtemperaſſem. Vid. quae de augmento plusquamperfecti omiſſo jam ſaepe dixi, *pro Imag.* c. 3. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. &c. *J. F. R.*

48. Τὸ Σαρδώνιον] Ridere riſum Sardonium dicuntur, qui riſum rident τ ἐπὶ ἐδενὶ ὑγιεῖ. Sic in *Aſin.* Σαρδώνιον γελῶντες ἤλεγον. I. c. Sardonice ridentes ajebant. *G. C.*

54. Οὐδὲν ἄλλο, ἢ μηδὲ ὅλως ἡμᾶς εἶναι λέγων] Opſopoeus *breviter, nihil aliud quam in univerſum nos non eſſe;* quae quidem ſingula unde colligat, praeſertim primam vocem, non video. Itaque Benedictus omiſſa illa, *nihil aliud quam nos non eſſe dicens.* Atqui ipſe auctor & nunc & in principio teſtatus eſt, multa ab eo dicta eſſe de providentia. Rurſus ſi nihil aliud quam Deos non eſſe dixit, non probavit igitur, atque ita nihil profeciſſe diceremus. Sed certe & probavit ſtatuas fictas ab hominibus, & ipſum Jovem fuiſſe hominem. Sane parum videntur percipere loquutionem Luciani, qui innuit, ſic eum probaviſſe aut ἐδὲν εἶναι Deo-

εἰς τ' Δάμιν ἀπέβλεπε. συνεὶς δὲ ἐγὼ τὸ κινδυνευόμενον, τ' νύκτα ἐκέλευσα περιχυθεῖσαν ἁλῦσαι τ' συνουσίαν. ἀπῆλθον οὖν, εἰς τ' ὑστεραίαν συνθέμενοι εἰς τέλος [a] ἐπεξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα, κἀγὼ παρομαρτῶν τοῖς πολλοῖς, ἐπήκουον μέλλοντων ὀίκαδε [b] παρ' αὐτοὺς ἐπαινούντων τὰ τοῦ Δάμιδος, καὶ ἤδη [c] πρὸς πολὺ αἰρομένων τὰ ἐκείνου. ἦσαν δὲ καὶ οἱ μὴ ἀξιοῦντες προκαλεγνωκέναι τοῖς ἐναντίοις, ἀλλὰ περιμένειν [d] εἴτι καὶ ὁ Τιμοκλῆς αὔριον ἐρεῖ.

ad Damin. Intellecto periculo, noctem ego jussi circumfusam solvere disputationem. Discesserunt igitur, pacti, postridie se ad finem deducturos quaestionem: & ego comitatus multitudinem, sublegi illorum dum domum eunt sermones, probantium partes Damidis, & multo jam majori numero ad illas se adjungentium. Erant vero etiam, qui praedamnare adversas illi partes nollent, sed expectare, si quid Timocles diceret postridie.

[e] Ταῦτ' ὄντων ἐφ' οἷς ὑμᾶς συνεκάλεσα, ὦ μικρὰ, ὦ θεοὶ, [f] εἰ λογίσεσθε ὡς ἡ πᾶσα ἡμῖν τιμὴ, καὶ δόξα, καὶ πρόσοδος, οἱ ἄνθρωποί εἰσιν. εἰδ' ἔτοι [g] πεισθεῖεν ἢ μηδὲ [h] ὅλως θεὸς εἶναι, ἢ ὄντας ἀπρονοήτους εἶναι [i] σφῶν αὐτῶν, ἄθυτα καὶ ἀγέραστα καὶ [k] ἄτιμα ἡμῖν ἔσται τὰ ἐκ γῆς, καὶ μάτην ἐν οὐρανῷ καθεδούμεθα, λιμῷ ἐχόμενοι, ἑορτῶν ἐκείνων, καὶ πανηγύρεων, καὶ ἀγώνων, καὶ θυσιῶν, καὶ πανυχίδων, καὶ πομπῶν

18. Haec sunt propter quae vos convocavi, non parva, Dii, si consideraveritis, omnem nobis honorem, & gloriam, & reditum, esse homines. His vero si persuadeatur, aut omnino Deos non esse, aut si sint, ipsorum curam non habere; nec victimam, nec munus, nec honorem e terra percipiemus, & frustra desidebimus in coelo vexandi fame, diebus illis festis, & celebritatibus, & sacrificiis, & pervigiliis, &

a Ἐπιξελεύσεσθαι τὸ σκ.] Ἐπισκοπήσειν τ' λόγον O. P. & marg. A1. b Παρ' αὐτοὺς] Lacuna in O. c Πολὺ] Omittit praepos. O. d Εἴ τι] Deest in Fl. Adest in cett. & P. e Ταῦτ'] Τοῦτο Fl. Vulgatam probat P. f Εἰ λογίσεσθε] Ἐκλογιεῖσθαι O. Omisso ", (ut ex signo a Solano adposito suspicor) συνεκάλεσα. Λογίζ. P. g Πεισθεῖεν] Ita P. V2. B2. & S. recte. Πισθεῖεν J. Fl. Fr. H. male. h "Ολως] "Ολῳ male J. i Σφῶν] Omittit Th. Mag. in ἀπρονοήτους. k "Ατιμα] Ἀτίμηλα P. & marg. A1.

69. Παρομαρτῶν] Συνακολουθῶν. V.

Deorum aut non providentiam *non secus ac si prorsus nos non essemus*, dicens homines de Diis cogitare debere nihil aliud quam si penitus non essent. J. G.

Οὐδὲν ἄλλο ἢ μηδὲ] Locus est corruptus. O. οὐδὲν. ἀλλὰ. Quid reponendum sit, mihi non liquet. M. du S.

68. Ἐπιξελεύσεσθαι τὸ σκέμμα] Pro his verbis in P. & O. ἐπισκοπήσειν τ' λόγον. Sed nihil muta, & confer Διον. c. 7. M. du S.

71. Παρ' αὐτοὺς] In Cod. Ox. lacuna est pro his verbis. M. du S.

81. Σφῶν αὐτῶν] Glossema videtur. F. G.

82. "Ατιμα] P. ἀτίμηλα, sed non placet. M. du S.

94. Ἐκ τῦ νόμου] Formula sequitur in Concionibus adhiberi solita; quam habet iterum initio Ἐκκλ. M. du S.

Ibid. Ἀνισάμβοι] De rostris aut suggestu nihil hic audis; unde conjicere est non semper ea adhibita, sed stantes tantum *conciones habuisse*. Vide & Ἐκκλ. c. 1. M. du S.

96. Τελείων Θεῶν] Alii hoc aliter intelligunt: *Ego* de aetate intelligendum, eo potissimum inductus censeo, quia paulo post, c. 26. Apollinem audio, sententiam sibi, utpote juniori, non licere pro concione dicere. Eoque sensu vocem passim usurpari notum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VIII. p. 133. 35. Plut. τέλειον ἱμάτιον pro *toga virili* usurpat in Anton. Vide etiam Nostrum Ἐκκλ. c. 1. & 15. Facessivit tamen haec vox negotium Viris etiam doctissimis: inter quos *S. Petitus* de emendatione mox, ut fit, cogitavit, nempe ut voce una in duas disjuncta pro τελείων fiat τε λείων. Sed frustra sollicitat scripturam: recte enim habet. Τέλειοι θεοὶ Luciano ii sunt, quibus per aetatem sententiae dicendae jus fasque est. Ridet enim quosdam Deos velut infra Senatoriam aetatem. Et quia mos apud Athenienses obtinebat, ut nemini triginta annis minori publice liceret dicere; ita & inter Deos silentio eos damnari voluit, qui sive imberbes adhuc, seu alia de causa ad aetatem virilem nondum perveniſſe rite

& pompis carentes. Tamquam igitur de rebus tanti momenti, ajo, excogitare omnes debere aliquod salutare consilium rebus praesentibus, cujus ope superior discedat Timocles, & veriora videatur dicere; Damis vero ab audientibus derideatur. Neque enim valde confido Timocli, *futurum* ut per se vincat, nisi a nobis ipsi aliquid *auxilii* accedat. Praeconium fac, Mercuri, de more, ut surgant consilii dandi caussa. MERC. Audi: tace: ne turba: quis concionari vult Deorum justae aetatis quibus licet? Quid hoc? nemo surgit? sed tacetis magnitudine eorum; quae denuntiata vobis sunt, perculsi?

19. MOM. *At vestrum jam quisque lutum fiatis & humor!* Ego vero si mihi loquendi cum fiducia facultas detur, multa, Jupiter, habeo, quae dicam. JUP. Audacter, Mome, dicito. Apertum enim est, te utilitatis caussa fiduciam sumere.

[l] στερέμενοι. ὡς ἂν ὑπὲρ τηλικούτων φημὶ δεῖν ἅπαντας ἐπινοεῖν τι σωτήριον τοῖς παροῦσι, καὶ ἀφ' ὅτου κρατήσῃ μὲν ὁ Τιμοκλῆς, καὶ δόξει ἀληθέστερα λέγειν, ὁ Δάμις δὲ καταγελασθήσεται πρὸς τῶν ἀκουόντων· ὡς ἔγωγε καὶ πάνυ τῷ Τιμοκλεῖ πέποιθα, ὡς κρατήσει καθ' ἑαυτὸν, ἢν μὴ καὶ τὰ παρ' ἡμῶν αὐτῷ προσγένηται. κήρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τοῦ νόμου, ὡς ἀνιστάμενοι συμβουλεύοιεν. EPM. Ἄκουε, σίγα, μὴ τάραττε, τίς ἀγορεύειν βούλεται τῶν τελείων θεῶν, οἷς ἔξεστι; τί τοῦτο, οὐδεὶς ἀνίσταται, ἀλλ' ἡσυχάζετε, πρὸς τὸ μέγεθος τῶν [m] ἠγελμένων ἐκπεπληγμένοι;

I ΜΩΜ. Ἀλλ' [n] ὑμεῖς μὲν πάντες ὕδωρ καὶ γαῖα γένοισθε. Ἐγὼ δὲ, εἴγε μοι μὴ παῤῥησίας [o] λέγειν δοθείη, πολλὰ ἂν, ὦ Ζεῦ, ἔχοιμι εἰπεῖν. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ Μῶμε, πάνυ θαῤῥῶν. δῆλος γὰρ εἶ [p] ἐπὶ τῷ συμφέροντι [q] παῤῥησιαζόμενος. ΜΩΜ. Οὐ-

l Στερούμενοι] Στερόμενοι O. *m* Ἠγελμένων] Λεγομένων P. *n* Ὑμεῖς] Sic recte B1. *Fl. J. S.* Ἡμεῖς male *H. P.* *o* Λέγειν δοθείη] Δοθ. λέγειν O. Idem mox εἰπεῖν ἔχοιμι. *p* Ἐπὶ τῷ συμφεροντι] Sic L. O. Ἐπὶ τὸ συμφέροντι male *J. Fl. Ald. H. S.* Συμφέρον τι *P.* Συμφερον τι B1. *Fr.* *q* Παῤῥησιαζόμενος] Παῤῥησιασάμενος O. ——σόμενος B2. Vulgatam servat B1. cum reliquis.

93. Τὸ κήρυγμα] Τοῦτο λέγεται ὅτι *καθὼς ὁ συμβουλευτικὸς ὑφηγεῖται νόμος, ὃς ἱκανὸς γνώμονι εἰσφέρειν ἀνιστάσθω ἐρῶν ὅτι ἔχει. *V.*

96. Τῶν τελείων θεῶν] Νόμος † ἐκέλευσε παρ' Ἀθηναίοις, πρώτους λέγειν τοὺς ὑπὲρ τὰ ν' ἔτη γεγωότας, καὶ μετ' ‡ αὐτοὺς τοὺς λοιπούς. Οὐκ ἐξὴν δὲ δημηγορῆσαι, ἔτε τοῖς ἀτίμοις, ἔτε τοῖς ξένοις, ἔτε τοῖς μὴ καθαλαβοῦσι τὴν ἔννομον ἡλικίαν. τὸ δὲ γινόμενον παρ' Ἀθηναίοις, νῦν ὧδε τοῖς θεοῖς ἐποτίθει. *V.*

* Καθὼς] Ita restitutum ex C. & V. Καθιζομένοις Edit. *Cler.* male. Et mox ἀνισταθω, fine σ. & fine accentu, unde ἀνίσατο quis legeret; sed ἀνισάσθω verius licet forsan ex conjectura, fecit *M. du S.*

† Ἐκέλευσε] Ἐκέλευσε ante editum. Mutavit Idem, non operae credens addere unde habeat; sed quia est melius, id sequor. *J. F. R.*

‡ Αὐτοὺς] Ita ex C. emendavit *Solan.* Recte; nam significatur *post eos*, non *simul*, *cum*. *J. F. R.*

rite censeri poterant. Sententiae nostrae firmandae caussa unicum hunc amplius *Chrysostomi* locum addam Homil. XIX. ad Pop. Antioch. p. m. 183. 2. οἱ υἱοὶ κἂν εὐγενεῖς ὦσιν, ὅμως δὲ ἀτελεῖς πολλοὺς τῶν δούλων διδοίκασι. Alium tamen sensum quem Vir eruditissimus huic voci tribuit, dum *Callimachum* enarrat, si lubet, vide. *M. du S.*

1. Ἀλλ' ἡμεῖς μὲν] Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν. *Th. M.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] Apud *Homerum* & in O. πάντες. In omnibus Impressis ἅπαντες. *M. du S.*

Ἀλλ' ὑμεῖς μὲν πάντες] *Homer.* Il. Θ. 99. Ex quo ὑμεῖς & πάντες etiam restituimus Luciano; cum in ejus Edd. ne *Fl.* quidem excepta, male ἅπαντες legeretur, & ἡμεῖς etiam in P. & *H.* *J. F. R.*

2. Μετὰ παῤῥησίας &c.] Conf. infra *Deor. Concil.* sub init. *J. F. R.*

6. Τῷ συμφέροντι παῤῥ.] Illud τῷ ex Ox. & L. Codd. est, uti jam antea conjeceram, pro vulgato τό. B2. & *Fr.* aliter rem expediunt, nempe τὸ συμφέροντι π. quin & π— τό— B2. habet. Reliquae omnes τὸ συμφέροντι παῤῥησιαζόμενος. *M. du S.*

7. Τά-

Οὐκοῦν ἀκούετε, ὦ θεοὶ [a] πάντες, τά γε ἀπὸ καρδίας, φασὶν. ἐγὼ γὰρ ἂν πάνυ προσεδόκων ἐς τόδε ἀμηχανίας περιστήσεσθαι τὰ ἡμέτερα, ἂν πολλοὺς τοιούτους [b] ἀναφύσεσθαι σοφιστὰς, παρ' ἡμῶν αὐτῶν τὴν αἰτίαν τῆς τόλμης λαμβάνοντας. καὶ, μὰ τὴν Θέμιν, οὔτε τῷ Ἐπικούρῳ ἄξιον ὀργίζεσθαι, οὔτε τοῖς ὁμιληταῖς αὐτοῦ, καὶ διαδόχοις τῶν [c] δογμάτων, εἰ τοιαῦτα περὶ ἡμῶν ὑπειλήφασιν. [d] ἢ τί γὰρ αὐτοὺς ἀξιώσειέ τις [e] ἂν φρονεῖν, [f] ὁπόταν ὁρῶσι τοσαύτῃ ἐν τῷ βίῳ [g] τὴν ταραχὴν; καὶ τοὺς μὲν χρηστοὺς αὐτῶν ἀμελουμένους, ἐν πενίᾳ, καὶ νόσοις, καὶ δουλείᾳ καταφθειρομένους· πονηροὺς δὲ καὶ μιαροὺς ἀνθρώπους [h] προτιμωμένους, καὶ ὑπερπλουτοῦντας, καὶ ἐπιτάττοντας τοῖς χρείττοσι· καὶ τοὺς [i] μὲν ἱεροσύλους καὶ κολαζομένους, ἀλλὰ μεγαλανθρώπους· ἀνασκολοπιζομένους δὲ, καὶ τυμπανιζομένους ἐνίοτε τοὺς οὐδὲν ἀδικοῦντας; εἰκότως τοίνυν ταῦτα ὁρῶντες ἔστω μεγαυχοῦν περὶ ἡμῶν, ὡς [k] οὐδὲ ὅλως ὄντων.

Καὶ μάλιστα ὅταν [l] ἀκούσωσι τῶν χρησμῶν λεγόντων·

Ὡς μεγὰς τ' [m] Ἅλυν, μεγάλην ἀρχὴν

MOM. Audite ergo Dii omnes, quae ex animo, ajunt, *proferam*. Ego enim, & valde quidem exspectabam, ad hoc anguſtiarum perventuras res noſtras, multosque id genus exorituros nobis Sophiſtas, a nobis ipſis audaciae ſuae obtentum capientes. Et, per Themidem, non iraſcendum eſt Epicuro, neque ipſius ſodalibus, & ſucceſſoribus ſententiarum, ſi talia de nobis putarunt. Quid enim ſentire illos aliquis poſtulet, cum tantam in vita perturbationem rerum obſervant; qui boni inter illos ſunt, neglectos, in paupertate, & morbis, & ſervitute, pereuntes: peſſimos contra impurosque homines, praelatos illis, divites ultra modum, imperantes melioribus; ſacrilegos non punitos, ſed latentes; *in* crucem vero actos, & fuſtibus caeſos interdum eos qui nihil injuſte egerunt? Merito igitur ea cum vident, ita de nobis cogitant, quaſi omnino non ſimus.

20. Praeſertim ſi audiant oracula dicere:

Qui ſuperabit Halyn, magnam pervertet opum

[a] Πάντες] Deeſt in O. [b] Ἀναφύσεσθαι] Ἀναφύεσθαι *Fl.* & ex eadem marg. *A1.* Nil mut. P. [c] Δογμάτων] Λόγων O. & marg. *A1.* [d] Ἢ] Abeſt a *Fl.* [e] Ἂν] Εὖ O. [f] Ὁπόταν] Ὅτε L. [g] Τὴν] Omittit O. [h] Προτιμωμένους] Sic *Fl. Fr. P* &c. Προτιμουμ. *J.* [i] Μὲν] Inſerui ex O. aberat ab Edd. [k] Οὐδὲ] Sic dedi ex O. Οὐδὲν Edd. priores. [l] Ἀκούσωσι] Ἀκουσωσι O. & marg. *A1.* [m] Ἅλυν] Ἅλυν male *V2.*

7. Ὦ θεοὶ τάγε ἀπὸ καρδίας φασὶν] Λόγιον ἐπὶ τῶν ἀνεπικρύπτων, καὶ ἀπερικαλύπτων λεγομένων, μηδὲν ὑποδλεπομένων τῷ λέγοντι· ἀλλ', ὡς ἔνι τὸ πρᾶγμα, διεξιόντος. *V.* (quaere in Paroem. C.)

9. Περιστήσεσθαι] Εἰς τὸ ἐναντίον ἐλθεῖν, καίεσθαι. G.

12. Καὶ * μὰ τὴν Θέμιν] Θέμις ἐστὶν ἡ δίκη. καλῶς δὲ τὴν δίκην ὤμοσεν· ὡς δικαίως τῶν θεῶν ἀπολλυμένων, ὅτι αὐτοὶ ἥμαρτον. † *V.*

24. Τυμπανιζομένους] Ἱεροσύλους G.

29. Τὸν Ἅλυν] Κροίσῳ τῷ τῶν Λυδῶν βασιλεῖ ἐρωτήσαντι εἰ Ἅλυν τὸν Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπεκρίνατο, ὅτι Ἅλυν κατὰ Κύρου τοῦ Περσῶν βασιλέως, ἀπειρίνατο. ὅτι Ἅλυν μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει. ὁ δὲ ἀγνοήσας ποίαν ἀρχὴν, Ἅλυν τὸν Ἅλυν, τὴν ἰδίαν ἀπώλεσεν. *V.*

* Μὰ τὴν] Μάτην *fruſtra*, antea miſere editum. Sed emendatio erat facilis. *J. F. R.*

† Sequebantur verba, ὡς δικαίως τὸν Ἅλυν, quae delevit *M. du S.* Quia in Scholio hinc tertio habentur.

7. Τάγε ἀπὸ καρδίας] Ex *Euripidis* Erecht. quae verba a *Plut.* laudantur p. 63. II. Ed. *Han.* de Adulat. & Amici diſcrim. Sed in fragmentis Ed. Clar. *Barneſii* non comparent, ſaltem ut ad eam fabulam pertinentia.

Ἐμοὶ γὰρ εἴη πτωχὸς, εἰ δὲ βούλεται
Πτωχοῦ κακίων, ὅστις ἂν εὐνοῦς ἐμοὶ
Φόβου παρελθὼν τ' ἀπὸ καρδίας ἐρεῖ.

Niſi proverbialem vocem jam ante Euripidem malis; a qua ſententia non admodum abhorreo. *M. du S.*

Ibid. Ἀπὸ καρδίας] Proverbium de quo dixi ad *Petron.* *J. B.*

Ἀπὸ καρδίας] Saepe ad verbum reſpondet Belgiciſmo. Exempla ex Nov. foed. & *Theocr.* Eid. 29. vſ. 4. dedit Frater optimus *Gul. Otto*, in Belg. Graeciſſ. p. 437. Alia de eodem Rev. *Elſner.* ad *Euang. Marc.* XII. 30. *J. F. R.*

17. Ὁπό-

opum vim, nec tamen indicare, suam ne an hostium? Et rursus,

O Salamis perdes muliebri e corpore natos.

Et Persae enim, arbitror, & Graeci muliebri e corpore nati erant. Nam carminum furores rursus cum audiunt, nos & amare & vulnerari, & servire, & vinciri, & dissidere, & sexcentas molestias habere, idque cum beati & immortales esse postulemus: quid aliud, quam merito nos derident, & nullam nostri rationem habent? Nos vero indignamur, si qui homines non plane amentes reprehendunt ista, & nostram providentiam respuunt: cum satis habere debeamus, si quidam adhuc nobis post tot nostra peccata sacrificant.

21. Atque hic mihi, Jupiter (soli enim sumus, neque est in coetu hoc hominum quisquam, praeter Herculem & Bacchum, Ganymedem & Aesculapium, adscripticios illos) responde mihi ex vero, an unquam

ὁ καλαλύσῃ. ἐ μέντοι δηλώντων, εἴτε [n] τὴν αὐτῶ, εἴτε [n] τὴν τῶν πολεμίων; ἢ πάλιν,

Ὦ θεία Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν.

ἢ Πέρσαι γὰρ, οἶμαι, ἢ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν. ὅτε μὲν γὰρ πάλιν τὰ ῥαψῳδῶν [o] ἀκούσιν, ὅτι ἢ ἐρῶμεν, ἢ τιλρωσκόμεθα, [p] ἢ δουλεύομεν, ἢ δεσμέμεθα, καὶ στασιάζομεν, ἢ μυρία ὅσα πράγματα ἔχομεν, ἢ ταῦτα μακάριοι ἢ ἄφθαρτοι ἀξιοῦντες εἶναι, τί ἄλλο ἢ δικαίως καταγελῶσι, ἢ [q] ἐν ὑδενὶ λόγῳ τίθενται τὰ ἡμέτερα; ἡμεῖς δὲ ἀγανακτοῦμεν, εἴ τινες ἄνθρωποι ὄντες, ἐ πάνυ ἀνόητοι, διελέγχουσι ταῦτα, ἢ τὴν πρόνοιαν ἡμῶν παρωθοῦνται, δέον ἀγαπᾶν εἴ τινες ἡμῖν ἔτι θύουσι, τοιαῦτα ἐξαμαρτάνουσι.

Καί μοι ἐνταῦθα, ὦ Ζεῦ (μόνοι γὰρ ἐσμὲν, ἢ ὐδεὶς ἄνθρωπος πάρεστιν [r] ἐν τῷ συλλόγῳ, ἐξὸ Ἡρακλέης, ἢ Διονύσε, ἢ Γανυμήδης, ἢ Ἀσκληπιῦ, τῶν [s] παρεγγράπτων τούτων) ἀπόκριναί μοι μετ' ἀληθείας,

n Τὴν τῶν] Τὴν omisit O. o Ἀκοὶ ουσιν] Ἀκούσωσιν O. p Καὶ δουλεύομεν & δισ.] Καὶ δισμούμεθα & δουλ. O. Sed Fl. ἢ δισμ. omisit. q Ἐν] Insertum ex O. Deerat in Edd. r Ἐν] Ignorant praepositionem. O. & P. s Παρεγγράπτων] Παραγρ. O.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Περσῶν ἢ Ἑλλήνων ναυμαχεῖν ἐν Σαλαμῖνι μελλόντων, ἔχρησε τοῖς Ἕλλησιν ὁ Ἀπόλλων τοῦτον τὸν χρησμόν. λέγεται δὲ αὐτὸν Θεμιστοκλῆς ὁ Ἀθηναῖος νοῆσαι, ὅτι ἂν μὲν, φησὶ, θεῖαν † ἐκάλει τὴν Σαλαμῖνα, ἐν αὐτῇ πίπτειν ἔμελλον Ἕλληνες, πόλιν ὖσαν Ἑλληνικὴν, ὥστε τῶν Περσῶν προεμαντεύσατο θάνατον. V.

† Ἐκάλει] Sic emendavit Noster Solan. ex C. & V. nam καλεῖ editum ante.

44. Δέον ἀγκπᾶν] Ἀρκεῖσθαι, εὐχαριστεῖν. V.

50. Τῶν παρεγγράπτων τούτων] Πάντες οἱ πολῖται παρ' Ἀθηναίοις ἐν γραμματείῳ ἐνεγράφοντο. εἴτις ἦν μὴ ἐν πολίτης ἐνεγράφη παρ' ἀξίαν, § παρεγγραπτὸς ἐκαλεῖτο. ἀφ' τούτου τοὺς παρεγγράπτους ὠνόμασε. V.

§ Παίγγραπτος] Παράγραπτος, & mox παρεγράπτους male edita, quae duce eodem emendavi. J. F. R.

17. Ὁπόταν] Conf. supra c. 19. med. J. F. R.

24. Τυμπανιζομένους] Quod damnati ducerentur cum tintinabulo ad supplicium, dixi alibi. J. B.

Τυμπανιζομένους] Id quid sit, non recte docet Bourdelotius. Vide Scholiasten Aristoph. 50. M. du S.

Τυμπανιζομένους] Dixi alibi, Bourdelotius. Ubi vero? Bourdelotius egregius commentator, semper aut alibi dixit, aut alibi dicturus est. M. V. la Croze.

26. Οὐδὲ] Sic optime Codex O. In reliquis ὐδέν. M. du S.

29. Διαβᾶς τὸν Ἅλυν] Vide Herodotum l. c.

Κροῖσος ὁ Ἅλυν διαβὰς μεγάλην ἀρχὴν καταλύσει.

Quod a Cicerone versum:

Croesus Halyn penetrans magnam pervertet opum vim. M. du S.

32. Ὦ θεία Σαλαμὶς] Vid. Herod. VII. p. 271. in decantato de muris ligneis oraculo, cujus sensum Themistocles aperuisse traditur. Vide c. 31. M. du S.

41. Καὶ ὐδενὶ λόγῳ] Καὶ ἐν ὐδενὶ λόγῳ. F. G.

Ibid. Ἐν ὐδενὶ λόγῳ] Ex Codice Ox. est illud ἐν. M. du S.

Ἐν ὐδενὶ λόγῳ τιθέναι] Bene divinarat Gujetus; nec ego dubitavi absentem in Edd. praepositionem revocare; quia phrasis usitatissima eam postulat. Sic pro Imag. c. 17. ἐν μεγάλῳ τίθεσθαι. Et Quom. Hist. c. 32. ἐν γέλωτι ποιήσασθαι. Conf. etiam Tox. c. 22. J. F. R.

48. Ἐν τῷ συλλόγῳ] Non agnoscunt O. & P. illud

θείας, εἴ ποτέ σοι ἐμέλησεν ἐς τοσοῦτον τῶν ἐν τῇ γῇ, ὡς ἐξετάσαι [a] οἵ τινες αὐτῶν οἱ φαῦλοι, ἢ οἵ τινες οἱ χρηστοί εἰσιν· ἀλλ' οὐκ ἂν εἴποις. εἰ [b] γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς ἐκ Τροιζῆνος [c] εἰς Ἀθήνας ἰὼν, ὁδῷ παρέργου ἐξέκοψε τοὺς κακούργους, ὅσον ὑπὸ σοὶ καὶ τῇ [d] σῇ προνοίᾳ, οὐδὲν ἂν ἐκώλυε ζῆν ἐντρυφῶντας ταῖς τῶν [e] ὁδῷ βαδιζόντων σφαγαῖς, τὸν [f] Σκείρωνα, καὶ τὸν [g] Πιτυοκάμπτην, καὶ Κερκύονα, καὶ τοὺς ἄλλους. ἢ εἴγε [h] μὴ ὁ Εὐριθεὺς, ἀνὴρ [i] δίκαιος, καὶ προνοητικὸς, ὡσπερ φιλανθρωπίας ἀναπυνθανόμενος τὰ παρ' ἑκάστοις, ἐξέπεμπε τουτονὶ τὸν οἰκέτην αὐτοῦ, ἐργαλικὸν ἄνθρωπον, καὶ

tibi tantum ea, quae in terra aguntur; curae fuerint, ut exquireres, qui illorum mali, & qui boni sint? verum non dixeris. Nisi enim Theseus, Troezene Athenas pergens, obiter excidisset maleficos, quantum ad te tuamque providentiam, nihil prohibebat vivere & in viatorum caedibus luxuriari Scironem, & Pityocampten, & Cercyonem, & reliquos. Et nisi Eurystheus vir justus & providens, humanitate ductus, explorato quid apud quosque ageretur, misisset hunc suum famulum, operosum homi-

a Οἵ τινες] Εἴ τινες O. *b* Γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Οὖν P. Οὖν ὁ Θ. μὴ O. *c* Εἰς] Ἐς O. *d* Σῇ] Non adest in O. *e* Ὁδῷ βαδιζόντων] Ὁδοιπορούντων marg. *A*1. & P. Παροιδοπόρων O. *f* Σκείρωνα] Σκίρονα O. *g* Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπην male O. *h* Μὴ ὁ] Μητ' Εὐρ. O. *i* Δίκαιος] Ἀρχαῖος P. O. & marg. *A*1.

55. Εἰ γοῦν μὴ ὁ Θησεὺς] Ὁ Αἰγέως Ἀθηναῖος ὢν οὐ Τροιζῆνι ὤφλει τὴν Πελοποννησίᾳ συνεκαθεύδησεν Αἴθρᾳ τῇ Πιτθέως. ἡ δὲ Αἴθρα ἐγεννησε τὸν Θησέα. ὁ τοίνυν Θησεὺς εἰς τὰς Ἀθήνας ἐς τὸν πατέρα ἐρχόμενος, πολλοὺς λῃστὰς εὗρεν, πάντας ἀπέκτεινεν ὧν τῇ ὁδῷ πορευόμενος. *V.*

60. Τὸν Σκείρωνα] Λῃσταὶ ἦσαν ἔτοι κατὰ τὴν ὁδὸν τὴν ἀπὸ Τροιζῆνος εἰς τὰς Ἀθήνας ἄγουσαν. καὶ ὁ μὲν Σκείρων λῃστὴς ὢν (1) ὧν ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας πλύνειν τοὺς πόδας ἐπὶ τῆ θαλάσσης καθημένους. καὶ λακτίζων εἰς θάλασσαν ἐῤῥιπτεν, καὶ ἡ χελώνη δεχομένη κατήσθιε. (2) *V.*

Ibid. (3) Πιτυοκάμπτην] Πιτυοκάμπης δὲ, καὶ ἔστι λῃστὴς ὢν, ἐκαμπτε πίτυας, καὶ ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας κρατεῖν, οἱ δὲ (4) μετεωριζόμενοι ἀπόλλυντο. *V.*

61. Καὶ Κερκύονα] Ὁ δὲ Κερκυὼν, καὶ ἔστι ἄδικος ἦν τ' ἄλλα εἰς τοὺς ξένους, καὶ παλαίειν (5) ἠνάγκαστ. καὶ τὸ βελόμενον διέφθειρε. καὶ ὁ τόπος παλαίστρα ἐκαλεῖτο ἐν ᾧ

(1) Ὢν] Οὗτος ante lectum in Edd. Mutavit *M. du S.*

(2) Subjunxit *Sulan.* continuo filo (de hoc *Ovid.* in Epist. *Heroid.*) oblitus addere, anne sic in C. additum reperiatur, in quo ejusmodi Latinas notulas habuimus non semel, an vero de suo addiderit.

(3) Πιτυοκάμπτην] Priore loco hoc nomen deest in V.

(4) Μετεωριζόμενοι] Ita ex C. dedimus, quum ἀνατιτανόμενοι esset in editis, quod ex conjectura videtur factum; nam in V. erat ἀναταιριζόμενοι. *J. F. R.*

(5) Ἠνάγκαστ] Ἠνάγκαζε V.

ὤκει, πλησίον Ἐλευθερῶν. διέφθειρε δὲ πάντας τοὺς καταστάντας αὐτῷ εἰς πάλην, πλὴν Θησέως, Θησεὺς δὲ κατεπάλαισεν αὐτὸν (6) σοφίᾳ πλέον. παλαιστικὸς γὰρ εὑρέθη Θησεὺς καὶ μεγέθει πρῶτος καὶ ῥώμῃ χρώμενος εἰς τὰς παλαίστρας. ἦν δὲ καὶ ἕτερός τις ὄνομα (7) Διτυέρσης, ὃν ὅπως ἔζων, ἠνάγκαζε τοὺς παριόντας θερίζειν τῷ δρέπανι ἐπιχαμύνας, εἶτα δὲ (8) ἀντέτεινον ἔκτεινεν αὐτούς. τοῦτον δὲ Ἡρακλῆς ἀπέκτεινεν. *V.*

Ibid. Τοὺς ἄλλους] Phalarin hic, & Busiris, Echetumque & Diomedem habent Scholia V. Quasi a Luciano nominatos. Nos alio reliquos retulimus. (V. Schol. Ἰσ. β. 18. 19. 20.) Echetum solum, quem nusquam apud Nostrum reperio, ex eo Scholio, ne pereat, accipe, ὁ δὲ Ἔχετος καὶ Ἡπείρῳ βασιλεὺς τιμωρητικώτατος. (Vid. Odyss. Σ. 83. &c.) Haec inseruerat *M. du S.* Nos vero illa Scholia jam dedimus ad 2. *Ver. Hist. J. F. R.*

64. Τουτονὶ] Τὸν Ἡρακλέα. *V.*

(6) Σοφ. πλέον] Haec non cohaerent; nisi transponas, vid. Addenda. *J. F. R.*

(7) Διτυέρσης ἦτος] C. Διτυέρης ὁ Κερκύων. V. vero Διτυέρσης &c. Sic notavit *M. du S.* nec tamen Impressa, quae Διτυέρσης habebant, sollicitavit, quod nec ego facio, quia nescio quis ille Dityerses fuerit. Lityersas Midiae fil. *Hesychio. J. F. R.*

(8) Ἀντέτεινον] Ἀντέτειναν ante editum, mutavit *M. du S.* non addens unde. Sed suspicor ex Cod. quia alioqui sponte non mutallet quod aeque bonum erat. *J. F. R.*

ἐν, retinui tamen. *M. du S.*

60. Πιτυοκάμπτην] Et sic, non ut est in O. editum T. I. *Prometh.* c. 7. f. ubi omnino vid. notam Cl. *Hemsterh. J. F. R.*

70. Καθήμεθα] Conf. supra *de Sacrif.* c. 9. pr. *M. du S.*

72. Περὶ] Servavi scripturam quam Cl. *Gesn.* in versione expressit. Nec quisquam objecerit, odores adoleri, carnesve immolari non circum, sed in ipsis altaribus; nam περὶ pertinet ad homines circum altaria versantes, dum sacrificant. *J. F. R.*

75. Ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες, εὑρίσκωσιν ὑδὲν ὄφελος αὐτοῖς ἂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τὰς σποδοὺς πέμποιεν] Quod si, inquit Momus, homines paullo

minem : & ad labores promtum, tu, Jupiter, parum curaſſes Hydram, & illas in Stymphalo volucres, & equos Thracicos, & ebrioſas Centaurorum contumelias.

προθύμον εἰς τοὺς πόνους, ὦ Ζεῦ, σὺ ὀλίγου [k] ἐφρόντισας ἂν τῆς Ὕδρας, καὶ τῶν ἐν Στυμφάλῳ ὀρνέων, καὶ ἵππων τῶν [l] Θρακικῶν, καὶ τῆς Κενταύρων ὕβρεως, καὶ παροινίας.

22. Sed ſi verum dicendum eſt, ſedemus in hoc ſolum intenti, ſi quis ſacrificet, & nidorem excitet circa altaria. Reliqua ſuo fluxu feruntur, & trahuntur unumquodque ut ſors tulerit. Itaque nihil praeter ſpem nobis accidit, & in poſterum accidet, quum apertis paullatim oculis homines invenient, nihil ſibi prodeſſe, ſi ſacrificent nobis, & libamina mittant. Tum

Ἀλλ' εἰ χρὴ ταληθῆ λέγειν, καθήμεθα τοῦτο μόνον ὀπτηρεῦντες, εἴ τις [m] θύει, καὶ [n] κνισᾷ [o] περὶ τοὺς βωμούς. τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν [p] τύχοι ἕκαστον [q] παρασυρόμενα. τοιγαροῦν εἰκότα νῦν πάσχομεν, καὶ ἔτι πείσόμεθα, ἐπειδὰν κατ' ὀλίγον οἱ ἄνθρωποι ἀνακύπτοντες [r] εὑρίσκωσιν, ὡδὲν ὄφελος αὐτοῖς [s] ὂν, εἰ θύοιεν ἡμῖν, καὶ τὰς [t] πομπὰς πέμποιεν. εἶτ'

k Ἐφρόντισας] Ἐφροντίζες O. *l* Θρακικῶν] Θρακείων P. Vulgata eſt in *Fl.* &c. *m* Θύει] Θύσει O. *n* Κνισᾷ] Κνισᾷσι O. *o* Περὶ] Sic *Ald. H. B*ſ. *Fr. P.* Παρὰ *J. Fl.* Ἐπὶ *S. p* Τύχοι] Τύχῃ O. *q* Παρασυρόμενα] Π——ενον G. O. *r* Εὑρίσκωσιν] Εὑρίσκουσιν *Fl.* *s* Ὄν] Ὢν *Fl.* male. Nil vulgatam mutat P. *t* Πομπὰς] G. P. O. & marg. *A*ſ. Σπονδὰς Edd.

71. Καὶ (9) κνισᾷ] Καπνὸν ἐν τοῖς βωμοῖς ἀπεργάζεται. *V.*

(9) Κνισᾷ] Sic dare non haeſitavi, pro κνισᾷ quod in editis erat. *J. F. R.*

lo attentius rem conſiderent, facile deprehendant nihil ſibi prodeſſe, ſi nobis Diis rem ſacram faciant: non enim propterea rerum humanarum curſus mutatur, & ad hominum vota accommodatur. Pro σπονδὰς πέμποιεν Cl. *Graevius* in MS. legi ait πομπὰς πέμποιεν. Equidem non dubito, quin lectio illa MSti [εἰ θύοιεν ἡμῖν ἐς τὰς πομπὰς πέμποιεν] ſit omnino γνήσιος. Voce θύειν comprehendit hic Momus omne ſacrificii genus: per πομπὰς πέμπειν autem intelligit ludos votivos, ſolennes pompas, θεωρίας, & id genus omnia. Neque vero de ſanitate dictionis πομπὰς πέμπειν dubitandum reor; praeſertim quum eam probam eſſe doceat nos inſignis locus in *Demoſthenis* Oratione I. contra Philippum p. 50. E. Ait illic Orator, Εἰ γάρ ἐροιτό τις ὑμᾶς, Εἰρήνην ἄγετε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; Μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε, εἴποτ' ἂν, ἀλλὰ Φιλίππῳ πολεμοῦμεν. Οὐκ ἐχειροτονεῖτε δὲ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν δέκα ταξιάρχους καὶ στρατηγοὺς, καὶ φυλάρχους, καὶ ἱππάρχους δύο; Τί ἂν ἕτοι ποιοῦσε, πλὴν ἵνος ἀνδρὸς ὃν ἂν ἐκπέμψῃτε ἐπὶ τὸ πόλεμον; οἱ λοιποὶ τὰς πομπὰς πέμψουσιν ὑμῖν μᾶ τῶν ἱεροποιῶν. *Si quis enim vos roget, Pacemne agitis, Athenienſes? Minime vero nos quidem, dicturi ſitis; ſed cum Philippo bellum gerimus. Nonne vero creaſtis e veſtris civibus decem centuriones, & duces, & tribunos, & magiſtros equitum duos? Quid autem iſti plus agunt uno viro, quem miſeritis ad bellum? reliqui pompas vobis ducunt cum ſacrificuli.* Sicut autem hic πομπὰς πέμπειν, ita idem Demoſthenes πομπὴν πομπεύειν habet in Orat. contra Meidian in Μαρτυρίᾳ Pammenis aurarii: Ἐκδύντος δέ μου Δημοσθένους, ᾧ μαρτυρῶ, στέφανοι χρυσοῦν, ὡς καλασκευάσαι, καὶ ἱμάτιον ἁλουργοῦν ποιῆσαι, ὅπως πομπεύσῃ ἐν αὐτοῖς τὴν τῶ Διονύσω πομπήν. &c. *Quum autem mihi Demoſthenes, cui teſtimonium dico, auream coronam parandam, & auratam veſtem faciendam locaſſet, ut in eis Bacchanalium feſtivitatem celebraret*, &c. Dicitur autem πομπὴν πέμπειν, ſive πομπεύειν pari locutionis ratione, qua ἱερὰν ἑορτὰ· Ἀπόκρισιν ἀποκρίνεσθ· Κίνησιν κίνησιν· Τολμῶν τόλμημα· Ἐλπίζειν ἐλπίδας· Φιλοφροσύνας φιλοφρονεῖσθαι· Γαμεῖν γάμους· Εὐδαιμονίαν εὐδαιμονεῖν· Ὑερίζειν ὕβριν· Ἐπιβουλεῖν ἐπιβουλήν· Κινδυνεύειν κινδύνους· Πείθειν πίθῳ· Νίκαν νικᾶν· Συναγωγὴν σύναγωγίας. & plura talia, quorum ingentem praeter haec acervum a nobis alibi collectum, huc transferri nihil attinet. Caeterum ſi de σπονδαῖς potius quam πομπαῖς voluiſſet Lucianus hic loqui Momum, non σπονδὰς πέμπειν, ſed σπονδὰς σπένδεσθαι longe concinnius dixiſſet, quemadmodum jam locutus fuerat in *Timone* T. I. c. 43. Καὶ μήτε κήρυκα δεχώμεθα παρ' αὐτῶν, μήτε σπονδὰς σπενδώμεθα. *Et neque miſſum ab illis caduceatorem recipiamus, neque foedera feriamus.* *J. F.*

76. Ἀνακύπτοντες] Conferri juſſerat *Soulius* T. I. *Somn.* c. 7. ubi pro Lectione. *Funt.* quae ἀναπήφων δὲ ἐδίπτοι, quoque legi maluit ἀνακύπτων δὲ ἐδ. quod al. Edd. habebant, etſi in notis dixerit utrumque illic aptum eſſe. Sed alia capitum ſeu paragraphorum ab *Hemſterh.* facta, jam vid. *Somn.* §. 13. T. I. p. 18. ubi Cl. ille Editor ἀνακύπτω praetulit, rationemque reddidit, quem vide. *J. F. R.*

78. Πομπὰς] Mſſ. Gr. Ox. & P. In Impreſſis eſt σπονδὰς. V. *Jenſ.* *M. du S.*

εἶτ' ἐν βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ [a] ἀποφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους, ὥστε [b] ὑμέτερον ἂν εἴη παύειν, καὶ ἰᾶσθαι [c] τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς τόδε αὐτὰ προαγαγόντων. Μώμῳ δὲ οὐ μέγας ὁ κίνδυνος, εἰ ἄτιμος ἔσται, οὐδὲ γὰρ πάλαι τῶν [d] τιμωμένων ἦν, ὑμῖν [e] ἔτι εὐτυχούντων, καὶ τὰς θυσίας [f] καρπουμένων.

ΖΕΥΣ. Τοῦτον μὲν, ὦ θεοὶ, ληρεῖν [g] ἐάσωμεν, ἀεὶ τραχὺν ὄντα, καὶ ὀπιτιμητικόν. [h] ἔστι μὲν γὰρ, ὡς ὁ θαυμαστὸς Δημοσθένης ἔφη, τὸ μὲν ἐγκαλέσαι, καὶ μέμψασθαι, καὶ ὀπιτιμῆσαι, ῥᾴδιον καὶ τῷ βουλομένῳ παντός· τὸ δὲ ὅπως τὰ παρόντα βελτίω [i] γένηται, συμβουλεῦσαι, τοῦτ' ἔμφρονος ὡς

paullo poſt videbis illudentes nobis Epicuros, & Metrodoros, & Damides, victos vero ab illis jugulatosque noſtros patronos. Veſtrum ergo fuerit ſedare ac ſanare talia, qui nempe ea in hunc ſtatum perduxeritis. Momo quidem non magnum *imminet* periculum, ſi honore carebit, neque enim olim inter honoratos fuit, cum vos adhuc felices frueremini victimis.

23. JUP. Hunc, Dii, delirare patiamur, aſperum ſemper, & ad reprehenſiones proclivem. Eſt nimirum, ut admirabilis *vir* Demoſthenes dixit, accuſare quidem & reprehendere, & increpare facile, & uniuscujusque, qui modo voluerit: ſed conſilium dare, quomodo meliora fiant praeſentia, illud demum prudentis re vera con-

a Ἀποφραττομένους] Sic dedi ex G. O. P. & marg. *A*1. Ἀποσφαττομένους Edd. priores. b Ὑμέτερον] Hoc dedi ex *J.* G. L. Ἡμέτερον Edd. vulgo, ne *Fl.* quidem excepta. c Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα O. d Τιμωμένων] Sic dedi ex O. & *S.* Τιμωμ. male *J. Fl. H, P. Ald.* e Ἔτ'] Ἔτι δὲ O. f Καρπουμένων] Μόνον ἐπομένων G. Ox. & *Coll.* Μόνων ἐστιωμένων marg. *A*1. g Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* h Ἔστι μὲν γὰρ ὡς] Ἔστι γὰρ καθὼς O. Ὡς μὲν γὰρ ὁ *J. Fl.* i Γένηται] Γενήσεται O.

87. Καρπουμένων] Γράφε καὶ τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων. *G.*

90. Ἔστι μὲν γὰρ] Γραι. ἔστι γὰρ ὡς θαυμαστὸς Δημοσθένης. *G.*

Σπονδὰς πέμποιεν] Non reprehendo formulam πομπὰς πέμπειν, & fit πομπῶν mentio paullo ante c. 18. Sed puto hic de ſumtu ſermonem eſſe & impenſa, ac de alimentis Deorum adeo. *Mittere* etiam apud Romanos in ſacrificiis uſitatum, & aliquoties de inferiis uſurpatum *Virgilio* atque *Ovidio*. *J.M.G.*

Πομπὰς πέμποιεν] Neque tamen improbarem σπονδὰς. Sed propter Codicum numerum & virorum doctorum πομπὰς praeferentium conſenſum, hoc recipere ſum permotus. V. *Dion.* p. 297. A. *Plat.* de Rep. I. p. 571. A. *J.F.R.*

79. Εἶτ' οὖ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους] Momus ad Jovem: εἶτ' οὖ βραχεῖ ὄψει καλαγελῶντας ἡμῖν τοὺς Ἐπικούρους, καὶ Μητροδώρους, καὶ Δάμιδας, κρατουμένους δὲ, καὶ ἀποσφαττομένους ὑπ' αὐτῶν, τοὺς ἡμετέρους συνηγόρους. Benedictus: *Deinde brevi videbis irridentes Epicuros, Metrodoros, & Damidas, victosque & jugulatos ab ipſis patronos hoſce noſtros.* Apud Latinos ſane *jugulare adverſarium* legitur, pro ad incitas redigere. Sed Graecos ad iſta has voces σφάττειν & ἀποσφάττειν non exiſtimo tranſtuliſſe: ſane nullum exemplum memoriae ſuccurrit. Emenda ſine mora ex Mſ. καὶ ἀποφραττομένους ὑπ' αὐτῶν. *Patronos hoſce noſtros vitiſos, & os eis obſtructum eſſe.* Nam ἀποφράττειν eſt os obturare adverſario, ut ne hiſcere poſſit. *Pollux* VIII, 15. ἀποφρέφειν τὴν γλῶτταν, ἀποφράττειν τὸ στόμα ἄμοιρον. Aliud eſt inferius c. 43. cum Momo intempeſtiva interpellatione obtundente Deos, Jupiter reſpondiſſet, Σὺ ἡμᾶς ἐπισφάττεις, ὦ Μῶμε. quod non eſt, *tu mactas nos, Mome*, ut interpretes. ſed Latini dicunt: *Enecas nos, Mome*, ut *Terentius* in Andria IV, 1. *Cur me enecas?* aut *occidis nos*, ut Horat. *occidis ſaepe rogando.* Sed in hoc ipſo dialogo c. 52. f. hoc verbum ex Mſ. reponendum eſt, ἤδη γάρ σε τούτῳ ὀφάκῳ ἀποσφάξω, *ego te hac teſta interficiam.* Vulgo frigidius, ἀποθραύσω. Paucis verſibus ante: τὰ δ' ἄλλα κατὰ ῥοῦν φέρεται, ὡς ἂν τύχοι ἕκαστον ὠθισυρόμενον. Melius Mſ. παρασυρόμενον. *ut quaevis forte trahitur* a vi fluminis ſcilicet. ὠθισυρόμενον pertinet ad ἕκαστον. ſed in iis quae modo praeceſſerunt, non probo ejusdem libri ſcripturam, quae pro τὰς σπονδὰς πέμποιεν, prae ſe fert τὰς πομπὰς πέμποιεν. Nam quamvis pompae & ludi in Deorum honorem inſtituerentur, tamen πομπὰς πέμπειν, nemo dixerit. Ibidem ſtatim & ſic Mſ. legendum ὥστε ὑμέτερον ἂν εἴη, *quare veſtrarum eſſet partium*, non ἡμέτερον, ſequentia indicant verba, in quibus non damno, τὰς θυσίας καρπουμένων, quod in editionibus extat. non poſſum tamen non indicare, in vetere libro haberi τὰς θυσίας μόνων ἐστιωμένων, *vobis ſolis ſacrificia in epulis comedentibus.* cum nunc partem

consiliarii est : quod vos reliqui, probe scio, vel tacente isto, facietis.

24. NEPT. Ego de caetero, submersus sum, ut nostis, & in fundo *maris* versor, pro me, quantum possum, servans navigantes, & navigia deducens, & molliens ventos. Interim tamen (nam haec etiam mihi curae sunt) aio oportere hunc Damin tollere ante de medio, quam ad contentionem veniat, vel fulmine, vel alia quadam ratione, ne dicendo superet. (Dicis enim, Jupiter, probabilem esse hominem) simul ostenderimus illis, quam ulciscí soleamus eos, qui talia contra nos disputant.

25. JUP. Ludis, Neptune, an plane oblitus es, nihil talium in nostra potestate

95 ἀληθῶς συμβάλῃ· ὅτῳ οἱ ἄλλοι, εὖ οἶδ', ὅτι ποιήσεις, καὶ τάχα σιωπῶντος.

ΠΟΣ. [k] Ἐγὼ τὰ μὲν ἄλλα ἐμπροσθρύχιός εἰμι, ὡς ἴστε, καὶ ἐν βυθῷ πολιτεύομαι, κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, σώζων ἱτὺς πλέοντας, καὶ ἀποπέμπων τὰ πλοῖα, καὶ τὺς ἀνέμους καταμαλάττων. ὅμως δ' ἔν (μέλει γάρ μοι καὶ τὰ ἐνταῦθα) φημὶ δεῖν τὸν Δάμιν τοῦτον ἐκποδὼν ποιήσασθαι πρὶν ς'ὅπι τὸν ἔριν ἦκειν, ἤτοι κεραυνῷ, [m] ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ, μὴ καὶ ὑπέρχῃ λέγων. (φῄς γὰρ, ὦ Ζεῦ, πιθανόν τινα εἶναι αὐτόν.) ἅμα γὰρ καὶ δείξομεν αὐτοῖς, ὡς μεταρχόμεθα τὺς τὰ τοιαῦτα καθ' ἡμῶν διεξιόντας.

ΖΕΥΣ. Παίζεις, ὦ Πόσειδον, ἢ τέλεον ἐπιλέλησαι, [n] ὡς οὐδὲν ἐφ' ἡμῖν τῶν τοιούτων ὄντων;

k Ἐγὼ] Ἐγὼ δὲ O. l Μέλει] Μέλλει male O. m Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Restitui ex G. nam Edd. τινὶ, ἢ ἄλλῃ. Ox. vero melius etiam ἤ τινι ἄλλῃ. n Ὡς] Insertum ex O. Non aderat in Edd.

tem sibi vindicent sacerdotes, partem qui sacrificant. & id magis arridet, genioque Luciani est convenientius. *J.G.G.*

81. Ἀποφραττομένους] Ita optime O. & P. etiam. Quod enim ἀποσφαττομένους in vulgatis legitur, absurdissimum est. *M. du S.*

Ibid. Καὶ ἀποσφαττομένους] Praefero hic etiam antiquam lectionem, & versionem *jugulatos*, quae ad disputationem talem bene convenit : praesertim cum hoc ipso libello deinde ἐπισφάττειν etiam metaphora simili adhibeatur. Credo ego ἀποφραττομένους esse glossam : certe nemo sanus potuit τῷ ἀποφραττομένους substituere ἀποσφαττομένους, sed contra. *J.M.G.*

Ἀποφραττομένους] Non potui denegare quatuor codicum collationibus, quin earum lectionem reciperem, *Solanique* diligentiae satisfacerem ; & sensus adeo planus est ab ea, ut nemo alium sit desideraturus. At verum est ἀποσφάττομ. elegans esse, si Latinorum more dictum intelligas ; sed dum exempla desidero, Codices sequor. Si satis verum foret, ἐπισφάττεις, quod deinde occurrit, c. 43. idem esse, etiam hic vulgatum servarem ; quod si deinde comperiam, fatebor me hujus etiam mutationis poenitere. *J.F.R.*

83. Τῶν] Quasi dixisset ὑμῶν. *M. du S.*

86. Τῶν τιμωμένων ἦν] Cur τιμωμένων dederim, res ipsa loquitur. Nec repetam quae alibi ex *Aristoph.* Plut. dixi, εἴ γε τῷ φίλων, & similia. *J.F.R.*

90. Δημοσθένης] *Demosthenis* verba *Olynth.* I. p. m. 6. B. sunt: Τὸ μὲν ἓν ἐπιτιμᾶν, ἴσως φήσαι τις ἄν, ῥᾴδιον καὶ πάντὸς εἶναι· τὸ δὲ ὑπὲρ τῶν παρόντων ὅ τι δεῖ πράττειν ἀποφαίνεσθαι, τοῦτ' εἶναι συμβούλου. *M. du S.*

99. Κατ' ἐμαυτὸν εἰς ὅσον] Illud εἰς ὅσον ἐμοὶ δυνατὸν, videtur interpretatio esse τῷ κατ' ἐμαυτὸν, adeoque nonnullis pro glossa habebitur ; quod ut non nego, ita tamen minime elimino, quia interpretatio est necessaria, ab ipso Luciano forsan profecta ; si quid tamen superfluum, malim illud ἐμοὶ abesse, tumque εἰς ὅσον δυνατὸν non esset idem quod κατ' ἐμαυτὸν, sed respiceret ad fatum Parcasque, quarum necessitati & se aeque ac Jovem fateretur subjectum, quasi diceret: *si modo per fatum fieri potest.* *J.F.R.*

4. Ἐκποδὼν] Jam sic scribitur ; alias ἐκ ποδῶν. Vid. supra notata ad Dial. *pro Imag.* c. ult. f. adde *Soph.* Aj. 1020. ubi ἐκποδὼν quoque exaratum, *procul* valet. Hic vero *e medio* vertere malim, cujus exempla vid. supra l. c. Licet fatear saepe nihil interesse. Ap. *Xenoph.* autem in Edd. antiqq. ἐκ ποδῶν scribi amat. Vid. *Cyrop.* L. III. sub init. f. Ed. *Bas.* 1555. p. 43. βελόμβοι τὰ ὄντα ἐκ ποδῶν ποιοῦσι. Quod & ibi vertitur *procul portare.* Sed & ibi eodem redibit, utrum *e medio*, *e conspectu*, vertas. *J.F.R.*

5. Ἤτοι κεραυνῷ] Ex Mss. legendum, ἤτοι κεραυνῷ, ἢ ἄλλῃ τινὶ μηχανῇ. non ut editiones praeferunt, ἤτοι κεραυνῷ τινι, ἢ ἄλλῃ μηχανῇ. *J.G.G.*

Ibid. Ἢ ἄλλῃ τινὶ] Mss. Ox. ἢ τινι ἄλλῃ. Impressi, τινι, ἢ ἄλλῃ. Ego ordinem verborum sic mutavi. *M. du S.*

11. Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Legendum videtur : ἐπιλέλησαι ὅτι οὐδὲν &c. *F.G.*

Ἐπιλέλησαι οὐδὲν] Bene conjecerat *Gujetus* conjunctionem deesse. Ὡς igitur ex Cod. O. lubens recepi. *J.F.R.*

Ibid. Ὡς οὐδὲν] Ex Mss. Ox. est illud ὡς. *M. du S.*

ὄξιν; ἀλλ' αἱ Μοῖραι ἑκάστῳ ὁπλώθωσι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόη ἀποθανεῖν. [a] ἐπεὶ εἴ γε μοι ἐπ' ἐξουσίας τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰάσας ἂν οἶει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους [b] ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μὲν τῶν πλοκάμων ἀποκειραντας, [c] ἓξ μνᾶς ἑκάτερον [d] ἕλκοντας; ἢ σὺ αὐτὸς ἀμελήσας ἂν ἐν [e] Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ [f] Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, ᾧ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τῶν Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ [g] ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἵνα μὴ Τιμοκλεῖ ὡς τις ἄλλος, ἢ ἐξ ἐρήμης [h] κρατεῖν ἔτι δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν [i] σύντομόν τινα ταύτην ᾤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα, εἶναι, ἀλλὰ μοίρας ἑκάστῳ ἐπικλώθεσθαι, τὸν μὲν κεραυνῷ, τὸν δὲ ξίφει, τὸν δὲ πυρετῷ, ἢ φθόη ἀποθανεῖν. εἰ γὰρ ἐπ' ἐμοὶ ἦν τὸ πρᾶγμα, ἐάσας ἂν οἴει τοὺς ἱεροσύλους πρώην ἀπελθεῖν ἀκεραυνώτους ἐξ Ὀλυμπίας, δύο μὲν τῶν πλοκάμων ἀποκειραντας, ἓξ μνᾶς ἑκάτερον ἕλκοντας; ἢ σὺ αὐτὸς ἀμελήσας ἂν ἐν Γεραιστῷ τὸν ἁλιέα τὸν ἐξ Ὠρεοῦ, ὑφαιρούμενόν σου τὴν τρίαιναν; ἄλλως τε, ᾧ δόξομεν ἀγανακτεῖν, λελυπημένοι τῷ πράγματι, καὶ δεδιέναι τὰς παρὰ τῶν Δάμιδος λόγους, καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι τὸν ἄνδρα, ἵνα μὴ Τιμοκλεῖ ὡς τις ἄλλος, ἢ ἐξ ἐρήμης κρατεῖν ἔτι δόξομεν; ΠΟΣ. Καὶ μὴν σύντομόν τινα ταύτην ᾤμην ἐπινενοηκέναι ἔγωγε πρὸς τὴν νίκην. ΖΕΥΣ. Ἄπαγε, θυννῶδες τὸ ἐνθύμημα,

esse, sed nere unicuique Parcas, ut alius fulmine, gladio alius, alius febri aut tabe moriatur. Alioqui, si quidem in mea potestate res fuisset, passusne essem, putas, sacrilegos nuper discedere non fulminatos Olympia, qui duos de meis cirris detonderant, sex minas pendentem unumquemque? aut tu ne ipse neglecturus eras in Geraesto piscatorem ex Oreo, qui tridentem tibi subduxit? Caeterum etiam videbimur indigne ferre, & dolere ob hoc negotium, & metuere argumenta Damidis, & propter hoc ipsum amoliri hominem, nec expectare ut cum Timocle comparetur: itaque quid aliud, quam indicta ab adversario caussa, vincere sic videbimur? NEPT. At ego compendiariam hanc excogitasse mihi videbar ad victoriam *viam*. JUP. Apage, thunnorum hoc commeatum fuerit, & nimis

a Ἐπεὶ εἴ γε] Ἐπείτοι γε O. b Ἐξ Ὀλυμπίας] Ἐκ Πίσης O. & *Schol.* c Ἓξ μνᾶς] Μνᾶν *Fl.* omisso ἓξ. d Ἕλκοντας] Ἕλκοντας O. & marg. *A1.* e Γεραιστῷ] Γερεστῷ *J.* Vulgatam cett. omnes habent cum Cod. O. f Ὠρεοῦ] Ὠρ. σοῦ esse in O. notat *M. du S.* dubie tamen, anne Ὠρ εοῦ tantum discrete. g Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀ——ζοντες *Fl.* Vulgatam firmat P. h Κρατεῖν ἔτι] Οὐτω κρ. O. i Σύντομον] Ἐπίτομον O.

16. Ἐξ Ὀλυμπίας] Γράφεται οὐκ Πίσης, Πίσα δὲ πόλις τῆς Ἠλιακῆς μοίρας Πελοποννησου, καθ' ἣν ὁ ἀγὼν ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια. *V.*

18. Μνᾶς ἑκάτερον] Ἡ μνᾶ (1) ἐξ δραχμὰς ἔχει· ἡ δὲ Ἀττικὴ μνᾶ εἶχε δραχμὰς ρ', ὡς φησι (2) ὁ Πολυδεύκης. Εὔπολις Κολαξι, δεῖπνον δὸς ρ' δραχμὰς, καὶ (3) ἐπιφέρει κόλαξιν οἶνον δὸς ἑτέραν μνᾶν. δηλονότι μνᾶν εἰρηκε τὰς πρότερας ρ' δραχμὰς. ἡ μέντοι δραχμὴ εἶχεν ὀβολοὺς ς', ὅθεν ὁ ἐπωβελία τὸ ἕκτον τῆς τιμήματος. *V.*

19. Ἐν γεραιστῷ] Γεραιστὸς πόλις Εὐβοίας, ἥτις μέχρι νῦν λεγομένη, καὶ ὁ Ὠρεὸς, πόλις Εὐβοίας, (4) ἧς οἱ πολῖται Ὠρεῶται λέγονται. *V.* (Meminit Demosthenes, addit C.)

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Ἀποτιθέναι ἀνελόντας. *G.*

26. Ἐξ Ἐρήμης] Ἐρήμην λέγει ἡνίκα ὁρισθείσης περὶ τῆς δίκης ἡμέρας, ὁ (5) εἰς τὴν ἀντιδίκων ἀπολειφθείς· τότε γὰρ οἱ δικασταὶ καταδικάζουσι τῶν (6) ἀπολειφθέντων ἐρήμων. *V.*

29. Θυννῶδες] Ἐπειδὴ (7) τοὺς θύννους ὁ λόγος ὁ ἀμφισβητήσει νικᾶν, ἀλλὰ τριαίνας ἀναιρεῖσθαι, εἰκότως τὸ φονεῦσαι τὸν Δαμιν θυννῶδες ὠνόμασεν. *V.*

(1) Ἓξ] Lege ἑκατὸν, aut ἡ δραχμὴ ἓξ ὀβολὸς, ut in fine Scholii est. *M. du S.*

(2) Οἱ male Ed. *Cler.*

(3) Ἐπιφέρει] Ἐπίφερε lectum antea. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἧς] Οὗ erat in V.

(5) Εἰς] Εἰς praepositio legebatur in editis, neque correxerat *Solan.* Nihilo minus audacter mutavi in εἰς, quod vel coccus videat quare. *J. F. R.*

(6) Ἀπολιφθέντες] Ἀπολειφθέντες edimus ante. Merito emendavit *Solan* noster. Solemnis jotacismus haec frequenter confundere amat, ut saepe vidimus. Idem observat Cl. *Wessel.* ad L. 2. *Died. Sic.* atque alibi. *J. F. R.*

(7) Τὸς θύννους] Τὰς θύννας edita. Correxit *M. du S.*

17. Πλοκάμων — ἕλκοντας] Quando hoc factum sit nescio. In Ox. ἕλκοντας. Utrumque probum. *M. du S.*

19. Γεραιστῷ] Veram esse hanc scripturam, patet ex *Thucyd.* III. 3. p. 170. (quem adeundum *Hemsterh* in marg. monuit.) Nam licet *Hudson.* in variantt. Lectt. illic notet, etiam Γεραιστὸς sine diphthongo scribi, *Wassius* tamen bene monet, etiam Latinis Geographis *Geraestus* scribi, ac *Dukerus* ex Liv. XXXI. 45. *Gaerestum nobilem* Euboeae portum vocari, docet, ac Lucianum ex h. l. testem adducit; licet errore typographico Γερειτὸς pro γεραιστὸς in illa ad Thucyd. Nota, quae est No. 55. editum conspiciatur. *J. F. R.*

23. Ἀποσκευάζεσθαι] Malam interpunctionem, ex qua mala quoque ante versio nata erat, correxi. Vulgo enim sic editum fuit: καὶ δι' αὐτὸ ἀποσκευάζεσθαι, τὸν ἄνδρα ἢ μὴ ξυμμείναντες &c. Sed ἀποσκευάζεσθαι pertinere ad ἄνδρα, facile patet, & locutio satis est vulgata, pro *e medio tollere* aliquem, maxime *Herodiano*, qui aliquotics ita utitur, ut I. c. 17. §. 3. Καὶ λοιποὺς πατρῴους φίλους ἀποσκευάσασθαι πάντας ἠθέλησε. Item *VII.*

1.

mis pingue ; ante interficere adversarium, ut invictus moriatur , disputationem relinquens non dijudicatam , & de qua contentioni adhuc locus sit. NEPT. Ergo melius vos aliud excogitate , si mea adeo ad thunnos a vobis ablegantur.

26. APOL. Si juvenibus etiam , & adhuc imberbibus nobis permissum lege esset concionari , forte dicerem aliquid utile ad nostram deliberationem. MOM. Deliberatio , Apollo , adeo de magnis rebus est, ut non secundum aetatem , sed communis omnibus dicendi facultas proposita sit. Lepidum quippe fuerit , si , cum in extremis versemur periculis , de potestate legitima subtiliter & jejune disputemus. Tu vero etiam omnino jam legitimus concionator es, qui ephebis olim excesseris , & in duodecim *Deorum* album relatus , atque tantum

ὦ Πόσειδον, ἡ κομιδῇ παχὺ, [k] προαιρεῖν τ' ἀνταγωνιστὴν, ὡς [l] ἀποθάνῃ ἀήττητος, ἀμφίριστον ἔτι, ἢ ἀδιάκριτον καταλιπὼν τ' λόγον. ΠΟΣ. Οὐκοῦν ἄμεινόν τι ὑμεῖς [m] ἐπινοεῖτε ἄλλο, εἰ τἀμὰ ἅττως ὑμῖν ἀποτεθύννισται.

ΑΠΟΛ. Εἰ ἦ τοῖς νέοις [n] ἔτι ἦ ἀγενείοις ἡμῖν ἐφεῖτο ἐκ τοῦ νόμου δημηγορεῖν, ἴσως ἂν εἶπόν τι συμφέρον. [o] εἰς τ' διάσκεψιν. [p] ΜΩΜ. Ἡ μὲν σκέψις, ὦ Ἄπολλον, ἅτω περὶ μεγάλων, ὥστε μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον. χαρίεν γὰρ εἰ ἦ περὶ τ' ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τ' ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας [q] σμικρολογοίμεθα. σὺ δὲ καὶ πάνυ [r] ἤδη ἔννομος εἶ δημηγόρος, προπαλαι μὲν ἐξ ἐφήβων γεγονὼς, ἐγγεγραμμένος δὲ ἐς τὸ [s] τ' δώδεκα ληξιαρχικόν· ἦ ὀλίγου δεῖν,

[k] Προαιρεῖν] Hoc praetuli ex *F.* & P. Προαιρήσειν Edd. Προαιρήσειν *Fl.* [l] Ἀποθάνῃ] Ἀποθάνοι O. [m] Ἐπινοεῖτε ἄλλο] Invertit O. [n] Ἔτι] Omittit O. [o] Εἰς] Non adesse notat *Solan.* non addens ubi. nam est in *Fl.* &c. [p] ΜΩΜ.] Z. male *Fl.* [q] Σμικρολογοίμεθα] Σμ——γούμεθα *Fl.* [r] Ἤδη] Deest in O. [s] Τῶν δώδεκα] Δώδεκα θεῶν *Const.* Ἐπὶ τ. δ. O.

32. Ἀμφίριστον] Ἀμφισβητήσιμον. *V.* (C. Ἀμφίβολον.)

42. Χαρίεν γὰρ] Γελοιῶδες, ἀνόητον. *V.*

46. Ἐς τὸ τ' δώδεκα] Ἀφ' οὗ οἱ δώδεκα θεοὶ ἄρχειν ἐτάχθησαν, δηλονότι παυθείσης τ' Κρόνου ἀρχῆς. *V.* (De XII. Diis lege in ὄρνισιν Aristophanis. C.)

47. Ληξιαρχικὸν] Δύο ἦσαν γραμματεῖα παρὰ τοῖς Ἀθηναίοις. ἢ ἐν τῷ ἑνὶ ἐνεγράφοντο ἅμα τῷ γενηθῆναι, ἐν δὲ τῷ ἑτέρῳ, ἡνίκα τ' ἐνόμιμα ἡλικίας ἐγένοντο. τοῦτο δὲ ἐκαλεῖτο Ληξιαρχικόν. (8) Ἐπεὶ δὲ οἱ ὑγιαφόρβιοι ἐν αὐτῷ κύριοι ἐγίνοντο τότε τ' (9) πατρῴας λήξεως, τυτέσι τῶ κλήρω ἐ τ' ὑποστάσεως. λῆξις γὰρ ἐκαλεῖτο ἡ πατρῶα κληρονομία. ἐπὶ ὃν τ' ὀρφανῶν καλαλειπομένων, ὑπὸ ἐπιτρόπους παρεπέμπετο τὰ πατρῶα, ὡς ἂν αὐτῶν διετόντων μὴ φθείροιτο τὰ τ' ὀρφάνων, εἶτα (10) ἐπεὶ σὶ ἂν ἐπιδιετὶς οἱ ὀρφανοὶ ἦσαν, ἐξῆν αὐτοῖς ἀπὸ τ' νόμων εἰς τὸ Ληξιαρχικὸν ἐγγραφέντας ἀναλαμβάνειν τὰ πατρῶα. τὸ δὲ ἦν τὸ τ' λήξεως, ἤτοι τ' ἑαυτοῦ ἄρχειν κληρονομίας. τοῦτο νῦν ἐνταῦθα εἰς τ' Ἀπόλλωνα φησὶν ὁ Ζεὺς, ὡς εἰ ἦ ἀγένειος εἶ, ἦ τοῦτο αἰτιᾷ, τὸ μὴ ἐξὸν εἶναί σοι λέγειν, ἀλλ' ἦν ἔξεστι. πάλαι γὰρ τ' αὐτεξουσιότητος ἐπελάθου, ὡς ἐ ὑπὲρ ἄλλου ἐ ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐξεῖναί σοι λέγειν ἐ γνώμην εἰσηγεῖσθαι τῷ βουλομένῳ. τὸ δὲ (11) ὀλίγου δεῖν τ' ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν, ἀντὶ τοῦ σχεδὸν τ' ἐπὶ Κρόνου τὴν βουλὴν συμπληρούντων θεῶν. ὀκτὼ γὰρ ἦσαν οἱ πάλαι θεοὶ, ὡς ἐ Ἡροδότῳ δοκεῖ τῷ Ἁλικαρνασσεῖ. *V.*

(8) Ἐπεὶ δὲ] *Quum* habet C.

(9) Πατρῴας] Πρω. V.

(10) Ἐπεὶ δ' ἂν ἐπιδιετὶς] Pro his omnibus *quum* tantum est in C.

(11) Ὀλίγου δεῖν] Ὀλίγον Edit. *Cler.* quam emendavit *M. du S.*

1. 7. Quod supra jam exhibuimus. Et Nostro supra *Tyrannic.* c. 1. atque alibi. *F. F. R.*

27. Τινα ταύτῃ] Subaudi ὁδὸν. *F. G.* Vid. *Bos* de Ellipsi, & nos supra T. I. Patebit ex Indice. *F. F. R.*

36. Νέοις] Ante trigesimum aetatis annum pro concione dicere leges Athenienses non sinebant. Senioribus etiam primus dicendi locus concedebatur. Vide *Plut.* 1404. 2. *M. du S.*

40. Ἴσως μὴ καθ' ἡλικίαν, ἀλλὰ κοινὸν ἅπασι προκεῖσθαι τ' λόγον] Horum verborum sensum non sunt assecuti Interpretes, quorum alter: *ut in ea non aetatis, sed communis omnibus boni ratio proponatur.* Alter: *ut non aetatis respectu, sed communis utilitatis servandae gratia omnibus quoque sermo sit propositus.* Sensus est: *ut non aetatis ratio haberi debeat, sed omnes communiter sententiam suam dicere oporteat.* Eodem modo quo Mnesiphilus apud *Plut.* Conviv. 7. Sapient. p. 154. Ἐγώ τοι, ὦ Περίανδρε, τ' λόγον ἀξιῶ καθάπερ τ' οἶνον μὴ Πλαστήνδιον μηδὲ Ἀμισηνὸν, ἀλλ' ἐξ ἴσης πᾶσιν ὥσπερ ἐν δημοκρατίᾳ νέμεσθαι ἐ κοινὸν εἶναι. Haec in Observ. Crit. p. 65. habebat *L. Bos.*

47. Ληξιαρχικὸν] Subaudi βιβλίον. *F. G.*

51. Ἐπ-

τὸ ὅτι Κρόνου βουλῆς ὤν. ὅστε μὴ μειρακιεύου πρὸς ἡμᾶς, ἀλλὰ λέγε θαῤῥῶν ἤδη τὰ δοκοῦντα, [a] μὴ αἰδεσθεὶς, [b] εἰ ἀγένειος ὢν δημηγορήσεις, καὶ ταῦτα βαθυπώγωνα καὶ εὐγένειον ὕτως υἱὸν ἔχων τὸν Ἀσκληπιόν. ἄλλως τε καὶ πρέπον ἂν εἴη σοι νῦν μάλιστα [c] ἐκφαίνειν τὴν σοφίαν, εἰ μὴ μάτην ἐν τῷ Ἑλικῶνι κάθησαι ταῖς Μούσαις συμφιλοσοφῶν. ΑΠΟΛ. Ἀλλ' ὁ σὲ, ὦ Μῶμε, χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι· τὸν Δία δὲ, καὶ ἢν ὅτου [d] κελεύσῃ, τάχ' ἄν τι οὐκ ἄμουσον εἴποιμι, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ Ἑλικῶνι μελέτης ἄξιον. ΖΕΥΣ. Λέγε, ὦ τέκνον, ἐφίημι γάρ.

ΑΠΟΛ. Ὁ Τιμοκλῆς ὅτου [e] ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος, καὶ τοὺς λόγους πάνυ [f] ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς· ὥστε καὶ σύνεστιν ὅτι [g] φιλοσοφίᾳ πολλοῖς τῶν νέων, καὶ μισθοὺς οὐκ ὀλίγους ὅτι τούτῳ ἐκλέγει, σφόδρα [h] πιθανὸς ὢν, ὁπόταν ἰδίᾳ τοῖς μαθηταῖς διαλέγοιτο· ἐν πλήθει δὲ εἰπεῖν

non de illo ſub Saturno conſilio *tuus* ſis. Quare noli apud nos adoleſcentuli pudorem ſimulare, ſed audacter jam, quae tibi videntur, dicito, nihil verecundatus, ſi imberbis concionere, praeſertim cum promiſſa adeo barba, & menti probe hirſuti filium habeas Aeſculapium. Caeterum decet te nunc praeſertim tuam proferre ſapientiam, niſi fruſtra in Helicone reſides, & philoſophare cum Muſis. APOL. Atqui tuum non eſt, Mome, eam facultatem dare, ſed Jovis. Hic ſi juſſerit, forte aliquid dixero a Muſis non alienum, ſed exercitatione, quam in Helicone inſtituimus, dignum.

JUP. Dic, fili, permitto enim.

27. APOL. Bonus vir videtur eſſe iſte Timocles, & Deorum amans, & rationes Stoicorum plane perdidicit. Itaque multis cum juvenibus philoſophiae cauſſa verſatur, mercedesque eo nomine non parvas conficit, qui ſit probabilis admodum, quum privatim diſputat cum adoleſcentibus. In turba autem dicere minime audet, & vocem

a Μὴ] Μηδὲν O. non male. M. μὴ Fl. male perſonam Momi huc ingerens. b Εἰ] Ὅτι O. c Ἐκφαίνειν] Ἐμφαίνειν O. d Κελεύσῃ] Κελεύῃ O. e Ἔοικε χρηστὸς ἀνὴρ καὶ φιλόθεος] Ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, O. Εὐσεβὴς pro φιλόθεος etiam marg. A1. f Ἠκριβωκε τοὺς Στωϊκούς] Ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν O. g Φιλοσοφίᾳ] Σοφίᾳ O. P. h Πιθανὸς] Bene ſic L. & B1. ac B2. Πιθανῶς cett. omnes male.

48. Τῆς ἐπὶ Κρόνου βουλῆς ὤν] Ὁ Κρόνος, ὡς οἱ Ἕλληνες λέγουσι, πρώτῳ ἐβασίλευσε τῶν θεῶν, καὶ εἶχεν ἄλλους (1) δώδεκα τοὺς σὺν αὐτῷ διοικοῦντας, διωχθεὶς δὲ τῆς βασιλείας ὑπὸ τοῦ Διὸς τοῦ ἰδίου υἱοῦ ἐδιήθη εἰς τὸν Τάρταρον, καὶ μετὰ τοῦτο ἄλλη συνέσχε βουλὴ τοῦ Διός. V.

59. Ἐν τῷ Ἑλικῶνι] Βοιωτίας ὄρος, ἐν ᾧ ἱδρύσαντο αἱ Μοῦσαι ἐλέγοντο. V.

60. Ἐφιέναι] Συγχωρεῖν, ἐπιτρέπειν. V.

(1) Δώδεκα] C. XI. habent. vid. fin. Scholii praecedentis. M. du S.

51. Βαθυπώγωνα] Conf. ſupra T. I. *Revin.* c. 6. J. F. R.

52. Εὐγένειον] Vid. infra *Icarom.* c. 10. pr. Ubi iterum de *barbato* ſ. pulcro circa mentum, uſurpat; nam quod etiam *generoſum* ſignificet, ut *Bud.* Lexicon minus ait, nondum comperi. Sed cum ab εὐγενὴς quoque fiat εὐγένεια *nobilitas*, non miraret, ſi etiam εὐγένειος adjective eod. ſignificatu reperiam; quamvis tum ad ambigua homonymiae referendum. J. F. R.

56. Ἀλλ' ὁ σὲ χρὴ τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Ridiculus eſt *Benedictus*, quum ab Οφσοραο verbum Graecum vertente per Latinum *permittere* ita abit, ut putet id notare *mandata dare* vel *injungere*, quum in *Toxari* c. 37. καὶ ἐφεῖταί σοι τὸ μίγιστον ἄρχειν τριῶν ἐς τὰς σωθήσας ἐσιέναι ipſe clare viderit recte id verbum ab Οφσοραο ſumptum eſſe. J. G.

57. Τὰ τοιαῦτα ἐφιέναι] Parum hic diſtant, *permittere*, *mandare*, *facultatem dare*: nihil vel verbo ἐφιέναι repugnat, vel rei, de qua agitur: quod vel inde apparet, quia ſtatim ſubjungitur, ἢν ὅτου κελεύσῃ. Placuit praeſertim *facultatem dare*, quia hoc verbo Praeſidis poteſtas commode exprimitur. J. M. G.

61. Ἔοικε] Aut poſt ἀνὴρ excidit εἶναι, aut alia huic loco quaerenda medela. Codex certe Ox. aliter aut reſtrinxit aut reperit, cum habeat: ἔστι μὲν χρηστὸς καὶ εὐσεβὴς, & mox ἠκριβωκὼς τοὺς τῶν Στωϊκῶν. M. du S.

66. Πιθανὸς] Sic L. & *Ven.* 2. *Baſ.* 2. In reliquis πι-

cem habet imperiti hominis, ac semibarbarus est, ut risum propter ista debeat in congressibus, qui non connectat verba, sed balbutiat & perturbetur: & maxime quoties cum hoc ingenio etiam venuste dicendi facultatem vult ostendere. Ad intelligendi enim vim acutissimus est, & subtiliter cogitat, ut affirmant, qui Stoicorum res optime norunt. Cum vero dicit & explicat, prae imbecillitate ea corrumpit, & confundit, qui non clare quid sibi velit explanet, sed aenigmatis similia proferat, ac rursus multo etiam obscurius ad interrogata respondeat. Qui vero illum non intelligunt, derident. Oportet autem, puto, dilucide dicere, ejusque rei multam adhibere providentiam, ut intelligant qui audiunt.

28. MOM. Recte tu quidem illud, Apollo, quod laudas dilucide dicentes, etsi minime omnium ipse hoc facis in oraculis,

ἀτολμότατός ἐστι, καὶ τὴν φωνὴν ἰδιώτης καὶ μιξοβάρβαρος, ὥστε γέλωτα [i] ὀφλισκάνειν ἀφ' ἑαυτοῦ ἐν ταῖς συνουσίαις οὐ συνείρων, ἀλλὰ βατταρίζων καὶ ταραττόμενος· καὶ μάλιστα ὁπόταν οὕτως ἔχων [k] καὶ καλλιρρημοσύνην ἐπιδείκνυται [l] βούληται· συνεῖναι γὰρ ἐς ὑπερβολὴν ὀξύς ἐστι καὶ λεπτογνώμων, ὥς φασιν οἱ ἄμεινον τὰ τῶν Στωϊκῶν εἰδότες. λέγων δὲ καὶ ἑρμηνεύων ὑπ' ἀδυνατείας ἀφανίζει αὐτὰ καὶ συγχεῖ, οὐκ [m] ἀποσαφῶν ὅ, τι βούλεται, ἀλλ' αἰνίγμασιν ἐοικότα προτείνων, καὶ πάλιν αὖ πολὺ ἀσαφέστερα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις ἀποκρινόμενος. οἱ δὲ, ὡς συνιέντες, καταγελῶσιν αὐτοῦ. δεῖ δὲ, οἶμαι, σαφῶς λέγειν, καὶ τοῦτο μάλιστα [n] ποιεῖσθαι πολλὴν τὴν πρόνοιαν, ὡς συνήσουσιν οἱ ἀκούοντες.

ΜΩΜ. Τοῦτο μὲν ὀρθῶς ἔλεξας, ὦ Ἄπολλον, ἐπαινέσας τοὺς σαφῶς λέγοντας, εἰ καὶ μὴ πάνυ ποιοῦς [o] σὺ τοῦτο ἐν τοῖς χρησμοῖς,

i Ὀφλισκάνειν] Ὀφλισκάνει *Fl.* k Καὶ] Abest ab O. l Βούληται] Βούλεται *Fl.* m Ἀποσαφῶν] Ἀποσαφηνίζων O. n Ποιεῖσθαι πολλὴν] Πολλὴν ποιεῖσθαι O. o Σὺ τοῦτο] Αὐτὸ σὺ O.

69. Γέλωτα ὀφλισκάνει] Γέλωτα χρεωστεῖ, ἀντὶ τοῦ γελᾶται. *V.*

71. Βατταρίζων] Τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ (2) βαρβαρίζων. ὁ Βάττος δὲ ἐστὶ τὸ κατὰ Κυρήνην ὑποκιστικὸν ἡγήσαιο, μογιλάλος τις ὤν, ἀπὸ τούτου καὶ τοὺς μὴ εὐθυφόρους, μηδὲ τραχὺ κεχρημένους (3) τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως φθεγγομένους, καὶ παρασήμως, βατταρίζειν φασίν. *V.*

73. Συνεῖναι μὲν γὰρ] Ἀντὶ τοῦ διδάσκειν, ἐκπαιδεύειν. *V.*

(2) Βαρβαρίζων] Sic C. quod secutus sum. Βερβερίζων V. male. Βερβερίζων Edd.

(3) Τῇ γλώττῃ, &c.] Haec quoque in Etymologico leguntur, unde hic supplendum est τῇ γλώττῃ, ἀλλ' ἐπισεσυρμένως καὶ, quae voces imperiti Librarii negligentia omissae, faciunt ut credam alibi alia deesse, quae Apolline indigerent conjectore. *J. Cler.* In C. recte hic locus legitur, ut nunc edi curavimus. *M. du S.*

πιθανῶς, prave. *M. du S.*

68. Τὴν φωνὴν ἰδιώτης] Qui vulgari stilo nulla arte exculto utuntur ἰδιῶται adpellari, praeter alios etiam docet Rev. *Jac. Elsner.* ad 2. Ep. ad *Corinth.* c. XI. 6. p. m. 159. Et Cl. *Jens.* in Lect. Lucian. p. 91. de plane ἀμούσῳ. Sed hoc nimis jam notum, & vidimus supra in *Hermot.* in *Amor.* &c. *J.F.R*

73. Συνεῖναι] Συνιέναι alibi dedimus, ut *de Salt.* vers. fin. Ac *Jensius* haec verba adducens ad *de Salt.* §. 1. etsi aliud agens, quoque scribit συνιέναι. Et hoc differentiae causa melius puto; quia tamen jam crebrius συνεῖναι scribi video, quam ante suspicabar, vulgatam quidem exhibeo, qualem hic inveni, quamquam ex compendio scribendi in his infinitivis usitato, facile fieri potuit, ut perperam confunderetur. Quare dedita quoque opera *Davisium* haec Luciani citantem in Addendis ad *Cic.* Tusc. Disp. I. c. 3. συνιέναι scripsisse arbitror. Usus autem erat *Cicero* simili querela, scribens: *Fieri autem potest, ut recte quis sentiat, & id quod sentit polite eloqui non possit: Sed mandare quemquam literis cogitationes suas, qui eas nec disponere nec illustrare possit, nec delectatione aliqua adlicere lectorem, hominis est intemperanter abutentis & otio & literis.* Quod vero Ed. *Amst.* hic male habeat συνεῖναι — ὀξύς ἐστι, non opus erit monuisse. *J.F.R.*

σμοῖς, λοξὸς ὢν, καὶ γριφώδης, καὶ ἐς τὸ μεταίχμιον [a] ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων τὰ πολλὰ, ὡς τὰς ἀκοὰς ἄλλα δεῖται Πυθίου πρὸς τὴν ἐξήγησιν αὐτοῦ. ἀτὰρ τί τὸ [b] τούτῳ συμβουλεύεις; τίνα ἴασιν ποιήσασθαι τὴν Τιμοκλέους ἀδυναμίας ἐν τοῖς λόγοις;

obliquus, & perplexus, & qui in medium inter certantes locum tutus ipse multa projicias, ut, qui audierunt, alio opus habeant ad ea interpretanda Pythio. Verum quid post illa consulis? quam medicinam facere Timoclis in dicendo imbecillitati?

ΑΠΟΛ. [c] Συνήγορον, ὦ Μῶμε, εἰ πως δυνηθείημεν αὐτῷ προσαγαγεῖν ἄλλον τῶν δεινῶν τούτων, ἐροῦντα κατ' ἀξίαν, ἅττ' ἂν ἐκεῖνος ἐνθυμηθεὶς ὑποβάλῃ. ΜΩΜ. Ἀγένειον τοῦτο ὡς ἀληθῶς εἴρηκας, ἔτι παιδαγωγοῦ τινος δεόμενον, συνήγορον ἐν συνουσίᾳ φιλοσόφων παραστήσασθαι ἑρμηνεύσοντα πρὸς τοὺς παρόντας, ἅττ' ἂν [d] δοκῇ Τιμοκλεῖ καὶ τὰ μὲν Δάμιν, αὐτοπρόσωπον, καὶ δι' αὐτοῦ λέγειν, τὰ δὲ ὑποκριτῇ προσχρώμενον, ἰδίᾳ πρὸς τὸ οὖς [e] ἐκείνῳ ὑποβάλλειν τὰ δοκοῦντα· τὰ ὑποκριτῷ δὲ ῥητορεύειν, ἀδ' αὐτὸν ἴσως συνιέντα ὅ, τι ἀκούσεται. ταῦτα πῶς οὐ γέλως ἂν εἴη τῷ πλήθει; ἀλλὰ [f] τοῦτο μὲν ἄλλως [g] ἐπινοήσομεν.

29. APOL. Patronum, Mome, si qua possemus illi adjungere alium de vehementibus illis, qui pro dignitate dicat, quaecumque iste excogitata illi subjecerit. MOM. Vere pro imberbi istuc dixisti, & qui paedagogo adhuc indigeat, patronum in philosophorum disputatione adstare, explicantem praesentibus, quid sentiat Timocles: ac Damin ex sua persona & pro se loqui; alterum autem histrione uti, & seorsum illi in aurem, quae videantur, subjicere, ac patronum deinde magnifice verba facere, qui forte nec ipse quae audivit intelexerit. Ista quomodo non risus erunt multitudini? Verum de illo quidem aliter cogitabimus.

Σὺ δὲ, ὦ θαυμάσιε, (φῂς γὰρ καὶ μάντις 30. At tu, praestantissime, dicis enim te

a Ἀσφαλῶς] Abest hoc a *Fl.* b Τούτῳ] Τοῦτο male *Fl.* Vulgatae adsentitur P. c Συνήγορον] Omisit O. d Δοκῇ] Δοκεῖ *Fl.* e Ἐκείνῳ] Αὐτῷ O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Ἐπινοήσομεν] Ἐπινοήσωμεν O.

88. Λοξὸς ὢν] Λοξὸς καλεῖται ὁ Ἀπόλλων, ἀφ' οὗ τὸ λοξὰ μαντεύεσθαι, ὅ ἐστι * στρεβλὰ ἢ ἄδηλα. † Γρίφου δὲ ἐστὶ τὸ προτεινόμενον δύσλυτον ζήτημα. γριφώδης ἓν εἶπει, ἀσαφὴς. *V.*

* Στρεβλὰ] Στραβλὰ male editum ante, item καλεῖται pro καλεῖται.

† Γρίφου] Alias γρίφου scribitur. Τὰ γρίφια — ζητήματα *Hesych.* *J.F.R.*

Γρίφου] Ante γρίφου in C. haec inseruntur: (vel quod obliquae incedat. Lege in Pluto *Aristoph.*)

88. Μεταίχμιον ἀσφαλῶς] (Id est in medium projiciens oracula, ut incertum sit ad quem quidque pertineat. Similis phrasis infra Ἐκκλ. c. 3. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέῤῥιπταί σοι ὁ λόγος, &c.) *Kust.* Hic iterum aut abutitur hac voce Lucianus, aut corruptus est a Librariis. Vide c. 6. & Ἀλ. c. 18. *Fl.* non agnoscit ἀσφαλῶς. Vide Ἀλεξ. c. 22. & 49. *M.du S.*

Ibid. Ἐς τὸ μεταίχμιον] Vix est, ut interpretatio simplex vim & elegantiam hujus loci adsequatur, cui similis alter est in δραπέταις non procul ab initio. Nempe μεταίχμιον est locus inter duas acies jam jam concurrere parantes, interjectus: quidquid est in hoc μεταιχμίῳ, incertum est, cujus sit, sequitur victoriam. Apollo oracula sua, ut ipse tutus sit, ne mendacii queat convinci, projicit ἐς τὸ μεταίχμιον, in eum locum, unde rapere ad se conetur uterque pugnantium, vindicet sibi & retineat idem, qui & campum aciei ac victoriam. *J.M.G.*

89. Ἀσφαλῶς ἀποῤῥίπτων] Ἀσαφῶς legendum videtur, ut supra c. 6. med. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας, & infra *Pseudol.* c. 3. a. m. ἀσαφὴς pro ἀσφαλὴς. F.G.

Ἀσφαλῶς] Etsi supra c. 6. ἀσαφείας pro ἀσφαλείας propter Codices praetuli, quod ibi sensum probum fundat, quum Apollini obscuritas vaticinii propter ignorantiam futurorum exprobretur; dubito tamen an semper sic legendum. Hic certe cum ἀποῤῥίπτων aeque recte conjungitur ἀσφαλῶς, *caute*, quam ἀσαφῶς, & ad prudentiam ejus respici videtur, qua cavet ne ignorantia sua prodatur. Ita ἀσφαλέστερον ἀποκρίνῃ supra c. 6. *prudenter respondeas, ne capiare*: notumque est vetus verbum ex *Eur. Phoen.* 597. Ἀσφαλὴς γὰρ ἐστι ἀμείνων ἢ θρασὺς στρατηλάτης. Ubi *cautus* miles audaci praefertur. Si tamen ἀσαφῶς ex Libris proferretur, cederem, ac facile admitterem, ut quod melius cohaeret cum sequentt. ὡς τοὺς ἀκούοντας ἄλλα δεῖται Πυθίου, quo certe *obscuritas*, non *cautio* significa-

te vatem esse, & mercedes non parvas eo nomine cepisti, adeo ut lateres etiam aureos aliquando acceperis: quin tu ostendis nobis hoc tempore artem; praedicens, uter Sophistarum dicendo superaturus sit? Nosti enim scilicet, quid futurum sit, cum divinus sis. APOL. Quomodo, Mome, fieri potest, ut faciam talia, cum neque tripus nobis praesto sit, neque suffimenta, neque fons fatidicus, qualis est Castalius. MOM. Vides? fugis convinci, in angusto deprehensus. JUP. Tamen dic, fili, nec praebe calumniatori isti obtentum calumniandi & irridendi tuas *divinationes*, tamquam in tripode, & aqua, ac ture positas, ut, si ista non habeas, arte quoque ipsa careas. APOL. Melius quidem erat, Pater, Delphis aut Colophone talia facere, ubi praesto mihi sunt pro more, quae ad rem faciunt omnia. Attamen sic etiam nudus illis & imparatus tentabo praedicere, cujus futura sit victoria: sustinebitis autem,

εἶναι, καὶ μισθὸς οὐκ ὀλίγος ὀφλεῖ τῷ τοιούτῳ ἐξέλεξας, ἄχρι τοῦ καὶ πλίνθους χρυσᾶς [h] ποῖσε εἰληφέναι) τί οὐκ ἐπεδείξω ἡμῖν χρηστὸν τὴν τέχνην, προειπὼν ὁπότερος τῶν σοφιστῶν κρατήσει λέγων; οἶδα [i] γὰρ σε τὸ ἀποβησόμενον, μάντις ὤν. ΑΠΟΛ. Πῶς, ὦ Μῶμε, δυνατὸν ποιεῖν ταῦτα, μήτε τρίποδος ἡμῖν παρόντος, μήτε θυμιαμάτων, ἢ πηγῆς μαντικῆς, οἷα ἡ Κασταλία ἐστίν; ΜΩΜ. Ὁρᾷς; ἀποδιδράσκεις τὸν ἔλεγχον, ἐν [k] τῷ στενῷ ἐχόμενος. ΖΕΥΣ. Ὅμως, ὦ τέκνον, εἰπέ, καὶ μὴ ἀφαίρει τῷ συκοφάντῃ τούτῳ [l] ἀφορμὰς διαβάλλειν καὶ χλευάζειν τὰ σά, ὡς ὀφὶ τρίποδι, καὶ ὕδατι, καὶ λιβανωτῷ κείμενα. [m] ὥς εἰ μὴ ἔχοις ταῦτα, σεσηπόμενόν σε τὴν τέχνης. ΑΠΟΛ. Ἄμεινον μὲν ἦν, ὦ πάτερ, ἐν Δελφοῖς, ἢ Κολοφῶνι, τὰ τοιαῦτα ποιεῖν, ἁπάντων μοι τῶν χρησίμων παρόντων, ὡς ἔθος. ὅμως δὲ καὶ οὕτω γυμνὸς ἐκείνων, καὶ ἄσκευος πειράσομαι προειπεῖν ὁποτέρου τὸ κράτος ἔσται· [n] ἀνέξεσθε δέ,

εἰ

h Ποῖσε] Deest in *Fl.* *i* Γάρ σε] Γὰρ δή σε O. *k* Τῷ] Omittit O. *l* Ἀφορμὰς] Προφάσεις O. & marg. *A1.* *m* Ὥς εἰ μὴ ἔχοις] Ὡς εἰ μὴ ἔχεις. O. Ὡς εἰμὶ male marg. *A1.* *n* Ἀνέξεσθε] Sic dedi ex O. *J.* & *V2.* Ἀναδέξεσθε Edd. cett. Ἀναδέξασθε *Fl.*

12. Καὶ πλίνθους χρυσᾶς] Κροῖσος γὰρ ὁ Λυδῶν βασιλεὺς, χρυσᾶς αὐτῷ πλίνθους προσήγαγεν. *V.*

28. Ἐν Δελφοῖς] Ἐν τούτοις γὰρ τοῖς τόποις ὁ Ἀπόλλων, ὡς λέγεται, ἐμαντεύετο. εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Δελφοὶ ὑπὸ Φοινίκῃ, ἡ δὲ Κολοφὼν ὑπ' Ἀσίᾳ. *V.*

catur. *J.F.R.*

3. Δᾶμιν αὐτοπρόσωπον ἐς δὲ αὐτοῦ λέγειν] Nescio utrum Ορsopœus omiserit rectius secundæ vocis interpretationem, an festinationem suam indignius prodiderit *Benedictus*, non satis considerans vim ejus & ideo interpretans male *praesentem*. Nam æque præsens futurus erat Timocles, si advocato suo ad aurem adstaret. Efficacia utique Græcæ vocis longe alia & major est, & satis ab viris doctis explanata, & hic ideo difficilior ad exprimendum Latine, quia ipse Lucianus per sequentes voces δι' αὐτοῦ eam explicuit. Certe tamen notat eum & aperta facie & sine simulationis velamento, & proprio ore atque ingenio dissertaturum, ut αὐτοπρόσωπον κάλως in *Timone* pag. 76. edit. *Salmur.* tum ob alios respectus, tum cui προσωπεῖον abest. Infra in *Gallo* simile occurrit, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο. *J.G.*

9. Ἐπινοήσομεν] Codex Ox. ἐπινοήσωμεν, mendose; neque enim id agit, ut consilium, quod risit, probet. *M. du S.*

21. Ἐν τῷ στενῷ ἐχόμενος] Conf. supra dicta ad c. 4. f. & credes articulum etiam hic rectius omitti; sed quia hic brevius comma, euphoniae causa articulus additus non adeo displicet. *J.F.R.*

28. Κολοφῶνι] Vide not. ad Δικ. c. 1. *M. du S.*

29. Ἁπάντων μοι τῶν χρησ.] Vates enim aqua pota vaticinabantur. Vide *Tatian.* 72. Tripode etiam opus erat, & aliis nonnullis, quarum pars a nostro recensetur Ἡσιοδ. c. 9. *M. du S.*

32. Ἀναδέξεσθε δὲ, εἰ ἐμμέτρως λέγοιμι] *Quae accipietis, etiamsi sint concepta carmine.* Εἰ γὰρ ἐμμέτρως enim legendum videtur, pro εἰ μὴ ἐμμ. Excusat se, si ut ceteri Dii pedestri sermone non utatur. *F.G.*

Ἀνέξεσθε] Ex Edd. *Ven.* & Mss. Ox. haec scriptura: in reliquis ἀναδέξεσθε, vel ἀναδέξασθε, legitur, quod nos repudiamus. *M. du S.*

εἰ μὴ ἔμμελρα λέγοιμι. ΜΩΜ. Λέγε, [a] σαφῆ δὲ μόνον, ὦ Ἄπολλον, καὶ [b] μὴ συνηγόρῳ γε αὐτὰ [c] ἢ ἑρμηνέως δεόμενα. ΖΕΥΣ. Οὐκ ἄρνεια κρέα [d] γὰρ καὶ χελώνη νῦν ἐν Λυδίᾳ [e] ἕψεται· ἀλλὰ οἶδα ὃ δεῖ ὅτου ἡ σκέψις. ΖΕΥΣ. Τί δῆτε ἐρεῖς, ὦ τέκνον; ὡς τάγε πρὸ τοῦ χρησμοῦ, ταῦτα ἤδη φοβερά· ἡ χρόα τέθραμμένη, [f] οἱ ὀφθαλμοὶ δεδιφερεῖς, κόμη ἀνασεσεμμένη, κίνημα κορυβαντῶδες, καὶ ὅλως κατόχιμα πάντα, καὶ [g] φρικώδη, καὶ μυστικά.

si non satis modulata dixero. MOM. Dic, verum dilucida modo, Apollo, nec Patrono atque interprete ipsa quoque indigentia. Nec enim agninae carnes aut testudo nunc coquitur in Lydia: verum scis qua de re deliberetur. JUP. Quid tandem dices, fili? Nam ea, quae praecedunt oraculum, terribilia ista, jam adsunt: mutatus color, oculi huc illuc torti, coma cum horrore turbata, motus Corybanticus: & in universum possessi *hominis* omnia, & horribilia, & mystica.

31. APOL.

a Σαφῆ δὲ μόνον] Hoc praetuli ex *J.* & P. Nam inverse, *μόνον σαφῆ δὲ P. S. Fl. H.* &c. *b* Μὴ συνηγόρῳ] Οὐ ξυν— O. *c* Ἢ ἑρμηνέως] Καὶ ἑρμ. Edd. excepta *J.* quae ἢ καὶ. *d* Καὶ χελώνη] Necessario receptum ex *J. V2.* & P. & O. Nam ἢ χελ. Edd. male. *e* Ἕψεται] ξυνέψει marg. *AIW.* Item O. & P. *f* Οἱ] Καὶ οἱ male O. & mox καὶ κίνημα. *g* Φρικώδη] Recte sic *P. V2. S.* & O. Φρυκώδη male *Ald. J.* &c.

36. Οὐκ ἄρνεια κρέα] Κροῖσ῟ γὰρ ἀπειρώμην τῶν ἐν Δελφοῖς μαντείων εἰ ἀληθὲς εἴη, ἐποίει τοιοῦτο. Στοχασάμενος εἰς Δελφοὺς ἀπέστειλεν, ἔταξεν αὐτοῖς ἡμέραν μίαν τὸ ἀφικέσθαι, κατὰ ταύτην τὴν ἐμπρόσθεσμον, ἀνερεσθαι τὴν Πυθίαν, τί νῦν ἀγωνιεῖ πράττων ὁ Κροῖσ῟; ἐποίει δὲ τάδε τηνικάδε Κροῖσ῟. λέβητα εἰς λέβητα (1) ἐπεμβαλών, εἶτα χελώνης κρέα καὶ (2) ἀρνὸς συγκαιακόψας, καὶ ταῦ λέβητι ταῦ διπλῷ ὑποκαλών, (3) ἥψει. ἄκρη ἄκαιρα ἡ Πυθίη ἀπεῖπεν ὡς ἐπράσσετο, μάλιστα περὶ τῷ τοῦ χελώνης κρεῶν. ὑδρὴν μὲν ἐς φρένας (4) ἦλθε (5) κρατερήνοιο χελώνης. *V.*

41. Ἀνασεσεμμένη] Διαρτεθορυβημένη. *G.*

Ibid. Κίνημα κορυβαντῶδες] Μανιῶδες. οἱ γὰρ Κορύβαντες δαίμονές εἰσι περὶ τὴν Ῥέαν. (6) Κατόχιμα δὲ, μανιώδη, φοβερά. *V.*

(1) Ἐπέμβαλλον] Ἀπεμβαλὼν editum ante. Emendavit *M. de S.*

(2) Ἀρνὸς] Ἀρνεῖ Edd. Et sic fuisse in V. & C. testatur *Solan.* qui tamen deleto ι fecerat ἀρνεῖ, ego ἀρνὸς. *J. F. R.*

(3) Ἥψει] Sic dedit *Solan.* quum in C. sit ἔψει.

(4) Ἦλθε] Ἠλυθε V. prave. quod in Impress. recte mutatum erat. *M. de S.*

(5) Κρατερήνοιο] Vid. Schol. 28. ad *Jov. Conf.* ubi κρατερηγλοιο scriptum est. Sine dubio ut consulatur versui. Sed quum vocalis brevis ante literam liquidam poetis non semel produci soleat, nihil hic mutavi. *J. F. R.*

(6) De hisce videndus *Strabo* Lib. X. Ex quo, advocata & Phoeniciae linguae ope, paucis indicabimus, qui Corybantes hi fuerint. 1. Viri fortes fuerunt satellites primorum Phrygiae Regum, qui postmodum in Deorum numerum relati sunt. Hoc fabula, id est antiquae Graeciae fama docet, idemque apparet ex ἐνοπλίῳ κινήσει quam memorat Strabo. Hebraice כרוב *Cherouh* dicitur vir fortis, ut multis probat vir Doctiss. L. *Spencerus* de ritualibus Mosis legibus, p. 764. unde Angeli dicuntur *Cherubini*, hoc est fortes, ut alibi dicuntur גבורים quod idem significat. Indidem Corybantes δαίμονες dicti sunt. 2. Confunduntur cum Καβείροις, ut ibidem testatur Strabo: ita & Hebraice כרוב *Cherouh* & כביר *Chebir*, unde *Cabiri Dii*, unum idemque significant, ut idem ostendit Spencerus. 3. Corybantes, & Cabiri, ut & Cherubini ex Aegypto orti, auctoribus *Herodoto* & *Strabone*, quibus adjungas licet *Spencerum* & *Bochartum*. 4. Iidem dicebantur esse cum Curetibus, qui fuerunt etiam viri fortes, Hebraeis כרתים, ut ostendit *Bochartus*. Verum ista γεύματος χάριν, donec *Mythicorum Temporum Historiam* edamus, ubi ex fabulis antiquissimas eruemus historias. *J. Cler.* De varia δωμάτων opinione, significatione ac denominatione multa Clar. *Jacob. Oiè*, in eruditissimo opere, *de Angelis*, p. 172. — 188. Etsi *Corybantes* his non adnumerat, quia revera erant homines. *J. F. R.*

Ἀνίξεσθε] Haec lectio etiam adscripta erat marginî Ed. meae *Hagenoanae*; & quia *Junt.* & O. eam firmabant, eam prae vulgata recepi. Sic deinde c. 36. ταῦτ' ἀκούσεις, ἀνέχεσθε; quamvis alia occasione. Etsi enim ἀναδίξεσθε hic vertendo: *Recipietis*, (ut Cl. *Gesner.* dederat) sensum non malum fundat; ac δίχεσθαι quoque de oraculis dicatur, ut ap. *Aristoph.* Pl. 63. Δίχα τὰ ἄνδρα ἓ τὰ ὄρνεα τοῦ Θεοῦ. Alterum tamen praestare, facile se probabit intuenti. *Gujetus* vero leviore mutatione pro ἔμμελρα, ἄμετρα potuisset legere, neque tum opus fuisset particulam negativam in adfirmativam mutare. Non possum tamen quin addam, quae Cl. *L. Bos* in Obs. Crit. p. 66. super hoc loco adfert, ait autem: insulse Interpretes, quorum alter: *Quod caperetis, nisi carmine responsum darem.* Alter: *Suscipietis vero haud dubie, nisi versiculis inclusum oraculum protulero.* Sensus est, *Recipietis autem in vos, si non metro constant justo, quae dicam.* q. d. Si jam non pedibus suis constent carmina, quae proloquor, si vitiosa sunt, culpa non erit in me, quia ego praemonui me solitis instrumentis meis hic destitutum esse, sed in vobis erit culpa. Elliptice dixit, Ἀναδίξεσθε pro ἀναδίξεσθε εἰς ὑμᾶς τὴν αἰτίαν, quemadmodum in *Parasito* p. 24. ἀναδιχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. His lectis eo magis impulsus sum ad rejiciendam vulgatam; nam certe longe arcessita est haec interpretatio

&

31. APOL. *Percipite, o ſuperi, quae jam canit augur Apollo,*
Lite ſuper rigida, quam conſtituere valentes
Arguto clamore viri, verbisque petulci,
Multum hinc alternis crocitibus aëra & inde,
Non ſine lucentis ſtivae terroribus, implent,
Curvo at ubi vultur comprenderit unque cicadam:

ΑΠΟΛ. Κέκλυτε μαντιπόλου τόδε θέσφαλον Ἀπόλλωνος,
Ἀμφ' ἔριδος κρυερῆς, ἣ ἀνέρες ἐστήσαντο
Ὀξυβόαι, μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι.
Πολλὰ γὰρ ἔνθα κἀκεῖθα μόθῳ [h] ἑτεραλκέϊ κλωγμῷ,
Ταρφέες [i] ἄκρα κόρυμβα καλαπλήσουσιν ἐχέτλης.
Ἀλλ' ὅταν [k] αἰγυπιὸς γαμψώνυχος ἀκρίδα μάρψῃ,

Δὴ

h Ἑτεραλκεῖ] ετον ἀκλεικλόξῳ κλογμοῦ O. *i* Ἄκρα κόρυμβα] Ἀκροκορύμβια O. *k* Αἰγυπιὸς] Αἰγύπτιος male O.

& Ellipſis: quin etiam ἀναδήξεσθε ἔν, potius, quam δὲ legat, ſi ex illa conſequentia in alios culpam carminis mali conjicere voluerit. *J.F.R.*

35. Ἢ ἑρμηνέως] Quum κἠ pro ἢ haberent Edd. poſterius ex *J.* recepi, & ex marg. *Hag.* Etſi *Junt.* ἢ κἠ exhibet, poſſumus tamen illo κἠ ſatis carere; & ut quis dicat, κἠ ſimul ſervandum fuiſſe, vertendumque cum emphaſi, *aut interprete etiam*, nondum tamen permoveor ut credam eo opus eſſe; nam an plus eſt interpres, quam patronus, ut incrementi particula addita requiratur? Verterant jam olim, *aut interpretes*, licet κἠ retinerent; cumque ſic adjuvare Graeca vertendo cogerentur, quidni eodem jure lectionem Graecam juvamus aptum vocabulum recipiendo, & illud κἠ ſatis jam hic & alibi frequentatum, rejiciendo? quod ſi quis revocare velit, faciat; nam haud adeo magni eſt. *J. F.R.*

36. Καὶ χελώνη] Et hic ſecuti ſumus auctoritatem Mſſ. Ox. P. & Edd. *Ven.* cum in aliis legeretur, ἢ pro καὶ, vide *Herod.* I. 47. p. 11. & Noſtrum Z. Ἑλ. c. 14. & Δικ. c. 1. *M.du S.*

Καὶ χελώνη] Neceſſaria erat vel ſine Codicum auctoritate mutatio τῆ ἢ, in κἠ; nam vulgata hiſtoriae repugnat; ſimul enim & permixtas teſtudinis agnique carnes coctas fuiſſe, ſupra jam c. 14. *Jov. Conf.* vidimus ex *Herodot.* I. 47. (al. p. 20.) Et ſic Noſter de re eadem infra in *Bis Acc.* ſub init. ἄρνεια κρέα, κἠ χελώνας. & ſupra l. c. etiam ἄρνεια κρέα & χελώνης. Nec abhorrerem a ξωπύρῳ recipiendo; pro quo deinde ait ἐς αὐτὸ ἕψεται. Sed quia non tanta neceſſitas, vulgatam paſſus ſum retineri. *J.F.R.*

41. Κόμην ἀνασοβεομένην] Non poterat Benedictus vocem minus huc aptam excogitare, quam qua uſus eſt *criſpata coma*, quae nihil ad vaticinantes. Baſileenſes clarius *comarum ſemet erigentium horror*. Horrentes enim & jactatas comas in vatibus agnoſcunt Latini. *Heliodorus* libro III. dicit τὴν κόμην ἀναστείσας & τοὺς παπύχους μιμούμενος. *J.G.*

44. Κέκλυτε] Adi *Ariſtoph.* Ἱππ. 298. B. & 348. unde hoc imitatus eſt Lucianus. *M.du S.*

47. Μύθοισι κορυσσόμενοι πυκινοῖσι] *Subtilibus armati ſermonibus.* *F.G.*

48. Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθῳ] Πολλὰ γὰρ ἔνθα & ἔνθα μόθῳ. *Th.M.*

Πολλὰ γὰρ ἔνθα μόθῳ] Quod *Marcil.* inſerendum monet, id in Edd. jam inveni, & Homero familiariſſimum eſt ἔνθα & ἔνθα, ut Il. B. 462. E. 223. H. 156. &c. *J.F.R.*

50. Ταρφέες ἄκρα κορύμβα] Ridiculus ſit, ſi quis ſe plane interpretari poſſe dicat, quae Momus ipſe obſcuritatis nomine effuſe ridet. Illa obſcuritas ab hoc verſu incipit. Singula verba verbis ſi reddere velimus, ταρφὴς eſt denſus, ut ſilva, ut fruges, κόρυμβα dici poſſunt ſumma, q. d. κορυφαῖα, uniuſcujuſque rei, ut corymbi plantarum, ut apluſtria navium; ἐχέτλη ſtivam eſſe aratri, conſtat; poni nonnunquam etiam pro ſulco, monet *Heſychius*. Igitur vel hic ſenſus eſſe poteſt, ab hoc tumultu diſputantium philoſophorum ſpicas in denſis ſulcis moveri: vel, quoniam nihil alias occurrit in oraculo, quod ad irridendam Deorum, Jovis in primis, anxietatem & ſolicitudinem pertineat, ταρφὲς ἐχέτλης ἄκρα κόρυμβα eſt abiurda, & ſimilis oraculis aliis deſcriptio caeli, Deorumque. Nam ἐχέτλη, ſi ſerio nugari porro placeat, dixiſſe poteſt, per metalepſin pro ἄμαξῃ ſ. plauſtro illo caeleſti, (vid. Il. Σ. 488.) quod polo vicinum eſt; polum pro caelo, cui ἄκρα κόρυμβα tribuere non inepte potuit; caelum pro Diis ipſis. Hoc cum videretur ſententiae magis accommodatum, ſequi in interpretatione placuit. Porro ἀκρὶς poteſt alludere ad τετιγοφορίαν Athenienſium, ſi, ut videtur, Timocles Athenienſis fuit; Damis autem comparari vulturi. Sed ohe! ſatis eſt, ne ludibrium debeamus Momo. Quorſum pertineant ὀξυβόαι, κλωγμὸς, κορῶναι, ἔνοι, κμιόνοι, & verba prope omnia, nempe ad injuriam & irriſionem philoſophorum; non eſt obſcurum, ſi quis velit attendere. *J.M.G.*

52. Ἀλλ' ὅταν αἰγ.] *Homer.* Odyſſ. X. 302. *M.du S.*

Ibid. Αἰγυπιὸς] Mſ. Ox. Αἰγύπτιος, corrupte. Vide *Od.* X. 302. & Il. Π. 428. *M.du S.*

Δὴ τότε λοίθιον ὀμβροφόροι [a] κλάγξουσι κορῶναι.
Νίκη δ' ἡμιόνων, ὁ δ' ὄνος θοὰ τέκνα [b] κορύψῃ.

Tum ſane imbriferae cornices ultima clangent.
Victores muli, aſt aſinus ſobolem arietat acrem.

ΖΕΥΣ. Τί τοῦτο ἀνεκάγχασας, ὦ Μῶμε; ἢ μὴν ἡ γελοῖα τὰ ἐν τοσί· παῦσαι κακόδαιμον, ἀποπνιγήσῃ ὑπὸ τοῦ γέλωτος. ΜΩΜ. Καὶ πῶς δυνατόν, ὦ Ζεῦ, ἐφ' ὅτῳ σαφεῖ ἢ προδήλῳ τῷ χρησμῷ; ΖΕΥΣ. Οὐκοῦν ἤδη ἡμῖν [c] ἑρμηνεύοις ἂν αὐτὸν ὅ, τι λέγοι. ΜΩΜ. Πάνυ πρόδηλα, ὥστε ἐδὲν ἡμῖν Θεμιστοκλέους δέησεται. φησὶ γοῦν τὸ λόγιον ὑπὸ ξυλίνοις τείχεσιν ἀσφαλῆ εἶναι τοῦτον, ἡμᾶς δὲ ὄνους καὶ θηλίας, νὴ Δία, καὶ ἡμιόνους, τοὺς πιστεύοντας αὐτῷ, οὐδ' ὅσον αἱ ἀκρίδες τὸ νοῦν ἔχοντας.

JUP. Quid pleno ita rictu rides Mome? Verum ridicula non ſunt praeſentia. Deſine, infelix, ſuffocaberis a riſu. MOM. Et qui poſſim *deſinere*, Jupiter, ſuper oraculo ita claro ac dilucido? JUP. Ergo etiam nobis illud explicaveris, quid ſibi velit. MOM. Manifeſtum omnino. Itaque nihil nobis opus erit Themiſtocle, adeo diſerte dicit oraculum, hunc praeſtigiatorem eſſe, nos vero aſinos clitellarios, ita me Jupiter, & mulos, qui credamus illi, & neque tantum mentis quantum cicadas habere.

ΗΡΑΚ. Ἐγὼ δέ, ὦ πάτερ, [d] εἰ καὶ μέτοικός εἰμι, οὐκ ὀκνήσω ὅμως τὰ δοκοῦντά μοι εἰπεῖν. ὁπόταν γοῦν ἤδη συνελθόντες διαλέγωνται τηνικαῦτα, ἢν μὲν ὁ Τιμοκλῆς ὑπέρ-

32. HERC. Ego vero, Pater, quamquam inquilinus modo, tamen non cunctabor quid mihi videatur dicere. Nempe cum jam congreſſi diſputabunt, tum ego, ſi quidem Timocles ſuperaverit, procedere ſinam

a Κλάγξουσι] Κλάγξωσι O. b Κορύψει] Adſcriptum κερατίσει O. c Ἑρμηνεύοις] Ἑ——οι marg. *Al.* d Εἰ] Male omiſſum in O.

65. Θεμιστοκλέους] Καὶ γοῦν μόνος ὁ Θεμιστοκλῆς συνῆκε τοῦ δοθέντος Ἀθηναίοις χρησμοῦ, ὅτε περὶ Ἀθηνῶν ἐπὶ Ξέρξῃ ἐμαντεύοντο Ἀθηναῖοι, εἰ ἄμεινον αὐτοῖς (1) ἐκλιπεῖν τὸ ἄστυ, καὶ ἀνεῖλεν ἡ Πυθία τὸ, Τεῖχος (2) τριτογενὲς ξύλινον δίδοῖ νύμφαι Ζεὺς, καὶ, Ὦ θεῖα Σαλαμὶς, ἀπολεῖς δὲ σὺ τέκνα γυναικῶν, ὡς ἂν μόνος Θεμιστοκλέους ἀνευρόντος ὁ, τι ἐκ λέγει ὁ χρησμὸς, τοῖς δ' ἄλλοις ἀσυνέτου ὄντος. τοῦτο ἐκ νῦν ἀφασύρει ὁ Μῶμος. ὅτι σαφέστερα ταῦτα τοῦ χρησμοῦ ἐκείνου, ὡς μὴ δεῖσθαι Θεμιστοκλέους ἐξηγητοῦ. *V.* (Hiſtoria late apud Herodotum C.)

67. Καυθηλίους] Μεγάλως. *G.*

70. Εἰ καὶ μέτοικός εἰμι] Ἐπειδὴ ἄνθρωπος ἦν, ὡς λέγουσι, πρώην γέγονε θεὸς, καὶ εἰς οὐρανὸν μετέχεται. *V.* (Inquilinus. C.)

(1) Ἐκλιπεῖν] Ἐκλίπειν C. prave.

(2) Τριτογενὲς] In V. hic δὲ, poſt Ζεὺς vero, τριτογενὶς, quod ſic in Edd. mutatum erat ut hic comparet.

65. Θεμιστοκλέους] Conſule, ſi non meminiſti, *Corn. Nepotem* in Themiſtocle. Is enim oraculi mentem enarravit, quo *ſeſe muris ligneis tutari* Athenienſes jubebantur. Vide ſupra c. 20. & adde *Polyaen.* Strat. I. p. 40. *M. du S.*

Θεμιστοκλέους] Alludit ad oraculum de domibus ligneis. V. Plutarch. F. G. Idem notum ex *Corn. Nep.* in vit. Themiſtoclis c. 2. *J. F. R.*

67. Καυθηλίους] Laudantur verſus quidam Lyſippi, in quibus pejus quid Aſino eſt καυθηλίου.

Εἰ μὴ τεθέασαι τὰς Ἀθήνας σίλιχος εἶ.
Εἰ δὲ τεθέασαι, μὴ τεθρύφησαι, ὄν.
Εἰ δ' ἀμφοτέρων ἔπιτυχες, καυθηλίου.

Haec ex notis *Ritterſhuſii* ad Porphyr. No. 18. *M. du S.*

80. Βοιώτιον] Sic *Horatius:*

Boeotum in craſſo jurares aëre natum. *M. du S.*

Ibid. Συναπολέσαι ἐπὶ πανηρῷ τοσούτῳ] Sic omnes quos vidi Codices. Sed non dubito quin legendum ſit ἐνὶ pro ἐπὶ, ut infra *Somn.* *L. Bos.*

81. Ἐπὶ πανηρῷ] Mihi non eſt dubium, legendum eſſe ἐνὶ πανηρῷ. Calligraphorum vicini in utraque vocula exprimenda ductus corruptioni occaſionem dedere. *J. M. G.*

Ἐνὶ πανηρῷ] Recte divinarunt *L. Bos*, & *J. M. Geſn.* ἐνὶ legendum pro ἐπὶ. Quare, cum *Fl.* etiam id habeat, ſic Luciano reddidi. *J. F. R.*

82. Αὐτῷ Μαραθῶνι] Pugna enim Marathonia in ea porticu publice depicta fuerat, & Miltiadis virtuti datum, *ut in decem praetorum numero prima ejus imago* po-

sinam *institutam* pro nobis disputationem: si vero quid secius evenerit, tum jam ego ipsam concussam, si ita videtur, porticum in Damidem injiciam, ne *homo* exsecrabilis contumeliis *porro* nos afficiat. MOM. Hercules! heus Hercules! rusticum illud est, *quod* dixisti, & valde Boeoticum, perdere cum uno malo tot *homines*, & insuper totam porticum cum suo Marathone, & Miltiade, & Cynaegiro. Et quomodo his una pereuntibus in posterum orationem ornabunt oratores, maximo illo dicendi argumento privati? Praeterea vivus quidem cum esses, poteras forsan tale quid efficere: a quo autem tempore Deus factus es, didicisti, puto, Parcas solas posse talia, nos autem eorum esse expertes. HERC. Igitur cum leonem aut hydram interficerem, Parcae illa per me faciebant? JUP. Omnino. HERC. Et jam si quis contumeliosus in me sit, aut templum spoliando

ση, [e] ἐάσωμεν προχωρεῖν τ' συνουσίαν [f] ὑπὲρ ἡμῶν· ἢν δέ τι [g] ἕτεροῖον ἀπεβαίνῃ, τότε ἤδη τ' στοὰν αὐτὴν ἔγωγε, εἰ δοκεῖ, ἀφασείσας, ἐμβαλῶ τῷ Δαμιδί, ὡς μὴ κατάρατος ὢν ὑβρίζῃ ἐς ἡμᾶς. ΜΩΜ. Ἡράκλεις, [h] ἰὼ Ἡράκλεις, ἄγροικον τὸ ἔπος εἴρηκας, καὶ δεινῶς Βοιώτιον, [i] ξυναπολέσαι [k] ἑνὶ πονηρῷ τοσούτους, καὶ προσέτι τ' στοάν, αὐτῷ Μαραθῶνι, καὶ Μιλτιάδῃ, καὶ Κυναιγείρῳ; καὶ πῶς ἂν τούτων συμπεσόντων, οἱ ῥήτορες ἔτι ῥητορεύοιεν, τ' μεγίστην εἰς τοὺς λόγους [l] ὑπόθεσιν ἀφῃρημένοι; ἄλλως τε ζῶντι μοί σοι δυνατὸν [l] ἴσως ἦν [m] τι πρᾶξαι τοιοῦτο· ἀφ' οὗ δὲ θεὸς γεγένησαι, μεμάθηκας, οἶμαι, ὡς αἱ Μοῖραι μόναι τὰ τοιαῦτα δύνανται, ἡμεῖς δὲ αὐτοῦ ἄμοιροι ἐσμέν. ΗΡΑΚ. Οὐκοῦν ὁπότε τ' λέοντα, ἢ τ' ὕδραν ἐφόνευον, αἱ Μοῖραι δι' ἐμοῦ ἐκεῖνα ἔπραττον; ΖΕΥΣ. Καὶ μάλα. ΗΡΑΚ. Καὶ νῦν ἤν τις ὑβρίζῃ εἰς ἐμὲ, ἢ θεισυλῶν με τ'

e Ἐάσωμεν] Ἐάσομεν *Fl.* *f* Ὑπὲρ] Sic recte Edd. & O. Περὶ *J.* *g* Ἕτερον] Ἕτερον P. Nil mut. *Fl.* *h* Ἰὼ] Ὦ O. *i* Ξυναπολέσαι] Ἀπολέσαι *Fl.* *k* Ἑνὶ] Ita restitui ex *Fl.* Ἐπὶ Edd. cett. male. *l* Ἴσως] Inserui ex O. Deerat in Edd. *m* Τι πρᾶξαι τοιοῦτο] Πρᾶξαι τοῦτο *Fl.* omisso τι.

79. Ἡράκλεις ἰὼ] Τοῦτο εἰώθασιν ἐπὶ θαυμασμοῦ λέγειν. ἔστι δὲ ἐπίφθεγμα ἐκπληκτικόν. (3) ἐκπληττόμενος δὲ τοῦτο εἰς Ἡρακλέα. *V.*

80. Καὶ δεινῶς Βοιώτιον] Εἰς ἀμαθίαν ἐσκώπτοντο οἱ Βοιωτοί. ἀφ' ὧν καὶ ἡ παροιμία, Βοιωτία ὗς. Ἐπεὶ δὲ Ἡρακλῆς Βοιωτὸς, ἐξ Ἀλκμήνης γὰρ, δριμείως πάνυ ἐπέσκωπται. (4) τὸ μὲν γὰρ σαφανὲς . . . . . ἐπὶ . . . . τὸ δὲ νοούμενον εἰς ἀμαθίαν αὐτὸν ἀφασύρει ὡς Βοιωτόν. *V.*

81. Καὶ προσέτι τὴν στοάν] Τάχα ἐν τῇ στοᾷ τῇ λεγομένῃ ποικίλῃ τὰ (5) περὶ Μαραθῶνα ἐγέγραπτο. (6) διὸ ταῦτα φησίν. ἐν Μαραθῶνι δὲ Ἀθηναῖοι Πέρσας ἐνίκησαν, Κυναίγειρος δὲ εἷς τ' ἀριστευσάντων ἐν Μαραθῶνι κατὰ Περσῶν. ὁ δὲ Μιλτιάδης στρατηγὸς ἦν τότε τ' Ἀθηναίων. ἀφασύρει δὲ καὶ τοὺς κατ' ἐκείνῳ καιροῦ ῥήτορας, ὡς συχνότερον τούτων μεμνημένους ἐδὲν δέον ἐν ταῖς δημοσορίαις, ἀλλ' ἐκπλήξεως χάριν τῶ χυδαίῳ ὁμιλᾶν. ὥσπερ ἐ αὐτὸς ἔτος φησὶ ἀφασιάζων ἐν τῷ Ῥητόρων (7) Διδάσκαλος. *V.*

(3) Ἐκπληττόμενος] Sic muratum erat in Editis. Ἐκπλησσόμενος V.

(4) Τὸ μὲν γὰρ σαφανὲς] Haec & seqq. ad fin. Scholii non comparent in C. In V. viderut lacuna eadem fuisse quae hic & in Ed. *Cler.* est; quod vacua spatia punctis tantum implerit *Solan.* *J. F. R.*

(5) Περὶ] Κατὰ C.

(6) Διὸ] Διὰ antea edebatur; sed cum in C. esset: *propterea hoc dicit*, patebat legendum διὸ idque in Cod. V. recte fuisse notavit Idem. Quare id recepi. *J. F. R.*

(7) Διδάσκαλος] Ita dedit *M. du S.* pro vulgato διδασκάλοις. Obscuudavi, etsi non addit unde sic emendarit; quia sic melius, & sic solet; per me tamen vulgatum non mutassem; sine auctoritate Codicis. *J. F. R.*

ponceretur, ipseque hortaretur milites, praeliumque committeret, teste *Corn. Nep.* in Milt. de Cynaegiro, quod afferam, nihil habeo, nisi quod statuam ei aeneam nullam fuisse constat ex Δηλιακ. c. 53. Imaginem fuisse credo, qualis Miltiadis illa & reliquorum. De Rhetoribus quod addit, illustratur ex Ῥητ. c. 18. quem locum ipse inspicito. *M. du S.*

84. Τὴν μεγίστην — ὑπόθεσιν] Ridiculum argumentum, & simile illi, qui caput sibi ne praecideretur deprecatus, illud cauillabatur, se non habiturum, ubi pileum imponeret. Nempe deridet jusjurandum illud *Demosthenis*, Οὐ μὰ τοὺς ἐν Μαραθῶνι πρωτινδυνεύσαντας, quod expendit *Longinus* s. 16. ubi omnia quae hic dici possent, Viri docti, praesertim *Tollius*. Add. tamen *Spanhem.* ad Aristoph. Νεφ. 982. *J. M. G.*

86. Ἴσως] Ex Mss. Ox. *M. du S.*

τ' νεὼν, ἢ ἀνατρέπων τὸ ἄγαλμα, εἰ μὴ ταῖς Μοίραις πάλαι δεδογμένον ἦν, ὄπτρίψω αὐτόν; ΖΕΥΣ. Οὐδαμῶς. ΗΡΑ. Οὐκοῦν ἄκουσον, ὦ Ζεῦ, μᾶ παῤῥησίας. ἐγὼ γάρ, ὡς ὁ κωμικὸς ἔφη, ἄγροικός εἰμι, τ' σκάφην, σκάφην λέγων. εἰ τοιαῦτά ὄστι τὰ [a] ὑμέτερα, [b] μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς ἐνταῦθα τιμαῖς, καὶ κνίσῃ, καὶ ἱερείων αἵματι, κάτειμι εἰς τ' ᾅδην, ὅπου με γυμνὸν ἔχοντα τὸ τόξον, καὶ τὰ εἴδωλα φοβηθήσεται τῶν ὑπ' ἐμοῦ πεφονευμένων θηρίων. ΖΕΥΣ. Εὖγε, οἴκοθεν ὁ μάρτυς, φασίν· ἀπέσωσας [c] γοῦν τῷ Δάμιδι ταῦτα εἰπεῖν τὸν βάλλων.

meum; aut evertenda ſtatua; niſi Parcis olim ita decretum fuerit, illum non elidam? JUP. Nequaquam. HERC. Itaque audi, Jupiter, libere *dicentem*. Ego enim, ut ait Comicus, *ſum ruſticus: ſcapham voco ſimplex ſcapham*. Si haec eſt veſtra conditio, longum ego valere juſſis veſtris iſtis honoribus, & nidore, & victimarum ſanguine, ad inferos deſcendo, ubi me, nudum ſi habeam arcum, umbrae certe interfectarum a me belluarum metuent. JUP. Euge, domeſticus, ajunt, teſtis! compendifeciſti enim Damidi ne illa dicat, cum ipſe ſubjicias.

33. Sed

a Ὑμίτερα] Ἡμέτερα *Fl.* b Μακρὰ] Sic dedi ex P. Μακρὰν Edd. c Γοῦν] Γ' ἂν ἕν P. Nihil mut. *Fl.*

6. Εὖγε οἴκοθεν ὁ μάρτυς] Παροιμία ἐπὶ τ καθ' ἑαυτῶν φερόντων μάρτυρας, τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ * ἐξ οἴκου ἡ μαρτυρία. καλῶς ἂν ἐχρήσαῖο αὐτῇ, ἐπειδὴ κατὰ τ θεῶν ὁ Ἡρακλῆς ἐλάλησεν. *V.*

* Ἐξ οἴκου] Omiſſum in editis ἐξ ſupplevit *M. du S.*

98. Ὁ κωμικὸς] *Ariſtophanes*, ſed locus non ſuccurrit. V. Συγγρ. c. 41. *M. du S.*

1. Μακρὰ χαίρειν φράσας ταῖς τιμαῖς] Solet auctor dicere μακρὰν, idque videtur convenientius. In *Aſino*. κἀγὼ τοῖς προκειμένοις κριθιδίοις μακρὰ χαίρειν λέγων. In *Gallo*. ὁ Ἀχιλλεὺς ἵππῳ μακρὰ χαίρειν φράσας τ χρεμετίζειν. Pagina tamen 229. μακρὰν χαίρειν τοῖς πόνοις φράσαντες. *J. G.*

Μακρὰ χαίρειν] Quia ſic ſupra, *Aſin.* c. 46. Infra *Gall.* c. 2. atque alibi apud Noſtrum invenitur, & Cod. P. id ſuppeditat, hoc vulgatae μακρὰν praeſtuli. Namque & *Ariſtoph.* Pl. 612. μακρὰ κλάειν. Item *Eccl.* 425. & paſſim, non μακρὰν. Clariſſ. *Gron.* recte quidem notat, infra tamen in *Bis accuſato*, vulgo etiam μακρὰν χαίρειν legi (v. ejus *Dial.* c. 21. poſt med.) ſed quum ibi *Juntina* quoque, item Cod. P. habeant μακρὰ, non dubitavi utroque loco ſic edere; nam ſic verius videtur; licet μακρὰν non omnino damnare auſim; quid prohibet id adſumere, quod maniteſto probum eſt? *J. F. R.*

2. Καὶ κνίσῃ] *Homer.* Odyſſ. Λ. 606. *M. du S.*

6. Εὖγε] Εἰρωνικῶς. *F. G.*

Ibid. Οἴκοθεν ὁ μάρτυς] *Teſtis domeſticus.* Dixi de hoc proverbio alibi, cætera hujus Dialogi ſunt centones Homerici & Euripidei. *J. B.*

Οἴκοθεν] Id eſt: Tu, o Hercules fili, teſtis domeſticus es, cujus teſtimonium contra nos valiturum eſt. *F. G.*

7. Ἀπέσωσας] Subaudi ἡμᾶς, εἰρωνικῶς. *Damidi* vero, ſubintellige & aliis ἀθέοις. *F. G.*

Ibid. Ταῦτα] Id eſt ſuperiora illa: Εἰ τοιαῦτά ὄστι τὰ ὑμέτερα, μακρὰν χαίρειν φράσας &c. *F. G.*

12. Μᾶλλον δὲ ὁ στὸς, ὦ Ἑρμῆ] Μᾶλλον δὲ ὁ στὸς, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγορᾶῖος, ὁ ὡραῖος τὴν Ποικίλην. πίττης γοῦν ἀναπίπλησαι, ὀσημέραι ἐκματτόμενος ὑπὸ τ ἀνδριαντοποιῶν. Sic ſcribitur in antiquo codice, pro quo in vulgatis habetur ἀναπλαττόμενος, quod quidem & ipſum idem notat, ſed alterius eſt interpretatio; Tritius ſcilicet ſubſtitutum eſt minus vulgato. Hoc modo vero verte: *Tuus eſt ſane, Mercuri, frater, forenſis ille, qui ad Poecilen eſt. Itaque pice eſt refertus, cum quotidie a ſtatuariis exprimatur*, ſc. ejus forma, propter excellentiam. Dicebatur Ἑρμῆς Ἀγοραῖος *forenſis*, quia illa porticus erat in foro, & Ἑρμῆς ὁ πρὸς τῇ πυλίδι, *Mercurius ad portulam*, cujus crebra apud veteres mentio. Vide *Harpocrationem*, & quae ad illum notat *Valeſius*, nec non *Meurſii* Athenas Atticas lib. 1. cap. 5. Verba mox ſequentia, ἐπύγχανον μὲ ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος, σφῶν τὸ ἐμὸν μετάφρενον. Ἔπειτα δὲ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλαδὸς περιῳρῆσθαι μιμητῇ τῇ τέχνῃ, σφραγίδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντετυπούμενος. Vertunt; *cum ad porticum jam fabricarer aeneus, ac perque dorſum, perque pectus ungerer; factusque inepte thorax corpori meo adpenderet, nec arte diſpari foret, ex aere totus mihi additur baltheus.* Illepide ſane & imperite. Hoc enim dicit Lucianus: *Cum fabri aerarii picem illeviſſent pectori & tergo, ridiculusque thorax corpori imitatrice arte fictus eſſet appenſus, omni aeris figura impreſſa.* Figura nimirum aerei thoracis, quae illi pici imprimebatur. Sunt verſus alicujus Tragici, quamvis in reſponſione Jovis pro παύε ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδῶν legatur in Mſ. ἰαμβίζων. Μιμητὴ τέχνη, eſt ars quae imitatur, aut ſimulat, qualis eſt pi-

33. Sed quis eſt ille cum feſtinatione accedens, ille aeneus, ille lineamentis omnibus circumcirca pulchre & ad amuſſim factus, ille priſco more revinctus comam? quin tuus frater, Mercuri, forenſis ille, juxta Poecilen, pice enim oppletus eſt, qui quotidie exprimatur a ſtatuariis. Quid, fili, ſic curriculo ad nos veniſti? Numquid novi nobis de terra adfers? HERM. Ingens quiddam, Jupiter, & infinita diligentia dignum. JUP. Dic jam, num quid praeterea ſeditionis nobis imprudentibus ortum eſt? HERM.

Statuariis modo pro more praebui
Pice oblinendum pectus atque tergora.

Ἀλλὰ τίς ὁ σπουδῇ προσιὼν ἔτός ἐστιν, ὁ χαλκοῦς, ὁ εὔγραμμος, ὁ εὐπερίγραφος, ὁ ξυσταῖος † ἀνάδεσιν † κόμης; μᾶλλον δὲ ὁ σός, ὦ Ἑρμῆ, ἀδελφός ἐστιν, ὁ ἀγοραῖος, [d] ὁ ὡδὶ † Ποικίλην. πίττης γῆν ἀναπέπλησται, ὁσημέραι [e] ἐκματτόμενος ὑπὸ † ἀνδριαντοποιῶν. τί, ὦ παῖ, δρομαῖος ἡμῖν ἀφίξαι; ἢ πού τι ἐκ γῆς νεώτερον [f] ἀναγγέλλεις; EPM. Ὑπέρμεγα, ὦ Ζεῦ, καὶ [g] μυρίας † σπουδῆς δεόμενον. ΖΕΥΣ. Λέγε ἤδη, εἴ τι καὶ ἄλλο ἡμᾶς [h] ἐπανιστάμενον λέληθεν. EPM.

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν [i] ὑποΠιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον·

Θώ-

[d] Ὁ] Deeſt in *Fl.* [e] Ἐκματτόμενος] Sic dedi ex G. L. P. & marg. *A1.* Ἀναπλαττόμενος Edd. [f] Ἀναγγέλλεις] Εὐαγγέλλεις male *P.* Ἀπαγγέλλεις marg. *A1.* [g] Μυρίας] Nil mutat *Fl.* [h] Ἐπανιστάμενον] Πεισούμενον marg. *A1.* [i] Ὑπὸ] Ex emendat. *Jenſii.* Ὑποπιττούμενος Edd. priores. Ὑποπιττούμενος pejus etiam *P.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ἑρμῆς † ὁ ἀγοραῖος ἐτιμᾶτο ὡδὶ τοῖς Ἀθηναίοις, ὡς ἐν τῇ ἀγορᾷ ἱδρυμένος. εἰκότως δὲ ἀδελφὸν ἐκάλεσε τὸν Ἑρμοῦ τὸ ἄγαλμα αὐτοῦ. *V.*

Ibid. Πίττης γῆν ἀναπέπλησται] Οἱ γὰρ ποιοῦντες τοὺς ἀνδριάντας ἐς τὰ ἀγάλματα, ἔθος εἶχον ἐπιπλάττειν τὸ ἄγαλμα τοῦ Ἑρμοῦ πίσσῃ, ἵνα ἔτω λαμβάνειν τὸ αὐτοῦ ἐκτύπωμα, ἵνα πρὸς αὐτὸ ποιήσωσιν. *V.*

21. Ὑποπιττούμενος] Πίσσῃ πλαττόμενος. *V.* (Περιπλαττόμενος C.)

† Ὁ ἀγοραῖος] Articulum in Edd. non comparentem addidit *M. du S.*

pictorum, & fictorum. Ἑρμῆς autem ἀγοραῖος appellatur a Jove voce una ex duabus conflata Ἑρμαγόρας. *J.G.G.*

13. Ὁ ἀγοραῖος] Ὁ Ἑρμῆς ἀγοραῖος. *F.G.*

Ὁ ἀγοραῖος — Ποικίλῳ] *Pauſan.* Att. p. 27, 22. Ἰοῦσι πρὸς τὴν σοὰν, ἣν ποικίλην ὀνομάζουσιν ἀπὸ τῶν γραφῶν, ἔστιν Ἑρμῆς χαλκοῦς καλούμενος ἀγοραῖος. *J.M.G.*

14. Ἐκματτόμενος] Sic etiam P. & L. Propria huic rei vox. Vide *Plat.* Πολ. Γ. p. Ed. *Ald.* 35. P. *M. du S.*

Ἐκματτόμενος] *Alciphr.* III. Ep. 64. p. 434. Ὁ δὲ παῖς εἰς τὸ ἀκριβὲς αὐτὸν ἐξεμάξατο τὸν διδάσκαλον. *Filius autem exactiſſime expreſſit magiſtrum.* Nec dubitavi hoc verbum Luciano reddere, quod quatuor Codd. habebant, cujus gloſſa ἀναπλαττόμενος videtur, quae in vulgatam irrepſit, ut notius verbum pro minus vulgari ſaepe ſolet. *J.F.R.*

21. Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν, ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον] Ut mirifice geſſit ſe Lucianus in commentanda hac loquutione, ſic mirifici quoque fuerunt interpretes tum in ea contemplanda, tum Latine exprimenda. Nam quum vertunt *cum ad porticum jam fabricarer aneus*, paſſivo intellectu, ut patet ex ſequentibus, rem fortaſſe perhibent, ſed non appropinquant Graecis, quae ſunt activa, notantque *eram fabricans* vel fingens *aera*, & ideo *obductus pice pectori & tergo.* Quod quum de ſe jactat hic in ſtatua Hermagoras, ultro ſatis intelligendum praebet id fieri per fabros aerarios. In ſequentibus vero & vana & nulla in Graecis mentio balthei, & omnia ſic vertenda ſimpliciter: *thorax autem ridiculus* (utpote ex fragili materia & nullius munimenti) *corpori circum allitus appenderet arte imitatrice omnem aeris celaturam impreſſam habens.* *J.G.*

Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργ. &c.] Ἐτύγχανον μὲν ἄρτι χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος στέρνον τε καὶ μετάφρενον. Θώραξ δέ μοι γέλοιος ἀμφὶ σώματι πλασθείς, παρῳδήσαι μιμηλὰ τῇ τέχνῃ σφραγῖδα χαλκοῦ πᾶσαν ἐντυπούμενος ὁρᾷ δ' ὄχλον καί τινας δύο ἀχρὼς περάπτας, πυγμαχικῆς σοφισμάτων. Δαίμων τις, καὶ ΖΕΥΣ. Παῦε, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, τραγῳδοῦμεν. Sunt verba Hermagorae, fratris Mercurii, ad Jovem, cujus Hermagorae ſtatua erat ad Poecilen; ut praeceſſit. Sed verba male & ab librariis, & ab editoribus habita. Primo quid eſt χαλκουργῶν ὑποπιττούμενος? Interpres vertit, *cum ad porticum jam fabricarer aeneus.* Λῆροι. An χαλκουργῶν eſt *aeneus?* an ὑποπιττούμενος eſt *cum fabricarer?* Deinde in *Salmurienſi* editione, unde nos haec deſcripſimus, deſideratur vox στίχοπλα poſt ὄχλον. Scripſit Lucianus χαλκουργῶν ὕπο πιττούμενος per anaſtrophen praepoſitionis uſitatiſſimam, praecipue poëtis; ſic *Euripides* in Phoeniſſis vſ. 299.

Θώραξ δέ μοι [a] γέλοιος ἀμφὶ σώματι
Πλαθεὶς, παρηόρηκε μιμηλῇ [b] τέχνῃ
Σφαγῖδα χαλκῇ φᾶσαν [c] ἐντυπώμενος.
Ὁρῶ δ' ὄχλον τείχονται, καί τινας δύο
Ὠχρὰς κεκράκτας, πυγμάχας σοφισμάτων,
Δάμιν τε καὶ —
ΖΕΥΣ. Παύου, ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε, [d] τραγῳδῶν. οἶδα γὰρ οὓς τινας λέγεις, ἀλλ' ἐκεῖνό μοι φράσον, εἰ πάλαι συγκροτεῖται αὐτοῖς ἡ ἔρις. ΕΡΜ. [e] Οὐδέπω, ἀλλ' ἐν ἀκροβολισμοῖς ἔτι ἦσαν, ἀποσφενδονῶντες ἀλλήλας, πόρρωθέν ποθεν λοιδορούμενοι.
ΖΕΥΣ. Τί ἂν ἔτι χρὴ ποιεῖν λοιπὸν, ὦ θεοί; [f] ἢ ἀκροᾶσθαι ὑπακούσαντας αὐτῶν; ὥστε ἀφαιρείτωσαν αἱ Ὧραι τὸ μοχλὸν ἤδη, καὶ ἀπάγουσαι τὰ νέφη ἀναπετασάτωσαν τὰς πύλας τοῦ οὐρανοῦ.
Ἡράκλεις, ὅσον τὸ πλῆθος ὑπὸ τὴν ἀ-

Lorica corpori tenax, riſum movens;
Afficta jam pendebat arte ſuria;
Signum velut teſtus aeris exprimens.
Turbam venire cerno, & inter hanc duos
Clamoſos, pallidos, pugiles ſophiſmatum;
Daminque & ——
JUP. Deſine, optime Hermagora, tragoedias agere. Novi enim, quos dicis. At illud mihi die, an diu commiſſa eſt illis pugna? HERM. Nondum: ſed adhuc erant in velitationibus, fundis petentes ſe invicem, conviciis e longinquo jactandis.
JUP. Quid ergo jam faciendum ſupereſt, Dii, quam ut proſpicientes illos audiamus? Quare jam removeant Horae obicem, reductisque nubibus portas caeli pandant.

34. Hercules! quanta turba auditum con-

[a] Γέλοιος] Sic Edd. omnes. [b] Τέχνῃ] Τῇ τέχνῃ Edd. [c] Ἐντυπούμενος] Ἐκτυπούμενος marg. *A1.* quod verum credo. [d] Τραγῳδῶν] Sic Edd. Ἰαμβοίζων G. L. P. & marg. *A1W.* [e] Οὐδέπω] Οὐ πάνυ P. & marg. *A1.* [f] Ἢ] Deeſt in *Fl.*

27. *Κεκραγότας] Τοὺς τὰ μεγάλα κράζοντας. *V.*
29. Δάμιν τε καὶ] Μέλλοντος εἰπεῖν Ἑρμοῦ, Δάμιν τε καὶ Τιμοκλέα, ὁ Ζεὺς τὸ πρᾶγμα νοήσας ἀνακόπτει αὐτόν. *V.*
32. †Εἰ πάλαι] Εἰ ὦν πολλοῦ. *V.*
33. Ἐν ἀκροβολισμοῖς] Ἀκροβολισμὸς ἐστὶν, ὅτε πρὸ συμβάλλουσιν οἱ πολέμιοι ‡ἀλλήλους, βάλλουσι τοῖς βέλεσι ἢ τοῖς λίθοις. *V.* (praeludium. C.)

* Κεκραγότας] Differt ab lectione Luciani, vid. ad Schol. hinc tertium Εἰ πάλαι.
† Εἰ πάλαι] Εἰπάλλαι] οἱ ἐκ πολλοῦ, editum erat. Verum adſcripſerat *Solan.* Diverſa ſcriptura, ſed prava. Recte legitur in C ut in textu Luciani. Ita tamen haec adpoſuerat ac ſignaverat, ut ſimul viderentur ſpectare ad ſcholium Κεκραγότας, quod in Editis proxime adjunctum erat huic. Unde ſuſpicor eodem modo etiam κεκράκτας legi in C. ut in Luciano. Quia autem id non mutavit, ego quoque abſtinui, non ſatis certus quid ille Codex habeat: nam κεκραγότας eſſe in V. adparet, & corrigendum tamen ad Lucianum. *J. F. R.*
‡ Ἀλλήλους] Ita bene correxit Noſter; nam ἀλλήλων editum erat, & aliter diſtinctum, videlicet: οἱ πολέμιοι, ἀλλήλων βάλλουσι. Jam vero συμβάλλουσιν ἀλλήλους jungenda ſenſum produnt optimum. *J. F. R.*

Ἐμῶν τυράννων, ὧν ἀπεστάλην ὕπο.
Meorum dominorum, a quibus miſſa ſum.

Aeſchylus in Prometheo vſ. 367.

Ἰτυούμβιος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο.
Ubi torretur ſub Aetnae radicibus.

Idem fit in aliis praepoſitionibus, περὶ, ἐπὶ, ἀνὰ, frequentiſſime. Saepe quoque Lucianus proſae orationis ſcriptor περὶ per anaſtrophen (πέρι) habet. Eſt ergo *χαλκουργῶν ὕπο πιττούμβρος, cum a fabris aerariis pice linerer.* Caeterum ſunt omnes jambi, quos Noſter vel ex Tragico aliquo deſumſit omnes, vel interpolavit; qualibus Tragoediarum aliorumque poëmatum centonibus hic libellus eſt plenus. Reſpondet propterea Jupiter, & initio ultimi verſus interpellans Hermagoran, ait, Παύου ὦ Ἑρμαγόρα βέλτιστε τραγῳδούμενος. Legendum quoque μιμηλῇ τέχνῃ, ejecto articulo τῇ, ab non intelligente nec advertente, temere inculcato. Verſus autem ita ordine ponendi, (ut jam in textu curavimus.) *J. J.*
Ἐτύγχανον] Jambi ſeptem ſic diſtinguendi &c. *F. G.* Eodem modo *Gujet.* diſtinxit ut *Jenſius.* Idem fecerat *La Croze;* quare eadem jam non repetam. *J. F. R.*
Ibid. Χαλκουργῶν ὕπο Πιτ.] Vide *Jenſ.* Parodia eſt *Euripidis* Oreſt. 867. & 872. *M. du S.*
26. Στίχοντα] Cur Cl. *Jenſ.* dicat στίχοντα in *Salmur.* edit. deeſſe, neſcio; nam omnino adeſt in illa aeque ac in *Amſt. B1.* ceterisque. Alias στίχοντα non ſigni-

convenit. At iste Timocles, non valdé mihi placet contremiscens & perturbatus: corrumpet iste omnia hodie: apparet enim, illum neque contra Damidem ausurum se attollere. Verum quod maxime possumus, vota faciamus pro illo,

Sed taciti intra nos, feriant ne Damidis aures.

35. TIM. Quid ais, sacrilege Dami, Deos non esse, neque providere hominibus? DAM. Non. Sed tu prius mihi responde, quo argumento illos esse credideris. TIM. Non ita. Sed tu, impure, responde. DAM. Non inquam. Sed tu. JUP. Huc usque multo noster melius & vocalius exasperatur. Euge Timocles: ingere convicia: in hoc enim tibi robur; quantum ad alia, piscem te obturando ore efficiet. TIM. Ego vero, ita me Pallas, prior tibi non respondero.

χρόασιν ἀπηντήκασιν. ὁ δὲ Τιμοκλῆς [g] ὄντ⟨ως⟩ ἐ τ⟨ῷ⟩. ἐ πάνυ μοι ἀρέσκει, ὑποτρέμων καὶ ταραττόμεν⟨ος⟩, ἀπολεῖ πάντα ἔτ⟨ι⟩ πήμερον. δῆλ⟨ον⟩ γὰν ἔστιν ὡδὲ ἀντάραν τῷ Δάμιδι δυνησόμεν⟨ον⟩, ἀλλ' ὅτῳ ἡμῖν δυνατώτατον, εὐχώμεθα ὑπὲρ αὐτ⟨οῦ⟩,

Σιγῇ, ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ Δάμις γε πύθη⟨ται⟩.

ΤΙΜ. Τί φῄς, ὦ ἱερόσυλε Δάμι, θεὸς μὴν εἶναι, μηδὲ προνοεῖν τῶν ἀνθρώπων; ΔΑΜ. Οὐκ· ἀλλὰ σὺ πρότερον ἀπόκρινέ μοι, ᾧ τινι λόγῳ ἐπείθης εἶναι αὐτούς. ΤΙΜ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ σὺ, ὦ μιαρὲ, ἀπόκρινα. ΔΑΜ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ σύ. ΖΕΥΣ. Ταυτὶ μὲν πολὺ ὁ ἡμέτερ⟨ος⟩ ἄμεινον καὶ [h] εὐφωνότερον τραχύνει⟨ται⟩. εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, [i] ἐπίχει τὸ βλασφημιῶν· ἐν γὰρ τούτῳ σοι τὸ κράτ⟨ος⟩, ὡς τἆλλα γε ἰχθὺν σε ἀποφαίει ὀπτ⟨ὸν⟩ ὁμίζων. ΤΙΜ. Ἀλλὰ μὰ τὴν Ἀθηνᾶν, οὐκ ἂν ἀποκριναίμην σοι πρό-

g Οὕτ⟨ως⟩] Αὐτὸς marg. *A*1. h Εὐφωνότερον] Forsan Εὐτονώτερον. *M. du S.* i Ἐπίχει] Restitut. ex P. & marg. *A*1. Ἐπήχει Edd.

48. Ἡμείων] Ἡμῶν. *G.*

signif. *tumultuantem*, sed *exeuntem*, imo *ordine ire*, unde στίχες ἀνδρῶν, ordines militum in acie stantium, *Homero* frequens. Item στίχος, unde distichon. *Hom.* Od. I. 418. De Cyclope: Εἴ τινά που μετ' ἄεσσι λάβοι στίχοντα θύραζε. *Si qua quemdam prehendere posset cum ovibus foras exeuntem.* Sed quum ὄχλον addatur, eodem jure vertas *tumultuantem*, quo *exeuntem*, quando θύραζε additur. Ceterum & στίχω inveniri in praes. pro στίχω non repetam ex Rever. *J. Horrei* Obs. Crit. p. 13. *J. F. R.*

29. Δάμιν τε κ⟨αὶ⟩] Ἰαμβικὴ διποδία. *F. G.*

30. Ἑρμαγόρα] Hic Ἑρμῆς ἀγοραῖ⟨ος⟩ scribendum videtur. *F. G.*

31. Τραγῳδῶν] In P. & L. etiam ἰαμβίζων. Sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

36. Τί ἂν ἔτι] Senarius, sed ita scribendus: Τί ἂν ποιεῖν ἔτι χρὴ λοιπὸν ὦ θεοί. *F. G.*

Τί ἂν ἔτι] Facilis & plana videtur emendatio *Gujetî* versum restituere conantis; Nondum tamen sic edi curo; quia non certum est, versum ipsum voluisse proferre Lucianum, an imitationem tantum; tum vero, quia *Gujetus* quarta sede spondeum relinquit. Alia res est, dico iterum, ubi ex pluribus versibus sequentibus liquet, Lucianum carmina proferre, quod ex uno ad usus suos detorto versiculo non constat; ideoque nimis diligens in uno ejusmodi restituendo esse nolim. *J. F. R.*

47. Σιγῇ ἐφ' ἡμείων] Parodia est ex *Homero* detorta, quem vide Il. H. 194. *M. du S.*

Ibid. Ἐφ' ἡμείων] *Hom.* Σιγῇ ἐφ' ἡμείων, ἵνα μὴ πεύθοιαθ' οἱ ἄλλοι. *F. G.*

51. ΔΑΜ. Οὐκ] Id est: σὺν εἰσὶ θεοὶ, ἢ προνοοῦσι. *F. G.*

56. Εὐφωνότερον] Depravate, ut arbitror; Scripserat, credo, εὐτονώτερον. *M. du S.*

57. Ἐπίχει] Legendum videtur ἐπίχεε pro ἐπίχεε. *F. G.*

Ἐπίχει] L. optime, ut alibi usurpat ἐπίπαττε. Vide Ἀναβ. c. 22. & Ῥητ. c. 16. In omnibus Impressis ἐπίχει. *M. du S.*

59. Ἐπιστομίζων] Cum Doctiss. *Pricaeus* arbitraretur, in *Epist. ad Tit.* I. vs. 11. ἐς δὴ ἐπιστομίζειν, non significare *os obturare*, sed *fraeno coërcere*, recte ab Rever. *J. Elsn.* p. 321. Observ. T. 2. hoc Luciani testimonio, item alio ex *Aristoph.* Eq. 840. nec non *Heliod.* ac *Plutarch.* refutatur. Ceterum pro *refrenare* tamen *Pollux* p. 972. Forsan & *facere ut quis pronus in os cadat*, vide conjectatum supra pro *Imag.* c. 10. *J. F. R.*

πρότερον. ΔΑΜ. Οὐκοῦν, ὦ Τιμόκλεις, ἐρώτα· ἐκράτησας γὰρ τοῦτό γε, ὁμωμοκώς· ἀλλ' ἄνευ τῶν βλασφημιῶν, εἰ δοκεῖ.

ΤΙΜ. Εὖ λέγεις, εἰπὲ οὖν μοι, ὦ δοκοῦσί σοι, ὦ κατάρατε, προνοεῖν οἱ θεοί; ΔΑΜ. Οὐδαμῶς. ΤΙΜ. Τί φῄς; ἀπρονόητα οὖν ταῦτα πάντα; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Οὐδ' ὑπό τινι οὖν θεῷ τάττει ἡ τῶν ὅλων ἐπιμέλεια; ΔΑΜ. Οὔ. ΤΙΜ. Πάντα δὲ εἰκῇ φέρεται ἀλόγῳ τῇ φορᾷ; ΔΑΜ. Ναί. ΤΙΜ. Εἶτ' ἄνθρωποι, ταῦτα ἀκούοντες, ἀνέχεσθε, καὶ οὐ καταλευόμενοι τὸν ἀλιτήριον; ΔΑΜ. Τί τοὺς ἀνθρώπους ἐπ' ἐμὲ παροξύνεις, ὦ Τιμόκλεις; ἢ τίς ὢν ἀγανακτεῖς ὑπὲρ τῶν θεῶν; καὶ ταῦτα ἐκείνων αὐτῶν οὐκ ἀγανακτούντων; οἵ γε οὐδὲν δεινὸν πεπόνθασί με πάλαι ἀκούοντες, εἴ γε ἀκούουσι. ΤΙΜ. Ἀκούουσι γάρ, ὦ Δάμι, ἀκούουσι, καί σε μετίασι ποτὲ χρόνῳ ὕστερον.

ΔΑΜ. Καὶ πότε ἂν ἐκεῖνοι σχολὴν ἀγάγοιεν ἐπ' ἐμέ, τοσαῦτα, ὡς φῄς, πράγματα ἔχοντες, καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ, ἄπειρα τὸ πλῆθος ὄντα, οἰκονομοῦντες; ὥστε οὐδέ σέ πω ἠμύναντο ὧν ἐπορκεῖς ἀεί, καὶ τῶν ἄλλων, ἵνα μὴ βλασφημεῖν καὶ αὐτὸς ἀναγκάζωμαι παρὰ τὰ συγκείμενα. καίτοι οὐκ ὀρῶ [b] ἥν τινα ἂν ἄλλην ἐπίδειξιν τῆς ἑαυτῶν προνοίας μείζω ἐξενεγκεῖν ἐδύναντο, ἢ σὲ κα-

DAM. Ergo, Timocles, interroga: hoc enim certe juratus vicisti: sed absque maledictis, si videtur.

36. TIM. Bene istuc dicis. Dic igitur mihi, non videntur tibi, homo exsecrabilis, providere Dii? DAM. Nequaquam. TIM. Quid ais? sine providentia itaque fiunt haec omnia? DAM. Sane. TIM. Neque a quodam Deo igitur procuratio universorum ordinatur? DAM. Non. TIM. Omnia autem temere feruntur, irrationabili impetu? DAM. Nempe. TIM. Tum vos, qui ista auditis, patimini, nec lapidibus obruitis impium? DAM. Quid homines contra me irritas, Timocles? aut quis es, qui Deorum vicem irascaris, idque illis ipsis non irascentibus? ut qui nihil in me gravius consuluerint, olim licet audierint, modo audiant. TIM. Enim vero audiunt, Dami, audiunt, & aliquando te suo olim tempore ulciscentur.

37. DAM. Et quando illi otium ad me puniendum habeant, qui tot, ut ais, negotia sustineant, & res hujus universi, infinitas numero, administrent? Itaque necdum te ulti sunt ob perpetua tua perjuria, & reliqua, quae taceo, ne & ipse maledicere praeter pacta cogar. Quamquam non video, ecquam aliam demonstrationem providentiae suae majorem possint edere, quam malum te

a Πρότερον] Sic *F. Fl.* &c. Πρότερόν P. Πρότεροι marg. *A*ι. b Ἥν] Omittit *Fl.* Habent cett. & P.

71. Εἶτ' οἱ ἄνθρωποι] Εὖρον ἔτως· οἱ ἄνθρωποι, ἴσ' ἢ χατλιασικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τᾷ ἄνθρωποι. εἰώθασι δὲ οἱ μέτρικοὶ τοῦτο ποιεῖν * καὶ ταῖς ΩΔαθίσεσιν. *V.* C. G. Sic habent: Ἰωάνθρωποι, ἰὼ ἄνθρωποι † Τὸ εἰτελὲς, ἰωὰὶ οἱ, χατλιασικὸν ἐπίῤῥημα συναλιμμένον τᾷ ἄνθρωποι. Consueverunt metrici hoc facere καὶν ταῖς ΩΔαθίσεσιν, οἱονεὶ ϵ τὸ ἀληθινώ (sic corrupte) καὶ τὸ οὐ Πειραιεῖ. δῆπτεσι καινθάρλιμον. † (& hoc iterum corruptum) καὶ ἔτι οἱ καλαλογάδλω utuntur hoc. Plato, ποῖ φέρεσθε ἄνθρωποι; ἔσι γὰρ τὸ εἰντελὲς οἱ ἄνθρωποι. Quin & passim invenire est apud Oratores τ' ανδρὸς pro τῦ ἀνδρός. G.

72. Καλαλεύσετε] Λιθάζετε. *G.*

78. Καί σε ‡ μετίασι ποτὲ] Ἢ μετέρχων), ὅ ἐσι, τιμωρῶνται. De providentia Theologi praesertim Graeci legendi.

ἔσι Πρόνοια ϵ καλῶς διεξάγει
τὰ πάντα πᾶσιν, ὡς θέλει ϵ βούλεται.
ἐχ ὡς λέγεις σὺ, καὶ μάτην ἐναῤῥίπτ
πτίθειν τ ἰχθῦν, ὦ Τιμόκλεις, τὐλόγως. *G.* & C.
Καί σε μετέρχον)] Ὅ ἐσι τιμωροῦνται. *V.*

* Καὶν ταῖς] Κ'αὐταῖς ante editum male. Correxerat *Solan.* καὶν ταῖς. Ego accentum tantum sustuli differentiae caussa, quia est ex καὶ ἐν conflatum, non ex καὶ ἀν. Et ἐν accentum recepit, licet mox καὶν servarim, quia & alia ibi corrupta. *F. R.*

† Adscripserat Cl. *Hemsterh.* Lege: ἐν Π. *Mire'σι* πίπτειν κυμῶν.

‡ Μετίασι] Lege μετίασι. Sed sic erat in Cod. Mf. *M. du S.*

84. Ὧν — τῶν ἄλλων] Subaudi ἕνεκα, vel ἀντί. *F. G.*

90. Μήτ' ἀμύμονας Αἰθ.] *Hom.* Il. *A.* 423. *M. du S.*

93. Ἀνα-

te *mortalem* male obterendo. Sed apparet illos peregre abeſſe trans Oceanum *fame apud Aethiopas Heroas crimine puros.* Mos enim illis frequenter ad illos abire coenatum, interdum etiam cum ipſi ſponte condixerunt.

38. TIM. Quid ad tantam impudentiam dicam, Dami? DAM. Illud, Timocles, quod olim ego audire ex te cupio, quomodo in eam opinionem veneris, uti putes Deos providere. TIM. Ordo primum eorum, quae fiunt, mihi perſuaſit: ſol eandem ſemper viam tenens, & eodem modo luna, & tempeſtatum vices, & plantarum ſatus, & generationes animalium, eaque ipſa *animalia* tanto artificio perfecta, ut nutriri, moveri, cogitare, incedere, fabricare, coriariam facere poſſint: haec, & alia in eo genere providentiae opera eſſe mihi videntur. DAM. Ipſum quodammodo, quod in quaeſtione eſt, *pro argumento* arripis, Timocles. Nondum enim manifeſtum, an providentia horum unumquodque perficiatur. Sed talia quidem eſſe, quae fiunt, ipſe quoque dixerim; ſed non ſtatim neceſſe eſt ut credamus, etiam a providentia quadam illa fieri. Poteſt enim fieri, ut a fortuito initio nunc ſimiliter & eodem modo conſiſtant. Tu autem ordinem illorum vocas neceſſitatem. Deinde

κὸν, κακῶς ἐπιτρίψαντες, ἀλλὰ δῆλοί εἰσιν ἀποδημοῦντες ὑπὲρ τὸν Ὠκεανὸν ἴσως μετὰ μύμονας Αἰθιοπῆας. ἐθὸς γὰρ αὐτοῖς συνεχῶς ἰέναι παρ' [c] αὐτοὺς ἐπὶ δαῖτα, καὶ [d] αὐτεπαγγέλτοις ἐνίοτε.

TIM. Τί πρὸς τοσαύτην ἀναισχυντίαν εἴποιμι, ὦ Δάμι; ΔΑΜ. Ἐκεῖνο, ὦ Τιμόκλεις, ὃ πάλαι ἐγὼ ἐπόθουν ἀκοῦσαί σου, ὅπως ἐπείσθης οἴεσθαι προνοεῖν τοὺς θεούς. TIM. Ἡ τάξις με πρώτη τῶν γιγνομένων ἔπεισεν, [e] ὁ ἥλιος ἀεὶ τὴν αὐτὴν ὁδὸν ἰὼν, καὶ σελήνη τὰ αὐτὰ, καὶ ὧραι τρεπόμεναι, καὶ φυτὰ φυόμενα, καὶ ζῶα [f] γεννώμενα, καὶ αὐτὰ ταῦτα ὅτως εὐμηχάνως καλεσκευασμένα, ὡς [g] τρέφεσθαι, καὶ κινεῖσθαι, καὶ ἐννοεῖν, καὶ βαδίζειν, καὶ τεκταίνεσθαι, καὶ σκυτοτομεῖν, καὶ τἆλλα ταῦτα προνοίας ἔργα εἶναί μοι δοκεῖ. ΔΑΜ. Αὐτό πως τὸ ζητούμενον, ὦ Τιμόκλεις, συναρπάζεις. οὐδέπω γὰρ δῆλον, εἰ προνοίᾳ τούτων ἕκαστον ἐπιτελεῖται· ἀλλ' ὅτι μὲν τοιαῦτά ἐστι τὰ [h] γιγνόμενα, φαίην ἂν κἀγὼ αὐτός· ὅ μὴν αὐτίκα πειθὼς ἀνάγκη, καὶ ὑπό τινος προμηθείας αὐτὰ γίγνεσθαι. ἔνι γὰρ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα, νῦν ὁμοίως, καὶ κατὰ ταὐτὰ συνίστασθαι, σὺ δὲ τάξιν αὐτοῦ ὀνομάζεις τὴν ἀνάγ-

c Αὐτοὺς] Αὐτοῖς marg. *A1*. *d* Αὐτεπαγγέλτοις] Sic reſtitui ex G. L. P. Ἀνεπαγγέλτοις Edd. Αὐτεπαγγέλτως marg. *A1*. *e* Ὁ] Deeſt in *Fl*. *f* Γεννώμενα] Γιγνόμενα *Fl*. Nil vulgatum mut. P. *g* Τρέφεσθαι] Τρέπεσθαι. L. *h* Γιγνόμενα] Γεννώμενα marg. *A1W*.

91. Ἀμύμονας] Ἐπαινέτους. G.

93. Ἀνεπαγγέλτοις] Αὐτεπαγγέλτοις legendum videtur. *F.G.*

Ἀνεπάγγελτος] Dicit Deos ſaepius ad Aethiopas epulatum ire καὶ ἀνεπαγγέλτους *etiam invocatos*. Sed Mſ. αὐτεπαγγέλτους, quod elegans eſt vocabulum, *qui ſe ipſos invitant*, *qui condicunt*. Hoc enim Latinis eſt *condicere alicui*, ut apud *Cic.* 1. ad fam. 9. alicui ſignificare, ſe apud eum coenaturum. Eadem quidem vis eſt vocis ἀνεπάγγελτος, ſed illud tamen exquiſitius. *J.G.G.*

Ἀνεπαγγέλτοις] Recte conjecit *Gujetus*, idque quatuor Codd. firmant. Quare non recepiſſe ſtultitia fuiſſet. *J.F.R.*

7. Τὸ ζητούμενον] Τὸ ἐξ ἀρχῆς ζητεῖσθαι, *Ariſtot.* *F.G.*

13. Ἔνι δὲ καὶ ἄλλως ἀρξάμενα]. *Contingit enim, ut hae incepta ſint* Benedictus: *jam enim alias incepta ſunt* Opſopœus, quae ſanequam non efferunt vim loquentis. Verte: *Poteſt enim eſſe ut aliter* (quam ſcilicet munere providentiae) vel *temere* & fortuito *incepta* &c. Nec vero in praecedentibus illa αὐτό πως τὸ ζητούμενον συναρπάζεις interpreter aut cum Benedicto *tu quidem quaeſtionem corripis*, vel cum Opſopœo *tu quidem quaeſtionem diſcerpis*, ſed pro argumento latenter arripis & producis id ipſum quod quaeritur, & ſic fraudem facis. Et niſi fallor, hunc locum innuit eumque ſic exponendum putavit *Henr. Valeſius* in poſtumis ad Harpocrationem pag. 145. Quin etiam mox Benedictus temere omiſit in verſione καὶ ἐπαινοῦντι; at

ἀνάγκην. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲ ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ δὲ ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ [a] διατάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. ὥστε κατὰ κωμικὸν, τοῦτό μὲ [b] ὑπομόχθηρον, ἄλλο δέ μοι λέγε.

nimirum indignaberis, si quis tibi non obsequatur, ea quae fiunt, sicut sunt, enumeranti & laudanti; simul vero putanti, hanc demonstrationem esse, providentia quadam illorum unumquodque vices suas servare. Igitur, ut est in comoedia, *Hoc subdolum videtur: adfer alterum.*

ΤΙΜ. Ἐγὼ μὲν οὐκ οἶμαι καὶ ἄλλης δεῖν ἀποδείξεως. ὅμως δ' ἂν ἐρῶ, ἀπόκριναί μοι· Ὁμηρός σοι δοκεῖ ἀριστος καὶ ποιητὴς γενέσθαι; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἐκείνῳ ἐπείσθην, τὴν πρόνοιαν τῶν θεῶν ἐμφανίζοντι. ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θαυμάσιε, ποιητὴν μὲν ἀγαθὸν Ὅμηρον γενέσθαι, πάντες [c] σοι συνομολογήσουσι, μάρτυρα δὲ ἀληθῆ περὶ τῶν τοιούτων, οὗτος ἐκεῖνος, οὔτε ἄλλον ποιητὴν οὐδένα. οὔτε γὰρ ἀληθείας [d] μέλειν αὐτοῖς [e] οἶμαι, ἀλλὰ τῷ κηλεῖν τὰς ἀκοὰς, καὶ διὰ [f] τοῦτο μέτροις τε καταδοῦσι, καὶ μύθοις [g] καλλιχέσι, καὶ ὅλως, ἅπαντα [h] ὑπὲρ τοῦ τερπνοῦ μηχανῶνται.

39. TIM. Equidem non puto alia opus esse in hisce demonstratione. Attamen interrogabo. Etenim respondes mihi. Homerusne videtur tibi optimus poëta fuisse? DAM. Sane. TIM. Illi ergo credidi providentiam Deorum declaranti. DAM. Verum enim vero, homo admirabilis, poëtam quidem bonum fuisse Homerum, omnes tibi largientur: testem autem idoneum talium, neque illum, neque alium quemcumque poëtam. Neque enim veri illis curam esse puto, sed ut auditores demulceant; atque ob id ipsum, versibus occinunt, & personant fabulis, & in universum jucunditatis causa machinantur omnia.

Ἀτὰρ ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι οἷς τισι μάλιστα ἐπείθης τῶν Ὁμήρου. ἆρα οἷς περὶ τοῦ Διὸς λέγει, ὡς ἐπεβούλευον συνδῆσαι αὐτὸν ἡ θυγάτης, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνή; καὶ εἴγε μὴ τὸν Βριάρεων ἡ Θέτις ἐκάλεσεν, ἐλεήσασα τὸ γιγνόμενον, ἐπεπέδητο ἂν ἡμῖν ὁ βέλτιστος Ζεὺς, συναρπασθείς. ἀνθ' ὧν καὶ

40. Verum libenter audierim, quibus maxime Homeri dictis fidem habueris: num illis quae de Jove dicit, insidias illi fecisse ut ligarent, filiam, & fratrem, & uxorem? & nisi Briareum advocasset Thetis, miserata factum, in compedes forte raptus nobis esset Jupiter optimus. Pro quo etiam be-

a Διατάττεσθαι] Sic dedi ex G. P. L. & marg. A1. qui διατάσσεσθαι. Διαλλάττεσθαι Edd. priores. b Μοι] Abest a Fl. c Σοι] Abest ab O. d Μέλειν] Sic Fl. Fr. B2. P. S. Μέλει F. & V2. Μέλλει male O. & marg. A1. e Οἶμαι] Deest in O. f Τοῦτο] Τὸ O. g Καλλιχέσι] Κατίχουσι male Fl. h Ὑπὲρ] Deest in O.

21. Ὑπομόχθηρον] Ἀνόητον. G.
33. Κηλεῖν] Θέλγειν. V.
40. Ἡ θυγάτηρ, καὶ ὁ ἀδελφὸς, καὶ ἡ γυνὴ] Ἡ Ἀθηνᾶ, καὶ ὁ Ποσειδῶν, καὶ ἡ Ἥρα. V.

recte Opsopœus *ac laudibus efferas.* F. G.

20. Διαλλάττεσθαι] Manifestum mendum est in his verbis Epicurei Philosophi, quibus dixerat Stoicos ipsos τάξιν vocare ἀνάγκλω. εἶτα δηλαδὴ ἀγαναχτήσεις, εἴ τις σοι μὴ ἀκολουθοίη, τὰ γιγνόμενα μὲ, ὁποῖά ἐστι, καταριθμουμένῳ καὶ ἐπαινοῦντι, οἰομένῳ τε ἀποδείξειν ταῦτα εἶναι, τῇ καὶ προνοίᾳ διαλλάττεσθαι αὐτῶν ἕκαστον. Interpretes: *Deinde scilicet indignaberis, si quis te non sequetur, cum ea quae fiunt, qualia sunt enumeres & laudes, & putes hisce demonstrasse, horum unumquodque immutari providentia.* Atqui non permutantur, sed eundem servant ordinem illi syderum motus, temporum vices, & quae enumeravit alia. Scribendum sine dubio, ut est in Mss. διατάττεσθαι, regi, administrari providentia. Sic paullo ante Timocles quaerebat, ἐὰν ὑπό τινι ἐν θεῷ τάττῃ ἢ τὰ ὅλων ἀπρόνοητα. *Hoc igitur universum nulla ne providentia regitur?* F. G. G.

Διατάττεσθαι] Ex Mss. Gr. P. & L. Infra iterum διατάξεις ἕκαστα. M. du S.

Διατάττεσθαι] Hoc praetuli vulgatae διαλλάττεσθαι, quia quatuor Codd. jubebant, & melius videtur; versio-

beneficio gratiam relaturus Thetidi, decipit Agamemnonem, immisso somnio mendaci, quo Achivorum multi perirent. Vides? non poterat nempe jacto fulmine ipsum comburere Agamemnonem, ut non videretur esse impostor. Aut illa forte ad credendum te pertraxerunt, cum audires, a Diomede vulneratam Venerem, ac ipsum deinde, Minerva instigante, Martem? paullo post autem, ipsi irruentes in se invicem Dii praelia miscuere viri pariter ac feminae, & Minerva quidem Martem superat, laborantem puto ex vulnere, quod a Diomede acceperat; *Latonam at contra stetit utilium dator Hermes.* Aut istaec de Diana probabilia tibi visa sunt, cum illa aegre fert & indignatur, se non vocatam ab Oeneo ad epulas: atque eam ob caussam aprum horribili magnitudine, & robore cui resistere nihil posset, in regionem illius immittit. Num quid ergo talia dicens Homerus tibi persuasit?

41. JUP. Hem! quanto, o Dii, clamore multitudo laudavit Damin. At noster desperare videtur, metuit enim, & aliquantum tremit, & apparet abjecturum esse clypeum: & jam circumspicit, qua se subdu-

ὑπομνημονεύων τῇ Θέτιδι τὴν εὐεργεσίαν, ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμέμνονα, ὄνειρόν τινα ψευδῆ ἐπιπέμψας, ὡς πολλοὶ τῶν Ἀχαιῶν ἀποθάνοιεν. ὁρᾷς; ἀδύναλον γὰρ ἦν αὐτῷ, κεραυνὸν ἐμβαλόντι, καῖαφλέξαι τὸν Ἀγαμέμνονα αὐτὸν, ἄνευ τοῦ ἀπατεῶνα εἶναι δοκεῖν. ἢ ἐκεῖνά σε μάλιστα εἰς τὴν πίστιν [i] ἐπεσπάσαλο ἀκούοντα, ὡς Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην, εἶτα τὸν Ἄρην αὐτὸν, Ἀθηνᾶς ὑποκελευούσης, μετὰ μικρὸν δὲ, αὐτοὶ συμπεσόντες οἱ θεοὶ [k] ἐμονομάχουν ἀναμὶξ ἄῤῥενές τε, καὶ θήλειαι, καὶ Ἀθηνᾶ μὲν Ἄρην καῖαγωνίζεῖ, ἅτε καὶ [m] πεπονηκότα, οἶμαι, ἐκ τοῦ τραύματος, ὁ δὲ τὴν Διομήδους εἰλήφει, Λητοῖ δ' ἀντέσχησκ [n] ἐριούνιος Ἑρμῆς. ἢ τὰ περὶ τὴν Ἀρτέμιδός σοι πιθανὰ ἔδοξεν, ὡς ἐκείνη [o] μεμψιμοιρῆσα ἠγανάκτησεν ὑπὸ τοῦ Οἰνέως. καὶ διὰ τοῦτο σῦν τινα [p] ὑπὸ φυᾶ, καὶ ἀνυπόστατον τὴν ἀλκὴν, [q] ἐπαφῆκεν ὅπη τὴν χώραν αὐτοῦ. ἆρα ἂν τὰ τοιαῦτα λέγων σε Ὅμηρος ἔπεισε;

ΖΕΥΣ. Βαβαί. ἠλίκον, ὦ θεοὶ, ἀνεβόησε τὸ πλῆθος, ἐπαινοῦντες τὸν Δάμιν· ὁ δ' ἡμέτερος, ἀποδειλιᾷ ἔοικε· δέδιε γῦν, καὶ ὑποτρέμει, καὶ δῆλός ἐστιν ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα, καὶ ἤδη περιβλέπει οἱ παρεκδὺς ἀπο-

i Ἐπισπάσαλο] Ἐπισπάσαιο marg. *Aldi.* k Ἐμονομάχουν] Ἐμονομαχοῦντο O. l Ἄῤῥενές] Οἱ ἄῤῥενές τε & αἱ θ. O. m Πεπονηκότα] Προπεπονηκότα O. n Ἐριούνιος] Recte O. & Edd. Εὐριούνιος *J.* o Μεμψιμοιρῆσα] Μεμψίμοιρος ἦσα O. p Ὑπὸ] Ἐπὶ O. q Ἐπαφῆκεν] Ἀφῆκεν O.

45. Ὄνειρόν τινα] Πάντα ταῦτα Ὁμηρος περὶ τοῦ Διὸς πέπι. καλῶς δὲ πάνυ τὸν Ὅμηρον αὐτὸν κατὰ τὴν Ἑλλήνων ἤτησε μάρτυρα. *V.*

58. Σῶκ] Οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ Ἑρμῆς, οἱονεὶ Σωσίποκ. *V.*

59. Ἐριούνιος] Ὀφέλιμος. *G.*

63. Ἀνυπόστατον] Ἀφόρητον. *G.*

70. Παρεκδὺς] Παρεξελθών. *G.*

sionem Cl. *Gesneri* tamen non attigi, quae non multum abit ab restituta lectione. *J.F.R.*

Ibid. Τὸν κωμικὸν] Unde habeat nescio. *M. du S.*

21. Ἄλλο — μοι] Inter duas hasce voces insertum erat δὲ, quod exulare, duce *Fl.* Editione jussimus. *M. du S.*

33. Μέλει] Sic *Ven.* utraque. O. μέλλει. Reliqui Libri μέλειν, minus eleganter. *M. du S.*

38. Ὁμήρου] Vide eum Iliad. A. 399. *M. du S.*

45. Ἐξαπατᾷ τὸν Ἀγαμ.] *Hom.* Il. B. 6. & seqq. *M. du S.*

51. Διομήδης μὲν ἔτρωσε τὴν Ἀφροδίτην] *Homer.* Il. E. 335. *M. du S.*

52. Εἶτα τὸν Ἄρην] Il. E. 855. *M. du S.*

54. Ἐμονομάχουν ἀναμὶξ &c.] *Homer.* Il. Υ. 70. 75. *M. du S.*

58. Λητοῖ δ' ἀντέσχη] *Homer.* Iliad. XX. *Th. M.* l. c. Il. Υ. 72. *J.F.R.*

59. Ἀρτέμιδός — μεμψ.] *Hom.* Il. I. 529. *M. du S.*

69. Ἀποῤῥίψων τὴν ἀσπίδα] Clypeum abjicere dixit pro eo, quod est causae diffidere & contentionem relin-

ὑποδράσει. ΤΙΜ. Οὐδ' Εὐριπίδης ἄρα σοι δοκεῖ λέγειν τι ὑγιὲς, ὁπόταν αὐτὸς [a] ἀναβιβασάμενος τοὺς θεοὺς ἐπὶ τὴν σκηνὴν, δεικνὺς σώζοντας μὲν τοὺς χρηστοὺς τῶν ἡρώων, τοὺς πονηροὺς δὲ, καὶ [b] τὴν ἀσέβειαν αὐτὴν σὲ ὑπετρίβοντας; ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ γενναιότατε Φιλοσόφων Τιμόκλεις, εἰ ταῦτα ποιοῦντες οἱ [c] τραγῳδοὶ πεπείκασί σε, ἀνάγκη δυοῖν θάτερον, ἤτοι Πῶλον, καὶ Ἀριστόδημον, καὶ Σάτυρον, ἡγεῖσθαί σε θεοὺς [d] εἶναι τότε, ἢ τὰ πρόσωπα τῶν θεῶν αὐτὰ, [e] καὶ τοὺς ἐμβάδας, καὶ τοὺς ποδήρεις [f] χιτῶνας, καὶ χλαμύδας, καὶ χειρίδας, καὶ προγαστρίδια, καὶ σωμάτια, καὶ τἄλλ', οἷς

cens queat aufugere. TIM. Neque Euripides igitur tibi ſanum quid videtur dicere, cum Deos ipſos in ſcenam productos oſtendit, ut ſervant bonos inter Heroas, malos vero & impietatem, qualis tua eſt, obterunt? DAM. Sed o generoſiſſime philoſophorum, Timocles, ſi, haec dum agunt, perſuaſere tibi Tragici; oportet alterutrum horum, aut Polum, & Ariſtodemum, & Satyrum, putare te Deos eſſe tunc, aut ipſas Deorum perſonas, & cothurnos, & talares togas, & chlamydes, & manicas, & ventralia, & thoraces, & alia

a Ἀναβιβασάμενος] Ἀναβιβάσας alii, ajunt *Coll.* b Τὴν ἀσέβειαν κατὰ σὲ] Κατὰ σὲ τὴν ἀσεβ. *O.* c Τραγῳδοὶ] Sic *Fl. Ald. H. P. Fr. S.* Τραγῳδοποιοὶ *F.* & marg. *A1.* d Εἶναι] Deeſt in *Fl.* e Καὶ τοὺς ἐμβ.] Omittit *Fl.* Habent cett. & *O.* f Χιτῶνας] Omiſit *O.*

73. Ἐπιβάσας] Γραι. ἀναβιβασάμενος τοὺς Θεούς. *G.*
78. Οἱ τραγῳδοὶ] Οὗτοι ὑποκριταὶ ἦσαν ὑποκρινόμενοι ἐκ τῶν * τραγῳδῶν δράματα. *V.*
82. † Ἐμβάδας] Ἐμβάτας μὲν τὰ ξύλα ἃ ἐμβάλλουσιν ὑπὸ τοὺς πόδας οἱ τραγῳδοὶ, ἵνα φανῶσι μακρότεροι. ‡ ποδῆρεις δὲ, τὰ μέχρι τῶν ποδῶν ἐλκόμενα ἱμάτια. *V.*
83. Χειρίδας] Τὰ κοινῶς λεγόμενα μανίκια. *V.*

* Τραγῳδῶν] In Ed. & C. τραγῳδιῶν. Ego mutavi. *M. du S.*
† Ἐμβάτας] Sic bis ſcriptum in Schol. quum ἐμβάδας, recte in textu Luciani. Sed utrovis modo ſcribitur, ἐμβὰς, άδος, & αἱ ἐμβάται. Vid. *Poll.* *J.F.R.*
‡ Ποδῆρεις] Ποδήρη edita. Correxit *M. du S.*

linquere. Deſperat enim quisquis in bello arma abjicit, & aut fugam ſpectat, aut mortem exſpectat. Graeci ſimplici vocabulo ῥιψάσπιδας vocant timidos, id cognominis Demoſthenes in proelio quondam emeruit. Cleonymus apud *Ariſtoph.* in Fuc. ἀσπιδαπόβλης appellatur. *Plato* Libro de Legibus XII. declarat ῥιψάσπιδα nomen multo probroſiſſimum eſſe. *G.C.*
79. Πῶλον, καὶ Ἀριστόδ.] Τοὺς ὑποκριτάς. *F.G.*
Πῶλον, καὶ Ἀριστοδ. καὶ Σάτυρον] Vide ſupra not. ad Mor. c. 16. & hoc ipſo opuſculo c. 3. *M. du S.*
83. Προγαστρίδια] Cum προγάστωρ ſit, cui venter prominet, poſſis προσγαστρίδια putare pulvillos aſſimulando ventri prominulo apta. Sed etiam poſſit veſtis eſſe ante ventrem ſuſpendi ſolita &c. *J.M.G.*
84. Σωμάτια] Bis ad ſcenae apparatum & veſtimenta hiſtrionica refert Pollux. Quid ſi origo inde Gallici *corſet*, eodem modo formati, & Germanici **leibgen**? quibus nominibus notari veſtem, muliebrem praeſertim, qua arctius corpus ſtringitur, notum eſt. *J.M.G.*
86. Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης ἡ χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, ἄκυσον αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου. Sic lege & interpunge. ἄκυσον pro vulgato ἀκούσῃ, quod tamen cum in hac, tum in Salmuriensi editione typographorum vitio eſt omiſſum, & τότε ex Mſ. repoſui. *Cum ex ſua ſententia Euripides, nulla neceſſitate fabularum compulſus, quae ipſi videntur profert, audi tunc libere loquentem.* *J.G.G.*
Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν &c.] Ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, μηδὲν ἐπεισαγούσης ἡ χρείας τῶν δραμάτων, τὰ δοκοῦντά οἱ λέγῃ, ἀκούσῃ (hanc vocem omiſerunt ſequiores editores) αὐτοῦ ποτε παῤῥησιαζομένου. *Sic locum hunc interpungendum eſſe, recte monuit Cl. Graevius* pag. 874. edit. Amſt. *Alia mutatione hic locus plane non indiget, ut qui ſit ſinceriſſimus.* Diſputant Damis & Timocles, ille, non eſſe eos, qui vulgo ferantur, Deos; hic, vere eos eſſe, contendentes. Poſt varia ultro citroque dicta, rogat tandem Timocles Damin, num ergo nihil ſani judicet dicere Euripidem, cum Deos in ſcenam inducens, eos faciat heroum ſervatores, impiorum vindices. At, inquit Damis, ſi hoc modo tibi, o bone, perſuaſerint Tragici, oportet ut Deos cenſeas vel ipſos hypocritas (qui nempe partes in ſcena agunt) vel cothurnos, & reliquam Tragicam σκευὴν, quibus illi Tragoediae majeſtatem augent. Si ita exiſtimas, id vero maxime ridiculum judico; *quum* (ſic verto Graeca verba, quae propoſui) *ubi per ſe Euripides, nulla fabularum neceſſitate id exigente, ea, quae ſibi videntur, dicit, audieris eum aliquando libere pronunciantem,*

Οραῖς

alia quibus illi tragoediam ornant, quod quidem maxime ridiculum arbitror. Alioqui ubi pro se Euripides, nihil urgente fabularum necessitate, quae sibi videantur dicit, audias ipsum tunc libere pronunciantem:

Sublime fusum cernis, immensum aethera,
Cujus tenetur mollibus complexibus
Terra: hoc putato Numen, hunc perhibe Jovem.

& rursus,

O Jupiter, quicunque demum es Jupiter;
Nec enim nisi sermonibus mihi notus es:

& similia.

ἐκεῖνοι σεμνύνεσι τ' τραγῳδίαν, ὅσῳ [g] ἐγ γελοιότατον οἶμαι. ἐπεὶ καθ' ἑαυτὸν ὁπόταν ὁ Εὐριπίδης, [g] μηδὲν ἐπειγούσης τ' χρείας τ' δραμάτων, τὰ δοκοῦντα οἱ λέγῃ, [h] ἀκούσῃ αὐτοῦ τότε παῤῥησιαζομένου,

Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ, τ' δ' [i] ἄπειρον αἰθέρα,
[k] Καὶ γῆν περιῤῥ ἔχουθ' [l] ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγοῦ θεόν.

ἐγ πάλιν,

Ζεῦς, [m] ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεύς.
Οὐ γὰ οἶδα, πλὴν λόγῳ [n] κλύων.

ἐγ τὰ τοιαῦτα.

TIM.

[g] Μηδὲν] Hoc trajectum in O. post λέγῃ. [h] Ἀκούσῃ] Omisit *S.* Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε Edd. cett. Ἄκουσον αὐτοῦ τότε G. & O. Τότε etiam L. [i] Ἄπειρον'] Ἄπειρον Edd. Ἄμυσον marg. *Al.* ridicule. [k] Καὶ γῆν &c.] Deest hic vers. in Ox. [l] Ὑγραῖς] Θερμαῖς G. P. [m] Ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς] Omissa in O. [n] Κλύων] Omisit *Fl.*

Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ, τ' δ' ἄπειρον αἰθέρα,
Καὶ γῆν περιῤῥ ἔχουθ' ὑγραῖς σὺν ἀγκάλαις,
Τοῦτον νόμιζε Ζῆνα· τόνδ' ἡγοῦ θεόν.
Vides supernum simul, & immensum aethera,
Terram humidis circumplectentem brachiis,
Illum Jovem arbitrare; hunc esse puta Deum.

Ἀκούσῃ est secunda persona Aor. I. Subj. Medii. In quo hallucinatus est Interpres, vertens *audies*, quasi esset hic ab ἀκούσομαι, quum sit ab ἀκούσωμαι. *J. J.*

88. Ἀκούσῃ αὐτοῦ ποτε] In Ox. ἄκουσον αὐτοῦ τότε. In L. etiam τότε, quod & genuinum censeo. *M. du S.*

Ἀκούσῃ & ἀπείρον] Cum in marg. *Ald.* ἄμυσον sine signo quo pertineat, ita adscriptum esset inter ἄπειρον & ἀκούσῃ, ut utrovis trahi possit; suspicabar quidem, & adhuc suspicor, scribentem ἄκουσον pro ἀκούσῃ notare voluisse; quia & sic alii bini Codd. habent. Interim quia ἄμυσον re vera magis respondebat τῷ ἄπειρον, i. e. quando ab recto ἄπειρος oritur, & *rudem* notat, id in variantt. eo adponi sum passus; etsi absurdum plane est, si scriba de hoc adjectivo sic sensit; nam hic ἄπειρον' esse a nominativo ἄπειρων, *immensus*, nimis est apertum: ideoque apostrophum in Edd. deficientem addidi, ut valeat pro ἀπείρονα. *J. F. R.*

90. Ὁρᾷς . . .] Inter *Euripidis* fragmenta, quorum ignorantur fabulae. vs. 1. *Cic.* de Nat. Deor. II. & *Plut.* 1066. f. 1397. & 1695. 2. meminere horum versuum, apud quos omnes ὑγραῖς legitur. Vid. etiam *Clem. Alex.* p. m. 12. 2. P. tamen etiam Θερμαῖς agnoscit, & *Athenaeus.* p. 53. D. *M. du S.*

Ὁρᾷς τ' ὑψοῦ] Nobiles senariolos primo merito loco inter fragmenta incertarum *Euripidis* Tragoediarum posuit *Barnesius.* Dedimus, quam & ipse servavit, versionem *H. Grotii*, quae metrum auctoris cum sententia pulchre servet, nisi quod pro ὑγραῖς ipse nimis ad verbum dedit *uvidis*; quod puto potius est, ut reposuimus, *mollibus.* Paullo licentius Cicero de N. D. 2, 25.

Vides sublime fusum, immoderatum aethera,
Qui terram tenero circumjectu amplectitur?
Hunc summum habeto divom: hunc perhibeto Jovem.

Ad hunc locum laudavit reliquos, qui mentionem horum versiculorum fecere, *Davisius.* Adde *Euseb.* Praep. Euang. 13. 13. & auctorem Philopatridis Lucianei c. 10. Huc etiam pertinere videtur illud Festi in sublimem, quum ex Ennii Thyeste laudat, *Aspice hoc sublime candens, quem vocant omnes Jovem*, quod jam vidit Nic. Loënsis. Epiphyll. 5, 14. qui porro inde colligit, ex Euripidis Thyeste ipsum quem tractamus locum esse desumtum. Qui sequitur versiculus, (quem uno versiculo Latino recte explicari posse diffidebam) Euripidi etiam tribuitur & cum superioribus conjungitur ab Athenagora Legat. c. 6. p. 23. Dechairii, qui vir doctus ait esse ex Hecuba, in quo falli illum puto, nisi ego requirens falsus sum. *J. M. G.*

91. Ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις] In versu Euripidis pro ὑγραῖς ἐν ἀγκάλαις Mss. Θερμαῖς ἐν ἀγκάλαις. Mox in alio versu ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς verte *quicunque Jupiter sit.* *J. G. G.*

Ὑγραῖς] Servavi vulgatam; quia coelum tellurem ambiens recte dici solet *humidum.* Nec tamen diffiteor Θερμαῖς de igne coelesti intelligi posse, quo terra circumfusa blande fovetur. Sed *mollibus* quod *Gesn.* dedit, satis facit utrique. *J. F. R.*

95. Ζεὺς — κλύων] Ultimam vocem non agnoscit *Fl.* ὅστις ἐστὶν ὁ Ζεὺς, non extant in O. Vide etiam *Her.* 488. *Or.* 418. *M. du S.*

ΤΙΜ. Οὐκοῦν ἅπαντες ἄνθρωποι, καὶ τὰ ἔθνη, ἐξηπάτηνται, θεοὺς νομίζοντες, καὶ θαυμαζόντες. ΔΑΜ. Εὖγε, ὦ Τιμόκλεις, ὅτι με ὑπέμνησας τῶν [2] τὰ ἔθνη νομιζομένων, ἀφ' ὧν μάλιστα συνίδοι τις ἄν, ὡς [b] γε οὐδὲν βέβαιον ὁ περὶ θεῶν λόγος [c] ἔχει. πολλὴ γὰρ ἡ ταραχὴ, καὶ ἄλλοι ἄλλα νομίζουσι, Σκύθαι μὲν Ἀκινάκῃ θύοντες, καὶ [d] Θρᾷκες Ζαμόλξιδι, δραπέτῃ ἀνθρώπῳ ἐκ Σάμου, ὡς αὐτοὺς ἥκοντι, Φρύγες δὲ [e] Μήνῃ, καὶ Αἰθίοπες ἡμέρᾳ, καὶ Κυλλήνιοι Φάλητι, καὶ Ἀσσύριοι περιστεραῖς, καὶ Πέρσαι πυρὶ, καὶ Αἰγύπτιοι ὕδατι. [f] καίτοι μὲν ἅπασι [g] κοινὸν τοῖς Αἰγυπτίοις τὸ ὕδωρ, ἰδίᾳ δὲ, Μεμφίταις μὲν ὁ βοῦς θεός· Πηλουσιώταις δὲ [h] κρόμυον· καὶ ἄλλοις [i] ἶβις, ἢ κροκόδειλος, καὶ ἄλλοις κυνοκέφαλος, ἢ αἴλουρος, ἢ ὠίθυιος· καὶ ἔτι κατὰ κώμας, τοῖς μὲν ὁ δεξιὸς ὦμος θεός· τοῖς δὲ κατ' ἀντιπέρας οἰκοῦσιν, ἕτερος. καὶ ἄλλοις κεφαλῆς ἡμίτομον, καὶ ἄλλοις ποτήριον κεραμοῦν, ἢ τρύβλιον. ταῦτα πῶς οὐ γέλως

42. TIM. Igitur omnes homines & populi decepti sunt, qui Deos esse putent, ac celebrent. DAM. Bene, Timocles, admonuisti me eorum, quae inter gentes moribus legibusque recepta sunt: e quibus nimirum maxime cognoverit aliquis, quam nihil firmum illa, quae de Diis feruntur, habeant. Multa enim confusio, & alii alia fanxerunt: Scythae sacrificantes acinaci, & Zamolxidi Thraces, qui fugitivus e Samo ad illos venit; Phryges autem Menae, *id est Lunae*; & Diei Aethiopes; & Cyllenii Phaneti; & Assyrii columbae; & Persae igni; & aquae Aegyptii. Quamquam communis quidem Aegyptiis omnibus Deus est aqua; privatim vero Memphitis Deus bos est; Pelusiotis cepe; & aliis ibis, aut crocodilus, cynocephalus, aut feles, aut simia: & insuper per vicos aliis humerus dexter Deus est; e regione autem habitantibus, siniſter; & aliis caput dimidiatum, & aliis figulinum poculum aut patella. Haec quomodo non ridicula sunt, o pulcher

a Τὰ] Abest a *Fl.* *b* Γε] Non habet O. *c* Πῶς] Omittit O. *Pell.* πᾶς vel πάντως. *d* Θρᾷκες] Deest in O. *e* Μήνῃ] Sic Edd. omnes. Μηνὶ ex O. vult. *Solan.* *f* Καίτοι] Καὶ τοῦτο *Fl.* Καίτοι τοῦτο *J.* Καίτοι sine τοῦτο *Ald. H. P. Fr. S.* *g* Κοινὸν] Κοινὸν male *Ald. H. Fr.* Recte κοινὸν *Fl. J. P.* &c. idque etiam adscript. marg. *A1.* *h* Κρόμυον] Nihil mutare *Fl.* not. *M. du S.* *i* Ἶβις] Hoc & cett. ad πίθηκος omissa in O. not. *M. du S.*

6. Σκύθαι μὲν] Φρυγάνων φακέλους οἱ Σκύθαι συνήσαντες, καὶ ὑπὸ τῇ αὐτῶν ἔγκῳ ἀκινάκιν ἱδρυσάντες σιδηροῦν, θυσίας ἐπετείους προσάγουσι προβάτων, καὶ ἵππων, νομίζοντες αὐτὸν εἶναι τοῦ Ἄρεως τὸ ἄγαλμα. *V.*

20. Τρύβλιον] Πινάκιον. *G.*

4. Πῶς] Quum in O. absit, ego non adderem, si & in aliis abesset; est quidem ejus pleonasmus haud infrequens. Sic *Icarom.* c. 1. καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς. At tum scribitur enclitice, sine accentu. Hic vero potest cum emphasi accipi, i. e. *mirum quantum*, de qua vid. *Bud.* Comment. p. 290. ac valebit, *omnino*, & accentum servabit. *J. F. R.*

6. Ἀκινάκῃ] Vide supra Τοξ. c. 38. *M. du S.*

Ἀκινάκῃ θύοντες;] De hoc ritu nonnihil habet *Brod.* Misc. p. 533. Thesaur. Crit. Part. 2. Qui quia nunc ad manus non est, describi a me nequit; sed satis hoc visum alibi, ut *Tox.* c. 38. atque ante. *J. F. R.*

7. Ζαμόλξιδι] Conule *Herod* IV. p. 159. ex quo tamen fugitivum fuisse non patet. In Ox. deest Θρᾷκες. Certe a Scythis celebratur Σκυθ. c. 1. an etiam a suis Thracibus, aliunde ex hoc non constat. Thrax utique Is. 8. c. 17. vocatur. *M. du S.*

9. Μηνὶ] Vide supra c. 18. *Clem. Alex.* 12. 2. προσκύνησαν ἥλιον, ὡς Ἰσδὶ, καὶ σελήνην, ὡς Φρύγες. In Ox. scribitur Μηνὶ, quod rectius, quam quod in omnibus Impressis est Μήνῃ; ideoque in textum recepi. *M. du S.* Ego nihil muto. Vid. *Hesych.* & *Hom.* Il. Ψ. 455. *J. F. R.*

Ibid. Κυλλήνιοι Φάλητι] Quis sit Phales, cui sacra faciant Cyllenii, equidem non dixerim, & gratiam habebo, qui docuerit. Interim dedi in vertione Phanetem, notum ex Orphicis versibus ab Athenagora Legat. c. 16. p. 72. servatis, itemque aliis, quos debemus *Macrobio* Sat. I, 18. Qui etiam docet tum l. c. tum c. 17. Solem esse Phanetem. Si quis dicat, tum demum aliquid verosimile habituram conjecturam nostram, si a Cylleniis sic cultum constet Apollinem, ut notum est de Mercurio, cui Cyllenii nomen inde hae-

cher Timocles? MOM. Nonne praedicebam, Dii, futurum, ut proferrentur in lucem haec omnia, & accurate examinarentur? JUP. Praedixisti, Mome, & recte nos reprehendisti; ac studebo corrigere ista, modo praesens periculum effugerimus.

43. TIM. Verum tu Diis inimice, oracula, & praedictiones futurorum, cujus opus dixeris, nisi Deorum illorumque providentiae? DAM. Tace, vir bone, de oraculis. Nam interrogabo te, cujus illorum maxime velis mentionem fieri? num illius quod Lydo Pythius reddidit, quod exacte ambiguum erat ac vultu duplici, quales sunt Hermarum quidam, duplices, & utrinque similes, ad quamcumque illorum te partem convertas? Aut utrum magis superato Croesus Halye, suum imperium an Cyri dissolvet? Atqui non paucis

θεὸν, ὦ καλὲ Τιμόκλεις; ΜΩΜ. [k] Οὐκ ἔλεγον, ὦ θεοὶ, ταῦτα πάντα ἥξειν εἰς τὸμφανὲς, καὶ ἀκριβῶς ἐξελασθήσεσθαι; ΖΕΥΣ. Ἔλεγες, ὦ Μῶμε, καὶ ἐπετίμας ὀρθῶς, καὶ ἔγωγε πειράσομαι ἐπανορθώσασθαι αὐτὰ, ἢν τι ἐν τοσοῖς [l] κίνδυνον [m] ἀλαφύγωμεν.

TIM. Ἀλλ', ὦ θεοῖς ἐχθρὲ σὺ, τοὺς χρησμοὺς καὶ προαγορεύσεις τὰ ἐσομένων, τίνων ἔργον ἂν εἴποις, ἢ θεῶν καὶ τῆς προνοίας τοῦ ἐκείνων; ΔΑΜ. Σιώπησον, ὦ ἄριστε, περὶ τὰ χρησμᾶ, [n] ἐπεὶ ἐρήσομαί σε, τίνων αὐτῶν μάλιστα μεμνῆσθαι ἀξιοῖς; ἆρ' ἐκείνου, ὃν τῷ Λυδῷ ὁ Πύθιος ἔχρησεν; ὃς ἀκριβῶς [o] ἀμφήκης ἦν καὶ διπρόσωπος, οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι, διττοὶ [p] καὶ ἀμφοτέρωθεν ὅμοιοι, [q] πρὸς ὁπότερον ἂν αὐτῶν μέρος [r] ἐπιστραφήσῃ· [s] ἢ τί μᾶλλον ὁ Κροῖσος ἀλγεῖ τὴν Ἅλυν, [t] αὐτῆς ἐχούσης, ἢ τὴν Κύρου καλαύσης; καίτοι οὐκ ὀλίγων ταλάντων

[k] Οὐκ] Deest in O. [l] Κινδύνου] Τοῦτον κίνδυνον O. [m] Διαφύγωμεν] Διαφύγομεν *J.* Prius cett. recte. [n] Ἐπεὶ ἐρήσομαι] Ἐρήσομαι γάρ σε *Fl.* [o] Ἀμφήκης] Ἀμφήρης O. *Schol.* & C. [p] Καὶ ἀμφοτέρωθεν] Καὶ abest in O. [q] Πρὸς] Καὶ πρὸς Edd. excepta *Fl.* quae καὶ omittit, idque secuti sumus. [r] Ἐπιστραφήσῃ] Ἐπιστραφῇς *Fl.* Ἐπιστραφῆς O. [s] Ἢ τί] Τί γὰρ O. [t] Αὐτοῦ] Αὐτοῦ vulgo Edd.

34. Ἀμφήκης] Ἐκ τῶν δύο μερῶν ἠκῶν, τετέρι βοῶν. ἠδεῖς γὰρ ἤδει περί τινος ἔλεγεν, ὅτι τὴν Ἅλυν ἀλγοῦσαν τὴν ἀρχὴν καλαύσει. Διὰ τοῦτο δὲ ὁ διπρόσωπος. γράφει δὲ ἀμφήρης, ὥσ' ἢ ἀφ' ἑκατέρᾳ ἕρισθα ποιῶν. *V.*

Ibid. Οἷοί εἰσι τῶν Ἑρμῶν ἔνιοι] Οἱ Ἑρμαὶ τετράγωνοί τινες κίονες ἦσαν ὧδε τοὺς ὁδοὺς ἱδρυμένοι. ἄνω (1) πρὸς τὸ ἄκρον εἰς κεφαλὴν ἐχόντες ἀνθρώπου μεμιμημένον τὸ λίθον. ἐνίοτε δὲ ἓν ἓν πρόσωπον εἶχεν ἡ κεφαλὴ, ὡς πάντων (2) ἀνθρώπων. ἔστι δ' ὅτε καὶ δύο ἀφ' ἑκατέρου μέρους. αἰνίττεται δὲ αὐτοῖς ὁ Ἑρμῆς (3) αὐτὸς τετράγωνος ὢν καὶ παρὰ τὰς ὁδούς. Ἑρμῆν τὸν λόγον βούλονται εἶναι. ἐσήμαινον δὲ τὸν βίον, ὃν ἀφὶ τῆς ὁδοῦ παρεδήλων, σὺν λόγῳ καὶ μὴ λόγου πορεύεσθαι, καὶ (4) τοῦτ' ἀληθῶς ὡς ἱδραῖον τὸ τετράγωνον ἀπεικάζει τῷ σχήματος. διπρόσωπος δὲ ἐποιεῖτο, εἰς ἄμφασιν τοῦ χρῆναι τοῖς φίλοις, ἤτοι τοῖς τὴν αὐτὴν ἡμῖν ὁδὸν τοῦ βίου (5) εἰσιοῦσι, καὶ παροῦσι καὶ ἀποῦσιν ὁμοίως κατὰ ἀλήθειαν μένειν. *V.*

(1) Πρὸς] Εἰς Ed. *Cler.* Mutavit *M. du S.*
(2) Ἀνθρώπων] Ἀνθρώπου male edita.
(3) Αὐτὸς] Ἅλτος V.
(4) Τοῦτ' ἀληθῶς] Τοῦτον ἀληθῆ editum ante. Correxit *M. du S.*
(5) Εἰσιοῦσι] Ἰοῦσι correxerat Idem. Sed quia non addidit unde habeat, vulgatum servavi. *J. F. R.*

haesit: huic ego respondeam, eodem *Macrobio* auctore c. 19. Mercurii ipsum numen ad Solem pertinere. De Phanete omnia *Eschenbachius* in Epigene. *J. M. G.*

10. Φάλητι] Quis hic sit nescio. *M. du S.*

Ibid. Περισῳᾷ] Vide infra. *M. du S.*

11. Ὕδατι] An Nilo? F. G. Quidni animalia in aquis habitantia, crocodilos, hippopotamos &c. per metonymiam? Vid. eruditiss. *Davies.* (cujus Cl. *Hemsterh.* in marg. admonuit) ad *Cic.* I. De nat. Deor. c. 29. p. m. 72. (Hemsterhusio 68.) Ubi inter alia huc facientia etiam haec adfert ex *Joseph.* in Apion. I. c. 71. Οἱ δὲ ἵπποι οἱ ποταμίοις νόμοις μὲν τῷ Παπρημίτῃ ἱροί εἰσι, τοῖσι δὲ ἄλλοισι Αἰγυπτίοισι οὐχ ἱροί. *J. F. R.*

15. Κροκόδειλον] *Spanhem.* 178. & confer cum his omnibus ea, quae habentur Ἐκκλ. c. 10. *M. du S.*

Ibid. Κυνοκέφαλον] *Anubis.* F. G.

19. Ποτήριον] Vide *Pignorii* mensam Isiacam. p. 31. Sed *modius* est nostris, quod *poculum* vocat. *M. du S.*

33. Τῷ Λυδῷ] Confer Ἐπισκ. c. 11. Z. ἰλ. c. 14. & hoc ipso opusculo c. 20. *M. du S.*

36. Ὅμοιοι, πρὸς] Sic *Fl.* In reliquis inter has voces erat καὶ prave. Eadem *Fl.* ἐπισραφῇς; sed vulgata proba. *M. du S.*

των ὁ Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος, [a] τὸ ἀμφιδέξιον τοῦτο ἔπος ἐπρίατο. ΜΩΜ. Αὐτά σου, ὦ θεοί, [b] ἀνὴρ διεξέρχεται λέγων, ἃ [c] ἐγὼ ἐδεδίειν μάλιστα. ποῦ νῦν ὁ καλὸς ἡμῖν κιθαρῳδός; ἀπολόγησαι αὐτῷ καταβὰς πρὸς ταῦτα. ΖΕΥΣ. Σὺ ἡμᾶς [d] ὀπισφάτεις, ὦ Μῶμε, οὐκ ἐν καιρῷ γοῦν ὀπιτιμῶν.

ΤΙΜ. Ὅρα οἷα ποιεῖς, ὦ ἀλιτήριε Δάμι, μονονουχὶ τὰ ἕδη αὐτὰ τῶν θεῶν ἀνατρέπεις τῷ λόγῳ, καὶ βωμοὺς αὐτῶν. ΔΑΜ. Οὐ πάντας ἔγωγε τοὺς βωμούς, ὦ Τιμόκλεις. τί γὰρ καὶ δεινὸν ἀπ' αὐτῶν γίγνεται, εἰ θυμιαμάτων [e] καὶ εὐωδίας [f] μεστοί εἰσι; τοὺς δὲ ἐν Ταύροις τῆς Ἀρτέμιδος ἡδέως ἂν ἐπείδον ἐκ βάθρων ὀπὶ κεφαλὴν ἀνατρεπομένους, ἐφ' ὧν τοιαῦτα ἡ παρθένος εὐωχουμένη ἔχαιρε. ΖΕΥΣ. Τοῦτο πόθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν [g] ἐπῆλθεν; [h] ὡς δαιμόνων οὐδενὸς ἀνὴς φείδεται, ἀλλ' ἐξ ἀμάξης παρρησιάζεται, καὶ

Μάρπτει ἐξείης, ὅτ' αἴτιος, ὅτε καὶ οὐκί.

ΜΩΜ. Καὶ μὴν ὀλίγους ἂν, ὦ Ζεῦ, τοὺς ἀναιτίους εὕροις [i] ἐν ἡμῖν· καὶ σοῦ τάχα προϊὼν ὁ ἄνθρωπος ἅψεται καὶ τοῦ κορυφαίου τινός.

talentis Sardianâ illa pernicies ancipitem istum versum emerat? MOM. Illa ipsa fere, Dii, hic vir disputat, quae ego maxime metuebam. Ubi nunc est nobis pulcher ille citharoedus? Descende, responde isti pro te ad haec *crimina*. JUP. Enecas tu nos, Mome, importunis illis reprehensionibus tuis.

44. TIM. Vide quid agas, execrande Dami, tantum non sedes ipsas Deorum disputatione tua evertis, ipsorumque altaria. DAM. Non omnia equidem altaria, Timocles: quid enim mali ab iis fiat, si suffitus & boni odoris plena sint? Sed illa Tauricae Dianae libenter sane viderem e fundamentis in caput eversa, in quibus talibus epulis virgo illa gavisa est. JUP. Unde nobis invictum istud malum insonat? ut nulli Deorum vir parcit! sed *tanquam* e plaustro confidenter maledicit,

Et lacerat deinceps insontes atque nocentes:

MOM. Verum paucos sane Jupiter inveneris inter nos insontes. Et forte progressus homo tanget etiam summorum quendam.

45. TIM.

---

a Τὸ] Omittit O. *b* Ἀνὴρ] Non comparet in O. *c* Ἐγὼ] Abest a *Fl.* *d* Ἐπισφάτεις] Sic *J. Fl. Fr. P* &c. *e* Καὶ] Omisit O. *f* Μεστοί εἰσι] Εἰσὶ μεστοὶ O. *g* Ἐπῆλθεν] Sic restitui ex *J. V2. G. O.* & marg. *A1.* Ἐπηχεῖ Edd. cett. *h* Ὡς] Sic Edd. Ὃς L. Τὶς O. *i* Ἐν] Παρ' *Fl.* Ἐν cett. & Cod. P.

40. Ὁ Σαρδιανὸς] Ὁ ἀπὸ Σάρδεων, οὐ Σάρδεσι δὲ ἦν τὰ τοῦ Κροίσου βασίλεια. *V.*

Ibid. Τὸ ἀμφιδέξιον] Ἀμφιδέξιον λέγει ὁ ταῖς δύο χερσὶν ὡς δεξιαῖς χράμενος. ἀμφιδέξιον δὲ ἐνταῦθα τὸ ἐκ τῶν δύο μερῶν νοούμενον. *V.*

49. Ἕδη αὐτὰ] Ἕδη τὰ ἀγάλματα λέγει, ὡραῖόν τὸ ἰδρῦσθαι. *V.*

54. Ἐν Ταύροις] Ἐν δὲ τῇ * Σκυθίᾳ τοὺς πρατομένους ξένους ἔθυον τῇ Ἀρτέμιδι. *V.*

58. Ἐπηχεῖ] Ἐπῆλθεν. *G.*

59. Ἀλλ' ἐξ ἁμάξης] Ἐν τῇ ἑορτῇ τῶν Διονυσίων ὡραῖόν τοῖς Ἀθηναίοις ἐπὶ ἁμαξῶν καθήμενοι ἱστορεῖν ἀλλήλους καὶ ἱλαιδορεῖσθαι πολλά. Παροιμία δὲ ἐκράτησεν ἐπὶ τῶν ὑβριστικῶς χρωμένων, τὸ ἐξ ἁμάξης. *V.*

* Σκυθίᾳ] Συνηθείᾳ Ed. *Clev.* Sed quia *Solan.* adscripsit in V. esse Σκυθείᾳ facile adparet quid voluerit. Tantoque facilius emendavi quod vel sine Codice conjicere licebat. *J. F. R.*

40. Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὄλεθρος] Croesum perniciem Sardianam vocat, a Sardibus ejus regia, unde & *Horat.* I. Ep. *Quid Croesi regia Sardis?* Et patet ex hac locutione, non temere ὄλεθροι sine auctoritate mutandum in ὀλέθριοι supra, *Pseudom.* c. XI. ubi habuimus ὄλεθροι ἐκεῖνοι Παφλαγόνες; nam etsi pluralis ibi sit, & ὀλέθριοι deinde dicas adjective; tamen & substantive *de Salt.* c. 5. ὀλέθρια τινὶ ἀνθρώπῳ. Ac pluralis in aliis similibus adeo est frequens, ut jam perquirere ubi etiam ὄλεθροι legitur amplius, operae non videatur. *J. F. R.*

44. Κιθαρῳδός;] Apollo, an Mercurius? *F. G.*

46. Ἐπισφάτεις] Vocem hanc eo sensu haud temere reperias. Servanda tamen. *M. du S.*

Ἐπι-

45. TIM. Neque tonantem ipsum Jovem audis, hostis Deorum Dami? DAM. Quidni tonitru audiam, Timocles? Utrum vero Jupiter sit, qui tonat, melius tu noris, qui forte a Diis alicunde veneris: quando, qui e Creta veniunt, alia nobis narrant, sepulcrum ibi quoddam ostendi, & columellam adstare, quae declaret, non tonaturum amplius Jovem, qui olim sit mortuus. MOM. Hoc diu ego sciebam dicturum esse hominem. Quid ergo, Jupiter, expalluisti nobis, & dentes tremore collidis? Bono animo oportet esse, & ejusmodi homunciones contemnere. JUP. Quid ais, Mome, contemnere? Non vides, quot ipsum audiant, & quam illius persuasionibus contra nos occupati sint? abducatque illos auribus devinctos Damis? MOM. At tu, cum volueris, Jupiter, catena aurea demissa omnes

Ipsa cum terra huc & cum mare traxeris ad nos.

46. TIM. Dic mihi, execrabilis homo, an aliquando navigasti? DAM. Et saepe, Timocles. TIM. Nonne ferebat tum vos ventus, in linteum irruens,

70 ΤΙΜ. Οὐδὲ βροντῶντ[ος] [k] αὐτοῦ τοῦ Διὸς ἀκούεις, ὦ θεομάχε Δάμι; ΔΑΜ. Καὶ πῶς ὃ μέλλω βροντῆς ἀκούειν, ὦ Τιμόκλεις; εἰ δὲ ὁ Ζεὺς ὁ βροντῶν ἐστι, σὺ [l] ἂν ἄμεινον εἰδείης, ἐκεῖθέν ποθεν [m] ἥκων
75 τῶν θεῶν ἀφιγμένος. ἐπεὶ οἵ γε ἐκ Κρήτης ἥκοντες ἄλλα ἡμῖν [n] διηγοῦνται, τάφον τινὰ κεῖθι δείκνυσθαι, καὶ στήλην ἐφεστάναι δηλοῦσαν ὡς οὐκέτι βροντήσειεν ἂν ὁ Ζεὺς, [o] τεθνεὼς πάλαι. ΜΩΜ. Τοῦτ' ἐγὼ [p] πρὸ πολλοῦ
80 ᾠήμην ἐρεῖν τὸν ἄνθρωπον. τί [q] δ' ἦν, ὦ Ζεῦ, ὠχρίακας ἡμῖν, καὶ συγκροτεῖς τοὺς ὀδόντας ὑπὸ τοῦ τρόμου; θαρρεῖν χρὴ, καὶ τῶν τοιούτων ἀνθρωπίσκων καταφρονεῖν. ΖΕΥΣ. Τί λέγεις, ὦ Μῶμε, [r] καταφρονεῖν; οὐχ
85 ὁρᾷς ὅσοι ἀκούουσι, καὶ ὡς συμπεπεισμένοι εἰσὶν ἤδη καθ' ἡμῶν, καὶ ἀπάγξ αὐτοὺς ἀναδησάμενοι τῶν ὤτων ὁ Δάμις; ΜΩΜ. Ἀλλὰ σὺ ὁπόταν, ὦ Ζεῦ, θελήσῃς, σειρὴν χρυσείην καθεὶς, ἅπαντας αὐτοὺς
90 Αὐτῆχεν γαίῃ ἐρύσαις αὐτῇ τε θαλάσσῃ.

ΤΙΜ. Εἰπέ μοι, ὦ κατάρατε, πέπλευκας ἤδη ποτέ; ΔΑΜ. Καὶ [s] πολλάκις, ὦ Τιμόκλεις. ΤΙΜ. Οὐκοῦν [t] ἔφερεν ὑμᾶς τότε [v] ὁ ἄνεμος ἐμπίπλων τὴν ὀθόνην,

χαὶ

k Αὐτοῦ] Ἆρα O. l Ἂν ἄμεινον] Ἀμ. ἂν O. m Παρὰ] Restitui ex *Fl. J.* Περὶ habebant cett. Ἐπὶ *S.* n Διηγοῦνται] Διηγοῦντο *Fl.* & marg. *A1.* o Τεθνεὼς πάλαι] Πάλαι τεθνεὼς O. p Πρὸ πολλοῦ] Omisit O. q Δ'] Abest in O. r Καταφρονεῖν] Καὶσφρόνων O. s Πολλάκις] Πολλὰ male O. t Ἔφερεν ὑμᾶς] Ἔφερεν μὲ ὑμ. O. v Ὁ] In *Fl.* est ἡ.

76. Τάφον τινὰ] Τάφος ἦν ἐν τῇ Κρήτῃ, καὶ ἐπεγέγραπτο ἐν † αὐτῷ, ΤΟΥ ΔΙΟΣ ΤΑΦΟΣ, καὶ εἰς αὐτὸν νῦν ἀποτείνει). *V.*

† Αὐτῷ] Αὐτῇ V. quod in Impressis recte mutatum. *M. du S.*

Ἐπισφάξεις] *Mactas* dederant olim satis ambigue. Sed *occidis*, vel *obtundis*, vertendum credo; si probum est ἐπισφάξεις. Conf. tamen supra ἀποσφαττομένους in var. Lectt. cap. 22. *J. F. R.*

58. Κακὸν ἐπηχεῖ] Τοῦτ ποθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπήχεῖ. Mss. τοῦτ ποθεν ἡμῖν τὸ ἄμαχον κακὸν ἐπῆλθεν. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπῆλθεν] Mss. Ox. & P. & utraque *Veneta* rectius quam ἐπηχεῖ, quod in reliquis. In *Coll.* tamen Scholii tantum vicem obtinet. *M. du S.*

61. Μάρτυι] Vide *Homer.* Il. O. 137. *M. du S.*

74. Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Ἀπὸ an οὐ pro ἐπὶ legendum? Editio *Basileensis* habet περὶ, quae lectio non placet: versus est trimeter. Sic autem legendus: Ἐκεῖθέν ποθεν οὐ τῶν θεῶν ἀφιγμένος. *F. G.*

Ἐπὶ τῶν θεῶν ἀφιγμένος] Post inventum non jam opus erit οὐ legere, eoque minus, quod mox οὐ rursus sequatur: quales repetitiones me quidem non offenderent; non tamen eas augerem, ubi aliud quod probum est, invenio. Bene tamen olfecit *Gujetus*, περὶ & ἐπὶ falsum esse, *J. F. R.*

76. Τάφον] Vide *Lactantium* haec fusius differentem I. 11. & Nostrum Τιμ. c. 4. *M. du S.*

86. Ἀναδησάμενοι τῶν ὤτων] *Hercules Gallicus* haec enarrabit c. 3. Passim eodem alludit *M. du S.*

88. Σειρὴν χρυσείην] *Hom.* Il. Θ. 18. *M. du S.*

καὶ ἐμπιπλὰς τὰ ἀκάτια, ἢ οἱ ἐρέτ[αι] ὀλίγοι; ἐκυβέρνα δὲ [a] εἷς τις ἐφεξῆς, καὶ ἔσωζε τὴν ναῦν; ΔΑΜ. Καὶ μάλα. TIM. Εἶτα ἡ ναῦς μὲν οὐκ ἂν ἔπλει μὴ κυβερνωμένη, τὸ δὲ ὅλον τοῦτο ἀκυβέρνητον οἴει, καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι; [b] ΖΕΥΣ. Εὖγε συνετῶς ταῦτα [c] ὁ Τιμοκλῆς, καὶ ἰσχυρῶς τῷ παραδείγματι.

[d] ΔΑΜ. Ἀλλ', ὦ θεοφιλέστατε [e] Τιμόκλεις, τὸ μὲ κυβερνήτην ἐκεῖνον εἶδες ἂν, [f] αὐτὰ τὰ συμφέροντα ἐπινοοῦντα, καὶ πρὸ τοῦ χειμῶνος παρασκευαζόμενον, καὶ προστάττοντα τοῖς ναύταις, ἀλυσιτελὲς δὲ [g] οὐδὲ ἄλογον [h] οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, [i] ὃ μὴ χρήσιμον πάντως καὶ ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. ὁ

95. & implens vela, *magis* quam remigantes? DAM. Sane. TIM. Tum navis quidem non navigasset nisi esset gubernata: hoc universum autem sine gubernatore atque duce ferri arbitraris? JUP. Euge prudenter ista Timocles, & valide *disputas* similitudine.

47. DAM. Verum, carissime Dîis Timocles, gubernatorem illum videbas semper cogitare utilia, & ante tempus parare se, & imperare nautis: inutile autem aut irrationabile nihil habebat navis, quod non omnino utile & necessarium ipsis esset ad na-

a Εἷς] Deest in *El.* adest in P. *P.* &c. b ΖΕΥΣ] Ex emend. *Solan.* ΔΑΜ. Edd. priores. c Ὁ Τιμοκλῆς] Ὦ Τιμόκλεις *P. Ξυνετῶς, ὦ Τιμόκλεις, ταῦτα* O. d ΔΑΜ.] Inseruit *Solan.* e Τιμόκλεις] Deest in O. f Αὐτὰ] Et hoc deest in O. g Οὐδὲ ἄλογον] Οὐδὲν οὐδὲ ἀλ. O. h Οὐδέν τι εἶχεν] Οὐδ' εἶχε τι. O. i Ὃ μὴ χρήσιμον &c.] Sic G. Ox. marg. *A*1. & Ed. *P.* Ceterae vero novem ut *Fl. J. Ald. Fr. V*2. (*B*1. & 2.) *H. S. A.* Ὃ μὴ χρειώδες ἦν αὐτοῖς. omissis reliquis.

95. Καὶ ἐμπιμπλὰς] (1) Ἀκάτια οἱ μὲ τοὺς μεγάλους καὶ μέσους καλοῦσιν ἰσοὺς. εἰσὶ δ' οἳ καὶ τὰ παρ' ἡμῖν λεγόμενα (2) κάφοια ἀκάτια φασὶν, οἷς ἡ κέραια ἐπάλλει. *V.*

(1) Ἀκάτια] Pro his, ab ἀκάτια ad ἰσοὺς usque, in C. sic legitur: Οἱ μὲν τοὺς ἰσοὺς φασιν, ὡς καὶ Πολυδεύκης.

(2) Κάφοια] Lege κάρια. Sed in C. legitur κάφια. *M. du S.*

95. Ἐμπιπλὰς] Recte rursus Edd. nec opus ἐμπιμπλὰς inserto μ semper scribere, ut alibi voluit *Solan.* Vid. notata ad *Amor.* c. 24. No. 91. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ ἀκάτια] Id est ἰσία, *Hesych.* F.G.

Ibid. Ἢ οἱ ἐρέττονες] Omissa ante ἢ vox μᾶλλον. Vide ad *Jov. Conf.* c. 7. & finem hujus ipsius libelli. *J.M.G.*

1. ΖΕΥΣ] Ex conjectura personarum nomina mutavimus. Quae enim nunc Jupiter loquitur, in omnibus nostris libris Damidi insulse tribuebantur. Quin & Codex Ox. errori caeterorum hoc addidit, quod pro ὁ Τιμ. reposuit ὦ Τιμόκλεις. Idemque mox nomen, cum statim importune recurreret, delevit. Nihil emendatione nostra certius. *M. du S.*

7. Ἀλυσιτελὲς δὲ] Ἀλυσιτελὲς δὲ, οὐδὲ ἄλογον οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὁ μὴ χρεῶδες ἦν αὐτοῖς. In Mss. hic adduntur nonnullae voces: ὁ μὴ χρήσιμον πάντως & ἀναγκαῖον ἦν πρὸς τὴν ναυτιλίαν αὐτοῖς. *quod non utile omnino & necessarium sit ipsis ad navigationem.* *J.G.G.*

8. Ὃ μὴ χρήσιμον —— ναυτιλίαν] Haec etiam Ox. Codex, &, quod miror, Ed. P. unde nacta, nescio, raro enim in textu quidquam mutare consuevit. *M. du S.*

Ὃ μὴ χρήσιμον πάντως & &c.] Verba *Parisinae* Ed. servavi, quia tribus Codd. firmatur. Vulgata caeterarum Edd. lectio quidem satis commodum sensum exhibebat, dando: οὐδέν τι εἶχεν ἡ ναῦς, ὃ μὴ χρειῶδες ἦν αὐτοῖς; quod Cl. *Gesner.* verterat: *nihil habebat navis, quod non ipsis esset usui.* Nec facile quisquam divinasset aliquid addendum vel mutandum; verum quia principis Editionis aut unius codicis omissio facile transire solet ad posteriores Edd. omnes, *nolui* committere, ut illa detecta denuo maneret *intacta*, etsi haud adeo magni est momenti. Nihil igitur indignabitur Cl. *Gesner.* me versionem etiam sex verbis auxisse. *J.F.R.*

13. Ὃ μὲ πρότονον] Προτόνας & πρότονα explicant *Homeri* interpretes ad Il. A, 434. & Od. B, 425. itemque *Hesychius*, duplices funes, a carchesio hinc in proram, hinc in puppim tentos. Sed in ea, quae hic describitur navi, πρότονον vim nominis sui servare debet & funis esse versus proram f. anteriorem navis partem tentus, cujus ope erigatur demissus antea malus, qui renitatur, ne versus puppim recidere malus possit: nam ne a ventis versus proram queat dejici, satis impedit reliqua constructio. Et videtur hinc emendanda figura *Schefferi* de mil. nav. ad p. 168. in qua protonus non est protonus sed epitonus: i. e. navis *Schefferi* similis hac parte est huic, quam reprehendit Damis. *J.M.G.*

14. Οἱ

navigationem. At tuus iſte gubernator, quem magnae praeeſſe navi poſtulas, & ſocii illius nautae, nihil ratione neque pro dignitate conſtituunt. Sed protonus forte *funis* ad puppim tentus eſt, pedesque ad proram utrique: & ancorae interdum aurene, cheniſcus autem plumbeus; & picta, quae mari demerguntur, quae vero eminent, deformia.

48. Inter ipſos vero nautas videas alium quidem pigrum atque inertem, & ad opera ſuſcipienda timidum, dimidiae eſſe vel tertiae parti navis praefectum: alium vero ad natandum ſtrenuum, ad exſiliendum in an-

10 οὐδὲ σὸς ὅτῳ κυβερνήτης, ὃν τῇ μεγάλῃ [k] ταύτῃ νηὶ ἐφεσταναι ἀξιοῖς, καὶ οἱ συνναῦται αὐτῷ, [l] οὐδὲν εὐλόγως, οὐδὲ χῖ τ' ἀξίαν ἀφιστᾶσιν· ἀλλ' ὁ μὲ πρότονος, εἰ τύχοι, εἰς τ' πρύμνην [m] ἂν ἐποτέτα), αἱ 15 πρόδες δὲ ἐς τ' πρῴραν ἀμφότεροι· καὶ χρυσαῖ μὲ αἱ ἄγκυραι ἐνίοτε, ὁ χηνίσκος δὲ [n] μολιβδῦς· καὶ τὰ μὲ ὕφαλα κατάγραφα, τὰ δὲ ἔξαλα τ' [o] νεὼς ἄμορφα.

Καὶ αὐτῷ δὲ τ' ναυτῷ ἴδοις ἂν τ' μὲ 20 σθενὸν καὶ ἄτεχνον, καὶ ἄτολμον πρὸς τὰ ἔργα, δημοιρίτου ἢ τριμοιρίτου· τ' δὲ καλακολυμβῆσαί τε [p] δεινὸν, καὶ ὅτι τ' κεραίαν ἀνα-

k Ταύτῃ] Deeſt in O. l Οὐδὲν] Ἓν eſſe in O. ante ἐδὲν notat *Solan.* Forſan Οὐδὲ ἓν voluit. m Ἂν] Inſert. ex *Fl.* Cett. non habebant. n Μολιβδῦς] Μολίβδε O. o Νεὼς] Νηὸς O. p Δεινὸν] Hoc praetuli ex *J.* Cod. P. & marg. *A*1. Ἄοκνον cett.

13. Πρότονος] Τὸ χοινίον (3) ᾧ δεσμοῦσι τ' ἱστίον. *V.*

16. Ὁ χηνίσκος] Τὸ τ' πρῴρας μέρος (4) ἀπήρτηται αἱ ἄγκυραι. ὁ δὲ τ' πρόπους (5) ἐστὶν ἀρχή. χηνίσκος δὲ ἐλέγετο, ὅτι χηνὸς κεφαλὴν μορφοῦντες οἱ ναυπηγοὶ, ἐπετίθησαν τῷ ἄκρῳ. τάχα τὸ πλοῖον εἰς χῆνα ἀπεικάζοντες, ἢ τῷ (6) εὐοιωνίσμῳ χάριν, ὡς ἀσφάπτῳ αὐτοῖς ἡ ναῦς ἀφτελοῖ, τρόπον χηνὸς (7) ὑπερνέουσα τ' κυμάτων. *V.*

21. Δημοιρίτου] Δημοιρίτης ὁ τῆ δημοίρῳ τ' ἐν τῇ νηὶ ἀρχων. τριμοιρίτης δὲ, ὁ τῆ τρίτῃ μέρης ἄρχων. ὅτω δὲ ἐλέγοντο οἱ μὴ τ' ἐντελῆ μισθὸν λαμβάνοντες στρατιῶται, τῷ μὴ εἶναι τὴν στρατιωτικὴν ἀρετὴν τέλειοι. (8) *V.*

Ibid. Τὸν δὲ καλακολυμβῆσαι] Πάντα ταῦτα λέγει ὡς ὀνόματα τ' ἐν τῷ πλοίῳ σκευῶν, ἃ μεταφορικῶς ἐπὶ (9) ἀνθρώπων νοητέον. ὅτι οἱ μὲ ὀφείλοντες καλῶς πράττειν, ἀτυχοῦσιν. οἱ δὲ ἄδικοι, εὖ πράττουσι. *V.*

(3) Ὃ] Εἷς ὃ editum ante. Mutavit *M. du S.*

(4) Ἀπήρτηται] Sic recte Exc. *G.* idque recepi, cum ἀπήρτηνται ante ederetur. *M. du S.*

(5) Ἐστὶν ἀρχὴ] Poſt haec in C. inſeritur. εἰσὶ δὲ οἱ τὸ τῆς πρύμνης ἔφασαν ἄκρον. *M. du S.*

(6) Εὐοιωνίσμῳ] Sic Impreſſa. At εὐοιωνίζω Exc. *G.* & V. Deeſt in C. *M. du S.* Scriberem ſaltem εὐοιωνισμῷ. *J. F. R.*

(7) Ὑπερνέουσα] Ita ſe ex *G.* C. & V. emendaſſe, cum editum eſſet ὑπερνεύσης, teſtatur *M. du S.*

(8) Aut errat Scholiaſtes, aut corruptus eſt a librariis. At vero ſic etiam legitur in Exc. *G.* & in margine C. *M. du S.*

(9) Ἀνθρώπων] Ἀνθράπε edebatur ante, & mox εἰ μὲν pro οἱ μέν. Utrumque mutavit *M. du S.*

14. *Οἱ πρόδες δὲ ἐς τὴν πρῴραν*] Nempe πρόδες h. e. funes, quibus imum latus veli ex utroque angulo ad navem alligabatur, debebant, ut ventis ferentibus reniterentur, tenti neceſſario eſſe verſus puppim. Melius hic reſpondet figura *Scheſſeri.* Ed. *Scheff.* p. 158. ſeq. De *cheniſco* nihil opus eſt monere, cum vel ipſe noſter eum aliis locis ſatis declaret. *J. M. G.*

21. *Δημοιρίτου ἢ τριμοιρίτην*] *Dupliciarium aut tripliciarium.* Δημοιρίτης, cui duplex portio datur, duplex annona, &c. *F. G.*

Δημοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] De his ſilent, qui de re nautica veterum ſcripſere: nec alibi temere poſterius invenias. Sed *duplicarios* etiam norat *Livius*, quem vide L. II. Conſule *Turneb.* Adv. XXI. 28. ſtipendium autem ſimplex diurnum Athenis tres oboli, ſeu dimidia drachma. *M. du S.*

Δημοιρίτην ἢ τριμοιρίτην] Cum ex contrario appareat, hic non tam de ſtipendio, & commodis, quam de munere & honore agi: malui hoc ſequi, quod & ſcholia ad h. l. primum ponunt, & e *Suida* probari poteſt, & confirmatur ex *Aeliani* Tacticis, apud quem p. 20. Blanc. λόχος in aliquot ἐνωμοτίας dividitur, deinde dicitur p. 21. τὰς δὲ δύο ἐνωμοτίας δημοιρίαν, καὶ τ' ἡγούμενον τούτων δημοιρίτην καλοῦσι κ. τ. λ. Hoc certe apparet praefecturae cujusdam nomen apud *Aelianum* δημοιρίτην potius eſſe, quam commodi. *J. M. G.*

22. Δεινὸν] Ἄοκνον, quod Edd. omnes praeter *Junt.* habebant, videtur fuiſſe interpretatio τῆ δεινὸν, & ſic irrepſiſſe. Quare hoc praetuli, licet paucioribus teſtibus firmatum. Majorem enim vim habet, ſi *mirabilem* & quaſi *terribilem* natando dicas, quam *impigrum*, quod vulgata lectio exhibet. In qua *ſtrenuum* tamen edi paſſus ſum, quia δεινὸς uſitato Latino vocabulo vix tamen ſatis εὐεργελικῶς reddi poterit; nec *potens*, *terribilis* ſatisfaceret Lectori Latina ſola intelligenti. Exempla vero phraſeos δεινός ποιεῖν τι ſunt obvia. *Alciphr.* I. Ep. 10. p. 38. Οἱ τὰ μετέωρα δεινοὶ. i. e. *Aſtronomi.* *Aelian.* V. Hiſt. III. 1. Κατὰ χειρουργίαν

ἀναπηδῆσαι ῥᾴδιον· καὶ εἰδότα τὸ χρησίμων ἕκαστα, μόνον τοῦτον ἀντλεῖν προστεταγμένον. τὰ δὲ αὐτὰ καὶ ἐν τοῖς ὀπισθάταις, μαστιγίαν μέν τινα ἐν πρωεδρίᾳ πλησίον τοῦ κυβερνήτου καθήμενον, καὶ θεραπευόμενον, καὶ ἄλλον κίναιδον, ἢ πατραλοίαν, ἢ ἱερόσυλον, ὑπερτιμώμενον, καὶ τὰ ἄκρα τῆς νεὼς καταληφότα· χαρίεντας δὲ πολλοὺς ἐν μυχῷ τοῦ σκάφους στενοχωρουμένους, καὶ ὑπὸ τῶν πρὸς ἀλήθειαν χειρόνων πατουμένους. ἐνθύμησον γοῦν, ὅπως [a] Σωκράτης μὲν καὶ Ἀριστείδης ἔπλευσε, καὶ Φωκίων, οὐδὲ τὰ ἄλφιτα ἅμαρκῆ ἔχοντες, οὐδὲ ἐκτεῖναι τοὺς πόδας δυνάμενοι ὑπὸ γυμνῶν τῶν σανίδων πλησίον τοῦ ἄντλου· ἐν ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς Καλλίας, καὶ

tennas agilem, & utilium omnium scientem, solum exhaurire *sentinam* jussum: eandemque inter vectores esse rationem: furciferum quendam primo loco apud gubernatorem assidere & coli; aliumque cinaedum, aut parricidam, aut sacrilegum, supra reliquos honorari, & summa navis occupare: honestos autem multos in angulo navis confertos ab iis, qui re vera deteriores sunt, conculcari. Cogita enim, quomodo Socrates & Aristides navigaverint, & Phocion, qui neque alimentorum satis habuerint, neque extendere pedes nudis in tabulis ad ipsam sentinam potuerint: in quantis contra bonis *fuerint* Callias, & Midias, & Sar-

a Σωκράτης μὲν] Μὲν Σωκράτης O.

33. Ὅπως Σωκράτης] Σωκράτης καὶ Φωκίων Ἀθηναῖοι ἦσαν, ἀμφότεροι ἐπ' ἀρετῇ θαυμαζόμενοι. ὁ μὲν φιλόσοφος, ὁ δὲ στρατηγός. *V.*

34. Φωκίων] Ὁ Φωκίων ἔτος μοιχαλίδ' εἶχε γυναῖκα, ἣν καὶ ἐκάλω Καλλίας. *G.*

37. (1) Καλλίας καὶ Μειδίας καὶ Σαρδαν.] Ὁ μὲν Καλλίας ἔτος, ὡς (2) Κρατῖνος φησὶν, Ἱππονίκη υἱὸς ἦν, τὸ δῆμον (3) Μελιτεὺς, πλούσιος καὶ παχητιῶν καὶ ὑπὸ πορνιδίων ἀμφορούμενος, καὶ κόλακας τρέφων. εἰς δὲ σιγματίαν αὐτὸν Κρατῖνος κωμῳδεῖ, ὡς ἵνα τὸ κατάχρεων. οἱ γὰρ δανειζόμενοι τὰς κτήσεις ὑπεστίθεσαν, καὶ ἐπέγραφον αὐτὰς εἰς τὸ γινώσκειν ὅτι ὑποβῆναί εἰσιν. ὅθεν καὶ Μύωνδος ἄσιτον χαρίεν εἰώθει λέγειν τὸ ἀνεπιδάνειστον. κωμῳδεῖ δὲ αὐτὸν Κρατῖνος, καὶ ὡς (4) Φάνης γυναῖκα μοιχεύσασθαι καὶ τρία τάλαντα δόντα εἰς τὸ μὴ κριθῆναι· ὁ δὲ Μειδίας (5) ὀρτυγοκόπος ἦν, ὡς Πλάτων φιλολογεῖ, καὶ ὡς ποιητὴν δὲ καὶ κόσμιον, καὶ τὰ δημόσια νοσφισὴν (6) Φρύνιχος καὶ Πλάτων ἀμφιβάλλουσιν. ὁ δὲ Σαρδανάπαλος υἱὸς ἦν (7) Ἀνακυνδαράξῃ τῷ Μήδῳ. καὶ βασιλεὺς Ἀσσυρίων τρυφῇ (8) πεπραμένος, καὶ γυναιξὶ τὰ πάντα βίον ἐκδαπανῶν. διὸ καὶ ἐπὶ τούτου ἡ τῶν Ἀσσυρίων κατελύθη ἀρχή. *V.*

(1) Καλλίας καὶ Μειδίας &c.] Hoc Scholion in editis relatum ad verba Ὅσοις δὲ ἀγαθοῖς ex *G.* huc retulit *M. du S.*

(2) Κρατῖνος φησὶν] Κρατῖνος Ἀρχιλόχοις. *G.*

(3) Μελιτεὺς πλούσιος] Μελιτεὺς, ὡς Ἀριστοφάνης ὥραις, πλούσιος. C.

(4) Φάνης] Vid. Schol. praecedens, ubi *Phocion* hic dicitur. *M. du S.*

(5) Ὀρτυγόκοπος] In Exc. *G.* scriptum est ὀρτυγοκοπογ ἦν ὡς Πλάτων περὶ ἀλγεῖ. Sed notatur ut corruptum. In C. recte ἀρτυροκόπος ἦν περὶ ἃ λέγει καὶ περὶ τὰ ἅμαξα θηκὸς, nisi quod περιαλγεῖ scriptum est. *M. du S.*

(6) Φρύν. καὶ Πλ. διαξ.] Quatuor haec verba in editis non comparentia ex Cod. supplevit *M. du S.*

(7) Ἀνακυνθαράξῃ] Ἀνακυνδαράξῃ *G.* Ἀναπνδηράξῃ C.

(8) Πεπραμένος] Sic Codd. MSS. *M. du S.*

γίαν δεινός. Adde *Suid.* v. κλείσοφος. Et Interprett. ad *Ael.* I. 1. ubi δεινοὶ κατὰ κοιλίαν οἱ πολύποδες. Sic δεινὸς λέγειν; *Aristoph.* Ach. 428. quod recte tamen ibi vertitur *dicax* in malam fere partem. Nam δεινὸς proprie *malum* quid esse, recte quidem ex *Plat.* in Protag. p. 206. ait Rever. *Horreus*, in Obs. Crit. ad *Herodot.* p. 33. Platonis quippe verba sunt: Τὸ γὰρ ΔΕΙΝΟΝ, φησὶ, καλόν ἐστιν. οὐδεὶς γοῦν λέγει ἑκάστοις δεινοῦ, οὐδὲ δεινῆς εἰρήνης, οὐδὲ δεινῆς ὑγείας· ἀλλὰ δεινῆς νόσου, καὶ δεινοῦ πολέμου, καὶ δεινῆς πενίας· ὡς τοῦ ΔΕΙΝΟΥ κακοῦ ὄντος. Verum nihil obstat, quin usus etiam ad res bonas transtulerit; nam & ipse *Plato*, quod vel Lexica notarunt, in eod. Protag. Πρωταγόρας σοφὸς γὰρ δεινός ἐστιν ἀνὴρ, dicit. Rursus *Aristoph.* Nub. 242. Νόσος — ἱππικὴ, δεινὴ φαγεῖν. i. e. *immensa voracitas*, in mal. part. Sed ratio translationis ad actiones vehementes, quaeve spectatores in stuporem rapiunt, satis patet contemplanti. Ideoque elegantius ac longe potentius hoc verbum debiliori facile in Luciano praetulimus. Quin & ad *urinandi* artem magis quam ad simplicem natationem hic respiciendum, etsi κολυμβᾶν utrumque complectitur. Alioqui νήχειν potuisset dicere, si de natandi sola arte, non mergendi, voluisset loqui. *J.F.R.*

30. Χαρίεντας] Pro *eruditis* ac *politis* habuimus supra, *Quom. Hist.* c. 16. ἄλλῳ δέ τινι χαρίεντι, καὶ δυσωμβρῳ ἱστορίαν μιᾶ χειρίσασθαι προπεπονημένῳ. Ubi vid. not. Cl. *Graevii* meamque. Cl. *Gesner.* illic reddidit, *venusto*; hic *honestos*, i. e. digniores, quod huic loco convenientius, etsi eruditi non excludantur. Adde Bar-

Sardanapalus luxuriantes, eosque qui ſub ſe erant, deſpuentes.

49. Talia tua in navi fiunt, Timocles, vir ſapientiſſime, *ac* propterea naufragia mille. Si quis vero gubernator adſtans videret & conſtitueret ſingula; primo quidem non ignoraret, qui boni, quique mali inter navigantes; deinde unicuique pro dignitate, quae illi conveniunt, tribueret, locumque meliorem melioribus apud ſe ſupra, inferioremque deterioribus; & convictores quosdam ex melioribus conſiliariosque faceret; atque inter nautas promtus ille aut proram curare, vel latus, aut omnino praeeſſe aliis juberetur: contra iſte piger

Μειδίας, καὶ Σαρδανάπαλον [b] ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς [c] ὑφ' αὐτοῖς καλαπτύοντες.

Τοιαῦτα ἐν τῇ νηΐ σου γίγνεται, ὦ σοφώτατε Τιμόκλεις· διὰ τοῦτο [d] αἱ ναυαγίαι μυρίαι. εἰ δέ τις κυβερνήτης ἐφεστὼς ἑώρα καὶ διέταττεν ἕκαστα, πρῶτον μὲν οὐκ ἂν ἠγνόησεν οἵ τινες οἱ χρηστοὶ, καὶ οἵ τινες οἱ φαῦλοι τῶν ἐμπλεόντων, ἔπειτα ἑκάστῳ τὴν ἀξίαν τὰ προσήκοντα ἀπένειμεν ἄν, χώραν τε τοῖς ἀμείνοσι παρ' αὐτὸν ἄνω, καὶ κάτω δὲ τοῖς χείροσι, καὶ συνέστιος ἦν ὃς ἀμείνους καὶ σύμβουλος [e] ἐποίησεν ἄν· καὶ ναυτῶν ὁ μὲν πρόθυμος ἢ πρώρας ἐπιμελητὴς [f] ἀπεδέδειχτ' ἄν, ἢ τοίχου ἄρχων, ἢ πάντως πρὸ τῶν ἄλλων· ὁ δὲ ὀκνηρὸς, καὶ ῥάθυ-

b Ἐντρυφῶντες] Ὑπερτρυφῶντες O. *c* Ὑφ' αὐτοῖς] Hoc recepi ex O. Ὑπ' αὐτοὺς P. Ὑπὲρ αὐτοὺς Edd. priores. *d* Αἱ] Sine artic. *Fl.* *e* Ἐποίησεν] Ἐποιήσατ' O. *f* Ἀπεδέδειχτ'] Ἀπαν. O.

51. Τοίχου ἄρχων] Οὐ μόνον ἐπὶ οἴκου τοῖχος λέγεται, ἀλλὰ & ἐπὶ πλοίου. *V.*

Barnes. ad Anacr. vſ. 894. & 1192. Noſtrum ſupra c. 8. ubi χαρίεντες & εὐπρόσωποι junguntur, adeoque prius ibi certe *venuſtum*, ſignificat, i.e. cui ineſt commendatio ac dignitas morum, vultusque liberalis. *J.F.R.*

38. Ἐντρυφῶντες, καὶ τοὺς ὑπὲρ αὐτοὺς καλαπτύοντες] Sine dubio corrigendum ὑπ' αὐτοῖς. Quid enim? An potentes illi & delicatuli eos, qui ſe majores erant, contumelioſe habuerunt? Immo eos, qui ſibi ſubjecti erant (quod ad Sardanapalum maxime referendum) contumeliis inſolenter proculcarunt. *J.J.*

39. Ὑπὲρ αὐτοὺς] Ὑπ' αὐτοὺς legendum videtur. *F.G.* Ὑφ' αὐτοῖς] Mſ. Ox. recte. In P. ὑπ' αὐτούς. Cl. *Jenſius* ὑπ' αὐτοῖς volebat. Ego etiam in καλαπτύοντες aliquid mendi latere puto. Forſan ſcriptum fuerat καλαπατῶντες, uti ſupra dixerat πατεμένους. Certe aliter ſolet conſtrui καλαπτύω vel καλαπτύομαι. Vide not. ad N. Δ. XX. *M. du S.* (Immo recte genitivo jungitur.) *J.F.R.*

Ὑφ' αὐτοῖς] Non dubitavi ὑπὸ pro ὑπὲρ ex duobus Codd. recipere, quod Cl. *Jenſii* & *Gujeti* conjecturam confirmat, & ad ſenſum requiritur: nam etſi ὑπ' αὐτοῖς, quod ad orthographiam quoque cum *Jenſio* hic fere praeferrem, ſatius tamen duxi codicis ſcripturam ſequi, quae ſenſum reddit ſanum. Et licet vulgatum ὑπὲρ αὐτοὺς, ab Cl. *Geſnero* converſum, *& multum ſe praeſtantiores viros deſpuentes*, primo adſpectu probum videatur, ac Dial. ſeq. atque apud alios etiam hoc ſignificatu occurrat; tamen rem propius intuenti patebit, quanto potior ſit lectio reſtituta. Quem enim, quaeſo, ſupra ſe habebat Sardanapalus ſimilesque tyranni? anne vero ſimplex & vera eſt narratio, eum omnes ſubditos contumelioſe tractaſſe, iisque inſultaſſe? Demus tamen, quod negari non poteſt, eum etiam viris ſe melioribus inſultaſſe; At hoc ipſum jam non excluditur; nam inter dignitate inferiores etiam erant meliores. Contemſerit praefectum Arbactum Sardanapalus, ſe meliorem (vid. *Juſtin.* I. 2.) ambigue tamen nimis ejus virtus eo ſignificaretur, ſi ὑπὲρ τὸν Σαρδανάπαλον diceretur; quare quod planum eſt & verum praeferendo peccare, quam coacta, ut videbantur, dare malui. Si aberravero, Cl. *Geſner.* in Praefat. me caſtigabit; Lector autem vulgatam potiorem exiſtimans eam retinere poterit. Eſt vulgatae aliquid praeſidii in verbis praemiſſis χαριέντας πολλοὺς — ὑπὸ χειρόνων πατεμένους, quibus ſimiliter conqueritur praeſtantiores ab inferioribus ludibrio haberi. ſed melius Sardanapalus jam dicitur eodem more, quo ſuperiores in navi collocati, (licet indigni) inſultant inferioribus dignioribus, deſpuere in infra ſe poſitos, (licet & ii revera ſint digniores) adeoque vel reſtituta lectio ſic adcuratius cohaeret cum praemiſſis, ad quae certe haec ſunt aptanda. *J.F.R.*

50. Πρῴρας ἐπιμελητὴς] Πρωρεὺς hic vulgo audiebat. Ἐτ. XIV. Gubernatori dignitate, ut inter nautas proximus. *Famulum gubernatoris* vocat *Xenoph.* Οἰκονομ. Poſt hunc τοίχου ἄρχων, de cujus officio diſceptatur. Vide *Plut.* 1458. initio fere vitae Agidis, & *Xenoph.* Ἀναβ. V. p. 217. 25. ὅταν δὲ χειμὼν ᾖ, ἐκ ὁρᾶτε, ὅτι καὶ νεύματος μόνου ἕνεκα χαλεπαίνει μὴ πρωρεὺς τοῖς ἐν πρύμνῃ. *M. du S.*

51. Τοίχου ἄρχων] Hic vulgo dicebatur τοιχαρχῶν. Vide *Suidam* voce Τοιχαρχῶν. *L.K.*

ῥάθυμος, [a] ἐπαίετ' ἂν τῷ καλωδίῳ περι-
τάκις τ' ἡμέρας [b] τὴν κεφαλήν. ὥστε σοι, ὦ
θαυμάσιε, [c] τὸ τ' νεὼς τοῦτο παράδειγμα κι-
νδυνεύει περιτετράφθαι, κακῆ τῇ κυβερ-
νήτῃ [d] τετυχηκός.

& omissus, quinquies in diem fune in caput pulsaretur. Itaque haec tibi navis comparatio, vir optime, ne evertatur periculum est, quae malum adeo gubernatorem nacta sit.

ΜΩΜ. Ταυτὶ μὲν ἤδη κατ' [e] ῥᾳθυμίαν προ-
χωρεῖ τῷ Δάμιδι, καὶ πλησίστιος ὑπὸ τοῦ
νικην φέρεται. ΖΕΥΣ. Ὀρθῶς, ὦ Μῶμε, εἰκάζεις. ὁ δ' ἐδὲν ἰσχυρὸν ὁ Τιμοκλῆς ἐπινοεῖ, ἀλλὰ τὰ κοινὰ ταῦτα, καθ' ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἐπαντλεῖ.

50. MOM. Haec secundo sane fluxu procedunt Damidi, plenisque ad victoriam velis invehitur. JUP. Recte conjicis, Mome. At hic Timocles firmum nihil excogitat; verum communia ista & quotidiana, aliud post aliud, quae tamen facile evertantur omnia, effundit.

ΤΙΜ. Οὐκοῦν [f] ἐπεὶ τ' νεὼς τὸ παράδειγμα ὑ πάνυ σοι ἰσχυρὸν ἔδοξεν [g] εἶναι, ἄκυρον [h] δὴ τ' ἱεράν, φασιν, ἄγκυραν, καὶ

51. TIM. Quandoquidem igitur navis tibi comparatio non satis valida visa est, audi jam sacram, ajunt, ancoram, quam nul-

a Ἐπαίετ'] Ἐπαύετ' male O. b Τὴν] Ἐς τὴν O. c Τὸ τ' — κινδ.] Omissa in O. d Τετυχηκὼς] Τετυχηκότες O. e Ῥᾳθυμίαν] Recte sic Schol. Fl. Ald. P. &c. Νοῦν Ƒ. V2. Ox. f Ἐπεὶ] Ἐπειδὴ O. g Εἶναι] Omittit O. & pro δὴ habet ἤδη. h Δὴ] Ἤδη O.

58. Κατὰ ῥοῦν προχωρεῖ] Κατὰ ῥοῦν φέρεται, ἐπὶ τ' εὐπλοούντων ὁ λόγος. ὅτε πρὸς ῥεῦμα φέρομεν ἡμεῖς τ' ἰδίαν πλοῦν * ἀνύομεν. διότι δὲ ἀπὸ τοῦ πλοῦ τὸ παράδειγμα. ἀφ' τούτου ἐν νῦν τῷ πλησίστιον ἐχρήσαμο. V.

59. Πλησίστιος] Ὁ φορὸς ἄνεμος. G.

* Ἀνύομεν] Ἀνύουσιν editum erat, quod correxit M. du S.

67. Τὴν ἱερὰν φασιν ἄγκυραν] Ἄγκυρά ἐστι σὺν τῇ νηὶ τῇ μεγίστῃ, ἣν καλοῦσιν ἱεράν· αὕτη δὲ ὅτε μέγας καταλάβοι κίνδυνος, τελευταία βάλλεται. εἶπεν δὲ τοῦτο, ὡς μείζων τελευταῖον εἰπεῖν ἐπιχειρημάτων τὸ πάντων μείζονα. V.

58. Ῥοῦν] *Ven.* utraque νοῦν. Reliquae Edd. & Ox. ῥοῦν. Quorum utrumque locum hic habere potest. *Plato* enim κ. νοῦν ἀγωνιᾷ τὴν δίκην, scripsit Ed. *Bas.* p. 1. f. *M. du S.*

61. Οὐδὲν ἰσχυρὸν] At, inquies, laudantem paulo ante inducebas? Recte; nec factum muto. Tanto magis ridicule haec jam dicuntur a Jove. Nec verbum commutaturos sat scio, quibus vis Comica nota est. Hactenus de Luciani mente; rem ipsam nunc videamus; pudeat enim tantum operae in voculis emendandis, elegantiis restituendis, obscuris illustrandis posuisse, nunc, cum causa agitur gravissima & momentosissima, personae mutae partes agere, nedum ut cum Jove Lucianeo risum spectatorum adaugeam, quod multi hodie factitant, homines γέλωτος ἀκρατέσταλοι, Luciano, ut ingenio minores, ita sceleftiores multo, cum in tanta Christianae veritatis luce non caecutient modo, sed, quod nefariae impietatis summum est, dictis scriptisque id unum adniti comperiantur, ut Religionis fundamenta aut convellant, aut ludibrio sui similium, summo conatu, exponant. Sic ut alios omittam, repertus nuper apud Anglos nostros qui immortalitatem animarum, totamque adeo Religionem Christianam, nefario volumine, dum fingit se morti non obnoxium in coelum translatum iri, scommatis perpetuis ab ovo ut agunt usque ad mala, rideret: homo in Hibernia primum, deinde & in Anglia tandem notatus. Sed his missis quae dolor extorsit, ad Lucianum jam redeamus. Damidis adversus Providentiam argumentorum tota vis in eo est, quod in rebus humanis bonis ut plurimum male est, malis bene. Quae enim alia affert argumenta aut nos Christianos non tangunt, aut parvi admodum momenti sunt. Id autem quale sit expensurus, quam inepti judices bonorum malorumque simus nos homunciones, quod Christianus poteram, non jam regeram. At ut facilis dem, bonos esse in quibus honestatis aliqua species est; ita *bonis male esse*, si rem rite putemus, nequaquam, plurimis de causis, iisque gravissimis, concesserim. Neque enim *iis male esse* continuo censendum est, quibus opes, facultates, fortunaeque quam amplissimae non obtigerint: cum ut plurimum invidiae, malisque artibus omnis generis, minus pateant, qui in medio positi, nihil ob quod petantur habent. Tutiores itaque, quae felicitatis non infima sors est; nec a fortunae telis tantum, sed & a voluptatum ambitionisque illecebris, a quibus saepe capti opulentiores, in tragicos fere, certe foedissimos exitus, praecipites ruunt . . . . Sed quid ego haec nunc exsequor, Luciano ipsi toties & obser-

nulla machina abrumpas. JUP. Quid tandem dicet? TIM. Videas enim, an consequentia colligam ista, & si qua evertere illa possis: si enim sunt altaria, sunt etiam Dii. At sunt altaria, sunt ergo etiam Dii. Quid ad haec dicis? DAM. Cum primum satis risero, tibi respondebo. TIM. Sed videris non desiturus ridere. Dic vero tamen, qua tibi parte ridiculum visum sit, quod dixi. DAM. Quod non sentis a tenui te filo suspendisse ancoram tuam, eamque sacram. Cum enim illud, Deos esse, ad illud alterum alligasti, altaria esse, putas firmum ex his te funem fecisse.

ἦν ἐδεμιᾷ μηχανῇ ἀποῤῥήξεις. ΖΕΥΣ. Τί ποτε ἄρα ἡ ἐρεῖ; TIM. [i] Ἴδοις γὰρ εἰ ἀκόλουθα ταῦτα συλλογίζομαι, καὶ εἴ πῃ αὐτὰ δυνατόν [k] σοι διελέγξαι. εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί, εἰσὶ [l] καὶ θεοί· ἀλλὰ μὴν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί· τί πρὸς ταῦτα φῂς; ΔΑΜ. Ἦν πρότερον γελάσω εἰς χόρον, ἀποκρινοῦμαί σοι. TIM. Ἀλλ' ἔοικας ἐδὲ παύσεσθαι γελῶν, εἰπὲ δὲ ὅμως [m] ὅπῃ σοι γελάσιμον ἔδοξε τὸ εἰρημένον εἶναι. ΔΑΜ. Ὅτι οὐκ αἰθάνῃ ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ἐξαψάμενός [n] σου τὴν ἄγκυραν, καὶ ταῦτα ἱερὰν οὖσαν. τὸ γὰρ εἶναι θεοὺς, τῷ βωμοὺς εἶναι συνδήσας, ἰσχυρὸν [o] οἶει ποιήσασθαι ἀπ' αὐτοῦ

i Ἴδοις] Sic *Fl. Alld. Fr. H. B1. P. S.* Ἴδοι *f.* P. & marg. *A1W.* *k* Σοι] Σε male *Fl.* *l* Καὶ] Omittit O. & hic, & post ἄρα. *m* Ὅπῃ σοι γελ. ἔδοξε τὸ εἰρημ.] Ὅποι σοι γέλοιον ἐ. τὰ εἰρημένα O. Γελοῖον pro γελάσιμον etiam marg. *A1.* *n* Σου] Σοι O. *o* Οἶει] Recte Edd. & P. Εἴη male *Fl.*

71. Εἰ γὰρ εἰσὶ βωμοί] Chrysippi hoc, ut inquit Themistius ἐν τῷ περὶ ψυχῆς. *G.*

servata recte & demonstrata? Quia tamen aliter hic quibusdam sentire forsan videbitur, & quorum alibi vanitatem arguerat, ea nunc *bona* ducere; rationem Providentiae, bonis haec aliquando non tribuentis, ultra quam ipse vidit, pervideamus. Ut ergo pueris non omnem ludendi veniam, qui sapiunt faventque haud stulte, parentes concedunt; sed eam solum quae cum honestate, corporisque & animi liberali profectu conjuncta est; ita & bonis, quos vere pueros educat eruditque, Deum Opt. Max., cum consulit, non gratissima semper, sed optima & ad virtutem accommodatissima dare decet. Unde jam satis liquet *ei non* statim *male esse*, cui ad voluptates aliasve cupiditates non suppetunt amplissimae copiae ac facultates. At, inquiunt Damidis similes, non desunt tantum bonis bona, sed adsunt mala; inopia, contemptus, injuriae, mors ipsa quandoque, & cruciatus. Adsunt aliquando, fateor, quae narras: sed an mala sint vide, quae fortiter ferendo vix ipsis tuis sapientibus mala visa sunt, nedum nobis Christianis, quibus horum omnium ratio ex Revelatione penitius perspecta est. Hisce enim virtutem patientiamque suorum ingenerat, firmat, & ad summum tandem perducit gradum; ut cum fortiter, luctati cum his, decertaverint, immortalitate tandem, qua continetur felicitas omnis, donet. Non ergo cum Solone tuo exitum hominis ex hac vita solum expectes, ut de beatitudine ejus pronuncies; sed quid hanc vitam sequatur respice, & in rationes refer, quicunque de Providentia judicaturus accedis; ne stulti aut pravi ratiocinatoris culpam subeas, levia & minuta putantis, summam rei & caput omittentis. Malis autem cum bene est, patescit Dei cum benignitas tum patientia, quae ut resipiscant invitat, dum poenitentiae locus est, imminentesque quamvis seras, certas tamen, scelerum poenas effugiant. Senecae locum unicum & Lactantii alterum hic locum adducam, qui sane in eam rem legi & perpendi serio merentur. Qui rem pertractatam videre volent, Sherlockii *De Providentia* Librum adeant, qui Anglico idiomate conscriptus, Gallice etiam nuper versus in omnium manibus versari meretur. Senec. *de Div. Prov.* Non vides quanto aliter patres, aliter matres indulgeant? Illi exercitari jubent liberos ad studia obeunda mature: feriatis quoque diebus non patiuntur esse otiosos: & sudorem illis & interdum lacrymas excutiunt. *Lactantius* V. 23. Si quis autem volet scire plenius, cur malos & injustos Deus potentes, beatos, & divites fieri sinat; pios contra humiles, miseros inopes esse patiatur, sumat eum Senecae librum, cui titulus est, *Quare bonis viris multa mala accidant, cum sit Providentia*, in quo ille multa non plane imperitia seculari, sed sapienter, ac pene divinitus elocutus est, &c. *M. du S.*

64. Ἐπαντλεῖ] Vid. infra not. Cl. *Jonsii* ad *Mort. Peregr.* c. 5. m. qui ἐπαντλεῖν (λόγους) exemplis probat atque illustrat. *J. F. R.*

67. Δή] Ox. ἤδη. Sed nondum a me impetrare valeo, ut illud δὴ repudiem, quod toties sic eleganter usurpari ab hoc nostro & ab aliis optimis scriptoribus video. *M. du S.*

τῷ. τ' ὅρμον. ὥστε ἐπεὶ μηδὲν ἄλλο τοῦτο φῂς ἔχειν εἰπεῖν ἱερώτερον, ἀπίωμεν ἤδη.

Quando igitur negas quidquam te his habere sanctius quod dicas, jam abeamus.

ΤΙΜ. Ὁμολογεῖς τοίνυν ἡττῆσθαι προσπιών; ΔΑΜ. Ναὶ, ὦ Τιμόκλεις. σὺ γὰρ ὥσπερ οἱ ὑπό τινων βιαζόμενοι, ἐπὶ τοὺς βωμοὺς ἡμῖν καταπέφευγας. ὥστε, νὴ τὸν ἄγκυραν τὴν ἱερὰν, ἐθέλω σπείσασθαι ἤδη πρὸς σὲ, ἐπ' αὐτῷ [a] τε τῷ βωμῷ, ὡς μηκέτι περὶ τούτων ἐρίζωμεν. ΤΙΜ. Εἰρωνεύῃ ταῦτα πρὸς [b] ἐμὲ [c] τυμβωρύχε, καὶ μιαρὲ, καὶ κατάπτυστε, καὶ μαστιγία, καὶ κάθαρμα. οἶσθ' ὃν ἴσμεν ὃ τι πάλαι εἶ, πῶς δὲ ἡ μήτηρ σου ἐπορνεύετο; [d] καὶ ὡς τὸν ἀδελφὸν [e] ἀπέκτεινας, καὶ μοιχεύεις, καὶ τὰ μειράκια διαφθείρεις, λιχνόταλε καὶ ἀναισχυντόταλε. μὴ φεῦγε δ' ἔν, [f] ἕως καὶ [g] παρ' ἐμοῦ πληγὰς λαβὼν ἀπέλθῃς· ἤδη γάρ σε [h] τοῦτῳ τῷ ὀγράκῳ [i] ἀποθραύσω, παμμίαρον ὄντα.

52. ΤΙΜ. Confiteris ergo te victum, cum prior discedas? DAM. Recte, Timocles. Tu enim ut illi, quibus vis ab aliis infertur, ad altaria nobis confugisti. Itaque per ancoram illam sacram, volo jam foedus tecum ad ipsa illa altaria libatione interposita facere, nos non amplius de hisce rebus tecum velle contendere. ΤΙΜ. Cavillaris ista ad me sepulcrorum effossor, & impure, & despuende, & verbero, & purgamentum. Nonne enim scimus quo sis patre natus, ut meretriciam mater tua vitam egerit, ut etiam fratrem interfeceris, & adulter sis, & pueros corrumpas, heluo, & impudentissime. Noli vero ante fugere quam plagis a me acceptis abeas: jam enim hac tibi testa cerebrum impurissimo dispergam.

53. JUP.

a Τε] Γε O. b Ἐμὲ] Μὲ O. c Τυμβωρύχε] Ita rescripsi ex Ox. Schol. & S. Τυμβωρύχε cett. omnes. d Καὶ ὡς] Sic dedi ex O. & Fl. Ὡς καὶ cett. Ὃς καὶ B2. e Ἀπεκτεινας] Ἀπέπνιξας O. f Ἕως] Ὡς O. P. & marg. A1. g Παρ' ἐμοῦ πληγὰς] Πληγὰς παρ' ἐμοῦ O. h Τούτῳ] Τυτωὶ O. i Ἀποθραύσω] Sic Edd. omnes à—τρ. V2. Ἀποσφάξω G. O. P.

91. Ἐμὲ τυμβώρυχε] Καλῶς πάνυ εἰσήγαγε τὸν Τιμοκλέα *εἰς ὕβριν τραπόντα. τοῦτο γὰρ ἦθος τοῖς ἱππομβρίοις. V.

* Εἰς ὕβριν] Πρὸς ὕβρεις C.

91. Τυμβωρύχε] Deserui scripturam Editionum principum secundam corripientium. Nam longa est etiam apud alios, & *Aristoph.* Ran. 1180. Οὕτω γ' ἂν εἴη πρὸς πατρὸς τυμβωρύχος. *J. F. R.*

94. Καὶ ὡς] Ox. & *Fl.* Ed. In reliquis ὡς καὶ, prave; nisi quod *B2.* ὃς καὶ fecit, minus apte. *M. du S.*

98. Πληγὰς λαβὼν] Crebro utitur hac phrasi Noster, quam cum Belgicismo Graeco comparat Frater consultiss. *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 495. Conf. T. I. *Somn.* c. 2. *J. F. R.*

99. Ἀποθραύσω] Etsi supra c. 43. f. ἐπισφάττειν non plane signif. mactas, jugulas, tamen pro *occidis* valet. Qui autem hic ἀποσφάττειν, quod Cl. *Graev.* illic, vel ad c. 22. monet, hic ex Cod. esse recipiendum, locum habere queat, nondum video; nam ut recte per jocum procedit oratio: *ne fugito ante quam verbera tuleris*, ita nimis ridiculum videtur, addere: *mane, donec te occidero, deinde fugies.* Nisi & hunc risum ex ἀδυνάτῳ captare voluerit Lucianus: quod si constet, lubens receperim ἀποσφάττω. Fuit tamen cum in opido nobis vicino maleficus judicum sententia ad patibulum damnaretur, simulque in exilium mitteretur; quales facetas sententias collegit ac forsan in lucem emittet Amplis. *van Bynkershoek. Hoc si* serio aliquando factum, quidni eadem per jocum imitari liceat? Verum quum facilioris intellectus verbum habeant Edd. omnes, non audeo ab iis discedere. Alia res foret, si omnes Codd. consentire constaret. Recipiat tamen ἀποσφάξειν cui lubet. Interim, *comminuam tibi caput*, fere eodem redit. *J. F. R.*

2. Ἄπεισιν] Etsi *abit*, *discedit*, recte se hic habet; tamen dixerit quis ἀποτρέχει majorem hic vim habere, quia fugere jussus est. Sed quum ridens discedat, patet eum alterius minas pro joco accepisse, & contemsisse; unde consequitur vulgatum ἄπεισιν melius, & ἀποτρέχει glossam ejus esse. *J. F. R.*

7. Κωμικὸς] *Menander*, teste *Plut.* II. ηθικ. 844. 2. & 1064. 1. V. *Stob.* γνωμ. p. 315. & *Grot.* Flor. 457. (s. *Stob.* Flor. CVIII.) ubi μηδὲν pro Nostri οὐδὲν. In nupera frag. Men. Editione addantur his Menandri verbis alia, quae Plutarchi sunt, non Menandri. V. p. 252. & Em. p. 93. *M. du S.*

11. Εἰ-

53. JUP. Alter quidem ridens, Dii, discedit; alter vero sequitur maledicens, indigne ferens insultare sibi Damin: & videtur caput illi percussurus tegula. At nos quid facimus post haec? MERC. Recte mihi illud dixisse videtur Comicus, *Non passus es, si non fatere, injuriam.* Ecquod enim ingens malum, si pauci homines persuasum de istis habentes abeunt? Multi enim sunt, qui contraria sentiant: plures Graecorum, multitudo populi, atque faex vulgi, omnesque barbari. JUP. Verum, Mercuri, Darii illud oppido praeclarum est, quod dixit de Zopyro. Itaque & ipse malim unum talem habere, qualem Damin, auxiliatorem, quam sexcentas mihi Babylones esse.

ΖΕΥΣ. Ὁ μὲ γελῶν, ὦ θεοί, [k] ἄπεισιν, ὁ δ' ἀχολωθεῖ λοιδορούμενος, ἢ φέρων καλαλρυφῶντα τ Δάμιν· κ ἔοικε πατάξειν ἑαυτὸν τῷ κεράμῳ ἐς τ κεφαλήν. ἡμεῖς δὲ τί ποιῶμεν ὅπι τούτοις; ΕΡΜ. Ὀρθῶς ἐκεῖνό μοι ὁ κωμικὸς εἰρηκέναι δοκεῖ, Οὐδὲν πέπονθας δεινὸν, ἂν μὴ προσποιῇ. τί γὰ κ ὑπέρμεγα κακὸν, εἰ ὀλίγοι ἄνθρωποι πεπεισμένοι ταῦτα, ἀπίασι; πολλοὶ γὰρ [l] εἰσιν οἱ τἀναντία γιγνώσκοντες, πλείους Ἑλλήνων, ὁ πολὺς λεὼς κ ὁ σύρφαξ, βάρβαροί τε [m] πάντες. ΖΕΥΣ. Ἀλλ' ὦ Ἑρμῆ, τὸ τῦ Δαρείυ πάνυ καλῶς ἔχον ἐστίν, ὃ εἶπεν ὅπι τῦ Ζωπύρυ· ὥστε κ αὐτὸς ἐβουλόμην ἂν ἕνα [n] τοιοῦτον ἔχειν [o] οἷον τ Δάμιν, σύμμαχον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν.

k Ἄπεισιν] Ἀποτρέχει O. l Εἰσιν] Non est in *Fl.* m Πάντες] Ἅπαντες O. n Τοιοῦτον] Τοῦτον male *Fl.* o Οἷον] Omissum in *Fl.*

3. Οὐ φέρων καταλρυφῶντα] Πάνυ ἐπὶ τῇ νίκῃ καλαγελῶντα. *V.*

12. Καὶ ὁ σύρφαξ] Ὑποκορισμὸς τῦ συρφετοῦ ὁ σύρφαξ. *V.*

15. Ἐπὶ τῦ Ζωπύρυ] Τῦ Δαρείυ πολιορκοῦντος τὴν Βαβυλῶνα, κ μὴ δυναμένυ ἁλῶναι αὐτὴν, ὁ Ζώπυρος κόψας ἑαυτοῦ τὰ ὦτα & τὴν ῥῖνα, κ μαστιγώσας ἑαυτὸν, προσῆλθε τοῖς Βαβυλωνίοις, ὡς ὑπὸ Δαρείυ ταῦτα παθών· οἱ δὲ νομίσαντες αὐτὸν ἀληθῆ λέγειν, καλεπίστευσαν αὐτῷ τὴν πόλιν, ὁ δὲ προέδωκε τῷ Δαρείῳ τὴν Βαβυλῶνα. κ ἀφ' τούτου ἰδὼν αὐτὸν ὁ Δαρεῖος, εἶπεν, ἠβουλόμην σεσωσμένον ἔχειν τ Ζώπυρον, ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. *V.*

11. Εἰσιν] Fere adducor ut credam potiorem esse *Fl.* lectionem, quae εἰσιν omittit, quod quis, ellipsin supplere volens, addiderit. *J.F.R.*

14. Δαρείυ] Vide *Herodot.* III. *M. du S.*

15. Ζωπύρυ] Vid. *Herodot.* fin. Lib. III. *J.F.R.*

ΟΝΕΙΡΟΣ, Η ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ.

ΜΙΚΥΛΛΟΣ, ΑΛΕΚΤΡΥΩΝ ΚΑΙ ΣΙΜΩΝ.

ΜΙΚΤΥΛ.

Ἀλλά σε, ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε, φθονερὸν οὕτω καὶ ὀξύφωνον ὄντα, ὃς με πλουτοῦντα, καὶ ἡδίστῳ [a] ὀνείρῳ ξυνόντα, καὶ θαυμαστὴν εὐδαιμονίαν εὐδαιμονοῦντα, ἀφ' ὑπορόν τι καὶ [b] γεγωνὸς ἀναβοήσας, ἐπήγειρας, ὡς μηδὲ νύκτωρ γοῦν τὸ πολὺ σοῦ μιαρωτέραν πενίαν ἀφαφύγοιμι. καίτοι εἴγε χρὴ τεκμαί-

SOMNIUM, SEU GALLUS.

MICYLLUS, GALLUS ET SIMON.

MICYL.

1 AT te, sceleſtiſſime galle, Jupiter ipſe obterat, invidum adeo & clamoſum *animal*, qui me divitem, & jucundiſſimo in ſomnio verſantem, & admirabili quadam felicitate beatum, penetrabili illo tuo acutoque clamore excitaveris, ut ne nocte quidem paupertatem, multum vel te impuriorem, effugere liceat: cum tamen, ſi *qui-*

ΟΝΕΙΡΟΣ] ΜΙΚΥΛΛΟΣ *Th. Mag.* v. ἐγείρομαι, ὀρθρεύω. ΜΙΚΥΛΛΟΣ] *Pariſ.* inſcripſit: *Interlocutores* Micyllus & Gallus. *Baſ.* 1. rectius Μικύλλης, Ἀλεκτρυόνος & Σίμωνος. *a* Ὀνείρῳ] Ὀνείρατι marg. *AiW.* *b* Γεγωνὸς] Γεγωνὸν marg. *Ai.*

ΜΙΚΥΛΛΟΣ] Σκυτοτόμος ἦν Μίκυλλος, ut teſtatur ipſe circa finem. Et in *Tyranno* (Καλαπλ.) de hoc quaere nonnulla. Ex *Cebetis Tabula* multa huc translata in Charontem. Icaromenippus multum confer: ad hunc Dialogum. *G.*

5. Διάτορον] Ὀξύτονον. *V.*

1. Ὦ κάκιστε ἀλεκτρυών, ὁ Ζεὺς αὐτὸς ἐπιτρίψειε] *Alciphr.* III. ep. 10. eadem fere habet, quae ep. ſic incipit: Ἐπιτριβείη, καὶ κακὸς κακῶς ἀπόλοιτο ὁ κάκιστος ἀλεκτρυών καὶ μιαρώτατος, ὃς με, ἡδὺν ὄνειρον θεώμενον, ἀναβοήσας, ἐξήγειρεν. ἐδόκει δὲ — λαμπρός τις εἶναι καὶ βαθύπλουτος. &c. Ad quae quid notarit Cl. *Bergler.* adſcribere hic non dubito: „ Haec epiſtola, & Lu„ ciani *Somnium* ſive *Gallus* initio, adeo inter ſe con„ veniunt, ſicut & alia quaedam, partim jam nota„ ta, partim notanda, ut vel ambo ex iisdem fonti„ bus ſua hauſerint: vel, quod potius credo, alter ab „ altero: & forte Lucianus a Noſtro: ac ferme jam „ credo Lucianum Ἀλκιφρονίζειν, non Alciphronem „ Λυκιανίζειν. Magis autem omnia dilatantur apud „ Lucianum. *J.F.R.*

5. Διάτορον] *Perſant.* *F.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Hoc loco uti poterat *Jac. Gronovius* ad defendendum *Aelianum* V. H. 2, 44. ab importuna correctione *Perizonii*; ubi eadem verba occurrunt, ἀφ' ὑπορόν τε καὶ γεγωνὸς ὅτι μάλιστα. Sed ipſe agnovit errorem ſuum *Perizonius*, & uſum verbi declaravit ex *Ariſtot.* Probl. 11, 25. διὰ τί ὅταν ἀχυρωθῶσιν αἱ ἀρχῆσραι, ἧττον οἱ χοροὶ γεγώνασιν. Vid. Diſſ. de morte Judae c. 10. p. 76. Nec diſſimulavit nuperus editor, Cl. *Abr. Gronovius.* *J.M.G.*

Διάτορόν τι καὶ γεγωνὸς] Adſcripſeram & ego nonnihil de loco *Aeliani* 2. 44. Sed videns Cl. *Geſn.* idem agere, mea exulare juſſi. Hoc tamen addam, male in Ed. Aeliani Perizoniana editum γεγωνὸς media brevi, quum Kuhniana rectius γεγωνὸς dederit. Nam γεγονὼς eſt *natus.* γεγωνὸς, *quod aures ferit.* Et ſic *Alciphr.* III. Ep. 48. τορῷ τινι καὶ γεγωνοτέρῳ φωνήματι χρησάμενον (ſic enim, pro φρονήματι, cum Doctiſſ. *Bergl.* legendum) ad quae verba elegantiſſ. *Bergler.* haec Luciani aeque ac *Aeliani* adferre haud neglexit. Adde *Homer.* Il. Θ. 227. Ἤϋσεν δὲ μεγάθυμος, Δαναοῖσι γεγωνώς. *Vociferatus autem eſt intenſe, Danaos inclamans.* Ne plura ap. eumd. obvia adcumulem. *J.F.R.*

16. Εὐθύς σε] Recte hic Edd. εὐθὺς, etſi σ. ſequitur; nam ita ſcribendum, quando tempus ſignificatur, εὐθὺ vero, quando locus, monent *Phrynichus* & *Ammonius*, non prorſus immerito; licet enim exempla non deſint, ubi confundantur εὐθὺ & εὐθύς, ut ſupra *Amor.* c. 53. vſ. 64. σὺ δὲ εὐθὺ περίεργον, *non ſtatim nimis curioſum illud.* Ibid. c. 8. εὐθὺ γάρ μου — προσερρύησαν. *Statim ad me — confluebant.* Item c. 42. εὐθὺ τὰ μακρὰ λούτρα. &c. tamen ibi No. 6. fretus Luciani Edd. aliisque exemplis quae notata habebam, per feſtinationem autem addere non poteram, nimis generaliter dixi, nihil differentiae eſſe inter haec. Ideo deinde, ubi denuo confuſa invenero, hoc diſputabo accuratius, & exempla complura ſubjungam, ubi diſtinguatur, ubi confundatur. *J.F.R.*

17. Συ-

quidem ex illo multo adhuc silentio est conjicere, & frigore quod nondum me, ut solet mane, enecat (certissimum quippe hoc mihi adventantis diei indicium) media nondum nox sit. At hic pervigil, tanquam aureum illud vellus custodiret, a vespera inde statim clamat: sed certe non sic auferet. Ulciscar enim te cum primum illuxerit, & baculo tibi dispergam cerebrum: nunc enim negotium mihi facesseres exsiliendo in tenebris. GALL. Micylle, here, gratum tibi me putabam facturum, si noctis quantum possem *cantu* anteverterem, ut posses, ante lucem aggressus laborem, illa multa tua opera absolvere: si enim ante solis exortum crepidam unam

ϱεσθαι τῇ τε ἡσυχίᾳ, πολλῇ ἔτι οὔσῃ, καὶ τῷ κρύει, μηδέπω με τὸ ὀρθρινὸν ὥσπερ εἰωθὸς ἀποκναίοντι (γνώμων γὰρ ἔστω ἀψευδέστατός μοι, προσελαυνούσης ἡμέρας) οὐδέπω μέσαι νύκτες εἰσίν. ὁ δὲ ἄϋπνος ἔστω, ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον φυλάττων, ἀφ' ἑσπέρας εὐθὺς ἤδη κέκραγεν· ἀλλ' ἔτι χαίρων γε· ἀμυνοῦμαί [c] γὰρ εὐθύς σε, ἢν μόνον ἡμέρα γένηται, συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ· νῦν γάρ μοι πράγματα παρέξεις, [d] μελαπηδῶν ἐν τῷ σκότῳ. ΑΛΕΚ. Μίκυλλε δέσποτα, ὤμην τι χαριεῖσθαί σοι φθάνων τὴν νυκτὸς, ὁπόσον δυναίμην, ὡς [e] ἔχοις [f] ὀρθρευόμενος ἀφανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων. ἢν γοῦν πρὶν [g] ἀνατεῖλαι ἥλιον μίαν [h] κρηπῖδα

c Γὰρ] Δὲ *Fl.* d Μελαπηδῶν] Ex L. & P. Ἀναπηδῶν Edd. e Ἔχοις] Ἔχεις minus recte *Fl.* vulgatae adsentitur *Th. Mag.* f Ὀρθρευόμενος] Ἐποφθρευόμενος P. Vulgatum servat *Th. Mag. Fl.* &c. g Ἀνατεῖλαι] Ἀνίσχειν G. h Κρηπῖδα] Κριπῖδα *Fl.*

13. Ὥσπερ τὸ χρυσοῦν ἐκεῖνο κώδιον] Αἰήτης ὁ τῆς Κόλχων βασιλεὺς εἶχε δέρμα προβάτου χρυσοῦν, καὶ τοῦτο δράκων παρεφύλαττεν ἄϋπνος (1) [εἰς τὸ αὐτὸ] τὸ χρυσόμαλλον φησὶ δέρος, ὃ Φρίξῳ μὲν ἦν τῷ Ἀθάμαντος παιδὶ τῷ (2) παιδαγωγοῦ (3) ὃς Κριὸς ὠνόμαστο δορά. τυθέντος δὲ κατὰ τὴν Κολχίδα γῆν καὶ ἐκδαρέντος καὶ ἐπεὶ, ὡς ὁ μῦθος, χρυσόμαλλον. ἐφ' ᾧ ὕστερον Ἰάσων μετὰ τῶν ἄλλων Ἀργοναυτῶν ἀποσταλεὶς (4) ἐφῶτι κομισαῖτο καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀποκαλασῆσαι, εἶτα Μηδείας τῆς θυγατρὸς μὲν Αἰήτου τοῦ βασιλεύοντος τὸν τόπον, ἀδελφῆς δὲ Ἀψύρτου, ὃς ἐπεπίστευτο τὴν φυλακὴν τοῦ δέρους, ἅμα τῇ εἰς Ἰάσονα αὐτῆς ἐρωτὶ δόλῳ μὲν τὸν πατέρα μετελθούσης, Ἄψυρτον δὲ τὸν ἀδελφὸν ἀποκτεινάσης καὶ ὕστερος σωπεργασάσης Ἰάσονι, αὐτὸ δὲ τὸ δέρος ληφθῆναι, καὶ εἰς τὸ Ἄργος ἀφικέσθαι. *V.*

18. Πράγματα παρέξεις] Ἐὰν θελήσω, φησὶν, κρατῆσαί σε νῦν δυσχεραίνω, πηδῶν γὰρ σὺ τῇ σκοτίᾳ (5) δύνῃ ἀφυγεῖν. *V.*

(1) Εἰς τὸ αὐτὸ] Incipit scil. novum in eundem locum Scholion. *M. du S.*

(2) Παιδαγωγῷ] Παιδηγογῷ legebatur, quod mutare non sum veritus, ex vulgatoi ὁ Φρίξῳ etiam feci ἃ, ut referatur ad χρυσόμαλλον: masculinum enim ὁ hic sensum nullum fundebat. *J. F. R.*

(3) Ita fabulam de aureo vellere satis frigide ἐμυθολόγησεν *Heraclitus* de incredibilibus c. 24. *J. Cler.*

(4) Ἐρῶτι] Leg. ἐφέτα. *J. F. R.*

(5) Δύνῃ] Sic V. etiam, corrupte. Lege δυνήσῃ. *M. du S.*

17. Συντρίβων τῇ βακτηρίᾳ] Celeb. *D'Ablancourt* haec Gallice reddens: *je lui tordrai le cou*; ait: hanc locutionem convenientiorem esse, quam qua Lucianus utitur. Non male. *J. F. R.*

Ibid. Νῦν γάρ μοι] Potiorem Florentinae lectionem arbitror, quae δὲ hic habet; idque quia jam proxime praecessit γὰρ. Sed quia non magni hic interest, vulgatam non muto. Facile quidem propter scribendi compendium aberratur in his particulis, quae hinc saepe confunduntur, vid. *Alex.* c. 44. & 46. ubi δὲ fere pro γὰρ, & *Amor.* c. 38. ubi contra γὰρ pro δὲ. Conf. & *Hermot.* c. 29. f. Quo ipso discrimen maximum has inter conjunctiones non tollo; sed esse ajo, ubi utraque sensui satisfaciat; aeque enim dixeris: non jam puniam te; *nam cras* potius id fiet, quam: non jam puniam te; *sed cras*, vel *cras vero* potius id fiet. Conf. *Steph.* ad Scholiast. *Thucyd.* p. 602. No. 11. ubi Scholiastae adversatur δὲ pro γὰρ positum dicenti. Verum vid. eumd. p. 611. ubi adsentitur eidem Scholiastae δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ usurpatum adfirmanti. Sunt autem *Thucydidis* verba L. I. c. 77. m. Ἐκείνως δὲ ἂν αὐτοὶ ἀντέλεγον. *Illo enim modo ne ipsi quidem contra nos dicere potuissent.* Iterum ibid. c. 102. ubi rursus Schol. No. 47. τὸ δὲ ἀντὶ τοῦ γὰρ observat, ac, bis, ter, alibi. *J. F. R.*

18. Μοι πράγματα παρέξεις] *Casaub.* ad *Suet.* Sic pag. 811. (i. e. *de Lucr.* c. 16.) *J. B.*

Ibid. Μεταπηδῶν] Sic P. & L. melius quam ut est in reliquis ἀναπ——. *M. du S.*

23. Ἢν γοῦν πρὶν] In *Gallo* ἢν γοῦν πρὶν ἀνατεῖλαι τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. Mf. ἢν γοῦν πρὶν ἀνίσχειν τὸν ἥλιον μίαν κρηπῖδα ἐργάσαιο. leg. ἀνίσχειν. sed perinde est sive sequaris editos, sive Mf. Sic & inferius idem codex pag. 160. Ὁπότε ἀνίσχοι ὁ ἥλιος, pro φαίνοι. *J. G. G.*

24. Ἐρ-

πῖδα ἐργάσαιο, [a] προσδῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα πεπονηκώς. εἰ δέ σοι καθεύδειν ἥδιον, ἐγὼ μὲν ἡσυχάσομαί σοι, καὶ πολὺ ἀφωνότερος ἔσομαι τῶν ἰχθύων. σὺ δὲ ὅρα ὅπως μὴ ὄναρ πλουτῇς, λιμώττης ἀνεγρόμενος.

perficias, lucro tibi iste labor ad victum cesserit. Sin dormire tibi jucundius est, equidem tacebo tibi, & piscibus ipsis magis mutus ero. Sed tu vide, ne, dives per quietem, excitatus deinde esurias.

2. ΜΙΚ. Ὦ Ζεῦ τεράστιε, καὶ Ἡράκλεις ἀλεξίκακε, τί τὸ κακόν τοῦτό ἐστιν; ἀνθρωπίνως ἐλάλησεν ὁ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Εἶτά σοι τέρας εἶναι δοκεῖ τὸ τοιοῦτον, εἰ ὁμόφωνος [b] ὑμῖν εἰμι; ΜΙΚ. Πῶς γὰρ οὐ τέρας; ἀλλ' ἀποτρέπεσθε, ὦ θεοί, τὸ δεινὸν ἀφ' ἡμῶν. ΑΛΕΚ. Σύ μοι δοκᾷς, ὦ Μίκυλλε, κομιδῇ ἀπαίδευτος εἶναι, μηδὲ ἀνεγνωκέναι τὰ Ὁμήρου ποιήματα, ἐν οἷς [c] καὶ ὁ τοῦ Ἀχιλλέως ἵππος ὁ Ξάνθος, μακρὰ χαίρειν φράσας τῷ χρεμετίζειν, ἔστηκεν ἐν μέσῳ τῷ πολέμῳ ἀγαλεγόμενος,

2. MIC. O Jupiter prodigialis, o depulsor malorum Hercules, quid hoc mali est? humana voce gallus locutus est! GALL. Tum tibi prodigium esse videtur hoc, si eadem qua vos voce utor? MIC. Quî enim non sit prodigium? Sed averruncate Dii a nobis malum. GALL. Videris mihi, Micylle, literarum omnino rudis esse, nec legisse Homeri poëmata, in quibus Xanthus Achillis equus, valere longum jusso hinnitu, stetit medio in bello loquens, ver-

a Προσδῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Ἴν' ἐθίσῃς τὰ ἄλφ. *Fl.* omissio etiam προσδῦ. b Ὑμῖν] Ὑμῶν *Fl.* Vulgatum est in P. c Καὶ ὁ τοῦ] Ex P. illud καὶ additum, quod Edd. non habebant.

24. Πρὸ ὁδοῦ ἔσῃ] Τὸ σὺ τῇ σωηθείᾳ προκόψας ἔσῃ σὺ τῷ ἔργῳ, τῇ τροφὴν ὠνήσασθαι (1) πενορικῶς ἑαυτῷ. Τοῦτο δὲ πρὸ ὁδοῦ, παροιμιώδες ἐστι λεγόμενον ἐπὶ τῶν ὥσπερ τι (2) προτέλειον ἐκτελεσμένων τοῦ μὴ ταῦτα γινομένων. συμβαλλόμενον μέντοι τοῖς μετὰ ταῦτα εἴ τι κατὰ πάρεργον, ὥσπερ εἴ τι οἷς ὀδεύειν πρόκειται ἐπιτελεσθείη τι τῶν συνεισιόντων ἐχόντων τι τῇ ὁδῷ, παρ' ὃ τι πρὸ ὁδοῦ εἰρηται. ὁ δὲ νοῦς, πρὸ τοῦ ὀφειλομένου ἔργου (3) ἔσῃ τοῦτο κατὰ πάρεργον ποιῶν ὡς, ὅ, σοι τυχὸν τὴν ἀναγκαίαν τροφὴν ἐκπορίσει. καὶ Πλάτων τὸν συμποσίῳ. (4) σύν τε δύ' ἐρχομένω, πρὸ ὁδοῦ βελτιόν μέλλει τι ἐροῦμεν, ἀλλ' ἴωμεν. *V.*

29. Ὦ Ζεῦ τεράστιε] Εἰώθασιν οἱ ἀρχαῖοι λέγειν τὰ παραδόξως καὶ τέρατα τὰ Δία καλεῖν. οἷον δεχόμενοι ξένον, ἐκάλουν Δία ξένιον, ἔτι δὲ ἐνταῦθα καλοῦσι τὸν Δία τεράστιον, τὰ λυπηρότερα καὶ τέρατα. τέρας δὲ λέγει τὸ ἀνθρωπίνη φωνῇ τὸν ἀλεκτρυόνα χρησάμενον. *V.*

30. Ἀλεξίκακε] Ὁ λυπηρῶν τὰ κακὰ. ἀλεξίκακος δὲ ὁ Ἡρακλῆς, ὡς πολλὰ τῶν ἐν τῷ κόσμῳ κακῶν ἰασάμενος. *V.*

(1) Πενορικῶς] Ita dedi ex *G.* Edita enim habebant πενονηκώς. C. πεπορευκώς. *M. du S.*
(2) Προτέλειον] Πρωτόλειον editum erat. Correxit *M. du S.*
(3) Ἔσῃ] Ἔσει male edita & hic & supra habuisse vix operae est monuisse. *J.F.R.*
(4) Σύν τε δύ' &c.] Ex Il. K. 224. *M. du S.*

24. Ἐργάσαιο, προσδοῦ ἔσῃ τοῦτο ἐς τὰ ἄλφιτα] Aliter in Flor. Cod. ἐργ. ἵν' ἐθίσῃς τὰ ἄλφιτα. *J.B.*

Ibid. Προσδοῦ ἔσῃ — πεπονηκὼς] Malim πρὸ ὁδοῦ. Sed servavi scripturam Edd. Non deerunt qui προσόδῳ malint; neque iis adversarer; nam id *vectigal* signif. ap. *Diod. Sic.* L. 2. c. 48. σὺ βαλσάμῳ πρόσοδον λαμπρὰν λαμβάνεσι. Immo quemvis quaestum, ut ap. Nostr. T. I. *Somn.* c. 9. εὐτελὴς δὲ τὴν πρόσοδον ante lectum, jam vero πρόοδον ibi editum alias ob causas. Interim significatus τῷ προσόδῳ satis notus est aliunde. Vid. *Asin.* c. 50. pr. πρόσοδον εὗρεν ἐξ ἐμοῦ. Et *Herodian.* III. 1. 11. προσόδοις ταῖς ἀπὸ θαλάττης — ὠφελοῦτο. Nam cum sit construendum, ἔσῃ πεπονηκὼς τοῦτο προσόδῳ, periphrasi participii satis usitata, de qua egimus Dial. proximo; *quaestum*, *lucrum*, quem laborando quaerit sutor, esse intelligendum, satis patet, & πρὸ ὁδοῦ, licet *operae pretium* vertas, prae altero languet. *J.F.R.*

26. Ἀφωνότερος — ἰχθύων] *Arist.* 2. de animal. adimit omnibus piscibus vocem, excepto Scaphro & porco fluviatili. Veteres autem quemvis piscem vocabant ἔλλοπα, quod vocem edere non posset. Unde *Plutarch.* in Sympos. & *Athen.* existimant Pythagoricos a piscibus abstinuisse ob ἐχεμυθίαν. *G.C.*

28. Ὄναρ πλουτῶν] Simile protulit *Cic.* in Sallust. Pastor quidam apud *Theocr.* in Ecl. IX.

— — ἔχω δέ τοι ὅσσ' ἐν ὀνείρῳ
Φαίνονται, πολλὰς μὲν ὄϊς πολλὰς δὲ χιμαίρας.
Possideo quaecunque solent sub nocte videri
In somnis, vim magnam ovium, multasque capellas.
G.C.

Ὄναρ

versus totos consuens, non ut ego nunc extra modulos: verum ille vaticinabatur etiam & divinabat futura, nec tamen inopinatum quid videbatur facere; nec qui audiebat, invocabat ita depulsorem malorum, abominandumve putabat, quod audiret. Verum quid feciſſes, ſi tibi illa Argus navis carina locuta eſſet, ut quondam illa Dodonae fagus ſua voce vaticinata eſt? aut ſi tergora vidiſſes repentia, & boum carnes mugientes, ſemiaſſas & elixas, confixas verubus? Ego vero Mercurio aſſiduus comes, loquaciſſimo & eloquentiſſimo Deorum omnium, ac caeteroquin contubernalis veſter atque convictor, non multum laboraturus eram in addiſcendo veſtro ſermone. Si vero ſanctum mihi ſilentium promiſeris, non

ἔπη ὅλα ῥαψῳδῶν, οὐχ ὥσπερ ἐγὼ νῦν, ἄνευ τῶν μέτρων, ἀλλὰ καὶ ἐμαντεύετο ἐκεῖνος, καὶ τὰ μέλλοντα προεθέσπιζε, καὶ οὐδέν τι παράδοξον ἐδόκει ποιεῖν, οὐδὲ ὁ ἀκούων ἐπεκαλεῖτο, ὥσπερ σὺ τὸν ἀλεξίκακον, ἀποτρόπαιον ἡγούμενος τὸ ἄκουσμα. καίτοι τί ἂν ἐποίησας, εἰ σοι ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις ἐλάλησεν, ὥσπερ ποτὲ ἡ φηγὸς ἐν Δωδώνῃ αὐτόφωνος ἐμαντεύετο; ἢ εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας, καὶ βοῶν κρέα μυκώμενα, ἡμίοπτα καὶ ἐφθά, ἀμφιπεπαρμένα τοῖς ὀβελοῖς; ἐγὼ δὲ, Ἑρμοῦ πάρεδρος ὢν, λαλιστάτου καὶ λογιωτάτου θεῶν ἁπάντων, καὶ τἆλλα ὁμοδίαιτος ὑμῖν καὶ σύντροφος, οὐ χαλεπῶς ἔμελλον ἐκμαθήσεσθαι τὴν ἀνθρωπίνην φωνήν. εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν παρὰ σοὶ μοι, οὐκ ἂν ἀκήσαι-

45. Ἀποτρόπαιον] Ὁ ἀποτρέψεταί τις. *V.*

47. Ἡ τοῦ Ἀργοῦς τρόπις] Τρόπις μέρος τοῦ πλοίου, Ἀργὼ δὲ ἦν τὸ πλοῖον ἐν ᾧ Ἰάσων ἔπλευσεν. τοῦτο δὲ, ὡς λέγουσιν, ἡ τρόπις ἐλάλει. μαντεῖον δὲ λέγει τὴν Διὸς ἐν Δωδώνῃ, ὅπου (5) φηγὸς ἦν ἡ δρῦς, εἰς ἣν ἐμαντεύοντο. *V.* (Apollonius Rhodius in I. *G.*)

49. Καὶ βοῶν κρέα] Παρὰ Ὁμήρῳ ταῦτα ἐπὶ τοῦ Ἡλίου βοῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ, ἃς οἱ ἑταῖροι τοῦ Ὀδυσσέως σφάξαντες ἔθυον, αἱ βύρσαι δὲ καὶ τὰ κρέα ἐκινοῦντό τε καὶ ἔβοων, ὥσπερ ζωῆς ἐνούσης αὐτοῖς. *V.*

54. Οὐ χαλεπῶς] Οὐ δυσχερῶς. *V.*

55. Εἰ δὲ ἐχεμυθήσειν] Σιωπήσειν, φυλάξαι τὸ μυστήριον. *V.*

(5) Φηγὸς] Ita reſtituit Idem, quum legeretur editum φυγός.

Ὄναρ πλυτῶν] Pro κατ' ὄναρ. Non ſemel habuimus T. I. Et ſatis notum eſt. *J.F.R.*

29. Ζεῦ τεράστα] Τεράστιος Ζεὺς *Sophocl.* in Oedip. Epi colon. Ζεῦ ἀλεξήτωρ τίς ποτ' ὁ πρισσύς; *Heſych.* ait Τερασίους Θεοὺς Deos eſſe ſignorum ac prodigiorum effectores. *G.C.*

Ibid. Ἡράκλεις ἀλεξίκακε] *Alciphr.* III. Ep. 47. pr. Ἑρμῆ κερδῶς, καὶ ἀλεξίκακε Ἡράκλεις, ἀπεσώθην. Ubi Cl. *Bergl.* hoc primum eſſe Herculis epitheton ex Luciani h.l. *Ariſtoph.* Schol. & *Apol. Rhod.* docet. *J.F.R.*

38. Ἀχιλλέως ἵππος] *Hom.* Il. T. in fine. *G.C.* i. e. vſ. 404. *M.du S.*

Ibid. Ζάνθος] Junone ſuggerente αὐδήεντα δ' ἔθηκε θεὰ λευκώλενος Ἥρη. *E.L.*

39. Μαχὰς χαίρειν] Conf. ſupr. *Jov. Conf.* c. 32. f. Et infra c. 23. *J.F.R.*

47. Ἀργοῦς] Dicitur fuiſſe prima navis, in qua Jaſon cum 54. heroibus Theſſalis navigavit Colchos ad rapiendum vellus aureum, dicta ab ejusdem nominis artifice, alii ab ἄργον, quod eſt velox. Facta eſt ex arboribus Dodonæ ſilvæ Epiri Jovi ſacræ, quibus olim oracula reddebantur: unde Poëtæ finxerunt hanc navem fuiſſe vocalem *Apoll.* L. IV. Argon. *G.C.*

48. Φηγὸς] Vocalis haec arbor nonnunquam δρῦς vocatur, nonnunquam φηγός. Nec id mirum; ſpecies enim τῆς δρυὸς ἡ φηγὸς, ſi *Pauſaniae* credamus. Sic enim ille in Arcad. Ἀρκάδων δ' ἐν τοῖς δρυμοῖς εἰσιν αἱ δρῦς διάφοροι, καὶ τὰς μὲν πλατυφύλλους αὐτῶν, τὰς δὲ φηγοὺς καλοῦσι. Sophocles etiam *fagum* appellat. Trach. 175. verſu autem 1175, δρῦν. *E.L.*

Ibid. Αὐτόφωνος] Quid hoc ſit, & quando Oracula dici coeperint αὐτόφωνα, ex Noſtro diſcas Ἀλεξ. c. 26. vix enim apud alium invenies. *M.du S.*

49. Εἰ βύρσας εἶδες ἑρπούσας &c.] Nihil ad hunc locum *Gilb. Cognatus* commentatur, qui tamen de Argus navis carina & Dodonæ quercu ſatis multa, quae tamen omnibus nota ſunt. Non venit illi in mentem locus *Homeri*, ad quem hoc loco alluſit Lucianus, Odyſſ. M.

Τοῖσιν δ' αὐτίκ' ἔπειτα θεοὶ τέρατα προὔφαινον,
Εἶρπον μὲν ῥῖνοι, κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει,
Ὀπταλέα τε καὶ ὠμά. βοῶν δ' ὡς γίνετο φωνή.

Id portentum nempe factum eſt, quando Ulyſſis ſocii fame coacti ſolis boves mactavere. *J.P.a G.*

Ibid. Βύρσας — ἑρπούσας &c.] *Homer.* Odyſſ. M. 395. *M.du S.*

56. Ἐχεμυθήσειν] *Alciphr.* III. p. 406. τὴν ἐχεμυθίαν ὑποσημαίνων. *Silentium* Pythagoricum *ſubindicans.* Noſter *Lexiphan.* c. 9. *J.F.R.*

σαιμί σοι τ' ἀληθεστέραν αἰτίαν εἰπεῖν τῆς πρὸς ὑμᾶς ὁμοφωνίας, καὶ ὅθεν ὑπάρχῃ μοι οὕτω λαλεῖν.

pigrabor veriorem tibi causſam meae cum ſermone veſtro communionis dicere, & unde ſic loqui mihi contigerit.

ΜΙΚ. Ἀλλὰ μὴ ὄνειρός σοι καὶ ταῦτά ἐστιν, Ἀλεκτρυὼν οὕτω πρὸς ἐμὲ διαλεγόμενος; εἰπὲ δ' οὖν πρὸς τοῦ Ἑρμοῦ, ὦ βέλτιστε, ὅ, τι καὶ ἄλλο σοι τῆς φωνῆς αἴτιον. ὡς δὲ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς οὐδένα ἐρῶ, τί σε χρὴ δεδιέναι; τίς γὰρ ἂν πιστεύσειέ μοι, [a] εἴ τι-γι διηγοίμην ὡς Ἀλεκτρυόνος [b] αὐτὰ εἰπόντος ἀκηκοώς; ΑΛΕΚ. Ἄκουε τοίνυν. παραδοξότατόν σοι [c] λόγον εὖ οἶδ' ὅτι λέγω, ὦ Μίκυλλε. ἐτοσὶ γὰρ ὁ νῦν σοι ἀλεκτρυὼν φαινόμενος, ὑπὸ πολλοῦ ἄνθρωπος ἦν. ΜΙΚ. Ἠκουσά τι καὶ πάλαι τοιοῦτον ἀμέλει ὑμῶν, ὡς ἀλεκτρυών τις νεανίσκος φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει, καὶ συμπίνοι τῷ θεῷ καὶ συγκωμάζοι, καὶ κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. [d] ὁπότε γὰρ ἀπίοι πρὸς τὴν Ἀφροδίτην μοιχεύσων ὁ Ἄρης, ἐπάγετο καὶ τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ ἐπειδὴ μάλιστα τὸν Ἥλιον ὑφεώρατο, μὴ καλιδὼν ἐξείπῃ πρὸς τὸν Ἥφαιστον, ἔξω πρὸς ταῖς θύραις ἀπολείπειν [e] ἀεὶ τὸν νεανίσκον, μηνύσοντα ὁπότε [f] φαίνοι ὁ Ἥλιος.

3. MIC. Verum nonne ſomnium & hoc eſt, gallus ita mecum loquens? Dic ergo, per Mercurium, optime, quae etiam alia tibi fit loquelae cauſſa. Ut vero taceam, & ad neminem quidquam dicam, quid eſt quod metuas? Quis enim crederet mihi, ſi cui narrarem, tanquam qui de gallo iſta dicente audierim? GALL. Audi ergo. Remotum ab omnium opinione eſſe, quod tibi dico, bene novi Micylle. Hic enim, qui nunc tibi gallus eſſe appareret, non ita multo ante homo erat. MIC. Audivi quiddam tale olim ſane de vobis, Gallum quendam juvenem amicum fuiſſe Martis, potaſſe cum Deo & comiſſatum iviſſe, & amoribus illius ſubſerviiſſe. Quoties enim abiret ad Venerem Mars adulterii cauſſa, adduxiſſe etiam Gallum: cumque Solem praeſertim ſuſpectum haberet, ne rem viſam Vulcano enunciaret; extra ad januas reliquiſſe ſemper juvenem, indicaturum ſibi, quan-

a Εἴ τινι] Εἴ τι P. b Αὐτὰ] Αὐτὸ marg. A1. c Λόγον] Deeſt in Fl. d Ὁπότε] Εἰ ποτε Fl. e Ἀεὶ] Abeſt in Fl. f Φαίνει] Ἀνίσχοι G. & marg. A1. Nil mut. Edd.

73. Φίλος γένοιτο τῷ Ἄρει] Λέγεται ὅτι ἡ Ἀφροδίτη τὸν Ἥφαιστον εἶχεν ἄνδρα. καὶ ὁ Ἄρης ταύτῃ ἐμοίχευεν. κατὰ κοινοῦ δὲ τὸ ὡς, ἵν' ᾖ ὅτω, καὶ ὡς ξυμπίνοι καὶ ὡς *ξυγκωμάζοι, καὶ ὡς κοινωνοίη τῶν ἐρωτικῶν. V.

* Ξυγκωμάζοι] Ξυγκόμαζοι edita, media brevi; quod bene quidem mutavit *Solanus*; quum vero ξυγκώμαζοι etiam ſcripſerit, & ξύμπινοι, quod editum erat, reliquerit, ac vulgatum κοινωνοῖ tamen in κοινωνοίη commutarit; ego ut optiva etiam optativam formam referrent, curavi. J.F.R.

67. Παραδοξότατόν σοι λόγον ὅτι λέγω] In Flor. Cod. deeſt λόγον. Sed ſimilibus originationibus gaudere Lucianum ſupra monui. J. B.

68. Λόγον — λέγω] Vid. de his cognatorum verborum additionibus *Jenſ.* ad *Jov. Conf.* ubi πομπὰς πέμπειν & ſexcenta ſimil. Quare & hic λόγον ante λέγω non ejicio cum *Fl.* J.F.R.

89. Μεμηχάνητο] Correxerat *Solan.* ἐμεμηχ. Sed nihil opus eſſe augmento addito, ſaltem in his temporibus, plus ſatis inculcatum ad *Alex.* c. 22. *pro Imag.* c. 3. & 19. Et I. *Ver. Hiſt.* c. 13. ubi exemplorum dedi affatim; quae ſi non ſufficiant, adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* L. 2. c. 8. No. 63. qui duodecim etiam teſtimonia neglecti augmenti adferens, ad *Jungerman.* ac *Dukerum* remittit. Quomodo Cod. L. hic habeat, non ſatis adſequor ex adnotatione ejusdem *Solani*, in inferiore marg. *Junt.* ſic adſcripta: ἐμεμ.— L. ἐπεποίητο. Nam praeter conſuetudinem ſic jam literam codicis inter duo verba inſerit. Interim, eum omnino voluiſſe ἐμεμηχάνητο legi, certum eſt, quod praeterea ἐ ipſi etiam textui adpoſuerit. Conjicio tamen in L. prius verbum cum augmento fuiſſe ſcriptum, ejusque gloſſam ἐπεποίητο vel margini ejusdem adpictam, ve ipſi quoque contextui infartam. J.F.R.

Ibid. Ἀφεθῆναι δὲ, ὡς ἀφείθη, τὸν Ἄρην ἀγανακτῆσαι κατὰ τοῦ Ἀλεκτρυόνος] Mirum ni illud ὡς ἀφείθη ſit gloſſema.

quando Sol appareret. Tum obdormiviſſe aliquando Gallum, ſuumque praeſidium imprudentem prodidiſſe: Solem vero non animadverſum adſtitiſſe Veneri & requieſcenti ſine cura Marti, qui crederet indicaturum, ſi quis adveniret, Gallum. Atque ita Vulcanum a Sole edoctum, ipſos comprehendiſſe, injectis vinculis irretitos, quae olim illis paraſſet. Dimiſſum vero Martem iratum Gallo, illum ipſis cum armis in avem cognominem mutaſſe, ut pro galea criſtam haberet in capite. Eam ob cauſſam vos, ut excuſetis vos Marti, cum nihil jam prodeſt, cum ſentiatis orientem Solem, canere diu ante, ejusque ortum ſignificare.

4. GALL. Aiunt quidem & iſta Micylle. Mea autem ratio alia fuit, qui plane nuper in gallum tranſierim. MIC. Quomodo? velim enim hoc maxime ſcire. GALL. Noſti igitur Pythagoram Mneſarchi F. Samium? Sophiſtam illum ais,

ἥλιον εἶτα ποτὲ καλαχοιμηθῆναι μὲν τὸν Ἀλεκτρυόνα, καὶ προδοῦναι τὴν φυλακὴν αὐτοῦ δὲ τὸν Ἥλιον λαθόντα ἐπιζῆναι τῇ Ἀφροδίτῃ, καὶ τῷ Ἄρει ἀφρόντιδι ἀναπαυομένῳ, ἅμα τὸ πιστεύειν τὸν ἀλεκτρυόνα μηνῦσαι ἂν, εἴ τις ἥκοι, καὶ ἔτω τὸν Ἥφαιστον παρ' Ἡλίου μαθόντα συλλαβεῖν αὐτοὺς, περιβαλόντα καὶ σαγηνεύσαντα τοῖς δεσμοῖς, ἃ πάλαι ἐμεμηχάνητο ἐπ' αὐτούς· ἀφεθέντα δὲ, [ὡς ἀφείθη] τὸν [h] Ἄρην ἀγανακτῆσαι καὶ τῷ Ἀλεκτρυόνι, καὶ μελαβαλεῖν αὐτὸν εἰς τοῦτο τὸ ὄρνεον αὐτοῖς ὅπλοις, ὡς [i] ἀντὶ τῆς κράνους τὸν λόφον ἔχειν ὅτι τῇ κεφαλῇ. ἅμα τοῦτο ὑμᾶς ἀπολογεμένους τῷ Ἄρει, ὅτ' ἤδεν ὄφελον, ἐπειδὰν αἴσθησθε ἀνατέλλοντα τὸν Ἥλιον, πρὸ πολλοῦ βοᾶν, ἐπισημαινομένους τὴν [k] ἀνατολὴν αὐτοῦ.

ΑΛΕΚ. Φασὶ μὲν καὶ ταῦτα, ὦ Μίκυλλε. τὸ δὲ ἐμὸν ἑτεροῖόν τι ἐγένετο, καὶ πάνυ ἐναγχος εἰς ἀλεκτρυόνα σοι μεταβέβηκα. MIK. Πῶς; ἐθέλω γὰρ τοῦτο μάλιστα εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [l] Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχίδην Σάμιον; MIK. Τὸν σοφιστὴν λέ-

g Μεμηχάνητο] Sic Edd. omnes. Ἐμεμηχ. vel Ἐπεποίητο L. vid. nott. In marg. *A1.* ἐπεποίητο etiam adſcript. *h* Ἄρων] Sic Edd. & P. Ἄρη *Fl.* *i* Ἀντὶ τῆς κράνους] Ἀντὶ τῆς κόρυθος marg. *A1.* *k* Αὐτοῦ] Abeſt a *Fl.* *l* Οἶσθα ἄρα τὸν Πυθαγόραν Μνησαρχ. Σάμιον] Ἀκούεις τινὰ Π. MN —— Σαμ. P. Vulgatam Ed. ſervant in prioribus; ſed omittunt Mv. Σαμ. praeter Ed. P. quae habet.

83. Λαθόντα] Ἀγνοηθέντα *V.*

95. Ὄφελον] Τὸ ἐξῆς· † καί τι ἤδεν ὄφελον. τί γὰρ μὴ τὸ γνώσεσθαι τὴν προδοσίαν, εἰ βούλοιτε, ὄφελον. *V.*

† Καί τι] Corrupta haec. Lege ὅτι pro καί τι. *M. du S.* Καί τοι rectius legit Cl. *J. J. Weiſtenius.*

ſema τῇ, ἀφεθέντα. Ego certe ita exiſtimem. Narrat Micyllus fabulam Galli, eum in coelo cum reliquis Deis viventem, Martis praecipue ſtudioſum fuiſſe; in cujus gratiam cum vigilias ageret, dum ille cum Venere concumberet, indicaturus, ſi vel Sol, vel alius quisquam accederet, ſomno fuiſſe oppreſſum, atque ita concumbentes illos a Sole fuiſſe Vulcano proditos. Tum vero Martem, ubi vinculis eſſet ſolutus, quibus a Vulcano cum Venere eſſet comprehenſus, prae indignatione mutaſſe Gallum in avem. *J. J.*

90. Ὡς ἀφείθη] Tam manifeſta haec eſt explicatio praemiſſi participii ἀφεθέντα, ut vix mihi temperarim, quin contra Edd. omnes ejeciſſem. Sed ne temerarius videar, uncis ut ſuſpectum ſecluſi. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν Ἄρωνα] Utrovis more dici Ἄρων & Ἄρη ex Grammaticis notum. Vid. infra Δημοσθένων & Δημοσθένη. ad *Demoſth. Encom.* c. 2. & 9. Ideoque a vulgata non receſſi. *J. F. R.*

3. Πυθαγόραν Μνησ.] Addidit Ed. P. Μνησαρχίδην Σάμιον, quod etiam in P. invenitur. Quod ideo genuinum exiſtimo, quia mox a Micyllo Μνησάρχου πατρὸς vocatur. In eodem Codice pro οἶσθα ἄρα, legitur ἀκούεις τινὰ Π. *M. du S.*

4. Μνησαρχίδην Σάμιον] Samii Mneſarchi annulorum ſculptoris, de quo *Laërt.* *G. C.*

λέγεις ; τ ἀλαζόνα, ὃς ἐνομοθέτ{ μήτε κρεῶν γεύεσθ, μήτε κυάμους ἐσθίειν, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον [a] ἐκτράπεζον ἀποφαίνων ; ἔτι δὲ καὶ πείθων τοὺς ἀνθρώπους ἐς πέντε ἔτη μὴ προσλέγεσθ. ΑΛΕΚ. Ἴσθι δῆτα [b] κἀκεῖνο, ὡς πρὸ τοῦ Πυθαγόρου, Εὔφορβος γένοιτο. ΜΙΚ. Γόητα, φασὶ, καὶ τερατουργὸν τ ἄνθρωπον, ὦ ἀλεκτρυών. ΑΛΕΚ. Ἐκεῖνος αὐτὸς ἐγώ σοι εἰμὶ ὁ Πυθαγόρας, ὥστε παύου, ὦ ἀγαθὲ, λοιδορούμενός μοι, καὶ ταῦτα, οὐκ εἰδὼς οἷός τις ἦν τ τρόπον. ΜΙΚ. [c] Τῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερον, ἀλεκτρυὼν φιλόσοφος. εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Μνησάρχου παῖ, ὅπως

superbum, qui legem tulit, de carnibus non gustandis, de non edendis fabis, *quae lege* suavissimum mihi quidem pulmentum, & facillimum concoctu, a mensis removit: qui praeterea persuasit hominibus, ut per quinque annos inter se non colloquerentur. GALL. Noris ergo illud quoque, eum ante Pythagoram fuisse Euphorbum. MIC. Impostorem aiunt & praestigiatorem fuisse hominem, o galle. GALL. Ille ipse ego tibi adsum Pythagoras: itaque desine, bone vir, mihi maledicere, idque cum nescias, quibus moribus fuerim. MIC. Hoc jam multum illo portentosius, gallus philosophus! Verum dic tamen Mnesarchi fili,

a Ἐκτράπεζον ἀποφαίνων] Ἐκτράπεζον, ἄπορον ἀποφαίνων Edd. excepta *Fl.* quae ἄπορον ignorat, quam secutus sum. b Κἀκεῖνο] Ἐκεῖνον *Fl.* c Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκείνου τερατ.] Ταῦτα μακρῷ ἐκείνου τερατωδέστερα *Fl.* Vulgatam tenet P. cum *P.* & cett.

7. Ἐκτράπεζον] Ἔξω τ τραπέζης. *V.*
11. Εὔφορβος γένοιτο] Οὕτως εἷς ἦν τ Τρώων. ὃστις ὑπὸ πρώτου δουρὶ τ Πάτροκλον ἔπληξεν. *V.*

5. Ὃς ἐνομοθέτει] De disciplina Pythagorica *Gell.* L. I. c. 9. L. IV. 11. *Ovid.* XV. Metam. *G.C.*
Ibid. Μήτε κρεῶν γεύεσθ] Aristoxenus apud *Laërtium* p. 219. A. ait, eum πάντα τὰ ἄλλα συγχωρεῖν ἐδίειν ἔμψυχα, μόνων δὲ αὐτὸν ἀπέχεσθαι ἀροτῆρος βοὸς, καὶ κριοῦ, a quibus, nisi cui absunt alia, quis non abstinet? *E.L.*
6. Κρεῶν γεύεσθ] *Senec.* Ep. 19. *G.C.*
7. Γοῦν — ἀποφαίνων] Non agnoscit ἄπορον *Fl.* Ed. quod reliqui omnes impr. ante ἀποφαίνων habent. *M. du S.*
Ibid. Ἐκτράπεζον ἄπορον] Legendum videtur ἄπορον ἐκτράπεζον. *F.G.*
Ἐκτράπεζον, ἄπορον ἀποφαίνων] Si καὶ additum usquam invenissem, transpositionem Cl. *Gesneri* etiam in textum recepissem. Jam vero & aliquid addere, & transponere simul, non sum ausus; sed satis habui lectionem *Fl.* revocare sensum optimum exhibentis. Interpres *Parisinae* intellectui consulturus ἄπορον reddiderat *salubre & parabile.* *J.F.R.*
Ibid. Ἄπορον ἀποφαίνων] Diu aestuavi, quid sibi vellet hic τὸ, ἄπορον, quod eo, quo spectatur, loco prorsus non convenit; donec tandem ex editione Florentina, quae hac voce omnino caret, didici eam abesse debere ab hoc loco, & haud dubie ab somniantibus vel typothetis vel librariis inculcatam; quod propter affinitatem priorum syllabarum in ἀποφαίνων facile potuit contingere. Ut meam tibi mentem candide aperiam, Lector; opinatus eram ego pro ἄπορον legendum esse ἀπόῤῥητον. Ἀπόῤῥητα scilicet ea sunt, quae religionis caussa dici, vel fieri sunt vetita. Sic pag. sequenti eosdem hos κυάμους, si edantur ab ave, vocat Gallus οὐκ ἀπόῤῥητον τροφήν. Sic ἐρανὸς apud Nostrum *de Sacrificiis* T. I. c. 9. f. dicitur ἄδετος ἐ ἀπόῤῥητος τοῖς θνητῶν γένεσι. Nimirum vox ἀπόῤῥητος propria fuit de iis sacris, quae erant μυστικὰ, & vulgo enunciari vetita. Sic τελεταὶ ἀπόῤῥητοι apud Nostrum in *Amoribus* c. 42. & ἐξαγορεύειν ἀπόῤῥητα dicebantur, qui sacra Eleusinia enunciabant. Vide Nostrum in *Revivisc entibus* T. I. c. 33. Sed ut ante dixi, non liquet, vel ipsum ἄπορον, vel pro eo quodcumque aliud ab Luciano profectum esse: quare furcillis exigatur ea vox. *J.J.*
Ἄπορον ἀποφαίνων] Duas habeo de hoc loco conjecturas: unam, ut ἄπορον transponamus, & adjiciamus copulam, hoc modo, ἥδιστον ἐμοὶ γοῦν ὄψον ἐ ἄπορον, eo sensu, quem in interpretatione posui. Ἄπορον certe hoc significare posse, nemo facile negaverit: verumne sit? alia quaestio est: sed ad nostram rem satis est, modo sutor ita putaverit. Certe alvum facile transire κύαμον, etiam illi non negant, qui flatulentum esse ajunt. Altera conjectura nostra est, an forte legendum sit ἄπονον, qua ratione locum servare posset suum, & jungi cum ἐκτράπεζον. Nempe ἄπονον significare puto contrarium nominis σύνοικος: quemadmodum hoc denotat facile emtu, parabile, vile; ita ἄπονον fuerit, quod non prostat venale, nec proinde emi facile potest. Sed conjectura utraque est: qua melius quid afferri opto. *J.M.G.*
11. Εὔφορβος] Nobilis Trojanus Iliaco in bello a Menelao occisus, cujus animum Pythagoras in se immi-

li, quomodo nobis pro homine avis, pro Samio autem Tanagraeus factus sis: nec enim probabilia sunt ista, neque valde creditu facilia, cum *praesertim* duo jam mihi observasse in te videar plane a Pythagora aliena. GALL. Quaenam? MIC. Unum, quod loquax es, & clamosus; at ille tacere per quinque, puto, annos solidos hortabatur: alterum autem omnino etiam legibus *illius* adversum. Cum enim non haberem quod tibi objicerem *in cibum*, fabas heri, quod scis, habens *domum* veni, & tu nihil cunctatus illas legisti. Itaque *alterutrum* necesse est, aut mentitum te, & alium esse, aut si sis Pythagoras, legem a te

ἡμῖν ἀντὶ μὲ ἀνθρώπε ὄρνις, ἀντὶ δὲ Σαμίε Ταναγραῖος ἀναπέφηνας; ἢ πιθανὰ γὰ ταῦτα, οὐδὲ πάνυ πιστεῦσαι ῥάδια, ἐπεὶ ἐγὼ δύο ἤδη μοι τετηρηκέναι δοκῶ πάνυ ἀλλότρια ἐν σοὶ τῷ Πυθαγόρᾳ. ΑΛΕΚ. Τὰ ποῖα; ΜΙΚ. Ἓν μέν, ὅτι λάλος εἶ, καὶ κραυλικός· ὁ δὲ σιωπᾶν ἐς πέντε ὅλα ἔτη, οἶμαι, παρήνει· ἕτερον δὲ καὶ παίλελως παράνομον. ἐ γὰ ἔχων ὅ, τι σοι ἐγκαλέσαιμι, κυάμες χθὲς, ὡς οἶδα, ἔχων, [d] ἦκον· καὶ σὺ οὐδὲν μελλήσας ἀνέλεξας αὐτές· ὥστε ἢ ἐψεῦσθαί σοι ἀνάγκη, καὶ [e] ἄλλῳ εἶναι, ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι οὐδαμῶς πεπονηκέναι, καὶ τὸ ἴσον ἠσε-

d Ἦκον] Forsan ἦκα adscripsi. *M. du S.* e Ἄλλῳ] Sic recte marg. *A1.* & P. Ἄλλο Edd. cett. omnes.

19. Ἀντὶ Σαμίε Ταναγραῖος] Σάμος νῆσος ἦν, ὅθεν ὁ Πυθαγόρας· Τάναγρα δὲ πόλις Βοιωτίας, ὅθεν ὁ Μίκυλλος. *V.*

* Post ὁ Μίκυλλος in Edd. addebatur ἓν ἀναμίνας. In V. ἐκ ἀναμίνας, quod cum aliunde huc irrepserit, delendum erat. *M. du S.*

30. † Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Πυθαγόρειόν ἐστι τοῦτο τὸ δόγμα, ἴσον τὸ φαγεῖν κυάμους, τῷ φαγεῖν τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρός. *V.*

† Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι] Ἢ Πυθαγόραι τι ante editum. Correxit *M. du S.*

migrasse affirmabat. *Ovid.* L. XV. Metam. *G.C.*

Εὐφορβος γένοιτο] Non solus hoc Lucianus tradidit. Res est omnibus ex *Ovidio* aliisque nota. *M. du S.*

13. Ἐκεῖνος αὐτὸς] Paraphrasis est hujus versus.

Ἐκεῖνος ἔστος εἰμὶ· λοιδορεῖ δὲ μοί.

J.B.

16. Τοῦτ' αὖ μακρῷ ἐκεῖνα τέρατ.] In Flor. Cod. ταῦτα μ. ἐ. τερατωδέστερα. *J.B.*

18. Μυσάρχε παῖ] *Herodot.* IV. 159. f. & supra initio hujus capitis. *M. du S.*

20. Ταναγραῖος] A Tanagra Boeotiae mediterraneae urbe, de qua *Ptolem.* L. III. c. 5. *Plin.* L. X. c. 2. *G.C.*

Ταναγραῖος] (*Varro* de R. R. III. 9. & *Colum.* VIII. 2.) *Leedes.* Vide *Plinium* X. 21. de Gallis Tanagraeis, quos fotissimos fuisse ait. Et adde quae noster habet de certaminibus Gallorum apud Athenienses *Gymn.* c. 37. *M. du S.*

Ταναγραῖος ἀναπέφηνας] Nimirum *Tanagram Galli patriam* suam non minus ac *Rhodum nobilitarunt*, Plin. 10, 21. 24. Add. Colum. 8, 2, 4. & 13. *J.M.G.*

28. Ἦκον] Quod *Solanus* ἦκα conjecerit, ejus rei caussam aliam non video, quam euphoniam. *J.F.R.*

30. Ἄλλῳ] Antea legebatur ἄλλο. Mutavit *Par.* merito, sed sola. *M. du S.*

Ἄλλῳ] Servavi quidem Parisinae Ed. lectionem, & *Solano* monenti parui, licet suspicer & ejus editorem tamen ἄλλο legisse; quum in versione dederit, *quum aliud quiddam sit.* Credoque eum id inter corrigenda typographorum specimina ex arbitrio mutasse, quod sic melius cum dativis proximis conveniat; eademque ratio me movit, ut meliora sequerer; alioqui vulgata facile defendi posset. *J.F.R.*

Ibid. Ἢ Πυθαγόρᾳ] Ἢ Πυθαγόρᾳ ὄντι οὐδαμῶς πεπονηκέναι καὶ τὸ ἴσον ἠσθηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς ἐδηδόκεις. *Aut si Pythagoras, peccasse, & aeque impium fuisse, si fabas edisti, ac si patris caput comedisses.* Nimirum, quia Pythagoraei a fabis abstinebant, quod illorum magister eas parentum capitibus esse similes docebat. Superius in dialogo Menippi & Aeaci, cum Menippus dixisset, in pera sua non nisi fabas esse, quas nolit edere Pythagoras, respondet hic: Δὸς μόνον, ἄλλα οὐδὲ νεκροῖς δόγματα· ἤκουσα γάρ, ὡς ἐδὲν ἴσον κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ τεκόντων ἐνθάδε. *Da modo. Apud inferos aliae sunt opiniones. Didici enim hic fabas & caput parentum nihil habere similitudinis.* ubi nescio cur interpretes vertant κεφαλαὶ *testiculos.* quamvis non ignorem alios hanc quoque tradere caussam cur Pythagoras fabis abstinuerit, quia virides fabae similes sint ἀνδρείοις μορίοις, ut loquitur Lucianus in Βίων πράσει. Sed de capite parentis *Clem. Alexand.* 3. Strom.

Οὐδὲ μὴν ὅτι ἀνθρώπε κεφαλῇ ἀπείκασαι κύαμον κατὰ τὸ ἐπίλυσον,

Ἴσον τοι κύαμος τράγων, κεφαλάς τι τεκόντων.

ἠσεβηκέναι κυάμους φαγόντα, ὡς ἂν εἰ τὴν κεφαλὴν τοῦ πατρὸς [a] ἐδηδόκεις.

ΑΑΕΚ. Οὐ γὰρ οἶδα, ὦ Μίκυλλε, ἥτις αἰτία τούτων, οὐδὲ τὰ πρόσφορα ἑκάστῳ βίῳ. ἐγὼ δὲ τότε μὲν οὐκ ἤθελον τῶν κυάμων, ἐφιλοσόφουν γάρ· νῦν δὲ φάγοιμι ἄν, ὀρνιθικὴ γάρ ἡ οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή. ἀλλ' εἴ σοι φίλον, ἄκουε πῶς ἐκ Πυθαγόρου τοῦτο νῦν εἰμι, καὶ ἐν ὅσαις πρότερον ἐβιοτεύσα βίοις, καὶ ἄτινα τὴν μεταβολὴν ἀπολέλαυκα ἑκάστης. ΜΙΚ. Λέγοις ἄν, ὡς ἔμοιγε ὑπερήδιστον ἂν τὸ ἄκουσμα γένοιτο, ὥστε εἴ τις αἵρεσιν προθείη, [b] πότερον μᾶλλον ἐθέλω σε ἀκούειν τὰ τοιαῦτα διεξιόντος, ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον ἐκεῖνον αὖθις ὁρᾶν, τὸ μικρὸν ἔμπροσθεν, οὐκ οἶδα, ὁπότερον ἂν ἑλοίμην, ὅτως ἀδελφὰ ἡγοῦμαι τὰ σὰ τοῖς ἡδίστοις φανεῖσι, καὶ ἐν ἴσῃ τιμῇ ὑμᾶς ἄγω,

violatam, & aeque factum impie, cum fabas devoraſti, quam ſi caput parentis ediſſes.

5. GALL. Videlicet non noſti Micylle, quae ſit horum cauſſa, neque quae unicuique vitae conveniant. At ego tum fabas non edebam; philoſophabar enim; jam vero licet edam; gallinaceus enim, nec interdictus ille nobis cibus. Sed ſi placet audi, quomodo ex Pythagora hoc nunc ſim, & in quibus ante vitis vixerim, & quid ex unaquaque mutatione commodi vel incommodi ad me pervenerit. MIC. Dixeris: nam mihi quidem ſupra quam dici poteſt jucundum fuerit audire: adeo ut ſi quis mihi optionem proponat, utrum malim te audire talia enarrantem, an illud beatum undique ſomnium, quod paullo ante *mihi obtigit*, rurſus ſomniare, neſciam utrum praeoptem: adeo geminos arbitror tuos *ſermones* viſis jucundiſſimis, & *in* aequali vos honore habeo, te, & pretioſiſſimum

a Ἐδηδόκεις] Ἐφορώκεις marg. *AIW*. b Πότερον] Πότερα marg. *A1*.

38. Οὐκ ἀπόρρητος ἡμῖν ἡ τροφή] Οὐκ ἀπηγορευμένη. *V*.

45. Ἢ τὸν πανευδαίμονα ὄνειρον] Καλῶς τὸ πειῶν. ἄμφω γὰρ τερατώδη εἰς φάσμα ψιλὰν ἀπετελοῦντα. *V*.

Fabas inquit prohibuiſſe Pythagoram, quod ſit legumen flatus excitans, *non quod parentis capiti ſit ſimile, ut velit ille verſus. Idem eſt fabas atque caput patris edere.* *J.G.G.*

32. Φαγόντα] Scribere debuit *φαγόντι*. Sed innumera ſunt, quae hujus farinae admiſit. *M. du S.*

Φαγόντα] Paullo inclementius *Solanus* pronuntiat; quali per errorem ita ſcripſerit Noſter, pro *φαγόντι*. Immo cum dativo abſurdus ſenſus erit: *qui fabas edit, fabas edenti ſimilis eſt*, & dativus quidem convenit cum praemiſſis, accuſativus vero ad infinitivum ἠσεβηκέναι reſpicit, pro ὡς φαγὼν ἠσέβηκας. Et ſi innumera talia inveniuntur, & quidem quorum ratio conſtructioque ſatis adparet, id linguae genio proprium eſſe ſtatuendum potius, quam pro incuria habendum. Alia res foret, ſi nihil convenientiae inveniremus. Exempla quaedam alia videbimus infra hoc *Dial.* c. 26. ubi ſimiliter praecedente dativo ſequitur accuſat. cum in fin. κινδυνῶ, ἐμοὶ μὲ, — ἀμύξαι ἐντεμόντα. *J.F.R.*

33. Κεφαλὴν] Vide N. Δ. XX. *Clem. Alex.* Strom. III. *Ovid.* Met. XV. vſ. 2. *A. Gell.* XI. 4. *E.L.*

40. Ἐν ὅσοις — ἐβιότευσα βίοις] Βίος generaliter de vitae genere victusque quaerendi ratione etiam *Alciphr.* I. 29. p. 120. χρηστέρῳ γὰρ ἤθει κέχρησαι, τῷ βίῳ. *probioribus enim moribus quam pro iſto* (ſcil. meretricio) *vitae genere, uteris.* Plura ibi ſimilia adfert doctiſſ. *Bergler.* alias ὁ βίος etiam *homines* vertendum, vid. ap. Noſtrum *Amor.* 20. & c. 33. & T. I. *Tim.* §. 25. &c. De uſitata autem repetitione verbi cognati ſatis dictum alibi, ut ad *Alex.* c. 32. Et paullo ante *Jov. Trag.* c. 22. Sed haec adeo ſunt frequentia, ut poſtea ſilentio praeterire ſit animus, niſi qua obiter eodem lectorem ablegare neceſſitas cogat. *J.F.R.*

54. Ἀμενηνήν] *Homer.* Od. K. 521. &c. *M. du S.* Ibi legimus — ἀμενηνὰ κάρηνα. *imbecilla capita.* Adde Odyſſ. T. 560. — ἀμενηνῶν εἰδώλων. *Ac ſaepe alibi.* *J.F.R.*

63. Γάργαλον] Adſcripſerat Noſter. V. *Th. M.* Ejus autem verba in ΓΑΡΓΑΛΙΣΜΟΣ ſunt: Γαργαλισμοὺς μὴ λέγῃς, γάργαλος δὲ. Λυκιανὸς ὁ τῷ Μίκυλλος, ἢ ὁ Λεκτρυών· τοιοῦτον γάργαλον παρέχετό μοι τὰ ὁρώμενα. *J.F.R.*

64. Ἡράκλεις, δεινόν τινα φὴς τὸ ὄφλημα τῇ ἐνυπνίῳ, εἰ γε πηνὸς ὢν &c.] Pater voci octavae adſcripſit ὀνείρου, quum manifeſtiſſime appareat ex ſequentibus, auctorem ſcripſiſſe vel in animo habuiſſe ſcribere maſculino genere: nec tamen ſequentia talia ſunt, ut ad τὸ ὄφλημα referri poſſint, ſed debeant ad ipſum ὄνειρον. Equidem hic locus ſimillimus eſt *Livianis* illis XXVII, 27. *L. Calius triplicem rei geſtae ordinem edit: unam traditam fama, alteram ſcriptam, tertiam quam ipſe pro inquiſita ac ſibi comperta affert.* Ubi poſſem ſuſpicari τὸ *ordinem* veniſſe ex permutatis & contractis litte-

mum illud somnium. GALL. Adhuc mirum retractas illud somnium, quodcunque demum fuit, quod tibi oblatum est, & vana quaedam simulacra illius servas, inanem, & poëtico verbo fugacem quandam felicitatem memoria persequens.

6. MIC. Ego vero nunquam, galle, obliviscar, bene noris, illius visi: adeo multo mihi melle in oculis relicto abiit, ut vix aperiam prae illo palpebras, in somnum rursus tractas. Quale quid igitur conversae in auribus plumae efficiunt, talem illa visa praestitere mihi titillationem. GALL. Mirum, Hercule, mihi narras amorem insomnii; si volucre cum sit, & terminum sui volatus somnum habeat, jam transilit li-

ὅσα τε, καὶ τὸ πολυτίμητον ἐνύπνιον. ΑΛΕΚ. Ἔτι γὰρ σὺ ἀναπεμπάζῃ τὸ ὄνειρον, ὅστις ποτὲ ὁ Φανείς σοι ἦν, [c] καί τινα ἐνδάλματα μάταια ἀμφυλάττεις, κενὴν, καὶ ὡς ὁ ποιητικὸς [d] λόγος, ἀμβυνήνην τινα εὐδαιμονίαν τῇ μνήμῃ μεταδιώκων;

ΜΙΚ. Ἀλλ' ὑδ' ὀπλήσομαί ποτε, ὦ ἀλεκτρυών, εὖ ἴσθι, τὸ ὄψεως ἐκείνης. οὕτως μοι πολὺ τὸ μέλι ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὁ ὄνειρος καταλιπὼν ᾤχετο, ὡς μόγις ἀνοίγειν τὰ βλέφαρα ὑπ' αὐτῆς, εἰς ὕπνον αὖθις καταστρώματα. οἷον δὴ ἐν τοῖς ὠσὶ τὰ πτερὰ ἐργάζεται τρεφόμενα, τοιοῦτον γάργαλον παρείχετό μοι τὰ ὁράματα. ΑΛΕΚ. [e] Ἡράκλεις, δεινόν τινα φῆς τὸν ἔρωτα τοῦτον [f] ἐνυπνίου, εἴγε πτηνὸς ὢν, ὥς φασι, καὶ ὄρον ἔχων τοῦ πτήσεως τοῦ ὕπνου, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμ-

c Καί τινα &c.] Sex illa verba a καὶ ad καὶ omissa in *Fl.* d Λόγος] Λόγος φησὶν *Fl.* Abest φησὶν a cett. e Ἡράκλεις] Sic *Fl. P. H.* &c. recte. Ἡράκλης *J.* f Ἐνυπνίου] Nil mut. *Fl.* Ὀνείρου *Gron.*

51. Ἀναπεμπάζῃ] Τὰ προθεωρηθέντα ἀναμιμνήσκῃ *V.*

64. Δεινόν τινα φῆς] Μέγαν, θαυμασόν. *V.*

66. *Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ] Φαυλός τις ἐγένετο, ὅστις ἐπήδα πολλὰ. τοῦ δὲ παρὰ αὐτοῦ σκαπτόντων † ν' πόδας, καὶ τούτως πηδώντων ὁ Φαυλὸς ὑπὲρ τοὺς ν' πάνυ ἐπήδησεν· ἐκράτησεν δὲ ἡ παροιμία ἐπὶ τοῦ ὑπὲρ τὸ ὡρισμένον τι ποιοῦντος, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. *V.*

* Ὑπὲρ] Περὶ editum, correxit *Solan.* Et mox pro φαυλότερος ἐγένετο, dedit Φαυλός τις, ex *Coll.* quod sic quidem exhibui, quia rectius altero, nondum tamen adcuratum; sed vel Φαῦλος scribendum, vel cum *Suida* (quem sequeter, quia ex eo plurima compilavit Scholiastes) Φαῦλλος.

† ν'. πόδας] Forsan κ'. scribendum. Certe non ν'. *M. du S.*

teris pro *rationem*. Sed simile exstare video in *Varrone* lib. 1. R. R. c. 12. *Sin cogare secundum flumen aedificare, cavendum ne adversum eum ponas*, quasi putasset se scripsisse *fluvium* vel *amnem*. Item in *Vitruvii* praefatione libri VII. *Itaque quoniam sexto volumine privatorum aedificiorum rationes perscripsi, in hoc, qui septimum tenet numerum, de expolitionibus exponam.* Caeterum sequentia verba καὶ ὅρον ἔχων τοῦ πτήσεως τοῦ ὕπνου imprudenter & inepte vertunt *metasque volandi praescriptas habeat somnium*. Ita apud interpretes insomnium habet metas volandi somnium; quae quis intelligit? Lucianus de ipso somno id dicit, & posse tamdiu circumvolare somnium, donec duret somnus, recte & elegantissime statuit. *J. G.*

65. Ἐνυπνίου] Quis dixerit, studione an parum attenta mente sic dederit Lucianus? At quia enallagae hujuscemodi sunt frequentes, de quibus T. I. non semel monuimus, etiam hic nihil sine Codicum auctoritate mutassim. Conf. ad 2. *Ver. Hist.* c. 37. *Tyran.* c. 8. *Imag.* c. 9. Aliaque quae forsan ex Indice patebunt. Nec vitii potest esse suspectum, propter versum, hoc *Theocriti* Eid. XX. 31. Καὶ πᾶσαί μοι φιλιῦντι τὰ δ' ἀστυκὰ μ' οὐκ ἐφίλασεν. *Omnes mulieres me amant; urbanae vero me non amant.* Ubi πᾶσαι refertur ad γυναῖκες versu proximo praemissum. ἀστυκὰ vero eodem referendum, refertur ad intellectum κοράσια vel sim. etsi earum nulla mentio facta. *J. F. R.*

Ibid. Εἴγε πτηνὸς ὤν] Ὑποσόλοικον, ut etiam mox illa, μειλιχρὸς ὅτω ὁ ἐναργὴς φαινόμενος, &c. Neque dixeris haec referri ad vocem ἔρωτα, disconvenit enim. Plane quidem hoc Luciani festinantis, & de re ipsa magis quam dictione cogitantis παράραμα. *Th. M.*

Ibid. Πτηνὸς . .] Πτανὸν ὄνειρον vocat *Eurip.* Phoenis. 1539. & iterum Iph. Taur. p. 416. C. *Virg.* etiam Æn. VI. f. *M. du S.*

66. Ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα] Vid. *Zenod.* qui Phyllo Opuntio fines assignatos transgresso originem proverbii tribuit. *Mercur.* de Gymn. II. 11. (per plana loca continuatis saltibus saltabant .... terminum, quem attingere magnam, praeterire maximam laudem fuisse verisimile est, τὰ ἐσκαμμένα, vocatum.) Vide *Plat.* Κρατύλ. Ed. *Bas.* p. 58. B. *M. du S.*

67. Ἐ-

ἐσκαμμένα ἤδη πηδᾷ, καὶ ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, μελιχρὸς ἔτω καὶ ἐναργὴς φαινόμενος· ἐθέλω γὰρ ἀκοῦσαι οἷός τίς ἐστιν, ἔτω [a] σοι [b] τριπόθητος ὤν. MIK. Ἕτοιμος λέγειν. ἡδὺ γὰρ τὸ μεμνῆσθαί τι, καὶ διεξιέναι τι περὶ αὐτοῦ. σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, διηγήσῃ τὰ περὶ τῶν μεταβολῶν; ΑΛΕΚ. Ἐπειδὰν σὺ, ὦ Μίκυλλε, παύσῃ ὀνειρώττων, καὶ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι; [c] τὸ νῦν δὲ πρότερος εἰπέ, ὡς μάθω εἴτε διὰ τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν, εἴτε διὰ τῶν κερατίνων σοι ὁ ὄνειρος ἦκε [d] πετόμενος. MIK. Οὐδὲ δι' ἑτέρας τούτων, ὦ Πυθαγόρα. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν Ὅμηρος δύο ταύτας μόνας λέγει. MIK. Ἔα χαίρειν τὸν λῆρον ἐκεῖνον ποιητὴν, ὑδὲν εἰδότα ὀνείρων περὶ. οἱ πένητες ἴσως ὄνειροι διὰ τοιούτων ἐκφοιτῶσιν, οἷους ἐκεῖνος ἑώρα, ὑδὲ πάνυ σαφῶς, τυφλὸς αὐτὸς ὤν. ἐμοὶ δὲ διὰ χρυσῶν τινων πυλῶν ὁ ἥδιστος ἀφίκετο, χρυσοῦς καὶ αὐτὸς, καὶ χρυσᾶ πάντα περιβεβλημένος, καὶ πολὺ ἐπαγόμενος χρυσίον. ΑΛΕΚ. Παῦε, ὦ Μίδα βέλτιον

neam, & apertis in oculis commoratur, mellitum adeo, & manifesto conspiciendum se praebens. Volo igitur audire, quale sit, quod adeo tibi sit desiderabile. MIC. Paratus sum dicere: suave enim est recordari, & aliquid de illo narrare: tu vero, Pythagora, quando de mutationibus expones? GALL. Cum tu, Micylle, somniare desieris, & deterseris mel a palpebris. Jam vero prior dicito, uti audiam, utrum per eburneas portas, an per corneas advolaverit tibi somnium. MIC. Per neutram harum, Pythagora. GALL. Verum Homerus solas istas duas refert. MIC. Valere jube nugatorem illum poëtam, somniorum imperitum. Paupercula forte insomnia per illas exeunt, qualia ille, nec ipsa satis dilucide, caecus homo, videbat. At mihi per aureas quasdam portas venit dulcissimum, aureum & ipsum, & auro vestitum undique, multum quoque auri secum adferens. GALL. Desine, bone Mida, aurum loqui.

a Σοι] Non habet *Fl.* b Τριπόθητος] Sic *Fl. J. Ald. H. P.* Περιπόθητος *S.* c Τὸ] Abest artic. a *Fl.* d Πετόμενος] Πεμπόμενος marg. *A1.*

75. Ἀποψήσῃ] Ἀπομάξῃ. *V.*

77. Τῶν ἐλεφαντίνων] Λέγει Ὅμηρος διὰ μὲν τῶν ἐλεφαντίνων πυλῶν τοὺς ψευδεῖς ὀνείρους ἔρχεσθαι, διὰ δὲ τῶν κερατίνων τοὺς ἀληθεῖς. *V.* (Sed & quae Maro noster dicat in fine VI. legito, & quae Servius. *G.*)

85. Τυφλὸς αὐτὸς ὤν] Ἱστορεῖσιν Ὅμηρον οἱ μὲν ἐκ λόγου γενέσθαι τυφλὸν, καὶ τὸ σύμπτωμα ὄνομα τούτῳ γενέσθαι, ὁμήρους καλούντων Δωριέων τοὺς τυφλούς. Ἡρόδοτος μέντοι τὸν Ὅμηρον γράφων βιῶναι, οὐκ ἀπὸ γενέσεως τυφλὸν ἱστορεῖ, ἀλλὰ πολλὴν ἀλώμενον γῆν ἱστορίας χάριν, γενέσθαι κατὰ τὴν Ἀσίαν, κἀκεῖ νοσησαῖσα χαλεπῶς ὑπὸ τοῦ νόσου τὴν ὄψιν ἀποβαλεῖν. *V.*

89. Παῦε, ὦ Μίδα] Λέγει ὁ Μίδας πάντων ἂν φιλόχρυσος * εὔξασθαι πᾶν πρᾶγμα, ὃ ἂν ἄψηται, χρυσοῦν γίνεσθαι. φασὶ δὲ ὅτι ἐκ λόγου τούτου ἀπίθανα, καὶ αὐτὰ μὲν ἡ τροφὴ ἡ ἁπτέα, χρυσῆ ἐγένετο. *V.*

* Εὔξασθαι] In V. erat ηὔξατο. Impressa addiderant ὅτι; quare ego εὔξασθαι dedi. *M. du S.*

67. Ἐνδιατρίβει ἀνεωγόσι τοῖς ὀφθ.] *Thom. Mag.* haec eodem modo habet in ΑΝΕΩΓΕΝ. *J. F. R.*

70. Τριπόθητος] Habuimus etiam in *Quom. Hist.* c. 31. Cur *Salm.* id hic mutaverit, nescio, nisi quod operarum culpa accidisse arbitror. *J. F. R.*

71. Ἕτοιμος λέγειν] Additamentum videtur. *F. G.*

76. Τὸ νῦν] Non tanti feci omissionem *Fl.* (quae c. 9. eod. modo ἄχρι pro τὸ ἄχρι habet,) ut articulum abjicerem, qui adest in cett. & mox c. 20. f. πλὴν τὸ νῦν &c. Nimis tritum est adverbiis temporis aeque ac adjectivis adverbialiter positis sic addi articulum, pro κατὰ τὸ νῦν, quam ut quis exempla desideret; frequentius autem in πρὸς τὸ νῦν, μέχρι τοῦ νῦν, quam sic absolute. Recte tamen sic dici τὸ νῦν, aeque ac τὸ παλαιὸν, *olim*, τὸ ἑωθινὸν, *mane*, & simil. quae ante vidimus; *Jov. Trag.* c. 15. facile colliges ex *Diod. Sic.* L. 2. c. 1. τὸ τηνικαῦτα. Item L. I. c. ult. vs. 43. Vid. plura in not. Cl. *Wessel.* Adde *Act. Apost.* IV. 29. Καὶ τὰ νῦν Κύριε ἔπιδε ἐπὶ τὰς ἀπειλὰς αὐτῶν. *Alciphr.* III. p. 318. f. — μαλακῶς ἔχει τὰ νῦν. *Theocr.* Eid. I. 15. Οὐ θέμις — τὸ μεσαμβρινὸν — Συρίσδειν. *Non licet circa meridiem cantare.* Τὸ τελευταῖον *tandem*, bis in c. 55. L. III. *Diod. Sic.* Item τὸ πρωτοῦ ibidem & ap. alios. *J. F. R.*

77. Ἐλε-

qui. Sine dubio enim ex illius voto istud tibi somnium, & tota auri metalla somniasse mihi videris.

7. MIC. Multum, Pythagora, aurum vidi, multum: quam putas pulchrum! quo splendore fulgens? Quid tandem Pindarus in illius laude dicit? in memoriam me repone, si nosti, cum ubi aquam dixit optimam, deinde aurum admiratur, bene ille quidem, in principio statim pulcherrimi canticorum omnium. GALL. Num illud quaeris,

Aqua est illa quidem optima:
Aurum at, ardida flamma
Veluti nocte lucet,
Super inclyta munera Pluti est.

MIC. Per Jovem, hoc ipsum. Velut enim somnium meum vidisset Pindarus, sic laudat aurum. Ut vero jam scias, quale fuerit, audi, galle doctissime. Heri me domi non coenasse, nosti. Eucrates enim dives in foro me cum vidisset, a balneo venire jussit hora dicta ad coenam.

90 τε, χρυσολογῶν. ἀτεχνῶς γὰρ ἐκ τ ἐκείνου σοι εὐχῆς τὸ ἐνύπνιον, καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου [e] κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς.

MIK. Πολὺ, ὦ Πυθαγόρα, χρυσίον εἶδον, πολύ· πῶς οἴει καλὸν, οἵαν τ αὐγὴν 95 ἀπαστράπτον; τί ποτε ὁ Πίνδαρός φησι περὶ αὐτοῦ ἐπαινῶν; ἀνάμνησον γάρ με, εἴπερ οἶσθα, ὁπότε ὕδωρ ἄριστον εἰπὼν, εἶτα τὸ χρυσίον θαυμάζει, εὖ ποιῶν, ἐν ἀρχῇ εὐθὺς τοῦ καλλίστου τ ἀσμάτων ἁπάντων.

ΙΑΛΕΚ. Μῶν ἐκεῖνο ζητεῖς,

Ἄριστον μὲν ὕδωρ·
Ὁ δὲ χρυσὸς, αἰθόμενον πῦρ
Ἅτε διαπρέπει νυκτὶ,
Μεγάνορ' ἔξοχα πλούτου;

MIK. Νὴ Δία, αὐτὸ τοῦτο. ὥσπερ [f] γὰρ τεμοῦ ἐνύπνιον ἰδὼν ὁ Πίνδαρος, ὅτως ἐπαινεῖ τὸ χρυσίον. ὡς δὲ ἤδη μάθῃς οἷόν τι ἦν, ἄκουσον, ὦ σοφώτατε ἀλεκτρυών. ὅτι μὲν γὰρ οὐκ οἰκόσιτος ἦν χθὲς, οἶσθα· Εὐκράτης γάρ με ὁ πλούσιος ἐντυχὼν ἐν ἀγορᾷ, λουσάμενον ἥκειν ἐκέλευε τ ὥραν ὅτε τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ.

e Κεκοιμῆσθαι] Restitut. ex *Fl.* & L. qui κεκοιμῆσθαι solemni jotacismo. Κεκομίσθαι Edd. cett. & P. f Γὰρ] Οὖν *Marc.* Nil mut. *Fl.* Τοῦ *H.*

93. Πολὺ] Χυδαῖον γὰρ τὸ πολύ. *V.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] Ἡ σύνταξις ὅτως. ἄριστον μὲν τὸ ὕδωρ, ὁ δὲ χρυσὸς, καθάπερ τὸ πῦρ οὐ νυκτὶ, διαπρέπει κατὰ τὴν ἐξοχὴν τοῦ πλούτου. *V.*

10. Εὐκράτης] Οὗτος ὁ Εὐκράτης παρ' Ἀθηναίοις ἦν πλούσιος. *V.*

77. Ἐλεφαντίνων πυλῶν] Somnia vana emitti per portam eburnam, vera per corneam, vid. etiam ap. *Virgil.* Homeri somnia imitantem. Aen. VI. 894. *Sunt geminae somni portae* &c. *J. F. R.*

80. Πυθαγόρα] Atqui duas *Homer.* Od. T. Δοιαὶ γάρ τε πύλαι ἀμενηνῶν εἰσὶν ὀνείρων. *Virg.* VI. Æn. *Sunt gemina somni porta.* &c. *G. C.*

Ibid. Ὅμηρος] Od. T. 560. *M. du S.*

90. Ἐκείνου] Τοῦ χρυσοῦ scil. *F. G.*

91. Καὶ μέταλλα ὅλα χρυσίου κεκοιμῆσθαί μοι δοκεῖς] Interpres: & *solidas auri venas mihi videris adduxisse.* Μέταλλα ὅσα χρύσεια. *totas auri fodinas*, aut *auraria metalla.* Metalla Latinis & Graecis scriptoribus sunt loca, unde metalla effodiuntur. *Justinus* de Philippo VIII, 2. *Auraria in Thessalia, argenti metalla in Thracia occupat.* Sic *damnari ad metalla.* *J. G. G.*

92. Κεκοιμῆσθαι] Ita *Fl.* & L. nisi quod in hoc mendose scriptum est κεκοιμῶσθαι. Vide Ικαρ. c. 1. extremo. In reliquis κεκομίσθαι. *M. du S.*

2. Ἄριστον μὲν ὕδωρ] *Pind.* Ol. I. 1. *M. du S.*

6. Ὥσπερ τοῦ τεμοῦ] Ὥσπερ ἐν τεμοῦ. *Th. M.*

Ὥσπερ τοῦ τεμοῦ] Recte quidem Lectionem quam invenit malam, corrigit *Marcil.* Sed quum pro illo τοῦ jam γὰρ habeamus, mutatione nihil amplius opus erit. *J. F. R.*

10. Εὐκράτης] Verum fuisse nomen, ob infanda, quae in ipso fine de eo narrantur, non arbitror. Vide tamen Φιλοψ. c. 5. ubi nomen idem occurrit. *M. du S.*

11. Λουσάμενον] Vera hic observatur verbi medii potestas, i. e. *quum laverim me*; quam in hoc verbo praeclare ab activo distinguit *Long.* Past. I. p. 35. f. (p. vero 27. Ed. *Moll.*) λούει τ Δάφνιν ἡ Χλόη — ἡ αὐτὴ ἀλοῦσαι τὸ σῶμα. Noster supra c. 3. ὑμᾶς ἀπολογουμένους τῷ Ἄρει. Quod & media & passiva forma potest exponi. Sed post *Kusteri* de verbis mediis laborem, plura de his addere nolim. Dabitur alias occasio ostendendi in multis verbis promiscue usurpari medium, reciproca, & activa sive transitiva potestate. *J. F. R.*

12. Ἥκειν ἐκέλευε τὴν ὥραν] Pro πρὸς vel κατὰ τὴν ὥραν,

ΑΛΕΚ. Οἶδα πάνυ τοῦτο, πεινάσας πᾶς' ὅλην τ' ἡμέραν, ἄχρι μοι βαθείας ἤδη ἑσπέρας ἦκες ὑποβεβρεγμένος, τὰς πέντε ἐκείνας κυάμους κομίζων, ὑ πάνυ δαψιλὲς τὸ δεῖπνον ἀλεκτρυόνι ἀθλητῇ πόλε γενομένῳ, ϗ Ὀλύμπια οὐκ ἀφανῶς ἀγωνισαμένῳ. ΜΙΚ. [a] Ἐπεὶ δὲ δειπνήσας ἐπανῆλθον, ἐκάθευδον εὐθύς, τὰς κυάμους σοι ὑποβαλών. εἶτά μοι κατ' Ὅμηρον, ἀμβροσίην μὲν νύκτα θεός τις, [b] ὡς ἀληθῶς, ὄνειρον ὄπασε. . . ΑΛΕΚ. Τὰ πρὸς τῷ Εὐκράτει πρότερον, ὦ Μίκυλλε, διήγησαι, ϗ τὸ δεῖπνον, οἷον ἐγένετο, ϗ τὰ ἐν τῷ συμποσίῳ πάντα. κωλύει γὰρ οὐδέν σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου [c] προάγοντα, ϗ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

ΜΙΚ. Ὤμην ἐνοχλήσειν, ϗ ταῦτα διηγούμενος. ἐπεὶ δὲ σὺ προθυμῇ, ϗ δὴ λέγω.

8. GALL. Probe equidem novi, qui toto die esurierim, donec mihi sero vespere aliquantum vino madidus domum veniens, quinque illas fabas ferres, coenam non valde lautam Gallo, qui athleta quondam fuerit, nec sine gloria certaverit Olympia. MIC. A coena igitur redux, objectis tibi fabis, cubitum statim conceſſi. Tum mihi, ut Homerus ait, *Nocte sub ambrosia divinum*, vere, *somnium adesse*. . . GALL. Illa prius, quae apud Eucratem acta sunt, Micylle, narra, & coenam qualis fuerit, & convivii rationem universam. Neque enim quidquam prohibet, quo minus denuo coenes, & tamquam somnium quoddam illius coenae effingas, & memoria cibos quasi ruminando retractes.

9. MIC. Putabam moleſtum tibi me futurum, si illa etiam enarrarem. Quando autem & tu vis, sane dico. Nunquam an-

a Ἐπεὶ] Recte *Fl. P.* &c. Ἐπὶ male *J.* b Ὡς] Abeſt a *Fl.* c Προάγοντα] Ἀναπλάττοντα. G. P. & marg. *A*1. Nihil mutant Edd.

15. Ὑποβεβρεγμένος] Αντὶ τοῦ μεθύων. *V.*

18. Οὐκ ἀφανῶς] Ἀλλὰ σεμνῶς ϵ ἐξακούσας. *V.*

ὥραν, ut in *Euang. Ioan.* IV. 52. χθὲς ἑβδόμην ὥραν ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός. Plura omitto sciens. Neque addam etiam ἐπὶ τὴν ὥραν dici, quod Cl. *Gronov.* demonstrat ad *Arr.* 2. 2. No. 10. *J.F.R.*

17. Ἀθλητῇ] Sub Pythagorae ipsius persona: primum enim fuisse ajunt, qui πυγμῇ secundum artem Olympiae certavit & vicit Ol. XLVIII. *Diog. Laërt.* in Pyth. p. 225, E. & Afr. ἀναγρ. apud quos de hoc certamine plura. Ejus victoriam ad Ol. LI. refert *Syncellus*. Haec ex *Loydio* de Olympionicis &c. consule de ea re *R. Bentleji*, & *Henrici Dodwelli* controversiam; *Illum* dissertatione de Phalar. epist. 52. *Hunc* de aetate Pyth. p. 153. *Prior* de Philosopho intelligit; *posterior* de alio. *M.du S.*

21. Ὅμηρον ἀμβροσίην] *Hom.* Il. B. 56. *M.du S.*

29. Προάγοντα] Κωλύει γὰρ οὐδὲν αὖθις σε δειπνεῖν, ὥσπερ ὄνειρόν τινα τοῦ δείπνου ἐκείνου προάγοντα, ϗ ἀναμηρυκώμενον τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα. Latinus interpres: *Nihil enim prohibet quo minus denuo coenes, si velut illius coenae somnium reducas, & quae tum ederis, rursum commemoratione quasi rumines.* Προάγειν num est *reducere*? imo id est *educere*, *producere*. Non potest haec vox hic locum habere. Legendum, ut legitur in optimo codice, ἀναπλάττοντα. *si veluti coenae illius somnium, imagineris, animo concipias.* Nam ἀναπλάττειν est φαντάζεσθαι, *imaginari, animo deformare.* *J.G.G.*

39. Ἐγιῶ γενέθλια] Sic ἐγιῶν γάμους, *epulas nuptiales celebrare*, Aristoph. *Av.* vs. 131. & *Ael.* V. H. VIII. 7. pr. *J.F.R.*

41. Μαλακῶς ἴχουσα] Phrasi eadem utitur *Alciphr.* III. Ep. 19. p. 318. Ὁ δὲ σύφαξ μαλακῶς ἴχει τὰ νῦν. *Subulcus vero jam aegrotat.* *J.F.R.*

45. Προσκυνήσας] In Florent. Cod. deest προσκυνήσας. *J.B.*

Προσκυνήσας] Non agnoscit *Fl.* Ed. neque in P. extitisse verisimile est, cum fileat Collatio. Et sane absurdum videtur & contra Graecorum morem; nisi de Diis intelligamus, quod minime patiuntur verba Graeca. De Simone tamen infra c. 14. dicit, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενον, sed in majus haud dubie rem extollens. *M.du S.*

Προσκυνήσας] Tria illa participia ἀκούσας, προσκυνήσας, εὐχόμενον me non adeo offendunt, quum similia dederim ad *Tox.* c. 2. No. 28. quam verbum ipsum προσκυνήσας; de quo recte *Solan.* sentit, id contra morem Graecorum esse, qui ne Reges quidem adorare voluerint, ut notum ex historia Ismeniae Thebani, ap. *Ael.* I. 21. qui Persarum Regem adorare nolens,

ne

ante illum diem, Pythagora, cum tota vita mea apud divitem coenassem, bona quadam fortuna heri incido in Eucratem. Atque ego cum illum, ut solebam, salutassem Dominum, abibam, ne pudori ipsi essem assectator cum paupere ac detrito palliolo. At ille, Micylle, inquit, natalicias hodie filiae meae epulas celebro, & vocavi amicorum plurimos. Quando autem aiunt quendam illorum, morbo impeditum, non posse coenare nobiscum, tu pro illo veni a balneo, nisi ipse qui vocatus est, adhuc condicat. Nam adhuc quidem dubius est. His ego auditis, illoque adorato, discessi vota faciens omnibus Diis, ut febriculosum horrorem, aut pleuritin, aut podagram illi aegroto immitterent, cui subsessor ego, & coenae vicarius atque successor vocatus eram. Atque tempus illud usque ad

ἢ πρότερον, ὦ Πυθαγόρα, [d] πλουσίῳ τινὶ δειπνήσας ἐν ἅπαντι τῷ βίῳ, τύχῃ τινὶ ἀγαθῇ ἐντυγχάνω χθὲς τῷ Εὐκράτει· κἀγὼ μὲν προσειπὼν αὐτὸν, ὥσπερ εἰώθειν, δεσπότην, ἀπηλλαττόμην, ὡς μὴ καταισχύναιμι αὐτὸν, ἐν πενιχρῷ τῷ τρίβωνι συμπαραμαρτυροῦντα. ὁ δὲ, Μίκυλλε, φησί, θυγατρὸς τήμερον ἑστιῶ γενέθλια, καὶ παρεκάλεσα τῶν φίλων μάλα πολλούς. ἐπεὶ δέ τινα φασὶν αὐτῶν μαλακῶς ἔχοντα οὐκ οἷόν τε εἶναι ξυνδειπνεῖν μεθ' ἡμῶν, σὺ ἀντ' ἐκείνου ἧκε λουσάμενος, ἂν μὴ ὄγε κληθεὶς αὐτὸς εἴπῃ ἀφίξεσθαι, ὡς νῦν γε ἀμφίβολός ἐστι. τοῦτο ἀκούσας ἐγὼ, [c] προσκυνήσας, ἀπῄειν εὐχόμενος ἅπασι θεοῖς ἠπίαλόν τινα, ἢ πλευρῖτιν, ἢ ποδάγραν ἐμπέμψαι τῷ μαλακιζομένῳ ἐκείνῳ, ἵν' ἐφεδρεύω ἐγὼ, καὶ ἀντίδειπνος, καὶ διάδοχος ἐκεκλήμην· καὶ [f] τὸ ἄχρι [g] λουτρῶν, [h] αἰῶνα

[d] Παρὰ] Περὶ *Coll.* male. Nil mut. *Fl.* [e] Προσκυνήσας] Abest a *Fl.* [f] Τὸ] Abest a *Fl.* Conf. supr. c. 6. m. [g] Λουτρῶν] Λοτρῶν marg. *AIW.* [h] Αἰῶνα] Ἀγῶνα *Fl.* male.

32. Ὦ Πυθαγόρα] Περὶ πλουσίῳ οἶμαι κεῖσθαι τὸ ἀληθές. *G.*

37. Σὺν τριβωνῷ] * Ἐν πενιχρῷ. *V.*

46. † Ἠπίαλον] Ῥίγος πρὸ πυρετοῦ. *V.*

48. Οὗ ἔφεδρος ἐγὼ] Ἡνίκα δύο παλαίουσιν ἀθληταί, κάθηταί τις ἔξωθεν ἄλλος, ὀφείλων τῷ νικῶντι παλαῖσαι. καὶ ὁ τοιοῦτος καλεῖται ἔφεδρος, ἀντὶ τοῦ ἥττημένου εἰσερχόμενος. ‡ *V.*

* Verum Scholion fuit ἐν — τριβωνι] Σὺν τριβωνι. *M. du S.*

† Ἠπίαλον] Hoc Scholion antea ad πλευρῖτιν referebatur, quod minime ferendum. Ad hanc igitur referri voluimus, quamvis in enarratione sciamus esse quod Medici reprehendant. Confirmatur autem emendatio nostra, auctoritate C. *M. du S.*

Ἠπίαλον] Tamen & *Hesych.* Ἠπίαλος, ῥίγος, πρὸ πυρετοῦ, ἐκαλοῦντο δὲ οὕτω καὶ οἱ ψυχροί. Ἠπιάλων, ῥίγων, τὸ γὰρ πρὸ τοῦ πυρετοῦ ῥίγος ἠπίαλόν φασιν. Cui & adsentitur *Galenus.* Vid. *Foes.* Oecon. Hippocr. qui recte docet & febrem algidam sic vocari: quamvis alii pro *febre niti* accipiant; quod hic locum non habet, quia male precantis est sermo. Immo pro febri ipsa hic valet generaliter, vid. not. ad textum Luciani. *J. F. R.*

‡ Vid. Lucian. Ἑρμ. c. 40. *M. du S.*

ne in patrios mores peccaret, humi projecit annulum. Potest tamen eodem modo rem exaggerasse, ut infra l. c. *J. F. R.*

46. Ἠπίαλον] Vid. ad Scholiasten notata. Adde eodem modo usurpantem, non adeo pro horrore qui febrem algidam antecedit, quam pro febre ipsa, quae est cum horrore perpetuo, *Alciphr.* III. p. ult. καὶ ἠπιάλῳ συχνῷ, εἰς τὴν ἕω ἀπέψυξε. Ubi vel adeo vehemens notatur febris, ut inde altero die exstingueretur aeger. Vulgatum ἠπιάλῳ enim nihili esse, recte notat Cl. *Bergler.* l. c. *J. F. R.*

48. Ἔφεδρος] Vid. Ill. *Spanh.* ad *Joseph.* Ant. XVI. c. 3. §. 3. ubi Josephus ait: διὸ & καθάπερ ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσήγαγεν. ad quae verba ille: „ Apposite hic ἔφεδρος Antipater, quasi tertiarius in „ duorum fratrum vicem subsidiarius, juxta Scho„ liast. ad *Ajac. Soph.* v. 618. ἔφεδρος δὲ παρεισκυκλεῖται „ σμένος, ὅταν δύο τινὲς παλαίωσι, παλαίειν τῷ νικήσαντι. Hinc Lucian. in *Gallo* &c. Vide plura quae no„ to de hac voce ad *Aeschyl. Choëph.* v. 861. μόνος ὃς „ ἔφεδρος Δίοσ μίλαι θεὸς Ὀρέστης. Idem vero hic „ *Zonaras* p. 245. B. ὡς ἔφεδρόν τινα τὸν Ἀντίπατρον εἰσή„ γαγεν. Infra ἀλλοσ. L. 1. c. 42. ὥσπερ ἐπιτείχισ„ σμα τοῖς υἱοῖς." Addo *Aristoph.* Ran. vs. 804. — ἐμοὶ μὲν — Ἔφεδρος καθεδοῦμαι κἂν μὲ Αἰσχύλος κρατῇ, Ἔξειν κατὰ χώραν. εἰ δὲ μὴ, περὶ τ' τέχνης Διαγωνιεῖσθ' ἔφασκε πρὸς γ' Εὐριπίδου. *J. F. R.*

να [a] μήκιστον ἐτιθέμην, συνεχὲς ὑπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ σοιχεῖον εἴη, καὶ ὡνίκα ἤδη λελοῦσθαι δέοι. καὶπειδὴ πόλε ὁ χρὸς ἀφίκετο, πρὸς τάχος ἐμαυτὸν [b] ἀπορρίψας ἀπέρχομαι, κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ὑπὶ τῦ καθαρωτέρυ γένοιτο ἡ [c] ἀναβολή.

Καλαλαμβάνω τε πρὸς ταῖς θύραις ἄλλυς τε πολλυὺς, καὶ δὴ κἀκεῖνον, φορά δην ὑπὸ τεττάρων κεκομισμένον, ᾧ με ὑποδειπνεῖν ἔδει, τ νοσεῖν λεγόμενον· καὶ ἐδήλυ δὲ πονήρως ἔχων. ὑπέστενε γῶν, καὶ ὑπέβηττε, καὶ [d] ἐνεχρέμπτετο μύχιόν τι, καὶ δυσπρόσοδον, ὠχρὸς ὢν ὅλος, καὶ διῳδηκὼς, ἀμφὶ τὰ ἑξήκοντα ἔτη ᾠχεδόν. ἐλέγετο δὲ Φιλόσοφός τις εἶναι τ πρὸς τὰ μειράκια φλυαρύντων. ὁ γῦν πώγων μάλα τραγικὸς ἦν, ἐς ὑποφολὴν κυρίων· καὶ αἰτιωμένυ δὲ Ἀρχιβίυ τῦ ἰατρῦ, διότι ὕτως ἔχων ἀφίκετο, balneum, saeculum computabam longissimum, respiciens saepe, quot pedum umbra *solarii* esset, & quando me lotum esse oporteret. Et cum tandem venisset tempus, celeriter me in pedes conjicio, abeo, in decentem maxime habitum compositus, converso palliolo, ut purior pars extra obversa esset.

10. Ac deprehendo ad januam cum alios multos, tum illum quoque, a quatuor hominibus in lectica gestatum, cui ego substitutus conviva esse debebam, illum, qui aegrotare dicebatur; & manifestum erat illum male habere; subinde enim ingemiscebat, & tussiebat ex imis recessibus, ita ut prope ipsum accedere metueres, pallidus totus, atque tumidus, sexagenarius circiter: dicebatur vero philosophus esse de eo genere, qui garrire solent apud adolescentulos. Barba quidem ei plane caprina erat, supra modum tonsorem invitans. Atque accusante illum Archibio medico, quod ita se

a Μήκιστον] Sic *Fl. B. Fr. H. P. S.* &c. Μέγιστον *J.* & marg. *A1.* b Ἀποῤῥίψας] Ἀποῤῥίψας *Poll.* c Ἀναβολὴ] Μίλαβολὴ G. & marg. *A1.* d Ἐνεχρέμπτετο] Ἐγχρέπτετο male *Fl.* Quod edidimus est in cett. & P. e Δὲ] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Γε *J.*

52. Ὁποσάπους τὸ σοιχεῖον εἴη] Στοιχεῖον ἐνταῦθα λέγει τὴν τῦ ἡλίυ σκιάν. εἰώθασι γὰρ ὁρίζειν ὡνίκα τυχὸν ἡ σκιὰ γένηται πεντάπους, συνελθεῖν. * ὕτως δὲ εἰώθεσαν οἱ παλαιοὶ καλεῖν τ ἥλιον, ἢ τὴν σκιὰν τὴν ἀπὸ τῦ ἡλίυ. τοιοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον, † ὥσπερ βραδὺς κατὰ τὴν κίνησιν ὁ ἥλιος. οἱ γὰρ ἐπισπεύδοντές τινι, καὶ τὸ βραχύτατον τ ὥρας μακρὸν καὶ ἀπέραντον ἡγοῦνται. *V.*

67. Εἰς ὑποφολὴν κυρίων] Καρῶσι ‡ δοκοῦσι. *V.*

* Οὕτως δὲ] Consuetudo postularet ὕτω sequente consona. Sed nihil muto, quia & in optimis Auctt. interdum sic scribi video, ut *Diod. Sic.* II. c. 50. sub init ὕτως ὁλογώθης Item *Alciphr.* III. p. 348. ὕτως τὸν. Et vicissim ὕτω seq. vocali. Plura dabo alias. *J. F. R.*

† Ὥσπερ] Ὅπως est in C.

‡ Καρῶσι] Scriptum hic fuit κάρα, addita supra contractionis nota, unde conjicere proclive erat, legendum καρῶσι, licet Grammatici de ovibus dici velint, de hominibus vero κάρησθαι. *J. Cler.*

51. Συνεχὲς ὑπισκοπῶν, ὁποσάπους τὸ σοιχεῖον εἴη] *Subinde respiciens, quot pedum esset solarii umbra.* Recte sic *Salmuriensis* interpolator. Alii ineptissime. Veteres enim tempus metiebantur pedibus ad proprii corporis umbram. *Pollux* lib. VI. c. 8. τῇ σκιᾷ δ' ὑτεκμαίροντο τ καιρὸν τ ἐπὶ τὸ δεῖπνον ὁδοῦ· ἦν δ σοιχεῖον ἐκάλυν. καὶ ἔδει σπένδειν, εἰ δεκάπους τὸ σοιχεῖον εἴη. *Umbra vero tempus ad coenam eundi indicebant; quam στοιχεῖον vocabant. Et στοιχεῖον decem pedum existente libandum erat.* Legendum autem ἔδει σπεύδειν *properandum erat* ad coenam cum umbra decem pedum esset; quia tum erat legitimum coenae tempus. Sic mensurabant tempus diei ante horologiorum inventionem, de quo multis disputat maximus virorum *Salmasius* in Exercitationibus Plinianis. Aristophanes in Ἐκκλησιαζούσαις: (vers. 648.)

Σοὶ δὲ μελήσει
Ὅταν ᾖ δεκάπους τὸ σοιχεῖον λιπαρᾶς χυρεῖν ἐπὶ δεῖπνον.
Tibi vero curae erit, cum decem pedum umbra erit, ad laute prandendum ire.

J. G. G.

52. Ὁποσάπους] (Veteres ad umbrae longitudinem gnomonis puta alicujus solarii, aut forte sui ipsorum corporum metiebantur horas diei. Id fieri posse ostendit *Schronerus* in gnomonices suae p. 78. At tunc pedes necesse est, ut varii essent, nunc breviores, nunc longiores juxta gyrorum varietatem, quos per Zodiacum Sol facit.) *Leedes.* Vide Κρονοσ. c. 8. & Ἀστρ. c. 4. *Salmas.* Plin. Ex. 446. B. & 455. quem consultavit *Dion. Petavius* Diss. Var. VII. 7. *Poll.* I. 72. VI. 48. &c. *Suid.* δεκάπους. & *Arist.* p. 744. & *Athen.* 8. C. & *Casaub.* ad ejus Lib. VI. c. 10. *M. du S.*

Ibid.

se habens veniret, *officium*, inquit, *non decet deserere, virum praesertim philosophum, si vel sexcenti morbi obsistant: contemtum enim se a nobis putaret Eucrates. Quin*, dicebam ego, *laudabit te, si domi apud te potius mori velis, quam in convivio ipsam cum pituita animam extussiens.* Ille quidem magnitudine quadam animi se audisse dictum dissimulabat. Adest vero paullo post lotus Eucrates ac videns Thesmopolin, hoc enim vocabatur philosophus, *Bene tu quidem*, inquit, *fecisti, Magister, ad nos cum venisti: sed nihil damni facturus eras, nam absenti etiam omnia deinceps missurus eram:* & cum his verbis intrat manus illi praebens servis insuper innixo.

11. Ego igitur abire parabam, cum ipse conversus, multumque dubitans, cum vul-

70 Τὰ καθήκοντα, ἔφη, ἃ χρὴ προδιδόναι, καὶ ταῦτα φιλόσοφον ἄνδρα, κἂν μυρίαι νόσοι ἐμποδὼν ἱστῶνται. ἡγήσεται γὰρ Εὐκράτης καταφρονᾶν πρὸς [f] ἡμῶν. ἴσως ἂν εἶπον ἐγώ, ἀλλ' ἐπαινέσεταί σε, ἢν οἴκοι μᾶλλον ἑαυτῷ ἀποθανεῖν ἐθέλοις, [g] ἢ ἐν τῷ συμποσίῳ συναναχρεμψάμενον τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος. ἐκεῖνον μὲν οὖν καὶ μεγαλοφροσύνης ἃ προσεποιεῖτο ἀνήκοέναι τοῦ σκώμματος· ἐπεὶ δὲ μικρὸν ὁ Εὐκράτης λελυμμένος, καὶ ἰδὼν τὸν Θεσμόπολιν (τοῦτο γὰρ ὁ φιλόσοφος ἐκαλεῖτο) Διδάσκαλε, φησίν, εὖ μὲ ἐποίησας αὐτὸς ἥκων πρὸς ἡμᾶς· καὶ μεῖον δ' ἄν τι σοι ἐγένετο, καὶ ἅπαντι γὰρ ἄπαντα ἐξῆς ἐπέταλτο ἄν. καὶ ἅμα [h] λέγων [i] εἰσήει χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ, ἐπερειδομένῳ καὶ τοῖς οἰκέταις.

Ἐγὼ μὲν οὖν ἀπιέναι παρεσκευαζόμην· ὁ δὲ ὑποφραφεὶς καὶ ὑπολὺ ἐνδοιάσας, ἐπεί

με

f Ἡμῶν] Ἡμᾶς *Fl.* male. Ἡμῶν cett. & P. *g* Ἢπερ] Εἴπερ *Fl.* Vulg. est in P. *h* Λέγων] Abest a *Fl.* *i* Εἰσήει χεῖρας &c.] Χειραγωγῶν τὸν Θ. ἐπερειδόμενον Codd. *B.*

86. Ἐπερειδομένῳ] Ἐπαναπλινομένῳ. *V.*

Ibid. Τὸ στοιχεῖον] *Litera* redditum erat in *Paris.* Sed glossa haec margini addita: *Gnomonem horologii intelligit.* Ego *literam* recte quidem verti adgnosco; sed *numerum* tamen intelligendum, s. umbrae mensuram, novi, quia numeros Graecorum literis exprimi solitos, manifestum est. *J. F. R.*

54. Ἀπορρίψας] Quia de Balneo sermo est, ubi sordes repurgantur, quod ἀπορρύπτεσθαι apud *Plut.* dicitur. V. p. 868. B. emendandum putaram, & legendum ἀπορρύψας. Sed quia alibi etiam eandem vocem usurpat Noster; Ἱστ. ἀ. c. 30. mutatam noluimus contra Codd. fidem. Omnis morae impatiens raptim lavat. Vide etiam *Polyaen.* Strat. IV. p. 237. C. Adde *Jambl.* No. 74. & 77. A. — σπίλους. *M. du S.*

Ἀπορρίψας] Pro *celeriter proripio* positum esse, non modo exempla ab *Solano* adducta, sed & praemissa πρὸς τάχος, suadent; quare non mutarim in ἀπορρύψας. Nam & sic ἐκπίπτειν de eo qui de lecto subito desilit, *se dejicit*, habuimus *Asin.* c. 54. *J. F. R.*

57. Ἀναβολὴ] Ἀπέρχομαι κοσμίως μάλα ἐσχηματισμένος, ἀντιστρέψας τὸ τριβώνιον, ὡς ἐπὶ τοῦ καθαρωτέρου γίνοιτο ἡ ἀναβολή. *Abeo nitide admodum cultus, sic obverso pallio, ut qua esset parte purissimum ea videretur.* sic interpres. nec reprehendo, nec hic audio veterem codicem, qui pro ἀναβολὴ legit μηλαβολὴ. sed ἀναβολὴ est ipsum pallium. Glossae ἀναβολὴ *amictus*, *amiculum.* Inferius in Timone: τὸ σχῆμα εὐσταλὴς, καὶ κόσμιος τὸ βάδισμα, καὶ σωφρονικὸς τὴν ἀναβολήν. *Cultu decorus, atque ornatus incessu, ac pallio modeste composito.* Sic alibi eidem ἀναβεβλημένος εὐσταλῶς est qui incedit pallio decore composito. *J. G. G.*

68. Ἀρχιβίᾳ] Nomen videtur fictitium. *M. du S.*

Ἀρχιβίᾳ] *Alciphr.* III. Ep. 55. p. 406. Ἀρχίβιος ὁ Πυθαγορικὸς ὠχρὸν ἐπὶ τοῦ προσώπου πολὺν ἐπιβεβλημένος. Num uterque fictus sit, dicere per festinationem non habeo. Nam quod Grammaticus hoc nomine *Suidae* commemoretur, huc nihil facere arbitror. *J. F. R.*

70. Τὰ καθήκοντα] *Officia*, & sic recte idem Interpres in Convivio seu Lapithis vertit, τὰ καθήκοντα ἀποδοῦναι, *qui officia norunt.* *J. B.*

73. Πρὸς ἡμῶν] Flor. πρὸς ἡμᾶς. *J. B.*

81. Θεσμόπολιν] Verum nomen. Mid. c. 33. & seqq. & sine nomine in Ἑρμ. vide not. ad c. 11. *M. du S.*

85. Ἅμα λέγων] Etsi abesse queat λέγων, recte tamen sic additur participio, quod vel Lexicographi observarunt. Conf. μηλαξῦ eadem structura *Jov. Conf.* c. 4. Et *de Salt.* c. 11. pr. *J. F. R.*

Ibid. Χεῖρας ὀρέγων αὐτῷ] Hanc scripturam sequutus est Interpres. In aliis tamen Codd. legitur χειραγωγῶν τὸν Θεσμόπολιν ἐπερειδόμενον τ. οἰκ. *J. B.*

με πάνυ σκυθρωπὸν εἶδε, Πάριθι, ἔφη, καὶ σὺ, ὦ Μίκυλλε, καὶ συνδείπνει μεθ' ἡμῶν. Τὸν υἱὸν γὰρ ἐγὼ [a] κελεύσω ἐν τῇ γυναικωνίτιδι μετὰ τῆς μητρὸς [b] ἑστιᾶσθαι, ὡς σὺ χώραν ἔχῃς. εἰσῄεσαν οὖν μάτην λύκος χανὼν καὶ μικρόν· αἰσχυνόμενος ὅτι ἐδόκει ἐξεληλακέναι τὸ συμπόσιον τὸν παῖδα τῆς Εὐκράτους. καὶ πειδὴ καλαὶ κλῖναι ἦσαν, πρῶτον μὲν ἀράμενοι, ἀνέθεσαν τὸν Θεσμόπολιν, οὐκ ἀπραγμόνως, [c] νὴ Δία, πέντε, οἶμαι, νεανίσκοι εὐμεγέθεις, ὑπαυχένια πεβύσανες αὐτῷ πάντοθεν, ὡς μόλις ἐν τῷ κήμαλι, καὶ ὀλίγου χαρτερεῖν δύναιτο. εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένου πλησίον καλαῖς αὐτῷ, ἐμὲ [d] καλακλίνουσι φέρουσες, ὡς ὁμοτράπεζοι εἴημεν. τὸν τεῦθεν ἐδειπνοῦμεν, ὦ Πυθαγόρα, πολύφωτόν τι καὶ ποικίλον [e] δεῖπνον, ὅτι χρυσῆ πολλῆ, καὶ ἀργύρου· καὶ ἐκπώματα ἦν χρυσᾶ, καὶ μάγκονοι ὡραῖοι, καὶ μυσυργοὶ, καὶ γελωτοποιοὶ, καὶ ὅλως, ἡδίστη [f] τίς ἦν ἡ μαστιβὴ, πλὴν ἀλλὰ ἐν μέλυπι ὁ μετρίως, ὁ Θεσμόπολις ἐνοχλῶν, καὶ ἀρετὴν τινα πρός με διεξιὼν, καὶ διδάσκων,

tu me valde dejecto videret, *Accede*, inquit, *tu etiam Micylle, & coena nobiscum. Filium enim jubebo in gynaeconitide epulari cum matre, ut locum tu habeas.* Intro igitur eo, tantum non fruſtra hians lupus, erubeſcens quod convivio expuliſſe viderer filium Eucratis. Cum accumbendi jam tempus eſſet, primo ſublatum appoſuere Theſmopolin non ſine labore quinque, puto, juvenes bene magni, cervicalibus illum fulcientes undique, ut eo ſitu maneret, ac durare aliquamdiu poſſet. Deinde quod nemo prope illum accumbere ſuſtineret, me eo detrudunt, ut eadem menſa uteremur. Hinc igitur coenavimus, Pythagora, multi cibi coenam & variam, aurique multi atque argenti. Et pocula erant aurea, & miniſtri formoſi, & ſymphoniaci, & ridicularii: atque in univerſum, ſuaviſſime tempus traducebatur: niſi quod unum omale me habebat, *nempe* non mediocriter moleſtus mihi Theſmopolis, qui quandam mihi Virtutem narraret, doceretque, negatio-

a Κελεύσω] Κελεύω *Fl.* male. *b* Ἑστιᾶσθαι] Ἑστιᾷς marg. *A1.* *c* Νὴ Δία] Μὰ Δία ἰς P. Μὰ Δία L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. *d* Καλακλίνουσι] Ὑποκλίνουσι G. Vulgatum eſt in Edd. omn. *e* Δεῖπνον] Deeſt in *Fl.* *f* Τίς ἦν] Utrumque omittit *Fl.*

93. Εἰσῄεσαν οὖν μάτην λύκος χανών.] Παροιμία ἐπὶ τῶν ἐλπίζόντων τι, καὶ παρ' ἐλπίδα ἀποτυγχανόντων. *V.*

91. Κελεύσω] Flor. κελεύω. *J.B.*

Ibid. Ἐν τῇ γυναικωνίτιδι — ἑστιᾶσθαι] Angl. ἑστιᾷς. De hoc loco Clar. *Heinſ.* ad *Heſiod.* *J.B.*

92. Χώραν ἔχῃς] Sic fere ſupra *pro Imag.* c. 9. κατὰ χώραν ἐᾶν, *ſuo loco relinquere.* Et *Long. Paſt.* 2. p. 75. Κατὰ χώραν ἔμενεν (τὰ πρόβατα.) *J.F.R.*

93. Λύκος χανών] Fab. Aeſopi. *M. du S.* Qui neſcit, videat fabulam ejus 138. inſcriptam Λύκος & γραῦς. vel *Avian.* F. I. *J.F.R.*

98. Νὴ Δία] Erunt qui non dubitabunt μὰ Δία ex P. & L. reſcribere. Nec ego multum refragarer. Μὰ Δία enim negatione adjuncta dici amat, vid. notas ad *Dial. mort.* XX. fin. immo per ſe fere negat; quum νὴ Δία adfirmantis ſit. Diſtinxit *Ariſtoph.* Ran. 790. — κ' οὐκ ἐδάκλο Μὰ Δί' item vſ. 800. Μὰ Δί' οὐκ ἐκεῖνο dicens. Sed ibid. medias inter has negationes, vſ. 793. — Νὴ Δί' ὑράνιον γ' ὅσον adfirmative pronuntians. Plura ex eod. facile congeri poſſunt, quia frequentiſſime omnium hac formula utitur. Idem obiter *Jenſius* monuit ad *Abdic.* c. 2. No. 61. Et non opus eſt probare Νὴ adfirmantis tantum eſſe. Sed μὰ tamen etiam cum adfirmatione legas, ita ut ſimpliciter notet, *per Jovem.* Sic ap. *Alciphr. L.* 2. 4. pr. μὰ τὴν Καλλιγένειαν, οὐ γῆ (ἧς) νῦν εἰμι, ναυτίχαιρον. Ad quae Cl. *Bergl.* „ Alias uſitate negantis particula jurandi; hic „ in affirmatione, quod raro fit. Non deſunt tamen „ exempla. Ap. *Ariſtaen.* I. Ep. 10. Ap. *eund.* I. Ep. „ 14. — Ita & *Plutarch.* in Alcib. p. 206. ἀνώγεσθε „ ὅσων αὐτοῖς ἐ ναυμαχεῖν, καὶ πεζομαχεῖν, καὶ μὰ Δία, „ τειχομαχεῖν. Ubi alius poſuiſſet νὴ pro μὰ &c." Addo *Ariſtoph.* Plut. 187. Καὶ ναὶ μὰ Δία, τούτων γε πολλῷ πλείονα. Verum quum contra, etiam ſemel, quod ſciam, *Ariſtoph.* νὴ addat negationi, *Theſm.* vſ. 647. Καὶ νὴ Δία, τισθούς γ', ὅστις ἡμεῖς, οὐκ ἴχυ. apud Noſtrum vero duplex illa negatio οὐκ ἀπραγμόνως, *non ſine moleſtia*, revera ſit adfirmatio id factum eſſe cum moleſtia; tanto minus vulgatum damnare ſum auſus. *J.F.R.*

99. Περι-

tionibus duabus unam effici affirmationem; &, si dies sit, noctem non esse; &, cornua dicebat me habere; ac talia multa, philosophiam mihi non petenti impertiens, continuato sermone blaterabat, interpellabatque hilaritatem, qui non pateretur citharam pulsantibus canentibusque attendere. Habes, galle, coenam. GALL. Non jucundissimam, Micylle, maxime cum forte ad delirum illum senem detulerit.

ὡς αἱ δύο ἀποφάσεις μίαν κατάφασιν ἀποτελοῦσι, καὶ ὡς εἰ ἡμέρα ἐστί, νὺξ οὐκ ἔστιν, ἔνιοτε δὲ καὶ κέρατα ἔφασκεν εἶναί μοι, καὶ τοιαῦτα πολλὰ ἐδέν δεομένῳ προσφιλοσοφῶν συνείρῃ, καὶ ὑπετέμνετο τὴν εὐφροσύνην, οὐκ ἐῶν ἀκούειν τῶν κιθαριζόντων, ἢ ᾀδόντων. τοῦτο μέν σοι, ὦ ἀλεκτρυών, τὸ δεῖπνον.

ΑΛΕΚ. Οὐχ ἥδιστον, ὦ Μίκυλλε, καὶ μάλιστα ἐπεὶ συνεκληρώθης τῷ λήρῳ ἐκείνῳ γέροντι.

12. MIC. Jam audi etiam Somnium. Videbatur mihi ipse Eucrates, orbus nescio quomodo, moribundus advocare me, & testamento condito, quo heres ex asse *scriptus* eram ego, paullo post mori. Me autem adita hereditate aurum quidem & argentum scaphis quibusdam magnis haurire, perpetuo & copiose adfluens: reliqua autem, vestem, mensas, pocula, ministros, mea esse nimirum omnia. Tum albis evehebar bigis, supinus, conspiciendus omni-

ΜΙΚ. Ἄκουε δή καὶ τὸ ἐνύπνιον. ὤμην γάρ τὸν Εὐκράτιλω αὐτὸν ἄπαιδα ὄντα, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀποθήσκειν, εἶτα προσκαλέσαντά με, καὶ διαθήκας ποιούμενον, ἐν αἷς ὁ κληρονόμος ἦν ἁπάντων ἐγώ, μικρὸν ὑπισχόντα, ἀποθανεῖν· ἐμαυτὸν δὲ παρελθόντα εἰς τὴν οὐσίαν, τὸ μὲν χρυσίον καὶ τὸ ἀργύριον ἐξαντλεῖν σκάφαις τισὶ μεγάλαις, ἀένάου τε καὶ πολὺ ὑπερρέοντος· τὰ δ' ἄλλα, τὴν ἐσθῆτα, καὶ τραπέζας, καὶ ἐκπώματα, καὶ θεράποντας, πάντα ἐμά, ὡς τὸ εἰκός, εἶναι. εἶτα ἐξήλαυνον ὑπὸ λευκῶν ζεύγων, ἐξυπτιάζων,

g Συνείρει] Σύνειρε *Pell.* *h* Δή] Δὲ ἤδη G. P. *i* Ὁ] Abest artic. a *Fl. H. S. Fr. Ald.* sed additus in marg. Aderatque in *J.* & *P.* Et praestat adesse. *k* Ἀένάου] Nil mutare *Fl.* notat *Solan.* Sed nec *J. P. H. Ald. Fr. S.* quidquam mutant.

99. Περιδύσαιμι]] Adscripsit *Soulius* videnda. supr. *Quom. Hist.* c. 22. Sed ibi legas πολλὰ περιεδύσατο. Quid tum? *J.F.R.*

4. Καλακλίνεσι] Εἶτα μηδενὸς ἀνεχομένῳ πλησίον κατακεῖσθαι αὐτοῦ, ἐμὲ καλακλίνεσι φέρουσιν, ὡς ὁμοτραπέζου εἶναι. in Ms. ὑποκαλακλίνεσι. quod minime damnandum. *Cum*, inquit, *nemo vellet accumbere juxta eum, me ibi collocarunt infra ipsum, ut in eodem lecto jaceremus.* sic hic locus interpretandus. Ὁμοτράπεζοι, sunt qui in eodem lecto triclinari cubant. In singulis lectis tres accumbere solitos nemo humanior paullo nescire potest. *J.G.G.*

Ibid. Ὁμοτράπεζοι] Non hoc solum videtur velle Micyllus, eodem se in lecto accubuisse, ὁμόκλινον enim dicturus erat, vel ὁμοκλινῆ. Sed mensae societatem indicat non illam modo communem, verum etiam peculiarem. Nempe mensa etiam minor suppellex, tabula, lanx, in qua uni vel duobus sua cibi portio apponitur. Notum est *Virgilianum* illud Aen. VII, 115. *Heus etiam mensas consumimus*, ubi apparet e locis *Dionysii Halicarnassensis* atque Lycophronis a Cerda laudatis, eandem vim esse Graeci τράπεζα. Firmantur his ea, quae ad *Petron.* c. 34. p. 137. de privis id genus mensis dedit *Burmannus.* *J.M.G.*

12. Ἀρετήν τινα] Supra *Tim.* c. 9. Infra de *Mort. Peregr.* c. 3. *Bis Accus.* c. 11. & passim. *J.F.R.*

15. Κέφαλα] Conf. *Dial. Mort.* I. *M. du S.* Ibi autem, c. 2. habemus, καὶ κέφαλα φύσιν ἀλλήλοις. deque his sophisticis argumentationibus actum ibid. in nott. *Cognati*, *Vorstii*, ac *Solani* nostri. *J.F.R.*

17. Συνείρει] Σύνειρε. *F.G.* Non improbarem, si plures Codd. addicerent; licet satis frequenter alibi sit monitum, non opus esse semper similia tempora connecti. *J.F.R.*

23. Ἄκουε] Scribendum, ἄκουε δὴ ἤδη καὶ τὸ ἐνύπνιον. sic Ms. *J.G.G.*

Ibid. Δή] Conf. supra *Jov. Conf.* c. 51. pr. *M. du S.*

30. Ἀένάου] Sine dubio *Solan.* quaesivit, num quae ἀένναον haberet. Ita enim plerumque scribitur. Ideoque ceteras Edd. excussi, & cum in ἀένναον consentire viderem, ita dedi; licet *Steph.* id poëticum dicat, quum in prosa ἀένναος dicatur. *J.F.R.*

34. Ἐπὶ λευκοῦ ζεύγους] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 3. *M. du S.*

36. Καὶ

ζων, φθίβλεπτος ἅπασι τοῖς ὁρῶσι καὶ ὀπίφθονος. καὶ προέθεον πολλοί, καὶ περιέπτευον, καὶ εἵποντο πλείους. ἐγὼ δὲ τὴν ἐσθῆτα [a] τὴν ἐκείνου ἔχων, καὶ δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκαίδεκα [b] ἐξημμένους τῶν δακτύλων, ἐκέλευον ἑστίασίν τινα λαμπρὰν εὐτρεπισθῆναι ἐς ὑποδοχὴν τῶν φίλων. οἱ δὲ, ὡς ἐν ὀνείρῳ εἰκὸς, ἤδη παρῆσαν, καὶ τὸ δεῖπνον [c] ἄρτι συνεκομίζετο, καὶ ὁ πότος συνεκροτεῖτο· ἐν τούτῳ ὄντα με, καὶ φιλοτησίας προπίνοντα ἐν χρυσαῖς φιάλαις ἑκάστῳ τῶν παρόντων, ἤδη τῷ πλακοῦντι [d] εἰσκομιζομένῳ, ἀναβοήσας ἀκαίρως, συνετάραξας μὲν ἡμῖν τὸ συμπόσιον, ἀνέτρεψας δὲ τὰς τραπέζας, τὴν δὲ πλοῦτον ἐκεῖνον ἀφασκεδάσας, ὑπηνέμιον φέρεσθαι [e] παρεσκεύασας. ἆρά σοι ἀλόγως ἀγανακτῆσαι κατὰ σοῦ δοκῶ, ὡς τριέσπερον ἂν ἡδέως ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρόν μοι γενόμενον;

bus, qui me viderent, & invidendus. Ac praecurrebant multi, ac circa me equitabant, plures autem sequebantur. Ego autem vestem habens illius & anulos. quam graves! sexdecim, aptos digitis, jubebam convivium quoddam splendidum parari, ad excipiendos amicos. Illi vero, ut in somnio *etiam fieri* probabile est, jam aderant. Ac coena jam referebatur; jam instaurabatur potatio. In hoc jam eram, & amicitiae poculum in aureis phialis propinabam praesentium unicuique; jam placenta efferebatur, cum tu intempestivo cantu perturbasti nobis convivium, mensas evertisti, divitias illas dissipasti, & ut ludibrium ventis volaret effecisti. Numquid sine ratione indignari tibi videor, qui tribus mihi perpetuis noctibus si adhuc contingeret *illud* somnium, lubens illud viderem?

13. GALL.

a Τὴν ἐκείνου] Deest artic. in *Fl.* b Ἐξημμένους] An ἐξημμένῳ; c Ἄρτι] Deest in *Fl.* d Εἰσκομιζομένου] Sic recte *S.* Ἐκκομιζομένου cett. quod *Gesn.* servat. ἐσκομ— etiam marg. *A1.* e Παρεσκεύασας] Παρασκ. male *Fl.* sola.

43. Πότος] * Πότον παροξυτόνως μὲ σημαίνει τὸ συμπόσιον. ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ πόμα ἢ τὸ πίνειν δηλοῖ. *V.*

44. Φιλοτησίας] Φιλοτησίαν προπίνειν ἐστὶν ὑπίκα τις τὸν ἀρίστῳ λαὸ τὸ δοθείσης αὐτῷ φιάλης πιὼν μέρος, τὸ λοιπὸν ἀποδέχει φίλῳ, καὶ τὴν φιάλην χαρισάμενος. *V.*

* Πότον] At masculino genere est in textu Luciani. Vid. notata ad textum ipsum. *J.F.R.*

36. Καὶ προέθεον πολλοί] *Alciphr.* paullo aliter III. p. 300. εἶτα οἰκετῶν ἰφίπεσθαί μοι σίφος (ἐδόκουν) &c. *J.F.R.*

38. Δακτυλίους βαρεῖς, ὅσον ἑκκαίδεκα] Videtur de duplicato annulorum numero dicere. Annuli enim plerumque octo in digitis, ut inferius *Icaromenippo*. *Th.M.*

Δακτυλίους βαρεῖς ὅσον ἑκκ.] *Alciphr.* l. c. Ἐφίκειν δὲ τῷ χειρὶ δακτυλίων πεπληρῶσθαι, καὶ πολυταλάντους λίθους φορεῖν. Ubi Cl. *Bergl.* Lucianea comparans ait: „videtur Lucian. πολυταλάντους de pondere accepisse, dum ipse βαρεῖς dicit. Quod magis apparet in *Amoribus* c. 41. ubi alium Alciphronis locum (qui est epist. XI. L. III.) imitatur, ubi de inauribus, quarum „πολυτάλαντον βρίθος dicit, *multorum talentorum pondus*, satis hyperbolice". Immo studio lusit Lucian. in πολυτάλαντος, quia quando de aureis annulis sermo est, gravitas & pretium quasi unum & idem sunt. τάλαντον autem & pondus & certam pretii summam significare, quis nescit? *J.F.R.*

39. Ἐξημμένους] Antea in omnibus legebatur ἐξημμένους. Sed mox videbis vere Lucianeum esse quod reposui; cum χρυσὸν . . . ἐξημμένον τῶν βοστρύχων de Euphorbo dicet, c. 13. Consule Συμπ. c. 42. & Ἐπ. Κρον. c. 4. Nam quae ita apponebantur in partes divisa, *efferri* ut dicantur, non sinunt veterum mores. *M. du S.*

Ἐξημμένους] Ne *Solani* diligentiam defraudem, dicam ipsum adscripsisse legendum ἐξημμένῳ, *optime*, ut mox c. 13. pr. Et *Catapl.* c. 3. τινα, καὶ πόρων ἐξημμένων, non —μένους. Ita enim amat construi & hoc verbum & καταρτάομαι, solemni ellipsi praep. κατὰ, vel hypallage, quod indicavi ad *Amor.* c. 41. No. 79. Sic *Asin.* c. 48. ἐπιβάλλομαι γράμματα πορφυρᾶ, & sexcenta similia. Quare parum abfuit, quin in ipsum textum reciperem. *J.F.R.*

42. Τὸ δεῖπνον ἄρτι συνεκομίζετο] Verbum hoc, ad mortuorum curam & sepulturam pertinens, non sine lepore ad finem coenae, & ciborum ablationem refertur, cum saturati cibo convivae ad laetiores invitiunculas & pocula uberiora transeunt. Hunc τῶν φιλοτησιῶν locum fuisse, cum *Hesychii* descriptio docet, προπόσις τις μετὰ τὸ δεῖπνον ὑπὲρ φιλίας tum ille Socratis & Phocionis charientismus de cicutae poculo, apud *Aelianum* V. H. 1, 16. & 12, 49. Itaque probavi etiam lectionem, quam habent *Ald.* 2. & *Hagen.* utraque ἐκκομιζομένου. *J.M.G.*

43. Ὁ πότος συνεκροτεῖτο] Ut in Nigrin. *J.B.*

O

13. GALL. Adeone amans es auri atque divitiarum, Micylle, & tantum hoc ex omnibus admiraris, & beatum esse putas multum possidere aurum? MIC. Non ego solus, Pythagora, hoc *facio*, sed tu etiam ipse, cum Euphorbus esses, aurum atque argentum de cincinnis suspensum gerens in pugnam contra Achivos exibas, in bello, inquam, ubi ferrum gestare quam aurum praestabat. Tu vero tum etiam volebas revinctos auro cincinnos habens subire pericula. Et videtur mihi ob id ipsum *similes Gratiis* vocasse comas tuas Homerus, quod argento constringebantur & auro. Longe nimirum praestantiores videbantur & amabiliores, implexae auro & cum illo lucentes. Atque illud de te quidem medio-

ΑΛΕΚ. Οὕτω φιλόχρυσος [f] εἶ καὶ φιλόπλουτος, ὦ Μίκυλλε, καὶ μόνον τοῦτο ἐξ ἁπάντων θαυμάζεις, καὶ ἡγῇ εὔδαιμον εἶναι πολὺ κεκτῆσθαι χρυσίον; ΜΙΚ. Οὐκ ἐγὼ μόνος, ὦ Πυθαγόρα, τοῦτο, ἀλλὰ καὶ σὺ αὐτός, ὁπότε Εὔφορβος ἦθα, χρυσὸν καὶ ἄργυρον ἐξημμένον τῶν βοστρύχων, [g] ἐξιὼν πολεμήσων τοῖς Ἀχαιοῖς, καὶ ἐν τῷ πολέμῳ, ἔνθα [h] σιδηροφορεῖν μᾶλλον ἢ χρυσοφορεῖν ἄμεινον ἦν· σὺ δὲ [i] καὶ τότε ἠξίους χρυσῷ [k] διαδεδεμένους τοὺς πλοκάμους ἔχων [l] διακινδυνεύειν. καί μοι δοκεῖ Ὅμηρος διὰ τοῦτο [m] Χαρίτεσιν ὁμοίας εἰπεῖν σου τὰς κόμας, ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ [n] ἐσφήκωντο· μακρῷ γὰρ ἀμείνους δηλαδὴ καὶ ἐρασμιώτεραι ἐφαίνοντο [o] συναναπεπλεγμέναι τῷ χρυσίῳ, καὶ συναπολάμπουσαι μετ' αὐτοῦ. καίτοι τὰ μὲν σά, ὦ χρυσοχό-

[f] Εἶ] Recte jam *Fl.* sola. Omissum εἰ in cett. [g] Ἐξιὼν] Ἥιεις *Fl.* Οὕτω ἐξ. *P.* [h] Σιδηροφορεῖν] Deest in L. In *Fl.* haec tria μαλ. ἢ χρυσ. non leguntur. [i] Καὶ τότε] Καὶ abest a *Fl.* [k] Διαδεδεμένους] Ἀναδ. L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [l] Διακινδυνεύειν] Διαγωνίζεσθαι L. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* [m] Χαρίτεσιν] Ex *Hom.* χαρίτεσιν Edd. priores. [n] Ἐσφήκωντο] Restit. ex *F. Fl. Ald. Fr. V2.* & *Hom.* Ἐσφήκοντο *P. B. S. H.* [o] Συναναπεπλεγμέναι] Συναναπεπλασμέναι *Fl.* male.

Ὁ ποτός] At *Scholiast.* τὸ ποτὸν neutrum facit; quod etiam usitatum, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 23. ποτὸν δὲ αὐτοῖς ἐστιν. &c. ubi idem ex *Ceb. tab.* quoque probavi. Adde infra *Icar.* c. 7. f. Et *Diod. Sic.* L. III. c. 33. vs. 89. ubi τοῦτο τὸ ποτὸν in variantt. quoque eodem modo probatur. Ὁ ποτός autem masc. satis obvium & a Lexicographis jam sat multis firmatum ex aliis Luciani locis, aliisque Auctt. Differentiam autem pro ratione accentus, quam Scholiast. tradit, *Ammonius* quoque habet. Sed utrumque masc. gen. effert: scribens: Πότος βαρυτόνως, καὶ ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον. ὡς Μένανδρος, Πότοι σωτηρίας, κύβοι ὀξυτόνως δὲ αὐτὸ τὸ ἔκπωμα. ὡς Δημοσθένης — Βρωτοῦ δὲ ποτοῦ μιᾶλαλαβεῖν. Sic jam πότος & ποτὸς, & ποτὸν neutro genere usurpatum probum est: at neutrum τὸ πότον unde probetur non habeo; nec probabile puto: nam ποτὸν revera neutrum est adjectivi ποτὸς *potabilis*; at cum ὁ πότος sit substantivum tantum, non credo & eadem ratione τὸ πότον dici posse. Quare primum Scholii verbum in πότος mutandum censeo. *J.F.R.*

44. Φιλοτησίας προκύσεις] Vide *Jul. Capitol.* in Vero, quem ait convivas ita donasse. *M. du S.*

Ibid. Ἐν χρυσαῖς φιάλαις] Sic *bibere IN poculo* pro EX habuimus supra, *Deor. Dial.* VI. §. 2. ἐν ἐκπώμασι πίνειν. Item de *Merced. Cond.* c. 26. f. ἐν ἀργύρῳ καὶ χρυσῷ πίνειν. Quod etiam Latinis usitatum ostendi in Libello *de Ambiguis*. Sic etiam *Athenaeus* XI. p. 483. c. X. πίνεσιν ἐν πιθάκναις, quum duobus ante versibus dixisset: πίνουσιν ἐκ κεραμέων ποτηρίων. Sed ἐν Graecis ibi frequentius quam ἐκ. *J.F.R.*

46. Εἰσκομιζομένης] Veterem scripturam ἐκκομ— mutavit Editor *Salmuriensis* in εἰσκομ—. Recte. *M. du S.*

48. Ἀνατρίψας] Vid. supra de hoc verbo, ad *Asin.* c. 40. Et conf. rursum, si lubet, *Alciphronem*, satis jam indicatum, qui dulce somnium Galli cantu similiter interruptum ait. *J.F.R.*

60. Ἐξιὼν πολεμήσων] *Hom.* Il. P. 51. *M. du S.*

63. Διαδεδεμένους] Ἀναδεδεμένους. L. Utrumque probum. *M. du S.*

65. Χαρίτεσιν ὁμοίας] Parvae sunt duae labes, quae videntur a typographis profectae, sed quae tamen omnes inquinant editiones, in quibus scribitur χαρίτεσιν ὁμοίαι, pro χαρίτεσιν ὁμοίαις. & ὅτι χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκοντο, pro ἐσφήκωντο. Sic enim apud *Homerum* Il. P. v. 51. cujus sunt, ut liquet, verba. *J.G.G.*

Χαρίτεσιν] Χαρίτεσιν antea legebatur, quod versus respuit, ideoque *Homerum* secutus mutavi. Vid. Il. P. 16. Et ad verba seq. vid. eumd. ibid. vs. 52. *M. du S.*

67. Ἐσφήκωντο] Mendose in multis, iisque recentioribus, legebatur, ἐσφήκοντο. At *Fl. Ven.* utraque *Ald.* & *Fr.* & ipse *Homerus*, uti restituimus, habent. *M. du S.*

χόμη, μέτρια, εἰ Πάνθε υἱὸς ὤν, ἐτίμας τὸ χρυσίον. [a] ὁ δὲ πάντων θεῶν πατὴρ, καὶ ἀνδρῶν, ὁ Κρόνε καὶ Ῥέας, [b] ὡς ποθε ἠράσθη τῆ Ἀργολικῆς ἐκείνης μείρακος, οὐκ ἔχων εἰς ὅ, τι ἐρασμιώτερον αὐτὸν μεταβάλοι. ἀλλ' ὅπως ἂν ἀφαρθείρειε τὴν Ἀκρισίε φρουρὰν, ἀκήκοας [c] ἤδη που ὡς χρυσίον ἐγένετο, καὶ ῥυεὶς διὰ τε τέγες, σωὴν τῆ ἀγκαλιδωμένη. ὥστε τί ἄν σοι τὸ [d] ἔτι λέγοιμι; ὅσας μὲ χρείας παρέχεται χρυσός· ὡς δὲ οἷς ἂν παρῆ, καλές τε αὐτὲς, καὶ σοφὲς, καὶ ἰσχυρὲς ἀπεργάζεται, τιμὴν καὶ δόξαν συνάπτων, καὶ ἐξ ἀφανῶν καὶ ἀδόξων ἐνίοτε περιβλέπτες καὶ ἀοιδίμες ἐν βραχεῖ τίθησι.

Τὸν γείτονα γὰρ μοι τὸν ὁμότεχνον οἶδα, τὸν Σίμωνα, ὃ πρὸ πολλῆ δειπνήσαιλα παρ'

cre est, ô, Panthi filius, magni aurum fecisti. Verum ille Deûm pater atque hominum, Saturni ille & Rheae *filius*, qui quondam Argolicae illius puellae amore captus est, cum non haberet in quod amabilius se mutaret, neque Acrisii custodiam quomodo corrumperet, jam audisti alicubi, ut aurum factus illapsusque per tegulas, cum amasia congressus sit. Quid ergo post illud tibi dicam amplius? Quot aurum utilitates praestet? Quam illos, quibus adsit, pulchros ipsos & sapientes & fortes reddat, honore ipsis conciliato & gloria? quamque ex obscuris ignobilibusque interdum conspicuos brevi reddat ac celebres?

14. Nosti enim vicinum meum, artificii mei hominem, Simonem, qui non ita diu est, cum mecum coenavit, cum coquerem ex

a Ὁ δὲ] Nil mut. *Fl.* b Ὡς ποθε] Ὅς ποτε Edd. hac priores. Ὁπότε P. & marg. *A1.* c Ἤδη που] Δήπε marg. *A1.* melius. d Ἔτι λέγοιμι] Ἐπιλέγοιμι *Fl.*

74. Τῆς Ἀργολικῆς] Τῆς Δανάης τῆ Ἀκρισίε. ὁ δὲ Ἀκρισίος βασιλεὺς ὢν τῆς Ἄργες, ἔλαβε χρησμὸν, ὅτι ὁ γενόμενος ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτοῦ Δανάης φονεύσει αὐτὸν· καὶ διὰ τοῦτο φοβηθεὶς ἀπέκλεισεν αὐτὴν εἰς χαλκῆν. καὶ ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς αὐτῆς, μεταβλήθη εἰς χρυσὸν καὶ ῥυεὶς, εἰσελθὼν διὰ τῆ δώματος. *V.*

73. Ὡς ποθε] Omnes praeter P. ὅς (P. autem ὁπότε) Atqui melius & ad scripturam propius ὡς ποθε. *M. du S.* Ὡς ποτε] Scripturam Ed. P. ὁπότε exhibentis non sperno, neque ab ea discessissem, nisi justa suspicio esset eam ex conjectura sic emendasse ceterarum ὅς ποτε. *J. F. R.*

87. Σιμὼν] In P. & *J.* Σίμωνα, prave. *M. du S.*

88. Ἤψων] Ὅτι τὸ ἕτερον ἤψων τοις Κρονίοις, δύο τόμες τῆ ἀλλάντος ἐμβαλών. *Cum duobus extorum frustis injectis legumen coquerem saturnalibus.* ἕψω quidem mutuatur sua tempora ab ἰψάω, sed quod dudum repudiarant Atticorum aures, ut οἱ γραμματικῶν παῖδες docuerunt. Itaque pro ἤψων malebam olim ἥψον, sed postea Mr. mihi ostendit legendum esse ἤψησα, & pro τόμες, τομάχη. sed ἀλλᾶντες, sunt *botuli*, *farcimina*, non intestina. *J. G. G.*

Ἤψων] Ἑψέω rarum esse Grammatici ajunt, non plane damnant, ideoque imperf. inde formatum servavi quidem, facile tamen permittens ut ἤψησα cum duob. Codd. legat, cui libuerit. Utitur praes. inf. ἰψεῖν ab ἰψάω *Aret. Cappad.* L. 2. *Morb. Acut.* c. 2. p. m. 97. A. Verum is Attice non scripsit, & futurum secundum esse aliquis contendat. Sed potestate praesentis tamen ibi usurpatur. Ἕψειν vero dici de eo qui quid coquendum curat, ait Cl. *Casaub.* ad Athen. L. IV. animadv. c. XV. versus fin. In ipso vero *Athen.* sub init. ejusd. cap. ἰψεῖν quoque praesens est, φακὴν ἰψεῖν — μεμαθηκὼν, ter eod. cap. ac deinde saepe occurrit. Apud *Diod. Sic.* I. c. 84. praef. ἰψῶντες legitur, quasi foret ab ἰψάω, ideoque Cl. *Wessel.* No. 29. ἰψῶντες malit, uti recte est ibid. c. 80. Quod autem Cl. *Casaub.* dicat ἕψω esse, *coqui curo*, id ita verum credo, *ut* saepe facere quis aliquid dicitur, qui id per *alium facit*. Et sic *lentes coquere* dicetur Dominus, qui id servis imperat. Nam ἕψω per se esse *coquo*, probarem, si quid opus foret, ex *Pind.* Ol. A. — οὐ σκότῳ καθήμενοι ἕψοι (χύτρας) Et ex aliis. Sed acute philosophantes responderent, nec servus coquit, sed olla, furnus, sol, ignis, coquit. Verum has argutias auditor sanus risu exciperet. *J. F. R.*

91. Κεραμεοῦν τρύβλιον] Generaliter pro quolibet fictili. Sumitur tamen pro sacris fictilibus qualia Numae fictilia, & ita videtur interpretari τρύβλιον, *Hesych.* ποτήριον μυστηρίε. *J. B.*

97. Λαιζόμβιες ἡμᾶς] Active & passive usurpari λαιζομαι vid. Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* III. c. 85. No. 46. quem adeundum monebat Cl. *Hemsterh.* *J. F. R.*

5. Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἔπαυλα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους, Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ πανάρια, ὁ τὸ τρύβλιον ἀβολιόχων, ἅπαξ ἐξελαύνει, ἀλυρχῆ ὑπογινόμενος ἀρπα-

χθ-

ex fractis leguminibus pulticulam, Saturnalibus, injectis duobus de farcimine frustis. GALL. Novi, simum illum, brevem, qui fictilem quam solam habebamus patellam furatus, & sub ala occultans abiit post coenam. Vidi enim ipse, Micylle. MIC. Igitur ille furatus, tot deinde pejeravit Deos? Sed cur non indicabas, & clamabas tum, galle, cum spoliari nos videres? GALL. Cucurriebam, quod solum tum poteram. Quid ergo Simon? videbaris enim de illo dicturus aliquid. MIC. Patruelis erat ipsi locupletissimus, Drimylus nomine. Hic, quamdiu vixit, nec obolum dedit Simoni. Quomodo enim? qui nec ipse opes suas attingeret? Postquam vero nuper mortuus est, illa omnia

ἐμοὶ, ὅτε τὰ ἔτη[e] ἤψεν[e] τοῖς Κρονίοις, δύο[f] τόμους τοῦ ἀλλᾶντος ἐμβαλών.

ΑΛΕΚ. Οἶδα, τὸν σιμὸν, τὸν βραχύν, ὃς τὸ[h] κεραμεοῦν τρύβλιον ὑφελόμενος, ᾤχετο κατὰ μάλης ἔχων, μὴ τὸ δεῖπνον, ὃ μόνον ἡμῖν ὑπῆρχεν. εἶδον γὰρ αὐτὸς, ὦ Μίκυλλε. ΜΙΚ. Οὐκοῦν ἐκεῖνος αὐτὸ κλέψας, εἶτα ἐπιορκοῦσα θεοὺς τοσούτους, ἀλλὰ τί οὐκ ἐμήνυες, ἡνίκα εἶδες τότε, ἃ ἀλεκτρυὼν, λαμζόμενός ἡμᾶς ὁρᾷς; ΑΛΕΚ. Ἐκόκκυζον, ὃ μόνον μοι τότε δυνατὸν ἦν. τί δ' ἦν ὁ Σίμων; ἐφάνης γάρ τι περὶ αὐτοῦ ἐρεῖν. ΜΙΚ. Ἀνεψιὸς ἦν αὐτῷ πλούσιος ἐς ὑπερβολὴν, Δριμύλος τοὔνομα· ὅστις ἐφ' ὅσον μὲν ἔζη, οὐδὲ ὀβολὸν ἔδωκε τῷ Σίμωνι. πῶς γάρ; ὃς οὐδὲ αὐτὸς ἥπτετο τῶν χρημάτων; ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα

[e] Ἤψεν] Ἤψησε G. L. Nil mut. Edd. [f] Τόμους] Nil mut. Edd. Τεμάχη *Graev.* & sic marg. *Al.* [g] Σίμων] Sic recte *H. Fl. P. S.* Σίμωνα *J.* & P. cum marg. *Al.* [h] Κεραμεοῦν] Sic *J. H. P. Bi. Fl.* &c. Κεραμοῦν *S.* & *Amst.* [i] Μὴν] Omisit *Fl.*

88. Ἔτη] Πισσάριον. *V.*

Ibid. Τοῖς Κρονίοις] Ἐν τῇ ἑορτῇ τοῦ Κρόνου. τόμους δὲ τεμάχια. ἀλλᾶντα ὁ σωμηθεία * λοκάνικα. *V.*

* Λοκάνικα] Sic dedimus ex V. & G. Nam Impressa prave λακωνικὰ. at Λυκαονικὸν C.

χόμβῳ] Et quae sequuntur. Hic aliquid excidit. Sententia enim hiat, nec est unde pendeant ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους. Salmurienlis quidem interpres multa infarcit, alia omittit, & cetera misere vertit: *Postquam vero pridie mortuus fuisset, omnes illas pecunias juxta leges, Simon ille gaudens effert, purpurea hysginoque tincta veste indutus.* Πῶ κεῖνται in Graecis Simon *ille gaudens effert?* Nam ἄσμενος ἐξελαύνει aliud est, ut statim videbimus. Cur omisit τὰ ῥάκια τὰ πινάρα, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφελείχων. Poteratne flagitiosius in hoc loco interpretando quisquam versari? Nec melius Erasmus: *At simul ac mortuus est nuper, universis illis opibus juxta leges Simon ille, qui coria patria, quia patellam circum lingebat, gaudens purpura ostroque circumtectus.* In his nulla est sententia. Ad prima autem verba ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους addendum ἦλθε, quod vitio librariorum intercidit, aut simile quiddam. In sequentibus quoque aliquid periit, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρα nihil habent unde pendeant, & nihil significant, sed ex Mſ. haec jactura egregie sarcitur, qui in prioribus unum aut plura verba periisse luce meridiana clarius ostendit, quamvis & ipsa συνέχεια & ratio satis indicet. Sic autem in vetere codice hic locus scribitur; Ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ἅπαντα ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους ἦλθε νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πινάρα, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφελείχων, &c. Pulchre sane & vere. Sic igitur locum totum scribe & verte: ἐπεὶ δὲ ἀπέθανε πρώην, ῥάκια ἐκεῖνα κατὰ τοὺς νόμους . . . . Σίμων. Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τὰ ῥάκια περιβεβλημένος πινάρα, ὁ τὸ τρύβλιον ἀφελείχων ἄσμενος ἐξελαύνει ἀλυρῇ ἐπὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος. *Postquam vero pridie mortuus est, omnia illa secundum leges* cepit *Simon.* Et *nunc ille qui pannis sordidis indutus erat, qui catinum lingebat, hilaris equo vehitur, purpurea,* & *coccinea veste amictus.* ἄσμενος ἐξελαύνειν est laeto & alacri animo equo vehi, ἐλαύνειν est subaudito ἵππον, *equitare.* ut apud Latinos *vehere* sc. se equo, pro *vehi* frequenter legitur, sic & ἐξελαύνειν, & ἐπεξελαύνειν. *Herodot.* ἐξήλασε ἐς ἴθεια τὰ ἑαυτοῦ. *equitavit ad suam domum.* ἐξελαύνειν proprie Germanis & Belgis est uitrijden. Hysginus quidem color differt a coccineo, cum sit medius inter purpuram Tyriam & coccinum, potest tamen *coccineus* verti. Hysginus enim color conficiebatur ex purpura, quae coccino superinducebatur, ut dudum docuere viri doctissimi. Vide *Salmas.* exercitat. *Plinian.* *J. G. G.*

Ibid. Ἅπαντα ἐκεῖνα — Σίμων] Puto ego *Graevii* codicem ut alias in hoc dialogo, ita hic, librarii sedulitatem passum. Nam illud quidem, ὁ τὰ ῥάκια τὰ πινάρα, ita Lucianeum est, ut qui illi ereptum est, non

ναχῇ τὸς νόμυς, [a] Σίμων ὁ τὰ ῥάκια τὰ [b] πιναρὰ, ὁ τὸ τρύβλιον φιλείχων ἄσμενος ἐξελαύνῃ, ἀλυργῆ καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος, οἰκέτας, καὶ ζεύγη, καὶ χρυσᾶ ἐκπώματα, καὶ ἐλεφαντόποδας τραπέζας ἔχων, ὑφ' ἁπάντων προσκυνούμενος, οὐδὲ προσβλέπων ἔτι ἡμᾶς. ἔναγχος γοῦν ἐγὼ μὲ ἰδὼν [c] προσιόντα, Χαῖρε, ἔφην, ὦ Σίμων. ὁ δὲ ἀγανακτήσας, Εἶπαλε, ἔφη, τῷ πτωχῷ, μὴ καλασμικρύνειν με τὄνομα· οὐ γὰρ Σίμων, ἀλλὰ Σιμωνίδης ὀνομάζομαι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ ἐρῶσιν αὐτοῦ καὶ αἱ γυναῖκες· ὁ δὲ θρύπτεται καὶ πρὸς ταύτας, καὶ ὑπερορᾷ, καὶ τὰς μὲ προσίεται, καὶ ἱλεώς ἐστιν, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν [d] ἀνελεῖν [e] αὐτὰς, ἀμελούμεναι. ὁρᾷς ὅσων ἀγαθῶν ὁ χρυσὸς αἴτιος, εἴ γε καὶ μέλαποιεῖ τὸς [f] ἀμόρφους, καὶ ἐρασμίους ἀπεργάζεται, ὥσ-

ex lege *heres* Simo ille cum pannis fordidis, ille qui patellam ligurriebat, laetus *domo* exigit, purpuras indutus & hyſgina, ſervos, & bigas, & aurea pocula, & menſas eburneis pedibus habens, adorandus ab omnibus, nos neque reſpiciens amplius. Nuper enim ego procedentem videns, *Salve*, dicebam, *Simo*. At ille indignatus, *dicite*, inquit, *mendico*, *meum nomen ne deminuat: neque enim Simon vocor*, *ſed Simonides*. Maximum vero illud eſt; quod eum amant etiam mulieres: at ille apud has quoque delicatum ſe facit, easque deſpicit: & alias quidem admittit propitius; aliae vero minantur, futurum ut mortem ſibi conſciſcant, ſi porro negligantur. Vides, quantorum bonorum aurum cauſſa ſit; ſiquidem deformes etiam refingit, &, ut poë-

a Σίμων —— φιλείχων] Καὶ νῦν ἐκεῖνος ὁ τ. ῥ. φιλοτελημόνως π. G. Nil mut. Edd. Καὶ νῦν ἐκεῖνος etiam marg. *A*1. b Πιναρὰ] Sic *V*2. *S. A.* recte. Πινακὰ *Fl. J. B*1. *Ald. Fr. P. H.* c Προσιόντα] Nil mut. Edd. Προϊόντα *Gron.* d Ἀνελεῖν] Ἀνηρτήσειν G. & marg. *A*1. Nil mut. Edd. e Αὐτὰς] Sic *P.* aliaeque quaedam. Αὐτὰς *J.* f Ἀμόρφους] Ex Cod. P. Ἀμορφοτέρους Edd. priores.

8. Ἀλυργῆ] Πορφυρᾶ. *V.*
Ibid. Καὶ ὑσγινοβαφῆ ἀμπεχόμενος] Ὑσγινόν ἐστιν ἄνθος ἰοικὸς * ὑακίνθῳ βαθύτερον, ἴσως δὲ τὰ λεπτὰ χοιρίων αἱμάτων βαπτόμενα. *V.*

* Ὑακίνθῳ] Ὑακίνθου C.

noſſe virum videatur, oſtenderunt copioſe viri docti ad Nεκρ. 10, 4. Sed neque non commode (in ſutoris praeſertim ſemidocti ſermone familiari, & ad ſapientiam oſtendendam abrupto) jungi videntur iſta ἄσμενος ἐκεῖνος ἐξελαύνει. Quae abſconderat Drimylus, quae attingere auſus non fuerat, ea Simon *exigit*, protrahit e tenebris, & prodire in lucem atque conſpectum jubet, dum illis qua domi qua in publico utitur &c. Si τῷ ἐξελαύνει placeat ſolennem illam, in equo vel curru procedendi ſignificationem ſervare: tunc ἄσμενος illud jungendum cum φιλείχων, & intelligendum ad ἅπαντα ἐκεῖνα, & quae ſequuntur, verbum ἔχει. *J. M. G.*

6. Τὰ πιναρὰ] Legendum videtur ὁ τὰ ῥάκια τὰ πιναρὰ ἠμφισμένος, aut ſimile quid. F.G. Immo intelligitur, ut bene monet Cl. *Geſn.* Exempla dedere Cl. *Jenſ.* aliique ad *Mort. Dial.* X. §. 4. Conf. infra *Dis Accuſ.* c. 14. ὁ τὴν σύριγγα. *J. F. R.*

7. Τὸ τρύβλιον] Quia & paullo ſupra, & infra c. 29. & alibi hoc accentu in Edd. Luciani exaratum invenio, ita relinquo. Malim tamen τρυβλίον cum *Jung.* ad *Poll.* VI. Segm. 85. Ut βιβλίον aliaque diminutiva triſyllaba ſolent eſſe paroxytona. *J. F. R.*

Ibid. Ἀσμένως] (Pone comma poſt ἄσμενος) *Kuſt.* Ego in φιλείχων ἄσμενος mendum latere puto. *M. du S.*

8. Ἐξελαύνει] *Curru vectus in publicum prodit* &c. Male Interpres. *F. G.*

Ἐξελαύνει] Vidit igitur jam *Gujetus* idem quod Cl. *Graev.* Ita ſimplex ἐλαύνειν pro *proficiſci*, *Thucyd.* VIII. c. 108. ἀναζεύξας ἤλαυνεν ἐπὶ τοὺς Ἴωνας. *ſolvens* (navim) *properabat in Ioniam.* Aelian. V. H. I. 31. pr. ὅταν εἰς Πέρσας ἐλαύνῃ βασιλεύς. *Quum* Rex in *Perſidem equitat.* Ibid. c. 33. Ἀρταξέρξῃ ἐλαύνοντι τὴν Περσίδα. *Artaxerxi per Perſidem equitanti.* Quae conſtructio ne durior videatur, confer Lucian. *Rhet. praec.* c. 5. ἐρέμην πολλὴν ἐλάσαντες. Et *Alex.* c. 46. f. γῆν πρὸ γῆς ἐλαύνειν. Item ἐπελαύνειν pro *adventare*, in *Quom. Hiſt.* c. 3. Ἐξελαύνειν autem rurſus hoc *Dial.* c. 25. ἐξελαύνειν λεπτολογούμενον —— ἄρχεσθαι. *J. F. R.*

Ibid. Ὑσγινοβαφῆ] Ὑσγινον, plantae genus, cujus ſuccus violaceum vel purpureum tradit colorem. Qualis autem ea ſit, utrum hyacinthus, an vaccinium, an coccus, an glaſtum, non convenit inter Auctores. Sunt qui dicunt ὕσγιν eſſe plantam, & ὕσγινον, quae exinde fit, tincturam; eamque non purpuream, ſed rubram eſſe: magis congrue forſan huic loco; nam diffe-

poëticus ille ceſtus, reddit amabiles. Audis vero & poëtas dicentes:

Pecunia ingens generis humani bonum; &,
Pecunia in res regimen humanas tenet.

Sed quid inter haec ridebas, galle?

15. GALL. Quod ignorantia quadam tu etiam, Micylle, ſimiliter ac reliquum vulgus, deceptus es circa divites. At illi, bene noris, multo miſeriorem quam vos vitam agunt. Hoc tibi dico, qui & pauper & dives ſaepe fuerim, & vitae uniuscujusque fecerim experimentum: paullo poſt autem tu quoque ſcies ſingula. MIC. Sic per Jovem: tempus enim jam eſt, ut dicas, quomodo mutatus fueris, & quorum de unaquaque vita tibi ſis conſcius. GALL. Audi ergo. Verum hoc ante noris, neminem mihi viſum, te qui vivèret beatior. MIC. Me, galle? Ita tu beatus ſis! irritas enim me, ut tibi maledicam. Verum dic ab Euphorbo inde facto initio,

ὡς ὁ ποιητικὸς ἐκεῖνος λεγός. ἀκούεις δὲ καὶ τῶν ποιητῶν λεγόντων·

Ὦ χρυσὲ δέξίωμα κάλλιστον κτέρας.

Χρυσός γάρ ἐστιν, ὃς βροτῶν ἔχει κράτη.

ἀλλὰ τί μέλαξυ ἐγέλασας, ὦ ἀλεκτρυών;

ΑΛΕΚ. Ὅτι ὑπ' ἀγνοίας, ὦ Μίκυλλε, καὶ σὺ τὰ ὅμοια τοῖς πολλοῖς ἐξηπάτησαι περὶ τὸν πλουσίων. οἶδ', εὖ ἴσθι, πολὺ ἀθλιώτερον ὑμῶν τὸν βίον βιῶσι. λέγω δέ σοι, καὶ πένης καὶ πλούσιος πολλάκις γενόμενος, καὶ ἅπαντος βίου πεπειραμένος μικρὸν δὲ καὶ αὐτὸς εἴσῃ ἕκαστα. MIK. Νὴ Δία, χαίρος γὰρ ἤδη καὶ σὲ εἰπεῖν ὅπως ἠλλάγης, καὶ ἃ σύνοιδα τῷ βίῳ ἑκάστῳ. ΑΛΕΚ. Ἄκουε, τοσοῦτόν γε προειδώς, μηδένα με σοῦ εὐδαιμονέστερον βιοῦντα ἑωρακέναι. MIK. Ἐμοῦ, ὦ Ἀλεκτρυών; εἶτα σοι γένοιτο. προάγεις γάρ με λοιδορεῖσθαί σοι. ἀλλὰ εἰπὲ ἀπὸ Εὐφόρβου ἐξάμε-

g Κτίρας] Sic Luciani Edd. *βροτοῖς Eurip.* l. c. *h* Προειδῶς] Προειπὼν *Pell.* *i* Προάγεις] Προάγῃ marg. *Ar.* & P. *k* Λοιδορεῖσθαι] Conſtans lectio.

30. Τοῖς πολλοῖς] Τοῖς ἀνοήτοις. Ex multis', i. e. ex malis ignavisque & ſtultis. *G.*

differunt, opinor, inter ſe ἀλαργὶς, καὶ τὸ ὑσγινοβαφές. *E.L.*

Ὑσγινοβαφῆ] *Aelian.* V. H. III. c. 9. Ἐπ' αὐτοῖς δὲ πολῖται χίλιοι, φλόγινα ἐνδεδυκότες ὑσγινοβαφῆ. Ubi Cl. *Periz.* ex *Salmaſ.* Exerc. Plin. p. 272. docet colorem ὑσγινοβαφῆ medium fuiſſe inter coccum & purpuram, propiorem tamen purpurae. Plura *Salmaſ.* p. m. 193. *J.F.R.*

13. Ἐγὼ μὲν ἰδὼν προσιόντα] An non προϊόντα? Ut infra in hoc libello. ὥσπερ ὁπόταν προάωμαι, οἱ μὲν πολλοὶ προσκύνουσιν. *J.G.*

20. Αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς] Non reprehendo vulgatam, αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνελεῖν αὐτὰς· ſed magis tamen probo libri veteris ſcripturam, in qua αἱ δὲ ἀπειλοῦσιν ἀνηρτῆσιν αὐτὰς. *Minantur ſe ipſas ſuſpenſuras.* Hae ſunt & minae & facinora mulierum perdite amantium. In hoc ipſo Luciano non unum eſt exemplum. *J.G.G.*

26. Ὦ χρυσὲ] *Homer.* Il. Z. 214. *Eur.* fr. Belleroph. 70. v. 6. Addend. Vide not. ad Τιμ. c. 24. pro βροτοῖς autem legitur hic κτίρας, quod obſervandum. Apud *Athenag.* legitur ἀξίωμα pro δ—. *Leopard.* 44. Apud *Grotium* δξ— *M.du S.*

Ὦ χρυσὲ, δέξίωμα] Dedimus interpretationem prioris verſiculi Euripidei apud *Senecam* ep. 115. ſervato etiam a *Barneſio* fragm. Belleroph. vſ. 70. Qui nimirum etiam ultimam vocem non ponit κτίρας, ſed βροτοῖς, quam ſubſtituere fortaſſe, qui inſolentiam illius vitarent. Eſt caeteroqui κτίρας apud *Heſychium* κτῆμα, quod probe huc convenit. Alterum verſiculum & ad Incerta retulit *Barneſius* vſ. 387. & in Add. Belleroph. vſ. 6. ubi etiam ita vertit, *Aurum eſt quod homines vincit imperio ſuo.* *J.M.G.*

Ibid. Κάλλιστον κτίρας] In Euripide κ. βροτοῖς. *J.B.*

Ibid. Κτίρας] Κτίρας hic locum habere non videtur. *F.G.* Recipiatur ergo pro eo βροτοῖς ex *Eurip.* vertaturque: *Aurum res jucundiſſima mortalibus.* *J.F.R.*

41. Λοιδορεῖσθαί σοι] Suſpecta videtur *Solano* haec fuiſſe lectio, quod aſteriſco adpoſito ſignificavit. Sed λοιδορεῖσθαι videtur paſſivum eſſe, & σοι pro ὑπὸ σοῦ valet. q. d. προάγεις με πρὸς τὸ λοιδορεῖσθαι ὑπὸ σοῦ· ſive ἵνα σοι λοιδορῶμαι. quid cauſſae lateat; cur igitur improbarit, non ſatis adſequor. An quia λοιδορῶμαι plerumque medium eſſe ſolet; an quia dativum amat & λοιδορεῖσθαι τινι activa poteſtate dici ſoleat, hic vero λοιδορεῖσθαι μοὶ dici viſum fuerit? vix credo, quia μοι ad προάγειν pertinere, ſatis videre potuit. Sed melior occaſio erit hoc diſcutiendi ad *Icarom.* c. 30. f. ubi activum λοιδορεῖν, quod alias accuſativo jungitur, manifeſto conſtruebatur cum dativo, in Edd. *J.F.R.*

μενος, ὅπως ἐς Πυθαγόραν μεθεβλήθης, εἶτα ἐξῆς ἄχρι τοῦ ἀλεκτρυόνος· εἰκὸς γὰρ σε πολλὰ ἰδεῖν καὶ παθεῖν, ἐν πολυπραγμοσύναις δέαι τοῖς βίοις.

quomodo mutatus sis in Pythagoram, ac deinceps usque ad gallum: verisimile enim est multa vidisse te ac passum, in diversis adeo vitis.

ΑΛΕΚ. Ὡς μὲν ἐξ Ἀπόλλωνος τὸ πρῶτον ἡ ψυχή μοι καταπταμένη εἰς τὴν γῆν ἐνέδυ ἐς ἀνθρώπου σῶμα, ἤν τινα τὴν καταδίκην ἐκτελοῦσα, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν, ἄλλως τε [a] οὔτε ὅσιον οὔτε ἐμοὶ εἰπεῖν, οὔτε σοὶ ἀκοῦσαι τὰ τοιαῦτα. ἐπεὶ δὲ Εὔφορβος ἐγενόμην. . . . ΜΙΚ. Ἐγὼ δὲ πρό γε τούτου, ὦ θαυμάσιε, τίς ἦν, τοῦτό μοι πρότερον εἰπέ, εἰ καγώ πω ὅλε [b] ἠλλάγην ὥσπερ σύ. ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ΜΙΚ. Τίς οὖν ἦν, εἴ τι ἔχεις εἰπεῖν; ἐθέλω γὰρ τοῦτο εἰδέναι. ΑΛΕΚ. [c] Σὺ; μύρμηξ Ἰνδικὸς τὸ χρυσίον ἀνορυττόντων. ΜΙΚ. Εἶτα ὤχνουν ὁ κακοδαίμων [d] ὀλίγον τῶν ψηγμάτων [e] ἤκειν

16. GALL. Quomodo ex Apolline primum anima mea devolans in terram hominis corpus subierit, quam ita poenam luerit, longum fuerit dicere: & alioqui neque dicere mihi talia fas est, neque tibi audire. Cum vero Euphorbus essem . . . MIC. Ego vero ante haec, o admirabilis, quis fuerim, hoc mihi prius dicito. Utrum ego quoque, sicut tu, immutatus sum? GALL. Ita sane. MIC. Quis igitur fui? numquid habes dicere? volo enim hoc scire. GALL. Tu formica Indica de eo genere, quae aurum effodiunt. MIC. Tum pigratus sum miser, paucarum mi-

ca-

a Οὔτε] Sic *H. P. B1.* &c. Οὐδ' *J. P.* Οὔτε Ex. *Fl.* b Ἠλλάγλω] Ἠλλάγμλω marg. *A1.* c Σὺ μύρμηξ &c.] Sic *Coll.* & *Fl.* cum cett. Edd. habere notat *M. du S.* d Ὀλίγον] Ὀλίγων *B1.* e Ἤκειν] Ἧκεν *Fl.*

47. Ἀπόλλωνος] (Pythagorae animam ab Apolline ad homines missam, ut res certissima, de qua οὐδεὶς ἂν ἀμφισβητήσειε, affirmat *Jamblichus* in vita Pythag. c. 2. *Priorem esse corpore* a Pythag. docuit *Plato* Tim. Ed. *Bas.* 1556. p. 478. l. 40. *alatam* esse, Phaedone p. 204. l. 33.) *Leedes.* Vide N. A. XX. & *Diog. Laërt.* post pag. 507. B. *M. du S.*

Ibid. Ἐξ Ἀπόλλωνος] Servat decorum Lucianus. Volebat suspicionibus quibusdam homines inducere Pythagoras, ut crederent, se esse Apollinem. Vid. *Jamblichus* s. 177. & *Porphyr.* s. 28. *J. M. G.*

49. Καταδίκην] Memorat *Clem. Alex.* Strom. III. Philolaum Pythagoricum sic dixisse, μαρτυρίοις δὲ ἐχρῶντο οἱ παλαιοὶ θεολόγοι τε καὶ μάντεις, ὡς δή τινας τιμωρίας αἱ ψυχαὶ τῷ σώματι συνίζωνται, καθάπερ οὐ σῶμα τοῦτο τίθανται. Hujus sententiae Orpheum esse auctorem tradit *Plato* Cratyl. p. 55. l. penult. *E. L.*

58. Μύρμηξ Ἰνδικὸς] (De qua *Prop.* III. 13.

Inda cavis aurum mittit formica metallis.

Et mira de eadem narrat *Plin.* XI. 31. cui non multum absimile narrat etiam *Herodotus* in Thalia.) *Leedes.* Quasnam formicas Indicas, quae aurum effodiant, tradiderint veteres, ex *Aeliano* disces de anim. III. 4. De his etiam *Philostr.* 229. ubi in nota habes Auctorum loca de iis, quae nos ubi de Gryphibus, cum aliis insuper attulimus, ad Ἐν δὲ ultimum. *M. du S.*

59. Εἶτα ὤχνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπεστασιάμην] Salmuriensis: *Itane neglexi infelix vel pauca frusta in vitam importare, cum illo essem alitus.* Sed ἤκειν ψήγμασι ἐς βίον significatne *frusta importare in vitam?* In editione Basileensi Graeca 1555. legitur, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων ἤκειν. Constat sane ἥκειν construi cum secundo casu, ut apud Herodotum εὖ ἥκω χρημάτων; *sum pecuniosus, dives.* εὖ ἥκω φρενῶν apud eundem *sum prudens.* Sed dum semper εὖ aut πόρρω, adjunctum habet. Quod concise dicunt εὖ ἥκειν τῶν χρημάτων, integrum est, οὐ πολὺ ἐπὶ πολὺ τῶν χρημάτων. Sed hic habere locum non potest, ne nunc dicam ὀλίγον legi in *Mf. Florentina*, Aldina, ceterisque editionibus. In *Florentina* vero editione scribitur ἥκων pro ἥκειν. Inde mihi persuasi excidisse & hic verbum φέρων. Et legendum ἥκειν φέρουσα. *Omisi ferre in vitam.* Est loquendi genus, ut multa hujus generis alia, Graecis peculiare, ἥκω φέρων est *fero.* Isaeus: *ἐὰν γενομένας λαβόντας ἥκειν φέρων. non adfert factas testamenti tabulas.* Apud Poëtas vero, imprimis apud *Homerum*, infinita talium locutionum sunt exempla. *J. G. G.*

Εἶτα ὤχνουν ὁ κακοδαίμων ὀλίγον τῶν ψηγμάτων ἤκειν ἐς τὸν βίον, ἐξ οὗπερ ἐπεστασιάμην] Basileensis editio, ὀλίγων τῶν ψηγμάτων. Idque sanius. Caeterum verba haec ita versa vulgo leguntur, *Itane neglexi infelix vel pauculo frusta in vitam importare, cum illo essem alitus?* Sed profecto haec versio a mente scriptoris est alienissima. Rogarat Micyllus Pythagoricum suum Gallum, quis ipse antea fuisset; respondebat Gallus, eum (Micyllum) fuisse μύρμηκα Ἰνδικὸν, ex iis qui aurum effodiunt. Tum vero pauperculus Micyllus, *Ita-*

ne

carum ſumito inde viatico in hanc vitam venire? Verum etiam, quid poſt ero, mihi dic: veriſimile enim eſt te ſcire. Si enim bonum quid fuerit, ſurgam ſtatim, & ab ipſo illo, in quo tu modo inſiſtis, clavo me ſuſpendam. GALL. Nullo iſtud modo reſciſcas.

17. Verum enim vero cum Euphorbus eſſem, ad illa enim redeo, pugnavi ad Ilium, interfectusque a Menelao, interjecto aliquo tempore veni in Pythagoram: interim vero ſine domo manſi, dum pararet mihi Mneſarchus domicilium. MIC. Cibine, o noſter, expers & potus? GALL. Nimirum. neque enim indigebat his, niſi ſolum corpus. MIC. Numquid ergo res Iliacae, hoc mihi prius dicito, tales ſunt, quales geſtas eſſe Homerus ait? GALL. Unde iſte ſciret, Micylle? qui, cum iſta

ἐς τ βίον, ἐξ ἐκείνε ἐπισιτισάμενος; ἀλλὰ ἔχ τί μοι τῦτο ἔσομαι, εἰπέ· εἰκὸς γὰρ εἰδέναι σε. εἰ γάρ τι ἀγαθὸν εἴη, [f] ἀπάγξομαι ἤδη ἀναρτὰς ἀπὸ τῦ ταττάλε, ἐφ' ᾧ σὺ ἔστηκας. ΑΛΕΚ. Οὐκ ἂν μάθοις τῦτο ἐδεμιᾷ μηχανῇ.

Πλὴν ἀλλὰ ἐπεὶ Εὔφορβος ἐγενόμην (ἐπάνειμι γὰρ ἐπ' ἐκεῖνα) ἐμαχόμην [g] ἐν Ἰλίῳ, ἔχ ὑποθανὼν ὑπὸ Μενελάου, χρόνῳ ὕστερον ἐς Πυθαγόραν ἦκον. τέως δὲ ἐπιμένων [h] ἄοικος ἔτως, ἄχρι δὴ ὁ Μνήσαρχος [i] ἐξεργάσηταί μοι τ οἶκον. ΜΙΚ. Ἄσιτος ὢν, ὦ τᾶν, ἔχ ἄποτος; ΑΛΕΚ. Καὶ μάλα. ἐδὲ γὰρ ἐδὲ τύτων, ἢ μόνῳ τῷ σώματι. ΜΙΚ. Οὐκῦν τὰ [k] ἐν Ἰλίῳ πρότερόν μοι εἰπέ· τοιαῦτα ἦν οἷα φησιν Ὅμηρος γενέσθαι αὐτά; ΑΛΕΚ. Πόθεν ἐκεῖνος ἠπίστατο, ὦ Μίκυλλε, ὃς γιγνομένων ἐκείνων,

[f] Ἀπάγξομαι] Ἀπάγχομαι *Fl.* [g] Ἐν] Sic Edd. octo. Ἐπ' *F.* & *V2.* & marg. *A1.* [h] Ἄοικος] Ἀοικητος *P.* [i] Ἐξεργάσηται] Ἐξεργάσιται *Fl.* male. [k] Ἐν] Nihil jam variet. invenio.

70. Περιέμδων ἄοικος] Πρὸ τύτε φησὶν εἰς τὸ σῶμα τῦ Πυθαγόρε ἐπλανώμην, * οἷον ζητῶν, ὅ ἐστι σῶμα, ἕως †ὅτε Μνήσαρχος ὁ πατὴρ ὁ ἐμὸς ἔκτισέ μοι οἶκον, τυτέστιν ἔσπειρέ μοι. *V.*

73. ‡Ὦ τὰν] Ὦ ἑταῖρε. *V.* In altero *Voſſ.* in Folio ſic: Ὦ τὰν] Ὦ τὰν σημαίνει τὸ ἑταῖρε. ἔχ γίνεται ὥσπερ τὸ ἔτης, ὃ σημαίνει τ συγγενῆ. § καείγνητοί τε ἕται τε. ἐξ αὐτοῦ γάρ ἐστιν, ὡς μύχις μυγιὸς, ἔχ ὁ συγκοπῇ ἑτᾶρ. ἔχ ἡ κλῆσις ὦ ἑτᾶρ, ἔχ ἀποβολῇ τῦ ¶ Ε. τὰν. *V.*

* Οἷον] Ante editum erat corrupte οἷς καὶ ζητῶν, quod etiam legebatur in V. Οἷον emendant C. quod recepimus. *M. du S.*

† Ὅτι] Ὅτι edita. Correxit *M. du S.*

‡ Ὦ τὰν] Hoc accentu bis ſic exaratum inveni. Τὰν vero Edd. Luciani & *Ariſtoph.* Sed Τὰν ruſſus in Lucian. *Icarom.* non longe a pr. *J. F. R.*

§ Καείγνητοί τε ἕται τε] *Hom.* Il. Π. 456. *M. du S.*

¶ Ε. τὰν] Lege Ε. ὦ τάν. *M. du S.*

ne ego infelix pigratus fui in vitam venire, pauculis inde fruſtis pro commeatu mecum ſumptis? J. F.

Ibid. Ὅπως — ἦκον — ἐπισιτισάμενος] Nihil deeſt ad ſenſum, modo aliter conſtruantur verba, quam adhuc factum, aut leviſſima tranſpoſitione juventur, ad quam Cl. *Geſneri* verſio pronum iter monſtrat. Quod enim Cl. *Graevius* φέρουσα ingerit, concederem, ſi plane opus eſſet, &, ſi φέρων dixiſſet, bene haberet, idque voluit credo, ſed non attendit ad ſequentem nominat. ἐπισιτισάμενος. Conf. ſupr. *Alex.* c. 6. ἐπισιτίσαντό τι τὰ ἀρκοῦντα, *Arrian.* L. III. c. 20. f. Ἐπισιτισάμενος δὲ αὐτόθι, ὅτι ἔρημον τὴν πρόσω χώραν ἤκουεν. Noſtrum infra *Icar.* c. XI. Et *Bis Accuſ.* c. 28. pr. Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπισιτίσαλο. Unde videbis, non eſſe *alo, comedo*, ut vulgo cum Lexicographis vertebatur, ſed *in viaticum capio.* ſ. de frumento mihi proſpicio. *J. F. R.*

60. Ἦκειν — ἐπισιτισάμενος] (Supple partic. ἄγων, aut φέρων.) *Leedes.* Vide N. Δ. I. Ἐπισκ. c. 20. & *Eurip.* Orch. 1323. De ἐπισιτ— vide Ἰκαρ. c. 11. *M. du S.*

68. Ἐπ' Ἰλίῳ] Omnes Edd. praeter *Venetas* ἐν Ἰλίῳ, quod & ferri poterat, quia Trojanus Euphorbus. Vide Συμπ. c. 35. *M. du S.*

Ἐν Ἰλίῳ] Non auſus ſum ἐπ' recipere, quia mox poſt verſum hinc ſextum eodem reſpiciens ἐν Ἰλίῳ ruſſus ait, & quamvis pugna revera non *intra*, ſed ad Ilium geſta ſit, tamen & ἐν ſic utitur *Homer.* quem indicavi ad *Quom. Hiſt.* c. 28. No. 73. Ubi Lucian. etiam ἐν Ἐφέσῳ, & c. 38. ἐν Ὀλύνθῳ pro ἐπὶ. *J. F. R.*

79. Ἀποθανὼν ὑπὸ Μεν.] *Hom.* Il. P. 47. ſeqq. *M. du S.*

Ibid. Χρόνῳ ὕστερον] *Diog. Laërtius* Hermotimum & Pyrrhum piſcatorem Delium fuiſſe, antequam Pythagoras eſſet, tradit p. 215. B. *A. Gellius* poſt Pythagoram Pyrandrum fuiſſe, deinde Callicleam deam, deinde feminam pulchra facie meretricem, cui nomen fuerat *Alce.* IV. 11. (Vide *Menag.* ad *Diog. Laërt.* l. c.

νων, κάμηλος ἐν Βάκτροις ἦν. ἐγὼ [a] δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑποφύεις [b] μηδὲν γε-νέσθαι τότε, μήτε τὴν Αἴαντα οὕτω μέγαν, μήτε τὴν Ἑλένην αὐτὴν οὕτω καλήν, ὡς οἴονται. [c] εἶδον γοῦν λευκήν μού τινα καὶ βοώπιδα τὴν τράχηλον, ὡς εἰκάζειν κύκνου θυγατέρα εἶναι· τἆλλα δὲ, σφόδρα γε πρεσβύτιν, ἡλικιῶτιν τὴν ἀγέδου τὴν Ἑκάβης, ἣν γε Θησεὺς πρῶτον ἁρπάσας, ἐν Ἀφίδναις εἶχε, καὶ τὸν Ἡρακλέα γενόμενος· ὁ δὲ Ἡρακλῆς πρότερον εἶλε Τροίαν καὶ τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοὺς τότε μάλιστα. διηγεῖτο γάρ μοι ὁ Πάνθους ταῦτα, κομιδῇ μειράκιον ὢν, ἑωρακέναι λέγων τὸν Ἡρακλέα. ΜΙΚ. Τί δὲ, ὁ Ἀχιλλεὺς τοιοῦτος ἦν ἄριστος τὰ πάντα, ἢ μῦθος ἄλλος καὶ ταῦτα; ΑΛΕΚ. Ἐκείνῳ μὲν οὐδὲ συνηνέχθην, ὦ Μίκυλλε, οὐδ' ἂν ἔχοιμί σοι εἴπως ἀκριβῶς τὰ παρὰ τοῖς Ἀχαιοῖς λέγειν· πόθεν γάρ, πολέμιος ὤν; τὸν μέντοι ἑταῖρον αὐτοῦ τὸν Πάτροκλον ἐγὼ χαλεπῶς ἀπέκτεινα, δηλάσας τῷ δόρατι. ΜΙΚ. Εἶ-

fierent, Camelus esset in Bactris? Ego vero tantum tibi dico: supra naturam tum factum esse nihil, nec fuisse tum, neque ita magnum Ajacem, neque Helenam ipsam ita pulchram, ut putant. Vidi enim candidam quidem aliquam, longo collo, ut cycni filiam agnoscere, caeterum valde anum, & Hecubae fere aequalem; quam Theseus primum raptam habuerit Aphidnis, qui cum Hercule vixit. Hercules autem prius Trojam ceperat, patrum, qui tum erant, nostrorum circiter aetate. Narrabat mihi enim ista Panthus, dicens, visum a se, puero admodum, Herculem. MIC. Quid vero, Achillesne talis fuit, praestantissimus undique? an haec quoque temere conficta? GALL. Cum illo nihil mihi negotii fuit, Micylle. Neque possim tibi accurate adeo, quae apud Graecos acta sunt, dicere. Quomodo enim? qui essem hostis. Verum ipsius Patroclum amicum non magno negotio hasta trajectum interemi. MIC. Dein-

a Δὲ] Abest a *Fl.* b Μηδὲν] Restitut. ex marg. *A1.* L. P. Μηδὲ Edd. priores. Μὴ δὲ *F.* c Εἶδον] Οἶδα male *F. Fr. Fl.* Recte prius *P. B. H. S.*

79. Ἐν Βάκτροις] Χώρα Περσική. *V.*

81. Αἴαντα] Ὅρα οἷα φησὶν, εἰ μὴ ὡς θεασάμενον τὰ τῷ Ὁμήρῳ, καὶ ἐν σκιαμαχίᾳ παιδιᾶς, ἀλλ' ἅμως ἐναντία τοῖς ἐκείνῳ συγγραφεῖσι μὴ ὠφελῆσθαι ἡμᾶς. καὶ μάλιστα περὶ τῆς Τροίας ὅτι πρώην ὑφ' Ἡρακλέους . . . . σχεθὴν ἡ Τροία. *G.*

97. * Πολέμιος ὤν] Ὁ μὲν Εὐφορβος τῶν Τρώων, ὁ δὲ Ἀχιλλεὺς τῶν Ἑλλήνων. *V.*

* Πολέμιος ὤν] Huc retulit hoc scholion *Selan.* quum ante ad verba τὸν μέντοι ἑταῖρον esset relatum.

l. c. p. 26. DE.) Æthalidem praeter alios inserit *Porphyr.* No. 45. & *Tertullianus* de anima. Noster inter Euphorbum & Pythagoram vacuum ponere videtur. De Pythag. Euphorbum se probante vide *Jambl.* No. 63. & 134. & not. & *Diog. Laërt.* l. c. *M. du S.*

79. Ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν] Scribe: ἐγὼ δὲ τοσοῦτόν σοι φημὶ ὑποφύεις μηδὲν γίνεσθαι τότε. Et sic legit interpres Latinus, quamvis omnes editiones Graecae μηδέ. *F. G. G.*

80. Μηδὲν] P. & L. uti emendare jusserat Cl. *Graevius.* In Impr. μηδέ, aut disjunctim μὴ δέ. *M. du S.*

87. Ἀφίδναις] *Diodor. Siculus* habet in singulari Ἀφίδνᾳ IV. Φοβηθεὶς ὁ Θησεὺς ὑπεξέθετο τὴν Ἑλένην εἰς Ἀφίδναν, τῆς Ἀττικῆς πόλεων. *E. L.*

89. Τοὺς τότε] Recte addita haec sunt, ut ad Euphorbum referantur, non ad Pythagoram. *M. du S.*

98. Πάτροκλον] *Hom.* Il. Π. 808. *M. du S.*

99. Ἀσύστοινα] Non peremisti, o bone, vulnerasti tantum; Hector peremit v. 818. & seqq. *E. L.*

1. Ὁ Μενέλαος &c.] *Hom.* Il. P. 47. seqq. *M. du S.*

10. Βόλλις τὰς Ὥρας] Orum ajunt Regem Ægypti fuisse, nescio quot annos ante urbem Romanam conditam. *Gilb. Cognatus* eos Ori duos libros, opinor, vult, qui annexi *Pierii Valeriani* Hieroglyphicis, scripti primi fuerunt ab Oro isto, ut ibi vocatur, Apolline, in lingua Ægyptiaca, in Graecam autem a nescio quo Philippo versi. *Isidis* autem *librorum* meminit *Plato*, in II. Dial. de Legum latione, vocatque Τῆς Ἴσιδος πομπάτα, τὰ τὴν πολὺν τοῦτον σεσωσμένα χρόνον μύλη. *E. L.*

11. Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν] Καὶ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐπλεύσας ὕστερον διέβησε τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὅτε ἤδη με. Interpolator: *Et cum in Italiam rursum vela fecissem, eo affectu Graecos ejus temporis imbui, ut me Deum praedicarent.* *Palmerius* cum vidisset in ultimis verbis labem haerere, censebat legendum esse, ὅτε

Deinde te multo etiam minori Menelaus. Sed ſatis de his. Jam dic de Pythagora.

18. GALL. In univerſum, Micylle, Sophiſta fui: oportet enim, puto, vera dicere: alioquin nec illiteratus, nec inexercitatus rerum optimarum diſciplina. Peregrinatus ſum in Aegyptum, ut de ſapientia conferrem cum prophetis; atque admiſſus in adyta, Hori libros & Iſidis edidici: tum rurſus navi in Italiam delatus, eo adduxi Graecos illius regionis, uti me pro Deo haberent. MIC. Audivi iſta, teque putatum eſſe revixiſſe poſt mortem, & oſtendiſſe iis aliquando femur aureum. Verum illud mihi dic, quid in mentem tibi venit, ut legem ferres de carnibus fabisque non edendis? GALL. Noli perquirere talia, Micylle. MIC. Quid ita, galle? GALL. Quia pudet me verum tibi de ilΙτά σε ὁ Μενέλαος μακρῷ εὐχερέστερον· ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἱκανῶς· τὰ Πυθαγόρου δέ, ἤδη λέγε.

ΑΛΕΚ. Τὸ μὲν ὅλον, ὦ Μίκυλλε, σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν, χρὴ γάρ, οἶμαι, [d] τἀληθῆ λέγειν. ἄλλως δὲ οὐκ ἀπαίδευτος οὐδ' [e] ἀμελέτητος τῶν καλλίστων μαθημάτων. ἀπεδήμησα δὲ εἰς Αἴγυπτον, ὡς συγγενοίμην τοῖς προφήταις περὶ σοφίας, καὶ ἐς τὰ ἄδυτα καλεληθὼν, ἐξέμαθον τὰς βίβλους τὰς Ὥρου καὶ Ἰσιδος, κἀγὼ αὖθις εἰς Ἰταλίαν ἐκπλεύσας, οὕτω διέθηκα τοὺς κατ' ἐκείνα Ἕλληνας, ὥστε θεὸν [f] ἡγοῦν με. MIK. Ἤκουσα ταῦτα, καὶ ὡς δόξειας ἀναβεβιωκέναι ἀποθανών, καὶ ὡς χρυσοῦν τὸ μηρὸν [g] ἐπιδείξαιο τοῖς αὐτοῖς. ἐκεῖνο δέ μοι εἰπὲ, τί σοι ἐπῆλθε νόμον ποιήσασθαι μήτε κρεῶν, μήτε κυάμων ἐσθίειν; ΑΛΕΚ. Μὴ ἀνάκρινε [h] τὰ τοιαῦτα, ὦ Μίκυλλε. MIK. Διατί, ὦ ἀλεκτρυών; ΑΛΕΚ. Ὅτι αἰσχύνομαι λέγειν πρὸς σὲ τὴν ἀλήθειαν [i] ὑπὲρ αὐτῶν.

d Τἀληθῆ] Τἀληθὶς P. *e* Ἀμελέτητος] Et ſic eſſe in *Fl. Fr.* ac *J.* not. *M. du S.* *f* Ἥγουν] Reſtitut. ex Mſ. *Graev.* & P. & marg. *A1.* ἤδον Edd. anteriores. ἰδὼν *Palm.* neſcio unde. *g* Ἐπιδείξαιο] Et ſic *Fl.* cum cett. *h* Τὰ τοιαῦτα] Ταῦτα *Fl.* *i* Ὑπὲρ] Sic Edd. excepta *Fl.* quae περὶ, cum marg. *A1.*

4. Σοφιστὴς ἄνθρωπος ἦν] Καθόλου σοφιστὰς ἐκάλουν τοὺς ἀπατῶντας λόγῳ τὸ λόγων. *V.*

10. Ἄδυτα] Ὅτι Ὥρος καὶ Ἶσις περὶ τὰ ἀδύτων παρέδοσαν ἐν βιβλίοις αὐτοῖς. *G.*

ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. Sed una immutata litterula vidi puer fere ſcribendum eſſe, ὥστε θεὸν ἡγόν με. *ut me pro Deo ducerent*, ſeu *haberent*. & vere me vidiſſe Mſ. poſtea declaravit qui eandem ſervavit ſcripturam. *J.G.G.*

12. Τοὺς κατ' ἐκεῖνα] Τὰ χωρία. ut *Ariſtoph.* Nub. II. 1. οὐκ ἴσα ταῦτ' ἄλλα. *Non alia ſunt praeter haec loca.* *E.L.*

Ibid. Κατ' ἐκεῖνα Ἕλληνας] Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 93. ſuper hoc loco ait: perperam Interpretem haec Luciani vertiſſe: *Graecos ejus temporis*; hoc enim dici κατ' ἐκείνους ſc. χρόνους. Sed κατ' ἐκεῖνα dici pro κατ' ἐκείνα μέρη τῆς γῆς. Adeoque & hic reddendum: *Graecos, qui iſthic erant.* Id quod pluribus demonſtratum videas ibid. *J.F.R.*

13. Ὥστε θεὸν ἰδὼν με] Lego ὥστε ὡς θεὸν ἰδεῖν με. *J.P.aG.*

14. Ἀναβεβιωκέναι] *Diog. Laërtius* p. 219. A. B. ex Hieronymo quodam refert, Pythagoram deſcendiſſe εἰς ᾅδου, atque ibi vidiſſe *Heſiodi* & *Homeri* animas neſcio quas poenas luentes. *E.L.*

15. Χρυσοῦν τὸ μηρὸν] *Jambl.* in vita Pythag. No. 92. & *Diog. Laërt.* p. 216. E. λέγεται δὲ αὐτοῦ ποτε γυμνωθέντος τὸ μηρὸν ὀφθῆναι χρυσοῦν. *Porphyrius* ait, id eum oſtendiſſe Abaridi ſacerdoti Apollinis, ante opinanti ipſum eſſe Apollinem, ut eo viſo pro certo haberet. *E.L.*

21. Περὶ αὐτῶν] Sic *Fl.* Ed. melius quam ut in reliquis eſt ὑπέρ. *M. du S.*

Ὑπὲρ αὐτῶν] Lubens admitterem περὶ, cum *Fl.* ſi plures addicerent. Sed ὑπὲρ nondum rejicio cum *Solano*, qui id jam delerat: nam etſi norim qui differat ὑπὲρ & περὶ, tamen didici, ſaepe ὑπὲρ poni, ubi & περὶ locum haberet, aeque ac apud Latinos *ſuper* pro *de* vel *circa*, ut nimis notum ex *Virg.* Aen. I. fin. *Multa ſuper Priamo rogitans, ſuper Hectore multa.* Ita *Diog. Laërt.* videtur τῷ περὶ ſubſtituiſſe ὑπέρ, in prooem. p. 8. Segm. 10. pr. Τὴν δὲ τῶν Αἰγυπτίων φιλοσοφίαν εἶναι τοιαύτην, περί τε θεῶν & ὑπὲρ δικαιοσύνης. i. e. *philoſophiam de Diis & juſtitia*; *Aelian.* XII. 52. pr. Ἰσοκράτης ὁ Ῥήτωρ ἔλεγεν ὑπὲρ τῆς Ἀθηναίων πόλεως, ὁμοίαν εἶναι ταῖς ἑταίραις. *J.F.R.*

τῶν. ΜΙΚ. Καὶ μὴν οὐδὲν ὀκνεῖν [a] ἐχρῆν λέγειν πρὸς ἄνδρα σύνοικον, καὶ φίλον· δεσπότῃ γὰρ οὐκ ἂν εἴποιμι ἔτι. ΑΛΕΚ. οὐδὲν ὑγιὲς, [b] οὐδὲ σοφὸν ἦν, ἀλλ' ἑώρων ὅτι εἰ μὴ τὰ συνήθη, καὶ ταὐτὰ τοῖς πολλοῖς νομίζοιμι, ἧκιστα ἐκπλήξασθαι τοὺς ἀνθρώπους ἐς τὸ θαῦμα· ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι, τοσούτῳ θαμινώτερον ἄμην αὐτοῖς ἔσεσθαι. διὰ τοῦτο καινοποιεῖν εἰλόμην, ἐπόρρητον ποιησάμενος τὴν αἰτίαν, ὡς εἰκάζοντες ἄλλοι ἄλλως, ἅπαντες ἐκπλήττωνται, καθάπερ ἐν τοῖς ἀσαφέσι τῶν χρησμῶν. ΜΙΚ. Ὁρᾷς; καταγελᾷς μου [c] καὶ σὺ ἐν τῷ μέρει τοσοῦτον, ὅσον Κροτωνιατῶν, καὶ Μεταποντίων, καὶ Ταραντίνων, καὶ τῶν ἄλλων ἀφώνων σοι ἑπομένων, καὶ προσκυνούντων τὰ ἴχνη, ἃ σὺ κατὰ ἐπολιμπάνοις.

[d] Ἀποδυσάμενον δὲ τὸν Πυθαγόραν, τίνα

lis dicere. MIC. Sed nihil cunctari te oportebat ad virum contubernalem & amicum; dominum enim non amplius dixerim. GALL. Sanum nihil neque sapiens erat. Sed videbam, si consueta & eadem, quae vulgus, in legibus ponerem, in admirationem me non perducturum esse homines. Quo magis autem peregrina statuerem, tanto magis novum *atque admirabilem* me illis putabam futurum. Itaque novare quaedam instituì, arcanam ejus rei fingens causam, ut conjecturis utentes alii aliis, omnes admiratione percellerentur, ut in obscuris oraculis. MIC. Vides? non minus me pro mea parte derides, quam Crotoniatas & Metapontinos & Tarentinos, & reliquos, qui muti te sequebantur, adorabantque, quae tu inambulans relinqueres, vestigia.

19. Exuto vero Pythagora, quem post ea

a Ἐχρῆν] Χρὴ *Fl.* b Οὐδὲ] Καὶ *Fl.* c Καὶ σὺ ἐν] Κἂν solum *Fl.* Κᾆν σὺ *Schol.* Vulgatum tuetur P. d Ἀποδυσάμενον] Sic recte *P. S.* Ἀποδησάμενον cett. male.

34. Κᾆν σὺ τῷ μέρει] Καὶ σὺ μέρος φησὶ *καταγελᾷς μου ⊕ σὺ, ὅσον καταγέλασας Κροτωνιατῶν ⊕ τῶν ἄλλων. *V.*

* Καταγελᾷς μου] Ita correxit Idem; quum vulgo legeretur: καταγελάσω σε, & mox καταγέλασα —— τὸν ἄλλον, praveque adeo personae Galli tribuebantur. Quam emendationem eo libentius secutus sum; quia ex C. G. se eam hausisse ait, in quibus tamen alibi etiam corrupte lecta testatur Noster. *J.F.R.*

25. Οὐδὲν ὑγιὲς] Vide *Jambl.* No. 105. & 227. ubi fatetur ridicula iis videri, qui rationes mysticas ignorent. *M. du S.*

28. Ὅσῳ δὲ ἂν ξενίζοιμι] Ante ξενίζοιμι, μᾶλλον intelligendum relinquitur. Conf. nos supr. ad *Dial. pro Lapsi.* c. 12. *Quom. Hist.* c. 17. Et *Phal.* I. 1. Item πλείους post ὅσῳ omittum c. 8. Ibique notata. Pro *Imag.* c. 17. &c. *Anacr.* Od. XI. 11. Ὅσῳ πίλας τὰς μοίρης. *Quo magis mors alpropinquat.* Ubi μᾶλλον quidem praecedenti orationis membro praemissum, altero tamen facile reperendum. Ita comparativus adjectivi post ὅσον intelligendus in *Long. Past.* III. 118. ἡ φωνὴ τοσοῦτον ἐταύετο βραδίων, ὅσον ἤρξατο. *Sonus desinebat tanto serius, quanto inceperat*, i. e. quanto *serius* inceperat. Adde *Hippocr.* S. 2. aph. 10. Τὰ μὲν καθαρὰ τῶν σωμάτων, ὁκόσῳ ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάπτεις. ubi etsi sequitur μᾶλλον, tamen post ὁκόσῳ idem tacite supplendum relinquitur; & sic distinguo haec aphorismi verba, non comma cum Foëtio post μᾶλλον ponens. Sic ante ἢ intelligendum μᾶλλον, ap. *Alciphr.* III. Ep. 70. p. 444. Ἀθλικῆς σωμυλίας ⊕ ξένης, ἢ κατὰ τοὺς χωρίτας ἐπαΐων. Plura Cl. *Gesner.* ad *Jov. Conf.* c. 7. ubi inter exempla quae adfert, aptissimum hoc ex ejusd. Dial. fin. ἐβουλόμην ἂν ἵνα τοιοῦτον ἔχειν —— ἢ μυρίας μοι Βαβυλῶνας ὑπάρχειν. Sed quo plura? quum posterioris hujus ellipseos tot jam produxerit testimonia *L. Bos* de Ellipsi, p. 327—9. Prioris autem, post ὅσῳ, nullum. Ut autem ad priorem ellipsin non attendisse animadvertimus *Meibomium* in Epicteto, (*supra pro Lapsi.* c. 12.) Ita ad alteram non attendisse videtur Interpres *Herodiani* I. 17. 16. dum haec verba: *συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν*, reddit: *constituunt, aut faciendum sibi quamprimum, aut patiendum aliquid.* Cum deberet: *Constituunt aliquid audere potius, quam pati*, sive, *maluerunt praevenire, quam praeveniri*; sequitur enim eos Commodum veneno sustulisse, ne ipsi mortem subirent, quam is minabatur. Latinis eodem modo *magis* vel *potius* omittere, haud infrequens. *Tacit.* de mor. Germ. c. 6. f. *Cedere loco — consilii, quam formidinis arbitrantur. Sallust.* Catil. 48. 5. *Tanta vis hominis leniundi quam exagitandi videbatur*, ubi plura *Cort.* Adde viros Clar. *Gron. Duker.* ac *Drakenb.* ad *Liv.* I. XXV. §. 13. *Fenf.* Lect. Luc. p. 278. —9. & *Wopkens* Lect. Tull. p. 224. De potestate autem verbi ξενίζομαι, pro insolenti & peregrina re perturbari, vid. Rev. *Jac. Elsner.* ad Ep. Divi *Petri* IV. 4. ubi οὐ ᾧ ξενίζονται hoc Luciani aliorumque testimoniis firmatur. *J.F.R.*

34. Ἐν

ex induiſti? GALL. Aſpaſiam, meretri-
cem Mileſiam. MIC. Vah quid ais? Mu-
lier etiam inter alia fuit Pythagoras? fuit-
que tempus aliquando, ubi ova etiam tu pa-
reres, gallorum generoſiſſime. Conſueviſti
itaque cum Pericle, quum eſſes Aſpaſia? &
uterum ex eo geſtaſti, & lanas carpſiſti,
& deduxiſti fila, & meretricium gynae-
ceum habuiſti? GALL. Feci haec omnia
equidem, non ſolus, ſed etiam Tireſias an-
te me, & Elatis Caeneus filius. Quaecum-
que igitur in me jeceris ridicula, eadem in
illos jeceris. MIC. Quid ergo? utra tibi
vita fuit jucundior, cum vir eſſes, an cum
ſubagitaret te Pericles? GALL. Scis, quid
interrogaris? nec Tireſiae profuiſſe reſpon-
ſionem? MIC. Sed etſi tu non dicas, ſatis
Euripides illud diremit, cum dixit, malle

μιξάμην; ΑΛΕΚ. Ἀσπα-
σίαν τ' ἐκ Μιλήτου ἑταίραν. ΜΙΚ. Φεῦ τοῦ
λόγου, ᾗ γυνὴ ἦν ἐγένετο [c] ἐν τοῖς ἄλλοις,
ὁ Πυθαγόρας; ᾗ ἦν ποτε χρόνος, ὅτε ᾗ
σὺ ὠοτόκεις, ὦ ἀλεκτρυόνων γενναιότατε, ᾗ
συνῆδα Περικλεῖ, Ἀσπασία ὖσα; ᾗ ἐκεῖθεν
ἀπ' αὐτοῦ, ᾗ ἔρια ἔξαινες, ᾗ κρόκην κατῆ-
γες, ᾗ ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἑταιρικόν; ΑΛΕΚ.
Πάντα ταῦτα ἐποίουν, ὦ μόνος, ἀλλὰ ᾗ
Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ, καὶ ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ
Καινεύς, ὥστε ὁπόσα ἂν σκώψῃς εἰς ἐμέ,
ᾗ εἰς ἐκείνους σκώψας ἔσῃ. ΜΙΚ. [f] Τί
ἦν, πότερος ὁ βίος ἡδίων σοι ἦν, ὅτε ἀνὴρ
ἦς, ἢ ὅτε σε ὁ Περικλῆς [g] ὤπυιεν; ΑΛΕΚ.
[h] Ὁρᾷς, οἷον τοῦτο ἠρώτησας, οἶδε τῷ Τει-
ρεσίᾳ [i] συνενεγκοῦσαν τὴν ἀπόκρισιν; ΜΙΚ.
Ἀλλὰ καὶν σὺ μὴ εἴπῃς, ἱκανῶς ὁ Εὐριπί-
δης διέκρινε τὸ τοιοῦτον, εἰπών, ὡς τρὶς ἂν
θέ-

e Ἐν] Σὺν *Fl.* *f* Τί ἦν &c.] Τίς ἦν ποτε ἡδίων ὁ β. *Fl.* Vulgatum ſervat P. *g* Ὤπυιεν] Reſtitut. ex *Fl.* nam ὤπυιεν cett. *h* Ὁρᾷς] Ex P. & L. Sic dedi. Οἶδας Edd. omnes. *i* Συνενεγκοῦσαν] Συνεγκοῦσαν *H.* Ceterae quod edidi.

48. Ἀλλὰ ☾ Τειρεσίας πρὸ ἐμοῦ] Ὁ Τειρεσίας, ὡς λέγουσιν, εἶδε τὴν Ἀθηνᾶν λουομένην. κἀκείνη ὀργισθεῖσα μετέβαλεν αὐτὸν εἰς γυναῖκα. *V.*

49. Ὁ Ἐλάτου παῖς ὁ Καινεύς] Ὁ Καινεὺς πρότερον, ὡς φασὶν, γυνὴ ἦν. ἁρπάσθη ταύτης ὁ Ποσειδῶν. ᾗ δὲ οὐκ ἄλλως ἔφη συγγενέσθαι αὐτῷ εἰ μὴ ὁμόσῃ αὐτῇ πρότερον, ποιήσειν ὃ βούλεται. ὁμόσαντος δὲ τοῦ Ποσειδῶνος, εἶπεν, ὅτι ἄνδρα με ποίησον. ὁ δὲ λαβὼν τὸν ὅρκον ποιήσας οὐκ ἐδυνήθη συγγενέσθαι. λέγεται δὲ τὸν Καινέα οὐ γυναικὸς εἰς ἄνδρα μεταβαλόντα, ἀλλὰ γενναιότατον γενέσθαι ὑπὸ † κενταύρου μὴν ὀλέσθαι Ἐλάταις ἀλοὺς πόλεμον. *V.*

54. Οὐδὲ τῷ Τειρεσίᾳ συνενεγκοῦσαν] Ἐπὶ συμφέροντι γενομένην. ἠμφισβήτησαν γὰρ ἀλλήλοις ὁ Ζεὺς καὶ ἡ Ἥρα, τίς τὰ λαγνείας μᾶλλον ὀργᾶται, ἀνὴρ, ἢ γυνή; καὶ ἔλαβον δικαστὴν τὸν Τειρεσίαν ὡς ἔμπειρον ὄντα τῶν δύο. ὁ δὲ ἔφη, ὡς ἐννεαπλάσιον ἡ γυνὴ τοῦ ἀνδρὸς ὀργᾶται, καὶ ὀργισθεῖσα ἡ Ἥρα ἐτύφλωσεν αὐτόν. *V.*

† Κενταύρου] Cum in V. eſſet κεν ταύρου, edita inde fecerant μὲν ταύρου, quod facile correxi. Sed legendum Κενταύρων. nam adſcripſerat *Solanus*, in C. eſſe: Periit a Centauris, ut Apollon. Rhod. in Catalogo. *J. F. R.*

34. Ἐν τῷ μέρει] Similis locutio eſt apud *Ariſtoph.* Ran. I. ubi Scholiaſtes exponit ἐν τῷ ἴσῳ μέρει. & II. 1. Veſp. in Fam. Chor. ubi exponi poſſe videtur ἐν τῷ ἑτέρῳ μέρει, *ex altera parte*, vel, *viciſſim*. *E. L.*

39. Ἀποδυσάμενος] υ & η. toties male confunduntur in Edd. vett. ut vix opus ſit monuiſſe, aut ad Edd. attendiſſe, ſi ſenſus alterutrum poſtulat. *J. F. R.*

40. Ἀσπασίαν] Meretricem etiam factam tradit *A. Gellius*, ſed aliam, nempe *Alcen:* quem vide IV. 11. *M. du S.*

50. Καινεὺς] Vid. *Ant. Liberalem* Met. c. 16. Elatus rex erat Lapitharum. *M. du S.*

53. Ὤπυιεν] Forſan ὤπυιον. *F. G.*

Ὤπυιεν] (Vox non inhoneſtae ſignificationis. *Heſychius* exponit ἐγάμει.) *Leedes.* Sic *Fl.* ſola. In reliquis ὤπυιον. *M. du S.*

Ὤπυιεν] Et ſic ſcribi curavi ſupra, *Eun.* c. 12. ubi itidem Edd. vulgo ι medium omiſerant. In *Junt.* hic eſt ὥπυιον jota initio ſubſcripto, quod tamen manu perperam additum, non impreſſum ſuſpicor. Ignoſce Lector *Crenianae* huic diligentiae. Interim ὀπύω ſine ι eſt ap. *Ariſtoph.* Ach. vſ. 254. — ὡς μακάριος Ὅς τις σ' ὀπύσει. Quod neſcio anne poëticum ſit, ad corripiendam ſyllabam. *J. F. R.*

54. Ὁρᾷς] Sic melius P. & L. quam in Impr. οἶδας. *M. du S.*

56. Εὐριπίδης] Locus eſt Medeae vſ. 250. Ὡς τρὶς ἂν παρ' ἀσπίδα Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον, ἢ τεκεῖν ἅπαξ. Laudat Barneſius verſionem Ennii *Nam ter ſub armis malo vitam cernere, Quam ſemel modo parere.* *J. M. G.*

57. Τρὶς ἂν θέλοι] *Eurip.* Med. vſ. 250. *M. du S.*

θέλοι παρ' ἀσπίδα στῆναι, ἢ ἅπαξ τεκεῖν. ΑΛΕΚ. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν· ἔσῃ γὰρ ποτε γυνὴ κἀ σὺ ἐν πολλῇ τῇ περιόδῳ πολλάκις. ΜΙΚ. Οὐκ ἀπάγξῃ, ὦ ἀλεκτρυὼν, ἅπαντας οἰόμενος Μιλησίους, ἢ Σαμίους εἶναι; σὲ [a] οὖν φασι, κἀ Πυθαγόραν ὄντα τὴν ὥραν λαμπρὸν, πολλάκις Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ.

Τίς δὴ μετ' Ἀσπασίαν ἀνὴρ, ἢ γυνὴ αὖθις ἀνεφάνης; ΑΛΕΚ. Ὁ Κυνικὸς Κράτης. ΜΙΚ. Ὦ [b] Διοσκόρω, τὴν ἀνομοιότητα, ἐξ ἑταίρας φιλόσοφος; ΑΛΕΚ. Εἶτα βασιλεὺς, εἶτα πένης, κἀ μετ' ὀλίγον, Σατράπης, εἶτα ἵππος, κἀ κολοιὸς, καὶ βάτραχος, καὶ ἄλλα μυρία· μακρὸν [c] δ' ἂν γένοιτο [d] καταριθμήσασθαι ἕκαστα, τὰ τελευταῖα δὲ ἀλεκτρυὼν πολλάκις· ἥδομαι γὰρ τῷ βίῳ· κἀ παρὰ πολλοῖς ἄλλοις δου-

se ter cum clypeo ſtare *in acie*; quam ſemel parere. GALL. Quin admonebo te Micylle, cum non ita multo poſt ex partu laborabis: eris enim aliquando mulier tu quoque, & ſaepe, in multiplici illo orbe. MIC. Non abis in malam rem, galle, qui putes omnes Mileſios eſſe aut Samios. Igitur ajunt, te etiam cum Pythagoras eſſes & forma ſplendida, ſaepe Aſpaſiam fuiſſe tyranno.

20. Ecquis vero poſt Aſpaſiam vir, aut quae mulier denuo prodiiſti? GALL. Cynicus Crates. MIC. O Jovis pueri! quae diſſimilitudo, ex meretrice Philoſophus. GALL. Tum rex, deinde pauper, & paullo poſt Satrapa, deinde equus, & graculus, & rana, & ſexcenta alia. Sed longum fuerit enumerare ſingula. Denique vero gallus ſaepe fui (gaudeo enim hac vita) & apud multos alios ſerviens, reges, pau-

pe-

a Οὖν] Γοῦν P. b Διοσκόρω] Sic Edd. omn. Διοσκούρω *Coll.* c Δ'] Non habet *Fl.* d Καταριθμήσασθαι] Καταριθμεῖσθαι G. Nil mut. Edd.

69. Ὦ Διοσκόρω τὴν ἀνομοιότητα] Καὶ τοῦτο θαυμαστικῶς ἀναφωνεῖ. τοὺς Διοσκούρους δὲ προσλαμβάνει, ὡς σωτῆρας ὄνθεν, ὡς ἂν μὴ τῇ μεταβολῇ τὸ βίων ναυάγιον * ὑποσαίη, ὡς οἱ ἀπὸ γῆς † πρὸς τὴν θάλασσαν μεταγόμενοι. *V.*

* Ὑποσαίη] Ita pro vulgato ὑποσαίνειν dedit *M. du S.*
† Πρὸς] Εἰς legebatur ante, quod mutavit Idem, non addens unde. Quare per me non mutaſſem vulgatum. Sed quum pro μεταγόμενοι etiam ederetur μεταποιούμενοι, idque corrigente eodem receperim, etiam cetera dedi ut ille voluit; quia totum Scholion non eſt tanti, ut de ejus vera lectione jam diſceptare vacet. *J. F. R.*

58. Στῆναι] Τοι excidiſſe videtur, στῆναι τοι, ἢ ἅπαξ &c. *F. G.*

Στῆναι] Non male olfecit *Gujet.* aliquid ad verſum deeſſe; at quum in *Eurip.* legatur: Στῆναι θέλοιμ' ἂν μᾶλλον ἢ ἅπαξ τεκεῖν, patet non ipſum verſum, ſed ſententiam tantum ejus ab Luciano eſſe excerptam. Quare in vulgata nihil mutaverim. *J. F. R.*

59. Καὶ μὴν ἀναμνήσω σε, ὦ Μίκυλλε, οὐκ εἰς μακρὰν ὠδίνουσαν] Inſcite vertunt: *imo praemoneo te, paulo poſt puerperam fore.* Senſus enim eſt: *equidem in mentem tibi revocabo, o Micylle, quando non multo abhinc tempore parturies:* id ſatis liquet, tum ex iis quae antecedunt, tum ex iis quae ſequuntur. *L. Bos.*

60. Ὠδίνουσαν] Ὠδινοῦσαν legendum, ut ſit futuri temporis. *F. G.* Adſentior *Gujeto*, nil tamen mutavi. Amat futurum εἰς μακρὰν, vid. *Ariſtoph. Theſm.* 389. & *Veſp.* 452. *Alciphr.* I. Ep. 35. f. οὐκ εἰς μακρὰν ἀνιασομένους. Sed praeſens hic nil habet incommodi. *J. F. R.*

64. Σὲ δή] Unde habeat haud facile dictu eſt: neque tamen adeo abſurde ſua ſolet comminiſci, ut nihil prorſus veri ſubſit. De Pythagora autem quid vere ſenſerit Noſter, ſerio in *Alex.* exponit c. 4. Hic autem Polycratem intelligit, cujus aetate vixiſſe traditur. Vide *Jambl.* No. 11. Adoleſcebat enim Pythagoras cum &c. *Diog. Laërt.* p. 214. D. *M. du S.*

65. Ἀσπασίαν γενέσθαι τῷ τυράννῳ] Rever. *Jac. Elſn.* haec Luciani verba, ad illuſtranda Apoſtoli illa *ad Roman.* VII. 3. adferens vertit: *Aſpaſiam nupſiſſe tyranno*, atque idem ſignificare putat, quod Apoſtolo ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ. Sed minus profecto adcurate. Nam primo non videtur attendiſſe, quod Lucian. haud ita multo ante Aſpaſiam vocet meretricem, ut erat; neque eſſe confundendam cum Aſpaſia, quam Cyrus ſibi junxit, de qua *Aelian.* XII. 1. quamque probe diſtinxit *Loydius* in Lex. Hiſt. Geogr. Deinde, aliam eſſe verborum Luciani ſtructuram, qui vult, *tune Galle exſtitiſti Aſpaſia tyranno?* unde minime conſequitur ver-

peres, divites.; poſtremo nunc tecum vivo, deridens quotidie te conquerentem & deplorantem tuam paupertatem, & admirantem divites, ignorantia malorum quae ipſis adſunt. Si enim ſcires curas illorum, quas habent, ipſum te rideres, qui prius putaveris ex omni parte beatum ſemper eſſe divitem. MIC. Igitur Pythagora, aut quo maxime nomine gaudes, ne confundam ſermonem, alias alium vocans. . . GALL. Nihil quidem interfuerit, ſive Euphorbum, ſive Pythagoram, ſive Aſpaſiam vocaveris, ſive Cratetem: omnia enim ego haec ſum. Verum ſi, id quod nunc videor, gallum nominaveris, melius feceris, ne contumelioſus ſis in avem, quae vilis videtur, cum tamen tot in ſe animas habeat.

λεύσας βασιλεῦσι, καὶ πένησι, καὶ πλουσίοις, τὰ τελευταῖα καὶ σοὶ νῦν σύνειμι καλαγελῶν ὁσημέραι [e] σὲ ποτνιωμένῳ. καὶ οἰμώζοντα ὅτῳ ὅτι τῇ πενίᾳ, καὶ τοὺς πλουσίους θαυμάζοντα, ὑπ' ἀγνοίας τῶν ἐκείνοις προσόντων κακῶν. εἰ γὰρ ἤδεις τὰς φροντίδας [f] αὐτῶν, ἃς ἔχουσιν, ἐγέλασας ἂν ὅτι σαυτῷ πρῶτον οἰηθέντι εὐδαιμονεῖν ἀεὶ πλούσιον. MIK. Οὐκοῦν, ὦ Πυθαγόρα, ἢ [g] ὅ, τι μάλιστα χαίρεις καλούμενος, ὡς μὴ ἐπιταράττοιμι τὸν λόγον, ἄλλοτε ἄλλον καλῶν. ΑΛΕΚ. Διοίσει μὲν οὐδέν, ἤν τε Εὔφορβον, ἤν τε Πυθαγόραν, ἤν τε Ἀσπασίαν καλῇς, ἢ Κράτητα, πάντα γὰρ ἐγὼ ταῦτά εἰμι· πλὴν τὸ νῦν ὁρώμενον τοῦτο, ἀλεκτρυόνα ὀνομάζων ἄμεινον ἂν ποιοῖς, ὡς μὴ ἀτιμάζοις εὐτελὲς εἶναι δοκοῦν τὸ ὄρνεον, καὶ ταῦτα, τοσαύτας ἐν αὐτῷ ψυχὰς ἔχον. MIK.

e Σοῦ] Deeſt in *Fl.* f Αὐτῶν] Abeſt a *Fl.* g Ὅ, τι] Εἴ τι P. Ὅτι *Fl.*

79. Ποτνιωμένῳ] Ὀδυρομένῳ. *V.*

verbum γήσιος τινὶ hic ſignificare, *nubere alicui*, etſi caſu accidat ut de conjunctione cum viro hic etiam ſermo ſit: nam ſi illud σε modo praepoſitum & omnino cum γησίος cohaerens conſideraſſet, vidiſſet ſane, vulgarem τὸ γησίος hic eſſe ſignificationem. Interim alia *Elſnerus* habet teſtimonia, unde nubendi ſenſus probatur. *J.F.R.*

69. Διοσκόρῳ] Ita Impr. In *Coll.* Διοσκούρῳ uti & Ἐτ. Δ. XIV. ſcribitur. *M.du S.*

Διοσκόρῳ] Infra *Dial. Mer.* XIV. f. iterum τὼ Διοσκόρω. At in *Merc. Cond.* c. I. vſ. 27. & alibi Διοσκούρους, & ſic fere perpetuo ſcribitur, vid. exempla compluria in praelonga illa, ſed pererudita nota *Hemſterhuſii*, ad *Deor. Dial.* XXVI. §. 1. vſ. 42. de ovo Caſtoris & Pollucis agente. *Steph.* fatetur etiam Διόσκορoι ſcribi, licet nullum adferat exemplum. Sed Διόσκουροι tantum habent *Suid. Heſych. Poll.* *J.F.R.*

73. Μακρὸν] Mſ. Μακρὸν δ]' ἂν γένοιτο καλαριθμεῖσθαι ἅπασα. *J.G.G.*

75. Ἥδιον δὲ τῷ βίῳ] Refert Gallus, ſe, cum primum fuiſſet Euphorbus, deinceps in alia corpora transmigraſſe: hinc enim ſe fuiſſe Pythagoran, dein Aſpaſiam, Philoſophum, Regem, Pauperem, Satrapam, Equum, & multa alia animalia; denique ſaepe Gallum: *nam*, inquit, *delectabar hac vita*, Galli nempe. Veram itaque hujus loci ſcripturam opinor eſſe, ἥδιον δὲ τούτῳ τῷ βίῳ. Neque enim quamvis magnam ſaepe articulus ὁ vim habeat, puto eum hic ſic ſimpliciter ſufficere. *J.F.*

83. Αὐτῶν] Duce *Fl.* expunxerat *Solanus* hoc αὐτῶν, & fateor recte poſſe abeſſe. Interim quia non inſolitum ſimili modo abundans pronomen, & facilius accidit, ut tale quid ab ſcribis pro abundante habitum omittatur, quam ut non inventum addatur, nondum ab lectione ceterarum Editt. veterum, quae αὐτῶν, una cum reliqq. Codd. habent, recedo. Exempla ex *Diod. Sic.* dedit Cl. *Weſſeling.* in nott. ad Lib. I. c. 97. ubi miſerabilis pleonaſmus in verbis: πίθον εἶναι τετρημμένον, εἰς ὃν — ὕδωρ φέρειν, εἰς αὐτὸν, prae quo haec Luciani vel elegantia ſunt. Sed ut αὐτῶν hic in Luciano abundare videtur, ita retento illo, ἃς ἔχουσιν abundare aliis videbitur; ſed hoc firmatum ex *Daviſio* vid. ad *Jov. Trag.* c. 2. No. 30. cujus verba cum ibi non addiderim, pauca hic ſubjiciam. Ex *Soph.* Aj. Flag. 18. adfert: Ὁρᾷς, Ὀδυσσεῦ, τὸν θεῶν ἐχθρὸν, ὅσης Electr. vſ. 954. Παρουσίαν μὲ οἶδα σὸν σὺ πω φίλων, Ὡς ἔστις ἡμῶν ἐστιν. &c. *Polyaen. Strat.* VIII. c. 8. Τὸν βασιλέα τὴν Πορσίναν σὺν εἰδῶς ὅστις ἦν. Lucian. *Jov. Trag.* l. c. τὴν αἰτίαν τοῦ λύπης ἥτις ἐστί σοι &c. quae apud *Daviſ.* ad Cic. Nat. D. I. c. 26. videre licet. Abundat & alio modo pronomen ap. Noſtrum de *Merc. Cond.* c. 19. pr. τοῦτο μὲ ἥδιστον ἐκεῖνο δεῖπνον. Alii pleonaſmi notabuntur infra *Icar.* c. 1. ubi διοπετὴς ἐξ οὐρανοῦ. Sed vid. de hoc pleonaſmo notas ad *Dial. Mar.* III. T. 1. p. 296.—7. *J.F.R.*

91. Τὸ νῦν] Conf. ſupra hujus *Dial.* c. 6. m. *J.F.R.*

ΜΙΚ. Οὐκοῦν, ὦ ἀλεκτρυών, ἐπειδὴ ἁπάντων σχεδὸν ἤδη τῶν βίων ἐπειράθης, καὶ πάντα οἶδα, λέγοις ἂν ἤδη σαφῶς, ἰδίᾳ μὲ τὰ τῶν πλουσίων, ὅπως βιῶσιν, ἰδίᾳ δὲ τὰ τῶν πενιχρά, ὡς μάθω εἰ ἀληθῆ ταῦτα φῂς, εὐδαιμονέστερον ἀποφαίνων με τῶν πλουσίων. ΑΛΕΚ. Ἰδοὺ δὴ ὅτως ὑπέσχημαι, ὦ Μίκυλλε, σοὶ μὲ ὅτε πολέμου πολὺς λόγος, ἢν λέγῃ ὡς οἱ πολέμιοι [a] ἐπελαύνουσιν, οὐδὲ φροντίζεις μὴ [b] τὸν ἀγρὸν τέμωσιν ἐμβαλόντες, ἢ τὸ περίδειπνον ξυμπατήσωσιν, ἢ τὰς ἀμπέλους διϊώσωσιν, ἀλλὰ τὴν σάλπιγγος ἀκούων μόνον, εἶτα ἄρα, περιβλέπεις τὸ καθ' σεαυτὸν, οἷ τραπόμενον χρὴ σωθῆναι, καὶ τὸν κίνδυνον ἀφυγεῖν. οἱ δ' εὐλαβῶς μὲ καὶ ἀμφ' αὐτοῖς, ἀνιῶνται δὲ ὁρῶντες ἀπὸ τῶν τειχῶν ἀγόμενα καὶ φερόμενα ὅσα εἶχον ἐν τοῖς ἀγροῖς. καὶ ἢν τε εἰσφέρειν δέῃ, μόνοι καλοῦνται· ἢν τε ἐπεξιέναι, προκινδυνεύσοντες στρατηγοῦντες ἢ ἱππαρχοῦντες· [c] σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων, εὐσταλὴς

21. MIC. Igitur, galle, cum omnia prope vitae genera expertus sis, & omnia noveris, dic mihi jam diserte & separatim tum divitum rationes, quomodo vivant, tum pauperum; uti cognoscam, vere ne dicas ista, cum beatiorem me divitibus pronuncias. GALL. Nimirum hoc modo rem considera, Micylle. Tibi belli non multa cura est, si dicantur hostes invadere: neque sollicitus es, ne irruptione facta agrum populentur, aut hortos conculcent, aut exscindant vineam. Sed tuba audita tantum, si modo illud quoque, pro te circumspicis, quo te salutis caussa convertas, & periculum effugias: at illi & sibi timent, & anguntur cum vident de moenibus, agi ferrique, in agris quaecunque habuerant. Et si tributum pendendum sit, *vocantur* soli; & si erumpendum, primi subeunt, vel toto ducendo exercitu, vel certe equitatu, pericula. Tu vero scutum habens vimineum, expeditus ac levis ad evadendum,

a Ἐπελαύνουσιν] Προσελαύνουσιν marg. *A*1. b Τὸν] Τὸ male *J*. c Σὺ δὲ] Οὐδὲ male *Fl*.

16. *Σὺ δὲ οἰσυΐνην ἀσπίδα ἔχων] †Τὴν ἀπὸ τῶν οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωνία *V*. In altero vero Vossiano in Folio sic legitur: Οἰσυΐνην ἢ σὺ λύγων ἀρχαιοτρόπως πεπλεγμένη. ὁποῖα ἴσθ' ὅτι ὁ ἐξ Αἰγύπτου κομίζων κοπίδια τοιαῦτα ἐργασίας. ‡ ἄλλην τὴν ἀρετὴν ἀπὸ τῶν οἰσύας. οἰσύα δέ ἐστιν ἀκανθώδης βοτάνη ἀφ' ἧς πλέκουσι τὰ χωνία.

* Σὺ δὲ] Rectius Codices, σὺ δέ. Edita ex *V*. ἐδέ. *M. du S.*
† Τὴν] Τοῖς Edita. Correxit *M. du S.*
‡ Ἄλλην τὴν &c.] Confusa haec & perturbata sunt; minus tamen quam in priore editione, in qua nota erat novi Scholii ad vocem [ἄλλην.] *M. du S.*

5. Τὸν ἀγρὸν τέμωσιν] Respicitur ad arbores ac segetes, quas hostis succidit. *J. F. R.*

6. Ἐμβαλόντες] Intellecto ἑαυτοὺς. Est autem hoc verbo huic ita proprium, ut fere perpetuo sic absolute ponatur, quando pro *invadere*, s. injicere se aliquo, ponitur. Indicarunt quidem, sed exempla vix dedere Lexicogr. Hinc id tironum gratia monuisse fas esto. *Thucyd.* 2. c. 84. pr. δόκησιν παρέχοντες ἐμβαλεῖν. *opinionem praebentes invadendi*, quod *Schol.* ibi recte exponit, προσπεσεῖν. Idem VI. 70. Καὶ ἐσβαλόντες ἐς τοὺς ὁπλίτας. Et saepissime alibi. *Arr.* I. c. 2. m. Ἀλέξανδρος δὲ — Φιλώταν — προσέταξεν ἐμβάλλειν. ibid. ὡς δὲ ἡ τε φάλαγξ πυκνὴ ἐνέβαλλεν ἐς αὐτούς. *Idem* V. 16. f. αὐτὸν κατὰ κέρας ἐμβαλεῖν σπουδὴ ποιούμενος. Et sic alternis fere paginis. *Herodian.* VI. 5. 11. τὸ στρατιωτικὸν — ἐμβεβλὸν εἰς τὴν Μήδων χώραν. Eadem ratione προσβάλλειν IV. 16. ἐπάγειν, & similia passim obvia. *Thucyd.* I. 49. pr. προσβάλλω ἀλλήλοις. *in se mutuo irruere*, praelium committere. Adde Nostr. *de Salt.* c. 76. προσβαλεῖν τείχεσι. *Liban.* Ep. 12. p. 3. f. προσβάλλουσα νοσήματα. *morbi quibus infestor.* Sed desino congerere quae inveniuntur ὅσα κόπις. *J. F. R.*

13. Εἰσφέρειν] Locutio manca. Supple χρήματα εἰς τὸν πόλεμον ἀπὸ τῶν ἐσιῶν τοὺς πολίτας, ut *Plutarchus* in casu non absimili. Non insuetum tamen est pro *tributum solvere*, solum dicere εἰσφέρειν, sine ulla adjectione. Atque hinc est quod εἰσφορὰ sit idem ac τέλεσμα, *tributum*. *E. L.*

16. Οἰσυΐνην] Vide *Thucyd.* IV. 8. & *Virgil.* VII. 632.

—— flectuntque salignas Umbonum crates.

Has deinde corio vestiebant. Vid. N. Δ. XIV. Apud *Tacitum* etiam Ann. II. 27. scuta Germanorum dicun-

dum, paratus ad obeundas epulas, cum poſt victoriam triumphale imperator ſacrificium celebrat.

22. In pace rurſus tu quidem, de plebe unus in concionem eſcendens tyrannidem exerces in divites : at illi horrent, & metuunt, & placant te diviſionibus. Balnea enim ut habeas, & certamina, & ſpectacula, & reliqua quantum ſatis eſt, elaborant illi omnia : tu vero exactor atque cenſor acerbus, tamquam dominus, ne ſermonem quidem interdum illis impertis. Et cum tibi videtur, grandine illos lapidum obruis, aut bona illorum publicas. Neque vero calumniatorem ipſe metuis, neque latronem, ne aurum tibi vel lorica domus ſuperata, vel pariete perfoſſo, ſurripiat : neque moleſtias habes putandi *rationes*, aut *debita* repetendi, aut cum ſceleſtis diſpenſatoribus conflictandi, nec inter tot curas diſtraheris : ſed perfecta crepida, ſeptem obolorum mercedem habens, circa ſeram veſperam ſurgens, & lotus, ſi videtur, ſa-

καὶ κῶφος εἰς σωτηρίαν, ἕτοιμος ἐστιᾶσθαι [d] τὰ ἐπινίκια, ἐπειδὰν θύῃ ὁ στρατηγὸς νενικηκώς.

Ἐν εἰρήνῃ τὲ αὖ, σὺ μὲ τῷ δήμῳ ὢν, ἀναβὰς εἰς ἐκκλησίαν, τυραννεῖς τ' πλουσίων, οἱ δὲ φρίττουσι, καὶ ἐκποπτῶσι, καὶ ἀγορομαῖς ἱλάσκονταί σε. λυτρὰ μὲ γὰρ [e] ὡς ἔχοις καὶ ἀγῶνας καὶ θεάματα καὶ τἄλλα ἀφθονῶς πάντα ἐκεῖνοι πονοῦσι, σὺ δὲ ἐξεταστὴς καὶ δοκιμαστὴς πικρὸς ὥσπερ δεσπότης, οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς ἐνίοτε, κἂν σοι δοκῇ, [f] καλεχαλάζησας αὐτοῖς ἀφθόνους τοὺς λίθους, ἢ τὰς οὐσίας αὐτῶν ἐδήμευσας· [g] ὅτε δὲ συκοφάντῃ δέδιας αὐτὸς, οὔτε λῃστὴν, μὴ ὑφέλῃ τὸ χρυσίον, ὑπορύξας τὸ θριγκίον, ἢ [h] διορύξας τ' τοῖχον, οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καλαράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς [i] τοσούτας φροντίδας [k] μεριζόμενος· ἀλλὰ κρηπῖδα συνελέσας, ἑπτὰ ὀβολοὺς τ' μισθὸν ἔχων, ἑπανας ὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος, ἢν δοκῇ, σα-

d Τὰ] Abeſt a *Fl.* *e* Ὡς ἔχοις] Neque hoc habet *Fl.* *f* Κατεχαλάζησας] Κατιχαλάζωσας male *Fl.* *g* Οὔτε δὲ συκοφάντῃ] Οὐδὲ συκ. *Fl.* *h* Διορύξας] Sic *P.* Ὀρύξας cett. *i* Τοσαύτας] Sic *P.* cum P. & L. Τὰς Edd. cett. & G. *k* Μεριζόμενος] Λογιζόμενος Edd. Reſtituta lectio eſt in G. L. P. & marg. *Ald.*

25. Πονοῦσι] Καλασκευάζουσι. *V.*
28. Κατεχαλάζησας] Κατέχεας. *V.*
34. Διαπυκτεύων] Ἀντὶ τοῦ ἀφασκοπούμενος ἢ ἐξακριβῶν. ἐπεὶ ἢ οἱ πύκται περὶ πολλοῦ ποιοῦνται τὴν εἰς τ' ἀνταγωνιστὴν βολὴν κατακαίριον ποιῆσαι, ἀλλὰ μὴ μάτην μηδὲ § εἰς ἀέρα δρεῖν τὴν πυγμὴν πέμψαντα. *V.*

§ Εἰς ἀέρα] Πρὸς ἀέρα C. Huic Scholio ibidem praemittitur ἀνταγωνιστὴν Δ. *M. du S.*

cuntur fuiſſe *viminum textus*. *M. du S.*

27. Οὐδὲ λόγου μεταδιδοὺς] Ad oſtraciſmum, puto, & tacita illa teſtarum, ut Romae tabellarum, ſuffragia reſpicit. *Vindicem tacitae libertatis tabellam* vocat Cicero de L. Agrar. 2, 2. *J.M.G.*

32. Οὔτε πράγματα ἔχεις λογιζόμενος, ἢ ἀπαιτῶν, ἢ τοῖς καταράτοις οἰκονόμοις διαπυκτεύων, καὶ πρὸς τὰς φροντίδας λογιζόμενος] Vertunt : *neque ſupputandis, aut repetendis pecuniis occuparis, neque cum ſceleratis diſpenſatoribus conflictaris, neque curis diſtraheris.* Sed cui perſuadebit πρὸς φροντίδας λογίζεσθαι eſſe *curis diſtrahi?* ne dicam τὸ λογιζόμενος eſſe in eadem ὠφελουμένῃ repetitum inſcite, & in ultimis verbis eſſe ἀπροσδιόνυσον. Optime Mſ. καὶ πρὸς τὰς φροντίδας μεριζόμενος. *& talibus curis diſtractus, talibus curis preſſus* μερίζεσθαι πρός τι eſt *alicujus rei participem fieri.* Obvia ſunt exempla. *J.G.G.*

34. Τοσαύτας φροντίδας μεριζ.] P. L. & *P.* Ed. τοσαύτας P. & L. μερ—. In impreſſis reliquis τὰς φ. λογιζ— conf. Δικ. c. 2. πρὸς τοσαυτας φροντίδας δ.ηρημένος. *M. du S.*

36. Ἑπανασὰς περὶ δείλην ὀψίαν, λουσάμενος ἢν δοκῇ] Vertunt: *Sero ſurgis crepuſculo, &, ſi libuerit, lavaris.* Praeſtat *ſera veſpera.* Duplex enim erat veſpera, prior, & ſerior, Veſpera prior ſtatim erat a prandio, poſterior cum ſol occideret, Atticis, δείλη, πρωΐα, καὶ ὀψία. Suidas: Δείλη ὀψία ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. δείλη πρωΐα, ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ἡ μὴ τὸ ἄριστον. *Sera veſpera circa ſolis occaſum : Veſpera prior, quae eſt a prandio.* Nam verba ἡ πρὸ ἀρίστου ὥρα, ſunt tanquam inſulſa delenda. Heſych. δείλη πρωΐα, ἡ μετ' ἄριστον ὥρα. δείλη ὀψία, ἡ περὶ δύσιν ἡλίου. *Veſpera prior eſt tempus a prandio, Veſpera ſerior, quod eſt circa ſolis occaſum.* Hinc & *ſerus veſper* Latinis. Varro : *Neſcis quid ſerus veſper vehat.* *J.G.G.*

38. Σα-

σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ [a] κρομμύων κεφαλίδας ὀλίγας σριάμενος, εὐφραίνεις σαυτὸν, ᾄδων τὰ σολλὰ, καὶ τῇ βελτίστῃ πενίᾳ σροσφιλοσοφῶν.

perda aliqua emta, aut maenis *aliquot*, aut paucis ceparum capitibus, ipse te exhilaras, canens saepe & cum optima illa paupertate philosophatus.

Ὥστε διὰ ταῦτα ὑγιαίνεις τε, καὶ ἔρρωσαι τὸ σῶμα, καὶ διακαρτερεῖς σρὸς τὸ κρύος. οἱ σόνοι γάρ σε [b] σαθηγοῦνται οὐκ εὐκαταφρόνητον ἀνταγωνιστὴν ἀποφαίνοντι σρὸς τὰ δοκοῦντα τοῖς ἄλλοις ἄμαχα εἶναι. ὥστε [c] οὐδέν σοι τῶν χαλεσῶν τούτων νοσημάτων ἐπιβουλεύει. ἀλλ' ἢν σόλε κοῦφος συρετὸς ἐπιλάβῃ, σρὸς ὀλίγον ὑπηρετήσας αὐτῷ ἀνεσήσησας εὐθὺς, ἀποσεισάμενος τῇ [d] ἀσιτίᾳ, ὁ δὲ φεύγει αὐτίκα φοβηθείς σε· ψυχρῷ τε ὁρῶν ἐμφορούμενον, καὶ [e] μακρὰ οἰμώζειν λέγοντα ταῖς ἰατρικαῖς σειόδοις· οἱ δὲ ὑπ' ἀκρασίας ἄθλιοι, τι τῶν κακῶν οὐκ ἔχουσι, σοδάγρας, καὶ φθόας, καὶ σειπνευμονίας, καὶ ὑδέρους; ταῦτα γὰρ τῶν σολυτελῶν ἐκείνων δείπνων ἀπόγονα. τοιγαροῦν οἱ μὲν αὐτῶν ὥσσερ ὁ Ἴκαρος ἐπι-

23. Itaque his de cauſſis bene vales, & robuſto es corpore, & frigoris patiens. Labores enim acuunt te, & adverſarium non contemnendum reddunt contra ea, quae invicta aliis videntur. Itaque nullus tibi de difficilibus iſtis morbis inſidiatur. Sed ſi quando levis te febricula invadat, pauxillo interjecto tempore, tuo ſolius miniſterio uſus, ſtatim iterum depulſo per inediam morbo exſilis. Nempe e veſtigio ille fugit, te metuens, cum videt te frigidam ad ſatietatem bibere, & plorare jubere medicos illos circuitus. Verum *iſti* per intemperantiam ſuam miſeri quid malorum non habent, podagras, tabes, & pulmonis inflammationes, & hydropes? haec enim ſumtuoſarum illarum coenarum ſuboles. Itaque alii illorum Icari inſtar cum multum ſe

[a] Κρομμύων] Κρομμύων *Fl.* [b] Παραθήγοντες] Καταθήγοντες *Fl.* & marg. *A1.* [c] Οὐδὲν] Ἀμέλει P. & marg. *A1W.* quae ἀμέλει in locum ὥστε collocat. [d] Ἀσιτίᾳ] Τὴν ἄσιν male P. [e] Μακρὰ] Sic P. Μακρὰν editi.

38. Σαπέρδην] Εὐτελὶς βρῶμα ἀπὸ ἰχθύων μικρῶν τεταριχευμένων, οἷα νῦν τὰ ἀπὸ τῶν ἀφύων ἤτοι ἐγγραύλεων ἢ τῶν σαύρων διειρυσμένα καλάμοις πτύχια. ἔνιοι δὲ σαπέρδην εἰρήκασι τὸ σὺν σιλφίῳ τάριχος, ὃ νῦν γόνδην Παφλαγόνες φασὶ καὶ χρῶνται. μαινὶς δὲ ὁ αὐτὸ εἶδός τι * τῆς καλεμύνης μαινομένης. *V.*

Σαπέρδην] Εἶδός τι ἁλιτοῦς. οἱ δὲ τὸν Πόντον οἰκοῦντες τὸν καρκῖνον ἰχθύν. ἄλλως, &c. οἱ δὲ ἀκριβέστεροι σαπέρδην φασὶ τέμαχος τεταριχευμένου ἰχθύος. τὸ γὰρ κοράκινον ἰχθῦν σαπέρδην οἱ Ποντικοὶ φασίν. *G.* (Vid. *Athen.* 308. Et Caſaub. qui apud Heſych. κορακῖνον legere jubet, uti recte in poſteriori parte Scholii legitur. *Perſius, Saperdam advehe Ponto. M. du S.*) Κορακῖνον igitur & illic ſcripſiſſem, non κοράκινον. *J. F. R.*

* Τῆς καλεμύνης] Τὴν καλεμύνην. *V.*

38. Σαπέρδην τινα, ἢ μαινίδας, ἢ κρομμύων κεφαλίδας] Quum ſic notabiliter mutet numerum Lucianus, iniqui ſunt interpretes, qui eum non ſequuntur, ut facit ſane & Eraſmus vertens *& manide piſciculo*, & Benedictus *vel manide*, quum Lucianus clare iſta numeri varietate ſubindicet unam mænida ad cænam ſatis non eſſe, ſed ſaperdæ non niſi mænidas pares eſſe. Unde & brevem mænam dixit Martialis. *J. G.*

49. Ἐπιλάβηται] Sic ſupra T. I. *Nigr.* §. 29. f. ἡ ἱπποµανία — ἐπείληπται. Ubi *Solanus* hujus verbi poteſtatem quae hic & illic eſt: *corripi morbo*, recte contra *Gronov.* adſerit. Vid. *Foeſ.* Oecon. Hipp. ex quo vel ſolo hic ſignificatus ſatis patet. Adde tamen plura de eodem verbo monentem *Bergler.* ad *Alciphr.* I. p. 9. activa & med. forma; nam *Alciphr.* εἰ χειμὼν ἐπιλάβοιτο, ut hic ap. Lucian. „ *Thucyd.* vero active „ καὶ τὴν φυλακὴν ὁ χειμὼν ἐπίλαβε. oppreſſit. *Herodot.* „ VIII. 115. ἐπιλαβὼν δὲ λοιμὸς τότε τὸν στρατὸν — ἔφθει- „ ρε. *Dio Chryſ.* de Regno II. Διὰ τὴν ἐπιλαβοῦσαν „ νόσον." Adderem *Herodian.* 2. ἡμέρας ἐπιλαβούσης. *Die ingruente*, item *Diod. Sic.* aliosque, ſi quid opus crederem. *J. F. R.*

53. Μακρὰ οἰμώζειν] Μακρὰν vulgo legebatur, quod praeeunte Cod. mutare non dubitavi, quia uſus ſic poſtulat. Vid. ſupra *Jov. Conf.* c. 32. Et hoc *Dial.* c. 2. ubi μακρὰ χαίρειν etiam, non μακρὰν. *J. F. R.*

Ibid. Ταῖς ἰατρικαῖς σειόδοις] Conf. ſupra T. I. *Nigr.* §. 22. f. ἰατροῖς σειίχουσιν ἀφορμὰς σειόδων, ibique notam *Bourdelotii*. *J. F. R.*

58. Ὁ Ἴκαρος] Conf. *Imag.* c. 21. *M. du S.*

63. Τὸν

se sustulere, & appropinquarunt ad solem, ignari cera sibi compactum esse illud alarum remigium, magnum non nunquam strepitum, praecipites in mare delapsi excitant. Qui vero Daedali instar non nimis alta neque sublimia petunt, sed vicina terrae, ut marina adspergatur nonnunquam cera, illi fere secure transvolant. MIC. Aequos nempe & prudentes viros dicis. GALL. Verum caeterorum naufragia turpia sane videas, cum evulsis Croesus alis ludibrium Persis praebeat suo in rogum adscensu; aut exstincta tyrannide Dionysius Corinthi doceat literas, ac post tantum imperium syllabas colligere cogat pueros.

πολὺ ἄρα νες αὐτὸς, καὶ πλησιάσαντες τῷ ἡλίῳ, οὐκ εἰδότες ὅτι κηρῷ ἥρμοστο αὐτοῖς ἡ πτέρωσις, μέγαν ἐνίοτε τὸ πάταγον ἐποίησαν, ὅπι κεφαλὴν ἐς πέλαγος ἐμπεσόντες· ὅσοι δὲ κατὰ τὸν Δαίδαλον μὴ πάνυ μετέωρα μηδὲ ὑψηλὰ ἐφρόνησαν, ἀλλὰ πρόσγεια, ὡς νοτίζειν ἐνίοτε τῇ ἁλμῇ τὸ κηρὸν, ὡς τὸ πολὺ ὅτοι ἀσφαλῶς διέπτησαν. MIK. Ἐπιεικεῖς τινας καὶ συνετοὺς λέγεις. ΑΛΕΚ. Τῶν μύτοι γε ἄλλων, ὦ Μίκυλλε, [f] τὰς ναυαγίας πάνυ αἰσχρὰς οἶδα ἂν, ὅταν ὁ Κροῖσος [g] περιτιλμὸς τὰ πτερὰ, γέλωτα παρέχῃ Πέρσαις, ἀναβαίνων ὅπι τὸ πυρὰν, ἢ Διονύσιος [h] καταλυθεὶς τὸ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκῃ, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν [i] ἀναγκάζων.

MIK. Εἰπέ μοι, ὦ ἀλεκτρυών, σὺ δὲ ὁπότε βασιλεὺς ἦσθα (φὴς γὰρ καὶ βασιλεῦσαι) ποίᾳ [k] τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ; ἦπου πανευδαίμων ἦσθα, τὸ κεφάλαιον ὅ, τι πέρ

f Τὰς ναυαγίας] Τὰ ναυάγια marg. *A1*. *g* Περιτιτιλμὸς] Παρατετιλμὸς *Fl*. Vulgato favet *Th. Mag*. *h* Καταλυθεὶς] Καταδυθεὶς P. Καταδύσης τὸ τυραν. ἐν Κορ. γραμματιστὴς διδάσκει G. καταδύσης tantum marg. *A1*. Γραμματιστὴς βλέπηται διδάσκων P. in prioribus cum vulgata faciens. *i* Ἀναγκάζων] Διδάσκων G. & marg. *A1*. * Τινὸς] Πότε P.

67. Ἐπιεικεῖς] Τὸ ἐπιεικὲς τρία δηλοῖ, * τὸ τὸ τρόπον ἀγαθὸν, ὡς ὅταν λέγωμεν ἐπιεικὴς ἄνθρωπος. καὶ τὸ σύμμετρον, ὡς ὅταν λέγεται ἐπιεικῶς οὕδε ζῇ, ἀντὶ τοῦ συμμέτρως. καὶ † τὸ πᾶν, ὡς ἐν τοῖς Ὀλυνθιακοῖς ὁ Δημοσθένης, ἃ μὲν ἄλλ' ἐπιεικῶς ‡ τοῦθ' ὁ δυσμαχώτατον ἐστὶν, ἀντὶ τοῦ πάνυ δυσμαχώτατόν ἐστι. *V*.

70. Περιτετιλμένος τὰ πτερὰ] Ἀντὶ τοῦ καταλυθεὶς ἀπὸ τῆς βασιλείας. νικήσας § γὰρ αὐτὸν ὁ Κῦρος ἠθέλησεν αὐτὸν καῦσαι, καὶ μὴ ταῦτα ἐλεήσας ἔσωσεν. *V*.

* † Τὸ τὸν τρ.] Τὸ in editis non comparens addidit *M. du S*.
‡ Τὸ πᾶν] Ex sequentibus patet legendum esse πάνυ. *M. du S*.

§ Τοῦθ' ὁ] Forsan τοῦτο. *M. du S*. Non. Nam τοῦθ' ὅπερ *Demosth*. a Schol. citatus, Ol. I. pr. *J.F.R*.
¶ Γὰρ] Ita mutavit Idem; nam vulgo δὴ legebatur.

63. Τὸν Δαίδαλον] Supra *Imag*. c. 21. p. med. *M. du S*.

70. Ὅταν ὁ Κροῖσος περιτετιλμένος] Adfert eodem modo *Th. Mag*. v. πίλλω. *M. du S*.

72. Ἢ Διονύσιος καταλυθεὶς τὸ τυραννίδος, ἐν Κορίνθῳ γράμματα διδάσκει] Salmuriensis: *Aut cum Dionysius tyrannide abdicatus Corinthi litteras docet*. Latinis *abdicare magistratum* dicitur is, qui sponte illum deponit, & exuit se ipse dignitate: *Abrogatur* vero magistratus ei, qui illo ab alio exuitur. Mallem igitur: *abrogata tyrannide*, aut *exutus tyrannide*. Sed Mss. non inscite. ἢ Διονύσιος καταδύσης τὸ τυραννίδος ἐν Κορίνθῳ γραμματιστὴς διδάσκει, μὴ τηλικαύτῃ ἀρχὴν παιδία συλλαβίζειν ἀναγκάζων. *Aut Dionysius, postquam extincta est tyrannis, Corinthi Grammatista docet, post tantum imperium pueros syllabas connectere cogens*. γραμματισταὶ enim dicebantur, qui pueros docebant prima elementa Grammatices, Grammatici vero, qui Poëtas & alios scriptores interpretabantur. pro ἀναγκάζων idem codex διδάσκων, quod non probo, quia modo id vocabulum praecessit. Sed mox rectius in illo exaratur: ποίᾳ πότε ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, quam in vulgatis ποίᾳ τινὸς ἐπειράθης ἐκείνῃ τῇ βίᾳ, *quale illud vitae genus esse olim expertus es*. Nam τινὸς ἐκείνῃ non bene junguntur. *J.G.G*.

πέρ ὅτι τῶν ἀγαθῶν ἁπάντων, ἔχων. 80 est bonorum omnium, haberes? GALL.

ΑΛΕΚ. [a] Μὴ δὲ ἀναμίμνησης με, ὦ Μίκυλλε, οὕτω τρισάθλιος ἦν τότε. τοῖς μὲν ἔξω πᾶσιν, ὅσα ἔφησθα, πανευδαίμων εἶναι δοκῶν, ἔνδον δὲ μυρίαις ἀνίαις συνών.

MIK. Τίσι ταύταις; ὡς δόξα γε, καὶ σὺ 85

[b] πάνυ πιστὰ φῂς. ΑΛΕΚ. Ἦρχον μὲν οὐκ ὀλίγης χώρας, ὦ Μίκυλλε, παμφόρου τινὸς, καὶ πολὴ ἀνθρώπων, καὶ κάλλει τῶν πόλεων ἐν ταῖς μάλιστα θαυμάζεσθαι ἀξίας, πολλαῖς τε ναυσιπόροις καταῤῥεομένης, καὶ 90 θαλάττῃ εὐόρμῳ χρωμένης. καὶ στρατιὰ ἦν πολλὴ, καὶ ἵππος συγκεκροτημένη, καὶ δορυφορικὸν οὐκ ὀλίγον, καὶ τριήρεις, καὶ χρημάτων πλῆθος ἀνάριθμον, καὶ χρυσὸς ὁ κοῖλος πάμπολυς, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τρα- 95 γῳδία πᾶσα, ἐς ὑπερβολὴν ἐξογκωμένη· ὥστε, ὁπότε προοίμιμι, οἱ μὲν πολλοὶ προσεκύνουν, καὶ θεόν τινα ὁρᾶν ᾤοντο, καὶ ἄλλοι

eſt bonorum omnium, haberes? GALL. Noli me admonere, Micylle, adeo ter infelix tum eram, qui, cum externis omnibus, quod modo dicebas, beatus undique viderer, innumerabilibus intus conflictarer miſeriis. MIC. Quibusnam illis? mira enim dicis & vix credibilia. GALL. Imperabam equidem regioni non parvae, Micylle, fertiliſſimae, & ob multitudinem hominum, urbiumque pulchritudinem, admirandae ut quae maxime, quae fluminibus perlueretur navium patientibus, & portuoſo uteretur mari. Exercitus erat multus, equitatus exercitatiſſimus, ſatellitium non parvum, triremes, & pecuniarum vis innumerabilis, auri caelati plurimum, & aliud imperii choragium ad exceſſum usque exaggeratum. Itaque ſi quando procederem, vulgus quidem me adorare, & Deum ſe quendam videre arbitrari, & alii ſuper allos

a Μὴ δὲ] Μηδὲ P. b Πάνυ] Πάντη P. & marg. *AlW.*

95. Τραγῳδία πᾶσα] Ἐπεὶδὴ τὰ οὐ τῇ τραγῳδίᾳ κομπά ἐστιν, εἰκότως τραγῳδίαν τὴν ἑαυτοῦ κόμπον ἐκάλεσεν. *V.*

89. Ἐν ταῖς μάλιστα] Conf. infra Ἀποφρ. c. 14. f. *M. du S.*

Ἐν ταῖς μάλιστα] Immo vide notam Cl. *Hemſterh.* ad T. I. *Somn.* §. 2. *J.F.R.*

95. Καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς] Cum recenſuiſſet regiarum divitiarum affluentiam, ſubjicit, καὶ ἡ ἄλλη τῆς ἀρχῆς τραγῳδία πᾶσα ἐξ ὑπερβολῆς ἐξογκωμένη, Vertunt: *reliquaque omnis tragoedia principatus, ſupra quam credi queat, ingens.* Quid ſit *tragoedia principatus ingens*, quaerant, quibus libet ληρεῖν, & tempus perdere. Vertendum *reliquusque regius omnis apparatus, ſupra modum ingens: τραγῳδία ἀρχῆς* eſt *regii faſtus choragium*, omnia, quibus reges ſuperbiunt, & ſuam oſtentant potentiam. Amat hoc vocabulum Lucianus ut ſuperius notavimus. *J.G.G.*

1. Τὰ τέγη] De tectis veterum planis, neque, ut ſunt plerumque noſtra, faſtigiatis, vide ſi lubet, *Caſaub.* ad Athen. IV. 12. indeque frequenter ſpectatum eſſe, ex eodem, ſi neſcias, diſces. *M. du S.*

3. Τοὺς προπέμποντας] Alios conſcenſis tectis aedium magni aeſtimaſſe, ſi illis liceret videre τοὺς προπέμποντας, τοὺς ἐπομένους, *anteambulones, & a tergo ſequentes.* Optime Mſ. τοὺς προπομπεύοντας qui ante me ibant, pompam quaſi regiam ducentes. Nam προπέμποντας, eſt *praemittentes.* *J.G.G.*

10. Ὁ μὲν Ποσειδῶν &c.] Senarii duo ſic legendi:

Ὁ μὲν Ποσειδῶν, ἡ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον
Χρυσοῦ τε καὶ ἐλέφαντος ἐξειργασμένον.

F.G.

Ibid. Ἡ Ζεὺς ἐστι] Hoc quoque vitioſum eſt in verbis mox ſequentibus, ἡ Ζεὺς ἐστι πάγκαλον χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον, *Aut Jupiter omnibus partibus decorus, auro & ebore compactus.* Sed unde pendet χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. Mſ. ὃν χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος. quis dubitet ſic ſcribendum? *J.G.G.*

11. Χρυσοῦ καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένον] *MS. Graevii* pag. 879. edit. Amſt. ὃν χρυσοῦ. Utrumque probum. Quod vulgata lectio habet ξυνειργασμένος, id liber MS. plene exhibet. Solent nempe Graeci ſaepiſſime materiam, unde quid factum ſit, ponere in ſecundo caſu, per ellipſin praepoſitionis ὑπὸ vel ἀπό. Sic ſupra in *Pro Imaginib.* c. 23. dicuntur δημιουργήματα λίθου, καὶ χαλκοῦ, καὶ ἐλέφαντος ποικιλτικά. Infra in *Philopſeude* c. 17. σιδήρου ποικιλτοῦ. & ſaepius alibi. *Aelianus* IX. Ποικιλ. 14. Μολίβδου ποικιλτά. Integra locutio exſtat in Noſtri *Hermotimo* c. 39. pr. ὁ δὲ φιάλλω, ὁ δὲ στέφανον (ἔχει) καὶ ὁ μὲν χαλκοῦ, ὁ δὲ ὃν χρυσοῦ, pag. praecedenti ſimpliciter dixerat, Ἀλλ' οἱ μὲν, χαλκοῦ· οἱ δὲ ἀργύρου· οἱ δὲ χρυσοῦ· οἱ δὲ κασσιτέρου εἶναι αὐτὸ (τὸ ζητούμενον) φάσκουσι. in *Dial. Mortuor.* XI. c. 3. Εἶχεν δὲ πάνυ καρτερὰν (βακτηρίαν) ὃν κοτίνου πεποιημένην. *Aeſchylus* in Prometheo vſ. 239.

Σιδηρόφραν τε κἀκ τέτρας εἰργασμένος.

Per

alios ad me videndum concurrere : alii etiam tectis conſcenſis, magnum putabant accurate vidiſſe bigas, togam, diadema, praecedentes, ſequentes. Ego vero, quot me res angerent ac torquerent mihi conſcius, illorum quidem ignoſcebam ignorantiae, me ipſum vero miſerabar, qui ſimilis eſſem magnis illis Coloſſis, quales Phidias, aut Myro, aut Praxiteles, fecerunt. Illorum enim unusquisque extra aut Neptunus eſt, aut Jupiter pulcherrimus undique, ex auro elaboratus aut ebore, fulmen aut fulgur, aut tridentem tenens dextra. Si vero interna inſpicias, vectes quosdam videas & paxillos, & clavos per interiora adactos, & ſtipites quosdam & cuneos, & picem luto mixtam, & multam intus habitantem in eo genere deformitatem. Mitto dicere murium multitudinem, aut mu-

ἐπ' ἄλλοις συνέθεον. ὀφόμενοί με· οἱ δὲ ἐπὶ τὰ τέγη ἀνιόντες, ἐν μεγάλῳ ἐτίθεντο ἀκριβῶς ἑωρακέναι τὸ ζεῦγος, τ[ὴ]ν ἐφεστρίδα, τὸ διάδημα, τοὺς [c] προπέμποντας, τοὺς [d] ἑπομένους· ἐγὼ δὲ εἰδὼς ὁπόσα με γυνία καὶ ἔστρεφεν, [e] ἐκείνοις μὲν τ[ὴ]ν ἀγνοίας συνεγίγνωσκον, ἐμαυτὸν δὲ ἠλέουν, ὅμοιον ὄντα τοῖς μεγάλοις ἐκείνοις Κολοσσοῖς, [f] οἵους ἢ Φειδίας, ἢ Μύρων, ἢ Πραξιτέλης ἐποίησεν. ἐκείνων γὰρ ἕκαστος, τὰ ἐντὸς, ὁ μὲν Ποσειδῶν ἢ Ζεύς ἐστι πάγκαλος, [g] χρυσοῦ [h] τε καὶ ἐλέφαντος ξυνειργασμένος, κεραυνὸν, ἢ ἀστραπὴν, ἢ τρίαιναν ἔχων τῇ δεξιᾷ· ἢν δὲ ὑποκύψας ἴδῃς τὰ ἔνδοθεν, ὄψει μοχλούς τινας καὶ γόμφους, καὶ ἥλους ἀμπὰξ διεπερονημένους, καὶ κορμοὺς καὶ σφῆνας, καὶ [i] πίτταν, [k] καὶ πηλὸν, καὶ τοιαύτῳ τινὰ πολλὴν ἀμορφίαν ὑποκυκλοῦσαν· ἐγὼ λέγειν [l] μυῶν πλῆθος, ἢ μυγαλῶν

c Προπέμποντας] Προπομπεύοντας G. *d* Ἑπομένους] Ἑπομένους *J.* male. *e* Ἐκείνοις μὲν τ[ὴ]ν] Ἐκείνοις μὲν τούτοις τ[ὴ]ν *P.* Sed τούτοις non habent cett. quare id ſuſtuli. *f* Οἵους ἢ] Οἵους ὁ *Fl.* Οὓς ἢ *J.* Vulgatum exhibent *P. H. B. S.* &c. *g* Χρυσοῦ] Ἐκ χρυσοῦ G. P. P. Cett. omittunt ἐκ. *h* Τε] Aberat in Edd. prioribus. *i* Πίτταν] Πῆτταν male P. *k* Καὶ πηλὸν] Καὶ πῆλον *P. P. G.* unde facile πηλὸν fecimus. Edd. ὑπόπηλον male. *l* Μυῶν] Μυιῶν Edd. priores.

2. Τὴν ἐφεστρίδα] Τὸ φορούμενον ἔξωθεν ἱμάτιον. *V.*

7. Ἡ Φειδίας] Οὗτοι ἀγαλματοποιοὶ ἦσαν. *V.*

Per ἀπὸ dixit Lucianus ſupra in *Aſino* c. 53. pr. κλίνη ἦν μεγάλη, ἀπὸ χελώνης Ἰνδικῆς πεποιημένη. *J. J.*

Χρυσοῦ &c.] Conf. ſupra *de Sacrif.* c. 11. & paſſim. *M. du S.*

Χρυσοῦ] Quamquam recte ἐκ poſſit addi, ut *Diod. Sic.* I. c. 64. m. ἐκ λίθου καλασκευάζειν & ἐκπληροῦν, tamen ſecutus ſum numerum Codd. & Edd. longe majorem, qui ἐκ omittunt; eſt enim genitivus materiae, quem uſitatiſſima ellipſi praepoſ. ἐκ & ἀπὸ ſolere efferri, notiſſimum. Vide I. *Ver. Hiſt.* c. 7. & L. 2. c. 33. ἡ δὲ κεφάλη πεποιημένη, & ad utrumque locum obiter notata. Nam ſatis ſuperque eſt exemplorum in nota Cl. *Jenſii* & *L. Bos* de Ellipſ. p. 277. Et ex ſolo Luciano plus quinquaginta proferre poſſem. Miror itaque qui Cl. *Graev.* interroget, unde pendet χρυσοῦ; & neceſſario ἐκ addendum eſſe credat. *Solanus* vero, quum ad Dial. *de Sacrif.* remittit, id ideo non facit, ut ἐκ inſertum velit; nam ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντος ibi legas, quod nihil huc facit; ſed tantum, ut luxum hunc ſimili ratione ibi deſcriptum commonſtret. Nemo autem redarguet, ſpero, me verſum ex *Gujeto* non reſtituiſſe, quum nec ex praemiſſo verſu pateret Lucianum ſenarios proferre voluiſſe. Nam Ζεὺς ἐστ. ſpondaeum facit male. *J. F. R.*

14. Μοχλοὺς] Audi quid de Coloſſo omnium longe maximo *Plin.* XXXIV. 7. *Spectantur intus magnae molis ſaxa, quorum pondere illud ſtabiliverat conſtituens.* *M. du S.*

16. Καὶ πίτταν ὑπόπηλον] Sequitur pervenuſta comparatio tyrannorum cum Coloſſis & ſtatuis affabre factis a praeſtantiſſimis artificibus, ſed in quibus intus nihil videamus, niſi vectes, clavos, ſtipites, καὶ πίτταν ὑπόπηλον, hoc eſt, ſi fides interpretibus, *picemque ſublitam.* ſed Mſ. καὶ πίτταν, καὶ πηλὸν, *& picem, & lutum.* ὑπόπηλος eſt vocabulum nihili, quod nusquam legitur. Dicendum fuiſſet πήλινον. ſed quid moramur vera lectione inventa? Sic ſe ſcripſiſſe paulo poſt oſtendit quoque ubi Micyllus dicit, δέδεικται ἔξωθεν τὸ πηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵτινες εἶεν τὴν ἀρχήν. *Nondum oſtendiſti lutum, & clavos, & vectes regni.* *J. G. G.*

18. Μυιῶν πλῆθος] Lego μυῶν πλῆθος ἢ μυγάλων, id eſt, *ſoricum & murium aranearum copia.* Nam ſorices & mures aranei melius conveniunt quam muſcae. *J. P. a G.*

Μυῶν] Vide ſupra ad Z. Tp. c. 8. Hirundines etiam

λῶν ἐμπολιτευόμενον αὐτοῖς ἐνίοτε. τοιοῦτόν τι ἡ βασιλεία ἐστίν.

ΜΙΚ. Οὐδέπω ἔφηθα τὴν σηλὸν, καὶ τοὺς γόμφους, καὶ μοχλοὺς, οἵ τινες εἶεν τῆς ἀρχῆς, οὐδὲ τὴν ἀμορφίαν ἐκείνην τὴν πολλὴν, ἥτις ἐστίν. ὡς τόγε ἐξελαύνειν ὑποβλεπόμενον, καὶ τοσούτων ἄρχοντα, καὶ προσκυνούμενον δαιμονίως, ἔοικεν [a] ὥτως [b] Κολοσσιαίῳ τῷ δείγματι. δεσπέσιον γάρ τι καὶ τοῦτο. σὺ δὲ καὶ τὰ ἔνδον ἤδη τοῦ Κολοσσοῦ λέγε.

ΑΛΕΚ. Τί πρῶτον εἴπω σοι, ὦ Μίκυλλε; τοὺς φόβους, καὶ τὰ [c] δείγματα, καὶ ὑποψίας, καὶ μῖσος τὸ πρὸς τοὺς συνόντων, καὶ ὑποβολὰς, καὶ ἀφ' ταῦτα, ὕπνον τε ὀλίγον, ὑποπόλαιον κἀκεῖνον, καὶ ταραχῆς μεστὰ ὀνείρατα, καὶ ἐννοίας πολυπλόκους, καὶ ἐλπίδας ἀεὶ πονηρὰς, ἢ τὴν ἀσχολίαν, καὶ χρηματισμοὺς, καὶ δίκας, καὶ ἐκστρατείας, καὶ προστάγματα, καὶ συνθήματα, καὶ λογισμούς; ὑφ' ὧν οὐδὲ ὅναρ ὑπολαῦσαί τινος ἡδέος ἐγγίγνεται, ἀλλὰ ἀνάγκη ὑπὲρ ἁπάντων μόνον ἀφορᾶν, καὶ μυρία ἔχειν πράγματα.

stelarum, qui civitatem sibi in illis nonnunquam constituere. Tale quid etiam regnum est.

25. MIC. Nondum dixisti lutum, & paxillos, & vectes, qui sint imperii, nec multam illam, quae sit, deformitatem. Nam illud invehi in publico, conspici, tot hominibus imperare, & numinis instar adorari sic satis simile est Colossaeo exemplo: excellentissimum enim quiddam etiam hoc. Tu vero jam interiora quoque hujus Colossi dicito. GALL. Quid primum tibi dicam, Micylle, metus, & morsus, & suspiciones, & odium a familiaribus, & insidias; ac propter ista somni parum, idque ipsum non profundum *& placidum*, & plena terroris insomnia; & spes semper malas: an occupationem nimiam, & agendi respondendique necessitatem, & judicia, & expeditiones, & imperia, & conventiones, & rationes? a quibus omnibus nec per quietem frui suavitate ulla contingit, sed necesse est pro omnibus dispicere unum, & innumerabiles habere molestias.

Nec

a Οὕτως] Οὗτος marg. *A*1. *b* Κολοσσιαίῳ] Sic Edd. excepta *J*. & *V*2. quae Κολοσσαίῳ. *c* Δείγματα] Sic Edd. Excepta *J*. & *V*2. quae δίγματα. In Cod. P. δῆματα. marg. *A*1. δίματα.

21. Καὶ τοὺς γόμφους] Τυτίσιν, ἔπω ἡμῖν εἶπας τὴν ἔσαν ἔνδον τῆς ἀρχῆς συμφοράν. *V*2.

infestasse statuas Deorum narrat *Clem. Alexandr.* p. 21. B. *M. du S.*

Μυῶν πλήθους] Cur sic legam, vid. omnino supra *Jov. Trag.* c. 8. ubi καὶ μυῶν ἀγέλας similiter pro μυιῶν dedimus: tum vero, quia rodentibus curis, de quibus hic cap. proximo ipse praemisit, melius conveniunt *mures*, quam *muscae*; immo quia mustelae adduntur, hoc loco, quae mures majores dicuntur, earum socii erunt *mures*, non *muscae*; etsi aliter visum Cl. *Wessel.* Obs. p. 51. qui haud aegre feret ab se discedi. De *muribus* in templis *Hom.* Batr. 174. *Plut.* Syll. p. 455. *J. F. R.*

24. Ἐξελαύνειν] Conf. supra notata ad c. 14. hujus *Dial.* *J. F. R.*

25. Καὶ προσκυνούμενον] Conf. supra hujus *Dial.* c. 9. m. ibique notata. Sed adde *Wolf.* ad *Liban.* Ep. 78. *J. F. R.*

26. Ἔοικεν ὥτως] Lege ὄντως. *F. G.*

Ibid. Κολοσσιαίῳ] Hoc praetuli, ut verius, & quia sic supra *Imag.* c. 17. atque alibi scribitur. *J. F. R.*

30. Δήγματα] P. δῆματα. *Veneta* utraque δίγματα, unde conjicio scriptum fuisse δίματα. *M. du S.*

Δήγματα] Quum in *J.* esset δίγματα, *Solanus* deleto γ. δίματα inde fecerat; idque non modo adscriptum erat marg. *A*1*W.* sed & marg. *Hag.* ex quo *Solan.* id accipere potuit. quodque mihi sese ita probat, ut fere in contextum receperim; sed quum Cl. *Gesn.* vulgatam servans dederit *morsus*, quod quidem sensum satis planum exhibet, *nolui* quidquam immutare. At si δίματα legamus, gradatio bipartita longe elegantiorem faciet sermonem; nam *pavor* plus est quam *metus*: adeoque metus ac pavores: suspiciones & odia, sese consequentur justo ordine. Et sic insidiae & somnus interruptus. *J. F. R.*

41. Οὐδὲ γὰρ — Ἀγαμ.] Ποιμένα λαῶν aut quid simile hic deesse videtur. *F. G.*

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρ.] *Hom.* Il. K. 3. *M. du S.* Ubi quum ποιμένα λαῶν addatur, potest Luciano inserere quisquis necessarium putat. Ego non addidi, quia nimis adroganter factum foret, nec sensus id requirit. *J. F. R.*

45. Λυδὸν] Croesum. Vid. *Xenoph.* Cyrop. VII. p. 108, 14. & *Herodotum*, & Nostrum Υ. εἰκ. c. 20. *M. du S.*

Ibid. Υἱὸς κωφὸς ὤν] Dixi ad Ὑπὲρ τοῦ εἰκόνων, sive ad

Apo-

Nec enim Agamemnona Atriden
Somnus habet dulcis, volventem pectore multa,

Οὐδὲ γὰρ Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, — Ὕπνος ἔχε γλυκερὸς, πολλὰ φρεσὶν ὁρμαίνοντα.

idque ſtertentibus Achivis omnibus. Dolore autem afficit Lydum mutus filius; Perſam Clearchus in Cyri gratiam peregrinum militem legens; alium Dion cum Syracuſanorum quibusdam caput conferens; alium laudatus Parmenio, & Perdiccam Ptolemaeus, & Ptolemaeum Seleucus. Verum illa quoque dolorem adferunt, ſi amaſius coactus praebeat, & alio gaudeat pellex, & ſi defecturi dicantur quidam, & duo vel quatuor ſatellitum inter ſe ſuſurrent. Quod vero maximum, ſuſpectos habere oportet cariſſimos maxime, & ab illis ſemper aliquid venturum mali metuere. Nam ille a filii ſui veneno mortuus eſt, hic & ipſe a ſuo amaſio; alterum vero ſimilis forte mors oppreſſit.

καὶ ταῦτα βεγκόντων Ἀχαιῶν [d] ἁπάντων. λυπεῖ δὲ τὸν μὲν Λυδὸν υἱὸς κωφὸς ὤν· τὸν Πέρσην δὲ Κλέαρχος Κύρῳ ξενολογῶν ἄλλον δὲ Δίωνα, πρὸς ὅς τισι τῶν Συρακουσίων κοινολογούμενος· καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος, καὶ Περδίκκαν Πτολεμαῖος, καὶ Πτολεμαῖον Σέλευκος· ἀλλὰ καὶκεῖνα λυπεῖ, ὁ ἐρώμενος πρὸς ἀνάγκην ξυνὼν, καὶ παλλακὶς ἄλλῳ χαίρουσα, καὶ ἀποστήσεσθαί τινες [e] λεγόμενοι, καὶ δύ' ἢ τέτταρες τῶν δορυφόρων πρὸς ἀλλήλους ψιθυρίζοντες. τὸ δὲ μέγιστον ὑφορᾶσθαι δεῖ τοὺς φιλτάτους μάλιστα, καθ' ἑκείνων ἀεί τι δεινὸν ἥξειν ἐλπίζειν. [f] ὁ μὲν γὰρ ὑπὸ τοῦ παιδὸς [g] ἀπέθανεν ἐκ φαρμάκων, ὁ δὲ καὶ αὐτὸς ὑπὸ τοῦ ἐρωμένου, τὸν δὲ [h] ἄλλον ἴσως ὁμοιότροπος θάνατος κατέλαβεν.

26. MIC. Apage, triſtia ſunt quae dicis, galle. Mihi ergo multo ſecurius eſt-

ΜΙΚ. Ἄπαγε. δεινὰ ταῦτα φῄς, ὦ ἀλεκτρυών. ἐμοὶ γοῦν πολὺ ἀσφαλέστερον σκυ-

d Ἁπάντων] Πάντων *Fl.* e Λεγόμενοι] Διαλεγόμενοι marg. *A1.* f Ὁ μὲν] Ἐγὼ *Fl.* g Ἀπέθανεν] Ἀπίθανον *Fl.* h Ἄλλον] Ἀλλος *Fl.* & *L.*

45. Τὸν Πέρσην δὲ] Ἀρταξέρξῃ * Περσῶν βασιλεύοντος, Κῦρος ὁ ἀδελφὸς τὴν βασιλείαν ἀποστάσαι βελόμενος ἀφῆκε Κλεάρχῳ † πολὺ σωμᾶς στρατιῶτον. *V.*

46. Κύρᾳ ξενολογῶν] Ἕνας στρατιώτας σωμάτων, καὶ ἰδίᾳ ἀναπειρούμενος. *V.*

48. Καὶ ἄλλον Παρμενίωνα ἐπαινούμενος] Τὸν Φίλιππον λέγει, τοῦτο γὰρ στρατηγὸς ὢν ὁ Παρμενίων, πάνυ ηὐδοκίμει. *V.* (Imo Alexandrum ipſum. *M. du S.*)

49. Περδίκκας, Πτολεμαῖος & Σέλευκος] Οὗτοι οἱ τρεῖς διάδοχοι ἦσαν Ἀλεξάνδρου. καὶ ὁ μὲν Περδίκκας σωθῆναι Ἀριδαίῳ τῷ βασιλεύοντι μετ' Ἀλέξανδρον, ἀδυνεῖ ὄντι, τὴν βασιλείαν· ὁ δὲ Πτολεμαῖος ἦρχεν Αἰγύπτου. καὶ Σέλευκος τὰ περὶ Βαβυλῶνα τόπων, ὡς ἱστορεῖ Δέξιππος. *V.*

* Περσῶν] Et hoc emendavit Idem, cum legeretur Πέρσαις.

† Πολὺ] Πολὺν legebatur in Edd. quod ego mutavi. *J. F. R.*

Apolog. *pro Imaginibus.* (c. 20.) *Th. M.*

46. Πέρσην] Xerxem. Vid. *Xenoph.* Ἀνάβ. *M. du S.*

47. Δίωνα] Dionyſium. *M. du S.*

48. Κοινολογούμενος] Conf. ſupra *Nigr.* c. 14. med. (jam eſt c. 24.) Et *Dear. Judic.* c. 2. *M. du S.*

Ibid. Παρμενίωνα] Alexandrum ipſum. Conſule *Curtium* VII. 2. & *Diodor. Sic.* XVII. *M. du S.*

50. Πτολεμαῖον] Non eundem Ptolemaeum, nam *Ptolemaeus Lagus* erat, qui Perdiccae moleſtiam creavit, cui autem Seleucus? *Ptolemaeus Ceraunius.* Vide *Juſtin.* XXVII. 2. *E. L.*

57. Ἐλπίζειν] Sic *Virgil.* Æn. I. 547. IV. 419. *Ariſtoteles* Rhet. 5. opponit θάρσος τῷ φόβῳ non ἐλπίδα. *E. L.*

Ἐλπίζειν] De mali exſpectatione ἐλπίδα vidimus ſupra. T. I. *Tyran.* c. 3. & alibi. ἐλπίζω vero *Long. Paſt.* I. p. 7. (al. 5. f.) de quavis exſpectatione: ἀδύνατον ἐστὶν, ὧν ἤλπισεν, ἄλλα τὴν μὲν διδοῦσαν πάνυ ἀνθρωπίνως τὴν θήλειαν εἰς ἄφθονον. *J. F. R.*

59. Ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἀπέθανεν] Sic fere *Imag.* c. 1. ὑπὸ τινος πάσχειν. *Diod. Sic.* p. 297. f. (Ed. *Baſ.*) θανάτῳ ἀφείπεσιν ἄν, ὑπὸ τοῦ πλήθους. *Aelian.* XII. 55. Τοὺς ὑπὸ τῶν ἐλεφάντων — ἀπεθανότας. At hoc poſſet intelligi quod ipſorum pedibus fuerint conculcati. Sed quid obſtat, etiam alia mortis genera ideo translate per ὑπὸ deſignari, quia caeſus ordinario ſuccumbit. Et ita Homerus millies ait *ſub* meis manibus domabitur, cadet. *J. F. R.*

σκυτολομεῖν ἐπικεκυφότα, ἢ πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης, κωνείῳ καὶ ἀκονίτῳ συναναμεμιγμένην Φιλοτησίαν· ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μέν, εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, [a] καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα· οἱ δὲ, ὡς φής, θανάσιμα εὐωχοῦνται, καὶ ταῦτα μυρίοις κακοῖς συνόντες. εἶτ' ἐπειδὰν πέσωσιν, ὅ-μοιοι μάλιστα φαίνονται τοῖς τραγικοῖς ὑποκριταῖς, ὧν πολλοὺς ἰδεῖν ἔστι, τέως μὲν Κέκροπας δῆθεν ὄντας, ἢ Σισύφους, ἢ Τηλέφους, χαδήματ' ἐχοντας, καὶ ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὑπόσιστον κόμην, καὶ χλαμύδα χρυσόπαστον. ἢν δὲ, οἷα πολλὰ γίγνεται, inclinato corpore ſcindere coria, quam aurea in phiala bibere temperatum cicuta & aconito amicitiae poculum. Periculum autem mihi quidem, ſi fallat ſcalprum, & a recta inciſione aberret, cruentare vulnuſculo parvam partem digiti: at illi, ut narras, mortiferas epulantur coenas, atque infinitis verſantur in malis. Deinde cum cecidere, ſimillimi videntur tragicis actoribus, quorum multos videre eſt aliquamdiu quidem, Cecropes nempe cum ſunt, aut Siſyphi, aut Telephi, diademata habere & gladios eburneis capulis, & jubam fluctuantem, & chlamydem auro diſtinctam. Si vero, qualia multa accidunt, fallente inai

a Καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ] Nil mut. Edd. Αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντ. ὀλ. τι. G.

63. Πίνειν ἀπὸ χρυσῆς φιάλης] *Nunquam fictilibus aconita bibuntur. Illa time cum pocula ſumes.* (Juven. X. 25.) G.

65. Ὁ δὲ κίνδυνος]] Adſcripſerat *Solan.* conf. Συγχρ. p. 413. I. e. *Quom. Hiſt.* c. 45. Ibi autem ſimili ſtructura κίνδυνος μέγιστος legitur, ex Cod. L. pro vulgato κίνδυνον μέγιστον. *J. F. R.*

66. Εἰ παρολισθοῖ] Εἰ παρολίσθοι forſan. F. G. Immo ſi neceſſario ab ὀλισθαίνω deducendum eſſet; ſed quum & ab ὀλισθέω poſſit, nihil in accentu muto. Vid. *Scoti* Grammat. p. 489. atque alibi. *J. F. R.*

67. Αἱμάξαι] In his quoque verbis maculae ſunt eluendae veteris codicis ope, quae ſic eduntur: ὁ δὲ κίνδυνος ἐμοὶ μὲν εἰ παρολισθοῖ τὸ σμιλίον, καὶ ἁμάρτοι τῆς τομῆς τῆς ἐπ' εὐθὺ, ὀλίγον τι αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα. Latinus interpres: *Nam mihi hoc unum periculi eſt, ut ſi paullulum aberret ſmilion, deflectatque a recta inciſione, ſummum ſecantis digitum exiguo tingat ſanguine.* Αἱμάσσειν non conſtruitur cum ſecundo caſu, ſed legendum ex Mſ. αἱμάξαι τοὺς δακτύλους ἐντεμόντα ὀλίγον τι. & vertendus totus locus: *Mihi enim hoc unum periculum eſt, ſi ſcalpellum aberret, deflectatque ab inciſione recta, digitos leviter ſecando vulneret.* *J. G. G.*

Αἱμάξαι τῆς δακτύλου ἐντεμόντα] Adſentior quidem Clar. *Graevio* δακτύλους ſcribi poſſe, aeque ac ſupra *Tox.* c. 37. licet alio cum verbo, ἐντεμόντας τοὺς δακτύλους. Interim ex vulgata lectione non ſequitur, ἁμάξαι hic eſſe conſtructum cum ſecundo caſu, qui potius pendet ab ὀλίγον, & ita intelligenda vulgata, ἐμοὶ μὲν κίνδυνος, — ἐντεμόντα αἱμάξαι ὀλίγον τι τοῦ δακτύλου. Cumque velit extenuare ſuum periculum, haud abſurda ſic eſt vulgata; quare nihil mutavi; eoque minus jam immuto, quod his ſcriptis video Cl. *Geſner.* etiam ſic vertiſſe. Neque quisquam ſpero ἐντεμόντι malit, propter μοὶ, qui meminerit ἐντεμόντα αἱμάξαι nihil aliud eſſe, quam ὡς vel ὅτι ἐντεμὼν αἱμάξαι, uſitata accuſativi cum infinitivo ſtructura, cujus exempla vel magis intricata vidimus alibi. Sed plane ut hic, ſupra c. 4. f. ἐψεύδετο σοι ἀνάγκη — καὶ ἠσθενηκέναι φαγόντα. quod fruſtra improbabat *Soulius* noſter. Et cur, quaeſo, hoc magis durum eſt, quam Latinorum, *non licet mihi otioſum eſſe*, pro, ut otioſus ſim. Eadem ratione ἔξεστι quod dativum poſtulat, habet accuſ. ſeq. infin. *Luc.* VI. 4. Vid. nos ad *de Sacrif.* c. ult. f. Addo *Aelian.* XIV. 18. ubi nominativo praecedente, accuſativus tamen cum infin. ſequitur; nam πολλῷ ait, ᾗ ἄμεινον ἦν, ὡς τὸ εἰκὸς, εἶναι τιμωρίαν ἐκείνου, ὃν Ὀλυμπίᾳ διέβαλε — ἐπτᾶσαι, ἢ καλῶς μύλῃ παραδεθέντα. Noſter *Jov. Conf.* c. 7. f. εἰ γὰρ ἐβούλοντο χρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτους εἶναι, ubi & ἀθανάτοις εἶναι ſine τὸ dicere potuiſſet. Sed quo plura in re *facili?* Alia quae adnotavi, dabo, ubi tempus permittet, locusque poſtulabit. Alios interim accuſativos pro nominativis poſitos vide ap. *Kuſterum* ad *Ariſtoph.* Plut. vſ. 55. & 200. & 531. *J. F. R.*

74. Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] *Heliod.* lib. 2. *J. B.*

Ξίφη ἐλεφαντόκωπα] Regi ſcenico tribuit Micyllus ξίφη ἐλεφαντόκωπα, καὶ ὑπόσιστον κόμην. *eburneis capulis gladios, & comam ventilantem*, ſic interpres. Sed hoc nullus mortalium intelligit. Κόμη ὑπόσιστος eſt *coma promiſſa*, quae flagellat cervices, *Coma vaga & volucris*, ut Tertullianus loquitur, quae motu corporis aut aurae facile movetur. *Pollux* IV, 19. ubi agit de perſonis Comicis: τῷ δὲ ὑποσίστῳ στρατιώτῃ ὄντι, καὶ ἀλαζόνι, καὶ τὴν χροιὰν μέλανι, καὶ τὴν κόμην, ὑποσίστοις αἱ τρίχες. *Militi vero, qui a coma dicebatur ὑπόσιστος, & jactabundo, eſt color & coma niger, moventur ſeu vibrantur capilli.* Philoſtratus in imaginibus deſcribit Cyclopem χαίτῃ ἀνασείοντα ὀφθὴν, καὶ ἀμφιλαφῆ πίτυν ἄκλων. *jactantem rectos crines & multos inſtar*

quer-

ni vestigio illorum aliquis in media scena concidat, risum nempe praebet spectatoribus, fracta cum ipso diademate persona, cruentatoque vero actoris capite, & cruribus magnam partem denudatis, ut appareat, interiora vestitus esse panniculos miseros, & cothurnorum subligationem deformissimam, nec ad pedis rationem respondentem. Vides quomodo jam me quoque similitudine uti docueris, galle optime. Sed tyrannis quidem talis tibi visa est. Quoties vero equus, aut canis, aut piscis, aut rana fuisti, illam quomodo tulisti commorationem?

ται, [b] προσκρούσας τις αὐτῷ ἐν μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ [c] παρέχῃ τοῖς θεαταῖς, τῷ προσωπείῳ μὲ συντριβέντι αὐτῷ ἀμφιδήμαλι, ἡμαγμένης δὲ τ' ἀληθῶς κεφαλῆς τῷ ὑποκριτῇ, καὶ τῶν σκελῶν ὑπιπολὺ γυμνεμένων, ὡς [d] τ' ἂν τε ἐσθῆτι τὰ ἔνδοθεν φαίνεσθαι ῥάκια δύστηνα ὄντα, καὶ τὴν [e] ἐμβάδων τ' ὑποδεσιν ἀμορφοτάτην, καὶ οὐχὶ κατὰ λόγον τοῦ ποδός. ὁρᾷς ὅπως με καὶ εἰκάζειν [f] ἐδίδαξας ἤδη, ὦ βέλτιστε ἀλεκτρυόνων; ἀλλὰ τυραννὶς μὲν τοιοῦτόν τι ὄφθη ἅπασα, ἵππῳ δὲ, ἢ κύνα, ἢ ἰχθύν, ἢ βάτραχον [g] ὁπότε γένοιο, πῶς ἔφερες ἐκείνην τὴν ἀμφιβίην;

ΑΛΕΚ.

b Προσκρούσας] Κινεμβατήσας G. & *Schol.* *c* Παρίχει] Sic Edd. Excepta *Fl.* quae παρεῖχε. Παρέχοι G. *d* Ὡς Omisit *Fl.* *e* Ἐμβάδων] Sic *Fl. J. P.* &c. Κοθόρνων P. *f* Ἐδίδαξας] Ἐδίδαξα marg. *A1.* *g* Ὁπότε] Ὅτε P.

77. Κινεμβατήσας] Κινεμβατεῖν εἰς κενὰ βαίνειν, κενὰ ἐπιχείρειν. *V.*

quercus. Talis ἐπίσειον κόμη mihi videtur conspici in Alexandri Magni nummo, quem cum alii, tum *Jacobus Sponius* nuperius attulit in antiquitatibus Curiosis Gallice editis. *J.G.G.*

77. Προσκρούσας —— παρεῖχε] De histrionibus Regis personam gerentibus, ἢν δὲ οἷα πολλὰ γίνεται προσκρούσας τις αὐτῶν οὐ μέσῃ τῇ σκηνῇ καλαπέσῃ, γέλωτα δηλαδὴ παρεῖχε τοῖς θεαταῖς. *Quod si quis, qualia plerumque accidunt, ipsorum aliquis impingens, media in scena cadat, risum profecto movet spectatoribus.* sic interpretantur. In Mss. pro προσκρούσας habetur κινεμβατήσας & pro παρεῖχε, παρέχοι. Vocabulum rarum est κινεμβατεῖν, *in locum vacuum venire*, ubi sit cadendum, ut si quis putet se per scalas, illis ablatis, ex editiore loco descendere, necesse est ut cadat. *Plutarchus* in Flaminio, cum narrasset Graecos in ludis Isthmiis, praeconis vocem qua liberos illo esse jusserat, tanto excepisse plausu, ut corvi supervolantes in stadium deciderint, caussam hujus rei reddit: αἰτία δὲ ἡ τῆς ἀέρος ῥῆξις. ὅταν γὰρ ἡ φωνὴ πολλὴ καὶ μεγάλη φέρηται, ἀφισταμένου τοῦ ἀντιτείνοντος τοῖς πετομένοις, ἀλλ' ὀλίθημα ποιεῖ, καθάπερ κινεμβατοῦσιν. *Caussa est divisio aeris: cum enim multa & elata vox mittitur, divisus ab ea non sustinet volucres, sed facit ut decidant, ut solet iis evenire qui in loca vacua veniunt*, ubi nullum est solum, cui insistunt, ubi est hiatus, sicut in fossis, & puteis. Non vero in scena plana illos histriones, de quibus loquitur, cadere, sed de altiore loco in humiliorem & depressiorem, ostendunt sequentia, ubi totum corpus gravi illorum κινεμβατούντων lapsu vulnerari, & violari ait. Hujus vocabuli vim cum non caperent scioli, subposuerunt notius & tritius προσκρούσας. Fuisse vero in theatris non unum locum, ubi histriones poterant praecipites cadere in inferiora loca, liquet cum ex aliis antiquorum locis, tum ex *Pollucis* lib. IV, c. 19. ubi agit de theatri partibus. *J.G.G.*

80. Αὐτῷ ἀμφιδήμαλι] Τὸ σὺν ἐλλείπει. *F.G.*

Αὐτῷ ἀμφιδήμαλι] Bene *Gujet.* ait σὺν per ellipsin intelligi. Et vidimus alibi, ut supra I. *Ver. Hist.* c. 33. Neque id hic rursus monerem, adeo est obvium; nisi incideret, Cl. *Perizonium* ad *Aelian.* I. c. 3. frustra σὺν addere jubere, quum recte in *Aeliani* textu sit καλαπιεῖν αὐτὸν αὐτῷ τῷ καλάμῳ. Ellipsi prorsus eadem. Tria similia dedit *Bergl.* ad *Alciphr.* p. 12. Addo igitur, (quia & Spanhemium in eo erraſſe observat ille.) ex Nostro T. I. *Tim.* §. 22. vs. 79. ἁρπασάμενός μιν αὐτῇ δέλτῳ. *Soph.* Aj. 56. Λείας ἀπάσας ἐς καλημαρισμένας, αὐτοῖς ποιμνίοις ἐπισάτας. *Hom.* Il. Θ. 24. Αὐτῇ κεν γαίῃ ἰρύσαιμι —— *Arrian.* II. c. 2. f. ὀκτὼ μὲν ναῦς αὐτοῖς ἀνδράσιν ἔλαβε. Noster denuo *Icar.* c. 27. καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ. Et c. 33. ἐπιτρίψω) αὐτῇ ἀμαλκιᾷ. Ne plura jam congeram. Nam vel centies in Luciano occurrit. *J.F.R.*

83. Ῥάκια δύσηνα] Tangit scenicas vestes servorum. Duplex vestis in scena, liberorum & servorum, ut patet apud I. *Polluc.* c. 13. l. 7. Eorum qui servos fingebant vestes centuculi ex parvulis pannis. Sic pag. 1029. αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες οὐ ῥακῶν πάνυ αὐτελῶν συγκεκομμέναι. Hinc *centusculum mimi*, apud *Apul.* Apol. 1. Hinc Jocus ille Plautinus: *Consutus tunicis huc advenio non dolis.* *J.B.*

84. Ἐμβάδων] Ex glossa natum κοθόρνων. Ἐμβάδων supra habuimus *Jov. Trag.* c. 41. m. atque alibi. Vid. Indicem. *J.F.R.*

93. Τὸ-

ΑΛΕΚ. Μακρὸν [a] τοῦτον ἀνακινεῖς τὸν λόγον, καὶ ὁ τοῦ παρόντος καιρός, πλὴν τόγε κεφάλαιον, οἶδεις ὅτις οὐκ ἀπραγμονέστερον τὸν βίον ἔδοξέ μοι τοῦ ἀνθρωπείου, μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις καὶ χρείαις [b] ἐμμεμέτρημένον· τελώνην δὲ ἵππον, ἢ συκοφάντην βάτραχον, ἢ σοφιστὴν κολοιόν, ἢ ὀψοποιὸν κώνωπα, ἢ κίναιδον ἀλεκτρυόνα, καὶ τἄλλα, ὅσα ὑμεῖς [c] ἐπιτηδεύετε, οὐκ ἂν ἴδοις ἐν ἐκείνοις.

ΜΙΚ. Ἀληθῆ ταῦτα ἴσως, ὦ ἀλεκτρυών. ἐγὼ δὲ [d] ὅγε πέπονθα, οὐκ αἰσχύνομαι πρὸς σὲ λέγειν. οὐδέπω δύναμαι ἐκμαθεῖν τὴν ἐπιθυμίαν, ἣν ἐκ παίδων εἶχον πλούσιον γενέσθαι. ἀλλά [e] μοι καὶ τενύπνιον ἔτι πρὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ ἕστηκεν, ἐπιδεικνύμενον τὸ χρυσίον· καὶ μάλιστα ὑπὸ τῷ καταράτῳ Σίμωνι ἀποπνίγομαι, τρυφῶντι ἐν ἀγαθοῖς τοσούτοις. ΑΛΕΚ. Ἐγώ σε ἰάσομαι, ὦ Μίκυλλε, καὶ ἐπεὶ ἔτι νύξ ἐστιν, ἐξαναπαύσω σε τῆς ἀγρυπνίας. ἀλλὰ θάρρει· ἐγὼ γὰρ ἀλεκτρυὼν ὢν ἐπιστήσω σοι τὴν ἕω.

27. GALL. Longum hunc sermonem moves, nec praesentis temporis. Verumtamen hoc caput est, nulla harum vitarum non magis, quam est hominum, tranquilla mihi visa est, quippe quae solis se naturalibus cupiditatibus & necessitatibus metiretur. Publicanum vero equum, aut calumniatorem ranam, aut Sophistam graculum, aut coquum culicem, aut cinaedum gallum, aut reliqua, quibus vos studetis, in illis non videas.

28. MIC. Vera haec forte, galle. Ego vero quomodo affectus sim, dicere apud te non erubesco. Nondum possum dediscere cupiditatem, quam habui a pueris, ditescendi. Verum mihi & insomnium adhuc stat ante oculos, aurum ostendens, & maxime de exsecrabili illo Simone angor, qui in tantis bonis delicate vivit. GALL. Ego te, Micylle, sanabo. Et, quando adhuc nox

a Τοῦτον] Ita dedi ex L. P. Τοιοῦτον Edd. vulgo. b Ἐμμεμετρημένον] Ξυμμεμ— G. Μεμετρημένον Fl. c Ἐπιτηδεύετε] Ἐννοεῖτε marg. A1. d Ὅγε] Ὁ Fl. e Μοι] Μὴν Fl.

95. Ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις] Πάνυ καλαλλήλως τοῖς φυσικοῖς τῶν ζώων ἤθεσι, τὰ τῶν ἀνθρώπων ἐπιτηδεύματα ἥρμοσε. τῷ εἰς τὰς θηλείας πλεονεκτικῷ τοῦ ἵππου, τὸ τοῦ τελώνου ἅπληστον. τῇ τοῦ βατράχου φλυαρίᾳ τὸ συκοφαντικόν. τῷ κοτίλῳ τῶν κολοιῶν ὁ θορυβώδες τὸ σοφιστικόν. τῷ δηκτικῷ τῶν κωνώπων, καὶ πανταχοῦ ὄντι ἐν προσαπτικῷ, τὸ μαγειρικόν. τῷ πρὸς ὀχείαν ἑτοίμῳ τοῦ ἀλεκτρυόνος τὸ τῶν κιναιδίας ἀκόλαστον. V.

93. Τόγε κεφάλαιον] Supra T. I. *Nigr.* c. 1. p. 39. ἐν κεφαλαίῳ *summatim* est. Vid. ibi *Bourdel.* In *Quom. Hist.* c. 28. f. αὐτὰ δὴ τὰ κεφάλαια. *Ipsa capita & summaria.* Item *Char.* c. 2. τὰ κεφάλαια τῶν γιγνομένων. *Asin.* c. 29. pr. κεφάλαιον τῶν κακῶν *summa, cumulus malorum.* *J.F.R.*

96. Ἐμμεμετρημένον] Dicit Alectryon: Nullam vitam humana tranquilliorem esse, si modo sit μόναις ταῖς φυσικαῖς ἐπιθυμίαις, καὶ χρείαις ἐμμεμετρημένον, *naturalibus duntaxat cupiditatibus & usibus circumscripta.* Sed quis dixit ἐμμετρεῖν, aut ubi legitur ἐμμεμετρημένον? Nusquam quam in hoc loco, qui merito suspectus fuit viris doctis. Mf. noster scribit ξυμμετρημένον. Optime. *Thucydides* lib. 2. ἐν οἷς εὐδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη. *Quorum vita simul & mors felicitate circumscripta est,* hoc est qui vivi & morientes fuerunt felices. *J.G.G.*

Ἐμμεμετρημένον] Simplex μεμετρημένον quod *Fl.* habet, non displicet; & sic supra de *Merc. Cond.* c. 30. pr. καὶ ὕπνου μετρούμενον τῇ ἐπιθυμίᾳ. Alia de hoc verbo vid. notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Nigr.* c. 15. p. 54. Conf. & *pro Imag.* c. 21. f. *J.F.R.*

5. Ἐκ παίδων] Modo plurali numero efferri, etsi de uno tantum homine sermo est, modo singulari, vid. supra *Tox.* c. 27. Plural. tamen fere frequentior, *Diod Sic.* L. 2. c. 55. pr. ὁκ παίδων ἐν ἐξηλικίας. Iterum sic ibid. &c. vid. supra. At singularis praeter *Alciphr.* ibi adductum, etiam est apud Nostrum, *Tox.* c. 57. med. ἑταῖρος ὁκ παιδὸς ὤν. Ac rursus ap. *Diod. Sic.* III. c. 32. f. ὁκ ἡπίᾳ — ἐκτέμνονται, pro ὁκ ἡπίων. *J.F.R.*

10. Ἐγώ σε ἰάσομαι] In *Euang. Matth.* XIII. 15. καὶ ἰάσωμαι αὐτοὺς legimus, ubi Rever. *J. Elsner.* haec Luciani adferens monet, id in genere esse: *juvabo, malo liberabo* (Immo & errore liberabo) Lucianumque similiter locutum in *Fugit.* & *Catapl.* Vid. igitur *Fug.* c. 5. & *Cat.* c. 7. *J.F.R.*

16. Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν] Καὶ μῶν τοιχωρυχεῖν. *Th.M.*

Καὶ μὴν τοιχωρυχεῖν μὲ συναναγκάσεις;] Laborare hunc locum vidit *Marcilius.* sed remedium praesentius nobis Mf. offert, in quo legitur, εἰ μὴ ὁ τοιχωρυχεῖν γε σύ μὲ ἀναγκάσεις. *Num tu me compelles* pa-

nox est; surge, sequere me. Abducam enim te ad ipsum illum Simonem, & in aliorum divitum domos, ut videas, qualis sit illorum conditio. MIC. Quomodo hoc clausis januis? nisi forte parietes perfodere me cogas? GALL. Minime. Sed Mercurius, cujus sacer sum, eximium hoc mihi dedit, si quis longissimam in cauda pennam, quae propter mollitiem inflectitur. .. MIC. Duae sunt tales. GALL. Dextram igitur si cui habendam praebeam, quamdiu voluero, ille aperire januam unamquamque potest, & videre, non visus ipse, omnia. MIC. Nesciebam, te quoque, galle, praestigiatorem esse. Si ergo hanc mihi semel commodaveris, videbis huc translata brevi tempore Simonis omnia, eo enim abiens huc ea transferam: ille vero rursus arrodet, dum producit, soleas. GALL. Nefas est

ναγὰς ἔπου μοι, ἀπάξω γάρ σε πρὸς αὐτὸν ἐκεῖνον τ Σίμωνα, καὶ εἰς τὰς τ ἄλλων πλουσίων οἰκίας, ὡς ἴδοις οἷα τὰ παρ' αὐτοῖς ἐστί. ΜΙΚ. Πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων τ θυρῶν; f εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν με g συναναγκάσεις; ΑΛΕΚ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ Ἑρμῆς, οὗπερ ἱερός εἰμι, ἐξαίρετον ἔδωκέ μοι τοῦτο, ἤν τις τὸ ὀπίσθιον πτερὸν τὸ μήκιστον, ὁ δὲ ἁπαλότης ἐπικαμπές ἐστι. ΜΙΚ. Δύο δ' ἔστι σοι τοιαῦτα. ΑΛΕΚ. Τὸ δεξιὸν τοίνυν, ὅτῳ ἂν ἐγὼ h ἀποσπάσας πρόχω ἔχειν, ἐς ὅσον ἂν βούλωμαι, ἀνοίγειν τε ὁ τοιοῦτος πᾶσαν θύραν δύναται, καὶ ὁρᾶν τὰ πάντα, καὶ ὁρώμενος αὐτός. ΜΙΚ. Ἐλελήθεις με, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σὺ γόης ὤν. ἐμοὶ δ' ἂν ἦν τοῦτο ἅπαξ πρόχῃς, ὄψει τὰ Σίμωνος πάντα ἐν βραχεῖ δεῦρο μεταγενόμενα· μετοίσω γὰρ αὐτὰ παρελθών. ὁ δὲ αὖθις πετρώξεται i ἀποπίνων τὰ καττύματα. ΑΛΕΚ. Οὐ θέμις γενέσθαι

f Εἰ μὴ καὶ] Restitut. ex L. P. Καὶ μὴν Edd. Deinde τοιχωρυχεῖν γε σύ με Mſ. Gr. Καὶ μὴν Marc. g Συναναγκάσεις] Ἀναγκάσεις P. h Ἀποσπάσας] Ἀποσπάσαι marg. Ar. i Ἀποπίνων] Sic Edd. omnes. Ἀποπινοῦν Graev. Ὑποπινῶν vel ὑπὸ πτίνης Pell. Ὑποτίνων volebat M. du S.

parietes perfodere? Praecedentia vero verba sic distinguenda sunt: πῶς τοῦτο, κεκλεισμένων θυρῶν; *quomodo hoc* fieri poterit, *clausis foribus?* J.G.G.

Εἰ μὴ καὶ τοιχωρυχεῖν] Ita etiam P. & L. Caeterae a vulgatis non differunt, nisi quod in P. ἀναγκ— est, pro σωαν— quae his mutatis satis jam commode habent; ideoque servavi. M. du S.

20. Ἐπικαμπές ἐστι] Post τὸ ἐστὶ reponendum videtur ἀποσπάσαι vel ἀποτίλλοι, quod excidit Librario. F.G.

Ἐπικαμπές ἐστι] Non credo excidisse, ἀποτίλλοι. Sed medium Galli sermonem cupidus interrumpit Micyllus; continuatur autem orationis filum in seqq. ἀποσπάσας &c. Exempla ejusmodi interruptionum apud Comicos sunt obvia. In Terentio vel pueris nota. Similis ἀποσιώπησις occurrit rursus Dial. seq. *Icarom.* c. XI. fin. J.F.R.

30. Ὁ δὲ αὖθις — τὰ καττύματα] Locus est qui me diu torsit, praesertim cum nihil in antiquo libro mihi esset praesidii ad eum emaculandum. Nam inquinatum esse nullus dubitabam. Quis enim haec interpretetur, ὁ δὲ, loquitur de Simone cerdone, qui luculentam creverat hereditatem, αὖθις πετρώξεται ἀποπίνων τὰ καττύματα. Vertunt: *At ille rursum coria calceis assuenda obrodet, ebibetque.* Serice aut Scythice si interpres locutus esset, aeque intelligeretur ac nunc intelligitur. quid enim *ebibet?* quid bibere ad corii rosionem? Dein ubi in Graecis sunt coria *calceis assuenda?* καττύματα sunt soleae, quae calceis suppinguntur, & pedibus teruntur. At pro ἀποπίνων si legas, ut sine dubio legendum, ἀποπινοῦν, omnes tenebrae discutientur, quae locum hunc reddiderant inexplicabilem? πινόω est sordibus inquino, maculo, ἀποπινόω est sordibus purgo, emaculo, *Hesych.* ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται. πῦος γὰρ ὁ ῥυπὸς. ἀποπινοῦται est *sordibus purgatur. pūs enim est sordes.* Sic hunc Hesychii locum emendandum vidit olim *Henricus Stephanus*, cum in editis libris legatur ἀπινοῦται, & recte Stephanum legisse hic Luciani locus argumento est. Sententia igitur, Graecorum Luciani verborum haec est: *At ille rursum soleas obrodens sordibus purget.* Nam sutores etiam ore soleas crepidarum lingendo, & si quid dedecet dentibus abradendo ut magis niterent, emundasse videntur. J.G.G.

Ὁ δὲ αὖθις πετρώξεται, ἀποπίνων τὰ καττύματα] Sermo est de homine, qui quum fuisset sutor, dives postea evaserat. Huic bona sua eripere vult Micyllus, atque adeo *ille iterum*, inquit, *circumrodet*, ἀποπίνων τὰ καττύματα. Haesi ad hunc locum cum Viro magno, *J. G. Graevio.* Quid enim est ἀποπίνειν τὰ καττύ-

θαι τοῦτο. παρήγγειλε γὰρ ὁ Ἑρμῆς, ἢν τοιοῦτόν τι ἐργάσηται ὁ ἔχων τὸ πτερὸν, ἀναβόησαντά με καλαφωράσαι αὐτόν. ΜΙΚ. Ἀπίθανον λέγεις· κλέπτην τὸν Ἑρμῆν αὐτὸν ὄντα τοῖς ἄλλοις φθονεῖν τοῦτο. ἀπίωμεν δ' ὅμως· ἀφέξομαι γὰρ τοῦ χρυσίου, ἢν δύνωμαι. ΑΛΕΚ. Ἀπότιλον, ὦ Μίκυλλε, πρότερον τὸ πτίλον. τί τοῦτο; ἄμφω ἀπέτιλας; ΜΙΚ. Ἀσφαλέστερον οὕτως, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ σοὶ ἧττον ἄμορφον τὸ πρᾶγμα ἂν εἴη, ὡς μὴ χωλεύοις ἀφ' [a] θατέρου τῆς ὀρᾶς μέρους.

ΑΛΕΚ. Εἶεν· [b] ὅπῃ τὸν Σίμωνα πρῶτον ἄπιμεν, ἢ παρ' ἄλλον τινὰ τῶν πλουσίων; ΜΙΚ. Οὐμενοῦν, ἀλλὰ [c] πρὸς τὸν Σίμωνα, ὃς ἀντὶ δισυλλάβου τετρασύλλαβος ἤδη, πλουτήσας, εἶναι ἀξιοῖ. καὶ δὴ πάρεσμεν ὅπῃ τὰς θύρας. τί οὖν ποιῶ τὸ μετὰ τοῦτο; ΑΛΕΚ. Ἐπίθες τὸ πτερὸν ὅπῃ τὸ [d] κλεῖθρον.

hoc fieri. Praecepit enim mihi Mercurius, si tale quid agat, qui pennam habeat, ut cantu meo, quo is deprehendatur, efficiam. MIC. Non est verosimile quod dicis. Furem Mercurium ipsum invidere illud aliis. Sed tamen abeamus, abstinebo enim auro, si potero. GALL. Evelle prius, Micylle, pennam. Quid hoc? evellisti ambas. MIC. Sic tutius est, galle, & tibi minus deforme fuerit, ne claudices alterutra caudae parte.

29. GALL. Sit ita. Ad Simonem primo abimus, an ad alium quendam divitum? MIC. Non sane. Sed ad Simonem, qui pro dissyllabo quadrisyllabus jam, dives factus, esse postulat. Et sane adsumus ad januam. Quid ergo post haec agam? GALL. Admove pennam ad feram. MIC. En

a Θάτερον τῆς ὀρᾶς μέρους] Θατέρᾳ — μέρεσι *Fl.* b Ἐπὶ] Περὶ male *Fl.* Recte cett. c Παρὰ] Restit. ex *Fl.* & *V2.* Περὶ cett. Ἐπὶ *S.* d Κλειθρον] Sic esse in *J.V2.Fr.B2.* & *S.* notat *Solan.* Sed & est in *H. Fl.* &c. recte.

τύμαλα? At sagacitas ejusdem Viri Cl. sibi, mihi, & omnibus ad haec verba accedentibus, lectionem & sensum hujus loci genuinum pervestigavit, eruto ex *Hesychio* Ἀποπινοῦται, ἀπορυποῦται, *sordibus purgatur*, lectoque ἀποπινοῦν pro ἀποπίνων. Sed ego semper putavi, sine dubio typorum vitio, ἀποπινοῦν pro ἀποπινῶν scriptum esse in Viri Cl. Animadversionibus. Nam ἀποπινῶν requiritur, *sordibus purgans*. Atque adeo nulla literarum mutatione, transposito modo & immutato accentu, locus hic praeclare restitutus est. Ne tamen quid celem; ego, necdum visa Viri Cl. animadversione, cogitaveram ἀποπλύνων esse legendum. Sed cedo lubens meliori, & haud dubie certissimo. *J.J.*

Ibid. Ἀποπίνων τὰ κατττύμαλα] Lege ἀποπινῶν. *F.G.*

Ἀποπίνων τὰ κατττύμαλα] Purgare aut eluere soleas ore non solent, quod audierim viderimve sutores, sed hoc vetus illorum crimen est, ore illos & dentibus extendere coria. *Martialis* de sutore, quem Simonis hujus Lucianei archetypum dicas, adeo similis est 9, 74. *Dentibus antiquas solitus* producere pelles, *Et* mordere *luto puere vetusque solum. Praenestina tenes* &c. Equidem non dubito, dedisse Lucianum ἀποπινῶν τὰ κατττύμαλα, quod inter dictantem & scribentem, Jotacistae, ut sunt Graeci a pluribus inde saeculis, facillime in ἀποπίνων mutari potuit. Certe sic interpretatus sum. *J.M.G.*

Ἀποπίνων] *Fensii* emendatio ἀποπινῶν legentis commodissima est, quia mutatione levissima peragitur. Interim nihil in vulgata mutavi, quia ἀποπίνων quoque adprime adpositum est. *Graevii* ἀποπινοῦν certe aut vitium est operarum, aut ipse errorem hausit ex Grammatica, quae vitiosius quotidie prodeunt. Veluti & in paradigmate verbi χρυτόω, in Grammatica *Verwejana* χρυσοῦν male legitur in partic. pro χρυσῶν, in tabula ab aliis adjecta, idque in Edd. duabus tribusve. *J.F.R.*

34. Καταφωράσασθαι] *Th. Mag.* v. φωρᾶν. *M. du S.*

38. Ἀπότιλον] V. *Th. Mag.* v. πίλλω. *M. du S.*

46. Παρὰ τὸν Σίμωνα] Florent. περὶ τὸν Σ. De hac mutatione nominum eleganter Ck *Casaubonus* ad *Athen.* c. 14. lib. 5. *Mercer.* ad *Arist.* pag. 241. *J.B.*

Παρὰ τὸν Σίμωνα] Ita *Fl. Ed.* & *Va. Bened.* ἐπί. Reliqui Impressi περὶ. *M. du S.* Recte indicavit. Confusa *Bourd.* *J.F.R.*

50. Κλεῖθρον] Cum nihil varient Edd. cur id adposuerit Noster, quod silentio satis indicari potest, non adsequor. Sed forsan suspicatus est κλεῖθρον in quibusdam esse, ut supra *Tox.* c. 57. quod ibi recte in κλεῖθρον mutatum. *J.F.R.*

55. Ἀμαυρόω γε] Sic Impressi plerique; recte. *Va.* utraque τε. *M. du S.*

63. Τὰ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδε Σόσυλος] Mss. unam vocem, quam & exigit sententia, interponit, quae recipienda est. τὸ δὲ ἐκκαίδεκα εἶδεν, ἄρασι, Σόσυλος. *At sedecim vidit, opinor., Sosylus.* Nam se dubitare, non certo scire num viderit, ex sequentibus licet cogno-

En tibi. O Hercules! aperta eſt velut clavi janua. GALL. Praecede porro, viden' illum vigilantem & ſubducentem rationes? MIC. Video, per Jovem, ad obſcuriuſculam quidem & ſitientem lucernam. Eſt autem pallidus, neſcio unde, galle: & totus exaruit, tabefactus nimirum a curis: nec enim alias aegrotare dictus eſt. GALL. Audi, quae dicit. Scies enim, unde ſic habeat. SIM. Ergo talenta quidem ſeptuaginta illa, ſecure omnino ſub lecto ſunt defoſſa, & nemo omnino vidit. Sed ſexdecim illa, vidit me, puto, Soſylus equiſo occultare ſub praeſepio. Semper enim nunc circa ſtabulum verſatur (*in ſtab. occupatus eſt*) qui alias omnino nec ejus curioſus, nec laboris eſt amans. Veriſimile autem eſt, multo his plura eſſe direpta. Unde enim alias tantum ſibi ſalſamentum obſonaſſet heri Tibius? dicebatur vero etiam

Ὄρον. ΜΙΚ. Ἰδὲ δή, ὦ Ἡράκλεις, [e] ἀνεπεπέτασται ὥσπερ κλειδὶ ἡ θύρα. ΑΛΕΚ. Ἴθι νῦν ἐς τὸ πρόσθεν, ὁρᾷς αὐτὸν ἀγρυπνοῦντα, καὶ λογιζόμενον; ΜΙΚ. Ὁρῶ, νὴ Δία, πρὸς ἀμαυρὰν [f] γε καὶ διψῶσαν τὴν θρυαλλίδα, καὶ ὠχρὸς δ' ἔστιν οὐκ οἶδ' ὁπόθεν, ὦ ἀλεκτρυών, καὶ κατέσκληκεν ὅλος, ἐκτετηκὼς ἔοικε φροντίδων δηλαδή, ἃ μὴ νοσεῖν ἄλλως ἐλέγετο. ΑΛΕΚ. Ἄκουσον [h] ἃ φησιν, εἴσῃ γὰρ ὅθεν ἔτως ἔχει. ΣΙΜ. Οὐκοῦν τάλαντα μὲν ἑβδομήκοντα ἐκεῖνα πάνυ ἀσφαλῶς ὑπὸ τῇ κλίνῃ κατορώρυχται, καὶ οὐδεὶς [i] ὅλως εἶδε· τὰ δὲ ἑκκαίδεκα [k] εἶδέ, οἶμαι, Σωσύλος ὁ ἱπποκόμος ὑπὸ τῇ φάτνῃ καλακρύπτοντά με [l] ὅλως γῆν θεῖ τ' [m] ἵππων ἐστίν, ἃ πάνυ ὀπιμελὴς [n] ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν. εἰκὸς δὲ διαπραξάμενον πολλῷ πλείω τούτων. ἢ πόθεν γὰρ ὁ Τίβιος τάριχον αὐτῷ οὕτω μέγαν ὠνήσατο

e Ἀναπεπέτασται] Ἀνατέτραπται marg. *A*1. & *Fl.* male. *f* Γε] Sic *Fl. Fr. Ald.* B1. *H. P. S.* Τε *J.* cum *V*2. *g* Ὁπόθεν] Ὅθεν marg. *A*1*W. h* Ἄ] Ὃ *Fl. i* Ὅλως] Ἀλλως non male *Fl. k* Εἶδε, οἶμαι] Sic G. P. & marg. *A*1. Οἶμαι abeſt in Edd. *l* Ὅλως] Ὃς *Fl.* Vulgatum firmat P. *m* Ἱππῶνά] Ἱπωνά *Fl.* Et *i.* minuſcula; Cett. I unciali, ac ſi nomen Viri eſſet, & ſine accentu in med. Ἵππων L. *n* Ἄλλως τ'] Delevi cum *Solan.* illud τε, etſi erat in omnibus Edd.

69. Ὁ Τίβιος] Οἰκίτης ὄνομα. *V.*

gnoſcere. Paullo inferius: σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφοράσῃ παρόντας ἡμᾶς. Vertunt: *Tace Micylle, ne nos praeſentes prodas in furto?* Quis furabatur? Atqui jam Gallus praedixerat furari non licere, nec quicquam rei alienae tangebant. Praeterea ubi in Graeco eſt, *in furto?* Iſta igitur verba dele, ſi Graeca recte velis intelligere. *J. G. G.*

65. Ὅλως γοῦν] Si quis *Cod.* ὅλος haberet, non ſpernerem, cauſſam vid. ex not. noſtra ſeq. Satis tamen tolerabile eſt ὅλως. *J. F. R.*

66. Περὶ τὴν Ἱππωνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελὴς] Typographi vitium eſſe ducerem, niſi in omnibus editionibus inveniretur. Scribendum enim περὶ τὴν ἱππῶνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελής. *J. G. G.*

Ibid. Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Delendum τ', & ſic interpungendum, ut vides, ne in ſenſum delabaris abſurdum, quem ſecutus prior interpres eſt. *M. du S.*

Ἐπιμελὴς ἄλλως, οὐδὲ φιλόπονος ὤν] Quia nimis brevis eſt *Solani* nota, ſed ad veritatem facem praeferens, nonnulla addam: Verſio, quam ille abſurdam vocat, haec fuit: *Itaque de curando ſtabulo non eſt admodum ſolicitus, quamquam nec alias admodum laboris appetens*; Graeca enim ſic legebantur: ὅλως γοῦν περὶ τὴν Ἱππωνά ἐστιν ὁ πάνυ ἐπιμελὴς, ἄλλως τ' οὐδὲ φιλόπονος ὤν. Cl. *Geſn.* ſic: *Etenim circa equile non valde jam diligens eſt, qui neque alias laborioſus ſit.* Nec poterat aliter ex vulgata, quam, diſtinctione mutata, & τε ejecto, nunc in ſenſum plane contrarium converti; rem enim ipſam flagitare puto, ut ſervus alias negligens ſtabuli, nunc theſaurum in ſtabulo latentem ſciens, plurimum in eo verſetur, ut ſub diligentiae praetextu occaſionem captet ſubinde aliquid inde auferendi; nec enim ſimul & ſemel audebat aut poterat auferre. Hinc itaque nata Hero furti ſuſpicio, & inſolitae rei admiratio, quod equiſonem olim parum curioſum ſui ſtabuli, jam adeo frequentem atque in purgando eo ſollicitum cerneret. Qui ſenſus ex verſione jam ſatis patet, prae quo priſtina lectio ſponte jam corruet: nec quisquam, credo, argutari volet, ut vulgatum defendat, in quo nihil cum furti ſuſpicione cohaeret, niſi dixeris: *quia ex furto jam dives factus eſt, negligit ſtabulum.* At ut hoc per ſe nihili eſt, ita magis friget, ſi nova negatio ſubſequitur, *neque alias ſolet eſſe diligens*; quid ergo ſic praeter ſolitum facit? *J. F. R.*

69. Ὁ Τίβιος] Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 14. m. *M. du S.*

[a] ὠψώνησεν ἐχθές; ἐλέγετο δὲ τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον ἐωνῆσθαι πέντε δραχμῶν. ὅλως τἀμὰ ἔστι σπαθῶσι τὸ κακοδαίμον. ἀλλ' οὐδὲ τὰ ἐκπώματα ἐν ἀσφαλεῖ μοι κεῖται, τοσαῦτα ὄντα. δέδια γὰρ μή τις ὑποῤῥύξας τὸν τοῖχον, ὑφέληται ταῦτα. πολλοὶ φθονοῦσι, καὶ ἐπιβουλεύουσί μοι, καὶ μάλιστα ὁ γείτων Μίκυλλος. ΜΙΚ. Νὴ Δία, σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ, καὶ τὰ τρύβλια [b] ὑπὸ μάλης [c] ἄπειμι ἔχων. ΑΛΕΚ. Σιώπησον, ὦ Μίκυλλε, μὴ καλαφωράσῃ παρόντας ἡμᾶς. ΣΙΜ. Ἄριστον γὰρ ἄγρυπνον αὐτὸν φυλάττειν. [d] ἅπασαν περίειμι θρέναξ ἐν κύκλῳ τὴν οἰκίαν· τίς ἔστος; ὁρῶ σέ γε, ὦ τοιχωρύχε, μὰ Δία· ἐπεὶ κἂν γε ὢν τυγχάνεις, εὖ ἔχει. ἀριθμήσω αὖθις ἀνορύξας τὸ χρυσίον, μή τι με πρώην διέλαθεν. ἰδοὺ πάλιν ἐψόφησέ τις ἐπ' ἐμὲ, δηλαδὴ πολιορκοῦμαι, [e] καὶ ἐπιβουλεύομαι πρὸς ἁπάντων. πῶς μοι τὸ ξιφίδιον, ἂν λάβω τινά; θάπτωμεν αὖθις τὸ χρυσίον.

ΑΛΕΚ. Τοιαῦτα μὲν σοι, ὦ Μίκυλλε, τὰ Σίμωνος. ἀπίωμεν δὲ καὶ παρ' ἄλλον τινὰ, ἕως ἔτι ὀλίγον ἡ νυκτὸς λοιπόν.

70 inaurem emisse contubernali suae drachmis quinque. Omnino mea infelices isti per luxum disperdunt. Sed neque tot pocula in tuto mihi sunt reposita: metuo igitur ne quis perfosso pariete, ea subducat. Multi invident mihi & insidiantur, & maxime Micyllus vicinus. MIC. Ita me Jupiter: tui nempe similis ego, & patellas sub ala habens abeo. GALL. Tace, Micylle, ne adesse nos deprehendat. SIM. Optimum igitur fuerit, ut somno me abstineam: omnem surgens circumeo domum. Quis hic? Equidem te video perfossor parietum, per Jovem. . . Quandoquidem columna es, bene habet. Numerabo iterum effossum aurum, numquid me forte nuper fugit? En iterum aliquis prope me dedit strepitum. Nempe obsideor, & clanculum oppugnor ab omnibus. Ubi mihi pugio? si quem deprehendero. Sepeliamus rursus aurum.

30. GALL. Talis tibi Simonis conditio. Abeamus vero etiam ad alium quendam, dum pauxillum adhuc noctis superest.

a Ὠψώνησεν ἐχθ.] Ὠψωνηκέναι χθὲς ἐλέγετο marg. *A1*. b Ὑπὸ μάλης] Ὑπομάλης P. c Ἄπειμι ἔχων] Ἔχω *F. H. Fl. B.* &c. omisso ἄπειμι. Sed *P.* habet quod edidi. Item G. & P. d Περίειμι] Περιελεύσομαι marg. *A1*. e Καὶ ἐπιβουλεύομαι] Non legitur in *Fl.*

70. Τῇ γυναικὶ ἑλλόβιον] Ἐνώτιον τὸ ἐν τῷ λοβῷ, ὅ ἐστι τῷ τῆ ὠτὸς ἄκρῳ, βαλλόμενον. *V.*

72. Οὕτω σπαθῶσι] Μετὰ τρυφῆς δαπανῶσι. *V.*

du S. I. e. hujus Edit. c. 22. ibique No. 80. Servi nomen. *F.F.R.*

72. Τἀμὰ — τὸ κακοδ.] *Sic nostros vidisti flentis ocellos.* *E.L.*

78. Σοὶ γὰρ ὅμοιος ἐγὼ & τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἔχω] Elegantius & ἀττικοτέρως Mſ. τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης ἄπειμι ἔχων. De quo loquendi genere paullo ante monui. *F.G.G.*

Ibid. Τὰ τρύβλια ὑπὸ μάλης] Alludit ad furtum Simonis, de quo supra c. 14. ὃς τὸ τρύβλιον κεραμοῦν ὑφελόμενος ὠχρὸν ὑπὸ μάλης ἔχων. *F.G.*

Τὰ τρύβλια] Mallem τρυβλία. Sed nihil mutavi. Vid. supra ad c. 14. *F.F.R.*

79. Ἄπειμι ἔχων] P. etiam. Pro quibus in Impressis tantum, ἔχω. *M. du S.*

85. Ἀριθμήσω αὖθις] *Theophrastus* in Charact. π. ἀπιστίας, κατὰ στάδιον numerantem pecuniam suum facit p. 51. *M. du S.*

2. Γνίφωνα] Conf. supra T. I. Tim. c. ult. Λάχης, ἢ Γνίφων. *Alciphr.* III. Ep. 34. f. Φειδίου & Γνίφωνος μικροπρεπίστατοι, ut recte *Bergl.* legit, nostrumque etiam citat in *Vit. Auct.* c. 23. Ubi habuimus, τὸ δὲ γνίφωνα εἶναι & τοκογλύφον. Et ubi jam mallem edidisse Γνίφωνα, ut pateret nomen viri esse. *F.F.R.*

5. Ὁρᾷς — τοὺς δακτύλους καλισκληκότας] Ὁρᾷς ἀγρυπνοῦντα & τοῦτον ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, ἢ τοὺς δακτύλους καλισκληκότα. Interpres: *Vides hunc etiam curis invigilantem, digitis contortis usuras supputantem.* Sed δακτύλους καλισκληκώς, non est *contortis digitis*, sed *cujus digiti contabuerunt.* Sic paullo ante de Simonide: ἢ κατίσκληκεν ὅλος ἐπιτηκὼς ὑπὸ φροντίδων. *Exhaustus contabuit*, & *extenuatus* est

est. MIC. Infelix ! qualem vivit vitam ! inimicis ita divitibus esse contingat ! Percussa ergo illius mala, volo discedere. SIM. Quis me percussit ? a latronibus miser pereo ! MIC. Plora & vigila, & similis quantum ad colorem auro tuo evade, illi intabescens. Nos vero, si videtur Gniphonem videamus danistam : non procul autem hic etiam habitat. Aperta nobis janua.

πόν ἐστιν. ΜΙΚ. Ὁ κακοδαίμων, οἷον βιοῖ τὸν βίον· ἐχθροῖς οὕτω πλουτεῖν γένοιτο· καὶ κόρρης γῆν κατάξας αὐτὸν, ἀπελθεῖν βούλομαι. ΣΙΜ. Τίς ἐπάταξέ με, ληστεύομαι ὁ δυστυχής. ΜΙΚ. Οἴμωξε, καὶ [f] ἀλαγρύπνει, καὶ ὅμοιον γίγνου τὸ χρῶμα τῷ χρυσῷ, προσελήκων αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ, εἰ δοκεῖ, Γνίφωνα τὸν δανειστὴν [g] ἴδωμεν, οὐ μακρὰν δὲ καὶ οὗτος οἰκεῖ. ἀνέῳκται αὕτη ἡμῖν ἡ θύρα.

31. GALL. Vides vigilantem & hunc prae curis, computantem usuras ad digitos, aridum tabe, quem paullo post oportebit relictis hisce omnibus, blattam, aut culicem, aut muscam fieri ? MIC. Video miserum & dementem hominem, ne nunc quidem blatta aut culice melius viventem, quam vero hic quoque totus putandis rationibus contabuit ! Ad alium abeamus.

ΑΛΕΚ. Ὁρᾷς ἐπαγρυπνοῦντα καὶ [h] τοῦτον [i] ἐπὶ φροντίδων, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους, καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα, ὃν δέησθ' μετ' ὀλίγον πάντα ταῦτα [k] λιπόντα, σίλφην, ἢ ἐμπίδα, ἢ [l] κυνόμυιαν γενέσθαι; ΜΙΚ. Ὁρῶ κακοδαίμονα, καὶ ἀνόητον ἄνθρωπον, οὐδὲ νῦν πολὺ τῆς σίλφης, ἢ ἐμπίδος ἄμεινον βιοῦντα· ὡς δὲ καὶ οὗτος ἐκτέτηκεν ὅλος τοῦ λογισμοῦ· ἐπ' ἄλλον ἀπίωμεν.

32. GALL. Ad Eucraten, si videtur. Et ecce aperta & haec est janua. Ingrediamur ergo. MIC. Isthaec omnia paullo ante mea erant. GALL. Adhuc enim divi-

ΑΛΕΚ. Παρὰ τὸν Εὐκράτη, εἰ δοκεῖ· καὶ ἰδοὺ γοῦν ἀνέῳκται καὶ αὕτη ἡ θύρα, ὥστε εἰσίωμεν. ΜΙΚ. Ἅπαντα ταῦτα μικρὸν ἔμπροσθεν ἐμὰ ἦν. ΑΛΕΚ. Ἔτι γοῦν σὺ ὀνει-

f Διαγρύπνει] Sic P. *J.* & marg. *A1.* Ἀγρύπνει *Fl. Ald. H. B1. Fr. S.* g Ἴδωμεν] Ἴωμεν P. h Τοῦτον] Αὐτὸν P. Nil mut. *Fl.* i Ἐπὶ] Et hoc esse in Edd. omn. notat *Solan.* k Λιπόντα] Sic *Fl.* &c. omnes. Καλαλιπόντα *J.* sola. l Κυνόμυιαν] Sic *P.* & P. Μυῖαν cett. Edd.

9. Σίλφῳ] Σίλφη * ζωΰφιον ἐοικὸς κανθάρῳ. λέγεται δὲ καὶ σιλφὴ, ἐμπὶς δὲ ζωΰφιον ἐοικὸς κώπῃ, γινόμενον ἐν τοῖς ὕδασι. (οἱ δὲ ἐμπίδα τὴν νυκτερίδα φασί. G.)

* Ζωΰφιον] Ζώδιον editum ante ; sed ζωΰφιον est in C. & V. priore loco. Altero vero ζοῦφιον in V.

est curis. Sic igitur verte : *Vides hunc etiam vigilare prae curis, supputare usuras, & ejus digitos contabuisse* ut solent esse hominum morbis aut curis confectorum digiti. posses etiam vertere *digitos ejus occalluisse, callo fuisse obductos*, sive *callo induruisse* assidua supputatione. & hoc malo. Mox nescio cur σίλφη Latine vertatur *silpha*, ut paullo ante σμίλιον, *smilium*, cum Latina lingua has voces ignoret, & in ea suppetunt commodae, nimirum *blatta*, & *scalpellum*. *J.G.G.*

6. Ἐπὶ φροντίδων] Sic omnes Libri nostri. Ego mallem τοῦτο. *M. du S.*

Ἐπὶ φροντίδων] Et ego cum *Solan.* malim τοῦτο, ut supra c. 29. paullo ante med. *J. F. R.*

7. Καὶ τοὺς δακτύλους καλεσκληκότα] Tolerabile forte diviti incommodum, si digiti soli occalleſcant; tractanda multum pecunia. Sed blatta, culex, musca fit, & jam est, hic Gnipho, *totus contabuit*, ἐκτέτηκεν ὅλος, ut statim dicetur. Quid igitur sibi volunt hic digiti ? ad computationem pertinent usurarum. Puto nempe legendum, quod interpretatus sum, ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους κατὰ τοὺς δακτύλους. Particulae καὶ & κατὰ quam facile in Mſſ. miscentur, notum est. Si cui vel sic audax nimium videatur mutatio; ponat per ἐν ἀφ' δυοῖν juncta ἀναλογιζόμενον τοὺς τόκους ἐν τοὺς δακτύλους. nam revera *& usuras & digitos* numerat, qui usuras computat digitis vel ad digitos. *J. M. G.*

9. Σίλφῳ] Conf. infra Ἀπαίδ. c. 17. *M. du S.*

[a] ὀνειροπολεῖς τ' πλοῦτον; ὁρᾷς [b] γοῦν τ' Εὐκράτιλω αὐτὸν ὑπὸ τοῦ οἰκέτου πρεσβύτιν ἄνθρωπον; MIK. Ὁρῶ, νὴ Δία, καλαπυγοσύνην τινὰ, καὶ παραχήλιασμὸν, καὶ ἀσέλγειαν οὐκ ἀνθρωπίνην· τ' γυναῖκα δὲ ἑτέρωθι ὑπὸ τοῦ μαγείρου [c] μοιχευομένην καὶ αὐτήν.

tias tu somnias? Vides igitur Eucraten ipsum a suo servo . . . hominem senem? MIC. Video, ita me Jupiter, paedicationem, & morbum pathicum, & libidinem non humanam: uxorem vero altero in angulo a coquo adulterio pollui ipsam quoque.

ΑΛΕΚ. Τί οὖν ἐθέλοις ἂν καὶ τούτων κληρονομεῖν, [d] ὦ Μίκυλλε, καὶ πάντα ἔχειν τὰ Εὐκράτους; MIK. Μηδαμῶς, ὦ ἀλεκτρυών· λιμῷ πρότερον ἀπολοίμην ἢ τοιοῦτόν τι [e] πείσωμαι. χαιρέτω τὸ χρυσίον, καὶ τὰ δεῖπνα, δύο ὀβολοὶ ἐμοί γε πλοῦτός [f] ἔστι μᾶλλον, ἢ τοιχωρυχεῖσθαι πρὸς τ' οἰκετῶν. ΑΛΕΚ. Ἀλλὰ νῦν, ἡμέρα γὰρ ἤδη ἀμφὶ τὸ λυκαυγὲς αὐτό, ἀπίωμεν οἴκαδε πρὸς ἡμᾶς· τὰ λοιπὰ δὲ εἰσαῦθις ὄψῃ, ὦ Μίκυλλε.

33. GALL. Quid ergo velisne istorum quoque heres fieri, Micylle, & omnia habere Eucratis? MIC. Nequaquam, galle. Fame inteream potius, quam tale quid patiar. Valeat aurum & coenae, duo oboli divitiae mihi sint potius, quam ut paries mihi sic perfodiatur a servis. GALL. Sed nunc, dies enim jam circa ipsum diluculum est, domum ad nos abeamus. Reliqua alias, Micylle, videbis.

a Ὀνειροπολεῖς] Ὀνειράτλεις L. Ὀνειράτλεις marg. *Alw.* b Γοῦν] Ita inveni in *Ald. Fl. P. H. Bt. S.* Δ' οὖν *J.* & P. c Μοιχευομένην] Omisit *Fl.* d Ὦ Μίκυλλε] Et hoc abest a *Fl.* e Πείσωμαι] Πείσομαι *Fl.* In P. desunt haec quatuor, ἢ τοιοῦτόν τι πείσωμαι. f Ἔστι] Ἔστω *J.* sola.

22. Καλαπυγοσύνην] Καλαπυγοσύνην καὶ· ἐ σωνήδεταί γε τῇ ἀσελγείᾳ. οὐκ ἔν ἐδὲ ἀνθρωπίνην εἶναι νομίζει. *V.*

34. Τὸ λυκαυγὲς αὐτό] Τὸ ἐωθινὸν, ἔτι μικρᾶς σκοτίας ὔσης. *V.*

19. Ὀνειροπολεῖς τ' πλοῦτον] Supra *Dial. Mort.* V. f. etiam passive, τ' ὀνειροποληθέντα πλοῦτον ἀπολιπόντες. *Long. Past.* IV. p. 129. (137.) ὀνειροπολεῖ γάμους πλουσίους. *J.F.R.*

20. Ὑπὸ τοῦ οἰκέτου] Subaudi πρεσβύτιν. *F.G.*

32. Ἔστι] Ex *Junct.* ἔστω *Solan.* noster ἔστω fecerat, ut cum χαιρέτω conveniret: concederem, si pro ἐμοί γε etiam legeretur ἐμοὶ δή, quo indicaretur haec sibi respondere. Jam vero nihil opus est, & accuratius inspicienti adparet, illud ἔστι propius accedere ad reliquarum ἐστί, & errorem tantum typographicum esse, quia πλοῦτός ἐστι, accentu retracto eadem aeque exhibet ac ceterae, adeoque Editorem ne quidem in animo habuisse, ἔστω dare; quod tamen haud adeo religiose observarem, si necessitas mutationem suaderet, aut aliae Edd. bonae notae, vel Codd. ἔστω haberent. *J.F.R.*

ICA-

ICAROMENIPPUS, SIVE HYPERNEPHELUS.

MENIPPUS ET SODALIS.

M E N I P.

IGitur ter millè haec erant a Terra inde ſtadia ad Lunam usque, quae prima noſtra manſio. Hinc ad Solem ſurſum paraſangae circiter quingentae. Hinc vero in ipſum caelum, & arcem Jovis arduam . . . & haec fuerint expedito aquilae unius diei. SOD. Quid haec, per Gratias, Menippe, de aſtris diſputas, & immurmurans ea

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ.

ΜΕΝΙΠΠΟΣ ΚΑΙ ΕΤΑΙΡΟΣ.

Μ Ε Ν Ι Π.

ΟΥκοῦν τριοχίλιοι μὲν ἦσαν ἀπὸ γῆς [a] σάδιοι μέχρι πρὸς τὴν σελήνην, ὁ πρῶτος ἡμῖν σταθμός. ἐντεῦθεν δὲ ὅπι τὸν ἥλιον ἄνω πλεῦσαί [b] που πεντακόσιοι. τὸ [c] δὲ ἀπὸ τούτου ἐς αὐτὸν ἤδη τὸν οὐρανόν, καὶ πλὴν ἀκροπόλεως [d] τοῦ Διὸς, [e] ἄνοδον, καὶ ταῦτα γένοιτο εὐζώνῳ ἀετῷ μιᾶς ἡμέρας. ΕΤΑΙΡ. Τί ταῦτα πρὸς Χαρίτων, ὦ Μένιππε, ἀστρονομεῖς, καὶ ἡσυχῇ πως ἀναμετρεῖς;

ΜΕΝΙΠΠΟΣ] Nomina perſonarum in *Fl.* in hoc opuſculo nulla. Spatiis tantum diſtinguuntur. In *Bt.* Inſcriptio eſt Μενίππου καὶ ἑταίρου. *a* Στάδιοι] Omittit P. *b* Που] Non legitur in O. *c* Δὲ ἀπὸ] Δ' ἀπὸ O. *d* Τὴν] Abeſt ab O. *e* Ἄνοδον] Sic Edd. omn. Ἄνοδος O.

ΙΚΑΡΟΜΕΝΙΠΠΟΣ, Η ΥΠΕΡΝΕΦΕΛΟΣ] Ἰκαρομένιππος ὁ προκείμενος ἐπιγέγραπται λόγος, ἀφ' οὗ (1) τὸ πρῶτον, εἰσάγεται τῷ σφαιρᾷ ὁποκείμενον εἰς Ἴκαρον τὸν Δαιδάλου ὑποφερόμενος, ἀφ' οὗ δὲ τὸ μεγαλοπράγμον καὶ περίεργον καὶ φασματῶδες, εἰς Μένιππον τὸν Κυνικὸν φιλόσοφον ἁρμοζόμενον, ὃς πατέρων ὑπάρχων τῶν Λυκίας, καὶ τὴν Ἀντιοδένους δόξαν ὑποκοιούμενος, γνησίως ἦν καὶ συγκεκροτημένος τὸ σῶμα, καὶ σθεν ἀδόκιμος, ἐδὸν τὴν ὄψιν, ὅσα πρὸς (2) ὥρας εὐπρόσωπον ὑποφέρει καὶ (3) ὕτως οὕτε (4) εἰ πίσις ὕπεσι Φιλοσράτῳ τῷ Τυρίῳ τὸν Ἀπολλωνίου τοῦ Τυανέως ἀναγράφοντι βίον, καὶ ὑπὸ Ἐμπούσας ἐφωδεῦσαι κατὰ Κόρινθον τὸ Πελοποννήσου. καὶ ἀπὸ τούτου ἐπεὶ ἀφίετυχεν Ἀπολλωνίῳ τῷ προειρημένῳ γόητι ἀνθρώπῳ, ὁμοίως, φασὶν, ὁμοίως σωιφθη. καὶ τὸ τοῦ βίου λοιπὸν δυσαποσπάσας ἔσχηκε τούτῳ, τερατείαις τε συγχαίρων, καὶ (5) εἰς μηδὲν ὑγιὲς ἀφωνοίας τὴν σχολὴν ἀποδιατρίβων. διὸ καὶ ὁ παρὼν Λυκιανὸς φασμοπλαγήσαι τοῦτο δὴ τὸ σύνηθες αὐτῷ προπηλάκισμα, καὶ ὑπερηφύλα τερατεύσασθαι, συζεύγνυσι τούτῳ τὸν Ἴκαρον, λίτον λίνῳ συνάπτων, ὡς οἱ παροιμιαζόμενοι φάσκουσι. *V.* Sed ſuppletis deficientib. ex C.

3. Σταθμὸς] Μονή. *V.*

4. Παρασάγγαι] Μέτρον Περσικὸν ὁ παρασάγγης, ὁδοῦ σάδιοι λ'. τὸ δὲ σάδιον, ὀργυιαὶ ρ'. ὥσπερ καὶ τὸ πλέθρον ποδῶν ρ'. τὸ δὲ μίλιον, σάδια ζ'. τινὲς δὲ τῶν ἀρχαιοτέρων δέκα βούλονται σαδίων τὸ μίλιον εἶναι. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος, ἤ. ἄλλοι δὲ (6) ζ'. *V.*

Παρασάγγαι] Ὁ παρασάγγης μέτρον ἐστὶ παρ' Αἰγυπτίοις μεθ' ὃ μετροῦσι τὴν γῆν, ἔχων σαδίους λ'. ὁμοίως δὲ καὶ ὁ χοῖνος ξ'. ὁ δὲ σάδιος ἔχει πόδας χ'. τὸ δὲ ὄνομα τὸ παρασάγγης τοῦτο εὑρήσεις πολλάκις ἐν τῇ ἀναγνώσει (lege ἀναβάσει) τοῦ Κύρου. *G.* (Perſica eſt menſura, non Aegyptia; de qua non *Xenophon* tantum, ſed *Herodotus* aliique. *M. du S.*)

(1) Τὸ πρῶτον] Hanc Lacunam V. Codicis & ſequentes ex C. ſupplevimus. *M. du S.*
(2) Ὥρας] Ὥραν Edita. Mutavit *M. du S.*
(3) Οὕτως] Οὔ' Exc. *G.* Οὕτως rectè C.
(4) Εἰ πίσις ὕπεσι] Pro his tribus ὑπίσχη tantum C.
(5) Εἰς μηδὲν ὑγιὲς] Πρὸς μηδὲν ὑγιὲς C. Εἰς μηδὲν ὑγιῆ V.
(6) Ζ'.] Ζ ϛ' Excerpta *G* quod ipſe Excerptor Bruno exponit ſeptem cum ſemiſſe. ζϛ'. eſt in V.

6. Ἄνοδον] Hunc locum corruptum eſſe nullus dubito. In Ox. Cod. pro ἄνοδον, ἀνόδου legitur. Forſan ἂν ὁδὸς γένοιτο καὶ ταῦτα, vel ἡ ἄνοδος γ. κ. τ. nam c. 2. ὁδὸν ἐδίκησέ μοι, inquit, πρὸς τὴν ἄνοδον. *M. du S.*
Ἄνοδον] Erunt qui ἄνοδος ex O. praeferat, ut nexus ſit ἄνοδος καὶ ταῦτα γένοιτο, tumque comma poſt ἄνοδος tollendum. Nec diſplicet. Nam ἄνοδος tum ſubſtantive valebit *adſcenſus*. Infra *de Luct.* c. 2. f. variatur in τὸ ἀνόδου & τὸ ἄνω ὁδοῦ, quod tamen eodem redit. *J.F.R.*

12. Στα-

τρεῖς; πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν, ἡλίους καὶ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα [a] σταθμούς [b] τινας, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. MEN. Μὴ θαυμάσῃς, ὦ ἑταῖρε, εἰ μετέωρα καὶ ἀφέρια δοκῶ σοι λέγειν· τὸ κεφάλαιον γὰρ δὴ πρὸς ἐμαυτὸν λογίζομαι τὴν ἔναγχος ἀποδημίας. ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ γαθὲ, καθάπερ οἱ Φοίνικες, ἄστροις ἐτεκμαίρου τὴν ὁδόν; MEN. Οὐ, μὰ Δία, ἀλλ' ἐν αὐτοῖς ἄστροις ἐποιούμην τὴν ἀποδημίαν. ΕΤΑΙΡ. Ἡράκλεις, [c] μακρόν γε τὸν ὄνειρον λέγεις, εἴ γε σαυτὸν ἔλαθες καλαχοιμηθεὶς παρασάγγας ὅλους.

MEN. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶ σοι [d] λέγειν, ὃς ἀρτίως ἀφῖγμαι παρὰ τοῦ Διός; ΕΤΑΙΡ. Πῶς ἔφησθα; Μένιππος ἡμῖν Διοπετὴς πάρεστιν ἐξ οὐρανοῦ; MEN. Καὶ μὴν ἐγώ σοι παρ' αὐτοῦ ἐκείνου τοῦ πάνυ

velut dimetiris? olim enim, dum ſequor, te audio, Soles & Lunas, inſuper vero etiam grandia nomina, manſiones quasdam & paraſangas, peregrina ratione memorare. MEN. Noli mirari, Sodalis, ſi ſublimia atque aëria videar tibi dicere. Summam enim apud me nuperae peregrinationis repeto. SOD. Tum tu, o noſter, ſicut Phoenices ſtellis ſignabas viam? MEN. Non, ita me Jupiter; ſed ipſis in aſtris peregrinatus ſum. SOD. Longum Hercle ſomnium narras, ſi imprudens paraſangas totas dormiſti.

2. MEN. Somnium nempe tibi videor narrare, qui modo de Jove tibi adſum. SOD. Quid ais? Menippus nobis a Jove demiſſus e caelo adeſt? MEN. Ego vero ab ipſo tibi illo ſummo Jove advenio hodie,

a Σταθμούς τινας] Σταδίους Graev. fruſtra. b Τινὰς] Abeſt a Fl. c Μακρόν γε τὸν] Hoc habent Fl. J. Ald. H. S. &c. Μακρόν τινα τὸν P. & marg. AIW. d Λέγειν] Λαλεῖν P.

13. * Ὑποξενίζοντος] Ξένους δὲ ἀγνώστους διαλεγομένους. V.
16. Λογίζομαι] Ἀριθμῶ. G.
Ibid. Τῆς ἔναγχος] Τῆς χθεσινῆς. G.
22. Παρασάγγας ὅλους] Ὁλοκλήρους. V.
26. Διοπετὴς πάρ. ἐξ οὐρανοῦ] Ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ πεσών. V.

* Ὑποξενίζοντος] Ὑποξενίζοντας editum ante, & διαλεγομένους. Emendavit M. du S.

12. Σταδίους τινὰς] Valde fallor, aut ſcribendum eſt non longe a principio: πάλαι γὰρ ἐπακροῶμαί σου παρακολουθῶν ἡλίους δὲ σελήνας, ἔτι δὲ τὰ φορτικὰ ταῦτα σταδίους τινὰς, καὶ παρασάγγας ὑποξενίζοντος. *Et enim jamdudum te ſequens audio ſoles & lunas, & ridicula illa, ſtadia quaedam & paraſangas tanquam peregrinum jactantem.* Vulgo legitur σταθμοὺς manſiones. ſed σάδιοι & παρασάγγαι rectius junguntur quam σταθμοὶ & παρασάγγαι. Si quis tamen malit vulgatam tueri, per me licet, praeſertim ſilentibus veteribus libris. J. G. G.

Σταθμούς τινας δὲ παρασάγγας] Ad hunc locum ὁ πάνυ Graevius adnotavit rectius jungi σάδιος & παρασάγγας. Moveret me Viri Eruditiſſimi auctoritas, ut in eandem cum ipſo ſententiam condeſcenderem, niſi σταθμοὺς ſaepe alibi cum παρασάγγας junctos offendiſſem apud Graecos. Frequentiſſime apud *Xenoph.* in L. I. Ἀναβ. immo etiam in alio loco ab Luciano haec duo juncta reperiuntur, ſc. in Libro *de Conſcrib. Hiſt.* Τὸ δὲ περὶ τοὺς τόπους αὐτοὺς ψεύδεσθαι ὁ παρασάγγας μόνον, ἀλλὰ καὶ σταθμοὺς ὅλους: *At vero in deſcriptione locorum mentiri non paraſangas modo, ſed totos etiam ſtathmos.* Alex. ab Alex. Gen. dier. L. II. c. 20. *Sed praeter haec*, inquit, *fuerunt paraſangae & ſtathmus: hanc paraſangam multi ex triginta conficiunt ſtadiis, ſtathmum vero quatuor paraſangas pene conficere.* &c. Haec in Obſervatt. Crit. p. 66. L. Bos.

14. Διαίρια] Conf. ſupra Ὀρχ. c. 42. f. M. du S.

17. Καθάπερ οἱ Φοίνικες] Nautae peritiſſimi. *Aratus* de Cynoſura Phaenom. vſ. 40. τῇ ῥ' ἅμα Φοίνικες πίσυνοι πειρώσι θάλασσαν. Et mox vſ. 45. τῇ καὶ Σιδόνιοι ἰθύτατα ναυτίλλονται κ. τ. λ. J. M. G.

22. Καλαχοιμηθεὶς] Conf. *Gall.* c. 6. f. M. du S.

23. Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν δοκῶσι λέγειν] Δοκῶ σοι λέγειν. Th. M.

Ὄνειρον γὰρ, ὦ τὰν, δοκῶσι λέγειν] Unde *Marcil.* malam lectionem habeat, neſcio. Ego δοκῶ σοι in plurimis jam recte inveni. J. F. R.

Ibid. Ὦ τὰν] Habebat P. Edit. cum *Fl. J. H. S.* &c. Et *Schol.* ad *Gall.* Sed cum alias circumflecti amet, ut apud *Ariſtoph.* Plut. 66. Ὦ τᾶν, ἀπαλλάχθαι μ' ἐμοῦ, & ibid. 377. Ὦ τᾶν' ἐγώ σοι τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ, ubi & longum eſt in metro, errare non poſſumus, ſi circumflectamus; nam ubique circumflectitur ap. eumdem, nec non in exemplis a *Spanhemio* ad *Ariſtoph.* locum priorem copioſe adductis. Quia autem

die, rebus auditis visisque mirabilibus. Si non credis, at ego hoc ipso nomine vehementer delector, quod ultra fidem beatus fum. SOD. Et quomodo ego, divine atque Olympie Menippe, natus ipse & terrestris qui sim, fidem negare possim viro supra nubes elato, &, ut secundum Homerum dicam, caelicolarum uni? Sed illud mihi dic, si videtur, qua ratione sursum sublatus sis, & unde copia tibi tantarum scalarum obtigerit? Quantum enim ad speciem, non valde similis illi Phrygi es, ut etiam conjicere possimus, te quoque ad pincernae forte officium in sublime raptum ab aquila. MEN. Apparet olim te ridere: nec mirum, si remota a vulgi opinionibus narratio, fabulae similis tibi videtur. Sed nihil opus mihi ad ascensum neque scalis fuit, neque ut amasius fierem aquilae, qui

νυ Διὸς ἦκω τήμερον, θαυμάσια καὶ ἀκούσας καὶ ἰδών· εἰ δὲ ἀπιστεῖς, καὶ αὐτὸ τοῦτο συνευφραίνομαι, τὸ πέρα πίστεως εὐτυχεῖν.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ πῶς ἔγωγε, ὦ θεσπέσιε, καὶ Ὀλύμπιε Μένιππε, γεννητὸς αὐτὸς, καὶ ἐπίγειος ὤν, ἀπιστεῖν δυναίμην συνεφέλῳ ἀνδρί, καὶ, ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, τῶν ἐρανιώνων ἑνί; ἀλλ' ἐκεῖνά μοι φράσον, εἰ δοκεῖ, τίνα τρόπον ἦρθης ἄνω, καὶ ὁπόθεν ἐπορίσω κλίμακα τηλικαύτην τὸ μέγεθος; τὰ μὲν γὰρ ἀμφὶ τὴν ὄψιν ἐοικὰς ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ, ὥστε καὶ ἡμᾶς εἰκάζειν καὶ σὲ οἰνοχόησοντά σοι ἀνάρπαστον γεγονέναι πρὸς τοῦ ἀετοῦ. MEN. Σὺ μὲν πάλαι σκώπτων δῆλος εἶ, καὶ θαυμαστὸν οὐδὲν, εἴ σοι τὸ παράδοξον τοῦ λόγου μύθῳ δοκεῖ προσφερές· ἀτὰρ οὐδὲν ἐδέησέ μοι πρὸς τὴν ἄνοδον, οὔτε κλίμακος, οὔτε παιδικὰ γενέσθαι τοῦ ἀετοῦ.

e Οὐρανιώνων] Οὐρανίων male *Fl.* f Καὶ] Abest a *Fl.*

30. Τὸ πέρα πίστεως] † Ὑπὲρ τὴν πίστιν. *V.*

38. Ἐκείνῳ τῷ Φρυγὶ] Ὁ Γανυμήδης ἦν Φρὺξ μειρακίσκος εὐπρεπὴς· τοῦτο ἡράσθη ὁ Ζεὺς, καὶ μεταβληθεὶς εἰς ἀετὸν, ἥρπασεν αὐτὸν, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν οἰνοχόον. *V.*

43. Προσφερὲς] Ὅμοιον. *V.*

45. Οὔτε παιδικὰ] Ἐρώμενον. *V.*

† Ὑπὲρ τὴν] Ὑπὲρ διὰ τὴν Edita. Sed cum abesset διὰ in *G.* C. & V. merito delevi quod vel sine Codd. delendum erat. *J. F. R.*

tem video in Luciani Edd. etiam deinde τὰν scribi, accentum talem dedi, qualem inveni; nam acuit etiam *Suid.* Ed. *Hag.* & *Æsop.* F. IX. *J. F. R.*

26. Διοπετὴς] Sic jam Edd. Et ita usitate apud quosvis. At supra *Imag.* c. 9. διὰπετές, idque posterius apud *Homerum* frequens, ut Il. Π. 174. &c. *J. F. R.*

Διοπετὴς — ἐξ οὐρανοῦ] Cl. *Davisius* ad Cic. de Nat. Deor. I. c. 16. p. 41. haec glossematis rea facit, & ἐξ οὐρανοῦ delet; quia bis idem diceretur. Sed Luciani vulgatam sic defendit Rev. *Th. Wopkens* in Lect. Tull. p. 124. „ Equidem hanc styli abundantiam ex ipso „ Luciano aliisque cujuscumque Linguae Auctoribus „ probatissimis defendi posse, vix dubitaverim. Ci„ ceronem hujus rei testem locupletissimum arbitror, „ qui sic *de Finib.* L. IV. c. 18. *qui ad honestatem a„ liud adjungant, quod ex eodem genere non sit.* Min. „ Fel. Oct. c. 16. *Dicam equidem, ut potero, pro vi„ ribus.* Quo praeter alia hunc locum contulit ipse „ vir Cl. ex *Dione Chrys.* Or. VII. p. 118. μᾶλιστα εὑ„ ρήσειν ἡγούμενοι τὴν τῶν πολλῶν διάνοιαν, ἃ δὲ ἐν τοῖς „ πολλοῖς ἐδόκει, περί τε τοῦ πλούτου καὶ τῶν ἄλλων, ἃ „ θαυμάζουσιν. Adde Div. Paul. I. *Cor.* IV. 47. (leg. „ XV. 47.) ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς χοϊκός." (Sic etiam ibi editum; At in *Epist. Pauli* legas χοϊκὸς) Plura exempla Latina vid. ap. eumd. *Wopk.* ad L. I. de Divinat. c. 33. p. observatt. 258. Sed non concedo in Apostoli verbis repetitionem plane eamdem inesse; nam ait primum hominem ex terra natum, terrestremque adeo esse, sive, ut ex terra prognatus sit, ita etiam terrestribus rebus esse addictum; adeoque nihil hic abundat, nihil est quod abesse queat. Interim concedo, nihil in Luciano mutandum; nam & supra *Imag.* l. c. c. 9. ἐξ οὐρανοῦ additur, licet paucis verbis interpositis, nimirum: καὶ διὰπετὲς, ὡς ἀληθῶς, οἷόν τι τὸ ἐξ οὐρανοῦ γένοιτο. Alium pleonasmum vid. Dial. proximo *Gall.* c. 20. m. τὰς φροντίδας αὐτῶν, ἃς ἔχουσι, quem ipse *Davis.* probat, ut ibi vidimus. Sed satis esto. Alias Synonymias per conjunctiones conjunctas videbimus deinde, nec tamen excusabimus omnes; nam interdum satis frigent, ut illud ἦκω ὡς κατέρχομαι, ob quod *Aristophanes* Ran. 1187. Aeschylum traducit. Sed Scholiastes defendit. *J. F. R.*

35. Οὐρανιώνων] Οὐρανίων hic male scribi in *Fl.* patet ex *Homer.* Il. A. 570. & passim; nam quia addit se verbo Homerico usurum, etiam illud inde petendum. *J. F. R.*

ἀετῶ. οἰκεῖα γὰρ ἦν μοι τὰ πτερά. ΕΤΑΙΡ. Τοῦτο μὲν ἤδη καὶ ὑπὲρ αὐτὸν Δαίδαλον ἔφηθα, εἴγε πρὸς τοῖς ἄλλοις, ἐλελήθεις ἡμᾶς ἱέραξ τις ἢ κολοιὸς ἐξ ἀνθρώπου γενόμενος. ΜΕΝ. Ὀρθῶς, ὦ ἑταῖρε, καὶ οὐκ ἀπὸ σκοπῶ εἴκασας. τὸ Δαιδάλειον γὰρ ἐκεῖνο σόφισμα τῶν πτερῶν καὶ αὐτὸς ἐμηχανησάμην.

meas mihi alas **habuerim.** SOD. Jam supra ipsum Daedalum **est**, **quod** narras, si quidem praeter **caetera**, **nobis** non sentientibus, accipiter **vel graculus ex** homine factus es. MEN. **Recte** sodalis, nec *procul* a scopo conjeciſti. **Daedaleum** enim illud alarum commentum **ipſe quoque** machinatus ſum.

ΕΤΑΙΡ. Εἶτα, ὦ τολμηρότατε πάντων, οὐκ ἐδεδοίκεις μὴ καὶ σύ ποτε τὸ Δαλάττης [a] καλαπεσὼν, Μενίππειόν τι πέλαγος ἡμῖν ὥσπερ τὸ Ἰκάριον ἀποδείξῃς ἀπὸ τῶ σεαυτοῦ ὀνόματι; ΜΕΝ. Οὐδαμῶς. ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος, ἅτε κηρῷ τὰ πτέρωσιν ἁρμοσμένος, ἐπειδὴ τάχιστα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκεῖνος ἐτάκη, πτεροῤῥυήσας, εἰκότως κατέπεσεν· ἡμῖν δὲ [b] ἀκήρωτα ἦν τὰ ὠκύπτερα. ΕΤΑΙΡ. Πῶς λέγεις; ἤδη γὰρ οὐκ οἶδ' ὅπως ἑρέμα με προσάγεις πρὸς τὴν ἀλήθειαν τῆς διηγήσεως. ΜΕΝ. Ὧδέ πως· ἀετὸν εὐ-

3. SOD. **Tum tu, audaciſſime** omnium, non metuebas, **ne tu quoque**, in quamcunque maris **regionem delapſus** Menippeum quoddam **pelagus nobis**, ſicut Icarium, tuo **ſignatum nomine** faceres? MEN. Nequaquam. **Nam** Icarus, cujus pennae cera aptae **erant**, **cum** primum illa ad ſolem liquefacta **eſſet**, defluentibus pennis non potuit **non decidere**: *at noſtrae ſine* cera fuerunt alae. SOD. *Quid ais?* jam enim neſcio quomodo ſenſim me ad veritatem narrationis perducis. MEN. Sic fere. Aqui-

a Καλαπεσὼν] Πεσὼν tantum *Fl.* Vulgatae vero favet P. *b* Ἀκήρωτα] Bene *J.* & *V2.* Ἀκήρατα cett. male. Ἀκύρωτα. marg. *A1.*

59. Ὁ μὲν γὰρ Ἰκαρος] Ἴκαρος υἱὸς ἦν τοῦ Δαιδάλου. *ὅτε ἂν ἐπίτηδες αὐτὸς ὁ πατὴρ, ὡς παῖς ὁ Ἴκαρος ἀνελθὼν εἰς ὕψος, τοῦ κηροῦ λυθέντος τῶν πτερῶν, εἰς τὴν θάλασσαν ἔπεσε. καὶ ἀπ' αὐτοῦ ἐκλήθη Ἰκάριον πέλαγος. Ὁ Δαίδαλος δὲ μικρὸν ὑπετάσθη διάπτημα· ἀλλ' ἔτος αὐτὸν ὂν εἰς αὐτὸν ἦφη ἀναβεβηκέναι τὸν ἥλιον. *V.*

62. Τὰ ὠκύπτερα] Τὰ ἄκρα τῶν πτερῶν, τὰ εἰς ὀξὺ καταλήγοντα. *V.*

*Ὅτε] Bene sic dedit *Solan.* cum antea ederetur ὅτι.

62. Ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα] Benedictus *celeres erant ſine cera penna:* At nulli bono iſtæ celeres. Itaque Eraſmus *citra ullam ceram erant pennæ.* Nec tamen id ſufficiat. Melius vertiſſent *alæ* vel *penna volatiles.* ſic mox c. 10. Πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρασκευάσας, imperfecte *ſummis pennis.* Vide ad I. *Ver. Hiſt.* c. 13. *J. G.*

Ἀκήρατα] In Icaromenippo inducit Lucianus Menippum narrantem, quemadmodum iter per nubes & ſidera fecerit, & ad Deos ipſos penetrarit. At in initio rationem, qua in hac peregrinatione uſus fuit, exponit miranti cuidam, quomodo ille potuerit iſtam εὐ τοῖς ἄστροις ποιεῖσθαι ἀποδημίαν. rogantique num non terruerit exemplum Icari, *At*, inquit, *Icarus, quippe qui alas cera allitas geſſerit, ſimul ac illa cera ad ſolem cito eſſet liquefacta, una cum alis delapſus, ſat par erat, cecidit: ἡμῖν δὲ ἀκήρατα ἦν τὰ ὠκύπτερα.* Quid haec ultima ex praecedentibus aliud poſſunt notare, quam, *nobis vero alae erant non ceratae?* At id non eſt ἀκήρατον, quippe quod a κηραίνω, *perimo*, deductum ſignificat *integer, ſincerus, inviolatus.* Video equidem hoc ſenſu tolerari poſſe hanc vocem, ut ſignificentur alae quaſi inviolatae, *ſatisque firmae.* At quanto venuſtius, cumque praecedentibus convenientius, ſi unius literae mutatione legatur ἀκήρατα. Κηρὸς *cera illino:* inde κηρωτὸς *ceratus;* hinc ἀκήρατον. Nam certe quamquam quis contendere velit, per ὠκύπτερα ἀκήρατα poſſe hic, ut dixi, commode intelligi alas inviolatas; haud dubie tamen ex praecedentibus, & tota antitheſi, quam facit Menippus ſuas inter & Icari alas, liquidum eſt, auctorem voluiſſe ἀκήρατα. Quae emendatio noſtra ſi probetur ab Eruditis, novo vocabulo lingua Graeca, ut nunc cognita, locupletata eſt. Fruſtra namque in Graecarum dictionum lexicis τὸ, ἀκήρατον quaeſieris. *J. J.*

Ἀκήρατα] Sic recte *Ven.* utraque; reliquae omnes ἀκήραλα, mendoſe. *M. du S.*

Ἀκήρατα] Optime ſic Cl. *Jenſ.* conjecerat, & paruiſſem ſic emendanti, etſi vel in nulla Ed. inveniſſem. Jam vero, quia *J.* & *V2.* ἀκήρατα habent, eo ala-

Aquilam cepi bene magnam, & vulturem de robuſtis illis, horum alis abſciſſis . . . ſed potius totum ab initio inde conſilium, ſi tibi otium eſt, perſequar. SOD. Omnino vero. Suſpenſus enim ſum expectatione narrationis tuae, & fini auditionis inhio. Ne vero, per ego te Philium Jovem *obſecro*, me contemnas, ab initio tuae narrationis auribus quaſi ſuſpenſum.

4. MEN. Audi ergo: nec enim lepidum eſt ſpectaculum, hiantem amicum deſtituere, eumque ſuſpenſum, ut tu ais, auribus. Ego enim cum primum examinandis vitae rationibus, ridicula, & humilia, & infirma, humana omnia deprehendiſſem, divitias dico, & imperia, & poteſtates: contemtis illis, (qui ſtudium circa iſta obſtare putarem, ne rebus ſtudio vere dignis vacare liceret) tollere oculos, & ad ipſum hoc univerſum reſpicere, tenμεγέθη συλλαβὼν, ἔτι δὲ γῦπα τ καρλεξῶν, ἀποτεμὼν αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ, μᾶλλον δὲ ἡ πᾶσαν ἐξαρχῆς τ ὀπίνοιαν, εἴ σοι σχολὴ, [c] δίειμι. ΕΤΑΙΡ. Πάνυ μὲν οὖν, ὡς ἐγώ σοι μετέωρός εἰμι ὑπὸ τ λόγων, ἡ πρὸς τὸ τέλος ἤδη κέχηνα ἡ ἀκροάσεως [d] μὴ δὲ πρὸς Φιλίου με φθείσῃς, ἄνω που ἡ διηγήσεως ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον.

MEN. Ἄκουε τοίνυν. ἐ γὰρ ἀγεῖόν γε τὸ θέαμα, κεχηνότα φίλον ἐγκαλαλιπεῖν, ἡ ταῦτα, ὡς σὺ φῂς, ἐκ τ ὤτων ἀπηρτημένον. ἐγὼ γὰρ ἐπειδὴ τάχιστα ἐξετάζων τὰ κτ᾽ τ βίον, γελοῖα, καὶ ταπεινὰ, ἡ ἀβέβαια τὰ ἀνθρώπινα πάντα εὗρισκον, πλούτους λέγω, ἡ ἀρχὰς, ἡ δυναστείας, καταφρονήσας αὐτῶν, ἡ τ περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τῶν ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν τε, ἡ πρὸς τὸ πᾶν [e] ἀποβλέπειν ἐπειρώμην. καί μοι ἐν ταῦ-

c Δίειμι] Nil mutant Edd. *d* Μὴ δὲ] Sic *Fl. J. Hi. Bi. Mηδὲ P. S.* *e* Ἀποβλέπειν] Ἀναβλέπειν *Fl.* Vulgatum ſervat P.

67. Αὐταῖς ὠλέναις τὰ πτερὰ] Σὺν αὐταῖς ὠλέναις. ὠλένας δὲ λέγουσι τοὺς ὤμους. *V.*

54. Ἀρτίως] Ἡδύ. *G.*

alacrius ita dedi; vulgatum enim prae illo nihili eſt, neque Cl. *Gronov.* veram lectionem vidit, quae tamen in ipſa quam incuſat verſione, latebat. Quod autem Cl. *Jenſ.* addit, fruſtra in Lexicis τὸ ἀκήρατος quaeri, ignoſcat, ſi monuero, apud *Suidam* inveniri, qui id verbis diſertis ab ἀκήρατος diſtinguit, dicens: ἀκήρατος ἄφθαρτος — ἀκήρατος δὲ ὁ δίχα κηροῦ. Vid. illum v. Ἀχὼν. Nec jam dubitabis, quin vox ſit proba. *J.F.R.*

69. Δίειμι] Mirabar nullam Edd. διέξειμι habere, quod Noſtro uſitatius. Sed alterum eodem redire nemo ignorat. *J.F.R.*

70. Μετέωρός εἰμι] Confer ſupra ad *Jov. Trag.* c. 4. De ἐκ τ ὤτων ἀπηρτ. vid. Addenda. *J.F.R.*

72. Μὴ φθείσῃς] Uſum talium formularum in precibus declaramus ad Φιλοπατρ. c. 3. pr. *J.M.G.*

80. Πλούτους] Pluralis hic rarior aliquanto; Noſtro tamen haud infrequens. Vid. ad *Hermot.* c. 9. Adde *Tox.* c. 45. & *Diod. Sic.* I. c. 71. Καὶ μυρίους πλούτους ἔχον. *J.F.R.*

81. Καταφρονήσας — ἐπειρώμην] Verba haec Menippi non aſſecuti ſunt Eraſmus & Salmurienſis interpres, cum καταφρονήσας αὐτῶν, καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, ἀνακύπτειν δὲ, καὶ πρὸς τὸ πᾶν ἀναβλέπειν ἐπειρώμην, interpretantur: *Contemptis his atque horum ſtudio, adjectoque animo ad ea quae ſunt vere bona, hinc emicare, & ad univerſi naturam ſuſpicere ſum conatus.* ἀσχολίαν τ ἀληθῶς σπουδαίων ὑπολαβὼν, non eſt *adjecto animo ad ea quae ſunt vere bona.* ſed haec ſignificant cum praecedentibus καὶ τὴν περὶ ταῦτα σπουδὴν, *& earum rerum ſtudium abſtractionem a veris bonis eſſe ratus, ſurſum oculos tollere, & univerſum reſpicere ſtudui.* ἀσχολία ſaepe eſt impedimentum, quo aliquis avocatur & abducitur a negotio & re quadam. *J.G.G.*

82. Σπουδαίων] Forſan χυδαίων. *F.G.*

Σπουδαίων] Quid *Gujetus* ſibi velit χυδαίων *futilium* corrigens, non intelligo: nam quum paullo ante de futilibus dixerit Lucianus, jam ſermonem ad oppoſita convertit, adeoque jam *utilia*, non *futilia* quaerit; quare vulgata ſeſe omnino recte habet. Neque quemquam credo dubitaturum, σπουδαῖος non ſolum de homine dici, uti ap. *Iſocr.* Or. ad Demon. pr. τὰς δὲ τ σπουδαίων φιλίας ἡ δι᾽ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ſed & de rebus *bonis*, & *magni momenti*, i. e. cura noſtra dignis; alioquin adferrem illud *Herodiani* V. 4. 15. ἑκατοντάρχων — ἐπὶ τινὰ σπουδαῖα πεμφθέντων. Rurſus *Iſocr.* ead. Or. ad Dem. duab. pag. poſt pr. ἡ δὲ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεται πέφυκε. Ut ſexcenta alia exempla omittam. *J.F.R.*

ταῦθα, πολλήν τινα παρεῖχε τὴν ἀπορίαν, πρῶτον μὲν αὐτὸς ὅτῳ ὁ κόσμος τῶν σοφῶν καλούμενος κόσμος. ἐγὼ γὰρ εἶχον εὑρεῖν οὐδ' ὅπως ἐγένετο, οὔτε τὸν δημιουργόν, οὔτε ἀρχήν, οὐδ' ὅ, τι τὸ τέλος ἦν αὐτῶν. ἔπειτα δὲ κατὰ μέρος ἐπισκοποῦν, πολὺ μᾶλλον ἀπορεῖν ἠναγκαζόμην· τούς τε γὰρ ἀστέρας ἑώρων ὡς ἔτυχε τῇ ἀρανῇ διερριμμένους, καὶ τὸν ἥλιον αὐτὸν τί ποτε ἦν ἄρα ἐπόθεν εἰδέναι, μάλιστα δὲ τὰ κατὰ τὴν σελήνην ἀπορά μοι, καὶ παντελῶς ἄδοξα κατεφαίνετο, καὶ τὸ πολυειδὲς αὐτῆς τῶν σχημάτων ἀπόρρητόν τινα τὴν αἰτίαν ἔχειν ἐδοκίμαζον. ἐγὼ μὲν ἀλλὰ καὶ ἀστραπὴν ἁρπάξασα, καὶ βροντὴν καταρραγεῖσα, καὶ ὑετὸς, ἢ χιὼν, ἢ χάλαζα καταπεχθεῖσα, καὶ ταῦτα δυσείκαστα πάντα καὶ ἀτέκμαρτα ἦν.

Οὐκοῦν ἐπειδὴ οὕτω διεκείμην, ἄριστον εἶναι [a] ὑπελάμβανον πρὸς τῶν φιλοσόφων τούτων ταῦτα ἕκαστα ἐκμαθεῖν. ᾤμην γὰρ ἐκείνους πάσάν γε ἔχειν ἂν εἰπεῖν τὴν ἀλήθειαν. οὕτω δὴ τοὺς ἀρίστους ὁπλεξάμενος αὐτῶν, ὡς ἐνῆν τεκμήρασθαι, πρόσωπά τε σκυθρωπότητι, καὶ χρόας ὠχρότητι, καὶ γενείων βαθύτητι (μάλα γὰρ ὑψαγόραι τινὲς, καὶ ὀρθογνώμονες οἱ ἄνδρες αὐτίκα μοι καταφάνησαν) τούτοις ἐγχειρίσας ἐμαυτὸν, καὶ συχνὸν ἀργύριον, τὸ μὲν αὐτόθεν ἤδη καταβαλὼν, τὸ δὲ εἰσαῦθις ἀποδώσειν ὑπὲρ κεφαλαίου τὴν

tabam. Et hic mihi multam dubitationem objecit primo quidem ipse hic, qui a sapientibus mundus vocatur. Neque enim invenire poteram, quomodo exstitisset, neque opificem, neque principium, neque finem illius, quis esset. Deinde per partes cum considerarem, multo magis etiam cogebar dubitare. Stellas enim videbam forte fortuna per caelum sparsas, & Solem ipsum, quid tandem esset, cupiebam cognoscere. Praesertim vero Lunae natura mihi admirabilis, & omnino a sententiis meis aliis remota videbatur: & multiplicem illius figurarum diversitatem occultam quandam causam habere putabam. Verum etiam fulgur illud impetu per omnia ruens, & prorumpens tonitru, & pluvia, aut nix, aut grando delabens; haec quoque omnia vel *conjectura*, vel signis erant mihi *imperveſtigabilia*.

5. Ita igitur animo affectus cum essem, optimum factu judicabam, de philosophis hisce discere singula. Putabam enim, illos certe, quidquid verum est, posse dicere. Sic ergo delectis illorum optimis, quantum colligere licebat e vultus tristitia, & colore pallido, & menti hirsutie, valde enim altiloqui & coeli consulti homines statim mihi videbantur: his ergo me cum commisissem, magna vi pecuniae partim e vestigio repraesentata, partim in futurum pro summa & fastigio sapientiae promissa, postulabam *doceri*,

a Ὑπελάμβανον] Ὑπολάμβανον P. sola.

98. Διαΐξασα] Ὁρμήσασα. *V.*
2. Καὶ ἀτέκμαρτα ἦν] Ἄδηλα. *V.*

20. * Ὑψαγόραι τινὲς] Ὑψαγόραι, ὑψηλὰ λέγοντες. Οὐρανογνώμονες δὲ, μέτρια φρονοῦντες. *V.*

* Ὑψαγόραι] Ὑψηγόραι bis editum antea. Correxit *M. du S.*

92. Ὡς ἔτυχε] *Sine ordine, temere.* Vid. *Bud.* Comm. L. G. p. 471. *J. F. R.*

8. Σκυθρωπότητι] Solemne fuisse hypocritis triste ac severum tueri, eodemque nomine non semel ab Luciano exagitari philosophos, vid. si lubet, Rev. *J. Elsner.* Observatt. ad *Euang. Matth.* VI. 16. ubi hoc aliaque Luciani advocat. *J. F. R.*

10. Ὑψαγόραι] *Hom.* Od. A. 385. *M. du S.*

15. Μετεωρολέσχης] *Aristoph.* in Nubibus passim *Socratem* hoc nomine traducit; ut μετεώρων speculatorem ac nugatorem, vs. 225. eum dicentem inducit: ἀεροβατῶ & φρονῶ τὸν ἥλιον, & paullo post: Ἐξεῦρον ὁδοὺς τὰ μετέωρα πραγμάτια &c. 359. μετεωροσοφιστῶν summum. At 332. μετεωροφένακας ejus sectatores vocat: Vocabulo vero μετεωρολέσχης utitur Scholiast. ejusdem ad vers. 330. *J. F. R.*

30. Τὰ αὐτὰ] *Xenoph.* Ἀπομν. I. p. 413. 35. ὅ ταυτὰ δοξάζειν ἀλλήλοις. Utitur eodem argumento & *Lactantius* III. 28. (Qui quoniam ratio illis non quadrabat, per ignorantiam rerum divinarum, tam varii,

tam

ceri, quomodo de sublimitate rerum disputandum esset, & ornatum hujus universi ediscere. At illi, tantum aberat ut veteri illa me ignorantia liberarent, ut in multo etiam majores me dubitationes conjicerent, principia quaedam, & fines, & atomos, & inania, & materias, & formas, & talia quotidie mihi offundentes. Quod autem omnium mihi videbatur difficillimum, *illud erat*, quod cum nemo illorum quidquam diceret, in quo sequeretur alterum, sed pugnantia omnia & sibi contraria, tamen persuadere mihi postulabant, & ad suam quisque rationem tentabant traducere. SOD. Mira narras, si viri sapientes de natura rerum inter se dissederunt, nec eadem de iisdem rebus senserunt.

6. MEN. Quin tu ridebis, sodalis, si audias superbiam illorum, & prodigiosam in disputando audaciam: qui primum constituti in terra, & nihilo nobis, qui humi repimus, eminentiores, sed neque acutius quovis alio cernentes, quidam vero etiam prae senectute vel pigritia caecutientes, tamen & caeli se fines pervidere dicerent, & Solis circuitum metirentur, & per ea, quae supra Lunam sunt, incederent: &, tanquam de stellis delapsi, magnitudines illarum & formas enarrarent: quique, cum saepe fortasse, neque Megaris quot stadia sint Athenas usque, accurate nossent, intam incerti fuerunt, sibique saepe contraria differentes, ut quid sentirent, quid vellent, satis statuere ac dijudicare non possis.) *M. du S.*

15 σοφίας διομολογησάμενοι, ἠξίουν μετεωρολέσχης τε διδάσκειν, καὶ τὰ τῶν ὅλων διακόσμησιν [b] καταμαθεῖν. οἱ δὲ τοσοῦτον ἄρα ἐδέησάν με τῆς παλαιᾶς ἐκείνης ἀγνοίας ἀπαλλάξαι, ὥστε καὶ εἰς μείζους ἀπορίας φέροντες ἐνέβαλον, ἀρχάς τινας, [c] καὶ τέλη, καὶ ἀτόμους, καὶ κενὰ, καὶ ὕλας, καὶ ἰδέας, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁσημέραι μοι καταχέοντες. ὃ δὲ πάντων ἔμοιγε ἦν ἐδοκεῖ χαλεπώτατον, ὅτι μηδὲν ἄτερος θατέρῳ λέγοντες ἀκόλουθον, ἀλλὰ μαχόμενα πάντα, καὶ ὑπεναντία, ὅμως πείθεσθαί τέ με ἠξίουν, καὶ πρὸς τὸν [d] αὐτῶν λόγον ἕκαστος ὑπάγειν ἐπειρῶντο.

ETAIP. Ἄτοπον λέγεις, εἰ σοφοὶ ὄντες οἱ ἄνδρες, ἐστασίαζον πρὸς αὐτοὺς περὶ τῶν ὄντων, καὶ οὐ τὰ αὐτὰ περὶ τοῦ αὐτοῦ ἐδόξαζον.

MEN. Καὶ μήν, ὦ ἑταῖρε, γελάσῃ ἀκούσας τὴν τε ἀλαζονείαν αὐτοῦ, καὶ τὴν ἐν τοῖς λόγοις τεραστιργίαν· οἵγε πρῶτα μὲν ὀπὶ γῆς βεβηκότες, καὶ μηδὲν τῶν χαμαὶ ἑρχομένων ἡμῶν ὑπερέχοντες, ἀλλ' οὐδὲ ὀξύτερον τοῦ πλησίον δεδορκότες, ἔνιοι δὲ καὶ γήρως, ἢ ἀχλύος ἀμβλυώττοντες, ὅμως οὐρανοῦ τε πέρατα διορᾶν ἔφασκον, καὶ τὸν ἥλιον περιμέτρουν, καὶ τοῖς ὑπὲρ τὴν σελήνην ἐπεβάτευον, καὶ ὥσπερ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπεσόντες, μεγέθη τε αὐτοῦ, καὶ σχήματα διεξήεσαν. καὶ πολλάκις, εἰ τύχοι, μηδὲ [e] ὁπόσοι στάδιοι Μεγαρόθεν Ἀθήναζέ εἰσιν ἀκριβῶς ἐπι-

b Καταμαθεῖν] Μαθεῖν *Fl.* *c* Καὶ τέλη] Non habet *Fl.* *d* Αὐτοῦ] Αὐτῶν Edd. priores. Cum tamen mox recte πρὸς αὐτούς. *e* Ὁπόσοι στάδιοι] Nil variant Edd.

15. Ἠξίουν μετεωρολέσχης τε] Περὶ τῶν οὐρανίων φιλοσοφῶν. *V.*
18. Ἐδέησαν] Ἀντὶ τοῦ οὐκ ἴσχυσαν. *V.*
33. †Τερατυργίαν] Ματαιολογίαν. *V.*
34. Τῶν χαμαὶ ἰρχομένων] Ἀντὶ τῶν ἀνθρώπων. *V.*

† Τερατυργίαν] Τερατυρίας, *μαλαιολογίας* Edit. *Cler.* Emendavit *M. du S.*

34. Χαμαὶ ἰρχομένων] *Hom.* Il. E. 442. Adde supra *Hermot.* c. 5. *M. du S. Gesn.* ἰρκομένων legit. Sed vid. Addenda. *J. F. R.*

43. Στάδιοι] Quia Latinis *stadium*, an ὁπόσα στάδια quaesivit *Solan?* quum τὸ στάδιον usitatum, ut ap. *Aelian.* X. 4. &c. *Herodot.* L. 2. p. 167. aliosque saepe. Sed Graecis & ὁ στάδιος dici, nisi satis notum, vid. *Euang. Luc.* XXIV. 13. *Joan.* VI. 19. & passim. Item *Thucyd.* IV. c. 3. ἀπίχει γὰρ σταδίους — τριακοσίους. Nostrum supra I. *Ver. Hist.* c. 3. pr. σταδίους τριῶν. Et 31. f. στάδιοι διακόσιοι. &c. *J. F. R.*

ὑπερ́αμμοι, τὸ μεταξὺ τ῀ σελήνης, καὶ τ῀ ἡλίου χωρίον ὁπόσων εἴη πηχῶν τὸ μέγεθος, ἐτόλμων λέγειν, ἀέρος τε ὕψη, καὶ θαλάττης βάθη, καὶ γ῀ς περιόδους ἀναμετρῆντες, ἔτι δὲ κύκλους καταγράφοντες, καὶ τρίγωνα ὑπὸ τετραγώνοις μαθηματίζοντες, καὶ σφαίρας τινὰς ποικίλας, τ῀ οὐρανὸν δηθεν[a] αὐτὸν ὑπομετροῦντες.

terjecta inter Lunam & Solem regio quot sit ulnarum, auderent dicere : aërisque altitudines, & profunditates maris, & terrae circuitus dimetientes, insuper vero describentes circulos, & triangula super quadratis formantes, & sphaeras quasdam varias, caelum nempe ipsum permetientes.

Ἔπειτα δὲ καὶ ἐκεῖνο πῶς οὐκ ἄγνωμον αὐτοῖς, καὶ παντελῶς τετυφωμένον, τὸ περὶ τ῀ ὅτως ἀδήλων λέγοντας, μηδὲν ὡς εἰκάζοντας ἀποφαίνεσθαι, ἀλλ' ὑπερδιατείνεσθαί τε, καὶ μηδεμίαν τοῖς ἄλλοις ὑπόνοιαν ἀπολιμπάνειν, μονονουχὶ διομνυμένους, μύδρον μὲν εἶναι τ῀ ἥλιον, καλοικεῖσθαι δὲ τ῀ σελήνην, ὑδαλοποτεῖν δὲ τὰς ἀστέρας, καὶ τ῀ ἡλίου καθάπερ ἰμονίᾳ τινὶ τ῀ ἰκμάδα ἐκ τ῀ θαλάττης ἀναστῶντος, καὶ ἅπασιν αὐτοῖς τὸ ποτὸν ἐξῆς[c] ἀφαιρουμένου.

7. Deinde vero illud etiam quis neget impudens & omnino inflatum ? quod de rebus adeo obscuris cum agant, nihil pro conjectura proferunt, sed ultra modum contendunt, nec ullam aliis excessus facultatem relinquunt, ac tantum non dejerant, candentem massam esse Solem, habitari Lunam, aquam bibere stellas, cum *Sol* tanquam puteali fune quodam *humorem e mari* hauriat, & omnibus deinceps potum dispenset.

Τὴν μὲν γ῀ν ἐναντιότητα, ὁπόση τ῀ λόγων, ῥᾴδιον καταμαθεῖν. καὶ σκόπει πρὸς Διὸς εἰ ἐν γειτόνων ὄντι τὰ δόγματα, καὶ μὴ πάνυ πολὺ διεστηκότα. πρῶτα μὲν γ῀ν αὐτοῖς ἡ περὶ τ῀ κόσμου γνώμη διάφορος, εἴγε

8. Quanta quidem sit inter sententias illorum pugna, facile est discere. Et vide, per Jovem *te rogo*, utrum vicinae sint hae sententiae, & non plurimum inter se dissidentes. Primo enim illis sententia de mundo diversa est, quandoquidem aliis generatio-

a Αὐτὸν ἐπιμετροῦντες] Ἀναμετροῦντες *Fl.* omisso αὐτὸν. Vulgatum est in P. *b* Καὶ] Abest melius a *Fl.* *c* Ἐξῆς] Ἐξ ἴσου L. Vulgatam servat *Fl.* *d* Πάνυ πολὺ] Sic Edd. excepta *J.* quae παμπολὺ. Unde παμπολὺ facit *Sol.* Παμπολὺ marg. *A1.*

52. (1) Ἄγνωμον] Ἀνόητον. *G.*
57. Μύδρον μὲν] Σίδηρον πεπυρωμένον. *V.*
65. (2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ ἐστὶ] Εἰ γειτνιῶσιν ἀλλήλοις, καὶ πλησιάζουσιν. *V.*

(1) Ἄγνωμον] Male sic edebatur : Οὐρανογνώμων] Ἀνόητον. Sed in Mss. V. recte ad ἀγνώμων referebatur. *M. du S.*

(2) Εἰ ἐν γειτονίᾳ] Aliter nostri Lucianei Codd. & quidem melius. quod C. etiam confirmat. *M. du S.*

57. Μύδρον] Vide *Plutarch.* 295, 1. & 1639, 2. Anaxagoras ita sentiebat. Vide etiam, si lubet, *Diog. Laërt.* p. 35. A. *M. du S.*

62. Τὸ ποτὸν] Conf. supra *Gall.* c. 12. Codicis autem L. lectio ἐξ ἴσου non displicet : sed quia vulgata haud inepta, nihil muto. *J.F.R.*

65. Ἐν γειτόνων] Intellige οἴκοις. *F.G.*

Ἐν γειτόνων] Adscripserat margini *Bas.* Vir quidam doctus ὂν γειτόνων, male. Conf. c. 16. Et *Bis Accus.* c. 10. pr. & 31. f. Recte cepit ellipsin *Gujetus*, & eodem redit χώρᾳ an οἴκῳ, aut simile quid intelligas. Ita εἰς Κλοπιδῶν vidimus supra in *Asini* pr. ad verba εἰς τὰ Ὑπαῖα. Atque alibi ex *Homer.* Il. Z. 47. ὐ ἀφροσυῦ πατρὸς. Quod hic eo repetimus, ne quis tironum hinc inferat, οὐ vel εἰς hic genitivum regere. *J.F.R.*

85. Καὶ τ῀ ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν λεγομένων καταγίγνωσκον] Interpres : *eos damnantes qui de hoc veluti re quopiam disputarent.* αὐτῶν delendum videtur, si Graece loquutus est Lucianus, uti semper accurate & emendate locutus est. In Ms. est αὐτὸν. quod nec ipsum hic locum habere potest. *J.G.G.*

Ibid. Τῶν ὡς περὶ ἑνὸς αὐτῶν λεγομένων κατηγίγνωσκον] Apparet prorsus Erasmum, quem sequitur Benedictus, legisse αὐτῦ, quod omnino requiritur. *J.G.*

86. Αὐτοῦ] Quando virorum doctorum conjectura vel uno librorum testimonio firmatur, id saepe indicium veritatis est: maxime hic; quare quum *Cl. Gron.* recte sensisse animadverterem, non dubitavi, aliis testibus

tionis & interitus expers esse videtur ; alii vero opificem illius & modum constructionis dicere ausi sunt , quos vel maxime admiratus sum , qui Deum quidem aliquem artificem hujus universi constituerunt , non adjecerunt autem, neque unde veniens, neque ubi consistens , fabricatus sit omnia : cum tamen ante exortum hujus universi neque tempus neque locum cogitare possimus. SOD. Audaces sane quosdam & praestigiatores homines narras. MEN. Quid vero si audias illos, carissime, de ideis & incorporeis quae disputant , aut illorum de fine & infinito sermones? Nam haec rursus vehemens illis pugna est, aliis fine quodam totum hoc circumscribentibus ; aliis autem infinitum hoc esse putantibus. Verum etiam multos quosdam esse mundos pronunciabant , & eos , qui tanquam de uno disputarent, damnabant. Alius vero quidam vir non pacificus, bellum patrem universorum esse sentiebat.

9. De Diis enim quid opus etiam est dicere ? ubi quibusdam numerus erat Deus ; alii vero per canes , & anseres, & platanos

τοῖς μὲ [e] ἀγέννητός τε, καὶ ἀνώλεθρον εἶναι δοκεῖ· οἱ δὲ καὶ τὸ δημιουργὸν αὐτῶ καὶ τὸ καλασκευῆς τρόπον εἰπεῖν ἐτόλμησαν· ὃς καὶ μάλιστα ἐθαύμαζον, θεὸν μὲν τινα τεχνίτλιν τῶν ὅλων ἐφιστάντας, ὑποτιθέντας δὲ ὅτε ὅθεν ἦκων, ὅτε ὅπου ἑστὼς, ἕκαστα ἐτεκταίνετο. καίτοι πρό γε τῆς τοῦ παντὸς γενέσεως, ἀδύνατον καὶ χρόνον καὶ τόπον ὑπονοεῖν. ΕΤΑΙΡ. Μάλα τινὰς, ὦ Μένιππε, τολμητὰς, καὶ θαυματοποιοὺς ἄνδρας λέγεις. MEN. Τί δ' εἰ ἀκούσειας, ὦ θαυμάσιε, περί τε ἰδεῶν, καὶ ἀσωμάτων, ἃ διεξέρχονται, ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε καὶ ἀπείρου λόγους; καὶ γὰρ αὖ καὶ αὕτη νεανικὴ αὐτοῖς ἡ μάχη· τοῖς μὲ [f] τέλει τὸ πᾶν περιγράφουσι, τοῖς δὲ ἀτελὲς τοῦτο εἶναι ὑπολαμβάνουσιν. ὑ μὴν ἀλλὰ καὶ πολλοὺς τινὰς εἶναι τοὺς κόσμους ἀπεφαίνοντο, καὶ τὸν ὡς περὶ ἑνὸς [g] αὐτοῦ διαλεγομένων καταγίγνωσκον. ἕτερος δέ τις, οὐκ εἰρηνικὸς ἀνὴρ, πόλεμον τῶν ὅλων πατέρα εἶναι [h] ἐδόξαζε.

Περὶ μὲ γὰρ τῶν θεῶν, τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅπου τοῖς μὲ ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν. οἱ δὲ κυσὶν, καὶ χηνῶν, καὶ πλατάνων ἐπόμνυντο. καὶ

[e] Ἀγέννητος] Bene sic *Fl. P. H.* &c. Ἀγένητος *J.* [f] Τέλει] Τέλειον L. Vulgata est in *Fl.* [g] Αὐτοῦ] Restitui ex marg. *A1.* & *Pell.* & *Gron.* Αὐτῶν est in P. & Edd. omn. [h] Ἐδόξασε] Ἐδόξαζε *Fl.* quod melius puto.

74. Ἐτεκταίνετο] Καλισκεύαζε. *V.*

78. Τί δ' εἰ ἀκούσειας] Εἰς Πλάτωνα αἰνίττεται. *Arnstel. V.*

80. Ἢ τοὺς περὶ τοῦ πέρατός τε] Δύο δὲ ταῦτα τὸ πέρας τε καὶ τὴν ἀπειρίαν, αἰτίαι εἶναι φασὶν οἱ μαθηματικοὶ τοῦ τοῦ παντὸς γενέσεως. τοῦ πέρατος μὲ εἰδοποιοῦντος καὶ (3) ἐπὶ τάσιν ἄγοντος τὰ ἡμίτομα καὶ διορίζοντος τὸ δὲ ἀπειρίας ὕδωρ τῇ γενέσει ἐνδιδούσης, καὶ ἀναζωπυρούσης (4) τὸ ἥδη πρὸς παύλαν ἀποκλινόμενον καὶ κεκμηκὸς τῆς (5) γιγομένων τῇ ἀθανασίᾳ τῆς ὕλης, καὶ βίᾳ πάλιν ἄλλα σπέρματα (6) παρεχομένης τῷ ἐνδελεχεῖ τῆς διαδοχῆς καὶ ἀπεράντῳ τῆς κινήσεως. *V.*

84. Παμπόλλους] Δημόκριτον διαπαίζει. *G.*

87. Ἕτερος] Ἐμπεδοκλέα μωμᾶται διὰ τὸ νεῖκος. *G.*

90. Ἀριθμός τις ὁ θεὸς ἦν] (7) Πυθαγόραν λέγει. *V.*

Ibid. Οἱ δὲ κατὰ χηνῶν] (8) Σωκράτην λέγει. *V.*

(3) Ἐπὶ τάσιν] Ἐπίτασιν inde fecerat *Solan.* Non obsecundavi, quia non addidit unde habeat, & quia non capio. Si sic addidisset, crederem. Immo εἰς ἐπίτασιν legendum arbitror, ac tum Scholiastae mens plana. *J.F.R.*

(4) Τὸ ἥδη] Ὃ ἥδη lectum ante. Mutavit *M. du S.*

(5) Γινομένων] Ἡνωμένων C.

(6) Παρεχόμενης] Παρεχόμενον voluit *Solan.* nescio quare. *J.F.R.*

(7) Πυθαγόραν] Πυθαγόρας Edita male. Correxit *M. du S.*

(8) Σωκράτην] Et hic Σωκράτης Editio *Cler.* male.

stibus accedentibus, ita emendare vulgatum αὐτῶν. Quid enim prodesset veram lectionem invenire, & falsam interim semper retinere. *J.F.R.*

88. Πόλεμον] De hoc fusius ad Συγγρ. c. 2. *M. du S.*

90. Ὅπου] Pro *cum*, *quandoquidem*, nostro maxime familiare. Vid. *Solan.* ad *Amor.* c. 20. f. *Tim.* §. 2. *Deor. Dial.* XVIII. 2. Infra *Bis Accus.* c. 20. Adde *Herodian.* 2. 10. 13. Ut alios omittam. Et sic Latini, *ubi*, pro *quandoquidem*, Horat. 2. Od. XIII. 33. *Quid mirum? UBI illis carminibus stupens demittit atras bellua centiceps aures.* Et ap. *Terent.* crebro. *J.F.R.*

91. Κυνῶν] Socrates; vide B. πρ. c. 16. & quae ibi annotata sunt. *M. du S.*

Ibid. Ἐπόμνυντο] Conf. *Vit. Auct.* c. 16. *J.F.R.*

4. Οἱ

καὶ οἱ μὲν τὰς ἄλλας ἁπάσας θεὰς ἀπελάσαντες, ἑνὶ μόνῳ τῷ τῶν ὅλων ἀρχὴν ἀπένεμον· ὥστε ῥηέμα καὶ ἄχθεσθαί με, τοσαύτην ἀποφίαν θεῶν ἀκούοντα. οἱδ' ἔμπαλιν ἐπιδαψιλευόμενοι, πολλὰς τε αὐτὰς ἀπέφαινον, καὶ διελόμενοι, τὸ μὲν τινα πρῶτον θεὸν ἐπεκάλουν, τοῖς δὲ τὰ δεύτερα καὶ τρίτα ἔνεμον τῆς θειότητος. ἔτι δέ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον ἡγοῦντο εἶναι τὸ θεῖον· οἱ δὲ ὡς περὶ σώματος αὐτῆς διενοοῦντο. εἶτα καὶ προνοεῖν τῶν καθ' ἡμᾶς πραγμάτων οὐ πᾶσιν ἐδόκουν οἱ θεοί· ἀλλ' ἦσάν τινες, [a] οἱ τὴν συμπάσης ἐπιμελείας αὐτὰς ἀφιέντες, ὥσπερ ἡμεῖς εἰώθαμεν ἀπολύειν τοὺς λειτουργιῶν τὰς [b] παρηβηκότας· οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασιν ἐοικότας αὐτὰς εἰσάγουσιν. ἔνιοι δὲ, ταῦτα πάντα ὑφορῶντες, οὐδὲ τὴν τύχην εἶναι θεάς τινας ἐπίστευον,

dejerabant. Et alii quidem reliquis Diis omnibus exactis, uni soli rerum omnium imperium tribuebant, adeo ut intra me aegre ferrem, cum tantam audirem Deorum inopiam: alii contra liberaliores, & multos pronunciabant, & divisis provinciis, unum quendam primum Deorum vocabant, aliis secundum aut tertium divinitatis honorem tribuebant. Praeterea quidam incorporeum quiddam & forma carens dicebant Deum; alii de eo tanquam de corpore cogitabant. Tum etiam curam gerere rerum nostrarum non omnibus videbantur Dii: sed erant quidam qui omni illos cura solverent, uti nos solemus seniores liberare ministeriis. Nulla enim in re non comicis satellitiis similes illos introducunt. Alii haec *omnia* supergressi nec esse omnino Deos credebant, sed

a Οἱ] Sic ex L. & *B2*. dedi. Οἳ Edd. cett. Οἵ *Fl.* *b* Παρηβηκότας] Παρηνοκότας male *Schol.*

93. Τῶν ὅλων ἀρχὴν] Εἰς Μωσέα ἀποτείνεται τάχα. *V.* (Tu lege *Lactantium*. Sed paulo supra de Pythagora intelligitur. C.)

98. Τοῖς δὲ, τὰ δεύτερα] Τοὺς Σωκρατικοὺς λέγει. *V.*

99. Ἔτι δὲ, οἱ μὲν] Ἀριστοτέλη λέγει. *V.* Mox ibidem: Ἔτι δὲ, οἱ μὲν ἀσώματόν τι καὶ ἄμορφον] Τὸν Πλάτωνα. καὶ γὰρ (1) αὐτὸς τὸν θεὸν καὶ τὴν ὕλην ἀσώματα ἔφασκεν, ἐξ ἀναλογίας (2) ταῦτα κατασκευάζων. *V.*

1. Οἱ δὲ] Τοὺς Στωϊκοὺς λέγει. *G.* In C. est μέν. Erat eumdem errorem repetere. *J. F. R.*

(1) Αὐτὸς] Αὐτὸν & ἀσώματον male Editum ex V. Jam correxi ex C. *J. F. R.*

(2) Ταῦτα] Ταύτης erat in Edd. Correxit *M. du S.*

(3) Παρηβηκότας] Παροινοκότας edebatur ante, sed non fas

(4) Συνεισέρχεται] Συνεξέρχεται V. quod in Impress. recte mutatum videtur. *M. du S.*

4. Οἱ τὴν συμπάσης] Sic optime L. & *B2*. In reliquis οἳ prave legitur. *M. du S.*

7. Οὐδὲν γὰρ ὅτι μὴ τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι ἐοικότας &c.] Sic etiam infra: πῶς δεῖ ἱστορίαν συγγράφειν. μηδ' ὥσπερ κωμικὸν δορυφόρημα σιωπῇ παραφερόμενον. In quo genere loquendi durum mihi videtur, quod κωμικὸν dixerit, non vero τραγικόν. Nam δορυφόροι sunt Regum, Dynastarum & Tyrannorum, qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam vero in comicam. Nam comoedia circa communem vitam civilem versatur, & cives Athenienses, aut aliunde mediocris fortunae viros libertos, servos, mulierculas inducit loquentes, & ideo *Plautus* in Amphytrione Mercurium sic inducit loquentem in prologo:

Nam me perpetuo facere, ut sit comoedia
Reges quo veniant & Dii, non par arbitror.
Quid igitur? quoniam hic seruos quoque partes habet,
Faciam ut commista sit tragicomoedia.

picharmus ante eos, ventos, aquam, terram, solem, & astra Deos fecerat. *Grot.* Flor. 573. in Fragm. Menandri. *M. du S.*

2. Εἶτα καὶ προνοεῖν] Ἐπικουρείους φησί. *V.*

6. Τοὺς (3) παρηβηκότας] Γεγηρακότας. *V.*

8. Δορυφορήμασιν] Δορυφορήματα καλεῖται πρὸς τοῖς Κωμικοῖς τὰ κωφὰ πρόσωπα, ἅτινα (4) συνεισέρχεται μὲν τοῖς κωμῳδοῦσιν, αὐτὰ δὲ οὐδὲν λαλεῖ γεται, καθάπερ οἱ δοῦλοι. *V.*

Utitur igitur, vel potius abutitur comoediae nomine, & illud καταχρηστικῶς Latine sumit etiam pro tragoedia, in qua saepe inducebatur Satellitium Regis vel Tyranni mutum, solo Rege loquente. Sic etiam nos vernacule dicimus, *je viens de la comedie*, licet tragoedia fuerit in scenam inducta. *J. P. aG.*

Ibid. Τοῖς κωμικοῖς δορυφορήμασι] Bene monuit Cl. *Hemsterh.* in marg. adeundum *L. Bos* Obs. Crit. p. 67. Hujus igitur verba subjungam: *Palmerius* durum sibi videri ait, dixisse Lucianum κωμικὸν, non vero τραγικὸν, quia δορυφόροι sunt Regum, Tyrannorum. &c. qui in scenam tragicam semper inducuntur, numquam

ſed ſine domino, ſine duce ferri mundum patiebantur.

10. Haec igitur audiens fidem negare non audebam altifremis & bene barbatis viris; nec tamen habebam, ad quam partem diſputationum converſus aliquid reprehenſione vacuum reperirem, & ab alio nusquam everſum. Itaque plane Homericum illud uſu mihi venit. Nam ſaepe quidem impetus me capiebat ut uni illorum crederem, *prohibebat at impetus alter.* Propter quae omnia expers conſilii, in terra auditurum me de hiſce rebus verum, deſperabam. Unam autem dubitationis liberationem putabam futuram, ſi ipſe volucris quacumque ratione factus in coelum aſcenderem. Hujus autem rei mihi ſpem praebebat maxime quidem cupiditas, tum vero & fabularum auctor Aeſopus, qui aquilis

ἀλλ' ἀδέσποτον καὶ ἀνηγεμόνευτον φέρεσθαι τὸν κόσμον ἀπελίμπανον.

Τοιγάρτοι ταῦτα ἀκούων, ἀπιστεῖν μὲν οὐκ ἐτόλμων ὑψιβρεμέταις τε καὶ [c] ἠὐγενείοις ἀνδράσιν. ἐδόκουν γε ὅπη τῶν λόγων τραπόμην ἀνεπίληπτόν τι αὐτῷ εὑρήσειν, καὶ οὐδαμόθεν ἑτέρωθι μηδαμῆ μεταστρεπόμενον. ὥστε δὴ τὸ Ὁμηρικὸν ἐκεῖνο ἀτεχνῶς ἔπασχον· πολλάκις μὲν γὰρ ἀνώρμησα πιστεύειν τινὶ αὐτῷ, ἕτερον δέ με θυμὸς ἔρυκεν. ἐφ' οἷς ἅπασιν ἀμηχανῶν, ὅπῃ γῆς μὲν ἀκέσεσθαί τι καὶ τούτων ἀληθὲς, ἀπεγίγνωσκον· μίαν δὲ τὴν συμπάσης ἀπορίας ἀπαλλαγὴν ᾤμην ἔσεσθαι, εἰ αὐτὸς πτερωθεὶς θεὸς πως, ἀνέλθοιμι εἰς τὸν οὐρανόν. τοῦτο δέ μοι παρεῖχε τὴν ἐλπίδα, μάλιστα μὲν καὶ ἡ ὀπιθυμία, καὶ ὁ λογοποιὸς Αἴσωπος, ἀετοῖς

c Ἠὐγενείοις] Sic *J. Fr. Fl. P. H. Bl. S. Ald.*

11. Ἀδέσποτον] Διαγόρας ταῦτά φησιν. *G.*

14. Ὑψιβρεμέταις τε] Ἐν ὕψει βροντῶσιν, ὅ ἐστιν ὑπερηφάνοις. *V.*

16. Ἀνεπίληπτόν τι] (5) Εἰ ληπτός ἐστι τὸ ὅλον ὁ τεχνίτης, (6) ἕπερ τῷ λόγῳ πᾶν τοῦτο (7) συνέσῃ μόνῳ, Λουκιανοῦ κάκιστον ἄθεον σόφισμα, ληπτὸς θεὸς πέφυκεν ὁ θεὸς ἄρα. *V.*

18. Ἀτεχνῶς] Πάνυ. *V.*

20. Ἕτερόν δέ με θυμὸς] Λογισμὸς. *V.*

27. Αἴσωπος ἀετοῖς ⟨c⟩ καυθάροις] Ὁ μυθοποιὸς (8) πλάττει δὲ μῦθον ἐν ᾧ (9) τὴν κάμηλον εἰσάγει λεγομένην τῷ Διΐ. *V.*

(5) Εἰ ληπτός] In Coll. praemittitur Ὅρα τὴν Λουκιανὴν ἀθεότητα.

(6) Οὗπερ] Ὑπὲρ Ediderat *Cler.* Mutavit *M. du S.*

(7) Συνέσῃ] Συνίσῃσι edita. Mutavit *M. du S.*

(8) Πλάττει] Πράττει lectum ante. Merito correxit *M. du S.*

(9) Τὸν] Τὴν Cod. V. male, ait *M. du S.* Neſcio quare. Nam non ſolum communis generis eſt κάμηλος. Sed in *Aphtonii* fab. 15. in qua haec ipſa eſt narratiuncula de camelo Jovem precante ut ſibi cornua largiatur, τῆς καμήλου, & ἡ κάμηλος προσελθοῦσα legitur. Immo feminino genere vel frequentius effertur, quam maſcul. Quia feminis plerumque untur ob lac. Ita κύων licet communis ſit generis, tamen fere perpetuo legas αἱ κύνες ap. *Xenoph.* aliosque. Quia feminae in venatu potiores habitae. *J. F. R.*

quam vero in comicam, & tandem cenſet, Lucianum hic potius καλαχρηστικῶς *comoediam* pro *tragoedia* dixiſſe. At ſciendum eſt δορυφόρους non ſemper de Regum ſatellitibus dici, verum etiam ſaepe abuſive de quibusvis comitibus, qui alios comitantur. unde δορυφορεῖν ſimpliciter pro comitari. Exempla ſunt apud *Aelian.* Hiſt. An. aliosque. Unde etiam commode in Comoedia δορυφορήματα dicuntur illae perſonae, quae alias perſonas comitantur, iisque adſtant in ſcena, nihil loquentes, nihil agentes, quae alio nomine κωφὰ πρόσωπα, *perſonae mutae* vocantur. Et haſce intelligit auctor per κωμικὰ δορυφορήματα. Optime ergo Scholiaſtes ad hunc locum. — Eleganter autem dicit Lucianus, Philoſophos quosdam aſſimilare Deos *perſonis mutis*, quia cenſent Deos non curare res humanas, nihil in mundo agere, ſed quietos ſe tenere, audientes & videntes omnia quae ab hominibus pergantur. „ Haec ille. Sed habuimus κωμικὸν δορυφόρημα etiam ſupra in *Quom. Hiſt.* c. 4. ibique ad *Ill. Spanh.* remiſimus, qui ad *Ariſtoph.* Ran. 944. multis id agit. *J. F. R.*

14. Ἠὐγενείοις] Alibi εὐγένειος ſcribitur, ut Z. Tp. c. 26. quod & hic reponendum cenſeo; niſi forſan apud Comicum ita extiterit. *M. du S.*

Ἠὐγενείοις] Licet ſupra *Jov. Conf.* c. 26. m. aliter ſcribatur, hic tamen ἠὐγ.. ſervo, quia *Homericum* aeque ac ὑψιβρ.. V. Il. Σ. 318. *J. F. R.*

20. Ἕτερός δέ με θυμὸς] *Homer.* Od. I. 302. *M. du S.*

27. Αἴσωπος] Hinc liquido patet ignotam Luciano fabulam de aëriis Æſopi conditoribus, quam in ejus vita a Planude conficta habemus; ea enim potius uſus fuiſſet, quam iſtis. Fabula aquilae & ſcarabei, quam tangit, adhuc extat apud Æſopum noſtrum *ſecunda.* Ubi autem Camelus coelum ipſum petat, nulla hodie apud Æſopum, qui circumfertur, extat; ſed tum ex hoc Luciani loco, tum ex *Avieno* & *Babria*

τοῖς ϗ καινθάροις ἐνίοτε, ϗ καμήλοις βάσιμον ἀποφαίνων τ' οὐρανόν. αὐτὸν μὲν ὧν ὑφορᾶσθαί μοι ἐδόκει μὴ οὐ δυνατὸν εἶναι μοι καλεφαίνελο. εἰ δὲ γύπὸς ἢ ἀετῦ πτέρυγα λαβὼν ἐπιθείμην ὑπὲρ (ταῦτα γὰρ μόνα [a] ἀρκέσαι πρὸς μέγεθος ἀνθρωπίνου σώματος) τάχα ἄν μοι τ' πείραν προχωρῆσαι. ϗ δὴ συλλαβὼν τὰ ὄρνεα, θατέρου μὲν τ' δεξιὰν πτέρυγα, τοῦ γύπὸς δὲ τ' ἑτέραν ἀπέτεμον εὖ μάλα. εἶτα ἀραθήσας, ϗ κύ τοὺς ὤμους τελαμῶσι καρτεροῖς ἁρμοσάμενος, ϗ πρὸς ἄκροις τοῖς ὠκυπτέροις λαβάς τινας ταῖς χερσὶ παρατεινάσας, ἐπειρώμην ἐμαυτοῦ [b] τὸ πρῶτον ἀναπηδῶν, ϗ ταῖς χερσὶν [c] ὑπηρετοῦσι, ϗ ὥσπερ οἱ χῆνες ἔτι χαμαιπετῶς ἐπαιρόμενος, ϗ ἀκροβατοῦσι ἅμα μὲν τ' πτήσεως. ἐπεὶ δὲ ὑπήκουέ μοι τὸ πρᾶγμα, τολμηρότερον ἤδη τ' πείρας

aliquando & scarabaeis, quin camelis viam in caelum aperuit. Atque ut ipsi mihi nascerentur alae, id quidem nulla ratione fieri posse, apparebat: si vero vulturis aut aquilae mihi applicarem alas, has enim solas sufficere ad humani corporis magnitudinem, forte successurum mihi experimentum. Comprehensis ergo avibus, alterius dextram alam, vulturis autem alteram curiose amputavi. Tum revinctas cum circa humeros loris validis aptassem, & ubi extremae pennae sunt, ansas quasdam parassem manibus; ipse me primum experiebar, exsultans & subserviens manibus, tollens me, anserum instar, de humo paullulum, & cum volatu extremis etiam digitis prograediens. Cum vero obediret mihi negotium,

a Διαρκίσαι πρὸς μέγεθος] Ita etiam esse in P. & Fl. notat *Solan.* Sed ἀρκόσαι invenio in marg. *Ai.* b Τὸ πρῶτον] Τοπρῶτον Edd. quaedam. c Ὑπηρετοῦσι] An ὑπερτοῦσι? *Pell.*

39. Λαβάς τινας] Κρατήματα. *V.*

extitisse satis constat. Vid. *Avieni* Fab. 8. *Babriae* 34. Adde & Scholiastae testimonium eandem laudantis. *M. du S.*

Αἴσωπος] Adpinxerat orae Cl. *Hemsterh.* videndum *Aristoph.* Pac. 128. & *Kusteri* not. Mſ. Apud *Aristoph.* quidem lego fabulam Aesopi de cantharo in coelum evolante; sed notas illas *Kusteri* non possideo, (licet nonnullas *Solanus* notis suis inseruerit *Kusteri* nomine addito) nec alia de meo addere in re haud magni momenti & linguam non spectante, volo. *J. F. R.*

28. Καινθάροις ἐνίοτε] Illam de scarabaeo, aquilae ova e Jovis gremio excutiente, fabellam inter antiquissimas Aesopicasque vere referendam, patet ex *Aristoph.* Εἰρήν. vs. 128. seqq. ubi Taygaeus eo vectus inducitur. De camelo quod mentionem facit, est forte illa, ubi cornua sibi petenti aures etiam admit Jupiter. *J. M. G.*

42. Ὑπηρετῶν] Etsi vulgata tolerabilis, tanta tamen veri specie se mihi commendat conjectura *Pelleri*, ὑπερίττων *subremigans* exhibentis, ut doleam a Codd. non confirmari. Nam nihil hic aptius, quam *remigium* manuum, uti *remigium alarum*. Sed non laboro novandi prurigine. *J. F. R.*

43. Χαμαιπετῶς] Vid. supra Ἑρμοτ. c. 5. A. *M. du S.*

49. Κατιπτόμην] Edit. *Basil.* κατειπτώμην. Infra (c. 13. vers. fin.) καταπτῶμαι. Et c. 19. f. ἀνειπτώμην. Sed legendum videtur κατειπτόμην a κατάπτομαι, & infra ἀνειπτόμην ab ἀνάπτομαι, unde ἀνάπτοιτο apud *Plut.* legitur. Πέτομαι, πτόμαι, ἀνάπτομαι, καπάπτομαι, &c. *F. G.*

Κατειπτόμην] Sed & κατιπτόμην. Vid. quae noto ad c. 13. Hic servavi vulgatum, & illic, etsi diverse scriptum; quia nescio quid Lucianus praetulerit, an utrumque usurparit. *J. F. R.*

59. Ἐπισιτισάμενος] Vertebatur *cibo pastus*. Recte emendavit Cl. *Gesn. viatico sumpto*, vid. de hoc verbo, in quo saepiuscule aberrarunt Interpretes, ad Dial. proxime praemissum *Galli* c. 16. *J. F. R.*

63. Πάμπολυ τ' νιφῶν ἀποσπάσας] Vertit Erasmus, *plurimum nubium emensus*. sed ἀποσπᾶν est avellere, avertere. Forte legendum ἀναστὰς hoc est, quod volebat Erasmus, *cum supra plures nubes evolassem*. Inferius in hoc catalogo: ἁρπάσας ἐμαυτὸν ἀνεπτόμην δῶμαθ' ἰς αἰγιόχοιο Διός. *me ipsum movens evolavi ad Jovis Aegiochi domum.* *J. G. G.*

Πάμπολυ τ' νιφῶν ἀποσπάσας] Quomodo aut hae voces Latine reddi possint *plurimum nubium emensus*, aut si possent, quid huc facerent, nullus unquam potui capere. Itaque putavi fabulatorem innuere, *quum plurimum e nubibus attraxissem*, atque nimia uviditate gravarer. *J. G.*

Πάμπολυ τ' νιφῶν ἀποσπάσας] Hanc lectionem satis tuetur ipse Lucianus, apud quem in *Dearum Judicio* XX. c. 5. T. I. Mercurius, Ἀλλὰ μειλαξὺ λόγῳ ἤδη πε-

tium, jam audacius tentabam experimenta, atque conſcenſa arce inde me per praeceps in theatrum ipſum demiſi.

11. Cumque ſine periculo devolaſſem, alta jam & ſublimia ſapiebam, ſolvensque a Parnethe vel Hymetto, Geraneam usque volabam, atque hinc deinde ad ſummam Corinthi arcem: deinde ſupra Pholoën & Erymanthum, usque ad Taygetum. Jam igitur meditatus audax facinus, cum perfectus eſſem & altivolus, non amplius quae pullorum ſunt cogito, ſed conſcenſo Olympo, viatico adſumto quam poterat fieri leviſſimo, caeterum recta verſus caelum tendo, primo quidem vertigine mihi ob profunditatem oboriente, deinde autem id ipſum quoque fero facilius. Cum vero ad ipſam jam Lunam delatus eſſem, multum relictis a tergo nubibus, fatigatum me ſen-

ἡπτόμην. καὶ ἀνελθὼν ὅτι τ ἀκρόπολιν, ἀφῆκα ἐμαυτὸν κ τῷ χρημνῷ φέρων ἐς αὐτὸ τὸ θέατρον.

Ὡς δὲ ἀκινδύνως [d] καλεπτόμην, [e] ὑψηλὰ ἤδη καὶ μετέωρα ἐφρόνουν, καὶ ἄρας ἀπὸ Πάρνηθος ἢ ἀπὸ Ὑμηττοῦ, μέχρι Γερανείας ἐπετόμην, εἶτ' ἐκεῖθεν ὅτι τ Ἀκροκόρινθον [f] ἄνω· εἶτα ὑπὲρ Φολόης καὶ Ἐρυμάνθου, μέχρι πρὸς τ Ταΰγετον. ἤδη [g] δ' ἐν μοι τῷ τολμήματι μεμελέτημένῳ, τέλειός τε καὶ ὑψιπέτης γενόμενος, οὐκ ἔτι τὰ νεοττῷ ἐφρόνουν· ἀλλ' ὅτι τ Ὄλυμπον ἀναβὰς, καὶ ὡς ἐνῆν μάλιστα κύφως ὑποσιλισάμενος, τὸ λοιπὸν ἔτεινον εὐθὺ τοῦ οὐρανοῦ, τὸ μὲν πρῶτον ἰλιγγιῶν ὑπὸ τοῦ βάθους, μετὰ δὲ ἔφερον καὶ τοῦτο εὐμαρῶς. ἐπεὶ δὲ κατ' αὐτὸν ἤδη τ σελήνην ἐγεγόνειν, πάμπολυ τ νεφῶν ὑποστάς, ἡδόμην κάμ-

d Καλεπτόμην] Καλεπτώμην *B1*. *e* Ὑψηλὰ] Deeſt in *Fl*. *f* Ἄνω] Ἂν *Fl*. *g* Δ' ἔν] Οὖν *Fl*. Vulgatam ceterarum firmat P.

51. Ὑμηττοῦ] Ὄρη τ Ἀττικῆς. *V*.

53. Εἶτα ὑπὲρ Φολόης] Ταῦτα Πελοποννήσου ὄρη τ Ἀργολικῆς μοίρας. τ Ταΰγετον δὲ τ Λακωνικῆς, ἐν δεξιᾷ τ Σπάρτης. *V*.

Ibid. Ἐρυμάνθου] De Erymantho caeterisque lege Strabonem aliosque. *G*.

57. Ἀλλ' ἐπὶ τ Ὄλυμπον ἀναβᾶς] Τὸν Μακεδονικὸν Ὄλυμπον λέγει. ὃς ἐπ' ἀριστερᾷ τοῦ Πηνειοῦ ἐστὶ τ Θεσσαλικῶν ἐσχ. * Τεμπῶν, ὄρος ὑψηλὸν καὶ μῆκος, καὶ μέχρι Πέλλης † κατατείνον. *V*.

58. Ὡς ἐνῆν] Ὡς δυνατὸν ‡ ἦν. *V*.

* Τεμπῶν] Τημπῶν edebatur antea male. *M. du S.*

† Παρατεῖνον] Παρατεινόμενον edita. Mutavit, non addens unde. *M. du S.*

‡ Ἦν] Non aderat in Impreſſ. Adjecit *M. du S.*

πολὺ προϊόντες ἀπεσπάσαμεν τ ἀέρων. Ad eum locum Cl. *Graevius* hunc ex *Icaromenippo* & alium ex Dialog. *Marin.* XX. *Thetidis & Doridis* c. 1. opportune adfert, ubi dicitur, Ἐπειδὴν πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσωσιν, ἀφεῖναι ἐς τὴν θάλατταν. Eſt ergo, ut ex his verbis liquet, ellipſis τῷ, ἀπὸ, in *Icaromenippo*, πάμπολυ τ νεφῶν ἀποσπάσας, & in *Dearum Judicio* πολὺ ἀπεσπάσαμεν τ ἀέρων. pro ἀπὸ τ νεφῶν, & ἀπὸ τ ἀέρων. Integram iterum hanc dictionem eodem ſenſu habet Noſter in *De Domo* c. 12. Καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσαι. Caeterum non recte cepit hanc locutionem Interpres, vertendo hic in Icaromenippo πάμπολυ τ νεφῶν ἀποσπάσας, *plurimum nubium emenſus*, quum debuerit, *plurimum ſpatii praeter*, ſive *ultra nubes emenſus*; vel, *longo intervallo nubibus poſt me relictis*; vel, *quum jam plurimum a nubibus receſſeram*. Jam enim haud dubie ſuperaverat nubes Menippus; quippe qui jam ad Lunam ipſam pervenerat. Ita enim capiendam hanc locutionem, patet ex adductis locis, ubi πολὺ ἀπὸ τ γῆς ἀποσπάσαι eſt omnino, *jam multum a terra receſſiſſe*, *Terrarum poſt ſe longo intervallo reliquiſſe*. Sed & locus in *Dearum Judicio* male vulgo diſpungitur, ἤδη πολὺ προϊόντες, ἀπεσπάσαμεν τ ἀέρων. Delendum iſtud comma; πολὺ pertinet ad ἀπεσπάσαμεν. Et hic quoque ἀποσπάσαι πολὺ τ ἀέρων (pro ἀπὸ τ ἀέρων) eſt, *jam emenſum eſſe aſtra* (nam ea verſio ibi tolerari poteſt) & *longe ea eſſe praetergreſſum*. Ita namque intelligendum eſſe, Mercurium cum Deabus iter per aſtra jam confeciſſe, liquet ex verbis continuo ſubſequentibus, καὶ χιὼν γε κατὰ τὴν Φρυγίαν ἰσμὲν. & *prope jam ad Phrygiam pervenimus*. Sicut ergo ἀποσπάσας, ſive paſſive, ſive active per ellipſin τῷ ſe, h. e. ἑαυτὸν, uſurpatur de itineribus; ita & *abſtrahere* ſumit *Cicero* III. de Oratore 36. *Repente te quaſi quidam aeſtus ingenii tui procul a terra* abripuit, *atque in altum a conſpectu paene omnium* abſtraxit. *J. J.*

Ibid. Ἀποσπάσας] Vid. quae de hoc verbo, quod fru-

κάμνοντ᾽ ἐμαυτῷ, καὶ μάλιστα τὴν δεξιὰν πτέρυγα τοῦ γυπίνην. προσελάσας δ᾽ ἦν, καθεζόμενος ἐπ᾽ αὐτῆς, ἀφανεπαυόμην, εἰς τὴν γῆν ἄνωθεν ἀποβλέπων. καὶ ὥσπερ ὁ τῷ Ὁμήρῳ Ζεὺς ἐκεῖνος, ἄρτι μὲν τοὺς [a] ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος, ἄρτι δὲ τοὺς Μυσῶν. μετ᾽ ὀλίγον δὲ, εἰ δόξειέ μοι, τὴν Ἑλλάδα, τὴν Περσίδα, καὶ τὴν Ἰνδικήν. ἐξ ὧν ἁπάντων ποικίλης τινὸς ἡδονῆς ἀνεπιμπλάμην. ΕΤΑΙΡ. Οὐκοῦν καὶ ταῦτα λέγοις ἂν, ὦ Μένιππε, ἵνα μηδὲ καθ᾽ ἓν ἀπολειπώμεθα τῆς ἀποδημίας, ἀλλ᾽ εἴ τι σοι καὶ ὁδῷ παρέργον ἱστόρηται, καὶ [b] τοῦτο εἰδῶμεν. ὡς ἔγωγε οὐκ ὀλίγα προσδοκῶ ἀκούσεσθαι, σχήματος [c] περὶ γῆς τε, καὶ τῶν ἐπ᾽ αὐτῆς ἁπάντων, οἷά σοι ἄνωθεν ἀποσκοποῦντι καλεφαίνετο. ΜΕΝ. Καὶ ὀρθῶς γε, ὦ ἑταῖρε, [d] εἰκάζεις. διόπερ ὡς οἷόν τε ἀναβὰς ἐπὶ τὴν σελήνην, τῷ λόγῳ

si, & maxime ala siniſtra, vulturina. Apprelſus ergo ibi aſſedi, interquieſcens & in terram de ſuperiori loco deſpiciens, &, ut Homericus ille Jupiter, jam equeſtrium Thracum terram adſpiciens, jam Myſorum, paullo poſt autem, ſi videretur mihi, Graeciam, Perſidem, & Indiam: e quibus omnibus varia quadam voluptate perfundebar. SOD. Igitur illa quoque dixeris, Menippe, ne vel unum quiddam illius nos peregrinationis fugiat: ſed ſi quid etiam obiter tibi obſervatum ſit, illud quoque ſciamus. Nec enim pauca me auditurum expecto equidem, de figura terrae, omniumque quae in illa ſunt, *qualia tibi*, e loco ſuperiore intuenti, viſa *ſint*. *MEN.* Recte iſtuc, ſodalis, conjicis. Itaque, quatenus fieri poteſt, eſcendens in Lunam, co-

a Ἱπποπόλων] Ἱπποπώλων Edd. priores, male. b Τοῦτο εἰδῶμεν] Τοῦτ᾽ ἴδωμεν O. c Περὶ γῆς τε] Τε περὶ γῆς O. Τε π. γ. τὰ Fl. d Εἰκάζεις] Εἰκάζει O.

64. Κάμνοντ᾽] (1) Κοπτομένου. V.

69. Τῶν ἱπποπόλων (2) Θρηκῶν] Τῶν περὶ τοὺς ἵππους ἀναστρεφομένων. V.

(1) Κοπτομένου] Legendum arbitror κοπτομένω, vel κοπτομένου. J.F.R.

(2) Θρηκῶν] Θράκων ante edebatur; ſed jam ad Luciani textum adcommodavi. J.F.R.

ſtra ſuſpectum fuit *Steph.* in Theſ. hac ſignificatione notatu digna attulit Cl. *Hemſterh.* ad *Deor. Dial.* XX. Not. 63. ubi *Graevium* notat eorum hic oblitum, quae ſupra rectius ad *Deor. Dial.* notarat. Optime rem hic tetigit *Jenſius*, & verſio *Geſneri* verum ſenſum Luciani eſt adſecuta. *Solan.* adſcripſerat conferendum infra Οἰκ. c. 12. ibi ſimiliter eſt: καὶ πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς ἀποσπάσαι. Item *Dial. Marin.* XII. Et Ἐπισκ. c. 21. *J.F.R*

69. Τὴν τῶν ἱπποπόλων] Hic Dialogus eſt Homericus cento. τὴν τῶν ἱπποπώλων. Ex Iliad. ν. *J.B.*

Τὴν τῶν ἱπποπώλων] An ἱπποπόλων legendum, ut αἰπόλων; Placet. *F.G.*

Ibid. Ἱπποπώλων Θρηκῶν] An ἱπποπόλων? ut αἰπόλων. Non diſplicet. *AE.M.*

Ἱπποπόλων] Prave antea hic in omnibus Impr. legebatur ἱπποπώλων. Nos ex *Homero* & Noſtro ipſo Συγγρ. c. 49. veram ſcripturam reſtituimus. *M. du S.*

Τὴν τῶν ἱπποπόλων Θρηκῶν] Ex Iliad. Γ. v. 4. non ἱπποπώλων ut editur vulgo, quibus hic nullus eſt locus. *J.G.G.*

Τὴν τῶν ἱπποπόλων] *Hom.* Il. N. 4. Νόσφιν ἱπποπόλων Θρηκῶν καθορώμενος αἶαν. Unde quantitatem penultimae in Edd. male productam, facile correxi. Quod miror *Bourdelotium* non vidiſſe, qui tamen *Homerum* conſuluit. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν Θρηκῶν —— τὴν Μυσῶν] *Omiſit* αἶαν, ſive γῆν, quod *Homerus* l. d. addit. *Sed* nihil hac ellipſi frequentius. Sic *Long. Paſt.* L. 2. p. 63. (al. 47.) ἐλθόντες εἰς τὴν ἰαυτῶν. Adde Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* II. 3. 6. Et Cl. *L. Bos* de ellipſi. *J.F.R.*

85. Δόκει] Haud immerito Fl. contulit Noſter. Nihil tamen mutavit; imperativus autem δόκει natus mihi videtur ex imperativis praemiſſis; forſan male; nam δοκῶ legendum arbitror, quod migravit in δοκεῖ; deinde in δόκει. Et Pariſinae interpres *Eraſmus* dedit *puſillam quandam terram mihi videre videbar*; unde conjicio eum ἰδόκει legiſſe, quod aliquanto melius erat vulgato. Verum dum Cl. *Geſn.* ſervavit imperativum, comma in ſemicolon mutans, ego nihil quoque mutavi, qui ſenſum vulgatae facile quidem perſpicio: neque imperativus ille eſt inuſitatus, ut infra *Paraſit.* c. 2. pr. αὐτὴν αἰτίαν εἶναι δόκει. & c. 1. μὴ δόκει τοῦτο &c. alterum tamen praeferrem; niſi aliquantum

cogitatione mecum peregrinare, & universam eorum, quae in terra sunt, positionem considera.

συναποδήμει τε καὶ συνεπισκόπει τὴν ὅλην τῶν ἐπὶ γῆς διάθεσιν.

12. Et primum puta, parvam omnino terram te quandam videre, multum dico Luna minorem; adeo ut ego subito despiciens multum dubitarem, ubi essent tanti montes, & ingens adeo mare. Et nisi Rhodiorum illum Colossum vidissem, & illam ad Pharum turrim, plane me, bene noris, tellus effugisset. Jam vero illa excelsa & eminentia, & placide refulgens ad Solem Oceanus, terram esse, quod videretur, mihi indicarunt. Cum vero semel visum intentum fixissem; tota jam hominum vita mihi apparuit, non per gentes modo & urbes, sed ipsi distincte qui navigarent, qui praelium committerent, qui colerent agrum, qui causas agerent, tum mulier-

Καὶ πρῶτόν γέ μοι φάνου μικρὰν [e] δόκει τινὰ τὴν γῆν ὁρᾶν, πολὺ λέγω τῆς σελήνης βραχυτέραν· ὥστε ἐγὼ ἄφνω καλακύψας ὅπη πολὺ ἠπόρουν, πῦ εἴη τὰ τηλικαῦτα ὄρη, καὶ ἡ τοσαύτη θάλασσα. καὶ εἰ μὴ τὸν [f] Ῥοδίων κολοσσὸν ἐθεασάμην, καὶ τὸ ὅπη τῇ Φάρῳ πύργον, εὖ ἴσθι, πανλελῶς ἂν με ἡ γῆ διέλαθε. νῦν δὲ ταῦτα ὑψηλὰ ὄντα καὶ [g] ὑποφανεσηκότα, καὶ ὁ Ὠκεανὸς ἡρέμα πρὸς τὸν ἥλιον [g] ὑποστίλβων, διεσήμαινέ μοι γῆν εἶναι τὸ ὁρώμενον. ἐπεὶ δὲ ἅπαξ τὸν ὄψιν ἐς τὸ ἀτενὲς ἀπηρεισάμην, ἅπας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος [h] ἤδη μοι καλεφαίνετο, οὐ κατ' ἔθνη μόνον καὶ πόλεις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ σαφῶς οἱ πλέοντες, οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργοῦντες, οἱ δικαζόμενοι, τὰ γύ-

e Δόκει] Et sic legere *Fl.* notat *M. du S.* Sed & habent *J. P. H.* &c. f Τὸν Ῥοδίων] Τῶν Ῥοδίων O. Nil mut. Edd. g Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & marg. *A1.* Nil mut. *Fl.* &c. h Μοι] Deest in O.

89. Καὶ εἰ μὴ τὸν Ῥόδιον Κολοσσὸν] Ὁ μὲν Κολοσσὸς Ῥόδου ἀνδριὰς ἦν χαλκοῦς, ἡλίου ἀνακείμενος, καθ' ὅτι ἡ αὐτὴ ἡ νῆσος ἡλίου ἀνείτο· ἐξηκοντα μὲν πηχῶν τὸ ὕψος, ἔργον δὲ Λυσίππου τοῦ ἀγαλματοποιοῦ.

Ὁ δὲ ἐπὶ τῇ Φάρῳ πύργος ἐν τῇ ἐπὶ (3) Πηλουσίῳ Αἰγύπτου Ἀλεξανδρείᾳ ἀκροδόμῃ τετράγωνος, (4) σταδιαῖος τὴν πλευράν, ἐπὶ πολὺ τοῦ ἀέρος ἀνέχων, (5) ὡς ἀπὸ ρ'. ὁρᾶσθαι μιλίων. ἀνεγέρθη δὲ τοιοῦτος, ἵν' ἡ ἡμέρας μὲν σημεῖον τοῖς πλέουσι, νυκτὸς δὲ πυρσὸς, πρὸς ὃν οἱ πλέοντες ἀπευθυνόμενοι, μὴ ἔχοιεν ἐμπίπτοντες τοῖς τοῦ Παραιτονίου ὅρμασι διαφθείρεσθαι. γέγονε δὲ προσάγματι μὲν (6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλίππου καὶ Ὀλυμπιάδος, ἀρχιτεκτονήσαντος δὲ Σωστράτου τοῦ Κνιδίου, ὃς καὶ ἐπέγραψε τῷ πύργῳ ἐπὶ τῶν λίθων, ΣΩΣΤΡΑΤΟΣ ΔΕΞΙΦΑΝΟΥΣ ΚΝΙΔΙΟΣ ΘΕΟΙΣ ΣΩΤΗΡΣΙΝ ΥΠΕΡ ΤΩΝ ΠΛΟΙΖΟΜΕΝΩΝ. *V.*

(3) Πηλουσίῳ] Πόλει Edita male. πρὸς τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ C. Καὶ τῇ ἐπὶ Πηλουσίῳ V. Incipit autem novum Scholion ab ὁ δὲ — Φάρῳ, quod male continuo ductu editum. *J. F. R.*

(4) Σταδιαῖος] Vid. *Prideaux* ex Josepho hoc falsi arguentem Hist. suae L. I. Partis II. ad Ann. ante Chr. 284. notat *M. du S.*

(5) Ὡς ἀπὸ ρ'. ὁρᾶσθαι μιλίων] *Josephus* Ed. Ox. p. 1205. 1. lumen ejus ad CCC. stadia tantum penetrare dicit *M. du S.*

(6) Ἀλεξάνδρου τοῦ Φιλ. καὶ Ὀλυμπ.] Cave hoc Scholiastae credas; ipsum adi Lucianum Συγγρ. c. 68. *M. du S.* Adleverat orae Cl. *Hemsterh.* Vid. *Fabric.* ad *S. Empir.* p. 276. *G.*

tum me refrenerat, illud ὥστε καλακύψας quod postponitur; cum sic debuisset praemitti. Minus enim accurate narraret, qui visa prius enumeret, dein oculos se ad objectum convertisse diceret. Sed si ὥστε pro *cum*, *quando*, accipias, recte postponitur καλακύψας, i. e. pusilla mihi adparebat terra, cum oculos demisissem. Verum tum ὡς pro ὥστε legendum, quod similiter mutare nolim. Ideoque maneat vulgata, donec meliora inveniantur. *J. F. R.*

90. Ῥοδίων κολοσσὸν] Altus erat LXX. cubitis. *Strabonis* aetate fractis ex terrae motu genibus collapsum Rhodii ex causa quadam nondum restituerant. XIV. p. m. 449. B. Vide not. ad Συγγρ. c. 23. Ἰσ. ἀ. c. 18. & Z. Τρ. c. 11. *M. du S.*

94. Ὑποστίλβων] Ἀποστίλβων O. & Ed. *Fl.* ut Δικ. c. 1. Sed nihil muto. *M. du S.*

Ὑποστίλβων] At seq. Dial. *Bis Accus.* c. 1. τὸ ἀκτινωτὸν ἀποστίλβον. Et alibi non semel; unde conjicias, & hic ita legendum. Sed minime fas est; nam de Oceano subjecto sermo est, qui cum inferne sursum remittere dicatur splendorem, optime ὑπὸ praefigitur. Interim philosophatur male, Oceanum esse id quod resplendet; nam partes terrae solidas remittere lucem, dum aqua radios ejus absorbet, rectius norunt hodierni Philosophi. *J. F. R.*

99. Οἱ πολεμοῦντες, οἱ γεωργ.] Jam aliquando sine

γύναια, τὰ θηρία, ϗ πάνθ' ἁπλῶς, ὁπόσα τρέφῃ ζείδωρον ἄρουρα. ΕΤΑΙΡ. Παντελῶς ἀπίθανα φῂς ταῦτα, ϗ αὐτοῖς ὑπεναντία. ὃς γὰρ ἀρτίως, ὦ Μένιππε, τὴν γῆν ἐζήτεις ὑπὸ τῆ μελαξῆ ἀφαιρήματον ἐς βραχὺ συνεσταλμένην, ϗ εἴγε μὴ ὁ κολοσσὸς ἐμήνυσέ σοι, τάχα ἂν ἄλλο τι [a] ὠήθης ὁρᾶν, πῶς νῦν καθάπερ Λυγκεύς τις ἄφνω γενόμενος, ἅπαντα διαγινώσκεις τὰ ὑπὸ γῆς, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία, μικρᾶ δεῖν, τὰς τῶν ἐμπίδων [b] νεοττίας;

culae, animalia, & ſimpliciter quae tellus alma nutrit omnia. SOD. Omnino improbabilia ſunt quae dicis, & ſibi invicem contraria. Qui enim modo Terram, Menippe, quaerebas ab interjecto ſpatio *in parvitatem* contractam, & niſi Coloſſus eam tibi indicaſſet, forte aliud videre tibi viſus eſſes: quomodo nunc, tamquam Lynceus aliquis factus ſubito, quaecumque ſupra tellurem ſunt cognoſcis, homines, animalia, & parum abeſt quin culicum pulliciem?

MEN. Εὖ με ὑπέμνησας. ὃ γὰρ μάλιστα ἐχρῆν εἰπεῖν, τοῦτο οὐκ οἶδ' ὅπως παρέλιπον. ἐπεὶ γὰρ αὐτίκα μὲν ἐγνώρισα τὴν γῆν ἰδὼν, τὰ δ' ἄλλα οὐχ οἷός τε ἦν καθορᾶν ὑπὸ τοῦ βάθους, ἅτε τοῦ ὄψεως μηκέτι [c] ἐφικνουμένης, πάνυ μ' ἦνία τὸ χρῆμα, ϗ πολλὴν παρεῖχε τὴν ἀπορίαν. καλῇ δέ ὄντι μοι, ϗ ὀλίγου δεῖν δεδακρυμμένῳ, ἐφίσταται κατόπιν ὁ [d] σοφὸς Ἐμπεδοκλῆς, ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, ϗ σποδοῦ πλέως, ϗ καλωπημένος. κἀγὼ μέν, ὡς εἶδον (εἰρήσεται γάρ) ὑπελαράχθην, ϗ τινα σεληναῖον δαίμονα

13. MEN. Bene facis quod me admones. Quod enim maxime dicendum erat, illud neſcio quomodo praetermiſerim. Cum enim ipſam quidem terram viſu agnoſcerem, reliqua vero perſpicere ob profunditatem non poſſem, viſu jam non *amplius* pertingente, valde me ea res angebat, & multam praebebat ſolicitudinem. Cum autem demiſſo eſſem animo, & tantum non lacrimarer, a tergo mihi adſtat ſapiens Empedocles, carbonarius ad ſpeciem & cinere oppletus, & aſſatus. Ego vero cum viderem, dicetur enim, aliquantum perturbatus Lunarem quendam me genium videre pu-

a Ὠήθης] Ὠήθεις O. b Νεοττίας] Νεοττιάς O. c Ἐφικνουμένης] Ἀφικνουμένης male O. d Σοφὸς] Φυσικὸς O.

9. Καθάπερ Λυγκεὺς] Ὁ Λυγκεὺς * ἔτος λέγεται ἔτως ἦν ὀξυδερκέστατος, ὥστε καὶ τὰ ὑπὸ γῆν βλέπειν. *V.*

22. Σποδοῦ πλέως] Ἀσάπλεως. *V.*

* Οὗτος λέγεται] Corrupte. Lege ἔτος λέγεται ἔτως εἶναι ὀξυδερκής. *M. du S.*

interpoſito ϗ haec eleganter ἀσυνδέτως enunciat, ut mox, τοὺς ἀνθρώπους, τὰ θηρία. Et *Aſin.* c. 16. med. Conf. 2. *Ver. Hiſt.* c. 35. Adde *Eurip.* Ἰκετ. 700. & 722. Et *Long. Paſt.* 2. p. 32. (Ed. *Moll.*) qui etiam repetitum ϗ amans, interdum tamen, licet parcius, ſic loquitur: ἐσκέπτων, ἐσύριττον, ᾖδον. Alia ex eodem dedimus ad *Ver. Hiſt.* l. c. Sed haec non magni ſunt momenti. Alioqui plura congerere liceret, ſi ad oſtentationem tantum haec componere velimus. *J. F. R.*

2. Ὁπόσα τρέφει ζείδωρον ἄρουρα] Paſſim *Homerus.* *J. B.*

Ὁπόσα τρέφει &c.] *Homer.* Od. Λ. 308. *M. du S.*

3. Τρέφει ζείδωρον ἄρουρα] Parodia Homerica. Frequentius eſt tamen apud *Homerum* φέρει ζ. ἀ. ut Od. 357. *M. du S.*

21. Σοφὸς] Φυσικὸς, O. etiam hic habet. De Empedocle vid. N. Δ. XX. & notas. *M. du S.*

27. Οὔτις] *Homer.* Odyſſ. Π. *J. B.*

Οὔτις τοι &c.] *Homer.* Odyſſ. Π. 187. *M. du S.*

30. Φέρων ἰνίδαλον] Vide quae de hac phraſi notavimus ſupra T. I. *De Merc. Cond.* c. 24. Et potius quae Cl. *Hemſterh.* ad *Dial. Mort.* VI. §. 3. quae nondum legeram, quum illa notarem; alioqui jam tum eo remiſiſſem Lectorem. *J. F. R.*

32. Ἐν τῇ σελήνῃ κατοικῶ] Repertus eſt, qui ſerio aſſereret, de luna delapſum Emped. Vid. *Diog. Laërt.* p. 231. C. *M. du S.*

34. Ἀπολύσων τὴν παρούσης ἀπορίας] Sic in Hercule Gallico. *J. B.*

38. Καταπτᾶμαι] Vid. ſupra ad pr. c. XI. monentem *Gujetum*, & ſuſpicabere etiam hic καπάπτομαι cum *J.* legendum. Sed quia & πετάομαι —ᾶμαι pro ve-

putabam equidem. At ille, bono, inquit, animo esto, Menippe,

Non tibi Divus ego; quid me immortalibus aequas?

Physicus ille sum Empedocles. Cum enim in crateras ipse me dejecissem; vapor me de Aetna correptum huc appulit. Et jam in Luna habito multum incedens per aëra, & rore pascor. Venio igitur exsoluturus te praesenti solicitudine. Angit enim te, puto, & torquet, quod non distincte, quae in terra fiunt vides. Bene sane facis, inquam, *optime Empedocles, & cum primum in Graeciam iterum devolavero, memor ero, ut libem tibi in fumario, & noviluniis ad lunam ter hians te adorem. Verum ita me Endymion*, inquit, *non huc veni mercedis caussa. Sed animo commotus sum, cum te tristem viderem. Verum scin' quo facto acutum visum nanciscì possis?*

14. *Non equidem, per Jovem*, inquam, *nisi tu mihi caliginem quodammodo abstergas*

ὦ ἤθην ὁρᾶν. ὁ δὲ Θάρρει, φησὶν, ὦ Μένιππε,

[e] Οὔτις τοι θεός εἰμι· τί μ' ἀθανάτοισιν ἐίσκεις;

ὁ φυσικὸς οὗτός εἰμι Ἐμπεδοκλῆς. ἐπεὶ γὰρ εἰς τοὺς κρατῆρας ἐμαυτὸν φέρων ἐνέβαλον, ὁ καπνός με ἀπὸ τῆς Αἴτνης ἀναρπάσας, [f] δεῦρο ἀνήγαγε, κἀγὼ νῦν ἐν τῇ σελήνῃ καλοικῶ ἀεροβατῶν τὰ πολλὰ, καὶ σιτοῦμαι δρόσον. ἥκω τοίνυν σε ἀπολύσων τῆς παρούσης ἀπορίας. ἀνιᾷ γάρ σε, οἶμαι, καὶ στρέφει, τὸ μὴ σαφῶς τὰ ὑπὸ γῆς ὁρᾶν. εὖγε ἐποίησας, ἦν δ' ἐγὼ, βέλτιστε Ἐμπεδόκλεις. καὶ πειδὰν τάχιστα [g] καλαπτῶμαι πάλιν ἐς τὴν Ἑλλάδα, μεμνήσομαι σπένδειν τέ σοι ὑπὲρ τῆς καπνοδόχης· καὶ ταῖς νουμηνίαις πρὸς τὴν σελήνην τρὶς ἐγχανὼν προσεύχεσθαι. ἀλλὰ, μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα, οὐδ' ὃς, ἐχὶ τοῦ μισθοῦ χάριν ἀφῖγμαι· πέπονθα δέ τι τὴν ψυχὴν, ἰδών σε λελυπημένον. ἀτὰρ οἶσθα ὅ, τι δράσας, ὀξυδερκὴς γενήσῃ;

Μὰ Δί', ἦν δ' ἐγὼ, ἢν μὴ σύ μοι τὴν ἀχλύν πως ἀφέλῃς ἀπὸ τῶν ὀμμάτων. νῦν

[e] Οὔτις] Οὔτι male *Fl.* [f] Δεῦρο] Δεῦρ' O. [g] Καλαπτῶμαι] Sic *Fl. H. P.* Κατάπλωμαι *J.* & P.

40. Ἐπὶ τῇ καπνοδόχῃ] Καλῶς εἶπεν ἐπὶ τῇ καπνοδόχῃ, ὡς ὑπολομένῳ λαῷ πυρός. *V.*

42. Μὰ τὸν Ἐνδυμίωνα] Τῷ Ἐνδυμίωνι ἡρωϊκῶς ἡ σελήνη σωθῆναι αὐτῷ, καὶ λάθρᾳ τοῦτο Ἐμπεδοκλῆς, ὡς περὶ τὴν σελήνην διάγων, κατὰ τὸ Ἐνδυμίωνι ὄμνυσι. *V.*

44. Ἄταρ] Ἀλλά. *V.*

volare aeque dicitur ac πέτομαι, numerum Edd. potiorem sum secutus. Erunt qui πετῶμαι & πτῶμαι Poëticum potius dicant, & πέτομαι praeferant, ut eo facilius a πετάω *expando*, distinguatur; quibus non adversarer, si verum foret, solos poëtas τῷ πετῶμαι & πετάομαι uti. Apud eos certe frequentius quam alios. Nec tamen alii abstinent, ut ex *Diod.* & *Ael.* de anim. probare possem, si tempus sineret. *Aristot.* πετόμενοι ait, non πετώμενοι, de Animal. incessu c. 10. pr. iterum f. & c. praeced. item πέτεται ibid. ac πέτανται. Sed πετῶμαι in Novo Foedere non semel, ut *Apocal.* IV. 7. ἀετῷ πετωμένῳ. & VIII. 13. ἀγγέλου πετωμένου &c. *J.F.R.*

40. Καπνοδόχης] Καπνοδόκης *Th. Mag.* male. *M. du S.*

46. Μὰ Δί'] Legendum videtur, ὃ μὰ Δί'. *F.G.*

Μὰ Δί'] Clariss. *Jens.* ad *Abdic.* c. 2. sub μὰ Δί' saepe negationem intelligi, *Bud.* vero, μὰ per se negare, contendit. Quod si verum est, hic nihil opus erit addito ὅ. Atqui & nos ad *Gall.* c. XI. No. 98. (ubi exemplis, in quibus μὰ adfirmat, addere potuissem ejusd. *Gall.* c. 29. vs. 84.) quoque generaliter idem adfirmare visi sumus cum *Berglero* ad *Alciphr.* Verum ita tamen id intelligi velim, ut μὰ neget praemissa interrogatione vel oratione negante, vel subsequente; & sic ὅ ex praemissis recte intelligitur, interdum de novo additur, ὅ μὰ Δί' jungendo; ut iedulo multisque contra *Budaeum* observat *Devarius* de part. p. 261. ad 269. quem ideo hic citasse non piget, quia diligentius in ea particula versatus est quam in aliis. Nondum tamen cum *Gujeto* ὅ infero, etli ὅ in interrogatione non praemittitur, quia ex oppositione sequente ἢν μὴ patet, sensu negandi interpretandum esse. Veluti *immo* ap. *Terent.* crebro tacite negat, sive ironice adfirmat, ut: *ubi* (est) *domi* ne? *IMMO apud Libertum Discum.* Eun. III. V. 60. *J.F.R.*

Ibid. Τὴν ἀχλὺν] *Ser.* ad finem 2. Æneid. v. 604. de hac nebula. *Æschylus* Sept. ad. Theb. p. 80. *Apul.* lib. 1. Flor. (locus est II. E. 127.) *J.B.*

49. Δέ-

νῦν γὰρ δὴ λημᾶν ὑμετρίως δοκῶ. καὶ μὴν οὐδὲν [a] γε, ἦδ' ὅς, ἐμοῦ [b] δεήσῃ. τὸ γὰρ ὀξυδερκὲς αὐτὸς ἤδη γῆθεν ἥκεις ἔχων. τί οὖν τοῦτό ἐστιν; ὑ γὰρ οἶδ', ἔφην. Οὐκ οἶσθα, ἦδ' ὅς, [c] ἀετοῦ τὸ στέρυγα τὸ δεξιὰν ἑλκόμενον; καὶ μάλα, ἦν δ' ἐγώ. [d] τί οὖν στέρυγι καὶ ὀφθαλμῷ κοινόν ἐστιν; ὅτι, ἦδ' ὅς, πολὺ τῶν ἄλλων ζώων [e] ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον, ὥστε μόνον [f] ἀντίον δέδορκε τῷ ἡλίῳ· καὶ τοῦτό ἐστιν ὁ βασιλεύς, καὶ γνήσιον [g] ἀετὸς, ἢν ἀσκαρδαμυκτὶ πρὸς τὰς [h] ἀκτῖνας βλέπῃ. Φασὶ ταῦτα, ἦν δ' ἐγώ· καί μοι ἤδη μεταμέλει, ὅτι δεῦρο ἀνιὼν τὸ ὀφθαλμὼ τὸ ἀετοῦ ἐνεθέμην, τοὺς ἐμοὺς ἐξελών, ὡς νῦν [i] γε ἡμιτελὴς ἀφῖγμαι, καὶ ὑ πάντα βασιλικῶς [k] ἐσκευασμένος· ἀλλ' ἔοικα τοῖς νόθοις ἐκείνοις, καὶ ἀποκηρύκτοις. καὶ μὴν σοί γε, ἦδ' ὅς, αὐτίκα μάλα τὸ ἕτερον ὀφθαλμὸν ἔχειν [l] βασιλικόν. ἢν γὰρ ἐθελήσῃς, μικρὸν ἀναστὰς, ὑπερσχὼν τοῦ γυποῦ τὸ στέρυγα, θατέρᾳ μόνῃ πτερύξασα, τὸν λόγον τὸ στέρυγος, τὸ

ab oculis : nunc enim lippire non mediocriter mihi videor. Quin tu, inquit, *nihil mea opera indigebis, qui acumen illud ipse jam de terra allatum habeas. Quid igitur hoc est? neque enim novi*, inquam. *An nescis*, inquit, *te dextram aquilae alam alligatam habere? Ego vero*, inquam. *Quid vero alae & oculo commune est? Quod*, inquit, *multum visus acumine reliquis animantibus praestat aquila : adeo ut solus contra solem obtueatur : & ob id ipsum est rex & verus germanusque aquila, si nihil nictans radios intueatur. Ajunt ista*, inquam. *Et jam poenitet me, quod huc cum escenderem, non ereptis meis oculis aquilinos eorum loco mihi imposui : qui sic imperfectus venerim, nec regie per omnia instructus ; sed similis sum spuriis istis & abdicatis. Quin penes te est*, inquit, *statim alterum oculum habere regium. Si enim volueris surgens paullum, retenta vulturis ala, alteram solam movere, pro ratione alae dex-*

a Γε] Σε O. *b* Δεήσῃ] Δεήσει *Fl.* *c* Ἀετοῦ] Αἰετοῦ O. *d* Τί οὖν] Τί δ' ἔν melius O. *e* Ἀετός ἐστιν ὀξυωπέστατον] Αἰετός ἐστιν ὀξυωπέστερον O. *f* Ἀντίον δέδορκε] Ἀντιδέδορκε O. *g* Ἀετὸς] Αἰετὸς O. *h* Ἀκτῖνας] Ἀκτίνες male O. *i* Γε] Abest a *Fl.* *k* Ἐσκευασμένος] Ἐνεσκευασμένον O. *l* Βασιλικὸν] Βασιλέα O.

48. Νῦν γὰρ δὴ λημᾶν] Ὀφθαλμιᾷν, λῆμα γὰρ ὁ σωματόμενον ἐν τῷ ὀφθαλμῷ ῥύπον. *V.* (lippire, lippitudo, vulgo αἱ τζίμπλαι. C.) Non plane scriptum.

65. Καὶ μὴν σοί] Ἐν σοί ἐστι, φησί, τὸ ἕνα ὀφθαλμὸν βασιλικὸν κτήσασθαι. *V.*

69. Πτερύξασα] Ταῖς πτέρυξι τὸ * ἀέρα πλήττειν, ἢ πτέρυγα κινεῖν. *V.*

* Ἀέρα] Ἀιθρα legebatur sine sensu. ἄειρα inde fecit *Solan.* Ego ἄειρα. *J. F. R.*

49. Δεήσῃ] Eodem redibit, utrum Florentinae δεήσει malis, idque pro tertia futuri a δεῖ habeas, vel pro secunda fut. a δέομαι. utrum autem δεήσῃ retineas. Supra *de Salt.* c. 3. pr. Τῆς ἀπολογίας σοι δεήσει. Infra *Dial. Mer.* 2. a. m. οὐδὲν δεήσει. Sed *Tim.* c. 48. οὐδὲν δεήσῃ τοῦ — λόγων. Conf. ad *Imag.* c. 5. *J. F. R.*

57. Καὶ τοῦτό ἐστιν] Forsan καὶ τούτῳ. *F. G.*

Καὶ τοῦτό ἐστιν] Non rejicerem τούτῳ, si in libris esset. Jam vero nihil muto, exponens τοῦτο per ἀφ' τοῦτο, prorsus ita, ut est in 2. *Ver. Hist.* c. 19. εἰσὶ τοῦτο μάλιστα Πλατωνικώτατοι. *Alciphr.* III. p. 392. τὸ χρυσίον ἀποδύπτεσθαι, *propter aurum lancinari*, ubi tamen *Bergl.* διὰ malit insertum, quia, quod verum est, duriuscule procedit oratio. In hoc Luciani autem nihil asperitatis, si omittatur. Et saepe in aliis phrasibus omittitur. *Diod. Sic.* L. 2, c. 55. 68. κἀλαπλαγέντες τὸ μῆκος τοῦ πελάγους. *Eurip.* Androm. vs. 211. — ταῦτά σοι ἔχθει πόσις. *Ob haec te odit maritus.* Ibid. 217. Ἔκτεινας ἦ τάδ'; *An propter ea interficeres?* Sic enim vertendum, non ut vulgo factum: *An occideres istas?* Confer mox c. 25. ἐφθόνησαι τὰ Ὀλύμπια. Alia similia vid. ap. L. *Bos* de Ellipsi, p. 266. Ed. *Franek.* *J. F. R.*

77. Τοὺς κανόνας ἀποδυόμενος] Verbum est translatum a tectonica ad scholam Stoicorum. De hoc verbo vir Clar. *Theod. Marcil.* ad Pers. *J. B.*

87. Πτολεμαῖον] Euergetem intelligit, quamquam is palam amorem professus sororem duxit uxorem. Vid. *Herodian.* I. *M. du S.*

88. Ἀνσιμάχῳ] Filium pater, sive quod sibi insidias ab eo fieri comperisset, seu insita crudelitate percitus, necavit. Tangi hanc tragoediam a Nostro olim cer-

dextro oculo acutum cernes : alter enim oculus fieri non poteſt quin obtuſius cernat , qui deterioris partis ſit. Satis fuerit , inquam , *& ſi dexter ſolus aquilinum cernat : neque enim quidquam mihi deceſſerit : quandoquidem fabros etiam vidiſſe mihi videor alterutro oculorum melius ad regulas ligna dirigere.* Cum his verbis ſimul facio , quod praeceperat Empedocles. Ille vero ſenſim ſe ſubducens in fumum paullatim diſſolvitur.

15. Vix coeperam movere alam , cum ſtatim ingens me lux circumfulget , & quae adhuc latuerant , apparent omnia. Deſpiciens enim in terram , dilucide video urbes , homines , eorumque facinora , neque ea ſolum quae ſub divo fierent , ſed quae domi etiam , cum latere ſe putarent : Ptolemaeum coëuntem cum ſorore , inſidiantem Lyſimacho filium , Seleucum Antiochi F. furtim innuentem novercae , interfectum ab uxore Alexandrum Theſſalum ,

70 δεξιὸν ὀφθαλμὸν ὀξυδερκὴς ἔσῃ· ᾗ [m] γὼ ἕτερον , ἐδεμία μηχανὴ μὴ οὐκ ἀμβλύτερον διοφρκέναι , ᾗ μερίδ῾ ὄντα ᾗ χείρον῾. [n] ἄλις , ἦν δ' ἐγὼ , εἰ χὴ ὁ δεξιὸς μόν῾ ἀετῶδὴς βλέποι. οὐδὲν γὼ ἂν ἔλαττον γένοιτο· ἐπεὶ χὴ τοὺς τέκτονας πολλάκις ἑωρακέναι μοι δοκῶ , θατέρῳ ᾗ ὀφθαλμῷ ἄμεινον πρὸς τοὺς κανόνας ἀπευθύνοντας τὰ ξύλα. Ταῦτα εἰπὼν , ἐποίουν ἅμα τὰ ὑπὸ τοῦ Ἐμπεδοκλέους παραγγελλόμενα· ὁ δὲ κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν , ἐς καπνὸν ῥέμα διελύετο.

Καὶ ἐπειδὴ τάχιστα ἐπερυξάμην , αὐτίκα με φῶς [o] πάμμεγα περιέλαμψε , χὴ τὰ τέως λανθάνοντα πάντα διεφαίνετο. καλακύψας γῆν ἐς ᾗ γῆν , ἑώρων σαφῶς τὰς πόλεις , τοὺς ἀνθρώπους , τὰ γιγνόμενα , χὴ ἃ τὰ ἐν ὑπαίθρῳ μόνον , ἀλλὰ χὴ [p] ὁπόσα οἴκοι ἔπραττον , οἰόμενοι λανθάνειν. Πτολεμαῖον μὲ συνόντα τῇ ἀδελφῇ , Λυσιμάχῳ δὲ ᾗ τὸν υἱὸν ἐπιβουλεύοντα , ᾗ Σελεύκου [q] δὲ Ἀντίοχον Στρατονίκῃ μοιχευόντα λάθρα τῇ [r] μητρυιᾷ , ᾗ δὲ Θετταλὸν [s] Ἀλέξανδρον ὑπὸ

m Γὰρ] Δὲ *Fl.* Δ' O. *n* Ἄλις] Ἄλλης male *J.* *o* Πάμμεγα περιέλαμψε] Πάμπολυ περιελαμ. O. Μέγα περιελ. P. *p* Ὁπόσα] Ὅσα *Fl.* Vulgatum firmat P. *q* Δὲ] Deeſt in O. *r* Μητρυιᾷ] Μητρὶ *Fl.* male. Prius cett. & P. Ἀδελφῇ *Coll.* *s* Ἀλέξανδρον] Ἀλ. O.

79. Κατ' ὀλίγον ὑπαπιὼν] Κατὰ μικρὸν ἀπερχόμενος. *V.*

87. † Πτολεμαῖον μὲ συνόντα] Πτολεμαῖ῾ ὁ ἐπίκλην Φιλάδελφ῾ Στρατονίκῃ τὴν ἰδίαν ἀδελφὴν εἶχε γυναῖκα. Λυσίμαχ῾ δὲ ἦν τοῦ Ἀλεξάνδρου Ἀμφόχων , ἔτος Ἀγαθοκλέα τὸν υἱὸν Ἀμβληθέντα ἐπιβουλεύειν ‡ αὐτὸν ἀπέκτεινε. *V.*

† Πτολεμαῖον] Sic adcommodavi ad Lucian. Nam Πτολεμαῖῳ editum ante. *J.F.R.*

90. Στρατονίκῃ] Γυνὴ τοῦ Σελεύκου. Tu tamen haec quaere diligentius; nam erat additum τῇ ἀδελφῇ. Ἀρσινόη erat ſimiliter additum ; tum in margine aliter erat. Ideo quaere diligenter. Ἀττάλῳ τῷ Φιλαδέλφῳ, erat itidem additum. *G.*

credebam Ὀρχ. c. 58. nominato illic genero Antipatro pro filio Agathocle. Sed quoniam Agathoclem filium Lyſimachus novercae amoris inſimulatum interemiſſe traditur , hoc nunc potius ſequor ; deque Agathocle hic ſermonem eſſe, non de Antipatro comperio. *M. du S.*

90. Στρατονίκῃ] Peſſime hic & Διαβ. c. 14. tum veritati rei geſtae , tum perſonae Antiochi conſulit Lucianus. Quid enim a perſona juvenis illius longius abfuit , quam nutus illi Ovidii diſcipulo convenientes , non ei qui valetudine ex amore celato contracta, vitae diſcrimen ſummum adiit , periturus haud dubie , ni Medici callida ſollertia rem perveſtigatam in lucem edidiſſet? Neque hoc ignorabat Lucianus , qui alibi hiſtoriam illam fuſe narrat. Niſi forte haec a juniore Luciano ſcripta putes. Vide quae alia occaſione de incuria ſcriptorum varia , rem eandem narrantium a me obſervata ſunt ad Ἀνακ. c. 36. De quodam dictum memini , tantam ejus eſſe urbanitatem , ut bis eandem fabulam eodem modo narrare non potis eſſet. *M. du S.*

Ibid. Τῇ μητρυιᾷ] In multis Codd. τῇ μητρὶ. Mendoſe : hiſtoria narratur infra *de Dea Syr.* c. 17. *de Imag.* & *Conſcrib. Hiſt. Galen.* lib. de præcognit. *Plut.* Julian. Imper. *Val. Max.* ſimilem refert *Ariſtaenet.* Epiſt. 13. l. 1. *J.B.*

91. Ἀλέξανδρον] Polyſperchontis, ut videtur, filius qui a ſatellitibus trucidatus , cujusque uxor Crateſi-

ὑπὸ τ γυναικὸς ἀναιρεμένων, καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα τὴν υἱὸν τ γυναῖκα, καὶ Ἄτταλον τ υἱὸν ἐγχέοντα τὸ φάρμακον. ἑτέρωθι δ' αὖ Ἀρσάκην φονεύοντα τὸ γύναιον, καὶ τ εὐνοῦχον Ἀρβάκην, ἕλκοντα τὸ ξίφος ὅπι τ Ἀρσάκην· [a] Σπαρτῖνος δὲ ὁ Μῆδος ἐκ τοῦ συμποσίου πρὸς τ δορυφορούντων εἵλκετο ἔξω τῆς πύλης, σκύφῳ χρυσῷ τὸν ὀφρὺν [b] καλληλομμένος. ὅμοια δὲ τούτοις ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ παρὰ Σκύθαις, καὶ Θραξὶ γιγνόμενα ἐν τοῖς βασιλείοις ἦν ὁρᾶν, μαχεύοντας, φονεύοντας, ἐπιβουλεύοντας, ἁρπάζοντας, ὀπορκοῦντας, δεδιότας, ὑπὸ τ οἰκειοτάτων προδιδομένους.

Καὶ τὰ μὲ τ βασιλέων τοιαῦτα παρέσχε μοι τ ἀφθονίαν· τὰ δὲ τ ἰδιωτῶν πολὺ γελοιότερα. καὶ γὰρ αὖ κἀκείνους ἑώρων, Ἑρμόδωρον μὲ τ Ἐπικούρειον, χιλίων ἕνεκα δραχμῶν ὀπορκοῦντα, τὸν Στωϊκὸν δὲ Ἀγαθοκλέα περὶ [c] μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενον, Κλεινίαν δὲ τ ῥήτορα ἐκ τοῦ [d] Ἀσκληπείου φιάλην ὑφαιρούμενον, τ δὲ Κυνικὸν Ἡρόφιλον ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ καθεύδοντα. τί γὰρ ἂν τοὺς ἄλλους λέγοιμι,

& Antigonum ſtupro ſocrum ſuam pollutem, & miſcentem Attalo venenum filium: & rurſus ab altera parte mulierculam quam Arſaces interficeret, & Eunuchum Arbacem, dum gladium ſtringit in Arſacen. Spartinus autem Medus e convivio a ſatellitibus foras trahebatur pede, ſcypho aureo contuſus circa ſupercilium. Similia hiſce & apud Scythas & Thraces fieri in regiis videre erat, adulteros, homicidas, inſidiatores, raptores, perjuros, metuentes, proditos a familiariſſimis.

16. Ac regum quidem res ſic me detinuerunt. Privatorum autem multo magis ridiculae. Nam illos etiam videbam, Hermodorum Epicureum propter mille drachmas pejerare; Stoicum Agathoclem de mercede litigare cum diſcipulo; Clitiam rhetorem ex Aeſculapii templo phialam ſubducere; Cynicum Herophilum pernoctare in fornice. Quid enim dicam alios? qui parie-

a Σπαρτῖνος] Σπαρτῖνος O. & Fl. Vulgata eſt in cett. & P. b Καλληλομμένος] Nil mut. J. Fl. Fr. P. c Μισθοῦ] Sic P. L. O. Μισθᾶν editum ante, nec male. d Ἀσκληπείῳ] Ἀσκληπιοῦ O.

99. Τὴν ὀφρὺν κατηλοημένον] Διατετρυμμένον, τετερισμένον, σωστετριμμένον. ἀλοᾶν γὰρ τὸ συντρίβειν, ἢ τύπτειν. V. (Unde πατραλοίας. C.)

8. Διατριβὴν] Τὴν Λάμιαν ἐνταῦθα ἐπὶ τοῦ αὐτοῦ σημαινομένου παρείληφεν, ἀφ' ἧς ἐκ τῶν Προμηθεῖ πρότερον. V.

15. Ἐν τῷ χαμαιτυπείῳ] Πορνείῳ. V.

polis imperium fortiter tenuit. Ad *Diodor.* XIX. amandor. *M. du S.* (Sed vid. Addenda.)

92. Καὶ Ἀντίγονον μοιχεύοντα — καὶ Ἄτταλον &c.] Vellem nos docuiſſet Lucianus, qui fuerit ille Antigonus, qui nurum ſuam adulterio polluit, & Attalus ille a filio veneno ſublatus. Nam cum fuerint plures Antigoni, & plures Attali, dubium eſt, de quibus loquatur noſter auctor. Nullus enim quod ſciam eorum, qui exſtant hiſtoricorum, ea facinora notavit. De Antigono certe Coclite egregia inter patrem & filium usque ad mortem concordia vetat nos intelligere. Tum Philam Antipatri jam provectam ætate duxerat, & ideo adulterii minus ſuſpectam: Deidamiam vero, quam duxit Moloſſidis Regis filiam, nunquam Antigonus vidit, eam enim Demetrius Athenis reliquerat, quando in Aſiam patri laturus auxilium ivit. De Antigono Gonata dicta crederem magis. Sed ea debent iis annumerari, de quibus tacet hiſtoria. *J. P. a G.* (Conf. iterum Addenda.)

93. Ἀττάλῳ] Philadelphum tangere videtur, qui a ſororis filio, non a ſuo, veneno necatus eſt. *Strab.* XIII. *Appian.* *M. du S.*

95. Ἀρσάκην] Quem Arſacem, aut a quo haec tradita afferat, neſcio. *M. du S.*

Ibid. Γύναιον] Uxorem, an pellicem? *F. G.*

97. Σπαρτῖνος] Hic mihi prorſus ignotus. *M. du S.*

10. Ἑρμόδωρον] Haec jam aevi recentioris, quod mille illae indicant drachmae; ſtipendium enim notant Philoſophis ab Antonino aſſignatum. Vid. *Ein.* c. 3. & Notas. *M. du S.*

12. Ἀγα-

rietes perfoderent, qui cauſſas haberent, qui fenori darent, qui exigerent? in univerſum enim varium quoddam & omnigenum erat ſpectaculum. SOD. Verum etiam talia bene eſſet ſi diceres. Videntur enim non vulgarem tibi praebuiſſe voluptatem. MEN. Omnia quidem deinceps ut enarrem, amice, fieri non poteſt, cum etiam videre illa difficile fuerit. Verum ſumma rerum capita talia videbantur, qualia Homerus ait fuiſſe, in ſcuto *expreſſa*. Hic enim epulae erant ac nuptiae, ab altera parte judicia & conciones; alia parte ſacrificabat aliquis, in vicinia autem lugens alius apparebat. Et quoties ad Geticam reſpicerem, pugnantes videbam Getas; quoties vero transirem ad Scythas, videre erat errantes in plauſtris: paullum vero deflexo in partem alteram oculo, colentes agrum Aegyptios videbam; mercaturam exercebat Phoenix, & Cilix latrocinabatur, flagellis caedebatur Laco, Athenienſis litigabat.

17. Cumque eodem tempore fierent haec

τὺς τοιχωρυχῦντας, τὺς διαζομένους, τὺς δανείζοντας, τὺς [e] ἀπαιτῦντας; ὅλως γὰρ ποικίλη καὶ παντοδαπή τις ἦν ἡ θέα.

ΕΤΑΙΡ. Καὶ μὴν καὶ ταῦτα, ὦ Μένιππε, καλῶς εἶχε λέγειν. ἔοικε γὰρ ὁ Ἡ τυχῦσαι τερπωλὴν [f] σοι [g] παρεχήσθαι. ΜΕΝ. Πάντα μὲν ἐξῆς διελθεῖν, ὦ φιλότης, ἀδύνατον, ὅπου γε καὶ ὁρᾶν αὐτὰ ἔργον [h] δυχερὲς ἦν. τὰ μέντοι κεφάλαια τῶν πραγμάτων τοιαῦτα ἐφαίνετο, [i] οἷα φησὶν Ὅμηρος τὰ ἐπὶ τῆ ἀσπίδος· ἦ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι, καὶ γάμοι, ἑτέρωθι δὲ δικαστήρια, καὶ ἐκκλησίαι, καθ' ἕτερον δὲ μέρος ἔθυέ τις· [k] ἐν γειτόνων δὲ πενθῶν ἄλλος ἐφαίνετο, καὶ ὅτε μὲν ἐς τὴν Γέλικην ἀποβλέψαιμι, πολεμοῦντας ἂν ἑώρων τὺς Γέτας· ὅτε δὲ μεταβαίην ἐπὶ τὺς Σκύθας, πλανωμένους ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν ἦν ἰδεῖν. μικρὸν δὲ ἐπικλίνας τὸ ὀφθαλμὸν ἐπὶ θάτερα, τὺς Αἰγυπτίους γεωργοῦντας ἐπέβλεπον. καὶ ὁ Φοίνιξ [l] δὲ ἐνεπορεύετο, καὶ ὁ Κίλιξ ἐλήστευε, καὶ ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο, καὶ ὁ Ἀθηναῖος ἐδικάζετο.

Ἁπάντων τούτων [ὡς] τὸ αὐτὸν γινομένων

[e] Ἀπαιτοῦντας] Sic *F. Fl. Fr.* P. &c. [f] Σοι] Deeſt in O. [g] Παρεχῆσθαι] Παρεχέσθαι P. [h] Δυχερὲς] Omiſit O. [i] Οἷα] Ὅσα *Fl.* male. Οἷα cett. & P. [k] Ἐν γειτόνων] Ἐγγειτόνων O. [l] Δὲ] Omiſit O.

22. *Τερπωλὴν] Τάρψιν. *V.*
24. Ἔνεργὸν ἦν] Δυχερές. *V.* (Aliter videtur legiſſe quam in hodiernis Codd. *M. du S.*)
27. Εἰλαπίναι] †Εὐωχίαι, ἄριστοι. *V.*
31. Τὴν Γετικὴν ἀποβλέψαιμι] Τὴν τῶν Γετῶν ‡ χώραν. οἱ δὲ Γέται ἔθνος βάρβαρον καὶ ἰσχυρὸν, ὁ Ῥωμαίων καθεξανασὰς, καὶ μέχρι φόρου ἀπαγωγῆς ταπεινῶσαν Ῥωμαίους, ὑπὸ Τραϊάνῳ ὕστερον ὕτως ἐξολοθρεύθη Δεκιβάλου χρώμενον βασιλεῖ, ὥστε τὸ πᾶν ἔθνος εἰς τεσσαράκοντα σχεδὸν ἄνδρας. ἑκάστῳ δὲ ἔθνει ἐπιτήδευμα λέγει. *V.* (Κρίττων δὲ τοῖς Γετικοῖς. Gens fera & barbara & immitiſſima. *G.*)

* Τερπωλὴν] Τερποτὸν Lectum antea miſere.
† Εὐωχίαι] Εὐωχίαις Edita prave.
‡ Hi ab aliis Daci vocantur. Vide *Xiphilinum* in Trajano. *J. Cler.*

12. Ἀγαθοκλέα] Diverſus hic videtur ab ejusdem nominis duobus, tribusve a noſtro memoratis. Certe Peripateticus ille dicitur, qui memoratur Δημων. c. 29. *M. du S.*
13. Κλεινίαν] Ignotus hic mihi, uti & ſequens *Herophilus*. *M. du S.*
18. Ἀπαιτοῦντας] Forſan ἀπατῶντας, aut ἐπαιτῶντας. *M. du S.*
21. Οὐ τὴν τυχοῦσαν] Sic ſupra *Eun.* c. 11. οὐ τὴν τυχοῦσαν ἀλφιτρίδην. Et *Piſc.* c. 17. οὐ τοῖς τυχοῦσι θηρίοις, ubi & alia addidimus. Addi etiam poſſet *Alciphr.* III. Ep. 59. ἐχ ὁ τυχὼν. *Non vulgaris aliquis.* Sed pluribus nihil eſt opus. *J. F. R.*
27. Οὗ μὲν γὰρ ἦσαν εἰλαπίναι] Eraſmus: *ubi erant convivia.* cum ſit, *alibi erant convivia.* Sic Ariſtoteles in Oeconomico quater uſus eſt ὅ pro *alibi*. *J. G. G.*
Ibid. Εἰλαπίναι] *Homer.* Il. Σ. 94. *M. du S.*
30. Ἐν γειτόνων] Hoc verum eſſe, vid. ſupra c. 8. pr. *J. F. R.*
37. Ὁ Λάκων ἐμαστιγοῦτο] Vide Γυμν. c. 38. &c. & Δημων. c. 46. *M. du S.*

νων χρόνον, ὥρα σοι ἤδη ἐπινοεῖν ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτ' ἐφαίνετο. ὥσπερ ἂν εἴ τις ὠδαγωγησάμενος πολλοὺς χορευτὰς, μᾶλλον δὲ πολλοὺς χορούς, ἔπειτα προστάξειε τῶν ᾀδόντων ἑκάστῳ, τὸ συνῳδὸν ἀφέντα, ἴδιον ᾄδειν μέλος. φιλοτιμουμένου δὲ ἑκάστου, καὶ τὸ ἴδιον περαίνοντος, καὶ τὸ [a] πλησίον ὑπερβαλέσθαι τῇ μεγαλοφωνίᾳ προθυμουμένου, ἆρα ἐνθυμῇ πρὸς Διὸς οἷα γένοιτ' ἂν ἡ ᾠδή; ΕΤΑΙΡ. Παντάπασιν, ὦ Μένιππε, παγγέλοιος καὶ τελαραγμένη. ΜΕΝ. Καὶ μὴν, ὦ ἑταῖρε, τοιοῦτοί πάντες εἰσὶν οἱ ὑπὲρ γῆς χορευταὶ, καὶ τοιαύτης ἀναρμοστίας ὁ τῶν ἀνθρώπων βίος συντέτακται, ἃ μόνον ἀπῳδὰ φθεγγομένων, [b] ἀλλὰ καὶ ἀνομοίων τὰ σχήματα, καὶ τἀναντία κινουμένων, καὶ ταυτὸν οὐδὲν ἐπινοούντων, ἄχρις ἂν αὐτῶν ἕκαστον ὁ χορηγὸς ἀπελάσῃ τῆς σκηνῆς, οὐκ ἔτι δεῖσθαι λέγων. τηνικαῦτα δὲ ὅμοιοι πάντες ἤδη [c] σιωπῶντες, οὐκ ἔτι τὴν συμμιγῆ ἐκείνην [d] καὶ ἄτακτον ᾠδὴν ἀπᾴδοντες, ἀλλ' ἐν αὐτῷ γε ποικίλῳ [e] καὶ πολυειδεῖ τῷ παρασησάμῳ, ᾠδαλέων, ἐλῶν, καλασιρίδμῳ. παρασήσομαι, ἐνάπιον συσήσομαι. V.

50. Γέλοιος] § Γέλοιος ὁ γελοῖος ἀλφάμενοι. γέλοιος μὲν γὰρ ὁ γέλωτος ἄξιος. γελοῖος δὲ ὁ γελωτοποιός. V.

54. Ἀπῳδὰ] Ἐξω τῆς ᾠδῆς. V.

40. Ὁποῖός τις ὁ κυκεὼν ἔτ'] Κυκεὼν πόμα ἐστὶν ἐξ οἴνου ὁ μέλιτος ὁ * ἀλφίτων ὁ ὕδατος συγκεκραμένον. ἐπειδὴ ἐν † ἀπὸ πολλῶν σύγκειται ὁ βίος, ἀφ' τοῦτο αὐτὸν κυκεῶνα ἐκάλεσεν. V.

42. Παρασησάμῳ] Παρίσασαι, ‡ καλασιρίδμῳ· ὅθεν

* Ἀλφίτων] Ἀλφίτου edita. Et mox συγκιρνάμενον pro συγκεκραμένον. Quae ex C. emendavit *M. du S.*

† Ἀπὸ πολλῶν] Et hoc & reliqua ex C. emendavit Idem. Vulgatum enim erat ex V. Ἀπόλλων λέγει ἐκ πολλῶν συγκεῖσθαι τὸν βίον.

‡ Καλασιρίδμῳ] Corruptum hoc esse, adscripsit *M. du S.* Non vero quomodo sanandum. Neque ego quidquam divinando adsequor; ita alienum hic est hoc verbum. *J. F. R.*

§ Γέλοιος] Confer supra de hac differentia, ad *Jov. Trag.* c. 33. Videtur autem Schol. hic in Luciano γέλοιος pro παγγέλοιος legisse, festivus ne an risui, scilicet. Sed παγγέλοιος melius. *J. F. R.*

56. Ἄχρις ἂν] *Th. Mag.* Thucydidem semper ἄχρι non ἄχρις dicere, notat. Improbat ἄχρις pro *donec* etiam *Phrynich.* Sed vid. quae contra illum notamus ad *Tox.* c. 13. Et anne mox ἐπᾴδοντες pro ἄπ. leg? *J. F. R.*

57. Τῆς σκηνῆς] Intellige τῆς βίου. *E. G.*

67. Οἰνόης] Ad Marathonem urbs. *Meurs. M. du S.*

68. Ἡ Ἀχαρνῆσι πλίθρα κεκτῆσθαι] Puerilem sane plagam merentur interpretes licet viri doctissimi, tamen teterrime in omnibus editionibus hic de Acarnania somniantes: tanquam Acharnæ, regio Attices, adeo carbonibus suis sit obscura, ut debuerit ab illis ignorari. *J. G.*

Ibid. Ἀχαρνῆσι] Vide *Meurs.* de Pop. Att. Adde *Palmerio Thucyd.* IV. 56. V. etiam *Gronov.* not. *M. du S.*

77. Εἶτα τὴν Κωσσυρίαν &c.] Prima verba interpretatur *Erasmus* supine & aliud agens, vel ut jam dixi, adhuc juvenis & nondum ad culmen eruditionis evectus, ad quod postea pervenit. Nam in proclivi erat emendare & legere Κυπρίαν, quæ fuit regio inter Argivos & Laconas semper controversa. *Thucyd.* L. V. καὶ τὸ μὲ πρῶτον οἱ Ἀργεῖοι ἠξίουν δίκας ἐπιτροπὴν σφίσι γενέσθαι, ἢ ἐς πόλιν τινὰ, ἢ ἐς ἰδιώτου περὶ τῆς Κυπρίας γῆς, ἣν ἔσχον περὶ ἀλλήλων μισθοφόρου ἔσης. De ea pugna, in qua tantus Argivorum numerus & Laconum cecidit, hi-

40. omnia, jam potes cogitare, quis iste cinnus visus sit. Velut si quis saltatoribus conductis pluribus, vel choris potius, deinde jubeat, canentium unumquemque, relicto concentu, suum sibi carmen canere: studiose autem faciente unoquoque, & suum peragente *canticum*, & superare vocis magnitudine alios conante, numquid cogitatione comprehendis, per Jovem, qualis ille cantus futurus sit? S. O D. Omnino equidem, Menippe, ridiculus maxime & confusus. M E N. Verum, sodalis, tales sunt omnes in terra saltatores: & ex tali inconcinnitate vita hominum constructa est, non voces modo dissonas edentium, sed figura etiam & habitu dissimilium, contrarioque se motu moventium, & *nihil idem* cogitantium, donec unumquemque *illorum* de scena choragus exigat, *non amplius illo* opus esse dicens. Ab eo inde tempore similes omnes jam tacentes, nec amplius confusum illum & inordinatum cantum invicem turbantes. Verum in ipso hoc vario & multifor-

tiformi theatro ridicula scilicet erant, quae fierent, omnia.

18. Maxime vero illos ridere subiit, qui de terrae finibus contendunt, & qui magni sibi videntur eo, quod Sicyonium campum exercent, aut Marathonis ea habent, quae sunt vicina Oenoae, aut Acharnis jugera mille possident. Cum enim universa, ut tunc mihi ex alto videbatur, Graecia quatuor digitos lata esset; ea portione Attica aliquota de plurimis pars erat. Cogitabam igitur, quantillum esset, in quo divitibus illis, ut magni sibi viderentur, relinqueretur. Fere enim, qui illorum plurima jugera possidet, unam de Epicuri individuis particulis mihi videbatur colere. Despiciens autem in Peloponnesum quoque, ac Cynuriam deinde terram videns, recordatus sum, de quantilla regione, quae lente Aegyptia latior non videretur, tot Argivorum & Lacedaemoniorum die uno ceciderint. Verum etiam auro sibi placentem si quem viderem, quod anulos haberet octo, & phialas quatuor, vehementer hunc

θεάτρῳ πάντα μὴ γελοῖα ἀπῄτει ἦν τὰ γιγνόμενα.

Μάλιστα δὲ ἐπ' ἐκείνοις ἐπήει μοι γελᾶν τοῖς περὶ γῆς ὅρων ἐρίζουσι, καὶ τοῖς μέγα φρονοῦσιν ὅτι τῷ [f] τὸ Σικυώνιον πεδίον γεωργεῖν, ἢ Μαραθῶνος ἔχειν τὰ περὶ Οἰνόην, ἢ [g] Ἀχαρνῆσι πλέθρα κεκτῆσθαι χίλια. ἡ γὴ Ἑλλάδος ὅλης, ὡς τότε μοι ἄνωθεν ἐφαίνετο, δακτύλων ὕσης τὸ μέγεθος [h] τεττάρων, καὶ λόγον, οἶμαι, ἡ Ἀττικὴ πολλοστημόριον ἦν. ὥστε ἐνενόουν ἐφ' ὁπόσῳ τοῖς πλουσίοις τούτοις μέγα φρονεῖν καὶ ἐλελείπετο. ἐμὲ γὰρ ὁ πολυπλεθρότατος αὐτῶν, μίαν τῶν Ἐπικουρείων ἀτόμων. ἐδόκει μοι γεωργεῖν. ἀποβλέψας δὲ καὶ ἐς τὴν Πελοπόννησον, εἶτα τὴν [i] Κυνουρίαν γῆν ἰδών, ἀνεμνήσθην περὶ ὅσου χωρίου, κατ' ὀλίγον [k] φακοῦ Αἰγυπτίου πλατύτερον, τοσοῦτοι ἔπεσον Ἀργείων καὶ Λακεδαιμονίων μιᾶς ἡμέρας. καὶ μήν εἴ τινα ἴδοιμι ὅτι χρυσῷ μέγα φρονοῦντα, ὅτι δακτυλίους τε εἶχεν ὀκτὼ, καὶ φιάλας τέτταρας, πάνυ καὶ ἐπὶ τούτῳ [l] ἂν ἐγέλων.

f Τὸ] Abest ab O. g Ἀχαρνῆσι] Ἀχαρνοῖσι O. h Τεττάρων] Τεσσάρων O. i Κυνουρίαν] Κυνοσουρίαν Edd. & O. k Φακοῦ Αἰγυπτίου] Αἰγυπτιακοῦ φακοῦ O. l Ἂν ἐγέλων] Ἀνεγέλων Fl. & O.

66. Τὸ Σικυώνιον πεδίον] Σικυὼν πόλις ἐστὶ Κορίνθου πλησίον. ἡ δὲ Οἰνόη περὶ Μαραθῶνα. Ἀχαρνῆσι δὲ ὡς Ἀθήνησιν. καὶ γὰρ Ἀχαρναὶ ὡς Ἀθῆναι.

77. Τὴν Κυνοσουρίαν] Περὶ τῆς Κυνοσουρίας γῆς ἠμφισβήτησαν ἀλλήλοις Λακεδαιμόνιοι καὶ Ἀργεῖοι. καὶ ἔδοξεν ὡς τριακοσίους ἀφ' ἑκατέρου πληθους μάχεσθαι, καὶ τὸ νικῶντι εἶναι τὴν χώραν. μαχομένων δὲ αὐτῶν, πλὴν τριῶν πάντες ἀπέπεσον, δύο Ἀργείων, καὶ ἑνὸς Λακεδαιμονίου. εἶτα δοξάντων Ἀργείων νενικηκέναι, καὶ διὰ τοῦτο ἀναχεχωρηκότων, ὁ Λακεδαιμόνιος ἐπὶ χώρας μείνας, τὸ νενικηκέναι ἐκρίθη. Ἀργείων ὡς φυγόντων καλακριθέντων. V.

79. Φακοῦ πλατύτερον] ¶ Φακὸς, ὁ ὦμος. φακὴ δὲ, ἡ ἐψηθεῖσα. V.

¶ Φακὸς] Φάκος editum erat, quod audacter ex Luciano mutavi. Alterum intactum relinquo, etsi alii φακὴ scribunt. Vid. *Athen.* IV. c. 15. non longe ab init. ubi φακὴν, sed paullo post ter, quater, φακὴν, satis inconstanter. *Stephan.* ubique φακὴ & φακῆν. Ego φακὴ ubique ex analogia mallem. Sed exhibeo ita ut invenio. *J. F. R.*

storia nota est ex *Strabone*, Lib. VIII. Ex *Herodoto* L. I. *Plutarcho* in parallelis, & aliis. *J. P. a G.*

Ibid. Κυνουρίαν] Recte emendasse *Palmerium* Κυνουρίαν, adfirmat Cl. *Duker.* ad *Thucyd.* l. c. p. 270. No. 12. Et sic quoque emendandum esse Scholiasten Luciani, monet. Ipseque jam recte in *Thucyd.* Κυνουρίαν edi curavit, quum alii haberent Κυνυρίας, alii Κυνοσυρίας. Quare & hic vulgatum ejeci. *J. F. R.*

80. Μιᾶς ἡμέρας] Mantineensem pugnam innuit, de qua *Thucyd.* V. 40. & seqq. Vide etiam Ἔπισκ. c. 24. *M. du S.*

83. Ἂν ἐγέλων] Vertitur vulgo *videbam*; mallem *risissem*. De indicativi hac potestate subjunctiva non semel ante dictum. Vid. saltem notata ad *Tox.* c. 34. No. 46. Et hic quidem tres ob causas: primo quia ἂν additur, tum quia optativus εἴ τινα ἴδοιμι praemittitur: denique quod mox adjungat, *vix grani magnitudine adparuisse totum Pangaeum cum ipsis metallis.* Cum igitur vix hoc visu distinguere potuerit, qui annulos cujusquam videre potuit? Immo εἴ τινα ἴδοιμι est: *si quem videre potuissem.* Adeoque neutrum vidit. Sed quia cogitatione vidisse dici poterit, & sic etiam risisse, versionem non attigi. *J. F. R.*

ἐγέλων. τὸ γὰρ Πάγγαιον ὅλον, αὐτοῖς μετάλλοις, κεγχριαῖον ἦν τὸ μέγεθος.

ΕΤΑΙΡ. Ὦ μακάριε Μένιππε, τὸ θαυμαστὸν θέας. αἱ δὲ δὴ πόλεις, πρὸς Διός, καὶ οἱ ἄνδρες αὐτοὶ, πηλίκοι διεφαίνοντο ἄνω; ΜΕΝ. Οἶμαί σε πολλάκις ἤδη μυρμήκων ἀγορὰν ἑωρακέναι, τοὺς μὲν εἰλουμένους, ἐνίους δ' ἐξιόντας, ἑτέρους δὲ ἐπανιόντας αὖθις εἰς τὴν πόλιν· καὶ ὁ μὲν τις, [a] τὴν κόπρον ἐκφέρει, ὁ δὲ ἁρπάσας πόθεν ἢ κυάμου λέπος, ἢ πυροῦ ἡμίτομον, θεῖ φέρων. εἰκὸς δὲ εἶναι παρ' αὐτοῖς καὶ λόγον τοῦ μυρμήκων βίου, καὶ οἰκοδόμους τινὰς, καὶ δημαγωγοὺς, καὶ πρυτάνεις, καὶ [b] μουσικοὺς, καὶ φιλοσόφους. πλὴν ἄγε πόλεις αὐτοῖς ἀνδράσι ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. εἰ δέ σοι [c] δοκεῖ μικρὸν τὸ παράδειγμα, τὸ, ἀνθρώπους εἰκάσαι τῇ μυρμήκων πολιτείᾳ, τοὺς παλαιοὺς μύθους ἐπίσκεψαι τῶν Θετταλῶν. εὑρήσεις γὰρ [d] τοὺς Μυρμιδόνας, τὸ μαχιμώτατον φῦλον, ἐκ μυρμήκων ἄνδρας γεγονότας. ἐπειδὴ δ' ἅπαντα ἱκανῶς ἑωράτο, καὶ [e] καταγέλαστόν μοι, διασείσας ἐμαυτὸν, [f] ἀνεπτόμην

Δώματ' ἐς αἰγιόχοιο Διὸς μετὰ δαίμονας ἄλλους.

[g] Οὔπω στάδιον [h] ἀνεληλύθειν, καὶ ἡ Σελήνη, γυναικείαν φωνὴν προϊεμένη, Μένιππε,

quoque ridebam. Pangaeus enim totus cum metallis granum milii magnitudine aequabat.

19. SOD. O beate Menippe, admirabilis spectaculi nomine. Urbes autem, per ego te Jovem, & ipsi viri quanti superne videbantur? MEN. Puto jam saepe te formicarum forum vidisse, discurrentes in orbem alias, alias exeuntes, alias redeuntes rursus in oppidum: atque alia sterc[illegible] egerit, alia raptum undecumque fabae corticem, aut triticum dimidiatum, cum illo currit. Verisimile autem est esse apud illas, pro portione vitae formicarum, & architectos quosdam, & demagogos, & senatores, & musicos, & philosophos. Verum ipsa cum suis viris oppida formicetis maxime similia sunt. Si vero parva tibi videatur comparatio, conferre homines formicarum civitati, antiquas Thessalorum fabulas considera. Invenies enim Myrmidonas, pugnacissimam gentem, homines ex formicis ortos. Cum ergo satis omnia visa mihi pariter ac derisa essent, concusso corpore evolavi

Adque Jovem aegida habentem & caetera numina Divûm.

20. Stadium nondum evolaveram, cum muliebrem Luna vocem emittens, *Menippe*, in-

a Τὴν] Non adest in O. b Μουσικοὺς] Δημαγωγοὺς iterum, male O. c Δοκεῖ] Deest in O. d Τοὺς] Omittit O. e Καταγελαστο] Καταγέλαστο Fl. f Ἀνεπτόμην] Ἀνεπτόμεν Pell. g Οὔπω] Οὔπω J. & V2. Vulgatam ceterar. servat O. h Ἀνεληλύθειν] Ἀνελεύθειν J. male.

84. Τὸ γὰρ Πάγγαιον] Τὸ Πάγγαιον ὄρος περὶ Φιλίππους ἐστὶ τῆς Μακεδονίας χρυσοῦ μέταλλα ἔχων. V.

94. Θεῖ φέρων] Τρέχει. V.

98. Ταῖς μυρμηκιαῖς] Τοῖς τῶν μυρμήκων τόποις. V.

3. Τοὺς Μυρμιδόνας] Ὁ Αἰακὸς τοῦ Διὸς ἦν υἱὸς καὶ ἐβασίλευσε. λέγει δὲ ὅτι θεωρῶν τὴν αὐτοῦ χώραν ὀλιγανθρωπουμένην, ηὔξατο τῷ Διΐ. ὁ δὲ τοὺς μύρμηκας ἀνθρώπους ἐποίησε. καὶ ἀφ' τούτου Μυρμιδόνες κέκληνται. V.

8. Ἐς αἰγιόχοιο Διὸς] Λέγει δὲ Ζεὺς ὑπὸ αἰγὸς τραφῆναι, καὶ ἀφ' τούτου δῆμον τῆς αἰγὸς ἀστὶ ἀσπίδος βαστάζειν. αἰγιόχου δὲ ὁ αἰγίδα κατέχων. V.

84. Πάγγαιον] V. *Xenoph.* p. 324, 41. Ed. *Steph.* ubi prave legitur Παγκαίῳ. *Eurip.* PH. p. 477. C. & *Clem. Alex.* p. m. 111. C. ubi a Cadmo inventa ea metalla docet. *M. du S.*

Ibid. Αὐτοῖς μετάλλοις] De σὺν hic rursus intelligendo si nondum satis monitum est, vid. *Gall.* c. 26. & infra c. 27. *J. F. R.*

98. Ταῖς μυρμηκίαις μάλιστα ἐῴκεσαν] Scribe ταῖς μυρμηκιαῖς μάλιστα ἐῴκεσαν. Nam μυρμηκιὰ est ἡ μυρμήκων ἕπη, & mox ἀνεπτόμην δώματ' ἐς Αἰγιόχοιο Διός. *J. G. G.*

7. Διασείσας ἐμαυτὸν] Et pro *concutere, agitare*, & pro *vexare* usitatum esse si quis nescit, adeat Rever. *Jac. Elsner.* ad *Evang. Luc.* III. 14. ubi μηδένα διασείσητε hoc Luciani aliorumque exemplis illustratur. *J. F. R.*

Ibid.

inquit, *ita tibi bene ſuccedat! miniſtra mihi apud Jovem aliquid. Dixeris*, inquam, *nihil enim grave eſt, niſi forte ferendum aliquid ſit. Legationem*, inquit, *non difficilem, & preces defer a me ad Jovem. Patientiam enim conſumſi, Menippe, omnem, multa illa & moleſta audiendo a Philoſophis, quibus nullum aliud opus eſt, quam curioſe de me diſputare, quae ſim? quanta? utrum, & quam ob cauſſam dimidiata aut gibboſa fiam? Et alii etiam habitari me ajunt, alii, ſpeculi inſtar impendere mari, alii, quidquid quisque excogitaverit, illud mihi applicant. Denique ipſam quoque lucem furtivam eſſe mihi & adulterinam ajunt, quae deſuper a Sole veniat: nec deſinunt etiam cum hoc fratre me meo committere, & diſſidium inter nos excitare velle. Nec enim ſatis illis erant, quae de ipſo Sole dixerunt, lapidem illum eſſe, & maſſam ignitam.*

21. *Quamquam quot ego illis conſcia ſim, quae noctibus faciunt turpia & deſpuenda, ſeveri interdiu, & viriles obtutu, & habitu graves, & conſpiciendi plebeiis. Atque ego videns iſta tamen taceo: nec enim decere arbitror revelari atque illuminari illas noctium*

πε, φησιν, ὅτως ὄναιο, ἀλλαχήσαί μοι τι πρὸς τὸν Δία. λέγοις ἂν, ἦν δ' ἐγὼ, βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ. Πρεσβείαν, ἔφη, τινὰ δὲ χαλεπὴν καὶ δέησιν ἀπένεγκαι παρ' ἐμοῦ τῷ Διΐ. ἀπείρηκα γὰρ, [i] ὦ Μένιππε, πολλὰ καὶ δεινὰ πρὸς τῶν φιλοσόφων ἀκούσας, οἷς οὐδὲν ἕτερόν ἐστιν ἔργον, ἢ τὰμὰ πολυπραγμονεῖν, τίς εἰμι, καὶ πηλίκη, ἢ καὶ διὰ ἣν [k] τινα αἰτίαν διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος γίγνομαι. καὶ οἱ μὲ καλοικεῖς τέ με φασίν· οἱ δὲ, κατόπτρῳ δίκην ἐπικρέμασθαι τῇ θαλάσσῃ· οἱ δὲ ὅ, τι ἂν ἕκαστος ἐπινοήσῃ, τοῦτό μοι προσάπτουσι. τὰ τελευταῖα δὲ, καὶ τὸ φῶς αὐτὸ κλοπιμαῖόν τε καὶ νόθον εἶναι φασί [l] μοι, ἄνωθεν ἥκον πρὸς [m] τοῦ ἡλίου, καὶ ὑπαυόν, καὶ πρὸς τοῦτόν με, ἀδελφὸν ὄντα [n] μου, συγκρούσαι, καὶ στασιάσαι προαιρούμενοι. ὑπὲρ γὰρ ἱκανὰ ἦν αὐτοῖς ἃ περὶ αὐτοῦ εἰρήκασι τοῦ ἡλίου, λίθον αὐτὸν εἶναι, καὶ μύδρον πύρινον.

Καίτοι πόσα ἐγὼ συνεπίσταμαι [o] αὐτοῖς, ἃ πράττουσι τὴν νύκτωρ, αἰσχρὰ καὶ κατάπυστα, οἱ μεθ' ἡμέραν σκυθρωποὶ, καὶ ἀνδρώδεις τὸ βλέμμα, καὶ τὸ σχῆμα σεμνοὶ, καὶ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν ἀποβλεπόμενοι; κἀγὼ μὲν ταῦτα ὁρῶσα, ὅμως σιωπῶ. ὑπὲρ γὰρ ἡγοῦμαι πρέπειν ἀποκαλύψαι καὶ διαφωτίσαι τὰς

i Ὦ] Ἤδη O. k Τινα αἰτίαν] Τίνα τὴν αἰτίαν O. l Μοι] Μοι Fl. Μοι φασί O. m Τοῦ] Γὰρ H. Γοῦν Marc. male. Τοῦ Fl. Bl. J. P. &c. n Μου] Deeſt in O. o Αὐτοῖς] Abeſt ab O.

13. Βαρὺ γὰρ οὐδέν, ἢν μή τι φέρειν δέῃ] Οὐδὲν βαρὺ τὸ ἀκοῦσαί σοι, εἰ μὴ χρεία ἔσται *βασάσαι τι. V.

* Βασάσαι] Βασάξαι V.

25. † Τὸ φῶς] Ἀναξαγόρας ταῦτα λέγει ὁ φυσικός. V.

† Τὸ φῶς] Ad aliena verba relatum hoc Scholion in ſedem reduxit M. du S.

Ibid. Ἀνιπτόμην] Ἀνιπτόμην. Ἀνάπτομαι, ἀνιπτόμην, κατιπτόμην ſupra. F.G.

Ἀνιπτόμην] Conf. ſupra notata ad c. 13. & XI. J.F.R.

8. Δάμαλα] *Heſiod.* 1. Oper. J.B.

Δάμασ' ἑς &c.] *Homer.* Il. A. 222. M. du S.

17. Φιλοσόφων] Lege omnino *Plut.* de Luna. 1696. & 1727. M. du S.

20. Διχότομος ἢ ἀμφίκυρτος] Verte, *dividua, aut utrinque turgida*, i. e. aequa portione diviſa; aut major dimidia, minor plena. M. du S.

26. Φασί μοι] In Flor. Cod. φασί με. Cætera Homerica ſunt. J.B.

Ibid. Παρὰ γοῦν ἡλίου] Παρὰ γοῦν ἡλίου. Th. M.

29. Προαιρούμενοι] Et hoc deeſſe in O. ſed admodum dubie, notarat *Solanus*. At quum neceſſario adſit in Edd. nihil me movet iſta ſuſpicio. J.F.R.

30. Λίθον] V. *Xen.* Ed. *Baſ.* 495. B. qui Anaxagorae tribuit; *Orig.* c. Celſum. V. 238, 2. *Diog. Laert.* p. 35. A. *Schol. Pind.* ad Ol. I. p. m. 13. B. & *Suid.* M. du S.

39. Ἐπὶ

τὰς νυκτερινὰς ἐκείνας ἀλιτριβὰς, καὶ τὴν ἐπὶ [a] τῇ σκηνῇ ἑκάστου βίον. ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν μοιχευόμενον, ἢ κλέπτοντα, ἢ ἄλλο τι τολμῶντα νυκτερινώτατον, εὐθὺς ὑπισπασάμενος τὸ νέφος, ἐνεκαλυψάμην, ἵνα μὴ δείξω τοῖς πολλοῖς γέροντας ἄνδρας βαθεῖ πώγωνι καὶ ἀρετῇ [b] ἐναρχμονοῦντας. οἱ δὲ οὐδὲν ἀνιῶσι, διασπαράττοντές με τῷ λόγῳ, καὶ πάντα τρόπον ὑβρίζοντες· ὥστε νὴ τὸν Νύκτα, πολλάκις ἐβουλευσάμην [c] μετοικῆσαι ὅτι πορρωτάτω, ἵν' αὐτῶν τὸ βδέργον ἀν γλῶτταν διέφυγον. μέμνησο οὖν ταῦτα γε ἀπαγγεῖλαι τῷ Διΐ, καὶ προδεῖναι δ' ὅτι μὴ δυνατόν ἐστί μοι ἔτι χώραν μένειν, ἣν μὴ τὰς Φυσικὰς [d] ἐκείνας ὑπατρίψῃ, καὶ τὰς διαλεκτικὰς ὑπορύσσῃ, καὶ τὴν στοὰν καθασκάψῃ, καὶ τὴν Ἀκαδημίαν καταφλέξῃ, καὶ παύσῃ τὰς ἐν [e] τῷ περιπάτῳ διατριβάς· ὕτω γὰρ ἂν εἰρήνην ἄγοιμι, ὀσημέραι [f] πρὸς αὐτῶν γεωμετρουμένη.

Ἔσται ταῦτα, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ ἅμα πρὸς τὸ ἀναγλες ἔτεινον μὲ [g] ἐπὶ τῦ οὐρανῦ,

transfigendarum rationes; & illam uniuscujusque in scena vitam. Verum si quem illorum video adulterium committentem aut furantem, aut aliud quid patrantem maxime nocturnum, statim nube contracta me involvo, ne ostendam multitudini viros senes, in barba prolixa, & in virtutis professione turpiter se gerentes. At illi nihil remittunt lacerare me sermonibus, & omnibus contumeliis afficere. Itaque, per Noctem, saepe cogitavi migrare quam longissime, ut illorum linguam male sedulam effugerem. Memento igitur ista renunciare Jovi, & adjicere, non posse me loco meo manere, nisi Physicos illos obterat, & os obturet dialecticis, & Porticum evertat, & comburat Academiam, finemque imponat illis in Peripato commorationibus: ita enim forte quietem agam, quam quotidie isti dimetiuntur.

22. *Fiet istuc*, inquam, & simul ardua via caelum versus tendo,

Nul-

a Τῆς] Abest a *Fl.* adest in cett. & O. *b* Ἐναρχμονοῦντας] Et sic *Fl.* cum cett. *c* Μετοικῆσαι] Μετοικίσαι O. *d* Ἐκείνας] Ἐκείνῳ O. *e* Περιπάτῳ] Τοῖς περιπάτοις O. P. *f* Πρὸς] Παρ' O. *g* Ἐπὶ] Aberat in P. H. & O. Aderat in *Fl. J. B. S.*

39. Καὶ τὴν ἐπὶ τῇ σκηνῇ ἑκάστου βίον] *Τὴν ἑκάστου κατοικίαν λέγει. εἰ μὴ ἄρα μείους ἐστὶ τοῦτο λέγει δραματούργων, ὡς ἐπὶ σκηνῆς ἑκάστου τὴν ἀνθρώπων ἀλιτριοῦντων, ἅτε ἄλλως μὴ ὄντων, ἄλλως δὲ ἀξιοῦντων δοκεῖν. V.*

49. †Ἵνα] *Τοπικὸν τοῦτο ἀντὶ τοῦ ὅπου. V.*

* Τὴν ἑκάστου] Ante haec verba in Editis addebatur: ἀλλὰ κἄν τινα ἴδω αὐτῶν. Quae *Solanus* merito delevit.

† Ἵνα] Hoc Scholium in V. & Impr. prave ad ἵνα μὴ δείξω referebatur, quod praecessit. Ego vero suo loco reddidi. *M. du S.*

39. Ἐπὶ τῇ σκηνῇ] An ἀπὸ τῆς σκηνῆς; *post scenam.* Placet. *F.G.*

Ἐπὶ τῇ σκηνῇ] Sic *Chrysost.* Ὁμ. κ'. Ἀντιοχ. καθάπερ γὰρ ἐπὶ τῆς σκηνῆς ἀλλ' οὐκ ἐπὶ τῆς ἀληθείας ἰδόκει βασιλέα βλέπειν, de Elia. *M. du S.*

Ἐπὶ τῇ σκηνῇ] Placet mirifice quantum ad sententiam, quod Erasmus dedit, *In operto:* sed quomodo cum verbis Graecis ut leguntur in libris, quos consulere potui omnibus, conciliari possit, non apparet. Vellem legeretur ὑπὸ τῆς σκηνῆς. Dum illud ostendatur, sequi forte praestat verba, ut nunc habemus. Non vult revelare Luna vitam illorum, quam scenica sit, quam ficta, & intus turpis. *J.M.G.*

56. Ἐν περιπάτῳ] Adleverat orae Ed. *Graev.* Cl. *Hemsterhusius*, adeundum Ex. *Spanh.* ad *Aristoph.* Ranas vs. 973. Ibi autem *Aristoph.* Ἐπυλλίοις, καὶ περιπάτοις, καὶ τριτλίοισι μικροῖς. *Concisis disputationibus, & verbis minutis.* Ad quae *Spanh.* „ Περιπάτων voce „ infra quoque utitur v. 984. Οὐ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος „ κάλλιστα περί γε τούτου. *Neque enim pulchra tibi est „ disputatio ea de re".* Ubi Scholiastes: περίπατοί γε, διατριβαί. Lucianumque h. l. adducit. Unde quidem non conficitur, hicne cum O. & P. plurali num. hanc vocem legendam, an singulari, cum vulgata: sed singularis hic videtur aptior, quia quando περίπατοι pro disputationibus ipsis usurpatur, figuratum est; hic vero locus ipse designatur, quia διατριβαὶ ἐν περιπάτῳ dicuntur, & Academia additur. *J.F.R.*

58. Πρὸς

Nulli ubi comparent hominumve boumve labores.

Paullo poſt ipſa quoque Luna parva mihi videbatur, terramque jam occultabat. A dextris autem relicto ſole inter aſtra volans, tertio die appropinquavi caelo. Ac primo quidem ſtatueram ſtatim ſicut eram ingredi, facile enim futurum putabam, uti laterem, qui ex dimidia parte eſſem aquila; aquilam autem ab antiquo inde familiarem Jovi eſſe noveram. Deinde vero cogitabam, celeriter me deprehenſum ab illis iri, qui alteram vulturis alam affixam haberem. Optimum ergo ratus illud periculum non ſubire, accedens pulſo januam. Exaudit Mercurius, & explorato nomine, abit celeriter nunciaturus Jovi. Ac paullo poſt intro vocor, metuens ſane ac tremens, deprehendoque ſimul aſſidentes omnes, neque vero ſolicitudinis expertes: inſperata quippe iſta mea peregrinatio aliquantum illos commo-

Ἔνθα [h] μὲ ἔτε βοῶν, ἔτ' ἀνδρῶν φαίνετο ἔργα.

Μετ' ὀλίγον γὰρ ἡ σελήνη βραχεῖά μοι καθεωρᾶτο, καὶ τὴν γῆν ἤδη ἀπέκρυπτε. λαβὼν δὲ τὸν ἥλιον ἐν δεξιᾷ, ἀφ' ἑσπέρων φερόμενος, τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ· καὶ τὸ μὲν πρῶτον ἐδόκει μοι, ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι, ῥᾳδίως γὰρ ἅμην ἀφαλαθεῖν, ἅτε ἐξ ἡμισείας ὢν [i] ἀετός· τὸν δὲ ἀετὸν ὀπτιστάμην ἐκ παλαιοῦ συνήθη τῷ Διΐ. ὕστερον δὲ ἐλογισάμην ὡς τάχιστα καλαφοράσουσί με, γυπὸς τὴν ἑτέραν πτέρυγα προσκείμενον. ἄριστον γοῦν κρίνας τὸ μὴ παραδυνεύειν, ἔκοπτον προσελθὼν τὴν θύραν. ὑπακούσας δὲ ὁ Ἑρμῆς, καὶ τὸ ὄνομα ἐκπυθόμενος, ἀπῄει κατὰ σπουδὴν φράσων τῷ Διΐ, καὶ μετ' ὀλίγον εἰσεκλήθην πάνυ δειλῶς καὶ τρέμων, καταλαμβάνω τε πάντας ἅμα συγκαθημένους, οὐδὲ αὐτοὺς ἀφρόντιδας· ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ

h Μὲν] Μοι marg. *A*1. ante μὲ inſerit. i Ἀετὸς] Jam & ſic O. cum quater ante αἰετὸς.

58. Πρὸς αὐτῶν] Non opus eſſe παρ' legere cum O. ſed vulgatam probam eſſe, vix teſtimoniis indiget: vide tamen ſic πρὸς ἡμῶν. *Timon.* c. 9. f. ibid. c. 5. 15. & 25. *J.F.R.*

59. Ἔσαι ταῦτα] Sic ſupra in *Alex. ſeu Pſeudom.* c. 22. f. ἔσαι πάντα, ὁπόταν ἐθελήσω ἐγώ. Ubi vid. notata, quibus addere liceret non ita longe abeuntem *Alciphr.* I. Ep. 32. Μηδὲ κρεῖττον εἴη σοι τυχεῖν ἐρασοῦ. Ubi εἴη. pro *fiat*, *contingat* ſimiliter poſitum: ſed nihil adeo ſingulare hoc eſt, & eſt feſtinandum. *J.F.R.*

61. Ἔνθα μὲ] *Homer.* Od. K. 98. *M. du S.*

Ἔνθα μὲ] Quia μὲ in *Homeri* l. d. eſt, ſervavi illud quidem; ſed μοι quod marg. *Aldina* exhibet, ad ſenſum in Luciano convenientius duco; ſi pro μὲ ſubſtituatur, non addatur, quod verſus reſpueret. *J.F.R.*

67. Ἔδοκει μοι ὡς εἶχον εὐθὺς εἴσω παριέναι] Benedictus *mihi ut habebam illico videbar ingreſſurus.* Quanto rectius & elegantius Eraſmus: *mihi viſum eſt protinus ita ut eram, introire.* Notiſſima formula tam Græca quam Latina. *J.G.*

74. Ἔκοπτον —— τὴν θύραν] In *Act. Apoſt.* XII. 13. eſt κρούειν τὴν θύραν. Sed utrumque dici docet *J. Elſn.* Obſerv. T. I. p. 411. Plura Cl. *Graev.* ad *Soloeciſtam*, haud ita longe a fin. ubi monet veterum januas extrorſum verſas, & exeuntem aeque pulſaſſe fores, atque intrantem. Vid. interim *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 1098. ubi κόπτων τὴν θύραν quoque occurrens ita exponit: „ *Eumoeris* Mſ. in Dictionibus Atticis: Κόπτει „ τὴν θύραν, ἔξωθεν· Ψοφεῖ δὲ ὁ ἔνδοθεν, Ἀττικῶς. κροτεῖ „ δὲ Ἑλληνικῶς. Sic *Ariſtoph.* Acharn. 401. κόψω τὴν „ θύραν. In *Concion.* vero 982. κρούσας τὴν θύραν, *pul-* „ *ſabis januam.* *J.F.R.*

78. Ἅμα] Μὲν hic male eſſe in Ed. *Par.* notat *Solan.* falſo. Nam & haec ἅμα cum cett. habet, aeque ac O. *J.F.R.*

79. Ὑπετάραττε —— τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους] Vide ineptias interpretum haec verba ὑπετάραττε γὰρ ἡσυχῇ τὸ παράδοξόν μου τῆς ἐπιδημίας. καὶ ὅσον οὐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπτοημένους, ſic vertentium: *Non nihil enim ipſos turbabat, novus & inopinatus adventus meus, & quod nunquam futurum expectabant, ut omnes homines ad eundem morem alati venirent.* In qua verſione nihil ſani. neſcierunt ὅσον οὐδέπω, & ὅσον ἔπω eleganti idiotiſmo Graecis ſignificare *jam jam*, *paulo poſt*, quod dudum obſervavit magnus *Budaeus.* Verte: *Turbabat enim eos non nihil nec opinus meus adventus, & quod ſtatim* vel *mox omnes homines ad eundem modum alatos adventuros putarent.* *J.G.G.*

καὶ ὅσον ἐδέπω πάντας ἀνθρώπους ἀφίξεσθαι προσεδόκων, τὸν αὐτὸν τρόπον [a] ἐπτερωμένους.

verat; & exſpectabant, omnes non ita multo poſt adventuros homines eodem modo alatos.

Ὁ δὲ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ [b] τε καὶ τιτανῶδες εἰς ἐμὲ ἀπιδών, φησὶ,

Τίς, πόθεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες;

23. Jupiter autem, terribili me acerboque & Titanico vultu intuens,

Dic, inquit, *quis es? unde virûm? quae patria? quique parentes?*

ἐγὼ δὲ, ὡς ταῦτ' ἤκουσα, μικροῦ μὲ ἐξέθανον ὑπὸ τοῦ δέους, εἰσῆκειν δὲ ὅμως ἀχανὴς, καὶ ὑπὸ τοῦ μεγαλοφωνίας ἐμβεβρονημένος· χρόνῳ δ' ἐμαυτὸν ἀναλαβὼν, ἅπαντα διηγούμην σαφῶς, ἄνωθεν ἀρξάμενος, ὡς ἐπιθυμήσαιμι τὰ μετέωρα ἐκμαθεῖν, ὡς ἔλθοιμι [c] πρὸς τοὺς φιλοσόφους, ὡς τἀναντία λεγόντων ἀκούσαιμι, ὡς ἀπαγορεύσαιμι διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων, εἶτα ἐξῆς τὴν ἐπίνοιαν, καὶ τὰ πτερὰ, καὶ τἄλλα πάντα, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανόν. ἐπὶ πᾶσι δὲ

Ego vero, his auditis, parum aberat quin mortem prae metu oppeterem. Adſtabam tamen obſtupefactus, & a majeſtate vocis attonitus. Tempore autem cum recepiſſem animum, enarro diſerte omnia, re ab initio inde repetita, quam cuperem ſublimia ediſcere, ut venerim ad Philoſophos, ut pugnantia dicentes audiverim, ut ſermonibus illorum diſtractus animum deſponderim, tum commentum meum deinceps, & alas, & reliqua ad caelum usque omnia. Poſt re-

a Ἐπτερωμένους] Ἐπαιρωμένους O. Sed eadem manus ſuperſcripſit vulgatam lect. b Τε] Abeſt a Fl. c Παρὰ] Sic J. Fl. S. Περὶ al. male.

81. Καὶ ὅσον ἐδέπω πάντας ἀνθρώπους (1) ἀφίξεσθαι] Ὅμοιον τοῦτο τῷ τὸ Εὐριπίδου ἐκείνῳ· Ἥξει σὴ Ὀδυσσεύς, ὅσον οὔπω ἤδη. ἤδη πρὸ ὀλίγου, καὶ οὐκ εἰς μακράν. V.

84. Δριμύ τε καὶ τιτανῶδες] Καταπληκτικὸν καὶ φοβερὸν ὑπὸ τῶν Τιτάνων. Τιτᾶνες δὲ οἱ παλαιοὶ θεοί. V.

90. Ἐμβεβρονημένος] Γραι. ἐξηχημένος. G.

95. Ἀπαγορεύσαιμι] Ἀπαρήσαιμι. V.

Ibid. Διασπώμενος ὑπὸ τῶν λόγων] Ὑπὸ διαφορῶν δοξῶν ἀνθελκόμενος. V.

(1) Ἀφίξεσθαι] Ἀφίζεσθαι Edita. Ad Lucian. adcommodavit M. du S.

81. Ὅσον ἐδέπω] Vid. ſupra I. *Ver. Hiſt.* c. 8. f. Item de *Merced. Cond.* c. 31. J. F. R.

85. Τιτανῶδες] Titanicum torvum vocant ac tetricum, ac cujusmodi feruntur fuiſſe veteres illi Titanes. Idem in *Timon.* G. C.

Ibid. Εἰς ἐμὲ ἀπιδών] Nihil novi eſt praepoſitionem oppoſitam addi verbis compoſitis, tamen interdum notandum, quia nonnullis alibi ſuſpecta fuit locutio, ut T. I. quoque notavi, ad *Quom. Hiſt.* c. 42. Addo hic *Hippocr.* S. VI. de Articul. p. m. 93. ὡς ὅτε εἴσω ἐξέπιπτεν. *Quum* (caput oſſis) *intro excidit*, i.e. *luxatum eſt.* Adde I. *Ver. Hiſt.* c. 26. εἰς τὸ κάτοπτρον ἀποβλέψῃ. Sed obvia haec ὅσα κόνις. J. F. R.

86. Τίς πόθεν &c.] *Homer.* Odyſſ. Λ. 170. &c. M. du S.

88. Μικροῦ] Pro μικροῦ δεῖν. Sic fere *Aeſop.* Fab. V. ὡς μικροῦ ἐκ ἀποθανεῖν. J. F. R.

Ibid. Ἐξέθανον] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 20. M. du S.

90. Ἐμβεβρονημένος] Ἐμβρόντητοι, καὶ ἐμβεβρονημένοι a Grœcis κυρίως appellantur, quorum mens aut ictu fulminis, aut incredibili ejus pavore obſtupeſcit: utrumque vocabulum per metaphoram ad alia transfertur. Stupidum atque animi impotentem plerumque ſignificat. *Moſcop.* καὶ ὁ ἐμβεβρονημένος ὁ ἔξω φρενῶν. *Demoſth.* de Coron. ἐμβρόντητ', εἶτα τῶν λόγων; Hos Latini attonitos dicunt. *Celſ. Attonitos quoque raro videmus, quorum & corpus & mens ſtupet. Fit interdum ictu fulminis*, interdum morbo; ἀποπληξίαν Graeci vocant. *Ovid.* Triſt. I.

Non aliter ſtupui, quam qui Jovis ignibus ictus
Vivit, & eſt vita neſcius ipſe ſua.

Xenoph. Ἀναβασ. γ. & Ἑλλην. δ. uſus eſt his dictionibus. G. C.

3. Ὅτε — Ἐφιάλτε &c.] *Homer.* X. Odyſſ. Λ. 307. & ſeqq. M. du S.

13. Ὑμῶν] Lege ἡμῶν, narrantur enim haec, non dicuntur. M. du S.

16. Ἀπὸ Φειδίᾳ] De Phidiae poſteris quaerit, ut cui ob ſtatuam tantum debeat: quibus etiam ideo facer-

reliqua etiam Lunae mandata adjicio. Subridens autem Jupiter, & remittens aliquantulum supercilia, *Quid dicas*, inquit, *de Oto & Ephialto, cum Menippus etiam in caelum ascendere ausus sit? sed nunc quidem ad hospitalem te coenam vocamus, cras vero operam de negotio tibi tuo dabimus, ac deinde te dimittemus.* Cum his dictis surgens ad eum caeli locum pergit, unde facillime exaudiri possunt omnia. Tempus enim erat precum *audiendarum* caussa assidendi.

προσέθηκα τὰ ὑπὸ τῆς σελήνης ἐπεσταλμένα. μειδιάσας δ' [d] οὖν ὁ Ζεὺς, καὶ μικρὸν [e] ἐπανεὶς τὸ ὀφρύων, Τί ἂν λέγοις, φησὶν, [f] ὅπως καὶ Μένιππος ἐτόλμησεν ἐς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν; ἀλλὰ νῦν μὲν ἐπὶ ξενίᾳ σε καλοῦμεν, αὔριον δὲ, ἔφη, περὶ ὧν ἥκεις χρηματισούμενος, ἀποπέμψομεν, καὶ ἅμα ἐξαναστὰς, ἐβάδιζεν ἐς τὸ ἐπηκοώτατον τοῦ οὐρανοῦ. χαμηλὸς γοῦν ἦν ἐπὶ τῶν εὐχῶν καθέζεσθαι.

24. Dum progreditur, rogat me de his, quae in terra agantur? primo quidem illa, *Quanti nunc sit in Graecia triticum?* &, *An vehementer nos superiori anno hiems perstrinxerit?* &, *Utrum pluribus imbribus indigeant olera?* postea vero interrogabat, *Numquis adhuc reliquus esset de genere Phidiae?* &, *Quam ob caussam intermitterent Athenienses*

Μεταξύ τε προϊόντι, ἀνέκρινέ με περὶ τῶν ἐν τῇ γῇ πραγμάτων, τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα, πόσου νῦν ὁ πυρός ἐστιν ὠνίου ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος; καὶ εἰ σφόδρα [g] ὑμᾶς ὁ πέρυσι χειμὼν καθίκετο; καὶ εἰ τὰ λάχανα δεῖται πλείονος ἐπομβρίας; μὴ δὲ ἠρώτα, εἴ τις [h] ἔτι λείπεται τῶν ἀπὸ Φειδίου, καὶ δι' [i] ἣν αἰτίαν ἐλλίποιεν Ἀθηναῖοι τὰ Διάσια τό-

d Οὖν] Non comparet in O. *e* Ἐπανεὶς] Ἐπανιεὶς O. *f* Ὅπως] Desideratur in O. *g* Ὑμᾶς] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *h* Ἔτι λείπεται] Ἐπιλείπεται *Fl.* & marg. *A1.* Nil mutat P. *i* Ἐλλίποιεν] Ἐλλείποιεν O.

2. Ὑπανεὶς] Ὑποχαλάσας. *G.*

Ibid. Τί ἂν λέγοις φησὶ Ὥτω περὶ & Ἐφιάλτου] Ὥτος καὶ Ἐφιάλτης ἠθέλησαν θεομάχοι ὄντες εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν. *V.* In altero *Voss.* in Fol. sic. Καὶ Ἐφιάλτης] Ὥτος (2) Ἐφιάλτης ἠθέλησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἀνελθεῖν, καὶ ἤδη ὄρη ἐπιθέντες ἄλλο ἐπ' ἄλλο, ἀνέβαινον. Ἀπόλλων τούτους ἐτόξευσε. καὶ ὁ μὲν μῦθος οὗτος. ἡ δὲ γε ἀλληγορία. ὅτοι φυσικοὶ φιλόσοφοι ὄντες Θεσσαλοὶ (3) Ἀλωίως παῖδες, πρῶτοι ἀναμετρεῖν ἐπειράθησαν (4) τὰ τῶν οὐρανίων σώματα ἀπὸ τῆς γῆς, ἐχρῶντο τε τοῖς ὄρεσιν ὑψηλοτάτοις τοῦ Θεσσαλίας εἰς τοῦτο, καὶ τῇ ἐξ ἐκείνων σκιᾷ, συνίδον δὲ αὐτοὺς ἐκεῖθεν πεσεῖν καὶ ἀποθανεῖν· ὅθεν καὶ ὁ μῦθος πέπλασται, ὡς ἱστορεῖ (5) Δημω——. *V.*

Ὥτος καὶ Ἐφιάλτης θεομάχοι ὄντες volucrunt in coelum ascendere, & superponentes montibus montes ascenderunt, donec Apollo eos sagittis confecit. Allegorice autem sic. Ὥτος καὶ Ἐφιάλτης Physici Philosophi Thessali, Ἀλωίως παῖδες, primi metiri conati sunt distantiam Lunae a terra, & Solis a Luna. At quoniam hoc contingit ἐξ ὀπτικῆς ἐπιστήμης, ipsa autem ex Analogia θηρᾷ hoc, & ab umbra ab excelsis montibus ἡλίου ἀνίσχοντος ἀποβρεούσης: haec autem κατὰ Θεσσαλίαν ὄρη altissima, ἡ Ὄσσα, τὸ Πήλιον, ὁ Ὄλυμπος, ex quorum umbra ἐδόκουν analogiam aliquam mensurae accipere: καὶ δὴ πρὸς τοῖς ἀκρωτηρίοις ἀναμενόντων ὀρέων τούτων τὴν ἀναλογίζεσθαι σκιὰν, καιακρημνισθέντες ἀπώλοντο: hinc confictum, montes hos componentes, ut ascensibile facerent coelum, ab Apolline sagittis confixos. *G.*

6. Χρηματισούμενος] Διοικησαίμενος. *V.*

17. Τὰ Διάσια (6) τοσούτων ἐτῶν] Διάσια ἑορτὴ Ἀθήνησιν, ἣν (7) ἐπιτέλων μή τινος συγνώστου, θύουσι τῷ αὐτῇ Διὶ (8) Μειλιχίῳ. τὸ δὲ Ὀλύμπιον ὅπερ ἐστὶν ἱερὸν τοῦ Ὀλυμπίου Διὸς ἐν Ἀθήναις, διὰ (9) μεγαλεργίαν ἀπρούντων Ἀθηναίων χρημάτων εἰς τὴν κατασκευὴν, πλεῖον τοῦ τ'. ἐτῶν παρέτεινε κτιζόμενον, ὡς & ὁ ἐν Κυζίκῳ νεὼς, καὶ σὺν ἂν σωτελεσθῆναι ἄμφω, εἰ μὴ Ἁδριανὸς ὁ αὐτοκράτωρ Ῥωμαίων δημοσίοις ἀναλώμασι συναντελέσαι τὸ ἔργον. *V.* (Addunt Exc. *G.* ἔοικε δὲ τὸ ὄνομα τοῦ Διὸς σημαίνειν τιθασὸν.)

(2) Ἐφιάλτης] Θεομάχοι ὄντες addit C.

(3) Ἀλωίως] Vulgabatur Ἀλοίως. Emendarat *M. du S.*

(4) Τὰ τῶν οὐρανίων] Distantiam Lunae altera, & Solis a Luna. C. Unde patet aliter legisse. *M. du S.*

(5) Δημω——] Sic scriptum est in Codice MS. An hic autem intelligatur Δημοσθένης Thrax. Grammaticus de quo *Suidas*, an alius, juxta cum ignarissimis novi. *J. Cler.* In Coll. *G.* de eo nihil est. *M. du S.*

(6) Τοσούτων] Τουτῶν Edita male.

(7) Ἐπιτέλων] Ἐπιτέλων legebatur. Correxerat *M. du S.*

(8) Μειλιχίῳ] Μειχιλίῳ ante lectum piave. Mutavit *M. du S.*

(9) Μεγαλεργίαν ἀπορούντων] Sic *G.* recte. In V. aliter, μεγαλεργίας ἀπόρων scil. ut ante vulgatum erat. Prius igitur recepi. *J. F. R.*

cerdotium attributum est, de quo vide *Pausan.* El. p. 161, 35. *M. du S.*

17. Τὰ Διάσια] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 7. Ibique notata ab *Solano* & ab *Hemsterhusio*. *J. F. R.*

τοσούτων ἐτῶν; καὶ εἰ τὸ Ὀλύμπιον αὐτῶν ὑπετελέσαι διανοοῦνται; καὶ εἰ συνελήφθησαν οἱ τὸν ἐν Δωδώνῃ νεὼν σεσυληκότες; ἐπεὶ δὲ περὶ τούτων ἀπεκρινάμην, εἰπέ μοι Μένιππε, ἔφη, περὶ δὲ ἐμοῦ οἱ ἄνθρωποι τίνα γνώμην ἔχουσι; τίνα, ἔφην, δέσποτα, ἢ τὸν εὐσεβέστατον, βασιλέα σε εἶναι πάντων θεῶν; παίζεις [a] ἔχων, ἔφη. τὸ δὲ [b] φιλόκαινον αὐτῶν ἀκριβῶς οἶδα, καὶν μὴ λέγῃς. ἦν γάρ ποτε χρόνος, ὅτε καὶ μάντις ἐδόκουν αὐτοῖς, καὶ ἰατρὸς, καὶ πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ, μεσταὶ δὲ Διὸς πᾶσαι μὲν ἀγυιαὶ, πᾶσαι δ' ἀνθρώπων ἀγοραί. καὶ ἡ Δωδώνη [c] τε καὶ ἡ Πίσα λαμπραὶ, καὶ περίβλεπτοι πᾶσιν ἦσαν, ὑπὸ δὲ τοῦ καπνοῦ τῶν θυσιῶν, οὐδὲ ἀναβλέπειν μοι δυνατόν· ἐξ οὗ δὲ ἐν Δελφοῖς μὲν Ἀπόλλων τὸ μαντεῖον καθεσήσατο, ἐν Περγάμῳ δὲ τὸ ἰατρεῖον ὁ Ἀσκληπιὸς,

tot annis Jovialia? & , Utrum Olympium ſuum templum exaedificare cogitent? & , Utrum comprehenſi eſſent , qui Dodonaeum templum ſpoliaverant? De his cum reſpondiſſem, *Dic mihi*, inquit, *Menippe, de me quid ſentiunt homines? Quid*, inquam, *Domine, aliud, quam religioſiſſimum illud, regem te eſſe omnium Deorum? Ludis tu quidem*, inquit. *Quam novarum rerum ſtudioſi ſint, accurate novi, etſi non dicas. Fuit enim quondam tempus , cum & divinus ipſis viderer , & medicus , & ego eſſem in univerſum omnia :* compita plena Jovis , fora tum Jovis omnia plena : *ac Dodona & Piſa ſplendidae conſpicuaeque erant omnibus , prae fumo autem ſacrificiorum nec proſpicere poteram. Ex quo vero tempore Delphis quidem Apollo divinandi officinam conſtituit , Pergami autem ſanandi Aeſculapius ,*

[a] Ἔχων] Ἐκὼν P. Sed prius *J. Fl. Bl. H. S.* [b] Φιλόκαινον] Hoc revocavi ex *Fl. Schol.* & *Coll.* & marg. *A1.* Quum φιλόκεικον Edd. cett. haberent. [c] Τε] Δὲ *Fl.* Vulgatum tenet P.

20. Ἐν Δωδώνῃ νεὼν] Δωδώνη πόλις ἐστὶ Θετταλίας, ἐν ᾗ ἱερὸν τοῦ Διὸς ἐν μαντεῖον. *V.*

25. Παίζεις ἔχων, ἔφη] Τὸ ἔχων φράσεως ἕνεκα κεῖται, μηδὲν σημαίνων. * Φιλόκαινον δὲ εἶπεν, ὅτι ἀεὶ φιλοῦσι τὰ ξένα. *V.*

31. † Ἡ Πίσα] Ἔνθα ἐτελεῖτο τὰ Ὀλύμπια εἰς τιμὴν τοῦ Διός. *V.*

— Piſa urbs Elidis Peloponneſi , in qua templum Olympii Jovis, & certamen quinquennale, quod Hercules inſtituit, ut ait Pindarus. *G.*

* Φιλόκαινον] Prava Codicis V. ſcriptura. *M. du S.* Γρ. φιλόκεικον. *G.*

Φιλόκαινον] Cum ex V. φιλόκαινον in Schol. recte exhibuiſſet *Cler.* adſcripſerat *Solanus* pravam hanc eſſe ſcripturam. Sed plane contra ſuam ipſius ſententiam , & veritatem ; nam in ipſo Luciano φιλόκαινον recte recipi jubet. Quare aut ante haec Scholia elaboravit , quam Luciani textum excuſſit , aut imprudens *Voſſiani* Cod. Lectioni adpinxit id quod Lectioni Cod. *G.* adpictum oportuit. *J. F. R.*

† Ἡ Πίσα] Hoc Schol. male ad aliena verba relatum ſuo loco reddidit *M. du S.*

18. Τὸ Ὀλύμπιον] Ναὸν ſcilicet. *F. G.*

Τὸ Ὀλύμπιον] Aegre ναὸς poteſt intelligi, niſi τὸν Ὀλύμπιον legas. Sed τὸ bene habet, ſi ἱερὸν , vel τέμενος, vel ſimile quoddam neutrius generis nomen intelligas. Et amant nomina ſacellorum neutrum genus, ut τὸ Ἀνουβείδιον, *Anubis Templum*, τὸ Ἀνάκειον *Caſtoris* & *Pollucis*, de quo vid. *Hemſterh.* ad *Timon.* c. 10. *J. F. R.*

Ibid. Ὀλύμπιον] Conſule de hiſce *Meurſ.* Ath. Att. I. 60. . . . (AG. IV. 849.) *Marm. Ox.* 118. & *Plin.* XXXVI, 6. Aeque autem ſcribitur Ὀλύμπιον & Ὀλυμπιεῖον. A Perſeo inchoatum; *Liv.* XL. 20. *M. du S.*

20. Δωδώνῃ] Neque quando hoc factum ſit ego novi. *M. du S.*

25. Παίζεις ἔχων] Παίζεις ἐκὼν inveniebam in *Pariſ.* quod *Solan.* non animadverterat. Sed ἔχων rectius alias habere cum Scholiaſte, videns, id omnino recepi. Eſt enim ἔχων pleonaſm. verus. Vid. omnino notata ſupra ad *Aſin.* c. 20. quae etſi vulgaria, tamen maxime faciunt ad lectionem vulgatam ſtabiliendam, quae quum ſic bene habeat, plura non addam. Nam πλεονάζει τὸ ἔχειν etiam in aliis locutionibus , veluti apud *Alciphr.* I. Ep. 1. f. ἀπηγγελμένα γαμηταῖς ἐν πανδήμοις ὄγκον σὺν ὀλίγον ΕΧΕΙΝ τῶν λιπαρωτάτων ἐχθρῶν. Noſter *Tox.* c. 45. Δὸς μοὶ τὴν θυγατέρα — γυναῖκα ΕΧΕΙΝ. *Heſiod.* Ἔργ. vſ. 42. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι. Si tamen plures Edd. aut Codd. ἐκὼν haberent, ſuſpenſo pede irem in mutando; nam & ſic in *Liban.* ſine varietate , Epiſt. XIV. p. 4. παίζεις ἐκών. ſponte ludis. *J. F. R.*

Ibid. Φιλόκαινον] *Schol. Coll.* & *Fl.* Ed. uti ſententia neceſſario poſtulat. Exulare itaque juſſimus vulgatum φιλόκεικον. *M. du S.*

Ibid. Τὸ φιλόκεικον] Neſcio, quis locus hic eſſe poſſit

& Bendideum factum in Thracia, & Anubideum in Aegypto, & Epheſi Dianeum; ad illa currunt omnes, & celebritates agunt, & hecatombas ſtatuunt: mihi vero tanquam decrepito ſatis habitum honoris putant, ſi [40] *quinque ſolidis annis interjectis ſacrificent mihi Olympiae. Quare frigidiora mea altaria videas Platonis legibus, aut ſyllogiſmis Chryſippi.*

25. Haec talia quaedam collocuti pervenimus ad locum, ubi aſſidentem illum preces audire oportebat. Erant autem feneſtrae deinceps puteorum orificiis ſimiles, habentes opercula: & ad unamquamque ſella aurea poſita. Ad primam harum aſſidens Jupiter, remoto operculo precantibus ſe da-

καὶ τὸ Βενδίδειον ἐγένετο ἐν Θράκῃ, καὶ τὸ Ἀνουβείδιον ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον ἐν Ἐφέσῳ, ὅτι [d] ταῦτα μὲ ἅπαντες θέουσι, καὶ πανηγύρεις ἀνάγουσι, καὶ ἑκατόμβας [e] παρίστασιν, ἐμὲ δὲ [f] ὥσπερ παρηκμακότα ἱκανῶς τετιμηκέναι νομίζουσιν, ἂν ἀφ' ἑκάστου ὅλων ἔτων θύσωσιν ἐν Ὀλυμπίᾳ. τοιγαροῦν ψυχροτέρους ἂν με τοὺς βωμοὺς ἴδοις τῶν Πλάτωνος νόμων, ἢ τῶν Χρυσίππου [45] συλλογισμῶν.

Τοιαῦτ' [g] ἄττα διεξιόντες, ἀφικνούμεθα [h] εἰς τὸ χωρίον, ἔνθα ἔδει αὐτὸν καθεζόμενον ἀκούσαι τῶν εὐχῶν. θυρίδες δὲ ἦσαν ἑξῆς, τοῖς στομίοις τῶν φρεάτων [i] ἐοικυῖαι, [k] πώμαλα ἔχουσαι, καὶ παρ' ἑκάστῃ θρόνος ἔκειτο χρυσοῦς. καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης ὁ Ζεὺς, καὶ ἀφελὼν τὸ πῶμα, παρ-

d Ταῦτα] Τούτοις O. & *Fl.* Vulgatae adſentitur P. Deſideratur in O. *g* Ἄττα] Sic Edd. Vulgo & P. Ἄμα O. & *Fl.* *h* Ἐς τὸ] Ἐς τι O. *i* Ἐοικυῖαι] Ἐοικυῖαι male *f.* *k* Πώμαλα] Πτώμαλα O. & mox iterum πτῶμα.

43. Τοιγαροῦν ψυχροτέρους] Ἐπεὶ δὲ οἱ Πλάτωνος νόμοι εἰσὶ γράμμασι μόνοις, καὶ ἡ πολιτεία ἐν πλάσμασι λόγων, ὅσα τε οἱ Χρυσίππου συλλογισμοὶ σοφισματώδεις ὄντες, καὶ ἡδὺν ἧττον ‡ τῶν Πλάτωνος νόμων τὸ χρειῶδες ἐπιφαίνοντες, ἀργοὶ κεῖνται καὶ ἀνεπίσκεπτοι μηδενὸς ἀνθρώπων μεῖα χειρίζειν τούτοις προθυμουμένου, διὰ τὸ ἀνωφελές τε καὶ ἄκαρπον. *V.*

‡ Τῶν Πλάτ.] Τῷ Πλάτωνος vulgabatur, τῶν reſcripſit *Solan.* τῶν Πλ. τ. τ. χ. ἐπιῤῥονίας. additditque haec eſſe corrupta. In C. vero ſic legi: ἡδὺν ἧττον

ſit τῇ φιλονεικίᾳ. Φιλοκαινίαν, *novarum rerum ſtudium* reprehendi, apparet. Atque ita interpretatus ſum. Vel ſic, vel φιλοκενίαν, legi voluit *Solanus*. Dedit enim *levitatem*. *J.M.G.*

28. Πάντα ὅλως ἦν ἐγὼ] Exempla hujus locutionis, quae etiam eſt in I. *Epiſt.* ad *Corinth.* XV. 28. dedit Rever. *J. Elſner.* Obſerv. T. 2. p. m. 126. *J.F.R.*

29. Μεταὶ δὲ Διὸς] *Arat.* vſ. 2. *M. du S.* Conf. ſupra ad *Prometh.* c. 14. *J.F.R.*

33. Δυνατὸν] Τὸ ἦν ſubaudiendum. An Librario excidit reſtituendum? *F.G.*

35. Ἐν Περγάμῳ] Vide *Pauſ.* p. 160. 16. *M. du S.*

36. Βενδίδιον] Dea Thracia Bendis; vide Z. τρ. c. 8. *Heſychius* eandem cum Diana facit. Vide *Strab.* IX. X. p. 471. & *Procl.* in Tim. I. de feſtis ejus. Athenis etiam colebatur. *Xen.* Ἑλλ. β'. p. 277, 14. *M. du S.*

37. Ἀνουβίδιον] Nihil variare Edd. notat *Solan.* quare? Forſan quia alias etiam Ἀνουβίδιον invenias. Sed Ἀνουβείδιον etiam ſupra *Tox.* c. 28. *J.F.R.*

38. Ἐπὶ ταῦτα] Τούτοις etiam marg. *A*1. Sed quoties ejus lectio conſentit cum *Fl.* ſuſpicio mihi eſt, id varietatis ex ipſa *Fl.* deſumtum, quia ſubinde additum video, id inde eſſe petitum; quare poſtea in hoc *Dial.* talia in variantt. non commemorabo, quae bis idem dicunt. Sufficiat Lectorem ſemel monuiſſe, quidquid *Fl.* ſingulare habet, id hic margini huic etiam adlitum. Ubi autem cum al. Codd. conſentit margo eadem, aut ubi quid novi adfert, id addere haud negligam umquam. *J.F.R.*

39. Ἑκατόμβας παρίστασιν] Verbum hoc uſitatum eſſe in ſacrificiis, pluribus probat ſaepe jam laudatus *J. Elſner.* ad *Roman.* XII. 1. Ubi hujus Lucianei non eſt oblitus. *J.F.R.*

41. Διὰ πάντα ὅλων ἐτῶν] De ea phraſi dictum eſt ad Θυσ. c. 11. *M. du S.*

46. Ἄττα] Etſi ἄμα verosimile eſt, nihil tamen mutavi; quia & alterum Noſtro frequentatur. Vid. ſupra T. I. *Tim.* c. 28. *Imag.* c. 13. *Lexiph.* c. 5. *Rhet.* c. 16. &c. *J.F.R.*

51. Καθίσας ἐν ἑαυτὸν ἐπὶ τῶν πρώτης] Quum vox poſterior non poſſit alio referri, quam ad θυρίδα, opinor longe melius intellexiſſe Eraſmum *cum ad primam conſedisſet*, quam Benedictum, *quarum in prima ſedens*, quod ille haud dubie ad ſellam retulit abiens ab Grae-

παρεῖχε τοῖς εὐχομένοις ἑαυτόν. [a] ἠύχοντο δὲ πανταχόθεν τῆς γῆς διάφορα καὶ ποικίλα. συμπαρακύψας γοῦν κἀγὼ αὐτὸς, ἐπήκουον ἅμα τῶν εὐχῶν· ἦσαν δὲ τοιαίδε, Ὦ Ζεῦ, βασιλεῦσαί μοι γένοιτο· ὦ Ζεῦ, τὰ κρόμμυά μοι φῦναι, καὶ τὰ σκόροδα· [b] ὦ Ζεῦ, τὸν πατέρα μοι ταχέως ἀποθανεῖν. ὁ δέ τις ἂν [c] φαίη, εἴθε κληρονομήσαιμι τὸν γυναικὸς, εἴθε λάθοιμι ἐπιβουλεύσας τῷ ἀδελφῷ, γένοιτό μοι νικῆσαι τὴν δίκην, στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια. τῶν πλεόντων δὲ ὁ μὲν Βορέαν ηὔχετο ἐπιπνεῦσαι. ὁ δὲ Νότον, ὁ δὲ γεωργὸς [d] ἤτει ὑετόν. ὁ δὲ καπνεὺς ἥλιον. ἐπακούων δὲ ὁ Ζεὺς, καὶ τὴν εὐχὴν ἑκάστην ἀκριβῶς ἐξετάζων, ἃ πάντα ὑπισχνεῖτο.

Ἀλλ' ἕτερον μὲν ἔδωκε πατὴρ, ἕτερον δ' [c] ἀνένευσε.

Τὰς μὲν δικαίας τῶν εὐχῶν, προσίετο ἄνω πρὸς τῇ τομίδι, καὶ ἐπὶ τὰ δεξιὰ καθετίθη φέρων, τὰς δὲ ἀνοσίους, ἀπράκτους αὖθις ἀπέπεμπεν ἀποφυσῶν κάτω, ἵνα μηδὲ πλησίον γένοιντο τῆς ἀρανοῦ. ἐπὶ μιᾶς δέ τινος εὐχῆς, καὶ ἀπορῶντα αὐτὸν ἐθεασάμην. δύο γὰρ ἀνδρῶν τἀναντία εὐχομένων, καὶ τὰς ἴσας θυσίας ὑπισχνουμένων, οὐκ εἶχεν ὁποτέρῳ μᾶλλον ἐπινεύσειεν [f] αὐτῷ· ὥστε δὴ τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο ἐπεπόνθη, καὶ οὐδέν

bat. Orabant vero undique terrarum diversa & varia. Ego enim ipse quoque capite admoto preces simul audiebam. Erant vero ejusmodi: *Jupiter, regnare mihi contingat! Jupiter cepae mihi nascantur & allia! Jupiter pater mihi mox moriatur!* Alius quidam diceret: *Utinam heres sim uxoris! utinam lateam, dum struo fratri insidias! contingat mihi causam vincere, coronari Olympia.* Navigantium vero unus boream adspirare rogabat, alter vero notum. Agricola pluviam petebat, solem fullo. Audiens vero Jupiter, precibus singulis accurate examinatis, non pollicebatur omnia;

Verum propitius Pater hoc dedit, abnuit illud.

Justas etenim preces sursum admissas per fenestellam reponebat ad dextra: nefarias autem infectas deorsum flando remittebat, ut ne quidem prope caelum venirent. In unis vero precibus dubium illum vidi. duobus enim viris contraria petentibus & hostias pollicentibus aequales, non habebat utri illorum magis annueret. Itaque illud Academicum usu ei venit, neque quidquam

a Ηὔχοντο] Εὔχοντ' marg. *Alii.* b Ὦ Ζεῦ] Ὦ θεοὶ Codd. O. P. c Φαίη] Ἔφη O. d Ἤτει] Ἔτι male O. e Ἀνένευσε] Ἀνένευε *Fl.* f Αὐτῷ] Αὐτὸν *Fl.* male. Vulgatam cett. adferit. P.

79. Τὸ Ἀκαδημαϊκὸν ἐκεῖνο * ἐπεπόνθει] Οὐκ ἀκριβῶς τὴν Ἀκαδημίαν τοῖς Πυρρωνείοις ἤτοι Ἐφεκτικοῖς ἀπονέμεις, Λυκιανέ· ἀντιδιατίθενται) δὲ τούτοις οἱ ἐξ Ἀκαδημίας. ὡς αὐτῶν ἐστιν ἐκείνων τὸ Πυρρωνείων ἀκοῦσαι ἐν ταῖς ὑποτυπώσεσιν, ἔπαθον γοῦν τοῦτο ὑπὸ τῆς ἰσοσθενίας τῶν ἀντικειμένων λόγων, οὐκ ἔχοντες ὁποτέρῳ μᾶλλον αὐτοὺς εἰς † συγκατάθεσιν. *V.*

* Ἐπεπόνθει] Ἐπεπόνων lectum antea prave.

† Συγκατάθεσιν] Et hoc restitutum, cum legeretur vulgatum συγκάθεσιν.

cis, quod non oportuit. *J.G.*

62. Στεφθῆναι τὰ Ὀλύμπια] Iterum pro στεφθῆναι διὰ τὰ Ὀλύμπια. Conf. supra c. 14. καὶ τοῦτό ἐστι βασιλεύς. Adde hic *Aristoph.* Eq. 644. Εἶτ' ἐστεφάνου μ' εὐαγγέλια. *Tum coronarunt me ob laetum nuncium*, quod *Kusterus* ad *Plut.* 765. & Scholiast. ad hunc vers. *Equit.* clarius exponit eadem ellipsi τῶν διὰ, quam *Spanhem.* qui *& illa laeta me coronarunt nuntia* vertens dubium facit, sitne εὐαγγέλια nominandi an accusandi casus. Sed quia eadem ambiguitas in Graecis, data opera ad verbum sic videtur vertisse, quum in ipso *Aristoph.* textu planius conversum sit: *ob laetum me coronant nuntium*; quod ipsum satis tamen patet ex aliis exemplis ab eodem *Spanh.* l. c. ad *Equit.* & *Kustero* ad *Plut.* adductis; licet in *Pluti* loco alia sit constructio, quam *Spanhemius* melius indicat *Kustero*; ait enim *Aristoph.* Plut. 764. — κἄγωγ' ἀναδῆσαι βούλομαι εὐαγγέλια σ' ὧν χρῄζοντων ὁρμαθῷ Τοιαῦτ' ἀπαγγείλουσα, ibique ἀνα-

δῆ-

quam poterat pronunciare ; ſed Pyrrhonis inſtar, ſuſtinebat ſe adhuc & diſpiciebat.

26. Cum autem ſatis operam dediſſet precibus, in proximam transiit ſellam, ad feneſtram alteram, admotoque capite, jurijurando vacavit & jurantibus. Ubi his quoque ſe praebuiſſet, & Hermodorum Epicureum obtriviſſet, in proximam ſellam transiit, ut omnibus, & vocibus, & auguriis attenderet. Tum inde ad ſacrificiorum feneſtram transgreſſus eſt, per quam aſcendens fumus renunciabat Jovi ſacrificantis uniuscujusque nomen. His perfunctus, ventis atque tempeſtatibus quid faciendum eſſet injunxit : *Hodie apud Scythas pluat, apud Libyes fulguret, apud Graecos ningat : tu Borea flato per Lydiam ; tu Note quietus eſto ; Zephyrus autem fluctibus agat Adriam : & grandinis mille circiter medimni ſpargantur per Cappadociam.*

27. Omnibus fere ab illo peractis ad convivium abiimus. Jam enim coenae tempus erat, meque aſſumtum Mercurius aſſidere juſſit apud Panem & Corybantes, & Attin, & Sabazium, inquilinos illos & ancipites Deos. Hic panem miniſtrabat Ceres, & Bacchus vinum,

ὅτι ἀποφήνασθαι δυνατὸς ἦν, ἀλλ' ὥσπερ ὁ Πύῤῥων ἐπεῖχεν ἔτι καὶ διεσκέπτετο.

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐχρημάτισε ταῖς εὐχαῖς, ἐπὶ τὴν ἐξῆς μελαβὰς θρόνον, καὶ τὴν δευτέραν θυρίδα, καλακύψας, τοῖς ὅρκοις ἐσχόλαζε καὶ τοῖς ὀμνύσι. χρηματίσας δὲ καὶ τούτοις, καὶ τὸν Ἐπικούρειον Ἑρμόδωρον ἐπιτρίψας, μελεταθέζετο ἐπὶ τὴν ἐξῆς θρόνον, κλειδόσι, καὶ φήμαις, καὶ οἰωνοῖς προσέξων. εἶτ' ἐκεῖθεν ἐπὶ τὴν τῶν θυσιῶν θυρίδα μετῆει, δι' ἧς ὁ καπνὸς ἀνιὼν ἀπήγγελλε τῷ Διὶ τὸ θύοντος ἑκάστου ὄνομα. ἀποστὰς δὲ τούτων, προσέταξε τοῖς ἀνέμοις, καὶ ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ [g] ποιεῖν· [h] Τήμερον μὲν Σκύθαις ὑέτω, μὲν Λίβυσιν ἀστραπτέτω, ταῖς [i] Ἕλλησι νιφέτω, σὺ δὲ ὁ [k] Βορέας, πνεῦσον ἐν Λυδίᾳ, σὺ δὲ ὁ Νότος, ἡσυχίαν ἄγε, ὁ δὲ Ζέφυρος τὸν Ἀδρίαν διακυμαινέτω, καὶ τὴν χαλάζης ὅσον μέδιμνοι χίλιοι διασκεδαννύτωσαν ὑπὲρ Καππαδοκίας.

Ἁπάντων δὲ ἤδη σχεδὸν αὐτῷ διῳκημένων, ἀπήειμεν ἐς τὸ συμπόσιον. δεῖπνου μὲν ἤδη καιρὸς ἦν, καί με ὁ Ἑρμῆς μεταλαβὼν κατέκλινε μετὰ τὸν Πᾶνα, καὶ τοὺς Κορύβαντας, καὶ τὸν [l] Ἄττιν, καὶ τὸν Σαβάζιον, τοὺς μετοίκους τούτους καὶ ἀμφιβόλους θεούς. καὶ ἄρτον μὲν ἡ Δημήτηρ παρεῖχε, καὶ ὁ Διόνυσος οἶν-

g Ποιεῖν] Ποτεῖν G. P. & marg. *A1.* Ποιεῖν Edd. & O. *h* Τήμερον] Διήμερον O. *i* Νιφέτω] Ἰφέτω male P. *k* Βορέας] Βορρᾶς *Fl.* Nihil mut. P. *l* Ἄττιν] Ἄττιν O. ſolus.

5. ‡Τοὺς μετοίκους] Ἐξ ἀνθρώπων δὲ ἔτοι θεοὶ ἐνομίσθησαν. *V.*

‡ Et hoc Schol. male ad verba *κατέκλιτε παρὰ τὸν πάντα* relatum in ordinem revocavit *M. du S.*

δῆσαι σε ἀπαγγελίοπα τοιαῦτα εὐαγγέλια connectendum recte monet *Spanh.* *J. F. R.*

68. Ἀλλ' ἕτερον] *Homer.* Il. Π. 250. *M. du S.*

80. Ὥσπερ ὁ Πύῤῥων] *Gell.* L. XI. c. 5. de Pyrrhoniis loquens ſcribit: *Nihil decernunt, nihil conſtituunt.* De his *Cic.* in Lucull. *G. C.*

Ibid. Ὁ Πύῤῥων] De hoc ejusque dubitatione vid. ſupra *Vit. Auct.* verſus fin. *J. F. R.*

86. Ἑρμόδωρον] Vide ſupra c. 16. *M. du S.*

92. Ἃ δεῖ ποιεῖν] Non abſurde Mſ. προσέταξε τοῖς ἀνέμοις & ταῖς ὥραις, ἃ δεῖ ποιεῖν. Vulgati ποιεῖν. *praecepit ventis & tempeſtatibus, in quibus eſſet elaborandum.* *J. G. G.*

5. Ἄττιν] Sic recte ſcribi, vid. ſupra *Deor. Dial.* XII. & notam *Solani* No. 75. Sed confer not. *Hemſt.* 95. qui & Ἄττιν ſcribi contendit. Ego Ἄττιν hic ſervo, quia ſic longe plurimi Codd. & Edd. omnes. Item infra Ἄττις *Eccl.* c. 9. pr. & alibi. *J. F. R.*

Ibid. Σαβάζιον] Conf. *Bochar.* Chan. I. 18. & *Meurſ.* de Gr. fer. Vide etiam Ἔκκλ. c. 9. *M. du S.*

7. Ἄρτον δὲ ἡ Δημήτηρ] Ceres Opis & Saturni filia Dea frugum fingitur, plerumque pro pane aut cibo accipi ſolet, ſecundum illud Terentii: *Sine Cerere & Baccho friget Venus.* Cur autem ab antiquis Dea judicata

οἶνον, καὶ ὁ Ἡρακλῆς κρέα, καὶ [a] μύρτα ἡ Ἀφροδίτη, καὶ ὁ Ποσειδῶν μαινίδας. ἅμα δὲ καὶ τ' ἀμβροσίας ἠρέμα καὶ τοῦ νέκταρος παρεγευόμην. ὁ γοῦν βέλτιστος Γανυμήδης, ὑπὸ φιλανθρωπίας, εἰ θεάσαιτο ἀποβλέποντά [b] που τὸν Δία, κοτύλην ἂν ἢ καὶ δύο τοῦ νέκταρος ἐνέχει μοι φέρων· οἱ [c] δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει, καὶ αὐτὸς οἶμαι, καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος; ὅτε σῖτον ἔδουσιν, [d] ὅτε πίνουσιν αἴθοπα οἶνον, ἀλλὰ τὴν ἀμβροσίαν προσπίπτουσιν, καὶ τοῦ νέκταρος μεθύσκονται, μάλιστα δὲ ἥδονται σιτούμενοι τὸν ἐκ τῶν θυσιῶν καπνὸν αὐτῇ κνίσῃ ἀνηνεγμένον, καὶ τὸ αἷμα δὲ τῶν ἱερείων, ὃ τοῖς βωμοῖς οἱ θύοντες προσχέουσιν. ἐν δὲ τῷ δείπνῳ, ὅτε Ἀπόλλων ἐκιθάρισε, καὶ ὁ [c] Σειληνὸς κόρ-

& carnes Hercules, & myrta Venus, & Neptunus maenas. Simul vero etiam ambrosiam & nectar clanculum guſtavi. Optimus enim Ganimedes, humanitate ductus, ſi qua deſpicientem animadverteret Jovem, cotylam unam aut duas etiam nectaris mihi infuſas ferebat. Dii vero, ut alicubi dicit Homerus, qui & ipſe, puto, non minus quam ego, iſta viderit, nec frumento veſcuntur, nec vinum bibunt nigricans, ſed apponitur ipſis ambroſia, & nectare inebriantur: maxime autem delectantur, ſi pro cibo hauriant aſcendentem cum nidore victimarum fumum, & ſanguinem hoſtiarum, quem altaribus ſacrificantes affundunt. In coena porro cithara canente Apolline cordacem ſal-

a Μύρτα] Μύρα *Marcil.* Nil mut. Edd. b Που] Πω O. c Δὲ] Καὶ male *S.* Recte δὴ *P. H. J.* aliaeque. d Οὔτε πίνουσιν] Οὐ πίν. O. Nil mut. Edd. & *Hom.* e Σειληνὸς] Σιληνὸς O.

8. Μύρτα] Ὁ καρπὸς τὸ *μυρσίνης. *V.*
15. Καὶ αὐτὸς] Ut Homerus ſic & Menippus τὰ ὁράσια εἶδε. Et ut Menippus ſic & Lucianus βωμολόχος. *G.*
20. Αὐτῇ Κνίσῃ] Σὺν αὐτῷ τῷ λίπει. *V.*
23. Καὶ ὁ Σειληνὸς κόρδακα] Κόρδαξ ἐστὶν ἡ μὴ μίθος ὄρχησις. *V.*

* Μυρσίνης] Alias μυρρίνη eſt *Myrtus* arbor. *Long. Paſt.* L. 2. p. 33. bis. Sed & μυρσίνη dicitur *Ael.* V. 6. *J.F.R.*

cata ſit, quæve prima repererit, ſcribit *Plin.* L. VII. c. 56. *G.C.*

7. Ἡρακλῆς κρέα] Voracem fuiſſe Herculem & ſupra viſum eſt Ἐρωτ. c. 4. & multa ejus nomina produnt. V. *Plut.* 1187. 2. *M. du S.*

Ibid. Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Καὶ μύρα ἡ Ἀφροδίτη. *Th. M.*

Μύρτα ἡ Ἀφροδίτη] Haud addicentibus ſane avibus mutare juſſit *Marcilius*; μύρτα enim ſuis civibus apponit *Plato* in ſua Rep. ſacramque Veneri arborem nemo ignorat. *M. du S.*

Καὶ μύρτα ἡ Ἀφροδ.] Non adducor ut credam *Marcilium* fugiſſe, myrtum Veneri ſacram, quod vel pueri norunt ex *Phaedr.* III. fab. 17. atque inde coronas plexas in conviviis, ut ap. *Hor.* 2. Od. 7. 25. & ubivis exſtat; ſed *μύρα unguenta* plus facere ad lautas epulas exiſtimavit; quae Veneri etiam recte tribuuntur. At nihil mutato opus eſſe monet etiam Cl. *Weſſeling*, Obſ. p. 51.—2. ſcribens: „ Venus fructum arboris ſibi conſecratae confert, componitque ſe ad exemplum a„ liorum, quos inibi commemoraverat Lucianus, res „ ſibi ſacras, aut acceptas contribuiſſe. Et erant olim „ eſui myrti baccae; *Plato* ſuos cives *μύρτους*, *myrtis* „ tanquam bellariis veſci voluit, L. 2. *de Rep.* p. 272. „ Habet etiam huc pertinentia *Athenaeus* L. XIV. „ Deipnoſ. c. 18. & 19." Haec ille, & adſentior, licet *Phaedrus* myrtum ſterilibus arboribus adnumeret. Non attenderunt priſci interpretes haud ſcriptum in Luciano *μύρτον*, cum verterent *myrtum*, ſed *μύρτα baccas myrti*, ſive *myrta*. Autumni fructibus, quibus hortus ſuperbiebat, *μύρτα* adnumerat *Long. Paſt.* 2. p. 33. Ed. *Moll.* *J.F.R.*

9. Μαινίδας] Non adeo lautas, quippe quibus veſcebatur ſutor Micyllus Ἀλ. c. 22. Ridiculi cauſa dictum puta; de iis enim nihil tale *Athenaeus*, *qui* diligenter iſta plerumque exequitur, quem *vide* 313. Imo alibi *Caſaubonus* docet Hecatae mactari ſolitas, ad 325. *M. du S.*

10. Ἡρέμα] Conf. de hoc adverb. ad *Merced. Cond.* c. 28. *J.F.R.*

14. Οἱ δὲ θεοὶ] Οἱ δὲ θεοί. F.G.

Οἱ δὲ θεοὶ, ὡς Ὅμηρός που λέγει καὶ αὐτὸς οἶμαι καθάπερ ἐγὼ τἀκεῖ τεθεαμένος, ὅτε σῖτον ἔδουσι, ὅτε, &c.] Vertuntur haec: *Dii autem, ut alicubi Homerus dicit, quin etiam ego, ut qui illud ibi ſim conſpicatus, neque frumentum edunt, neque*, &c. En Interpretis ſomnia! Verte, *Dii namque (ut alicubi Homerus ait, & ipſe, puto, ſicut ego, conſpicatus ea, quae ibi fiunt) neque frumentum edunt, neque*, &c. Narrat Menippus cum alia, quae in coelo vidit; tum Deorum quoque epulas. *J.F.*

16. Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] Οὔτοι σῖτον ἔδουσ', ἐ πίνουσ' αἴθοπα οἶνον. F.G.

Οὔτε σῖτον ἔδουσιν &c.] *Hom.* Il. E. 341. *M. du S.* Verſus

saltavit Silenus, surgentesque Musae Hesiodi de nativitate Deorum carmina, & primum hymnorum Pindari nobis canebant. Cum satias esset, unusquisque, ut erat, acquievimus, bene madidi.

28. *Ac reliquos pariter mulcet divosque hominesque*

Tota nocte quies: sed me fugit alma voluptem

qui cogitarem tum multa alia, tum prae caeteris illa, quomodo in tanto tempore Apollo barbam non gignat? aut quomodo nox fiat in caelo, praesente semper sole, & una epulante. Post paullum obdormiscebam. Mane autem surgens Jupiter praeconio vocari concionem jubet.

δεκα ἀρχήσαλο, καὶ αἱ Μῶσαι ἀναςᾶσαι 25 f τὰ τε Ἡσιόδε Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν, καὶ τ πρώτιω ᾠδὴν τ ὕμνων g τῦ Πινδάρε. κἀπειδὴ κόρ@ ἦν, ἀνεπαυόμεθα ὡς εἶχεν ἕκας@, ἱκανῶς h κατοβεβρεγμένοι.

Ἄλλοι μὲ ἅμα θεοί τε καὶ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ 30 ἦδον παννύχιοι, ἐμὲ δ' οὐκ i ἔχε k νήδυμ@ ὕπν@.

ἀναλογιζόμην γὰρ πολλὰ μὲ καὶ ἄλλα, μᾶλλον δὲ ἐκεῖνα, πῶς ἐν τοσύτῳ χρόνῳ ὁ Ἀπόλλων ἐ l φύᾳ πώγωνα, ἢ πῶς m γίνε) νὺξ ἐν ἐρανῷ, τῦ ἡλίε παρόντ@ ἀεὶ, καὶ συνευωχυμένυ. τότε μὲν ἐν μικρόν τι κατέδαρθον. ἕωθεν δὲ ἀναςὰς ὁ Ζεὺς προσέταξε κηρύτειν ἐκκλησίαν.

Κἀγ-

f Τῆς] Τὰς G. Τῆς Edd. & O. g Τῦ] Τῶν O. P. & marg. *A*1. h Ὑποβεβρεγμένοι] Υ—@ O. i Εὗδον] Εὕδον *F.* & *P.* male. k Ἔχε] Εἶχε *F.* ceteraeque male, cum O. Ἔχε *P.* Ἔχει *B*2. l Φύει] Φύσει O. & marg. *A*1*W.* m Γίνεται] Ἐγίγνε@ O. Ἐγένε@ *Fl.* Ἐγίνε@ marg. *A*1.

25. Καὶ τὴν πρώτιω ᾠδὴν] Τὸ, ἄριςον μὲν ὕδωρ. *V.*
28. Ὑποβεβρεγμένοι] Ἀντὶ τῦ μεθύοντες. *V.*
37. Κατέδαρθον] (Lege κατέδαρθον) Κωλεκοιμήθην. *G.*

sus *Homeri* est Οὐ μὲν σῖτον ἔδεσ', ὁ πίνεσ' αἴθοπα οἶνον, quem addo, ut adpareat quam probe *Gujetus* conjecerit, si mensura versui sit restituenda, jam vero vel totus versus *Homericus* poterit ita recipi uti est apud ipsum, vel prorsus nihil mutandum, & pro allusione tantum accipiendum. Et quis credat adeo ad verbum tenuisse carmina *Homeri* Lucianum, ut numeros semper meminerit, non vero sententiam solum? *J.F.R.*

20. Αὐτῇ κυίσῃ] Τὸ σὺν intelligendum. *F.G.* Recte: sed habuimus id tam crebro, ut plura addere pigeat. Vide saltem ad *Gall.* c. 26. *J.F.R.*

25. Τῆς τε Ἡσιόδε] Censeo Lucianum scripsisse τάς τε Ἡσιόδε Θεογονίας ἦσαν ἡμῖν. *Hesiodi Theogonias canebant.* non τ Θεογονίας, ut vulgo legitur. *J.G.G.*

Τῆς τε Ἡσ. Θεογονίας ἦσαν] Rescribi curassem cum Cl. *Graev.* τὰς, si plures Codd. addicerent. Nam ἀείδω cum genitivo ubi occurrat nescio; sed posset usitatissima ellipsi pronominis τὶ vel μέρ@ accipi; maxime quia non omnem Hesiodi plus mille versuum Theogoniam, sed partem tantum ejus cantare potuerint, uti etiam ex *Pindaro* Oden unam tantum cantasse narrantur. Si vero Hesiodi carmina in Odas hymnosve divisa fuissent, salva foret vulgata lectio, construendo ἦσαν τὴν πρώτιω τ ὕμνων τῦ Πινδάρε καὶ τ Θεογονίας Ἡσ. Nam etiamsi ἀείδειν τινὸς probum esset per se, minus tamen hic placeret nexus ἦσαν τ, καὶ τὴν (quamvis ego recte dici posse sciam, δὸς μοι τῦ οἴνυ, καὶ τ ἄρτον, ubi portionem vini, totumque panem simul postules) Τὰς Θεογονίας denique & hoc difficultatis videtur relinquere, quod Hesiodi titulus sit Θεογονία singul. num. non Θεογονίαι plur. Verum haec minor est priore, quia, cum plurium Deorum complectatur nativitatem, nihil prohibet quin ita *nativitates* dicatur. Cl. *Gesn.* versio ad *Graevii* sententiam est accommodata. *J.F.R.*

26. Τῦ Πινδάρε] Quia eodem redit, τῦ an τῶν hic legas, nihil mutavi; interim τῶν verum credo, ut revertat ad ὕμνων. Quod in adlegandis poëtis aliisque scriptoribus, Noster sine articulo eorum nomina ponere amat, ut hoc ipso cap. jam bis: Item c. seq. καθ' Ὅμηρον εἶπω, & *Gall.* c. 2. τὰ Ὁμήρε ποιήματα. Eod. *Gall.* c. 6. καὶ μὴν Ὅμηρ@ λέγει. C. 7. tamen ὁ Πίνδαρός φησι bis, & c. 8. κατὰ τ Ὅμηρον. Quare quisque legat ut lubet. *J.F.R.*

29. Ἄλλοι —— Εὗδον &c.] Ex *Homeri* Il. B. vs. 1. ex quo corrige ἔχε pro εἶχε. idque per se etiam metrum exigit. *J.F.*

Ἄλλοι μὲν ῥα θεοὶ &c.] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

31. Ἔχε] Recte emendarunt *B*2. & *Par.* Editores illud ἔχε, quod in reliquis impressis & Mss. Ox. in εἶχε mutatum fuerat; ita enim & apud *Homerum* legitur, & postulat carminis ratio. *M.du S.*

Ἔχε νήδυμ@ &c.] Sola *Paris.* hic sapuit, ἔχε exhibendo. *Solanus* ἔχε etiam in *B*2. esse, addiderat. Sed festine nimis eam inspexit; nam ἔχει habet. At ex

Καὶ πειθὴ παρῆσαι ἅπαντες, ἄρχεσθαι λέγειν. Τὴν μὲν αἰτίαν τῆς ξυναγαγεῖν ὑμᾶς ὁ χθιζὸς ἡμῖν ξένος παρέσχηται· πάλαι δὲ βουλόμενος ὑμῖν [a] κοινώσασθαι περὶ τῶν φιλοσόφων, μάλιστά [b] γε ὑπὸ τῆς σελήνης, καὶ ὧν ἐκείνη μέμφεται, προπαρασκευασθεὶς ἔγνων μηκέτ' ὀκνεῖν [c] πλείω χρόνον διατείνασθαι τὴν ἀφόρητον ταύτην. γένος γάρ τι ἀνθρώπων ἐστὶν, ὃ πρὸ πολλοῦ τοῦ βίου ὑπιπολάζον, ἐρεθιστὸν, φιλόνεικον, κενόδοξον, ὀξύχολον, εὐπολίχνιον, εὐπόμφορον, τετυφωμένον, ὕβρεως ἀνάπλεων, καὶ ἵνα καθ' Ὅμηρον εἴπω, ἐτήσιον ἄχθος ἀρούρης. ἔστι τοίνυν εἰς συστήματα διαιρεθέντες, καὶ διαφόρους λόγων λαβυρίνθους ἐπινοήσαντες, οἱ μὲν [d] Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν, οἱ δὲ Ἀκαδημαϊκούς, οἱ δὲ Ἐπικουρείους, οἱ δὲ Περιπατητικούς, καὶ ἄλλα [e] πολλῷ γελοιότερα τούτων. ἔπειτα δὲ ὄνομα σεμνὸν τῆς ἀρετῆς ὑποθέμενοι, καὶ τὰς ὀφρῦς ἐπαράντες, καὶ πώγωνας ὑπισπασάμενοι, περιέρχονται ὑπὸ πλάστῳ σχήματι κατάπυστα ἤθη περικαλύπτοντες, [f] ἐοικότες μάλιστα τοῖς τραγικοῖς ἐκείνοις ὑποκριταῖς, ὧν ἦν [g] ἀφελὴς

29. Et praesentibus omnibus dicere incipit: *Causſam vos convocandi heſternus hic noſter hoſpes praebuit. Cum autem olim voluerim communicare vobiſcum de philoſophis, maxime a Luna, illiusque queralis incitatus decrevi non diutius illam deliberationem differre. Eſt enim hominum genus non ita diu ſaeculo ſpumae inſtar innatans, pigrum, contentioſum, inanis gloriae cupidum, iracundum, gulae obnoxium, ſtolidum, inflatum, contumelioſum, ut Homerica verbo utar,* Telluris inutile pondus. *Hi ergo in turmas diviſi, excogitatis diverſis diſputationum labyrinthis, alii Stoicos ſe vocarunt, alii Academicos, Epicureos alii, alii Peripateticos, & aliis nominibus multo etiam magis ridiculis. Deinde circumpoſito ſibi auguſto virtutis nomine, ſupercilliis ſublatis, demiſſis barbis, circumeunt ficto habitu deſpuendos mores occultantes, ſimiles maxime Tragicis illis actoribus, quorum ſi*

a Κοινώσασθαι] Sic *Fl. B1. J. H. Ald. S.* Κοινωνήσασθαι P. cum O. & marg. *A1.* b Γε] Τὸ O. Plane omittit *Fl.* c Πλείω] Πλέον O. d Στωϊκοὺς ὠνομάκασιν] Ἑαυτοὺς videtur addendum. *Pell.* e Πολλῷ] Sic plerique ſcripti & editi. Πολλῶν O. πολλὰ *Fl.* f Ἐοικότες] Ἐμφερεῖς *Coll.* & O. g Ἀφελὴς] Ἀφύσιος O.

50. Ὑπόμορον] * Δυσθανόντα. *V.*
Ibid. Τετυφωμένον] Ὑπερήφανον. *V.*

61. Ἐοικότες] Γρ. ἐμφερεῖς. *G.*

* Ὑπόμορον, Δυσθανόντα] Pravis & hic uſus eſt codicibus; ſic tamen etiam Coll. *G.* niſi quod δυσθανῆ habent. *M. du S.*

Homero facilis erat emendatio, quam Cl. *Jenſ.* ante *Solanum* dudum indicavit, quamque inde haurire potuit, ut video in aliis feciſſe eumdem *Solanum*, quod obiter in praefatione indicabo, ſi meminero. *J. F. R.*

43. Κοινώσασθαι] Ita & ſupra *Jov. Trag.* c. 5. f. μὴ κοινούμενος περὶ τῶν μεγάλων. Quare *Pariſinae* lectionem repudiavi, etſi uno Cod. fultam. *J. F. R.*

51. Ἐτήσιον &c.] Iliad. Σ. 104. *M. du S.*

53. Λόγων λαβυρίνθους] Sic *Conviv.* c. 6. Διφιλῷ ὁ Λαβύρινθος ἐπίκλην. *J. B.*

54. Ὠνομάκασιν] Τὸ ἑαυτοὺς hic reponendum videtur. Vid. Lib. vett. *F. G.*

Ὠνομάκασιν] Deeſt ἑαυτούς. *M. du S.*

Ὠνομάκασιν] Neſcio num opus ſit pronominis additione; quia & alibi omittitur ἑαυτοὺς & αὐτοὺς. Vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 30. ἀπηρύκασθαι, ibique *L. Bos.* Et nos ad *Aſtrol.* 1. Ubi & poruiſſem addere. *Ariſtid.* Or. pro Rhet. ipſo pr. Οἶμαι δὲ, ὅσις μέλλει τὸν δίκαια ἐρεῖν, ἢ ψήφου κύριος ὀρθῶς ἔσεσθαι, μὴ τοῦτο σκοπεῖν &c. Ubi αὐτὸν ante ὅσις omiſſum. At hoc non pertinet ad ἑαυτοὺς, de quo ſupra; quod tamen in aliis verbis ſaepe omitti, ut in ὑπερβάλλω, προσβάλλω, προσάγω, &c. ſupra T. I. vidimus. Aut praeterit. act. paſſive accipitur, quorum quaedam Cl. *Jenſ.* dedit ad *Tyrannic.* At in hoc verbo ἀνομάκασιν id nondum obſervavi; quare ἑαυτοὺς jam admitterem, ſi in libris invenirem. *J. F. R.*

56. Πολλῷ γελοιότερα] Flor. πολλὰ. *J. B.*

Πολλῷ γελοιότερα] Illud πολλῶν nihili eſſe, quilibet videt. Sed πολλὰ conjunctum cum ἄλλα poſſet locum habere. Vulgata tamen magis adridet, neque ea pro-

& perſonas auferas, & amictum illum auro intextum, quod relinquitur ridiculum quiddam eſt, homuncio ſeptem drachmis ad certamen illud conductus.

30. *Tales vero cum ſint, homines quidem omnes contemnunt, de Diis autem abſurda narrant, conductisque adoleſcentulis ad decipiendum opportunis, cum virtutem illam multis ſermonibus tritam tragico clamore praedicant, tum diſputationes edocent, quae exitum non habent. Et apud diſcipulos quidem tolerantiam ſemper & temperantiam laudant, divitiasque & voluptatem deſpuunt: ſoli vero, & ſibi cum ſint relicti, quid dicat aliquis, quae edant, quam venerem exerceant, ut ſordes delingant obolorum! Graviſſimum vero omnium hoc eſt, quod nullam ipſi neque communem rem neque ſuam conferentes in medium, ſed inutiles & ſupervacanei,* Non habiles bello, non conſultantibus apti; *tamen accuſant reliquos; & ſermonibus quibusdam amaris congeſtis, maledicta quaedam meditati, increpant, & reprehendunt alios: atque*

τὰ πρόσωπεῖα, καὶ τὸ χρυσόπαστον ἐκείνην στολὴν, τὸ καλαλειπόμενόν ὄφι γελοῖον, ἀνδράποδιον ἑπτὰ δραχμῶν ἐς τὸν ἀγῶνα μεμισθωμένον.

Τοιοῦτοι δὲ ὄντες, ἀνθρώπων μὲν ἁπάντων καταφρονοῦσι, περὶ θεῶν δὲ ἀλλόκοτα διεξέρχονται, καὶ συναγωνίζεται εὐξαπάτητα μειράκια, τόν τε πολυθρύλλητον ἀρετὴν τραγῳδοῦσι, καὶ τὰς τῶν λόγων ἀπορίας ἐκδιδάσκουσι· καὶ πρὸς μὲν τοὺς μαθητὰς καρτερίαν ἀεὶ καὶ σωφροσύνην ἐπαινοῦσι, καὶ πλοῦτον καὶ ἡδονὴν καταπτύουσι, μόνοι δὲ καθ' ἑαυτοὺς γενόμενοι, τί ἂν λέγοι τις, ὅσα μὲ ἐσθίουσιν, ὅσα δὲ ἀφροδισιάζουσιν, ὅπως δὲ περιλείχουσι τὸν ὀβολὸν τὸν ῥύπον; τὸ δὲ πάντων δεινότατον, ὅτι μηδὲν αὐτοὶ μήτε κοινὸν, μήτε ἴδιον ἐπιτελοῦντες, ἀλλ' ἀχρεῖοι καὶ περιττοὶ καθεζώμενοι Οὔτε ποτ' ἐν πολέμῳ ἐναρίθμιοι, οὔτ' [h] ἐνὶ βουλῇ ὅμως τῶν ἄλλων καταγορεῖσι, καὶ λόγους τινὰς πικρὰς συμφορήσαντες, καὶ λοιδορίας τινὰς [i] ἐκμεμελετηκότες, ἐπιλιμῶσι, καὶ [k] λοιδορεῖσι τοῖς πλησίον.

h Ἐνὶ] Ἐν male O. *i* Ἐκμεμελ.] Ἐμμεμελ. *Fl.* *k* Λοιδορεῖσι] Ὀνειδίζουσι O. & P.

probatione indiget. Supra *Tyran.* c. 18. f. πολλῷ χαλεπώτερον & centies apud quosvis. *J.F.R.*

70. Ἀρετὴν τραγῳδοῦσι] Conf. *Gall.* c. 11. & *Peregr.* c. 3. *M.duS.*

77. Τῶν ὀβολῶν τὸν ῥύπον] Reſpondere ex adverſo haec poſſunt divitiarum contemtui, quem prae ſe ferunt Philoſophi. Et habent forte aliae etiam gentes formulas, quae huic ſint ex aliqua parte ſimiles. Certe ſordidiſſimae avaritiae deſcribendae accommodata videtur non minus, quam illud quorundam Germanorum, qui *fututorem nummorum* (ignoſce Pudor!) ſordidiſſimum mortalem vocant. Neque tamen diſſimulo, mihi admodum blandiri, quod in mentem venit legere ὀβελῶν, quae voces quam ſint affines, aut plane eaedem potius, *Euſtathius* docet aliquoties, praeſertim ad Il. A. p. 102, 38. *Baſ.* Eſt autem magis naturale, imaginari mendicabulum ejusmodi barbatum & palliatum, quod verua lingat, in quibus paullo ante aſſae carnes fuerunt; quam labiis & dentibus purgantem obolos philoſophum. Uſus tyrannus eſt: ad hunc attendendum. *J.M.G.*

80. Οὔτε ποτ' οὐ πολ.] *Hom.* Il. B. 246. *M.duS.*

83. Ἐκμεμελετηκότες] Vulgatam lectionem Florentina meliorem ſtudio ſervavi. *J.F.R.*

84. Λοιδορεῖσι] Ὀνειδίζ—. O. & L. quia credo λοιδορίας jam dixerat. Vulgatam tamen retineo. *M.duS.*

Λοιδορεῖσι τοῖς] Rarior conſtructio, ait *Kuſter.* ad *Ariſtoph.* Plut. 456. Nam activa accuſativum, media forma dativum adſciſcit. *Suidas* contrarium docet, eique potius quam Scholiaſtae *Ariſtophanis* credendum ait *Salmaſ.* ab *Kuſtero* adlegatus (ad *Ach. Tat.* p. 723.) Ego vero *Kuſtero* & Auctorum veterum exemplis fidem habeo; nam & ita praeter *Ariſtophanem Aeſopus* activum λοιδορεῖν cum accuſativo conſtruit, fab. 139. bis, item 148. *Aelian.* V. Hiſt. XIV. 26. In *Evang. Joan.* IX. 28. ἐλοιδόρησαν ἐν αὐτὸν. *Actor.* XXIII. 4. & alibi. *Epict.* man. p. 48. λοιδορεῖ τοὺς θεοὺς ὁ γεωργὸς, & vel decies alibi; nam indicem ejus exſcribere nolo. *Deuteron.* XXXIII. 8. ἐλοιδόρησαν αὐτὸν. Medium vero cum dandi caſu Noſter ſupra *Gall.* c. 15. *Aeſop.* fab. 68. *Aeſchin.* de falſ. Leg. pag. altera f. ἐμοὶ λοιδορούμενῳ & τοῖς ἄλλοις. Item apud LXX. *Exod.* XVII. 2. At cum dativo tamen & activum 2. *Maccab.* 12. 14. Τοῖς περὶ τὸν Ἰούδαν λοιδορεῖντες. Sed quia facillima aberratio ſcribarum inter τοῖς & τοὺς, nihil in Luciano definio. Qui malit ὀνειδίζουσι recipere, ex O. & P. faciat. Sed facilior eſt mutatio τῷ λοιδορεῖσι in λοιδοροῦσι, quia terminationes ejusmodi per compendium ſolent exarari in Mſſ. *J.F.R.*

σίον. ἢ ὅτῳ αὐτῷ τὰ πρῶτα φέρε 85 *ille inter ipsos ferre primas videtur; qui &*
δοκεῖ, ὃς ἂν μεγαλοφωνότατός τε ᾖ, καὶ *vocalissimus sit, & impudentissimus, & ad*
[a] ἰταμώταλῳ, καὶ πρὸς τὰς βλασφημίας *maledicta audacissimus.*
θρασύτατος.

Καίτοι τὸ ἀγρτεινόμενον αὐτῷ, καὶ 31. *Atqui si eum, qui contendit & cla-*
βοῶντα, καὶ καλῃγορῦντα τὰ ἄλλων, ἢν ἔρῃ, 90 *mat, & accusat alios, interroges*, Tu vero
Σὺ δὲ [b] δὴ τί πράττων τυγχάνεις; ἢ τί quid agis? aut quid te dicamus, dic per
Φῶμεν πρὸς θεῶν σε πρὸς τὸν βίον συλλελεῖν; Deos, ad vitam conferre? *dicat sane, si ju-*
Φαίη ἂν, εἰ τὰ δίκαια καὶ ἀληθῆ θέλοι λέ- *sta & vera velit dicere*, Navigare quidem,
γειν, ὅτι πλεῖν μὲν, ἢ γεωργεῖν, ἢ στρα- aut agrum colere, aut militare, aut artem
τεύεσθαι, ἢ τινα τέχνην μετιέναι θᾶττον 95 quamcunque tractare, superfluum mihi vi-
εἶναί μοι δοκεῖ· κέκραγα δὲ, καὶ αὐχμῶ, καὶ detur: sed clamo, & squaleo, & frigida
ψυχρολυτῶ, καὶ [c] ἀνυπόδετος τῷ χειμῶ- lavor, & nudis pedibus per hiemem cir-
νος περιέρχομαι· καὶ ὥσπερ ὁ Μῶμος, τὰ cumeo, & velut Momus, quae ab aliis
ὑπὸ τῶν ἄλλων γιγνόμενα συκοφαντῶ· καὶ fiunt, ea calumnior. Et si quis divitum
εἴ μού τις ὠψώνησε τῶν πλουσίων πολυτελῶς, 1 sumtuose obsonavit, aut meretricem habet,
ἢ ἑταίραν ἔχει, τοῦτο πολυπραγμονῶ, καὶ de hoc laboro atque indignor: *si vero ami-*
ἀγανακτῶ. εἰ δὲ τῶν φίλων τις ἢ ἑταίρων *corum aliquis aut sodalium decumbit ae-*
κατάκειται νοσῶν, ὀπτικῆς τε καὶ θερα- *grotus*, auxilio & curatione indigens,
πείας δεόμενος, ἀγνοῶ. τοιαῦτα μοὶ ὄφλη- 5 ignoro. *Tales sunt nobis, Dii, istae be-*
[d] μῖν, ὦ θεοὶ, ταῦτα τὰ θρέμματα. *luae.*

Οἱ δὲ δὴ Ἐπικούρειοι αὐτῷ λεγόμενοι, 32. *Illi vero eorum, qui Epicurei vocan-*
μάλα δὴ καὶ ὑβρισταί εἰσι, καὶ ὁ μετρίως *tur, vel maxime contumelioſi sunt, nec me-*
dio-

a Ἰταμώτατος] Recte sic O. Ἰταμότατος Edd. omnes male. *b* Δὴ] Deficit in O. *c* Ἀνυπόδητος] Sic Edd. vett. omnes. Ἀνυπόδητος *S.* & *Amst.* *d* Ἡμῖν] Ὑμῖν *Fl.* sola.

90. Ἢν ἔρῃ] Ἐὰν ἐρωτήσῃς. *G.*

98. Ὁ Μῶμος] Τοιοῦτον τὸν Μῶμον ὁ Λυκιανὸς θεὸν ὀνο-
τίθησι μεμφόμενον τὰ ὑπὸ τῶν θεῶν γινόμενα. *P.*

87. Ἰταμώτατος] O. solus recte sic hanc vocem scribit. Impressi omnes *ἰταμότατος*. *M. du S.*
Ἰταμώτατος] Conf. supra *Asin.* c. 6. *J. F. R.*

96. Κέκραγα] Quasi *sum clamans*. De his praeterito praesentibus vid. Cl. *S. Clarke* ad *Hom.* Il. A. 37. — ὃς Χρύσῃν ἀμφιβέβηκας. Et Dial. seq. *Bis Accus.* c. 3. κεκράγασι — καὶ ἀγανακτοῦσιν. Ibid. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν ἀεὶ κεκραγότων. Amat hoc verbum inprimis in praeterito, loco praesentis collocari; unde forsan factum, ut unicum tempus paullo post futuri, quod in toto Novo Foedere occurrit, nimirum κεκράξονται *Evang. Luc.* XIX. 40. sit loco futuri ordinarii. *J. F. R.*

97. Ἀνυπόδητος] Conf. supra *Asin.* c. 16. m. ibique notata. *J. F. R.*

6. Ἡμῖν] Sic Ed. *Fl.* In reliquis ὑμῖν. *M. du S.*

12. Πᾶσαι τὸν βίον] Genus humanum, quod Noſtro familiare est, ab aliis quoque saepe sic vocari, exemplis plurimis demonstravit *Casaubonus* ad Athen. 15, 5. ubi neque hunc locum laudare omisit, neque illud non monuit, *vitam* eodem modo dici *Senecae* atque *Plinio*: nos paullo ante & hic *saeculum* bonis itidem auctoribus vocamus. *J. M. G.*

Ibid. Τὸν βίον] Ita supra T. I. Tim. §. 25. πρὸ πολλοῦ ἐκλελοιπὸς ὢν τὸν βίον, *quae jam pridem inter homines defecit.* Alia, de tota vitae ratione, vid. in *Amor.* c. 20. & 33. Ac *Gall.* c. 5. pr. *J. F. R.*

18. Ἡμῖν ἀσφαλίσαλα] Etsi Paris. quoque haberet ὑμῖν, in versione tamen dederat *nobis*; quod cum sensus postulet; quia oratio pertinet ad omnes Deos consultantes, qui hic opponuntur hominibus, haud gravate Florentinae lectionem recepi, *Solano* etiam jubente, qui ita in *Junt.* emendarat. Et licet ὑμῖν defendi queat, quod oratorum more concludat Jupiter, dicatque quasi: agite ergo, eligite quae vobis utilia; tamen quia principio capitis bis ter ἡμῶν, & ἡμῖν dicens se ipsum non excludit, praestiterit clausulam huic propositioni respondere. *J. F. R.*

21. Ἐσθῶν]

diocriter nos perſtringunt, nec curari res humanas dicentes a Diis, neque omnino quae fiant, inſpici. Itaque tempus eſt ut rationem harum rerum habeamus. Nam ſi ſemel hi perſuadere ſaeculo poterunt, non mediocriter eſurietis. Quis enim adhuc ſacra vobis faciat, ſi hoc nihil ſibi profuturum ſperet? Quae quidem Luna accuſet, omnes heri, narrante hoſpite, audiviſtis. Ad haec jam, quae & hominibus utiliſſima, & ſecuriſſima nobis ſint, conſulite.

33. Haec ubi dixit Jupiter, crebris concio vocibus perſonuit, cum omnes ſtatim clamarent, *fulmina! combure! obtere! in barathrum! in Tartarum ad Gigantes!* Imperato rurſus ſilentio, Jupiter, *Erunt iſta, ut vultis*, inquit, *& omnes cum ipſa dialectica peribunt. Verum, ut nunc eſt, puniri quemquam nefas. Feſti enim, ut noſtis, dies ſunt per menſes hoſce quatuor: & jam imperavi juſtitium. Novo igitur anno, ineunte vere, mali male terribili fulmine peribunt.*

ἡμῶν καθάπαξ], μήτε ὀλιγωρεῖν τὰ ἀνθρωπίνων λέγοντες τοὺς θεοὺς, μήτε ὅλως τὰ γιγνόμενα ὑπὸ σκοπεῖν, ὅτε ὥρα ὑμῖν λογίζεσθαι, διότι ἢν ἅπαξ ὑτοὶ πεῖσαι τὸ βίον δυνηθῶσιν, ὑ μετρίως πεινήσετε. τίς γὰρ ἂν ἔτι θύσειεν ὑμῖν, πλέον ὐδὲν ἔξειν προσδοκῶν; ἃ μὲν γὰρ ἡ σελήνη αἰτιᾶται, πάντες ἠκούσατε τοῦ ξένου χθὲς διηγουμένου. πρὸς ταῦτα βουλεύεσθε ἃ ἐν τοῖς ἀνθρώποις γένοιτ' ἂν ὠφελιμώτατα, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέστατα.

Εἰπόντος ταῦτα τοῦ Διὸς, ἡ ἐκκλησία διετεθρύλλητο· καὶ εὐθὺς ἐβόων ἅπαντες, κεραύνωσον, κατάφλεξον, πάτριψον, ἐς τὸ βάραθρον, ἐς τὸν Τάρταρον ὡς τοὺς Γίγαντας. ἡσυχίαν δὲ ὁ Ζεὺς αὖθις ἐποιήσατο· Ἔσται ταῦτα, ὡς βούλεσθε, ἔφη, καὶ πάντες πατρίψονται αὐτῇ διαλεκτικῇ· πλὴν τόγε νῦν εἶναι, δοκεῖ μοι κολάζεσθαί τινα, ἱερομηνία γάρ ἐστιν, ὡς ἴστε, μηνῶν τούτων τεττάρων, καὶ ἤδη τὴν ἐκεχειρίαν ἐπηγγειλάμην. ἐς νέωτα δὲ ἀρχομένου ἦρος, κακοὶ κακῶς ἀπολοῦνται τῷ σμερδαλέῳ κεραυνῷ.

Ἦ,

---

e Ἡμῶν] Receptum ex *Fl.* Ὑμῶν cett. f Ἐπηγγειλάμην] Περιηγγειλάμην P. g Οὗν ἀρχομένου] Ἀρχ. ἦν *Fl.*

21. Διετεθρύλλητο] Θορύβου ἐν ταραχῇ ἐπληροῦτο. *V.*

29. Τὴν ἐκεχειρίαν] Τὴν πρὸς ὀλίγον εἰρήνην. *V.*

30. Ἐς νέωτα] * Εἰς τὸ ἑξῆς, ὅτοι τὸ ὑπερχόμενον ἔτος. ἔστι δὲ χρόνου δηλωτικὸν ἐπίρρημα τοῦ μέλλοντος. τοῦ μὲν γὰρ παρωχημένου δηλωτικὸν τὸ πέρυσι, τοῦ δὲ ἐνεστῶτος τὸ τῆτες, τοῦ δὲ μέλλοντος, ἐς νέωτα. *V.* (Eſt autem temporis adverbium futuri; praeteriti namque ſignificativum τὸ πέρυσι: praeſentis autem τὸ τῆτες: futuri, ἐς νέωτα. Haec in principio τοῦ Λεξιφάνους. G.)

* Εἰς τὸ ἑξῆς] In altero *Voſſiano* partem hujus Scholii priorem tantum inveni, in altero poſteriorem; quare in unum jam contraxi. *J.F.R.*

21. Ἐβόων] Quisquis miraris tumultuantes in concilio Lucianeos Deos, Senatum Romanum audi apud *Tacitum* ſub Imperatoribus non raro ſic tumultuarie ſuccamantes. *M. du S.*

26. Αὐτῇ διαλεκτικῇ] Conf. ſupra de σὺν recte omiſſo, ad c. 27. Et *Gall.* 26. *J.F.R.*

27. Ἱερομηνία — τεττάρων] Abſurdum; ſed conſulto, ridiculi cauſa dictum. Conſtat autem hunc Libellum ſcriptum medio menſe decembri videri voluiſſe, quo tempore Saturnalia Romae celebrabantur. V. c. 26. Sed cur *quatuor menſes* addat neſcio. *M. du S.*

Ἱερομηνία — τεττάρων] Fruſtra quaeſivi in hiſtoria temporum Luciani *ferias quadrimeſtres*. Fieri tamen poteſt, ut *ſupplicatio quatuor menſium* inſtituta ſit, cum Julio Caeſari, *Dione* teſte L. 40. p. 144. B. *ſexaginta dierum* ſit decreta. Plane fictitias putat has ferias Doctiſſimus *Dukerus* in Addendis ad *Thucyd.* p. 672. Qui caeteroquin illam notionem ἱερομηνίας, quae ad omne genus feriarum pertinet, praeclare jam explicaverat ad 3, 56. itemque ad 5, 54. Porro ἐκεχειρίαν *juſtitium* vertere, quam *inducias* malui: cum non de bello, ſed de differendis noxiorum ſuppliciis ſermo ſit. *J.M.G.*

30. Ἐς νέωτα] Habuimus ſupra T. I. *Hermot.* c. 4. ſub init. Et ante etiam ex *Theocr.* ni fallor, ἀεὶ γεωργὸς εἰς νέωτα πλούσιος. Adderem *Alciphr.* III. Ep. 23. p. 328. & 48. p. 384. aliosque, ſi quid opus foret. *J.F.R.*

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

Haec ubi dicta, ſuperciliis pater annuit atris.

Περὶ δὲ Μενίππου ταῦτα, ἔφη, μοι δοκεῖ, ἀφαιρεθέντα αὐτὸν τὰ πτερὰ, ἵνα μὴ καὶ αὖθις ἔλθῃ ποτὲ, κομᾷ τῷ Ἑρμῇ ἐς τὴν γῆν καταπεμφθῆναι τήμερον. καὶ ὁ μὲν ταῦτα εἰπὼν, διέλυσε τὴν σύλλογον. ἐμὲ δὲ ὁ Κυλλήνιος τῇ δεξιᾷ ὠτὸς ἀποκρεμάσας, ἀφῆκε ἑσπέραν χθὲς κατέθηκε Φέρων ἐς τὸν Κεραμεικόν. Ἅπαντα ἀκήκοας, ἅπαντα, ὦ ἑταῖρε, τὰ ἐξ οὐρανοῦ. ἄπειμι τοίνυν καὶ τοῖς ἐν τῇ Ποικίλῃ περιπατοῦσι τῶν φιλοσόφων, αὐτὰ ταῦτα εὐαγγελιούμενος.

34. *De Menippo autem*, ait, *haec mihi placent. Amputatis alis, ne qua iterum huc veniat, a Mercurio hodie deferatur in terram.* His dictis, concionem dimiſit. Me vero Cyllenius dextra aure ſuſpenſum heri circa veſperam in Ceramico depoſuit. Omnia audiſti, ſodalis, *allata* e caelo, omnia. Abeo jam, ambulantibus in Poecile philoſophis bonum illum nuncium allaturus.

35. Τὰ πτερὰ] Καὶ τί τὸ κωλύον, καὶ αὖθις ἀναπεσόντα ἀπὸ τοῦ πτέρυγας ἐκ γυπῶν ἀναπτῆναι ταύταις ἐκ πάλιν. G.

38. *Ὁ Κυλλήνιος] Ἑρμῆς ὁ τοῦ Κυλλήνη γεγονώς. V.

* Ὁ Κυλλήνιος] Ad alia verba relatum hoc Schol. in ſedem propriam revocarat M. du S.

32. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν] *Hom.* Il. A. 528. M. du S.

41. Κεραμεικόν] Athenis itaque ſcriptus hic Dialogus. M. du S.

BIS

BIS ACCUSATUS, SEU TRIBUNALIA.

ΔΙΣ ΚΑΤΗΓΟΡΟΥΜΕΝΟΣ, Η ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, JUSTITIA, PAN, ATHENIENSIS, ALIUS ET ALIUS, ACADEMIA, STOA, EPICURUS, VIRTUS, MOLLITIES, DIOGENES, RHETORICE, SYRUS, ET DIALOGUS.

ΖΕΥΣ, ΕΡΜΗΣ, ΔΙΚΗ, ΠΑΝ, ΑΘΗΝΑΙΟΣ, ΑΛΛΟΣ καὶ ΑΛΛΟΣ, ΑΚΑΔΗΜΙΑ, ΣΤΟΑ, ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ, ΑΡΕΤΗ, ΤΡΥΦΗ, ΔΙΟΓΕΝΗΣ, ΡΗΤΟΡΙΚΗ, ΣΥΡΟΣ, καὶ ΔΙΑΛΟΓΟΣ.

JUPIT.

DIspereant vero quotquot philosophorum apud folos felicitatem esse Deos contendunt. Si enim sciant, quot hominum caussa subeamus molestias; non sane nectaris aut ambrosiae nos nomine beatos praedicent, Homero nimirum fidem habentes, caeco homini atque impostori, beatos vocanti nos, & caelestia enarranti, qui neque videre, quae in terra sunt poterat. Jam Sol quidem hicce curru juncto per totum diem caelum obit, igni indutus, & refulgens radiis, neque tantum otii agens, quantum auri scalpendae, quod ajunt, suf-

ΖΕΥΣ.

1 Ἀλλ' ἐπιτρέψειεν ὁπόσοι τῶν φιλοσόφων μόνοις τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς. εἰ γὰρ ἤδεσαν ὁπόσα τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα πάσχομεν, οὐκ ἂν ἡμᾶς τῷ νέκταρι ἢ τῇ ἀμβροσίᾳ ἐμακάριζον, Ὁμήρῳ πιστεύσαντες ἀνδρὶ τυφλῷ καὶ γόητι, μακαρας καλοῦντι ἡμᾶς, καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ διηγουμένῳ, ὃς οὐδὲ τὰ ἐν τῇ γῇ καθορᾶν ἐδύνατο. αὐτίκα γέ τοι ὁ μὲν ἥλιος οὑτοσὶ, ζευ-
10 ξάμενος τὸ ἅρμα, [a] πανημέριος τὸν οὐρανὸν περιπολεῖ, πῦρ ἐνδεδυκὼς, καὶ τὴν ἀκτῖνα ὑπερίλεως, οὐδὲ ὅσον [b] κνήσας τὰ ὄνυχε φα-

[a] Πανημέριος] Παμμήτωρ Fl. [b] Κνήσασθαι] Ἀλφήσασθαι G. Ἀλφήσασθαι P.

12. Κνήσας τὸ ὄνυχ] Aurem scalpere. G.

ZHN &c.] *Bas.* 1. & 2. Ζηνὸς, Ἑρμοῦ, &c. Sed quia nomina Latina in *Par.* in primo casu erant collocata, etiam Graeca sic ordinavi, quod & factum ab Cl. *Hemsterh.* in *Tim. Prometh.* atque alibi. In aliis Edd. abest personarum inscriptio. *J.F.R.*

ΖΕΥΣ] In omnibus deerat nomen Jovis loquentis. Ipsa *B.* quae pro more suo omnes Dialogi personas adscribit, *Jovis* quidem primo loco nomen habet, sed Catalogo finito, non repetit. *M.du S.*

1. Ἀλλ' ἐπιτρέψειεν] Scharii duo e quopiam poëta Comico desumpti. Sic autem legendi videntur:

Ἀλλ' ἐπιτρέψειεν ὁπόσοι τῶν τοφῶν μόνοις
Τὴν εὐδαιμονίαν φασὶν εἶναι τοῖς θεοῖς.

Sed prior versus a Luciano, ut legitur, interpolatus videtur; quamobrem nihil mutandum. *F.G.*

6. Τυφλῷ] Homerum a coecitate sic dictum scribunt *Herodot.* & *Plutarch.* ὔμηρον enim coecum appellant Cumani. *G.C.*

Τυφλῷ] De Homeri coecitate vid. notata ad 2. *Ver. Hist.* c. 20. No. 66. *J.F.R.*

7. Μάκαρας] *Iliad.* Δ. 127. &c. *M.du S.*

12. Κνήσας τὸ ὄνυχ] Paroemia. *J.B.*

Κνήσασθαι] Mf. pro εἰ δὲ ὅσον κνήσας τὸ ὄνυξ, φασὶ χολὴν ἄγειν. scribit εἰ δὲ ὅσον ἀλφήσασθαι τὸ ὄνυξ, φασὶν, χολὴν ἄγειν. *Non tantum otii habens ut aurem inveniat*, hoc est, *tangat*. ἀλφαίω & ἀλφαίνω est invenio. *J.G.G.*

Κνήσας] Sic Edd. Addiderat *Solan.* conferend. *Rhet.* c. 11. Ibi habemus τῷ δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνώμενον. At quis dubitat κνᾶσθαι *scalpere* significare? Iu-

Φασι, σχολὴν ἄγων. ἢν γάρ τι καὶ ὀλίγον ὑπορραθυμήσας λάθῃ, ἀφηνιάσαντες οἱ ἵπποι, καὶ τὸ ὅδε ὠθούμενοι, κατέφλεξαν τὰ πάντα. ἡ σελήνη δὲ ἄγρυπνος καὶ αὐτὴ περιέρχεται, φαίνουσα τοῖς κωμάζουσι, καὶ τοῖς [a] ἀωρὶ ἀπὸ τῶν δείπνων ἐπανιοῦσιν. ὁ Ἀπόλλων [b] τε αὖ πολυπράγμονα τὴν τέχνην ἐπανελόμενος, ὀλίγου δεῖν τὰ ὦτα [c] ἐκκεκώφωται πρὸς τῶν ἐνοχλούντων καὶ χρείαν τῆς μαντικῆς. καὶ ἄρτι μὲν αὐτῷ ἐν Δελφοῖς ἀναγκαῖον εἶναι, μετ' ὀλίγον δὲ εἰς Κολοφῶνα θεῖ, κἀκεῖθεν εἰς Ξάνθον [d] μεταβαίνει, καὶ δρομαῖος αὖθις εἰς τὴν Κλάρον, εἶτα εἰς Δῆλον, ἢ εἰς Βραγχίδας, καὶ ὅλως, ἔνθα ἂν ἡ πρόμαντις, πιοῦσα τοῦ ἱεροῦ νάματος, καὶ μασησαμένη τὴν δάφνης, καὶ τὸν τρίποδα [e] ἀσφαλισαμένη, κελεύῃ παρεῖναι, ἄοκνον χρὴ αὐτίκα μάλα παρεστάναι συνείρουσα τοὺς χρησμούς, ἢ οἴχεσθαι τὴν δόξαν τὴν τέχνης. ἐῶ

ficiat. Si enim vel paullum per imprudentiam remittat, excussis frenis equi, & via deflectentes, comburant omnia. Luna vero pervigil & ipsa circumit, lucens comissantibus, & intempesta nocte de coena redeuntibus. Rursus Apollo, negotiosam artem qui sibi delegerit, parum abest quin obsurdescat ab his, qui divinationis indigentes negotium illi facessunt: & jam quidem Delphis esse cogitur, paullo post currit Colophonem, & inde Xanthum transit, tum curriculo rursus Clarum, tum in Delum, aut ad Branchidas: & in universum quocumque illum Antistita sacro liquore poto, & commansa lauro, & commoto tripode, adesse jubeat, impigrum oportet confestim praesto esse, consuentem oracula, nisi velit perire sibi artis gloriam. Omitto enim

a Ἀωρὶ] Ita *S. P. P.* & marg. *A1.* Ἀωρία cett. Edd. tui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. b Τε αὖ] Non legitur in *Fl.* c Ἐκκεκώφωται] Restitui ex *B2. V2.* & *S.* Ἐκκεκώφηται enim cett. omnes. d Μεταβαίνει] Μετήχθη *Fl.* Nil mut. P. e Διασεισαμένη κελεύῃ] Διασείσασα κελεύσῃ P. & marg. *A1.*

14. Ἀφηνιάσαντες] Τὸν χαλινὸν ἀπορρίψαντες. *V.*

Interim ad stabiliendam vulgatam aliquid confert. *J.F.R.*

18. Ἀωρὶ] Illud ἀωρία natum suspicetur quis α. repetito ex sequente ἀπὸ. Alius contra ἀωρὶ amisisse α praedicabit, quod absorptum sit ab α sequente. Ego ἀωρὶ praefero, ob hiatum qui alioqui κακοφωνίαν parit; & ἀωρία saltem cum puncto subscripto scribendum fuisse arbitror, quod Edd. pariter omiserunt, excepta *B1.* Nam si neutrum plurale foret, pro adverbio positum, accentus esset ἀώρια. *J.F.R.*

20. Ἐκκεκώφωται] Sic *V2. B2. S.* & *A.* In reliquis mendose ἐκκεκώφηται legitur. *M. du S.*

23. Κολοφῶνα] De hoc oracuio Cl. *Potterus* silet. Apollinis Clarii erat. A Germanico consultum legimus apud *Tacit.* A. II. 54. Lolliae quoque Paulinae, apud eundem A. XII. 22. inter alia objectum, quod hoc oraculum super nuptiis Imperatoris Claudii consuluisset. *Strabo*, qui circa Augusti tempora scripsit, loquitur de illo oraculo, quasi sua aetate fama ejus tantum, non ipsum superfuerit; memorans τὸ πρὸ τῆς Κολοφῶνος ἄλσος τοῦ Κλαρίου Ἀπόλλωνος, ὃ ἦν μαντεῖον ποτε ἦν παλαιόν. L. XIV. p. 642. Forte igitur post ejus tempora illud ut alia quaedam, restitutum. Tanquam suis quoque temporibus celeberrimi ejus meminere non hic tantum Lucianus, sed & *Philostratus* Vit. Apollon. IV. 1. & *Porphyrius*, *Jamblichusque* in hujus lib. de Myst. Ægypt. §. III. c. 11. qui δι' ὕδατος χρηματίζεσθαι eo loco ajunt: εἶναι γὰρ πηγὴν ὑπὸ ἄντρῳ καλαγγίῳ, καὶ ἀπ' αὐτῆς πίνειν τὴν προφῆτιν. Nonnulla etiam de hoc oraculo *Paus.* in Achaic. p. 210, habet, qui illud ut & Branchidarum in Mileto *jussu* suo tempore non ἐξεργασμένα *absoluta* ait; quod firmat conjecturam nostram, inquit Cl. *Olearius* (ex quo haec desumpta ad *Philostr.* p. 140.) de restaurato hoc templo paulo post quam *Strabo* scriberet sua. Plura de Colophonio hoc oraculo collegit *Schol. Apollonii* Argon. I. vs. 308. Cave autem, quia Clarii Apollinis oraculum fuisse apud *Strabonem* l. c. dicitur, cum oraculo Clario confundas, quod viro Clarissimo fraudi fuisse credo, cum Colophonium oraculum in Luciani *Pseudomanti* sibi visus est deprehendisse. De Clario enim illic sermo est; de Colophonio ne hilum quidem deprehendes. Hic enim, ut vides, diserte distinguuntur. Meminit & alibi Noster. Vide Z. τρ. c. 30. *M. du S.*

24. Ξάνθον] Oraculum Pataraeum tangit, de quo *Virg.* Æn. IV, 143. —

Qualis ubi hibernam LYCIAM XANTHIQUE FLUENTA

Del-

enim dicere, quas ipsi artis tentandae causſa inſidias ſtruant, dum agninas carnes atque teſtudines una coquunt, adeo ut niſi acutas nares haberet, deriſo illo abiret Lydus. Aeſculapius quidem, vexatus ab aegrotantibus, videtque aſpera, & inſuavia tangit, & ex alienis calamitatibus ſuos haurit dolores. Quid vero ſi ventos dicam plantarum cultum adjuvantes, & navigia deducentes, & adſpirantes ventilantibus; aut advolantem ad omnes ſomnum; aut ſomnia quae cum ſomno pernoctant, & oracula illi ſubjiciunt? Haec enim omnia Dii prae hominum amore elaborant, & ad vitam in hac terra ſingulis conferunt.

2. Et tamen reliquorum *negotia* mediocria. Ego vero ipſe rex & pater omnium, quot injucunda ſuſtineo, quot negotia ha-

γὼ λέγειν [f] ὁπόσα ὀπὶ πείρᾳ τ μαυλικῆς ὀπιτεχνῶν αὐτῷ, ἄρνεια κρέα καὶ χελώνας ἐς τὸ αὐτὸ ἕψουσες· ὥστε εἰ μὴ τ ῥῖνα ὀξὺς ἦν, καὶν ἀπῆλθεν αὐτῦ ὁ Αυδὸς καλαγελῶν. ὁ μὲν γὰρ Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλούμενος, ὁρῇ τε δεινὰ, θιγγάνει τε ἀηδέων, ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπῦται. τί γὰρ ἄν, εἰ τὺς ἀνέμους φυτουργοῦντας [g] λέγοιμι, καὶ ὠθοῦντας τὰ πλοῖα, καὶ τοῖς [h] λικμῶσιν ὀπιπνέοντας; ἢ τ ὕπνον ὀπὶ πάντας φερόμενον, ἢ τ ὄνειρον μετὰ τῦ ὕπνου παννυχερεύοντα, καὶ ὑποφητεύοντα αὐτῷ; πάντα γὰρ ταῦτα ὑπὸ φιλανθρωπίας οἱ θεοὶ πονῦσι, καὶ πρὸς τ ὀπὶ τ γῆς βίον ἑκάστοις [i] συλλεγῦσι.

Καίτοι τὰ μὲν τ ἄλλων μέτρια· ἐγὼ δὲ αὐτὸς ὁ πάντων βασιλεὺς, καὶ πατὴρ, ὅσας μὲν ἀηδίας ἀνέχομαι, ὅσα δὲ πράγματα

[f] Ὁπόσα ἐπὶ πείρᾳ] Ὅσα ἐπὶ πείραν P. πείραν etiam P. Sed πείρᾳ Fl. J. H. B1. Fr. S. [g] Φυτουργοῦντας] Φυσσῶντας vel φυσουργοῦντας conjicit M. du S. [h] Λικμῶσιν] Pell. poteſt etiam legi λειμῶσιν, ſenſu optimo. [i] Συλλεγῦσι] Σωτελοῦντες P. Ξωτελοῦντες marg. A1.

Deſerit, ac Delum maternam inviſit Apollo. M. du S.

28. Διασεισαμένη] Sic etiam Fl. cum cett. Quare nihil mutavi, etſi alias activum Noſtro aliisque potius frequentatur; nec medium adeo facile ſe obferet. Sed med. forma σείομαι pro *plaudo*, Liban. Ep. 1001. p. 468. Ὁ δὲ ἐχάρη, τὸ θέατρον δὲ ἐσείετο. Quem ſignificatum *Wolfius* in Edit. nupera ex *Creſollii* Theatr. Rhet. probat. Niſi & hic potius ἐσείετο ſit paſſivum, i. e. *commovebatur theatrum* (plaudendo). J. F. R.

32. Ἐπὶ πείρᾳ] Servavi Lectionem Edd. potiorum. Etſi ἐπὶ πείραν non damno. Ἐπὶ enim cum dativo conſilium, conditionem, cauſſam ſignificare, ſatis dictum ſupra I. *Ver. Hiſt.* 19. Addo tantum *Aeſop.* fab. 6. ἐπὶ τῇ ἑκάστων ὠφελείᾳ τοῦτο ποιεῖν. *Se id utilitatis eorum cauſſa facere.* Adi etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* II. c. 24. ubi ἐπ' ἐλευθερίᾳ eſt, *ea conditione, ut liberi eſſent.* Aliud eſt ἐπὶ τ πείρας. E. c. *Ariſtid.* Or. pro Rhet. T. 2. Ed. *Jeb.* p. 2. ὅστις — τοῦτο ἐπὶ τ πείρας ἄριστα δείκνυσι. *Quiſquis id optimè ipſo experimento, ipſo facto, comprobaverit.* J. F. R.

33. Ἄρνεια κρέα, καὶ χελώνας, ἐς τὸ αὐτὸ ἕψουσες] Haec reſpiciunt Pythiae reſponſum, quod dedit Croeſi legatis, cum id conſulerent de Rege, quid tum ageret, apud *Herodotum* lib. 1. c. 47. Meminit etiam ſuperius in Jove Tragoedo. J. G. G.

Ἄρνεια κρέα] *Herodotum* vide. Paſſim alibi tangit noſter. V. Z. ἐλ. c. 14. & Z. τρ. c. 30. M. du S.

Ibid. Χελώνας] Supra *Jov. Trag.* c. 30. χελώνης ait. Item *Jov. Conf.* c. 14. Forſan & hic χελώνης legendum. J. F. R.

35. Ὁ Αυδὸς] Midas. F. G.

36. Ὑπὸ τ νοσούντων ἐνοχλ.] *Senarius luxatus.* F. G.

37. Ὁρῇ τε &c.] Senarii duo e veteri poëta deſumpti ſic videntur corrigendi. Ὁρῇτε δεινὰ, θιγγάνει τ' ἀηδέων. Ἐπ' ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς ἰδίας λύπας καρπεῦται. Praecedens autem ſenarius ſic ſtare poſſet — Ἀσκληπιὸς ὑπὸ τ νοσούντων ἀσκελὴς ἐνοχλούμενος. &c. F. G.

Ὁρῇ τε] *Hippocratis* verba ſunt, a Tragico, ut videtur, retractata. Vide *Plut.* 519. ubi paulo aliter leguntur. Addo a Cl. *Kuſtero* monitus, *Tzetz.* Chil. VIII. 155. M. du S.

Ὁρῇ τε δεινὰ] Lepide huc translata *Hippocratis* verba περὶ φυσῶν 1, 6. J. M. G.

Ὁρῇ — θιγγάνει — ἀλλοτρίῃσί τε συμφοραῖς] Dedita opera haec Ionice inſerui, quia Medice loquitur Hippocratem imitatus; ſed & συμφοραῖσιν tum ſcribendum. Locum Cl. *Geſn.* jam indicavit. J. F. R.

40. Φυτουργοῦντας] Fortaſſis ſcripſerat φυσουργ—; quod quia novum eſt, malim φυσσῶντας. M. du S.

42. Ἡ τ ὕπνον] Qualis Deus ſit *Somnus* & *Somnium*, vid. 2. Iliad. & *Virg.* VI. Æn. De ratione ſomniorum vide *Luciani* Somnium, ſive Gallum. *Homer.* in Odyſſ. XIX. G. C.

τα ἔχω πρὸς τοσαύτας φροντίδας διῃρημέ-
νῳ; ᾧ πρῶτα μὲ τὰ τ' ἄλλων θεῶν ἔργα
ἐπισκοπεῖν ἀναγκαῖον, ὁπόσοι τι ἡμῖν συν-
διαπράττουσι τ' ἀρχῆς, ὡς μὴ βλακεύωσιν
ἐπ' αὐτοῖς· ἔπειτα δὲ ᾗ αὐτῷ μυρία ἄπρα-
πράττειν, ᾗ μόλις ἀνέφικτα ὑπὸ λεπτό-
τητος. ἐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τ
διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ [a] χαλάζας, καὶ
πνεύματα, ᾗ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησά-
μενος, ᾗ διατάξας, πέπαυμαι τ' ὀπὶ
μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος· ἀλλά
με δεῖ ᾗ ταῦτα μὴ ποιεῖν, ἀποβλέπειν δὲ
καὶ τ' αὐτὸν χρόνον [b] ἀπαλλαχόσε, καὶ
πάντα ἐπισκοπεῖν, ὥσπερ τ' ἐν τῇ Νεμέᾳ
βουκόλον, τοὺς κλέπτοντας, τοὺς ἐπιορκοῦν-
τας, τοὺς θύοντας, εἴ τις ἔσπεισε, πόθεν
ἡ κνίσα ᾗ ὁ καπνὸς ἀνέρχεται, τίς νοσῶν ἢ
πλέων ἐκάλεσε· ᾗ τὸ πάντων ἐπιπονώτα-
τον, ὑφ' ἕνα καιρὸν ἔν τε Ὀλυμπίᾳ τῇ ἑ-
κατόμβῃ παρεῖναι, καὶ ἐν Βαβυλῶνι τοὺς
πολεμοῦντας ἐπισκοπεῖν, ᾗ ἐν Γέταις χα-

beo, inter tot curas distractus? cui primum ipsa Deorum opera inspicere necesse sit, quotquot imperii nostri aliquam partem nobiscum administrant, ne quid negligenter faciant; ac deinde sexcenta alia per me peragenda, quae vix assequi propter tenuitatem licet. Non enim, cum illa tantum, quae ad summam administrationis pertinent, pluvias, grandines, ventos, & fulgura ipse dispensavi atque ordinavi, quietus sum & particularibus curis liber: verum facere quidem ista me oportet, sed eodem tempore usque quaque respicere ad omnia, ut illum in Nemea pastorem; ad fures, ad pejerantes, ad sacrificantes, si quis libavit, unde nidor & fumus veniat, quis aegrotus aut navigans vocaverit? quodque omnium laboriosissimum est, eodem tempore adesse Olympiae ad hecatombam, & Babylone ad inspiciendos belligerantes, & grandinem demittere apud Getas, & e-

pu-

a Χαλάζας] Χαλάσας male *H*1. & 2. quod emendarat in marg. *Gesn.* b Ἀπαλλαχόσε] Ἀπαλλαχῶσι male P. Ἀπαλλαχοῦ marg. *AIW.*

54. Ὡς μὴ βλακεύωσιν ἐπ' αὐτοῖς] Αὐτὶ τοῦ μὴ ἀργίας * ἀμελλοντες τ' ἔργων † ἄπτων). τὸ γὰρ βλακεύειν ἐπὶ τῷ μὴ ‡ θρύψεως τι ἐπιτελούντων λέγεται. *V.*

64. Ὥσπερ τ' ἐν τῇ Νεμέᾳ βουκόλον] Νεμέα ἐστὶ τόπος ἐν τῇ Κορινθιακῇ ὡδὶ § Τρητὸν λεγόμενον, ἔ Ἡρακλῆς τ' λέοντα φονεύσας, τὰ Νέμεια ἐπιτελεῖν κατήρξατο. ὁ τότε τῇ Νεμέᾳ πρὸ τοῦ Ἡρακλῆ τ' λέοντα κατεργάσασθαι, οἱ βουκόλοι ἀγριώτατοι ἔ φιλοπράγμονες ἦσαν, φόβῳ τοῦ μὴ παθεῖν ὑπὸ τοῦ λέοντ' τὰ βουκόλια. *V.*

* Διαμέλλοντες] Διαμέλοντας ante editum.
† Ἄπτωνται] Ἄπτονται antea fuit. Mutavit *M. du S.*
‡ Θρύψεως] Θλίψεως Exc. *G.* mendose. Recte legitur in C. *M. du S.*
§ Τρητὸν] Legebatur una voce σπαρτωτὸν, sed liquet ex Pausania in Corinthiacis locum fuisse Nemeae vicinum, qui Τρητὸς dicebatur. Vid. *Sylburg. Ed.* p. 111. *J. Cler.*

51. Τοσαύτας φροντίδας] Conf. supra *Gall.* c. 22. *M. du S.*

Ibid. Διῃρημένῳ] Ambigitur interdum de scriptura hujus verbi. At vid. supra *Tox.* c. 9. f. ἀ διῃρημένα τὸ σῶμα. Ac *Dial. Mort.* V. §. 2. τ' κλῆρον — διῃρημένοις. *Diod. Sic.* L. 2. c. 41. διῃρημένης πολιτείας, *divisae Reip.* Sed *Tox.* c. 40. & 55. διῃρημένῳ recte, *sublatus.* Sic ἐπηρμένους *elatos Diod. Sic.* 2. 34. p. 147. f. Hoc enim a ἀφαίρω & ἐπαίρω, prius vero a ἀφαιρέω esse, notum quidem; sed per festinationem oblitus sum monere ad *Tox.* c. 55. No. 55. ubi id addendum fuerat, ni vellem videri ea confundere. *J. F. R.*

54. Βλακεύωσιν] Non tam stuporis hic notionem subesse, quam tarditatis alicujus & negligentiae, etiam *Scholiastes* ad h. l. observat. Conf. de hac significatione *Spanhem.* ad *Aristoph.* Plut. 325. *J. M. G.*

60. Αἱ ἐπὶ μέρους φροντίδες] Nec haec verba ceperunt interpretes: ἐ γὰρ μόνον τὰ κεφάλαια ταῦτα τ' διοικήσεως, ὑετοὺς, καὶ χαλάζας, καὶ πνεύματα, ᾗ ἀστραπὰς αὐτὸς οἰκονομησάμενος ἔ διατάξας πέπαυμαι τ' ἐπὶ μέρους φροντίδων ἀπηλλαγμένος. cum sic interpretantur: *Non enim solum generalibus illis meae administrationis, pluviis videlicet, grandinibus, ventis, & fulguribus administratis, ceu curarum parte sublevato, quiescere mi-*

pulari apud Aethiopes. Sed ne ſic quidem effugere querelas facile eſt: verum ſaepe,

Dîque, equitesque viri dulcem per membra quietem
Per noctem capiunt: noſtros, Jovis, almus ocellos

Nondum ſomnus habet. Si qua enim vel paullum conniveamus; ilicet verus eſt Epicurus, qui pronunciat rebus nos terreſtribus nihil providere: nec contemnendum periculum, ſi homines iſta illi credant: verum ſine coronis *ac vittis* erunt nobis aedes, nidor nullus per compita, ſine libamentis crateres, frigida altaria. In univerſum nec mactabitur nec litabitur, & fames multa *ingruet.* Quae cum ita ſint, gubernatoris inſtar excelſus ſolus ſto in puppi, gubernaculum tenens manibus. Ac vectores reliqui ebrii ſunt, & forte dormiunt: at ego pervigil, cibi expers, pro omnibus *Intra animum curas, ac per praecordia verſo*, eo ſolo honoratus, quod dominus videor.

3. Itaque libenter interrogaverim Philo-

λαζᾶν, ϗ ἐν Αἰθίοψιν εὐωχεῖαζ. τὸ δὲ μεμψίμοιρον ἐδὲ ὕτω ἀφυγεῖν ῥᾴδιον, ἀλλὰ πολλάκις οἱ μὲ ἄλλοι θεοί τε, ϗ ἀνέρες ἱπποκορυσταὶ, εὕδουσι παννύχιοι· τ Δία δὲ ἐμὲ, οὐκ ἔχει ὑπνος. ᶜ εἰ γάρ πω ϗ μικρὸν ᵈ ἐπινυσάξομεν, ἀληθὴς εὐθὺς ὁ Ἐπίκυρος, ἀπρονόητους ἡμᾶς ἀποφαίνων τ ὅτι γῆς πραγμάτων· ϗ ὁ κίνδυνος οὐκ εὐκαταφρόνητος, εἰ ταῦτα οἱ ἄνθρωποι πιστεύσουσιν αὐτῷ, ἀλλ' ἀστεφάνωτοι μὲ ἡμῖν οἱ ναοὶ ἔσον), ἀκνίσωτοι δὲ αἱ ἀγυιαὶ, ἄσπονδοι δὲ οἱ ᶜ κρατῆρες, ψυχροὶ δὲ οἱ βωμοί· ϗ ὅλως ἄθυτα ϗ ἀκαλλιέρητα, ϗ ὁ λιμὸς πολύς. τοιγαροῦν, ὥσπερ οἱ κυβερνῆται, ὑψηλὸς μόνος ὅτι τ πρύμνης ἕστηκα τὸ πηδάλιον ἔχων ἐν ταῖν χεροῖν· ϗ οἱ μὲ ἄλλοι ἐπιβά) μεθύουσι, ϗ εἰ τύχοι, ἐγκαθεύδουσιν· ἐγὼ δὲ ἀγρυπνος ϗ ᶠ ἄσιτος ὑπὲρ ἁπάντων ᵍ μερμηρίζω τῇ Φρένα, ϗ τῷ Θυμὸν, μόνῳ τῷ δεσπότης εἶναι δοκεῖν τελιμμένος.

Ὥστε ἡδέως ἂν ἐροίμην τὺς Φιλοσόφυς, οἵ

c Εἰ γάρ πω &c.] Ἦν γάρ τι ϵ μικρὸν ἐπινυσάσομεν marg. *Ai.* d Ἐπινυσάξομεν] Ἐπινυσάσομεν *Fl.* e Κρατῆρες] Hoc & tria ſeqq. omiſit *Fl.* ab *oi* ad *oi* tranſiliens. f Ἄσιτος] Ἄθυτος *Fl.* Vulgatum tenet P. g Μερμηρίζω] Sic *Graev.* & *Hom.* Μερμαρίζω Edd. priores male.

72. Ἐν Αἰθίοψιν] Homericum hoc, ἀλλ' ὁ μὲ Αἰθίοπας μυτεκίαθε τηλόθ' ἐόντας. Et mox εἶθ' ὄγε τέρπετο δαιτί, ϗ τὰ ἑξῆς. *Odyſſ.* I. (v. 22.) *G.*

mihi licet. αἱ ἐπὶ μέρυς φροντίδες ſunt *ſpeciales curae*, quae ſingulis ſunt impendendae, & opponuntur τοῖς κεφαλαίοις διοικήσεως, quae ſunt, in quibus ſumma rerum vertitur. Sic autem vertes: *Non enim tantum praecipua illa mei imperii, pluvias, grandines, ventos, fulgura cum ipſe rexi & gubernavi, levatus & ſolutus ſum curis his particularibus.* *J.G.G.*

65. Βυκόλον] Conf. *Deor. Dial.* III. *M.du S.*

69. Ἐν Ὀλυμπίᾳ — Βυβ.] Hinc ego conjicio ipſa Olympiade — ſcriptum hunc libellum, & de bello illo Parthico intelligo. Sed conjectura mera eſt, nec niſi alia ſuccurrant, cui tuto ſatis credi poſſit. *M.du S.*

Ibid. Ὀλυμπίᾳ] Numerum Olympiadis omiſit *Solan.* in nota ſua, eum poſtea adjecturus; ſed qualem conjecerit quum ex tempore divinare nequeam, non implevi. *J.F.R.*

72. Ἐν Αἰθίοψιν εὐωχ.] *Hom.* Il. A. 423. *M.du S.*

74. Οἱ μὲ ἄλλοι] *Hom.* Ἄλλοι μέν ῥα θεοί τε ϵ ἄνερες ἱπποκορυσταὶ Εὗδον παννύχιοι, Δία δ' οὐκ ἔχε ἡδυμος ὕπνος. *F.G.*

Ibid. Καὶ ἄνερες ἱπποκορυσταὶ] *Hom.* Il. B. 1. *M.du S.*

78. Ἀληθὴς] Ὁ ἀληθεύων. *F.G.*

85. Ἀκαλλιέρητα] Τὸ πάντα hic deeſſe videtur, aut ſimile quid. Τὸ πάντα Interpres ſupplevit. *F.G.*

89. Εἰ τύχοι] Confer, ſi operae videtur, *Amor.* c. 42. & *Tox.* 4. *J.F.R.*

91. Μερμηρίζω] Cur in omnibus editionibus eſt μερμαρίζω? quis enim neſcit μερμηρίζω Homericum eſſe verbum? *J.G.G.*

Μερμηρίζω] Vocem hanc a *Graevio* moniti emaculavimus. *M.du S.*

Μερμηρίζω] *Hom.* Il. B. vſ. 3. Ἀλλ' ὄγε μερμήριζε κατὰ φρένα — unde orthographiam in Edd. peccantem reſtituimus. *J.F.R.*

οἱ μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι, [a] ποτὲ καὶ σχολάζειν ἡμᾶς τῷ νέκταρι καὶ τῇ ἀμβροσίᾳ νομίζουσι, μυρία ὅσα ἔχοντας πράγματα; ἰδοὺ [b] γοῦν ὑπ' ἀσχολίας τοσαύτας ἐώλους δίκας φυλάττομεν ἀποκειμένας, ὑπ' εὐρῶτος ἤδη, καὶ ἀράχνίων διεφθαρμένας· καὶ μάλιστα ὁπόσαι [c] ταῖς ἐπιστήμαις καὶ τέχναις πρὸς ἀνθρώπους τινὰς συνεστᾶσι, [d] πάνυ παλαιὰς ἐνίας αὐτῶν. οἱ δὲ κεκράγασιν ἀπανταχόθεν, καὶ ἀγανακτοῦσι, καὶ τὴν δίκην βοῶσι, κἀμὲ τῆς βραδύτητος αἰτιῶνται, ἀγνοοῦντες ὡς οὐκ ὀλιγωρίᾳ τὰς κρίσεις ἐπιμήκεις συνέβη γενέσθαι, ἀλλὰ διὰ τὴν εὐδαιμονίας, ἣν συνεῖναι [e] ἡμᾶς ὑπολαμβάνουσι· τοῦτο γὰρ τὴν ἀσχολίαν καλοῦσι.

ΕΡΜ. Καὶ τὸς, ὦ Ζεῦ, πολλὰ τοιαῦτα ἀκούων δυσχεραινόντων, λέγειν πρὸς σὲ οὐκ ἐτόλμων. ἐπεὶ δὲ σὺ αὖ περὶ τούτων τοὺς λόγους ἐνέβαλες, καὶ δὴ λέγω. [f] πάνυ ἀγανακτοῦσιν, ὦ πάτερ, καὶ χειλιάζουσι, καὶ ἐς τὸ φανερὸν μὲ ὐ τολμῶσι λέγειν, ὑποτονθορύζουσι δὲ συγκεκυφότες, αἰτιώμενοι τὸν χρόνον· ὃς ἔδει πάλαι τὰ καθ' αὑτοὺς εἰδότας, ἐργεῖν ἕκαστον τοῖς δεδικασμένοις. ΖΕΥΣ. Τί οὖν, ὦ Ἑρμῆ, [h] δοκεῖ; προ-

sophos, qui solos Deos beatos praedicant; quando vacare nos nectari & ambrosiae putent, qui infinita adeo habeamus negotia? Ecce enim prae otii inopia antiquos tot cauſſarum libellos ſervamus repoſitos, a rubigine & aranearum telis corruptos; ex eo praeſertim genere, quos ſcientiae atque artes contra homines quosdam detulere, antiquos ſane quosdam illorum. At illi clamant undique, & indignantur, & judicium invocant, & tarditatis me accuſant, ignari, non negligentia contigiſſe, ut diu adeo differrentur judicia, ſed prae illa felicitate, in qua vivere nos arbitrantur: ſic enim vocant noſtras occupationes.

4. MERC. Ipſe quoque, *Jupiter*, multa in hoc genere querentes *cum audirem*, dicere ad te non ſum auſus. Quando vero tute ſermonem de his injeciſti, dico nimirum. Omnino graviter ferunt, Pater, & conqueruntur, & aperte quidem dicere non audent, ſubmurmurant vero collatis capitibus, moras accuſantes: quos oportebat olim, conditione ſua cognita, rebus judicatis unumquemque acquieſcere. JUP. Quid ergo, Mercuri, videtur? proponimus

a Πότε] Ὁπότε marg. *A*1. b Γοῦν] Γέτοι marg. *A*1. c Ταῖς ἐπιστήμαις] Τὰς ἐπιστήμας, καὶ τέχνας — συνίσησαν P. & marg. *A*1. d Πάνυ] Abeſt a *Fl.* e Ἡμᾶς] Ὑμᾶς male H. utraque. f Πάνυ] Πάντες P. L. & marg. *A*1. Nil mut. *Fl. J.* &c. g Τὸν χρόνον] Sic Edd. omnes. h Δοκεῖ] Sic bene *Fl. H. P.* &c. Δοκῇ *J.* & *V*2.

97. Ἐώλους δίκας] Ἑωλός ἐστιν ὁ χθεσινὸς ἄρτος, ὁ μὴ διαπανώμενος τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ. ἐώλους οὖν δίκας λέγει τὰς * μήπω τελεσθείσας, ἀλλὰ φυλαττομένας. *V.*

98. Ὑπ' εὐρῶτος] Σηψεως. *V.*

99. Καὶ μάλιστα ὁπόσαι] Καὶ μάλιστα ὅσαι εἰσὶ † περὶ τὰς τεχνῶν. οἷον ὅτι γραμματικὴ κρείττων ἰατρικῆς, ἢ ῥητορικὴ γραμματικῆς. *V.*

7. Ὑπερημέρους] Παραδεικνύουσας τὴν προθεσμίαν, τουτέστι ἀμφισβητουμένας. *V.*

* Μήπω τελεσθείσας ἀλ.] Haec tria in Edd. non comparentia ſupplevit *M. du S.* nec dubito quin ex Cod. ideo etiam addidi. *J. F. R.*

† Περὶ τῶν] Ita dedit Idem, pro vulgato παρὰ τὰς τεχνῶν.

94. Μόνους τοὺς θεοὺς εὐδαιμονίζουσι] Conf. principium hujus Dial. *M. du S.*

3. Κεκράγασιν] Conf. ſupra ad Dial. proximi cap. 31. *J. F. R.*

13. Πάνυ] Πάντες P. & L. Sed neque hoc ſatis commodum. *M. du S.*

16. Συγκεκυφότες] Corpore incurvato, i. e. facie prona, ut in *Evang. Luc.* XIII. 11. καὶ ἦν συγκύπτουσα. Ubi Rev. *J. Elſn.* hoc Luciani, & aliud ex *Appiano* adfert. *J. F. R.*

Ibid. Τὸν χρόνον] *O Tempora, o mores!* Sed neſcio an ab aliis ſic Graece uſurpetur. *M. du S.*

26. Τὴν μὲ Δίκλω] Scribe Δίκλω. F. G. i. e. majuſculo Δ. tamquam nomen proprium: quod facile ei dedimus: confer ejusdem *Gujeti* notam ſequentem. *J. F. R.*

31. Σὺ δὲ, ὦ Θύγατερ] Phurnutus Jovem juſtitiæ patrem creditum ait, ea ratione, quod ſit princeps & Im-

mus illis forum judiciorum? an vis, ut in proximum annum denunciemus? MERC. Non ſane: ſed jam proponamus. JUP. Ita fac: devola, praeconio edic, forum eſſe judiciorum, in hanc formulam: *Quicumque detulere cauſſas ut veniant hodie in Areum pagum: ibi vero Juſtitiam ſorte aſſignaturam illis judices pro portione aeſtimationum ex omnibus Athenienſibus. Si quis vero injuſtum putet factum eſſe judicium, licere ipſi ad me provocanti, judicari de novo, quaſi plane judicatum non eſſet.* Tu vero filia aſſidens ad Severas Deas, ſortire dicas, & judicantibus attende.

5. JUST. Rurſus in terram? ut exacta ab illis denuo fugiam e vita, ſi ferre deridentem Injuſtitiam non poſſim? JUP. Bona ſperare fas eſt. Omnino enim jam perſuaſerunt illis Philoſophi, ut Injuſtitiae te praeferant, Sophroniſci praeſertim *filius*, qui ſummis juſtum laudibus extulit, & bonorum maximum eſſe oſtendit. JUST. Valde nimirum illi ipſi, quem dicis, ſermones de me habiti profuere, qui undecim

ἢ Θέλεις εἰς νέωτα [k] παραγγελῶμεν; ΕΡΜ. Οὔμενοῦν, ἀλλὰ ἤδη προθῶμεν. ΖΕΥΣ. Οὕτω ποίει. σὺ δὲ κήρυττε [l] καλαπτάμενος, ὅτι ἀγορὰ δικῶν ἔσται τάδε, πάντας ὁπόσοι τὰς γραφὰς ἀπενηνόχασιν, ἥκειν τήμερον εἰς Ἄρειον πάγον, ἐκεῖ δὲ τὴν μὲν Δίκην λαχεῖν σφίσι τὰ δικαστήρια καὶ τὸν λόγον τῶν τιμημάτων, ἐξ ἁπάντων Ἀθηναίων. εἰ δέ τις ἄδικον οἴοιτο γεγενῆσθαι τὴν κρίσιν, ἐξεῖναι ἐφέντι ἐπ' ἐμὲ, δικάζεσθαι ἐξυπαρχῆς, ὡς εἰ μηδὲ τὸ παράπαν ἐδεδίκαστο. σὺ δὲ, ὦ θύγατερ, καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς, ἀποκλήρου τὰς δίκας, καὶ πάρεδρος τοῖς δικάζουσι.

[m] ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν; ἵν' ἐξελαυνομένη πρὸς αὐτῶν δραπετεύω πάλιν ἐκ τοῦ βίου, τὴν ἀδικίαν ὑπαγελῶσαν ἃ φέρουσα; ΖΕΥΣ. Χρηστὰ ἐλπίζειν γε δεῖ· πάντως γὰρ ἤδη πεπείκασιν αὐτοὺς οἱ φιλόσοφοι σὲ τὴν ἀδικίας προίεσθαι, καὶ μάλιστα ὁ τοῦ Σωφρονίσκου τὸ δίκαιον ὑφεραινέσας, καὶ ἀγαθῶν τὸ μέγιστον ἀποφήνας. ΔΙΚ. Πάνυ γοῦν ὃν φὴς αὐτὸν ἐκεῖνον ὤνησαν οἱ περὶ ἐμοῦ λόγοι· ὃς παραδοθεὶς τοῖς ἑνδεκα, καὶ εἰς τὸ δε-

i Ἢ θέλεις] Εἰ θέλεις ἢ *Fl.* k Παραγγελοῦμεν] Προαγγελοῦμεν *Fl.* l Καλαπτάμενος] Καλαπτώμενος P. m ΔΙΚ. Αὖθις ἐς τὴν γῆν] Αὖθις ἐς τὴν γῆν. ΔΙΚ. male *Fl.*

29. Ἐξεῖναι ἐφέντων] Ἐκκλῆσιν δεδωκότων. *V.*
30. Ἐξ ὑπαρχῆς] Ἄνωθεν. *V.*
32. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Σεμνὰς θεὰς τὰς Ἐριννύας τούτων δὲ τὸ ἱερὸν πλησίον ἦν τῆς Ἀρείας πάγου. *V.*
40. Ὁ τοῦ Σωφρονίσκου] Τὸν Σωκράτην λέγει. *V.*

‡ Ἦν] Aberat in editis. Inſeruit *M. du S.*

Imperator univerſorum, quodque quaecumque reges facerent, ut juſta & aequa putarentur. Eadem ratione *Anaxarchus* Sophiſta in quarto hiſtoriarum Arriani antiquos ait Jovi aſſiſtentem juſtitiam feciſſe, quam interpretationem non ſatis probat. *G. C.*

Ibid. Ὦ θύγατερ] I. e. Δίκη. *F. G.*

32. Καθεζομένη παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] *Harpocration* ſcribit Athenienſes vocare Erinnyes σεμνὰς θεὰς, quaſi dicas, Deas caſtas & incorruptas. *Pauſan.* in Corinthiac. ait Semnas a Sicyoniis, Eumenides dici ab Atticis: in Attica tamen etiam Deas Semnas vocari. Has vocat *Heſiod.* in Theogon. Erinnyes. Semnis Deis oves praegnantes immolabant & melicratum. *G. C.*

Ibid. Τὰς σεμνὰς θεὰς] I. e. τὰς Εὐμενίδας. *Heſych.* Σεμναὶ θεαὶ. Τὰς Εὐμενίδας ἔτως ἔλεγον, καὶ Ἐριννύας ἐπὶ εὐφημισμῷ. *F. G.*

Ibid. Σεμνὰς θεὰς] Conſule *Heſych.* *M. du S.*

Ibid. Παρὰ τὰς σεμνὰς θεὰς] Firmat, quae monet Scholiaſtes de templo Eumenidum, *Pauſanias* in Areopagi deſcriptione, ſ. Attic. p. 52, 21. Omnia copioſe illuſtravit *Meurſ.* Areopago c. 2. *J. M. G.*

33. Ἀποκλήρου τὰς δίκας] De ſortitione judicum permulta Scholiaſt. *Ariſtoph.* ad Plut. vſ. 277. Conſule etiam ibi *Spanhem.* Nam in explicandis antiquitatibus operam collocare in hac editione non eſt noſtrum. *J. F. K.*

δεσμωτήριον ἐμπεσών, ἔπιεν ἄθλιος τῦ κω-
νείε, μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ
ἀποδεδωκώς, ὥσθ' τοσοῦτον ὑπερέχον οἱ
κατήγοροι τἀναντία περὶ τ ἀδικίας φιλο-
σοφοῦντες.

viris traditus & conjectus in carcerem, de cicuta bibit infelix, cum nec gallum reddidiſſet Aeſculapio: in tantum ſuperabant accuſatores, contraria philoſophati de *Injuſtitia*.

ΖΕΥΣ. Ξένα ἔτι τοῖς πολλοῖς τὰ τ φιλοσοφίας ἦν τότε, κ ὀλίγοι ἦσαν οἱ φιλοσοφοῦντες, ὥστε εἰκότως ἐς τ Ἄνυτον κ [a] Μέλιτον ἔρρεπε τὰ δικαστήρια. τὸ δὲ νῦν εἶναι, οὐχ ὁρᾷς ὅσοι τρίβωνες, κ βακτηρίαι, κ πῆραι, κ [b] ἀπαλαχῆ πώγωνες βαθεῖς, κ βιβλίον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, κ πάντες ὑπὲρ σοῦ φιλοσοφοῦσι; μεστοὶ δὲ οἱ περίπατοι κ' [c] ἴλας, κ φάλαγγας, ἀλλήλοις [d] ἀπαντώντων, κ οὐδεὶς ὅστις οὐ τρόφιμος τ ἀρετῆς εἶναι δοκεῖν βούλεται. πολλοὶ γοῦν τὰς τέχνας ἀφέντες, ἃς εἶχον τέως, ὅτι τ πῆραν αἴξαντες, κ τὸ τριβώνιον, κ τὸ σῶμα πρὸς ἥλιον εἰς τὸ Αἰθιόπειον ὀπεχράναντες, αὐτοσχέδιοι φιλόσοφοι ἐκ σκυτοτόμων ἢ τεκτόνων [e] περιέρχονται, σὲ κ τ σὴν ἀρετὴν ἐπαινοῦντες. ὥστε κ' τ παροιμίαν, Θᾶττον ἄν τις ἐν πλοίῳ μέσων ἁμαρτὼν

6. JUP. Peregrina adhuc vulgo iſta tempeſtate erat philoſophia, pauci erant philoſophantes: itaque non mirum erat, in Anytum & Melitum inclinata judicia. Ut vero nunc res ſunt, non vides quot pallia, & baculi, & perae, & ubique barba prolixa, & in ſiniſtra liber, & ut pro te philoſophentur omnes? plenae ſunt ambulationes turmatim & per phalanges ſibi invicem occurrentium, & nemo eſt, quin virtutis videri alumnus velit. Multi enim *relictis* quae ad eum diem habebant *opificiis*, *ad* peram ruentes & pallium, *corpusque* ad Solem Aethiopum colore inficientes, extemporales philoſophi ex cerdonibus aut fabris circumeunt, te tuamque laudantes virtutem. Itaque, quod eſt in proverbio, facilius aliquis in navigio cadens lignum non

a Μέλιτον] Μέλητον Edd. anteriores male. b Ἀπαλαχῆ] Et ſic *Fl.* cum reliqq. c Ἴλας] Bene ſic B1. & 2. Ἴλας cett. Dubie *H.* d Ἀπαντώντων] Ἀπαντῶντων adſpirate Edd. priores. e Περιέρχονται] Περιοσοῦσιν G. P. & marg. *A*1.

46. Μηδὲ τ ἀλεκτρυόνα] Ὁ γὰρ Πλάτων ἐν τῷ Φαίδωνι μέλλειν τελευτᾶν, ἐπιτρέποντα *τυθῆναι τῷ Ἀσκληπιῷ τ ἀλεκτρύονα ὃν συνετάξατο. *V.*

* Τυθῆναι] Ἀποδοθῆναι. C.

46. Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκληπιῷ] Cum Dracone etiam gallum attributum legimus propter vigilantiam, de quo ipſi res ſacra fiebat. Quin & Socrates apud Platonem moriturus, ſumto veneno, cum puer illi detexiſſet, quod illi jam frigerent praecordia, gallum debemus, o Crito. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνα τῷ Ἀσκλ.] De cultu Aeſculapii, vid. etiam *Ovid.* Met. XV. fab. L. Et *Mich. Roſall.* Ceterum falſo inſimulatum Socratem, quod nulla omnino ſacrificia faceret, ſupra vidimus ad *Demon.* c. 33. ex *Xenoph.* Mirab. quem etiam ad partes vocat Anonymus in *Biblioth. Raiſonnée* An. 1737. menſ. Apr. p. 370. in recenſenda nova Ed. *Caton. Diſtich.* Quo oſtendat, Lucianum in Demonacte non negare Socratem umquam ſacrificaſſe, ſed quod vulgo accuſaretur non ſacrificaſſe, & quod reſpondeat, *Minervae* non ſacrificaſſe, quia Cl. Vir in reſcript. **Boxhornio**, Catoni adnexis, p. 35. ſcripſerat: „ *Illud forte nonnullis mi-*
„ *nus notum, inter hos fuiſſe aliquot, qui plane abſti-*
„ *nerent a ſacrificiis, cum opimis, tum tenuibus atque*
„ *exiguis. De Socrate & Demonacte Philoſophis tradit*
„ *Lucianus in Demonacte, de illo praeterea in Bis Accu-*
„ *ſato*". At Socrates Atheiſmi accuſatus cicutam bibere adactus eſt; unde facile adparet, eadem ratione accuſatum fuiſſe, quod non ſacrificaret. Verum raro eum ſaltem ſacrificaſſe, ego quidem crediderim; quum enim turbam Deorum non admitteret, etiam falſis iſtis Diis non ſacrificare debuit; verum cerimoniae & conſuetudinis cauſſa id potuit facere, quod adfirmanti Xenophonti negare non auſim. *J.F.R.*

53. Μίλιτον] Prave hic etiam in omnibus legebatur Μέλητον. Vide Not. ad Z. ἁλ. c. 16. *M. du S.*

Ibid.

non contingat, quam oculus quocumque reſpiciens non incidat in philoſophum.

μάρλοι ξύλα, ἢ ἔνθα ἂν ἀπίδῃ ὁ ὀφθαλμὸς, ἀπορήσῃ φιλοσόφου.

7. JUST. Quin illi ipſi metum mihi incutiunt, Jupiter, qui contendant inter ſe, & ipſi, quae de me diſputant, ignorent. Ajunt vero etiam, plerosque illorum in ſuis quidem diſputationibus me affectare, in rebus autem gerendis ne in domum quidem recipere, ſed ſine dubio excluſuros, ſi quando ad fores illorum veniam: olim enim Injuſtitiam hoſpitio ante ab iis receptam. JUP. Non omnes, filia, pravi ſunt. Satis autem fuerit, ſi vel in paucos aliquot bonos incidas. Verum abite jam, ut vel paucae hodie *cauſſae* judicentur.

ΔΙΚ. Καὶ μὴν ἔγωγέ με, ὦ Ζεῦ, δεδίττονται, πρὸς ἀλλήλους ἐρίζοντες, καὶ ἀγνωμονοῦντες ἐν αὐτοῖς, οἷς περὶ ἐμοῦ διεξέρχονται. φασὶ δὲ καὶ τοὺς πλείστους αὐτῶν ἐν μὲν τοῖς λόγοις προσποιεῖσθαί με· ὅτι δὲ τῶν πραγμάτων μηδὲ τὸ πρόπαν εἰς τὴν οἰκίαν προσδέχεσθαι, ἀλλὰ δῆλοι εἶναι ἀποκλείσοντας, ἢν ἀφίκωμαί ποτε αὐτοῖς ὅτι τὰς θύρας. πάλαι γὰρ τὴν ἀδικίαν προεπεξενώσαμεν αὐτοῖς. ΖΕΥΣ. Οὐ πάντες, ὦ θύγατερ, μοχθηροί εἰσιν· ἱκανὸν δὲ [f] καὶ ἐνίοις τισὶ χρηστοῖς ἐντύχῃς. ἀλλ' ἄπιτε ἤδη, ὡς καὶ ὀλίγαι τήμερον ἐκδικασθῶσιν.

8. MERC. Abeamus, Juſtitia, recta Sunium verſus, paullum ſub Hymetto ad ſiniſtra Parnethis, ubi duo illa cacumina: videris enim olim viae oblita eſſe. Sed quid lacrimaris & lamentaris? Noli metuere: non jam ſimilis eſt ſaeculi conditio. Mortui ſunt illi Scirones & Pityocamptae, & Buſirides, & Phalarides, quos tum me-

ΕΡΜ. [g] Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὴν Ὑμηττὸν ὅπῃ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι. σύ γ' ἔοικας ἐκλελῆσθαι πάλαι [h] τὴν ὁδόν. ἀλλὰ τί δακρύεις καὶ ἀθυμίαζεις; μὴ δέδιθι. οὐκ ἔθ' ὅμοια τὰ ἐν τῷ βίῳ. τεθνᾶσιν ἐκεῖνοι πάντες οἱ Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπαι, καὶ Βυσίριδες, καὶ Φαλάριδες, οὓς ἐδε-

f Καὶ] Γέ marg. *Ar.* *g* Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη] Προίωμεν, ὦ Δίκη, ταυτὶ P. Nil mut. *Fl.* *h* Τὴν ὁδὸν.] Nil mutare Edd. notat *M. du S.*

70. Δεδίττονται] Ταράττουσι. *V.*
74. Προσποιεῖσθαί με] Ἰδιοποιεῖσθαι. *V.*
78. Προεπεξενώσαμεν] Ἀπὸ πολλοῦ ξενοδοχηθῆναι. *V.*
86. Ἐκλελῆσθαι πάλαι] Ὅτι τὸ ἐκλελῆσθαι αἰτιατικῇ πτώσει. *V.*

89. Σκείρωνες] De his conſule Scholia ad *Jovem Tragoedum* (No. 64. & 65.) *G.*
90. Βυσιρ.] Φαλαρ.] Hic ad *Jov. Trag.* remittebat *M. du S.* Sed jam dedi bina haec Scholia ad 2. *Ver. Hiſt.* c. 23. ubi eadem nomina occurrunt. *J.F.R.*

Ibid. Τὰ δὲ τῶν εἶναι] *M. Aurelio* imperante. Hinc eſt quod toties & tam acriter eos inſectatur. *M. du S.*
58. Κατὰ ἴλας] Lego κατ' ἴλας. *B.* κατὰ ἴλας. Reliquae κατὰ ἴλας. *M. du S.*
62. Ἐπὶ τὴν πάραν αἰζαίνλες] Adleverat *Solan.* Vid. infra Περ. 517. Id eſt de *Mort. Peregr.* c. 37. Ibi ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἥξαν eſt in *Junt.* Sed quum aliae ἧξαν habeant, hoc ibi diſquirendum erit. *J.F.R.*
64. Αὐτοχάδιοι φιλόσοφοι ὡς σκυλοτόμων, ἢ τεκτόνων περιέρχονται] Mſ. περινοσοῦσιν. *Philoſophi extemporanei ex coriariis & fabris facti oberrant.* *J.G.G.*
65. Περιέρχονται] Περινοσοῦσι P. etiam agnoſcit. Sed nihil muto. *M. du S.*
Περιέρχονται] Περινοσοῦσιν verum eſſe puto; quia περιέρχονται uſitatius verbum interpretatio fuit alterius minus triti. *Ariſtoph.* Plut. 121. — προσπταίουσα περινοσοῦσιν ἰᾷ. Noſter hoc *Dial.* c. 27. δέξαν δὲ αὐτῷ περινοσοῦν. Nihil tamen mutavi, quia vulgatum ſatis commodum. *J.F.R.*
83. Ἀπίωμεν, ὦ Δίκη, εὐθὺ τῆς Σουνίου, μικρὸν ὑπὸ τὴν Ὑμηττὸν ἐπὶ τὰ λαιὰ τῆς Πάρνηθος, ἔνθα αἱ δύο ἐκεῖναι ἄκραι] Athenarum hoc loco τοποθεσίαν deſcribit, & tanquam ab Oriente veniens primum occurrit Sunio, & Athenas ad ſiniſtra Parnethis ponit, duae vero illae ſummitates, de quibus loquitur, fuerunt Acropolis, ubi erat Minervae Coloſſus a Phidia elaboratus, & Areopagus; fuerunt enim Athenae bicipites, ut Parnaſſus. *J.P. a G.*
90. Σκείρωνες, καὶ Πιτυοκάμπαι] Vid. ſupra notata ad T. I. *Prometh.* verſ. fin. *J.F.R.*

98. Ἀγε-

ἐδεδίεις τότε· νυνὶ δὲ Σοφία, καὶ Ἀκαδημία, καὶ Στοὰ, κατέχουσι πάντα, καὶ πανταχῇ σε ζητοῦσι, καὶ περὶ σοῦ διαλέγονται, κεχηνότες εἴ πωθεν ἐς αὐτοὺς [a] καλαπτοῖο πάλιν. ΔΙΚ. Σὺ γοῦν μοι τἀληθὲς, ὦ Ἑρμῆ, ἂν εἴποις μόνον, ἅτε συνὼν αὐτοῖς τὰ πολλὰ, καὶ συνδιατρίβων, ἔν τε γυμνασίοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ (καὶ ἀγοραῖος γοῦν εἶ, καὶ ἐν ταῖς ἐκκλησίαις κηρύττεις) ὁποῖοι γεγένηνται· καὶ εἰ δυνατή μοι παρ' αὐτοῖς ἡ μονή. ΕΡΜ. Νὴ Δία, ἀδικοίην γοῦν ἄν, πρὸς ἀδελφήν σε οὖσαν μὴ λέγων. Οὐκ ὀλίγα [b] γοῦν πρὸς τὴν Φιλοσοφίας ὠφέλειαν οἱ πολλοὶ αὐτῶν· καὶ γοῦν εἰ μηδὲν ἄλλο, αἰδοῖ γοῦν τῷ σχήματι, μετριώτερα ἁμαρτάνουσι· πολὺν ἀλλὰ καὶ μοχθηροῖς τισιν ἐντεύξῃ αὐτῶν, (χρὴ γοῦν οἶμαι τἀληθῆ λέγειν) ἐνίοις δὲ ἡμισόφοις καὶ ἡμιφαύλοις. [c] ἐπεὶ γοῦν αὐτοὺς μετέβαλεν ἡ Φιλοσοφία παραλαβοῦσα, ὁπόσοι μὲν ἐς κόρον ἔπιον τῆς βαφῆς, χρηστοὶ ἀκριβῶς ἀπείληφασιν, ἀμιγεῖς ἑτέρων χρωμάτων, καὶ πρός γε τὴν εὐποδοκὴν ἕτοιμοι ἑτοιμόταλοι· ὅσοι δὲ ἐπὶ τοῦ πάλαι ῥύπου μὴ ἐς βάθος παρεδέξαντο ὁπόσον δευσοποιὸν τοῦ Φαρμάκου, τὰ ἄλλων ἀμείνους, ἀτελεῖς δὲ ὅμως, καὶ μιξόλευκοι, καὶ καλε-

tuebas. Jam vero ſapientia, & Academia, & Porticus tenent omnia: & undique te quaerunt, & de te diſputant, inhiantes ſicunde ad illos rurſus devoles. JUST. Tu enimvero Mercuri, ſolus verum mihi dixeris, quippe qui frequenter cum illis ſis, atque verſeris in gymnaſiis & in foro, (forenſis enim es, & in concionibus praeconium facis) quales facti ſint, & utrum fieri poſſit, ut apud illos maneam. MERC. Sane *poteſt*: injuſtus enim ſim, ſi tibi, ſorori, non dicam: non parvum enim e philoſophia fructum vulgus illorum cepit. Etenim, ſi nihil aliud, reverentia certe habitus, moderatius aliquanto peccant. Verum enim vero etiam in pravos illorum quosdam incides, nam verum, *puto*, dicendum eſt; in quosdam vero ſemiſapientes & ſemipravos. Cum enim illos novo colore inficiendos philoſophia ſuſcepit, quotquot ad ſaturitatem biberunt illius tincturae, plane boni facti ſunt, colore nullo admixto alio: atque ad te recipiendam hi ſunt paratiſſimi. Qui vero prae antiquis ſordibus non ſatis profunde receperunt vim illam medicamenti penetrabilem, *hi* meliores reliquis, imperfecti tamen, & ex albo varii,

a Καταπτοῖο] Καταπτῇ L. Καταπτῆς marg. *AIW.* b Γοῦν] Non habet *Fl.* c Ἐπεὶ] Ἔτι P. & marg. *AI.* Nil mut. *Fl.*

15. Δευσοποιὸν] Τὸ ἀνέκπλυτον βάμμα. *V.*

98. Ἀγοραῖος] Hic ipſe Mercurius hoc titulo gaudet; alibi Fratri ejus ut proprius tribuitur, (vide Z. τρ. c. 33.) qui & *Hermagoras* dicitur. *M. du S.*

24. Ἀλλὰ μίλαξὺ λόγων] *Lucas Holſtenius* in notis ad *Steph.* de urbibus in ΑΡΕΙΟΣ ΠΑΓΟΣ hoc modo interpretandum inquit: *ſed dum ſic loquimur, Attice jam appropinquamus. Quare Sunio ad dextram relicto, ad Acropolin jam hinc declinemus. Ac poſtquam deſcendimus, ipſa quidem alicubi hic in rupe conſide, Pnycem verſus proſpiciens, exſpectansque donec ea quae ſunt a Jove mandata, proclamavero.* Sic enim ἐπὶ τοῦ πάγου vertendum, non, ut male Interpretes, *ſuper vicum*, aut *ſuper campo*. *Alm.*

25. Σούνιον] Atticae tabula propoſita haec omnia palam fient. *M. du S.*

28. Καθῆσθαι] Mſ. Αὐτῇ μὲ ἐνταῦθά που ἐπὶ τοῦ πάγου κάθησο. *Tu vero hic in colle conſidito*: male in editis καθῆσθαι. Nam quamvis infinitivus pro imperativo Graecis uſurpatur, hic tamen collocari non poteſt. *J. G. G.*

Κάθησο] Sic etiam L. quod & recepimus, pro καθῆσθαι quod in Impr. eſt. *M. du S.*

34. Ὁ κηρυκοφόρος] Conf. T. I. *Deor. Dial.* XXII. *M. du S.*

35. Ὁ τὴν σύριγγα] Ecce iterum ἔχων intellectum, quod alibi fruſtra inſerere voluere nonnulli. Conf. ſupra dicta ad *Gall.* c. 14. Et infra hoc Dial. c. 19. Item T. I. *Dial. Mort.* X. ὁ δὲ τὴν πορφυρίδα (ſcil. ἔχων) & *Catapl.* c. 4. pr. ὁ τὸ ξύλον. Ibid. c. 13. & vel centies alibi. *J. F. R.*

Ibid. Λάσιος ὢν τοῦ σου.] De Phraſi v. Διον. c. 2. Συρ. c. 24. & Ἐκκλ. c. 4. Mercurius autem *filium* non dicit, quia

rii, & punctis pardalium instar maculosi. Sunt vero, qui ubi extra solum summo digito ahenum contigere, fuligine inuncta, satis ipsi quoque mutasse colorem sibi videntur. Apertum vero, futuram tibi consuetudinem esse cum optimis.

9. Sed dum loquimur jam appropinquamus Atticae. Itaque relicto a dextris Sunio ad arcem jam deflectamus: & quandoquidem modo descendimus, ipsa quidem hic in colle considere poteris concionem prospiciens, exspectansque dum *mandata* a Jove edixero. Ego vero conscensa arce sic facilius omnes de loco ad exaudiendum apto advocavero. JUST. Noli prius abire, Mercuri, quam dicas, quis sit ille ad nos viam affectans, cornutus, cum fistula, hirsutis cruribus. MERC. Quid ais? Pana ignoras, illum Bacchi famulorum maxime Bacchicum? Hic olim quidem ad Parthenium habitabat, post appulsum vero Datidis, & exscensionem barbarorum in Marathona, non vocatus auxilio venit Athenienssibus, & ab eo inde tempore istam sub arce speluncam nactus, ibi habitat prope Pe-

σιγμοὶ, καὶ παρδαλωτοὶ τὴν χρόαν. εἰσὶ δ' οἱ καὶ μόνον ψαύσαντες ἔλοθεν τῷ λέβητος ἄκρῳ τῷ δακτύλῳ, καὶ ὑπιχρισάμενοι τὴν ἀσβόλην, ἱκανῶς οἴονται καὶ ὅτοι μεταβεβάφθαι. σοὶ μὲν τοίνυν δῆλον ὅτι μὴ τὴν ἀρίστων ἡ συνήθειαν ἔσται.

Ἀλλὰ μεταξὺ λόγων ἤδη πλησιάζομεν τῇ Ἀττικῇ, ὥστε τὸ μὲν Σούνιον ἐν δεξιᾷ καταλείπωμεν, ἐς δὲ τὴν ἀκρόπολιν [d] ἀπονεύωμεν ἤδη. καὶ ἐπεὶ σφόδρα κατεβεβήκαμεν, αὐτὴ μὲν ἐνταῦθά που ὑπὸ τῷ πάγῳ [e] κάθησο, τὴν σύριγγα ὁρῶσα, καὶ προσμένουσα ἐς τ' ἂν κηρύξω τὰ πρὸς τοῦ Διός· ἐγὼ δ' ἐς τὴν ἀκρόπολιν ἀναβὰς, ῥᾷον ἅπαντας ἐκ τοῦ ἐπηκόου προσκαλέσομαι. ΔΙΚ. Μὴ πρότερον ἀπέλθῃς, ὦ Ἑρμῆ, πρὶν εἰπεῖν ὅστις ἐστὶν ὁ προσιὼν ὄφις, ὁ κεράσφορος, ὁ τὴν σύριγγα, ὁ λάσιος ἐκ τοῖν σκελοῖν. ΕΡΜ. Τί φῄς, ἀγνοεῖς τὸν Πᾶνα, τὸν Διωνύσου θεραπόντων τὸν βακχικώτατον; ὅστις μὲν οὖν τὸ πρόσθεν ἀνὰ τὸ Παρθένιον [f] οἴκει· ἐπὶ δὲ τὸν Δάτιδος ἐπέπλευσε, καὶ τὴν Μαραθῶνάδε τῶν βαρβάρων ἐπόδασιν, ἧκεν ἄκλητος τοῖς Ἀθηναίοις σύμμαχος· καὶ τὸ ἀπ' ἐκείνου, τὴν ἐπὶ τῇ ἀκροπόλει σπήλυγγα ταύτην ἐπολαβόμενος, οἰκεῖ μικρὸν ἐπὶ

d Ἀπονεύωμεν] Sic *El. J. Ald. H. S.* &c. Ἀποτεύσωμεν P. & marg. *A1.* *e* Κάθησο] Rescripsi ex G. L. & marg. *A1.* quae κάθησω. Καθῆσθαι Edd. *f* Μαραθώνάδε] Ἐν Μαραθῇ P. Μαραθῶνα δὲ ?. Ἐν Μαραθῶνι marg. *A1.*

29. Τὴν πνύκα ὁρῶσα] Τὴν ἐκκλησίαν τῶν Ἀθηναίων παρὰ τὸ πεπυκνῶσθαι· πάγος δὲ ὁ ὑψηλὸς τόπος ὡσεὶ τὸ πεπηγέναι ἢ σωρεύεσθαι πρὸς ὕψος. *V.*

32. Ἐπηκόου] Ἐπήκοος χώρος ὁ πρόσφορος τῇ φωνῇ ἐξακουσθῆναι. ἤτοι ἡ θεατή. G.

36. Τὸν Πᾶνα τοῦ Διονύσου] Ἀρμοδίως ὡς ἴδιον υἱὸν ἐπαινεῖ αὐτόν. *V.*

38. Τὸ Παρθένιον] Ὄρος Ἀρκαδίας. *V.*

Ibid. Ὑπὸ δὲ τὸν Δάτιδος] Δαρεῖος ὁ Περσῶν βασιλεὺς κατὰ τῶν Ἑλλάδος στρατεύων, ὃ δι' ἑαυτοῦ ἦλθεν, ἀλλ' ἔπεμψε Δάτιν στρατηγόν. † ὃς ἐλθὼν εἰς Μαραθῶνα, ἐτέθη παρὰ Ἀθηναίων. *V.*

42. Σπήλυγγα] Σπήλαιον. *V.*

* Adparet Scholiasten aliter legisse. Sed forsan τῷ pro τῶν per festinationem vidit. Nam Luciani verba bene habent. *J. F. R.*

† Ὃς ἐλθὼν] Ὅς γε ἐλθὼν lectum ante. Particulam γε delevit *M. du S.*

quia talis monstri pudebat. V. Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

38. Ὦκει μὲν τὸ πρόσθεν] Historiam, h. e. fabulam non uno loco tangit Pausanias. Sed omnia diligentissime jam persecutus est *Meurs.* Athen. Attic. 2, 8. *J. M. G.*

39. Δάτιδος] V. *Herod.* VI. 231. & *Suid.* A Xerxe in Graeciam cum Artapherne missus. Adde not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

Ibid. Μαραθώνάδε] Curavi ut adverbii more ederetur, ut *S.* exhibebat, veluti οἴκαδε & similia scribi solent; id enim sensus exigebat. *J. F. R.*

42. Σπήλυγγα] Μακρὰς vocabant; *Eur.* ter. *Meurs.*

ὑπὸ τῷ Πελασγικῷ, ἐς τὸ [a] μετοικικὸν συντελῶν, ἡ νῦν, ὡς τὸ εἰκὸς, ἰδὼν [b] ἐν γειτόνων, [c] προσεισι δεξιωσόμενος.

ΠΑΝ. Χαίρετε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Δίκη. [d] ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ. Καὶ σύ γε, ὦ Πάν, μουσικώτατε καὶ ποδητικώτατε σατύρων ἁπάντων, Ἀθήνησι δὲ καὶ πολεμικώτατε. ΠΑΝ. Τίς δὲ ὑμᾶς, ὦ Ἑρμῆ, δεῦρο χρεία ἤγαγεν; ΕΡΜ. Αὕτη σοι διηγήσεται τὰ πάντα· ἐγὼ δὲ ὅτι ἐπ' ἀκρόπολιν, καὶ τὸ κήρυγμα. ΔΙΚ. Ὁ Ζεὺς, ὦ Πάν, [e] κατέπεμψέ με [f] ἀποκληρώσουσαν τὰς δίκας· σοὶ δὲ πῶς τὰ ἐν Ἀθήναις ἔχει; ΠΑΝ. Τὸ μὲν ὅλον οὐ κατ' ἀξίαν [g] πράττω παρ' αὐτοῖς, ἀλλὰ πολὺ καταδεέστερον τῆς ἐλπίδος· καὶ ταῦτα τηλικοῦτον ἀπωσάμενος κυδοιμὸν, τὸν ἐκ τῶν βαρβάρων. ὅμως δὲ δὶς ἢ τρὶς τοῦ ἔτους ἀνιόντες, ἐπιλεξάμενοι τράγον ἔνορχιν θύουσί μοι, πολλῆς τῆς κινάδρας ἀπούσης, εἶτ' εὐωχοῦνται τὰ κρέα, ποιησάμενοι τὸν

laſgicum, cenſeturque inter inquilinos, & nunc, ut videtur, ex propinquo nos viſos ſalutatum accedit.

10. PAN. Salvete Mercuri & *Juſtitia*. MERC. & ... JUST. Tu quoque *ſalve* Pan, canendi & ſaltandi inter ſatyros omnes peritiſſime, Athenis autem etiam pugnaciſſime! Quod vero vos, Mercuri, negotium huc deduxit? MERC. Haec tibi narrabit omnia: ego ad arcem & praeconium. JUST. Demiſit me, Pan, ad ſortienda judicia Jupiter. Tibi vero quomodo Athenis vivitur? PAN. In univerſum non pro dignitate apud illos ago, ſed multo quam ſperaveram tenuius, idque cum tantum defenderim tumultum, quantus fuit ille a barbaris. Tamen *bis aut ter* anno aſcendentes, delectum caprum non caſtratum mihi ſacrificant, hircoſiſſime olentem: tum carnes epulantur, teſtem me ad-

vo-

a Μετοικικὸν] Μετοίκιον P. & marg. *A*1. *b* Ἐν γειτόνων] Reſtit. ex P. Ἐν γειτόνων ante editum. *c* Πρόσεισι] Προσέρχεται P. & marg. *A*1. *d* ΕΡΜ. καὶ ... ΔΙΚ.] Longo ſpatio haec ſejungit *J.* conjungit *Fl.* item P. Niſi quod punctum poſt καὶ collocat, aeque ac ceterae. *e* Κατέπεμψέ με ἀποκλ.] Κατέπεμψεν ἀποκληρώσοντας *Fl.* *f* Ἀποκληρώσουσαν] Ἀποκληρώσοντας marg. *A*1. *g* Πράττω] Τιμῶσί με marg. *A*1. Sed hoc certe gloſſa eſt.

44. Ὑπὸ τῷ Πελασγικοῦ] Τόπος * Ἀθήνησιν ἀπὸ Πελασγῶν οἰκησάντων, γράφεται ἐν ἄλφᾳ τῷ ρ'. *V.*

59. Ἀπωσάμενος κύδοιμον] Πόλεμον. † λέγεται δὲ Πᾶν συμμαχήσας τοῖς Ἀθηναίοις ἐν Μαραθῶνι, πολλοὺς τῶν βαρβάρων φονεῦσαι. *V.*

* Ἀθήνησιν] Ἀθήναις legebatur, quod emendavit *Solan.* rurſum non addens unde. Probo tamen, quia ſic & alibi emendatum ex Codd. *J. F. R.*

† Λέγεται] Λέγουσι V. & mox ἐφάνησαν. Servavi tamen lectionem editorum, quam *Solan.* quoque non mutavit. *J. F. R.*

Ath. Att. II. 103. & 108. V. not. ad Θ. Δ. XXII. *M. du S.*

44. Πελασγικοῦ] Adpinxerat Cl. *Hemſt.* adeundum *Duker.* ad *Thucyd.* II. p. 109. No. 31. Ibi *Thucyd.* ait: τό τε Πελασγικὸν καλούμενον τὸ ὑπὸ τὴν Ἀκρόπολιν. Ibique *Waſſ.* notat videndum *Heſych.* voce Πελαργικοί, & *Schol.* in Lucian. *Strabon.* p. 221. Schol. *Ariſtoph.* Ὄρν. 833. *Dukerus* vero in *Schol.* & *Ariſtoph.* l. d. eſſe Πελαργικὸν, de quo etiam moneat *Scholiaſt.* Luciani h. l. Haec illi: ſed ut Lectori otium faciam, addam verba *Heſychii*, qui Πελαργικοὶ νόμοι τῇ ἀντιτρέφειν τοὺς γονεῖς· πελαργικὸν ἀντὶ τοῦ πελασγικόν· Πελαργοὺς γὰρ φησι τὴν Ἀττικὴν οἰκῆσαι πρὸ τῶν Πελασγῶν, μεταφέροντες ἐπὶ τὰ πτηνά. Etymologus autem ab linteis, quae geſtabant, populos nomen πελαργικῶν accepiſſe tradit, ſcribens: Πελαργικὸν τὸ ὑπὸ Τυρρηνῶν κατασκαφὲν τεῖχος. ἢ ἐπεὶ θεασάμενοί τινες, πελαργοὺς ἐπόμασαν· ἄλφα τὰς σινδόνας, ἃς ἐφόρουν. Veroſimilius *Strabo* L. 2. p. 339. docet Atticos ſcriptores ita *Pelaſgorum* meminiſſe, ut qui etiam Athenis fuerint, & eos, quod vagi inſtar avium modo haec, modo alia adirent loca, Pelargos appellatos ab Atticis, quae vox ciconiam ſignificat. Patet igitur Πελασγικοῦ & Πελαργικοῦ poſſe ſcribi; ſed Πελασγικοῦ hic verius. *J. F. R.*

Ibid. Εἰς τὸ μετοικικὸν] Nimirum receptum in urbem jocatur, non pleno civitatis jure, ſed ut μέτοικον, de quorum tributis plura *Harpocration.* voc. μετοίκιον. *J. M. G.*

45. Ἐν γειτόνων] Sic P. uti jam ante legendum videram; ut Ἰκαρ. c. 8. & 16. & hoc ipſo opuſculo c. 31.

vocantes laetitiae, & tenui honorantes plausu. Veruntamen affert quandam mihi oblectationem risus illorum & jocus.

μενοί με ἡ εὐφροσύνης μάρτυρα, καὶ φιλῶ τιμᾶσθαι τῷ κρότῳ· πλὴν ἀλλὰ ἔχει τινά μοι ψυχαγωγίαν ὁ γέλως αὐτῶν, καὶ ἡ παιδιά.

11. JUST. Caeterum vero, Pan, meliores ad virtutem facti sunt a philosophis? PAN. Quos mihi narras philosophos? numquid illos demisso vultu, tristes, simul multos, illos mentotenus mihi similes, loquaces illos? JUST. Sane. PAN. Quid dicant, nescio, nec sapientiam illorum intelligo: monticola enim ego, & commutula ista dicta atque urbana non didici, Justitia: unde enim in Arcadia Sophista aut Philosophus? ad obliquam arundinem usque, & fistulam ego sapiens: caeterum caprarum pastor, & saltator, & si opus sit, pugnax. Verum audio tamen illos semper clamantes, & virtutem quandam, & species, & naturam, & expertia corporis pro-

ΔΙΚ. Τὰ ἄλλα δὲ, ὦ Πὰν, ἀμείνους πρὸς ἀρετὴν ἐγένοντο ὑπὸ τῶν φιλοσόφων; ΠΑΝ. Τίνας λέγεις τοὺς φιλοσόφους; ἆρ' ἐκείνους τοὺς καθηφεῖς, τοὺς σκυθρωποὺς [h] ξυνάμα πολλούς, τοὺς τὸ γένειον [i] ὁμοίους ἐμοὶ, [k] τοὺς λάλους; ΔΙΚ. Καὶ μάλα. ΠΑΝ. Οὐκ οἶδα ὅ, τι καὶ λέγουσιν, οὐδὲ συνίημι τὴν σοφίαν αὐτῶν. ὄρειος γὰρ ἔγωγε, καὶ τὰ κομψὰ ταῦτα ῥηματία, καὶ ἀστικὰ, οὐ μεμάθηκα, ὦ Δίκη. πόθεν γὰρ ἐν Ἀρκαδίᾳ σοφιστὴς, ἢ φιλόσοφος; μέχρι τοῦ πλαγίου [l] καλάμου, καὶ τοῦ σύριγγος, ἐγὼ σοφός· τὰ δ' ἄλλα αἰπόλος, καὶ χορευτὴς, καὶ [m] πολεμικὸς, ἢν δέῃ. πλὴν ἀλλ' ἀκούω γε αὐτῶν [n] ἀεὶ κεκραγότων, καὶ ἀρετήν τινα, καὶ ἰδέας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματα διε-

h Ξυνάμα] Νῦν ἅμα *Fl.* omisso σκυθρ. At P. σκυθρωποὺς συνάμα. *i* Ὁμοίους] Οὐχ ὁμοίους Edd. vett. male. Delevit negationem *S.* & *A.* quae recte abest in Cod. P. Ἀνομοίους L. etiam bene. si σὺν serves. *k* Τοὺς λάλους] Τοῖς ἄλλοις male *Fl.* *l* Καλάμου] Αὐλοῦ P. & marg. *A1.* *m* Πολεμικὸς] Πολεμιστὴς marg. *A1.* *n* Ἀεὶ κεκραγότων] Omisit *Fl.*

75. Ὄρειος γὰρ ἔγωγε] Ἐν ὄρεσι διατρίβω. *V.*

76. Ἀστικὰ] Πολεμικά. *V.* Immo πολιτικά. Quamvis ne hoc satis recte. *M. du S.*

31. Reperitur tamen σὺν γειτόνων in fragmento inc. *Menandri* 103. pro *in vicinia*, quod vide p. 226. & Em. p. 83. *M. du S.*

Ἐν γειτόνων] Etiam ita emendavit marg. *A1. Wess.* quod ex seqq. ubi rursus bis, ter sic occurrit, facile quidem est probatu. Quare hoc *Solano* & Lucianeae consuetudini dedi, ut σὺν hic quoque reciperem; quamvis σὺν etiam locum hic posse habere, omnino credam; quia σὺν γειτόνων πρόσεισι conjungi potest: quin & σὺν γειτόνων apud alios legas, ubi vel maxime σὺν videretur postulari. *Alciphr.* L. 2. Ep. 2. p. 216. σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν. Ubi peritissimus *Bergl.* ex *Aristaen.* I. Ep. 5. & 19. plane eadem verba σὺν γειτόνων οἰκοῦσαν adducit, item ex *Lys.* εἰς γειτόνων. At vel in *Alciphr.* & *Arist.* σὺν mallem, nisi viderem & sic esse ap. *Menand.* ab *Solano* indicatum, similemque lusum in ἀπὸ pro σὺν. E. c. *Heliod.* Aeth. VII. p. 319. καὶ τὴν ἀπ' οἰκήματος ἐπὶ μακρᾷ, de virgine *quae diu DOMI est adservata.* *J. F. R.*

48. EPM. καὶ . . . ΔΙΚ.] Sic edendum cum punctis curavimus, ut idem dicturum fuisse Mercurium pateat, nisi loquenti Justitiae honoris causa cessisset. *Fl.* EPM. καὶ ΔΙΚ. prave. Reliqui Impressi punctum unicum post; καὶ habent; minus quam nos dilucide. *M. du S.*

61. Τράγον ἴνορχιν θύσοί μοι] Supra T. I. *Deor. Dial.* IV. §. 1. καὶ θύομέν γε αὐτῷ ἴνορχιν τράγου ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἄγοντες. *J. F. R.*

72. Τοὺς τὸ γένειον ἔχ ὁμοίους ἐμοὶ] Τοὺς τὸ γένειον ὁμοίους ἐμοὶ, ut mox καὶ ἡνιώμην ἐπὶ τῇ τῶν πώγωνος ὁμοιότητι. Pan idem qui & nunc loquitur. *Th. M.*

Ibid. Ὁμοίους] Aut delendum ἔχ quod in plerisque ante ὁμοίους est, ut in *S.* & *A.* factum est; aut legendum μόνον ἔχ. V. finem capitis. In L. ἀνομ— recte, si praecedat οὐκ. Sed P. recte omisit ἔχ. *M. du S.*

Ὁμοίους ἐμοὶ] Negationem ante ὁμοίους in editt. male praemissam recte etiam deleverat *Gesnerus* noster. *J. F. R.*

82. Ἀρετήν τινα] Supra *Gall.* c. XI. & hujus Dial. c. 21. a. m. ac saepe alibi. *M. du S.*

διεξιόντων, ἄγνωστα ἐμοὶ καὶ ξένα ὀνόματα. καὶ τὰ πρῶτα μὲ εἰρηνικῶς ἐνάρχονται πρὸς ἀλλήλους λόγων· προϊούσης δὲ τῆς συνουσίας ἐπιτείνουσι τὸ φθέγμα μέχρι πρὸς [a] τὸ ὄρθιον· ὥστε ὑπερδιαλεινομένων, καὶ [b] μεγάλα λέγειν ἐθελόντων, τό, τε πρόσωπον ἐρυθριᾷ, καὶ ὁ τράχηλος οἰδεῖ, καὶ αἱ φλέβες ἐξανίστανται, ὥσπερ τῆς αὐλητικῆς, ὁπόταν εἰς στενὸν τὸν αὐλὸν ἐμπνεῖν βιάζωνται. καταράξαντές γε οὖν τοὺς λόγους, καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς ἐπισκοπούμενον συγχέαντες, ἀπίασι λοιδορησάμενοι ἀλλήλοις οἱ πολλοὶ, τὸ ἱδρῶτα ἐκ τοῦ μετώπου ἀγκύλῳ τῷ δακτύλῳ ἀπεξεσμένοι. καὶ ὅτος κρατεῖν ἔδοξεν ὃς ἂν μεγαλοφωνότερος αὐτῆς [c] ἢ θρασύτερος. πλὴν ἀλλ' ὅγε λεὼς ὁ πολὺς τεθήπασιν αὐτούς· καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων [d] περιαχολεῖ· καὶ παρεστᾶσι, πρὸς τὸ θράσος καὶ τὴν βοὴν [e] κεκηληδότες.

ferre, ignorabilia mihi & peregrina nomina. Ac primo quidem pacifice occipiunt suos inter se sermones: procedente vero disputatione, ad orthium usque modum vocem intendunt: adeo ut a nimia contentione, atque alta voce dicendi studio, & vultus rubescat, & intumescant cervices, & venae surgant velut tibicinum, cum in angusta inflanda tibia vim sibi adhibent. Perturbatis igitur *invicem* sermonibus, & confuso quaestionis statu abeunt plerique conviciantes sibi invicem, sudorem de fronte digito incurvato detergentes: & ille vicisse videtur, qui vocalior est audaciorve. Interim vulgus illos stupet, maxime *si quos* nihil magis necessarium occupatos *tenet*, atque adstant audacia illorum atque clamoribus

a Τὸ] Τὸν *Pell.* (n. νόμον) b Μεγάλα] Ἅμα P. Nihil mut. *Fl.* c Ἢ θρασύτερος] Ἢ ἐθρασύτερος ἀλλοιομένων ἀπελθῇ P. d Περιαχολεῖ] Ita conjunctim omnes, praeter *Fl.* quae ἀχολεῖ tantum, περὶ prorsus ejecto. e Κεκηληδότες] Sic dedit *Solan.* Κεκληκότες Edd. hac priores.

86. Συνουσίας] * Ἐς τὸ ἀκριβέσαλον ἔγραψε τὸ τῶν φιλοσόφων ἐν ταῖς ἀλαλογικαῖς συνουσίαις σύμπλωμα. *V.*

87. Μέχρι πρὸς † τὸ ὄρθιον] Ἀντὶ τοῦ ἐπὶ τὸ μεῖζον ἐξὸ τῆς φωνῆς. *V.*

99. Τεθήπασι] Θαυμάζουσι. *V.*

* Ἐς ἀκριβέσαλον] Haec & seqq. medio scholio πρὸς τὸ ὄρθιον inscripto continuo filo adnexa disjunxit & huc retulit *M. du S.*

† Τὸ ὄρθιον] Ad Luciani textum hoc adcommodavit *Solan.* Nam τὸν ὄρθιον legebatur; non male, si νόμον intelligas. Sed praestat τὸ & interpretatio ad τὸ spectat. Μέχρι etiam pro μέχρι prave legebatur. *J. F. R.*

88. Τὸ ὄρθιον] Etsi τὸν ὄρθιον νόμον interpretere, licet tamen τὸ retinere. Quasi dicat, ad *id* quod vocant ὄρθιον, qui tamen malit μέλος vel μέτρον intelligere, faciat. In *Parisina* Ed. haec marginalis glossa addebatur: „ *Tonus quidam Graecorum Musicorum fuit: cujus & Gellius meminit in Arione.*" I. e. L. XVI. c. 19. ubi *Gell.* ait: *Stansque* (Arion) *in summae puppis foro carmen quod Orthium dicitur, voce sublatissima cantavit.* Eratque carmen Orthium, sive Orthius modus, qui ad accendendos animos in praelio adhibebatur. *J. F. R.*

92. Αὐλὸν] V. *Longin.* *M. du S.*

94. Ἐπισκοπούμενον] Nihil varietatis notarat *Solanus.* Cum igitur ἐπισκοπούμενοι invenirem in *P.* & *H.* utraque, & suspectum haberem, cognovi ἐπισκοπούμενον recte esse in *J. B. I. S.* quumque Cl. *Gesner.* id etiam in marg. emendasset, quantocyus hoc dedi, quod sensus postulat. *J. F. R.*

97. Ἀπεξεσμένοι] Conf. T. I. *Somn.* §. 2. & *Hermot.* c. 62. *M. du S.*

99. Τεθήπασιν] Conf. supra *Scyth.* c. 8. & 9. Et *Alex.* c. 13. *J. F. R.*

1. Καὶ μάλιστα ὁπόσους μηδὲν τῶν ἀναγκαιοτέρων περιαχολεῖ] Vertunt, *inprimis quibus nihil rerum necessariarum curae est.* Περιαχολεῖν est verbum quod Graecia non novit, nec nosse potest. lege ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ. *praecipue quos nullum negotium necessarium advocat, impedit.* *J. G. G.*

Ibid. Ὁπόσους] Ὁπόσος. F. G. Non credo. Nam ἀχολεῖν accusativum personae recte habet. Conf. supra T. I. *Zeux.* c. 7. ὅτι αὐτοὺς ἀχολεῖ ἡ ὑπόθεσις κεινὰ ὄντα. *J. F. R.*

2. Περιαχολεῖ] Si adimere velimus Luciano, quae nondum in Lexicis adnotata sunt; bona fui parte truncabitur. Verbum hoc quid habet in forma, vel significatione, vel constructione denique, quod non conveniat cum ἀλγολίῃ, quo passim uti *Herodotum*, Lexica docent. *J. M. G.*

Ipse-

bus defixi *ac deliniti*. Mihi igitur his *indiciis* vani homines esse videbantur, aegreque ferebam illam barbae similitudinem. Utrum vero aliquid publice utile insit in illo eorum clamore, aut quid illis boni ex verbis istis exoriatur, non equidem dixerim. Verum si absque dissimulatione rem ipsam dicere fas est, habito enim hic, ut vides, in specula, multos illorum saepe jam vidi, sero vespere.

12. JUST. Exspecta, Pan. Nonne Mercurius concionari tibi visus est? PAN. Nempe. MERC. *Audito, populo. Forum judiciorum, quod felix faustumque sit, agemus hodie, Februarii ineuntis septimo. Quicunque causas detulerunt, veniant in Areopagum, ibi Justitia sortietur dicas & ipsa aderit judicantibus. Judices ex omnibus Athenensibus; merces uniuscujusque causae triobolum. Numerus judicum pro portione*

λημμένοι. ἐμοὶ μὲν οὖν ἀλαζόνες τινὲς ἐδόκουν 5 εἶναι τούτων, καὶ ἠνιώμην ὅτι τῇ τοῦ ᾠδοῦ ὁμοιότητι. εἰ δέ [f] γε δημωφελές τι ἐνῆν τῇ βοῇ αὐτῶν, καί τι ἀγαθὸν ἐκ τῶν ῥημάτων ἐκείνων ἀνεφύετο αὐτοῖς, οὐκ ἂν εἰπεῖν ἔχοιμι. πλὴν ἀλλ' εἴγε δεῖ μηδὲν ὑποστειλάμενον τἀληθὲς διηγήσασθαι (οἶκας γὰρ ὅτι σκοπῆς, ὡς ὁρᾷς) πολλοὺς αὐτῶν πολλάκις ἤδη ἐθεασάμην μετὰ δείλην ὀψίαν.

ΔΙΚ. Ἔπιχες, ὦ Πάν, οὐχ ὁ Ἑρμῆς σοι κηρύττειν ἔδοξε; ΠΑΝ. Πάνυ μὲν οὖν. ΕΡΜ. Ἀκούετε λεώς, ἀγορὰν δικῶν ἀγαθῇ [g] τύχῃ [h] καλαστησόμεθα τήμερον, Ἐλαφηβολιῶνος ἑβδόμῃ ἱσταμένου. ὁπόσοι γραφὰς ἀπήνεγκαν, ἥκειν εἰς Ἄρειον πάγον, ἔνθα ἡ Δίκη ἀποκληρώσει τὸ δικαστήριον, καὶ αὐτὴ παρέσται τοῖς δικάζουσιν· οἱ δικασταὶ ἐξ [i] ἁπάντων Ἀθηναίων· ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης· ἀριθμὸς τῶν δι-

f Γε] Καὶ marg. *AIW*. *g* Τύχῃ] Δίκῃ B1. & 2. *h* Καλαστησόμεθα] Revocavi lect. *Fl.* Καλαστησώμεθα Edd. cett. *i* Ἁπάντων Ἀθηναίων] Ἁπάντων ἀχθῆναι Ἀθηναίων *Fl.*

Περιαχολεῖ] Nihil muto. Suspicio tamen subnascitur, ἀναγκαιοτέρων περὶ ἀχολεῖ legendum, usitata anastrophe. Sed video Cl. *Graev.* idem jam praecepisse. *J.F.R.*

3. Κεκηλημένοι] Sic omnino legendum, invitis omnibus Libris, qui κεκλημένοι habent. *M.du S.*

Κεκηλημένοι] Possis κεκλημένους forte etiam intelligere, qui alliciantur & quasi advocentur dum praetereunt, clamoribus: sed hoc nihil ad judicium de victoria. Causa hic indicatur, cur vicisse judicet vulgus eos qui sunt clamosiores atque impudentiores. Non dubito, quin legendum sit κεκηλημένοι, quod verbum, Luciano minime insolens, non ad blanditias modo demulcentium pertinere, sed ad incantationes etiam, quibus defixi ac deliniti stupent, satis constat. Fallor an idem spectavit Doctiss. *Solanus*, qui in versione posuit *obstupefacti*. *J.M.G.*

Κεκηλημένοι] Optime olfecit Cl. *Gesn.* sic legendum, & sic *Solanum* voluisse; quare unius literulae additione Luciano nitorem redditum nemo indignabitur. *J.F.R.*

6. Δημωφελές τι] Bene sic emendarat *Gesn.* cum in *H.* sua δημοφελὲς secunda correpta legeret, quod vitium etiam obsidet *P.* Non veteres nec *S*, & *Amst.* *J.F.R.*

9. Μηδὲν ὑποστειλάμενον] *Deposito metu* Erasmus. *Gesnerus* rectius *absque dissimulatione*. Ita in *Act. Apost.* XX. 20. ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων. Vid. ibi *Elsnerum* similia ex *Isocr. Aesch.* aliisque, non omisso hoc Luciani testimonio, adferentem. Adde Nostrum supra *Amor.* c. 36. ὑπεσταλμένῳ φωνῆς τόνῳ. *J.F.R.*

10. Ἐπὶ σκοπῆς] Vid. supra *Reviv.* c. 21. ubi idem pro vulgato ἐπίσκοπον ex *Coll.* & G. adfertur. Ad prius stabiliendum etiam addi posset *Hermot.* c. 28. f. ἀναβάντα ἐπὶ σκοπήν τινα, & *Zeux.* c. 4. quod posterius testimonium *Soulius* jam produxit in *Reviv.* l. d. *J.F.R.*

15. Ἀγαθῇ τύχῃ] Nihil varietatis adnotarat *Solan.* Invenio tamen ἀγαθῇ δίκῃ in utraque *Bas.* At cum *J. Fr. P. S.* recte habeant τύχῃ, plures inquirere nolo; est enim formula usitata, saepe occurrens, vid. *Vit. Auct.* c. 1. *Alex.* c. 14. & 38. Rursus infra hoc Dial. *Bis Accus.* c. 22. f. *J.F.R.*

21. Ὁ μισθὸς τριώβολον ἑκάστης δίκης] *Merces pro quoque judicio tres oboli.* Haec erat merces constituta, quae Athenis judici dabatur. *Pollux* Onomast. VIII, 5. τριώβολον ὁ τῇ δικαστῇ διδόμενος μισθός. *Tres oboli, data judici merces.* Aestimatur autem obolus Atticus octo chalcis, seu *stufero* Batavico, chalcus vero, quem Batavi *deutam* vocant. Sic & patroni causarum merces erant tres oboli. Inferius in hoc ipso dialogo: πολλοί γε, εἰ κἂν ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμφισβητήσαιτο μισθός. *Sunt multi, qui vel trioboli gratia disrumpi parati sunt.* *J.G.G.*

22. Τριώβολον ἑκάστης δίκης] Vid. *Kuster.* ad *Aristoph.* Plut. vs. 329. Vel potius *Spanhem.* ad eumdem, qui

δικάστων χῦ λόγον τῦ ἐγκλήματος, ὁπόσοι δὲ ἀποθέμενοι γραφὴν, πρὶν εἰσελθεῖν, ἀπέθανον, ἢ τύτοις ὁ Αἰακὸς ἀναπεμψάτω. ἢν δέ τις ἄδικα δεδικάσθαι οἴηται, ἐφέσιμον [a] ἀγωνιεῖται τὴν δίκην. ἡ δὲ ἔφεσις ὅπῃ τὸ Διά. ΠΑΝ. Βαβαὶ τῦ θορύβυ, ἡλίκον, ὦ Δίκη, ἀνεβόησαν. ὡς δὲ καὶ σπυδῇ συνθέυσιν ἕλκοντες ἀλλήλυς πρὸς τὸ ἄναντες εὐθὺ τῦ Ἀρείυ πάγυ; καὶ ὁ Ἑρμῆς δὲ ἤδη πάρεστιν. ὥστε ὑμεῖς μὲ ἀμφὶ τὰς δίκας ἔχετε, καὶ ἀποκληρῶτε, καὶ διακρίνετε, ὥσπερ ὑμῖν νόμος· ἐγὼ δὲ, ἐπὶ τὸ σπήλαιον ἀπελθὼν, συρίξομαί τι μέλος τῶν ἐρωτικῶν, ᾧ τὴν Ἠχὼ εἴωθα ἐπικερτομεῖν· ἀκροάσεων δὲ, καὶ λόγων τῶν δικανικῶν, ἄλις [b] ἐμοίγε, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ δικαζομένων [c] ἀκούσαι.

criminis. *Quicunque vero dato libello erant, quam in judicium venirent, mortui sunt, eos* quoque remittat *Aeacus. Si quis injuste in sua* causſa *judicatum esse putet, provocatione certabit; est autem ad Jovem provocatio.* PAN. Vah tumultus! Quantos tollunt, Justitia, clamores! Quam ſtudioſe vero concurrunt trahentes alii alios arduo aſcenſu in collem Martium! Jam vero adeſt etiam Mercurius. Itaque vos quidem occupatminor in judiciis, & ſortiminor, & judicatote, ut vobis legitimum eſt. Ego verò, diſcedens in ſpeluncam, fiſtula canam amatoriam quandam cantilenam, qua cavillari ſoleo Echonem. Auditionum vero & judicialium orationum ſatis mihi fuerit, qui quotidie in Areopago litigantes audiam.

ΕΡΜ. Ἄγε, ὦ Δίκη, προσκαλῶμεν. ΔΙΚ. Εὖ λέγεις. ἀθρόοι γὰν, ὡς ὁρᾷς, προσ-

13. MERC. Age, *Juſtitia*, advocemus. JUST. Bene mones. Denſi enim, ut

a Ἀγωνιεῖται] Ἀνιεῖται *Fl.* Ἀγανιεῖται P. *b* Ἐμοίγε] Reſtitui ex L. qui ἐμοὶ, & ex *Pell.* qui ἐμοίγε. Abſurde enim ἔχοιμι Edd. *c* Ἀκούσαι] Ἀκούων τι male *B*2. cum bene eſſet in *B*1. &c.

37. Ἄλις ἔχοιμι] Ἀντὶ τῦ, ἄλις ἔχω, ἤγυν ἀρκούντως. οὕτω γὰρ τὰ εὐκτικὰ ἐν τῇ συμφράσει λαμβάνει, ὁπότε μήτε κατ' εὐχὴν κεῖται, μήτε ἀντὶ * ὑποδακτικοῦ ῥήματος. οἷον· ἔτος δὲ ἐπότε † εἰσέλθοι, καὶὰ πολλά μοι εἰργάζετο, ἀντὶ γὰρ τῦ εἰσῆλθεν. *V.*

* Ὑποτακτικῦ] Ὑποτάκτει legebatur. Correxit *M. du S.* † Εἰσέλθοι] Ita dedit Idem, pro vulgato εἰσῆλθε.

de mercede hac judiciali, olim tantum *duorum*, deinde *trium obolorum*, agit, & Cl. *Graevium* ob hanc ad Lucianum notam redarguit, mercedemque Patroni non fuiſſe eandem quam judicis triobolaris, ſed duplam, ex *Ariſtophane* docet. *J. F. R.*

36. Ὦ τὴν Ἠχὼ εἰωθα ἐπικ.] Conf. ſupra *Deor. Dial.* XXII. f. *M. du S.*

37. Λόγων τῶν δικανικῶν ἄλις ἔχοιμι, ὁσημέραι τῶν ἐν Ἀρείῳ δικαζομένων ἀκούσαι] Non conſtat his conſtructio, & corrigendum ex Baſileenſi ἀκούων τι. *J. G.*

38. Ἐμοὶ] Sic L. uti Cl. *Kuſterus* conjecerat. In reliquis ἔχοιμι, mire abſurdum; niſi, quod ſuſpicor, ἔχει μοὶ ſcriptum fuerit. *M. du S.*

Ibid. Ἄλις ἔχοιμι —— ἀκούοντι]. Haec non cohaerere, ſatis apparet. Nec illud ἀκούων τι mihi ſatis facit, excogitatum forte ad medicinam loco ſaucio faciendam. Non videtur, inquam, illud τι hic adjuncturus fuiſſe Lucianus. Quot loca inter dictantes & ſcribentes Jotacistas corrupta ſint, vel Canteriani ſyntagmatis Ariſtidi ab illo edito ſubjuncti c. 1. vel cujuscumque libri antiqui inſpectio docere unumquemque ſatis poteſt. Sic mox habebimus ἰκέτλω in οἰκέτλω mutatum &c. Verbo, legendum videtur, ἄλις ἔχει μοι —— ἀκούοντι. Uſus ille verbi ἔχει non infrequens. Noſter Παρασ. princ. καὶ γὰρ ἐδὲ τ' ἄλλα ὅτως ἔχει σοι. *Thucyd.* III, 53. χαλεπῶς ἔχει ἐμοῦ πρὸς τοὺς ἄλλους ἐ πιθῶ, *difficile nobis eſt perſuadere. In primis* referre hic juvat principium orationis *primae Antiphontis*, ubi ſimiliter peccatum videtur, Νέῳ μὲ ἐ ἄπειρῳ δοκῶν ἔγωγε ἔτι, δεινῶς δὲ ἐ ἀπόρως ἔχειμι περὶ τῦ πράγματος κ. τ. λ. Videtur legendum, Νέῳ μὲ ἐ ἄπειρος δοκῶ (vel δοκῶν ſervato, & intellecto εἰμὶ) ἔγωγε δεινῶς δὲ ἐ ἀπόρως ἔχει μοι περὶ τ. π. Eadem nimirum ratione, qua mox in eodem exordio exordium, εἰ ἐπεξιόντι ἀναγκαίως ἔχει εἰς ἡλικίαν ἐχῆν ἐν ἀμφοῖν καλεσθῆναι. *J. M. G.*

Ἐμοιγε] En medicinam quum *Geſnerus* deſideraret, quamque conjectura adſecutus eſt, ex Libris confirmatam. *J. F. R.*

42. Ὥσπερ οἱ σφῆκες περιβομβοῦντες] *Alciphr.* 2. p. 262. Δέδοικα τοὺς Ἀττικοὺς σφῆκας οἵτινες ἄρξονται πάντα μου περιβομβεῖν; ubi Doctiſſ. *Bergler.* priſtinum Luciani interpretem merito reprehendit, quod haec verterit: *ne vesparum circumſtrepentes verticem*, quum *arcem* de-

ut vides, cum tumultu accedunt, vesparumque instar bombum circa arcem faciunt. ATHEN. Teneo te, sceleste. ALIUS. Calumniator es. ALI. Dabis tandem aliquando poenas. ALI. Convincam te feciſſe horribilia. ALI. Mihi prius fortire. ALI. In jus veni, impure. ALI. Noli mihi collum obtorquere. JUST. Scin' quid agamus, Mercuri? Cauſſas alias differemus in craſtinum: hodie vero ſortiamur illas, quae ab artibus, vel vitae generibus, vel ſcientiis, contra viros delatae ſunt. Et cedo hujus mihi generis libellos. MERC. *Ebrietas contra Academiam pro Polemone, plagii.* JUST. Sortire ſeptem *judices.* MERC. *Porticus* (Stoa) *contra voluptatem, injuriarum, quod ſuum amatorem Dionyſium abduxit.* JUST. Quinque ſufficiunt. MERC. *De Ariſtippo voluptas contra virtutem.* JUST. Quinque & his

ἰέναι θορυβοῦνλες, ὥσθ' οἱ σφῆκες δεδιομβῶντες τ' ἄκραν. ΑΘΗΝ. Εἴληφά σε, ὦ κατάρατε. ΑΛΛ. Συκοφαντεῖς. ΑΛΛ. Δώσεις ποτὲ ἤδη τ' δίκην. ΑΛΛ. Ἐξελέγξω σε δεινὰ εἰργασμένον. ΑΛΛ. Ἐμοὶ πρῶτον ἀποκλήρωσον. ΑΛΛ. Ἕπου, μιαρέ, πρὸς τὸ δικαστήριον. ΑΛΛ. Μὴ ἄγχε με. ΔΙΚ. Οἶσθα ὃ δράσομεν, ὦ Ἑρμῆ; ὁπὰς μὲ ἄλλας δίκας ἐς τ' αὔριον ὑποβαλώμεθα, σήμερον δὲ κληρῶμεν τὰς τοιαύτας, ὁπόσαι τέχναις, ἢ βίοις, ἢ ἐπιστήμαις, πρὸς ἄνδρας εἰσὶν ἐπηγελμέναι. χώμοι ταύτας ἀνάδος τ' γραφῶν. ΕΡΜ. Μέθη κ' τ' Ἀκαδημείας ὑπὲς Πολέμωνος ἀνδραποδισμῶ. ΔΙΚ. Ἑπτὰ κλήρωσον. ΕΡΜ. Ἡ Στοὰ κ' τ' ἡδονῆς, ἀδικίας, ὅτι τ' ἐραστὴν αὐτῆς Διονύσιον ἀπεβιάσατο. ΔΙΚ. Πέντε ἱκανοί. ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίπ-

που τρυφὴ πρὸς ἀρετήν. ΔΙΚ. Πέντε κὴ τῦ-

debuiſſet, id quod *Geſnerus* Noſter ſponte correxit. Ceterum Athenienſes, irritatos eſſe pugnaciſſimos, ideoque crabronibus comparari ab *Ariſtophane*, vid. ap. modo laudatum *Bergler.* *J.F.R.*

49. Οἶσθα ὃ δράσομεν] Attici vulgo οἶσθ' ὅ, τι δράσον. V. *Muret.* Var. Lect. III. 12. *M.du S.*

51. Κληρῶμεν] De cauſis ſorte producendis vide AG. V. 2091. *M.du S.*

53. Ἐπηγελμέναι] Ἐπηγμέναι notatum erat in marg. *Junt.* Sed deletum deinde, adſcriptumque conferendum c. 25. Unde patebit nihil hic mutandum. *J.F.R.*

55. Μέθη κατὰ τ' &c.] I. e. τ' μέθης δίκη κατὰ τ' Ἀκαδημείας ὑπὲρ Πολέμωνος, ἀνδραποδισμοῦ ὄσα. Ὑπὲρ Πολέμωνος. i. e. περὶ Πολέμωνος, *de Polemone, ſuper Polemone.* κατὰ τ' Ἀκαδημείας, ſubaudi γραφεῖσα. Ἀνδραποδισμῶ. pro ἐπὶ ἀνδραποδισμῷ. Et ſic de cett. *F.G.*

Ibid. Ὑπὲρ Πολέμωνος] *Eraſm.* ac *Geſn.* dedere: *pro Polemone.* Gujetus *de, ſuper.* Verum eſt, ὑπὲρ τινὸς ſignificare *pro aliquo.* Ut in notiſſima Novi Foederis ſententia. Εἷς θνὴς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν; Noſter hoc *Dial.* c. 6. κὴ πάντες ὑπὲρ σῦ φιλοσοφοῦσι, & *omnes PRO TE philoſophantur.* Et c. 14. bis, ter. c. 15. Idem *Quom. Hiſt.* c. 12. ὑπὲρ ἐμοῦ μονομαχοῦντα. *Tox.* c. 36. pr. θανάτους ὑπὲρ τ' φίλων. *Amor.* c. 47. p. m. μένειν ὑπὲρ ἀλλήλων — θέλουσιν. *Ariſtid.* T. 2. p. 116. Ed. Jebb. ὑπὲρ ἀνδρῶν καλῶν ἰρεῖν. PRO *viris honeſtis dicere.* Interim bene *Gujetus* monet, recte hic *de, ſuper* ſignificare; nam Polemon non tam eſt *pro* quo cauſſa dicitur, vel qui reus defenditur, ſed ſubjectum litis, de quo contenditur, quemque ambae litigantes ſuum vindicant, vide modo pr. capitis 16. At ſi quis malit reddere *propter*, hic me habebit audientem. Ita E. c. in I. Ep. ad *Corinth.* XI. 24. τὸ σῶμα, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον recte vertas, *pro nobis*, (& ſic centies in N. T.) ſed & *propter nos*, ibi eodem redibit & multis in locis. *Long. Paſt.* IV. 132. (140) ὑπὲρ παιδὸς ἰδίᾳ δεδιὼς. *timens filio.* Sive *de, pro, ſuper* filio, quod & ibi parum diſcriminis adferet. Sic mox περὶ Ἀριστίππου itidem eſt ſubjectum de quo ambigunt, conf. c. 23. & ſeq. Nec obſtat quod περὶ τινος εἰπεῖν etiam dicantur Oratores pro aliqua re dicentes, ut *Demoſth.* περὶ στεφάνου. *Demoſth. pro corona:* nam & ibi corona eſt de qua litigatur, aliique *de corona* vertunt; etſi hic parum quoque interſit, *pro* an *de* malis. Apud Lucian. autem h. l. praeſtat *de, propter*, vel *ſuper*, quo ſenſu habuimus ὑπὲρ *Gall.* c. 18. *J.F.R.*

56. Ἀνδραποδισμοῦ] V. not. ad c. 17. *M.du S.*

57. Ἡ Στοὰ κατὰ] I. e. τ' στοᾶς δίκη κατὰ τ' ἡδονῆς περὶ τ' ἀδικίας ὄσα. *F.G.*

Ibid. Στοὰ] Haeſi, an in verſione *Stoae* potius nomen retinerem, quod Proſopopoeiae magis aptum videretur. Sed cum non invenirem auctorem Latinae appellationis, cum toties ſe occaſio obtulerit Ciceroni, Senecae, aliis: malui *Porticum* dicere, quae non minus poteſt feminam terminatione ſignare, quam *Socrus:* quaque uſi Cicero & Horatius. *J.M.G.*

58. Διονύσιον] Zenonis hic diſcipulus, de quo paulo poſt, c. 20. *M.du S.*

59. Περὶ Ἀριστίππου] I. e. τ' τρυφῆς δίκη περὶ Ἀριστίππου πρὸς ἀρετήν; &c. *F.G.*

61. Ἀρ-

τούτοις δικασάτωσαν. ΕΡΜ. Ἀργυραμοιβικὴ δρασμῷ Διογένει. ΔΙΚ. Τρεῖς ἀποκλήρου μόνους. ΕΡΜ. [a] Ἡ γραφικὴ κατὰ Πύρρωνος λειποταξίου. ΔΙΚ. Ἐννέα κρινέτωσαν.

ΕΡΜ. Βούλει καὶ ταύτας ἀποκληρῶμεν, ὦ Δίκη, τὰς δύο, τὰς πρώην, τὰς ἀπενηνεγμένας κατὰ τοῦ ῥήτορος; ΔΙΚ. Τὰς παλαιὰς πρότερον [b] διαλύσωμεν· αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται. ΕΡΜ. Καὶ μὴν [c] ὁμοιαί γε καὶ αὗται, καὶ τὸ ἔγκλημα, εἰ καὶ [c] νεαρόν, ἀλλὰ πλησίον τοῖς [d] προαποκεκληρωμένοις· ὥστε ἐν τούτοις δικασθῆναι ἄξιον. ΔΙΚ. Ἔοικας, ὦ Ἑρμῆ, χαριζομένῳ τινὶ δέησιν· ἀποκληρῶμεν δ' ὅμως, εἰ δοκεῖ· πλὴν ἀλλὰ ταύτας μόνας, ἱκαναὶ γὰρ αἱ ἀποκεκληρωμέναι. δὸς τὰς γραφάς. ΕΡΜ. Ῥητορικὴ κακώσεως [e] τῷ Σύρῳ· ἄλογος [f] τῷ αὐτῷ, ὕβρεως. ΔΙΚ. Τίς δὲ οὗτός ἐστιν; ἢ γὰρ [g] ἐγγέγραπται τὸ ὄνομα. ΕΡΜ. Οὕτως ἀποκλήρου τῷ ῥήτορι

litem judicanto. MERC. *Mensaria fugae crimen intendit Diogeni.* JUST. Tres solos sortire. MERC. *Pictoria contra Pyrrhonem deserti ordinis.* JUST. Novem judicent.

14. MERC. Visne illas quoque sortiamur, Justitia, duas nuperas, delatas contra rhetorem. JUST. Antiquas prius dirimamus: hae postridie judicabuntur. MERC. Verum similes illae quoque, & crimen, licet novum, tamen finitimum his, quae modo sortiti sumus. Itaque inter haec judicari aequum est. JUST. Videris, Mercuri, gratificari velle alicujus precibus. Sortiamur tamen, si videtur. Verum solas hasce; satis multae enim judices sortitae sunt. Cedo libellos. MERC. *Rhetorica malae tractationis* dicam scribit *Syro; Dialogus eidem, contumeliae.* JUST. Quis vero hic est? neque enim adscriptum est nomen. MERC. Sic modo sortire, *Rhetori Syro*, ni-

a Ἡ] Caret articulo *Fl.* b Διαλύσωμεν] Διανύσωμεν G. c Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. d Προαποκληρωμένοις] Ἀποκληρωμένοις *Fl.* e Τῷ Σύρῳ] Τὸν Σύρον *Fl.* Vulgatum firmat P. f Τῷ αὐτῷ] Τὸν αὐτὸν *Fl.* Prius tenet P. g Ἐγγέγραπται] Recte sic *Fl. Fr. B1. H. P. S.* Ἐκγέγραπται male *J.* & *V2.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] Τραπεζιτική. *V.*
68. Κατὰ τοῦ ῥήτορος] Ὁ ῥήτωρ οὗτος εἰ αὐτὸς, κακόδαιμον Λυκιανέ. *V.*
78. Κακώσεως τῷ Σύρῳ] Διὰ τὸ Σύρον εἶναι τὸν ῥήτορα. *V.*

61. Ἀργυραμοιβικὴ] I. e. τῆ ἀργυραμοιβικῆς δίκη τῷ Διογένει γραφεῖσα, sive, κατὰ τοῦ Διογένους, δρασμοῦ ὄσα, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

Ἀργυραμοιβικὴ] Ita hic Edd. recte. Ac rursus infra c. 24. Ubi *Scholiast.* tamen ἀργυρομοιβικὴ, sine dubio per errorem calami, aut typorum; quamvis non sit contra analogiam in aliis nonnullis compositis; at in hoc verbo α verbi ἀμοιβάω maneat, aeque ac manet in χρυσαμοιβὸς, ἱεράμοιβος &c. *J.F.R.*

64. Πύρρωνος λειποταξίου] *Diogen. Laërt.* initio vitae ejus. *J.B.*

68. Τὰς παλαιὰς πρότερον διαλύσωμεν, αὗται δὲ εἰς ὕστερον δεδικάσονται] *Antiquiores*, illas, inquit interpres, *prius dirimamus; Hae autem postea judicabuntur.* Non rejicio hanc scripturam, sed mihi tamen magis arridet Mss. lectio, in quo παλαιὰς πρότερον διανύσωμεν. *priores prius expediamus* sc. causas. *J.G.G.*

69. Διαλύσωμεν] Nihil varietatis in Edd. reperio. *Solan.* vulgatum jam delerat, & ν. pro λ. substituerat ex G. Ego necessitatem nondum video: quin quia δίκας supra praemissum intelligitur, aptissimum videtur διαλύειν δίκας pro *dirimere*, *dijudicare.* Ita simplex λύειν pro *dissolvere dubium*, ex *Alciphr.* 2. 4. p. 262. qui λύειν τὴν γνώμην, pro *decidere sententiam*, habet, supra, ni fallor, jam vidimus. *Addo Hippocr.* sive Epistolam Artaxerxis ad Hippocr. quae est numero prima, λύε ταῦτα πάντα. i. e. *solve nos omnibus his difficultatibus.* Sed διαλύειν ἐγκλήματα *Thucyd.* I. c. 140. Et IV. c. 118. post med. τὰ ἀμφίλογα δίκην διαλύσηται ἄνευ πολέμου. *Herodian.* VI. 5. 8. διαλυθέντος δὲ τοῦ πολέμου *peracto bello. Dion. Hal.* VIII. p. 517. f. διαλύσομαι τὰ πρὸς αὐτοὺς πόλεμον. *Aristoph.* Lys. 569. Alia Lexicogr. jam dedere. Nec tamen διανύσωμεν repudiarem, si modo plures Codd. addicerent. *J.F.R.*

72. Νεαρὸν] Μὴ παλαιὸν P. sed solus; & glossema merum est. *M. du S.*

75. Τὴν δέησιν] An τῇ δεήσει; *F.G.* Non male. Sed personae dativus intelligi potest, quando res accusandi casu additur, ut enim Latine dicitur *gratificari alicui*, & *gratificari alicui quid*, ita & Graece χαρίζεσθαί τινί τι. Exempla in Novo Foedere sunt adeo frequentia, ut nullum inde addere opus sit. Nec insoli-

nihil enim impediet, etiam sine nomine. JUST. En transmontanas jam etiam Athenis in Areopago sortiemur *dicas*; quas trans Euphratem judicatas esse oportebat. Verum sortire undecim, eosdem utrique dicae. MERC. Bene tu quidem, Justitia, parca es, ne multum insumatur in sportulas judicum.

τῷ Σύρῳ, κωλύσῃ γὰρ οὐδεὶς ἄνευ τῦ ὀνόματος. ΔΙΚ. Ἰδοὺ γὰρ τὰς [h] ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν, ἃς ὑπὲρ τ Εὐφράτου καλῶς εἶχε δεδικάζ. [i] πλὴν ἀποκλήρω ἕνδεκα τὰς αὐτὰς ἑκατέρᾳ τ δικῶν. ΕΡΜ. Εὖγε, ὦ Δίκη, [k] φείδῃ, μὴ πολὺ ἀναλίσκεαζ τὸ δικαστικόν.

15. JUST. Primi sedeant Academiae & Ebrietati. Tu vero aquam infunde. Prior tu dic, Ebrietas. Quid taces, & nutas? Accede, Mercuri, & audi. MERC. Non possum, ait, caussam meam agere mero compedita lingua, ne ludibrium debeam in judicio. Vix autem sto, ut vides. JUST. Itaque Patronum adhibeat, de acribus illis aliquem. Multi enim, etiam trioboli caussa dirumpere se parati. MERC. Sed nemo temere volet caussam

ΔΙΚ. Οἱ πρῶτοι καθήσθωσαν τῇ Ἀκαδημίᾳ καὶ τῇ Μέθῃ, σὺ δὲ τὸ ὕδωρ ἔγχει. πρότερα δὲ σὺ λέγε ἡ Μέθη. τί σιγᾷς, καὶ ἀμανεύῃ; μάθε, ὦ Ἑρμῆ, προσελθών. ΕΡΜ. Οὐ δύναμαί, φησι, τ ἀγῶνα εἰπεῖν ὑπὸ τῦ ἀκράτ τ γλῶτταν πεπεδημένην, μὴ [l] καὶ γέλωτα ὄφλω ἐν τῷ δικαστηρίῳ, [m] μόγις δὲ καὶ [n] ἔσχα, ὡς ὁρᾷς. ΔΙΚ. Οὐκοῦν συνήγορον ἀναβιβασάτω τ[ο] δεινῶν τύτων τινά· πολλοὶ γὰρ οἱ καὶ ἐπὶ τριωβόλῳ ἀμαρτυρῆναι ἕτοιμοι. ΕΡΜ. Ἀλλ' οὐδεὶς [p] ἐθελήσῃ ἔν γε τῷ φανερῷ συνα-

[h] Ὑπερορίας] Ὑπερορίους G. [i] Πλὴν ἀποκλήρω] Πλὴν ἀλλὰ κλήρω G. P. Nil mut. Edd. [k] Φείδῃ] Φίλῃ male *Fl.* [l] Καὶ] Non habet *Fl.* [m] Μόγις] Μόλις *Fl.* [n] Ἔσχα] Ἔσχεν marg. *AIW.* [o] Δεινῶν] Κοινῶν *Fl.* Vulgata est in cett. Item in P. L. [p] Ἐθελήσει ἔν γε] Restitut. ex P. G. Nam ἐθελήσειέ γε Edd. male.

litum profanis. *Ael.* V. H. XII. 1. vers. fin. χαριζομένων ἁπάντων βασιλεῖ τοῦτο, ut ex Codd. bene edidit *Periz.* Mitto alia exempla. Interim δήσει fere mallem, quod hic elegantius. *J.F.R.*

78. Τῷ Σύρῳ] Τῷ Λευκιανῷ τῷ Σαμοσατεῖ. *F.G.*

80. Οὐ γὰρ] Fuit cum Mercurio tribuenda haec verba putarem, quibus Justitiae respondet. *M.du S.*

83. Ἰδοὺ γὰρ τὰς ὑπερορίας ἤδη Ἀθήνησιν ἐν Ἀρείῳ πάγῳ ἀποκληρώσομεν] Sic Mss. Ἀτ[ι]κῶς. Vulgo ὑπερορίας. *J.G.G.*

Ibid. Ὑπερορίας] Subaudi δίκας. *F.G.*

85. Πλὴν ἀλλὰ κλήρω ἕνδεκα] Sic Mss. *verumtamen sortire decem.* Editi, πλὴν ἀποκλήρω. *J.G.G.*

Ibid. Τοὺς αὐτούς] Τοσούτους rescribendum jubet *S. Petitus* ad Legg. Att. p. 323. „ Ita ut: ἀποκλήρω ἕνδεκα „ τοσούτους ἑκατέρᾳ τ δικῶν significet: *sortire unde-* „ *cim totidem utrique liti.* Nam judicia reddenda „ erant eodem die, cum vero lege cavebatur, ne quis „ eadem die duo redderet judicia". Cui ego plane adsentior, ac rescriberem, modo vel unus codex adjuvaret. *J.F.R.*

90. Τῇ Ἀκαδημίᾳ] Subaudi δικάζουσι. *F.G.*

91. Τὸ ὕδωρ ἔγχει] Conf. *Abdic.* c. 8. f. *M.du S.* Immo & mox c. 16. f. atque alibi passim. *J.F.R.*

97. Μόγις] Μόλις antiquius esse, significatu tamen non differre, vid. *Solan.* & *Hemst.* T. I. *Jud. Voc.* c. 4. vs. 45. Vix differre adgnoscit etiam *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 47. Confundi autem saepe a scribis hinc adparet. Addat, cui tanti est, *Deor. Dial.* VII. 1. ubi μόγις edidit *Hemst.* quod ibi sic etiam est in *Fl.* & *P.* Sed *J.* μόλις ibi vicissim habet, etsi in variantt. non est notatum. *J.F.R.*

Ibid. Ἔσχα] Ἔσχεν, quod bene monuit marg. *AI. Wess.* omnino verum arbitror; sed quia sola hoc habet, nondum recipere sum ausus. *J.F.R.*

99. Δεινῶν] P. L. & Edd. omnes, exceptis *Fl.* & *Ald.* quae κοινῶν habent. *M.du S.*

2. Οὐδεὶς ἐθελήσειέ γε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι Μέθυ] *Nemo certe velit ebrietati palam patrocinari.* Puer vidi legendum ἐν φανερῷ. Et nunc firmat Mss. in quo εἴθε[ι]ς ἐθελήσει ἴνγε τῷ φανερῷ συναγορεῦσαι μέθυ. *Nemo volet aperte patrocinari ebrietati.* *J.G.G.*

Ibid. Τῷ φανερῷ] Pro ἐν τῷ φανερῷ. Sed ἐν τῷ φανερῷ legendum videtur. *F.G.*

Ibid. Ἔν] Sic P. etiam, recte. Impressi omnes ἐθελήσειέ γε, absque ἐν, absurde, quia sequitur τῷ φανερῷ. *M.du S.*

Ἐν τῷ φανερῷ] Recte monuit *Gujet.* cumque libri quidam addicant, facile recepi. *J.F.R.*

ἀγορεῦσαι Μέθη· πλὴν εὐγνώμονά γε ταῦτα ἔοικεν ἀξιῶν. ΔΙΚ. Τὰ ποῖα; ΕΡΜ. Ἡ Ἀκαδημία ἀεὶ πρὸς ἀμφοτέρους παρεσκεύασται τοὺς λόγους, καὶ τοῦτ' ἀσκεῖ, τἀναντία καλῶς δύνασθαι λέγειν. αὕτη τοίνυν, φησὶν, ὑπὲρ ἐμοῦ [a] πρότερα εἰπάτω· εἶτα ὕστερον ὑπὲρ ἑαυτῆς ἐρεῖ. ΔΙΚ. Καινὰ μὲν ταῦτα· εἰπὲ δὲ ὅμως, ὦ Ἀκαδημία, τὸν λόγον ἑκάτερον, ἐπεί σοι ῥᾴδιον.

ebrietatis palam suscipere. Et tamen non ratione istuc videtur petere. JUST. Quid? MERC. Academia semper in utramque partem dicere parata est, & hoc ipsum meditatur, contraria bene posse dicere. Haec ergo, ait, pro me primum dicat, deinde posterius pro se verba faciet. JUST. Nova quidem ista ratio. Sed dic tamen, Academia, utramque causam; quando tibi facile est.

ΑΚΑΔ. Ἀκούετε, ὦ ἄνδρες δικασταί, [b] πρότερον τὰ ὑπὲρ τοῦ Μέθης· ἐκείνης γὰρ τόγε νῦν ῥέον. ἠδίκηται [c] δὲ ἡ ἀθλία τὰ μέγιστα [d] ὑπὸ τῆς Ἀκαδημίας ἐμοῦ, ἀνδράποδον ὃ μόνον εἶχεν εὔνουν καὶ πιστὸν αὐτῇ, μηδὲν αἰσχρὸν [e] ὧν [f] προστάξειν οἰόμενον, ἀφαιρεθεῖσα τὸν Πολέμωνα ἐκεῖνον, ὃς μεθ' ἡμέραν ἐκώμαζε διὰ τῆς ἀγορᾶς μέσης, ψάλτριαν ἔχων, καὶ καταδόμενος ἔωθεν εἰς ἑσπέραν, μεθύων ἀεὶ καὶ κραιπαλῶν, καὶ τὴν κεφαλὴν τοῖς στεφάνοις διηθισμένος. καὶ ταῦτα ὅτι ἀληθῆ, μάρτυρες Ἀθηναῖοι ἅπαντες, οἳ μηδὲ πώποτε νήφοντα Πολέμωνα [g] εἶδον. ἐπεὶ δὲ ὁ κακοδαίμων ἐπὶ τὰς τῆς Ἀκαδημίας θύρας ἐκώμασεν, ὥσπερ ἐπὶ πάντας εἰώθει, ἀνδραποδισαμένη αὐτὸν, καὶ ἀπὸ τῶν χειρῶν τῆς Μέθης ἁρπάσασα μὴ

16. ACAD. Audite, Judices, primum quae pro ebrietate dicentur: illius enim nunc aqua fluit. Maxima vero infelix injuria a me, Academia, affecta est, mancipio, quod solum habebat amicum & fidele sibi, quod nihil eorum, quae ipsa imperabat, turpe putaret, privata, isto, dico, Polemone: qui interdiu comissabundus vagabatur per forum medium, cum psaltria, canentibus aures praebens a mane inde ad vesperam, ebrius, vino gravis, floreo caput serto redimitus. Haec vera esse, testes Athenienses universi, qui ne unquam quidem sobrium videre Polemonem. Cum autem ad Academiae portam comissatum veniret infelix, ut ad alias omnes solebat; illa plagio usa, vi ereptum e manibus Ebrietatis ad

a Πρότερα] Sic *Fl. Fr. B1. P. S* &c. Πρότερον *F.* & marg. *A1.* b Πρότερον] Πρότερα *Fl.* sola. c Δὲ] Non comparet in *Fl.* d Ὑπὸ τῆς Ἀκαδ.] Ὑπ' Ἀκαδημίας *Fl.* e Ὧν] Ὃ *Fl.* f Προστάξειν] Πράξειν *P.* cum marg. *A1.* g Εἶδον] Ἰδόντες *Fl.*

3. Ταῦτα] Quae sequuntur scilicet. *F.G.* Occurret sic rursus *Dial.* seq. c. 12. pr. atque alibi. *F.F.R.*

7. Αὕτη] Ἡ Ἀκαδημία. *F.G.*

14. Τὸ γε νῦν ῥέον] I. e. ὕδωρ. *Illi nunc fluit aqua* (sc. clepsydrae.) *L.K.*

Τὸ γε νῦν ῥέον] Vertebatur in *Graeviana: quae nunc fluit oratio.* In Paris. *id quod nunc dicitur.* Sed ὕδωρ intelligendum relinqui, recte monuit Cl. *L. Bos* de Ellips. p. 176. Edit. Franeq. Monuit idem *Guietus.* *F.F.R.*

15. Ἀνδράποδον — εὔνουν] Ita in *Epist.* ad *Ephes.* VI. 7. μετ' εὐνοίας δουλεύοντες. Ubi Rev. *Jac. Elsner.* bene monet εὔνουν saepe ac proprie dici de servis fideli ac sincero animo servientibus, ne quis existimet, *benevolentiam* minus convenire servo erga Dominum, ac plurimis testimoniis confirmat. *F.F.R.*

17. Ὧν] Melius ita vulgo, quam quod *Fl.* ὃ. Nec genitivi illa constructio cuiquam potest esse ignota, pro μηδὲν αὐτῶν, ὧν &c. *Long. Past. L. 2. p. 43.* ὁρίσθων ἀγελαι συνέρχον τὸ ἐωθινὸν, τὸ δὲ ἐς τροφὴν, τὸ δὲ ἐς ὠδήν. *Herodian. 2. 1. 2.* δυοῖν ἀδύναις τὸ πιστὸν ἑαυτοῖς. *F.F.R.*

20. Ἔωθεν εἰς ἑσπέραν μεθύων] Sic in Deorum consilio ἀκράτου ἔωθεν ἐκπίνων. *F.B.*

22. Στεφάνοις διηθισμένος] Conf. T. I. *Nigrin.* c. 18. *M. du S.*

29. Ἀπαγοῦσα] Sic P. melius quam in Impressis, ubi ἀγαγοῦσα est. *M. du S.*

Ἀπαγοῦσα] Admitterem *Solani* emendationem, dum ἁπάγουσα vel ἀπαγαγοῦσα legat. Singularem enim vim habet, quasi *raptam captivamque abduxerit*, vel ut praedam suam abegerit, aut seorsum abduxerit colloquendi secumque habendi causa, quo sensu *Liv.* & *Sallust. in tabernaculum abducere*, & fin. frequenter usurpare, quis

ad se deduxit, aquam bibere coëgit, sobrium esse de novo instituit, coronas ei detexit. & cum in lecto bibendum esset, tortuosas illum quasdam voculas, miserasque, & multae solicitudinis plenas edocuit. Itaque pro illo, qui tum in ipso efflorescebat, rubore pallidus, miser, & rugosus corpore factus est: & cantilenarum omnium oblitus, sine cibo nunnunquam & sitiens ad mediam usque vesperam desidet inter nugas, quas multas ego, Academia, doceo. Maximum vero illud, quod etiam maledicit Ebrietati incitatus a me, & sexcenta de ea mala narrat. Dicta sunt fere, quae pro Ebrietate debebant. Jam etiam pro me agam. Et hinc mihi fluat *clepsydra*. JUST. Quid tandem ad haec dicet? sed aequum vicissim infunde.

17. ACAD. Sic quidem omnino rationabilia auditu pro ebrietate dixit Patrona. Sin vero me etiam benivole audieritis, quam nulla istam injuria affecerim, cognoscetis. Nam Polemonem illum, quem suum ait servum, non male natum, neque pro Ebrietate, sed familiarem mihi & ingenio similem, praeripuerat juvenem adhuc & te-

βίας, καὶ πρὸς αὐτὴν [h] ἀγαγοῦσα, ὑδροποτεῖν τὸ καινὸν ἠνάγκασε, καὶ νήφειν μελετᾶν ἐξανεκάλυπτε τὰς τερφάνας τραυλίσασα, καὶ δεῦρο φέρειν κωλαζόμενον, ῥηματία [i] σκολιὰ καὶ δύσηνα, καὶ πολλῆς φροντίδος ἀνάμεστα ἐπαίδευσεν· ὥστε ἀντὶ τοῦ τέως ἐπανθοῦντος αὐτῷ ἐρυθήματος, ὠχρὸς, [k] ἄθλιος, καὶ ῥικνὸν τὸ σῶμα γεγένηται, καὶ τὰς ᾠδὰς ἁπάσας ἐπιλέλησται, ἄσιτος ἐνίοτε καὶ διψαλέος εἰς μέσην ἑσπέραν κάθηται λήρων, ὁποῖα πολλὰ ἡ Ἀκαδημία ἐγὼ λήρειν διδάσκω. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι καὶ λοιδορεῖται τῇ Μέθῃ πρὸς ἐμοῦ ἐπαρθείς, καὶ μυρία κακὰ διέξεισι περὶ αὐτῆς. εἰρήκασι μὲν τὰ ὑπὲρ τῆς Μέθης. ἤδη καὶ ὑπὲρ [l] ἐμαυτῆς ἐρῶ· καὶ τὸ ἀπὸ τούτου ἐμοὶ ῥευσάτω. ΔΙΚ. Τί οὖν πρὸς ταῦτα ἐρεῖ; πλὴν ἀλλ' ἔγχει τὸ ἴσον ἐν τῷ μέρει.

ΑΚΑΔ. Οὕτωσί μ' ἀκοῦσαι πάνυ εὔλογα, ὦ ἄνδρες δικασταί, [m] ἡ συνήγορος εἴρηκεν ὑπὲρ τῆς Μέθης· εἰ δὲ κἀμοῦ μετ' εὐνοίας ἀκούσεσθε, εἴσεσθε ὡς οὐδὲν αὐτὴν ἠδίκηκα. τὸν γὰρ Πολέμωνα τοῦτον, ὃν φησιν ἑαυτῆς οἰκέτην εἶναι, πεφυκότα δ' Φαύλου, οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην, ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ, [n] καὶ τὴν φύσιν ὅμοιον, [o] προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ἐ-

h Ἀγαγοῦσα] Sic Edd. Ἀπαγοῦσα vult *Solan.* ex P. i Σκολιὰ] Restitut. ex B1. *F. Fr. S.* &c. Nam χολιὰ H1. & 2. ac P. k Ἄθλιος] Ὁ ἄθλιος emendat *Solan.* Bene; sed sine auctorit. l Ἐμαυτῆς] Ἐμοῦ αὐτῆς *Fl.* Vulgatae consentit P. m Ἡ] Ἃ P. B. n Καὶ τὴν φύσιν ὅμ.] *Fl.* ἀλλ' οἰκεῖον ἐμοὶ τὴν φύσιν. προαρπάσασα &c. o Προαρπ.] Προσαρπάσασα G. & P. Nil mut. cett.

quis nescit? vid. tamen *Cort.* ad *Sallust.* Jug. VIII. 2. Adde supra T. I. *Tim.* §. 16. No. 84. Ubi licet contrariam in partem de adulterio stuproque dicatur, tamen eadem caussa locutionis est, pro *perducere seorsum, ad se*, sive *seducere*. *F. F. R.*

35. Ὁ] Articulum ante ἄθλιος ego inserui, qui in omnibus desiderabatur. *M. du S.*

36. Ῥικνὸς] *Marcilentus.* Vide nos ad *Jamblichum*. *L. K.*

44. Ἐμοὶ ῥαδίστω] Vertebatur: *peroratum a me esto.* Sed rursus intelligendum ἔστω, monuit *L. Bos* loco ad principium hujus tam adducto. *F. F. R.*

52. Πεφυκότα δ' Φαύλου οὐδὲ κατὰ τὴν Μέθην] Interpres: *non male natum, neque ita ut ebrietatem referret.* Tu sic potius: *non malo ingenio hominem, neque ad ebrietatem natum*, id est, non deditum ebrietati. *L. Bos.*

54. Προαρπάσασα] Dicitur ebrietas προαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα. Vertunt, *praereptus cum esses adhuc adolescens tenellus.* sed reponendum ex Mss. προσαρπάσασα νέον ἔτι καὶ ἁπαλὸν ὄντα, *ad se rapiens, seu attrahens adolescentem etiam tunc & valde tenerum.* pro quo quo c. 26. dicit, πρὸς ἑαυτὸν ἕλκυσασα, & statim, προσάγει αὐτῶν τοὺς πολίτας. *F. G. G.*

Προαρπάσασα] Parisiensis etiam προσαρπάσασα. Sed recepta melior & sanior mihi videtur. *M. du S.*

Προαρπάσασα] Nihil mutandum puto. Ebrietatem *prius* rapuisse ait; se suum sibi iterum vindicasse &c. *F. M. G.*

ὄντα, συναγωνιζομένης τ ἡδονῆς, ἥκιστ αὐ-
τῇ τὰ πολλὰ [a] ξυνυπουργεῖ, διέφθειρεν
ἄθλιον, τοῖς κώμοις, καὶ ταῖς ἑταίραις πα-
ραχθεῖσα ἔκδολον, ὡς μηδὲ μικρὸν αὐτῷ τ
αἰδοῦς ὑπολείπεσθαι· καὶ ἃ γε ὑπὲρ ἑαυτῆς
λέγεσθαι μικρὸν ἔμπροσθεν ᾤετο, ὑπὲρ ἐμοῦ
εἰρῆσθαι νομίσατε. Περιῄει γὰρ ἕωθεν ὁ ἄθλιος
ἐστεφανωμένος, κραιπαλῶν, διὰ τ ἀγορᾶς
μέσης καταυλούμενος, ὠδέποτε νήφων,
κωμάζων ἐπὶ πάντας, ὕβρις τ προγόνων,
καὶ τ πόλεως ὅλης, καὶ γέλως τοῖς ξένοις.
ἐπεὶ μέντοι πρὸς ἐμὲ ἦκεν, ἐγὼ μὲν ἔτυχον,
ὥσπερ εἴωθα ποιεῖν, ἀναπεπταμένων τ θυ-
ρῶν, πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων λόγους
τινὰς περὶ ἀρετῆς καὶ σωφροσύνης διεξιόντας. ὁ
δὲ μετὰ τοῦ αὐλοῦ, καὶ τ στεφάνων ἐπιστὰς,
τὰ μὲν πρῶτα ἐβόα, καὶ συγχεῖν ἡμῶν ἐπει-
ρᾶτο τ συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ.
ἐπεὶ δὲ οὐδὲν ἡμεῖς ἐπεφροντίκειμεν αὐτοῦ,
κατ' ὀλίγον (οὐ γὰρ τέλεον ἦν μεθύσκομαι
τῇ Μέθῃ) ἀνένηφέ πρὸς τοὺς λόγους, καὶ ἀφῆ-

nerum, adjuvante voluptate; quae & ipsi frequenter ministrat, corrupitque miserum, comissationibus & meretricibus deditícium tradens, ut ne parum quidem pudoris illi relinqueretur. Ea vero quae pro se *dici* paullo ante putabat, pro me dicta putatote. Circumibat enim infelix a mane inde, coronatus, crapula gravis, per medium forum, tibiis aures intendens, nec unquam sobrius, comissatum veniens ad quoscunque, contumelia majorum suorum, & totius civitatis, risus hospitibus. Verum ad me cum venisset; equidem, ut facere soleo, apertis januis ad sodalium quosdam praesentes verba forte faciebam de virtute & temperantia. At ille cum tibia & coronis adstans primo quidem clamabat, *tentabat*que nos confundere, turbans clamore nostram disputationem. Cum vero nihil illum curaremus; paullatim, neque enim plane ab ebrietate permaduerat, ad sobrietatem

a Ξυνυπουργεῖ] Ὑπουργεῖ *Fl.*

63. Καταυλούμενος] Conf. supra *Phalar.* I. c. XI. f. *M. du S.*

66. Παρ' ἐμοὶ] Meminit & *Orig.* c. Cels. p. 50. 1. Sed ibi Philosophum non nominat; p. 125. 1. Xenocratem vocat; uti & *Diog. Laërt* IV. p. 100. C. & *Eus.* Chron. *Horat.* 2. *Sat.* 3. 254.

— *faciesne quod olim*
Mutatus Polemon?

M. du S.

68. Πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων] Introducitur Academia dicens Polemonem venisse ad se, dum patentibus foribus de virtute & temperantia forte verba faciebat πρὸς τοὺς παρόντας τ ἑταίρων: i. e. secundum interpretem, *apud amicos praesentes*. Sed pro *apud amicos* rectius verteres ad discipulos. Philosophos enim discipulos suos modestiae causa vocare consueviſſe ἑταίρους & ὁμιλητὰς ab aliis ostensum est. *H. V.*

71. Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ] Interpres: *perturbare nos tentabat, conventum clamore interturbando.* At τὸ συγχεῖν cum casu secundo nunquam construitur. Deceptus fuit interpres prava distinctione. Verba erant distinguenda hoc modo: συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο τὴν συνουσίαν, ἐπιταράξας τῇ βοῇ. Et vertenda: confundere nostrum conabatur conventum, turbas dando sua vociferatione. *H. V.*

Συγχεῖν ἡμῶν ἐπειρᾶτο &c.] Recte vidit Cl. *Vitringa*; quare interpunctionem ita fieri curavi, ut is jussit. *J. F. R.*

78. Ἀνεγρόμην] Sic P. In Impressis ἀνεγειρόμην. *M. du S.*

Ἀνεγρόμην] Non repudiavi vulgatam, quae ἀνεγειρόμην habet; sed quia ad *Paris.* haec describitur, quatenus bona est, ejus lectionem servavi, tam quia Cod. P. quoque sic exhibet, & alibi *Noster sic solet*, ut modo *Gall.* c. 2. vidimus. Sed utrumque idem esse, quis nescit? *J. F. R.*

88. Πρὸς ἐμοῦ] Cur hic Edd. *excusserit Solan.* olfacere me credo. Nimirum πρός ἐμοῦ quaesivit, nec adeo immerito, ut sit: *quomodo affectus sit erga me.* Erasmus enim ut Graecis auxiliaretur, dederat: *quo pacto A ME immutatus atque affectus sit*, διάκειται passive accipiens: quod non plane nego fieri posse; nam sive *dispositus sum* dicas, & pro passivo habeas, sive *jaceo*, & neutrum voces, non magni interfuerit, ac πρός cum genitivo passivis & passionem significantibus additum valere *ab*, verum est. Sic supra *Icar.* c. 21. f. πρὸς αὐτῶν γενομένης μάχης. T. I. *Tim.* §. 9. f. ἀμεληθῆναι πρὸς ἡμῶν (ἡμᾶς ante lectum.) Sed ibid. §. 5. & 25. πρὸς cum genit. pro ὑπὸ. Item §. 15. αἰ μὴ ὠφέλιμα πρὸς τινός. Ne alios testes adducam, quod in proclivi foret. At quando διάκειμαι significat *affectus sum erga aliquem*, certe solet ἔχειν διάκειμαι πρός

tem ab illa disputatione rediit, abstulitque coronas, & tacere jussit tibicinam, & purpurae illum puduit: & tanquam e profundo somno expergefactus, tum se, quomodo affectus esset, inspexit, tum vitam, condemnavit superiorem. Hinc ille ab ebrietate rubor defloreſcens evanuit, cum a pudore potius eorum, quae fecerat, erubesceret: & tandem, ut erat, ad me venit transfuga, neque vocantem, neque vim adhibentem, ut ista dicit; sed quod ipse sua sponte haec meliora putaret. Et jam illum mihi voca, ut discatis, quomodo erga me affectus sit. Hunc ego, Judices, cum accepissem ridicule se habentem, & neque vocem mittere neque stare prae mero valentem, converti, ad sobrietatem reduxi, & pro mancipio virum honestum, & sobrium, & quantivis pretii Graecis reddidi. Et mihi tum ipse gratiam habet harum rerum

ρει τε τὰς στεφάνους, καὶ τὴν αὐλητρίδα καλεσιώπα, καὶ ὅπῃ τὴν πορφυρίδι ἠχύνέλο. καὶ ὥσπερ ἐξ ὕπνου βαθέος [b] ἀνεγρόμενος, ἑαυτόν τε ἑώρα ὅπως διέκειλο, καὶ τὰ πάλαι βίᾳ καλεγίγνωσκε, καὶ τὸ μὴ ἐρύθημα τὸ ἐκ τῆς Μέθης ἀπήνθη, καὶ ἠφανίζελο. ἠρυθρία δὲ κατ' αἰδῶ τῶν δρωμένων, καὶ τέλος, ἀποδρὰς ὥσπερ εἶχεν, ἠυτομόλησε παρ' ἐμὲ, [c] οὔτε ὑπικαλεσαμένης, οὔτε βιασαμένης, ὡς αὐτή φησιν, ἐμοῦ, ἀλλ' ἑκὼν αὐτὸς ἀμείνω ταῦτα εἶναι ὑπολαμβάνων. καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν, ὅπως καλαμάθῃλε ὃν τρόπον ἄγεται [d] πρὸς ἐμοῦ. τοῦτον, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καταγελασθέντα, γελοίως ἔχοντα, [e] καὶ μήτε φωνὴν ἀφιέναι, μήτε ἑστάναι ὑπὸ τοῦ ἀκράτου δυνάμενον, [f] ἐπέστρεψα, καὶ ἀνένηψα, καὶ ἀντὶ ἀνδραπόδου κόσμιον ἄνδρα καὶ σώφρονα, καὶ πολλοῦ ἄξιον τοῖς Ἕλλησιν ἀπέδειξα. καί μοι αὐτὸς [g] τε χάριν οἶδεν ὅπῃ τούτοις, καὶ οἱ προσήκοντες

ὑπὲρ

b Ἀνεγρόμενος] Sic *P.* & *P.* Ἀνεγειρόμενος *J. Fl. H. Fr. S.* &c. *c* Οὔτε βιασαμ.] Deficiunt in *Fl.* *d* Πρὸς ἐμοῦ] Nihil hic variare Edd. notat *M. du S.* *e* Καὶ] Abest a *Fl.* *f* Ἐπέστρεψα] Sic dedi ex *Fl.* Ὑπέστρεψα aliae. *g* Τε] Omittit *Fl.*

86. Καί μοι ἤδη κάλει αὐτὸν] Εἰσελθὼν ὁ Πολέμων εἰς τὸ δικαστήριον, παρίστα τοῖς δικασταῖς. *V.*

πρὸς τινὰ dici cum accusativo, ut Noster T. I. in *Prometh.* c. 10. οἱ ἄνθρωποι εὐγνωμονέστερον ἄγεσθαι πρὸς τὰ τοιαῦτα. *Isocr.* ad Nicocl. ὡς χρὴ πρὸς ἄρχοντας ἄγεσθαι, qualia bene multa jam protulit *Stephanus* in Thes. Verum cum etiam reperias in *Thucyd.* VII. c. 77. p. 497. ὁρᾶτε — ὡς διάκειμαι ὑπὸ τοῦ νόσου, quod recte ita exponas passive: *videte — in quem statum a morbo redactus sim:* Et, ut modo vidimus, πρὸς cum genitivo valeat saepe ὑπὸ, videretur & hoc Luciani ita defendi posse, ac reddi: *in quem statum a me redacta sit*; sed minus tamen commode; nam quum Academia Ebrietatem advocari jubeat, ut ipsa fateatur se sponte amore vitae melioris ad illam transisse, necesse est, ut ipsa testetur quo studio adfecta sit, quem animum gerat erga Magistram; ut recte Cl. *Gesnerus* ex contextu reddidit. Quare ἐμὲ legere etiam malim; etsi πρὸς μητρὸς, *respectu matris*, *Alciphron.* I. Ep. 19. p. 74. Et πρὸς accusativo ac genitivo simul jungatur eodem commate ap. *Aristot.* Pol. I. c. 8. f. ἡ γὰρ θηρευτικὴ — ᾗ δεῖ χρῆσθαι πρός τε τὰ θηρία, καὶ τῶν ἀνθρώπων, ὅσοι πεφυκότες ἄρχεσθαι μὴ θέλουσιν. Verum ibi alia ratio est; nam ἀνθρώπων est genitiv. partitivus pendens ab ὅσοι, & ellipsis simul, quum intelligatur πρὸς τούτους ante ἀνθρώπων. *J. F. R.*

92. Κόσμιον ἄνδρα & σώφρονα] Junguntur etiam κόσμιος & σώφρων in Epist. I. ad *Timoth.* c. 3. vs. 2. Sed ordine contrario, unde conjiceres plus esse κόσμιος quam σώφρων. Licet id non semper pro argumento valeat, quin in ejusmodi paene synonymis ordinem haud adeo observent auctores; Minime poëtae, modo ne plane vitiose decrescat oratio; nam in illo *Aristophanis* Plut. 89. quod Rev. *J. Elsner.* ad l. d. adfert, ὡς τοὺς δικαίους & σοφοὺς, καὶ κοσμίους, videretur sic κόσμιος plus etiam esse quam δίκαιος & σοφὸς, quod tamen non sequitur; nam virtutes fere inter se sunt aequales & pares, ut *Cic.* ait de Amic. Ceterum κόσμιον esse hominem probatis & compositis moribus, nemo nescit. Qui tamen exempla desiderat, adeat laudatum *Elsn.* videatque Herodianum etiam κόσμιον ac σώφρονα conjungere, & κόσμιον praemittere. *J. F. R.*

95. Χάριν οἶδεν] Supra *Tox.* c. 53. *Catapl.* fin. & alibi saepe hac phrasi utitur aeque ac *Alciphr.* Et *Liban.* Soph. Ep. 13. Χάριν δὲ εἰδότες σοι τῆς φιλείας. Item *Homer.* Il. Ξ. 235. — ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδὼ χάριν ἠμὲν πάντα. *J. F. R.*

ὑπὲρ αὐτῆς εἴρηκα· ὑμεῖς δὲ ἤδη σκοπεῖτε, ποτέρα ἡμῶν ἄμεινον ἦν αὐτῷ συνεῖναι.

causſa, tum pro ipſo neceſſarii. Dixi. Vos autem jam conſiderate, cum utra noſtrum eſſe illi fuerit melius.

ΕΡΜ. [a] Ἄγε δὴ μὴ μέλλετε, ψηφοφορήσαντε, [b] ἀνάστητε, καὶ [c] ἄλλοις χρὴ δικάζειν. ΔΙΚ. Πάσαις ἡ Ἀκαδημία κρατεῖ, πλὴν μιᾶς. ΕΡΜ. Παράδοξον ἆρ' ἔστιν, εἶναί τινα [d] καὶ τῇ Μέθῃ τιθέμενον.

18. MERC. Age ſane, nolite cunctari, ferte ſuffragia, ſurgite. Judicare oportet etiam alios. JUST. Omnibus, una excepta, vincit Academia. MERC. Mirum non eſt, eſſe aliquem, qui ſuum Ebrietati calculum adjecerit.

Καθήσασθε οἱ τῇ Στοᾷ πρὸς τὴν ἡδονὴν λαχόντες περὶ τοῦ ἑταίρου δικάζειν. ἐγκέχυται τὸ ὕδωρ· ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα, σὺ ἤδη λέγε.

19. Sedete jam, quibus ſortito obvenit judicare cauſſam Porticus contra Voluptatem de amatore. Infuſa jam eſt aqua. Tu jam, varie picta, (*Poecile*) dicito.

ΣΤΟΑ. Οὐκ ἀγνοῶ μέν, ὦ ἄνδρες δικασταί, ὡς πρὸς εὐπρόσωπόν μοι τὴν ἀντίδικον ὁ λόγος ἔσται, ἀλλὰ καὶ ὑμῶν τοὺς πολλοὺς ὁρῶ πρὸς μὲν ἐκείνην ἀποβλέποντας, καὶ μειδιῶντας πρὸς αὐτήν, ἐμοῦ δὲ καταφρονοῦντας, ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι, καὶ ἀρρενωπὸν βλέπω, καὶ σκυθρωπὴν δοκῶ· ὅμως δέ, ἢν ἐθελήσητε ἀκοῦσαί μου λεγούσης, θαρρῶ πολὺ δικαιότερα ταύτης ἐρεῖν. τοῦτο γάρ τοι καὶ τὸ παρὸν ἔγκλημά ἐστιν, ὅτι οὕτως ἑταιρικῶς ἐσκευασμένη τῷ ἐπαγωγῷ τὸ ὄψεως,

20. PORT. Non ignoro equidem, Judices, quam ſpeciosam contra adverſariam mihi dicendum ſit, quin veſtrum etiam plerosque video conjectis in iſtam oculis ei arridere, me autem deſpicere quod *in cute* ſum tonſa, virili vultu, & *triſtis* atque ſevera videor. Tamen ſi volueritis audire me dicentem, confido multo me juſtiora prae iſta dicturam. Nimirum hoc ipſum etiam praeſens crimen eſt, quod meretricie ita ornata, illo vultu illice, meum amatorem

[a] Ἄγε δὴ] Ἄγεσθε *Fl.* ſine δὴ. Vulgata vero eſt in P. cett. [d] Καὶ] Non legitur in *Fl.* [b] Ἀνάστητε] Deficit in *Fl.* [c] Ἄλλοις] Sic *Fl.* Ἄλλως

13. Ὅτι ἐν χρῷ κέκαρμαι] Ὅτι οἱ Στωϊκοὶ τὰς κεφαλὰς ἦσαν ὁλόλυ κεκαρμένοι, ὡς οἱ Μοναχοὶ τῶν. *V.*

98. Ἄγε δὴ] Etſi plural. μέλλετε ſequitur, nihil tamen opus eſt Florentinae lectione ἄγεσθε. Nam ἄγε ſequente plurali bene multis jam confirmavit *Steph.* in Theſ. Sic Φέρε ap. *Ariſtid.* p. m. 415. T. I. in Or. Leuctr. I. Φέρε δὴ πρὸς Διὸς, εἰ ταῦτ' εἶπον οἱ Θηβαῖοι πρὸς ὑμᾶς. Ne quid plura in re manifeſta. Latini ſimiliter *Age*, *videamus*; pro *agite*. *Cic.* pro Leg. Man. c. 14. pr. *Age vero* —— *conſiderate*. *J.F.R.*

99. Ἄλλοις] Recte ἄλλοις *Fl.* nam & ſic c. ſeq. δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ. Item c. 24. δικάσεται μοι. Et licet accuſativus δίκην ſaepe addatur huic verbo; tamen dativum perſonae habet, quando pro *dicere alicui jus*, uti hic, ponitur. Ideoque id recipiendum contra ceteras Edd. exiſtimavi. *J.F.R.*

1. Πάσαις —— κρατεῖ] Ψήφοις ſubaudiri, pluribus docet *L. Bos* de Ellipſ. p. 207 —8. *J.F.R.*

3. Τινα —— τιθέμενον] Ψῆφον & hic intelligi docet idem *L. Bos* de Ellipſ. p. 206. *J.F.R.*

6. Ἡ κατάγραφος] Ἡ κατάγραφος, ἡ τὰ ποικίλα. i. e. ἡ ποικίλων κατάγραφος, ſive ἡ τοῖς ποικίλοις κεκαλυγραμμένη. *F.G.*

Ibid. Ἡ τὰ ποικίλα] Ob inſignes in ea porticu picturas. De phraſi vide N. A. X. c. 4. & alia quae ibi indicantur exempla. *M. du S.*

Ἡ τὰ ποικίλα] Conf. etiam de hac ellipſi, c. 9. & *Gall.* c. 14. *Gujetus* rem quidem expoſuit, ellipſin minus adcurate adſecutus. Ἱστία enim intelligi, ex ſuperioribus locis videbis, & rei eſt notiſſima. *J.F.R.*

13. Ἐν χρῷ κέκαρμαι] V. *Theophr.* Char. *Mierol.* p. 34. & noſtrum B. πρ. c. 20. Βρμ. c. 18. cum notis. *M. du S.*

19. Τὸν Διονύσιον] Τὸν Ἡρακλειώτην. *F.G.*

Ibid. Διονύσιον] Stoicus hic clarus inter Zenonis diſcipulos memoratur a *Diog. Laërt.* p. 173. B. qui tamen poſtea moleſtiſſima lippitudine laborans, a ſuis tandem defecit, doloremque inter *indifferentia* ponere deſiit. *M. du S.*

21. Ἡμῶν] Leg. ὑμῶν: *M. du S.*

Ὑμῶν] Non dubitavi hoc contra Edd. recipere, quia ſenſus omnino requirit, & millies in eo propter ſo-

rem virum tunc temperantem, Dionysium, deceptum ad se traduxit: quamque antea vos modo caussam judicarunt judices inter Academiam atque Ebrietatem, ea praesenti caussae gemina est. Dispicite enim nunc, utrum porcorum instar humum spectantes in voluptate vivere deceat, magnanimumque nihil cogitantes; an post honestatem collocato, quod delectat, liberos liberaliter philosophari, neque dolorem, ut invictum quiddam, metuentes, neque suave quod est mancipiorum more sequentes, quaerentesque felicitatem in melle & ficubus? Tales enim escas imprudentibus ista proponens, & liborem velut terriculamentum quoddam ostentans, plerosque ad se allicit: in quibus etiam miserum istum, nostras ut habenas excuteret, adduxit, cum observasset aegrotantem: neque enim sanus unquam orationem illius admissurus erat. Verum quid ego isti indigner, quae ne Dis quidem parcat, sed eorum calumnietur providentiam? Itaque si sanum sequi judicium volueritis,

ἐρᾷ τὴν ἐμὸν ἄνδρα πότε σώφρονα τ' Διονύσιον φενακίσασα, παρὰ ἑαυτὴν μετέσπασε. καὶ ἦν γε οἱ πρὸ ἡμῶν δίκην ἐδίκασαν τῇ Ἀκαδημίᾳ, καὶ τῇ Μέθῃ, ἀδελφὴ ἡ παρούσης δίκης ἐστίν· ἐξετάζε δὲ ἐν τῷ παρόντι, πότερα χοίρων δίκην γενευκότας κάτω, πόρρωθεν δεῖ ζῆν, μηδὲν μεγαλόφρον ἐπινοοῦντας, ἢ ἐν δεξιτέρᾳ τῇ καλῶς ἔχοντι ἡγησαμένους τὸ τερπνὸν, ἐλευθέρως ἐλευθέρως φιλοσοφεῖν· μήτε τὸ ἀλγεινὸν ὡς ἄμαχον δεδοικότας, μήτε τὸ ἡδὺ ἀνδραποδωδῶς προαιρουμένους, καὶ τὴν εὐδαιμονίαν ζητοῦντας ἐν τῷ μέλιτι, καὶ ταῖς ἰσχάσι. τοιαῦτα δὴ αὐτὴ δελεάσμα τοῖς ἀνοήτοις προτείνουσα, καὶ μορμολυττομένη τῷ πόνῳ, προσάγεται τοὺς πολλοὺς, ἐν οἷς καὶ τὸν δείλαιον ἐκεῖνον ἀφηνιάσαι ἡμῶν πεποίηκε, νοσοῦντα τηρήσασα. ἐπεὶ δ' ἂν ὑγιαίνων ποτὲ προσέσχε τοὺς παρ' αὐτῆς λόγους. καίτοι τί ἂν ἐγὼ ἀγαναχτοίην κατ' αὐτῆς, ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται, ἀλλὰ τὴν ἐπιμέλειαν αὐτῶν διαβάλλει; ὥστε εἰ σωφρονεῖτε, καὶ ἀσε-

e Σώφρονα] Σώφονα male *Fr.* f Ὑμῶν] Correxit *Solan.* Et marg. *A1.* Ἡμῶν enim Edd. omn. male. g Αὐτῶν] Deest in *Fl.*

33. Μορμολυττομένη] Ταράττουσα. *V.*
35. Ἀφηνιάσαι] Φυγεῖν. *V.*
38. Ὅπου μηδὲ τῶν θεῶν φείδεται] * Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους ὑπέκρουσαν ἀθέους μὲ ὄντας, ἡδονὴν δὲ περσεβεύοντας. *V.*

* Διὰ τοὺς Ἐπικουρείους] Propter Epicureos hoc. ἄθεοι γάρ, solis voluptatibus indulgentes. C. Pro ὑπέκρουσαν lege ὑπέκρουσιν. *M. du S.*

soni vicinitatem, quem jotacissmus plane confundit, aberratur in Codd. quorum auctoritas hic parum valere debet, quandoquidem res ipsa loquitur. Optime etiam Gl. *Gesner.* sponte in versione dederat, *inter vos.* *J. F. R.*

22. Ἀδελφὴ ἡ παρούσης δίκης ἐστὶν] Ab Erasmo Benedictus accepit *quasi quaedam soror praesentis caussa est*, captata elegantia, ut mihi videtur, praeter mentem Luciani, qui si tale quid intellexisset, scripsisset quoque ὥσπέ τις ἀδελφή. Sed unum simpliciter ἀδελφὸν ei ponitur pro aequali & simili, ac plane ut infra, παραπλήσιον γάρ τι ἡ τοῦτο τοῦτο εἶναι. *J. G.*

33. Τῷ πόνῳ] Quaeritur de Graecis *Cicero*, quod, etsi copiosior est eorum lingua, vocem hanc *dolori* simul & *labori* communem fecerint, Tusc. II. 14. in quo a *Budaeo* reprehenditur. Comment. p. 750. Ed. *Steph.* Sed immerito, uti vel ex hac & sequenti oratione satis patet. Cl. *Davisius* etiam iniquum hic erga Graecos fuisse Ciceronem inde se arguere putat, quod *labor* inter Latinos etiam doloris obtineat potestatem, quod duobus locis *Plautinis* conficere se putat. *M. du S.*

37. Τί ἂν] An τί σὺν ἂν; F. G.

Τί ἂν] Si praemissum καί τοι *quamquam*, *verum* reddas, plane absonum videtur cum *Gujeto* σὺν interere. At si vertas *atqui*, ut c. 21. med. καί τοι τίς ἂν κριτὴς *atqui quis judex* &c. *deinde vero*, possit ἐ stare. Sed non voluit negationem proferre Lucianus. Ait enim Stoa: Quid ego querar de injuria mihi illata? Deos ipsos injuria adficit, ideo non tam propter me, quam propter Deos eam punite. Id est, minor est mea quam patior injuria, ideoque quid adeo ei succenseam? Immo videtur argute imitari morem philosophorum sive Theologorum, qui non sua sed Dei caussa se dolere dictitant, ut vindictam eo graviorem consequantur. *J. F. R.*

38. Ὅπου] Pro *quandoquidem*, ut Latinorum *ubi*. Vid. Dial. proximo *Icar.* c. 9. pr. *J. F. R.*

45. Πλὴν

ἀσεβείας ἂν δίκην λάβοιτε παρ' αὐτῆς. [a] ἤκουον δὲ ἔγωγε ὡς οὐδὲ αὐτὴ παρεσκευάσθαι ποιήσασθαι τοὺς λόγους, ἀλλὰ τὸν Ἐπίκουρον ἀναβιβάσειν συναγορεύσοντα· ὅτως ἐντρυφᾷ τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν [b] ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν [c] ἡμέτερον Θησέα, εἰ [d] φυγόντες τὴν ἡδονήν, ἔφυγον τοὺς πόνους; οὐδὲν γὰρ [e] ἂν ἐκώλυε μετὴν ἀδικίας εἶναι τὴν γῆν, ἐκείνων μὴ πονησάντων. ταῦτα εἰπόν, ὦ πάνυ τοῖς μακροῖς τῶν λόγων χαίρουσα. εἰ δέ γε ἐθελήσειε κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαί μοι συνερωτωμένη, τάχιστα ἂν γνοαθείη τὸ μηδὲν ὂν. πλὴν ἀλλὰ ὑμεῖς γε τῶν ὅρκων μνημονεύσαντες, ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα, μὴ πιστεύσαντες Ἐπικούρῳ λέγοντι μηδὲν ὑποσκοπεῖν τῶν παρ' ἡμῖν γιγνομένων τοὺς θεούς. ΕΡΜ. Μετάστηθι. Ὁ Ἐπίκουρος, ὑπὲρ τῆς ἡδονῆς λέγε.

impietatis etiam poenam ab ista sumseritis. Audivi equidem neque ipsam ad dicendum se comparasse, sed Epicurum adducturam esse Patronum: adeo tribunalis majestatem per delicias conculcat. Verum illud certe istam interrogate, quales putet futuros fuisse Herculem & vestrum Theseum, si, voluptatis castra secuti, fugissent labores. Nihil enim impediebat quo minus injustitiae plena esset terra, illis detrectantibus laborem. Haec dixi non vehementer gaudens longis orationibus. Si vero voluerit in brevi altercatione mihi respondere, celerrime, quam nihil sit, intelligatur. Verum vos jurisjurandi memores, religiose jam ite in suffragia, nec Epicuro credite dicenti, nihil inspicere eorum, quae apud nos fiunt Deos. MERC. Transi. Tu Epicure, pro voluptate dicito.

21. EPIC.

a Ἤκουον] Ἀκούω *Fl.* b Ἐρωτᾶτε] Πρότερον ἐρωτᾶτε G. c Ἡμέτερον] Ὑμέτερον *Schol.* Nil mut. *Fl. J.P.* &c. d Φυγόντες] Restitui ex Angl. G. P. & marg. *A1.* Προσθέντες Edd. male. e Ἂν] Omittit *Fl.*

47. Τὸν ὑμέτερον Θησέα] Ἀθηναῖον γὰρ ὁ Θησεύς, Ἀθηναίοις δὲ οἱ δικάζοντες. *V.*

45. Πλὴν ἀλλὰ ἐκεῖνά γε αὐτὴν ἐρωτᾶτε, οἵους ἂν οἴεται γενέσθαι τὸν Ἡρακλέα, καὶ τὸν ἡμέτερον Θησέα, εἰ προσθέντες τῇ ἡδονῇ ἔφυγον τοὺς πόνους] *Verumtamen illud ab ipsa quaerite, quales putet fuisse nostrum Herculem & Theseum, num voluptati indulgentes, evitarint labores.* Nihil hic reprehendo, sed moneo tantum in prioribus verbis πρότερον inserere Mſ. ἐκεῖνά γε αὐτὴν πρότερον ἐρωτᾶτε, *haec prius illam interrogate.* dein pro προσθέντες in illo, ut & Anglicano scribi πεισθέντες. *num persuasi a voluptate*, ut alludat ad Herculem Prodicium apud Xenophontem, cui voluptas omnibus modis persuadere conabatur, ut sua sequeretur castra. *J.G.G.*

47. Ἡμέτερον] *Solan. Juntinae* adscripsit, male Scholiasten ὑμέτερον habere. *Gesnerus* contra deleto ὑμ. edi voluit, & huic adsentior. *Theseum vestrum* enim melius procedit quam *nostrum*, etsi suum quoque Theseum Stoa dicere queat, tamen minus commode. Sed quia nulla Edd. praeit, & vulgatam retinui, & versionem ei contrariam. *J. F. R.*

Ibid. Εἰ προσθέντες] Angl. εἰ πεισθέντες. *J.B.*

52. Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Nimirum Porticus, i. e. Stoica philosophia, loquitur, quae *minutis interrogatiunculis, & quasi punctis, quod proposuit, efficit*, Cic. Parad. praef. Vel, ut idem de fin. 4, 3. *pungit, quasi aculeis, interrogationibus angustis.* Porro hanc esse *altercationem*, satis Quintilianus docet. *J.M.G.*

Κατὰ μικρὸν ἀποκρίνασθαι] Conf. c. 22. f. & 28. m. ubi διαλέγεσθαι & κοπιαστικὸς proponit ἐρωτήματα. Adeoque simili modo praecise sibi postulat responderi. *J.F.R.*

53. Τὸ μηδὲν ὄν] Conf. supra *de Merced. Cond.* c. 16. ὡς τὸ μηδὲν ὄν. *J.F.R.*

55. Ψηφίσασθε ἤδη τὰ εὔορκα] *Jusjurandum religiose servandum decernite.* *F.G.*

58. Ὁ Ἐπίκουρος — λέγε] Nihil non est nominativum sic pro vocativo poni, neque id mirum, si vel nominativus ipsi vocativo additur interdum, ut apud *Homer.* Il. Δ. 189. φίλος σὺ μάθοις. Non enim addam quod sexcenties apud eundem occurrit, ματέρα Ζεύς; id quod *S. Clarke* ad Il. α. 175. non pro vocativo admittit, sed antiquum nominativum Macedonicum esse tradit. Esto! quia nihil anomalum foret adjectivum ab suo substantivo in diffentire. Verum tum quoque dicendum, φίλος olim φίλος in vocativo sonuisse, non φίλε. Interim purus ejusmodi nominativus, qualis hic in Luciano, non potest negari pro vocativo valere, quia articulus additur, veluti & ap. *Homer.* Il. Γ. 275. & seqq. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις, Καὶ ποταμοὶ — μάρτυροί ἐστε. Ubi *Didymus* etiam Ἥλιος pro ὦ ἥλιε positum ait. Adde No-

21. EPIC. Non longa apud vos oratione utar, Judices, neque enim multis mihi argumentis opus est. Sed si quidem incantationibus quibusdam aut venenis, quem amatorem suum dicit Porticus, Dionysium, adegit voluptas, ab ista ut segregatus ad se respiceret; venefica videatur merito, & damnetur injuriarum, usa nimirum veneficiis in amatores alienos. Si quis vero liber in civitate libera, legibus non prohibentibus, exosus istius insuavitatem, & quam velut coronidem laborum venire tandem ait felicitatem, nugas esse ratus; evitatis tortuosis illis argumentationibus & labyrinthorum similibus, ad voluptatem transfugit lubens, resciss velut vinculis quibusdam illis argumentorum cirris, hominem sapiens, non stipitem; & laborem, id quod est, malum, suavem autem voluptatem arbitratus: huncne excludere opor-

60 ΕΠΙΚ. Οὐ μακρὰ, [f] ὦ ἄνδρες δικασταὶ, πρὸς ὑμᾶς ἐρῶ. δεῖ γὰρ οὐδὲ πολλῶν μοι τῶν λόγων. ἀλλ' εἰ μὲν ἐπῳδαῖς τισιν, ἢ φαρμάκοις, ὃν φησιν ἐραστὴν ἑαυτῆς ἡ Στοὰ τὸν Διονύσιον καθηνάγκασε, ταύτης μὲν ἀπέ-
65 σχεσθαι, πρὸς ἑαυτὴν δὲ βλέπειν ἡ ἡδονὴ, φαρμακὶς ἂν εἰκότως ἔδοξε, καὶ ἀδικεῖν ἐκέκρικο, ὅτι τοὺς ἀλλοτρίους ἐραστὰς μαγγανεύσα. εἰ δέ τις ἐλεύθερος, ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ πόλει, μὴ ἀπαγορευόντων τῶν νόμων, τὸ πάν-
70 ταύτης ἀηδίαν [g] μυσαχθεὶς, καὶ ἣν φησι [h] κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν [i] ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ [k] λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε· πρὸς δὲ τὴν ἡδονὴν ἅσμενος ἐδρα-
75 πέτευσεν, ὥσπερ δεσμά τινα [l] ἀγκύλας τοὺς τῶν λόγων πλεκτάνας, ἀνθρώπινα καὶ εὖ βλακώδη φρονήσας· καὶ τὸ μὲν πόνον, ὅπερ ἐστὶ, πονηρὸν, ἡδεῖαν δὲ τὴν ἡδονὴν οἰηθεὶς, ἀπο-

[f] Ω] Non habet *Fl.* [g] Μυσαχθεὶς] Recte sic *Fl. P. V2. S.* Μυσαχθὴς *J. Fr. H. B1.* [h] Κεφάλαιον] Ἐπὶ κεφαλαίῳ. G. P. Nil mut. Edd. [i] Ἀγκύλους] Ἀγγύλους *J. H.* 1. & 2. male. [k] Λαβυρίνθοις ὁμοίοις] Λαβυρίνθους ὁμοίους *Fl.* Nil mut. P. [l] Διακόψας] Restitutum ex P. L. Ἀποκόψας Angl. Ἀποῤῥίψας Edd. absurde.

72. Τοὺς μὲν ἀγκύλους *ἐκείνους λόγους] Τοὺς παρειλεγμένους. λέγει δὲ τοὺς συλλογισμούς. *V.*

*Ἐκείνους] Ad Lucianum hoc adcommodavit Idem quum ἐκείνη legeretur in Edd. unde pro varia lectione possit haberi. *J. F. R.*

Nostrum infra c. 33. pr. Ὁ Διάλογος — λέγει. *J. F. R.*

65. Πρὸς ἑαυτὴν — βλέπειν] De hoc Graecismo conveniente cum Belgicismo, vid. Fratris nostri consultissimi *G. O. Reitzii* Belgam Graecissantem p. 446. *J. F. R.*

70. Καὶ ἣν φησι κεφάλαιον τῶν πόνων τὴν εὐδαιμονίαν παραγίγνεσθαι λῆρον οἰηθεὶς, τοὺς μὲν ἀγκύλους ἐκείνους λόγους, καὶ λαβυρίνθοις ὁμοίους ἀπέφυγε] Vertitur: *Et quam laborum caput, felicitatem provenire dicit, nugas ratus, obliquos illos sermones & labyrinthis similes evitavit.* In Mss. legitur καὶ ἣν φησι ἐπὶ κεφαλαίῳ τῶν πόνων. Ἐπὶ κεφαλαίῳ, ἐν κεφαλαίῳ, & apud *Thucyd.* ἐπὶ κεφαλαίῳ est *uno verbo*, quod & Latinis, *denique*, aut, ut Cicero, *quid quaeris? noli quaerere.* Idcirco sic vertes: *Et quam, ut uno verbo dicam, laborum ait felicitatem esse, pro nugis habens, ambiguos illos sermones, & labyrinthis similes evitavit.* quamvis vulgatam non damnem, quae sic potest explicari commode, *& quam felicitatem, caput* seu *summam omnium laborum, ait esse, pro nugis habens.* *J. G. G.*

71. Παραγίγνεσθαι] Glossa videtur, veteres Codd. inspicienti. *F. G.*

Παραγίγνεσθαι] Vellem libri praeirent, ex quibus nil varietatis notatum invenio, & lubens illud παραγίγνεσθαι cum *Gujeto* ejicerem, quod licet ita construi possit, ut sensum aliquem fundat; tamen quanto concinnius fluat oratio, si exulet, facile adparet. *J. F. R.*

75. Ἀποῤῥίψας] Angl. ἀποκόψας. *J. B.*

Διακόψας] Ita P. & L. In vulgatis ἀποῤῥίψας, pro quo scriptum fuisse ἀποῤῥήξας arbitror; certe in A. ἀποκόψας legi testantur. *M. du S.*

77. Πόνον — πονηρὸν, ἡδεῖαν — ἡδονὴν] Non assequitur interpretatio ulla suavitatem hujus loci. Etymologiis frequenter utebantur Stoici. Domestico igitur quasi argumento utitur Epicurus. Πονηρὸν esse qui negabitis τὸν πόνον, a quo πονηρὸν dicatur? Videntur auctores linguarum *laboris* notionem cum *malo* saepe junxisse. Docent hoc Ebraeorum עמל, Graeca πονηρὸς & μοχθηρὸς, i. e. πανοῦργος, ῥᾳδιοῦργος, Latinorum *laborare morbo, invidia* &c. Cives mei in Francia morbum sacrum sive comitialem vocant saepe die arbeit: quo eodem vocabulo etiam in partus *doloribus* utuntur. Similiter deinde Noster πόνον de morbo Dionysii adhibet. *J. M. G.*

ἀποκλείειν ἐχρῆν αὐτὸν, ὥσπερ ἐκ ναυαγίου λιμῷ [a] προσνέουσα, καὶ γαλήνης ἐπιθυμοῦντα, συνωθοῦντας ἐπὶ κεφαλὴν ἐς τὸ [b] πόνον, καὶ ἔκδολον τὸ ἄθλιον παρέχειν ταῖς ἀπορίαις, καὶ ταῦτα ὥσπερ [c] ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῆς [d] ἐλέου βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν [e] καλαφεύγουσα; ἵνα τὸ πολυθρύλλητον ἀρετὴν δηλαδὴ ἐπὶ τὸ ὄρθιον ἱδρῶτι πολλῷ ἀνελθὼν ἴδῃ, καὶτα δὶ ὅλου πονήσας τὸν βίον, εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον; tebat, tanquam ex naufragio adnatantem ad portum, & tranquillitatis cupidum praecipitemque impellere ad laborem, & *velut* dediticiam tradere infelicem hominem desperationi, idque cum velut supplex ad misericordiae aram, *sic* ad voluptatem confugerit: ut nimirum celebratissimam illam Virtutem, per ardua multo sudore enisus videat, ac deinde tota vita in aerumnis consumta, beatus sit post vitam? Ecquis vero ju-

a Προσνέουσα] Προσίοντα L. Προσιεύοντα Fl. Ceterae quod edidimus. b Πόνον] Πόντον, melius respondet allegoriae, Pell. c Ἱκέτιν] Receptum ex G. Οἰκέτιν Edd. d Ἐλέου] Ἐλαίου Fl. male. e Καλαφεύγουσα] Sic Edd. constanter. Καλαφυγόντα G.

83. Τῆς ἐλέου βωμὸν] Βωμὸς ὑπῆρχε παρ' Ἀθηναίοις τῆς (1) ἐλέου, ἐν ᾧ οἱ ἀδικούμενοι, ἵνα ἐλεηθῶσι, κατέφευγον. V. 90. Τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενον εἶναι] (2) Τριχῶς ἔλεγον οἱ Στωϊκοὶ τὸ ἀγαθόν· τὸ μὲν πρῶτον καὶ οἷον πηγὴς ἔχον χώραν, ὃ καὶ ἀφορίζουσι, ἀγαθὸν εἶναι λέγοντες, ἀφ' οὗ συμβαίνει (3) ὠφελεῖσθαι (4) τῷ πρώτως εἶναι αἰτίαν καὶ ὑφ' οὗ. δεύτερον, καθ' ὃ συμβαίνει ὠφελεῖσθαι· ὥσπερ εἰ θερμαινόμενος τις ψύχος τὸ νόσε ἀπαλλάττοι, ἀφ' οὗ μὲν τὸ θερμαῖνον, ἀλλὰ τὸ θερμαίνεσθαι αἴτιον τὸ ὠφελεῖσθαι. καὶ τρίτον ἔλεγον ἀγαθὸν κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ εἰρημένα διατεῖνον, τὸ οἱονεὶ ὠφελοῦν, ὅπερ ἐστὶ τῶν ὄντως ὄντων σωθρασία, ἀλλὰ τὸ συνδιαφθείρει. Ὁμοίως τούτοις καὶ τὸ κακὸν εἶναι τριττόν. τό, τε ἀφ' οὗ συμβαίνει βλάπτεσθαι, ὡς ὁ καιόμενος ἀπὸ πυρός· καὶ τὸ καθ' ὃ, ὡς ὁ χειμαζόμενος ὑπαιθρος διανυκτερεύσας· καὶ τὸ κοινότερον καὶ ἐπὶ τὰ ὄντως ἀναφερόμενον, ὡς εἴ φάσκοι τις, πρὸς τὴν (5) αἴσθησιν ἀποβλέπων τὸ σωφροσύνης ἕνεκεν πόνοις αὐτὸν ἐκδύνται ἀνιαρῶς διακεῖσθαι. τούτων δὲ τὸ ἀγαθὸν τὰ μὲν εἶναι περὶ ψυχὴν, τὰ δὲ ἐκτός. εἴτε περὶ σῶμα, εἴτε περὶ τὰ κυρίως ἐκτός, τὰ δὲ ἔστε κατὰ ψυχὴν, ἔστε ἐκτός. ὥσπερ ὅσοι φιλίαν μὲν πρὸς ἡμᾶς ἢ τινα χρείαν σὺν ἔχουσι, τῷ μηδὲ γνωστοὶ ἡμῖν εἶναι, ἄλλως δὲ σπουδαῖοι εἰσὶ καὶ ἔχοντες ἀρετάς. ἀναλόγως τούτοις καὶ τὰ κακὰ τριττὴν ἔχει διαφοράν. καὶ ἔτι τὸ ἀγαθὸν τὰ μὲν εἶναι φασὶ διαθέσεις, ὡς τὰς ἀρετάς· τὰ δὲ, ἕξεις, ὡς τὰ ἐπιτηδεύματα. τὰ δὲ ἔστε ἕξεις, ἔστε διαθέσεις, ὡς αἱ κατὰ τὰς ἀρετὰς ἐνέργειαι, οἷον ἡ (6) φρονίμωσις, ἡ δικαίωσις, καὶ τὰ ὡσαύτως. ἀναλόγως καὶ αἱ περὶ ψυχὴν κακίαι, ὡς φθόνος, καὶ φθονερὸς, καὶ φθόνησις. καὶ αὖθις τῶν ἀγαθῶν τὰ μὲν εἶναι τελικὰ, τὰ δὲ ποιητικά, τὰ δὲ (7) τελικὰ καὶ ποιητικά. ὁ μὲν ἐν φρονίμῳ ἀνθρώπῳ καὶ ὁ φίλῳ, ποιητικὰ ἀγαθὰ· χαρὰ δὲ καὶ εὐφροσύνη καὶ (8) θάρρος, καὶ φρονίμη ἔκστασις, τελικὰ μόνον· αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν καὶ συμπληροῦσι, μέρη αὐτῆς γινόμενα. ἀναλόγως δὲ καὶ ἐπὶ τῶν κακῶν κατὰ τὸ ἐναντίον τῆς εὐδαιμονίας προϊέντων. καὶ γὰρ ὁ κακὸς καὶ ἄφρων, καὶ ὁ ἐχθρὸς, ποιητικὰ κακά· λύπη δὲ, καὶ δυσελπιστία, καὶ φόβος, καὶ ἀφρονικὴ ἔκπληξις, καὶ πλημμελὴς πίτνησις, τελικὰ μόνον αἱ δὲ κακίαι πᾶσαι, καὶ τελικὰ καὶ ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι καὶ συμπληροῦσι τὴν κακοδαιμονίαν· σῶμα δὲ ἐδέξαζον καὶ τὴν διάνοιαν καὶ τὴν ψυχὴν καὶ τὰς ἀρετὰς ψυχῶν μὲν τὸ συμφυὲς καὶ ἔνθερμον καὶ ἡμῶν πνεῦμα λέγοντες, καὶ ζῶον εἶναι αὐτὴν, καὶ ζῆν, καὶ αἰσθάνεσθαι, μάλιστα τὸ ἡγεμονικὸν αὐτῆς μέρος, ὃ καὶ διάνοιαν καλοῦσιν. ἀλλὰ καὶ πᾶσαι ἀρετὴν ζῶον φασὶν, ζῶον δὲ τὸν ἄνθρωπον ὅτι λογικοῦ, θνητοῦ, φύσει πολιτικοῦ. καὶτὴν ἀρετὴν πᾶσαν τὴν περὶ εὐδαιμονίαν καὶ τὸ τέλος, λογικὰς εἶναι φασί. καὶ τὴν μὲν εὐδαιμονίαν ζωὴν ἀκόλουθον εἶναι καὶ ὁμολογουμένως τῇ φύσει· τὸ δὲ τέλος ὁμοίως τὸ ὁμολογουμένως ζῆν. τοῦτο δέ ἐστιν τὸ κατὰ (9) ἀνάλογον καὶ σύμφωνον ζῆν, ὡς τῶν μαχομένως ζώντων κακοδαιμονούντων. (10) διότι δὲ αὐτὴν εὐλόγιστον ζωὴν, ἐν τῇ τῶν κατὰ φύσιν ἐκλογῇ καὶ ἀποκλογῇ. Τριχῶς δὲ τὸ τέλος φασὶ, τὸ τελικὸν ἀγαθὸν, ὡς ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ τὴν ὁμολογίαν λέγουσι τέλος εἶναι καὶ τὸ σκοπὸν, οἷον τὸ ὁμολογούμενον βίῳ· καὶ τρίτον τέλος, τὸ ἔσχατον τῶν ὀρεκτῶν, ἐφ' ᾧ πάντα τὰ ἄλλα ἀναφέρεται. τὰ δὲ μεταξὺ τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν ἀδιάφορα λέγουσιν, οἷον νόσον,

(1) Ἐλέου] Hic scriptum fuit ἐλαίου, quod nempe Librarius dictanti minus attentus affines sonos τῆ E & τῆ AI confuderit. Vid. praefationem praefixam Scholiis primi Voluminis. *J. Cler.*

(2) Τριχῶς] Nihil adscriptum erat, quo pertineret hoc Schol. Sed facile quo spectaret, inveni, *J. F. R.*

(3) Ὠφελεῖσθαι] Post hoc verbum inserebatur in C. ὥσπερ οἱ θερμαινόμενοι.

(4) Τῷ πρώτως] Πρώτῳ Exc. G. & V. In C. haec decurtata sunt, & seqq. fere omnia omissa. *M. du S.*

(5) Αἴσθησιν] Exc. G. αἴσθησιν. & V. quod in Impr. prave αἴδησιν editum est. *M. du S.*

(6) Φρονίμευσις] V. & Exc. G. φρονίμωσις. In Impr. erat φρόνησις. *M. du S.*

(7) Τελικὰ καὶ ποιητικὰ] Sic recte V. & Ex. G. In priore Impresso erat articulus ante τελ. & ποιητικά. *M. du S.*

(8) Θαῤῥῶ] L. θάρσος; quamvis in C. G. etiam sic scribatur. *M. du S.*

(9) Ἀνάλογον] Ἕνα λόγον V. Sic mutavit primus Editor. *M. du S.*

(10) Διότι] Διοτι. V. i. e. Διοτίπερ. *M. du S.*

79. Ἀποκλείειν ἐχρῆν] Interrogative pronuntiandum, usque ad εὐδαιμονήσῃ μᾶλλον τὸν βίον; *F. G.* Id igitur ut fieret, curavi. *J. F. R.*

81. Εἰς τὸν πόνον] Non damno hanc lectionem; sed quid

justior judex hoc ipso videri potest? qui etiam eorum quae a Porticu docentur gnarus si quis alius, & solum quod honestum est idem bonum ad eum diem arbitratus, cum deinde didicisset malum esse laborem, quod ex duobus melius probaverat, illud elegerit? Videbat nempe, arbitror, eos qui de tolerantia & patientia doloris multa disputant, privatim colere Voluptatem: &

χμήτοι τίς ἂν κριτὴς δικαιότερος δόξειεν αὐτῷ ἐκείνῳ, ὃς καὶ τὰ ὑπὸ τῆς Στοᾶς εἰδὼς, εἰ καί τις ἄλλος, καὶ μόνον τέως τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰόμενος εἶναι, μεταμαθὼν ὡς κακὸν ὁ πόνος ἦν, τὸ βέλτιον ἐξ ἀμφοῖν [f] δοκιμάσας εἵλετο. ἑώρα γάρ, οἶμαι, [g] τοὺς περὶ τῦ καρτερεῖν καὶ ἀνέχεσθαι πόνους πολλὰ διεξιόντας, ἰδίᾳ δὲ τὴν ἡδονὴν θεραπεύοντας, καὶ

[f] Δοκιμάσας] Sic *Fl. J. H. Fr.* Bl. *S.* Δοκιμασθὲν *P. A.* [g] Τοὺς —— πόνους] Τούτους —— τοὺς πόνους *Fl.* sola.

ὑγίειαν, πλοῦτον, πενίαν, σχολὴν, ἀσχολίαν. καὶ ταῦτα διχῶς νοοῦσι· καθ' ἕνα μὲ τρόπον τὸ μήτε ἀγαθὸν, μήτε κακὸν· καθ' ἕτερον δὲ, τὸ μήτε ὁρμῆς μήτε ἀφορμῆς ποιητικὸν, ὡς τὸ περίττὰς ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. ἀλλὰ τῶν μὲν ἡμῖν περὶ ἡμᾶς τὰ μὲν εἶναι φασὶν κατὰ φύσιν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν, τὰ δὲ οὔτε κατὰ φύσιν, οὔτε παρὰ φύσιν. κατὰ φύσιν μὲν ἰσχὺν, ὑγίειαν, αἰσθητήριον ἀρτιότητα· παρὰ φύσιν δὲ νόσον, ἀσθένειαν, πήρωσιν, καὶ τὰ τοιαῦτα· οὔτε δὲ παρὰ φύσιν, οὔτε κατὰ φύσιν ψυχῆς παράστασιν περὶ σώματος, καθὸ ἡ μὴ ἐστὶ φάσεων ψευδῶν δηλῶσις, ὡς ἐπὶ τῶν ἀλογίστως ἐπιστεμένων καὶ καρτερούντων, τὸ δὲ τρωτὸν καὶ πηρώσεως δηλικὸν, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις. τῶν δὲ ἀδιαφόρων τὰ μὲν λέγουσι προηγμένα, τὰ δὲ ἀποπροηγμένα, τὰ δὲ οὐδέτερα. καὶ τῶν προηγμένων τὰ μὲν περὶ ψυχὴν εἶναι, ὡς εὐφυΐαν, προκοπὴν, γνώμην, ὀξύτητα διανοίας, καὶ τὰ παραπλήσια· τὰ δὲ περὶ σῶμα, ὡς ὑγίειαν, ἰσχὺν, εὐαισθησίαν, καὶ τὰ ὅμοια· ἐκτὸς δὲ ἐστὶ τέκνα, κτῆσις σύμμετρος, ἀποδοχὴ παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια. τριχῶς δὲ καὶ τὰ ἀποπροηγμένα φασὶν ἀναλόγως τοῖς προηγμένοις, καὶ ἀποτέμνουσιν ἐνὶ ἑκάστῳ τῶν τριῶν τῶν ἐπ' ἐκείνοις ἀποδεθέντων τὰ ἀντικείμενα· οἷον περὶ ψυχὴν ἀποπροηγμένα, ἀφυΐαν, ἀπροκοπίαν, δυσμάθειαν, νωθρότητα διανοίας, καὶ τὰ ὅμοια· περὶ δὲ σῶμα καχεξίαν, ἀσθένειαν, δυσαισθησίαν. περὶ δὲ τὰ ἐκτὸς, πήρωσιν, τεκνοποιίας, καὶ ἀφροσύνην παρὰ ἀνθρώπων, καὶ τὰ ὅμοια, οὔτε δὲ προηγμένα, οὔτε ἀποπροηγμένα, περὶ ψυχὴν μὲν φαντασίαν, καὶ συγκατάθεσιν, καὶ ὅσα τοιαῦτα· περὶ σῶμα, λυσιτέλειαν, καὶ χαροποιΐαν, καὶ ἡδονὴν πᾶσαν· τὸν πόνον· ἐκτὸς δὲ ὅσα εὐτελῆ ὄντα, καὶ μηδὲν χρήσιμον προσφερόμενα, μικρὰν πάντελῶς παρέχεται χρείαν, ὡς ἡ παρὰ τῶν ἀνέντων ἀποδοχὴ· τὸ δὲ ψυχῆς κυριωτέρας ὕσης τῦ σώματος πρὸς τὸ κατὰ φύσιν ζῆν, δηλονότι τὰ περὶ ψυχὴν κατὰ φύσιν ὄντα προηγούμενα, τὴν ἀξίαν ἔχει τὸ περὶ τὸ σῶμα, καὶ τῶν ἐκτὸς· οἷον εὐφυΐα ψυχῆς πρὸς ἀρετὴν ὑπερέχει τῶν σώματος εὐφυΐας, καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων ὁμοίως. ἔτι τῶν ἀδιαφόρων, ὁρμῆς μὲν κινητικά ἐστιν, ὅσα κατὰ φύσιν, οἷον ἰσχὺς· ἀφορμῆς δὲ τὰ παρὰ φύσιν, ὡς νόσος· τὰ δὲ οὔθ' ὁρμῆς, οὔτε ἀφορμῆς, ὡς τὸ περίττὰς, ἢ ἀρτίους ἔχειν τὰς τρίχας. καὶ ἐπὶ τῶν κατὰ φύσιν ἀδιαφόρων, τὰ μὲν ἐστι πρῶτα κατὰ φύσιν, ὡς κίνησις ἢ ἕξις κατὰ τοὺς (11) σπερματικοὺς λόγους γινομένη, οἷον ὑγίεια καὶ αἴσθησις· λέγω δὲ τὴν καταληπτὸν καὶ ἰσχύν· κατὰ μετοχὴν δὲ, ὅσα μετέχει κινήσεως καὶ ἕξεως κατὰ τοὺς σπερματικοὺς λόγους, οἷον χεὶρ ἀρτία, καὶ σῶμα ὑγιεινὸν, καὶ αἴσθησις μὴ πεπηρωμένη. πάντα δὲ τὰ κατὰ φύσιν ληπτά ἐστι, φασὶν, τὰ δὲ παρὰ φύσιν ἄληπτα. καὶ τῶν κατὰ φύσιν δὲ (12) ἑαυτὰ εἶναι ληπτὰ ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ καταφρεπτικῶς ἐπ' αὐτὰ, ἢ ἐπὶ τὸ ἀντέχεσθαι αὐτῶν, οἷον ὑγίεια, εὐαισθησία, πλοῦτος, κάλλος· σώματος· τὰ δὲ δι' ἕτερα ὅσα ὁρμῆς ἐστι κινητικὰ, ἀνεκτικῶς ἐφ' ἕτερα, καὶ μὴ καταφρεπτικῶς, οἷον πλοῦτος, καὶ δόξα, καὶ τὰ ὅμοια. ὧν τούτων δὲ ἑαυτὸ αἱρετόν ἐστιν· ἀλλ' ὁ μὲν πλοῦτος τοῦ τρυφᾶν ἢ εὐεργεσίαν τῦ πέλας, ἡ δὲ δόξα δι' ἀλαζονίαν, ἡ δὲ ὑγίεια καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρεταί. *V.*

91. Ὡς κακὸν ὁ πόνος] Κακὸν ἡγῇ τὸν πόνον; ναὶ· τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθὸν; πάνυ μὲν οὖν. *V.* (Locus est hujus ipsius opuscul. V. c. 22.) *M. du S.*

(11) Σπερματικὰς] Sic V. bis. quam apte, alii dispiciant; ego dubito. *M. du S.*

(12) Ἑαυτὰ] Sic V. Ἑαυτῦ Edd. male.

quid si continuata metaphora dixit πόντον; *J. M. G.*

82. Ἐκδότου] In *Act. Apost.* c. 2. 23. ἐκδοτον λαβόντες. Ubi saepe laudatus *Elsner.* hoc Luciani aliisque veterum testimoniis ἔκδοτον exponit, *qui hostibus & adversariis exposcentibus ad supplicium, utque de eo pro arbitrio statuant, traditur*: quare in re manifesta plura non addam, praeter *Phalar.* Ep. 4. & 5. *J. F. R.*

83. Ὥσπερ ἱκέτιν ἐπὶ τὸ τῆς ἐλέης βωμὸν ἐπὶ τὴν ἡδονὴν καταφυγόντα] Sic rectius Mss. *Cum ille supplicis instar ad voluptatem, tanquam ad misericordiae aram confugerit.* editi: φεύγοντα, sed tum non confugiebat, sed ante confugerat. *J. G. G.*

Ibid. Ἱκέτιν] Etsi αἰκέτιν legerat, tamen *supplicem* verterat *Obsop.* in Paris. Ed. quod indicium est eum verum vidisse. *J. F. R.*

85. Ἀρετὴν —— ἱδρῶτι] *Hesiod.* Ἔργ. 288. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Πολυθρύλλητον autem ait, quia philosophis tam frequenter in ore est, ut persaepe jam audivimus. Conf. *Gall.* c. XI. Item hujus *Dial.* c. XI. &c. *J. F. R.*

87. Μετὰ τὸν βίον] Vide Ἑρμ. c. 78. cum nota nostra & *Plut.* in M. Catone, 641. *M. du S.*

93. Δοκιμασθὲν] Editiones plurimae δοκιμάσας. *J. B.*

95. Δὲ] Delendum omnino censeo illud δὲ, nisi malis cum *Fl.* ἑώρα —— τούτους —— τοὺς πόνους, &c. immo sic etiam melius aberit. *M. du S.*

καὶ [a] μέχρι μὲν τοῦ λόγου νεανιευομένους, οἴκοι δὲ καὶ τοὺς τῆς ἡδονῆς νόμους βιῶντας, αἰσχυνομένους μέν, εἰ φανεῖεν χαλῶντες τοῦ τόνου, καὶ προδιδόντες τὸ δόγμα, πεπονθότας δὲ [b] ἀθλίως τὸ τοῦ Ταντάλου· καὶ ἔνθα ἂν λήσειν καὶ ἀσφαλῶς ἀπολαυσόμενον ἐλπίσωσι, χανδὸν ἐμπιπλαμένους τοῦ ἡδέος. εἰ γοῦν τις αὐτοῖς τοῦ Γύγου δακτύλιον ἔδωκεν, ὡς ἀφανεμένους μὴ ὁραθῆναι, ἢ τὸ τοῦ Ἀϊδοῦς κυνέην, εὖ οἶδ' ὅτι [c] μακρὰ χαίρειν τοῖς [d] πόνοις φράσαντες, ὅπη τὴν ἡδονὴν ὠθοῖντο ἂν, καὶ ἐμιμοῦντο ἅπαντες τὸν Διονύσιον, ὃς μέχρι μὲν τοῦ νόσου, ἤλπιζεν ὠφελήσειν τι αὐτὸν τοὺς περὶ τῆς καρτερίας λόγους· ἐπειδὰν δὲ ἤλγησε καὶ ἐνόσησε, καὶ ὁ πόνος [e] ἀληθέστερον αὐτοῦ καθίκετο, ἰδὼν τὸ σῶμα τὸ ἑαυτοῦ ἀντιφιλοσοφοῦν τῇ Στοᾷ, καὶ τἀναντία δογματίζον, αὐτῷ μᾶλλον ἢ τούτοις ὑπεύσε, καὶ ἔγνω ἄνθρωπος ὤν, καὶ ἀνθρώπου σῶμα ἔχων· καὶ διετέλεσεν οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος, εἰδὼς ὅτι ὃς ἂν ἄλλως λέγῃ, καὶ ἡδονῆς καλήγορῃ, λόγοισι χαίρει, τὰ δὲ ἔργα ἐκεῖσ' ἔχει. εἴρηκα· [f] ὑμεῖς δ' ὑπὲρ τούτοις ψηφοφορήσατε.

quantum ad disputationem gerere se fortiter, domi vero ad Voluptatis leges vivere: atque erubescere quidem, si appareat, eos de contentione remittere, & sua prodere decreta: verum miserum in modum Tantali illud supplicium sustinere; & ubi latendi spem habeant, & secure leges violandi, pleno se hausto ingurgitare suavibus. Si quis igitur Gygis anulum det istis, quo induti non videantur, aut Orci galeam; bene novi futurum, ut longum valere jussis laboribus, ad Voluptatem trudentes alter alterum ferantur, imitati omnes Dionysium: qui ad morbum usque sperabat, profuturas sibi aliquid illas de tolerantia disputationes: cum vero doleret atque aegrotaret, serioque penetraret ad ipsum dolor; videns, disputare contra Porticum corpus *suum*, & contrarias sententias ponere; *illi potius*, quam istis credidit, seque hominem esse, & hominis habere corpus, agnovit, atque perrexit illo non tanquam statua uti, bene gnarus, qui aliter dicat, & voluptatem accuset, *Gaudere verbis, mentem habere ibi tamen.* Dixi. Vos autem de his ferte suffragia.

22. PORT.

a Μέχρι μὲν τοῦ λόγου] Secutus sum *P.* P. & marg. *A1.* Μέχρι τούτου νέαν. . . . enim Edd. cett. Μέχρι τοῦ λόγου etiam Codd. B. L. *b* Ἀθλίως] Ἀθλίως marg. *A1W.* *c* Μακρὰ] Recepi ex *F.* & Cod. P. Μακρὰν *Fl. P. S. H. Fr. B1.* &c. *d* Πόνοις] Νόμοις *Fl.* Prius recte cett. & P. *e* Ἀληθέστερον] Ἀληθέστερον marg. *A1.* *f* Ὑμεῖς] Ἡμεῖς male *V2.* Recte aliae.

5. Τὴν τοῦ Ἀϊδοῦς κυνέην] Τὴν τοῦ ἅδου περικεφαλαίαν. λέγουσι δὲ, ὅτι ταύτην * φέρων οὐκ ἔστι ἐφαίνετο. *V.*

16. Οὐχ ὡς ἀνδριάντι αὐτῷ χρώμενος] Τοῦτο γὰρ δόγμα τῶν Στωϊκῶν, ὡς ἀνδριάντι χρῆσθαι τῷ σώματι. *V. Hic erat in margine longa disputatio, cujus initium: καλὸν* &c. (ut in V. ad ὠφελείας usque, post quod ibi sequitur, *εἰ θερμαινόμενοι*) *& multa alia. Deinde:* Horum autem bonorum quaedam esse circa animam; quaedam extra, sive circa corpus: quaedam vero *neque secundum animam, neque extra. Et rursus: Bonorum* quaedam esse τελικὰ: quaedam ποιητικά: quaedam vero καὶ τελικὰ & ποιητικά. χαρὰ & εὐφροσύνη & διάθεσις, τελικὰ μόνα. αἱ δὲ ἀρεταὶ πᾶσαι & τελικὰ & ποιητικά. καὶ γὰρ ἀποτελοῦσι τὴν εὐδαιμονίαν. Tum quae sint per se expetibilia, & quae propter aliud: Nam finis est, ἡ δὲ ὑγιὰ καὶ εὐαισθησία δι' ἑαυτὰ αἱρεταί. *G.*

* Φέρων] V. Φορῶν. Sed recte mutatum est in Impress. *M. du S.*

96. Τῷ λόγῳ] Basil. τούτῳ. *F. B.*

Ibid. Μὲν τῷ λόγῳ] Ita B. P. & L. nisi quod in P. solo est μέ. P. Ed. recte mutavit; in reliquis, τούτῳ est, nihil aliud. *M. du S.*

3. Ἐμπιπλαμένους] Jam rursus sine μ. At ἀνεμπιπλάμενοι, *Icar.* c. 11. pr. Utrumque rectum. Prius tamen Nostro fere frequentius. Vid. supra *Jov. Conf.* c. 46. *Amor.* c. 8. & 24. &c. *Solanus* alibi frustra μ, inserens hic manum recte abstinuit. *F. F. R.*

4. Γύγου] Confer Παρασ. c. 58. & Εὐχ. c. 40. *M. du S.*

5. Ἀϊδοῦς κυνέην] Ex Il. E. 845. Adde *Schotti* adag. 13. & *Plut.* 136. f. *Aristoph.* Ἀχ. 390. *s. Suid. Apollod.* I. p. 38. A. *M. du S.*

6. Μακρὰ χαίρειν] Ego valere jussi illud vulgatum μακρὰν, quum verum P. & *Junt.* exhibuerit. Vid. omni-

22. PORT. Nequaquam. Sed pauca interrogare mihi permittite. EPIC. Interroga, respondebo enim. PORT. Malum putas laborem? EPIC. Nempe. PORT. Voluptatem autem bonum? EPIC. Omnino equidem. PORT. Quid vero? nosti quid *differens* & *indifferens*, *productum* & *rejectum*. EPIC. Omnino. MERC. Negant Judices intelligere se dissyllabas illas interrogatiunculas. Itaque quiescite. Ferent enim suffragia. PORT. Verum viceram, si peregissem interrogationes in tertia figura indemonstrabilium. JUST. Quis superavit? MERC. Omnibus *calculis* voluptas. PORT. Provoco ad Jovem. JUST. Quod bene vertat! Tu vero voca alios.

23. MERC. De Aristippo Virtus & Luxuria. Aristippus autem ipse quoque adsit. VIRT. Priorem me oportet dicere, Virtutem. Meus enim est Aristippus, ut sermones illius indicant & opera. LUX. Nequaquam: sed me, Luxuriam. Meus enim vir est, ut videre licet e coronis, & purpura, & unguentis. JUST. Nolite

ΣΤΟΑ. Μηδαμῶς. ἀλλ' ὀλίγα μοι συνερωτῆσαι ἐπίτρεψαι. ΕΠΙΚ. Ἐρώτησον. ἀποκρινοῦμαι γάρ. ΣΤΟΑ. Κακὸν ἡγῇ τὸ πόνον; ΕΠΙΚ. Ναί. ΣΤΟΑ. Τὴν ἡδονὴν δὲ ἀγαθόν; ΕΠΙΚ. Πάνυ μὲν οὖν. ΣΤΟΑ. Τί δέ; οἶδα [g] ὅ, τι διάφορον καὶ ἀδιάφορον, καὶ [h] προηγμένον, καὶ ἀποπροηγμένον; ΕΠΙΚ. Μάλιστα. ΕΡΜ. Οὗ φασιν, ὦ Στοά, συνιέναι οἱ δικασταὶ τὰ δισύλλαβα ταῦτα ἐρωτήματα· ὥστε ἡσυχίαν ἄγετε. [i] ψηφοφορήσουσι γάρ. ΣΤΟΑ. Καὶ μὴν ἐκράτησα ἄν, εἰ συνηρώτησα ἐν τῷ τρίτῳ τῶν ἀναποδείκτων σχήματι. ΔΙΚ. Τίς ὑπέσχεν; ΕΡΜ. Πάσαις ἡ ἡδονή. ΣΤΟΑ. Ἐφίημι ἐπὶ τὸν Δία. ΔΙΚ. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ. σὺ δὲ ἄλλους κάλει.

ΕΡΜ. Περὶ Ἀριστίππου Ἀρετὴ καὶ Τρυφὴ, καὶ Ἀρίστιππος δὲ αὐτὸς παρέστω. ΑΡΕΤ. Πρότερον ἐμὲ χρὴ λέγειν τὸν Ἀρετώ, ἐμὸς γάρ ἐστιν Ἀρίστιππος, ὡς δηλοῦσιν οἱ λόγοι, καὶ τὰ ἔργα. ΤΡΥΦ. Οὐμενοῦν, ἀλλ' ἐμὲ τὸν Τρυφήν· ἐμὸς γοῦν ὁ ἀνήρ, ὡς ἔστιν ὁρᾶν ἀπὸ τῶν στεφάνων, καὶ τοῦ πορφυρίδος, καὶ τῶν μύρων. ΔΙΚ. Μὴ [k] φιλονεικῆτε,

[g] Ὅ, τι] Male quaedam ὅτι. In P. τί tantum, quod praestat. [h] Προηγμ. & ἀποπρ.] Προηγούμενον & ἀποπροηγούμενον P. & marg. *Al.* [i] Ψηφοφορήσουσι] Ψηφοφοροῦσι *Fl.* [k] Φιλονεικῆτε] Sic *J. P. H. Fr. S.* Φιλονικεῖτε *Fl.* Φιλονεικεῖτε O.

omnino ante notata ad *Jov. Confut.* c. 32. f. Adde si vis *Asin.* c. 46. & *Gall.* c. 23. *J.F.R.*

18. Λόγοισι] Ex *Euripide* hoc Phoen. 363. Amphis autem ὅπου τις ἀλγεῖ κεῖσε & τὸν νοῦν ἔχει. *Steph.* γνωμ. 13. *M. du S.*

26. Τί] Sic P. nisi quod προηγούμενα & ἀποπροηγούμενον habet. In reliquis ὅτι aut ὅ, τι. *M. du S.*

30. Δισύλλαβα] Nihil variare Edd. adlevit *Soulius* noster. At mox c. 28. κομματικὰ ἐρωτήματα. Sed breves atque abruptas, praecisas quaestiunculas per δισύλλαβα Lucianus intelligit, quales modo praemiserat, & eodem redit κομματικὰ a κόπτω, quasi quae brevioribus includuntur commatibus; addit enim μικρὰ & κομματικά. *J.F.R.*

33. Τρίτῳ] Vide *Aristot.* Ἀναλ. πρότ. Sed vix tempero, quin illud ἀναποδείκτων in ἀδυνάτων mutem; adi tamen B. πρ. c. 24. ubi ἀναπόδεικτον συλλογισμὸν vocat. *M. du S.*

Ibid. Τῶν ἀναποδείκτων] Audiamus breviter Apulejum de habit. doctr. Plat. f. de hermen. p. 37, 8. *Ex hisce igitur in prima formula modis novem primi quatuor indemonstrabiles nominantur: non quod demonstrari nequeant — sed quod tam simplices tamque manifesti sunt, ut demonstratione non egeant, adeo ut ipsi cateros gignant, fidemque illis ex se impertiant.* Poterant igitur σχῆμα *modum* interpretari, si constaret, ad hanc ipsam divisionem pertinere argumentationem hanc Porticus: quod jam quaerere non vacabat, & cui temere est tantum a re sua otii? *J.M.G.*

35. Τύχῃ τῇ ἀγαθῇ] Alias plerumque sine articulo haec formula effertur. Sed & cum eo, vid. ad *Alex.* c. 14. & 38. *J.F.R.*

37. Ἀρετὴ & Τρυφὴ] Forsan Ἀρετῇ &c. *M. du S.*

44. Φιλονεικῆτε] Quia utrumque stare potest, nihil mutavi. Credo tamen Φιλονεικεῖτε ex O. praeferendum; quia imperandi modus majorem hic vim habet. Et quia sic solet, ut mox f. hujus cap. μὴ ἀγανακτεῖτε. *J.F.R.*

χῆτε, ὑπερκείσε) γὰρ ἡ δίκη ἔς' ἂν ὁ Ζεὺς δικάσῃ περὶ τοῦ [a] Διονυσίου, παραπλήσιον γάρ [b] τι καὶ τοῦτο ἔοικεν εἶναι, ὥστε ἂν μὲν ἡ Ἡδονὴ κρατήσῃ, καὶ τὴν Ἀρίστιππον ἕξει ἡ Τρυφή· νικώσης δὲ [c] αὖ τῆς Στοᾶς, καὶ οὗτος ἕξει τὴν Ἀρετῆς κεχριμένος. ὥστε ἄλλοι παρέστωσαν. τὸ δεῖνα μέντοι μὴ λαμβανέτωσαν οὗτοι, τὸ δικαστικόν, [d] ἀδίκαστος γὰρ ἡ δίκη μεμένηκεν αὐτοῖς. ΕΡΜ. Μάτην ἂν ἀνεληλυθότες ὦσι γέροντες ἄνδρες οὕτω μακρὰν τὴν ἀνάβασιν. ΔΙΚ. Ἱκανόν, εἰ τριημόριον λάβοιεν. ἄπιτε, μὴ ἀγανακτεῖτε, αὖθις [e] δικάσεσθε.

ΕΡΜ. Διογένη Σινωπέα παρεῖναι χρὴ, καὶ σὺ [f] τοίνυν ἡ ἀργυραμοιβικὴ λέγε. ΔΙΟΓ. Καὶ μήν ἄν γε μὴ παύσῃ) ἐνοχλοῦσα, ὦ Δίκη, οὐκ ἔτι δρασμῷ δικάσεταί μοι, ἀλλὰ πολλῶν καὶ βαθέων τραυμάτων, ἐγὼ γὰρ αὐτίκα μάλα πατάξω τῷ ξύλῳ. ΔΙΚ. Τί τοῦτο; [g] ἀπέφευγεν ἡ ἀργυραμοιβικὴ, ὁ δὲ διώκει ἐπηρμένος τὸ βάκτρον. εὖ μέτριόν τι κακὸν ἡ ἀθλία ἔοικε λήψεσθαι. τὴν Πύρρωνα κήρυττε.

contendere. Differetur enim haec quoque causſa, usque dum Jupiter pronunciet de Dionyſio. Vicinum enim quiddam etiam hoc eſſe videtur. Igitur ſi vicerit Voluptas, etiam Ariſtippum habebit Luxuria: vincente contra Porticu, etiam hic Virtuti adjudicatus erit. Quare alii jam adſunto. Verum illud ne capiant hi . . . ſportulam dico. Neque enim judicarunt cauſſam. MERC. Nec quidquam ergo adſcenderint viri ſenes viam tam longam. JUST. Satis fuerit ſi tertiam partem accipiant. Abite. Nolite indignari: rurſus judicabitis.

24. MERC. Diogenem Sinopenſem adeſſe tempus eſt. Tu igitur, Menſaria, dic. DIOG. Verum, Juſtitia, ſi non *deſierit* mihi moleſta eſſe, non amplius *fugae mihi* litem intendet, ſed multorum profundorumque vulnerum. Ego enim jam ſtatim fuſte illam percutiam. JUST. Quid hoc? Fugit Menſaria, ille vero ſublato eam baculo perſequitur: non leve malum miſera nanciſcetur, puto. Pyrrhonem praedica.

25. MERC.

a Διονυσίου] Διονύσου male O. Prius recte *Fl. Fr. J.* &c. b Τι] Abeſt a *Fl.* c Αὖ τῆς] Αὐτῆς male P. Recte aliae. Αὖ abeſt ab O. d Ἀδίκας] Ἄδικος male O. e Δικάσεσθε] Reſtitui ex O. Δικάσεσθε Edd. priores. f Τοίνυν] Omittit *Fl.* g Ἀπέφευγεν] Πέφευγεν O.

51. Τὸ δεῖνα μέν τοι] Ὡς ἐν τῇ σωτηρίᾳ εἰώθει μὲν λέγειν ἀορίστως τὸ τοιοῦτο· ὅτου δ' νῦν ἕτερον τὸ δεῖνα εἶπεν, ἴσως ἀφ' ὧν εὐτέλειαν σιγήσας, καὶ ἀορίστως προσειπὼν, καὶ ὅτι τοῦτο δίκαιον. * δεῖσαν γὰρ ἐν ὡρισμένῳ κεῖσθαι δεῖ τὸ δεῖνα. *V.*

52. Τὸ δικαστικὸν] Τριώβολον intelligi, bene monuit Cl. *L. Bos* de Ellipſ. p. 171. Conf. ſupra c. 12. ὁ μισθὸς, τριώβολον ἑκάστης δίκης. Ibique notam Cl. *Geſneri.* Acute quidem *Gujetus* conjecit τὸ δικαστικὸν gloſſam videri, quia idem eſt, quod τὸ δεῖνα, non tamen adſentior, tam quia Scholiaſtes δικαστικὸν jam ſuis in exemplaribus legit, quam quia bene exponit, per contemtum non nominaſſe *triobolum*; ſed δικαστικὸν illud ſubjeciſſe τῷ δεῖνα. Cum igitur lepos inſit in eo, minime id ejectum velim. Nam ut ὁ δεῖνα qui digito monſtratur, magni quid prae ſe fert, ita per jocum dicit, *grande illud* ſcilicet *honorarium*. Sed melius procederet metaphora illa deceptionis, ſi vel τριώβολον nominando etiam μίσγαι praemiſiſſet, dicens, gravis *illa merces triobolus*; verum luſit forſan in oppoſitione τῷ δικαστικὸν & ἀδίκαστος, ideoque prius eo minus abeſſe patiar. *J.F.R.*

57. Δικάσεσθε] Sicuti conjeceram legendum, habet Ox. non δικάσεσθε, quod in Impreſſis omnibus eſt. Sic etiam verterat jam Interpres. *M. du S.*

61. Δρασμοῦ] Subaudi τὸ περὶ, i. e. περὶ δρασμοῦ. *F.G.*

70. Ἐφικτὸς

* Δεῖσαν] Sic V. Δεῖσον Edita.

† Ἀργυρομοιβικὴ] Sic inveni in Editis, neque varietatem Codicis notatam reperio. At ſupra c. 13. & Lucian. & Scholiaſt. habent ἀργυραμοιβικὴ. Et cum hic etiam recte Edd. Luciani α in medio, non ο praeferant; ita corrigendum Scholiaſten, adparet. Conf. ſupra ad l. d. notata. *J.F.R.*

50. Καὶ ἕτερος &c.] Verſus ſenarius. *F.G.*

51. Τὸ δεῖνα] Τὸν μισθὸν τὸ δικαστικὸν quod ſequitur, Gloſſema videtur τῷ δεῖνα. *F.G.*

25. MERC. Verum Pictoria quidem adeſt, Juſtitia: Pyrrho autem ne venit quidem, & *olim* ſic facturum putabam. JUST. Quid ita, Mercuri? MERC. Quia nullum verum putat eſſe judicium. JUST. Itaque deſertae illum litis condemnent. Librorum auctorem Syrum jam voca: quamquam nuper demum nomen ipſius delatum eſt, nec quidquam urgebat, eas cauſſas nunc judicari. Verum quando ita viſum eſt, primam agi jube cauſſam rhetorices. Vah quot convenerunt ad audiendum! MERC. Nec immerito, Juſtitia. Quod enim non obſoleta eſt cauſſa, ſed nova & inſolens, heri demum, ut dicebas, delata; & quod ſperant, ſe audituros Rhetoricen & Dialogum per vices accuſantes, cauſſam vero adverſus ambo dicentem Syrum: ea res multos allexit ad judicium. Verum incipe tandem orationem, Rhetorice.

ΕΡΜ. Ἀλλ' ἡ μὲν γραφικὴ πάρεστιν, ὦ Δίκη, ὁ Πύῤῥων δὲ οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀνελήλυθε· καὶ ἐῴκει τοῦτο πράξειν. ΔΙΚ. Διὰ τί, ὦ Ἑρμῆ; ΕΡΜ. Ὅτι οὐδὲν ἡγεῖται κριτήριον ἀληθὲς εἶναι. ΔΙΚ. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὸν καταδικασάτωσαν. τὸν λογογράφον ἤδη κάλει τὸν Σύρον· καίτοι πρώην ἀπηνέχθησαν κατ' αὐτοῦ αἱ γραφαί, καὶ οὐδὲν ἤπειγεν ἤδη κεκρίσθαι· πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ἔδοξε, πρότεραν [h] εἴσαγε τὴν ῥητορικῆς τὴν δίκην. βαβαί, ὅσοι συνεληλύθασιν ἐπὶ τὰ ἀκρόασιν. ΕΡΜ. Εἰκότως, ὦ Δίκη· τό, τε μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν, ἀλλὰ καινὴν καὶ ξένην, [i] ὡς θὲς, ὥσπερ ἔφης, ἐπηγέλμενην, καὶ τὸ ἐλπίζειν ἀκούσεσθαι ῥητορικῆς καὶ [k] Διαλόγου ἐν τῷ μέρει καταγορευόντων, [l] ἀπολογουμένου δὲ πρὸς ἀμφοτέρους τὸν Σύρον, τοῦτο πολλοὺς ἐπήγαγε τῷ δικαστηρίῳ. πλὴν ἀλλὰ ἄρξαι ποτέ, ὦ Ῥητορική, τοῦ λόγου.

26. RHET. Primum quidem, Athenienſes, Deos Deasque precor univerſos, ut quanta eſt ſemperque fuit mea adverſus ur-

ΡΗΤ. Πρῶτον μὲν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι, καὶ πάσαις, ὅσην εὔνοιαν ἔχουσα διατελῶ τῇ τε πόλει, καὶ πα-

h Εἴσαγε] Ἀπάγαγε O. *i* Χθὲς, ὥσπερ ἔφης ἐπ.] Quatuor haec deſunt in O. *k* Διαλόγου] Διαλόγων male *Fl.* Διαλογεμένου O. omiſſis quinque ſequentibus verbis. Vulgata eſt in P. *l* Ἀπολογ.] Διαλογεμένου marg. *Al.*

69. Ὁ Πύῤῥων δὲ] Ὁ Πύῤῥων ζωγράφος πρότερον ὢν, γέγονε μὴ ταῦτα φιλόσοφος, ὅτις εἶχε σκεπτὸν πάντα ἀναιρεῖν τὰ ‡ ἐν ἐπιστήμαις. *V.*

51. Ἔωλον] Παλαιὸν. *V.*

‡ Ἐν ἐπιστήμαις] Haec duo verba in Edd. non comparentia addidit *Solanus* noſter, non ſignificans unde hauſerit. Servavi tamen, quia ſuſpicor ex collat. Cod. inventa; nam audacius fuiſſet, ejusmodi mutationes ex ingenio facere: Edita habebant ἀναιρεῖν τὰ ὄντα, in quibus ὄντα Idem etiam delevit. *J. F. R.*

70. Ἐῴκει — πράξειν] De mutando πράξειν in πράσσειν cogitaram. Nunc acquieſco. *M. du S.*

72. Κριτήριον] Hic paria facimus Graecis: nam etiam Cic. Acad. 4, 6. *Tollit Philo judicium cogniti & incogniti.* *J. M. G.*

Κριτήριον] In I. *Epiſt.* ad *Corinth.* VI. 4. Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε. I. e. *judicia ad res hujus vitae pertinentia.* Ubi Rev. *J. Elſner.* & hoc Luciani adfert, aliudque ex *Polyb.* Excerpt. Legat. p. 1095. Δίκας ὑπέχειν ἐν ἴσῳ κριτηρίῳ, *Cauſſam dicere in aequo judicio.* *J. F. R.*

Ibid. Τοιγαροῦν ἐρήμην αὐτὸν καταδικασάτωσαν] Male interpretantur: *indicta igitur cauſſa ipſum condemnent.* Eſt enim, *ipſum condemnent quia non obierit vadimonium.* Sic ἐρήμην ὄφλειν, eſt *vadimonii deſerti reum eſſe.* Pollux VIII, 8. Ἐρήμην λύειν eſt *deſerti vadimonii abſolvere*, & iterum agendi facultatem dare. *J. G. G.*

73. Λογογράφον — Σύρον] Intellige Lucianum Rhetorem ex Samota Syriae civitate natum. Syria autem majoris Aſiae regio eſt, juxta Judaeam, quae hodie Syria vocatur, de qua *Strabo* L. XVI. *Plin.* L. V. c. 12. & 22. *Pomp. Mela* L. I. *G. C.*

74. Πρώην] V. c. 33. Dialogos ergo ſcribere coeperat ante annum aetatis quadrageſimum. *M. du S.*

88. Πρῶτον] Hoc prooemium totum eſt ex *Demoſthenis* de Corona Oratione deſumptum, p. m. 141. ſive ut Rhetoras ſui temporis plagii, quod paſſim facit, inſimularet; aut ut loquentis dignitati conſuleret; ſed prior ratio placet, dignitatis enim Rhetorices haud

πᾶσιν ὑμῖν, τοσαύτην ὑπάρξαι μοι παρ' ὑμῶν εἰς τοῦτον τὸν ἀγῶνα. [a] εἶθ', ὅπερ ἐστὶ μάλιστα δίκαιον, τοῦτο παρασκευάσαι τοὺς θεοὺς [b] ὑμῖν, τὸ μὴ ἀντίδικον σιωπᾶν κελεύειν· ἐμὲ δὲ, ὡς προῄρημαι [c] καὶ βεβούλημαι, τὸν κατηγορίαν ἐᾶσαι ποιήσασθαι. οὐχὶ [d] ταὐτὰ [e] δέ μοι παρίστασθαι γιγνώσκειν, ὅταν τε εἰς ἃ πέπονθα ἀποβλέψω, καὶ ὅταν εἰς τοὺς λόγους, οὓς ἀκούω. τοὺς μὲν γὰρ λόγους ὡς ὁμοιοτάτους τοῖς ἐμοῖς [f] οὗτος ἐρεῖ πρὸς ὑμᾶς· τὰ δὲ πράγματα, εἰς τοῦτο προήκοντα [g] ὄψεσθε, [h] ὅτε, ὅπως μὴ χεῖρόν τι πείσωμαι πρὸς αὐτοῦ, σκέψασθε δέον. ἀλλὰ γὰρ, ἵνα μὴ μακρὰ προοιμιάζωμαι, τῷ ὕδατι πάλαι εἰκῇ ῥέοντι, ἄρξομαι τῆς κατηγορίας.

bem & vos omnes benevolentia, talis a vobis mihi in praesenti certamine tribuatur. Deinde, quod justissimum est, eam vobis mentem dare Deos, ut adversarium tacere jubeatis, meque, ut in animum induxi atque deliberavi, accusationem peragere patiamini. Non idem autem mihi sentiendum videtur, cum ad ea quae acciderunt mihi respicio, & cum ad verba, quae audio. 1 Verba enim quam simillima meis hic apud vos faciet: actiones autem eo pertinere videbitis, ut omnino, ne quod majus detrimentum ab eo capiam, prospiciendum sit. 5 Verum enim vero, ne longo utar exordio, aqua olim temere fluente, accusationem aggrediar.

Ἐγὼ γὰρ, ὦ ἄνδρες [i] δικασταὶ, [k] τοῦτον κομιδῇ μειράκιον ὄντα, βάρβαρον ἔτι τὴν φωνὴν, καὶ μονονουχὶ κάνδυν ἐνδεδυκότα ἐς τὸν Ἀσσύριον τρόπον, περὶ τὴν Ἰωνίαν εὐρῶσα πλαζόμενον ἔτι, καὶ ὅ, τι χρήσαιτο ἑαυτῷ οὐκ εἰδότα, πλανᾶσθαι ἐπαίδευσα· καὶ [l] ἐπειδὴ ἐδόκει μοι εὐμαθὴς εἶναι, καὶ ἀτενὲς

27. Ego enim, Judices, istum admodum adolescentem, lingua adhuc barbarum, & tantum non Candye Assyrio more indutum, circa Ioniam oberrantem adhuc, & quid se faceret dubium, assumsi, atque institui. Et cum docilis mihi videretur, & intentis me oculis respicere (tum nempe re-

a Εἶθ'] Ἔπειθ' O. b Ὑμῖν] Sic bene O. Fl. Fr. J. P. c Καὶ βεβούλημαι] Non habet Fl. d Τ' αὐτὰ] Τὰ αὐτὰ Fl. e Δέ μοι παρίσ.] Παρίσταταί μοι, omisso δὲ, O. f Οὗτος] Οὗς αὐτὸς P. Nil mut. Fl. g Ὄψεσθε] Ὄψεσθ male O. h Ὅτε] Non habet O. i Δικασταὶ] Omisit Fl. k Τοῦτον] Ita dedi ex J. H. Fl. Bl. S. Τοῦτο P. Τυτονὶ O. l Ἐπειδὴ] Sic Edd. plurimae. Ἐπειδὴν al. Ἐπεὶ P. O. & Th. Mag. v. ἀτενὲς.

10. Κάνδυν ἐνδεδυκότα] Ἱμάτιον Περσικὸν, ὃ τινες λέγουσιν * Ἀρκαδικόν. V.

* Ἀρκαδικὸν] Ἀρκαδίκιον V. & G. quod in Impress. ita mutatum est. M. du S.

haud tam sollicitus videtur, quam ut per eam affectatos sui temporis Rhetoras petat; quod & ipsa Oratio & notae satis ostendunt. M. du S.

96. Οὐχὶ ταὐτὰ] Ex alia jam ejusdem Demosthenis Oratione, Olynth. scilicet III. p. m. 21. M. du S.

3. Ὅτε] Deest in Mss. Ox. prave. Quod autem ἀνακολουθίαν videtur hic esse, inde est, quod deficiente jam Demosthene, αὐτοπροσωπῶ Rhetorica reliqua exequi cogitur. M. du S.

8. Τοῦτον] Etsi τὸ μειράκιον neutro genere est usitatum, hic tamen Parisinae lectio τοῦτο intolerabilis erat, quia mox ὄντα cum cett. habet, quum ὄν deberet. Recte autem masc. genere etiam usurpari, ratione sexus, exemplis egere non existimo. Vid. tamen supra adductum ex Aristoph. Plut. τίκτια ἀναβοῶντες. Idque & Latinis frequentari plus satis notum, ut Terent. in Andr. Mea Glycerium. J. F. R.

10. Ἐνδεδυκότα] Th. Mag. v. ἐνδεδυκὼς haec eodem modo profert. J. F. R.

11. Περὶ τὴν Ἰωνίαν] Habes hic multa ad Luciani vitam spectantia, quae cum id agemus, excutienda erunt, & ad sua quaeque tempora referre conabimur in Vita Luciani a nobis concinnanda, & huic operi praefigenda. M. du S.

14. Ἐπειδὴ] Ox. & Thomas Mag. ἐπεὶ. M. du S.

Ibid. Εὐμαθὴς] Et haec Th. Mag. habere voce Εὐμ. recte notavit M. du S.

21. Πολλοὺς καὶ θαυμ. λόγους] Haud satis modeste facere Lucianum, qui haec Rhetoricam dicentem inducat, non deerunt qui arbitrentur; inter quos ego etiam censeri non recusem, non ignarus tamen quid regeri possit, nempe Lucianum artibus Oratoriis cum semel valedixisset, famam etiam, quam iisdem sibi fecerat, parvi duxisse, ea sola contentum, quam, no-

verebatur me adhuc, & colebat, & solam admirabatur) relictis aliis, quicumque me petebant, divites, & honesti, & claris majoribus, ingrato me isti desponsavi, pauperi, ignobili, juveni, dotem adferens non parvam, multas admirabilesque orationes: deinde ad tribules illum meos deductum, adventitium hominem tabulis adscripsi, & civem feci: adeo ut qui spe nuptiarum mearum exciderant, angerentur. Cum vero illi visum esset circumire ad divites nuptias ostentandas, neque tum destitui. Sed ubicumque illum secuta sursum deorsum circumduci me passa, celebrem illum & nobilem ornando & componendo reddidi. Mediocria sunt, quae per Graeciam atque Ioniam feci. Cum vero per Italiam peregrinari vellet, Ionium cum eo sinum trajeci: & denique in Celticam usque cum illo solvens, ibi eum locupletavi. Ac diu quidem per omnia mihi obsequebatur, eratque mecum, ut ne semel quidem abnoctaret.

ὁρᾶν εἰς ἐμὲ, [m] ὑπέπτηστέ τε ἔτι τότε καὶ ἐθεράπευε, καὶ μόνην ἐθαύμαζεν, ἀπολιπῶσα τοὺς ἄλλους, ὁπόσοι ἐμνήστευόν με πλούσιοι, καὶ καλοὶ, καὶ λαμπροὶ τὰ προγονικὰ, τῷ ἀχαρίστῳ [n] τούτῳ ἐμαυτὴν ἐνεγγύησα πένητι, καὶ ἀφανεῖ, καὶ νέῳ, προῖκα δὲ μικρὰν [o] ἐπεσενεγκαμένῃ, πολλοὺς καὶ θαυμασίους λόγους. εἶτα ἀγαγοῦσα αὐτὸν εἰς τοὺς φυλέτας τοὺς ἐμοὺς, [p] παρενέγραψα, καὶ ἀστὸν ἀπέφηνα· ὥστε τοὺς [q] διαμαρτόντας τῆς ἐγγύης ἀποπνίγεσθαι. δόξαν δὲ αὐτῷ πλουτεῖν ἐπιδεικνυμένῳ τὸν γάμον [r] εὐπορίαν, καὶ δὲ τότε πλουτοῦντι ἐλείφθην· ἀλλὰ παλαχῇ ἑπομένη, [s] ἄνω καὶ κάτω πλανωμένην, καὶ κλεινὸν αὐτὸν καὶ ἀοίδιμον ἐποίουν, καλαχοσμοῦσα καὶ πλείστα ἐλλοῦσα. καὶ τὰ μὲν ἐπὶ τῆς Ἑλλάδος, καὶ τῆς Ἰωνίας, μέτρια· ἐς δὲ τὴν Ἰταλίαν ἀποδημῆσαι [t] ἐθελήσαντι αὐτῷ, τὸν [v] Ἰόνιον συνδιέπλευσα, καὶ τὰ τελευταῖα, μέχρι τῆς Κελτικῆς συναπάρασα, εὐπορεῖσθαι ἐποίησα, καὶ μέχρι μὲν πολλὰ πάντα μοι ἐπείθετο, καὶ συνῆν [x] μοι, μηδεμίαν νύκτα ἀποκοιτοῦσα γιγνομένου πας' ἡμῖν.

Ἐπεὶ

m Ὑπέπτηστε] Ὑπέπτησε male *J.* *n* Τούτῳ] Deest in O. *o* Ἐπεσενεγκ.] Ἐπεισηνεγκ. O. Ἐπενεγκ. *Fl.* *p* Παρενέγραψα] Παρέγραψα *Fl.* *q* Διαμαρτόντας] Ἁμαρτάνοντας *Fl.* Nil mut. P. *r* Εὐπορίαν] Εὐπετμίαν O. *s* Ἄνω & κάτω πλανωμένην] Καὶ κάτω πλανομένη. O. omisso ἄνω. *t* Ἐθελήσ.] Θελήσ. O. *v* Ἰόνιον] Ἰώνιον Edd. priores. *x* Μοι] Αὖ O.

novae insistens viae, sibi jam comparabat. Hinc etiam conjicere licet, pauciſſima prae reliquorum numero Luciani scripta ab eo edita, quae tum scripta sint cum fucatae illi Rhetoricae operam daret. *M. du S.*

22. Εἰς τοὺς φυλέτας] Respicit nempe ad jus civitatis praemii loco datum ut aliis bonarum artium professoribus, sic Rhetoribus quoque ac Sophistis, cujus plura exempla sunt apud *Philostratum* V. G. in Hippia 1, 11. in *Adriano* 2, 10, 3. in *Aristide* 2, 9, 1. ubi plura Olearius, quemque ibi laudat *Spanhem.* Orb. Rom. Exerc. I. c. 4. *J. M. G.*

Εἰς τοὺς φυλέτας — παρενέγραψα] Recte monet *Solanus* errare *Olearium* ad Philostratum in *Vit. Soph.* hoc Luciani eodem trahentem. Adscripserat etiam Cl. *Hemsterh.* orae Luciani: errat *Olear.* ad Philostr. V. S. p. 495. No. 8. Et ut vera quidem, quae hic notat Cl. *Gesner.* tamen Lucianus aliter hic ludit. Rhetorica quippe ipsa civis adsciscit sibi maritum, sed peregrinum, βάρβαρον τὴν φωνὴν. Deinde operam dat, ut tribulibus adscribatur ac civium in numero sit. i. e. ut ex Syro & Barbaro Graecorum disertissimus haberi possit. Ipse propterea c. 30. καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας ἐνέγραψε. Non igitur agit de jure civitatis, quo praemii loco donatus fuerit. Quod si eum impetrasse aliunde probari queat, alia res fuerit; hinc saltem non probatur. *J. F. R.*

23. Παρενέγραψα] Cave hoc cum Clarissimo *Philostrati* interprete (ad p. 495.) sic intelligas, ut in Graecis urbibus civitate donatus fuerit, quod illic Hippiae contigisse legitur. *M. du S.*

30. Περιειλοῦσα] *Complectens. F. G.* Male. Quid enim complexus ad eum omnibus notum clarumque reddendum? *J. F. R.*

33. Ἰόνιον] Hanc vocem emaculavi, quae antea in omnibus prave per ω scribebatur. *M. du S.*

Ἰόνιον] Sic recte orthographiam emendavit *Soulius*, sive, si mavis, *Solanus* Noster; nam ita scribitur κόλπος Ἰόνιος apud *Thucyd. Diod.* ac *Strab.* Et brevis est secunda ap. *Dionys.* in Perieg. vs. 94. Sed Ἰώνιος, Ἴωνες & Ἰωνικὸς secundam habent longam. *J. F. R.*

34. Κελτικῆς] Vide Ἀπ. μισθ. c. ult. ubi *Sophistae* si-

Ἐπεὶ δὲ ἱκανῶς ἐπεσιτίσατο, καὶ τὰ πρὸς [a] τὴν εὐδοξίαν εὖ ἔχειν αὐτῷ ὑπέλαβε, τὰς ὀφρῦς ἐπάρας, καὶ [b] μεγαλοφρονήσας, ἐμοῦ μὲν ἠμέλησε, μᾶλλον [c] δὲ τέλεον εἴασεν· [d] αὐτὸς δὲ τὴν γενειήτιν ἐκείνον, τὴν ἀπὸ τοῦ σχήματος τὸ Διάλογον, Φιλοσοφίας υἱὸν εἶναι λεγόμενον, ὑφαγαπήσας μάλα ἐρωτικῶς πρεσβύτερον αὐτῷ ὄντα, τούτῳ σύνεστι καὶ οὐκ αἰσχύνεται, τὴν μὲν ἐλευθερίαν, καὶ τὸ ἄνετον τῶν [e] ἐν ἐμοὶ λόγων συντεμών· εἰς μικρὰ δὲ καὶ [f] κομμαλικὰ ἐρωτήματα καλακλείσας ἑαυτὸν, καὶ ἀντὶ τοῦ λέγειν ὅ, τι

28. Cum vero satis sibi jam viaticatus esse, & satis gloriae habere videretur: o sublatis superciliis, & sumta superbia, me neglexit, vel potius plane deseruit: istum vero barbatum, istum habitu *ostendum facile*, qui Philosophiae dicitur filius, supra modum & amatoris instar se licet seniorem diligere coepit, cum hoc habet consuetudinem: nec erubescit, libertatem, & illud meis in verbis solutum, concidere, atque in parvas, incisorum instar, interrogatiunculas se ipsum concludere: ac pro eo quod dicere debebat, si quid vellet, magna voce,

a Τὴν] Consentit O. b Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονήσας O. P. c Δὲ τέλεον] Δὲ ϵ τέλεον O. d Αὐτὸς] Repositi Sol. ex G. P. Ox. & marg. A1. Αὐτὸν editum ante. e Ἐν] Abest ab O. f Κομμαλικὰ] Καμικὰ O. & marg. A1. Forte Κομμαλικὰ ait Solan.

42. Αὐτὸς δὲ τὴν γενειήτιν] Γενειήτιν λέγει τὸν διάλογον, ἐπεὶ τοῖς εἰωθόσιν αὐτῷ χρῆσθαι φιλοσόφοις μάλα σεμνῶς ἡ βαθεῖα ἠσκεῖτο ὑπήνη. V.

47. Τὸ ἄμετρον] Ἄνετον. V. Inverte, ut recte habeat. M. du S.

bi titulum assumit, dum illic peregrinaretur. M. du S.

40. Μέγα φρονήσας] O. & P. optime. In Impress. μεγαλοφρονήσας. M. du S.

Μεγαλοφρονήσας] Μέγα φρονεῖν in vitiis ponitur. Hinc *Menand.* in fragm. Luciani Ed. minori subjunctis XXVIII. 1. Ὅτ' εὐτυχεῖς μάλιστα, μὴ μέγα φρόνει. Quod Apost. ad *Roman.* XII. 16. ait, μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες. Contra μεγαλόφρων qui est excelso animo, magnanimus, plerumque virtutis habetur; ideoque μέγα φρονήσας hic recipiendum dicas, quia superbiam hic reprehendit Lucianus. Verum nihil mutavi, quum verbum μεγαλοφρονέω aeque in vitiis ponatur ac μέγα φρονῶ, ut *Steph.* jam notavit. (Licet in meliorem partem *Joseph.* Ant. XIX. 7. 3. εὐεργετικὸς — καὶ μεγαλοφρονῆσαι ἔθνη φιλότιμον). Quin & μεγαλόφρων pro vitio ducitur ap. LXX. *Prov.* XXI. 4. μεγαλόφρων ἐφ' ὕβρει θρασυκάρδιον, λαμπτὴρ δὲ ἀσεβῶν ἁμαρτία. In mediam quandam partem *Dion. Hal.* De Demosth. Grav. p. m. 173. καὶ σεμνυνόμεθα μὲν ϵ μεγαλοφρονοῦμεν ἐπὶ τὸ βέλτιον τῶν ἄλλων γεγονέναι. i. e. *gloriamur*. Sed nihil ibi interesset, utrum μέγα φρονοῦμεν diceres. Idem *Anal.* VIII. p. 550. a. m. Οὐλούσκοι — ταῖς ἑαυτῶν δυνάμεσι πολλαῖς οὔσαις μεγαλοφρονήσαντες. i. e. *elati*. Unde facile patet, eodem redire, utrum in Luciano eligas, & facilius, quomodo interdum ad virtutem, interdum ad vitium valeat; posterius tamen eo frequentius, quo nimis alta de se sentire solent homines. J. F. R.

42. Αὐτὸν δὲ τὴν γενειήτιν ἐκεῖνον] Mss. αὐτός δὲ. J. G. G. Αὐτὸς] O. & P. etiam. In Impr. αὐτόν. M. du S.

43. Φιλοσοφ. υἱὸν] Dialogos primus scripsisse fertur Zeno Eleates. Alii tamen alios auctores Dialogi assignant; at omnes Philosophos. Vide *Diog. Laërt.* p. 81. A. B. & not. M. du S.

48. Καμικὰ] In Impress. omnibus κομμαλικὰ legebatur. De emendatione ob verbi novitatem cogitanti, Cod. Ox. καμικὰ exhibet, quod minime respuendum; immo in Textum recipiendum censeo; nisi forsan sub vulgata lateat vox κομμαλικὰ, quae rei aptissima haud immerito etiam videatur. M. du S.

Κομμαλικὰ ἐρωτήματα] Conf. c. 22. διαλλαγὰς ἐρωτήματα, quod eodem redit. Neque hic neque illic quidquam immutandum arbitror; nam praemissum διαλλαγὰς argumento est, & hic κομμαλικὰ rectius esse quam καμικὰ, & mox sequens συλλαβίζειν declarat διαλλαγὰς supra non sollicitandum. Nec ignotum arbitror Sophistarum per quaestiunculas, & per positiones crebris commatibus sectas, disputandi & argutandi consuetudinem. Plura in Addendis. J. F. R.

51. Συλλαβίζων] I. e. τὰς συλλαβὰς συνείρων κιρκώς. Supra, τὰ παιδία συλλαβίζειν ἐπιχειρεῖν. *les faisans épeler*. F. G.

54. Ἐπισείσας] Aliter plaudebant Sophistis, maximoque cum strepitu. *Plin.* Sec. V. . . . —*quid quisque sentiat perspicit ex vultu, oculis, nutu, manuum motu, murmure, silentio*. . . VI.— *non labra diduxerunt, non moverunt manum, non denique assurrexerunt saltem lassitudine sedendi.* Vide *Casaub.* ad Th. 116. & nos ad Σκυ. c. ult. M. du S.

55. Τῶν ὤτων] An ἐντὸς τῶν ὤτων? Persius: *Et manus auriculas imitata est mobilis albas.* I. e. pollice auri inserto manum agitare. F. G.

Τῶν ὤτων] Facilius est aliorum conjecturas carpere, quam facere meliores. Versus *Persii* a *Gujeto* adductus, est 59. Sat. I. ibique sannas & exsibilatio-

nis

re, breves quosdam sermones contexere, & tanquam colligere syllabas : a quibus conferta quidem laus, aut plausus multus, illi non redierit ; sed illud forte, ut leniter arrideant auditores, aut manum, intra terminos tamen, moveant, aut multum capite annuant, aut ad ea, quae dicuntur, ingemiscant. Ista adamavit generosus, me contemta. Ajunt autem illum neque cum suo isto amasio pacem habere, sed in istum quoque, ut arbitror, contumelioſum esse. 29. Quidni igitur ingratus sit iste & le-

50 βοᾶλεῖ μεγάλῃ τῇ φωνῇ, βραχεῖς τινας λόγους ἀναπλέκων, καὶ συλλαβίζων· ἀφ' ὧν ἀθρόον μὲν ἔπαινον, ἢ κρότου πολὺς, οὐκ ἂν ἀπαντήσειεν αὐτῷ, μειδίαμα δὲ ποθὲν τῶν ἀκουόντων, καὶ τὸ ὀπισεῖσαι τὴν χεῖρα ἐντὸς 55 τῶν ὅρων, καὶ [g] μακρὰ ὀπνεῦσαι τῇ κεφαλῇ, καὶ ἐπιστενάξαι τοῖς λεγομένοις. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, ἐμὲ καταφρονήσας. Φασὶ δὲ αὐτὸν μηδὲ πρὸς τὴν ἐρωμένην τοῦτον εἰρήνην ἄγειν, [h] ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνον, [i] οἶμαι, [k] ὑβρίζειν.

Πῶς οὖν οὐκ ἀχάριστος οὗτος, καὶ ἔνοχος

g Μακρὰ] Μακρὰ *Fl.* & L. h Ἀλλὰ] Ἀλλ' οἶμαι C O. i Οἶμαι] Hic jam omittit O. k Ὑβρίζειν] Ὑβρίζει *Fl.*

52. Ἡ κρότου πολὺς] Κρότος ἢ ἐπὶ τῶν ῥητορικῶν (1) λόγων, καὶ μάλιστα τῶν (2) ἐπιδεικτικῶν ἐν θεάτρῳ λαλουμένων, καὶ τῶν ῥητόρων, ὡς ἔθος αὐτοῖς, πεπαρρησιασμένως χειροτονούντων ἐπὶ τοῖς λεγομένοις ὑπ' αὐτῶν. ἐπὶ δὲ τοῖς ἀληθέσι λόγοις τοιοῦτον οὐδὲν, (3) ἀλλά τι πρὸς ὄπος τὸ ἀντιλεγόντων γινομένων τῶν λόγων. ἐν οἷς (4) [εἴ] ποτε ἀσεῖον ῥηθείη μειδίαμα ἄχρι τοῦ τὰς χεῖρας διᾶραι, τὸ πρόσωπον ἀληθεῖ μόνον. καὶ εἶπε βραχύ τι δῆσαι ἐπισεῖσαι τὴν χεῖρα, καὶ τοῦτο κατὰ μέτριον (5) ἐξανύσαι. *V.*

(1) Λόγων] In Edd. aberat. Inſerui *M. du S.*
(2) Ἐπιδεικτικῶν] Ἐπιδεικτικῶν erat in V. Παθητικῶν inde fecerat Editor, quod Cl. *Gronov.* recte in ἐπιδεικτικῶν mutare jubet. *M. du S.*
(3) Ἀλλά τι] Ἀλλὰ ἄττα C.
(4) Εἰ] Inſeruit uncisque ſeclusit *M. du S.*, non ut ſuſpectum; ſed ut de ſuo additum.
(5) Ἐξανύσαι] Reſtitutum ex V. Impreſſa prave ἐξαίνυσαι. In C. ἐξανύσαι.

nis geſtus deſcribit poëta, ait enim: *O Jane, a tergo quem nulla ciconia pinſit, Nec manus auriculas imitata eſt mobilis albas, Nec linguae, quantum ſitiat canis Appula, tantae.* Eſtque illa pollicis in aurem inſertio aſininarum auricularum ſimulatio, adeoque contemtus maximi publica teſtatio. Talia autem ſi Syrus novus ille Dialogorum amator quaerere dicatur, verbis mox ſeqq. τοιούτων ἠράσθη ὁ γενναῖος, contraria Luciani menti videtur ſententia fingi, qui velit, plauſus Oratori exſpectandos, dum a Rhetorica aufugit, eum non amplius captare, ſed leviores ac tacitos riſus, modeſtioresque complosiones; At obſtat tum μακρὰ ὑπνεῦσαι: ideoque μικρὰ jam ex *Fl.* neceſſario foret legendum. Sed confer c. 33. ubi *Dialogus* queritur Satyricam ſibi perſonam a Luciano indutam, & vide, anne exploſio ac ſannae intelligantur in eos qui in ſatyra traducuntur, non in auctorem directae; tumque conjectura *Gujeti* erit optima, & μακρὰ retinendum. Sed quia omnia videntur ad modeſtas laudes & ad plauſus quos Sophiſta ſtudioſe quaerit, pertinere; (nam laus modica vera) ita ἐντὸς τῶν ὅρων retineo, at μικρὰ ὑπνεῦσαι recipio, nam parva adnuentis capitis commotio adſentientis eſt ſignum: magna, deriſionis. *J.F.R.*

61. Ἔνοχος] Ἔνοχος τῇ κακώσει non eſt *vexationis* obnoxius, ut volunt interpretes, ſed *malitioſae deſertionis reus.* Pollux *Onom.* lib. III. 3. ἀποπέμψασθαι γυναῖκα, καὶ τὸ πρᾶγμα, ἀποπομπὴ, καὶ ἀπόπεμψις, καὶ ἀποπομπῆς δίκη. καὶ κακοῦν, καὶ δίκη κακώσεως, προῖκος, σίτου. καὶ τἀναντίον, ἀπολείψις, καὶ δίκη παρὰ τὸν ἀνδρὸς ἀπολείψεως. & ineptiſſime ab interprete Latino κακοῦν & κάκωσις, *affligere*, & *afflictionis poena.* Hic locus, ut plurima alia in Polluce non poſſunt verti Latine, quia lingua Latina caret vocabulis, quibus proprietatem harum Atticarum locutionum exprimat recte. Hoc vero vult ἀποπομπὴ & ἀπόπεμψις dici de viro, qui repudiat uxorem. κακοῦν & κάκωσις de eo qui eam deſerit. ſicut contrario ἀπόλειψις de uxore, quae virum deſerit, ſive nuncio remiſſo, ſive, ut puto, malitioſe, & ſine cauſa. De τῷ ἀπολείπειν, vide quae notavi olim ad Soloeciſtam. Quamvis δίκη κακώσεως ſit quoque actio malae tractationis, quae datur etiam parentibus adverſus liberos, & pupillos. Vide *Harpocrationis* Lexicon. *J.G.G.*

Ἔνοχος τῇ κακώσει] Nihil melius τῇ κακώσει reſpondet, quam *mala tractatio.* Obſervavit etiam *Kuhnius* ad *Poll.* 3, 46. *Rei uxoriae* actio in foro Romano vocabatur, quae *malae tractationis* in ſcholis, docente *Fabio* 7, 3, 11. Ex cujus *Decl.* 8, 6. diſcas hoc nomine etiam comprehendi *detractum cultum*, *negatum comitatum*, faſtiditas noctes, *pulſatam faciem.* Latius autem patuiſſe κακώσεως actionem, non nego. Vid.

χῶ τοῖς περὶ [a] κακώσεως νόμοις, ὃς τὴν μὴ νόμῳ γαμετὴν, παρ' ἧς τοσαῦτα εἴληφε, καὶ δι' ἣν ἐνδοξός ἐστιν, ὅτως ἀτίμως ἀπέλιπε, [b] καὶ καινῶν ὠρέχθη πραγμάτων. καὶ ταῦτα, νῦν ὁπότε μόνην ἐμὲ θαυμάζουσι, καὶ ἐπιγράφον) ἅπαντες [c] προσάτην [d] ἑαυτῶν; ἀλλ' ἐγὼ μὲν ἀντέχω, τοσούτων [e] μηνυόντων, καὶ κόπτουσιν αὐτοῖς τὴν θύραν, καὶ τὤνομα ἐπιβοωμένοις μεγάλῃ τῇ φωνῇ, ὅτε ἀνοίγειν, ὅτε ὑπακούειν βέλομαι· ὁρῶ γὰρ αὐτοὺς οὐδὲν πλέον ἢ βοῆς κομίζοντας. ὅτος δὲ οὐδὲ ὅτως ἐπιστρέφει πρὸς ἐμὲ, ἀλλὰ πρὸς τὴν ἐρώμενον βλέπει, τί, ὦ θεοὶ, χρηστὸν παρ' αὐτῆς λήψεσθαι προσδοκῶν; [f] ὃν τῆ τρίβωνι οὐδὲν [g] ὁρᾷ πλέον ἔχοντα. εἴρηκα, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, ὑμεῖς δὲ, ἢν εἰς τὸν ἐμὸν τρόπον τῶν λόγων ἀπολογεῖσθαι θέλῃ, τοῦτο [h] μὴ ἐπιτρέπετε· ἄγνωμον γὰρ ἐπ' ἐμὲ τὴν ἐμὴν μάχαιραν ἀκονᾶν. χρὴ δὲ τὸν αὐτῆς ἐρώμενον τὸν Διάλογον, ὅτως ἀπολογεῖσθω, ἢν δύνηται. ΕΡΜ. Τοῦτο μὲν ἀπίθανον· οὐ γὰρ οἷόν τε, ὦ

gibus de mala tractatione teneatur? qui legitimam uxorem, a qua tanta *bona* acceperit, & per quam sit nobilis, ita *ignominiose* tamen deseruerit, & novas res appetierit: idque hoc ipso tempore, quum solam me admirantur homines, & suam videri antistitam volunt. Ego vero tot procis adhuc renitor, & fores pulsantibus, nomenque meum magna voce inclamantibus neque aperire volo, ne audire quidem. Video quippe nihil praeter clamorem illos adferre. Iste autem, ne sic quidem ad me convertitur, sed ad amasium suum respicit, quid tandem, Dii boni, bonum recepturum se ab illo expectans? quem praeter pallium nihil habere videat. Dixi, *Judices*. Vos autem si mea ratione in caussa *dicenda* uti voluerit, hoc nolite *concedere*. Neque enim convenit, meum me in me ipsam gladium acuisse. Contra amasium autem suum, Dialogum, caussam sic dicat, si potuerit. MERC. Hoc quidem probari non

a Κακώσεως] Τῆς κακώσεως O. b Καὶ καινῶν] Καινῶν δὲ O. c Προσάτην] Sic recte *Fl. J. P.* &c. Προσάτης *S.* d Ἑαυτῶν] *A.* sola male ἑαυτόν. e Μηνυόντων] Μηνυοντευόντων O. male. f Ὃν τῇ] Ὃν οἶδε τῇ O. g Ὁρᾷ] Abest ab O. recte, si οἶδε legas. h Μὴ] Ex O. insertum; aberat ab Edd.

62. Περὶ τῆς κακώσεως νόμους] Κάκωσις ἐστὶν ὄνομα δίκης κατὰ τῶν ἁμαρτανόντων περὶ τὸ ἴδιον γένος ἢτοι γυναῖκα. *V.*

Spanhem. ad *Aristoph.* Νεφελ. 1328. *J. M. G.*

62. Κακώσεως] Mulier marito scribit ap. *Alciphr.* I. Ep. 6. f. ἴσθι μοι παρὰ τὸν πατέρα οἰκησομένην· ὃς δὴ ἐμοὶ πρεσβύτης· καὶ σὺ γράψεις παρὰ τοῖς δικασταῖς κακώσεως. Unde adparet κάκωσιν etiam esse eam actionem injuriae quae intenditur marito, a quo uxor indignis modis tractatur. Ubi *Bergl.* & hoc Luciani, & aliud ex *Diog. Laërt.* adfert. *J. F. R.*

67. Ἐπιγράφον)] Conf. supra T. I. *Scyth.* c. 10. ἐπιγραψάμενον προσάτας. Ubi al. συγγραψ. Sed infra *Peregr.* §. 11. προσάτην ἐπέγραφον. Quae loca indicante *Solano* contuli. *J. F. R.*

Ἐπιγράφον) ἅπαντες προσάτην ἑαυτῶν] Rarius Edd. *Amst.* consulere soleo, quia omnium est vitiosissima. Neque *Solan.* hic eam consuluerat; sed quia Cl. *Wesseling.* Obs. p. 162. monebat, eam perverse ἑαυτὸν dedisse, & ex *Aldina* ἑαυτῶν rescribendum, excussi alias, & *Fl. Ald. H. P. S.* (quid enim ceteras moror in re manifesta?) recte etiam ἑαυτῶν habere vidi. Addo ex iisdem Obs. l. d. *Soph.* Oed. Tyran. Ὡς· ὁ Κρέων τὸν προσάτην γεγράψομαι. Ad quae verba ait: „ ex „ veteri apud Athenienses more, quo *omnes inqui-* „ lini μέτοικοι sibi sumere debebant *Patronum*, προ- „ στάτην, qui vero neglexerant facere, *compellaban-* „ tur actione ἀπροστασίου, de qua *Harpocration.* Ejus- „ cemodi sibi patronum legere *illis* est νέμειν, γράφε- „ σθαι, ἀπογράφεσθαι, ἐπιγράφεσθαι, & συγγράφεσθαι „ προστάτην. Neque quisquam rerum Atticarum paul- „ lo peritior id ignorare potest. Quare mirari subit „ Luciani interpretem bis ad hoc dicendi genus of- „ fendisse: Et primo quidem in *Scytha*, (c. 10. ubi „ id jam monui, Cl. *Gesn.* autem sponte in versione „ emendavit.) Deinde in *Bis Accus.* h. l. — Latina „ facta sunt: *suique velut praesidem scriptis testantur.* „ Neque id satis bene". Clar. *Gesn.* hic *antistitam* dedit, pro *patronam*, quod non mutavi, quia presso pede Graeca sequi solet; sed cur ab ἐπιγράφον) igitur liberiore stilo discesserit, nescio; nec est magni momenti, nec difficile ei qui rem tenet. Ἐπιγράφεσθαι Graecis pro *adsciscere sibi* etiam aliis in rebus usitatum: hinc

non poteſt, Rhetorica. Neque enim fieri poteſt, ut ſolus ipſe cauſſam dicat dialogis habitu, ſed perpetua oratione ipſe quoque utatur.

30. SYR. Quandoquidem hoc etiam, Judices, indigne tulit adverſaria, ſi longa oratione utar, qui ipſam hanc dicendi facultatem a ſe habeam: multa quidem apud vos non dicam. Capitibus vero ipſis eorum, quae crimini mihi dedit diſſolutis, permittam vobis videre de omnibus. Quaecumque nimirum de me narravit, vere narravit. Etenim inſtituit me, peregrinata eſt mecum, Graecis me adſcripſit, & harum rerum nomine gratiſſimum mihi fuerit illius conjugium. Quas vero ob cauſſas relicta illa ad hunc me Dialogum converterim, audite, Judices: neque quidquam utilitatis me meae cauſſa mentiri cogitaveritis.

31. Ego namque videns iſtam non amplius temperantem eſſe, neque in decenti illo habitu permanere, quo uſam olim Paeanienſis ille Rhetor duxerat; ſed ornare

Ῥητορικὴ, μόνον αὐτὸν ἀπολογεῖας [i] κατὰ σχῆμα τῦ Διαλόγυ, ἀλλὰ ῥῆσιν ἡ αὐτὸς εἰπάτω.

ΣΥΡ. Ἐπεὶ ἡ τῦτο, ὦ ἄνδρες [k] δικασταὶ, ἡ ἀντίδικος ἠγανάκτησεν, εἰ μακρῷ χρήσομαι τῷ λόγῳ, ἡ [l] αὐτὸ τὸ δύνασθαι λέγειν παρ' ἐκείνης λαβὼν, πολλὰ μὲ ὀκνῶ ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς, τὰ κεφάλαια δὲ [m] αὐτὰ ἐπιλυσάμενος τῶν καλῶς ἠγορηθέντων, ὑμῖν ἀπολείψω σκοπεῖν περὶ ἁπάντων. πάντα γὰρ ὁπόσα διηγήσατο περὶ ἐμῦ, ἀληθῆ ὄντα διηγήσατο· ἡ γὰρ ἐπαίδευσε, ἡ συναπεδήμησε, ἡ εἰς τὰς Ἕλληνας ἐνέγραψε, ἡ κατάγε τῦτο χάριν, ἂν εἰδείην τῷ γάμῳ· διὰ ἃς δὲ αἰτίας ἀπολιπὼν αὐτὴν ὅτι [n] τυτονὶ [o] τὸν Διάλογον ἐτραπόμην, ἀκούσατε, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, καὶ με μηδὲν τῦ χρησίμυ ἕνεκα ψεύδεσθαι [p] ὑπολάβοιτε.

Ἐγὼ γὰρ ὁρῶν ταύτην οὐκ ἔτι σωφρονῦσαν, οὐδὲ [p] ἐμμένυσαν ὅτι τῷ κοσμίῳ σχήματι, οἷον πρόσθεν ἐσχηματισμένην αὐτὴν ὁ Παιανιεὺς ἐκεῖνος ἠγάγετο, κοσμυμένην δὲ,

i Κατὰ σχῆμα] Κατὰ τὸ σχῆμα O. k Δικασταὶ] Recepi ex O. aberat ab Edd. l Αὐτὸ τὸ] Ταῦτα Fl. m Αὐτὰ] Αὐτὸς Fl. male. Vulgatum firmant P. L. n Τυτονὶ] Τοῦτον O. o Ὑπολάβοιτε] Ὑπολάβειτε O. p Ἐμμένυσαν] Μένυσαν O.

2. Ἐγὼ ἡ ὁρῶν ταύτην] Τὸ φορτικὸν τοῦτο τῶν νέων ῥητόρων, ὁ ἐπὶ τὸ ἀπαγ[ελίας (1) κωμῳδικῆς διεξέρχον] λέγων. διὸ καὶ ταῖς θριξὶν αὐτὸ ἀπεικάζει, καὶ τῷ τούτων εὐθετισμῷ, ἀφ' ὃ τὸ τοῖς παρίσοις αὐτοὺς χαίρειν τὸ κῶλον, ἡ ταῖς παρηχήσεσι, καὶ οἷς τισι τοιούτοις ἄλλοις. τὸ (2) δὲ μισθύοντας καὶ κωμάζοντας, εἰς τοὺς χρωμένυς τοῖς λόγοις (3) εἰς ἐπιθαλαμίους καὶ γαμηλίους μεταλαμβάνει. (4) ὅθεν ἡ τούτων χάριν ῥητορικὴ, ἀλλὰ τῷ ἐπανορθωτικῷ τῷ βίῳ. τὸ δὲ ἔσιν ὃ συμβολαῖς τε καὶ δίκαις. καὶ εἴπερ ἄρα ἐν ἐγκωμίοις, καὶ ἐπαίνοις τὸ ἀρετὴν κατορθούντων, ἃ τὸ ἐν τοῖς πότοις ἀσελγαινόντων, καὶ (5) κώμους λαμπροὺς ἐκτελούντων, καὶ γάμους σεμνοὺς ἐνισαμένων. V.

(1) Κωμῳδικῆς] Κομμωδικῶς, d. λέγει C. quod probo. M. du S.

(2) Δὲ] Male editum antea prave. Delevit μὴ manus eadem.

(3) Εἰς] Ἐκ legebatur male.

(4) Οὐδὲ] Excidit εὑρέθη vel tale quid. Sic tamen etiam C. & G.

(5) Κώμους —— ἐνισαμένων] Pro his omnibus in C. legas Κώμοις, καὶ τῶν τοιούτων.

hinc *Theophilus* Inſtit. L. 2. Tit. I. §. 5. ἡ δὲ αἰγιαλῶν δεσποτεία ἰδικὸν οὐκ ἐπιγράφει δεσπότου. *Litorum poſſeſſio* (dominium) *proprium non capit dominum.* J. F. K.

69. Κόπτεσιν — τὴν Φύρας] Conf. Cl. *Graev.* ad Soloeciſt. c. 10. & *Elſn.* Obſ. ad N. T. T. 2. p. 445. *Apocal.* III. 20. J. F. K.

79. Μὴν μὴ ἐπιτρ.] Ex O. eſt vocula [illegible] quae cum nitori ſententiae conſulat, admittenda erit. M. du S.

80. Ἄγνωμον] Adleverat *Solan.* vid. *Th. Mag.* v. Εὔγν. Sed operae erit ejus verba addere. Εὔγνωμον, ait, μὴ λέγε, ὡς εὔδαιμον, ἀλλ' εὐγνῶμον. ἄγνωμον δὲ, ἡ σύγ[γνωμον. Λυκιανὸς ἐν τῷ δὶς κατηγορούμενῳ ἄγνωμον ἡ &c. uti hic leguntur. Sed εὔγνωμον οἰκεῖον habuimus tamen, *Aſſin.* c. 2. f. & alibi, conſentientibus vett. Edd. Scribit & ſic *Steph.* Videbimus alias plura, unde patebit vanum eſſe *Magiſtrum.* J. F. K.

82. Οὕτω ἀπολογείσθω] Οὕτως volebat Cl. *Geſn.* Ac lubens ita edidiſſem, ſi varietatem inveniſſem. J. F. K.

87. ΣΥΡΟΣ] Luciani apologia. F. G.

Ibid. Δικασταὶ] Ex Cod. Ox. Deeſt enim illa in hactenus Impreſſ. M. du S.

5. Παιανιεὺς] Demoſthenes. V. Ῥητ. c. 21. & paſſim

δὲ, καὶ τὰς τρίχας εὐθετίζουσαν εἰς τὸ ἑταιρικὸν, καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην, ὑπώπτευον εὐθὺς, καὶ παρεφύλαττον [a] ὅποι τ' ὀφθαλμὸν [b] φέροι. καὶ τὰ μὲ ἄλλα ἐῶ· καθ' ἑκάστην δὲ τ' νύκτα ὁ μὲ γενόμενος ἡμῖν ἐνεπίμπλατο μεθυόντων ἐραστῶν, κωμαζόντων ἐπ' αὐτὴν, καὶ κοπτόντων τ' θύραν, ἐνίων δὲ, καὶ εἰσβιάζεσθαι σὺν ἀδενεῖ κόσμῳ τολμώντων. αὐτὴ δὲ ἐγέλα, καὶ ἥδετο τοῖς δρωμένοις, καὶ τὰ πολλὰ [c] ἢ παρέκυπτεν [d] ἀπὸ τῆς τέγης, ᾀδόντων [e] ἀκύρσα τραχεῖα τῇ φωνῇ ᾠδάς τινας ἐρωτικὰς, ἢ καὶ θυρανοίγουσα τὰς [f] θύρας, ἐμὲ οἰομένην [g] λαθεῖν, [h] ἠσέλγαινε, καὶ ἐμοιχεύετο πρὸς αὐτήν. ὅπερ ἐγὼ μὴ φέρων, [i] γράψασθαι μὲ αὐτὴν μοιχείας [k] οὐκ ἐδοκίμαζον· ἐν γειτόνων δὲ οἰκοῦντι τῷ Διαλόγῳ προσελθὼν ἠξίουν καταδεχθῆναι ὑπ' αὐτοῦ.

Ταῦτά ἐστιν, ἃ ἐγὼ τ' Ῥητορικὴν μεγάλα ἠδίκησα. καίτοι εἰ καὶ μηδὲν αὐτῇ τοιοῦτο ἐπέπραχτο, καλῶς εἶχέ μοι ἀνδρὶ ἤδη τεσσαράκοντα ἔτη κεδὸν γεγονότι, θορύβων μὲ ἐκείνων, καὶ δικῶν, ἀπηλλάχθαι, καὶ τοὺς

se; & capillos meretricio more disponere; & infucare faciem, & genas pingere: statim suspicabar aliquid, & quo oculum ferret, observabam. Ac reliqua praetermitto. Singulis vero noctibus implebatur vicus noster ebriis amatoribus ad illam comissatum euntibus, pulsantibusque fores, quibusdam etiam vi irrumpere sine more modoque audentibus. At illa ridere, & his quae fierent delectari: ac saepe aut de tecto despicere, & audire aspera voce canentes amatoria quaedam cantica; aut etiam apertis clanculum foribus, me, ut putabat, ignaro, lascivire, & cum illis adulterari: quod ego non ferens nomen illius de adulterio deferendum non putavi: sed accedens ad habitantem in vicinia Dialogum, recipi ab eo petii.

32. Hae sunt magnae illae, quibus affeci Rhetoricen, injuriae. Quamquam si vel nihil ejusmodi ab ea actum esset, concedendum mihi erat, homini quadraginta fere annos nato, a tumultibus illis & litibus disce-

a Ὅποι] Ὅπου O. b Φέροι] Φέρει Fl. c Ἢ] Omittit Fl. d Ἀπὸ τῆς τέγης ᾀδόντων] Quatuor haec desunt in O. e Ἀκούσασα] Ἀκοῦσαι Fl. Vulgatum est in P. f Θύρας] Sic O. & marg. Al. Θυρίδας Edd. g Λαθεῖν] Λανθάνειν O. h Ἠσέλγαινε] Bene sic O. P. B1. S. Ἠσέλγενε male J. Fl. H. Fr. i Γράψασθαι] Γράφεσθαι O. Γράψαι Th. Mag. k Οὐκ ἐδοκίμαζον] Haec & sequentia male desunt in O.

fim in decretis in Or. *Dem.* de Corona. *M. du S.*

7. Καὶ Φυκίον ἐντριβομένην, καὶ τὸ ὀφθαλμὼ ὑπογραφομένην] Ὑπογράφεσθαι τοὺς ὀφθαλμοὺς, ἀτλικώτερον esse docet *Thom. Magist.* quam ψιμυθοῦσθαι. Facere hoc consueverunt feminae luxuriosae meretrices ut & viri effeminati. Noster, *Dial. Meretr.* τὸ ὀφθαλμὼ ὑπογεγραμμένη. de Medis *Xenoph.* Π. I. 10. ὁρῶν δὲ αὐτὸν κεκοσμημένον καὶ ὀφθαλμῶν ὑπογραφῇ καὶ χρώματος ἐντρίψει, ἃ δὲ νόμιμα ἦν ὡς Μήδοις. Idem de Cyro L. 8. ὑποχρίεσθαι δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς προσίετο, ὡς εὐοφθαλμότεροι φαίνοιντο, ἢ εἴσι. καὶ ἐντρίεσθαι, ὡς εὐχροώτεροι ὁρῶντο, ἢ ἐστὶ φύσασιν. *L. Bos.*

18. Θύρας] O. melius quam Impr. in quibus omnibus Θυρίδας legebatur. *M. du S.*

21. Μοιχείας] I. e. περὶ μοιχείας. *F. G.*

22. Ἐν γειτόνων] Conf. supra c. 10. pr. *Icar.* c. 8. & 16. *J. F. R.*

28. Τεσσαράκοντα] In iis, quae junior scripsit Lucianus, vix quenquam ab eo nominari videbis eorum quos carpit, quod a seniore audaciuscule factum est. *M. du S.*

30. Δικασὰς] Et Orator & Sophista jam tum fuerat. Vide etiam Ἀ. μισοθ. c. ult. *M. du S.*

Ibid. Τυρ. καίτοι. καὶ ἀρ. ἐκφυγόντα] His ergo potissimum ars Sophistarum illius temporis continebatur. Hinc in Μισθ. c. 35. de Rhetore legisti inter prandendum laudes Domini peragente; hinc ibidem c. 11. Optimates dum eruditos experirentur laudes suas ab iis audire. *M. du S.*

31. Ἐπαΐοντες ἐκφυγόντα] Qui attendere volet, intelliget, hoc participium multo propius cohaerere cum sequentibus ἀκούοντα, συνδιαλεγόμενον, quam cum praecedente γειτόνων. Itaque non dubito, quin ἐκφυγόντα legendum [illegible]. Eadem ratio est illius supplementi, quod e suo codice hic attulit *Graevius*, quodque genuinum videri facile patior: modo legatur συνδιαλεγόμενον — διάλογον. Quamquam enim syllepsi quadam Syrum h. e. Lucianum, atque Dialogum conjunctos in-

discedere, & quiescere pati judices: evitatisque tyrannorum accusationibus & laudibus virorum fortium, in Academiam aut Lyceum ingredi, *ibique* cum optimo hoc Dialogo inambulare, placide disputantem (laudes ac plausum non desiderantem.) Multa cum dicere habeam, jam desinam. Vos vero religiosum ferte suffragium. JUST. Quis vincit? MERC. Omnibus Syrus, praeter unum. JUST. Rhetor videtur esse, qui contrarium tulit.

33. Jam tu dic, Dialoge, iisdem judicibus. Vos autem manete, duplicem laturi mercedem utriusque causſae. DIAL. Ego vero, Judices, longam extendere apud vos orationem nolim, sed breviter more meo *agere*. Tamen ut in judiciis fert consuetudo, sic accusationem instituam, ignarus licet undique sim talium & rudis. Et hoc mihi sit apud vos exordium. Injuriae autem & contumeliae, quibus ab isto sum affectus, hae fere sunt: quod me gravem ad eum diem, atque de Dis, ac natura, & universi circuitu disputantem, sublimem,

30 ἄνδρας τὺς δικαστὰς ἀτρεμεῖν ἐᾶν, καὶ τυράννων καλιγορίας, καὶ [l] ἀριστέων ἐπαίνους ἐκφυγόντι· ἐς δὲ τ' Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα [m] συνδιαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων εἰπεῖν, ἤδη παύσομαι. ὑμεῖς δὲ εὔορκον τ' ψῆφον ἐνέγκαλε. ΔΙΚ. Τίς κρατεῖ; ΕΡΜ. Πάσαις ὁ Σύρος, πλὴν μιᾶς. ΔΙΚ. Ῥήτως τις ἔοικεν εἶναι ὁ τ' ἐναντίαν θέμενος.

33. Ὁ Διάλογος ἐπὶ τ' αὐτῷ λέγε. ὑμεῖς δὲ παρεμείνατε, [n] διπλασίονα ἀποισόμενοι τ' μισθὸν ἐπ' ἀμφοτέραις ταῖς δίκαις. ΔΙΑΛ. Ἐγὼ δὲ, ὦ ἄνδρες [o] δικασταὶ, μακρὰς μὲν ἀποτείνειν τὺς λόγυς οὐκ ἂν ἐθελόμην πρὸς ὑμᾶς, ἀλλὰ κᾆ μικρὸν [p] ὥσπερ εἰώθα. ὅμως δὲ ὡς νόμος ἐν τοῖς δικαστηρίοις, ἕτω ποιήσομαι τ' καλιγορίαν, ἰδιώτης πανταπάσι κ' ἄτεχνος τ' τοιύτων ὤν. καί μοι τῦτο ἔστω πρὸς ὑμᾶς [q] τὸ προοίμιον. ἃ δὲ ἠδίκημαι, καὶ διαβέβλημαι πρὸς τύτυ, ταῦτά ἐστιν· ὅτι με σεμνὸν τέως ὄντα, καὶ θεῶν [r] τε περὶ, καὶ φύσεως, καὶ τ' τ' ὅλων περιόδυ σκοπύμενον, ὑψηλὸν ἄνω που τῷ

36-

l Ἀριστέων] Sic etiam *Fl.* *m* Συνδιαλεγόμενον] Συνδιαλεγόμενος τ' ἐπαίνων ἐκφυγόντι ἐς κρότυ ἢ θορύβυ G. & P. Nisi quod κρότον P. pro κρότυ. In vulgata conspirant Edd. *n* Διπλασίονα ἀποισόμενοι] Διπλάσιον αἰσόμενοι *Fl.* *o* Δικασταὶ] Non habet *Fl.* *p* Ὥσπερ εἰώθα &c.] Ὥσπερ δὶ νόμος *Fl.* omissis reliquis. *q* Τὸ] Sine artic. *Fl.* *r* Τε] Non habet *El.*

30. Καὶ τυράννων καλιγορίας] Διὰ τὺς τὰς λεγομένας μελέτας ἐπιτηδεύσεις, ἐν † αἷς τυραννοκτόνοι τινὲς μελετῶνται, καί τι' ἄλλ' ἄτοπα τοιαῦτα. *F.*

* Eas Latini *Causas* Ciceronis tempore, *Controversias* Quintiliani aevo dixerunt. Vide quae contra eas habet Petronius initio. *J. Clerc.*

† Αἷς] Hic antea datum pessime.

intelligere forte liceat: tamen eo descendere, nisi magno consensu librorum coactus, nolim. *J.M.G.*

32. Ἐς δὲ τ' Ἀκαδημίαν, ἢ ἐς τὸ Λύκειον ἐλθόντα, τῷ βελτίστῳ τύτῳ Διαλόγῳ συμπεριπατεῖν, ἡρέμα Διαλεγόμενον. πολλὰ ἔχων &c.] Ultima sic leguntur in Mss. cum aliquot verborum incremento: ἡρέμα συνδιαλεγομένους, τ' ἐπαίνων ἐκφυγόντι ἐς κρότυ ἢ θορύβυς. πολλὰ ἔχων, *placide disputantes, laudes & plausum non desiderantes.* quae Luciani esse nemo inficiabitur. *J.G.G.*

39. Ἐναντίαν] Subaudi ψῆφον. *F.G.* Sed satis hoc jam inculcatum quis non videat ex modo praemisso ac supra tam saepe addito ψῆφος ἐ *J.F.R.*

40. Ὁ Διάλογος — λέγε] Conf. supra c. 20. f. Ὁ Ἐπίκυρος — λέγε. *J.F.R.*

Ibid. Ἐπὶ τ' αὐτῷ] De iisdem judicibus. *F.G.* Immo sub iisdem, sive iisdem judicibus praesidibus; sed & hoc in vulgus notum. At hoc ipsum voluit *Gujet.* nimirum de iisd. judd. intelligendum esse. *J F.R.*

41. Διπλασίονα] Adversatur hoc palam iis, quae c. 14. constituta erant. Aut igitur parum sibi constare censendus est Lucianus, aut corruptum locum esse fatendum est: *Fl.* Ed. διπλάσιον σὶσ—. *M. du S.*

53. Ἄνω που &c.] *Plat.* Phaedr. 344. G.H. *M. du S.*

54. Ἄερο-

νεφῶν ἀεροβατοῦντα, ἔνθα ὁ μέγας ἐν οὐρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων φέρεται, καλασπάσας αὐτὸς ἤδη καὶ τὴν ἀψίδα πετόμενον, καὶ ἀναβαίνοντα [a] ὑπὲρ τὸν οὐρανόν, καὶ τὰ πτερὰ συντρίψας, ἰσοδίαιτον τοῖς πολλοῖς ἐποίησε. καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο καὶ σωφρονικὸν προσωπεῖον ἀφεῖλέ μου. κωμικὸν δὲ ἄλλο καὶ σατυρικὸν ἐπέθηκέ μοι, καὶ μικρᾶς δεῖν γελοῖον. εἶτά μοι ἐς τὸ αὐτὸ φέρων συγκαθεῖρξέ μοι τὸ [b] σκῶμμα, καὶ τὸν ἴαμβον, καὶ κυνισμόν, καὶ τὸν Εὔπολιν, καὶ τὸν [c] Ἀριστοφάνην, δεινὸς ἄνδρας ὀπικερτομῆσαι τὰ σεμνὰ, καὶ χλευάσαι τὰ [d] καλῶς ἔχοντα. τελευταῖον δὲ, καὶ Μένιππόν τινα τῶν παλαιῶν κυνῶν μάλα ὑλακτικὸν, ὡς δοκεῖ, καὶ κάρχαρον ἀνορύξας, καὶ τοῦτον ἐπεισήγαγέ μοι φοβερόν τινα ὡς ἀληθῶς κύνα, καὶ τὸ δῆγμα [e] λαθραῖον, ὅσῳ καὶ γελῶν

supra nubes incedentem per aëra; ubi magnus in coelo Jupiter volucrem currum agens fertur, detractum inde, cum ad ipsam jam absidem volarem, & supra caeli terga pararem escendere, confractisque alis, ad vulgi consuetudinem detrusit, & tragica illa modestaque persona detracta, aliam comicam Satyricamque mihi, ac tantum non ridiculam, imposuit. Deinde in unum collata inclusit mecum, jocum mordacem, & Jambum, & Cynicam licentiam, & cum Eupolide Aristophanem, homines idoneos ad traducendum quae sunt maxime severa, ad irridendum quae bene habent. Denique Menippum quendam de antiquis canibus, latrantem valde & mordacem, ut *videtur*, effossum ad me introduxit *terribilem vere* canem, & occulte mordacem, quatenus ri-

a Ὑπεράνω τῆς οὐρανοῦ] Ὑπὲρ τὰ νῶτα τῆς οὐρανοῦ G. & marg. *A1W.* Nil mut. Edd. *b* Σκῶμμα] Σκόμμα male *P. H.* utraque. Recte *Fr. Fl. S.* &c. *c* Ἀριστοφάνην] Ἀριστοφάνη *Fl.* *d* Καλῶς] Ὀρθῶς marg. *A1.* *e* Λαθραῖον] Sic *Fl. P. H. S.* &c. Λαθρίδιον *J.*

59. Καὶ τὸ μὲν τραγικὸν ἐκεῖνο] (1) Τὰ Πλάτωνος τοιαῦτα, οὐ οἷς σοφοὺς ἄνδρας καὶ μεγαλόφρονας καὶ γενναίους (2) εἰσάγει τοῖς διαλόγοις. εἰκότως καὶ τραγικὴν μίμησιν ταῦτα καλεῖ. ὥσπερ ἀμέλει κωμικὰ πάλιν καὶ σατυρικὰ τὰ τῆς Σύρας καλεῖ. κωμικὰ μὲν, διὰ τὸ γελοῖον· σατυρικὰ δὲ, διὰ τὸ πολλάκις καὶ αἰσχρόταλα προσενείρειν τοῖς διαλόγοις. οἵ τε γὰρ Σάτυροι καλαγέλασοι (3) ὁρᾶσθαι, αἵ τε κωμῳδίαι γέλοιοι καὶ πλήρεις σκωμμάτων. οἱ Σάτυροι δὲ μεθύοντες ἀεὶ καὶ φαλλοφοροῦντες εἰσάγονται, καὶ πρὸς τῷ ἀλλοκότῳ τοῦ σώματος καὶ μορφῆς, ἔτι καὶ ἁρμητικοὶ πρὸς σωφροσύνας αἰσχράς. ἐπεὶ τοίνυν κέχρηται καὶ τοιούτοις ὁ Λυκιανὸς διαλόγοις, ὡς ἐπὶ τοῦ συμποσίου αὐτοῦ τὸν Ἀλκιβιάδην παράγει, καί τινας ἄλλους τῶν φιλοσόφων, εἶπε τῶν τοῦτο, ὡς πρὸς τοῖς κωμικοῖς προσωπείοις καὶ σατυρικοῖς διακούσας τὰ αὐτοῦ. καὶ τὸν ἴαμβον δὲ, καὶ τὸν κυνισμὸν ἔφη θαυμάζειν. τὸν μὲν ἴαμβον ὡς χλευαστικὸν, τὸν κυνισμὸν δὲ ὡς πᾶσι διαλοιδορούμενον. τῷ τε γὰρ ἰάμβῳ Ἀρχίλοχος, ὃν καὶ πρῶτον φασὶ τῇ μήτρᾳ χρήσασθαι πρὸς ὕβριν τὸν Λυκαμβίδην, διεχειρίσατο. οἵ τε Κυνικοὶ (4) λεγόμενοι φιλόσοφοι, ἅπασι διελοιδοροῦντο, τοῦτο διὰ βίου ἐπιτηδεύμασι ἔχοντες, ὃν καὶ Μένιππος εἷς ἦν. *V.*

(1) Τὰ Πλατ. &c.] Inverso ordine edita: Ἐν οἷς τὰ Πλ. τ.
(2) Εἰσάγει] Non aderat in editis. Addidit *M. du S.* & ὑποβαλλόμενα, quod post διαλόγοις legebatur, delevit.
(3) Ὁρᾶσθαι] Τῷ ὁρᾶσθαι edita. Expunxit articulum *M. du S.* Sed ante Λυκιανὸς, ὁ addidit.
(4) Λεγόμενοι] Γενόμενοι lectum antea male.

54. Ἀεροβατοῦντα] Socratem tangit ab *Aristoph.* eodem nomine traductum in *Nebul.* vs. 225. Ἀεροβατῶ καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. & ibid. deinceps frequenter. Ita μετεωρολέσχην vocat eumdem Dial. praeced. *J. F. R.*

55. Πτηνὸν ἅρμα] Meminit iterum noster Ἀναβ. c. 22. & Ῥητ. c. ult. *M. du S.*

Πτηνὸν ἅρμα] Conf. supra T. I. *Pisc.* c. 22. f. *J. F. R.*

57. Ὑπεράνω] Dialogus dicit se ἀναβαίνοντα ὑπεράνω τῆς οὐρανοῦ. sed ὑπεράνω simpliciter significat *super coelum*, vel *in coelo*. Mf. ὑπὲρ τὰ νῶτα τῆς οὐρανοῦ. *super coeli dorsum*, hoc est supra nubes, Dialogus autem hic cum de rebus sublimibus loquitur, τραγῳδεῖ, καὶ μετέωρος βαίνει. *J. G. G.*

Ὑπεράνω] Conf. supra *Deor. Dial.* IV. §. 2. & *Herm.* c. 61. *M. du S.*

62. Μοι — μοι] Delendum censeo posterius. *M. du S.* Recte. Idem *Hagen.* Editioni adscripserat *Gesnerus.* At quia constans est lectio, eam vel invitus exhibui. *J. F. R.*

65. Ἀριστοφάνην] Haec terminatio Nostro frequentior. Alioqui eodem redit. Vid. supr. *Demon.* c. 62. ubi Σωκράτη & Διογένην. Δημοσθένην infra *Demosth. Enc.* c. 2. & 9. Itaque nihil opus erit ex *Fl.* Ἀριστοφάνη revocare, quae supra contrarium in modum Ἀρίω exhibet, ubi cett. Ἀρη. *De Salt.* c. 21. Adde *Gall.* c. 3. 90. *J. F. R.*

67. Μή-

ridens etiam mordet. Quidni ergo gravi injuria affectus sim? qui non servem habitum proprium ac domesticum, sed comoedias isti, & ridicularia, & prodigiosa quaedam argumenta agere cogar? Quod enim omnium absurdissimum est, mirabili quadam permistione temperatus sum, neque pedestris sum, neque per metra incedo: sed hippocentauri instar, compositum quoddam & peregrinum spectrum audientibus videor.

ἅμα ἔδακνε. πῶς ἂν ὑβρισμαι μηκέτ' ὀφθῇ τῷ οἰκείῳ [f] σχήματι [g] διαμένων, ἀλλὰ κωμῳδῶν, καὶ γελωλοποιῶν, καὶ ὑποθέσεις ἀλλοκότους ὑποκρινόμενος αὐτῷ; τὸ γὰρ πάντων ἀτοπώτατον, κρᾶσίν τινα παράδοξον κέκραμαι, καὶ οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ὀφθῇ τοῖς [h] μέτροις βέβηκα· ἀλλὰ ἱπποκενταύρου δίκην, σύνθετόν τι καὶ ξένον φάσμα τοῖς ἀκούσι δοκῶ.

34. MERC. Quid igitur ad ista, Syre, dicis? SYR. Nec opinatum, Judices, hoc certamen apud vos subeo. Quidvis enim potius de Dialogo sperabam, quam ista de me dicturum: quem ego talem cum accepissem, qui tristis adhuc vulgo videretur, & a perpetuis interrogationibus in ariditatem quandam contractus, eamque ipsam ob caussam venerabilis ille quidem, sed non omnino suavis, neque gratiosus multitudini

EPM. Τί ἂν πρὸς ταῦτα ἐρεῖς, ὦ Σύρε; ΣΥΡ. Ἀπροσδόκητον, ὦ ἄνδρες δικασταί, τὸ ἀγῶνα τοῦτον ἀγωνίζομαι παρ' ὑμῖν. πάντα γὰρ μᾶλλον ἂν ἤλπισα [i] τὸν Διάλογον, ἢ τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ, ὃν παράφορον ἐγὼ, σκυθρωπὸν ἔτι τοῖς πολλοῖς δοκοῦντα, καὶ ἀπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων καλεσκληκότα, καὶ [k] ταύτῃ αἰδέσιμον μὲν εἶναι δοκοῦντα, ἐπάντῃ δὲ ἡδύν, οὐδὲ τοῖς πολλοῖς

[f] Σχήματι] Omisit *Fl.* [g] Διαμένων] Restitutum ex P. Διακείμενος Edd. [h] Μέτροις] Sic dedit *Solan.* ex L. P. & Mss. Gr. Μετεώροις ante editum. [i] Τὸν Διάλογον. ἢ] Ἢ τὸν διάλογον P. G. melius. [k] Ταύτῃ] Διὰ τοῦτο L. & marg. *A*1. Sed omisso καὶ.

77. (5) Οὔτε πεζὸς] Καταγινώσκει τῷ ῥήτορι ὁ διάλογος, ὅτι γράφει διὰ λόγου ἀνθηροτέρου ἢ κρατυμένου. τοῦτο γὰρ τῶν φιλοσόφων ἁβρολόγων ἀλλότριον. *V.*

(5) Οὔτε πεζὸς] Hoc Scholium ex Collectaneis emendavimus & suo loco reddidimus. *M. du S.*

67. Μένιππον] De quo supra multis ad N. Δ. I. *M. du S.*

Μένιππόν τινα] Juniorem altero, vid. *Olear.* ad *Philostr.* p. 164. a. 5. *J.F.R.*

69. Καὶ κάρχαρον] Vid. supra notata ad *Merc. Cond.* c. 35. *Quom. Hist.* c. 43. *De Salt.* c. 4. *J.F.R.*

71. Τὸ δῆγμα λαθραῖον] Invehitur in malivolos *subleste lingua*, qui, ut ait *Plautus*,

Palam blandiuntur, clam si occasio usquam est,
Aquam frigidam subdole suffundunt.

De quibus vide *Casaub.* ad Characteres Theoph. περὶ εἰρωνείας. Pisid. Cosmogr.

Ποιεῖ δὲ τοὺς εἴρωνας ἀθλίους κύνας
Σαίνειν δοκοῦντας ἢ δάκνειν ἠπιγμένους.
J.B.

73. Διαμώνων] Sic P. solus. In Impress. Ἀμφιμώνων. *M. du S.*

77. Οὔτε πεζός εἰμι, οὔτε ἐπὶ τοῖς μετεώροις βέβηκα] Interpretes: *Neque pedestris, neque sublimis incedo.* ἐπὶ μετεώρων βαίνειν non est Graece loquendi ratio. Graeci enim dicerent μετέωρον βαίνειν. Deinde num μετέωροι opponuntur πεζικοῖς? Nihil certius, legendum esse, ut olim vidi, & nunc vere me vidisse Ms. docet, ἐπὶ τοῖς μέτροις βέβηκα. *neque in metris incedo*, hoc est, neque in prosa, nec poëtice scribo: genus meum dicendi non est quale est illorum, qui oratione soluta utuntur, aut philosophi, aut oratores, aut historici; nec quale est poëtarum, sed est ex utroque mixtum. Mox καὶ ἀπὸ τῶν συνεχῶν ἐρωτήσεων κατεσκληκότα, non est, ut interpretantur, *continuis interrogationibus praefractus*, sed exilis, exsiccatus, jejunus, macilentus, de qua voce superius non nihil notavi. Paullo post repone particulam ἢ suo loco, ex quo excideral, πάντα γοῦν μᾶλλον ἂν ἤλπισα ἢ τὸν ἁβρόλογον τοιαῦτα ἐρεῖν περὶ ἐμοῦ. *J.G.G.*

78. Μέτροις] (Ms. Gr. recte μέτροις.) Kuss. Accedit etiam auctoritas Mss. P. & L. In Impress. μετεώροις. *M. du S.*

Μέτροις] Sponte etiam hanc lectionem probavit Cl. Gesn. Conf. supra pro *Imag.* c. 18. εἰ δὲ χαμαὶ δὲ βάδην, ὥσπερ ὑμεῖς, ἀλλὰ μὴ ἐπὶ μέτρων φέροιτο. *J.F.R.*

πλήθεσι κεχαρισμένον, πρῶτον μὲν αὐτὸν ὅπη γῆς βαίνειν ἐς [a] τὸ [b] ἀνθρώπινον εἴθισα τοῦτον τρόπον. μετὰ δὲ τὸν αὐχμὸν τὸν πολὺν, ἀποπλύνας, καὶ μειδιᾶν καλαναγκάσας, ἡδίω τοῖς ὁρῶσι παρεσκεύασα. ὅπη πᾶσι δὲ τὴν κωμῳδίαν αὐτῷ παρέζευξα, καὶ ταῦτα [c] τοῦτο πολλὴν οἱ μηχανώμενον τὴν εὔνοιαν παρὰ τῶν ἀκουόντων, οἱ τέως [d] τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ δεδιότες, ὥσπερ τὸν ἐχῖνον, λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὰς χεῖρας ἐφυλάττοντο. ἀλλ' ἐγὼ οἶδ' ὅπερ μάλιστα λυπεῖ αὐτὸν, ὅτι μὴ τὰ [e] ἰχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ [f] καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι, εἰ ἀθάνατον ἡ ψυχὴ, καὶ πόσας κοτύλας ὁ θεὸς, ὁπότε τὸν κόσμον [g] εἰργάσατο, τὰ ἀμιγῆ καὶ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας ἐνέχεεν εἰς τὸν κρατῆρα, ἐν ᾧ πάντα ἐκεράννυτο, καὶ, εἰ Ῥητορικὴ πολιτικῆς [h] μορίου εἴδωλον, κολακείας τὸ τέταρτον. χαίρει γοῦν, οἶδ' ὅπως, τὰ τοιαῦτα [i] λεπτολογεῖν

haberetur; primo quidem humi incedere illum hoc humano more docuerim; deinde multo illo squalore purgatum, & subridere coactum jucundiorem reddiderim videntibus. Super omnia vero comoediam illi conjunxi, ea quoque re multam ipsi machinatus ab audientibus benevolentiam: qui ante illum diem spinas quae in illo sunt veriti, tanquam erinacium, in manus illum sumere cavebant. Sed novi ego, quid maxime illum male habeat: quod non subtilia ista atque tenuia, assidens, minutim cum illo disputo, Utrum immortalis sit anima? & , Quot sextarios Deus, cum mundum faceret, illius incommiscibilis, & quae semper unius modi suique similis erat materiae in illam temperationem, in qua miscebantur omnia, infuderit? Et, utrum Rhetorice civilitatis particulae simulacrum sit, & quarta pars adulationis? Gaudet enim, nescio quomodo, minutis id genus disputatiun-

a Τὸν] Τὸ *Fl.* b Ἀνθράπινον] Ἀνῦον marg. *A1W.* c Τοῦτο] Τᾶ τὸ male *Fl.* d Τὰς ἀκάνθας τὰς ἐν αὐτῷ] Quinque haec desunt in *Fl.* e Ἰχνὰ] Γλιχρὰ L. G. P. & marg. *A1.* f Καθήμενον] Κάθημαι πρὸς αὐτ. σμικρολογούμενον G. Nihil mut. Edd. g Εἰργάσατο] Καλεσκευάζετο marg. *A1.* h Μορίου εἴδωλον] Μηρίου male P. Μόριον ἢ ὅλον *Pell.* i Λεπτολογῶν] Λεπτολογεῖν *Fl.* (Cod. Const.)

90. Πρῶτον μὲν αὐτὸν ἐπὶ γῆς βαίνειν] Ὅπερ ἀνωτέρω ὑπέθετο τὸ διάλογον λέγοντα, ἔνθα ὁ μύγας ὁ ἐρανῷ Ζεὺς, πτηνὸν ἅρμα ἐλαύνων, ἀφυρμοῦ τέθεικεν ἕνεκα. τῷ δὲ νῦν λέγειν ὅτι χαμαὶ βαίνειν εἴθισα ἐς τὸ ἀνθρώπινον τρόπον, οὐκ ἄλλο ὑδὲν, ἢ ἀφιγελῶντος τὸ δεῖλον ὑψηλὸν ἐκεῖσε τῆς μεγαληγορίας. *V.*

91. Ἀνθράπινον] Nullius momenti primo adspectu videtur esse τὸ ἀνῦον, marginis *Ald. Wesselinganae*, quia idem significat, quod vulgatum. Verum quia istud est Codicis alicujus scribendi compendium, hinc studio id addidi, quo palam fieret habere hunc marginem etiam lectiones ex Codice quodam desumtas. *J.F.R.*

1. Ὅτι μὴ τὰ ἰχνὰ ἐκεῖνα καὶ λεπτὰ καθήμενον πρὸς αὐτὸν σμικρολογοῦμαι] *Quod tenuia illa & exilia cum ipso sedens argutari non soleo.* Mſ. pro τὰ ἰχνὰ scribit τὰ γλιχρὰ & pro καθήμενον σμικρολογοῦμαι, legit, καθήμαι σμικρολογούμενον. Digitum non verterim, utrum eligas, & vereor ne ego quoque σμικρολογοῦμαι, qui haec annotem. *J.G.G.*

3. Ἀθάνατον] *Platonis* Dialogos innuit, Phaedrum 344. C. *Apol. Socr.* 369. A. & Phaedon. 381. A. *M.du S.*

4. Πόσας κοτύλας] Locus *Platonis* de Animae formatione sic incipit: Τῆς ἀμερίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταυτὰ ἐχούσης οὐσίας, καὶ τῆ περὶ τὰ σώματα γιγνομένης μεριστῆς, τρίτον ἐξ ἀμφοῖν εἰς μέσον συνεκεράσατο οὐσίας εἶδος. &c. Ed. *Bas.* p. 478. f. *M.du S.*

6. Κατὰ τὰ αὐτὰ ἐχούσης οὐσίας] I. e. τὸ εἶλικρινὲς, *immaterialis.* *F.G.*

7. Εἰς τὸν κρατῆρα] Alludit ad illam *Platonicam* in Timaeo Cosmogoniam c. 19. coll. c. 28. pr. Sed videtur e memoria laudare locum. Nam apud Platonem non est ἀμιγοῦς, sed ἀμίστου καὶ ἀεὶ κατὰ ταὐτὰ ἔχουσα οὐσία — quamquam paullo post τὴν θατέρου φύσιν δύσμικτον appellat: ubi & partium proportionem exponit. Altero loco ita de Deo, ταῦτ' εἶπε, καὶ πάλιν ἐπὶ τὸν πρότερον κρατῆρα (Cic. *temperationem superiorem*) ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεράσας ἔφυσεν, τὰ δὲ πρόσθεν ὑπόλοιπα κατεχεῖτο μείγματα κ. τ. λ. *J.M.G.*

8. Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Vide *Plat.* Gorg. 287. E.F. & *Quintilian.* II. 15. p. 105. quem lege. *M.du S.*

Πολιτικῆς μορίου εἴδωλον] Ut modo Ciceronem interpretationis auctorem laudare licebat; ita hunc locum e *Quintiliano* damus 2, 15, 25. ubi Platonicam illam de Rhetorica doctrinam e Gorgia cum Fabio diligenter

tiunculis ; ut illi qui libenter ſcalpunt ſcabiem : & illa cura jucunda illi videtur, & vehementer ſibi placet, ſi dicatur, non cujusvis eſſe perſpicere, quae ipſe acute adeo de ideis cernat. Haec nempe a me etiam poſtulat, & alas illas quaerit, ac circumſpicit, non videns interim, quae ſunt ante pedes. Nam caeterarum rerum cauſſa nihil puto mihi objiciet, quaſi hac veſte Graeca detracta, Barbaricum ſibi, ipſe Barbarus cum videar, induerim. Injuſtus enim fuiſſem, ſi talia contra leges in ipſum deſignaſſem, & patria illum veſte ſpoliaſſem. Cauſſam dixi, ut potui. Vos vero ſimilem ſuperiori ferte calculum.

35. MERC. Vah ipſis decem vincis: idem enim ille, qui ante, ne nunc quidem ejusdem eſt ſententiae. Nimirum haec conſuetudo eſt, pertuſum omnibus iſte fert

γῶν, καθάπερ οἱ τ̃ ψώραν ἡδέως κνώμενοι. καὶ τὸ φρόντισμα ἡδὺ αὐτῷ δοκεῖ, καὶ μέγα φρονεῖ, ἢν λέγῃ ὡς ὁ παντὸς ἀνδρὸς βέλτιον συνιδεῖν ἃ χρὴ τ̃ ἰδεῶν [k] ὀξυδορκεῖ. ταῦτα δηλαδὴ καὶ παρ' ἐμοῦ ἀπαιτεῖ, καὶ τὰ πτερὰ ἐκεῖνα ζητεῖ, καὶ ἀποβλέπῃ, [l] τὰ πρὸ τοῦ ποδὸς οὐχ ὁρῶν. ἐπεὶ τό γε ἄλλως ἕνεκα οὐκ ἂν, οἶμαι, μέμψαιτό μοι, ὡς θοιμάτιον τοῦτο τὸ Ἑλληνικὸν περισπάσας αὐτοῦ, βαρβαρικὸν μελενέδυσα· καὶ ταῦτα βάρβαρος αὐτὸς εἶναι δοκῶν. ἠδίκουν γὰρ ἄν, τὰ τοιαῦτα εἰς αὐτὸν νομοθετῶν, καὶ τ̃ πάτριον ἐσθῆτα λωποδυτῶν. ἀπολελόγημαι ὡς δυνατὸν [m] ἐμοί· ὑμεῖς δὲ ὁμοίαν τῇ πάλαι τ̃ ψῆφον ἐνέγκατε.

EPM. Βαβαί, δέκα ὅλαις κρατεῖς. ὁ γὰρ αὐτὸς ἐκεῖνος ὁ πάλαι καὶ νῦν ὁμόψηφός ἐστιν. ἀμέλει τοῦτο ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τ̃ τέλος πεμπτημόριον ἔστ' [n] φέρει, [o] καὶ μὴ παύσαιλο

k Ὀξυδορκεῖ] Ὀξυδερκεῖ *Fl. S.* & marg. *A1.* Ceterae ſex Ὀξ—ορκεῖ. l Τὰ] Οὐ τὰ marg. *A1W.* m Ἐμοὶ] Ἦν *Fl.* Vulgatum firmat P. n Φέρει] Nihil mut. *Fl.* o Καὶ μὴ παύσαιτο] Μὴ παύσαιο τοῦτο, ſine καὶ P.

16. Τὰ * πρὸ τοῦ ποδοῦ] Τὸ τ̃ Θράττης τοῦτο ἐκεῖνο, ὃ εὐφυῶς ἐκείνη ἀπέσκωψεν εἰς Θάλητα τ̃ φυσικόν. *V.*

19. † Ὡς θοιμάτιον τοῦτο] Τὸν Ἀττικισμὸν φησι τὸ τ̃ λέξεως ἀνθηρὸν καὶ ‡ διεσμιλευμένον. ὁ γὰρ φησιν, ὡς Σύρος οὐ βαρβάρων τὴν λέξιν ἐκδηλώσουσα τῷ λόγῳ, βαρβαρισμοῖς αὐτὸν ἀφλαδῶν καὶ σολοικισμοῖς, ἀλλὰ τὸ πρέπον αὐτὸ διετήρησα τῇ λέξει Πλατωνικὸν τρόπον. *V.*

19. Τὴν τετρυπημένην ἔστ' φέρει] Ἐπὶ τ̃ δικαζομένων δύο ψῆφοι ἐτίθεντο· ἡ μὲ πλήρης, ἡ δὲ τετρυπημένη. ἐδίδοτο δὲ τοῖς μὲ νικῶσιν ἡ πλήρης, τοῖς ἡττωμένοις δὲ ἡ τετρυπημένη, καὶ μάρτυς τούτων Αἰσχίνης ὁ τῷ κατὰ Τιμάρχου. τὴν γὰρ τετρυπημένην ἀξιοῖ Τιμάρχῳ δοθῆναι. εἰ γὰρ καὶ εἰς ῥαδιουργίαν ὁ λόγος αὐτῷ ἀπενεύει, ἀλλ' ὅμως καὶ ἡττημένῳ Τιμάρχῳ ταύτην δοθῆναι ἀξιοῖ. *V.*

* Πρὸ] Sic reſcripſi, cum πρὸς editum legerem. *J. F. R.*

† Ὡς θοιμάτιον] Aliter lectum ante ; ſed ad Lucian. accommodavit *M. du S.*

‡ Διεσμιλευμένον] Sic reſcripſit Idem ex V. & C. quum διαμεμελισμένον editum offenderet.

ter compoſuimus. *J. M. G.*

10. Λεπτολογῶν] Quia *Solan.* nusquam alibi illud (*Cod. Conſt.*) adjecit, quod ſciam, neſcio quid ſibi velit. Sed credo id conſtantem Codicum lectionem ſignificare, non Conſtantinum quemdam Codicem. Λεπτολογῶν etiam adſcriptum erat marg. *Ald.* Sed vulgatum praeſtat. *J. F. R.*

16. Ἀποβλέπει] Lege ἄνω βλέπει. *F. G.*

Ἀποβλέπει] Non male *Gujet.* conjecit, & facile me nactus eſſet obſequentem, ſi quis Cod. eodem duceret. Jam vero vulgatam ſervare cogor, & ἀποβλέπειν accipere pro *oculos averterè quocumque*, i. e. ad quaevis remotiora, & ſic oppoſitio τ̃ πρὸ τοῦ ποδὸς quaedam adparet, major tamen & convenientior futura, ſi ἀναβλέπει vel ἄνω βλ. legamus, quia ſublimium ac coeleſtium ſpeculationem potiſſimum exprobrare huic ſolet, & ideo *alas* etiam addit, ὡς ἀεροβατοῦντι, quibus ſe ſupra nubes evolaſſe ait, ut vid. c. 33. *J. F. R.*

Ibid. Τὰ πρὸ τοῦ ποδοῦ] *Plat.* Phaedr. 344. G. H. *M. du S.*

28. Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστί, καὶ πᾶσι τὴν τετρυπημένην ἔτος φέρει, καὶ μὴ παύσατο φθονῶν τοῖς ἀρίστοις] Ἀμέλει τοῦτ' ἔθος ἐστὶ, καὶ πᾶσι, τὴν τετρυπημένην ἔτως φέρειν, καὶ μὴ παῦσαι φθονῆν τοῖς ἀρίστοις. Calculi autem pertuſi, ſive ψῆφοι τετρυπημέναι in judiciis condemnatorii. *Aeſchines* contra Timarchum, & plane pleneque Scholiaſtes Demoſthenis *Ulpianus* in orationem ejus contra Timocratem. *Th. M.*

29. Τὴν τετρυπημένην] *Calculum condemnationis.* De his calculis copioſe *Scholiaſt. Ariſtophan.* & *Florent. Chriſtian.* ad Veſp. *J. B.*

σαι φθονῶν τοῖς ἀρίστοις. ἀλλ' ὑμεῖς μὲν ἄπιτε ἀγαθῇ τύχῃ· αὔριον δὲ τὰς λοιπὰς δικάσομεν.

calculum, nec desierit optimis quibusque invidere. Sed vos quidem discedite nunc feliciter. Cras judicabimus reliquas.

ΠΕΡΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΥ, ΗΤΟΙ ΟΤΙ ΤΕΧΝΗ Η ΠΑΡΑΣΙΤΙΚΗ.

DE PARASITO, SIVE ARTEM ESSE PARASITICAM.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΠΑΡΑΣΙΤΟΣ.

TYCHIADES ET PARASITUS.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ.

TYCHIADES.

Τί ποτε ἄρα, ὦ Σίμων, οἱ μὲν ἄλλοι ἄνθρωποι, καὶ ἐλεύθεροι καὶ δοῦλοι, τέχνην ἕκαστός τινα ὑπίσταται, δι' ἧς ἑαυτοῖς τέ εἰσι καὶ ἄλλῳ χρήσιμοι· σὺ δέ, ὡς ἔοικεν, ἔργον οὐδὲν ἔχεις, δι' ὃ ἄν τι ἢ αὐτὸς ὠφελοῖο, ἢ ἄλλῳ μεταδοίης; ΠΑΡ. Πῶς τοῦτο ἐρωτᾷς, ὦ Τυχιάδη, οὐδέπω οἶδα. σαφέστερον οὖν ἐρώτα. ΤΥΧ. Ἔστιν ἥν τινα τυγχάνεις ὑπισταμένου τέχνην, οἷον μουσικήν; ΠΑΡ. Μὰ Δία. ΤΥΧ. Τί δέ, ἰατρικήν; ΠΑΡ. Οὐδέπω ταύτην. ΤΥΧ. Ἀλλὰ γεωμετρίαν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς. ΤΥΧ. Τί δὲ ῥητορικήν; Φιλοσοφίας μὲν γοῦν τοσοῦτον ἀπέχεις, ὅσον καὶ ἡ κακία. ΠΑΡ. Ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἴη, καὶ πάνυ σπουδαιοτάτων ὁ λόγος, καὶ τοσούτῳ πλέον, ὅσῳ ἐγελοιότατος εἶναι ὑποδύεται. G.

10. Μὰ Δία] * Ἡ ἀπομοδικὴ σιωπακεφαλὴν ἔχει τὴν ἄρνησιν, καὶ οὐδὲ † προσκεῖται. V.

15. Ἐγὼ μὲν εἰ οἷόν τε εἶναι] Ἐγὼ μέν, εἰ δυνατὸν κακὸν μὴ εἶναι, πλεῖον, ἢ σὺ φῂς, βούλομαι κακὸς εἶναι, φημὶ γοῦν ἐμαυτὸν ἐκ χειρὸς ἢ σὺ δοκεῖς. ὥστε μὴ ἀγνοοῦντι μοι τὸ δοκεῖν ὀνειδίζων, ‡ ἀλλ' ὡς εἰδότι § συμπορίζῃ ἐπὶ τῷ κακὸς εἶναι. ἢ ἵνα ἀπλούστερον, ἐγὼ μέν, εἰ οἷόν τε εἶναι, βούλομαι, καὶ πλεῖον ἀπέχειν βούλομαι, ἃς μηδὲ ¶ δοκῆς παρέχειν ἄγνοιαν, ὑπηνίκα μέ τις τοῦτο ὀνειδίζει, ἀλλὰ πράγματα ἀληθῆ ἐκ καθ' ἑκούσιον γνώμην τὸ τοιοῦτον ὑποδύόμενον ἐπιτηδεύματα, καὶ πλεῖόν σ' ἔφασκον εἰδέναι. V.

* Ἡ ἀπομοδικὴ] Τὰ ἀπομοδικὰ *Salmas* dederat; bene quidem; sed quia non addiderat unde habeat, non ausus sum recipere. *J. F. R.*

† Προσκεῖται] Ita inveni. Alias προσκειται rectius, ut Schol. hinc decimo ὑπάκειται recte scribebatur. Sed in his fluctuant auctorum etiam Edd. *J. F. R.*

‡ Ἀλλ'] Aut legebatur in Edd. mutavit *M. du S.*

§ Τῷ] Sic bene dedit Idem, cum ederetur τὸ κακὸς.

¶ Δοκῆς] Δοκεῖς edita. Δοκῇς V. Δοκῇς C.

ΤΥΧΙΑΔ. ΚΑΙ ΠΑΡΑΣ.] Inscriptio Editionis *Basil.* est Τυχιάδης & Παρασίτου. In aliis Edd. personae non additae in titulo, sed in ipso tamen Dialogo. *J. F. R.*

1. Σίμων] Σίμων ὠνόμασται. *F. G.*

4. Καὶ

esse optem. Itaque noli putare te hoc mihi objicere tanquam ignoranti. Ajo enim malum me esse, & pejorem etiam quam tu putes. TYCH. Sit ita. Verum has forte artes non didicisti propter magnitudinem illarum ac difficultatem: sed popularium unam, fabrilem, aut cerdoniam? Neque enim alioquin res tuae ita habent, ut tali arte non indigeas. PAR. Recte istuc, Tychiade: neque enim harum ullius peritus sum. TYCH. Cujus igitur alterius? PAR. Cujus? Praeclarae, ut ego puto, quam si didiceris, te quoque laudaturum arbitror. Re quidem ipsa recte in illa me jam versari ajo; quamquam verbis non habeo tibi dicere. TYCH. Quam ergo? PAR. Nondum videor mihi praecepta illius satis esse meditatus. Itaque artem me aliquam scire, nec eam ob caussam in difficultate me versari, nunc tibi licet cognoscere. Quam vero *artem sciam*, alias audies. TYCH. Sed *moram* non sustinebo. PAR. Novum tibi & mirum forte quiddam videbitur, cum audies, ars ista. TYCH. Atqui eam ipsam ob caussam cupio discere. PAR. Alias, Tychiade. TYCH. Nequaquam; sed nunc dicito, nisi tamen pudore impediris. PAR. Parasitica.

2. TYCH. Tum aliquis, qui non idem insaniat, hanc artem dixerit? PAR. Ego nimirum. Si vero insanire tibi videar; *at tu etiam* insaniam illam in caussa esse puta-

ναι, καὶ πλεῖον. ὥστε μὴ [a] δόκει τοῦτο καθάπερ ἀγνοοῦντί σοι ἀνειδίσαι, φημὶ γὰρ κακὸς εἶναι, καὶ χείρων ἢ σὺ δοκεῖς. ΤΥΧ. Ναί. ἀλλὰ ταύτας μὴ ἴσως τὰς τέχνας οὐκ ἐξέμαθες διὰ μέγεθος αὐτῶν καὶ δυσκολίαν· τῶν δὲ δημοτικῶν τινα, τεκτονικὴν, ἢ σκυτοτομικήν; καὶ γὰρ οὐδὲ τἄλλα ἔτως [b] ἔχει σοι, ὡς μὴ καὶ τοιαύτης ἂν δεηθῆναι τέχνης. ΠΑΡ. Ὀρθῶς λέγεις, ὦ Τυχιάδη· οὐδὲ γὰρ πάντων ἀδεμιᾶς ὀπτήμων εἰμί. ΤΥΧ. Τίνος οὖν ἑτέρας; ΠΑΡ. Τίνος; ὡς ἐγὼ οἶμαι, γενναίας. ἣν εἰ μάθοις, καὶ σὲ ἐπαινέσειν οἶομαι. ἔργῳ μὲν οὖν καλορθῶν φημι ἤδη, εἰ [c] καί σοι λόγῳ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΤΥΧ. Τίνα ταύτην; ΠΑΡ. Οὔπω μοι δοκῶ τὰς περὶ ταύτην ἐκμεμελετῆκέναι λόγους. ὥστε ὅτι τέχνην μὲν τινα ὀπτῶμαι, ὑπάρχει ἤδη σοι γιγνώσκειν, καὶ μὴ διὰ τοῦτο χαλεπῶς μοι ἔχειν· ἣν τινα δὲ, αὖθις ἀκούσῃ. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἀνέξομαι. ΠΑΡ. [d] Τόγε τῆς τέχνης [e] παράδοξον ἴσως φανεῖται σοι ἀκούσαντι. ΤΥΧ. Καὶ μὴν διὰ τοῦτο σπεύδω μαθεῖν. ΠΑΡ. Εἰσαῦθις, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Μηδαμῶς, ἀλλ' ἤδη λέγε, εἰ μήπερ ἄρα αἰσχύνῃ. ΠΑΡ. Ἡ Παρασιτική.

ΤΥΧ. Κἆτα εἰ μὴ μαίνοιτό τις, ὦ Σίμων, τέχνην [f] ταύτην φαίη ἄν; ΠΑΡ. Ἔγωγε· εἰ δέ σοι μαίνεσθαι δοκῶ, τῇ [g] μὲν δεμίαν ἄλλην ὀπτᾶσθαι τέχνην αὐτὴν αἰ-

[a] Δόκει] Δοκεῖν P. minus recte. Nil a vulgato abit *Fl.* [b] Ἔχει σοι] Ἔχοιμι P. male. Ἔχοιμι ὡς P. Ἔχει σοι recte Edd. *Fl. J.* &c. [c] Καὶ σοὶ] Δὲ καὶ *Fl.* [d] Τόγε] Τότε male *Fl.* [e] Παράδοξον] Ὄνομα *Marcil.* Non comparet in Edd. neque Codd. [f] Ταύτην] Abest a *Fl.* [g] Μηδεμίαν] Ita P. Μὴ δὲ μίαν *J. Fl. H. B. Fr. Ald. S.*

4. Καὶ ἄλλων χρήσιμοι] *Plato* in epist. ad Arch. Tarent. ἀλλὰ καλεῖν δεῖ σε ἐνθυμούμενος, ὅτι ἔκας ἡμῶν οὐκ αὐτῷ μόνῳ γέγονεν, ἀλλὰ τῇ γενέσεως ἡμῶν τὸ πατρὶς μερίζεται, τὸ δέ τι οἱ γενέσθαι, τὸ δέ τι οἱ λοιποὶ φίλοι. G.C.

10. Μουσικὴν] Antiquitus nihil eruditum habebatur sine musica, unde apud Comicos, qui literas se didicisse negant, ajunt se non didicisse musicam. Musica & Arithmetica primum instituebantur juvenes Athenis. *Lucian.* in Gymnas. G.C.

Μουσικὴν] Vid. *Plutarch.* de Musica, & Comment. ad praefat. *Corn. Nep.* J. F. R.

16. Δόκει] Sic mox c. 2. & supra *Icar.* c. 12. pr. Quare nihil mutato est opus. In marg. *A1.* adscriptum *Fl.* δοκεῖν. Falso, si Florentinam innuit; nam, ut recte *Solanus* animadverterat, eadem δόκει cum cett. habet. J. F. R.

36. Τόγε τῆς τέχνης παράδοξον] Τόγε τῆς τέχνης ὄνομα παράδοξον. Th. M.

αἰτίαν εἶναί μοι [a] τ̃ μανίαν δόκει, καί με τ̃ ἐγκλημάτων ἤδη [b] ἀφίει. Φασὶ γὰρ τ̃ δαίμονα ταύτῃ τὰ μὲν ἄλλα χαλεπὴν εἶναι τοῖς ἔχουσι, παρρησίαν δὲ τ̃ ἁμαρτημάτων αὐτοῖς, ὥσπερ διδάσκαλον ἢ [c] παιδαγωγὸν τούτων ἀναδεχομένην εἰς αὑτὴν τὰς αἰτίας. ΤΥΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σίμων, ἡ παρασιτικὴ τέχνη ἐστί; ΠΑΡ. Τέχνη γάρ. κἀγὼ ταύτης δημιουργός. ΤΥΧ. Καὶ σὺ ἄρα παρασιτεῖς; ΠΑΡ. Πάνυ ὠνείδισας, ὦ Τυχιάδη. ΤΥΧ. Ἀλλ' οὐκ ἐρυθριᾷς, παρασίτου σαυτὸν [d] καλῶν; ΠΑΡ. Οὐδαμῶς, αἰσχυνοίμην γὰρ ἄν, εἰ μὴ λέγοιμι. ΤΥΧ. Καὶ νὴ Δία, ὁπόταν σε βουλώμεθα γνωρίζειν τ̃ οὐκ ὀπιταμόνων [e] τῷ, ὅτε χρήζοι μαθεῖν, ὁ παρασίτου δηλονότι φήσομεν; ΠΑΡ. Πολὺ μᾶλλον [f] τοῦτο λέγοντες ἐμέ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας

to, quod aliam nullam artem novi, & criminibus me jam absolve. Aiunt enim Deam illam, *Insaniam*, gravem caeteroquin esse se habentibus, sed excusare illorum peccata, quorum caussas, magistri aut paedagogi instar, in se recipiat. TYCH. Igitur, Simon, Parasitica ars est? PAR. Ars quippe. Et ego illius auctor. TYCH. Et tu Parasitus ergo? PAR. Egregie vero maledixisti. TYCH. Sed non erubescis, cum parasitum te vocas? PAR. Nequaquam: sed si non ita me vocarem, erubescerem. TYCH. Et, per Jovem, si designare te velimus eorum alicui, qui te non norunt, isque cupiat nosse; nempe dicemus, Parasitus? PAR. Multo magis *designaveritis* istuc dicentes, quam *si* Phidiam *vocetis* statuarium. Nec minus enim ego hac arte, quam

a Τὴν μανίαν] Nihil mutant Edd. *b* Ἀφίει] Ἀφήσεις *Fl.* Vulgatae accedit Cod. P. Ἀφίεις marg. *Ai.* *c* Παιδαγωγὸν] Πατέρα P. *d* Καλῶν] Ἀποκαλῶν marg. *AiW.* & P. Nil mut. *Fl. J. P.* &c. *e* Τῷ] *Sic dedi ex Fl.* Τῷ cett. *f* Τοῦτο λέγοντες] Λέγοντες τοῦτο *Fl.*

49. Παρασιτεῖς] Ἀπολύειν. *V.*

55. Πάνυ] Εἰρωνεία. *V.*

46. Τὴν μανίαν] Τῆς μανίας. Patet illo statim sequente, ἀναδεχομένην εἰς αὐτὴν τὰς αἰτίας. *Th. M.*

Τὴν μανίαν] Ingeniose sane, ut hujus scriptoris omnia, scriptus est hic libellus de Parasito, ubi contenditur, τὴν Παρασιτικὴν non artem modo esse, sed & universarum ac singularum artium praestantissimam. Is itaque, qui Parasiticam hic propugnaturus est, rogatus unde vivat, se quoque respondet callere artem, quae sibi victum praestet, nimirum Parasiticam. Miraculo rei attonitus alter ille, rogat, Ecquis tandem, nisi furens, Parasiticam appellarit artem? Respondet Parasitus cap. 2. Ἐγωγε. εἰ δέ σοι μανίαν δοκῶ τὸ μὴ δι' ἄλλην ἐπίστασθαι τέχνην, αὐτὴν αἰτίαν εἶναί μοι τὴν μανίαν δόκει, καί με τ̃ ἐγκλημάτων ἀφίει. Neutiquam hic audiendus *Marcilius*, legens pag. 240. edit. Amst. τ̃ μανίας. Neque id, quod ille vult, patet ex sequentibus. Quin attendenti patet contrarium. Post δοκῶ posito commate, haec verba ita redde: *Si autem insanire tibi videor, existima insaniam mihi esse caussam, quod aliam artem non calleam; quare omni me culpa liberes.* Quoniam nempe insania omnem culpam secus factorum sola & una habeat; ut sequitur, φασὶ γὰρ τὴν δαίμονα ταύτην (μανίαν) &c. Patet, haec omnia ad μανίαν esse referenda, quae furentes reddat inculpabiles; ut quae hominum mentes tamquam magistra pro suo arbitrio tractet, in se omnem culpam arcessens, veluti culpa eorum vitiorum, quae discipuli a praeceptoribus imbibunt, penes magistros est. Quandoquidem itaque Simon (id nomen est Parasito) plane non dissimulat se Parasitum, *Ubi ergo*, inquit Tychiades, *opus erit te aliqui, qui te non norit, significare, appellabimus te Parasitum.* Respondet ille: Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμέ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν. χαίρω γὰρ τῇ τέχνῃ οὐδέν τι ἧττον, ἢ Φειδίας τῷ Διΐ. Planum est, haec verba esse mutila, & excidisse tale quid, quale Interpres, qui hiatum sensit, addidit: sive χαρίσασθε ἄν, sive aliud. Sed hoc verosimile est, primo quia facile ob affine verbum potuit esse praetermissum: dein quia statim quoque ita sequitur, Καὶ μὰν ἂν ἐμοὶ μᾶλλον χαρίζοιτο, *si ad me scribens, dicas*: ΣΙΜΩΝΙ ΠΑΡΑΣΙΤΩ, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων ΦΙΛΟΣΟΦΩΙ. Commode ergo ita supplendus est hic locus, Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοντες ἐμοὶ, ἢ Φειδίαν ἀγαλματοποιόν, χαρίσασθε ἄν. *Rem mihi faceritis multo gratiorem, me sic nominantes, quam Statuarium Phidian.* *J. F.*

51. Παιδαγωγὸν] Si verum est, ut saepissime est, potentiora esse postponenda, omnino πατέρα recipiendum ex P. Et *Obsopoeus* magistrum atque auctorem vertens, videtur eo adlusisse, sed nescio unde habuerit.

quam ſuo ille Jove, gaudeo. TYCH. Atqui illud mihi conſideranti multus erupit riſus. PAR. Quid? TYCH. Si epiſtolis in ſummo, uti moris eſt, inſcribamus, *Simoni Paraſito*. PAR. Atqui gratius hoc modo mihi feceris, quam ſi *Dioni* inſcribas, *Philoſopho*.

3. TYCH. Verum tu quomodo vocari gaudeas nihil aut parum curo. Sed videnda etiam abſurda reliqua. PAR. Quae ergo? TYCH. An hanc etiam in reliquarum artium numero ponemus? ut, cum interrogaverit aliquis: Qualis haec *vel illa* ars ſit? reſpondeatur, Qualis Grammatica, Medicina, Paraſitica. PAR. Equidem, Tychiade, multo hanc magis quam ullam aliam artem dixerim. Si vero audire tibi placet, quomodo iſtud ita putem, dixero, licet

65 ἔχαιρε τῷ Διΐ. ΤΥΧ. Καὶ μὴν ἐκεῖνό μοι σκοπῶντι [g] προοῖσαι γέλως πάμπολυς. ΠΑΡ. Τὸ ποῖον; ΤΥΧ. Εἰ ταῖς ἐπιστολαῖς ἄνωθεν, ὥσπερ εἴθιστο, ἐπιγράφοιμεν Σίμωνι παρασίτῳ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἂν ἐμοὶ 70 μᾶλλον χαρίζοιο, ἢ Δίωνι ἐπιγράφων φιλοσόφῳ.

ΤΥΧ. Ἀλλὰ σὺ μὲν ὅπως χαίρεις καλέμενος, ἐάν τι μικρόν μοι μέλῃ σκοπεῖν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἄλλην ἀτοπίαν. ΠΑΡ. Τίνα 75 μήν; ΤΥΧ. Εἰ καὶ ταύτην ταῖς ἄλλαις τέχναις ἐγκαλαλέξομεν. ὥστε ἐπειδάν τυνθάνηταί τις ὁποία τις αὕτη τέχνη ἐστί; λέγειν, οἷον γραμματικὴ, ἰατρικὴ, παρασιτική. ΠΑΡ. Ἐγὼ μὲν, ὦ Τυχιάδη, πολὺ 80 μᾶλλον ταύτην, ἢ τινα ἑτέραν τέχνην φαίην ἄν· εἰ δέ σοι φίλον ἀκοῦσαι, καὶ ὅπως οἶμαι, λέγοιμι ἂν, καίπερ οὐ παντάπασιν ὢν,

[g] Προοῖσαι] Sic etiam *Fl.* cum cett.

rit. *J.F.R.*

60. Τῷ] Abjeci accentum cum *Fl.* ut pateat pro τινὶ accipiendum, quod alibi jam plus decies habuimus, & ne mea repetam, vid. *Hemſt.* ad *Prometh.* c. 7. p. 33. b. T. I. *J.F.R.*

62. Πολὺ μᾶλλον τοῦτο λέγοιμις] Non damno equidem ſupplementum illud χαρίσαιμι· ſed opus illo eſſe non arbitror, cum λέγειν τὸ κοινοῦ intelligi ex praecedentibus poſſit, γνωρίσαιμι. *J.M.G.*

Ibid. Τοῦτο λέγοιμις ἐμὲ] Verbum hic deeſſe videtur, τιμήσαιμι, aut ſimile. *F.G.*

Τοῦτο λέγοιμις ἐμὲ] Vid. *Jenſii* notam praemiſſam, qui poſthaec verba, χαρίσαιμι ἂν vel ſimile quid excidiſſe arbitratur. Sed quid ſi peculiaris Atticiſmus ſit, (ut revera eſt) participii pro ſubjunctivo vel imperativo? Ita enim prorſus *Epictetus* Sent. 52. p. 116. Ed. Rel. Ubi, cum nihil praecedat quo referatur, ſic incipit novam ſententiam: Τοὺς δυχερεῖς δὲ φιλοσόφους εἰς μέσον ἄγοντες, οἷς ἐ δοκεῖ κατὰ φύσιν ἡδονὴ εἶναι &c. quod ibi recte convertitur: *Moleſtos autem philoſophos in medium producamus*, &c. quae legens videbis, non etiam ſequi verbum quo nominativus particip. referatur. Sic σφίγγοντες pro σφιγγύτωσαν & ſimil. crebro *Aret. Cappad.* Vid. ejus Syntaxin editioni *Boerhavii* ſubjunctam, p. 359. a. Quamquam genitiv. participii pro tertia imperativi frequentius occurrit, de quo ſupra ad *Jovi Trag.* c. 12. Adde Cl. *Maitt.* de Dialect. p. 66. & 79. ubi etiam nominativum partic. cum ὡς, ex *Sophocl.* Oed. Tyr. 551. οἴδ' ὡς ποιήσων, pro ποιήσεις. Et ex Χειρ. p. 437 οἱ προδιδόντες. *prodiderunt.* Multos alios luſus in participiis adferre liceret, ſi tempus ſineret; ſed Luciani hoc aeque ac *Epicteti* revera pro imperativo & ſubj. exponi poſſunt ſimpliciore multo ellipſi, quam ſi χαρίσαιμι ἂν ſuppleas, verbum εἰμὶ tantum intelligendo, ut λέγοιμις ſit λέγοιμις ἔστι. Veluti *Phavorinus*, notante *Maittaire*, p. 66. ἀγγελλόντων exponit ἔστωσαν ἀγγέλλοντες. Cumque genit. partic. pro tertia imperativi occurrat frequentiſſime, quid miramur, ſi & nominativus pro ſecunda ejusdem ponatur interdum? Particip. pro infinitivo rariore etiam ſtructura *Thucyd.* I. §. 121. f. p. 78. pr. ἡμεῖς δ' ἐπὶ τῷ τιμωρούμενοι τοὺς ἐχθροὺς, quod *Schol.* notat pro τιμωρήσασθ positum. Nam alias praemiſſo verbo alterum in participio poni millies, id hic non agimus, quia tum alia eſt ratio. *J.F.R.*

63. Ἀγαλματοποιὸν] Vid. *Jenſ.* De Jove Olympio ſupra paſſim dictum eſt. *M.du S.*

66. Προοῖσαι] A futuro Æolico πρόσω, προσῶμαι, προσῶται, προσῶται, προσῶσαι. An ab εἶσαι, εἵσος, miſſile? placet. Τὸ ἴω, ἵημι triplex videtur. ἴω, ὤω, οἴω. Ab ὤω, ὦκα ἴωκα, ἀφίωκα &c. *F.G.*

70. Δίωνι — φιλοσόφῳ] Dion Alexandrinus natione, praecipuam in philoſophia laudem eſt conſequutus. *Suid. Philoſtr.* & *Syn.* de laude calvitii. *Lucian.* in Peregrino. *G.C.*

Δίωνι] Vide *Cogn.* Not. & *Mav.* c. 17. Perlecta *Platonis* epiſtola ſeptima facile, credo, mecum ſenties *Dionyſium* hic, non *Dionem*, a Luciano ſcriptum fuiſſe. *M.du S.*

81. Ὅπως οἶμαι] Vett. Codd. inſpiciendi. F. c. Nihil varietatis invenio, nec deſidero. Si cum *Obſop.* male vertas, *ut arbitror fore*, καὶ abeſſe poſſit (etſi ſaepe

[a] ὧν, ὡς ἔφθην εἰπὼν, ὅτι τούτῳ παρεσκευασμένῳ [b] ὀλέγον. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ [c] δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσῃ. ΠΑΡ. [d] Ἴθι δὴ πρῶτον περὶ τέχνης, εἴ σοι δοκεῖ, ἥτις ποτὲ ἐσα τυγχάνει τῷ γένει σκοπῶμεν. ἴσως γὰ ἐπακολουθήσαιμεν ἂν καὶ ταῖς κατ' εἶδος τέχναις, εἴπερ ἄρα ὀρθῶς μετέχοιμεν αὐτῆς. ΤΥΧ. Τί ποτ' οὖν ὅτι τέχνη, [e] ὡς ὅπῃ φασαι; ΠΑΡ. Πάνυ μὲν οὖν. ΤΥΧ. Μὴ τοίνυν [f] ὄκνει λέγειν αὐτὸ, εἴπερ οἶδα.

non omnino, ut modo dicebam; ad hoc ulla ex parte paratus. TYCH. Dic. Parum vero veritatis intererit. PAR. Age ergo, primum de arte, si tibi videtur, quae tandem sit genere, videamus. Sic enim assequamur forte etiam artes speciatim: si quidem recte illius participes sint. TYCH. Quid tandem ergo est ars? Nam scis *videlicet*. PAR. Omnino equidem *scio*. TYCH. Noli ergo cunctari eam dicere, si quidem nosti.

ΠΑΡ. Τέχνη ὅτιν, ὡς ἐγὼ μνημονεύω

4. PAR. *Ars*, ut memini ex homine do-

[a] Ὧν[Ὅμως οὖν *Fl.* [b] Οὐδέν] Sic *Solan.* rescripsi ex *Fr.* Οὐθέν erat in cett. Personas ΤΥΧ. & ΠΑΡ. *Fl.* hic omisit, ab ὀλέγον novam periodum incipiens. [c] Δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Δέοι, ἀληθῆ δὲ ἃ P. [d] Ἴθι] Ἴθι male *F.* [e] Ὡς ἐπίσασαι] *Pell.* An σὺ? Nil mutant *Fl. Fr. F.* &c. [f] Ὄκνει] Ὤκνει Edd. antea male.

pe πλεονάζει, v. infra ad c. 28.) At si cum *Bened.* verius: *etiam quod sentio, dicam*, neque abundabit καὶ, neque in ὅπως quidquam vitii latet, pro quo forsan ὡς quaesivit *Gujetus*. Sed vid. de ὅπως, infra c. 9. & 32. Et notam *Solani* T. I. *Tim.* §. 48. No. 89. *F.F.R.*

84. Οὐδὲν] Ita *Fr.* sola. Reliquae omnes οὐθέν. *Fl.* cum sequentibus jungit, omissis Τυ. & Παρ. *M.du S.*

Οὐθέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ] Primo illud admonendi sumus, vocabulum οὐθέν, Attica ratione abundare. Deinde in personis nihil mutaverim, cum bene omnia sic cohaereant. Sed illud εἰ καὶ, quod solum obscuritatem difficultatemque huic loco objecisse videtur, non concoquo, & dedisse Lucianum arbitror εἰπὲ, quod etiam interpretatione expressi. *Dic modo, ut potes.* Parum referet ad verum ea in re cognoscendum, sive paratus sis, sive minus. *F.M.G.*

Οὐδὲν] Non valde repugnavi *Solano* οὐδὲν rescribenti, quia vix aliter solet Noster: alioqui perinde esse, nescio num operae fuerit probare. Sed quia *Phrynich.* p. 76. negat οὐδὲις recte dici pro οὐδὶς, aliique οὐθεὶς Aeolicum esse ajunt, nonnullos auctt. subjungam, in quibus οὐθὲν, μηθὲν & οὐθεὶς invenio, qui tamen Attica magis quam Aeolica dialecto scripsere. Οὐθὲν bis apud *Dion. Hal.* VII. p. m. 472. 16. atque alibi passim. Οὐθεὶς *Diod. Sic.* II. c. 19. vs. 36. Οὐθενὶ idem III. c. 57. vs. 65. Μηθὲν *Aristot.* I. Pol. c. 8. εἰ ἔν ἡ φύσις μηθὲν, μήτε ἀτελὲς ποιεῖ. Quamquam ibid. c. 4. οὐδὲν ἂν ὄφελος. Sed cod. lib. c. XI. post med. ἄτ' οὐθενὸς ἐπιδεόμενον. cap. 12. σκυτοτόμῳ δ' οὐθεὶς, οὐδὲ τῶν ἄλλων τεχνιτῶν. At οὐδὲν rursum L. 2. c. 3. & μηδὲν ibid. med. Item *de Coelo* L. I. c. 5. med. Ἀμφίρει δέ γε οὐδὲν, & sic perpetuo in hac phrasi aliquoties repetita c. 6. & in Analyt. quoque saepe occurrente. Ita ut hinc quaedam videatur differentia intercedere inter οὐδὲν & οὐθὲν, quam tamen nimiam faciunt commentt. ad *Phrynich.* quos vide. Vix enim alia est, quam quod prius ex οὐδὲ ἓν, alterum ex οὔτε ἓν sit conflatum, nam & οὐδὲ εἷς, ad majorem forsan emphasin scribi qui nescit, adeat *Mollium* ad *Long. Past.* p. notarum 52. Sed sufficit hic ostendisse Atticis scriptoribus utrumque adhiberi. Sic μηθεὶς rursum *Diod. Sic.* I. c. 22. pr. & IV. c. 44. pr. Οὐθεὶς κωλύσει, & saepe alibi. *Epist.* Man. c. 29. Ibid. c. 36. f. ὑφ' οὐδεὶς ἧττον. Lenius Scholiast. *Aristoph.* quem indicat *Maittair.* de Dial. p. 2. οὐδὲς elegantius esse, quam οὐδεὶς. Unum οὐδὲς adfert hic ex *Gen.* XXXI. 44. cui itaque superiora illa addi poterunt, item duo triave alia quae *Hoeschel.* ad *Phryn.* l.c. ex LXX. & *Athen.* profert. *F.F.R.*

Ibid. ΤΥΧ.] Tychiadis personam quidam loquentem inducunt usque ad verbum ἐπίσασαι. Aliter tamen omnes editiones, aliter Interpres. *F.B.*

Ibid. Εἰ γὰ σμικρὰ δὲ ἀληθῆ δὲ οὐθὲν διοίσει] Ita hunc locum refinximus, partim auctoritatem secuti Fl. Ed. & P. nomina personarum hic in editis addita omittentium; partim ex conjectura. In Impressis enim legebatur οὐθέν. ΤΥΧ. Εἰ γὰ σμικρὰ δὲ τοῖς ἀληθέσι διοίσει. ΠΑΡ. In P. vero, οὐθὲν εἰ γὰ σμικρὰ διοίσει, ἀληθῆ δὲ ἃ διοίσει. *M.du S.*

85. Τοῖς ἀληθέσι διοίσει] Ἐμφατικῶς dictum. *F.G.*

89. Μετέχοιμεν αὐτῆς] Qui legerit ea, *quae mox* sequuntur, εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἑκάστων ἡ Ἐφεστιακὴ κ. τ. λ. ille facilius assentietur forte *nobis*, cum dicimus, legendum esse μετέχωμεν. Quod verbum in μετέχοιμεν mutarunt, qui illud conformare verbo ἐπακολουθήσαιμεν vellent. Equidem certam puto hanc emendationem. *F.M.G.*

90. Ὡς ἐπίσασαι] Mallem εἰ ἐπίσασαι. *M.du S.*

Ὡς ἐπίσασαι] Negaverat supra Parasitus se Philosophiae peritum esse. Itaque illudit ei hoc loco Tychiades, & frustra ab eo expectari definitionem indicat. Itaque ut ironia lectori esset manifestior, *videlicet* in versione adjeci. *F.M.G.*

93. Τέχνη ἐστὶν] In Parasito definitio artis habetur: τέχνη ἐστὶν σύστημα ἐκ καταλήψεων συγγενομένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ. Sic scribe partim ex edit. Florentina, partim ex Mss. Interpretes verterunt: *Ars est quae constat ex perceptionibus consentientibus & coexercitatis ad finem vitae utilem.* Ubi est in Grae-

co

docto audire, *constat ex perceptionibus consentientibus & coëxercitatis ad finem vitae utilem.* TYCH. Ita, ut recte ille dixit, retulisti. PAR. Si vero omnia haec conveniant in parasiticam; quid aliud ipsa quoque quam ars sit? TYCH. Ars enimvero, si quidem res ita se habeat. PAR. Age ergo singulatim artis formis applicantes Parasiticam, an conveniat ratio illius, videamus, nec ut vitiosae cum pulsantur

νεύω, σοφῆ τιν᾽ ἀκούσας, σύστημα [g] ἐκ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων πρός τι τέλος εὔχρηστον τῆς ἐν τῷ βίῳ. ΤΥΧ. Ὀρθῶς [h] ἐκεῖνο γε εἰπόντος, ἔστως ἀπεμνημόνευσας. ΠΑΡ. Εἰ δὲ μετέχοι τούτων ἁπάντων ἡ παρασιτικὴ, τί ἂν ἄλλο ἢ καὶ αὐτὴ τέχνη εἴη; ΤΥΧ. Τέχνη γὰρ, εἴπερ ἔστως ἔχοι. ΠΑΡ. Φέρε δὴ καθ᾽ ἕκαστον τοῖς [i] τῆς τέχνης εἴδεσιν ἐφαρμόζοντες τὴν παρασιτικὴν, εἰ συνᾴδει, σκοπῶμεν, καὶ ὁποῖ᾽ αὖτης λόγος, [k] ἀλλὰ μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ

[5] χύτραι

g Ἐκ καταλήψεων] Restitut. ex *Fl.* quae quidem junctim ἐκκαλαλ. Discretim *S.* & marg. *A1W.* Ἐγκαταλήψεων Edd. vulgo male. Ἐκ καταλήψεως συγγινομένων G. h Ἐκείνῳ γε εἰπόντος] Ἐκεῖνό γε εἰπὸν *Fl.* i Τῆς] Abest a *Fl.* k Ἀλλὰ μὴ] Et haec omittit *Fl.*

5. Μὴ καθάπερ αἱ πονηραὶ χύτραι] Πλεονάζει Ἀττικῶς ἡ ἀπαγόρευσις μὴ, καθάπερ μὴ σαπρὸν· ἤρκει γὰρ κατὰ τὴν κοινὴν χρῆσιν ἡ μία ἀπαγόρευσις, ἤτοι ἡ πρώτη, ἢ ἡ δευτέρα. *V.* (Γραι. ἀλλὰ μὴ &c. *G.*)

co *consentientes*. Dein quid Latinis sint *coexercitatae* nemo dixerit. Verte: *Ars est corpus perceptionum*, quae *exercitae sunt ad quendam utilem vitae finem*. sic contra ἀσυγγύμναστοι καταλήψεις sunt perceptiones, quae non exercentur, aut non fuerunt exercitae. vide mox c. 6. ubi hanc explicat definitionem. *J.G.G.*

94. Ἐγκαταλήψεων] Quidam ἐκ καταλήψεων, ut postea. *J.B.*

Ἐκ καταλήψεων] Ut *Fl.* Ed. & *S.* c. 6. & 8. In reliquis enim ἐγκαταλήψεων ἐ—— uti & in P. & C. Vid. *Quintil.* II. 17. p. 116. 1. *M. du S.*

Ἐκ καταλήψεων συγγεγυμνασμένων] Sic legenda videtur nobilissima artis definitio hic & apud *Sextum Empiricum*, apud quem quoties occurrat, docuit *Fabricius* ad Pyrrh. Hyp. 3, 188. Si quis inspicere velit loca omnia, ad quae ab illa *Fabriciana* animadversione deducitur, inveniet, nusquam alio quam secundo casu, & ubi separari ἡ ἐκ possit, legi ἐγκαταλήψεων vel ἐγκαταλήψεως in plerisque locis esse alios codices, qui habeant ἐκκαταλήψεων, vel, ut Noster mox sine ulla, quod norim, varietate, ἐκ καταλήψεως. Donec igitur adferatur ex bono libro casus alius, v. g. ἐγκατάληψις vel similis: licebit nobis suspicari, librariis deberi, dictata excipientibus praesertim, illud ἐγκαταλήψεων quod in pronunciatione veteri vix differre ab illo altero, satis constat. De usu vocis κατάληψις in artis definitione add. *Spanhem.* & *Kusterus* ad *Aristoph.* Νεφ. 317. Interpretatio, quam damus, est *Quintiliani* 2, 17, 41. nisi quod *perceptiones* hic admisi pro *praeceptionibus*, quae libros *Fabii* obsederunt: & quas ei reliquisse fere poenitet. Sed malebam nempe in eam partem peccare quae cautior est. Vox σύστημα explicatur a *Fabio*, quod *consentientes* sunt perceptiones, e quibus ars *constat*. Si uno nomine utendum sit, *com-*

pages forte commodius fuerit, quod proinde mox adhibebimus, it. *corpus*. *J.M.G.*

Ἐκ καταλήψεων] Sic mox pr. c. 6. ἐκ καταλήψεως, non ἐγκατ. quare & hic ita restitui. In marg. *A1. Wesselinganae* additum etiam erat, „ legendum ἐκ καταλήψεων, vid. Commentarium Hermogenis fol. 2. „ ubi per *definitio* explicatur". Sed addamus quae *L. Bos* Obs. Crit. p. 77. contra *Graevium* notavit: „ Carpit Cl. *Graevius* versionem Latinam, —— At Interpres videtur mihi vulgarem hanc artis definitionem expressisse e *Quintiliano*, qui utrumque vocabulum, *consentientes*, & *coëxercitatae* habet in *Instit. Orat.* L. II. c. 18. (lege c. 17.) *sive ille*, inquit, „ *ab omnibus fere approbatus finis observatur; artem constare ex perceptionibus consentientibus & coëxercitis ad finem utilem vitae.* ubi in marg. Edit. *Basil.* „ notatur, hoc Graece ita dici: τέχνη ἐστὶ σύστημα ἐγ„ καταλήψεων ἐγγεγυμνασμένων (alii ἐκ καταλήψεων συν„ γεγυμνασμένων) πρός τι τέλος εὔχρηστον τῆς ἐν τῷ βίῳ. „ Ceterum hanc artis definitionem habet etiam Artemidorus *Oneir.* IV. 3. & Schol. *Aristoph.* ad Nubes, „ pag. 143. *J.F.R.*

5. Αἱ πονηραὶ χύτραι] Ut aerea vasa tinnitu dignoscuntur: ita homines ex sermone; huc allusit *Pers.* Sat. III.

—— —— *sonat vitium percussa maligne,*
Respondet viridi non cocta fidelia limo,

Et rursus in *Sat.* V.

—— —— *pulsu dignoscere cantus*
Qui solidum crepet & picta tectoria lingua.

G.C.

καὶ χύτραι ἀργυρώμυαι, μὴ [a] σαθρὸν ἀποφθέγξηται. δεῖ τοίνυν εἶναι τὴν ταύτην ὥσπερ καὶ πᾶσαν τέχνην, σύστημα [c] ἐκ καλαλήψεων. πρῶτον μὲν τὸ δοκιμάζειν, τὴν ἀφορίνειν ὅστις ἂν ὀπιτήδειος γένοιτο τρέφειν αὐτόν· καὶ [d] ὅτῳ παρασιτεῖν δέξαμενος, οὐκ ἂν [e] μέλαγγοίοι. ἢ τὴν μὲν ἀργυρογνώμονα τέχνην τινὰ φήσομεν ἔχειν, [f] εἴπερ ὀπίσταιο ἀφαγιγνώσκειν τά τε κίβδηλα τῶν νομισμάτων, καὶ τὰ μή· [g] τοῦτον δὲ ἄνευ τέχνης ἀφορίνειν τούς τε κιβδήλους τῶν ἀνθρώπων, καὶ τοὺς ἀγαθούς, καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομισμάτων, καὶ τῶν ἀνθρώπων [h] μὴ φανερῶν εὐθὺς ὄντων; αὐτὰ μὲν οὖτοι ταῦτα καὶ ὁ σοφὸς Εὐριπίδης καλαμέμφεται, λέγων·

Ἀνδρῶν δ' ὅτῳ χρὴ τὸ κακὸν [i] διειδέναι,
Οὐδεὶς χαρακτὴρ ἐμπέφυκε σώματι.

ᾧ δὴ καὶ μείζων ἡ τοῦ παρασίτου τέχνη φέ-

testae, maligne respondeat. Oportet ergo hanc, ut unamquamque artem, compagem esse rerum certo perceptarum. *Primum* quidem est explorare ac discernere, quis idoneus sit ad se nutriendum, quique praebere sibi gratuitum cibum cum coeperit, non mutet sententiam. Nisi forte nummularium habere artem quandam dicemus, si dignoscere sciat adulterina numismata ab his, quae non sunt *talia*; hunc autem sine arte dignoscere falsos homines a bonis: idque cum non, velut nummi, sic homines aperti statim sint. Verum id ipsum accusat etiam vir sapiens Euripides, dicens:

In qua virum queas malum dignoscere:
Innata nulla corpori certa est nota.

Unde etiam natura major Parasiti ars est, si qui-

a Σαθρὸν] Σαπρὸν Edd. priores. b Ἀποφθέγξηται] Ἀποφθέγξωνται marg. *A1.* & *Fl.* male. c Ἐκ καλαλήψεων] Sic *S.* & *A.* Ἐγκαλαλήψεων cett. & P. Ἐκκαλαλήψεως *Fl.* d Ὅτῳ] Recepi ex P. L. Οὕτω Edd. Sed mox ὅτῳ eaedem recte. e Μέλαγγοίοι] Μέλαγγοιόν *S.* & *A.* f Εἴπερ] Ἤπερ vult *Marcil.* Sed prius Edd. g Τοῦτον] Nil mut. *Coll.* & *Fl.* h Μὴ] Hoc habent Mſ. Angl. & P. Abest in Edd. cett. i Διειδέναι] Διειδῆναι male *Fl.* Vulgatum tuetur P.

6. Μὴ σαπρὸν] *Casaubon.* ad illud Persii *sonat vitium*, legi vult σαθρὸν. *J.B.*

Ibid. Σαθρὸν] *Plut.* L. II. p. 64. (Ed. *Xyl.* Gr. L.) *Kust. Casauboni* emendationem secuti sumus ita legentis pro σαπρόν. Locus est *Platonis* huic simillimus in Theaet. p. 83. B. σκεπτέον — ἀφορίσοντα εἴτε ὑγιὲς εἴτε σαθρὸν φθέγξεται. *M. du S.*

Σαπρὸν ἀποφθέγγηται] Cum σαθρὸν sit apud Platonem & Plutarchum in eadem similitudine; suspicatur, si recte intelligo, *Casaubonus* ad Persii Sat. 3, 21. etiam hic legendum esse σαθρόν. Quam frequens sit Luciano hujus nominis usus, ostendit jam *Kusterus* ad *Aristoph.* Plut. 814. quibus addi potest ex Encom. Demosth. p. 694. extr. *Graev.* τὸ τῆ νοσοῦντι σαθρὸν, *pars affecta* &c. Praestat forte, quod facit *Kusterus* in *Aristophane*, etiam hic ἐπίκειν, cum σαπρὸν significatione in tantum conveniat, ut quae sunt σαθρὰ etiam σαπρὰ dici queant. De negatione quae hic abundat, jam dixit Schol. *J.M.G.*

8. Ἐκ καταλήψεων] Ut supra, nisi quod hic *Fl.* ἐκ καταλήψεως. P. etiam ἐγκ—. *M. du S.*

11. Ὅτῳ] Sic P. & L. recte. In Impr. ὅτω. *M. du S.*

12. Ἀργυρογνώμονα] Ἀργυροκόπος vulgo mensor & mensarius a Graecis κολλυβιστὴς, nummularius & trapezita. *G.C.*

13. Εἴπερ ἐπίσταιο ἀφαγιγνώσκειν] Ἤπερ *i. e. Th. M.* Non male. Et sic priscus Interpr. *artem — qua noverint*, fecerat. Sed vulgatum stare potest. *J.F.B.*

16. Κιβδήλους] Quod simplex non est neque sincerum, id vulgato verbi Graeci κίβδηλον vocant, hinc ducto vocabulo, quod aliud prae se ferant, aliud tegant, παρὰ τὸ κρύπτειν τὸ ἦθος, vel quod Athenienses ob summum in Chios odium, si cui male vellent, hujus nomen nomismati solent inscribere, addita litera, iisque in terram abjectis dira imprecari. παρὰ τὸ τοὺς Χίους βδελύττειν. Sed proprie nummum subauratum κίβδηλον appellant, & κιβδαλίαν corruptelam. *G.C.*

17. Καὶ ταῦτα, ὥσπερ τῶν νομ.] Καὶ ταῦτα οὐχ ὥσπερ. Patet Oraculo Euripidis sequente, & post illa, verbis Luciani p. sequente. *Th. M.*

Ibid. Οὐχ ὥσπερ] *Marcilii* conjecturam secutus sum. *M. du S.*

Ὥσπερ τῶν νομισμάτων] Οὐχ ὥσπερ quod *Marcil.* volebat, *Solanus* jam receperat in textum, sine auctoritate. Ego quantumvis festinem, non tamen ita praepropere οὐχ invitis Codd. intrudo; quia negatio ex sequenti μὴ potest intelligi ἀπὸ τοῦ κοινοῦ. (Sed quia mox etiam μὴ non aderat, in *J.* aliisque, minus erarunt, qui οὐχ hic inseri cupiebant) Huc enim redit Parasiti argumentatio. Arte quadam indigent nummularii, in nummis dignoscendis, eadem & nos in hominibus explorandis, quia mores non illico in oculos incurrunt, ut nummi adulterini, (scil. etiam se ha-

quidem ea res quoque obscuras adeo, & minime manifestas, magis quam divinatio intelligit ac novit.

φυχεν, εἴγε καὶ τὰ ὅτως ἄδηλα καὶ ἀφανῆ, μᾶλλον ἡ μαντικὴς γνωρίζει τε καὶ οἶδε.

5. Scire vero dicere ac facere idonea, quibus in familiaritatem perveniat, & benevolentissimum se alenti ostendat, nonne intelligentiae, & robustae ad percipiendum facultatis esse tibi videtur? TYCH. Omnino. PAR. Ut vero in ipsis coenis meliori quam quisquam conditione discedat aliquis, & jucundior conviva habeatur illis, qui non eandem quam ipse artem habent, idne sine ratione ac sapientia putas effici? TYCH. Minime vero. PAR. Quid vero? nosse virtutes & vitia obsoniorum ciborumque, curiositatem inertis viri esse, tibi videtur: idque cum generosissimus Plato sic dicat: *Si is, qui epulaturus est, coquinariae*

Τὸ δὲ γε ἐπίστασθαι λόγους λέγειν ἐπιτηδείους, καὶ πράγματα πράττειν, δι' ὧν οἰκειοῦσθαι, καὶ εὐνούστατον ἑαυτὸν τῷ τρέφοντι ἐπιδείξει, ἆρ' οὐ συνέσεως καὶ καταληψεως ἐρρωμένης εἶναί σοι δοκεῖ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Τὸ δέ γε ἐν ταῖς ἑστιάσεσιν αὐταῖς, ὅπως [k] παντὸς ἀπέλθῃ πλέον ἔχων, καὶ παρευδοκιμῇ τοὺς μὴ [l] τὰ αὐτῷ αὐτῷ κεκλημένους τέχνην, ἄνευ τινὸς λόγου καὶ σοφίας οἴει; ΤΥΧ. Οὐδαμῶς. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ [m] ἑψήσασθαι τὰς ἡδυσμὰς καὶ καυλίας τῶν ὄψων καὶ τὰ σιτία, πολυπραγμοσύνην ἀτέχνου τινὸς εἶναί σοι δοκεῖ; καὶ ταῦτα τοῦ γενναιοτάτου Πλάτωνος ὑτωσὶ λέγοντος, Τὸν μέλλοντα [m] ἑστιάσεσθαι μὴ μα-

k Παντὸς] Nihil mutare *Fl.* adscripsit *M. du S.* l Πλάττεσθαι] Nihil mutant Edd. Πράττεσθαι legit *Gesner.* m Ἑστιάσεσθαι] Ἑστιᾶσθαι Exc. *Fl.* Sed prius cett. cum P. & *Plat.* l. d.

habent) i. e. quoque non primo adspectu deteguntur. Construe itaque: τῶν ἀνθρώπων μὴ φανερῶν ὄντων, ὥσπερ τῶν νομισμάτων μὴ φανερῶν ὄντων. Permulta sunt ejusmodi locutionis exempla. Sed insigne reticentiae τοῦ εἰ vel μὴ testimonium est ap. *Eurip.* Androm. vs. 80. Γέρων ἰκεῖν, ὡς σ' ἀφελεῖν παρών. *Senex est ille, ita ut nequaquam te juvare queat.* Sive, *senior est, quam ut* &c. Apud *Hippocr.* S. I. aph. 13. μάλιστα negative exponendum, ex alterius membri negatione, quando ait; Γέροντες εὐφορώτατα νησείην φέρουσι, δεύτερον οἱ καθεζηκότες, ἥκιστα μειράκια, πάντων δὲ μάλιστα παιδία. i. e. *minime omnium pueri jejunium ferunt.* Ex Latinis similia dedi in *Ambiguis.* Tit. *Negandi formul.* fin. Alia quaedam, si non prorsus similia, propinqua tamen dedit *L. Bos* de Ellipsi p. 331. —2. *J. F. R.*

18. Μὴ φανερῶν] Ex Angl. Cod. negationem, quae ubique aberat, addidimus. *J. B.*

20. Εὐριπίδης] Locus integer ita habet:

Ὦ Ζεῦ, τί δὴ χρυσοῦ μέ, δς κίβδηλον ἦ,
Τεκμηρί' ἀνθρώποισιν ὥπασας σαφῆ, &c.

M. du S.

21. Ἀνδρῶν &c.] *Eurip.* Med. 518. *M. du S.*

26. Λόγους λέγειν] Sic [supra *Gall.* c. 3. ὠφελοῦσι λόγοι — λέγω. Et *Herod.* c. 3. λόγους ἔλεγον. *Arr.* Exp. Al. I. p. 54. λέγουσιν ὑπὲρ σφῶν τόνδε λόγον. Alias ejusmodi repetitiones abunde jam vidimus. quumque ad *Gall.* c. 5. promiserim talia me deinde silentio praeteriturum, addam tantum quod ibi omisi, mirandum esse, qui in *Euang. Matth.* XI. 10. ἐχάρησαν χαρᾷ. quod *Marc.* IV. 40. iterum occurrit, ut minus Graecum fuerit reprehensum. Quod multis tuetur Doctiss. *Eckhard.* in Observ. ex *Aristoph.* Plut. pag. 2. *J. F. R.*

32. Παντὸς ἀπῆλθε] An ἀφ' παντὸς. i. e. *perpetuo, ubique*, quaesivit *Solanus?* nam *per omnia* dederat etiam *Obsop.* Non opus erit, si παντὸς cum *Gesnero* nostro masculi. gen. accipias, pro παντὸς ἀνθρώπου. Non displiceret tamen πάντως, si alicubi inveniretur. At παντὸς μᾶλλον neutro gen. *ante omnia* conversum in *Ael.* V. 13. pr. ubi ait: Ἀθηναῖοι — ἐπιτήδειοι πρὸς τὰς μισθοδοσίας παντὸς μᾶλλον. Sed & possis *ante omnes* reddere, etsi pluralis praecedit. Ita enim & *Dion. Hal.* Ant. X. p. m. 642. 30. τοὺς πολεμίους — ἐς παντὸς μάλιστα ἐφοβοῦντο. *Quos ante omnes alios timebant.* Sed eodem redit, *quos magis timebant, quam quidvis.* Nam neutr. generis certe est ap. eumd. X. 681. 31. ὃ παντὸς μάλιστα ἐβούλοντο, quia τὸ δὲ ibi praemissum erat. Generaliter autem excellentiam significat; neque credo semper disquiri debere quo genere accipiendum sit. Et περὶ τῶν παντὸς, *de summa rerum*, neutr. est ap. *Herodian.* IV. 4. 14. Περὶ παντὸς ποιεῖν, *plurimi facere* Lexicogr. jam notarunt. Quare nihil hic muto. *J. F. R.*

35. Πλάττεσθαι] In quibusdam πράττεσθαι. *J. B.*

39. Πλάτωνος] Haec Platonis sententia extat in Dialogo qui inscribitur Gorgias sive Rhetor. *G. C.*

Πλάτωνος] Locus non in *Gorg.* exstat, sed in Theaet. p. Ed. *Bas.* 83. A. *M. du S.*

μαγειρικῆ ὄντως, σκευαζομένης δοίνης ἀκυροτέρα ἡ κρίσις.

non sit peritus, paratae coenae minus firmum judicium.

Ὅτι γε μὴν οὐκ ἐκ καλαλήψεως μόνον, ἀλλὰ συγγεγυμνασμένης ἔστιν ἡ παρασιτικὴ, μάθοις ἂν ἐνθένδε ῥᾳδίως. αἱ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων τεχνῶν καλαλήψεις καὶ ἡμέρας, καὶ νύκτας, καὶ μῆνας, καὶ ἐνιαυτοὺς πολλάκις ἀσυγγύμναστοι μένουσι, καίτοι οὐκ ἀπόλλυσι παρὰ [a] τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι· αἱ δὲ τῆς παρασίτου καλαλήψεις, εἰ μὴ καθ' ἡμέραν εἴη ἐν γυμνασίῳ, ἀπόλλυσιν οὐ μόνον, οἶμαι, [b] τὴν τέχνην, ἀλλὰ καὶ αὐτὸν τὸν τεχνίτην.

6. Esse autem non *ex perceptione* modo, sed *coëxercitatam* etiam Parasiticam, ex his facile discas. Nam aliarum perceptiones artium & dies, & noctes, & menses, & annos saepe sic durant, ut non simul exerceantur; & tamen non pereunt apud eos, qui ipsas habent: at Parasiti perceptiones, nisi quotidie sit in sua palaestra, perdunt non solum, puto, artem, sed ipsum etiam artificem.

Τό γε μὴν πρὸς τί τέλος εὔχρηστον τῷ βίῳ, μὴ καὶ μανίας εἴη ζητεῖν; ἐγὼ γοῦν τοῦ φαγεῖν καὶ τοῦ πιεῖν οὐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω ἐν τῷ βίῳ ὄν, [c] οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί. ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν.

7. De illo vero, *ad finem vitae utilem*, nonne insanum fuerit quaerere? Ego enim nihil in vita utilius invenio quam edere & bibere: ac ne vivere quidem absque illo licet. TYCH. Sic est sane.

ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὐδὲ τοιοῦτόν τί ἐστιν ἡ παρασιτικὴ, ὁποῖον τὸ κάλλος, καὶ ἡ ἰσχύς, ὥστε τέχνην μὲν μὴ δοκεῖν αὐτὸ, δύναμιν δέ

8. PAR. Verum nec ex *illo* genere est Parasitica, qualis forma & robur, ut ars non videatur, sed talis facultas. TYCH. Ve-

a Τοῖς κεκτημένοις] Τοὺς κεκτημένους Exc. *Fl.* Sed reliquae cum P. prius praeferunt. b Τὴν] Abest artic. a *Fl.* c Οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ τούτου ἐστί] Ὧν οὐδὲ ζῆν γε ἄνευ ἐστί. *Fl.* Pro ὄν etiam ὧν marg. *AiW.*

48. *Παρὰ τοῖς κεκτημένοις αἱ τέχναι] Καὶ μὴν, μάταιε, λέγω τοῦτο ἡ τέχνη τῆς τέχνης ψεφυκυίας — αὐτῆς ἐμποιῶν — τεχνίται, καὶ τέλος ὅτι ε — — — παρὰ τὴν ἐνέργειαν κεκτῆσθαι. ὥσπερ οἰκοδομικὴ, οἰκίαν· εἰ δὲ τὴν κιθαριστικὴν ἢ ὀρχηστικὴν †ἀντίλιθος, οὐδὲν γὰρ αὗται τὰς ἐνεργείας ἔχουσι τέλος. πρῶτον μὲν οὐδεὶς φθόνος τῆς ὁμοιότητος, οὐδὲ γὰρ οὐδ' αὗται τῶν σπουδαίων τεχνῶν, τῶν ‡κατὰ βίον ἰσχύσαι §σισυλημέναι. Εἶτα δ' ὅτι ἡ τούτων ἡ παρασιτικὴ τῆς μηδεμίαν ἕξιν ἐντίθης παρασίτου ἀπολειπομένη, καθὼς αὐτὸς σεμνύνων αὐτὴν ἀπεφήνω πρὸς τὸ ἀνάπαιστόν σε — — τῶν τεχνῶν ¶ὑποστάσεως ἐξεφαυλιζομένης. V.*

* Παρὰ τοῖς] Παρὰ τὰς κεκτημένας edita.

† Ἀντίλιθος] Ἀντιθὴς legebatur, mutavit *Solan.*, qui paullo post etiam τὰς ἐνεργείας dedit pro τῆς ἐνεργ. quod ante editum fuerat.

‡ Κατὰ] Τὸν edebatur ante. Mutavit *M. du S.*

§ Σισυλημέναι] Sic Edita habebant. Σεσυλημένον *V.* Sed adeo mancum est undiquaque in eo Codice *Scholium*, ut medicinam facere non ausim. *M. du S.*

¶ Ὑποστάσεως] Non aderat in Edd. sed ex *Cod.* supplevit *M. du S.*

51. Εἴη] Legendum videtur εἶεν. *F.G.* Non male. Sed si ad Parasitum ipsum referas, non tanta mutandi necessitas. Ad καλαλήψεις certe singularem referre nolim. Licet enim femin. plur. etiam (sed rarius) invenias cum sing. verbi, cujus exempla quaedam dedit Frater optimus *G. O. Reitz.* in Belg. Graeciss. p. 357. —8. tamen Lucianus non ita solet. Sed quid tum dicemus de ἀπόλλυσιν, quod etiam sing. est? Idne, quoque in pluralem mutandum: aut fatendum, tamen hic Lucian. junxisse feminin. plur. verbo sing.? *F.F.R.*

Ibid. Ἀπόλλυσιν] Ἀπολλύουσιν. *F.G.* Bene, si εἶεν semel receperis; nam tum & hoc mutandum erit. Priorem difficultatem avertit Cl. *Gesn.* ut ad Parasitum referendo; at ἀπόλλυσι tamen *perdunt* convertit, pluralem edendum esse forsan innuens. Velim igitur, etsi εἴη retineo, minima accentus mutatione ἀπολλῦσι legere; nihil tamen mutavi; si forte & alia femin. apud Nostrum ita constructa reperiantur. *F.F.R.*

54. Μὴ δὲ μανίας] Τὸ μὴ delendum videtur. *F.G.* Non delendum, si interrogandi signum addas, quod adest in *P.* in aliis non. Conf. c. 40. f. *F.F.R.*

56. Ὃν, οὐδὲ ζῆν &c.] Lectionem Florentinae vulgatae meliorem arbitror; sed mallem tum etiam illud ὃ post βίῳ, quod illa cum ceteris servat, omitti, ut recte notat marg. *AiW.* quo sententia parasitica fit,

οὐδὲ

Vera dicis. PAR. Sed neque inertia eſt. Inertia enim nunquam quidquam recte peragit ei, qui illam habet. Age enim, ſi ipſe tibi committas in mari ac tempeſtate navim, gubernandi imperitus, ſperasne te ſervatum iri? TYCH. Non ita. PAR. Quare tandem, niſi quod non habeas artem, qua ſervare te poſſis? TYCH. Sic eſt. PAR. Ergo etiam a Paraſitica non ſervaretur Paraſitus, ſi ea inertia eſſet? TYCH. Nempe. PAR. Ergo arte ſervatur, inertia autem non? TYCH. Scilicet. PAR. Ars igitur eſt Paraſitica? TYCH. Ars, ut videtur. PAR. Atqui gubernatores quidem bonos, & aurigas artifices ſedibus ego novi ſaepe excuſſos, & contuſos alteros, alteros autem omnino pereuntes: Paraſiti vero naufragium tale nemo dixerit. Ergo ſi neque

τινα τοιαύτην. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. ΠΑΡ. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἀτεχνία ἐστίν. ἡ γὰρ ἀτεχνία οὐδέποτε οὐδὲν καλοῦ τῷ κεκτημένῳ. Φέρε γάρ, εἰ ἐπιτρέψας σὺ σεαυτῷ ναῦν ἐν θαλάττῃ καὶ χειμῶνι, μὴ ἐπιστάμενος κυβερνᾶν, σωθείης ἄν; ΤΥΧ. [d] Οὐχ ἕτω. ΠΑΡ. Τί δή ποτε, ἢ τῷ μὴ ἔχειν τέχνην, δι' ἣν [e] δυνήσεαι σώζειν ἑαυτόν; ΤΥΧ. Καὶ μάλα. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καὶ ὁ παράσιτος ὁ παρασιτικῆς, εἴπερ ἦν ἀτεχνία, οὐκ ἂν ἐσώζετο; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τέχνῃ σώζεται, ἀτεχνίᾳ δὲ οὔ; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Τέχνη ἄρα ἐστὶν ἡ παρασιτική. ΤΥΧ. Τέχνη, ὡς ἔοικε. ΠΑΡ. Καὶ μὴν κυβερνήτας μὲν ἀγαθοὺς, καὶ ἡνιόχους τεχνίτας ἐκπεσόντας τε δίφρων οἶδα ἐγὼ πολλάκις, καὶ τοὺς μὲν ξυντριβέντας, τοὺς δὲ καὶ πάμπαν διαφθαρέντας· παράσιτον δὲ ναυάγιον οὐδὲ εἷς ἔχοι τοιοῦτον εἰπεῖν. ἐκοῦν εἰ μήτε ἀτεχνία ἐστὶν

[d] Οὐχ ἕτω] Οὐδ' ἕτω male *Fl.* [e] Δυνήσεαι] Emendatio *Geſn.* Δυνήσῃ male *Fl. P. Fr. B1. S. H. Ald.* Σωθήσεται *J.*

ἐδὲν εὐχρηστότερον εὑρίσκω σὺ τῷ βίῳ, ὧν ἄνευ ἐδὲ ζῆν ἐστι. Nihil interim mutavi, quia vulgata eodem redit; ſed altera eſt concinnior. *J.F.R.*

60. Δύναμιν δέ τινα] Nempe hic removet τὸ τεχνοποιδὲς, qualis eſt animalium ſolertia in victu quaerendo, ſtruendis nidis &c. ut paullo poſt ἀτεχνίαν. Vulgavit *Fabricius* ad *Sexti Empir.* adv. Gram. I, 75. locum egregium e ſcholiis ineditis ad *Dionyſium Thracem*, ubi occaſione ejusdem definitionis artis explicantur & ab ea diſtinguuntur τεχνοποιδὲς, ἡμιτέχνιον, μικροτεχνία κ. τ. λ. & tandem etiam ἀτεχνία. *J.M.G.*

68. Δυνήσεται σώζειν] Conſequentia orationis & nexus haud dubie poſtulant ſecundam perſonam, quam cum Ionica ſ. antiqua ratione poſitam inveniret librarius, δυνήσεαι, imperitia quadam immutaſſe videtur in δυνήσεται. Vidit hoc etiam primus interpres *Vinc. Obſopoeus*, a quo diſceſſum non oportuit. Non metuo, ne quis Graece doctus objiciat pronomen ἑαυτόν. hoc enim aeque ſecundae perſonae ac tertiae jungi poſſe, tranſlatitium eſt. *J.M.G.*

Δυνήσεαι σώζειν ἑαυτὸν] Cum δυνήσῃ antea editum legerem, conjiciebam δυνήσῃ legendum, δυνήσῃ vel δυνήσαιο; ut fiat ſecundae perſonae, & praemiſſae interrogationi, *an tu evaſurus ſis?* reſpondeat. Immo ſic legi voluiſſe *Obſopoeum* crederem, qui vulgata ſervata tamen dedit: *te ipſe ſervare poſſe;* niſi ex aliis ejus erratis viderem, nihil certi inde conficere licere. Sed quia Cl. *Geſn.* τ. tantum delerat, ut δυνήσεαι legas, idque facillimum & optimum, (niſi forte nimis Ionicum fuerit,) lubens meliori ceſſi, & quia neceſſitas exigit, vulgatam rejeci, quae plane abſurda erat. Reſtat tamen ut ἑαυτὸν quod tertiae perſonae eſt, jam etiam in σαυτὸν mutet, qui volet, quia etiam proxime praemiſit Noſter, σὺ σεαυτῷ. Sed per me non erit neceſſarium, quia ἑαυτὸν eſt omnis perſonae. Pro ἐμαυτὸν id adſertum vid. ad *Aſin.* c. 13. pro σεαυτὸν in *Apolog. pro Merc.* c. 2. pr. Ταῦτα μὲν πρὸς ἑαυτὸν — λέλεκταί σοι niſi credas propter ſigma ſequens dubiam eſſe lectionem. Vid. igitur apertius pro ſecund. perſ. poſitum in *Ep. ad Galat.* V. 14. Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν. *Euang. Matth.* XXVI. 11. πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν. 2. *Corinth.* X. 12. & paſſim. *Epict.* Man. p. 58. f. *Ael.* I. 34. med. τολμήσεις τοῖς ὀφθαλμοῖς ἑαυτοῦ — ὑπομεῖναι; hinc in Gloſſar. vetere in *Biblioth. Coiſl.* p. 233. Ἑαυτοὺς ἀντὶ τῶν ἀλλήλους οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν. Sed quid multa? Lucianum ſic ſaepe habere bene profitetur *Sol.* ad Apol. l. d. Et parebit ex Indice. *J.F.R.*

79. Τοιοῦτον] Pleonaſmus, qualis ille *Pauſan.* p. 22. ἐς δὲ τὸ ναὸν, ὃν Παρθενῶνα ὀνομάζουσιν, ἐς τοῦτον ἐσιοῦσι, quem cum aliis ſimil. adfert Doctiſſ. *Maitt.* de Dialect. p. 75. Addo *Diod. Sic.* V. c. 7. poſt med. τῷ δὲ Λιπαρῷ τὸ Ἰταλίας ἐπιθυμοῦντι, συγκαλέσασθαι αὐτὸ τοὺς — τόπους. *J.F.R.*

ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, μήτε δύναμις, σῶμά τι δὲ καλλήψεων γεγυμνασμένων, τέχνη δηλονότι διωμολόγηται ἡμῖν σήμερον.

ΤΥΧ. Ὅσον ἐκ τούτων εἰκάζω· ἀλλ' ἐκεῖνο, ὅπως καὶ ὅρον ἡμῖν τινα γενναῖον ἀποδῷς τῆς παρασιτικῆς. ΠΑΡ. Ὀρθῶς [a] σύγε λέγων. δοκεῖ γάρ μοι οὕτως ἂν μάλιστα διορίζεσθαι, παρασιτικὴ ἐστὶ τέχνη ποτέων, καὶ βρωτέων, καὶ τὰ περὶ ταῦτα λεκτέων, τέλος δὲ αὐτῆς τὸ ἡδύ. ΤΥΧ. [b] Ὑπέρευγέ μοι δοκεῖς ὁρίσασθαι τὴν σεαυτοῦ τέχνην. ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει, μὴ πρὸς ἐνίους τῶν φιλοσόφων μάχη σοι περὶ τοῦ τέλους ᾖ. ΠΑΡ. Καὶ μὴν ἀπόχρη γε, εἴπερ ἔσται τὸ αὐτὸ τέλος εὐδαιμονίας καὶ παρασιτικῆς.

Φανεῖται δὲ οὕτως. ὁ γοῦν σοφὸς Ὅμηρος τὸν παρασίτου βίον θαυμάζων, ὡς ἄρα μακάριός τε καὶ ζηλωτὸς εἴη μόνος,

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι [c] φημὶ τέλος χαριέστερον [d] εἶναι,

83. inertia est Parasitica, neque facultas, sed corpus quoddam concinnatum e comprehensionibus exercitatis, artem nempe esse, inter nos hodie convenit?

9. TYCH. Quantum ex istis colligo. Verum illud *superest*, ut etiam finitionem nobis bonam reddas Parasiticae. PAR. Recte tu illud postulas. Videtur enim mihi recte ita finiri, *Parasitica est ars esculentorum & poculentorum, atque propter ista dicendorum, finis autem illius voluptas.* TYCH. Pulcherrime definiisse mihi tuam artem videris. Sed illud dispice, ne cum Philosophorum quibusdam pugna tibi sit de fine. PAR. Quin sufficit, modo sit idem finis felicitatis & Parasiticae.

10. Apparebit autem ita. *Sapiens enim* Homerus admiratus Parasiti vitam, beatam nempe & invidendam esse solam,

Non, inquit, *finis quisquam jucundior exstat*,

Quam

a Σύγε] Σὺ *Fl.* b Ὑπέρευγέ] Sic Edd. Ὑπερεὖ adlevit *Solan.* non addens conjectura an varia lectio sit. c Φημὶ] Sic *Homer.* l. d. item P. & *P.* Φησὶ male *Fl. Ald. H.* d Εἶναι] Sic *Hom. L. Fl. Va. & P.* Ἔμμεναι male cett. φησὶ χαριέστερον ἔμμεναι ἄλλο marg. *Al.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο σκόπει] Εἰς τοὺς Ἐπικουρείους αἰνίττεται, οἳ τέλος τοῦ ἀγαθοῦ τὴν ἡδονὴν ἀποφαίνεται. *V.*

83. Ἀλλ' ἐκεῖνο] Intellige, ὅρα, ποίησον. *F.G.*

84. Ὅπως] Sic Noster passim. Vid. *Tim.* c. 28. (sed quia alia divisio ibi instituta jam est, §. 48. No. 89.) *M. du S.*

85. Σὺ λέγων] Pro λέγεις, f. λέγων εἶ. Vid. ad c. 2. *J.F.R.*

88. Λεκτέων] Λεκτέων. *Th. M.*

Λεκτέων] Additum oportuit καὶ πρακτέων. *M. du S.*

Λεκτέων] Quod *Marcil.* voluit, id jam erat in *P. S. A. J. Fl.* &c. Aliis igitur Edd. usus fuit. *J.F.R.*

98. Οὐ γάρ] Versus Homerici erant corruptissimi. *J.B.*

Οὐ γάρ] Inspecto *Homeri* loco (qui est Odyss. I. 5.) quantum hic turbaverint aut ipse Lucianus aut librarii, apparebit.

Οὐ γάρ ἔγωγέ τι φημὶ τέλος χαριέστερον εἶναι
Ἢ ὅτ' ἐὺ φροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ
Ἥμενοι ἑξείης· παρὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ κρειῶν· μέθυ δ' ὑπὸ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος &c.

Hunc Homeri locum respicit Basilius de legendis Græcorum libris (*Grot.* Ed. p. 87.) cum ait: ὅ τι γὰρ ἐκαινοτόμησε τοὺς ποιητὰς, ὅ λοιδορήσας, ὅ σκώψαντας, οὐκ ἐφάντας ἢ μισθίοντας μιμουμένους; ἀλλ' ὅταν ὁρᾷς πλουτοῦντα καὶ εὐδαίμονα τὸν κιθαρῳδὸν ἐζηλωκότας. *M. du S.*

Ibid. Τέλος χαριέστερον ἔμμεναι] Sic se restituisse ait *Bourdelotius*, & sic Mss. qui addit ἄλλο, τέλος χαριέστερον ἄλλο. Sed εἶναι retinendum esse constat ex *Hom.* Odyss. I. v. 5. unde haec hausta sunt, unde etiam liquet, in altero mox versu legendum πλήθωσι τράπεζαι, ut & extat in Florentina. *J.G.G.*

99. Εἶναι] *Hom.* L. *Fl. Va.* & *P.* In reliquis erat ἔμμεναι prave. In P. ut & G. ἔμ— ἄλλο, quod melius, si φησὶ retineatur. *M. du S.*

Εἶναι] Sic legendum pro ἔμμεναι, etiam adscripsit *Gujet.* Item paullo post εὐφροσύνῃ pro vulgato εὐφροσύνῳ. *J.F.R.*

1. Εὐφροσύνῃ] Corrupte hic omnes εὐφροσύνῳ. Ego ex Homero ipso emaculavi. *M. du S.*

Ibid. Ἔχῃ κατὰ] Ἔχει κάτα scribendum videtur, pro κατέχῃ. *F.G.*

Ἔχῃ

Quam si laetitiae populum tenor occupet omnem.

——— Si mensa exstructa sit altè

Pane ac carne, merumque cavis crateribus haustum

Circum omnes pincerna ferat, cyathisque ministret.

Et quasi non satis illa admiratus esset, suam ipsius sententiam manifestiorem reddit, bene dicens:

Haec nostro nobis pulcherrima corde videntur:

nihil aliud, quantum dicit, beatum putans, quam parasitari. Ac non vulgari viro illos sermones tribuit, sed Graecorum sapientissimo. Atqui si voluisset Ulysses Stoicum illum finem laudare, poterat ea dicere, cum Philoctetem reducit e Lemno, cum vastat Ilium, cum fugientes Graecos retinet, cum Trojam ingreditur, flagellis a se ipso sectus,

1 Ἤ ὅταν [e] εὐφροσύνη μὲν ἔχῃ κατὰ δῆμον ἅπαντα,
——— πολλὰ δὲ πλήθωσι τράπεζαι
Σίτου καὶ [f] κρειῶν, μέθυ δ' ἐκ κρητῆρος ἀφύσσων
Οἰνοχόος φορέῃσι, καὶ [h] ἐγχείη δεπάεσσι.
καὶ ὡς ἐγὼ ἰκανῶς ταῦτα θαυμάζων, μᾶλλον τ' αὐτῷ γνώμην [i] φράσειεν φανερωτέραν, εὖ λέγων

10 Τοῦτο τί μοι κάλλιον ἐνὶ φρεσὶν εἰδέ[ναι εἶναι,
ἢ ἕτερόν τι ἐξ ὧν φησιν, ἢ τὸ παρασιτεῖν,
εὐδαίμον νομίζων. καὶ μὴν οὐδὲ τῷ τυχόντι ἀνδρὶ προσετέθεικε τούτους τοὺς λόγους, ἀλλὰ
15 τῷ [i] σοφωτάτῳ τῶν [k] Ἑλλήνων. καίτοι γε εἴπερ ἐβούλετο Ὀδυσσεὺς τὸν περὶ τῆς Στωϊκῆς ἐπαινεῖν τέλος, ἐδύνατο ταυτὶ λέγειν, ὅτε [l] τὴν Φιλοκτήτην ἀνήγαγεν ἐκ τῆς Λήμνου, ὅτε τὸ Ἴλιον ἐξεπόρθησεν, ὅτε [l] τοὺς Ἕλ-
20 ληνας φεύγοντας κατέσχεν, ὅτε εἰς Τροίαν εἰσῆλθεν, ἑαυτὸν μαστιγώσας, καὶ κατὰ τὴν Στωϊ-

e Εὐφροσύνη] Εὐφροσύνῃ male Edd. omn. f Κρειῶν] Κρεῶν Edd. quod corrigendum esse etiam *Gujet.* monuit. g Δ' ἐπ] Restitut. ex *Hom.* Δὲ Edd. omissa praepositione. h Ἐγχείη] Ἐγχείῃ P. i Σοφωτάτῳ] Φιλοσοφωτάτῳ P. k Ἑλλήνων] Sic L. *P. H.* Ὅλων cett. & P. Λόγων *Fl.* & marg. *A1.* l Τοὺς] Articulo caret *Fl.*

Ἔχῃ κατὰ] Non plane opus est cum *Gujet.* κάτα per anastrophen scribere; neque sic est in meis *Homeri* Edd. Nam etsi per tmesin pro κατέχω accipi queat, tamen non est anastrophe, qualis Odyss. Z. 107. Πασάων δ' ὑπὲρ ἦγε κάρη ἔχει & ἔχω etiam per se interdum signif. *versari, degere*, cujus exempla mox subjiciam; ita ut εὐφροσύνη ἔχει κατὰ δῆμον ad verbum sit: *laetitia versatur apud, per populum.* De ἔχῃ vero in ἔχει mutando non adeo repugno; quum lectio inter ἔχῃ & ἔχει etiam variet in *Homeri* libris Odysseae loco quem *Solanus* indicavit. Ἔχω autem pro *versor, immoror* frequens. *Alciphr.* III. Ep. 20. pr. τρίτῳ ταύτῳ ἡμέρᾳ ἔχων σὺν ἄσει. Idem I. 1. τρίτῳ ταύτῳ εἶχεν ὁ χειμὼν ἡμέραν. *Long. Past.* I. p. 24. Ed. *Jung.* (18. *Moll*) ἢ δὲ [illegible] ἐπὶ πολὺν μὲν χρόνον εἶχε πηγνῦσα τὸ γάλα (male πήγνυσα Edit. *Jung.*) Idem IV. 113. περὶ θήραν εἶχε λαγώ[illegible]. XIII. 2. m. καὶ ὁ μὲν περὶ τὴν βακχείαν εἶχεν. Et III. 42. καὶ μὲν περὶ τοὺς ἵππους εἶχον. Sed ἔχει κατὰ rursus *Hom.* Od. Λ. 491. Ὀδύσσεα μὲν κατὰ γῆρας ἔχει χείρας τε πόδας τε. *Senium eum occupat ad manus pedesque*, ubi ex trajectione structurae patet tmesin esse, qua in aliis verbis etiam utitur millies milliesque; nec tamen ideo κάτα scribi necesse, quia praepos. praecedit easum suum. *F.F.R.*

10. Τοῦτο τί μοι] *Hom.* Odyss. I. vs. 11. *M. du S.*

15. Τῶν Ἑλλήνων] In aliis Codd. τῶν ἄλλων. *F.B.*

Ibid. Ἑλλήνων] Unde hanc scripturam habuerit *Parisiensis* editor, incertum. In L. certe reperitur; & omnino proba est. In plerisque Impr. & ipso P. ὅλων. In *Fl.* λόγων. *M. du S.*

18. Ὅτε τὴν Φιλοκτήτην] Atqui haec nullibi, quod quidem commeminerim, narrat *Homerus.* Sed vide *Philostr.* p. 703. & qui ibi in notis memoratur *Hyginus* fab. CII. *M. du S.*

Ibid. Φιλοκτήτην] Est apud *Philostr.* in Heroic. & *Homer.* in catalogo navium. *G.C.*

19. Ἕλληνας — κατέσχεν] *Hom.* Il. A. Τὸν δ' ἀγανοῖς ἐπέεσσιν ἐρητύσασκε ἑκάεργος. *G.C.*

Ἕλληνας. —— κατέσχεν] Versus quem *Cognatus* profert, est in Il. B. 189. Et nihil huc facit. Melius conveniret vers. ejusd. B. 165. Ubi de Graecorum fuga cohibenda, sermo est. Sed neque hoc magni est momenti. *F.F.R.*

21. Ἑαυτὸν μαστιγώσας] *Hom.* Od. Δ. 244. *M. du S.*

25. Τῇ

Στωϊκὰ ῥάκη ἐνδύς· ἀλλὰ τότε οὐκ εἶπε τοῦτο τέλος χαριέστερον· ἀλλὰ μὴν καὶ ἐν τῷ τῶν Ἐπικουρείων βίῳ γενόμενος αὐθις παρὰ τὴ Καλυψοῖ, ὅτε αὐτῷ ὑπῆρχεν ἐν ἀργίᾳ τε βιοτεύειν, καὶ τρυφᾶν, καὶ βινεῖν τὴν Ἀτλαντος θυγατέρα, καὶ κινεῖν πάσας τὰς [a] λείας κινήσεις, οὐδέποτε εἶπε τοῦτο τὸ τέλος χαριέστερον, ἀλλὰ τὸ τῶν παρασίτων βίον. ἐκαλοῦντο δὲ δαιτυμόνες οἱ παρόντες τότε. πῶς οὖν λέγει; πάλιν γὰρ ἄξιον ἀναμνησθῆναι τῶν ἐπῶν· οὐδὲ γὰρ οἷόν τε [b] ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων·

Δαιτυμόνες καθήμενοι ἑξείης, κυπελλα
[c] Παραπλήσσωσι τράπεζαι Σίτου καὶ [d] κρεῶν.

[e] Ὅτε μὴν Ἐπίκουρος σφόδρα ἀναισχύντως ὑφελόμενος τὸ τοῦ παρασιτικῆς τέλος, τὸ κατ' [e] αὐτὸν εὐδαιμονίας, τέλος αὐτὸ ποιεῖ. καὶ ὅτι κλοπὴ τὸ πρᾶγμά ἐστι, καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει τὸ ἡδύ, ἀλλὰ τῷ παρασίτῳ, οὕτω μάθοις ἄν. ἔγωγε ἡγοῦμαι τὸ ἡδὺ πρῶτον μὲν τὸ τοῦ σαρκὸς ἀόχλητον, ἔπειτα τὸ μὴ θορύβου καὶ ταραχῆς τὴν ψυχὴν ἐμπεπλῆσθαι. τούτων τοίνυν ὁ μὲν σοφὸς

malosque & Stoicos indutus pannos. Verum eo tempore non dixit hunc *jucundiorem finem*. Quin etiam in Epicureorum vivendi ratione conſtitutus rurſus apud Calypſonem, cum liceret ipſi in otio vivere, & luxuriari, & Atlantis filiam ſubigere, & mollibus omnibus moveri motibus, nunquam hunc dixit *finem jucundiorem*, ſed vitam Paraſitorum. Vocabantur autem eo tempore Paraſiti *convivae*. Quomodo igitur dicit? Rurſus enim verſus ipſos memorare operae pretium eſt: neque enim ſatis intelligere licet, niſi ſaepius recitentur,

Convivaeque ſedent deinceps. Et:
Menſa exſtructa ſit alte Pane & carne.

11. Atque Epicurus valde impudenter ſuffuratus Paraſiticae finem, felicitatis, quam ipſe ſtatuit, finem facit. *Hoc autem* eſſe furtum, neque curae *eſſe* voluptatem Epicuro, ſed Paraſito, ſic diſcas. Equidem arbitror, voluptatem primo quidem ineſſe in corporis a moleſtia vacuitate: deinde in eo, ſi neque anima tumultus vel perturbationis plena ſit. Utrumque horum con-

a Λείας] Τελείας marg. *A*1. & L. Nil mut. Edd. b Ἀκοῦσαι] Conſtans lectio. c Παραπλήσσωσι] Παραπλήθουσι *Fl.* d Κρεῶν] Sic etiam *Fl. Fr. J. P.* e Αὐτὸν] Αὐτῶν *Fl.*

39. Καὶ οὐδὲν Ἐπικούρῳ μέλει] Σημειοῦ ἀκρῶς τὴν σύνταξιν. ὅμοιον * τῷ. μελήσουσι δέ μοι ἵπποι. εὐθεῖα ἦν, ὁ γενικῇ συνήταξε τοῦτο, ἢ ἀντὶ τῆς προθετικῆς, συνδὺς ἐξέκλινε. *V.*

* Τῷ μελήσουσι δέ μοι ἵπποι] *Hom.* Il. E. 228. μελήσουσι δ' ἐμοί. Sed *Euſtath.* idem cum Scholiaſta repperit. *M. du S.* qui pro τῷ etiam τὸ dederat; ſed quia vulgata ſatis ſana; nec auctoritatem indicat, non ſum obſecutus, etſi bis ter ante obtemperavi etiam non monenti, unde emendationem hauſerit, & mox etiam duce eodem ἄ in Edd. abſens ante ἀντὶ inſerui. *J. F. R.*

25. Τῇ Καλυψοῖ] *Hom.* Od. E. 14. & paſſim. *J. F. R.*
28. Λείας] Τέλειας, L. *M. du S.*
32. Οὐδὲ γὰρ οἷόν τε ἀκοῦσαι αὐτῶν, μὴ πολλάκις λεγομένων] Verto: *fieri enim non poteſt, ut eos* (verſus) *PERCIPIAMUS, ſi non ſaepius dicantur.* Interpres habebat: *quos niſi ſaepe referantur, audire non poſſumus.* Verum τὸ ἀκοῦσαι hic non eſt audire, ſed intelligere & percipere. *H. V.*
Ibid. Ἀκοῦσαι αὐτῶν μὴ πολλάκις λεγομένων] Id eſt, *repetiti placent.* *F. G.*
Ἀκοῦσαι] Hic *intelligere* eſt; quo ſenſu in N. T. uſurpatur; nove. Niſi forte corruptus locus eſt. *M. du S.*
Ἀκοῦσαι] *Solanus* nove dictum ait, pro *intelligere*, ut in Novo Foedere uſurpatur. Cl. *Geſn.* etiam recte vertit *intelligere.* Obſop. *Neque enim ad ſatietatem AUDIRI poſſunt, niſi ſaepius repetantur*: minus commode, minus vere. At ut ἀκούειν *intelligendi* ſignificatu non ſit antiquiſſimum; non tamen eſt adeo novum, ut ſingulari Novi Foederis ſtilo ſit tribuendum. Ex *Galeno* enim L. X. id jam protulit *Bud.* in Comm. L. Gr. p. 565. duobus teſtimoniis, quorum poſterius tantum repetam: Ἀκηλῶν δή, ait, ὅταν εἴπω, ῥᾴδιον ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων ἀκούσῃ σε χρή. Sed ex aliis etiam defendit *Pfochenius* de ſtilo N. T. ad verba Apoſtoli 1. *Cor.* XIV. 2. ubi οὐδεὶς γὰρ ἀκούει recte vertitur, *nemo enim intelligit.* Senſus quem *Gujetus* his verbis tribuit, etiam alia multo difficiliore ſtructura eſt ap. *Liban.* Ep. 31. Τούτων δ' οὐδεὶς, ὅστις οὐκ ἤκουσεν, ὡς ἀκούσει, quod vertitur: *quorum nemo orationem audivit, quin audire iterum vellet.* Ad verbum autem ſo-

consequitur Parasitus : at Epicureus neque alterutrum. Qui enim quaerit de figura terrae, de mundis infinitis, de magnitudine solis, ac distantiis, de primis elementis, ac de Diis, sintne an non sint? qui de ipso bonorum fine semper pugnat, & ab allis dissidet; ille non in humanis modo, sed in mundanis etiam est molestiis. At Parasitus, qui bene habere omnia putet, credatque non meliori haec esse loco posse quam sunt: cum securitate multa & tranquillitate, nulla re tali ipsum interpellante, edit & dormit supinus, pedibus manibusque remissis, ut Ulysses in rate domum navigans.

12. Quin non hanc solum ob rationem nihil pertinet ad Epicurum voluptas; verum etiam ob ista. Epicurus enim iste, quicumque demum est, sapiens, aut habet quod edat, aut non habet. Si non habet, tantum abest ut suaviter vivat, ut ne vivat quidem. Si vero habet, aut a se habet, aut ab alio. Si ab alio habeat, Parasitus est, &

ἑκατέρων τυγχάνει. ὁ δὲ Ἐπικούρειος οὐδετέρων. ὁ μὲν γὰρ ζητήσας περὶ σχήματος γῆς, καὶ κόσμων ἀπειρίας, καὶ μεγέθους ἡλίου, καὶ ἀποστημάτων, καὶ πρώτων στοιχείων, καὶ περὶ τῶν θεῶν, εἴτε εἰσὶν, εἴτε οὐκ εἰσὶ, καὶ περὶ αὐτοῦ τοῦ τέλους ἀεὶ πολεμῶν, καὶ διαφερόμενος πρός τινας, οὐ μόνον ἐν ἀνθρωπίναις, ἀλλὰ καὶ ἐν κοσμικαῖς ἐστιν ὀχλήσεσιν. ὁ δὲ παράσιτος, πάντα καλῶς ἔχειν οἰόμενος, καὶ πεπιστευκὼς μὴ ἄλλως ταῦτα ἔχειν ἄμεινον, ἢ ἔχει, μετὰ πολλῆς ἀδείας καὶ γαλήνης, ἀδένος αὐτῷ τοιούτου παρενοχλοῦντος, ἐαθεῖ, καὶ κοιμᾶται ὕπτιος, ἀφεικὼς τὰς ὠδὰς καὶ τὰς χεῖρας, ὥσπερ Ὀδυσσεὺς [f] ἐπὶ [g] σχεδίας ἀπὸ πλέων οἴκαδε.

Καὶ μὴν οὐχὶ κατὰ ταῦτα μόνον οὐδὲν προσήκει τὸ ἡδὺ τῷ Ἐπικούρῳ, ἀλλὰ καὶ κατ' ἐκεῖνα. ὁ γὰρ Ἐπίκουρος ὅστις ποτέ ἐστιν ὁ σοφὸς, ἤτοι φαγεῖν ἔχει; ἢ οὔ. εἰ μὲν οὐκ ἔχει, οὐχ ὅπως ἡδέως [h] οὐ ζήσεται, ἀλλ' οὐδὲ ζήσεται· εἰ δὲ ἔχει, εἴτε παρ' ἑαυτοῦ, εἴτε παρὰ ἄλλου· εἰ μὴ ἦν παρ' ἄλλου τὸ φαγεῖν ἔχοι, παράσιτός ἐστι, καὶ οὐχ

[f] Ἐπὶ] Ἀπὸ *Solan.* [g] Σχεδίας] Σχερίας vult *Solan.* [h] Οὐ ζήσεται] Et sic *Fl.* cum cett.

sonabit: *Horum autem nemo, qui non* (ita) *audierit, ut auditurus.* Quid si igitur ἀκούσεται optandi modo legas? vel ἀκούσαι. *J.F.R.*

34. Δαιτύμονες] *Hom.* Od. I. 7. *M. du S.*

42. Τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον] Cl. *Jens.* ad Dial. *Imag.* posterius verbum iis adnumerat, quae in Lexicis non inveniuntur (quamquam inverse ἀχλόητος edi sit passus, ut ibi vidimus.) Interim verum est, in *Steph. Scap. Bud. Poll, Said.* & *Hesych.* non reperiri ἀόχλητος. Utitur tamen & *Alciphr.* IV. Ep. 55. p. 410. plane totidem verbis scribens τὸ δ' σαρκὸς ἀόχλητον, ubi peritissimus *Bergl.* & haec Luciani adfert, & ipsum Epicurum in Epist. ad *Menoeceum* apud *Diog. Laërt.* X. Segm. 127. in simili sententia τὴν τῦ σώματος ἀοχλησίαν dicentem, & ἀνοχλησίαν *Diog. Laërt.* II. Segm. 87. *J.F.R.*

45. Ὁ δὲ Ἐπικούρειος] Ἐπίκουρος forte. Sic Interpres. *F.G.*

59. Ὀδυσσεὺς ἀπὸ σχερίας] Videtur omnino respicere Od. N. 79. 92. Vox σχεδίας, quae in libris omnibus nostris extat, irrepsit pro Σχερίας facili sciolorum lapsu, qui etiam ἐπὶ pro ἀπὸ dederunt. Σχερίη autem, aut Σχερίη, nomen est Insulae Phaeacorum, (Od. E. 34. & 35.) unde in Ithacam tandem delatus Ulysses somno illo libero fruitur, divinitus etiam auctо. *M. du S.*

Ibid. Ἐπὶ σχεδίας] Magna veri similitudine sese commendat conjectura *Solani*: sed quod eam, inducta vulgata, jam in contextum recipi voluit, sine auctoritate librorum, id quidem praematurum esse consilium mihi videtur. Alia res foret, ubi vulgata lectio ita absurda vel falsa, ut sine ejusmodi conjectura intelligi aut credi non queat. Quum vero & ἐπὶ σχεδίης *Homero* ead. Odyss. crebro usurpetur, & veritati non adversetur, ego nihil mutari passus sum. *J.F.R.*

61. Κατὰ ταῦτα] *Illo modo*, i.e. *sequenti*. *F.G.* Habuimus idem in *Bis Accus.* c. 15. med. *J.F.R.*

65. Οὐχ ὅπως ἡδέως ἃ ζήσεται] Forsan quis ἃ ante ζήσεται omitti posse suspicaretur, ut vid. supra *Abdic.* c. 18. No. 47. notata. Sed si in ejusmodi locutionibus ἃ intelligendum relinquitur, quis negaverit ergo & recte id addi interdum, ut *Tox.* c. 26. pr. καὶ οὐχ ὅπως οὐκ αἰχμὴν). *J.F.R.*

οὐχ ὡς λέγῃ· εἰ δὲ παρ' ἑαυτῷ, οὐχ ἡδέως ζήσει). ΤΥΧ. Πῶς οὐχ ἡδέως; ΠΑΡ. Εἰ ἔχοι τὸ φαγεῖν παρ' ἑαυτῷ, πολλά τοι, ὦ Τυχιάδη, τῷ τοιούτῳ βίῳ παρακολουθεῖν ἀνάγκη· καὶ ἄθρει πόσα. δεῖ τὸν μέλλοντα βιώσεσθαι καθ' ἡδονὴν τὰς ἐγγινομένας ὀρέξεις ἁπάσας ἀναπλησῶν. ἢ τί φῄς; ΤΥΧ. Καμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο [a] παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν ἔτι· ὥστε πένης οὐκ ἂν σοφὸς γένοιτο, οὐδὲ ἐφικνοῖτο [b] τοῦ τέλους· λέγω δὲ τοῦ ἡδέος. ἀλλ' οὐδὲ μὴν ὁ πλούσιος, ὁ παρὰ τὰ ὑπάρχοντα ἀφθόνως ταῖς ὀπῃθυμίαις χορηγῶν, δυνήσεται τοῦδε ἐφικέσθαι. τί δήποτε; ὅτι πᾶσα ἀνάγκη τὸν ἀναλίσκοντα τὰ ἑαυτοῦ πολλαῖς περιπίπτειν ἀηδίαις, τοῦτο μὲν τῷ μαγείρῳ κακῶς σκευάσαντι τὸ ὄψον μαχόμενον, [c] ἢ, εἰ μὴ μάχοιτο, φαῦλα παρὰ τοῦτο ἐδίοντα τὰ ὄψα, καὶ τοῦ ἡδέος ὑστερεῖν· τοῦτο δὲ τῷ οἰκονομοῦντι τὰ κοινὰ τοῦ οἴκου, εἰ μὴ καλῶς οἰκονομοῖτο. non, ut ait, *Philosophus*: si vero a se, non vivet suaviter. TYCH. Quomodo non suaviter? PAR. Quia si cibum a se habeat, multa sane, Tychiade, hanc vitam consequi necesse est. Et vide quot ac quanta? Oportet eum, qui suaviter vivere velit, cupiditates omnes explere. Aut aliquid contra dicis? TYCH. Etiam mihi sic videtur. PAR. Igitur ei qui multa possidet, hoc forte suppeditaverit: illi vero, qui parum aut nihil, non item. Itaque pauper non fiat sapiens, neque ad finem perveniat, dico autem voluptatem. Sed neque dives, de suis opibus copiose ministrans cupiditatibus, poterit ad illum pervenire. Quid ita? quia necesse est, eum qui sua impendat, in multas incidere injucunditates: cui nunc pugnandum sit cum coquo, si male paravit cibum, aut, si non pugnet, mali ab hoc edendi cibi, & voluptate carendum: nunc cum dispensatore rei familiaris, si male

a Παρέχει] Forsan πάρεστι *Pell.* b Τοῦ] Deest in *Fl.* c Ἢ εἰ μὴ] Sic *B2. P.* Ἢ μὴ omisso εἰ cett. Εἰ μὴ omisso ἢ L.

76. Οὐκοῦν τῷ μὲν συχνὰ κεκτημένῳ ἴσως τοῦτο παρέχει· τῷ δὲ ὀλίγα καὶ μηδὲν ἔτι] *Proinde ei, qui multa possidet, hoc fortasse praebet: ei vero qui pauca, nihil amplius.* Mentem Luciani non satis assequutus est qui ita reddidit. Debebat posterius membrum ita reddere: *ei vero qui pauca, & nihil, non ita*, i. e. *hoc non praebet.* *H.V.*

77. Παρέχει] I. e. licet hoc facere. *F.G.* Melius *Vitringa*; quare comma post μηδὲν quod in *P.* aberat, etiam addidi, id quod *Gesnerus* quoque fecerat. *J.F.R.*

86. Ἢ μὴ] Τὸ εἰ hic deesse videtur. *F.G.*

Εἰ] *B2. P.* & *A.* quod & agnoscit L. sed abest ἢ. In reliquis deest εἰ. Alludit iterum ad eandem fabulam, *Mict.* c. 13. *M.du S.*

87. Παρὰ τοῦτο] Forsan παρὰ τοῦτο, adscripserat *J.M.G.*

93. Τῷ τέλει] Non attendit ad hanc vocem Interpres. Sic mox c. 30. συμφωνίαν τοῦ ἔργου καὶ τοῦ τέλους. Constituebat enim Epicurus philosophiae suae summam ἐν τῷ τέλει. Sic *Petron.* Satyr.

Ipse pater veri doctus Epicurus in arte
Fussit, & hoc vitam dixit habere telos.

Quo loci mendose faciunt qui in secundo versu reponunt *Iussit* pro *Jussit*, ut moneo ad emendationem hujus epigrammatis. *J.B.*

95. Ἀπολογούμενον] Τῷ παρασίτῳ μήτε μάγειρος ἐστι — μήτε ἀργύρια ὑπὲρ ὧν ἀπολογούμενον ἀχθεσθείη, ἢ πάντα ἔχει. *At vero parasito neque coquus est, &c. neque pecuniae pro quibus causam dicere gravetur.* Sic interpres: non bene equidem. Illi *dicuntur* ἀπολογεῖσθαι qui se defendunt contra impugnantem. Hic est ἀντιπαθὲς. lege ex Mss. ὑπὲρ ὧν ἀπολωλόσιν ἀχθεσθείη. *neque pecunia, qua amissa crucietur.* *J.G.G.*

Ἀπολυμένων] Τῶν ἀπολλυμένων, L. unde confirmatur Cl. *Graevii* Emendatio. In Impr. omnibus ἀπολογούμενον, insulse. Sed quid isthic loci οἰκονόμου? Ego certe οἰκίαι vel συνοικίαι legendum esse arbitror? *M.du S.*

98. Ἐκεῖνον] Ἐκείνης malim. Et *Solan.* Florentinam etiam ἐκεῖνον male habere, *Juntinae* adlevarat. Nam etsi singularis ad Epicurum videtur spectare, illud μόνον rectius pluralem sibi oppositum habebit; quia si solus immunis est, ceteri omnes debent esse isti malo expositi, & δεῖ ἐκείνους tum exponendum, intellecto denuo ἀνάγκη ἐνοχλεῖσθαι, *quibus ipsos* (Epicureos) *perturbari necesse est.* *J.F.R.*

6. Πέ-

la dispensset, pugnandum. An non ita est? TYCH. Per Jovem, mihi quoque videtur. PAR. Epicuro quidem evenire ista possunt omnia. Itaque nunquam consequetur finem. Sed Parasito neque coquus est, cui irascatur, neque ager, neque dispensator, neque pecuniae, de quibus deperditis gravetur; & habet omnia, ut solus ipse edat ac bibat, earum, quibus iste necessario conflictatur, molestiarum a nulla interpellatus.

13. Verum artem esse Parasiticam, tum ex his, tum ex reliquis satis demonstratum est. Supereſt ut demonstremus, etiam esse optimam: idque non simpliciter; sed primo quidem, communiter artibus omnibus esse praestantiorem; deinde etiam singulatim unaquaque. Communiter ergo omnibus ita praestat, quod omnis ars necessario adhibet disciplinam, laborem, metum, plagas, quae nemo est quin abominetur. Hanc vero solam, ut videtur, artem discere licet sine labore. Quis enim de coena unquam discessit plorans, ut quosdam de magistris

ὁμοίη, μαχόμενον. ἢ οὐχ οὕτω; ΤΥΧ. Νὴ Δία κοὐμοὶ δοκεῖ. ΠΑΡ. Τῷ μὲν Ἐπικούρῳ πάντα ξυμβαίνειν εἰκὸς, ὥστε οὐδέποτε τεύξεσθαι τοῦ τέλους· τῷ δὲ παρασίτῳ οὔτε μάγειρός ἐστιν, ᾧ χαλεπήνῃ, οὔτε ἀγρὸς, οὔτε οἰκονόμος, οὔτε χρήματα, ὑπὲρ ὧν [d] ἀπολλυμένων ἀχθεσθείη, καὶ πάντα ἔχει, ὥστε καὶ φάγοι καὶ πίοι, μόνου οὗ τοῦ ἄνευ μηδενὸς, ὧν [e] ἐκείνου, ἀνάγκη ἐνοχλούμενου.

Ἀλλ' ὅτι μὲν τέχνη ἐστὶν ἡ παρασιτικὴ, ἱκανῶς τούτων καὶ τῶν ἄλλων ἱκανῶς δέδεικται. λοιπὸν, ὅτι καὶ βελτίστη δεικτέον, καὶ τοῦτο οὐχ ἁπλῶς, ἀλλὰ πρῶτον μὲν, ὅτι κοινὴ πασῶν διαφέρει τῶν τεχνῶν· εἶτα ὅτι καὶ ἰδίᾳ ἑκάστης. κοινῇ μὲν οὖν ἁπασῶν οὕτω διαφέρει. πάσης γὰρ τέχνης ἀνάγκη προσάγειν μάθησιν, πόνον, φόβον, πληγὰς, ἃ δὴ οὐκ ἔστιν ὅστις οὐκ ἂν ἀπεύξαιτο. ταύτην δὲ τὴν τέχνην, ὡς ἔοικε, μόνην ἔξεστι μαθεῖν ἄνευ πόνου. τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς [f] ἀπὸ τῶν διδασκάλων

[d] Ἀπολλυμένων] Restitut. ex G. Τῶν ἀπολλυμένων L. & marg. *A1.* Ἀπολογουμένων Edd. [e] Ἐκεῖνον] Ἐκεῖνος *J.* L. & marg. *A1.* Prius cett. [f] Ἀπὸ] Recepi ex *J. V2. B2.* & Mſ. Gr. Ἐκ Edd. cett.

6. Πάσης γὰρ τέχνης] Πάσαις γὰρ τέχναις legendum videtur. *F.G.*

Πάσης γὰρ τέχνης] Haud male quidem *Gujeti* conjectura habet. At cum non desint exempla genitivi, ubi dativus usitatius locum haberet, nihil muto. *Diod. Sic.* L. 2. c. 28. m. αὐτοῦ κατέγνω θάνατον, ubi & αὐτῷ dicere potuisset. Idem IV. c. 44. τὸ θυγατρὸς καταγνῶναι θάνατον. Sic ἱερὸς τινὶ etiam usitatum cum genitivo. Noster supra *Gall.* c. 28. ὅπερ ἱερός εἰμι. *Aesop.* F. 2. τούτῳ ἱερὸς εἶναι λέγεται. *Euang. Joan.* XIX. 36. ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ. Quo loco itidem αὐτῷ idem foret; etsi in loco parallelo *Exod.* XII. 10. de re eadem legatur ἀπ' αὐτοῦ. Construe igitur hic ἀνάγκη πάσης τέχνης. Ita ex *Cic.* I. in Verr. 18. *Insula Deorum sacra*, pro *Diis*, adfert *Jensius* in Lect. Luc. p. 285. addiditque deinde *Justin.* XVIII. 7. *Decimas Herculi ferre.* Et XI. 5. *Duodecim aras Deorum statuit.* Alia hujus generis dedit *Wopkens* in Animadv. ad Avian. insertis Obs. Miscell. Britann. mens. Aug. 1736. p. 210. *J.F.R.*

10. Ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic recte Mſ. vulgo οὐκ τῶν διδασκάλων. *J.G.G.*

11. Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Τίς γὰρ ἀπὸ δείπνου ποτὲ ἀπῆλθε κλαίων, ὥσπερ τινὰς οὐκ τῶν διδασκάλων ἐρῶμεν; Mſ. Cl. *Grævii* ἀπὸ τῶν διδασκάλων. At vulgata lectio videtur multo aptior & elegantior, ut sit ellipsis loci alicujus, ubi διατρίβουσιν οἱ διδάσκαλοι, puta, χολῆς, vel διδασκαλείῳ, ut mox sequitur. Praecipue ubi de scholis ac auditoriis loquuntur, Graeci amant hanc ellipticam loquendi formam. Sic εἰς διδασκάλου Noster in *Hermotimo* T. I. cap. 82. f. εἰς μουσικοῦ φοιτᾶν, in *Amoribus* c. 64. f. Ἐς Πλάτωνα iterum in Hermotimo, & passim. Adde quae ad Tom. I. notavimus. *J.J.*

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Sic praeter Mſ. Gr. Edd. *Ven.* Reliqui vero libri οὐκ. Sed *B2.* pro διδασκάλων, διδασκαλείων hic habet, prave. *M. du S.*

Ἀπὸ τῶν διδασκάλων] Non quidem improbo vulgatum quod Cl. *Jens.* defendit, οὐκ pro ἀπὸ, & vel servassem, si tanti esset. Sed consentienti *Solano* ac *Graevio* in ἀπὸ aeque bono, aeque testibus suis firmato, hoc facile dedi ut reciperem. Et si me tertium testem his adjungere licet, ἀπὸ cum illis magis probo; quia οὐκ τινὸς ἔρχεσθαι, quando οἴκου intelligitur, amat sine articulo poni, ut *Aristoph.* Plut. 84. οὐκ Πατροκλέους γὰρ ἔρχομαι & simil. quae cum praepos. οὐ juncta, ipse adtulit *Jensius.* *J.F.R.*

λων ὁρῶμεν; τίς δ' ὅτι δεῖπνον ἀπιὼν, ὥφθη σκυθρωπὸς, ὥσπερ οἱ εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες; ἢ μὴν ὁ μὲν παράσιτος ἑκὼν αὐτὸς ὅτι δεῖπνον ἔρχεται, μάλιστα ἐπιθυμῶν τῆς τέχνης· οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες, μισοῦσιν αὐτάς, ὥστε ἔνιοι [a] δι' αὐτὰς ἀποδιδράσκουσι. τί δὲ ὁ χαλκεῖνο ἐννοῆσαί σε δεῖ, ὅτι καὶ τοὺς ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπους, οἱ πατέρες καὶ μητέρες τούτοις τιμῶσι μάλιστα, οἷς καθ' ἡμέραν καὶ τὸ παράσιτον; Καλῶς, νὴ Δία, ἔγραψεν ὁ παῖς, λέγοντες, δότε αὐτῷ φαγεῖν· ὅταν ἔγραψεν ὀρθῶς, μὴ δότε. οὕτω τὸ πρᾶγμα καὶ ἔντιμον, καὶ ἐν τιμωρίᾳ μέγα φαίνεται.

Videmus? Quis vero ad coenam ibens vultu est tristis, ut qui scholas frequentant? Quin Parasitus sponte sua ipse ad coenam venit, artis cupidissimus: qui vero artes discunt alias, odio eas habent, adeo ut quidam propter eas aufugiant. Quid vero? nonne illud etiam cogitandum est, quod illis in artibus proficientes his maxime rebus patres matresque munerantur; quibus Parasitum quotidie, *Pulchre per jocum*, inquiunt, *scripsit puer; date illi cibum: non recte scripsit; ne date.* Adeo ea res & ad honorem gravis & ad poenam videtur.

Καὶ μὴν αἱ ἄλλαι τέχναι [b] τὸ ὕστερον τοῦτο ἔχουσι μετὰ τὸ μαθεῖν, καὶ τοὺς καρποὺς ἡδέως ἀπολαμβάνουσι. [c] πολλὴ γὰρ καὶ ὀρθίου οἴμου ἐς [d] αὐτό. ἡ δὲ παρασιτικὴ μόνη τῶν ἄλλων εὐθὺς ἀπολαύει τῆς τέχνης ἐν αὐτῷ [e] τῷ μανθάνειν, καὶ ἅμα τε ἄρχεται, καὶ ἐν τῷ τέλει ἐστίν. αἱ μέντοι τῶν ἄλλων τεχνῶν ἔνιαι, ἀλλὰ πᾶσαι ὅτι μόνην τὴν τροφὴν γεγόνασιν· ὁ δὲ παράσιτος εὐθὺς ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα [f] τῷ ἄρξασθαι τῆς

14. Verum aliae artes postremum hoc habent post disciplinam, & hunc fructum lubenter recipiunt: multa enim & ardua ad illum via est. Parasitica vero sola reliquarum, statim ipso disciplinae tempore sua arte fruitur; & simul, dum incipit, finem etiam suum consequitur. Ac non quaedam reliquarum artium, sed universae ad solam alimenta *paranda* natae sunt: Parasitus autem statim cum incipit artem, alimenta habet.

An-

[a] Δι' αὐτὰς] Sic esse in omnibus Edd. notat *M. du S.* [b] Τὸ] Delet artic. *Pell.* [c] Πολλὴ] Sic *Fl. J. Ald. A. Fr. S.* Πολλοὶ *P. H. B1.* & 2. [d] Αὐτὸ] Sic *J. Fr. Ald. H. P.* Αὐτοὺς *Fl. S. B1.* & 2. [e] Τῷ] Sic *B1.* & 2. *P. P.* recte. Τὸ male *J. Fl. S.* &c. [f] Τῷ] Bene *P. B2.* & G. Τὸ rursus male Edd. cett.

16. Οἱ δὲ τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνοντες] Τὰς βαναύσους λέγει τέχνας· καὶ ἡ αὐταὶ πορισμοῦ χάριν βίᾳ τοῖς κεκλημένοις μαλακιζόμενοι. *V.*

13. Εἰς διδασκαλεῖα φοιτῶντες] Conf. T. I. *Somn.* sub init. *M. du S.*

29. Πολλὴ] Consulto mutavit textum *Hesiodi*, qui ita habet Ἔργ. 290. μακρὸς . . . ἐπ' αὐτήν. In P. *Fl.* Ed. & *S.* αὐτοὺς, in reliquis αὐτό. *M. du S.*

Πολλὴ — αὐτὸ] Notarat *Solanus* noster solam *Par.* quae male πολλοὶ haberet. Sed & alias sic habere vidi, ideoque in variantt. distinxi; sed melioribus parui. Interim & πολλὴ male forsan ab Interprett. cum οἶμος conjunctum, dum reddunt *multa est via*, ad quod *Fl.* aliaeque ansam videntur dedisse, comma post γὰρ omittentes. At cum οἶμος masculinum sit, πολλὴ, (si proba est lectio, & non πολλὸς poëtice pro πολὺς, rescribendum) forsan ad τίκτω referendum. *Hesiod.* ab *Solano* indicatus habet μακρὸς δὴ ἐ ὀρθίος οἶμος ἐπ' αὐτὴν, quod etsi Lucianus mutavit, malim tamen utrumque adjectivum ad viam referre, ut *longa* & *ardua* dicatur. Verum illhoc ipsum voluit Cl. *Gesn.* aeque ac priores Interprett. & ὁδὸς post πολλὴ intellexere, ellipsi satis per se usitata, qua tamen carere possemus, si adjectiv. ad sequens οἶμος aptemus; nam quid opus aliud *viae* vocabulum intelligi, ubi aliud *viam* itidem significans jam additur? Si differentia inter ὁδὸς & οἶμος esset tanta, ut prius *itineris spatium*, alterum *difficultatem ejus* tantum indicaret, vel elegantissimam adgnoscerem hic ellipsin. Αὐτὸ vero recte ad totum negotium pertinet; nam si πολλοὶ legas, scil. καρποὶ, belle quidem αὐτοὺς eodem referri videtur; sed hoc ipsum fefellit scribas, qui πολλοὶ cum dedissent, etiam αὐτοὺς refingere debuere. At fal-

Annon cogitas agrum coli ab agricola non agriculturae causſa ; & ſtruere fabrum domos non ſtruendi causſa ; Sed Paraſitus nihil ſequitur aliud ; verum idem & opus ipſius eſt , & illud , cujus causſa ſuſcipitur ?

15. Etiam reliqua nemo eſt qui neſciat esse, qui in reliquis artibus elaborant , reliquo tempore aerumnabili labore fungi , unum autem aut duo ſolos in menſe dies feſtos habere ; ipſasque civitates , alios annuos , alios autem menſtruos dies feſtos obire , ac tum exhilarari dici ; Paraſitum vero triginta menſis dies feſtos agere. Omnes enim Deorum eſſe illi videntur.

16. Porro qui in reliquis artibus recte verſari volunt , ii pauco cibo & potu pauco utuntur , aegrotorum inſtar , qui enim copioſo potu aut cibo gaudeat , ille non dicerit facile.

17. Et reliquae artes ſine inſtrumentis nullo modo miniſtrare poſſunt artifici : neque enim tibia canere licet ſine tibia , neque pſallere ſine lyra , neque ſine equo equitare. Haec vero ita commoda , ita non

τέχνης. ἢ οὐκ ἐνεῤῥεῖς ὅτι ὁ μὲν γεωργὸς γεωργεῖ, οὐ τοῦ γεωργεῖν ἕνεκα, καὶ ὁ τέκτων τεκταίνει, οὐ τοῦ τεκταίνειν ἕνεκα· ὁ δὲ παράσιτος, οὐκ ἄλλου τινὸς ἕνεκα, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ καὶ ἔργον ἐστὶν αὐτοῦ, καὶ οὗ ἕνεκα γίγνεται ;

Καὶ μὴν ἐκεῖνά γε οἶδεν ὅστις οὐκ ἐπίσταται, ὅτι οἱ μὲν τὰς λοιπὰς τέχνας ἐργαζόμενοι τὸ μὲν ἄλλον χρόνον ταλαιπωροῦσι, μίαν δὲ ἢ δύο μόνας τοῦ μηνὸς ἡμέρας ἱερὰς ἄγουσι· καὶ αἱ πόλεις δὲ, τὰς μὲν δι' ἔτους, τὰς δὲ ἐμμήνους ἑορτὰς διατελοῦσι, καὶ εὐφραίνεσθαι λέγονται τότε. ὁ δὲ παράσιτος τοῦ μηνὸς τὰς τριάκοντα ἡμέρας ἱερὰς ἄγειν πάσας δοκοῦσιν αὐτῷ εἶναι τῶν θεῶν.

Ἔτι οἱ μὲν βελόμενοι τὰς ἄλλας τέχνας καλορθοῦν, ὀλιγοσιτίαις καὶ ὀλιγοποσίαις χρῶνται, καθάπερ οἱ νοσοῦντες. πολυποσίαις δὲ καὶ πολυσιτίαις οὐκ ἔστιν εὐφραινόμενον μανθάνειν.

Καὶ αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι χωρὶς ὀργάνων οὐδαμῶς τῷ κεκλημένῳ ὑπηρετεῖν δύνανται· οὔτε γὰρ αὐλεῖν ἔνι χωρὶς αὐλῶν, οὔτε ψάλλειν ἄνευ λύρας, οὔτε ἱππεύειν χωρὶς ἵππου. αὕτη δὲ οὕτως ἐστὶν ἀγαθὴ, καὶ ὁ βαρεῖα τῷ

g Αὕτη] Αὐτὴ Edd. priores.

falſa tum prodit ſententia. *J.F.R.*

30. Καὶ ὀρθῶς οἴμαι] *Heſiod.* 1. Oper. *J.B.*

31. Εὐθὺς ἀπολαύσει τὸ τέχνης εὖ αὐτῷ τὸ μανθάνειν] Sic corruperunt poſteriores ſanum & ſincerum priorum editionum, εὖ αὐτῷ τοῦ μανθάνειν. Paullo poſt iterum τῷ degeneravit in τὸ [ὥρα τὸ ἄρξασθαι] ut jam vidit & monuit Cl. *Graevius*. *J.J.*

32. Τῷ] Ita *B2.* & *P.* Reliquae τὸ, prave. *M.du.S.*

33. Ἐν τῷ τίλει ἐστίν] *Obſop.* reddiderat : *quantocyus in quaeſtu eſt*. Haud ita male ad ſenſum ; ludit enim in duplici ſenſu vocab. τίλος. *J.F.R.*

36. Ἅμα τὸ ἄρξασθαι] Sine dubio quoque ſcribendum ὁ δὲ παράσιτος ἅμα ἔχει τὴν τροφὴν ἅμα τοῦ ἄρξασθαι τὸ τέχνης. *At paraſitus ſimul atque artem orſus eſt , victum habet.* ἅμα τῷ ἄρξασθαι eſt σὺν τῷ ἄρξασθαι, vel σὺν τῇ ἀρχῇ· edit. male. ἴσον τὸ ἄρξασθαι. *J.G.G.*

46. Μίαν δὲ ἢ δύο μόνας] Diſce hinc quanto ſapientius a Judaeis & Chriſtianis , ſeu potius a Deo ipſo, feriae ſancte & caſte colendae imperentur. Duo autem illi apud Graecos dies feſti , primus erant & ſeptimus , de quo poſteriore alibi nos. *M.du.S.*

54. Πολυποσίαις δὲ — οὐκ ἔστιν εὐφρ. μανθ.] Prope ad ſynchyſin accedit haec conſtructio ita inſtituenda : εὐφραινόμενον πολυποσίαις οὐκ ἔστι μανθάνειν. Belle tamen ſe res habet ; nam vel majorem habuimus *Imag.* c. 4. pr. Ἀλλὰ τὸ μῦθον , ὃν λέγουσιν , ἤκουσας, οἱ ἐπιχώριοι περὶ αὐτῆς. Mollior , non tamen priori abſimilis verborum trajectio eſt ap. *Callim.* Hymn. I. vſ. 10. Ἐπεὶ δὲ σε Παῤῥασίη Ῥείη τέκεν. *Long. Paſt.* III. p. 110. Ἐγὼ γάρ μοι χιτῶν τὸ εἰκοσιν ἕνα τὸ κάλλιστον αὐτὸς ἥρπασα. Adde nonnulla alia in *Syntax. Aretaei*, ejus Oper. adjuncta, p. 359. Sed Latini, ſi non iisdem plane, aliis tamen συγχύσεσι vel frequentioribus & intricatioribus delectantur, quod praeter *Sanctium* & *Rutgerſ.* ad Horat. compluribus in locis egit Rev. *Th. Wopkens* in Lectt. Tullian. *J.F.R.*

61. Αὕτη δὲ ὅτως ἐστὶν ἀγαθὴ , &c.] Non αὐτὴ, ſed αὕτη legendum ; id quod manifeſtum ex antitheſi, quam facit Paraſitus. Oſtenſurus nempe, Paraſiticam praeſtare aliis artibus. *Aliae quidem* , inquit , *artes ſine inſtrumentis neutiquam domino ſuo inſervire queunt, neque enim fieri poteſt , ut quis ſit tibicen ſine tibiis, fidici-*

τῷ τεχνίτῃ, ὥστε καὶ ὑπάρχῃ μηδὲν ἔχοντι ὅπλον [a] χρῆσθαι αὐτῇ.

gravis artifici, ut etiam nihil aliorum habens uti ea possit.

Καὶ, ὡς ἔοικε, τὰς ἄλλας τέχνας μανθάνομεν μισθὸν διδόντες, ταύτην δὲ λαμβάνοντες.

18. Et, quod nec iniquum est, alias artes discimus mercede data; hanc accepta.

Ἔτι τῶν μὲν ἄλλων τεχνῶν εἰσι διδάσκαλοί τινες, τῆς δὲ παρασιτικῆς οὐδείς, ἀλλ' ὥσπερ ἡ ποιητικὴ, κατὰ [b] Σωκράτην, καὶ αὕτη τινὶ μοίρᾳ παραγίγνεται.

19. Insuper aliarum artium quidam sunt magistri; Parasiticae autem nullus: sed quemadmodum poëtica, auctore Socrate, ita haec divina sorte contingit.

Κἀκεῖνο δὲ σκόπει, ὅτι τὰς μὲν ἄλλας τέχνας ὀδεύοντες, ἢ πλέοντες, ἃ δυνάμεθα πράττεσθαι· ταύτῃ δέ ἐστι χρῆσθαι καὶ ἐν ὁδῷ, καὶ πλέοντι.

20. Etiam illud mihi considera, quod reliquas artes qui iter faciunt aut navigant, exercere non possunt; hac in via etiam & naviganti licet uti.

ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Καὶ μὴν οὗτοί, ὦ Τυχιάδη, αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν, [c] αὐτὴ δὲ ἑαυτῆς ἑτέρας. ΤΥΧ. Τί δὲ οὐχ οἱ τὰ ἀλλότρια λαμβάνοντες ἀδικεῖν σοι δοκοῦσι; ΠΑΡ. Πῶς γὰρ οὔ; ΤΥΧ. Πῶς οὖν ὁ παράσιτος τὰ ἀλλότρια λαμβάνων, οὐκ ἀδικεῖ μόνος; ΠΑΡ. Οὐκ ἔχω λέγειν.

21. TYCH. Utique. PAR. Verum etiam, Tychiade, videntur hanc appetere artes aliae, haec alterius non item. TYCH. Quid vero? nonne qui aliena sumunt injuste agere tibi videntur? PAR. Quidni? TYCH. Quomodo igitur Parasitus, sumens aliena, solus non injuste agit? PAR. Non habeo quod dicam.

Καὶ μὴν τῶν ἄλλων τεχνῶν αἱ ἀρχαὶ φαῦλαί τινες καὶ εὐτελεῖς εἰσι, τῆς δὲ παρασιτικῆς ἡ ἀρχὴ πάνυ γενναία τις. τὸ γοῦν θρυλλούμενον τοῦτο τῆς φιλίας ὄνομα, οὐκ ἄλλο τι εὕροις, ἢ ἀρχὴν παρασιτικῆς. ΤΥΧ. Πῶς λέγεις; ΠΑΡ. Ὅτι οὐδεὶς ἐχθρὸν, ἢ ἀγνῶτα ἄνθρωπον, ἀλλ' οὐδὲ συνήθη μετρίως, ὅτι δεῖπνον καλεῖ, ἀλλὰ [d] δεῖ πρότερον, οἶμαι, τοῦτον γενέσθαι φίλον, ἵνα κοινωνήσῃ σπονδῶν, καὶ τραπέζης, καὶ τῶν τοῦ

22. Verum aliarum artium prava quaedam ac vilia sunt initia: Parasiticae vero origo plane generosa. Illud enim tritum amicitiae nomen non aliud invenies, quam Parasiticae initium. TYCH. Quid ita? PAR. Quia nemo inimicum aut ignotum hominem, sed neque mediocriter familiarem ad coenam vocat: sed oportet, puto, hunc prius amicum fieri, ut particeps fiat libationum & mensae, & artis hujus mysterio-

a Χρῆσθαι] Χρᾶσθαι Fl. b Σωκράτην] Σωκράτη Fl. c Αὐτὴ] Nil mut. Edd. d Δεῖ] Δὴ male Fl.

dicinem agat sine lyra, equitet sine equo. Haec vero (Parasitica) *ita bona est, nec artifici molesta, ut quis nihil aliud habens, ea ipsa pro instrumento uti possit.* Ita quoque pag. sequenti scribendum, *αἱ μὲν ἄλλαι τέχναι, δοκοῦσί μοι ταύτης ἐπιθυμεῖν. αὐτὴ δὲ ἑαυτῆς ἑτέρας.* non, ut vulgo, *αὐτή.* *J. J.*

Αὐτὴ] Cl. *Jensii* Emendatio. *M. du S.*

Αὐτὴ] Sic mox recte §. 19. *κατὰ Σωκράτην, καὶ αὕτη.* quare nullus dubitavi monentibus *Jensio* & *Solano* parcere. *J. F. R.*

69. Κατὰ Σωκράτην] *Plat.* Ione 145. B. C. D. *M. du S.*

Ibid. Σωκράτην] Ut *Fl.* hic **Σωκράτη**, ita eadem supra Ἄρη, *Gall.* 3. vs. 90. atque alibi non infrequenter. Sed cum plurimae ν addant hic & alibi, & perinde sit, nihil mutavi. *Diog. Laërt.* **Σωκράτη** praefert, T. I. L. 2. p. 106. 113. 114. 117. &c. Sed **Ἀριστοφάνην** p. 103. & T. II. p. 585. &c. **Σωκράτην** etiam ibid. p. 586. *J. F. R.*

77. Αὐτὴ δὴ] Ut supra c. 17. **αὐτὴ** in **αὕτη** mutavimus, ita & hic dixeris faciendum. Sed quia **ταύτης** jam proxime praecessit, non male hic **αὐτὴ** sequitur, ut sit, *ipsa vero*; nec opus credo bis *haec* dici. *J. F. R.*

78. Τί

riorum. Ego ergo saepe audivi dicentes, Qualis autem hic sit amicus, qui neque comedit neque bibit nobiscum, ut qui putarent videlicet solum, qui una bibat atque cibum capiat, fidelem amicum.

23. Hanc vero maxime regiam esse artium etiam hinc non minimum intelligas. Reliquas artes enim non cum molestia tantum & sudore exercent, sed, per Jovem, sedentes atque stantes, nempe velut servi artium: at Parasitus suam artem tractat accumbens velut rex.

24. Illa enim quid dicere attinet de illius felicitate, quod solus, ut docti Homeri verbis utar, nec plantat manibus plantam, nec arat; sed sine semine & aratro depascitur omnia.

25. Porro Rhetorem & Geometram & fabrum nihil prohibet artem exercere suam, etsi malus sit vel stultus: parasitari autem nemo potest, qui vel stultus sit, vel malus. TYCH. Vah quantam rem ostendis esse Parasiticam! Itaque ipse mihi velle videor Parasitus fieri, pro eo, qui sum.

26. PAR. Quantum ergo communiter omnibus praestet *artibus*, ostendisse mihi videor. Age vero etiam, quantum singulatim unaquaque sit praestantior, consideremus. Ac sellulariis quidem artibus illam conferre, imprudens fuerit, & potius illius, qui destruere dignitatem artis velit.

τέχνης ταύτης μυρίων. ἐγὼ γοῦν πολλάκις ἤκουσά τινων λεγόντων, πόλαπὸς δὲ οὗτος ὁ φίλος, ὅστις οὐ βέβρωκεν οὐδὲ πέπωκε μεθ' ἡμῶν; ὡς δηλονότι τὸ συμπίνοντα καὶ συνεσθίοντα μόνον πιστὸν ἡγεμόνων φίλον.

Ὅτι γε μὴν ἡ βασιλικωτάτη τῶν τεχνῶν ἐστιν αὕτη, μάθοις ἂν κἀκ τῶνδε ἔτι μᾶλλον. τὰς μὲν γοῦν λοιπὰς τέχνας οὐ μόνον [e] κακοπαθοῦντες, καὶ ἱδρῶντες, ἀλλὰ, νὴ Δία, καθήμενοι καὶ ἑστῶτες ἐργάζονται, ὥσπερ ἀμέλει δοῦλοι τῶν τεχνῶν. ὁ δὲ πόλαπὸς ἐστι μεταχειρίζεται τὴν αὑτοῦ τέχνην, ὡς βασιλεὺς κατακείμενος.

Ἐκεῖνα μὲν γοῦν τί δεῖ λέγειν περὶ τῆς εὐδαιμονίας αὐτοῦ, ὅτι δὴ μόνος κατὰ τὸν σοφὸν Ὅμηρον οὔτε φυτεύει χερσὶ φυτὸν, οὔτε ἀρόῖ, ἀλλὰ τὰ ἄσπαρτα, καὶ τὰ [f] ἀνήροτα πάντα νέμεται.

Καὶ μὴν ῥήτορά τε, καὶ γεωμέτρην, καὶ χαλκέα οὐδὲν κωλύει τὴν ἑαυτοῦ τέχνην ἐργάζεσθαι, ἐάν τε πονηρὸς, ἐάν τε καὶ μωρὸς ᾖ, πολιτεύεσθαι δὲ οὐδεὶς δύναται ἢ μωρὸς ὢν, ἢ πονηρός. ΤΥΧ. Παπαί. οἷον χρῆμα ἀποφαίνῃ τὴν παρασιτικήν· ὥστε καὶ αὐτὸς ἤδη βούλεσθαί δοκῶ μοι πολίτης εἶναι ἀντὶ τούτου ὅς εἰμι.

ΠΑΡ. Ὡς μὲν τοίνυν κοινῇ πάντων διαφέρει, δεδεῖχθαί μοι δοκῶ. Φέρε δὴ ὡς καὶ κατ' ἰδίαν ἑκάστης διαφέρει, σκοπῶμεν. τὸ μὲν δὴ ταῖς βαναύσαις τέχναις παραβάλλειν αὐτὸν, ἀνόητόν ἐστι· καὶ μᾶλλόν πως καθαιροῦντος τὸ ἀξίωμα τῆς τέχνης. ὅτι γε μὴν

[e] Κακοπαθοῦντες] Καπαθοῦντες *H2*. Correxerat *Gesn.* Et recte κακοπ. cett. [f] Ἀνήροτα] Recte *B1.* & 2. *P. S.* Ἀνήρατα male *J. Fl. Fr. Ald. H.* utraque.

78. Τί δὲ ἔχοι τοῦτο] Vitiosum habetur ab Rhetoribus nimis multa monosyllaba conjungere. At statim vel sex sequuntur. Ac pluribus scriptoribus haud infrequens quinque interdum & plura monosyll. jungere. Sic Noster mox c. 38. καὶ μὴν ὦ τὰς μὲ, ubi plura dabo, quia ibi necessitas quaedam in haec inquirere. *Aesop.* Fab. 149. vel septem jungit, διυατώτερός μου εἶ. εἰ δὲ μὴ, τί σοι ἐστιν. *J. F. R.*

81. Ἀλλότριαι] *Athen.* lib. 1. In quo multa sunt hujus Dialogi. *J. B.*

83. Καὶ μὴν] Ante haec verba, incipit loqui Parasitus. Aliud tamen sequutus est Interpres. *J. B.*

2. Κακοπαθοῦντες] De molesto ac duro labore translatum. Ita de opere rustico *Diod. Sic.* IV. c. 20. f. De pugnantibus Gallis *Aelian.* 2. 28. *J. F. R.*

10. Ἀνήροτα] Ante *B.* omnes Edd. ἀνήρατα, corrupte. Vid. *Homer.* Od. I. 108. *M. du S.*

28. Τὴν

μὴν τ̃ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀφ-
φέρει, δεικτέον. ὁμολόγηται γὰρ δὴ πρὸς
πάντων, τιμή τε ῥητορικὴν, καὶ [a] τ̃ φιλο-
σοφίαν, ὡς ἀφ' γενναιότητα καὶ ὑπεροχήν
[b] ἀποφαίνουσί τινες. ἐπειδὴν γὰρ καὶ τούτων
ἀποδείξωμι τ̃ παρασιτικὴν πολὺ κρατοῦ-
σαν, σχολῇ δηλονότι τ̃ ἄλλων τεχνῶν δόξῃ
προφερεστάτη, καθάπερ ἡ Ναυσικάα τ̃ θε-
ραπαινίδων.

Κοινῇ μὲν οὖν ἀμφοῖν ἀφαιρε, καὶ τ̃ ῥητορι-
κῆς, καὶ τ̃ φιλοσοφίας, πρῶτον κατ' τ̃
ὑπόστασιν. ἡ μὲν γὰρ ὑφέστηκεν, αἱ δὲ [c] οὔ.
ὅτε γὰρ καὶ τ̃ ῥητορικὴν ἕν τι καὶ τὸ αὐτὸ νομί-
ζομεν, ἀλλ' οἱ μὲν τέχνην, οἱ δὲ τἐναντίον, ἀτεχνίαν, ἄλλοι δὲ κακοτεχνίαν, ἄλ-
λοι δὲ ἄλλο τι. ὁμοίως δὲ καὶ τ̃ φιλοσοφίαν
κατ' τὰ αὐτὰ, καὶ ὡσαύτως ἔχουσαν. ἑτέρως
μὲν γὰρ Ἐπικούρῳ δοκεῖ τὰ πράγματα ἔχειν,

Sed quantum maximis pulcherrimisque praestet artibus, ostendendum. In confesso est enim apud omnes, Rhetoricam & Philosophiam *esse principes*: quas propter praestantiam etiam scientias quidam dicunt. Si igitur his quoque longe potiorem esse Parasiticam ostendero; sine dubio nimirum reliquarum quoque artium princeps, ut inter famulas Nausicaa, videbitur.

27. Ergo communiter quidem ambabus praestat, & Rhetorica & Philosophia, primo ob id ipsum, quod in rerum natura adest: nam de hac constat; de istis non item. Neque enim Rhetoricen quoque unum idemque putamus *omnes*: sed quidam artem; alii contra ea inertiam; alii vero malefícium; alii aliud. Similiter vero Philosophiam, quae eodem se modo atque aequaliter habet, *non idem putamus omnes*: aliter enim se res habere videntur Epicuro, ali-

a Τὴν φιλοσοφίαν] Articulum omittit *Fl.* b Ἀποφαίνονται] Ἀποφαίνουσι *Fl.* c Οὔ] Male omissum in *Fl.*

31. Πολὺ κρατοῦσαν] Ἀντὶ τοῦ πολὺ τῶν ἄλλων ἐξαφερούσης. *G.*

32. Σχολῇ δῆλον] Σημειοῦ δὲ τὴν σύνταξιν, ἀντὶ γὰρ τοῦ πολὺ ἢ ἀφερόντως κεῖται. *V.*

28. Τήν τε ῥητορικὴν, καὶ τὴν φιλοσοφίαν, ὡς διὰ γενναιότητα] Τήν τε ῥητορικὴν καὶ τὴν φιλοσοφίαν μεγίστας τε καὶ καλλίστας εἶναι, ὡς διὰ γ. Sic paulo ante, ὅτι γε μὴν τ̃ μεγίστων καὶ καλλίστων τεχνῶν ἀφέρει. *Th. M.*

33. Ναυσικάα] *Homer.* Odyss. Z. 101. *M. du S.*

36. Κατὰ τὴν ὑπόστασιν] Erat cum hoc nomine certam & constantem rationem intelligi putarem; nec deerat, unde illam firmarem sententiam. Sed toto hoc loco, & his quae sequuntur, diligentius iterum consideratis, apparebat mihi, sumendum esse nomen ea ipsa notione, quae solennis quasi & propria est, quae ὕπαρξιν notat s. eam quam recentiores scholae *existentiam* dicere solent, *substantiam* aliquoties vocavit *Fabius*: nos circuitu maluimus uti ad claritatem. Vid. de hac ὑποστάσεως notione *Sextus Empir. Matth.* VIII, 186. & ibi *Fabric.* *J. M. G.*

50. Τεκμαίρεσθαι] *Unde fit ut nihil praeter opinionem conjecturamque supersit.* Hanc ego tandem ex obscuris hisce verbis sensum erui, qui solus mihi genuinus videtur. *M. du S.*

Ibid. Ἀρχὴν γάρ φημι] Perperam sane in hoc scriptore versa est dictio, ἀρχὴν, vel τὴν ἀρχήν. Neque enim *principio*, ut vertunt, nec *principium*, ut pag. seq. [ἀποδείξις μηδὲν τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο] notat, sed *omnino*, *prorsus*. *Tanaq.* quoque *Fabrum* male in Timone [οὐδὲ τὴν ἀρχὴν ἑώρας αὐτούς] male vertisse *primo congressu*, accurate observat Cl. *Gronovius* ad Tom. I. pag. 1010. edit. Amst. (i. e. in *Tim.* circiter med.) Ad eamdem dictionem, quamvis vulgatam, adhaesit quoque *Politianus*; dum in Miscellaneis cap. 56. locum hunc *Pausaniae* in Boeoticis, de tauris apud Aethiopas, Ὅτι σφίσιν ἐκ' ἄκρᾳ τῇ ῥινὶ, οὐ ἱκάστῳ κέρας ἐς ἄλλο ὑπὲρ αὐτὸ ἐ μέγα, ἐπὶ δὲ τ̃ κεφαλῆς οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστιν, vertit, *Quoniam illis in summa nare singulis unicum cornu, tum aliud supra non magnum, eorum in capite, ne initio quidem cornua.* Ridiculum prorsus, οὐδ' ἀρχὴν κέρατά ἐστι vertere, *ne initio quidem cornua* sunt. Nihil aliud Pausanias, nisi simpliciter vult, tauris illis in capite omnino non fuisse cornua. *J. J.*

Ἀρχὴν γάρ] Quoties hoc monebimus? De scopulo hoc Interpretum vid. ad I. *Var. Hist.* c. 4. Et Cl. *Hemst.* ad *Nigr.* §. 26. T. I. p. 66. Et mox c. 29. μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο. *J. F. R.*

52. Ἐπὶ τί] Lege ἐπί τοι. F. G. Cl. *Gesnerus* sensum adjuvit, signum interrogandi post πῶς ponens; quod scil. faciendum, si vulgatam retineas. At non male conjecit *Gujetus*; quare notam interrogandi novam non adjeci Graecis; sed quae in fine periodi aderat, servavi. *J. F. R.*

61. Καὶ μὴν τῆς μὲ ἄλλας τέχνας, εἴ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγράμμας ἀξιόπιστος, ἐπὶ μίσει τι δοκοῦσι, καὶ αἱ καλλιλήψεις αὐτῶν σοι ἴσως ἀπει-

aliter vero Stoicis, aliter Academicis, aliter denique Peripateticis; simpliciterque aliam alius putat esse Philosophiam: atque in hunc certe diem neque in eadem sententia iidem manent, neque ars illorum una esse videtur. Ex quibus nempe conjicere licet reliqua. Neque enim omnino artem esse dico, quam ne esse quidem certum sit. Nam quid tandem? Arithmetica una est & eadem; & bis duo apud nos pariter & apud Persas, quatuor sunt; & convenit de his inter Graecos pariter & Barbaros: Philosophias vero multas ac diversas videmus; & neque principia omnium neque fines consentire. TYCH. Vera dicis. Nam unam quidem Philosophiam dicunt; ipsi vero illas faciunt multas.

ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Στοᾶς, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῆ Ἀκαδημίας, ἑτέρως δὲ τοῖς ἀπὸ τῦ Περιπάτυ, καὶ ἁπλῶς ἄλλος ἄλλην ἀξιοῖ τ Φιλοσοφίαν εἶναι. καὶ μέχρι γε νῦν, ὅτε αἱ αὐτοὶ [d] γνώμης κρατῦσιν, ὅτε αὐτῶν ἡ τέχνη μία φαίνε). ἐξ ὧν δηλονότι τεκμαίρεσ καλαλείπε). οὐχὴν γὰρ φημι μήτε εἶναι τέχνην, ἧς οὐκ ἔστιν ἐπίστασις. ἐπεὶ τί δή ποτε ἀριθμητικὴ μία ἐστὶ καὶ ἡ αὐτὴ, καὶ δὶς δύο παρ' ἡμῖν, καὶ παρὰ Πέρσαις, τέσσαρά ἐστι, καὶ συμφωνεῖ ταῦτα καὶ παρὰ Ἕλλησι καὶ βαρβάροις; φιλοσοφίας δὲ πολλὰς καὶ διαφόρυς ὁρῶμεν, καὶ ὅτε τὰς ἀρχὰς ὅτε τὰ τέλη σύμφωνα πασῶν. ΤΥΧ. Ἀληθῆ λέγεις. μίαν μὲν γὰρ τ φιλοσοφίαν εἶναι λέγυσιν· αὐτοὶ δὲ αὐτὰς ποιῦσι πολλάς.

28. PAR. Verum artes reliquas, ut et-

ΠΑΡ. [e] Καὶ μὴν καὶ τὰς μὲν ἄλλας τέχνας,

[d] Γνώμης] Γνώμαις *Pell.* [e] Καὶ μὴν &] Sic *Fl.* Non adest καὶ posterius in aliis.

ἀμετάπτωλοι, προσδεκτέον ἂν εἴη] Haec sine ullo sensu sic leguntur vulgo versa, *Certe in reliquis artibus, quamquam earum ratione nonnihil discreparet, & postulata venia quispiam praeterierit; siquidem mediae videntur, earumque perceptiones non sunt immutabiles, admittendus non est.* Inficetiis haec plenissima. In Graecis quoque non est nihil vitii. Προσδεκτέον enim, non προσδεκτέον, legendum; idque ad ἄλλας τέχνας referendum. Verto autem sic, *Ac aliae quidem artes, quamvis & in iis aliquid absonum esset, idque praeteriret quis, venia dignum existimans (quoniam & mediae videntur, & earum comprehensiones, sive intellectiones, non sunt immutabiles) admittendae forent.* Id vult noster ille τ Παρασιτικῆς ἐγκωμιαστικῆς, Alias quidem artes, velut Philosophiam, Rhetoricen, & caeteras, non esse simplices; idque facile tolerari posse: Parasiticam vero esse omnino simplicem, eamdemque apud omnes gentes. Caeterum mirum quantum diversam scripturam hujus loci exhibet editio Florent. Nempe, καὶ μὴν & τὰς μὲν ἄλλας τέχνας εἰ καί τις κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τι, συγγνώμης ἄξιός ἐστιν. ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσιν & αἱ καταλήψεις αὐτῶν, οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωλοι. Vides insignem diversitatem, praeterquam quod ultima [προσδεκτέον ἂν εἴη] plane omittuntur. Sed haud dubie foede hic corruptus fuit Codex Flor. & vulgata scriptura alias satis sincera; sublato ex ea illo, quod modo sustulimus, mendo. *J.J.*

Καὶ μὴν] Vid. *Jens.* *M. du S.*

Καὶ μὴν & τὰς μὲν] Καὶ μὲν τὰς μὲν aliae, quasi verentur monosyllaborum nimium concursum. Et posset quidem abesse alterum καὶ. Sed quia καὶ μὴν & millies frequentatur Nostro, ut in *Quom. Hist.* §. 60. ibique adlegatis. Item *Eun.* 3. *Demon.* c. 22. 54. 56. *Asin.* 38. (Alia de καὶ abundante T. I. ad *Somn.* c. 7. sunt notata.) Ideo etiam hic illud addi passus sum. Praeterea monosyllaborum congregatio non est impropria linguae Graecae. Conf. supra c. 21. f. ubi τί δὲ ἐχ οἱ τά. Ibid. c. 10. p. m. μὴν & ὃν τρ τ. Et passim singulis Dialogis, quinque monosyll. videre licet, quin & sex, ut in *Tim.* §. 16. ἀν; ἐ σύ γε, ὦ Ζεῦ. Sic & *Liban.* Ep. 29. καὶ γὰρ & τὰ μὲν. Idem Ep. 31. ἐ γὰρ ἦν τῆ σοῦ. Ep. 33. δὲ τὸ μὲν τι τ & passim. Nemo autem frequentius aut plures copulat quam *Aristoteles*, ex quo haec tantum addo. Phys. VI. c. 6. ὃν δὲ τρ νῦν οὖν. Ibid. vel octo monosyll. legas Ἔστω γὰρ ἐν τῷ νῦν ὃν τῦ α εἰς τὸ β. Ac versu ult. ejusd. cap. ὥσ' ἐν ᾧ ἂν ᾖ οὖν ἂν εἴη. *Xenoph.* Cyr. III. sub init. sex etiam copulat, τίλος δὲ & ὁ παῖς & αἱ γυναῖκες. Ibid. p. 54. a. m. νῦν μὲν γὰρ ἐν τῇ σῇ χώρᾳ. Octo *Diod. Sic* III. c. 62. p. 231. τ μὲν ὃν γῆς, τ δ' ὃν τ ἀμπέλυ. Nec a quinque abstinuit *Demosth.* ut in Or. adv. Mid. p. m. 414. C. Καὶ γὰρ εἰ μὲν ὦ. Sed desino συλλαβίζειν. *J.F.R.*

Ibid. Τὰς μὲν ἄλλας τέχνας] Nihil hic vitiosum; sed impeditior constructio, praemisso Accusativo, quem regit ἀξιώσας. Ego in interpretando hunc ordinem secutus sum: Προσδεκτέον ἂν εἴη, εἴ τις παρέλθοι συγγνώμης ἀξιώσας τὰς ἄλλας τέχνας, εἰ καί τι κατὰ ταύτας ἀσύμφωνον εἴη, ἐπεὶ μέσαι κ. τ. λ. *J.M.G.*

γνας, εἰ καί [a] τι καὶ ταύτας [b] ἀσύμφωνον εἴη, καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης [c] ἀξιώσας, ἐπεὶ μέσαι τε δοκοῦσι, καὶ αἱ καταλήψεις αὐτῆς οὐκ εἰσὶν ἀμετάπτωτοι, [d] προσδεκτέος ἂν εἴη. Φιλοσοφίαν δὲ τίς ὡς ἀναγκαίαν ἀνάγκοιτο μὴ μίαν εἶναι, καὶ μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ μᾶλλον τῶν ὀργάνων; μία μὲν οὐκ ἔστι φιλοσοφία, ἐπειδὴ ὁρῶ καὶ ἄπειρον οὖσαν. πολλαὶ δὲ οὐ δύνανται εἶναι· ἐπειδήπερ ἡ φιλοσοφία μία.

Ὁμοίως δὲ καὶ περὶ τῆς ῥητορικῆς ταῦτα φαίη τις ἄν. τὸ γὰρ περὶ ἑνὸς προκειμένου ταὐτὰ μὴ λέγειν ἅπαντας, ἀλλὰ μάχην εἶναι φορᾶς ἀντιδόξου, ἀποδεῖξις μεγίστη τοῦ μηδὲ τὴν ἀρχὴν εἶναι τοῦτο, οὗ μία κατάληψις οὐκ ἔστι. τὸ γὰρ ζητεῖν τὸ, τί μᾶλλον αὐτῶν ἐστι, καὶ τὸ μηδέ-

jam aliquid in iis sit parum consentiens, si *in medium* progressus aliquis venia dignas censeat, eo quod mediae cujusdam *ancipitisque* videantur naturae, neque omnis erroris expertes illarum perceptiones, ille audiendus esse videatur. Quis vero Philosophiam, tanquam necessariae veritatis disciplinam, ferre possit non unam esse, neque magis inter se consonare, quam *diversi generis* instrumenta *musica?* Jam una quidem non est Philosophia; infinitam enim esse video. Multae autem non possunt esse: quandoquidem una est, *si est* Philosophia. *Ergo nulla est.*

29. Similiter de eo, utrum sit Rhetorice? haec eadem aliquis dixerit. Quod enim de uno *argumento* proposito non eadem dicunt omnes, sed pugna est euntium in diversa sententiarum, *ex illo ipso maxime* demonstratur, plane non esse *in rerum natura* illud, cujus una non sit perceptio. Quod enim disputatur, Quid eorum potius illud sit? & nunquam in uno aliquo conveni-

a Τι] Τις *Fl.* Et contra mox τι, ubi cett. τις. b Ἀσύμφωνον] Ἀσύμφωνος *Fl.* c Ἀξιώσας] Ἀξιώσῃ *Fl.* d Προσδεκτέος ἂν εἴη] Tria haec absunt a *Fl.* & merito, V. nott.

66. Φιλοσοφίαν δὲ τίς] Ἐντεῦθεν λαμβάνει τὴν Ἀναξαγόραν καὶ τὴν Παρμενίδην, οἵτινες ἔλεγον ἓν (1) τὸ ὂν καὶ ἄπειρον. εἶπωσι. . . . καὶ τὴν Ἀριστέλους τὴν τοιαύτην δόξαν . . . τρέπει λαβὼν (2) συλλογισμῶν γενναίων οὐ τῇ φυσικῇ ἀκροάσει, καὶ διὰ (3) δογμάτων, καὶ ἔλεγεν τρία, ὕλην, (4) εἶδος (5) στέρησιν . . . τε δὲ δύο, ὕλη καὶ εἶδος. καὶ ἡ μὲν ὕλη ἀεὶ ὑπάρχει) ἀπὸ τὰ δύο ἐξαναγκης τὸ ἕν. (6) ἀφ' εἴδους γὰρ ὄντος ἐξαναγκης στέρησις οὐκ ἔστι, καὶ στρέψας ἔστιν, οὐκ ἔστιν εἶδος. ταῦτα δὲ ὡς οὐ παράδηλα δείκνυσι οὐ τῷ . . . (7) βιβλίῳ· οὐ δὲ τῷ δευτέρᾳ, ἀκριβέστερα δὲ ἀγανακτήσεται, ὅτι οὐκ ἔστιν ἓν, ὡς φυσικοὺς γὰρ τούτους. . . . . διὸ τὰ αὐτῶν βιβλία (8) ἐπέγραψαν φυσικούς, ἃ μόνους δὲ οἱ θεολόγους. *V.*

(1) Τὸ ὄν] Τὸ ὅλον Edita. At in V. Lacuna est. Τὸ ὄν. C.

(2) Συλλογισμῶν] Sic conjicio, in V. erat συλλογ. . . . . unde συλλογίζειν fecerat *Cler.* *M. du S.*

(3) Δογμάτων] Sic edita. . . . δογμάτων V. unde, & ex C. liquet fuisse παραδειγμάτων & mox ἔλεγεν pro vulgato ἔλεγον. *M. du S.*

(4) . . . Εἶδος] Hic videtur deesse στέρησις, & paucula quaedam de materia & forma, quorum jacturam non aegre ferret eruditus orbis. Sequentia etiam ita sunt mendosa, ut intelligi non possint. Sunt Lacunae plures, quae forte inde duntaxat natae, quod Librarius Autographi verba *legere non* potuerit, multa enim hic pessime erant *scripta.* *J. Cler.*

(5) Στέρησιν] Hoc recte monente *Clerico* recepit *Solan.* ex C. quae sic: *Quin & ipsum Aristotelem id manifeste in* Phys. *audimus; usum exemplo tali. Tria esse, ὕλην, εἶδος, καὶ στέρησις.*

(6) Ἀφ'] Delenda haec vox. *M. du S.* Saltem ἀπ' scribendum fuisset, ni rursus aliquid excideret. *J. F. R.*

(7) Βιβλίῳ] Adde πρώτῳ. *M. du S.*

(8) Ἐπέγραψαν] Anne ἐπιγράψαι? aut φυσικὰ pro φυσικούς? *J. F. R.*

62. Εἰ καί τι — τις συγγνώμης ἀξιώσας] *Quamquam earum ratione & postulata venia.* Verte: quamquam nonnihil discrepet, *hoc venia dignatus quispiam praeterea.* *F. G.*

63. Καὶ παρέλθοι τις συγγνώμης ἀξιώσας] Haec ex *Fl. Solanus* ita constituerat καὶ παρέλθοι τις. συγγνώμης ἀξιός ἐστι, &c. ac sequentia illa tria, προσδεκτέος ἂν εἴη, cum eadem deleverat, quod certe necessarium ubi ἀξιός ἐστι pro ἀξιώσας receperis. Et placet quidem haec lectio; verum quia omnes ceterae in vulgata consentiunt, cujus sensus non est plane incommodus, insignem adeo mutationem facere non sum ausus. *J. F. R.*

Ibid. Τις συγγνώμης ἄξιός ἐστιν] Ita recte *Fl.* nisi quod prave τι pro τις habet. In reliquis pro ἄξιός ἐστι, ἀξιώσας prave legitur; & mox post ἀμεταπτώτους, προσδεκτέος ἂν εἴη, quod *Fl.* non agnoscit, & nos ut super-

va-

venitur ; illud ipſam tollit ejus , de quo quaeritur , ſubſtantiam.

30. Verum non ita ſe habet Paraſitica : ſed inter Graecos pariter ac Barbaros una eſt, & circa eadem eodem modo *verſatur:* neque eſt, ut dicat quisquam , aliter hos ; aliter vero illos paraſitari : neque ſunt, ut videtur , in Paraſitis quidam velut Stoici aut Epicurei , decreta habentes diverſa , ſed omnibus reſpectu omnium eſt conſenſus aliquis & convenientia actionum pariter ac finis. Itaque , quantum mihi videtur, Paraſitica forte hoc reſpectu etiam ſapientia fuerit.

31. ΤΥΧΗ. Satis omnino de his dixiſſe mihi videris. Verum quantum ad reliqua etiam deteriorem eſſe tua arte Philoſophiam , quomodo demonſtras ? ΠΑΡ. Igitur illud primum dicendum eſt : Philoſophiam nemo unquam Paraſitus adamavit : Paraſiticam vero appetiiſſe , multi memo-

πόλε ὁμολογεῖν [c] μίαν εἶναι , τοῦτο αὐτὴν ἀναιρεῖ τῆ ζητουμένῳ τ' οὐσίαν.

Ἡ μὴν τοι παρασιτικὴ οὐχ οὕτως ἔχει, ἀλλὰ καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις μία ἐστὶ, καὶ κατὰ ταὐτὰ, καὶ ὡσαύτως. καὶ οὐκ ἂν εἴποι τις ἄλλως μὲ τοῦδε, ἑτέρως [f] δὲ τοῦδε, παρασιτεῖν. οὐδὲ εἰσὶν ὡς ἔοικεν ἐν παρασίτοις τινὲς, [g] οἷον Στωϊκοὶ, ἢ Ἐπικούρειοι, δόγματα ἔχοντες διάφορα , ἀλλὰ πᾶσι πρὸς ἅπαντας ὁμολογία τίς ἐστι, [h] καὶ συμφωνία τ' ἔργων, καὶ τῆ τέλους. ὥστε ἔμοι γε δοκεῖ ἡ παρασιτικὴ κινδυνεύειν, κατά γε τοῦτο, καὶ σοφία εἶναι.

ΤΥΧ. Πάνυ μοι δοκεῖς ἱκανῶς ταῦτα εἰρηκέναι. ὡς δὲ καὶ τὰ ἄλλα χείρων ἐστὶν ἡ φιλοσοφία τ' σῆς τέχνης , πῶς ἀποδεικνύεις; ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀνάγκη πρῶτον εἰπεῖν , ὅτι φιλοσοφίας μὲ οὐδέποτε ἠράσθη ἄνθρωπος , παρασιτικῆς δὲ πάμπολλοι ἐπι-

c Μίαν] Ἂν *Fl.* & marg. *AiW.* f Δὲ τοὺς] Et ſic eſſe in *Fl.* adſcripſit *Solan.* Sed eſt & in cett. praeter B1. quae τοὺς δὲ παρασιτεῖν. Τούσδε B2. g Οἷον] Οἱ *Schol.* & *Coll.* h Καὶ συμφωνία] Omiſit *Fl.*

86. Ὡς (9) ἔοικεν ἐν παρασίτοις] Τὸ ἑξῆς, οὐδέ εἰσιν, ὡς ἔοικεν , οἱ Στωϊκοὶ διάφορα δόγματα ἔχοντες τοῖς παρασίτοις. *V.* Non aſſecutus eſt Luciani ſenſum. Sic tamen etiam Coll. *M. du S.*

(9) Ἔοικεν ἐν] Ἔοικε tantum ſine praepoſ. legebatur ; jam ad Lucian. adcommodavi. *J. F. R.*

vacaneum & merum gloſſema omiſimus. *M. du S.*

64. Μέσαι] Mediae. An *mediocres?* *F. G.*

66. Προσδεκτέον ἂν εἴη] Hæc addititia videntur. *F. G.*

Προσδεκτέον ἂν εἴη] Si haec verba retinenda ſunt, non video cur προσδεκτέον in προσδεκτέον ſit mutandum , quum jungi poſſit praemiſſo τις. *J. F. R.*

67. Ὡς ἀναγκαίαν] Haec duo verba cur addita ſint mihi non ſatis liquet. *M. du S.*

69. Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Vertitur : *magis convenire quam inſtrumenta ?* Verte: *conſonare magis quam organa?* *F. G.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quid hoc ſit mihi N. L. *M. du S.*

Μᾶλλον τ' ὀργάνων] Quia *Solanus* ait ſibi non liquere quis horum verborum ſenſus ſit , mihi vero haud ita difficilis videtur, paucis eum explanare tentabo: queritur philoſophiam non eſſe unam nec ſibi conſentientem , quam tamen oporteret vel conſonantiorem eſſe inſtrumentis muſicis. Adeoque verba μηδὲ σύμφωνον αὐτὴν ἑαυτῇ , μᾶλλον τ' ὀργάνων ſonant : *nec eſſe ipſam ſibi ipſi conſonam prae organis muſicis*, ſive: *plus etiam quam inſtrum. muſica.* Ideo in verbis δὲ τις ὡς ἀναγκαίαν , ut ſcribebantur, illud ſolum mutavi , ut δὲ τίς interrogantis more ſcriberem. *J. F. R.*

76. Φορᾶς ἀντιδόξης] *Contrariarum opinionum conſtitutum.* *F. G.*

Φορᾶς ἀντιδόξης] Ad verbum , *proventus* ſ. multitudinis, ſectae, diſciplinae , *diverſa ſentientis.* De uſu ſimili nominis φορὰ pleniſſime edoceri aliquis poteſt, ſi adire lubeat *Fabric.* ad S. Empir. *Math.* VII, 49. Hic ipſe *Sextus* egregie ſuppetias fert Paraſito noſtro, *Math.* II, 6. ſeq. ubi quanta ſit diſſenſio circa definitionem Rhetorices, demonſtrat. *J. M. G.*

77. Μηδὲ, τὴν ἀρχὴν] *Point du tout.* i. e. *nullo modo.* *F. G.*

Μηδὲ τὴν ἀρχὴν] Recte *Guietum* monere vide ad hujus *Dial.* c. 27. ubi Cl. *Jenſius* idem notat. *J. F. R.*

85. Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Legendum videtur : ἄλλως τοὺς μὲν , ἑτέρως δὲ τούσδε παρασιτεῖν. *F. G.*

Μὲν τούσδε, ἑτέρως δὲ τοὺς δὲ παρασιτεῖν] Illud poſterius τοὺς δὲ in noſtris Codd. atque Edd. non invenio, ſed τοὺς tantum, certe in *J. Fl. H. P. Fr. Ald. S.* Sed B1. τοὺς δὲ, quod in τούσδε mutandum, facile largior, idque B2. jam fecit. At quum in cett. abſit, earum lectionem ſervavi , ne ſine neceſſitate τὸ δὲ conduplicetur. *J. F. R.*

ὑπομνήσαντες μνημονεύουσι φιλόσοφοι, καὶ μέχρι γε νῦν ἐρῶσι. ΤΥΧ. Καὶ τίνας ἂν ἔχοις εἰπεῖν φιλοσόφους, παρασιτεῖν σπουδάσαντας; ΠΑΡ. Οὓς τινας μύτοι, ὦ Τυχιάδη, καὶ σὺ γιγνώσκων, ὑποκρίνῃ ἀγνοεῖν κἀμέ, [a] ὡς χτ' τινὸς αὐτοῖς αἰσχύνης ἐντεῦθεν γιγνομένης, ἐχὶ τιμῆς. ΤΥΧ. Οὐ, μὰ τ' Δί', ὦ Σίμων, ἀλλὰ καὶ σφόδρα ἀπορῶ ὅς τινας καὶ εὑρὼν εἰπεῖν. ΠΑΡ. Ὦ γενναῖε, σύ μοι δοκεῖς ἀνήκοος εἶναι καὶ τ' ἀναγραφάντων τὰς ἐκείνων βίους, ἐπεὶ πάντως ἂν καὶ ἐπιγνῶναι ὅς τινας λέγω, δύναιο. ΤΥΧ. Καὶ μύτοι, νὴ τ' Ἡρακλέα, πολὺ δὴ ἀκοῦσαι τίνες εἰσίν. ΠΑΡ. Ἐγώ σοι [b] δείξω, καὶ καλαλέξω αὐτὰς ὄντας ἐχὶ τὰς φαύλους, ἀλλ' ὧν ἐγὼ δοκῶ, τὰς ἀρίστους, καὶ ὡς ἥκιστα οἴει.

Αἰσχίνης μύτοι ὁ Σωκρατικὸς ἔστιν, ὁ τὰς μακρὰς καὶ ἀστείους διαλόγους γράψας, ἦκέ ποτε εἰς Σικελίαν κομίζων αὐτούς, ὅπως, εἰ δύναιτο, δι' αὐτῶν γνωσθῆναι Διονυσίῳ τῷ τυράννῳ καὶ τ' Μιλτιάδην ἀναγνοὺς, καὶ δόξας

rantur Philosophi, & in hunc diem appellunt. TYCH. Et quos dicere possis Philosophos, parasitandi studiosos? PAR. Quos nimirum tu quoque, Tychiade, cum bene noris, ignorare me quoque simulas, velut turpitudo quaedam illis inde, non honos accedat. TYCH. Non, ita me Jupiter, Simon: sed vehementer dubito, quos inventurus sis. PAR. Videris mihi, vir optime, non audisse eos, qui vitas illorum scripsere, alioquin omnino posses, quos dicam, agnoscere. TYCH. Verum cupio, Mehercules, audire, qui sint. PAR. Ego tibi ostendam, & recensebo, eosque non viles, sed, ut mihi videtur, praestantissimos, & quos tu minime putes.

32. Igitur Aeschines quidem Socraticus ille, qui longos illos urbanosque dialogos scripsit, venit quondam, secum illos ferens, in Siciliam, ut per illos, si posset, Dionysio Tyranno innotesceret, lectoque Miltiade, cum probatus videretur, reliqua

a Ὡς] Abest a *Fl.* Δῆτα *Pell.* pro κατὰ. b Δείξω καὶ] Utrumque omittit *Fl.*

5. Ὡς κατά τινος — αἰσχύνης] Hoc κατὰ quid sibi hic velit, non equidem assequor: intelligerem si esset ὥσπερ vel ὡς δῆτα, vel simile quid. Corruptelam hic interceſſisse, e scribendi compendiis ortam, vix dubito. *J.M.G.*

Ibid. Κατὰ τινὸς] Και τινος legendum. *F.G.* Probo conjecturam; nam κατα sensum commodum non exhibet. Interim δῆτα ex *Pell.* potest legi, donec certiora ex aliis Codd. doceamur. *J.F.R.*

10. Ἀναγραψάντων τοὺς ὁν. βίους] An qui singulas vitas scripserant, an vero qui omnium, quod a Diogene factum? *M.du S.*

12. Νὴ τ' Ἡρακλέα] De hoc Parasitico sacramento Vir Clarissimus *Joh. Meursius*, jurabant etiam Parasiti νὴ τοὺς ἄλλας *Liban.* Paras. *J.B.*

15. Ὧν ἐγὼ δοκῶ] Videtur leg. ὡς. *J.M.G.*

Ὧν ἐγὼ δοκῶ] *Gesn.* ὡς malebat. Nihil repugno, si libri addicerent. Nam etsi construendo, τοὺς ἀρίστους scil. αὐτῶν, ὧν ἐγὼ δοκῶ regimen genitivi ὧν extundi potest; tamen sensus minus est commodus, quam si ὅς legas; & pristini etiam Interpretes *ut ego opinor* reddentes, ita legi voluisse videntur. *J.F.R.*

17. Αἰσχίνης] Vid. Εἰκ. c. 17. & hoc ipso Op. c. 43. & *Plut.* in Vit. *Aristid.* & π. πόλακ. *Bentlejus. Diog. Laërt.* II. 61. p. 48. C. D. & *Suid.* Septem numerantur ejus Dialogi melioris notae; totidemque aut imperfecti, aut his longe inferiores. *Diog.* l.c. *M.du S.*

19. Ὅπως εἰ δύναιτο] Nihil aliud signif. quam: *si modo posset*, vel *si hoc modo posset*, pro εἰ οὕτω δύναιτο. *Alia* de ὅπως jam alibi laudatus habet *Solan. ad hujus Dial.* c. 9. Et ad *Tim.* §. 48. Inversa autem hic ordinaria constructio videtur, quod alii negabunt & εἰ δύναιτο duobus commatis incluso ita construent, ὅπως γνωσθῆναι δι' αὐτῶν, εἰ δύναιτο. Sed ὅπως tum pro ὡς valebit, ut videtur eriam tacite innuisse *Gajus* ad c. 3. hujus *Dial.* unde id ei suspectum fuit quia cum infinitivo non amat construi. Exempla ab *Solano* illic indicata huc non faciunt. Neque illa c. 3. & 9. plane respondent huic loco. Hic enim relativum ὅπως pro demonstrativo οὕτως positum est, quasi dixeris: si *quo modo possit*, pro *si hoc modo possit*. Haud aliter quam relativum ὡς saepe accipitur pro οὕτως, non solum in formula ἢ ὡς pro ἢ ὡσαύτως, quam habuimus *Alex.* c. 43. *Lexiph.* c. 2. 4. & singulis fere sequentt. Sed & alibi, ut *Aesop.* Fab. 91. Καὶ ὡς ὑποτυχὼν εἶπεν. Item Fab. 101. αἱ ἄρκτοι — ἐξέλασαν (κολοιὸν) φαινόμενοι. Καὶ ὁ λαβὼν τὸν ὑποτυχὼν τροφῆς ἐπιμέλειαν πρὸς τοὺς κολοιοὺς πάλιν.

tempore in Sicilia, parasitans Dionysio, desedit, longum valere jussis Socratis disputationibus.

33. Quid vero, Aristippus Cyrenaeus non de nobilibus tibi videtur Philosophis? TYCH. De nobilissimis. PAR. Verum hic etiam eodem tempore versabatur Syracusis parasitatus Dionysio. Quin omnium ipse Parasitorum princeps apud illum audiebat: & erat sane praeter ceteros ingenio ad eam artem apto: adeo ut coquos ad ipsum quotidie mitteret Dionysius, ab eo qui discerent. Atque hic etiam, prout dignum erat, ornasse artem videtur.

34. At Plato ille vester praestantissimus, venit & ipse quidem hoc consilio in Siciliam: cum vero paucis diebus parasitatus Tyranno fuisset, illa parasitatione, quod satis ad eam ingenii non haberet, excidit: atque Athenas regressus, ubi multo se labore ad eam rem paraverat, altero cursu denuo navigavit in Siciliam, coenatusque paucos dies propter insciticm excidit: simi-

εὐδοκιμηκέναι, λοιπὸν ἐκάθησε ἐν Σικελίᾳ παρασίτῳ Διονυσίῳ, καὶ ταῖς Σωκράτους διατριβαῖς ἐῤῥῶσθαι φράσας.

Τί δὲ ὁ Ἀρίστιππος ὁ Κυρηναῖος οὐχὶ τῶν δοκίμων φαίνεταί σοι φιλοσόφων; ΤΥΧ. Καὶ πάνυ. ΠΑΡ. Καὶ ὅτος μὴν τοῦτον τὸν αὐτὸν χρόνον διέτριβεν ἐν Συρακούσαις παρασίτῳ Διονυσίῳ. πάντων γὰρ ἀμέλει τῶν παρασίτων αὐτὸς εὐδοκίμει παρ' αὐτῷ· καὶ γὰρ ἦν πλέον τι τῶν ἄλλων πρὸς τὴν τέχνην εὐφυής· ὥστε τοὺς ὀψοποιοὺς ὁσημέραι ἔπεμπε τῶν τοῦτον ὁ Διονύσιος, ὡς παρ' αὐτοῦ μαθησομένους. ὅτος μὴν δοκεῖ καὶ κοσμῆσαι τὴν τέχνην ἀξίως.

Ὁ δὲ Πλάτων [c] ὑμῶν ὁ γενναιόταλος, καὶ αὐτὸς μὲν ἦκεν εἰς Σικελίαν ὅπι τούτῳ, καὶ ὀλίγας παρασιτήσας ἡμέρας τῷ τυράννῳ, τοῦ παρασιτεῖν οὕνεκα ἀφυΐας ἐξέπεσε, καὶ πάλιν Ἀθήναζε ἀφικόμενος, καὶ φιλοπονήσας, καὶ παρασκευάσας ἑαυτὸν, αὖθις δευτέρῳ στόλῳ ἐπέπλευσε τῇ Σικελίᾳ· καὶ δειπνήσας πάλιν ὀλίγας ἡμέρας, οὕνεκα ἀμαθίας

[c] Ὑμῶν] Et sic Edd. vett.

χιν. At ὅπως sic usurpari minus frequenter observavi; est tamen haud absimile illud *Herodiani* III. 5. 9. Ἔδωκε δὲ αὐτοῖς ϛ δηλητήρια φάρμακα ὅπως τινὰς πεῖσαι δυνηθεῖν &c. i. e. *si hoc modo nonnullis persuadere posset*, vel *quibus eum, si possent, aggrederentur*: ubi *Steph.* quoque malit legi εἴπως, quia alterum ei minus usitatum videbatur. Ego utrumque servarem, quia nihil contra analogiam peccat; licet exempla sint aliquanto rariora; nam quum ex ὡς πῶς conflatum dicatur; & hic recte interpretabimur, *si qua*, vel, *si quodammodo possit*, ac tum idem erit ὅπως εἴ quod εἴπως. *J.F.R.*

22. Ηὐδοκιμηκέναι] Sic omnino scribendum, non ut in omnibus Impr. est εὐδ—. *M. du S.*

Εὐδοκιμηκέναι] Admisissem augmentum ηὐδοκ. quod adeo necessarium clamat *Solanus* Noster, si alicubi invenissem; sed ne *Jungermanni* Manibus δεκησίοφος videar, nihil mutavi; & quum mox §. seq. rursum εὐδοκίμει, consentientibus vett. Edd. habeamus, (quod similiter in ηὐδοκίμει mutatum voluit) atque alibi apud Nostrum diphtongus εὐ maneat immutabilis, praestat abstinere manum. Habuimus idem supra *Alex.* c. 32. *Amor.* c. 33. *pro Imag.* c. 19. f. atque alibi. *J.F.R.*

25. Ἀρίστιππος] Genere Cyrenaicus maxime voluptarius fuit, canis regius a Diogene nominatus, quod assentaretur Dionysio; ad hunc Stratonem, vel, ut alii Platonem, dixisse tradunt: Tibi soli & chlamydem, & vestem rejiculam ferre datum est. Leg. *Diog. Laërt.* L. 2. *Horat.* Epist. L. I. *G.C.*

30. Αὐτὸς εὐδοκίμει] Hic τὸ μάλιστα desiderari videtur. *F.G.*

Αὐτὸς εὐδοκίμει] Quod *Guj.* scribit εὐδοκιμεῖ, nescio negligentiae ne an diligentiae adscribam, quod praes. temp. crediderit, quia augment. abest: an vero alicubi sic legerit. Sed hoc minoris momenti, vid. quae paullo ante dixi. Pluris est, quod μάλιστα omissum sit. Sed satis intelligi posse arbitror, quia μᾶλλον omittitur creberrime, ut non semel vidimus. V. *Quom. Hist.* c. 17. f. & *Gall.* 18. &c. Nihil tamen definio. *J.F.R.*

36. Πλάτων] Vid. *Plat.* Dione 283. .. (Sed suspectum mihi illud ὑμῶν.) Ter in Siciliam navigasse tradit *Diog. Laërt.* III. p. 74. C. & prima quidem vice venundatum. Mirum autem est de Xenophonte nihil hic additum, qui & ipse Parasiticae, & Parasitis credo, operam dedisse insimulatus est. Vid. *Athen.* 427. F. *M. du S.*

41. Δευτέρῳ στόλῳ] In priore vaenierat. Vid. *Diog. Laërt.* p. 147. C. *M. du S.*

θίας ἐξέπεσε· ἡ αὕτη ἡ συμφορὰ Πλάτωνι περὶ Σικελίαν, ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου. ΤΥΧ. Καί τίς, ὦ Σίμων, περὶ τούτου λέγει;

ΠΑΡ. Πολλοὶ μὲν καὶ ἄλλοι, Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλῷ λόγῳ ἄξιος, καὶ αὐτὸς δὲ παράσιτος Νηλέως ἦν. Εὐριπίδην μὲν γοῦν ὅτι Ἀρχελάῳ μέχρι τοῦ θανάτου παρεσίτει, καὶ Ἀνάξαρχον Ἀλεξάνδρῳ, πάντως ἴστε.

Καὶ Ἀριστοτέλης δὲ τὴν παρασιτικὴν ἦρξατο μόνον, ὥσπερ καὶ τῶν ἄλλων τεχνῶν.

Φιλοσόφους μὲν ἔγωγε, ὥσπερ ἦν, [a] παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἐδείξα. παράσιτον δὲ οὐδεὶς ἔχει φράσαι φιλοσοφεῖν ἐθελήσαντα.

Καὶ μὴν τοῖς εἰ ἔστιν εὐδαιμονεῖν τὸ μὴ πεινῆν, μηδὲ διψῆν, μηδὲ ῥιγοῦν, ταῦτα οὐδενὶ ἄλλῳ ὑπάρχει, ἢ παρασίτῳ. ὥστε φιλοσόφους μὲν ἂν τις πολλοὺς καὶ ῥιγοῦντας καὶ πεινῶντας εὕροι, παράσιτον δὲ οὔ. ἢ οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλὰ δυστυχής τις, ἢ πλωχὸς ἄνθρωπος, ἢ φιλοσόφῳ ὅμοιος.

ΤΥΧ. Ἱκανῶς ταῦτά γε. ὅτι δὲ καὶ πολλὰ διαφέρει φιλοσοφίας, καὶ ῥητορικῆς

lisque videtur illa, quae Platoni in Sicilia evenit calamitas, cladi ad eandem Niciae. TYCH. Et quis, Simon, hac de re narrat?

35. PAR. Cum alii multi, tum Aristoxenus Muſicus, vir commemorabilis, qui & ipſe Paraſitus fuit Nelei. Jam Euripidem Archelao ad mortem usque paraſitatum eſſe, & Anaxarchum Alexandro, omnino noſti.

36. Ariſtoteles vero incoavit tantum, ut reliquas artes, ita & Paraſiticam.

37. Ergo Philoſophos, ſicut dicebam, Paraſiticae vitae operam dantes, oſtendi: Paraſitum vero nemo dicere poteſt, philoſophari qui voluerit.

38. Jam ſi beatum eſt non eſurire, neque ſitire, neque rigere; haec nulli adſunt alii, niſi Paraſito. Itaque Philoſophos quidem aliquis multos & rigentes inveniat & eſurientes: Paraſitum vero non *inveniat*; aut ille non fuerit Paraſitus, ſed infelix aliquis aut mendicus mortalis, aut Philoſopho ſimilis.

39. TYCH. Satis iſta. Sed multum etiam praeſtare Philoſophiae ac Rhetoricae

Pa-

a Παρασιτίᾳ] Ita cum puncto ſubſcr. P. Fr. Sine eo cett. περὶ σιτία. V2.

45. Ὁμοία δοκεῖ γενέσθαι τῇ Νικίου] Ἧς μίμημα Θουκυδίδης, ναυμαχίας τῶν Ἀθηναίων καὶ * τῶν Λακεδαιμονίων περὶ Συρακούσας γενέσθαι, καὶ καταναυμαχηθῆναι ὑπὸ Γυλίππου τοῦ Λακεδαιμονίου. V.

* Τῶν Λακεδαιμονίων] Τοὺς Λακεδαιμονίους male V.

48. Ἀριστόξενος] Muſicus dictus fuit a patre, muſicae praecipuo magiſtro, auctore *Suid.* *Steph.* de Urbibus, in dictione *Tarentum*, ſcribit hunc fuiſſe patria Tarentinum de hoc *Cic.* & *Gell.* G.C.

Ἀριστόξενος δὲ ὁ μουσικὸς πολλοῦ λόγου ἄξιος καὶ αὐτός γε παράσιτος Νηλέως ἦν] Quis fuerit ille Neleus, qui paraſitum habuit Ariſtoxenum, diſcimus ex *Strabone*, L. XIII. ὁ τῆς Κορίσκης υἱὸς Νηλεὺς ἀνὴρ Ἀριστοτέλους ἠκροαμένου καὶ Θεοφράστου — πρῶτος ὢν ἔτυχεν συναγαγὼν βιβλία, καὶ διδάξας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ βασιλέας βιβλιοθήκης σύνταξιν. Non eſt mirum, ſi παράσιτον habuerit Ariſtoxenum, nam viri divitis fuit bibliothecam adunare (an *adornare*) & Ariſtoxenus eandem cum Neleo Philoſophiae ſectam profitebatur. Ariſtotelis enim fuerat etiam auditor. De eo ſic *Suidas*: Ἀριστόξενος υἱὸς Μνησίου τοῦ Σπινθάρου μουσικοῦ, ἀπὸ Τάραντος τῆς Ἰταλίας, ἀφορμηθεὶς δὲ ὑπὸ Μαντινείας φιλοσόφου γέγονε, καὶ μουσικῇ ἐπιβεβλημένος ἐσχε πρόσχυσιν ἀκουστὴν τοῦ τε πατρὸς, καὶ Λάμπρου τοῦ Ἐρυθραίου, εἶτα Ξενοφίλου τοῦ Πυθαγορείου, καὶ τέλος Ἀριστοτέλους. Multa deinde de eo ſubjungit, quae videbis, & tandem addit, συνανέβιβασε δὲ μουσικά τι καὶ φιλόσοφα: Ex his patet eundem eſſe, de quo hic Lucianus. J. P. a G.

Ἀριστόξενος — μουσικὸς] Quamvis Muſicus audiat, Philoſophus hic fuit: ſed ob libros de Muſica ſcriptos id nomen adeptus eſt. Scripſerat etiam Platonis Vitam. Vid. *D. Laërt.* 122. D. qui ſaepe eum hiſtoriae cauſa laudat, Spintharique filium in Vit. Socratis vocat: & ſeq. *Palmer.* notam vid. & eundem *D. Laërt.* 293. F. *A. Gell.* IV. 2. Dionyſio II. aequalis fuit, *Jambl.* No. 234. M. du S.

50. Νηλέως] De hoc *Athen.* L. I. (p. 3. A.) G.C. *Ibid.*

Parasiticam, quomodo demonstras? PAR. Sunt, Vir optime, tempora vitae hominum, alterum pacis, arbitror; alterum vero belli. In hisce vero necesse omnino est, manifestas fieri artes, earumque professores, quales sint. Prius autem, si videtur, consideremus tempus belli, & quales maxime videantur tum privatim sibi, tum rei publicae utilissimi. TYCH. Quam non mediocre certamen virorum denuncias! & olim intra me rideo equidem, qualis sit collatus Parasito Philosophus.

ἡ παρασιτική, πῶς ἐπιδεικτέον; ΠΑΡ. Εἰσὶν, ὦ βέλτιστε, καιροὶ τοῦ τε ἀνθρώπων βίου, ὁ μέν τις εἰρήνης, οἶμαι, ὁ δὲ αὖ πολέμου. ἐν δὴ τούτοις πᾶσα ἀνάγκη φανερὰς γίνεσθαι τὰς τέχνας, καὶ τοὺς ἔχοντας ταύτας ὁποῖοί τινές εἰσι. πρότερον δὲ, εἰ δοκεῖ, σκοπώμεθα τὸν τοῦ πολέμου καιρὸν, καὶ τίνες ἂν εἶεν μάλιστα χρησιμώτατοι, ἰδίᾳ τε ἕκαστῳ αὐτῷ, καὶ κοινῇ τῇ πόλει. ΤΥΧ. Ὡς ἐπιμέτριον ἀγῶνα καταγγέλλεις τῶν ἀνδρῶν· καὶ ἔγωγε πάλαι γελῶ κατ' ἐμαυτὸν, ἐννοῶν ποῖός ἂν εἴη συμβαλλόμενος παρασίτῳ φιλόσοφος.

40. PAR. Ut igitur non nimis admireris, nec ludibrio tibi digna res videatur, age apud animum ipsi nostrum fingamus, nunciatum subito, hostes irruptionem in patriam nostram fecisse, necessitatem autem postulare, ut contra ipsos erumpamus, nec agros vastari extra patiamur: imperatorem ad numeros vocare, quicumque militari sunt aetate, & venire sane reliquos, in his vero etiam Philosophos quosdam, & Rhetoras, & Parasitos. Primo igitur illos exuamus. Oportet enim, qui armandi sunt,

ΠΑΡ. Ἵνα τοίνυν μὴ πάνυ θαυμάζῃς, μηδὲ τὸ πρᾶγμά σοι [b] δοκῇ χλεύης ἄξιον, φέρε προϋπωσώμεθα ταῖς ἡμῖν αὐτοῖς, ἠγγέλθαι μὲ αἰφνίδιον εἰς τὴν χώραν ἐμβεβληκέναι πολεμίους, εἶναι δὲ ἀνάγκην ἐπεξιέναι, καὶ μὴ περιορᾶν ἔξω δῃουμένην τὴν γῆν· τὸν στρατηγὸν δὲ παραγγέλλειν ἅπαντας εἰς τὸν κατάλογον τοὺς ἐν ἡλικίᾳ, καὶ δὴ [c] χωρεῖν τοὺς ἄλλους, ἐν δὲ δὴ τούτοις, φιλοσόφους τινὰς, καὶ ῥήτορας, καὶ παρασίτους. πρῶτον τοίνυν ἀποδύσωμεν αὐτούς, ἀνάγκη γὰρ τοὺς μέλλοντας ὁπλίζεσθαι, γυμνοῦσθαι πρότερον. θεῶν

[b] Δοκῇ] Δοκεῖ male *Fl.* [c] Χωρεῖν] Χορεῖν male *F.* & *V2.*

Ibid. Εὐριπίδης — παρασιτεῖ] Hoc abunde *Suid.* & *Gell.* L. XV. *G.C.*

Εὐριπίδης] Huc adduci Euripidem nulli mirum videbitur, cui viri & vita & studium perspecta sint. *M.du S.*

52. Ἀνάξαρχος] Legendus *Laërtius*. *G.C.*

56. Φιλοσόφους μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν, παρασ. σπουδ.] Forte an φιλοσόφους μὲν ἔν, ὥσπερ ἦν, ὑποχών, παρασ. σπ. Nisi accipi Lucianus voluit, ὥσπερ ἦν, *ut erat*, pro, *ut est*, sive ὥσπερ ἐστὶν, sive, *ut res se habet*. *Th.M.*

Φιλοσόφους μὲν ἔν ὥσπερ ἦν, παρασιτίᾳ σπουδάσαντας ἔδειξα] Tentat hic aliquid *Marcilius* pag. 255. edit. Amst. Sed, ut & ipse postea innuit, id vult Parasitus; *Ostendi ergo Philosophos, ut plane se res habuit, parasiticae operam dedisse*. Quasi dicat; id quod de Philosophis commemoravi, Aristippo, Platone, Aristoxeno, quorum alii aliorum potentiorum mensas frequentarunt, vere fuit παρασιτεῖν. idque ita esse, demonstravi. *F.F.*

Ibid. Ὥσπερ ἦν] I. e. ἔφλω. Cui ignota illa Platonica ἦν δ' ἐγὼ, ἢ δ' ὅς; possis etiam ὥσπερ ἦν interpretari, *quantum licuit, quantum poterant*, ut indicetur, non pari successu parasitatos esse Philosophos, sed pro suo quemque ingenio & facultate. *F.M.G.*

Ibid. Παρασιτίᾳ] *Fr.* & *P.* παρασιτεῖν. *Ven.* 2. περὶ παρασιτίαν. Suspicor scriptum fuisse παρασιτιῶν, vel παρασιτεῖν, ut c. 31. ubi etiam cum σπουδάζω conjunctum vides; ut opponatur τῇ φιλοσοφίᾳ ἐθελοπαιδεῖν, quod mox sequitur. *M.du S.*

Παρασιτίᾳ] Haud adeo leve est animadvertisse hoccine cum puncto subscripto sit legendum, nec ne? Nam si qui studio id omisere, possent credi παρασιτίαν, neutr. plur. dare voluisse (si modo inveniatur adjective) nam σπουδάζω etiam accus. jungitur. Sed in hac varietate praetuli id quod planum & usitatum est. *F.F.R.*

75. Μάλιστα χρησιμώτατοι] Superlativus duplex. Articulum addit *Aelian* XIII. 2. pr. ἀνοσιώτατος δὲ ἀνθρώπων τὰ μάλιστα. *F.F.R.*

86. Περιορᾶν ἔξω] Subaudi τὴν πόλιν. *F.G.*

θεῶ δὴ τὼς ἄνδρας, ὦ γενναῖε, καθ' ἕκαστον, καὶ δοκίμαζε τὰ σώματα· τὼς μὲν τοίνυν αὐτῶν ἔνδο ἐνδείας ἴδοις ἂν λεπτὼς καὶ ὠχρὼς περιχότας, ὥσπερ ἤδη τραυματίας παρειμένους. ἀγῶνα μὲν γὰρ, καὶ μάχην σταδιαίαν, καὶ ὠθισμὸν, καὶ κόνιν, καὶ τραύματα, μὴ γελοῖον ἢ λέγειν, δύνασθαι φέρειν ἀνθρώπους ὥσπερ ἐκείνους τινὸς δεομένους ἀναλήψεως;

Ἆθρει δὲ πάλιν μελαβὰς τὸν παράσιτον, ὁποῖός τις φαίνεται. ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον πολὺς, καὶ τὸ χρῶμα ἡδὺς, οὐ μέλας δὲ, οὐδὲ λευκὸς (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ, τὸ δὲ δούλῳ προσέοικεν) ἔπειτα θυμοειδὴς, δεινὸν βλέπων, ὁποῖον ἡμεῖς, μέγα καὶ ὕφαιμον. οὐ γὰρ καλὸν δεδοικότα καὶ θῆλυν ὀφθαλμὸν εἰς πόλεμον φέρειν. ἆρ' οὐχ ὁ τοιοῦτος καλὸς μὲν γένοιτ' ἂν, καὶ ζῶν ὁπλίτης, καλὸς δὲ [a] καὶ εἰ ἀποθάνοι καλῶς;

Ἀλλὰ [b] τί δεῖ ταῦτα εἰκάζειν ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα; ἁπλῶς γὰρ εἰπεῖν, ἐν πολέμῳ τῶν πώποτε ῥητόρων, ἢ φιλοσόφων, οἱ μὲν οὐδὲ ὅλως ὑπέμειναν ἔξω

primum nudari. Inſpice vero viros, o bone, ſingulatim, & proba corpora. Quosdam igitur illorum prae indigentia videbis tenues & pallidos horridosque, quaſi jam ſaucios *in acie* relictos. Certamen quidem, & pugnam ſtatariam, & impreſſionem, & pulverem, & vulnera, nonne ridiculum fuerit dicere, perferre poſſe homines, quales illi ſunt, re quadam indigentes?

41. Vide autem contra *in alteram partem* transgreſſus Paraſitum, qualis appareat. Nonne iſte multum primo corporis habet, & colore eſt jucundo, neque niger neque albus, quorum alterum mulieri, ſervo alterum convenit. Deinde animoſus, vultu, ut nos, minaci, & ſanguine repleto: non enim honeſtum eſt oculum timidum & effeminatum ferre in pugnam. *Nonne talis* & pulcher fuerit dum vivet *miles*, & pulcher, ſi pulchre moriatur?

42. Sed quid opus eſt conjecturis iſta effingere, cum ipſarum rerum habeamus exempla? Ut enim ſimpliciter dicam, in bello, quicunque usquam fuerunt Rhetores vel Philoſophi, parum extra muros pro-gre-

a Καὶ εἰ] Εἰ καὶ *Fl.* b Τί δεῖ] Reſtitut. ex *J.* & *V2.* Τί δὴ cett. male.

4. Ἆρ' οὐχ ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον] Ἄπαγε, καταράτε. οἰνοποσίας ⊖ μεθυ τοὺς ὀφθαλμοὺς * διεφθορὼς ⊖ κρεώδης ἐκκεκραγὼς, δόξει θυμοειδής τις εἶναι· οὐ μὴν τοι ⊖ ἔσαι, ἀλλὰ παράφρων ⊖ παράφορ⊖ κατὰ τοὺς λυσσώδεις τῶν κυνῶν. ὃς ⊖ ἀφ' ὑπερβολῆς κατακεφορτίζ⊖ ⊖ καταρρωνεύσ⊖ τὴν γαστέρα — οὐδὲν γενναῖον οἵ⊖ τε διδιῖχθαι, ἀλλὰ ⊖ ὑπὸ τῶν πρώτων τῶν πολέμου βαλὼν φροῦδ⊖ ἂν γένοιτο, οὐδὲ τὸ βραχύτατον ὑπομείνας τολμητέον. οὐ μὲν Σωκράτης — ὅτ⊖ τὸν ἐπὶ Δηλίῳ — ἀλλ' αὐτός τι ἀ — ὧν κατειλήμμεθα — καὶ ἄλλως ὑπερφέρων τῇ μάχης καὶ ἀφοσιώζων, λεπτός τι ⊖ ὠχρὸς ⊖ σκιλετώδης, ὅτι φιλόσοφ⊖. Sic Cod. V. admodum, ut vides, mancus.

* Διεφθορὼς] Διαφθείρεσι editum ante, & κρεώδης omiſſum. Octo autem locis hoc unum ſcholion ex V. correxit *Solan.* quae jam non enumerabo, quia jam ſic eſt ut Cod. exhibet, nec variae Lectt. Mſſ. fuere. *J.F.R.*

99. Μὴ γελοῖον] Subaudi τὸ ὁρᾶν, aut ſimile quid, ὁρᾶν μὴ γελοῖον ἢ λέγειν videtur. *F.G.*

Μὴ γελοῖον] Si cum *S.* interrogandi ſignum addas, quod feci, μὴ interrogativum non deſiderabit eam ellipſin, quae in prohibendi formulis ὅπως μὴ, locum habet. At jubet μὴ acui *Budaeus*, quando interrogantis eſt. Verum non obſervatur hoc in Luciani aliorumve Auctorum Edd. Ita in Ep. *Pauli ad Rom.* IX. 14. ſcribitur Μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; interrogative. *Ariſtoph.* Plut. Μὴ τἀγαθά; *Aelian.* XII. 22. f. μὴ τοῦτον Ἡρακλῆν ἡμῖν ἕτερον ἴσπειρας; at indicativum amat, quando ſimpliciter interrogat. Ideoque cum *Gujeto* elliptice exponere poterit, cui libuerit; ſenſu tamen eodem redeunte. *J.F.R.*

6. Οὐδὲ λοῦκος (τὸ μὲν γὰρ γυναικὶ] Vide *Iſaacum Caſaubonum* ad hæc verba *Theocriti* Idyll. 16. ἢ θῆλυν ἀπὸ χροιᾶς Κύκνον ἔγνω. *J.B.*

8. Ὁποῖον ἡμεῖς] Sic *Ter.* Eun. II. Sc. II. 10. & ſeqq. *Viden' me*, &c. Parodiam ex Tragico eſſe quae ſequuntur verba exiſtimo. *M. du S.*

13. Ἀλλὰ τί δὴ ταῦτα εἰκάζειν, ἔχοντας αὐτῶν παραδείγματα] Unde pendet εἰκάζειν? ſcribe ex Mſſ. ἀλλὰ τι δεῖ ταῦτα εἰκάζειν; ſed *quid opus eſt iſta comparare?* *J.G.G.*

Ibid. Δεῖ] *Ven.* utraque. In reliquis Impr. δὴ, mendoſe. *M. du S.*

17. Εἰ

gredi non ſunt auſi ; ſi vero quis etiam coactus in aciem prodiit, hunc ajo ordinibus deſertis refugiſſe. TYCH. Ut mira omnia, & mediocre nihil promittis! PAR. Tamen dico. E Rhetoribus ergo Iſocrates tantum abeſt, ut in praelium progreſſus unquam ſit, ut neque in tribunal eſcenderit prae timiditate ; opinor neque vocem illi ob id ipſum ſuppeditaſſe. Quid porro? Nonne Demades, & Aeſchines, & Philocrates prae metu, denunciato ſtatim Philippi bello, & patriam & ſe Philippo prodiderunt, manſeruntque Athenis ſic, ut ſemper rem publicam ad illius voluntatem tractarent. Itaque ſi quis etiam Athenienſis alius in illis partibus militaret, ipſe quoque inter ipſorum erat amicos. At Hyperides, & Demoſthenes, & Lycurgus, qui fortiores videbantur, quique in concionibus tumultus ſemper ciebant, male dicebantque Philippo, quod tandem egregium facinus in bello contra ipſum patrarunt? Ac Hyperides quidem & Lycurgus non exierunt, quin ne caput quidem exſerere ultra muros auſi ſunt, ſed poſt moenia deſidentῇ τείχους προελθεῖν. εἰ δέ τις ᾗ ἀναγκασθεὶς [c] παρετάξαλο, φημὶ τοῦτον λείψαντα [11] τάξιν ὑποφρέφειν. ΤΥΧ. Ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ ὐδὲν [d] ὑπιαχνῇ μέτριον. ΠΑΡ. [e] Λέγω δὲ ὅμως. τῶ μὲν τοίνυν ῥητόρων. Ἰσοκράτης οὐχ ὅπως εἰς πόλεμον ἐξῆλθέ πολε, ἀλλ' οὐδ' ὅτι δικαστήριον ἀνέβη, διὰ δειλίαν, οἶμαι, ὅτι οὐδὲ [11] φωνὴν διὰ τοῦτο εἶχε. τί ἔτι; οὐχὶ Δημάδης μὲ, ᾗ Αἰσχίνης, ᾗ Φιλοκράτης, ὡσὸ δέος εὐθὺς τῇ καλαγγελίᾳ τῷ Φιλίππυ πολέμυ, [11] πόλιν προδόσαν ᾗ σφᾶς αὐτοὺς τῷ Φιλίππῳ, ᾗ διετέλεσαν Ἀθήνησιν ἀεὶ τὰ ἐκείνυ πολιλευόμενοι, ὡς εἴγε τις ᾗ [f] ἄλλ Ἀθηναῖ [g] κατ' αὐτὰ ἐπολέμ, κἀκεῖν ἐν αὐτοῖς ἦν φίλ. ὁ Ὑπερίδης δὲ, ᾗ Δημοσθένης, ᾗ Λυκοῦργ, οἵ γε δοκοῦντες [h] ἀνδρειότεροι, κὰν ταῖς ἐκκλησίαις ἀεὶ θορυβοῦντες ᾗ λοιδορύμενοι τῷ Φιλίππῳ, τί πολε ἀπειργάσανλο γενναῖον ἐν τῷ πρὸς αὐτὸν πολέμῳ; ᾗ Ὑπερίδης μὲ ᾗ Λυκοῦργ οὐδ' ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐδὲ ὅλως ἐτόλμησαν μικρὸν ἔξω παρακύψαι τῆς πυλῶν, ἀλλ'

c Παριτάξαλο] Recepi ex *J. V2.* G. & marg. *A1.* Παρεδέξαλο cett. d Ὑπιχνῇ] Ὑπιχνεῖ *Fl.* & marg. *A1W.* e Λέγω] Λέγε marg. *A1.* ſublata perſona ΠΑΡ. & poſt ὅμως collocata. f Ἄλλ] Ἄλλως *V2.* male. g Κατ' αὐτὰ] Καὶ ταῦτα *Fl.* h Ἀνδρειότεροι] Recte quaedam. Aliae ἀνδριότεροι.

18. Λιίψαντα τὴν τάξιν] Εἰς Δημοσθένλυ αἰνίττε, τοῦτο † παθόιτα. *V.* Ἴσως δὲ εἰς Σωκράτλυ addunt C.

* Παθόιτα] Recte pro eo quod *fecit* & quod illi *accidit*. Sic *Liban.* Ep. 731. f. aliique paſſim. Vid. not. *Hemſterh.* ad *Prometh.* p. 36. T. I. *J. F. R.*

17. Εἰ δέ τις &c.] Dicit nullum Rhetorem aut Philoſophum belli tempore ſuſtinere in campum deſcendere, & extra muros prodire. εἰ δέ τις παρεδέξαλο, φημὶ τοῦτον λείψαλα τὴν τάξιν ὑποφρέφειν. *Quod ſi quis coactus id ſuſcepit, hunc deſerta acie abſceſſiſſe dico.* Sed quid ſuſcepit? *prodire in campum?* Sed vix Graecos ſic loqui exiſtimem. Mſ. belliſſime παριτάξατο. *Si quis vero in acie cogetur ſtare.* παρατάτλοζ eſt *inſtrui in acie.* *J. G. G.*

18. Παριτάξαλο] Sic *Ven.* utraque. In reliquis παρεδέξατο. *M. du S.*

21. ΠΑΡ. Λέγω δὲ ὅμως] Nullus dubito quin haec ita refingenda ſint, ut exhibet margo *Ald. Weſſel.* ΤΥΧ. ὡς θαυμάσια πάντα, ᾗ οὐδὲν ὑπιαχνῇ μέτριον· λέγε δὲ ὅμως. ΠΑΡ. τῶ μὲν &c. Sentiet qui vel mediocri cum attentione perlegerit. *J. F. R.*

22. Ἰσοκράτης] Et alii, quos poſtea nominat, aetate eadem vivebant Athenis. Lege *Cic.* de clar. Orator. *Quintil.* L. I. *Plut.* in Phocion. *G. C.*

24. Φωνὴν] Locus ſubobſcurus mihique ſuſpectus. Utut ſit, ἰσχνόφωνον fuiſſe tradit *Plut.* in X. Rhet. *M. du S.*

25. Δημάδης] Meminit & infra Δημοσθ. c. 15. *M. du S.*

30. Ὡς εἴγε τις] Sic Interpres legiſſe videtur : ὥς' εἴγέ τις. *F. G.*

Ὡς εἴγε — κατ' αὐτὰ] *Fl.* ὡς — ᾗ ταῦτα. Neutrum placet, alludere credo ad locum aliquem Orationum Demoſthenis, abſque quo fruſtra ſit qui medicinam huic facere velit. *M. du S.*

31. Κατ' αὐτὰ] Κατὰ τ'αυτά. *F. G.*

32. Ἐν αὐτοῖς] Ἂν αὐτοῖς. *F. G.*

34. Ἀνδρειότεροι] Sic recte ſcribunt *Ven.* 2. *S.* & *A.* Reliquae ἀνδριότεροι. *M. du S.*

ἀλλ' ἐντειχίδιοι κάθηνται παρ' αὐτοῖς, ἤδη40otes, domi ſuae jam obſeſſi, ſententiolas
πολιορκούμενοι, γνωμίδια καὶ προβουλευμάτια συνιθέντες. ὁ δὲ δὴ κορυφαῖος αὐτοῖς, ὁ ταυτὶ λέγων ἐν ταῖς ἐκκλησίαις συνεχῶς· Φίλιππος γάρ ὁ Μακεδόνων ὄλεθρος, ὅθεν οὐδὲ ἀνδράποδον πρίασθαί τις πώποτε, τολμήσας προελθεῖν εἰς τὴν Βοιωτίαν, πρὶν ἢ ξυμμίξαι τὰ στρατόπεδα, καὶ ξυμβαλεῖν εἰς χεῖρας, ῥίψας τὴν ἀσπίδα ἔφευγεν. ἢ οὐδέπω ταῦτα πρότερον διήκουσας οὐδενός, πάνυ γνώριμα ὄντα, οὐχ ὅπως Ἀθηναίοις, ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν.

quasdam & conſultatiunculas componebant. Sed princeps illorum, qui iſta perpetuo dictitaret in concionibus, *Philippus illo Macedonum pernicies, a quo neque ſervulum quis emat*; progredi auſus in Boeotiam ante quam committerentur acies, & ventum ad manus eſſet, abjecto clypeo fugit. An nunquam iſta prius a quoquam audiſti, quae ſint notiſſima non dico Athenienſibus, ſed Thracibus ac Scythis, unde purgamentum illud fuit?

ΤΥΧ. Ἐπίσταμαι ταῦτα. ἀλλ' ἦτοι μὲ ῥήτορες, καὶ λόγους λέγειν ἠσκηκότες, ἀρετὴν δὲ οὔ. τί δὲ περὶ τῶν φιλοσόφων λέ-

43. TYCH. Novi iſta. Sed hi Rhetores, & verbis faciendis exercitati, ad virtutem non item. Quid vero ais de Philoſophis?

40. Ἐντειχίδιοι] Ἐντὸς τοῦ τείχους. G.

55. Ἀλλὰ Θραξὶ καὶ Σκύθαις] Περὶ Δημοσθένους * λέγω, Σκυθίδου γὰρ ἦν. V.

* Λέγω] Hoc verbo hiatum Edd. implevit *Solan.* adſcripſitque addendum etiam υἱὸς, quod tamen etiam deeſſe fatetur in C.

42. Κορυφαῖος] Demoſthenes. F.G.

44. Φίλιππος] *Hartung.* 663. Sed apud *Dem.* p. m. 70. B. eſt ὄλεθρος Μακεδών. M. du S.

Ibid. Ὅθεν] E Macedonia ſcil. F.G.

48. Ῥίψας τὴν ἀσπίδα] Demoſthenes clypeo ſuo literis aureis inſcripſerat: ἀγαθῇ τύχῃ, attamen cum ad pugnam ventum eſſet, abjecto clypeo aufugit, quod cum illi probro daretur, eluſit hoc verſiculo:

Ἀνὴρ δὲ φεύγων καὶ πάλιν μαχήσεται.

Cetera hujus Dialogi deſumta ſunt ex *Iliad.* & *Odyſſea.* G.C.

Ῥίψας] Ipſe Demoſthenes docet, ſibi λειποταξίου γραφὴν ab inimicis impactam; p. m. 378. & ibid. paſſim. M. du S.

51. Θραξὶ] De Philippo an Demoſthene dicatur hoc κάθαρμα, dubium videri poteſt: de Demoſthene dictum cur ſtatuam, ex *Plutarchi* loco diſces, quem ad Ἔνυπν. c. 7. deſcripſi. Videbis ei ab Æſchine objectum, quod ex Barbara natus eſſet. M. du S.

Ibid. Καὶ Σκύθαις, ὅθεν ἐκεῖνο τὸ κάθαρμα ἦν] An oriundus e Thracia aut Scythia? Sed teſte *Suida* Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ ἦν Παιανιεύς. Idem *Suidas* mentionem facit Demoſthenis Thracis Grammatici. An utrumque confudit Lucianus, ſeu potius paraſitus? F.G.

59. Καλλατριζοῦσιν τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Sic apud *Diog. Laërt.* in Stilpo. J.B.

Καλλατριζοῦσιν τὸ τῆς ἀρετῆς ὄνομα] Conf. *Gall.* c. 11. Similem phraſin vid. apud *Diog. Laërt.* Stilpone. M. du S.

66. Πλάτων] Reliqui an viderint neſcio, certe Platonem tradunt ter militaſſe. Vid. *Diog. Laërt.* III. p. 72. A. M. du S.

67. Αἰχίνης] Conf. ſupra *Imag.* c. 17. M. du S.

68. Ὁμιλοῦσι] Sic ſupra *Aſin.* c. 37. αὐλητὴς ὁμιλῶν. M. du S.

69. Μόνος δὲ ταλαιπώρησας] Locus claſſicus de militia Socratis in *Platonis* Apol. p. m. 363. F. ὅτε μοὶ δοκῶ μοι οἱ ἄρχοντες ἔνταῦθον, ἐς ὑμεῖς εἵλεσθε ἄρχειν μοι, καὶ ἐν Ποτειδαίᾳ, καὶ ἐν Ἀμφιπόλει, καὶ ἐπὶ Δηλίῳ, τότε μὲ ὥσπερ καὶ ἄλλος τις, ἐκινδύνευον ἀποθνῄσκειν κ. τ. λ. Sed hanc militiam non minus quam Lucianus deridet, & mendacii Platonem accuſat *Athenaeus* V, 15. praeclare ille quidem refutatus a *Caſaubono*: add. *Perizon.* ad *Aelian.* V. H. 3, 17. Etiam *Plutarchus* in Alcib. p. 355. *H. Steph.* ſine ulla dubitatione fortitudinem illius, & ſervatum in praelio Alcibiadem, translatumque in eundem praemium, commemorat. Add. *Menag.* ad *Diog. Laërt.* 2, 22. ſeq. Aut hiſtorica fides nulla eſt, aut vir fortis in bello etiam fuit Socrates. J.M.G.

Ibid. Ἐν τῇ πόλει] Legendum omnino videtur, εἰς τὴν Ἀμφίπολιν. Vid. *Suidam.* Τὸ μάχῃ gloſſema eſt. F.G.

Εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην &c.] Mirum eſt neque Interpretem neque Commentatorem hunc locum emendaſſe, at mendum eſt, & manifeſtum: emendatio vero in proclivi. Quid enim eſt τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην? Quaenam fuit ea pugna in urbe facta, in qua Socrates affuit? & quis Deorum Parnethen montem a Boeotiae fini-

ſophis? neque enim ſane habes, quod hos, quemadmodum illos, accuſes. PAR. Hi rurſus, Tychiade, de fortitudine diſputantes quotidie, & virtutis nomen conterentes, multo etiam timidiores oratoribus apparebunt mollioresque. Conſidera vero ita. Primo non eſt, qui nominare queat Philoſophum in praelio mortuum. Aut enim plane non militarunt, aut, ſi militarunt, fugerunt omnes. Antiſthenes quidem & Diogenes, & Crates, & Zeno, & Plato, & Aeſchines, & Ariſtoteles, & omnis illa turba, ne viderunt quidem aciem. Solus vero auſus progredi in pugnam ſapiens illorum Socrates,

γεις; ἐ γὰ δὴ τέτες ὥσωῤ ἐκείνες ἔχεις αἰτιᾶαθ. ΠΑΡ. Οὗτοι πάλιν, ὦ Τυχιάδη, οἱ πεὶ τ ἀνδρίας ὁσημέραι ἀμφιλεγόμενοι, ἐ καλατρίβονλες τὸ τ ἀρετῆς ὄνομα, πολλῷ μᾶλλον τ ῥητόρων φανήσ) δειλότεροι, καὶ μαλακώτεροι. σκόπ ἀὴ ἕτως πρῶτον μὲ, ὃν ἔστιν [a] ὅστις εἰπεῖν ἔχοι Φιλόσοφον ἐν πολέμῳ τελευτηκότα. ἤτοι γὰ ὅλως ἐ στρατεύσαντο, ἢ εἴωῤ ἐ στρατεύσαντο, πάντες ἔφυγον. Ἀντισθένης μὲ ὖν, καὶ Διογένης, καὶ Κράτης, καὶ Ζήνων, καὶ Πλάτων, καὶ Αἰσχίνης, καὶ Ἀριστοτέλης, καὶ πᾶς ὗτος ὁ ὄμιλος, ὕτε εἶδον πᾶ ταξιν, μόνος δὲ τολμήσας ἐξελθεῖν εἰς τ [b] ἐν τῇ πόλει μάχην ὁ σοφὸς αὐτῶν Σωκράτης,

φεύγ-

[a] Ὅστις εἰπεῖν] Εἰπεῖν ὅς τις *Fl.* [b] Ἐν τῇ πόλει] Nihil variant Edd. Ἐπὶ Δηλίῳ vult *Palm.*

finibus in Athenas ipſas tranſportaverat? Lege, lege meo periculo, τὴν ἐπὶ Δηλίῳ μάχλω. Ea fuit, in qua Socrates ἠρίστευσε. Sed mira eſt hoc loco Interpretis confidentia ſimul & ignorantia, qui de ſuo addidit, *adverſus Lacedaemonios*. At ea pugna contra Boeotos facta fuit, & quod dicit inferius, ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ, ad eam pugnam non debet referri. Plures de ea pugna, & Socratis in ea ſtrenuitate loquuti ſunt, ſufficiet ad emendationis noſtrae confirmationem *Plutarch.* in Alcib. ἔτι δὲ τ ἐπὶ Δηλίῳ μάχης γενομένης, καὶ φευγόντων Ἀθηναίων, ἔχων ἵππον ὁ Ἀλκιβιάδης, τὸν δὲ Σωκράτες πεζὴ μετ' ὀλίγων ἀποχωροῦντ ἐ παρήλασεν ἰδών, &c. Vide & *Laërtium* in Socrate. Ceterum ex hoc loco, credo, *Ortelius* in ſuo Lexico imaginatus eſt urbem in Attica vel pagum, nomine Ταυρέα Παλαίστρα. Fuit enim in ipſa urbe Athenis is locus, & ipſe Taureas is fuit, cui Alcibiades colaphum inflixit, de choragio contra eum immodeſtius contendenti, ut ait idem *Plutarchus* in Alcibiade. Palaeſtrae erant loca in urbibus, ubi juvenes exercebantur ſub quodam exercitationum magiſtro. Sic apud *Theocr.* Idyll. 2. Simaetha Delphin Myndium ſuum amaſium arceſſit e Palaestra Timageti —— —— ἀλλὰ μολοῖσα

Τήμησον ποτὶ τὰν Τιμαγήτοιο παλαίστραν.
Τηνεῖ γὰ φοιτᾷ, τηνεῖ δὲ οἱ ἄδυ καθῆσθαι.

J. P. a G.

Ἐν τῇ πόλει] Vid. *Xenoph.* p. 253. 32. & *Thucyd.* IV. 101. Expeditiones Socratis memorantur tres. (I.) *Amphipolitana*, anno tertio Ol. LXXXIX. (II.) *Potidaeenſis*, de qua *Plato* & *Plut.* diſerte; ἰσχυρᾶς δὲ γενομένης μάχης, ἠρισθεύσαν ἀμφότεροι. Alcibiades ſcilicet & Socrates. (III.) *Apud Delium*, de qua *Tullius* de Divin. I. Trium harum diſerte meminit in Apol. apud Platonem. Ed. *Baſ.* p. 11. f. *Athenaeus* tamen V. 15. negat unquam a Socrate pugnatum. Sed vide tu *Cauſauboni* Animadverſiones, in quibus Athenaei judicium hac in parte luculenter refellitur. *M. du S.*

Τὴν ἐν τῇ πόλει μάχλω] *Menagius* ad *Laërtii* l. c. ipſe quoque corruptum, ait h. l. & legi vult, τὴν Ἀμφιπόλεως (forte commodius τ. ἐν Ἀμφιπόλει) μάχλω. Et ſane favet ei Spartani militis mentio, quam cum hac fuga connectit Lucianus. Ad Delium vero non contra Spartanos, ſed contra Thebanos pugnatum, conſtat. Similis ratio poterat etiam impellere aliquem, ut pro ἐν τῇ πόλει ſuſpicetur legendum ἐν τῇ Ποτιδαίᾳ, ubi etiam cum Lacedaemoniis res fuit. Quin erat, cum ſervari ſuam libris, in quantum mihi conſtat, omnibus lectionem cuperem, & reſpici putarem ad fortiſſimum unum Socratis factum, cujus neſcio quomodo laudati modo illius patroni mentionem omiſere, relatum a *Diodoro Siculo* lib. XIV. p. 497. C. cum ſolus cum duobus familiaribus accurrit, ad eripiendum triginta Tyrannis Theramenem. Conveniebant verba ἐν τῇ πόλει· res gerenda erat contra praeſidium Spartanorum: intelligi poterat fuga in Taureae palaeſtram. Sed rebellis eſt Parnes, quem montem intra Athenas conſpici potuiſſe, apparet ex *Ariſtoph.* Νεφ. 322. & his, quae copioſe *Meurſ.* Rel. Attic. c. 9. Sed XII. millibus paſſuum ab urbe remotum fuiſſe medio inter hanc & Thebas ſpatio, oſtendit Doctiſſ. *Waſſ.* in Addend. ad *Thucyd.* IV, 97. Sed idem quoque Parnes extra dubitationem fere collocat *Palmerianam* emendationem. Nam diſerte Thucydides l. c. & *Plutarchus* de Daemon. Socr. p. m. 1032. pr. cum illa ad Delium contra Thebanos pugna fugae ὥσπερ τὴν Πάρνηθα mentionem conjungunt. Sed quid faciamus Palaeſtrae Taureae? Ponamus illam in via e Parnethe Athenas ducente. Quid ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ; viderit Paraſitus, h. e. Lucianus, qui cogitaſſe potuit duas alias pugnas, quibus interfuit Socrates. *J. M. G.*

Φεύγων ἐκεῖθεν ἀπὸ τῆς Πάρνηθος, εἰς τὴν Ταυρέως παλαίστραν κατέφυγε· πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ τῶν μειρακυλλίων καθεζόμενον [a] ὡραΐζειν, καὶ σοφισμάτια [b] προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. ΤΥΧ. Ὦ γενναῖε, ταῦτα μὲν ἤδη κἀγὼ παρ' ἄλλων ἐπυθόμην, οὐ, μὰ Δία, σκώπτειν αὐτοὺς καὶ ὀνειδίζειν βουλομένων· ὥστε οὐδέν τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τῇ σεαυτοῦ τέχνῃ καταψευδεσθαι τῶν ἀνδρῶν.

'Αλλ' εἰ δοκεῖ, ἤδη φέρε καὶ σὺ τὸν παράσιτον ὁποῖός τίς ἐστιν ἐν τῷ πολέμῳ, καὶ λέγε, καὶ εἰ ὅλως λέγεται παράσιτός τις γενέσθαι τῶν παλαιῶν; ΠΑΡ. Καὶ μήν, ὦ Φιλότης, οὐδεὶς ἀνήκοος 'Ομήρου, οὐδ' ἂν πάμπαν ἰδιώτης τύχῃ, [c] ὅστις οὐκ ἴσθ' ὅτι παρὰ τοῖς

inde a Parnethe fugiens in Taureae se palaestram abdidit. Multo enim illi videbatur urbanius sedentem cum adolescentulis amatorias nugas garrire, & argutiolas objicere in quos incideret, quam cum viro Spartano pugnare. TYCH. Vir optime, ista jam ex aliis quoque audivi, non profecto irridere volentibus illos, aut maledictis incessere. Itaque non videris mihi quidquam tuae arti condonans contra illos mentiri.

44. Sed si videtur age jam & tu, Parasitus in bello qualem se praestet, dicito: & an omnino antiquorum quisquam Parasitus fuisse dicatur? PAR. Atqui nemo, amice, Homerum non audivit, etsi aliarum omnium rerum rudis sit, *nemo ergo est*,

a 'Ωραΐζειν] Sic Edd. 'Αορίζειν G. & marg. *Ait W.* 'Οαρίζειν vult *Graev.* b Προβάλλειν] Παραβάλλειν marg. *Al.* c Ὅστις] Sic *Fl. Bl. P.* aliaeque. Ὅς *J.*

71. Φεύγων ἐκεῖθεν] Μὴ συκοφάντει, κατάραλε· ἔχ ἔτω γὰρ, ἀλλ' ἀρισεύων διετέλει. *V.*

72. Ταυρέως παλαίστραν] De qua vid. *Plat.* in Charmide statim ab initio 235. C. *M. du S.*

Ibid. Παλὺ γὰρ αὐτῷ &c.] De Socrate, cum ex proelio in palaestram aufugisset, πολὺ γὰρ αὐτῷ ἀστειότερον ἐδόκει μετὰ μειρακυλλίων καθεζόμενον ὡραΐζειν, καὶ σοφίσματα προβάλλειν τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἢ ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ μάχεσθαι. quae sic verterunt: *Ipsi multo urbanius videbatur, cum adolescentulis sedendo se ornare, & secum versantibus captiunculas proponere, quam cum Spartano viro pugnare.* Verum quis unquam audivit Socratem se ornasse, aut pueros ornari in palaestra, ubi nudi corpus exercebant? Vide sequentem dialogum de gymnasiis, ubi se non ornasse in iis, sed pulvere commaculasse dicuntur. Adde ὡραΐζειν non significare *se ornare*, ut volunt interpretes. Omnia sunt absurdissima. Cogitabam olim pro ὡραΐζειν legere παΐζειν, *ludere cum pueris*, nam sic & alibi locutus est. sed postea in Ms. deprehendi veram scripturam, in quo legitur ἀορίζειν, sed scribendum ὀαρίζειν, *garrire*. Est in hoc verbo aculeata figura, qua Socrati exprobat oblique παιδιασίαν. Nam ὀαρίζειν proprie dicitur de colloquio amatorio, *Homerus* Iliad. Z.

εὖτ' ἄρ' ἔμελλε
Στρέψασθ' οἰκ χάρης ὅθι ἧς ὀάριζε γυναικὸς,
quando jam erat
Digressurus e loco ubi cum sua colloquebatur uxore.

Et Iliad. X.

Τῷ ὀαριζόμην ἅτε παρθένος ἠϊθέος τε,
Παρθένος ἠϊθέος τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοισιν.
Cum hoc confabulari, ceu virgo adolescensque.
Virgo & adolescens confabulantur inter se.

Hinc ὀαριστὺς est blandus mulierum sermo, quibus capiunt animos virorum. Idem Poëta de cestu Veneris:

Ἔνθ' ἔνι μὲν φιλότης, ἐν δὲ ἵμερος, ἐν δὲ ὀαριστὺς
Πάρφασις.
Ibi est quidem amor, inest desiderium, insunt blanditiae
Illicientes.

Recte enim antiquus interpres ὀαριστὺς πάρφασις, conjungunt, & Etymologicum magnum exponit ὁμιλία φιλοσκωμμοσύνη, colloquium quod praeparat, hoc est animum ad amandum & consuescendum incitat. Idem: ὀαροὶ αἱ γυναῖκες, αἱ γαμεταὶ, οἱονεὶ ὁμοφροί τινες ἔσται, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ καὶ συνηρμόσθαι. ἐξ αὐτοῦ δὲ ὀαρίζειν λέγεται, τὸ τοὺς ἄνδρας γυναιξὶν ὁμιλεῖν. vide sequentia. Significat Lucianus Socratem in palaestra non de virtute disputasse cum ephebis, sed colloquia habuisse plena amoris, ac blanditiarum. *J. G. G.*

74. 'Ωραΐζειν] *Faire le beau.* F. G.

'Ωραΐζειν] Parum abest quin recipiam emendationem Cl. *Graevii.* Sed quia non satis certum, quid Lucianus reliquerit, abstinui; licet vulgata lectio minus placeat, prae illa: adscripserat etiam ὀαρίζειν *Gesnerus.* Et in versione eo adlusit. *J. F. R.*

75. 'Ανδρὶ Σπαρτιάτῃ] (Suspectum. Forte ἀνδρὶ σπαρτῷ. Thebani enim & Boeotii dicebantur σπαρτοὶ, i. e. *sati.*

ἐστ, qui nesciat, apud illum praestantissimos Heroum Parasitos esse. Nam & Nestor ille, cujus a lingua mellis instar defluebat oratio, ipsius Parasitus Regis fuit: & neque Achillem, qui cum videbatur tum erat & corpore praestantissimus & justissimus, neque Diomedem, neque Ajacem Agamemnon ita laudatque & admiratur, velut Nestorem. Neque enim Ajaces decem sibi contingere optat, neque decem Achilles: sed olim *ait* futurum fuisse ut caperetur Troja, si tales, qualis hic Parasitus, senex licet, milites decem habuisset. Idomeneum etiam Jove natum, Parasitum similiter dicit Agamemnonis.

αὐτῷ τὺς ἀρίστους τ̃ ἡρώων παρασίτους ὄντας. ὅ τε γὰρ Νέστωρ ἐκεῖνος, ἀπὸ τ̃ γλώττης ὥσπερ μέλι ὁ λόγος ἀπέρρει, αὐτ̃ τ̃ βασιλέως παράσιτος ἦν, καὶ ὅτε τ̃ Ἀχιλλέα, [d] ὅσπερ ἐδόκει τε καὶ ἦν τὸ σῶμα γενναιότατος, καὶ δικαιότατος, ὅτε τ̃ Διομήδην, ὅτε τ̃ Αἴαντα ὁ Ἀγαμέμνων οὕτως ἐπαινεῖ τε καὶ θαυμάζει, ὥσπερ τ̃ Νέστορα. οὐδὲ γὰρ δέκα Αἴαντας εὔχεται γενέσθαι αὐτῷ, ὅτε δέκα Ἀχιλλέας· πάλαι δ' ἂν ἑαλωκέναι τ̃ Τροίαν, εἰ τοιούτους ὁποῖος ἦν ὅτος ὁ παράσιτος, καίπερ γέρων ὤν, στρατιώτας εἶχε δέκα. καὶ τ̃ Ἰδομενέα τ̃ τ̃ Διὸς ἔγγονον, παράσιτον Ἀγαμέμνονος ὁμοίως λέγει.

45. TYCH. Ista quidem ipse etiam novi;

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν καὶ αὐτὸς ἐπίσταμαι. ὅπως

[d] Ὅσπερ] Sic *Fl. Ald. Fr. S.* Ὥσπερ *Bl. & 2. J. P. H.*

sati. Fabula nota. Vid. Nostrum Φιλοψ. c. 3.) *Kust.* Adde *Eur.* Ἰκ. (p. 330. A. 344. AB.) & Ἡρ. μ. (p. 719. A.) & Nostr. Ὀρχ. c. 41. Sed nihil muto. *M. du S.*

79. Ὥστε ἤδη τι] I. e. vera dicis, non calummiaris. *F.G.*

Ὥστε ἤδη τι μοι δοκεῖς χαριζόμενος τ̃ σαυτοῦ τύχ̃ καλλωπιεῖσθαι τ̃ ἀνδρῶν] Apparet quidem hæsisse in hoc loco Benedictum, dum quæ nimia attulit Opsopoeus, amputare conatur, sed dum expedire se ab ejus interpretatione penitus nequivit, nihilo magis lectorem adjuvit, quam fecerat prior, qui sic interpretatur, *quibus per Jovem nequaquam voluntas erat hæc illis illudendi gratia exprobrare, sicut tibi. Itaque parum gratia arti tuæ conciliare videris, tantos viros falsis contumeliis afficiendo.* Ex his omittens Benedictus illa *sicut tibi*, sequentia reddidit: *Itaque parum gratia arti tua conciliare videris contra viros hosce mentiendo.* At quæso quid est, quod in illis hic parasitus mentitur? Utique in præcedenti periodo testatur se hæc eadem audivisse ab viris bonis & fide dignis, nec ob ullam causam suspectis mendacii in istis hominibus. Hinc certe & in nostra periodo assentitur parasito, contra quam interpretes volunt. Nam manifeste Græcæ voces hunc sensum efficiunt, *ut adeo nihil mihi videaris, gratificans tua arti, in illis viris mentiri.* *J.G.*

82. Καὶ λέγε] Nihil varietatis invenio; mallem tamen hoc loco καὶ ejicere, cum Cl. *Gesnero*, qui in marg. notarat hoc forsan delendum. Nam nexus φέρε δὴ σὺ λέγε melior est, quam φέρε δὴ σὺ δὴ λέγε. Etsi de καὶ abundante jam ad nauseam commentati sumus antea. *J.F.R.*

85. Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου] Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμ. *Th. M.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμήρου] *Marcilius* hoc loco legit, Οὐδεὶς μὴ ἀνήκοος Ὁμήρου. At id admittendum negant sequentia. Sensus est simplex, *Atqui o amice, nemini, etsi vel maxime sit indoctus, usque adeo inauditus est Homerus, qui nesciat, Heroum etiam præstantissimos apud eum esse parasitos.* *J.J.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος] Mallem ἀνηκόως. *M. du S.*

Οὐδεὶς ἀνήκοος Ὁμ.] Minime probo *Marcil.* commaculationem, quæ forsan hinc orta, quod crederet duas negationes & hic negare, ideoque tertiam addendam. Sed non negant duæ negationes, quando μὴ vel οὐ præmittitur adjectivo cum α privativo; nam οὐκ ἀνάξιος Graecis aeque est *non indignus*, i. e. *dignus*, ac Latinis. *Ael.* V. H. IV. 18. Συρακούσιον ἄνδρα χαρίεντα, καὶ τ̃ Ὁμήρου μὴ ἀπαίδευτον. Et οὐκ ἀπαίδευτοι ἰατρικῆς. I. 7. pr. Ac passim apud quosvis, ita ut plura addere pudeat. *J.F.R.*

89. Νέστωρ] *Hom.* Il. A. 249. *M. du S.*

92. Ὅσπερ ἐδόκει] Ὥσπερ ἐδόκει. *Th. M. Solanus* contra, cum ὥσπερ legeretur in *J.* id in ὅσπερ mutavit, cui adsentior, etsi & alterum tolerabile: sed quia in ὅσπερ optimae Edd. consentiunt, eo facilius id praetuli. Aliud est paullo post, θαυμάζει ὥσπερ τ̃ Νέστορα. *J.F.R.*

96. Δύο Αἴαντας] *Hom.* Il. B. 371. *M. du S.*

1. Ἰδομενέα — παράσιτον] *Homer.* Il. Δ. 256. *M. du S.*

2. Ἔγγονον] Quamvis consentiant libri, & apud alios ita etiam scriptum saepissime reperiatur, legendum apud omnes ἔκγονον videtur. *M. du S.*

ὔπω γε μὴν δοκῶ μοι γιγνώσκειν, πῶς δὴ τὼ ἀνδρε τῷ Ἀγαμέμνονι παράσιτοι ἦσαν. ΠΑΡ. Ἀναμνήσθητι, ὦ γενναῖε, τὰ ἐπῶν ἐκείνων, ὥσπερ αὐτὸς ὁ Ἀγαμέμνων πρὸς τὸν Ἰδομενέα λέγει. ΤΥΧ. Ποίων; ΠΑΡ.

σὸν δὲ [a] πλέον δέπας αἰεὶ

Ἕστηχ' ὥσπερ ἐμοί, πιέειν ὅτε θυμὸς ἀνώγοι.

ἐνταῦθα γὰρ τὸ αἰεὶ πλέον δέπας εἴρηκεν, οὐχ ὅτι τὸ ποτήριον ἀεὶ πάντος πλῆρες ἑστήκει τῷ Ἰδομενεῖ, καὶ μαχομένῳ καὶ καθεύδοντι, ἀλλ' ὅτι αὐτῷ [b] δι' ὅλης τῆς βίου μόνῳ συνδειπνεῖν ὑπῆρχε τῷ βασιλεῖ, ἀλλ' [c] οὐχ ὥσπερ τοῖς λοιποῖς στρατιώταις πρὸς ἡμέρας τινὰς [d] προσκαλουμένοις. τὸν μὲν γὰρ Αἴαντα, ἐπεὶ καλῶς ἐμονομάχησε τῷ Ἕκτορι, εἰς Ἀγαμέμνονα δεῖον [e] ἄγον, φησὶ, κατὰ τιμὴν ἀξιωθέντα ὀψὲ τῆς παρὰ τῷ βασιλεῖ δείπνου· ὁ δὲ Ἰδομενεὺς, καὶ ὁ Νέστωρ, ὁσημέραι συνεδείπνουν τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτός φησι. Νέστωρ δὲ παράσιτός μοι δοκεῖ τὸν βασιλέων μάλιστα τεχνίτης καὶ ἀγαθὸς γενέσθαι. εἰ γὰρ ὅτι τοῦ Ἀγαμέμνονος ἄρξασθαι τὴν τέχνης, ἀλλὰ ἄνωθεν ὅτι Καινέως καὶ Ἐξαδίου· δοκεῖ δὲ οὐδὲ ἀναπαύσασθαι παρασιτῶν, εἰ μὴ [f] καὶ Ἀγαμέμνων ἀπέθανε. ΤΥΧ. Οὗτοσὶ μὲν γενναῖος ὁ παράσιτος. εἰ δὲ καὶ ἄλλους τινὰς οἶδα, πειρῶ λέγειν.

nondum tamen videor mihi intelligere; quomodo duo illi viri Parasiti Agamemnonis fuerint. PAR. Recordare, vir optime, versuum illorum, quos ipse Agamemnon dicit ad Idomeneum. TYCH. Quorum? PAR.

Tibi pocula semper
Plena stetere, velut mihi, si potare liberet.

Hic enim *plena semper pocula* dixit, non quo poculum perpetuo plenum steterit Idomeni, & pugnanti & dormienti; sed quod ipsi per totam vitam liceret soli coenare cum Rege, non ut reliquis militibus, qui certis modo quibusdam diebus vocarentur. Ajacem enim solitaria contra Hectorem pugna praeclare defunctum, *Ad divum, ait, Agamemnona ducunt*, honoris caussa coenae Regis adhibendum. Idomeneus vero atque Nestor coenabant cum Rege quotidie, ut ipse ait. Nestor vero Parasitus mihi videtur regum maxime artifex & bonus fuisse, nec enim coepisse artem in Agamemnone, sed superiori tempore in Caeneo & Hexadio: videtur autem nec desisse parasitari, nisi mortuo Agamemnone. TYCH. Hic quidem praeclarus Parasitus. Si vero alios etiam nosti, tenta dicere.

46. PAR.

a Πλέον] Edd. Luciani. Πλεῖον *Homer.* b Δι' ὅλης] Quaedam διόλου. c Οὐχ] Recte *Fl. P. B. Odo J.* d Προσκαλουμένοις] Sic *Fl. Ald.* B1. & 2. *H. P. S.* Καλουμένοις *J.* e Ἄγον] Sic *Fl.* & *Hom.* Ἄγων *Edd.* cett. f Καὶ] Non adest καὶ in *Fl.*

10. Πλεῖον] Ex *Homero* Il. Δ. 262. reposuimus pro πλέον. *M. du S.*

Πλέον] Verum est in *Homero* l. d. πλεῖον legi, ut versus mere spondaicus, Homero rarior, ibi postulat, ait enim: Δαιτρὸν πίνοντιν, σὸν δὲ πλεῖον δέπας αἰεί. Sed quia in hemistichio quod Lucianus profert, σὸν δὲ πλέον etiam versum, & magis fluentem facit, nihil mutavi; quia vel dedita opera sic potest scripsisse, vel memoriter. At quum *Homeri* adfectata spondaeorum dimensio studio etiam a poëta quaesita videri potest, ad lentam admirantis & rem magnam parantis pronuntiationem exhibendam, legere jam πλεῖον & hic poterit, cui id videtur tanti. *J. F. R.*

16. Δι' ὅλης] Ita *V2.* & *P.* scribunt, recte. In reliquis conjunctim scribitur διόλου, absurde. *M. du S.*

20. Εἰς Ἀγαμέμνονα] *Homer.* Il. H. 312. *M. du S.*

21. Ἄγον] Sic apud *Homerum* & in Ed. *Fl.* legitur; reliqua Lucianea sunt. *M. du S.*

24. Ὡς αὐτός φησι] Ubi hoc dicat *Homerus* nescio; certe Il. B. 405. vocat ad coenam Nestora & Idomeneum in primis. Sed ex verbis ipsis Agamemnonis ab eo supra allatis (Il. Δ. 262.) id elicit. Ast ex quibus eliciat Nestora etiam semper adfuisse Agamemnonis mensae, nescio. *M. du S.*

28. Ἐπὶ Καινέως] Locus *Homeri* unde hoc conjiciat, est Iliad. A. 264. *M. du S.*

39. Ἕκτορα] *Hom.* H. H. 278. *M. du S.*

41. Προὐσιάλαόν] *Iliad.* Π. 293. *M. du S.*

47. Σαρ-

46. PAR. Quid ergo, Tychiade, nonne etiam Parasitus Achillis fuit Patroclus, isque nec ullo Graecorum aliorum deterior, neque mente neque corpore, licet esset adhuc juvenis? Etenim nec ipso illum Achille deteriorem esse, ex operibus illius intelligere mihi videor. Hectorem enim perruptis portis, ad naves intra vallum pugnantem hic expulit, & navem Protesilai jam ardentem restinxit: licet vectores in ea essent non vilissimi, sed Ajax & Teucer Telamonis filii, miles alter egregius, alter sagittator: ac barbarorum quidem interfecit multos, in his vero etiam Sarpedonem Jovis filium, Parasitus Achillis: nec sicut alii mortuus est: cum ipsum Hectorem Achilles interfecerit solum solus, & ipsum Achillem Paris; Parasitum vero Deus, & homines duo. Moriensque voces edidit, non quales Hector fortissimus, qui Achillis genibus advolutus supplicavit, ut cadaver suum reddatur suis; sed quales convenit emittere Parasitum. TYCH. Quas ergo? PAR.

Viginti tales si me contra arma tulissent,

ΠΑΡ. Τί ἦν, ὦ Τυχιάδη, οὐχὶ καὶ Πάτροκλος τοῦ Ἀχιλλέως παράσιτος ἦν, καὶ ταῦτα οὐδενὸς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων φαυλότερος, οὔτε τὴν ψυχήν, οὔτε τὸ σῶμα, νεανίας ὤν; ἐγὼ γοῦν οὐδ' αὐτοῦ μοι δοκῶ τοῦ Ἀχιλλέως τεκμαίρεσθαι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ [g] χείρω εἶναι, τόν τε γοῦν Ἕκτορα ῥήξαντα τὰς πύλας, καὶ τοῖς ναυσὶν εἴσω μαχόμενον, ὅστις ἐξέσωσε, καὶ τὴν Πρωτεσιλάου ναῦν ἤδη καιομένην ἔσβεσε. καίτοι ἐπεβάτευον αὐτῆς οὐχ οἱ φαυλόταλοι, ἀλλ' οἱ τοῦ Τελαμῶνος Αἴας τε καὶ Τεῦκρος, ὁ μὲν ὁπλίτης ἀγαθός, ὁ δὲ τοξότης. καὶ πολλοὺς μὲν ἀπέκτεινε τῶν βαρβάρων, ἐν δὲ δὴ τούτοις καὶ Σαρπηδόνα τὸν τοῦ Διὸς υἱόν, ὁ παράσιτος τοῦ Ἀχιλλέως. καὶ ἀπέθανε δὲ οὐχὶ τοῖς ἄλλοις ὁμοίως, ἀλλ' αὐτὸν μὲν Ἕκτορα Ἀχιλλεὺς ἀπέκτεινεν, εἷς ἕνα, καὶ αὐτὸν Ἀχιλλέα Πάρις· τὸν δὲ παράσιτον θεὸς καὶ δύο ἄνθρωποι. καὶ τελευτῶν δὲ φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας ὁ γενναιότατος Ἕκτωρ προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως γόνατα, καὶ ἱκετεύων ὅπως ὁ νεκρὸς αὐτοῦ τοῖς οἰκείοις ἀποδοθῇ, ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. [h] ΤΥΧ. Τίνας δὴ ταύτας; ΠΑΡ.

Τοιοῦτοι δ' εἴτε μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν,

Πάν-

g Χείρω.] Χείροσα. *Fl.* h ΤΥΧ.] Aberat persona ΤΥΧ. & seq. ΠΑΡ. in Edd. Adjeci ex *Sensu*.

47. Σαρπηδόνα] *Iliad.* Π. 480. De sequentibus vid. etiam ead. *Il.* Π. 788. & 849. *M. du S.*

51. Θεὸς ἢ δύο ἄνθρωποι] Apollo, Hector, & ejus auriga, seu armiger. *F. G.*

52. Καὶ τελευτῶν &c.] Καὶ τελευτῶν δὲ (Πάτροκλος) φωνὰς ἀφῆκεν, οὐχ οἵας γενναιότατος Ἕκτωρ, προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέως. — ἀλλ' οἵας εἰκὸς ἀφεῖναι παράσιτον. ΤΥΧ. Τίνας ταύτας; ΠΑΡ. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ μοι εἰκοσιν ἀντεβόλησαν, &c. Sic puto hunc locum legendum, intextis personis, quae perperam exciderant. Ait Parasitus, Patroclum morientem non istiusmodi supplicem ad interfectores suos misisse vocem, qualem Hector, suppliciter orans Achillem, ut corpus suum cognatis traderetur; at misisse eam vocem, quae Parasito fuerit digna. Rogat Tychiades, quae demum ea vox fuerit? Respondet Parasitus id, quod ab eo moribundo prolatum fuisse, refert Homerus. *J. J.*

53. Ἕκτωρ προσπίπτων] *Hom.* Il. X. 337. *M. du S.*

Ibid. Προσπίπτων τὰ Ἀχιλλέα] In *Homero* est λίσσομαι, non προσπίπτων. Sed an & προσπίπτω cum accusativo construitur? An verborum ordo est mutandus? legendumque Ἕκτωρ προσπίπτων δ' ἱκετεύων τὰ Ἀχιλλέα; nam προσπίπτειν τινὶ cum dativo usitate dici, est notissimum. Non est quidquam immutandum, quum & *Eurip.* cum accusat. construat fere semper, ut *Hecub.* 339. Πρόσπιπτε δ' οἰκτρῶς τὸν δ' Ὀδυσσέως γόνυ. Ibid. 737. — πότερα προσπίσω γόνυ; deinde *Androm.* vs. 537. Τί μὲ προσπίπτεις, ἀλλαι πίτραι, Ἢ κῦμα λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Sic & προσπιτνοῦσ' ἐμὸν γόνυ idem Suppl. vs. 10. eadem ratione, i. e. ellipsi τὰ πρὸς. Nam ibid. vs. 43. πρὸς γόνυ πίπτουσα τὸ σὸν. Unum ex *Andromache* ejusdem locum protulit, non commonstravit, Scapula, quod tamen mirere, quia *Stephanus*, quem exscripsit, de hoc casu nihil. *J. F. R.*

58. Τοιοῦτοι δ' εἴπερ] *Hom.* Il. Π. 847. *M. du S.*

59. Ἂν]

Πάντες [a] ἂν αὐτόθ' ὅλοιλο, ἐμῷ ὑπὸ δουρὶ δαμέντες.

Unusquisque mea domitus jacuisset ab hasta.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲ ἱκανά. ὅτι δὲ μὴ φίλος, ἀλλὰ παράσιτος ἦν ὁ Πάτροκλος τῷ Ἀχιλλέως, πειρῶ λέγειν. ΠΑΡ. Αὐτὸν, ὦ Τυχιάδη, τὸν Πάτροκλον ὅτι παράσιτος ἦν, λέγοντά σοι παρέξομαι. ΤΥΧ. Θαυμαστὰ λέγεις. ΠΑΡ. Ἄκουε τοίνυν αὐτοῦ τῶν ἐπῶν·

Μὴ ἐμὰ σῶν ἀπάνευθε [b] τιθήμεναι ὀστέ', Ἀχιλλεῦ,
Ἀλλ' ὁμῶς ὡς ἐτράφημεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι.

καὶ πάλιν [c] ἀποβὰς,

[d] Καὶ νῦν με δεξάμενός, φησιν, ὁ Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως, καὶ σὸν θεράποντ' ὀνόμηνε,

τουτέστι παράσιτον εἶχεν. εἰ μὲ τοίνυν φίλον ἐβούλετο τὸν Πάτροκλον λέγειν, οὐκ ἂν αὐτὸν ὠνόμαζε θεράποντα· ἐλεύθερος γὰρ ἦν ὁ Πάτροκλος. τίνας τοίνυν λέγει θεράποντας,

47. TYCH. Sufficiunt ista. Ast, non amicum fuisse Patroclum, sed Parasitum, illud tenta dicere. PAR. Ipsum, Tychiade, Patroclum praebebo tibi, dicentem, se Parasitum fuisse. TYCH. Mira narras. PAR. Ipsa ergo audi verba:

Ne mea, Achille, tuis procul ossibus ossa reconde,
Verum una, ut vestris una fumus aedibus alti.

Et rursus, jam discedens,

Hic me susceptum, inquit, *Peleus*
Et studiose aluit, jussitque tibi esse ministrum:

hoc est, Parasitum. Si enim amicum voluisset dicere Patroclum, non nominasset Ministrum; liber enim erat Patroclus. Quos ergo vocat Ministros, nisi hos qui neque ser-

a Ἂν αὐτόθ'] Restitut. ex *Hom.* Πάντες κ' αὐτόθ' Edd. Luciani. b Τιθήμεναι] Recte *S.* & *Hom.* Τιθέμεναι Edd. cett. male. c Ἀποβὰς] Ὑποβὰς marg. *A*1. d Καὶ νῦν] Sic Edd. omn. Ἔνθα ex *Hom.* adlevit *Ges.*

59. Ἂν] Ex Homero restitui. nam antea legebatur κ' αὐτόθ'. *M. du S.*

68. Μὴ ἐμὰ] *Iliad.* Ψ. 83. *M. du S.*

Ibid. Τιθήμεναι] Ex Homero restituit hanc vocem *Benedictus* in *S.* In omnibus antea prave scriptum τιθέμεναι. Socrates apud Xenophontem Achillis *amicum* fuisse probat, non *amasium*; qua de re ad Ep. c. 32. B. *M. du S.*

73. Καὶ νῦν] Quid hoc sit nescio. *Hom.* l. c. vs. 89. ἔνθα. *M. du S.*

81. Μηριόνῃ τε Ἰδομ.] *Il.* N. 246. 295. *M. du S.*

84. Τὸν μὲ Ἰδομ.] Haud facile dixeris quem locum respiciat. In catalogo 152.— 8. Idomeneus δουρικλυτὸς tantum audit, Meriones autem ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. v. 158. Sed non θεράπων illic, adeoque a verbis parasiti nimium recedunt. Il. N. 246. θεράπων audit, & 255. ὁμοῖος ἀτάλαντος Ἄρηϊ, & mox cum addit, οἷος δὲ βροτολοιγὸς Ἄρης πολέμοιο μίτυσι τῷ δὲ Φόβος φίλος υἱὸς ἅμα κρατερὸς θ' ἁταρβὴς ἵσταται —— τοῖοι Μηριόνης τε θ' Ἰδομενῆος ἀγοὶ ἀνδρῶν Ἤισαν ἐς πόλεμον. Merionem videtur Martem facere, Idomeneum Phobum; illic enim saepius Marti assimilatur Meriones, Idomeneus eo quidem in loco nusquam; (328.) donec cum Ænea manum conferens (v. 500.) ἀτάλαντοι Ἄρηϊ dicuntur & ipse & Æneas. Saepius autem hoc elogio ab Homero ornatur Meriones quam Idomeneus, quod ansam huic scurrae dedit. *M. du S.*

88. Ἀριστογείτων] Atqui apud *Thucydidem* meritorius est Harmodius, non Aristogiton. VI. 54. Praeterea pauperem facit & plebejum contra Thucydidis mentem, qui de eo ita loquitur: γνωρίμου δὲ Ἁρμοδίου ὥρᾳ ἡλικίας λαμπροῦ, Ἀριστογείτων ἀνὴρ τῶν ἀστῶν μέσος πολίτης ἐρασὴς ὢν ἴσχυεν αὐτόν. In reliqua historia sequitur Lucianus receptam de iis opinionem. *Quod Thucydides* autem de statuis reticet, *minus* mirabuntur qui meminerint ex Pisistrato ortum; quam causam recte assignat ejus Scholiastes ad I. 20. Nobiles autem erant statuae. Rogante quodam, quodnam esset optimum aes? Ego, inquit Antipho, Athenienſe optimum judico, ex quo Harmodii & Aristogitonis statuae conflatae sunt apud *Philostr.* 900. *M. du S.*

89. Ὥσπερ Θεκυδίδης φησί] Quum Cl. *Hemsterh.* orae adleverit *Thucyd.* VII. p. 411. vs. 98. ibique *Dukerum* adiri posse commonuerit, pauca ex eo addere volui; sed omiserunt operae; vid. ergo Addenda. *J. F. R.*

94. Ἀφείλετο] Propter phrasews raritatem addidit Noster, lectionem hanc esse constantem; nam quum proprie *abripere aliquem* significet, & privationi bonorum & honorum plerumque jungatur, mirum videretur hic adjungi contrario. Sed quum velit *ereptum* civitatem e servitute, sensus erit minime incongruus.

Sic

servi essent, neque amici, nempe Parasitos? Qua ratione etiam Merionem Idomenei & ipsum Ministrum nominat: cum sic, puto, tum vocarentur Parasiti. Vide autem, quam hic etiam Idomeneum, Jovis qui filius esset, non dignetur vocare *Marti aequiparandum*, sed Merionem illius Parasitum.

48. Quid vero? Nonne & Aristogiton plebejus homo & pauper, ut ait Thucydides, Parasitus erat Harmodii? Quid vero? nonne idem etiam amator? Aequum enim est, ut Parasiti iidem etiam sint alentium se amatores. Hic igitur rursus Parasitus Athenarum urbem, tyrannide oppressam, vindicavit in libertatem. Et nunc stat aeneus in foro suo cum amasio. Hi ergo, viri fortissimi cum essent, fuere iidem Parasiti.

49. Tu vero qualem suspicaris in bello futurum Parasitum? Nonne primum talis pransus ibit in aciem, sicut etiam Ulysses aequum esse censet? Etenim quem in prae-

εἰ μήτε τὺς δάλυς, μήτε τὺς φίλυς· τὺς παρασίτυς δηλονότι; ἢ καὶ τ Μηριόνην τῦ Ἰδομενέως καὶ αὐτὸν θεράποντα ὀνομάζει. ὅτως, οἶμαι, καλυμμένων τότε τ παρασίτων. σκόπει δὲ ὅτι καὶ ἐνταῦθα τ μὲ Ἰδομενέα, Διὸς ὄντα υἱὸν, οὐκ ἀξιοῖ λέγειν [e] ἀτάλαντον Ἄρηϊ, Μηριόνην δὲ τ παράσιτον αὐτῦ.

Τί δὲ οὐχὶ καὶ Ἀριστογείτων δημοτικὸς ὢν, καὶ πένης, ὥσπερ Θουκυδίδης φησὶ, παράσιτος ἦν Ἁρμοδίου; τί δὲ; οὐχὶ καὶ ἐραστής; ὁπωσοῦν γὰρ οἱ παράσιτοι καὶ ἐρασταὶ τ τρεφόντων εἰσίν. ὅτος τοίνυν πάλιν ὁ παράσιτος τ Ἀθηναίων πόλιν τυραννουμένην εἰς ἐλευθερίαν [f] ἀφείλετο· καὶ νῦν ἕστηκε χαλκῆς ἐν τῇ ἀγορᾷ μετ τ παιδικῶν. ὅτοι μὲν δὴ, τοιοῦτοι ὄντες μάλα ἀγαθοὶ, παράσιτοι ἦσαν.

Σὺ δὲ δὴ ποῖόν τινα εἰκάζεις ἐν πολέμῳ τ παράσιτον; οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος χριστοποιησάμενος ἔξεισιν ὅπι τ παράταξιν, καθάπερ καὶ ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἂν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐσιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ἐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἂν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐσιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐσιάσειν, *ait se epulis excepturum.* Vadit Ulysses, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῦς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιούς
Σίτῳ & οἴνοιο· τὸ γὰρ μέν & ἐσι & ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ τρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμὴν & σίτοιο δυνήσε[ται] ἔντα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur est & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ὄντας, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ & ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* J.F.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F.G.

Οὐ γὰρ] (*Jensius* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula *si* post ἐσιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipsius vocalae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) Periz. ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. M.du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησιν] Primo illud ἐ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec

e Ἀτάλαντον] Ἀτάλαντος ora *AIW.* f Ἀφείλετο] Nil mutare Edd. addidit *M.du S.*

Sic *eripere ex periculo* signif. ap. *Aelian.* XI. 6. ἀφεῖλοντο ἕν αὐτὸν οἱ ἑταῖροι. J.F.R.

Ibid. Ἕστηκε χαλκοῦς] Sic *Lexiph.* c. XI. *De Gymn.* c. 17. Et χρυσοῦν σε στήσαιμεν *Alciphr.* I. Ep. 30. f. Alia simil. *Hemsterh.* ad *Tim.* §. 51. J.F.R.

98. Οὐχὶ πρῶτον μὲ &c.] Οὐχὶ πρῶτον μὲ ὁ τοιοῦτος (Παράσιτος) ἀριστοποιησάμενος ἔξεισιν ἐπὶ τὴν παράταξιν καθάπερ & ὁ Ὀδυσσεὺς ἀξιοῖ; ἐ γὰρ, ἀλλ' ὃν ἂν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἐσιάσει, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. Locus hic in posteriori parte paullum contortus, & forte male transpositus. Certe verus verborum ordo est, ἐ γὰρ ἀλλ' ὃν ἂν πολέμῳ μάχεσθαι, καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι, φησὶν ἐσιάσει. Interpres non satis fideliter hic egit. Verte, *Nonne autem is* (Parasitus) *primum pransus exit in aciem, quemadmodum & Ulysses censet? Etenim quem in bello pugnare, & quidem primo mane pugnare oporteat, epulis, ait, excipiet.* Forte scripsit quoque Noster φησὶν ἐσιάσειν, *ait se epulis excepturum.* Vadit Ulysses, ad quae respicit Parasitus, puto haec esse in Homeri Il. T. vs. 160.

Ἀλλὰ πάσασθαι ἄνωχθι θοῦς ἐπὶ νηυσὶν Ἀχαιούς
Σίτῳ & οἴνοιο· τὸ γὰρ μέν & ἐσι & ἀλκή.
Οὐ γὰρ ἀνὴρ τρόπαν ἦμαρ ἐς ἠέλιον καταδύντα
Ἀκμὴν & σίτοιο δυνήσε[ται] ἔντα μάχεσθαι.
Sed vesci jube velocibus in navibus Achivos
Pane & vino, hoc enim robur est & fortitudo.
Neque enim vir toto die usque ad solem occidentem
Expers cibi poterit contra pugnare.

Huc faciunt verba Scholiastae *Theocriti* ad I. vs. 51. οἱ μέλλοντες πολεμεῖν, πρωΐας ἔτι ὄντας, ὀλίγον τινὰ ἤσθιον ἄρτον, καὶ ἄκρατον οἶνον ἔπινον, ὡς θερμοὶ ὄντες, καὶ μὴ δειλιῶσιν, ὃ & ἀκρατισμὸν ἐκάλουν. *Pugnaturi, summo mane, parum panis comedebant, & meracum bibebant, quo calidi & minime meticulosi forent; quod & ἀκρατισμὸν appellarunt.* J.F.

1. Οὐ γὰρ, ἀλλ'] Id est, *non enim hoc solum faciet, sed etiam*, &c. Exempla quaerenda. F.G.

Οὐ γὰρ] (*Jensius* transponendo haec sananda putat; sed addenda tantum vocula *si* post ἐσιάσει, unde excidit, quia eaedem literae ipsius vocalae sunt simul illius verbi ultimae. Ita vero sensus erit: *Nonne ita est? Imo quem in bello pugnare ait Ulysses, eum excipiet prius epulis, etiamsi confestim a prima luce pugnare oporteat.*) Periz. ad Æl. V. H. VIII. 12. Vid. *Hom.* Il. T. 162. & 230. Sed perturbata hic adeo sunt omnia, ut vix aditus pateat ad emendationem. Lego tamen κ' ἂν pro καί. M.du S.

Οὐ γὰρ ἀλλ' — φησιν] Primo illud ἐ γὰρ ἀλλ' solo *Etenim* reddidi: ut hoc pariter & multis aliis locis recte factum ab interpretibus aliis. Nempe asseverationem quandam habet ista particularum conjunctio, quasi tu dicas, *Non est aliter; sed.* Et videtur haec

ἀλλ' ὃν ἐν πολέμῳ μάχεσθαί φησιν ἑτοίμους, [a] καὶ εὐθὺς ἅμα ἕω μάχεσθαι δέοι. καὶ ὃν ἄλλοι στρατιῶται χρόνον τινὰ δέοι ὁ μὲν τις ἀκριβῶς ἁρμόζεται τὸ κράνος, ὁ δὲ θωράκιον ἐνδύεται, ὁ δὲ αὐτὸ τὸ δεινὸν ἤδη περιπεύων τῷ πολέμῳ, τρέμει, [b] ὅτου δὲ ἐθέλει τότε μάλα φιλοφρόνως τῷ προσώπῳ, καὶ μετὰ τὴν ἔξοδον εὐθὺς ἐν πρώτοις ἀγωνίζεται. ὁ δὲ τρέφων αὐτὸν ἄπιθεν ἐπιτέτακται τῷ παρασίτῳ, κρύπτειν αὐτὸν ὥσπερ ὁ Αἴας τὸν Τεῦκρον ὑπὸ τῷ σάκει καλύπτει, καὶ τῶν βελῶν ἀφιεμένων, γυμνώσας ἑαυτὸν, τοῦτον σκέπει. βούλεται γὰρ ἐκεῖνον μᾶλλον σώζειν, ἢ ἑαυτόν.

Εἰ δὲ δὴ καὶ πέσοι τραυματίας ἐν πολέμῳ, οὐκ ἂν ἐπ' αὐτῷ δήπου ὅτε λοχαγὸς ὅτε στρατιώτης αἰσχυνθείη, μεγάλῳ τε ὄντι νεκρῷ, καὶ ὥσπερ ἐν συμποσίῳ καλῶς κατακειμένῳ· ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν τοιοῦτον παρακείμενον, ξηρὸν, ῥυπῶντα, μακρὸν πωγώνιον ἔχοντα, προτεθνηκότα τῆς μάχης, ἀθανῆ ἄνθρωπον. τίς οὐκ ἂν καταφρονήσειε ταύτης τῆς πόλεως, τοὺς [c] ὑποπτεύσας αὐτῆς οὕτω κακοδαίμονας ὁρῶν; τίς δὲ οὐκ ἂν εἰκάσαι [d] χλωροὺς καὶ κομήτας ὁρῶν ἀνθρωπίσκους κειμένους, τὴν πόλιν ἀπορουμένην συμμάχων, τοὺς ἐν τῇ εἰρήνῃ κακούργους ὁπλῦσαι τῷ πολέμῳ; τοιοῦτοι μὲν ἐν πολέμῳ πρὸς ῥήτορας καὶ φιλοσόφους εἰσὶν οἱ παράσιτοι.

lio pugnare jubet, eum etiam excipiet epulis, etsi statim a lucis exortu pugnandum sit. Quoque tempore milites alii praemetu, alius quidem accurate aptat galeam, thoracem induit alius, alius ipsa belli metuenda suspicans tremit: eo tempore hic noster hilari vultu cibum capit, & post egressionem in primis statim pugnam capessit: sed qui illum alit, altero stat ordine post Parasitum, quem ille ut Teucrum Ajax suo clypeo occultat, emissisque telis, suo nudato corpore, hunc tegit, quippe qui hunc potius quam se servare cupiat.

50. Si vero cadat etiam in praelio Parasitus, non sane illius *interfecti* neque ductorem ordinis, neque militem pudeat, *magni* nempe corporis, & sicut *in convivio* pulchre jacentis. Et operae pretium est juxta jacens videre Philosophi cadaver aridum, squalidum, longam habens barbulam, jam ante pugnam demortuum, imbecillum homuncionem. Quis non contemnat eam civitatem, propugnatores illius ita miseros si videat? Quis vero non conjiciat pallidos & comatos homuncione si jacentes videat, civitatem auxiliis egentem maleficos de carcere belli causa solvisse? Tales quidem in obello ad Philosophos & oratores *comparati* sunt Parasiti.

51. *In*

a Καὶ] Forsan Κἂν. conjiciebat *Gujet.* etiam *Gesn.* Nil mut. Edd. d Χλωροὺς] Χλοροὺς male *H1.* & 2. b Οὗτῳ δὴ] Οὗτός δὴ emendat *Gesn.* c Ὑποπτεύσας]

20. Ὡς ἄξιόν γε] Εἰρωνεία. *V.*

supplendi ratio commodior breviorque illa altera, quam scrupulosa nimis diligentia ex ipso orationis contexto eruere docet Devarius. Deinde non puto opus esse illa, quam suadebat vir doctus, verborum transpositione, sed ut immutato tantum apice pro καὶ εὐθὺς legamus κἂν εὐθὺς. Est quasi gradatio: quem pugnare jubet Ulysses, eum vult antea cibum capere, idque etiam si summo mane in pugnam eundum sit, ubi alias cibi tempus non est. Huc pertinet apud *Homerum* πρόπαν ἦμαρ κ. τ. λ. *J. M. G.*

Οὐ γὰρ ἀλλ'] Recte Cl. *Gesn.* simpliciter *etenim* significare ait. Conf. *Fab.* Ep. L. 2. f. ad *Aristoph.* Eccles. v. 386. Et Cl. *Jens.* ad *Vit. Auct.* §. 6. No. 76. *J. F. R.*

2. Ὃν τὸ πολέμῳ μάχεσθαί φησιν]. Glossema videtur. *F. G.* Et ego mallem abesse; tum enim minus perplexa erit oratio. *J. F. R.*

3. Καὶ αὐθὶς] Lego κἂν εὐθύς. *F. G.* Idque omnino re-

51. In pace vero tantum mihi videtur Parasitorum ars Philosophiae praestare, quantum ipsa pax bello. Ac primo, si vis, consideremus loca pacis. TYCH. Nondum intelligo, quid hoc sibi velit. Videamus tamen. PAR. Nonne igitur forum, & judicia, & palaestras, & gymnasia, & venationes, & coenationes, loca urbis dixerim? TYCH. Omnino. PAR. Igitur Parasitus in forum quidem & ad judicia non accedit, quod, puto, sycophantis omnia illa loca magis conveniunt, & quod nihil moderatum fieri in his solet. At Palaestras & gymnasia, & convivia persequitur, & ornat solus ipse. Quandoquidem quis in palaestra Philosophus aut Rhetor exutus cum Parasiti corpore conferri meretur? aut quis horum in gymnasio visus, non dedecus potius loci est? Etiam in solitudine nemo horum subsistat occurrentem feram: at Parasitus invadentes manet, & facile excipit, coenarum meditatione edoctus illas contemnere: & neque cervus illum neque horridus aper percellit: sed etiamsi aper dentem in illum acuat, contra in aprum acuit Parasitus. Nam lepores magis ipsis canibus persequitur. In convivio autem Parasito quis certare audeat, sive jocanti sive edenti? Uter magis exhilarare

Ἐν εἰρήνῃ δὲ τοσοῦτόν μοι δοκεῖ ἡ Παρασίτου τέχνη Φιλοσοφίας, ὅσον αὐτὴ ἡ εἰρήνη τοῦ πολέμου. καὶ πρῶτον, εἰ δοκεῖ, σκοπῶμεν τὰ τῆς εἰρήνης χωρία. ΤΥΧ. Οὔπω ξυνίημι ὅ, τι τοῦτό πως βούλεται, σκοπῶμεν δὲ ὅμως. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ἀγορὰν, καὶ δικαστήρια, καὶ παλαίστρας, καὶ γυμνάσια, καὶ κυνηγέσια, καὶ συμπόσια ἔγωγε φαίην ἂν πόλεως χωρία; ΤΥΧ. Πάνυ μὲν οὖν. ΠΑΡ. Ὁ τοίνυν παράσιτος εἰς ἀγορὰν μὲν καὶ δικαστήρια οὐ πάρεισιν, ὅτι, οἶμαι, τοῖς συκοφάνταις πάντα τὰ χωρία ταῦτα μᾶλλον προσήκει, καὶ ὅτι οὐδὲν μέτριόν ἐστι τῶν ἐν τούτοις γιγνομένων· τὰς δὲ παλαίστρας, καὶ τὰ γυμνάσια, καὶ τὰ συμπόσια διώκει, καὶ κοσμεῖ μόνος ἔστι. ἐπεὶ τίς ἐν παλαίστρᾳ φιλόσοφος, ἢ ῥήτωρ ἀπόδυς, ἄξιος συγκριθῆναι παρασίτου τῷ σώματι; ἢ τίς ἐν γυμνασίῳ τούτων ὀφθεὶς, οὐκ αἰσχύνη τῷ χωρίῳ μᾶλλόν ἐστι; καὶ μὴν ἐν ἐρημίᾳ τούτων οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη θηρίον ὁμόσε ἰόν· ὁ δὲ παράσιτος αὐτά τε ὀπτόνυλα μύει, καὶ δέχεται ῥᾳδίως, μεμελέτηκὼς αὐτὰ ἐν τοῖς δείπνοις καταφρονεῖν· καὶ οὔτ' ἔλαφος, οὔτε σῦς αὐτὸν ἐκπλήττει σφριγῶς, ἀλλὰ κἂν ἐπ' αὐτὸν ὁ σῦς τὸ ὀδόντυλα θήγῃ, καὶ ὁ παράσιτος ὀπτὸν σῦν ἀντιθήγει. τοὺς μὲν γὰρ λαγὼς διώκει μᾶλλον τῶν κυνῶν. ἐν δὲ δὴ συμποσίῳ, τίς ἂν καὶ ἀμιλλήσαιτο παρασίτῳ, ἤτοι παίζοντι, ἢ ἐσθίοντι; τίς δ' ἂν μᾶλλον

58. Ἀντιθήγει] Ἀλλὰ ἐ λέοντα ἀντιβρυχήσει); ἢ ἐ λύκον ἀντωρύσει) * αἶξ; τοῦτό μοι λέγε. V.

Ἀντιθήγει] Οὐκ οἶδ' ὅπως οὐκ εἶπε, καὶ πρὸς λέοντα ἀντιβρυχήσεως τὸ παράσιτον, καὶ πρὸς λύκον ἀντωρύσεως. G.

* Αἶξ] Αἶμα V. pro quo αἶξ in Impressis repositum. Melius Coll. G. Sed neuter sales Lucianeos cepit. M. du S.

reciperem, si vel una Ed. praeiret. Et parum abfuit quin vel iis invitis sic dedissem. J.F.R.

11. Ὥσπερ ὁ Αἴας] Hom. Il. Θ. 272. M. du S.

20. Ὡς ἄξιόν γε φιλοσόφου νεκρὸν ἰδεῖν] Aliter videntur legisse interpretes, dum reddunt *adeo ut indignum sit facinus*, aut certe intelligunt aliter. In quo dubito an audiendi sint, & non potius Lucianum intelligere debeamus, ac si dicat, adeo ut sit operæ pretium, ut mereatur & dignum sit huic adjacens philosophi cadaver adspici, ob maximam inde exstitutam diversitatem. J.G.

Ibid. Ἄξιόν γε] Εἰρωνικῶς dictum videtur, κατ' ἀντίφρασιν. F.G.

24. Ὑποσπισάς] (Forsan ὑπεμασπ—.) Anon. M. du S.

59. Ἐν δὲ δὴ] Amant δὲ & δὴ etiam sic jungere Alciphr. & Longus. Vid. hunc Past. 2. p. 41. illum I. Ep. 30. p. 126. & alibi. J.F.R.

60. Τίς ἂν ἐ] [Et καὶ ita post ἂν Phalar. epist. 38. φέρε πάχα ἂν ἐ ἐπισθίω. Ne plura ex Nostro addam. J.F.R.

λον εὐφράναι τὰς συμπότας; πότερόν πολε-
ῖτ᾽ ᾄδων καὶ σκώπτων, ἢ ἄνθρωπ᾽ μὴ γε-
λῶν, ἐν τριβωνίῳ κείμεν᾽, εἰς γῆν ὁρῶν,
ὥσπερ ὅτι πένθ᾽, οὐχὶ συμπόσιον ἦκων; καὶ
ἔμοι γε δοκεῖ, ἐν συμποσίῳ φιλόσοφ᾽ τοιοῦτόν ἐστιν, οἷον ἐν βαλανείῳ κύων.

Φέρε δὴ ταῦτα ἀφέντες, ἐπ᾽ αὐτὸν ἤδη βαδίζωμεν τὸν βίον τῶν παρασίτων, σκοπῶν-
τες ἅμα, καὶ παραβάλλοντες [a] ἐκείνῳ. πρῶ-
τον [b] τοίνυν ἴδοι τις ἂν τὸν μὲν φιλόσοφον ἀεὶ δόξης καλαφρονοῦντα, καὶ ἡδὲν μέλον αὐτῷ, [c] ὧν οἱ ἄνθρωποι [d] οἴονται. περὶ ῥήτορας δὲ καὶ φιλοσόφους εὕροι τις ἂν, οὐ τινὰς, ἀλλὰ πάντας, ὑπὸ τύφου καὶ δόξης τριβέντας. καὶ οὐ δόξης μόνον, ἀλλὰ καὶ ὃ τούτου αἴσχιόν ἐστιν, ὑπ᾽ ἀργυρίου. καὶ ὁ μὲν φιλόσοφ᾽ οὕτως ἔχει πρὸς ἀργύριον, ὡς οὐκ ἄν τις εὐδὲ πρὸς τὰς ἐν ταῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας ἀμελῶς ἔχοι, καὶ ἡδὲν αὐτῷ δοκεῖ διαφέρειν τὸ χρυσίον τοῦ πυρός. οἵ γε μὴν ῥήτορες, καὶ ὃ δεινότερόν ἐστι, καὶ οἱ φιλοσοφεῖν φάσκοντες, πρὸς αὐτὰ οὕτω διάκεινται κακοδαιμόνως, ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικά-
ζων δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω· [e] ἄλλ᾽ δὲ μαθὸν σοφιστεύων εἰσπράττει τὸν μαν-

convivas poterit? hic ne tandem canens & dicteria jaciens, an homo ridens nunquam, in palliolo accumbens, dejecto vultu, ut qui ad funus venerit, non ad convivium? Ac mea sententia tale quid in coena Philosophus, quale canis in balneo.

52. Sed age his relictis, ad ipsam jam vitam Parasiti veniamus, ita ut istorum simul *vitam* inspiciamus & comparemus. Primo igitur Parasitum gloriae contemtorem semper videas, neque curae ipsi esse, quid homines sentiant. Circa Rhetores autem ac Philosophos invenias, non quosdam, sed omnes, a superbia & gloria conteri, & non a gloria solum, sed quod turpius illo est, a pecunia. Ac Parasitus quidem ad pecuniam ita affectus est, ut vix aliquis *sparsos* per litora calculos negligentius habeat; neque quidquam ipsi videtur inter pecuniam atque ignem interesse. Verum enim vero Rhetores, & quod indignius est, illi, qui philosophari se dicunt, ad eadem infeliciter adeo animati sunt, ut e numero Philosophorum, qui maxime jam celebrantur (de Rhetoribus enim quid attinet dicere?) alius, dum res judicat, corruptionis munerum damnatus sit; alius mercedem argutia-

a Ἐκείνῳ] Recepi ex *J.* Ἐκεῖνον cett. b Τοίνυν] Non adest in *Fl.* c Ὧν] Τί ἂν *J.* & marg. *As.* d Οἴονται] Οἴωνται *J.* e Ἄλλ᾽ —— μαθόντ᾽] Integer hic versus deest in *Fl.*

72. Δόξης καλαφρονοῦντα] Οὕτω ⊙ χοῖροι λεχθεῖν δόξης καλαφρονεῖν, ἀεὶ τῷ βορβόρῳ πλαττόμενοι. *V.* (κυλινδόμενοι. C.)

70. Ἐκείνῳ] Ἐκείνων conjiciebat *Gesn.* Favet huic conjecturae lectio *Juntinae*; ex qua, si opus foret, illud facile conficias. Nimirum retulit ἐκείνων ad philosophos, quibus jam comparatum it parasitos. Verum quum τὸν βίον τῶν παρασίτων praemittatur, recte jam procedit, se hanc vitam esse comparaturum ἐκείνῳ scil. βίῳ τῶν φιλοσόφων ⊙ ῥητόρων. Interim bene vidit Cl. *Gesn.* vulgatam minus recte habere, & nisi *Junt.* succurrisset, ἐκείνων scil. φιλοσόφων βίων, recipi potuisset. *J. F. R.*

73. Οἴονται. περὶ ῥήτορας] Erat, cum non viderentur haec sana esse. Legendum putabam ὧν οἱ ἄνθρωποι οἴονται περὶ αὐτοῦ. Ῥήτορας δὲ κ. τ. λ. Sed in viam me reduxere, quae deinde sequuntur, εὑροις δ᾽ ἂν ὐ μόνον πάντας περὶ τούτους, ἀλλὰ ⊙ ἄλλα πάθη. *J. M. G.*

Ibid. Περὶ] Corruptum hunc locum arbitror. Videtamen initio c. 53. *M. du S.*

78. Πρὸς τὰς ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδας] Sic in *Tim.* §. 56. ἡδὲν τιμιώτερον τῶν ἐν τοῖς αἰγιαλοῖς ψηφίδων. Tangit finem hujus dissertationis *Long.* lib. 4. ποιμεν. *Liban.* Paras. *J. B.*

82. Ὥστε τῶν μάλιστα νῦν εὐδοκιμούντων φιλοσόφων (περὶ μὲν γὰρ τῶν ῥητόρων τί δεῖ λέγειν;) ὁ μὲν δικάζων δίκην δώροις ἐπ᾽ αὐτῇ ἑάλω] Sic concipiendus hic locus, ut egregie distinguitur in editione *Basileensi*, & versio simplex optime satisfaciet omissis illis ineptiis, quas abunde nimis adjiciunt interpretes. Verte. *ita ut celeberrimorum hoc tempore philosophorum (nam de rhetoribus quid opus est dicere?* qui scilicet in foro & causis habitant, quod philosophus non promittit, & ideo absurdius sit, quod

narum a discentibus exigat; alius pro suo convictu mercedem a rege & ipse, nihil erubescens poscat. Propter hanc senex jam vir adhuc peregrinatur, & mercede, ut Indus aliquis aut Scytha captivus, operam locat: nec ipsum quoque nomen erubescit, mercedem esse nimirum, quod accipit.

53. Invenias autem non haec modo circa istos, sed perturbationes etiam alias; tristitias, ut hoc utar, & iras, & invidias, & omnis generis cupiditates. Verum Parasitus extra haec omnia est. Neque enim irascitur, ob malorum tolerantiam, & quia nec est cui irascatur. Si vero etiam indignetur aliquando, ira illius difficile aut triste nihil quidquam efficit, sed risum potius. Sic exhilarat, quibuscum versatur, ipse quidem tristitia minime omnium afficitur: hanc ipsi commoditatem parante arte sua atque largiente, ut non habeat quod doleat. Neque enim opes illi sunt, neque domus, neque servus, neque uxor, neque liberi, quibus pereuntibus omnino tristitia affici, qui illa habeat, necesse est, cum tamen soleant interire. Sed neque gloriae cupidus est, neque opum, neque formosi cujusquam.

54. TYCH. Verum, Simo, victus penuria angi illum probabile est. PAR. Ignosces,

δάνοιας. ὁ δὲ φίλος τῆς βασιλέως ὑπὲρ τῆς συνείναι [f] ὁμοίως μισθὸν αἰτεῖ, καὶ οὐκ αἰσχύνεται. [g] ἔτι πρεσβύτης ἀνὴρ ἀφ' τούτου ἀποδημεῖ, καὶ μισθοφορεῖ, καθάπερ Ἰνδὸς ἢ Σκύθης αἰχμάλωτος· καὶ ἐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα αἰσχύνεται, [h] ὅτι μισθός, ὃ λαμβάνει.

Εὕροις δ' ἂν ἐ μόνον ταῦτα περὶ τούτους, ἀλλὰ καὶ ἄλλα πάθη· οἷον λύπας, καὶ ὀργάς, καὶ φθόνους, καὶ παντοίας ἐπιθυμίας. ὁ γε μὴν φίλος [i] ἔξω τούτων ἐστὶν ἁπάντων· ἔτε γὰρ ὀργίζεται δι' ἀνεξικακίαν, καὶ ὅτι οὐκ ἔστιν αὐτῷ ὅτῳ ὀργιστέον. καὶ εἰ ἀγαναχτήσειε δέ ποτε, ἡ ὀργὴ αὐτῆς χαλεπὸν μέν, ἐδὲ σκυθρωπὸν ἐδὲν ἀπεργάζεται, μᾶλλον δὲ γέλωτα, καὶ εὐφραίνει τοὺς ξυνόντας. λυπεῖται γε μὴν ἥκιστα πάντων, τῆστο δὲ τέχνης παρασκευαζούσης αὐτῷ, καὶ χαριζομένης, μὴ ἔχειν ὑπὲρ ὅτε λυπηθείη. ἔτε γὰρ χρήματά ἐστιν αὐτῷ, ἔτε οἶκος, ἔτε οἰκέτης, ἔτε γυνὴ, ἔτε παῖδες, ὧν ἀφαιρεθειρομένων [k] πάντως ἀνάγκη ἐστὶ λυπεῖσθαι τ' ἔχοντα αὐτὰ, (ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται) ἐπιθυμεῖ δὲ ἔτε δόξης, ἔτε χρημάτων, ἀλλ' ἐδὲ ὡραίου τινός.

ΤΥΧ. Ἀλλ', ὦ Σίμων, εἰκός γε ἐνδεία τροφῆς λυπηθῆναι αὐτόν. ΠΑΡ. Ἀγνοεῖς,

f Ὁμοίως] Et hoc deest in *Fl.* g Ἔτι] Εἴ τι *J.* & marg. *A1.* h Ὅτι μισθὸς] Omisit *Fl.* i Ἔξω] Ἐξωθε *El.* k Πάντως] Πᾶσα marg. *A1W.* non male.

92. Καὶ ἐδὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα] Οἷον ὅτι μισθός. *V.*

quod dicet) *alius quidem in causa sedens ut judex, in largitione fuerit deprehensus, alius vero* &c. *J.G.*

84. Φιλοσόφων * περὶ] Hic desunt nonnulla. *F.G.* Non credo, neque *Gronov.* neque *Gesnerus* credidere. Quare distinctionem tantum *Gronovianam* sum secutus, abundantia commata delendo, & interrogandi notam addendo: sensusque adparet satis planus. *J.F.R.*

87. Εἰσπράττει] *Liban.* Ep. 20. f. τὸ γὰρ χρυσίον εἰσπραττέτω μὲ, εἰσπραττέτω δὲ παρὰ τῶν λειποτάκτων τὴν τάξιν. *Alciphr.* III. Ep. 21. f. παρὰ τῆς λύκης δίκας εἰσπράξασθαι. Verum haec alia est constructio. At ille duplex accusat. εἰσπράττει μισθὸν τοὺς μανθάνοντας etiam recte se habet; nam & sic *Arrian.* Exp. Alex. 2. c. 1. f. χρήματά τε εἰσέπραξαν τοὺς Μιτυληναίους. *Mitylenaeis pecuniam imperant. Dion. Hal.* X. p. m. 640. pr. Ἄππιος —— τὸ Σαβίνων ἔθνος εἰσπράττων ἀρχὴν & κράτος. *Appius —— Sabinorum genti imperium & dominatum vindicans.* *J.F.R.*

90. Εἴ τι] Sic Ed. *J.* Reliquae ἔτι. Neutrum admodum placet. Scribe tantum εἰ. Hic autem Apollonium petit, de quo vid. Δημων. c. 31. & quae ibi sunt annotata. *M. du S.*

9. Πάντως] Quod orae *Ald. Wessel.* adpictum est πᾶσα, Luciani stilo admodum est conveniens. Saepe enim ait πᾶσα ἀνάγκη, ut *Hermot.* c. 27. f. ac 39. pr. Nec non hoc Dial. *Paras.* c. 12. & 39. m. &c. Item *Epist.* Man. c. 29. aliique. Sed quia & alterum bonum, nihil propter unum Codicem immutarim. *J.F.R.*

10. Ἐπεὶ ταῦτα ἀπόλλυται] Haec etiam male habent. *M. du S.*

εἰς, ὦ Τυχιάδη, ὅτι ἐξ ἀρχῆς οὐδὲ παρά-
σιτός ἐστιν οὗτος, ὅστις ἀπορεῖ τροφῆς.
οὐδὲ γὰρ ἀνδρείῳ ἀπορία ἀνδρίας ἐστὶν ἀν-
δρείῳ, οὐδὲ φρονίμῳ ἀπορία φρενῶν ἐστὶ
φρονίμῳ· ἄλλως γε οὔτε παράσιτος ἂν
εἴη. πρόκειται δὲ ἡμῖν περὶ παρασίτου ζητεῖν
ὄντος, οὐχὶ μὴ ὄντος. εἰ δὲ μὴ ὁ ἀνδρείος
ἄλλως ἢ παρουσίᾳ ἀνδρειότητος, καὶ ὁ
φρόνιμος παρουσίᾳ φρονήσεως, καὶ ὁ πα-
ράσιτος δὲ παρουσίᾳ τοῦ παρασιτεῖν πα-
ράσιτος ἔσται. ὡς εἴγε τοῦτο μὴ ὑπάρχει
αὐτῷ, περὶ ἄλλου τινός, καὶ οὐχὶ παρασί-
του, ζητήσομεν. ΤΥΧ. Οὐκοῦν [a] οὐδέποτε
ἀπορήσει παράσιτος τροφῆς; ΠΑΡ. Ἔοικεν· ὥστε οὔτ' ὀπὶ τούτῳ, οὔτ' ἐπ' ἄλλῳ
ἐστὶν ὅτῳ λυπηθείη ἄν.

Καὶ μὴν καὶ πάντες ὁμοῦ φιλόσοφοι, καὶ
ῥήτορες φοβοῦνται μάλιστα· τοὺς γέ τοι πλεί-
στους αὐτῶν εὕροι τις ἂν μὴ ξύλα προϊόντας· οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡ-
πλισμένους, καὶ τὰς θύρας δὲ μάλα ἐρρω-
μένως ἀποκλείοντας, μή τις ἄρα νύκτωρ
ὀπιβουλεύσειεν αὐτοῖς [b] δεδιόταις. ὁ δὲ τὴν θύ-
ραν τῷ δωματίῳ προσίθησιν· εἰκὴ καὶ τοῦτο,
ὡς μὴ ὑπὸ ἀνέμου ἀνοιχθείη. γενομένου δὲ
ψόφου νύκτωρ, οὐδέν τι μᾶλλον θορυβεῖται,
ἢ μὴ γενομένου· καὶ δι' ἐρημίας δὲ ἀπιὼν,
ἄνευ ξίφους ὁδεύει, φοβεῖται γοῦν οὐδὲν οὐδαμοῦ.
Φιλοσόφους δὲ πολλάκις εἶδον ἐγὼ, οὐδενὸς

ras, Tychiade, illum omnino Parasitum non esse, cibo qui indigeat. Neque enim fortis, cum abest ab illo fortitudo, fortis est, neque prudens, cum destituitur prudentia, est prudens. Alioquin enim neque Parasitus fuerit. Propositum vero nobis est quaerere de eo qui Parasitus est, non de eo qui non est. Si vero fortis non aliter quam praesente fortitudine, & prudens prudentia praesente; etiam Parasitus praesente parasitandi facultate Parasitus censebitur: adeo ut nisi hoc in illo fuerit, de alio, nec jam de parasito, quaeramus. TYCH. Ergo nunquam cibi copiam non habebit Parasitus? PAR. Sic videtur. Itaque neque hac re, neque alia ulla est ut doleat.

55. Jam Philosophi simul omnes & Rhetores maxime timent. Plerosque certe illorum cum clava prodire videas, non armatos nempe, nisi metuerent: etiam januas firmiter occludere, timentes igitur, ne quis noctu sibi insidietur. At hic januam obdit conclavi, temere hoc quoque, ne aperiatur a vento. Strepitus vero si noctu exoriatur, nihilo movetur magis, quam si non ortus esset. Et si per desertum eat, sine gladio iter facit. Nihil enim usquam metuit. Philosophos autem saepe ego vidi, te-

[a] Οὐδέποτε] Οὐδέπω *Fl.* [b] Δεδιόταις] Δεδιότες Edd. priores male.

34. Οὐκ ἂν δή που εἰ μὴ ἐφοβοῦντο ὡπλισμένους] Philosophos, ait, plurimos cum baculo prodeuntes invenias, οὐκ ἂν δή που, εἰ μὴ ἐφοβοῦντο, ὡπλισμένους. i.e. *qui sane non ita armati essent, nisi timerent.* Somniavit Interpres, dum haec verba reddidit: *quod non facerent, nisi armatos metuerent.* Vides voculas οὐκ ἂν δήπου sic nihil habere quo referantur, quae certissime referri debent ad τὸ, ὡπλισμένους, cum quo participio non jungendum verbum ἐφοβοῦντο, quod absolute hic ponitur, ut paullo ante de iisdem dixerat, φοβοῦνται μάλιστα. Haec *L. Bos* in Obs. Crit. p. 78. Quare commatibus additis, quae in Edd. aberant, lectori succurrere non dubitavi. Cl. *Gesn.* errorem pristinae versionis correxit sponte, quod non opus erit ubique monere. *J.F.R.*

37. Δεδιόταις] Miror nihil hic varietatis quaesiisse, nihil emendasse *Solanum*, quum δεδιότες legeret, quod qui cum proxime nexis προϊόντας & ἀποκλείοντας stare possit, nemo exponet aut propugnabit; quare Edd. excussis, tamen vel iis invitis ita dedi. Florentina eodem vitio laborat; sed quia posterior syllaba per compendium in ea est exarata, quod in Mss. similiter fieri amat, facile erroris origo detegitur. *J.F.R.*

61. Ἀπολογίαν] Socratis Apologiam scripsere inter alios *Plato* & *Xen.* Reliqui suas quisque, quarum extant etiamnum quaedam. *M. du S.*

66. Τινι] Τινα adscripsi. *Gesn.* Et quia *Junt.* quoque sic habet, forsan praestaret sic edere; quia aliquantum am-

telis instructos, cum nihil usquam esset, me-
tuendum. Clavas enim habent, etiam cum
in balneum eunt aut ad prandium.

56. Porro Parasitum nemo accuset adulterii, aut de vi, aut raptus, aut cujuscumque simpliciter criminis. Nam talis quidem Parasitus non fuerit, sed ipse se injuria afficiat. Itaque si forte adulterium committat, simul cum injuria nomen etiam injuriae recipit. Quemadmodum vero malus non hoc inde habet, ut sit bonus, sed ut improbus: sic, puto, Parasitus, si quid sceleris committat, ipsum hoc quod est, amittit, id vero, quod commisit, suscipit. Scelera vero talia Oratorum & Philosophorum plurima non nostra modo aetate patrata ab illis novimus, sed relicta etiam in libris monumenta male ab illis factorum habemus. Nam defensio exstat Socratis & Aeschinis, & Hyperidis, & Demosthenis, & plerorumque fere Rhetorum ac Sapientium: Parasiti vero non exstat defensio, neque potest quisquam memorare litem Parasito intentatam.

57. TYCH. Sed per Jovem vita quidem Parasiti melior forte Rhetorum & Philosophorum vita: at mors miserior? PAR. Quin contra eo multo beatior. Philosophos enim novimus, aut omnes, aut plerosque cer-

ὄντως δεινῶς, τόξα ἐνεσκευασμένους. ξύλα μὲν γὰρ ἔχουσι, κἂν εἰς βαλανεῖον ἀπιόντες, κἂν ἐπ' ἄριστον.

Παρασίτῳ μήτοι ὑδεὶς ἔχοι καλήγορῆσαι μοιχείαν, ἢ βίαν, ἢ ἁρπαγήν, ἢ ἄλλο τι ἀδίκημα ἁπλῶς· ἐπεὶ ὅ γε τοιοῦτος οὐκ ἂν εἴη παράσιτος, ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκεῖνος ἀδικεῖ. ὥστ' εἰ μοιχεύσας τύχοι, ἅμα τῷ ἀδικήματι καὶ τὄνομα μεταλαμβάνει τῆς ἀδικήματος. ὥσπερ δὲ ὁ κακὸς, οὐ τὸ ἀγαθὸς ἀλλὰ φαῦλος εἶναι λαμβάνει, ἕτως οἶμαι, ὁ παράσιτος, ἐάν τι ἀδικῇ, αὐτὸ μὲν τοῦτο ὅπερ ἐστὶν, ἀποβάλλει, ἀναλαμβάνει δὲ ὁ ἀδικεῖ. ἀδικήματα δὲ τοιαῦτα ῥητόρων καὶ φιλοσόφων ἄφθονα οὐ μόνον ἴσμεν αὐτοῖς γεγονότα καθ' ἡμᾶς, ἀλλὰ καὶ τοῖς βιβλίοις ἀπολελειμμένα ὑπομνήματα ἔχομεν, ὧν ἠδίκησαν. ἀπολογία μὲν γὰρ Σωκράτους ἐστὶ, καὶ Αἰσχίνου, καὶ Ὑπερίδου, καὶ Δημοσθένους, καὶ τῶν πλείστων ἀρχαίου τινὸς ῥητόρων, καὶ σοφῶν· παρασίτου δὲ οὐκ ἔστιν ἀπολογία, οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην πρὸς παράσιτόν τινι γεγραμμένην.

TYX. Ἀλλὰ, νὴ Δία, ὁ μὲν βίος τοῦ παρασίτου κρείττων ἐστὶ τῶν ῥητόρων καὶ τῶν φιλοσόφων· ὁ δὲ θάνατος φαυλότερος; PAR. Πάνυ μὲν οὖν τοὐναντίον παραπολὺ εὐδαιμονέστερος. φιλοσόφους μὲν γὰρ ἴσμεν ἅπαντας, ἢ τοὺς πλείστους, κακοὺς κακῶς ἀπο-

---

e Ἑαυτὸν] Ἑαυτῷ ora *A*1. *d* Δὶ ὁ κακὸς] Non habet haec tria *Fl.* Sed pro ὃ τὸ ἀγ. scribit τὸ οὐκ ἀγαθὸς. marg. *A*1. etiam ὥσπερ τὸ οὐκ ἀγαθὸς. Sed hoc ex eadem sumsit, credo, ut saepe. *e* Τινὶ] Τινὶ *Fl.* cum accent. Τῳ cett. Τινα *J.* sola. *f* TYX.] Deest hic nomen personae in *Fl.* *g* ΠΑΡ.] Et hanc pers. omitt. *Fl.*

65. Οὐδ' ἔχει τις εἰπεῖν δίκην] Εὐτελοῦς δ' παρεμπεσόντος τίς δίκη; τίς γὰρ κατὰ κυνὸς * ἀπόλοιτο γραφή; *V.*

* Ἀπόλοιτο] Lege ἀπολοῖτο. *M. du S.*

ambiguum τινι pro ὑπὸ τινὸς, quando adjungitur ejusmodi verbo quod etiam dativum post se amat, utri pluribus demonstravi in libro *de Ambigg.* Tit. Dativ. Nam *scriptum, dictum est mihi*, pro *a me*, ambiguitate non caret. Verum quia πρὸς παράσιτον additur, satis patet sensus, *numquam a quoquam scriptam dicam adversus parasitum*, ideoque vulgatam non mutavi: nec testimoniis egere putem, dativum etiam Graecis ita additum verbis passivis personam agentem notare, alioqui adferrem hoc *Diod. Sic.* IV. 1. εἰρῆται ἡμῖν ὑπὸ τοῖς προειρημένοις βίβλοις, *Dictum est a nobis* &c. *Herodian.* I. 2. 9. ὅσα μὲν ὑπ' ἐκείνου πέπραχ') ἀνδρεῖα. Nostrum *Jov. Trag.* c. 7. pr. ἄριστα κεκήρυκταί σοι, & similia ubique obvia. *J.F.R.*

72. Κακοὺς κακῶς ἀποθανόντας] Amant & Graeci hujusmodi repetitiones adverbii cognati. *Aristoph. Pl.* vs.

ἀποθανόντας, τοὺς μὲν ἐκ καλαδίκης ἁλωκότας ὅτι τοῖς μεγίστοις ἀδικήμασι, φαρμάκῳ· τοὺς δὲ καλαπρηθέντας τὸ σῶμα ἅπαν τοὺς δὲ ἀπὸ δυσουρίας [a] φθινήσαντας, τοὺς δὲ φυγόντας. παρασίτου δὲ θάνατον οὐδεὶς ἔχει τοιοῦτον εἰπεῖν, ἀλλὰ τ' εὐδαιμονέστατον, φαγόντος καὶ πιόντος. εἰ δέ τις καὶ δοκεῖ βιαίῳ τελευτῆκέναι θανάτῳ, [b] ἀπεπτήσας ἀπέθανε.

58. TYCH. Satis tibi hoc contra Philosophos pro Parasito certatum certamen est. Supereſt ut dicere coneris, An etiam honesta atque utilis alenti sit ista possessio? Nam mihi videntur tanquam a patronis, & liberalitate quadam pasci a divitibus, id ipsum autem pudori esse ei qui sic pascitur.

ΤΥΧ. Ταῦτα μὲν ἱκανῶς διημιλλῆσθαί σοι τὰ πρὸς τοὺς Φιλοσόφους ὑπὲρ [c] τοῦ παρασίτου. λοιπὸν δὲ εἰ καλὸν καὶ λυσιτελές ἐστι τὸ κτῆμα τοῦτο τῷ τρέφοντι, πειρῶ λέγειν. ἐμοὶ μὲν γὰρ δοκοῦσιν ὥσπερ εὐεργετοῦντες καὶ χαριζόμενοι τρέφειν αὐτοὺς οἱ πλούσιοι, καὶ εἶναι τοῦτο αἰσχύνην τῷ τρεφομένῳ.

ΠΑΡ. Ὡς ἠλίθιά γέ σοι, ὦ Τυχιάδη, ταῦτα, εἰ μὴ δύνασαι γιγνώσκειν ὅτι πλούσιος ἀνὴρ, εἰ καὶ τὸ [d] Γύγου χρυσίον ἔχει, μόνος ἐδίων, πένης ὤν, καὶ προιὼν ἄνευ παρασίτου, πλωχὸς δοκεῖ, καὶ ὥσπερ στρατιώτης χωρὶς ὅπλων ἀτιμότερος, καὶ ἵππος ἄνευ φαλάρων, οὕτω καὶ πλούσιος ἄνευ παρασίτου ταπεινός τις καὶ εὐτελὴς φαίνεται. καὶ μὴν ὁ μὲν πλού-

PAR. Quam puerilis esses, *Tychiade*, si non posses intelligere, virum divitem, si vel Gygis haberet aurum, solus si cibum capiat, pauperem esse; & si progrediatur in publicum sine parasito, mendicum videri. Et quemadmodum miles sine armis eo contemtior, & vestis sine purpura, & sine phaleris equus, sic etiam dives sine Parasito, humilis homo vilisque videtur. Quin or-

a Φθινήσαντας] Sic Edd. Φθινύσ. vult *Gesn.* b Ἀπεπτήσας] Sic Edd. quas monitu Cl. *Wetstenii* sequor. Ἀποπτήσας *evolans* dederat Cl. *Gesner.* c Τοῦ παρασίτου] Τῶν παρασίτων *J.* & *V2.* d Γύγου] Sic Edd. omn. habere notat *Solan.*

74. * Φαρμάκῳ] Ὡς Σωκράτης. *V.*
75. Καλαπρησθέντας τὸ σῶμα] Ὡς Ἡράκλειτος ὁ Ἐφέσιος. *V.*
76. † Φθινήσαντας] Ὡς Ἀντισθένης.
77. Φυγόντας] Hoc verbum in Edd. eodem tenore cum prioribus connexum, & lacunae *nota adpoſita*. Sed nulla in V. est lacuna. Excidit tamen *ſcholion* aliquod; nam vox haec Antisthenem non respicit; & in textu reperitur ad alium spectans. In C. non exstat hoc Schol. *M. du S.*

* Φαρμάκῳ] Antea sic legebatur. Τὸν δὲ καλαπρησθέντας] Φαρμάκῳ, ὡς Σωκράτης. Sed priora verba merito delevit *Solan.* quia indicium tantum sunt scholii quod tamen non sequebatur.

† Φθινήσαντας] *Φονηθέντας* ante edimm prave; quum V. tamen φθινήσαντας, etiam mendose. Sed quia *Solan.* indicabat φθινήσαντας esse in C. idque cum Luciani textu conveniat, facile hoc recepi. *J. F. R.*

65. — ἀπό σ' ὁλῶ κακὸν κακῶς. Ibid. 418. — ἐξολῶ κακοὺς κακῶς. *Alciphr.* III. Ep. 28. f. κακὸς κακῶς ἀπόλοιο. Item ib. Ep. 48. pr. &c. Ne quid plura in re nota. *J. F. R.*

74. Φαρμάκῳ] Socratem. *F. G.*

Φαρμάκῳ — καλαπρησθέντας — δυσουρίας] Socrates, Heraclitus, Epicurus. *M. V. La Croze.*

75. Καλαπρησθέντας] Ad Empedoclis in Aetnae crater a insilientis mortem referri, non videtur dubium, cum eam saepe alias rideat Lucianus. Quod autem in Scholiis *Heraclitus* hic nominatur, turbatum aliquid esse puto. Ad illum potius retulerim *φυγὴν* s. exilium, quod commemorat praeter *Diog. Laërt.* 9, 15. etiam *Athenagoras* apol. c. 27. p. 123. Dechair. Sed videtur etiam auctiore hic codice Scholiastes usus. Antisthenis vero mentionem peperit credo verbum *φθινήσαντας*,

ornatur ab illo dives, Parasitum autem dives ornat nunquam.

59. Alioquin nec probrum illi est, ut tu ais, isti parasitari, nempe tanquam praestantiori viliorem; cum diviti hoc utile sit, nutrire parasitum, cui praeterquam, quod ab hoc ornatur, etiam securitas multa ab hujus satellitio contingat. Neque enim temere pugna quis invadat divitem, hunc ei adstantem videns; sed neque veneno facile moriatur, parasitum qui habeat. Quis enim insidiari alicui audeat, hoc cibum potumque praegustante? Itaque dives non ornatur modo, sed maximis etiam ex periculis a Parasito liberatur. Adeo Parasitus quidquid est periculi amore ductus subit, ac non tantum in edendo diviti nihil concesserit, verum etiam in convictu illius mori non detrectat.

60. TYCH. Omnia mihi, Simon, videris persecutus, neque ulla in re artem tuam destituisse, non, ut dicebas ipse, imparatus, sed ut exercitatus aliquis in rebus maximis. Supereſt ut audiam an non ipsum

σιῶ κοσμεῖται ὑπ' αὐτοῦ· ἢ δὲ ᾧδόσιλος πλούσιῳ ὐδέποτε κοσμεῖ.

1 Ἄλλως τε οὐδὲ ὄνειδός αὐτῷ ἐστιν, ὡς σὺ φῂς, τὸ παρασίτειν ἐκείνῳ δηλονότι, ὡς κρείττονι χείρονα. ὅπως γε μὴν τῷ πλουσίῳ τοῦτο λυσιτελές ἐστι, τὸ τρέφειν τὸν ᾧδόσιτον, ὥγε μὴ [e] τὸ κοσμεῖσθαι ὑπ' αὐτοῦ, ἡ ἀσφάλεια πολλὴ ἐκ τοῦτο δορυφορίας ὑπάρχει. εἴτε γὰρ μάχη ῥᾳδίως ἂν τις ἐπιχειρήσαι τῷ πλουσίῳ, τοῦτον ὁρῶν παρεστῶτα· ἀλλ' εἰδ' ἂν ἀποθάνοι φαρμάκῳ ἐδεὶς, ἔχων ᾧδόσιτον. τίς γὰρ ἂν τολμήσειεν ἐπιβουλεῦσαι τινι, τοῦτο προεδίοντος καὶ προπίνοντος; ὥστε ὁ πλούσιος οὐχὶ κοσμεῖται μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων ὑπὸ τοῦ παρασίτου σώζεται. εἴτω δὲ ᾧδόσιτος διὰ φιλοτιμίαν πάντα κίνδυνον ὑπομένει, καὶ οὐκ ἂν παραχωρήσειε τῷ πλουσίῳ φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν αἱρεῖται συμφαγών.

ΤΥΧ. [f] Πάντα μοι δοκεῖς, ὦ Σίμων, διεξελθεῖν, ὑγιήσας οὐδὲν τὸ σεαυτοῦ τέχνης, οὐχ, ὥσπερ αὐτὸς ἔφασκες, ἀμελέτητος ὤν, ἀλλ' ὥσπερ ἄν τις ὑπὸ τῶν μεγίστων γεγυμνασμένος. λοιπὸν, εἰ μὴ αἰσχιον αὐτὸ τὸ

e Τὸ κοσμεῖσθαι] Τοῦ κοσμ. *Pell.* f Πάντα] Ταῦτά *Fl.*

11. Τούτῳ προσοφίοντος] Τοῦτο δὲ μυῖαι ποιοῦσιν. ἀλλ' οὐδὲ ἐπαινέσεται μυῖαν προηγουμένως τὸν ἄνθρωπον τῶν ἐδεσμάτων. *V.*

τας, quod de phthisi accepit; qua periisse illum tradit *Diog. Laërt.* 6, 19. *J.M.G.*

76. Ἀπὸ δυσερίας] Epicurum. *F.G.*

Ἀπὸ δυσερίας] Epicurum Stoici male accipiebant, quod diceret δυσερικὰ δὲ δυσιλιγικὰ πάθη sibi molesta esse ap. *Cic.* Fam. 7, 26. Et *Diogenes Laërt.* 10, 15. ait, cum τελαθῆσαι λίθῳ τῶν ὕδρων ἐπιχειθέντων. *J.M.G.*

Ibid. Φθινήσαντας] Sic etiam *Fl.* cum cett. Cl. *Gesn.* emendabat φθινόσαντας. Recte credo; nam φθινέω ignoro, & nil solemnius hac vocalium permutatione. Interim servavi suspectam vulgatam, si forte & alibi inveniatur. *J.F.R.*

77. Φυγόντας] Aristotelem & alios. *F.G.*

91. Γύγης χρυσίον] Vid. supra ad Δίκ. c. 21. de Annulo illo magico. Sed quid hoc ad rem quaeso? Nihil prorsus. Lege, me auctore, aut Κροίσου, aut Μίδου, donec ex Mss. Codd. utrum horum maluerit, constet; & vid. N. Δ. II. *M.du S.*

Γύγης χρυσίον] V. *Bis Accus.* c. 21. post med. ubi Γύγης δακτύλιον, quo adludit, nec tamen opus erit δακτύλιον hic denuo legere, quia χρυσία generaliter omnia aurea ornamenta significant, maxime mulierum. *Menand.* fragm. XIII. vs. 5. (Ed. minor. *Hemst.*) Γυναικὶ κόσμος ὁ τρόπος, κ' ὁ χρυσία. *J.F.R.*

6. Δορυφορίας] Ad satellites regios respici, non est quod dicam. Sic δορυφόρημα, de satellitio tragico, supra *Icarom.* c. 9. atque alibi non semel. *J.F.R.*

23. Αἶχιον] Mallem αἴσχιον, ut infra deinceps usurpari ab eo videbis. *M.du S.*

τὸ ὄνομά ἐστι τῆς παρασιτικῆς, ἐθέλω μαθεῖν. ΠΑΡ. Ὅρα δὴ τὴν ἀπόκρισιν, ἐάν σοι ἱκανῶς λέγεσθαι δοκῇ, καὶ πειρῶ πάλιν αὐτὸς ἀποκρίνασθαι πρὸς τὸ ἐρωτώμενον [a] ἢ ἄριστα οἴει. Φέρε γὰρ, τὶ σῖτον οἱ παλαιοὶ τί καλοῦσι; ΤΥΧ. Τροφήν. ΠΑΡ. Τί δὲ τὸ σιτεῖσθαι, οὐχὶ τὸ ἐσθίειν; ΤΥΧ. Ναί. ΠΑΡ. Οὐκοῦν καθωμολόγηται τὸ παρασιτεῖν ὅτι οὐκ ἄλλο ἐστί. ΤΥΧ. Τοῦτο γάρ, ὦ Σίμων, ἐστίν, ὁ αἰσχρὸν φαίνεται.

Parasiticae nomen turpiculum sit. PAR. Vide ergo responsionem, an satis tibi videatur dici, & tenta ipse vicissim ad quaesita respondere, quomodo optimum tibi videbitur. Age enim, *Sitos* veteres quid vocabant? TYCH. *Cibum*. PAR. Quid autem *Siteisthai*, nonne *edere*? TYCH. Sic est. PAR. Nonne igitur constat *parasitari* nihil esse aliud? TYCH. Hoc ipsum enim est, quod turpe videtur, Simon.

ΠΑΡ. Φέρε δὴ πάλιν ἀποκριναί μοι, πότερόν σοι δοκεῖ διαφέρειν, ἢ προκειμένων ἀμφοῖν, πότερον ἂν αὐτὸς ἕλοιο, ἆρά γε τὸ πλεῖν, ἢ τὸ παραπλεῖν; ΤΥΧ. Τὸ παραπλεῖν ἔγωγε. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ τρέχειν, ἢ τὸ παρατρέχειν; ΤΥΧ. Τὸ παρατρέχειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἱππεύειν, ἢ τὸ παριππεύειν; ΤΥΧ. Τὸ παριππεύειν. ΠΑΡ. Τί δὲ, τὸ ἀκοντίζειν, ἢ τὸ παρακοντίζειν; ΤΥΧ. Τὸ παρακοντίζειν. ΠΑΡ. Οὐκοῦν ὁμοίως [b] ἔθ' ἕλοιο καὶ τὸ [c] ἐσθίειν μᾶλλον τὸ παρασιτεῖν. ΤΥΧ. Ὁμολογεῖν ἀνάγκη· καί σοι λοιπὸν, ὥσπερ οἱ παῖδες,

61. PAR. Age ergo rursus mihi responde: utrum tibi videtur praestare, & utrum propositis duobus elegeris, *navigare ne* an *juxta navigare*. TYCH. Equidem *juxta navigare*. PAR. Quid vero, *currere ne* an *juxta currere*? TYCH. *Juxta currere*. PAR. Quid vero, *equitare ne* an *juxta equitare*? TYCH. *Juxta equitare*. PAR. Quid autem, *Jaculari*, an *juxta jaculari*? TYCH. *Juxta jaculari*. PAR. Nonne ergo similiter etiam malis *juxta edere*, cum aliis (hoc enim est parasitari) quam *edere* simpliciter? TYCH. Necesse est tibi assentiri. Atque in posterum ego tibi, ut pueri,

a Ἢ] Sic recte *Fl. P. Ald. Fr.* &c. Εἰ male *J.* & *V2.* & marg. *A1.* b Ἔθ' ἕλοιο] Sic Edd. omn. praeter *J.* & *V2.* quae ἂν ἐθέλοις, quod etiam adscriptum in marg. *A1W.* c Ἐσθίειν] Anon. Forsan σιτεῖν, adscripsit.

37. Παραπλεῖν] In universum non facile est ea loca convertere, in quibus verborum lusus inest. Hic etiam παρὰ praepositio difficultatem aliquam habet, quae non *societatem* modo, sed excessum etiam & *superationem*, interdum etiam *vitium occultum* in compositione notet; quae forte in παρασίτου appellatione jungi possunt, ut *parasitus* sit qui *cum* aliis, quibus *obrepsit*, *largius* cupidiusque caeteris, cibum capit. Sed cum in primis tamen ad *cibi societatem* respiciatur, quorsum etiam illi Solonis παράσιτοι, atque *Phoebi Parasiti* pertinent; malui in caeteris compositis quoque hujus praecipue significationis rationem habere. *J.M.G.*

Παραπλεῖν] *Praeternavigare*, dein *praecurrere*, *praetercurrere*, *praeterjaculari*, *ultra jaculari*, adscripsit *Gujet*. Omisissem, nisi caussam viderem esse, quod pristinus interpres hoc male reddiderit: *adnavigare*, *adcurrere*, *adequitare*, *adjaculari*, quo facto jocus minus adparet; qui tamen haud ita planus est in singulis his verbis compositis, nisi ex conclusione argumenteris, parasitum velle, melius atque utilius esse *juxta*, i. e. *cum alio coenare*, quia id fit alterius sumptu, quam *coenare* apud se; adeoque & utilius esse comitem navigare ab alio adsumtum, quod & *hoc* fieri queat alterius sumptibus, idque *mallem, si omnia* reliqua verba ad eamdem potestatem *reduci possint*; sed cum non videam, qui παρασιτίζω eodem detorqueri queat, restat ut παρὰ in omnibus hic adlegatis compositis tantum significet excellentiam quandam, quasi praeter modum vulgarem haec omnia facere. Veluti qui praeter metam jaculatur, victor est, ut *Horat.* canit I. Od. VIII. 11. — *saepe disco, saepe trans finem jaculo nobilis expedito.* Adeo παρασιτικὸς grandius quid sonare atque esse quam simplex σιτικὸς. Si vero & hoc friget, credamus id tamen personae parasiti conveniens, qui ex frigidis ejusmodi jocis risum captant; quos Lucianus dedita opera sic frigidos projecisse dici poterit, ut eos depingeret quales sunt. Conf. T. I. *Tim.* §. 52. ubi Cl. *Hemsterh.* ad ἀλλὰ γαμῶ risus illos minime ingeniosos sibi non placere ait. Nec mihi placent. Interea nihil prohibet, quo minus liceat Nostro stultitiam adulatorum talem proponere

ri, mane veniam & poſt prandium, diſcendae hujus artis cauſſa. Aequum autem eſt, ut eam tu me ſine invidia doceas, quandoquidem primus ego tibi ſum diſcipulus. Ajunt vero a matribus etiam magis amari primogenitos.

ἀφίξομαι ϗ ἑῶ ϗ μετ' ἄριστον, μαθησόμενος τ τέχνην· σὺ δέ d με αὐτὴν δίκαιος διδάσκειν ἀφθόνως, ἐπεὶ ϗ πρῶτός μαθητής σοι γίγνομαι. Φασὶ δὲ ϗ τὰς μητέρας μᾶλλον τὰ πρωτότοκα φιλεῖν τ τέκνων.

ANACHARSIS, SIVE DE EXERCITATIONIBUS (vulgo de *Gymnaſiis.*)

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ, Η ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ.

ANACHARSIS ET SOLON.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ ΚΑΙ ΣΟΛΩΝ.

ANACHARSIS.

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ.

ISta vero, Solon, apud vos juvenes cujus rei gratia faciunt? Alii complexi ſe invicem alter alterum ſupplantant: alii angunt, & inflectunt, & in luto volutati ſe mutuo conſpurcant ut ſues. Quamquam ab initio cum primum ſe exuerunt, vidi enim, pingui ſe ungere ſolent, & mutuo mulce-

ΤΑῦτα δὲ e ὑμῖν, ὦ Σόλων, τίνος ἕνεκα οἱ νέοι ποιοῦσιν; οἱ μὲν αὐτῶν περιπλεκόμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσιν, οἱ δὲ ἄγχουσι ϗ λυγίζουσι, ϗ ἐν τῷ βορβόρῳ συναναφύρονται f καλινδούμενοι, ὥσπερ σύες. ϗτοι κατ' ἀρχὰς εὐθὺς ἀποδυσάμενοι (ἑώρων γὰρ) λίπα τε ἠλείψαντο, ϗ κατέψη-

d Μοι] Μοι *Fl.* ANAX.] Nomina perſonarum in fronte non habet *J.* nec *Fl.* &c. Ἀναχάρσις ὁ Σόλωνι *B* 1. & 2. *e* Ὑμῖν] Ἡμῖν *Fl.* Ceterae ὑμῖν cum M. *f* Καλινδούμενοι] Sic *Fl. J. Ald. Fr.* &c. Κυλινδ. M.

5. Καλινδούμενοι] Ἀντὶ τοῦ κυλιόμενοι. *G.*

nere qualis eſſe ſolet. Cum vero hic luſus tantum in verbis ſit, non valde quidem ingenioſus, nec tamen omnino abſurdus, nihil hic quod reprehendam, habeo. *J.F.R.*

44. Ἐθ' ἕλοιο] *Ven.* utraque ἂν ἐθέλοις. *M du S.*

48. Σὺ δέ μοι — διδάσκειν] Infinitivus loco imperativi valde quidem uſitatus; ſed quia tum ineſt ellipſis verbi μίμνησο, poſſit etiam hac ratione illud μοι quod *Fl.* habet, locum invenire, quod hortantis eſt, & quaſi pleonaſtice in hujusmodi praecipiendi formulis inſeri ſolet, ut non ſemel vidimus. Conf. ſaltem ad *Aſin.* c. 4. Φυλάττε μοι, ἴφη, τὴν Ἱππάρχου γυναῖκα. Infinitivi autem exempla etiam alibi dedimus ex *Hippocr. Homer. Lucian.* & *Arr.* IV. p. 180. pr. Σὺ δὲ μηδενὶ ἄλλῳ παραδοῦναι — — τὸ ἐμὸν κράτος. Sed quia infinit. hic pendet a δίκαιος, ſignificatque, *tu dignus es me docere*, nihil immutarim. *J.F.R.*

50. Φασὶ δὲ] Hoc accipiendum eſt cum diſtinctione. Nam verum illud eſt in matre quae non convolat ad ſecundas nuptias. Alias falſum, ut teſtantur politiſſimi *Homerici* verſus quos ex Odyſſ. profert *Stobaeus* ſerm. 192. vide *D. Ambroſ.* 6. Hexamer. *J. B.*

ΑΝΑΧΑΡΣΙΣ] De Anacharſi & Solone vide quae ſupra annotata ſunt ad Σκυθ. c. 5. & *Plut.* in Sol. *M. du S.*

Ibid. ΠΕΡΙ ΓΥΜΝΑΣΙΩΝ] Cl. *Geſn.* vertit *DE EXERCITATIONIBUS*, quod hic retinui. At quum *de Gymnaſiis* inſcriberetur a priſtinis Interprett. ego hanc inſcriptionem deinceps ſervavi, quia adlegationes ex hoc Dialogo in notis Commentatorum ſic etiam ſunt inſtitutae, & Lectores huic inſcriptioni adſueti minus commode loca indicata poſſent invenire, ſi titulus Dialogi mutaretur. *J.F.R.*

1. Ταῦτα δὲ ὑμῖν] Hanc paginam interpretor ad li. 10. *Heliodor.* *J. B.*

7. Λιπα] Oleum μανίας φάρμακον vocabat *Diog. Laërt.* I. Segm. 104. p. 27. C. *M. du S.*

ψησε μάλα εἰρηνικῶς ἄτερος τ᾽ [a] ἕτερον ἐν τῷ μέρει. μᾶ δὲ οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες, ὠθεῖσί τε ἀλλήλους [b] συννευκότες, καὶ τὰ μέτωπα συναράττουσιν, ὥσπερ οἱ κριοί. καὶ [c] ἦν ἰδὼ λάμενος ἐκείνοσι τ᾽ ἕτερον ἐκ τοῖν σκελοῖν, ἀφῆκεν εἰς τὸ ἔδαφος· εἶτ᾽ ὀπισθαλαπεσὼν, ἀνακύπτειν οὐκ ἐᾷ, συνωθῶν κάτω ἐς τ᾽ ὠηλόν· τέλος δὲ ἤδη περιπλέξας αὐτῷ τὰ σκέλη κατ᾽ τ᾽ αὐχένα, τ᾽ ὠῆχυν ὑποβαλὼν τῷ λαιμῷ, ἄγχει ἄθλιον· ὁ δὲ παρακροτεῖ ἐς τ᾽ ὦμον, ἱκετεύων, οἶμαι, ὡς μὴ τέλεον ἀποπνιγείη. καὶ ἐδὲ τῷ ἐλαίῳ ἕνεκα φείδονται, μὴ μολύνεσθαι, ἀλλ᾽ ἀφανίσαντες τὸ [d] χρίσμα, καὶ τῷ βορβόρῳ ἀναπλησθέντες, ἐν ἱδρῶτι ἅμα πολλῷ, γέλωτα ἐμοὶ γῦν παρέχουσιν, ὥσπερ οἱ ἐγχέλυες ἐκ τ᾽ χειρῶν διολισθαίνοντες.

re alter alterum plane pacate: deinde vero nescio quo instinctu, trudunt se invicem pronis capitibus, & frontibus arietum instar concurrunt. Et ubi ecce iste alterum cruribus sublatum prostravit humi, ipse deinde superincumbens tollere se illum non sinit, contruditque deorsum in lutum. Tandem vero jam cruribus suis illius ventrem complexus, suoque cubitu gutturi illius subjecto, suffocat miserum, qui istius interim humerum plaudit, suppliciter *eo gestu* rogans, puto, ne plane fauces sibi elidantur. Ac ne olei quidem caussa parcunt, quo minus inquinentur, sed detersо unguento, oppleti stercore, sudore insuper multo *diffluentes*, risum mihi quidem praebent, anguillarum instar alterius alter elabentes manibus.

Ἕτεροι δὲ ἐν τῷ αἰθρίῳ τ᾽ αὐλῆς τὸ αὐτὸ τοῦτο δρῶσιν· οὐκ ἐν πηλῷ γοῦν γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλ-

2. Alii in subdivali aulae *idem faciunt*, non in luto hi quidem, sed arenam istam profundam substratam habentes in cavea, con-

[a] Ἕτερον] Sic M. *Fl. Ald. P. Fr.* B1. & 2. H. Ἄτερον *J.* [b] Συννευδικότες] Rescripsi ex W. Συνν. *Edd.* [c] Ἦν ἰδοὺ] Sic Edd. & M. Ἤνδη *Pell.* Νῦν *Marc.* [d] Χρίσμα] Ita bene *J. Fl. P.* &c. Χρῶμα W. Sed in margine erat χρίσμα.

8. Ἄτερος τ᾽ ἕτερον] Recte *Junt.* habere ἄτερον, adscripserat *Solanus*, & quia ἄτερος tam prope praemissum, credat quis etiam ἄτερον rectius sequi, quam ἕτερον. Esse autem ἄτερος Atticum, ex *Aristoph.* demonstrat *Maittair.* de Dialect. p. 15. pro ὁ ἕτερος. Addo *Callim.* fragm. XCI. — ὃς ἔχεν ἄτερος δαίμων, ubi Cl. *Bentlejus* etiam ex Epigramm. ἄτερος Ἡρακλῆς adducit. Verum non adeo me movit solius *Junt.* auctoritas, ut contra ceteras Edd. & Codd. irem; quia in casibus obliquis aegre sic scribi posse monent Grammatici; in accusativo certe, non video quae cralis pro τ᾽ ἕτερον locum invenire queat. At si usus tamen contra analogiam induxisset, facile admitterem; dum vero ἄτερον in accus. aliunde probare non habeam, vulgatam servo. *J. F. R.*

9. Οὐκ οἶδ᾽ ὅ, τι παθόντες] Huc pertinet illud ipsius Anacharsidis apud *Diog. Laërt.* I, 104. τὸ ἔλαιον μανίας φάρμακον ἔλεγε, ᾧ τὸ ἀλειφόμενοι τοὺς ἀθλητὰς ἐπαμαίνεσθαι ἀλλήλοις. *J. M. G.*

11. Καὶ ἦν ἰδοὺ] Καί νυ ἰδού. *Th. M.*

Καὶ ἦν ἰδοὺ] Vid. *Xenoph.* Ἀνάβ. *Aristoph.* & Nostrum Ἀνάβ. c. 51. *M. du S.*

Καὶ ἦν ἰδοὺ] Non quidem ita edidimus in *Pisc.* c. 51. pr. sed ἀλλ᾽ ἰδοὺ tantum, quia hoc plurimae Edd. & P. habebant. Jam ferme mallem ἀλλ᾽ ἦν ἰδοὺ & ibi legi. *J. F. R.*

12. Ἐκ τοῖν σκελοῖν] Posset οἷν abesse. Sed additur crebro. *Diod. Sic.* IV. c. 19. p. 265. πόλις οἷν βίας ἀλοῦσα. *Soph.* Aj. 27. — καθηρμοσμένας οἷν χειρὶ —. Conf. Nostrum supra, *Asin.* c. 23. vs. 88. Et *ibid.* c. 45. ἐμοὶ δὲ ἀράρθαι οἷν τ᾽ ποδοῖν. *Long. Past.* IV. p. 147. Ed. *Moll.* (vere 139.) κρατήσας οἷν τ᾽ κεφάλαιον. *J. F. R.*

15. Περιπλέξας] Sic rursus infra *c. 31.* *M. du S.*

22. Ἀναπλησθέντες] Conf. supra *Mort.* c. 17. & Z. *Tp.* 33. *M. du S.*

23. Οἱ ἐγχέλυες] Vid. supr. *T. I. Tim.* c. 29. ubi similis quidem phrasis, sed ἐγχέλυς non ἐγχέλυες. At conf. *Steph.* ab *Hemsterhusio* ibi indicatum. *J. F. R.*

26. Ἐν πηλῷ ἔτοί γε &c.] Οὐκ οἷν πηλῷ ἔτοί γε, ἀλλὰ ψάμμον ταύτῃ βαθεῖαν ὑποβαλλόμενοι οἷν τῷ ὀρύγματι ἐπαμοῦνταί τε ἀλλήλους. Sic Mss. non ταράττουσι, ut editur. *Sed hi non in luto, sed altam arenam in fossa subjicientes se invicem illa adspergunt.* Paullo post dicit ἐπιτάξιν τὴν κόνιν. Haphen intelligit. de qua *Mart.* VII. ep. 67. *Et flavescit haphe.* Sed de hac & aliis ad palaestram pertinentibus viri docti jampridem egerunt copiose, vide imprimis eruditissimum P. *Fabrum* in Agonistico 11, 2. & 5. & 22. *J. G. G.*

28. Πάττουσι — ἐπαμῶνται] Sic W. totum hunc lo-

conſpergunt ſe invicem, & ſponte ſua pulvere ſe, gallorum gallinaceorum inſtar, adcumulant, puto, ut minus inter complectendum elabi poſſint, lubricitatem illam auferente arena, & firmiorem praeſtante in ſicco comprehendendi facultatem.

3. Illi vero conſperſi, recto ſtatu, verberibus ſe invicem calcibusque impetunt. Hic ergo miſer ipſos videtur dentes exſpuere: adeo ſanguine illi atque arena os oppletum eſt, pugno, ut vides, mala illi percuſſa. Sed neque iſte praefectus illos ſeparat, aut pugnam ſolvit: e purpura enim de magiſtratu aliquem hunc eſſe colligo.

4. Quin incitat etiam, & qui percuſſit, eum laudat. Alii vero alio loco celeriter ſe movent, & exſultant quaſi currentes, cum eodem in loco maneant; & jactato in altum corpore calcibus aëra petunt.

λόμενοι ἐν τῷ ὀρύγματι [c] πάτησίν τε ἀλλήλους, καὶ αὐτοὶ ἑκάντες [f] ἐπαμῶνται τὸν κόνιν ἀλεκτρυόνων δίκην, ὡς ἀφυκτότεροι εἶεν ἐν ταῖς συμπλοκαῖς, οἶμαι, τὸ ψάμμῳ τὸ ὀλισθον [g] ἀφαιρούσης, καὶ βεβαιοτέραν ἐν ξηρῷ παρεχούσης τὴν ἀντίληψιν.

Οἱ δὲ ὀρθοστάδην κεκονιμμένοι καὶ αὐτοὶ παίουσιν ἀλλήλους προσπεσόντες, καὶ λακτίζουσιν. ὥστε γὰρ καὶ τοὺς ὀδόντας ἔοικεν [h] ἀποπτύειν ὁ κακοδαίμων· ὥστε αἵματι [i] αὐτῷ καὶ ψάμμῳ ἀναπέπλησται τὸ στόμα, πρὸς ὡς ὁρᾷς [k] πεπαχθέντι τὰς γνάθους. ἀλλ' οὐδὲ ὁ ἄρχων ὥστε διίστησιν αὐτοὺς, καὶ λύει τὴν μάχην. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ πορφυρίδι τῶν ἐχόντων τινὰ [l] τοῦτον εἶναι.

Ὁ δὲ καὶ ἐποτρύνει, καὶ τὰ πατάξαντα ἐπαινεῖ· ἄλλοι δὲ ἀλλαχόθι πάντες ἐγκονοῦσι, καὶ ἀναπηδῶσιν, ὥσπερ θέοντες, ὅτε τοῦ αὐτοῦ μέλοντες, καὶ ἐς τὸ ἄνω συναλλόμενοι, λακτίζουσι τὸν ἀέρα.

Ταῦ-

e Πάτησίν τε] Ex W. reſtitut. Παράτησί τε Edd. quo reſtituta lectio tamen firmatur. Πάτησι Edd. *g* Ἀφαιρούσης] Ὑφαιρούσης marg. *AIW. J.* At prius *Fl. B. Ald. Fr. H. P. S.* & M. *h* Ἀποπτύειν] Reſcripſi ex W. Ἀποπτύειν Edd. priores. *i* Αὐτῷ] Αὐτοῦ L. *k* Παταχθέντι] Παταχθέντες male M. *l* Τοῦτον] Τούτων male *Fl.*

locum habet; vulgatae aliter, nempe παράτησί τε — πάτησι. *Polyaen.* eadem voce utitur. Ego antequam W. vidiſſem, ἀράτησι legebam. *M. du S.*

Παράτησί τε ἀλλήλους] Mihi maxime placet P. *Fabri* conjectura, qui Agoniſt. 2, 1. θράτησι legendum ſuſpicatur, vel ἀράτησι, ut tamen illud praeferam. Eſt enim de primo quaſi actu ſermo, ubi alter alterum primo prehendit, & ut poſſit firmius prehendere, pulvere ſpargit. Eidem etiam *Fabro* aſſentior, ὄρυγμα fuiſſe locum depreſſiorem, effoſſum, dictum alioquin, σκάμμα, ſ. τὰ ἰσκαμμένα, quae ὑπερπηδᾶν, transſilire, tanquam terminos, intra quos luctantes coërcentur, non licet; verbo, ipſam *caveam*. *J. M. G.*

Πάτησίν τε]. Probe etiam vidit Cl. *Geſn.* vulgatum παράτησι. nihili eſſe. Et quamvis θράτησι eleganter ſit conjectatum a *Fabro*, praeferendum tamen id quod Codex ſuppeditat, cujus ſcripturam etiam in terminatione ſequi conſultum duxi, etſi ν paragogicum abeſſe poſſit. Cumque mox ἐπαμῶνται quoque ex 2. Codd. receperim; (nam πάτησι jam iterato exhibere abſurdum fuiſſet) verſionem ad utrumque adcommodavi, non quod *Geſneri* verſionem reprehendam, quae erat: *in cavea prenſant ſe invicem, & — ſparguntur*; ſed quod Graecus contextus qualem nunc dedimus, aliam poſtulabat. *J. F. R.*

30. Ἀφυκτότεροι] Conf. T. I. Θ. Διαλ. XVII. med. *M. du S.*

31. Τὸν ὄλισθον] Scribitur iterum eodem modo c. 28. Ego tamen legendum cenſeo τὸ ὀλ. *M. du S.*

Τὸν ολισθον] Quod neutro genere τὸ ὄλ. maluit *Sol.* ideo factum ſuſpicor, ut adjective accipiatur, & *lubricum*, *lubricitatem* ſignificet; ita compoſitum εὐόλισθος adjective *Suidas* habet. Non diſpliceret, ſi auctoritatem pro τὸ ὄλισθον attuliſſet. Verum cum etiam *Heſych.* ὀλισθος, πτῶσις habeat, nihil in Luciano mutaverim. Auctor Etymol. etiam ſcribit: ὄλισθος, — ὁ ὅλως καλαπίπτων. *J. F. R.*

34. Ὀρθοστάδην] Tria erant apud Graecos certamina, pancratium, palaeſtra, & curſus. De pancratio ludorumque generibus, quibus Graeci antiqui & Romani uſi ſunt, leg. *Bud.* annott. ad l. *Athletas.* de his qui notantur infam. & ad l. *Qua auctione* ad l. *Aquiliam. Gellius* L. XIII. c. 26. *Propert.* L. III. *G. C.*

37. Ἀποπτύειν] Ita W. Reliqui libri ἀποπτύειν. *M. du S.*

44. Ἐγκονοῦσι] Poëtis Atticis frequens verbum illuſtrat *Spanh.* ad *Ariſtoph.* Plut. 255. *J. M. G.*

Ταῦτα οὖν ἐθέλω εἰδέναι τίνῳ [a] ἀγαθῷ ἂν εἴη ποιεῖν· ὡς ἔμοι γε [b] μανίᾳ μᾶλλον ἐοικέναι δοκεῖ τὸ πρᾶγμα, καὶ οὐκ ἔστιν ὅστις ἂν ῥᾳδίως μεταπείσειέ με ὡς οὐ παραπαίουσιν οἱ ταῦτα δρῶντες.

5. Haec igitur, scire velim, cui bono sit facere: nam mihi furori potius similis videtur, nec est, qui facile hoc mihi eripiat, non insanire qui ista faciunt.

ΣΟΛ. Καὶ εἰκότως, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιαῦτά σοι τὰ γιγνόμενα φαίνεται ξένα γε ὄντα, καὶ πάμπολυ τῶν Σκυθικῶν ἐθῶν ἀπᾴδοντα, καθάπερ καὶ ὑμῖν πολλὰ εἰκὸς εἶναι μαθήματα, καὶ ἐπιτηδεύματα, τοῖς Ἕλλησιν ἡμῖν ἀλλόκοτα εἶναι [c] δόξαντα ἄν, εἴ τις ἡμῶν ὥσπερ σὺ νῦν ἐπιφαίη αὐτοῖς. πλὴν ἀλλὰ θάρρει, ὦ γαθέ· οὐ γὰρ μανίαι τὰ γιγνόμενά ἐστιν, οὐδ' ἐφ' ὕβρει ἕτοι παίουσιν ἀλλήλους, καὶ κυλίουσιν ἐν τῷ πηλῷ, ἢ ἐπιπάτησι τὸν κόνιν· ἀλλ' ἔχει τινὰ χρείαν οὐκ ἀτερπῆ τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀχμὴν οὐ μικρὰν [d] ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ἢν γὰρ ἐνδιατρίψῃς, ὥσπερ οἶμαί σε ποιήσειν, τῇ Ἑλλάδι, οὐκ εἰς μακρὰν εἶ καὶ αὐτὸς ἔσῃ τῶν πεπηλωμένων, ἢ κεκονιμένων. ὅτω σοι τὸ πρᾶγμα ἡδύ τε ἅμα καὶ λυσιτελὲς εἶναι δόξει. ΑΝΑΧ. Ἄπαγε, ὦ Σόλων. ὑμῖν

6. SOL. Nec mirum est, Anacharsi, talia tibi, quae hic fiunt, videri, cum peregrina tibi sint, & multum a Scythicis moribus abhorrentia; quemadmodum vicissim vobis multas & disciplinas esse & studia verisimile est, quae aliena videantur Graecis nobis, si quis nostrum, ut tu jam hisce, illis adstet. Sed crede mihi, vir optime, non sunt furor, quae fiunt, neque injuriae caussa isti se invicem percutiunt, & in luto provolvunt, aut conspergunt pulvere; verum utilitatem ea res habet non injucundam, & robur non parvum corporibus conciliat. Si proinde moraberis, quod facturum te spero, aliquam diu in Graecia, non ita multo post unus & ipse eris de illis luto aut pulvere oppletis: adeo tibi ea res jucunda pariter atque utilis videbitur. ANACH. Apage, Solon, vobis eveniant

a Ἀγαθοῦ] Ἀγαθὸν W. Vulgatum firmat *Fl.* b Μανίᾳ] Μανίᾳ cum puncto subscr. M. *S. Amst.* Ceterae sine eo, male. c Δόξαντα] Sic Edd. & M. d Ἐπάγει] Ita M. *Fl. Ald. Bl. H. P. Fr. S.* Παρέχει *J.* & marg. *A1.*

49. Μανίᾳ] Θαυμάζειν ἔλεγε πῶς οἱ Ἕλληνες νομοθετοῦντες κατὰ τῶν ὑβριζόντων, τοὺς ἀθλητὰς τιμῶσιν ἐπὶ τῷ τύπτειν ἀλλήλους. *Diog. Laërt.* Anach. p. 27. C. *M. du S.*

58. Δόξαντα] Lege, meo periculo, δόξοντα. *M. du S.*

70. Ὑμῖν ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα & τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθείᾳ, εἰσπ) ὡς ὁ μάτλω διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην] Ista ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι ἀληθεύῃ, vertuntur: *quod ad me attinet, si quis vestrum tale quid mihi proponat.* Verum ἀληθεύειν τινά τι, non est, *aliquid proponere alicui*; sed, *hoc vel illo modo aliquem tractare, vexare.* Noster infra in hoc *Dial.* cap. 38. μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε πολεμίων ἀληθευόντων, *neque tyranno vim faciente, neque vexantibus hostibus.* In *Pseudologista* c. 25. τοιαῦτά με ἀληθεύεις, *ita me tractas.* Sic *Demosthenes* aliique locuti sunt. *L. Bos.* Si quid testimoniis opus est, adde *Aesop.* Fab. 8. Σύ μοι χεῖρον διέθηκας, de vulpe ab rubo vulnerata, at Fab. 39. Δεινῶς ἂν ὑπ' ἀλλήλων ἀληθεύοντες. Sed cum duplici accus. etiam *Alciphr.* I. p. 200. τί με ἀληθεύσει & quae *Bergl.* ibi notat. Et Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. ubi de crocodilis: τοὺς τὰ δυσέτητα ἀληθεύοντας, *atrocissima perpetrantes.* Vel potius Cl. *Hemst.* ad *Nigrin.* c. 38. No. 45. qui hoc multis jam egit. *J. F. R.*

78. Λυκίῳ] Lyceum, Gymnasium, *de quo* consule *Meursium.* *M. du S.*

79. Τὸν ἐπὶ τῇ] Ἀντίπτωσις, pro τῷ ἐπὶ τῇ τάλῃ κεκλιμένον τόξον ἔχοντι. F. G.

Ibid. Κεκλιμένον] Conf. supra *Astr.* c. 51. *M. du S.*

81. Ἀνακεκλασμένη] Bene monuit in margine *Hemsterhusius*, adeundum *Dukerum* ad *Thucyd.* p. 460. Is autem ad verba L. VII. c. 25. ἔκ τε τῶν ἐκατέρων ἄκρων ἀναδούμενοι τοὺς σταυροὺς, καὶ ἀνέκλων, quae conversa sunt: *Vallos ex naviculis religatos circumagebant, fractosque convellebant*, ita commentatur: „ — ἀνακλᾶν „ hic non est, quod *Vossius* & *Portus* putarunt, *frangere*, verum sursum *attollendo convellere & educere.* „ *Suidas* & Scholiastes exponunt *e fundo evellere.* Sic „ *Thucyd.* II. 76. & alii apud *Lipsium.* V. *Poliorc.* 8. „ ἀνακλᾶν machinam muro incussam dicunt eos, qui „ laqueis injectis eam *attollunt* & avertunt. Et in a-

„ liis

niant utilia ista atque jucunda. Mihi quidem si vestrum aliquis tale quid faciat, sentiet non frustra nos accinctos acinace.

7. Verum dic mihi, quod nomen posuistis his quae hic fiunt, aut quid facere istos dicamus? SOL. Locus ipse, Anacharsi, Gymnasium a nobis appellatur, & est illud Apollini Lycio sacrum. Vides signum illius, illum ad columellam se acclinantem, sinistra habentem arcum: dextra vero supra caput reflexa velut e longo labore requiescentem ostendit Deum.

8. Exercitationum autem istarum ea, quae fit in luto isto, lucta vocatur; isti in pulvere, luctantur ipsi quoque: illud, quod erecto corpore se invicem feriunt, pancratio certare dicimus. Sunt autem nobis alia quoque id genus exercitamenta pugilatus, & disci, & saltus: quorum omnium certamina proponimus, & qui vicerit, ille praestantissimus inter suos videtur, & reportat praemia.

9. ANACH. Quae sunt autem illa apud

ταῦτα γένοιτο τὰ ὠφέλιμα, καὶ τερπνά· ἐμὲ δὲ εἴ τις ὑμῶν τοιοῦτό τι διαθείη, εἴσεσθε ὡς οὐ μάτην [e] διεζώσμεθα τὴν ἀκινάκην.

Ἄτας εἰπέ μοι, τί ὄνομα ἔθεσθε τοῖς γυμνασίοις; ἢ τί φῶμεν ποιεῖν αὐτούς; ΣΟΛ. Ὁ μὲν χῶρος αὐτὸς, ὦ Ἀνάχαρσι, γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται, καὶ ἔστιν ἱερὸν Ἀπόλλωνος τοῦ [f] Λυκίου· καὶ τὸ ἄγαλμα δὲ αὐτοῦ ὁρᾷς, τὸν ὄπισθεν τῆς στήλης κεκλιμένον, τῇ ἀριστερᾷ μὲν τὸ τόξον ἔχοντα· ἡ δεξιὰ δὲ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς ἀνακεκλασμένη, ὥσπερ ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενον δείκνυσι τὸν θεόν.

Τῶν [g] γυμνασμάτων δὲ τούτων, τὸ μὲν ἐν τῷ πηλῷ ἐκείνῳ πάλη καλεῖται, οἷόπερ ἐν τῇ κόνει παλαίουσι καὶ αὐτοί. τὸ δὲ παίειν ἀλλήλους ὀρθοστάδην παγκρατιάζειν λέγομεν. καὶ ἄλλα δὲ ἡμῖν ἐστι γυμνάσια τοιαῦτα [h] πυγμῆς, καὶ δίσκου, καὶ τοῦ [i] ὑπερᾴλλεσθαι, ὧν ἁπάντων ἀγῶνας προτίθεμεν. καὶ ὁ κρατήσας ἄριστος εἶναι δοκεῖ τὸν καθ' αὐτὸν, καὶ ἀναιρεῖται τὰ ἆθλα.

ANAX. Τὰ δὲ ἆθλα τίνα ὑμῖν ταῦτά ἐστιν;

[e] Διεζώσμεθα] Παρεζώσμεθα M. & marg. *Alw.* cum *Fl.* At prius *J. Ald. Bt. P.* &c. [f] Λυκίου] Λοκτίου *Fl.* Vulgatum probat M. & Edd. cett. [g] Γυμνασμάτων] Sic *Fl. Ald. Bt. Fr. H. P. S.* Γυμνασίων *J.* & W. [h] Πυγμῆς] Πυγμῶν male *J.* [i] Ὑπεράλλεσθαι] Bene sic Edd. principes septem & *S.* Ὑπερβάλλεσθαι *J.* sola.

liis generibus loquendi non frangendi, sed inflectendi & in altum tollendi significationem habet. *Aristaenet* I. Ep. 3. Ὡς ἀνακλᾶν ἡμᾶς ἐπὶ πολὺ τὸν αὐχένα πρὸς θέαν τῶν κύκλῳ σωματοφυλακούντων βοτρύων. Lucian. *de Gymnas.* p. 272. (i. e. hoc loco) Ἡ δεξιὰ ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν ἀνακεκλασμένη". Haec ille optime. Adde hinc ἀνακλάσαι ἐπτυγμένα γραμματεῖα *tabellae plicabiles* ap. *Herodian.* I. c. 17. pr. Sed κατακλωμένῳ de saltatore, Noster etiam supra *de Saltatione* c. 5. (quod Cl. *Gesn.* tamen reddidit *frangenti.*) Ita ἐπικλώμενον *inflexum*, signif. *pro Imag.* c. 13. & *Deor. Dial.* XI. Sed & *fractum*, *Tox.* c. 20. Est autem ubi multum differat, reddasne per *frangere*, an *attollere*, *sursum flectere*; nam e. c. crus, brachium, cervicem *frangere*, aut *flectere*, quanti interfit, quis non viderit? Interim non nego etiam in illa arietis muralis adlevatione, ad ictum eludendum instituta, aliquam frangendi potestatem in verbo ἀνακλᾶν remanere, quatenus impetus ejus refringitur, sive potius, qua linea recta, ad quam ejus motus fiebat, ista sursum aversione quasi frangitur, veluti philosophi *refractiones* recte vocant radiorum lucis inflexiones per vitra contingentes. Interim male reddideris *arietem frangere*, pro *avertere*. *J.F.R.*

85. Ἐκείνῳ] Nihil mutare *Fl.* adpinxerat *Solan.* An ergo ἐκεῖνο quaesivit? Non improbem; sed nihil opus est, & vulgatum quod sequimur, nihil incommodi habet. *J.F.R.*

87. Παγκρατιάζειν] Aliter & rectius *Aristoteles* Rhet. I. c. 5. p. m. 207, 38. ὁ μὲν δυνάμενος τὰς σκέλας ῥίπτειν πως ἢ κινεῖν ταχὺ ἢ πόρρω δρομικός· ὁ δὲ θλίβειν ἢ κατέχειν, παλαιστικός· ὁ δὲ ὅσαι τῇ πληγῇ, πληκτικός· (Legendum ut in rec. Edd. fit, πυκτικός.) ὁ δ' ἀμφοτέροις τούτοις, παγκρατιαστικός· ὁ δὲ πᾶσι, πένταθλος. Vide etiam *Philostrati* locum ad Δημων. c. 49. supra adductum. *M. du S.*

89. Πυγμῆς] Oratio non satis perspicua; si enim alia *loca* intelligit per γυμνάσια, quid opus his? Sin vero nova *certaminum* innuit genera, cur & hoc inter ea recenset quod cum Pancratio idem esse dixit? Vide tamen c. 24. ubi distinguit. *M. du S.*

Πυγμῆς] Conf. *Tim.* T. I. c. 50. & 53. f. ubi πυξ—. *J.F.R.*

94. Στέ-

ἐστιν ; ΣΟΛ. Ὀλυμπιάσι μὲν στέφανος ἐκ κοτίνου, Ἰσθμοῖ δὲ ἐκ πίτυος, ἐν Νεμέᾳ δὲ σελίνων πεπλεγμένος· Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ θεοῦ· παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Παναθηναίοις τὸ ἔλαιον τὸ ἐκ τῆς μορίας. τί ἐγέλασας, ὦ Ἀνάχαρσι; ἢ διότι μικρά σοι [a] ταῦτα εἶναι δοκεῖ; ΑΝΑΧ. Οὔκ· ἀλλὰ πάνσεμνα, ὦ Σόλων, κατέλεξας τὰ ἆθλα, καὶ ἄξια τοῖς τε λαβοῦσιν αὐτὰ φιλοτιμεῖσθαι ἐπὶ τῇ μεγαλοδωρεᾷ, καὶ τοῖς ἀγωνισταῖς αὐτοῖς ὑπερσπουδάκεναι περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τηλικούτων, ὥστε μήλων ἕνεκα, καὶ σελίνων, [b] τοσαῦτα προπονεῖν καὶ κινδυνεύειν, ἀγχομάχους [c] πρὸς ἀλλήλων, καὶ καλαχλωμάχους, ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως εὐπορῆσαι μήλων ὅτῳ ἐπιθυμία, ἢ σελίνῳ

vos praemia? SOL. Olympiae corona oleagina; in Isthmo de pinu: Nemeae de apio plexa; in Pythiis poma de sacris Deo; apud nos Panathenaicis, oleum ex Minervae olea. Quid rides, Anacharsi, an quod parva tibi videntur ista? ANACH. Non: sed magnifica dixisti praemia, & digna, in quibus liberalitate certarent, qui ea constituerunt; digna, pro quibus auferendis supra etiam, quam possunt, contendant athletae: adeo ut malorum caussa & apiorum tantum laboris praecipiant, & periculum incurrant, ne alter ab altero suffocentur, & luxentur, quasi non liceret sine molestia copiam malorum, cui volupe sit, consequi,

a Ταῦτα εἶναι] Εἶναι ταῦτα W. b Τοσαῦτα] Ταῦτα Fl. Prius cett. c Πρὸς] Sic esse in Edd. omnib. addidit Solan.

94. Στέφανος] Confer infra c. 16. & 36. L.K.

95. Ἰσθμοῖ] Idem Dukerus modo laudatus ad Thucyd. V. 18. No. 81. hoc verum esse probat, quod & sic infra Neron. c. 8. occurrat. Et ita quoque in Thucyd. legi recte mavult, ubi καὶ Πυθοῖ, καὶ Ἰσθμῷ. J.F.R.

96. Σελίνων] Vid. Plut. in Timol. Pineas fuisse olim in Isthmiis coronas, docet idem Symp. probl. V. 3. deinde in gratiam Herculis & ad Nemaeorum exemplum ex Apio factas; tandem ad pineas reditum fuisse. p. 1203. f. οὐκ δὴ Νεμέας κατὰ ζῆλον ὁ τῶν σελίνων ξένος ὢν ἐπεισῆλθε δὲ Ἡρακλέα, καὶ κρατήσας ἡμαύρωσεν ἐκεῖνον, ὡς [ἱεροῖς οὐκ] ἐπιτήδειον. Perite ergo & erudite haec Lucianus. V. Pott. M.du S.

Σελίνων πεπλεγμένος] Pro οὐκ σελίνων. Habuimus non semel. Conf. saltem ad Gall. c. 24. No. 11. J.F.R.

Ibid. Πυθοῖ δὲ μῆλα τῶν ἱερῶν τοῦ Θεοῦ] Hæc sic vertit Vincent. Obsopoeus, nescio quam bene; nam in Græco de sacerdotibus ne verbum quidem; ἱερῶν inclinatur a recto ἱερὸς, id est sacer, non a ἱρεὺς, quod est sacerdos. Vertere igitur debebat: poma deo sacra proponebantur. Olim suspicabar μῆλα hoc loco interpretari debere, non poma, sed oves, ut & ap. Max. Tyrium sermone 37. & in Antholog. primi libri, primo Epigram. eo quod campus Crisseus vel Cirrhaus, qui erat Apollini sacer, ad oves pascendas aptus erat, non autem ad poma ferenda, quando erat sine arboribus. Sic enim de eo Pausanias in Phocicis: τὸ δὲ πεδίον τὸ ἀπὸ τῆς Κρίσης ψιλόν ἐστιν ἅπαν, καὶ φυτεύειν δένδρα οὐκ ἐθέλουσιν, ἢ ὅτι τινὸς ἄρας ἢ ἀχρεῖον τὴν γῆν εἰς δένδρων τροφὴν εἰδότες. Oves igitur, quæ pascebantur in eo campo non arato nec arboribus consito, erant Apollini sacræ, e quibus, ut putabam, quædam pro bravio dabantur cuidam athletarum generi. Sed aliter sentire me coëgit Libanius Sophista in laudatione palmæ & pomi arboris, ubi hæc leguntur: φοῖνιξ μὲν ἡ παντὸς ἀγῶνος γίνεται στέφανος, καὶ τὸ θάλλον ἔχει νίκης ὑπόμνημα, μηλέα δὲ αὖθις στεφανοῖ τὸ ἀγῶνα τὸ Πύθιον. Itaque hoc loco non male μῆλα poma intelliguntur, μηλέα tamen pomum arborem non fructum significat, & videntur poma sola inepta ad coronam texendam. Sed ut Libanius cum Luciano concilietur, intelligo victorem coronatum fuisse ramusculis ejus arboris suo fructu oneratis. Sed notandum est bravium mutatum fuisse a temporibus Pausaniæ: nam a secunda Pythiade coronas pro bravio institutas ait, & quidem ex lauro. Sic enim in Phocicis: δευτέρᾳ δὲ Πυθιάδι οὐκ ἐπὶ ἄθλοις ἐκάλεσαν ἔτι ἀγωνίζεσθαι, στεφανίτην δὲ τὸν ἀγῶνα ἀπὸ ταύτης καθίστασθαι — δάφνης δὲ στέφανος ἐπὶ τῷ Πυθίῳ τῇ νίκῃ κατ' ἄλλο μὲ (ἐμοὶ δοκεῖν) ἐστὶν ἢ ὅτι, ὅτι δὲ τὸν Ἀπόλλωνα ἱερασθῆναι κατέχουσιν οἱ φίλοι. Aliam vero ejus rei causam refert Ælian. Var. L. III. c. 1. scilicet eo, quod Apollo, postquam Pythonem occiderat, in aqua Penei fluvii in loco dicto Tempe purgatus inde laurum decerpsit, & Delphos attulit. Laurea igitur corona olim præmium erat victoribus datum in Pythiis, sed tempore Luciani & Libanii, vel id mutatum fuerat, vel poma data sunt pro bravio in agone quodam multum postea introducto & recepto, laurea manente pro præmio cursoribus & antiquorum certaminum athletis. At ecce Heliodor. in Æthiopicis armatis cursoribus palmæ ramum pro bravio datum fuisse dicit. Sed in omnibus sacris certaminibus aliis braviis auctarii vice datum fuisse (ita legitur ap. Palm. pro additum) asserit Pausanias in Arcadicis, pag. 276.

&

qui, aut coronari apio, vel pinu, etiam ut non linatur tibi luto facies, neque calcibus venter ab adversariis contundatur.

ἐστεφανῶσθαι, ἢ σίτυϊ, μήτε σηλῷ καλαχριόμενον τὸ πρόσωπον, μήτε λακτιζόμενον ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν.

10. SOL. Sed, vir optime, non ad nuda ista munera respicimus. Haec enim victoriae signa sunt, & indicant qui viceri[1]nt? Verum quae consequitur gloria, ea vero quantivis pretii est victoribus: pro hac etiam calcibus peti praeclarum videtur his, qui bonam ex laboribus famam venan[2]tur: nec enim ea sine labore contigerit; sed oportet, qui illam appetat, multa ab initio subire difficilia, ac tum demum utilem illum honestumque finem e laboribus expectare. ANACH. Hunc nempe ais finem[2] jucundum atque utilem, quod omnes illos

ΣΟΛ. Ἀλλ', ὦ ἄριστε, οὐκ ἐς ψιλὰ [1]στὰ διδόμενα ἡμεῖς ἀποβλέπομεν. ταῦτα μὲν γάρ ἐστι σημεῖα τῆς νίκης, καὶ γνωρίσματα, οἵτινες οἱ κρατήσαντες· ἡ δὲ ἀκολουθοῦσα τούτοις δόξα, τῷ παντὸς ἀξία τοῖς νενικηκόσιν. ὑπὲρ ἧς καὶ λακτίζεσθαι καλῶς ἔχει [2]τοῖς θηρωμένοις τὴν εὔκλειαν ἐκ τῶν πόνων. εἰ γὰρ [d] ἀπονητὶ προσγένοιτο ἂν αὕτη· ἀλλὰ χρὴ τὸν ὁρεγόμενον αὐτῆς, πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀναχόμενον ἐν τῇ ἀρχῇ, τότ' ἤδη τὸ λυσιτελὲς, καὶ ἡδὺ τέλος ἐκ τῶν καμάτων [2]προσδοκᾶν. ANAX. Τοῦτο φὴς, ὦ Σόλων, τὸ τέλος ἡδὺ καὶ λυσιτελὲς, ὅτι πάντες αὐ-

d Ἀπονητὶ] Ἀπονητεὶ W.

& *Plutarch.* Sympos. VIII. c. 4. *Heliodorus* tamen nullum aliud praemium pro victoria suo Theageni adjudicat praeter ramum illum palmae arboris. Sed non est dissimulanda summi viri sententia, qui in notis ad Dionem per poma vult intelligi lauri baccas, sed sine exemplo. *Ausonium* etiam reprehendit enumerantem diversa bravia, sic:

Serta quibus pinus, malus, oliva, apium.

Sed cum eo consentit *Libanius* loco citato, qui μηλέα habet, non μῆλα. Tamen jure videtur arguere Ausonium, qui dum Graecum epigramma exprimit, male μῆλα per *malus* vertit. Sed fateor per μῆλα me non posse capere, quomodo intelligi possint poma. *J. P. a G.*

97. Μῆλα] Errat *Palmerius.* Vid. *Pott.* 417. *M. du S.*

Μῆλα τῶν ἱερῶν] Lucianum fructus arborum, μῆλα dicere, non ramos, puto. Non primum Anthologias epigramma laudo, ubi κότινος, μῆλα, σέλινα, σῖτος forte ipsius societatis caussa suspicionem moveant, ramum esse intelligendum: sed hoc, quod hoc ipso loco simile plane Panathenaicorum praemium commemoratur, *oleum e sacra Minervae olea.* Deinde quoties praemiorum horum denuo mentionem in hoc Dialogo injicit, injicit autem aliquoties, μῆλα semper a coronis distinguit: praesertim infra, c. 15. med. στέφανος ἐκ σίτου, ἢ κοτίνου ἢ σελίνων. quidni μηλέας aut μήλων adjiceret, si par erat ratio? *J. M. G.*

98. Παναθ. ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίας] Quid hoc sit docet *Meursius* Panath. Olearum nempe genus juxta Academiam quae Deo sacrae erant; Schol. *Aristoph.* Νεφ. Accipiebant autem urceum totum (idem Schol.) & exportare solis licebat. *M. du S.*

Ibid. Ἔλαιον τὸ ἐκ τῶν μορίας] Adleverat margini Cl. *Hemsterhusius*, videndum Cl. P. *Burman.* Z. Καλαισ. Ex hoc igitur quaedam adjecisse non alienum erit. Ait autem f. p. 281. Edit. iteratae: „ oleum ex ejus (ar„ boris) fructu exprimere in sacros usus licuerit: „ nam Victoribus in Panathenaicis inde oleum da„ tum, docet *Suidas*, & Scholiastes *Sophoclis* ex „ *Aristotele*, & *Apostolius* proverb. Cent. XIII. 28. „ Ut & Lucian. in *Anach.* T. 2. p. 173. Ed. *Graev.* „ Unde ab *Athenaeo* L. XV. 11. & *Plin.* XIII. 1. „ *Panathenaicum oleum* vocatur, quod optimae notae „ erat. Et fortasse corona oleaginea, qua Victores „ coronabantur Athenis, teste *Plin.* XV. 4. ex his „ μορίοις fuit. (sic legitur, pro μορίαις) Quod magis „ verosimile videbitur, si verum sit, quod notat „ *Alex. ab Alex.* III. c. 3. Duces Athenienses in bel„ lum prodituros sertum ex olea sacra sumsisse. Hoc „ saltem statuere licet, coronas inde aliquando factas. „ Ut Creon apud *Eurip.* Ion. V. 1433. Cetera vid. ib. De μορίαι autem Commentt. ad *Poll.* seq. 242. ἡ δὲ ἱερὰ ἐλαία, μορία. *Hesych.* vero ibid. adductus: Μορίαι ἐλαῖαι ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. Confer & *Menag.* ad *Diog. Laërt.* III. Segm. 26. p. 149. T. 2. *J. F. R.*

Ibid. Ἐκ τῶν μορίας] *Hesych.* Μορίαι, ἐλαῖαι, ἱεραὶ τῆς Ἀθηνᾶς. *F. G.*

8. Πρὸς ἀλλήλων] Quod *Solanus* nihil mutare Edd. adjecit, indicio est eum aliam lectionem optasse invenire; nam alioqui sponte patet consentire Edd. quando nihil notamus. Maluit autem ὑπὸ pro πρὸς. Vid. quae mox notamus ad c. 11. πρὸς τῶν ἀντιπάλων. *J. F. R.*

αὐτὸς ὄψον) ἐστεφανωμένους, καὶ ὅτι τῇ νίκῃ ἐπαινέσον), πολὺ πρότερον οἰκτείρασιν ὅτι ταῖς πληγαῖς· οἱ δὲ εὐδαιμονήσουσιν, ἀντὶ τῶν πόνων μῆλα καὶ σέλινα ἔχοντες. ΣΟΛ. Ἄπειρος εἶ, φημί, τῶν ἡμετέρων ἔτι· μᾶλλον μικρὸν δὲ ἄλλα σοι [a] δόξει περὶ αὐτῶν, ἐπειδὰν ἐς τὰς πανηγύρεις ἀπιὼν, [b] ὁρᾷς τοσοῦτον πλῆθος ἀνθρώπων συλλεγόμενον ὅτι τὴν θέαν τῶν τοιούτων, καὶ θέατρα μυριάνδρα συμπληρούμενα, καὶ τοὺς ἀγωνιστὰς ἐπαινουμένους, τὸ δὲ καὶ νικήσαντα αὐτῶν ἰσόθεον νομιζόμενον.

ANAX. Αὐτὸ τοῦτο, ὦ Σόλων, καὶ τὸ οἰκτιστόν ἐστιν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγων ταῦτα πάσχουσιν, ἀλλὰ ἐν τοσούτοις θεαταῖς καὶ μάρτυσι τοῦ ὕβρεως, οἳ δηλαδὴ [c] εὐδαιμονίσουσιν αὐτοὺς, αἵματι ῥαινομένους ὁρῶντες, ἢ ἀγχομένους [d] πρὸς τὸν ἀντιπάλων. ταῦτα γὰρ τὰ εὐδαιμονέστατα πρόσεστι τῇ νίκῃ αὐτῶν. παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς Σκύθαις, ἤν τις, ὦ Σόλων, ἢ πατάξῃ τινὰ τῶν πολιτῶν, ἢ ἀνατρέψῃ προσπεσών, ἢ [e] ἱματίων περιρρήξῃ, μεγάλας οἱ πρεσβύται τὰς ζημίας ἐπάγουσι, κἂν ἐπ' ὀλίγων τῶν μαρτύρων τοῦτο πάθῃ τις· εἴτιγε ἐν τηλικούτοις θεάτροις οἷα σὺ διηγῇ τὸ Ἰσθμοῖ, καὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ. ἐμὲ μὲν ἀλλὰ τοὺς μὲν ἀγωνιστὰς, οἰκτείρειν μοι ἔπεισιν, ὧν πάσχουσι· τῶν δὲ θεατῶν, οὓς φῄς ἁπαλαχόθεν τοὺς βελτίστους συναγίγνεσθαι ἐς τὰς πανηγύρεις, καὶ πάνυ

videbunt coronatos, & victoriae causſa laudabunt, qui diu ante miſerati illos fuerant propter plagas. Atqui hi jam felices erunt, qui pro laboribus poma habeant & apia. SOL. Imperitus es, inquam, rerum noſtrarum adhuc: paullo poſt aliter de iis ſenties: cum delatus in conventus illos collectam videbis tantam hominum multitudinem talium ſpectaculorum cauſſa, & impleta theatra tot millium capacia, & laudatos athletas, & honore Diis aequatum, qui vicerit reliquos.

11. ANACH. Ipſum hoc vero, Solon, miſerrimum eſt, ſi non paucis arbitris iſta ſubeunt, ſed apud tot ſpectatores, ac teſtes contumeliae, qui nempe beatos illos praedicabunt, videntes ut ſanguine fluant, aut angantur ab adverſariis. Haec enim beatiſſima ſunt in illorum victoria. Apud nos vero Scythas, Solon, ſi quis aut pulſet civium quemquam, aut impetu facto evertat, aut veſtem deripiat, magnas illi poenas noſtri ſeniores infligunt, etiamſi cui paucis teſtibus hoc eveniat, nec in tantis theatris, quanta tu narras, Iſthmi atque Olympiae. Verum certatorum quidem miſereri ſubit *ob ea*, quae patiuntur: Spectatores autem, quos ais undique convenire praeſtantiſſimos ad iſtas celebritates, & *ipſos*

a Δόξει] Sic M. cum *Fl. Fr.* &c. Δόξῃ *J.* b Ὁρᾷς] Sic Edd. & M. c Εὐδαιμονίσουσιν] Εὐδαιμονίζουσιν M. d Πρὸς] Ὑπὸ W. Vulgatum tenet *Fl.* cum cett. e Θοιμάτιον] Θοιμάτια M. & *Fl.* male.

44. Ὑπὸ] Sic W. hic. Supra tamen cum Impreſſis aliter, nempe ἀγχομένους πρὸς ἀλλήλων c. 9. *M. du S.* Ἀγχομένους πρὸς τὸν ἀντιπάλων] *Solanus* ex W. ὑπὸ τὸν ἀντ. reſcribi maluiſſet; id enim in margine *Junt.* indicarat; non tamen πρὸς delerat, ut ſolet, ubi omnino neceſſariam putat mutationem. Ego, ut ὑπὸ facile admitterem, ſi pluribus teſtibus firmaretur, ita jam nihil muto, quia ſupra c. 9. in πρὸς conſentiunt Edd. & Codd. Idque verbis paſſivis frequenter adjungi eadem poteſtate qua ὑπὸ, paucis indicavimus ſupra *Icar.* c. 21. f. ex *Timon.* §. 5. 9. 15. & 25. Adde *Icar.* 15. & *Bis Accuſ.* c. 5. pr. Sexcentis ſimilibus idem probaturi ex ſolo Luciano, ſi quem de eo dubitare ſuſpicari poſſemus. *J. F. R.*

48. Θοιμάτιον] M. & *Fl.* Θωμάτια. Fortaſſe Θαιμάτια, quod alibi reperiri teſtatur doctiſſimus *Auctor Emend. Menand.* p. 105. *M. du S.*

86. Τὰ μειγίθη] Quid reponam non video: certe non recte habet illa vox. Εὐχ. c. 12. pro πάχος, μείγιθος repoſitum eſt. *M. du S.*

Τὰ μειγίθη] Si proceritatem corporis intelligas, non mirere cur ſuſpecta vox fuerit *Solano*. At neque μείγιθος ſemper *ingens* quid ſignif. (licet ita accipiendum longe frequentius, atque ideo *parvo* opponatur a *Pol-*

luce

pſos valde miror, ſi neceſſariis relictis otium ſibi ſumunt ad talia. Nondum enim illud poſſum intelligere, quae ſit illis jucunditas, videre ferientes ſe & conflictantes homines, & terrae alliſos, & alterum ab altero contritos.

12. SOL. Si tempus eſſet, Anacharſi, Olympiorum, aut Iſthmiorum, aut Panathaeorum, ipſa te res doceret, quam non temere ſtudium in his rebus ponamus. Neque enim dicendo quisquam ita te admovere quaſi poſſit voluptati eorum, quae ibi fiunt, quam ſi ſedens ipſe inter medios ſpectatores, videas virtutes virorum, pulchritudines corporum, & habitus ad valetudinem admirabiles, & horribiles peritias, & robur invictum, & audaciam, & honoris cupiditatem, & animos inſuperabiles, & ſtudium nunquam deficiens victoriae: bene equidem novi finem te laudandi & inclamandi & plaudendi non facturum.

13. ANACH. Per Jovem, Solon, & irridendi inſuper atque cavillandi. Omnia enim illa, quae modo enumerabas, virtutes, & habitus bonos, & pulchritudines, & audaciam, video nullius magnae rei cauſſa vobis diſperire, cum neque patria ſit in periculo, neque regio vaſtetur, neque amici aut familiares abripiantur ad contumeliam. Itaque tanto fuerint magis ridiculi, ſi, cum ſint, ut ais, praeſtantiſſimi, nequidquam tot ac tanta patiantur, & malis conflictentur, ac pulchritudines iſtas ac

θαυμάζω, εἰ τἀναγκαῖα παρέντες, σχολάζουσιν ὅτι τοῖς τοιούτοις. ἐγὼ γὰρ ἐκεῖνό πω δύναμαι καταμαθεῖν, ὅτι τοῦτο τερπνὸν αὐτοῖς, ὁρᾶν παιομένους γε, καὶ ἀλλήλους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὴν γῆν κατατομένους, καὶ συνηριθμένους ὑπ' ἀλλήλων.

ΣΟΛ. Εἰ καιρὸς ἦν, ὦ Ἀνάχαρσι, Ὀλυμπίων, ἢ Ἰσθμίων, ἢ [f] Παναθηναίων, αὐτό ἄν σε τὸ γιγνόμενον ἐδίδαξεν, ὡς οὐ μάτην ἐσπουδάκαμεν ὑπὲρ τούτοις. οὐ γὰρ οὕτω λέγων ἄν τις προσβιάσειέ σε τῇ ἡδονῇ τῇ ἐκεῖ δρωμένων, ὡς εἰ καθεζόμενος αὐτὸς ἐν μέσοις τοῖς θεαταῖς, βλέποις ἀρετὰς ἀνδρῶν, καὶ κάλλη σωμάτων, καὶ εὐεξίας θαυμαστὰς, καὶ ἐμπειρίας δεινὰς, καὶ ἰσχὺν ἄμαχον, καὶ τόλμαν, καὶ φιλοτιμίαν, καὶ γνώμας ἀηττήτους, καὶ σπουδὴν [g] ἄληκτον ὑπὲρ τῆς νίκης. εὖ γὰρ δὴ οἶδα, ὡς οὐκ ἂν ἐπαύσω ἐπαινῶν, καὶ ὑπερθαυμάζων, καὶ ὑπερκροτῶν.

ANAX. Νὴ Δί', ὦ Σόλων, καὶ ἐπιγελῶν γε προσέτι καὶ ἐπιχλευάζων. ἅπαντα γὰρ ὁπόσα καταριθμήσω ἐκεῖνα, τὰς ἀρετὰς, καὶ τὰς εὐεξίας, καὶ τὰ κάλλη, καὶ τόλμαν, ὁρῶ ἀδενὸς μεγάλου ἕνεκα ὠφελουμένας ὑμῖν, ἔτε παλαιόμενα κινδυνεύοντα, ἔτε χώρας πορθουμένης, ἔτε φίλων ἢ οἰκείων πρὸς ὕβριν ἀπαγομένων. ὥστε τοσούτῳ γελοιότεροι ἂν εἶεν, ἄριστοι μέν, ὡς φῄς, ὄντες, μάτην δὲ τοσαῦτα πάσχοντες, καὶ ταλαιπωρούμενοι, καὶ αἰσχύνοντες τὰ κάλλη καὶ [h] τὰ μεγέθη τῇ ψάμ-

f Παναθηναίων] Παρ' Ἀθηναίων male M. *g* Ἄληκτον] Ἄλεκτον W. male. *h* Τὰ μεγέθη] Nil mutare in hoc verbo Edd. & M. adſcripſit *Solan.*

luce III. 88.) Sed quamcumque etiam magnitudinem, *i. e.* certam quantitatem, adeoque & de re vel minima praedicari poteſt. Neque plurale μεγέθη ad procerum athletarum corpus ſpectare puto (qui ne quidem erant homines longi, verum toroſi) ſed ad dimenſionem, i. e. proportionem membrorum pertinere arbitror, de qua etiam c. 25. loquitur, quam foedant pugiles tumoribus, ac cicatricibus. Μέγεθος autem etiam de parvo homine praedicari videas ap. *Herodian.* IV. 7. fin. καὶ γὰρ ἦν θαύματος ἄξιον σὺν μικρῷ πάνυ τὸ μέγεθος σώματι. Licet ibi videatur de *viribus* accipiendum, ut ap. *Diod. Sic.* IV. c. 61. f. μικροὺς μὲ τοῖς μεγέθεσι, πολλοὺς δὲ τῷ ἀριθμῷ. Numero magis quam *viribus* pollentes. Sed de ſpatio parvo diſerte ap. eumdem V. c. 10. med. ἦσι δὲ ἡ νῆσος τῶν Λιπαραίων μικρὰ μὲ τὸ μέγεθος. Et ſic iterum ibid. c. 11. pr. Et c. 13. καταμετρίζουσιν εἰς μεγέθη σύμμετρα. Interim de ſtatura parva etiam *Poll.* V. 68. de lepore animali, μέγεθος, ἔτε μέγας, ἔτε μικρὸς τὸ ὑπερβάλλον. Et ſic de *menſura* ſ. dimenſione μέγεθος dici, non eſt quod pluribus demonſtrem. *Magnitudinem* ſimiliter Latinis de re etiam parva dici, obiter notavi in libello *de Amo-*

ψάμμῳ, καὶ τοῖς ὑπωπίοις, ὡς μήλοις καὶ κοτίνοις ἐγκρατεῖς γένοισθε νικήσαντες. ἡδὺ γάρ μοι ἀεὶ μεμνῆσθαι τῶν ἄθλων, τοιούτων ὄντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, πάντες αὐτὰ λαμβάνουσιν οἱ ἀγωνισταί; ΣΟΛ. Οὐδαμῶς, ἀλλὰ εἷς ἐξ ἁπάντων, ὁ κρατήσας αὐτῶν. ANAX. Εἶτ', ὦ Σόλων, ὅτι τῷ ἀδήλῳ καὶ ἀμφιβόλῳ τῆ νίκης τοσοῦτοι πονοῦσι, καὶ ταῦτ' εἰδότες, ὅτι ὁ μὲν νικῶν εἷς ἔσται πάντως, οἱ δὲ [a] ἡττώμενοι πάμπολλοι μάτην ἆθλια πληγὰς, αἱ δὲ καὶ τραύματα [b] λαμβάνοντες;

magnitudines arena foedent ac livoribus, ut pomo aut oleae ramo potiantur victores. Suave enim mihi semper meminisse praemiorum, quae tanta sint scilicet. Sed dic mihi, omnesne ea accipiunt qui decertant? SOL. Minime, sed unus ex omnibus, qui illos superavit. ANACH. Tum igitur, Solon, de obscura & ancipiti victoria tot homines laborant, idque cum sciant, victorem unum omnino futurum, victos autem plurimos, qui frustra miseri plagas, partim etiam vulnera acceperint?

ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, [c] μηδέπω ἐννενοηκέναι πολιτείας ὀρθῆς πέρι μηδέν· εἰ γὰρ ἂν τὰ κάλλιστα τῶν ἐθῶν ἐν νόμῳ ἐτίθεσο. ἦν δέ σοι μελήσῃ ποτὲ εἰδέναι ὅπως ἂν τὰ κάλλιστα [d] οἰκηθείη πόλις, καὶ ὅπως ἂν ἄριστοι γένοιντο οἱ πολῖται αὐτῆς, ἐπαινέσῃ [e] τότε καὶ τὰς ἀσκήσεις ταύτας, καὶ τὴν φιλοδοξίαν, ἣν φιλοδοξούμεθα [f] πρὸς αὐτὰς, καὶ εἴσῃ ὅτι πολὺ τὸ χρήσιμον ἔχουσιν ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, εἰ καὶ νῦν μάτην σπουδάζεσθαι δοκοῦσι. ANAX. Καὶ μήν, ὦ Σόλων, κατ' οὐδὲν ἄλλο ἥκω παρ' ὑμᾶς, τοσαύτην μὲν γῆν διοδεύσας, μέγαν δὲ τὸν Εὔξεινον, καὶ δυσχείμερον, περαιωθεὶς, ἢ ὅπως νόμους τε τοὺς Ἑλλήνων ἐκμάθοιμι, καὶ ἔθη παρ' ὑμῖν καλὰ νοήσαιμι, καὶ πολιτείαν τὴν ἀρίστην ἐκμελετήσαιμι. διὸ καὶ σὲ μάλιστα φίλον ἐξ ἁπάντων Ἀθη-

14. SOL. Videris, Anacharsi, nondum quidquam de recta reipublicae gerendae ratione cogitasse: nec enim instituta pulcherrima reprehendenda duceres. Si vero tibi curae fuerit aliquando scire, quomodo pulcherrime condi possit civitas, & qua ratione optimi fiant illius cives, laudabis tunc etiam exercitationes hasce, & honoris studium, quo in illis versamur, & scies, multam habere admixtam laboribus utilitatem, etiamsi frustra nunc laborare videantur. ANACH. Quin ego, Solon, nulla alia caussa e Scythia ad vos venio, tantis terrae spatiis superatis, magnum Euxinum ac procellosum transvectus, nisi ut leges Graecorum ediscam, & qui sint apud vos mores cognoscam, & formam reipublicae optimam meditando assequar: qua de caussa etiam te maxime amicum ex omnibus Athenien-

ho-

a Ἡττώμενοι] Ἡττημένοι *Fl.* sola. Vulgatum etiam firmat M. b Λαμβάνοντες] Λαβόντες W. & marg. *A1.* c Μηδέπω] Sic W. & marg. *A1W.* Μηδέποτε Edd. d Οἰκηθείη] Receptum ex M. & *Fl.* Οἰκισθείη Edd. cett. e Τότε] Ποτὲ W. & *Fl.* f Πρὸς] Περὶ W. & marg. *A1.* Sed πρὸς *Fl.* cum cett.

87. Ὑπώπια] Ὑπόπια, Genae. τὰ ὑπὸ τοὺς ὀφθαλμοὺς πελιώματα, ἢ τὰ ἐξ αὐτῶν ῥεύματα ποιά. ὄντες γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ. G.

bigulis. Si quis tamen hic pro τὰ κάλλη & τὰ μυγίδη legere malit, τὰ κάλλιστα μέλη, me non repugnantem habebit. *J. F. R.*

87. Τοῖς ὑπωπίοις] Div. *Paulus* in I. ad *Corinth.* IX. 27. ἀλλ' ὑπωπιάζω τὸ σῶμά μου. Ad quae verba exponenda multa, & hoc Luciani, adfert Cl. *L. Bos* in Obſ. Philol. p. 142. probatque ὑπόπια esse *vestigia plagarum*, ac vulnera ipsa & contusiones. Recte; sed Medicis proprie maculae ac tumores caerulei ab extravasato sanguine grumoso; quales a baculorum lororumque plagis relinquuntur. Et similis oculorum morbus. Idque ap. *Hippocr.* & *Aret.* frequens. *J. F. R.*

99. Μηδέπω] Sic M. melius quam in Impress. μη-δέ-

hoſpitemque delegi ex fama, quandoquidem audieram legum te quarundam ſcriptorem eſſe, & morum optimorum inventorem, teque inſtituta utilia introduxiſſe, atque in univerſum rempublicam quandam conſtituiſſe. Igitur quamprimum me doce, & diſcipulum tibi habe: nam ego jucunde vel ſine cibo & potu tibi aſſidens, quousque ipſe durare dicendo poſſis, hiansque audiam te de republica & legibus aliquid diſputantem.

15. SOL. Univerſa quidem, Sodalis, breviter enarrare non facile eſt: ſed ſi per partes obire ea mecum velis, ſingula intelliges, quae de Diis, quae de parentibus, quae de nuptiis, reliquisque rebus nobis placeant. Quae vero de juvenibus decernamus, & quomodo illos tractemus ubi primum intelligere quid ſit melius incipiunt, & virile robur accipere, & pares eſſe laboribus: haec jam tibi enarro, uti diſcas, cujus rei gratia haſce illis exercitationes propoſuerimus, & labore ſubigere corpus illos cogamus: *nempe* non propter certamina ſolum, ut auferre poſſint praemia; ad illa etenim pauci ex omnibus perveniunt: ſed majus quiddam toti civitati ex ea re bonum, atque ipſis adeo, conciliamus. Commune enim quoddam certamen aliud bonis omnibus civibus propoſitum eſt: & corona non ex pinu, neque olea, aut apio, ſed quae hominum in ſe fe-

ναίων ϗ [g] ξένον, προειλόμην χτ\ κλέος, ἐπεὶ ὥρ ἤκουον νόμων τε [h] τινῶν ξυγγραφέα εἶναί σε, ϗ ἐθῶν τ ἀρίστων εὑρετὴν, ϗ ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων εἰσηγητὴν, ϗ ὅλως πολιτείας τινὸς συναρμοστήν· ὥστε οὐκ ἂν φθάνοις διδάσκων με, ϗ μαθητὴν ποιούμενος, ὡς ἔγωγε ἡδέως ἂν ἄσιτός σοι, καὶ ἄποτος συγκαθεζόμην, ἐς ὅσον ἂν αὐτὸς ἀφροισὶν λέγων, κεχηνὼς ἐπακούοιμι περὶ πολιτείας [i] τι ϗ νόμων διεξιόντος.

ΣΟΛ. Τὰ μὲν πάντα οὐ ῥᾴδιον, ὦ ἑταῖρε, διελθεῖν ἐν βραχεῖ· ἀλλὰ χτ\ μέρη ἐπιὼν, εἴσῃ ἕκαστα, οἷα μὲν περὶ θεῶν, οἷα δὲ περὶ γονέων, ἢ περὶ γάμων, ἢ τ ἄλλων δοκεῖ ἡμῖν. ἃ δὲ περὶ τ νέων γιγνώσκομεν, ϗ ὅπως αὐτοῖς χρώμεθα, ἐπειδὰν πρῶτον ἄρξωνται συνιέναι τε τῷ βελτίονι, ϗ τῷ σώματι ἀνδρίζεσθαι, ϗ ὑφίστασθαι τοὺς πόνους· ταῦτα ἤδη σοι [k] διέξειμι, ὡς μάθοις ἕ τινος χάριν τὰς ἀσκήσεις ταύτας προσθείκαμεν αὐτοῖς, ϗ ἀναπονεῖν τὸ σῶμα καλαναγκάζομεν, οὐ μόνον ἕνεκα τ ἀγώνων, ὅπως τὰ ἆθλα δύναιντο ἀναιρεῖσθαι· ἐπ' ἐκεῖνα μὲν γὰρ ὀλίγοι πάνυ ἐξ ἁπάντων χωροῦσιν, ἀλλὰ μεῖζόν τι ἁπάσῃ τῇ πόλει ἀγαθὸν ἐκ τούτου ϗ αὐτοῖς ἐκείνοις προσκτώμενοι. κοινός γάρ τις ἀγὼν ἅπασι τοῖς ἀγαθοῖς πολίταις προκεῖται, ϗ στέφανος οὐ πίτυος, οὐδὲ κοτίνου, ἢ σελίνου, ἀλλ' ὃς ἐν αὐτῷ συλλαβὼν ἔχει τ ἀνθρώπων

[g] Ξένον] Sic W. & Fl. Ξένων Edd. [h] Τινῶν ξυγγραφέα] Ξυγγραφέα τινὰ M. [i] Τι] Sic M. & Edd. omn [k] Διέξειμι] Reſtitutum ex W. Διεξίειμι Edd. priores.

δέτος. M. du S.

4. Οἰκηθείη] Ita M. & Ed. Fl. rectius quam in vulgatis, quae οἰκισθείη legunt. Sic c. 18. ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο. M. du S.

19. Τινῶν] Ego lectionem Cod. M. τινὰ praeferentis vulgata potiorem arbitror. Quia auditu tantum ait ſibi notum nomen Solonis legislatoris, adeoque adjectio τις potius ad perſonam, quam ad leges pertinet, nec quasdam tantummodo leges compoſuiſſe dicetur is qui plurimas compoſuit. Quia tamen non obſcura neque plane abſurda viſa vulgata, propter unum convicium eam rejicere, religio fuit. F. F. R.

27. Τι] L. τι quamvis M. etiam agnoſcat τι. Idem Anonymum conjeciſſe video, qui τι margini codicis ſui adſcripſit. M. du S.

36. Διέξειμι] Sic recte W. In Impreſſ. διεξίειμι. M. du S.

45. Πρόκειται ἀγών] Sic τ προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα Div. Paul. in Ep. ad Hebr. XII. 1. ubi plura ſimilia. L. Bos. Addiderat Cl. Hemſterh. etiam videnda Syneſ. Ep. 100. p. 239. D. Et Baſil. Seleuc. initio Gr. l. F. F. R.

πων εὐδαιμονίαν. οἷον ἐλευθερίαν λέγω αὐτῷ τε ἑκάστῳ ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ τῇ παλρίδι, καὶ πλοῦτον, καὶ δόξαν, καὶ ἑορτὴν [a] πατρίων ἀπόλαυσιν, καὶ οἰκείων σωτηρίαν· καὶ συνόλως τὰ κάλλιστα, ὧν ἄν τις εὔξαιτο γενέσθαι οἱ παῖδες τῶν θεῶν. ταῦτα πάντα τῷ στεφάνῳ, ὃν φημι, συναναπέπλεκται, καὶ ἐκ τοῦ ἀγῶνος ἐκείνου παρεγίγνεται· ἐφ' οὓς αἱ ἀσκήσεις αὗται, καὶ οἱ πόνοι ἄγουσιν.

licitatem complectatur, velut libertatem privatim uniuscujusque, & communiter patriae, & divitias, & gloriam, & feriarum patriarum fructum, & rei familiaris conservationem, & in universum pulcherrima quaevis, quae a Diis contingere sibi aliquis optaverit: ea huic coronae, de qua loquor, implexa sunt omnia, & certamine illo parantur, ad quod exercitationes istae & labores ducunt.

ΑΝΑΧ. Εἶτα, ὦ θαυμάσιε Σόλων, τοιαῦτά μοι καὶ τηλικαῦτα ἔχων ἆθλα διεξιέναι, μῆλα καὶ σέλινα διηγεῖ, καὶ θαλλὸν ἐλαίας ἀγρίας, καὶ πίτυν; ΣΟΛ. Καὶ μήν, ὦ Ἀνάχαρσι, οὐδ' ἐκεῖνά σοι ἔτι δόξει μικρὰ εἶναι, ὁπόταν ἃ λέγω [b] καταμάθῃς. ἀπὸ γάρ τοι τῆς αὐτῆς γνώμης γίγνεται, καὶ μέρη πάντα ταῦτά ἐστι μικρὰ τοῦ μείζονος ἐκείνου ἀγῶνος, καὶ τοῦ στεφάνου, ὃν κατέλεξα τοῦ πανευδαίμονος. ὁ δὲ λόγος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἐκφεύγει τὴν τάξιν, ἐκείνων προτέρων ἐπεμνήσθη, τῶν Ἰσθμοῖ γιγνομένων, καὶ Ὀλυμπιάσι, καὶ ἐν Νεμέᾳ. πλὴν ἀλλὰ νῶϊ, (σχολὴν γὰρ ἄγομεν, καὶ σὺ, ὡς φῄς, προθυμῇ ἀκούειν) ἀναδραμούμεθα ῥᾳδίως πρὸς τὴν ἀρχήν, καὶ τὸν κοινὸν ἀγῶνα, δι' ὃν φημι πάντα ταῦτα ἐπιτηδεύεσθαι. ΑΝΑΧ. Ἄμεινον, ὦ Σόλων, [c] οὕτω καθ' ὁδὸν γὰρ ἂν ἡμῖν ὁ λόγος μᾶλλον προχωροίη, καὶ τάχ' ἂν ἴσως ἀπὸ τούτων παυσαίμην, μήθ' ἑκείνων

16. ANACH. Tum tu, Solon, vir admirabilis, talia ac tanta praemia cum recensenda haberes, mala narrabas & apia, & silvestris olivae ramum, & pinum? SOL. Verum, Anacharsi, nec illa parva tibi videbuntur, si quae dico perceperis. Eodem enim consilio ista fiunt, & partes ista omnia parvae sunt illius certaminis, & coronae illius, quam modo enarrabam, undique beatae. At sermo meus, migrato nescio qua ratione ordine, illorum prius mentionem fecit, quae in Isthmo fiunt, & Olympiae & Nemeae. Sed nos jam, otiosi enim sumus, & tu, ut ais, audiendi cupidus, recurremus facile ad principium, ad commune illud certamen, propter quod ajo studiose omnia illa agi. ANACH. Melius ita, Solon, fuerit. Sic enim magis ordine nobis sermo processerit: & forte celeriter hinc didicero non amplius illos irridere, si quem

a Πατρίων] Παντοίων L. & marg. *Alw.* b Καταμάθῃς] Sic W. Καταμάθοις Edd. c Οὕτω] Οὕτως *Fl.* & W.

62. Ὁπόταν — καταμάθῃς] Non fugit *Solanum* ὁπόταν aeque cum optativo construi atque cum subjunct. sed meliorem hic esse subjunct. recte judicavit; non enim sensus est, *ubi intelligere velis aut possis*, sed, *postquam intellexeris*. Quare ei obsecundavi. *J.F.R.*

Ibid. Καταμάθῃς] Ita W. Impressi omnes minus recte καταμάθοις. *M.du S.*

68. Ἰσθμοῖ] Sic & infra recte, *Ner.* c. 8. Ἰσθμοῖ ἐπίθανεν. Sic Πυθοῖ *Pythone* in urbe, *Thucyd.* V. 18. f. Ἰσθμοῖ etiam *Pindar.* Ol. 2. med. *J.F.R.*

74. Οὕτω] Parvi est. Sed ὕτως probum arbitror; & ab librariis posterioribus euphoniae caussa mutatum. Ut enim sequente consona ὕτω frequentius scriptum invenimus, sequente vero vocali ὕτως, ita crebro ὕτως consona etiam sequente exaratum videas. Indicavi nonnulla ad Scholiast. *Gall.* c. 9. No. 52. Adde singula fere ἐπιμύθια *Aphtonii*, ubi ὕτως νώτης, ὕτως φαῦλοι, ὕτως λίαν &c. invenies perpetuo. Item ὕτως καὶ *Aesop.* fab. 8. Apud LXX. *Numer.* XXXVI. 5. ὕτως φυλὴ. ac 2. *Reg.* XVIII. 14. ὕτως μοιχῶ. *Diod. Sic.* III. c. 8. ὕτως ἦν. Sed variatur fere perpetuo in

quem videam olea sibi placentem, aut coronatum apio. Sed, si videtur, in umbrosum illum locum progressi assideamus in sedilibus, ne turbent nos, qui inclamant luctantibus. Alioqui, dicetur enim, neque solem facile fero, qui acutus & fervidus incidit nudo capiti: pileum enim relinquere domi visum est, ne solus inter vos peregrino habitu circumeam. Tempus autem anni, quae fervidissima pars est astri, quod caniculam vocatis, adurentis omnia, & siccum aridumque aëra reddentis; atque sol circa meridiem jam ipsi imminens capiti, aestum hunc intolerabilem corporibus inducit. Itaque te admiror, quomodo senex jam homo, neque fudes ad aestum, ut ego, neque omnino incommodi quidquam sentire videaris, nec umbrosum locum circumspicias, quo subeas, sed facile excipias solem. SOL. Nempe vani isti labores, Anacharsi, & perpetuae in luto volutationes, & subdivales in arena aerumnae, hoc nobis contra solis jacula propugnaculum praebent: nec jam indigemus pileo, qui prohibeat ad caput pervenire radium. Sed abeamus nempe.

ἔτι καλαγελᾶν, εἴ τινα ἴδοιμι σεμνυνόμενον κοτίνῳ, ἢ σελίνῳ ἐστεφανωμένον. ἀλλ' εἰ δοκεῖ, ἐς τὸ σύσκιον ἐκεῖσε ἀπελθόντες, καθίσωμεν [d] ἐπὶ τῶν θάκων, ὡς μὴ ἐνοχλοῖεν ἡμῖν ἐπικελραγότες τοῖς παλαίουσιν· ἄλλως τε (εἰρήσεται γάρ) οὐδὲ τὸν ἥλιον ἔτι ῥᾳδίως ἀνέχομαι, ὀξὺν καὶ [e] φλογώδη ἐμπίπτοντα γυμνῇ τῇ κεφαλῇ. τὸ γὰρ πῖλόν μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν ἔδοξεν, ὡς μὴ μόνος ἐν ὑμῖν ξενίζοιμι τῷ σχήματι. ἡ δὲ ὥρα τοῦ ἔτους, [f] ὅτι περ τὸ πυρωδέστατόν ἐστι τοῦ ἀστέρος (ὃν ὑμεῖς κύνα φατὲ) πάντα καταφλέγοντος, καὶ τὸν ἀέρα ξηρὸν καὶ ἄφυκτα ποιοῦντος, ὅ, τε ἥλιος καὶ μεσημβρίαν ἤδη ὑπὲρ κεφαλῆς ἐπικείμενος, φλογμὸν τοῦτον ὑποφορητὸν ἐπάγει τοῖς σώμασιν. ὥστε καί σε θαυμάζω ὅπως γηραιὸς ἤδη ἄνθρωπος, οὔτε ἰδίεις πρὸς τὸ θάλπος, ὥσπερ ἐγώ, οὔτε ὅλως ἐνοχλεμένῳ ἔοικας, οὐδὲ περιβλέπεις σύσκιόν τι, ἔνθα καταδύσῃ, ἀλλὰ δέχῃ τὸν ἥλιον εὐμαρῶς. ΣΟΛ. Οἱ μάταιοι γοῦν οὗτοι πόνοι, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ αἱ συνεχεῖς ἐν τῷ πηλῷ κυβιστήσεις, καὶ [g] αἱ ὑπαίθριοι ἐν τῇ ψάμμῳ ταλαιπωρίαι, τοῦτο ἡμῖν τὸ ἀμυντήριον παρέχουσι πρὸς τὰς τοῦ ἡλίου βολάς. καὶ οὐκ ἔτι πίλου δεόμεθα, ὃς τὰς ἀκτῖνας κωλύσῃ καθικνεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. ἀπίωμεν δή.

Καὶ

d Ἐπὶ] Sic recte *P.* aliaeque. Ἐπεὶ male *J. Fl.* *e* Φλογώδη] Φλογμώδη W. *f* Ὅτιπερ] An Ὅτιπερ; *Pell.* *g* Αἱ ὑπαίθριοι] Artic. abest a *J.* & *V2.* Adest in *Ald. Fl.* &c. & M.

in Codd. ejusd. aliis ἔτω, aliis ἔτως exhibentibus. At quum veteres in pronuntiando σ. ultimum videntur elisisse, inde factum, ut deinde consona sequente, modo adscriberetur, modo omitteretur. *J.F.R.*

84. Πῖλον] Haud suo loco vox οἴκοθεν sita est; sed familiare hoc Luciano. De pileo quod habet, mutatum deinceps. Athenienſium morem ex *Philostrato* discas. Vit. *Soph.* p. 572. *M. du S.*

Πῖλον μοι ἀφελεῖν οἴκοθεν] Non adeo alienum est οἴκοθεν, si cum *L. Bos* de Ellipſ. p. 216. verb. Ἀπίναι, exposueris, ejus participium subaudiendo, i. e. οἴκαδε ἀπιόντι, aliaque non absimilia ab eo adducta conduleris. *J.F.R.*

87. Ὅτιπερ] Ego *Pelletii* conjecturam recipiendam arbitror. *J.F.R.*

Ibid. Ἀστέρος — πάντα καταφλέγοντος] Canis sidus, quae & canicula, ardentissimo aestatis tempore exoritur, Sole primam partem Leonis percurrente, qui dies 15. ante Augusti calendas est. *Plin.* L. 2. c. 47. L. XVIII. 28. *G.C.*

99. Αἱ ὑπαίθριοι] M. & Edd. omnes, exceptis *Ven.* quae omittunt. *M. du S.*

6. Ὅπως

Καὶ ὅπως μὴ, καθάπερ νόμοις, [a] προσέξεις οἷς ἂν λέγω πρὸς σὲ, ὡς ἐξάπαντος πιστεύειν αὐτοῖς, ἀλλ' ἔνθα ἄν σοι μὴ ὀρθῶς τι λέγεσθαι δοκῇ, ἀντιλέγειν εὐθὺς, καὶ διευθύνειν τὸν λόγον. δυοῖν γὰρ θατέρῳ πάντως οὐκ ἂν ἁμάρτοιμεν, ἢ σὲ βεβαίως πεισθῆναι ἐκχέασθαι ὁπόσα οἴει ἀνθιλεκτέα εἶναι, ἢ ἐμὲ ἀναδιδαχθῆναι ὡς οὐκ ὀρθῶς γιγνώσκω περὶ αὐτῶν. καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι ἡ πόλις ἡ Ἀθηναίων, οὐκ ἂν φθάνοι χάριν [b] ὁμολογοῦσα. [c] ὅσα γὰρ ἂν ἐμὲ παιδεύσῃς, καὶ μεταπείσῃς πρὸς τὸ βέλτιον, ἐκείνην τὰ μέγιστα ἔσῃ ὠφεληκώς. εὐθὺς γὰρ ἂν ἀποκρυψαίμην [d] αὐτὰ, ἀλλ' εὐθὺς εἰς τὸ μέσον καταθήσω φέρων, καὶ καταστὰς ἐν τῇ πνυκὶ, ἐρῶ πρὸς ἅπαντας, Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ μὲν ὑμῖν ἔγραψα τοὺς νόμους, οἷσιν ἂν ᾠμην ὠφελιμωτάτους ἔσεσθαι τῇ πόλει· ὁ δὲ ξένος οὑτοσὶ (δείξας σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι) Σκύθης μὲν ἐστὶ· σοφὸς δὲ ὢν, μεταπαίδευσέ με,

17. Et *fac* ut non tanquam legibus his attendas, quae dicturus sum, ut omnino illis fidem habeas: sed ubi tibi aliquid non recte dici videbitur, contradicere statim & examinare meum sermonem *memineris*. Alterutrum enim duorum omnino consequemur, aut firmiter ut in hanc traducare sententiam, effusis, quae contra dicenda putabis, omnibus, aut ego ut meliora edocear, tanquam qui recte de hisce rebus non sentiam: eaque in re tota Athenienſium civitas gratiam se tibi habere profitebitur: quatenus enim me institueris, & ad meliorem traduxeris sententiam, maximo illam beneficio affeceris. Nihil enim illam equidem celavero: sed in medium statim illud conferam, ac stans in concione dicam omnibus, *Ego quidem, Athenienses, scripsi vobis leges, quales utilissimas fore civitati putabam. At hic hospes*, (hic te ostendam, Anacharsi) *Scytha ille quidem, sed vir sapiens, aliter me*

a Προσέξεις] Edd. Προσέξῃς W. *b* Ὁμολογοῦσα] Emendatum recent. manu in W. Sed in *margine* scriptum ὁμολογήσουσιν. *c* Ὅσα] Recepi ex W. L. & marg. *A*1. Ὅσῳ Edd. priores. *d* Αὐτὰ] Αὐτῇ *Fl.* Sed vulgatum firmat *M.*

6. Καὶ ὅπως μὴ καθάπερ] (1) Ἐλλιπὴς ἡ φράσις τῶν συμπεριλειόντων προστακτικοῦ ῥήματος, καὶ συνήθης Ἀθηναίοις. οἷον ὡς ἐπὶ τούτου· ἀλλ' ὅπως μοι μηδὲν (2) δυχερῶς ἀκούσῃ, προσυπακούεται γὰρ τὸ μεμνησο. ἔστω δὲ ἐντεῦθεν ἐλλειπτικῶς προέσιον ὁ λόγος, καὶ ὅπως μὴ καθάπερ νόμοις προσέξεις, καὶ ὅλον ἐπελθὼν, οὕτω σαφέστερον τὸ λεγόμενον. ὅτι ἔστω χρὴ ἐλλιπῶς ἔχοντα (7) τοῦτο νοεῖν. καὶ ἔστω τῷ ἐλλιποῦς ἀναπληρούμενον. *V.*

(1) Ἐλλιπὴς] Ἐλλειπὴς legebatur, quod recte emendavit *M. du S.* addens in C. haec praemitti: σκόπει δηλονότι. Ἀτλικῶς. καὶ ὅρα ὅπως ὁ προσέξεις κ. τ. ἑ. ἀ. ἐ. λ.

(2) Δυσχερῶς] Δυσχερὴς edita. Mutavit *M. du S.*

(3) Προσέξεις] Προσέξεις correxerat *Solan.* Non repugno, quia & sic paullo post, eodem hoc scholio legitur, & in C. quoque, ut modo indicatum. Sed quia ibi ὁ προσέξεις est, & in Luciani textu Cod. W. προσέξῃς etiam exhibet, quod vel utitatius, nihil hic mutare sustinui. Licuit enim Scholiastae id utroque more enuntiare, dum illa *Luciani exponit.* *J. F. R.*

(4) Ἂν σοι] Αὐτοὶ edita. Mutavit *M. du S.*

(5) Ἐλλείπει] Λέγεται *Clerici* ediderat, quod mutavit *Solan.* nescio unde. Obscundavi tamen, quia necessarium videbatur. *J. F. R.*

(6) Οὖν ἄνωθεν] Δ' ὧν ἄνω lectum antea. Emendavit *M. du S.*

(7) Τοῦτο] Τοῦτον *M.* Sed eodem versu ἐλλιποῦς iterum editum, quod facile in ἐλλιπῶς converti. *J. F. R.*

6. Ὅπως μὴ] Subaudi, ὅρα, i. e. ὅρα ὅπως &c. *F. G.* Ὅπως] Vid. ad *Tim.* 28. *M. du S.* (At ex divisione Cl. *Hemst.* jam est §. 48. No. 89.)

Ibid. Προσέξεις] Miror qui *Solanus* Noster facilis alias ad mutandum contextum, ubi quid melius alicubi invenit, hic nil mutarit. Ego praefero προσέξῃς ex W. Etsi μὴ τοῦτο ποιήσεις recte dicitur; tamen in ejusmodi ellipsi, quae hic subest, nimirum, ὅρα ὅπως μὴ προσέξῃς, subjunctivus est melior. In *Tim.* c. 48. καὶ ὅπως —— φυλάξῃ legas. Juvat addere, quia haec lectio discutienda est, alterum locum *Solani*, quem ad *Tim.* indicavit, esse in *Prometh.* c. 3. Sed quia Cl. *Hemst.* alia divisione instituta numeros in notis *Solani* tamen non mutavit, vide jam *Prometh.* §. 5. ubi rursus

me instituit, & aliam me meliorem discendi ac vivendi rationem docuit. Itaque tanquam beneficus erga vos scribatur hic vir, & aeneum illum statuite juxta conditores, in urbe, juxta Minervam. Et bene noris, non ductu-ram sibi pudori Athenienſium civitatem, a barbaro & peregrino discere, quae pro-sunt.

18. ANACH. Illud nempe erat, quod audiebam de vobis, Athenienſibus, irriſo-res cum diſſimulatione vos esſe in ſermoni-bus. Nam unde ego, paſtoricius & vagus homo, qui in plauſtro conſumſi vitam, nunc hanc nunc aliam terram obiens, qui urbem habitavi nunquam, nec alias praeter-quam nunc vidi, de civitate diſputem, & doceam homines ſolum, in quo primum orti ſunt, incolentes, qui urbem hanc an-tiquiſſimam per tot jam ſaecula bonis legi-bus habuerunt? & te praeſertim, Solon, cui haec, ajunt, ab initio ſtatim diſciplina fuerit, ſcire, quomodo optime civitas in-ſtituatur, & quibus uſa legibus beata esſe

καὶ ἄλλα βελτίω μαθήματα καὶ ἐπιδεύματα ἐδιδάξατο· ὥστε εὐεργέτης ὑμῶν ὁ ἀνὴρ [e] ἀναγεγράφθω, καὶ χαλκῆν αὐτὸν ἀναστήσατε ὡς τὸν ἐπωνύμων ἐν τῇ πόλει ὡς [g] τῶν Ἀθηνῶν, καὶ εὖ ἴστι ὡς οὐκ [f] αἰσχυνοῖτο ἡ Ἀθηναίων πόλις, ὡς βαρβάρου καὶ ξένου τὰ συμφέροντα ἐκμανθάνουσα.

ANAX. Τοῦτο ἐκεῖνο ἦν ἄρα, ὃ ἐγὼ ὡσὶ [g] ὑμῶν ἤκουον τῶν Ἀθηναίων, ὡς εἴητε εἴρωνες ἐν τοῖς λόγοις. ἐπεὶ πόθεν ἂν ἐγὼ, νομὰς καὶ πλάνης ἄνθρωπος, ἐφ' ἁμάξης βεβιωκὼς, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, πόλιν δὲ ὅτε οἰκήσας πώποτε, ὅτε ἄλλοτε ἢ νῦν [h] ἑωρακὼς, ὡσὶ πολιτείας διεξίοιμι, καὶ διδάσκοιμι αὐτόχθονας ἄνδρας, πόλιν ταύτην ἀρχαιοτάτην τοσούτοις ἤδη χρόνοις ἐν εὐνομίᾳ κατῳκηκότας; καὶ μάλιστα [i] σὲ, ὦ Σόλων, ᾧ τοῦτο, [k] ὡς φασὶν, ἐξ ἀρχῆς καὶ μάθημα ἐγένετο, [l] ὅπως ἂν ἄριστα πόλις οἰκοῖτο, καὶ οἷς τισι νόμοις χρωμένη,

e Ἀναγεγράφθω] Ἀναγραφέσθω *F.* & *V2.* Item marg. *A1.* at prius cett. & M. *f* Αἰσχυνοῖτο] Αἰσχύνεται W. *g* Ὑμῶν] Bene ſic *Fl.* aliaeque. Ἡμῶν male *F.* & *V2.* *h* Ἑωρακὼς] Ἐσωρακὼς M. male. *i* Σὲ] Omiſſum in M. *k* Ὡς φασὶν] Haec verba in W. poſt ἐγένετο collocantur. *l* Ἐπίσασθαι] Ἐπίσασθε W. male.

ſus καὶ ὅπως μὴ καλαγωγήσῃς. Et ſic *Eurip.* quem adduc-it, itidem cum ſubjunct. Immo vel ſimplex μὴ & ὡς μὴ ſubjunct. jungi, quis dubitat? *Phalar.* Epiſt. 26. μὴ ἀγνοήσῃς. Noſter mox c. 18. f. ὡς μὴ θαυμάσῃς, &c. Quia tamen μὴ ποιήσεις ſine ὅπως haud infrequens, quod probatione non eget, etiam hic nihil muto, niſi plures Codd. accedant. *F.F.R.*

16. Ὅσα] W. & L. In Impreſſ. omnibus ὅσῳ, quod alibi elegans eſt; hic autem locum habere poſſe mihi quidem non videtur; ideoque rejeci. Vid. not. ad *Φαλ. β.* c. 2. *M.du S.*

Ὅσα] Ne mihi quisquam objiciat, poſt ὅσῳ intelligi μᾶλλον, quod ipſum ſaepe commonſtravi; & ſic vulgatum ſtare poſſe. Ego hic μᾶλλον locum vix habere video, nec ὅσῳ adeo habere quo referatur; quum-que mox τὰ μάγιστα ſequatur, ὅσα eo cupidius adri-pui, quod tribus praeterea teſtibus firmatum ſe ſatis vindicat. *F.F.R.*

18. Οὐδὲν — ἀποκρυψαίμην αὐτὸν] Non audio Flo-rentinae αὐτῇ. Ἀποκρύπτειν enim cum duplici accuſa-tivo conſtrui amat, quod vel Lexicogr. ex *Plut.* & *Plat.* tradidere. In Novo Foedere ἀποκρύπτω τι ἀπό τι-νος conſtrui ſolet. *F.F.R.*

27. Εὐεργέτης ὑμῶν] Ἐπώνυμοι priſci heroes fuerunt, a quibus Atticae tribus ſua cognomina acceperunt: his magni honores ab Athenienſibus collati, ſtatuaeque in arce ejus urbis collocatae. Horum nomina ſi quis deſideret, *Pauſan.* in Attic. & *Demoſth.* ὑπὲρ ἐπιτραφίου conſulat. *G.C.*

28. Ἀναγεγράφθω] M. & Edd. fere omnes. Sed *Ven.* utraque ἀναγραφέσθω. *M.du S.*

Ibid. Χαλκοῦν αὐτὸν] Conf. *Lexiph.* c. 11. *Paraſ.* c. 48. Et paſſim. *F.F.R.*

29. Τοὺς ἐπωνύμους] *Heſych.* Ἐπώνυμοι, οἱ τῶν φυλῶν ἐπώνυμοι Ἥρωες, οἵπερ ἦσαν δέκα. *F.G.*

Τοὺς ἐπωνύμους] De duplici poteſtate hujus vocis vid. Cl. *Hemſt.* ad *Dial. Mar.* IX. 1. No. 39. Et Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. 20. No. 57. *F.F.R.*

Ibid. Ἐπωνύμους] Duplices hi *Meurſio*; primo X. numero a quorum ſtatuis dictae tribus. Secundo XLII. quorum ſtatuae in Ceramico erant. *M.du S.*

40. Αὐτόχθονας ἄνδρας] Thucydides in proëm. hiſtor. *Ariſtid.* in Panathen. *Ariſtoph.* ἱππῆ. *Tzetz.* ad Lycoph. vide virum Clar. *Jo. Savar.* ad Sidon. *Apoll.* Epiſtol. 6. lib. 8. *F.B.*

45. Οἰκοῖτο] Conf. ſupra c. 14. ſub init. *M.du S.*

ση, [a] εὐδαιμονήσειε. πλὴν ἀλλὰ καὶ τοῦτο ὡς νομοθέτῃ [b] πειστέον σοι· ἐγὼ ἀντερῶ, ἤν τι μοι δοκῇ μὴ ὀρθῶς λέγεσθαι, ὡς βεβαιότερον μάθοιμι. καὶ ἰδοὺ γὰρ ἤδη ἐκφυγόντες τὸν ἥλιον, ἐν τῷ [c] συνηρεφεῖ ἐσμεν· καὶ καθέδρας μάλα ἡδείας καὶ εὐκαίρου, ὅτι ψυχρὸς τοῦ λίθου. λέγε οὖν τὸν λόγον ἐξ ἀρχῆς, καθότι τοὺς νέους παραλαβόντες, ἐκ παίδων εὐθὺς ἀφαπονεῖτε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν ἐκ τοῦ πηλοῦ, καὶ τῶν ἀσκημάτων τούτων, καὶ [d] τί ἡ κόνις, καὶ τὰ κυβιστήματα συμβελεῖ πρὸς ἀρετὴν αὐτοῖς; τοῦτο γὰρ δὴ μάλιστα ἐξ ἀρχῆς εὐθὺς ἐπάθομεν ἀκοῦσαι· τὰ δ' ἄλλα εἰς ὕστερον διδάξῃ με κατὰ μέρος ἕκαστον ἐν τῷ μέρει. ἐκεῖνο μόνον, ὦ Σόλων, μέμνησό μοι πρὸς τὴν ῥῆσιν, ὅτι πρὸς ἄνδρα βάρβαρον ἐρεῖς. λέγω δὲ, ὡς μὴ ἀποπλέκῃς, μηδὲ ἀπομηκύνῃς τοὺς λόγους. δέδια γὰρ μὴ ὑπολανθάνωμαι τῶν πρώτων, εἰ τὰ μὲν ταῦτα πολλὰ ὑπορρέῃ.

ΣΟΛ. Σὺ τοῦτο, ὦ Ἀνάχαρσι, ταμιεύσῃ ἄμεινον, ἔνθα ἄν σοι δοκεῖ μὴ πάνυ σαφὴς ὁ λόγος εἶναι, ἢ πόρρω σοι ἀποπλανᾶσθαι εἰκῇ ῥέων. ἐρήσῃ γὰρ μέλαξυ ὅ, τι ἂν ἐθέλῃς, καὶ διακόψῃς αὐτοῦ τὸ μῆκος. ἢν μὴν μὴ ἐξαγώνια, μηδὲ πόρρω τοῦ σκοποῦ τὰ λεγόμενα ᾖ, κωλύσει οὐδέν, οἶμαι, εἰ καὶ μακρὰ λέγοιτο. ἐπεὶ καὶ τῇ βυλῇ

quent. Verum enimvero illa quoque in te parendum tibi velut legislatori: & contradicam, si quid minus recte mihi dictum videbitur, ut eo discam firmius. Et ecce jam evitato sole, in opaco sumus, & jucunda hic sedes atque opportuna in saxo frigido. Itaque ab initio inde *exorsus* rationem doce, cur assumtos a pueris inde adolescentulos statim labore subigatis, & quomodo vobis optimi viri evadant a luto, & ab exercitationibus hisce; & quid pulvis & volutationes ad virtutem illis conferant? Hoc enim praesertim ab initio statim cupiebam audire: reliqua vero in posterum per partes suo quodque loco me docebis. Illud vero mihi, Solon, in oratione tua memineris, te acturum esse cum barbaro: *hoc* eo dico, ne implices aut producas sermonem. Metuo enim ne priorum obliviscar, si multa postea adfluant.

19. SOL. Hoc tute, Anacharsi, dispensabis melius, ubicumque tibi visa fuerit non nimis plana esse oratio, aut longius aliquorsum temere fusa aberrare. Interpellabis enim ut volueris, & longitudinem intercides. Si vero non aliena sint a disputatione, neque procul a scopo *quasi feriant*, quae dicuntur, nihil, puto prohibebit, etiamsi dicantur longiuscula: quandoquidem

a Εὐδαιμονήσειε] Εὐδαιμονήσει *Fl.* & W. b Πειστέον] Πιστέον male M. Nihil a vulgato abit *Fl.* c Συνηρεφεῖ] Recepi ex M. & *S.* Συνειρεφεῖ enim Edd. cett. d Τί] Ὅτι *Fl.* Prius cett. & M.

50. Συνηρεφεῖ] M. *S.* & *A.* Reliquae *συνειρεφεῖ* mendose. *M. du S.*

70. Διακόψῃς] Lego Διακόψεις. *F.G.* Non improbo quidem hanc conjecturam. Nihil tamen mutaverim; nam quum sit aorist. subj. activi, qui saepissime futuri habet potestatem, eo quod hic modus alio futuro careat; recte vertas: *ita amputaveris, praeciderisque ambages.* Usitatior quidem in ἀποδόσει ejusmodi indicativus, ut ap. *Hippocr.* S. 2. aph. 9. ἂν θρίψῃς, μᾶλλον βλάψεις. ne alia addam, in re tritissima: sed subjunct. nihil habet incommodi. *J.F.R.*

71. Ἐξαγώνια] L. est. ἔξω τοῦ ἀγῶνος. *F.G.* Habuimus supra, *pro Imag.* c. 18. pr. *J.F.R.*

73. Βυλῇ ἢ Ἀρείῳ πάγῳ] Sic infra Οἰκ. c. 18. f. ἡ ἐξ Ἀρείου πάγου βουλή. *M. du S.* Sed vid. de re ipsa notata ab Cl. *Hemsterh.* ad *Tim.* c. 50. p. 163. T. I. *J.F.R.*

77. Φόνῳ] Subaudi δίκῃ. *F.G.*

79. Ἐν τῷ μέρει] Recte, *pro alternis vicibus.* Ita ἐν μέρει *vicissim*, supra *Bis Accus.* c. 16. f. vel *deinceps*, *suo ordine*, ut *Diod. Sic.* II. c. 34. f. Ubi plura testimonia profert Cl. *Wesseling.* No. 80. Et Cl. *Hemst.* ad *Dial. Mort.* XII. No. 81. ubi Οὐκοῦν ἐν μέρει ἑκάτερος πάλιν, docet *per vices* significare, quod Interpretes interdum fugerit. *J.F.R.*

80. Διώκων] Verbum hoc forense esse, etsi satis notum, & *actorem* notare, eique opponi τὸ φεύγοντα *reum*; vid. tamen exempla plusc. adferentem Rev. *Jac. Elsn.* in Observ. ad *Evang. Matth.* V. 44. ubi & *Gatakerum* haec fugisse animadvertit, qui μήτε διώκων, μήτε φεύγων in *Antonin.* de reb. suis III. 5. frustra

dem etiam Areopagitarum consilio, quod caedis apud nos causſas judicat, patrio more receptum est sic facere. Cum enim afcendens in collem consedit ad judicandum *causſas* caedis, aut voluntarii vulneris, aut incendii; facultas dicendi datur litigantium utrique, & alternis dicunt tum actor tum reus, aut ipsi per se, aut adducto, qui pro se verba faciat, oratore. Hi quam diu de re ipsa dicunt, patitur Consilium, & audit silentio. Si vero quis aut prooemium dicat ante orationem, ut benevolentiores illos reddat; aut miserationem, vel indignationem, extrinsecus arcessitam inducat causſae, qualia multa judicibus struunt Rhetorum filii: progressus *in medium* praeco silentium statim imponit, neque patitur ineptias agere apud judices, aut oblinere quasi & involvere causſam verbis, ut nuda quae facta sunt videant Areopagitae. Sic etiam te, Anacharsi, Areopagitam in praesens mihi constituo equidem: & ex mei Consilii lege audi, & tacere jube, si sentias rhetoricas tibi insidias strui: quam diu domestica causſae dicentur, producere orationem liceat. Neque enim sub sole jam disputabimus, ut molestum sit si extendatur oratio: verum & umbra densa est, & nos

ἐξ Ἀρείου πάγου, ἢν περὶ τῶν φονικῶν ἡμῖν δίκας δικάζει, πάτριον οὕτω ποιεῖν. ὁπόταν γὰρ ἀνελθοῦσα εἰς τὸν πάγον συγκαθέζηται φόνου, ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς δικάτοιλες, ἀποδίδοται λόγος ἑκατέρῳ τῶν κρινομένων· καὶ λέγουσιν ἐν τῷ μέρει, ὁ μὲν διώκων, ὁ δὲ φεύγων, ἢ αὐτοί, ἢ ῥήτορας ἀναβιβάζονται τοὺς ἐρῶντας ὑπὲρ αὐτῶν. οἱ δὲ ἐς τὰν μὲν περὶ τοῦ πράγματος λέγουσιν, ἀνέχεται ἡ βουλὴ, καθ' ἡσυχίαν ἀκούσασα· ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ πρὸ τοῦ λόγου, ὡς εὐνοϊκωτέρους ἀπεργάσαιτο αὐτοὺς, ἢ οἶκτον, ἢ δεινωσιν ἔξωθεν ἐπάγηται τῷ πράγματι (οἷα πολλὰ ῥητόρων παῖδες ὑπὲρ τοὺς δικαστὰς μηχανῶνται) παρελθὼν ὁ κῆρυξ καλεσιώπησεν εὐθύς, οὐκ ἐῶν ληρεῖν πρὸς τὴν βουλὴν, μὲ περιπέσῃσι τὸ πρᾶγμα ἐν τοῖς λόγοις, ὡς γυμνὰ τὰ γεγενημένα οἱ Ἀρεοπαγῖται βλέποιεν. ὥστε καὶ σὲ, ὦ Ἀνάχαρσι, Ἀρεοπαγίτην ἐν τῷ παρόντι ποιοῦμαι ἔγωγε, καὶ κατὰ τὸν βουλῆς μου νόμον ἄκουε, καὶ σιωπᾶν κέλευε, ἢν αἴσθῃ καλαῤῥητορευόμενον· ἄχρι δ' ἂν οἰκείας τῷ πράγματι λέγηται, ἐξέστω ἀπομηκύνειν. οὐδὲ γὰρ ὑφ' ἥλιον ἔτι ποιησόμεθα τὴν συνουσίαν, ὡς ἀχθεσθῇς εἰ ἀποτείνοιτο ἡ ῥῆσις· ἀλλὰ καὶ σκιὰ πυκνὴ, καὶ ἡμεῖς σχολὴν ἄγομεν.

ANAX.

e Ἑκατέρου] Ἑκατέρων male W. f Ἀρεοπαγῖται] Ἀρεοπαγίται W. & sic paullo post bis. g Καλαῤῥητορεύομεν] Καλαρητορεύόμεν W.

77. Φόνου] Ὅτι οὐ *Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ φόνου ἐδίκαζεν ἢ τραύματος ἐκ προνοίας, ἢ πυρκαϊᾶς· εἰ δὲ Παῦλον τὸν θεῖον μηδὲν τούτων πεποιηκότα ἐκεῖ Ἀθηναῖοι ἀνῆγον, [Actor. XVII. 19.] οὐ χρὴ θαυμάζειν ἢ ἀπορεῖν. καινότητα εἰσηγούμενον δογμάτων τινὶ ἂν ἄλλῳ ὑπόδικον καθιστῆναι ἢ τοῖς ἐπισκέπτεσθαι δυναμένοις, ἤθει τε σεμνῶν καὶ λόγων θεσμοῖς; οἷοι τῷ κριτηρίῳ τούτῳ προκάθηλο, ἐκ Στωϊκῶν τὰ μάλιστα συγκεκροτημένοι, οἷς ἡ θεσπεσιότης τοῦ λέγειν παρ' Ἕλλησι προσμαρτυρεῖται. M.

* Ἀρείῳ πάγῳ] Sic scriptum inveni, nec *Solen.* quidquam notarat. Alias Ἀρείῳ πάγῳ scribitur, vel etiam junctim. J. F. R.

stra mancum pronuntiat. J. F. R.

84. Ἢν δέ τις ἢ προοίμιον εἴπῃ] Apud Areopagitas oratoribus haud licuisse affectus movere, ut quibus judicum animi a veritatis luce in falsitatis caliginem saepe abduceruntur, auctor est *Quintil.* L. 2. c. 17. Igitur Athenis interdicebat praeco dicturis in concione, ne vel praefatione vel affectibus uterentur, rem modo exponerent. ἄνευ προοιμίου ἢ παθῶν. G. C.

90. Περιπέσῃσι] Περιπαλίσῃσι legit Interpres. F. G.

Περιπέσῃσι — ἐν τοῖς λόγοις] De hoc pleonasmo praepositionis ἐν, satis dictum supra T. I. *Herod.* c. 5. No. 87. J. F. R.

91. Γυμνὰ τὰ γεγεν. βλέποιεν] Divus *Paul.* ad *Hebr.* IV. 13. Καὶ οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ, πάντα δὲ γυμνὰ &c. ubi alia similia dedit Rev. J. *Elsner.* neque haec Luciani praetermisit. J. F. R.

ΑΝΑΧ. Εὐγνώμονά σε ταῦτα, ὦ Σόλων, καὶ ἔγωγε ἤδη χάριν ἐμικρὰν οἶδά σοι καὶ ὅπι τούτοις, ὅτι παρεργον τῷ λόγῳ καὶ τὰ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ γιγνόμενα ἐδιδάξω με, θαυμάσια ὡς ἀληθῶς, καὶ ἀγαθῶν βουλευτῶν ἔργα, πρὸς ἀλήθειαν οἰσόντων τὴν ψῆφον. ὅπι τούτοις οὖν ἤδη λέγε, καὶ ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐγὼ, (τοῦτο γὰρ ἔθος με) κατὰ σχῆμα τῆς βουλῆς ἀκούσομαί σου.

ΣΟΛ. Οὐκοῦν ἀπὸ βραχέων προακοῦσαί σε χρή, ἃ περὶ πόλεως καὶ πολιτῶν ἡμῖν δοκεῖ. πόλιν γὰρ ἡμεῖς οὐ τὰ οἰκοδομήματα ἡγούμεθα εἶναι, οἷον τείχη, καὶ ἱερὰ, καὶ νεωσοίκους, ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὥσπερ σώματί τι ἑδραῖον, καὶ ἀκίνητον ὑπάρχειν ἐς εὐδοξίαν καὶ ἀσφάλειαν τῶν πολίτευομένων, τὸ δὲ πᾶν κῦρος ἐν τοῖς πολίταις τιθέμεθα. τούτους γὰρ εἶναι τοὺς ἀναπληροῦντας, καὶ διατάττοντας, καὶ ὅπιτελοῦντας ἕκαστα, καὶ φυλάττοντας. οἷόν τι ἐν [a] ἡμῖν ἑκάστῳ ἐστὶν ἡ ψυχή. τοῦτο δὴ τοίνυν καλανοήσαντες, ὅπιμελούμεθα μὲν, ὡς ὁρᾷς, καὶ τοῦ σώματος τῆς πόλεως, καλλωπίζοντες αὐτὸ, ὡς κάλλιστον ἡμῖν εἴη, ἔνδοθέν τε οἰκοδομήμασι καλεσκευασμένον, καὶ ταῖς ἔκτοσθεν ταύταις περιβολαῖς, ἐς τὸ ἀσφαλέστατον [b] περιτεθραγμένον.

otioſi. ſumus. ANACH. Aequa dicis, Solon. Et gratiam equidem tibi jam habeo non mediocrem ea cauſſa, quod obiter etiam, quae in Colle Martio fiunt, me docuiſti, admiranda ſane & bonorum judicum opera, qui ex vero calculum laturi ſint. Hac ergo conditione jam dicito: & ego Areopagita, hunc enim tibi me poſuiſti, ad formam illius Conſilii te audiam.

20. SOL. Igitur paucis ante reliqua audiendum tibi eſt, quae de civitate ſtatuamus ac civibus. Civitatem enim non in aedificationibus ineſſe judicamus, ut ſunt moenia, & templa, & navalia: ſed iſta quidem uti corpus quoddam firmum, & immobile eſſe, ad receptionem & ſecuritatem civium; vim vero omnem ponimus in civibus: hos enim eſſe qui iſta impleant, & gubernent, & perficiant omnia, & cuſtodiant, quale quid in uno quoque noſtrum eſt anima. Hoc igitur conſiderantes, curamus quidem ut vides, etiam corpus civitatis, ornamusque uti quam pulcherrimum nobis ſit, cum intus paratum aedificiis, tum etiam externis illis munimentis ad ſummam ſecuritatem circumſeptum.

a Ἡμῖν] Sic M. etiam cum Edd. Sed ἡμῶν cum *Solano* lego. b Περιπεφραγμένον] Πεφραγμένον W.

21. Ἡμῖν] Lege ἡμῶν. *M. du S.*

Ἡμῖν] Nondum vulgatum immuto. *J. F. R.*

51. Ἀφ' ὧν τά τε εὐφυῶς ἀμελούμενα, βελτίω παρὰ πολὺ γίγνοιτο ἂν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα μετακοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον] Planum eſt, legendum vel γίγνοιτο, vel μεταμοσμοῖντο. At prius eſt ἐλληνικώτερον. Sic paullo poſt, οἱ (γεωργοὶ) τὰ φυτὰ μέχρι μὲν πρόσγειά ἐστι, σκίπωσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιτο ὑπὸ τῶν πνευμάτων. Et hic haud dubie βλάπτοιτο legendum, praeceſſit enim ἐστί. Non tamen ſemper, vel ipſi Attici, neutrum plurale cum verbo ſingulari conſtruunt. Nam apud Noſtrum in *Dial. Mortuor.* XIII. §. 1. ὅμοια ἐλέγοντο. & in *Paraſito* c. 53. Ταῦτα ἀπόλλυνται. in eodem hoc libello c. 24. σώματα γίγνονται. & alibi ἱερεῖα θύσκεται. Sic & apud *Aelianum*, ἃ πιστὰ δοκοῦσι. & θρομικώτατά εἰσι. pluraque talia. *J. J.*

Ἀφ'] Ita M. & *Fl.* Ed. melius, mea quidem ſententia, quam ἀφ' quod in reliquis eſt. *M. du S.*

Ἀφ' ὧν] Quamquam non deeſt, quo vulgatum ἀφ' defendam, tamen facile hoc *Solano* & adductis auctoritatibus dedi, ut alteri praeferrem, quod *melius eſt.* Sic & *Euang. Luc.* IX. 7. Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης — τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα. *Herodian.* IV. XI. 3. χαίρειν τοῖς γινομένοις ὑπὸ τῶν βαρβάρων προσκεῖτο. Et alii paſſim. Alioqui ad vulgatam ἀφ' ὧν — γίγνοιντο defendendam adferrem *Long. Paſt.* 2. p. 61. Ed. *Wech.* ἀπώλετο ἡ ναῦς ὑπὸ τοῦ πνεύματος. *Alciphr.* I. 29. p. 120. βελόμενον σπουδασθῆναι ὑπὸ σοῦ (ubi *Bergl.* tamen ὑπὸ malit) *Aeſop.* fab. 65. in Ἐπιμιδ. οἱ ἀδικοῦντες ἀπὸ τῶν κολάζονται. *Aelian.* V. H. VII. 1. καὶ τὰ ἀπὸ ταύτης προστατόμενα δράσαι. *Euang. Luc.* VII. 35. Καὶ ἐδικαιώθη ἡ σοφία ἀπὸ τῶν τέκνων αὐτῆς πάντων. Plura vid. in Obſ. Miſcell. vol. V. III. p. 427. Quae tamen minime eo adfero, quaſi parum intereſſe inter ὑπὸ & ἀπὸ exiſtimem, quod Graeci alias egregie diſtinguunt; (& melius quam Latini, qui utrumque una praepoſitione *ab* efferentes ſaepe in ambiguitatem incidunt maximam, ut multis exemplis commonſtravi in

ptum. At maxime & ex omni parte illud providemus, uti cives boni quantum ad animas, & valentes fiant corporibus. Tales enim & ſuae vitae modum pulchre habituros re publica in pace gerenda, & in bello ſervaturos civitatem, liberamque & beatam cuſtodituros. Ac primam quidem illorum educationem matribus, & nutricibus, & paedagogis permittimus, ut liberali eos diſciplina educent atque nutriant. Cum vero jam intelligentes fiunt eorum, quae bene ſe habent; ac pudor, & robur, & metus, & rerum optimarum cupiditas, enaſcitur in illis, & ipſa jam corpora idonea laboribus videntur, compactiora dum fiunt, & ad robur majus conſiſtentia; tum jam aſſumtos docemus, aliis animae diſciplinis atque exercitationibus propoſitis, alia vero ratione labori corporibus adſuefaciendis. Neque enim ſatis nobis videtur, eo modo ingenio eſſe unumquemque uti natus eſt, ſive quantum ad corpus, ſive quod ad animum; verum inſtitutione apud illos indigemus ac diſciplina, a quibus cum ea quae feliciter nata ſunt, meliora multo fiant,

τεθραγμένον. μάλιστα δὲ καὶ ἐξάπαντος τοῦτο προνοῦμεν, ὅπως οἱ πολῖται ἀγαθοὶ μὲν τὰς ψυχὰς, ἰσχυροὶ δὲ τὰ σώματα γίγνοιντο. τοὺς μὲν τοιούτους σφίσι τε αὐτοῖς καλῶς χρήσεσθαι ἐν εἰρήνῃ συμπολιτευομένους, καὶ ἐκ πολέμου σώσειν τε πόλιν, καὶ ἐλευθέραν καὶ εὐδαίμονα διαφυλάξειν. τὴν μὲν δὴ πρώτην ἀναλαβοῦσαν αὐτῶν μητράσι, καὶ τίτθαις, καὶ παιδαγωγοῖς ἐπιτρέπομεν ἅμα παιδείαις ἐλευθερίοις ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. ἐπειδὰν δὲ συνετοὶ ἤδη γίγνωνται τῶν καλῶς ἐχόντων, καὶ αἰδῶς, καὶ ἐρύθημα, καὶ φόβος, καὶ ἐπιθυμία τῶν δεόντων [c] ἀναφύηται αὐτοῖς, καὶ αὐτὰ ἤδη τὰ σώματα ἀξιόχρεα δοκῇ πρὸς τοὺς πόνους, παγιώτερα γιγνόμενα, καὶ πρὸς τὸ ἰσχυρότερον συνιστάμενα, τηνικαῦτα ἤδη παραλαβόντες αὐτοὺς διδάσκομεν, ἄλλα μὲν ψυχῆς μαθήματα καὶ γυμνάσια προτιθέντες, ἄλλως δὲ πρὸς τοὺς πόνους καὶ τὰ σώματα ἐθίζοντες. οὐ γὰρ ἱκανὸν ἡμῖν ἔδοξε τὸ μόνον φῦναι ὡς ἔφυ ἕκαστος, ἤτοι κατὰ τὸ σῶμα, ἢ κατὰ τὴν ψυχὴν, ἀλλὰ καὶ παιδεύσεως καὶ μαθημάτων ἐπ' αὐτοὺς δέομεθα, [d] ὑφ' ὧν τά τε εὐφυῶς πεφυκότα βελτίω πολὺ [e] γίγνοιτο ἄν, καὶ τὰ φαύλως ἔχοντα

[c] Ἀναφύηται] Sic *Fl.* cum reliquis. Ἀναφύεται W. cett. [d] Ὑφ'] Recepi ex *Fl.* M. & marg. *AIW.* Ἀφ' Edd. [e] Γίγνοιτο] Ita Edd. omnes & M.

in libello *de Ambiguis*) nam cum E. c. *Euang. Luc.* IX. 45. ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ' αὐτῶν legas, contrarius fere ſenſus emerget, ſi ibi ὑπὸ dixeris. Ita αἴρεται ἀπ' ἐμοῦ, *aufertur mihi*, ſed αἴρεται ὑπ' ἐμοῦ, *ego aufero*. ſ. aufertur meâ operâ. Sic & ῥυθήσεται ἀπὸ σοῦ, erit: *liberabitur a te*, cum ὑπὸ vero, *liberabitur per te*. In nonnullis autem locutionibus perinde erit, utrum ἀπὸ an ὑπὸ utare, ut, δοθήσεται ἀπ' & ὑπ' ἐμοῦ. ubi eodem redibit, dabitur *a me*, ſive *de meo*, an *per me*. *J.F.R.*

52. Γίγνοιτο] Vid. *Fenſ.* In omnibus libris noſtris mendoſe γίγνοιντο, cum ſequatur mox μεταχοσμοῖτο. *M. du S.*

Γίγνοιντο] Facile largior *Fenſio* ac *Solano* γίγνοιτο melius convenire ſequenti μεταχοσμοῖτο, & Lucianum forſan etiam ſic dediſſe; quia tamen non plane eſt vitioſa oratio, ſine Codicum auctoritate hic nihil mutavi; nam ne regulae quidem Grammaticae ajunt conjunctionem ſimiles numeros poſtulare; neque neutrum plurale ſemper ſingularem verbi requirit (quod ipſe *Fenſius* recte monuit, & exempla plurima neutrorum cum plural. indicavit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* V. c. 8. No. 85. ubi cum vulgo ederetur ἴθη διαφέροντα, καὶ — ὑπήκουεν, jam tamen ex 2. Codd. ὑπήκουον concinnius editum, licet vulgatum defendi poſſet ex *Eunap.* in Orybaſ. p. 174. qui ταῦτα μὲν δὴ τοιαῦτ' ἔστιν ἃ ἔτυχε.) Sic mox c. 24. εὐτονώτερα γίγνοιντο omnes. Ubi tamen ſolus W. γίγνοιτο iterum. Sed c. 24. med. idem Cod. cum Edd. τὰ σώματα γίγνεται. At ſi quid mutandum, μεταχοσμοῖτο potius pro μεταχοσμοῖτο ſcriberem, quia γίγνοιντο dedita opera in plur. videtur conſtituiſſe, quod plurale βελτίω etiam addiderit, quum βέλτιον γίγνοιτο dicere potuiſſet, ſi ad ſingularem tranſire voluiſſet: ut c. 34. πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς. Quamvis hoc pro argumento invicto non venditem, quum poſſit etiam βελτίω indeclinabile poſitum dici ab iis qui ſingularem praeferunt, veluti *Diod. Sic.* πλείω adverbii more uti ſolet, ut obſervat

ἔχοντα μεταχοσμοῖτο πρὸς τὸ βέλτιον. καὶ τὸ παράδειγμα ἡμῖν παρὰ τῶν γεωργῶν, οἱ τὰ φυτὰ, μέχρι μὲν πρόσγεια καὶ νηπιά ἐστι, σκέπουσι, καὶ περιφράττουσιν, ὡς μὴ βλάπτοιντο ὑπὸ τῶν πνευμάτων· ἐπειδὰν δὲ ἤδη παχύνῃ τὸ ἔρνος, τηνικαῦτα περιτέμνουσί τε τὰ περιττὰ, καὶ [a] παραδιδόντες αὐτὰ τοῖς ἀνέμοις δονεῖν καὶ διασαλεύειν, καρπιμώτερα ἐξεργάζονται.

Τὴν μὲν τοίνυν ψυχὴν μουσικῇ τὸ πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, καὶ γράμματα γράφειν, καὶ τορῶς αὐτὰ ἐπιλέγειν διδάσκομεν· προϊοῦσι δὲ ἤδη, σοφῶν ἀνδρῶν γνώμας, καὶ ἔργα παλαιὰ καὶ λόγους ὠφελίμους ἐν μέτροις καλαχοσμήσαντες, ὡς μᾶλλον μνημονεύοιεν, ῥαψῳδοῦμεν αὐτοῖς. οἱ δὲ καὶ ἀκούοντες ἀριστείας τινὰς, καὶ πράξεις ἀοιδίμους, ὀρέγονται μικρὸν, καὶ πρὸς μίμησιν ἐπεγείρονται, ὡς καὶ αὐτοὶ ᾄδοιντο, καὶ θαυμάζοιντο ὕστερον· οἷα πολλὰ Ἡσίοδός τε ἡμῖν, καὶ Ὅμηρος ἐποίησαν. ἐπειδὰν δὲ [b] πλησιάσωσι πρὸς τὴν πολιτείαν, καὶ δέῃ αὐτοὺς ἤδη μεταχειρίζεσθαι τὰ κοινά, καίτοι ἔξω τοῦ ἀγῶνος ἴσως ταῦτα· εἰ γὰρ ἕπους τὰς ψυχὰς αὐτῶν ἀσκοῦμεν, ἐξ ἀρχῆς προῆκεν εἰπεῖν, ἀλλὰ διότι τοῖς τοιούτοις πόνοις καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν· ὥστε αὐτὸς [c] ἐμαυτῷ σιωπᾶν προστάττω, καὶ περιμένειν τὸν κήρυκα, καὶ τὸν [d] Ἀρεοπαγίτην

tum quae male habent, transformentur in melius. Exemplum nobis est ab agricolis, qui plantas, quam diu humiles sunt ac tenerae, tegunt ac sepiunt, ne laedantur a ventis; cum vero jam craſſitiem aliquam ſurculus habet, tum & ſuperflua putatione reſecant, & ventis eos quatiendos agitandosque dum permittunt, ferciliores efficiunt.

21. Ac mentem quidem muſica primum atque Arithmetica quaſi flatu agitatam accendimus, & literas pingere, & clara voce legere docemus. Progredientibus jam virorum ſapientium ſententias, & opera antiqua, & ſermones utiles, verſibus exornata, ut memoria facilius complectantur, praecinimus. Illi vero audientes praeclara quaedam facinora, & actiones celebres, paullatim concupiſcunt, & ad imitationem excitantur, ut & ipſi canantur, & admirationi ſint poſteris, qualia multa nobis Heſiodus Homerusque fecerunt. Cum vero ad rempublicam accedunt, & oportet illos jam tractare communia . . . Quamquam extra cauſſam iſta forte: neque enim quomodo animos exerceamus, ab initio nobis ad dicendum erat propoſitum; ſed cur talibus illos laboribus exercendos putemus. Itaque ſilentium ipſe mihi impero, non expectato praecone, aut ipſo te Areopagita, qui

a Παραδιδόντες] Παραδόντες W. Nihil mut. *Fl.* b Πλησιάσωσι] Πλησιάζωσι M. c Ἐμαυτῷ] Ἐαυτῷ *Fl.* d Ἀρεοπαγίτην] Ἄρειον. M. Vulgatum tuetur *Fl.*

Cl. *Weſſel.* ad L. I. c. 92. pr. Et ut Lucian. etiam *Aſin.* c. 10. πλήσας ἔτι πλείω λαβών. Immo & βελτίων, μείζων, καλλίων ex *Ariſtaen.* dedimus ad *Abdicat.* c. 16. pr. Verum & ſingularis cum plurali perſonae permiſcetur in aliis locutionibus, ut *Liban.* Ep. 394. p. 200. f. εἰσέλθωμεν εἰς ἄνδρας — τί ἂν εἰσῆλθες; ibid. p. 202. φάρμακα πεπόκαμεν — φλῦσα δὲ ἐτρίβομεν καὶ ἐψῶμεν. Et ep. XV. ἔγνωμεν & ἐπισάμην. Notabilior tranſitus a plur. ad ſing. eſt in Ep. ad *Galat.* VI. 1. ὑμεῖς καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον — σκοπῶν σεαυτόν. Sed aliud ejusmodi vidimus in *Zeux.* c. 7. περιέβαλε — καὶ ἀμάρυγμα, cui adde *Enang. Luc.* V. 4. ἐπανάγαγε — καὶ χαλάσατε. Et *Ælian.* I. 4. ubi unius canis mentione praemiſſa, pergit, ἀλλὰ πίνουσιν ἀπαύστοις. *J.F.R.*

62. Μουσικῇ] Inter reliquas Cyclicas diſciplinas, primo loco Muſicam diſcebant, quam & Epaminondas & alii nobiles viri ſumma cum induſtria conſectati ſunt, ut admonet interpres *Ariſtoph.* in Equit. & *Athen.* L. XIV. *G.C.*

Μουσικῇ] Videndus ea de re *Plato* Πολ. & *Strabo* I. *M.du S.*

64. Ἐπιλέγειν] Conf. ſupra *Dial. Mar.* V. §. 2. ibique de hoc verbo notata ab Cl. *Hemſterhuſio.* Adde 2. *Ver. Hiſt.* §. 36. *J.F.R.*

80. Ἐμαυτῷ] Male Florentinam habere ἑαυτῷ adſcripſerat *Solan.* At neſcio num prorſus male; nam ut

qui prae pudore, credo, sustines jam tantum extra caussam blaterare. ANACH. Dic mihi, Solon, in eos qui necessaria non dicunt in colle Martio, sed reticent, 8 nulla a consilio poena excogitata est? SOL. Quid hoc me interrogasti? nondum enim apparet. ANACH. Quia praetermissis, quae pulcherrima sunt, & mihi ad audiendum jucundissima, minus necessaria dicere cogitas, gymnasia, & laboriosas exercitationes corporum. SOL. Nempe memor sum, vir optime, eorum, quae in principio dicta sunt, nec volo inde sermonem abducere, ne *copiose nimis* affluens memoriam tuam turbet. Verum tamen ista quoque dicam breviter, quoad ejus fieri potest: accurata enim earum rerum consideratio alterius disputationis fuerit.

22. Mentes igitur illorum ad concinnitatem quandam formamus, partim communes leges dum illos edocemus, quae publice omnibus propositae ad legendum magnis literis uno in loco descriptae, quae tum quae facienda sint jubent, tum quibus abstinendum; partim virorum bonorum consuetudine, a quibus & dicere quae opus est discant, & quae justa sunt facere, & ex aequo capessere rem publicam, neque concupiscere turpia, & honesta appetere, nihil autem quidquam per vim agere. Illi porro viri Sophistae apud nos & Philosophi

·πάνυ τε, ὃς ὑπ' αἰδοῦς, ὅτιπερ, ἀνέχῃ λη-
ξοντα ἤδη τοσαῦτα ἔξω τῆ πραγματ[ε]ᾳ.
ΑΝΑΧ. Εἰπέ μοι, ὦ Σόλων. πρὸς δὴ
8 τοὺς [c] τὰ ἀναγκαιότατα μὴ λέγοντας ἐν
Ἀρείῳ πάγῳ, ἀλλὰ παρασιωπῶντας, οὐδεν
τῇ βουλῇ πρόσφορον ἐπινενόηϰε; ΣΟΛ. Τί
τοῦτο ἤρου με; οὐδέπω γὰρ δῆλον. ΑΝΑΧ.
Ὅτι τὰ καλλίστα; ἃ ἐμοὶ ἀκοῦσαι ἥδιστα
9 παρεὶς τὰ περὶ τὴν ψυχῆς, τὰ ἧττον ἀναγ-
καῖα λέγειν ἐγνωϰὼς, γυμνάσια, ϰαὶ ἀσϰη-
σεις τῶν σωμάτων. ΣΟΛ. Μέμνημαι γάρ,
ὦ γενναῖε, τῶν ἀπ' ἀρχῆς προρρήσεων, ϰαὶ
παραπλαγῶ μὲ βούλομαι τὸν λόγον, μή σου
9 ἐπιλαράξῃ τὴν μνήμην ἐπιῤῥέων. πλὴν ἀλλὰ
ϰαὶ ταῦτα ἐρῶ ἁπλῶ βραχέων, ὡς οἷόν τε.
τὸ γὰρ ἀκριβὲς τοῦ περὶ αὐτῶν σϰέψεως
ἑτέρου ἂν εἴη λόγου.

Ῥυθμίζομεν οὖν τὰς γνώμας αὐτῶν, νό-
μους τε τοὺς κοινοὺς ἐκδιδάσϰοντες, οἳ δημοσίᾳ
πᾶσι προκεῖ[d] ἀναγιγνώσκειν μεγάλοις γράμ-
μασιν [e] ἅμα ἀναγεγραμμένοι, ϰελεύοντες
ἅτε χρὴ ποιεῖν, ϰαὶ ὧν ἀπέχεσθαι· ϰαὶ ἀγαθῶν
ἀνδρῶν συνουσίαις, παρ' ὧν λέγειν τὰ δέον-
τα ἐϰμανθάνουσι, ϰαὶ πράττειν τὰ δίϰαια,
ϰαὶ ἐν τῷ ἴσῳ ἀλλήλοις συμπολιτεύεσθαι, ϰαὶ
μὴ ἐφίεσθαι τῶν αἰσχρῶν, ϰαὶ ὀρέγεσθαι τῶν ϰα-
λῶν, βίαιον δὲ μηδὲν ποιεῖν. οἱ δὲ ἄνδρες
10 οὗτοι σοφισταὶ ϰαὶ φιλόσοφοι πρὸς ἡμᾶς
ὀνο-

[e] Τὰ ἀναγκαιότατα] Τὰ μὴ ἀναγϰ. W. male. [f] Ἅμα ἀναγεγραμ.] Non adest ἅμα in Mſ. *Graev.* Adest quidem in cett. Sed *Fl.* & W. ἅμα γεγραμμένοι habent, non ἀναγεγρ.

ut id pro σιωπᾷ habuimus ſupra *Paraſ.* c. 8. & ipſe ibi fatetur Lucianum ſic ſaepe ſolere, ita & pro ἡμαυτῷ I. *Ver. Hiſt.* c. 6. *Aſin.* c. 13. &c. nam ſingula repetere nihil opus eſt. Interim vulgatum hic tutius ſervatur. *J.F.R.*

93. Προῤῥήσεων] Conf. ſupra de *Sacrif.* c. 12. pr. *M. duS.*

1. Οἱ δημοσίᾳ &c.] Οἱ δημοσίᾳ πᾶσι προκεῖ ἀναγιγνώσκειν μεγάλοις γράμμασιν ἅμα ἀναγεγραμμένοι. ſc. νόμοι leges, *quae majuſculis litteris ſcriptae omnibus publice legendae proponuntur.* Quid ἅμα hic ſibi velit non video. In editione Florentina legitur: μεγάλοις γράμμασιν ἅμα γεγραμμένοι. In Mſ. vero μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, ut omnino ſcribendum eſt. *J.G.G.*

3. Ἅμα] Parum abeſt, quin monente *Graevio*, ac praeeunte Mſ. illud ἅμα ejiciam e contexta, quod e compendio τῷ ἀνα— natum videtur, ita ut prior aberrans ſcriba ἅμα γεγραμμ— dederit, quod dein, quum in aliis exemplaribus ἀναγεγρ— inveniretur, una cum illo ſervatum eſt. *J.F.R.*

10. Σοφισταὶ] Cum tam crebro fiat Sophiſtarum philoſophorumque mentio, non inutile fuerit eorum diſcrimen explicare, idque ex Platone potiſſimum, qui Sophiſtam his fere coloribus depingit, ut ſit avarus, ambitioſus, vanus, & virtutis expers, in nugis

ὀνομάζομεν. καὶ μὴν καὶ εἰς τὸ θέατρον συνάγοντες αὐτοὺς δημοσίᾳ παιδεύομεν ἐν κωμῳδίαις, καὶ τραγῳδίαις, ἀρετάς τε ἀνδρῶν παλαιῶν, καὶ κακίας θεωμένους, ὡς τὰ μὲν ἀποτρέποιντο, ἐπ' ἐκεῖνα δὲ [a] σπεύδοιεν. τοῖς δέ γε κωμῳδοῖς καὶ ἀποσκώπτειν καὶ λοιδορεῖσθαι ἐφίεμεν ἐς τοὺς πολίτας, ὃς ἂν αἰσχρὰ καὶ ἀνάξια τῆς πόλεως ἐπιτηδεύοντας αἴσθωνται, αὐτῶν τε ἐκείνων χάριν, ἀμείνους γὰρ ἂν γίγνοντο ὀνειδιζόμενοι, καὶ τῶν πολλῶν, ὡς φεύγοιεν τὰ ἐπὶ τοῖς ὁμοίοις ἐλεγχόμενα.

ANAX. Εἶδον, ὦ Σόλων, οὓς φὴς, τοὺς τραγῳδούς, καὶ κωμῳδούς, εἴγε ἐκεῖνοί εἰσιν ὑποδήματα μὲν βαρέα, καὶ ὑψηλὰ ὑποδεδεμένοι, χρυσαῖς δὲ ταινίαις τὴν ἐσθῆτα ποικιλμένοι, κράνη δὲ ἐπικείμενοι παγγέλοια, κεχηνότα παμμέγεθες, αὐτοὶ δὲ ἔνδοθεν μεγάλα τε ἐκεκράγεσαν, καὶ διέβαινον οὐκ οἶδ' ὅπως ἀσφαλῶς ἐν τοῖς ὑποδήμασι. Διονύσῳ δέ, οἶμαι, τότε ἡ πόλις ἑώρταζεν. οἱ δὲ κωμῳδοὶ, βραχύτεροι μὲν ἐκείνων, καὶ πεζοὶ καὶ ἀνθρωπινώτεροι, καὶ ἥττον ἐβόων, κράνη δὲ πολὺ γελοιότερα, καὶ τὸ θέατρον γῦν ἅπαν ἐγέλα ἐπ' αὐτοῖς. ἐκείνων δὲ τὰ ὑψηλῶν, σκυθρωποὶ ἅπαντες ἦκουον, οἰκτείροντες, οἶμαι, αὐτοὺς, πέδας τηλικαύτας ἐπισυρομένους. ΣΟΛ. Οὐκ ἐκείνους, ὦ γαθὲ, ᾤκτειρον, ἀλλὰ ποιητὴς ἴσως ἀρχαίαν τινὰ συμφορὰν ἐπεδείκνυτο τοῖς θεαταῖς, καὶ ῥήσεις οἰκτρὰς ἐτραγῴδει πρὸς τὸ θέατρον, ὑφ' ὧν ἐς δάκρυα καλεσπῶντο οἱ ἀκούοντες. εἰκὸς δέ σε καὶ αὐλοῦντας ἑωρακέναι τινὰς τότε, καὶ ἄλλους συνᾴδοντας, ἐν κύκλῳ συνεστῶτας. οὐδ' αὐτά, ὦ Ἀνάχαρσι,

appellantur. Verum etiam in theatrum conductos publice erudimus in Comoediis & Tragoediis, virtutes dum ſpectant veterum virorum & vitia: ab his ut avertantur, ad illa vero contendant. Comoedis vero etiam ridicula jacere in cives, & male illis dicere permittimus, quos quidem turpia, & indigna hac civitate agentes ſentiant, idque cum illorum ipſorum cauſſa, meliores enim ſic fiunt maledictis; tum multitudinis, ut fugiant propter ſimilia reprehendi.

23. ANACH. Vidi, Solon, quos dicis Tragoedos & Comoedos, ſi quidem illi ſunt. Calceos habent graves & altos, veſtem taeniis diſtinctam aureis, galeas impoſitas geſtant omnino ridiculas, immane quantum hiantes: ipſi vero intus magnos ciebant clamores, & neſcio quam firmiter illis in calceis incedebant. Baccho autem arbitror ferias tum agebat civitas. Comoedi vero breviores illi quidem iſtis, & pedeſtres, & humaniores, & minus clamabant; galeae autem eorum multo magis ridiculae: ac theatrum univerſum illos ridebat: excelſos vero illos triſtes audiebant univerſi, miſerati illos puto, qui compedes tantas traherent. SOL. Non illos miſerabantur, bone vir, ſed poëta forte antiquam ſpectatoribus calamitatem oſtendebat, & verba miſerabilia tragico cantu verſus theatrum proferebat, a quibus ad lacrimas *qui* audiebant pertraherentur. *Veriſimile eſt autem* te etiam tibiis canentes *quosdam* tum vidiſſe, & alios concinentes, conſiſtentes in circulo. Neque iſta, Anacharſi, inuti-

[a] Σπεύδοιεν] Σπεύδειν W. Sed vulgatum tenet M.

occupatus, ac propterea tum fugiendus, tum contemnendus: contra Philoſophus ſummum ac prope unicum veritatis ſtudium habet, cetera omnia vel leviora ducit vel contemnit, probitatis & ſapientiæ magiſter & exemplum. G.C.

Ibid. Φιλόσοφοι] Solonis aetate nondum inventum erat *Philoſophi* nomen. Res notior eſt quam ut diutius immorer. M. du S.

16. Κωμ. Τραγ.] Atqui minime probabat Tragoedos Solon; qui Theſpin ideo agere & docere vetuit. Vid. *Diog. Laërt.* p. 45. A. & *Plut.* Cautum etiam Athenis lege eſt, ne quis Areopagita Comoediam ſcriberet; idem *Plut.* de glor. Athen. Extat *Ariſtidis* Oratio *de non agendis Comoediis*. At Gorgias aliter ſentiebat; vid. *Plut.* de aud. Poët. Haec fere ex *Menagii* ad *Diog.* notis. Antiquiſſima apud Athenienſes inven-

tilia ſunt cantica, & moduli tibiarum. His ergo omnibus, ac quae his ſunt ſimilia, dum mentes illorum acuuntur, meliores nobis fiunt.

24. Corpora vero, quod audire cupiebas maxime, ſic exercemus. Dum illa exuimus, cum non amplius tenera & minime compacta ſunt, primo adſuefacere volumus aëri, ac ſingulis tempeſtatibus familiaria quaſi reddere, ut neque aeſtum aegre ferant, neque frigori non poſſint pares eſſe. Deinde oleo ungimus & ſubigimus, ut contentionem ſuſtinere majorem poſſint. Abſurdum enim fuerit, ſi coria quidem putemus ab oleo mollita rumpi difficilius & diutius durare, quae tamen mortua jam ſint; corpus autem vitae adhuc particeps, melius ab oleo fieri non putemus. Hinc diverſis exercendi rationibus excogitatis, & magiſtris uniuscujusque conſtitutis, alium pugilatu, pancratio alium certare ſtudemus, ut labores tolerare diſcant, & excipere e proximo plagas, nec vulnerum metu avertantur. Illud vero duas nobis res utiliſſimas in illis efficit, dum animoſos reddit illos ad pericula, & qui corporibus non parcant, & inſuper ut robuſti ac patientes ſint. Quotquot vero illorum deorſum vergentes luctantur, ii cadere diſcunt ſine periculo, & facile ſurgere, & impulſiones, & complexus, & inflexiones, & ut angi ſe patiqueant, & in altum tollere adverſarium, non inutilia exercentes iſti quoque, ſed unum

ἀχρεῖα [b] ἄσμαλα καὶ αὐλήματα. τούτοις δ' ἐν ἅπασι, καὶ τοῖς τοιούτοις ὠφελημένοι τὰς ψυχάς, ἀμείνους ἡμῖν γίγνονται.

Τὰ δὲ δὴ σώματα, ὅταν μάλιστα ἐπόθεις ἀκοῦσαι, ᾗδε γυμνάζομεν. ἀποδύσαντες αὐτά, ὡς ἔφην, ἔτι ἁπαλὰ καὶ τέλεον ἀσυμπαγῆ ὄντα, πρῶτον μὲν ἐθίζειν ἀξιοῦμεν πρὸς τὸν ἀέρα, συνοικειοῦντες αὐτὰ ταῖς ὥραις ἑκάσταις, ὡς μήτε θάλπος δυσχεραίνειν, μήτε πρὸς κρύος ἀπαγορεύειν. ἔπειτα δὲ χρίομεν ἐλαίῳ, καὶ καταμαλάττομεν, ὡς εὐτονώτερα [c] γίγνοιντο. ἄτοπον γάρ, εἰ τὰ μὲν [d] σκύτη νομίζομεν ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ μαλαττόμενα, δυσραγέστερα καὶ πολλῷ ἀφθαρτότερα γίγνεσθαι, νεκρά γε ἤδη ὄντα· ὅτι δ' ἔτι ζωῆς μετέχον σῶμα μὴ ἂν ἄμεινον ἡγούμεθα ὑπὸ τῷ ἐλαίῳ ἀφθείρεσθαι. ἐντεῦθεν ποικίλα τὰ γυμνάσια ἐπινοήσαντες, καὶ διδασκάλους ἑκάστων ἐπιστήσαντες, τὸ μὴ τινα πυκτεύειν, τὸ δὲ παγκρατιάζειν διδάσκομεν, ὡς τούς τε πόνους καρτερεῖν ἐθίζοιντο, καὶ ὁμόσε χωρεῖν ταῖς πληγαῖς, μηδὲ ἀποτρέποιντο δέει τὸ τραυμάτων. τοῦτο δὲ ἡμῖν δύο τὰ ὠφελιμώτατα ἐξεργάζεται ἐν αὐτοῖς, θυμοειδεῖς τε παρασκευάζον ἐς τοὺς κινδύνους, καὶ τὸ σωμάτων ἀφειδεῖν, καὶ προσέτι ἐρρωμένους· καὶ καρτερεῖς εἶναι. ὅσοι δὲ αὐτῶν κάτω [e] συννευκότες παλαίουσι, καταπίπτειν τε ἀσφαλῶς μανθάνουσι, καὶ ἀνίστασθαι εὐμαρῶς, καὶ ὠθισμοὺς, καὶ περιπλοκὰς, καὶ λυγισμοὺς, καὶ ἄγχεσθαι δύνασθαι, καὶ ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον, οὐκ ἀχρεῖα ἐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες, ἀλλὰ ἓν μὲν

b Ασμαλα] Edd. ſine puncto. Sed W. ἄσμαλα recte. Verum neſcio num ubique in hac Ed. obſervatum ſit. *c* Γίγνοιντο] Γίγνοιτο W. *d* Σκύτη] Σκύτην *Ald.* Sed correctum in marg. *e* Συννευκότες] Sic W. Συνευ. cett. & Edd.

ventores tragoedia. *Plat.* 47. CD. *M. du S.*

25. Κρούη — κεχηνότα παμμέγεθες] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 4. *M. du S.*

40. Ῥήσεις] Conf. ſupra *Quom. Hiſt.* c. 1. *M. du S.*

56. Γίγνοιντο] Hic certe eodem redit, γίγνοιτο cum W. legas, an γίγνοιντο. Conf. ſupra ad fin. c. 20. di-

ćta. Quare & hic conſtantem Edd. lectionem non muto. *J. F. R.*

72. Συννευκότες] Ita recte W. ſolus. Reliqui mendoſe σωνευκότες. *M. du S.*

76. Οὐκ ἀχρεῖα ἐδὲ ὅτοι ἐκμελετῶντες] Suſtuli punctum quod in Edd. nonnullis, atque in verſionibus

μὲ τὸ πρῶτον καὶ μέγιστον ἀναμφιβόλως κτώμενοι. δυσπαθέστερα γὰρ, καὶ καρτερώτερα τὰ σώματα γίγνονται αὐτοῖς ἀλγηνούμενα. ἕτερον δὲ οὐδὲ αὐτὸ μικρόν. ἔμπειροι γὰρ δὴ ἐκ τούτου καθίστανται, εἰ πόλε ἀφικοίμην εἰς χρείαν τῶν μαθημάτων τούτων ἐν ὅπλοις. δῆλον γὰρ ὅτι καὶ πολεμίῳ ἀνδρὶ ὁ τοιοῦτος [a] συμπλακεὶς, καλαρρίψει τε θᾶττον ὑποσκελίσας, καὶ καλαπεσὼν εἶσεται ὡς ῥᾷστα ἐξανίστασθαι. πάντα γὰρ ταῦτα, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπ' ἐκεῖνον τὸν ἀγῶνα ποριζόμεθα τὸν ἐν τοῖς ὅπλοις, καὶ ἡγούμεθα πολὺ ἀμείνοσι χρήσασθαι τοῖς ἔτως ἀσκηθεῖσιν, ἐπειδὰν πρότερον αὐτῶν γυμνὰ τὰ σώματα καλαμαλάξαντες καὶ ἀλγοποιήσαντες, ἐῤῥωμενέστερα καὶ ἀλκιμώτερα ἐξεργασώμεθα, καὶ κοῦφα, καὶ εὔτονα, καὶ τὰ αὐτὰ βαρέα τοῖς ἀνταγωνισταῖς.

Ἐννοεῖς γὰρ, οἶμαι, τὸ μὴ [b] τοῦτο, οἵους εἰκὸς σὺν ὅπλοις ἔσεσθαι τοὺς καὶ γυμνοὺς ἂν φόβον τοῖς δυσμενέσιν ἐμποιήσοντας, ἢ πολυσαρκίαν ἀργὸν, καὶ λευκὴν, ἢ ἀσαρκίαν μὴ ὠχρότητος ἐπιδεικνυμένους, οἷα γυναι-

quidem primum & maximum sine controversia sibi parantes. Minus enim obnoxia omalis, & patientiora corpora illis, dum ita labore subiguntur, fiunt. Alterum vero nec ipsum parvum est. Usu enim inde edocentur, si quando opus sit ista disciplina in armis. Manifestum enim est, futurum, ut celerius hostem etiam talis vir complexus supplantatum dejiciat, & ipse si ceciderit, surgere facilius possit. Nempe, Anacharsi, ad illud in armis certamen suppeditare studemus omnia, putamusque multo melioribus nos usuros his, qui ita exercitati sint, cum prius nuda illorum corpora subigendo laboribus valentiora & robustiora reddiderimus, & levia, & contentioni apta, & ob id ipsum gravia adversariis.

25. Vides enim, puto, quid sequatur, quales futuros esse armatos probabile sit, qui nudi etiam metum hostibus injiciant: qui non pigram carnis albamque molem, neque pallidam maciem prae se ferant, qualia:

a Συμπλακεὶς] Συμπλεκεὶς W. b Τοῦτο] Τούτῳ M.

prisci aderat ante οὐκ, quasi separatus esset sensus, & nominativus adeo absolutus, qui jam, ut Cl. *Gesn.* quoque voluit, a praemissis pendet. De nominativo illo absoluto alibi agemus, si usus postulaverit, quod Index commonstrabit. Qui vero periodum hanc separatam volunt, possunt intelligere verbum εἰσὶ, de cujus frequentissima ellipsi vid. *L. Bos*, & *Aretaei* Syntax. De οὐκ — δὴ autem sic posito conf. I. *Ver. Hist.* c. 6. Item c. 24. Et 2. *Ver. Hist.* c. 30. *De Salt.* c. 4. *Long. Past.* III. 110. οὐκ ἔλαθεν αὐτὴν δὴ κλαύσας ὁ Δάφνις, & *Bergl.* ad *Alciphr.* I. Ep. 32. p. 132. *J. F. R.*

80. Σώματα γίγνονται] Conf. modo dicta ad εὐτονώτερα γίγνοιτο. *J. F. R.*

99. Ἀργὸν] Vid. *Thom. Mag.* v. ἀργὸς, & Lucian. *Mus. Enc.* c. 8. ubi iterum genere foem. ἀργὸς dicitur. *M. du S.*

3. Ἰδρῶτί τε — ῥεύμασι] Supra ad I. *Ver. Hist.* c. 7. ubi πολλαπλῷ οἴνῳ ῥοώδει ὁμοιοτάτῳ (ὁμοιωτάτῳ editum culpa operarum) haec verba adferens scripsi ῥοώδει, quia sic legebam in *Junt.* (etsi male ῥόωνδε typis in ea descriptum quam tum prae manu habebam.) Jam vero ceteras ῥεύμασι habere video, quod mutassem, si plures Codd. juberent. Nam τὰ ῥοώδη magis obvium, quam ῥεύματα. Est tamen ap. *Homer.* Il. Φ. 367. καὶ τὰς δ' ἰῤῥώοντο μετ' αὐτοῖς ἀνέμοιο, quod *Schol.* interpretatur ἐκινοῦντο, ἐσείοντο; cumque *Steph.* etiam ex *Galeno* adferat ἱδρῶτι ῥεύματι ὁ πανίσχυρος, quod ipse exponit eadem forma dici, qua ἀλγοπόνος, jam omnino nihil hic immutatum velim. Maxime quum & supra l. d. id activa sive transitiva potestate, accusativo junctum habuerimus, quod *Soran.* frustra suspectum habebat ratione accusativi, ad quem probandum, praeter *Eurip.* ibi productum, etiam addo γῆν ῥέουσαν γάλα & μέλι quod habemus quater ap. LXX. *Exod.* III. 8. & 17. & XIII. 5. ac XXXIII. 3. Et plus decies ibidem deinde. Adeoque structura loci istius in I. *Ver. Hist.* poterit eadem ratione stare, si construxeris, πολλαπλῷ ὁμοιοτάτῳ ῥοώδει οἴνῳ, μᾶλλον οἷος ὁ χυμὸς ἐστὶν, ut Cl. *Gesn.* etiam accepit. At quia languet, flumen praedicare simile esse vinum fluenti, quod revera vinum vexisse adfirmat auctor, etiam nunc mallem aliquid emendare, ac legere: πολλαπλῷ ῥοώδει οἴνῳ ὁμοιοτάτῳ &c. ut similitudo referatur ad speciem.

lia ſunt mulierum corpora in umbra marceſcentia, trementia, ſudore ſtatim multo fluentia, & ſpiritum difficulter ſub galea trahentia, praeſertim ſi etiam ſol, ut nunc circa meridiem aeſtum augeat: quibus quid facias? ſitientibus, pulverem non ferentibus, qui ad ſolum ſanguinis conſpectum turbentur ſtatim, praemorianturque ante, quam intra teli jactum & ad manus hoſti-bus venerint. At hi nobis rubicunduli, fuſcum a ſole colorem trahentes, & virili adſpectu juvenes, multum animi, & caloris, & virtutis oſtendentes, boni adeo habitus fructu gaudentes, neque rugoſi atque aridi, neque ſua ſibi mole graves, ſed ad juſtam quaſi proportionem circumſcripti; qui ſi quid inutile eſt carnium & ſuperfluum, ſudoribus abſumſerint, quod autem vim ac tenorem praeſtat, ſincerum omnis vitii relictum valide ſervent. Quod enim ventilantes tritico, hoc nobis exercitationes praeſtant in corporibus, glumam *nempe* atque aliam varietatem adſcriptam ab *Solano*, niſi quod ἔμψυχον in M. legatur, ſed manu ſeriore exaratum, ſuſpicabar eum εὔψ— probaſſe, atque ſic edi voluiſſe. Ideoque Edd. cett. diligenter excuſſi, ſupraque addidi, & vulgatam prae lectione *Junt.* ſervandam exiſtimavi; nam etſi εὔψυχον primo adſpectu blandiri queat; tamen non adeo de magnanimitate heroica hic ſermo eſt, quam de vegeto habitu corporis, in quo nulla languoris ſigna, ſed calor, rubor, adeoque & alacres ac vividae actiones horum comites. *J. F. R.*

14. Ἀπολαύουσιν] Cum ἀπολάμπουσιν ſit in W. poſſis etiam ἀπολάμποντ- conjicere. At cum in vulgato nihil ſit incommodi, nihil potius tentandum. Alioqui ſplendendi ac nitendi verbum convenit hominibus boni habitus, ut c. 29. σιλπνότερον ποιεῖ τὴ ἄνδρα. Et *unde ſic nites?* lupus ait cani bene paſto ap. *Phaedr.* III. 7. Sed in illo Luciani loco σιλπνὸς adhibetur poſt ſordes ablutas, adeoque non prorſus eſt idem. *J. F. R.*

χῶν σώματα ὑπὸ σκιᾷ μεμαρασμένα, τρέμοντα, ἱδρῶτί τε [c] εὐθὺς πολλῷ [d] ῥεόμενα, καὶ ἀθυμαίνοντα ὑπὸ τῷ κράνει, καὶ ψυχρὰ ἦν καὶ ὁ ἥλιος, ὥσπερ νῦν, τὸ μεσημβρινὸν ἐπιφλέγῃ. οἷς τί ἄν τις χρήσαιτο διψῶσι, καὶ τ' κονιορτὸν οὐκ ἀνεχομένοις, καὶ εἰ αἷμα ἴδοιεν, εὐθὺς ταραττομένοις, καὶ προαποθνήσκουσι, πρὶν ἐντὸς βέλους γενέσθαι, καὶ εἰς χεῖρας ἐλθεῖν τοῖς πολεμίοις. οὗτοι δὲ ἡμῖν ὑπέρυθροι ἐς τὸ μελάντερον ὑπὸ τῆ ἡλίῳ κεχρωσμένοι, καὶ ἀῤῥενωποὶ, πολὺ τὸ [e] ἔμψυχον, καὶ θερμὸν, καὶ ἀνδρῶδες ἐπιφαίνοντες, τοσαύτης εὐεξίας [f] ἀπολαύοντες, οὔτε ῥικνοὶ, καὶ καλεσκληκότες, οὔτε πρὸς πληθεῖς ἐς βάρος, ἀλλὰ ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένοι, τὸ μὴ ἀχρεῖον τ' σαρκῶν, καὶ περιττὸν, τοῖς ἱδρῶσιν ἐξαναλωκότες· ὃ δὲ ἰσχὺν καὶ τόνον παρεῖχεν, ἀμιγὲς τῆ φαύλε [g] περιλελειμμένον, ἐῤῥωμένως φυλάττοντες. ὥσπερ γὰρ δὴ οἱ λικμῶντες τ' πυρὸν, τοῦτο ἡμῖν [h] καὶ τὰ γυμνάσια ἐργάζεται ἐν τοῖς σώμασι, τ' μὴ ἄχνην καὶ τὰς ἀθέρας ἀπο-

e Εὐθὺς πολλῷ] Πολλῷ εὐθὺς M. *d* Ῥεόμενα] Ῥέοντα *V2.* & marg. *A1.* Ῥέονδα *J.* Vulgatum ſervat M. *e* Ἔμψυχον] Εὔψυχον *J.* ſola. *f* Ἀπολαύοντες] Ἀπολάμποντες W. Nil mut. *Fl.* *g* Περιλελειμμένον] Περιλελειμμένα M. *h* Καὶ] Abeſt a *Fl.* Adeſt in cett. & M.

23. Ἀθέρας] Τὰ τῆ ἀσταχυ- κέντρα. M.

ciem vini. Mirere autem cur hic ſpernat *Solanus* ῥεόμενα, infra vero intactum ſinat, c. 38. ubi αἵματι ῥεομένῳ quoque habemus, & ſine varietate. Ideoque & hic eſto intactum. *J. F. R.*

Ibid. Ῥέοντα] *Venetae.* In M. & Edd. reliquis ῥεόμενα, quod hic minus elegans mihi videtur. Confer Not. ad Ἰσ. α. c. 7. *M. du S.*

5. Τὸ μεσημβρινὸν] I. e. κατὰ τὸ μεσ— vid. ad *Gall.* c. 6. No. 76. *J. F. R.*

10. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν] Phraſis ap. Hiſtoricos obvia, aeque ac ἐντὸς βέλους, de pugnantibus. Contra in mitiorem etiam partem *Long. Paſt.* 2. p. 45. Ed. *Jung.* ἐδεόμην ἂν εἰς χεῖρας ἐλθεῖν μηδὲν φοβούμενον ἔτι. De ſene Cupidinem orante ut ad ſe veniret, ſe capere ſineret. Sed εἰς χεῖρας δέχεσθαι & ἰέναι de praeliantibus habuimus I. *Ver Hiſt.* c. 17. Et *Zeux.* c. 9. Ἐν χερσὶν autem ἡ μάχη ἐγένετο *Arrian.* Exp. Al. I. p. 57. m. *J. F. R.*

13. Ἔμψυχον] Cum εὔψυχον invenirem in *J.* ne-

ἀποφυσῶντα, καθαρὸν δὲ τ̃ καρπὸν [a] διευκρινοῦντα, καὶ προσωρεύοντα.

Καὶ ἀφ' τοῦτο ὑγιαίνειν τε ἀνάγκη, καὶ [b] ἐπιμήκιστον ἀφορκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις. ὀψέ τε ἂν ἰδίειν ὁ τοιοῦτος ἄρξαιτο, καὶ ὀλιγάκις ἂν ἀδενῶν φανείη· ὥσπερ ἂν, εἴ τις φέρων, ἅμα ἐμβάλοι ἐς πυρὸν αὐτὸν, καὶ ἐς τ̃ καλάμην αὐτοῦ; καὶ ἐς τ̃ ἄχνην (αὖθις γὰρ ἐπὶ τ̃ λικμητὰ ἐπάνειμι) θᾶττον ἂν, οἶμαι, πολὺ ἡ καλάμη ἀναφλεγείη. ὁ δὲ πυρὸς κατ' ὀλίγον, οὔτε φλογὸς μεγάλης ἀνιστάμενης, οὔτε ὑπὸ μιᾷ τῇ ὁρμῇ, ἀλλὰ κατὰ μικρὸν ὑποτυφόμενος, χρόνῳ ὕστερον καὶ αὐτὸς ἂν καταναυθείη. εἰ τοίνυν μήτε νόσος, μήτε κάματος, ἐς τοιοῦτο σῶμα ἐμπεσόντα, ῥᾳδίως ἐλέγξειεν ἄν, μήθ' ὑπερατήσειεν εὐμαρῶς. [c] τὰ ἔνδοθεν γὰρ εὖ παρεσκεύασται αὐτῷ, καὶ τὰ ἔξω μάλα καρτερῶς πέφρακται πρὸς αὐτὰ, ὡς μὴ παριέναι ἐς τὸ εἴσω, μηδὲ προσδέχεσθαι μήτε ἥλιον [d] αὐτὸν, μήτε κρύος ἐπὶ λύμῃ τοῦ σώματος. πρός τε τὸ [e] ἐνδιδοῦν ἐν τοῖς πόνοις, πολὺ τὸ θερμὸν τὸ ἔνδοθεν ὑπερρέον, ἅτε ἐκ πολλοῦ προπαρεσκευα-

que paleas flatu abigunt, fructum autem purum seperant, & acervant.

26. Hinc valere illos necesse est, & quam longissime durare in laboribus: seroque sudare talis incipiat, raro infirmus esse deprehendatur. Quemadmodum si quis ignem simul injiciat in triticum atque ejus stipulam, atque in paleas, redeo enim ad ventilantem: multo, arbitror, celerius stipula conflagret, triticum vero paullatim, neque flamma surgente magna, neque uno impetu, sed paullatim fumigans, aliquamdiu post & ipsum comburatur. Non igitur neque morbus, neque labor, in tale corpus incidens facile illud redarguat, aut superet temere. Nam interiora bene parata sunt, & exteriora valide contra ea munita, ut non admittat intro, neque recipiat vel solem ipsum vel frigus ad perniciem corporis. Si quid vero etiam cedit laboribus; copiosum illud calidum intestinum adfluens, tamquam olim paratum & ad necessarios usus re-

a Διδυκρινοῦντα] Διακρινοῦντα *V2*. Prius reliquae omnes & M. *b* Ἐπιμήκιστον] Sic M. & Edd. praeter *Fl.* quae ἐπὶ μήκιστον. *c* Τὰ ἔνδοθεν] Ἐνδοθέν τε W. omisso τὰ. *d* Αὐτὸν] Omittunt *Fl.* & W. *e* Ἐνδιδοῦν] Sic *Fl. Fr. J. H. Ald. B1. P. S.* Ἐνδιδὸν W.

24. Διδυκρινοῦντα] Probum hoc esse bene multis probari posset: sed sufficiant *Diod. Sic.* IV. c. 68. pr. Τούτων δ' ἡμῖν διευκρινημένων, πειρασόμεθα διελθεῖν περὶ Σαλμωνέως, ac saepe alibi, ut ibid. c. 71. & 73. pr. item 75. &c. *Dion. Hal.* Περὶ συνθεσ. ὀνομ. c. 30. p. m. 21. f. τότε καὶκεῖνα διευκρινήσω, τὰ δηλαδὴ πολλοῖς ἀπορούμενα. Noster supra T. I. *Hermot.* c. 7. διευκρινηθὲν ὑπὸ τοῦ πυρός. Sed mox malim προσωρευούσας invitis Edd. *J. F. R.*

27. Ἐπιμήκιστον] Sic scribebatur etiam T. I. *Dial. Mort.* VI. §. 5. Ubi *Fl.* quoque hoc in duo dispescit, etsi id in variantt. non addidit *Hemsterh.* Vid. tamen quae de hac orthographia notat. Ἐπιμήκιστον iterum c. 27. & 38. Edd. Ubi *Fl.* more suo rursus separat. Sed ἐπιπλέον conjungunt omnes infra c. 34. med. *J. F. R.*

45. Ἐνδιδοῦν] Μὴ ἐνδιδοῦν legisse videtur Interpres; sed corrupte. τὸ ἐνδιδοῦν participium est. *F. G.*

Ἐνδιδοῦν] Esto participium; tamen ordinario ἐνδιδὸν facit. Ita ut Lectorum plerique scripturam W. sint amplexuri. Quia tamen a δόω antique posset formari δῶν, δοῦσα, δοῦν, aeque ac διδοὺς, οὖσα, ὄν, a δίδωμι, nihil mutavi. *J. F. R.*

61. Ἀλλὰ ὑπεράλλεαι τάφου εἰ δῆσι] Pro τάφου recte viderunt Eruditi reponendum τάφρου. Et sic plane Florentina. *J. J.*

Ibid. Ὑπεράλλεαι τάφου εἰ δῆσι] Τάφρου. Fossatum, scamma. *Th. M.*

Ὑπεράλλεαι τάφου] Mirum hoc manifestum vitium, quod olim *Marcilius* animadvertit, tolerari, cum non tantum in Florentina editione & Mf. sed & in interpretis libro recte legatur τάφρου. *J. G. G.*

Ibid. Τάφρου] Mf. Gr. W. & Edd. *Fl. V2.* & P. In aliis male τάφου legitur. *M. du S.*

Τάφρου] Ut *Marcil.* correxerat, habebant jam Edd. plurimae. *J. F. R.*

63. Μολυβδίνας χειρ.] Ridet Constantinus Lexicographus, vir de Graecis litteris optime meritus, eos qui usum globorum plumbeorum in saltu aliquem es-

se

repoſitum, ſupplet ſtatim, & vigorem recreat, & labori propemodum invictos praeſtat. Multi enim praecedentes labores, crebra fatigatio, non conſumtionem virium, ſed incrementa efficiunt, quibus illae quaſi ventilatae majores fiunt.

27. Verum etiam ut curſu valeant eos exercemus, cum aſſuefacientes illos, ut in longitudinem ſufficiant, tum celerrimam in brevi levitatem iis conciliantes. Et curſus inſtituitur non in ſolido & reſiſtente *ſolo*, ſed in arena profunda, ubi neque firmum ponere veſtigium, neque inniti facile eſt, ſubtracto a cedente materia pede. Verum etiam ſaltu foſſam trajicere ſi opus ſit, aut ſi quid obſtet aliud, etiam ad hoc nobis exercentur, etiam plumbea pondera manum implentia manibus tenentes. Tum de projiciendis in longum jaculis certant. Vidiſti vero etiam aliud quid in Gymnaſio aeneum, rotundum, parvo clypeo ſimile, anſam non habenti neque lora: ac tentaſti illud cum jaceret in medio, videbaturque tibi grave, & difficile ob laevitatem comprehenſu. Illud igitur & ſurſum jactavit in aërem, &

σμῦον, καὶ ἐς τὴν ἀναγκαίαν χρείαν ἀποχείμενον, [f] ἀποπληροῖ εὐθὺς ἐπάρδον τῇ ἀκμῇ, καὶ ἀκαμάτους ἀπεργάζεται. τὸ γὰρ προπονῆσαι πολλὰ, καὶ προκαμεῖν, οὐκ ἀνάλωσιν τῆς ἰσχύος, ἀλλ' ἔπίδοσιν ἐργάζεται. καὶ ἀναῤῥιπιζομένη πλείων γίγνεται.

Καὶ μὴν καὶ δρομικοὺς εἶναι ἀσκοῦμεν αὐτοὺς ἐς μῆκός τε ἀφαρκεῖν ἐθίζοντες, καὶ ἐς τὸ ἐν βραχεῖ ὠκύταλον ἐπικυφίζοντες. καὶ ὁ δρόμος οὐ πρὸς τὸ στερρὸν, καὶ ἀντίτυπον, ἀλλὰ ἐν ψάμμῳ βαθείᾳ, ἔνθα οὔτε βεβαίως ἀπερείσαι τὴν βάσιν, οὔτε ἐπισφίξαι ῥᾴδιον, ὑποσυρομένου πρὸς τὸ ὑπεῖκον τοῦ ποδός. ἀλλὰ καὶ [g] τάφρον εἰ δέοι, ἢ εἴ τι ἄλλο ἐμπόδιον, καὶ πρὸς τοῦτο ἀσκοῦμεν [h] ἡμῖν ἔτι, καὶ [i] μολυβδίνας χειροπλήθεις ἐν ταῖν χεροῖν ἔχοντες. εἶτα σὺ ἀκοντίου βολῆς ἐς μῆκος ἀμιλλῶνται. εἶδες δὲ καὶ ἄλλο τι ἐν τῷ γυμνασίῳ χαλκοῦν, σειφερὲς, ἀσπίδι μικρᾷ ἐοικὸς ὄχανον οὐκ ἔχουσι, οὐδὲ τελαμῶνας. καὶ ἐπειράθης γε αὐτοῦ, κειμένου ἐν τῷ μέσῳ· καὶ ἐδόκει σοι βαρὺ, καὶ δύσληπτον διὰ λειότητα. ἐκεῖνο τοίνυν ἄνω τε [k] ἀναῤῥιπτοῦσιν εἰς τὸν ἀέρα καὶ

[f] Ἀποπληροῖ] Ἀναπληροῖ marg. *AIW.* [g] Τάφρον] Τάφον *Amſt. S. F. Ald. H.* &c. Τάφρον recte W. *P. Fl.* [h] Ἡμῖν] Punctum hic eſt in M. [i] Μολυβδίνας] Μολυβδίδας W. & *Fl.* [k] Ἀναῤῥιπτοῦσιν] Sic Edd. Ἀναῤῥίπτουσιν W.

66. Χαλκοῦν σειφερὲς] Τὸν δίσκον λέγει. ἡ γὰρ σφαῖρα στόλιον ἐκαλεῖτο. *G.*

67. Ὄχανον] Ὁ λῶρος τῆς ἀσπίδος. *G.*

ſe putant. (v. ἀλτῆρες.) Hinc ubicunque occurrunt ἀλτῆρες uſum illum praeſtantes, reſcribere jubet ἀλκτῆρες, quo pertica deſignatur, qua ſaltus haud dubie juvatur. Hanc viri docti rationem vel unicus hic Luciani locus ſubvertit. Adde quod noſtra quoque aetate quibusdam in locis mos ille antiquus obtinet. Vidi ipſe in Scotia ſaltu certaturos, aut globulis ferreis in eam rem utentes, aut, ſi ad manum non eſſent, lapides aequi quam maxime ponderis conquirentes. Hos aliquandiu cum vibraſſent in ipſa jam ſaltus micatione poſt tergum rejiciebant, ne ſe ſcilicet degravarent; eisque impetum juvari, uſu ſe didiciſſe profitebantur. Conſule etiam, ſi lubet, *Mercurialem* de Arte Gymn. II. 11. *M. du S.*

Μολυβδίνας] Alias eadem *Fl.* ſcribebat μολυβδαίνας, etiam ubi μολυβδίνας mallet *Solan.* Vid. *Alexand.* c. 25. No. 39. Et *Lexiph.* c. 5. Ego & hic μολυβδαίνας haud incongruum credo, at nihil muto. *J. F. R.*

66. Χαλκοῦν] Diſci haec elegans & ſuis omnibus numeris abſoluta deſcriptio; qualem an apud quemquam alium reperias, haud ſcio. *Euſtathius* aliter deſcribit ad Il. B. βαρὺς λίθος, inquit, πλατὺς καὶ κοιλότερος. ubi etiam diſcrimen obſervat inter diſcum & στόλον. Scholiaſta στόλιον ſcribit; quae vox an & alibi reperiatur, neſcio. *Homeri* utique locum reſpicit Il. Ψ. 826. ubi στόλος dicitur. *M. du S.*

71. Ἄνω — πόρρω] Poſterius obſervandum; vulgo enim ignoratur ille diſci uſus. *M. du S.*

Ibid. Ἀναῤῥιπτοῦσιν] In ἀναῤῥίπτουσιν jam converterat *Solan.* Sed quia & ἀναῤῥιπτίω invenias, nihil mutem. *Thucyd.* IV. c. 95. τοσόνδε κίνδυνον ἀναῤῥιπτοῦμεν. Et L. V. c. 103. ἀναῤῥιπτοῦσιν. *J. F. R.*

καὶ ἐς τὸ πόρρω, φιλοτιμούμενοι, ὅστις ἐπιμήκιστον ἐξέλθοι, καὶ τοὺς ἄλλους [a] ὑπερβάλοιτο. καὶ ὁ πόνος ἔστως ὤμους τε αὐτοῖς κρατύνει, καὶ τόνον τοῖς ἄκροις ἐντίθησιν.

Ὁ πηλὸς δὲ καὶ ἡ κόνις, ἄρα σοι γελοιότερα ἐξ ἀρχῆς ἔδοξεν, ἄκουσον, ὦ θαυμάσιε, ὅτου ἕνεκα [b] ὑποβέβληνται. πρῶτον μέν, ὡς μὴ ἐπὶ τὸ κραταιὸν ἡ πτῶσις αὐτοῖς γίγνοιτο, ἀλλ' ἐπὶ τὸ μαλακὸν ἀσφαλῶς πίπτοιεν. ἔπειτα, καὶ [c] τὸ ὄλισθον ἀνάγκη πολλαχοῦ [d] γίγνεσθαι, ἰδρώντων ἐν τῷ πηλῷ, ὃ σὺ ταῖς [e] ἐγχέλυσιν εἰκάζεις, οὐκ ἀχρεῖον, οὐδὲ γελοῖον ὄν· ἀλλὰ καὶ τοῦτο ἐς ἰσχὺν καὶ τόνον οὐκ ὀλίγα συντελεῖ, ὁπόταν ἔτως ἐχόντων ἀλλήλων ἀναγκάζωνται ἐγκρατῶς ἀντιλαμβάνεσθαι, καὶ συνέχειν [f] διολισθαίνοντας. αἴρεσθαί τε ἐν πηλῷ ἰδρωκότα μετ' ἐλαίου ἐκπεσεῖν, καὶ ἀφαρπάσαντα τῶν χειρῶν σπουδάζοντα, μὴ μικρὸν εἶναι νόμιζε. καὶ ταῦτα πάντα, ὥσπερ ἔφην ἔμπροσθεν, ἐς τοὺς πολέμους καὶ χρήσιμα, εἴ δέοι φίλον τρωθέντα ῥᾳδίως ἀράμενον ὑπεξενεγκεῖν, ἢ καὶ πολέμιον συναρπάσαντα ἥκειν μετέωρον κομίζοντα. καὶ ἀφ' τοῦτο ἐς ὑπερβολὴν ἀσκοῦμεν, τὰ χαλεπώτερα προτιθέντες, ὡς τὰ μικρότερα μακρῷ εὐκολώτερον φέροιεν.

Τὴν μὴν κόνιν [g] τοὐναντίον χρησίμην οἰόμεθα εἶναι, ὡς μὴ διολισθάνοιεν συμπλεκόμενοι. ἐπειδὰν γὰρ ἐν τῷ πηλῷ ἀσκηθῶσι

in longinquum, certamine quodam, quis longissime progressus superet reliquos. Ac labor iste tum humeros illorum roborat, tum contendendi facultatem conciliat artubus.

28. Lutum vero & pulvis, quae aliquantum tibi ridicula ab initio videbantur, audi, o noster, cujus rei causa subjecta sint. Primo quidem ne in durum impingant, sed in molle cadant sine periculo: deinde magis omnia lubrica fiant necesse est, cum madescunt in luto, quod tu anguillis comparabas: idque nec inutile est neque ridiculum, sed ipsum quoque ad robur & contentionem non parum confert, cum ita se habentes cogantur fortiter alteri alteros prehendere, & continere elabentes: tollere sane eum qui praeter oleum in luto permaduit, elabi & effluere manibus studentem, noli parvum quiddam putare. Atque haec omnia, ut dicebam ante, in bello etiam utilia, si oporteat amicum vulneratum facile sublatum acie efferre, aut etiam hostem comprehensum sublimem rapere. Ac propter hoc ultra modum illos exercemus, propositis difficilioribus, uti minora multo ferant facilius.

29. Pulverem autem contra ea ad hoc utilem putamus, ne de complexu elabantur: postquam enim in luto edocti sunt con-

a Ὑπερβάλοιτο] Ὑπερβάλλοιτο M. b Ὑποβέβληνται] Ὑποβέβληκεν Fl. & W. male. c Τὸ ὄλισθον] Ita & M. cum Edd. d Γίγνεσθαι] Γίνεσθαι M. e Ἐγχέλυσιν] Ἐγχέλεσιν M. f Διολισθαίνοντας] Διολισθάνοντας W. g Τοὐναντίον] Ἐπὶ τὸ ἐναντίον Fl. & M.

81. Τὸν ὄλισθον] V.c.2. & scribe τὸ ὄλισθον. *M.du S.*
Τὸν ὄλισθον] Immo vid. c. 2. ubi cum nihil mutarim, tanto minus id hic facio, quia forsan & πλείω in πλεῖον esset mutandum, quod *Solanus* non attendit; nam πλείω pro πλείονα hic mascul. est; alibi neutrum quidem, sed plurale. Nisi adverbii more immobile dixeris, ut *Diod. Sic.* id ponere amat, veluti indicavimus ad *Asin.* c. 10. & ad *Abdicat.* c. 16. pr. & hoc *Dial.* c. 20. fin. *J. F. R.*

87. Ἀντιλαμβάνεσθαι] Conf. supra *Nigr.* §. 19. Ac *de Merc. Cond.* c. 3. f. *M.du S.*

5. Ἐν ἀφύκτῳ ἰχόμενοι] Sic supra *Deor. Dial.* XVII. med. *M.du S.*

7. Κόνις] *Plut. π. τυ π. ψυχροῦ* refrigerare etiam putat; 1757. f. ψύχει δὲ ☉ τὰ τῶν ἀθλητῶν ἡ κόνις σώματα, καὶ καλασθίττυσι τοὺς ἰδρῶτας. Vid. *Plin.* & *Theophr.* Char. ubi *Casaub.* observat non omnem pulverem palaestrae aptum. 172. *M.du S.*

12. Ἀποσμᾷ] Conf. omnino *Reviv.* c. 14. Ubi etiam sic legi volebant *Graev.* & *Solan.* qui *Fruntinae* ibi adscripserat ἀποσμώμενον. *In notis* vero ejusdem male ἀποσμαίμενον describentis errore exaratum, quod etiam

continere illud quòd præ lubricitate facile effugit, adsuefiunt etiam effugere ipsi comprehensi si fuerint, e manibus, idque etiamsi, unde fugere difficile sit, teneantur. Verum etiam sudorem inspersus pulvis continere videtur, ne densus nimis effluat: & facit uti diutius durent vires, atque impedimento est, ne damnum a ventis percipiat, qui laxatis tum atque apertis corporibus incidunt. Caeterum sordes etiam detergit, ac nitidiorem reddit hominem. Atque ego libenter in proxime collocatis cum alborum istorum uno, qui sub umbra vixere, tum quemcunque delegeris ex eo numero, qui in Lyceo exercitati sunt, ut pulverem & lutum abluat; interrogaverim te, utri similis fieri praeoptes? Novi enim, te statim ex primo adspectu electurum, etiam si neutrum factis tentaveris, consistentem & compactum esse potius, quam esse delicatum, & diffluere, & album esse defectu, & fuga interiora versus, sanguinis.

30. Haec sunt, Anacharsi, ad quae juvenes nos exercemus, rati, custodes nobis civitatis bonos futuros, & fore ut in libertate ipsorum opera vivamus, devictis, si invadant, hostibus; terribiles autem vicinis, uti nos metuant plerique, & tributa pendant. Pace vero multo illis utimur melioribus, qui de re turpi nulla aemulentur,

συνέχειν τὸ [h] διαδιδράσκον ὑπὸ γλιχρότητος, ἐθίζον [i] καὶ ἐκφεύγειν αὐτοὶ λη-
φθέντες ἐκ τῶν χειρῶν· καὶ ταῦτα ἐν ἀφύκτῳ
ἐχόμενοι. καὶ μὴν καὶ τὸ ἱδρῶτα συνέχειν δοκεῖ
ἡ κόνις, ἀθρόον ἐχχεόμενον ἐπιπαθομένη, καὶ
ἐπιπολὺ διαρκεῖν ποιεῖ τὴν δύναμιν, καὶ κώ-
λυμα γίγνεται μὴ βλάπτεσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέ-
μων, διαιοῖς τότε καὶ ἀνεωγόσι τοῖς σώ-
μασιν ἐμπιπτόντων. ἄλλως τε καὶ τὸ ῥύ-
πον ἀποσμᾷ, καὶ φιλπνότερον ποιεῖ τὸν ἄν-
δρα. καὶ ἔγωγε ἡδέως ἂν παραπησάμην
πλησίον τῶν τε λευκῶν τινα ἐκείνων, καὶ ὑπὸ
σκιᾷ δεδιητημένων, καὶ ὃν ἂν ἕλῃ τῶν ἐν τῷ
[k] Λυκείῳ γυμναζομένων, [l] ἀποπλύναι τὸν
κόνιν καὶ τὸν πηλὸν, ἑτοίμην ἄν σε ποτέρῳ ἂν
ὅμοιον εὔξαιο γενέσθαι; οἶδα γὰρ ὡς αὐτίκα
ἕλοιο ἂν ἐκ πρώτης προσόψεως, εἰ καὶ μὴ
ὅτι τῶν ἔργων πειραθείης ἑκατέρου, συνεπικὼς
καὶ συγκεκροτημένον εἶναι μᾶλλον, ἢ θρύ-
πτεσθαι, καὶ [m] διαῤῥεῖν, καὶ λευκὸν εἶναι
ἀπορίᾳ καὶ φυγῇ εἰς τὰ εἴσω τοῦ αἵματος.

Ταῦτ' ἐστὶν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἃ τοὺς νέους
ἡμεῖς ἀσκοῦμεν, οἰόμενοι φύλακας ἡμῖν τῆς
πόλεως ἀγαθοὺς γενέσθαι, καὶ ἐν ἐλευθερίᾳ
βιώσεσθαι δι' αὐτοὺς· κρατοῦντες μὲν τῶν δυσμε-
νῶν εἰ ἔποιεν, φοβεροὶ δὲ τοῖς πλησίοις ὄν-
τες, ὡς μὴ ἐπιπτήσειν τε, καὶ ἐπιτελεῖν
ἡμῖν τοὺς πλείστους αὐτῶν. ἐν εἰρήνῃ τε οὐ
πολὺ ἀμείνοσιν αὐτοῖς χρώμεθα, οὐδὲ μη-
δὲν τῶν αἰσχρῶν φιλοτιμουμένοις, μηδ' ὑπ'
ἀρ-

[h] διαδιδράσκον] διασιδρασκόμενον W. & marg. *A1.* Vulgatum tenet *Fl.* [i] καὶ] Omittit *Fl.* & M. [k] Λυκείῳ] *Fl.* & M. quoque λυκείῳ habere notat *Solan.* nescio quare, nisi quod minore λ. id habeant, sed hoc solemne est Edd. antiquioribus. [l] Ἀποπλύναι] Sic & *Fl.* cum reliquis, & M. [m] διαῤῥεῖν] διαιρεῖν male M.

iam corrigere sum oblitus. *J. F. R.*

16. Ἀποπλύναι] Καὶ ὃν ἂν ἕλῃ ἀποπλύναι. &c. *F. G.*

Ἀποπλύνας]. Ita necessario legendum pro vulgato ἀποπλύναι. *M. du S.*

Ἀποπλύναι] Malim cum *Solan.* ἀποπλύνας legere; licet enim ἕλῃ ἀποπλύναι construere queamus, immo jam debeamus, pro ἕλῃ εἰς τὸ ἀποπλύναι, minus tamen commode procedit, quam si alterum reponas. *J. F. R.*

21. Συγκεκροτημένον] *Conctus. F. G.* Supra *Gall.* c. 24. ἵππον συγκεκροτημένην. *Equitatus exercitatissimus* converſum. Hic melius convenit, *compactum*, i. e. ad labores ac duritiem condensatum habens corpus. Habet enim *cogendi* & *colligendi* significatum, apud *Herodian.* frequenter. Sed & *componendi* atque *instruendi*, ut συγκροτεῖν συμπόσιον. *Long. Past.* IV. 127. (135.) Et πανηγύρεις παιδοτρόπας συνεκρότει, *Herodian.* V. 6. 14. Ac *Diod. Sic.* fin. L. IV. Alioqui & συγκεκραμένον legere possis, i. e. *robustum*, ut *Aret.* Capp. I. c. 5. post med. αὐτοῖς ὕπνος — συγκρατεῖ τὰ μέλη. *Iis neque somnus membra confirmat, corroborat. J. F. R.*

36. Ἐτ-

ἀργίας ἐς ὕβριν τρεπομένοις, ἀλλὰ περὶ τὰ τοιαῦτα διατρίβουσι, καὶ ἀσχόλοις ἔοικεν ἐν αὐτοῖς. καὶ ὅπερ ἔφην τὸ κοινὸν ἀγαθὸν, καὶ τὴν ἄκραν πόλεως εὐδαιμονίαν, τοῦτ' ἔστι [a] λέγειν, ὁπόταν ἐς τε εἰρήνην, καὶ ἐς πόλεμον τὰ ἄριστα παρεσκευασμένη φαίνοιτο ἡ νεότης, περὶ τὰ κάλλιστα ἡμῖν σπουδάζουσες.

neque ex otio vertantur in contumeliosam libidinem; sed in talibus rebus agant, & otium omne consumant. Et quod dixi commune bonum & summam civitatis felicitatem, hoc significat, quando ad pacem pariter ac bellum optime parata videtur juventus, in iis quae pulcherrima nobis sunt, elaborantes.

ΑΝΑΧ. Οὐκοῦν, ὦ Σόλων, ἢν ποτε [b] ὑμῖν ἐπίωσιν οἱ πολέμιοι, χρισάμενοι τῷ ἐλαίῳ, καὶ κονισάμενοι, πρόιτε καὶ αὐτοὶ, πρὸς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς προβεβλημένοι· κἀκεῖνοι δηλαδὴ [c] ὑποπτήσσουσιν ὑμᾶς, καὶ φεύγουσι δεδιότες, μὴ σφίσι κεχηνόσι, πάσσητε τὴν ψάμμον ἐς τὸ στόμα, ἢ περιπηδήσαντες, ὡς κατὰ νότου γένησθε, περιπλέξητε αὐτοῖς τὰ σκέλη περὶ τὰ γαστέρα, καὶ διαγχήσητε, ὑπὸ τὸ κράνος ὑποβαλόντες τὴν πῆχυν. καὶ νὴ Δί', οἱ μὲν τοξεύσουσι δηλονότι, καὶ ἀκοντιοῦσιν, ὑμῶν δὲ, ὥσπερ ἀνδριάντων, οὐ καθίξει τὰ βέλη, κεχρωσμένων πρὸς τὸν ἥλιον, καὶ πολὺ τὸ αἷμα πεπορισμένων. οὐ γὰρ καλάμη καὶ ἄθερες ὑμεῖς ἐστε, ὡς τάχιστα ἐνδιδόναι πρὸς τὰς πληγὰς, ἀλλὰ ὀψέ πού ἂν, καὶ μόλις καταπεμνόμενοι [d] βαθέσι τοῖς τραύμασιν, αἷμα ὀλίγον [e] ὑποδείξετε. τοιαῦτα γὰρ φὴς, εἰ μὴ πάνυ παρήκουσα τοῦ παραδείγματος.

31. ANACH. Igitur, Solon, si quando invadunt vos, hostes, uncti oleo & pulvere sparsi etiam vos proceditis pugnosque contra illos expeditis. Et ipsi nempe metuunt vos & fugiunt, timentes, ne sibi hiantibus in os ingeratis arenam, aut corpore saltu circumacto quo terga possitis invadere, crura deinde circa ventrem illorum implicetis, angatisque ipsos cubitu subjecto sub galeam: &, per Jovem, alii sagittas arcu mittent nimirum, & jaculabuntur: in vos vero, tanquam in statuas non penetrabunt tela, qui colorem a sole traxeritis, & multo sitis sanguine instructi; neque enim stipula vos estis aut paleae, qui celeriter cedatis plagis: sed sero tandem aliquando, & vix profundis confossi vulneribus, paullum sanguinis suboslenderitis. Talia enim dicis nisi plane aberravi a sensu similitudinis.

Ἢ τὰς πανοπλίας ἐκείνας τότε ἀναλήψεσθε, τὰς τῶν κωμῳδῶν τε, καὶ τραγῳδῶν. καὶ ἢν προτεθῇ ὑμῖν ἔξοδος, ἐκεῖνα τὰ κράνη περιθήσεσθε τὰ κεχηνότα, ὡς φοβερώτεροι εἶητε τοῖς ἐναντίοις, [f] μορμολυττόμενοι

32. Aut forte illa tunc arma sumetis Comoedorum & Tragoedorum, & si eruptio vobis proposita sit, galeas illas imponetis hiantes ut formidabiliores sitis hostibus, quos sic larvati perterreatis: altosque illos in-

a Λέγειν] Non habent λέγειν *Fl.* & W. Habent cett. b Ὑμῖν] Sic emendavi ex *Fl. Fr. S.* M. Ἡμῖν *J. P. H. Ald. B1.* male. c Ὑμᾶς] Recte *Fl. Fr. Ald. H. P. B1. S.* & M. Ἡμᾶς *J.* d Βαθέσι] Ἂν βαθέσι *Fl.* praemisso ἂν etiam retento. e Ὑποδείξετε] Sic dedit *Solan.* ex W. Ὑποδείξητε Edd. priores. f Μορμολυττόμενοι] Μορμολυττούμενοι W.

36. Ἔστι — ὁπόταν] Ita W. & *Fl.* Reliquae Edd. interponunt λέγειν. *M. du S.*

37. Λέγειν] Commodius aberit. Sed quia longe plures sunt qui id habent, quam qui omittunt, ideo & hic adesse passus sum. *J. F. R.*

48. Περιπλέξητε] Conf. supra c. 1. *M. du S.*

59. Ὑποδείξετε] W. recte. In Impress. ὑποδείξητε. *M. du S.*

61. Τὰς πανοπλίας] Proprie esse *gravem armaturam*, pluribus probat Cl. *L. Bos* in ep. ad *Ephes.* VI. 13. ubi Ἀναλάβετε τὴν πανοπλίαν τοῦ Θεοῦ habemus. Indicavi monente Cl. *Hemsterhusio.* De adparatu autem il-

induetis calceos nimirum, leves enim, si ita opus sit, fugientibus, &, si ipsi persequamini, effugere ea hostes non poterunt, magnos ita gradus illorum ope vobis facientibus. Verum enim vero vide, ne illa, quae ita lepida vobis videntur, nugae sint & ludus temere *susceptus*, & occupatio otiosorum, ac remittere animum volentium adolescentulorum. Si vero volueritis liberi omnino ac beati esse, aliis vobis gymnasiis opus erit, & exercitatione vera quae fit sub armis: ac certamen non inter vos cum ludo, sed contra inimicos vobis instituetur, inter pericula virtutem meditantibus. Itaque relicto pulvere atque oleo, sagittare illos docete & jaculari, nec date levia illis jacula, quae ventis ferantur; sed esto lancea longa, quae cum sibilo contorta feratur, & lapis manum implens, & securis, & in sinistra scutum, & thorax & galea.

33. Ut vero nunc habetis, Deorum cujusdam benevolentia servari mihi videmini, qui nondum ab ingruentibus paucis levis

νοι αὐτὲς, ϗ ὑποδήσεσθε τὰ ὑψηλὰ ἐκεῖνα δηλαδή· φεύγεσί τε γ', ἢν δέῃ, κῆφα, ϗ ἢν διώκητε, ἄφυκτα τοῖς πολεμίοις ἔσται, ὑμῶν ὕτω μεγάλα διαβαινόντων ἐπ' αὐτές. ἀλλ' ὅρα μὴ ταῦτα μὲ ὑμῖν τὰ κομψὰ λῆρος ᾖ, ϗ παιδιὰ ἄλλως, ϗ διατριβαὶ ἀργῶσι καὶ ῥαθυμεῖν ἐθέλουσι τοῖς νεανίσκοις. εἰ δὲ βέλεσθε πάντως ἐλεύθεροι ϗ εὐδαίμονες εἶναι, ἄλλων ὑμῖν γυμνασίων δέησις, καὶ ἀσκήσεως ἀληθινῆς τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις. καὶ ἡ ἄμιλλα ὐ πρὸς ἀλλήλους μὲ παιδιᾶς, ἀλλὰ πρὸς τὲς δυσμενεῖς ἔσται, μὲ κινδύνων μελετῶσι τὸ ἀρετικόν. ὥστε [g] ἀφέντας τὸ κόνιν ϗ τὸ ἔλαιον, [h] διδάσκετε αὐτὲς τοξεύειν ϗ ἀκοντίζειν, μὴ κῆφα [i] διδόντες τὰ ἀκοντία, ϗ οἷα διαφέρεσθαι πρὸς τὸ ἄνεμον, ἀλλ' ἔγω λόγχη βαρεῖα, μὲ συρισμῷ ἐλιττομένη, καὶ λίθος χειροπληθὴς, ϗ σάγαρις, καὶ γέρρον ἐν τῇ ἀριστερᾷ, ϗ θώραξ, ϗ κράνος.

Ὡς δὲ νῦν ἔχετε, θεῶν τινος εὐμενείᾳ σώζεσθαί μοι δοκεῖτε, οἳ μηδέπω ἀπολώλατε ὑπὸ τινῶν ὀλίγων φιλῶν ὑποπεσόντων.

illo theatrali conf. si lubet, *Tox.* c. 9. *J.F.R.*

79. Ἀφέντας] Forsan ἀφῆτες. *F.G.* Idem & mihi venerat in mentem, & ad marg. notaram, ante inspectam *Gujeti* conjecturam. Nihil tamen muto, quia ad αὐτὲς referri potest. Nominativus vero concinnior foret. *J.F.R.*

g Ἀφέντας] Et sic *Fl.* cum cett. & M. Posset & ἀφέντες conjici. h Διδάσκετε] Δίδασκε M. Δίδασκετε accentu in prima collocato *Fl.* i Διδόντες] Διδοὺς M. Nihil a vulgato abit *Fl.*

84. Καὶ σάγαρις ὁ γέρρον] Γέρρον τὸ ῥάγανον σκέπασμα ἐκ στρεπτῆς βύρσης, ᾧ ἀντὶ ἀσπίδος ἐχρῶντο Σκύθαι ἐν τοῖς πολέμοις (1) ἐσκεπασμένοι. Φέρεται δὲ ὁ ἐπὶ ἄλλων σημαινομένων παρὰ τοῖς παλαιοῖς. παρ' Ἐπιχάρμῳ (2) μὲν γὰρ γερραιναξία ὁ εἰρηται ἐπὶ τῆ (3) αἰσθήσει. Ἀλκμὰν δὲ ἐπὶ τῶν οἰκίων τέθεικε τὴν λέξιν. Δημοσθένης δὲ ἐπὶ τῶ (4) σκηνῶν, ϗ τῶ περιφραγμάτων, (5) οἷον ὁ τὰ γέρρα ἐπεπίμπρασαν. ϗ παρ' Αἰγυπτίοις δὲ (6) τὸ κατὰ τὸ Πηλούσιον καλούμενον, διὰ τοῦτο ὠνομάσθη, ἐπεὶ σκηνώματα ἐστὶν (7) ἐν οἷς παραφυλάττοντες τὰς εἰσόδους διατρίβουσι. ϗ Ἀριστοφάνης ἐκ ἐπὶ φυλακῆς τινος ὁ μοχλοῦ, τροπικῶς παρείληφε (8) τὴν λέξιν. *V.*

(1) Ἐσκεπασμένοι] Σκεπα οἱ μι. V. Σκεπασμένοι M.

(2) Μὲν γὰρ γερραιναξία] In editis erat μὲν γερ ξία γὰρ εἴρηται. Cod. *Abb.* vero γερραιναξία, καὶ εἴρηται. In V. γερ —— γὰρ γερραιναξία. In M. γὰρ γερραιναξία.

(3) Αἰσθήσει] In V. —δοίων. Sed in margine recens manus αἰσθοίων adscripsit.

(4) Σκηνῶν] C. *Abb.* σκηνωμάτων, & M. in fine Scholii [Tu item lege *Suidam.*]

(5) Οἷον] Non aderat in Edd. Inseruit *Solan.* Ac vix dubito quin ex collatione Codicis, alioqui audaciusculе factum foret. *J. F. R.*

(6) Τὸ] Τὰ Edita. Mutavit *M. du S.*

(7) Ἐν οἷς] Ἐν ᾧ. V.

(8) Hujus quidem loci sensum suppeditabunt *Harpocration*, Etymologicum Magnum & Phavorinus in voce Γέρρον, similia enim habent, sed quia Scholiastae nostri verba non parum ab eorum verbis differunt, ejus lacunae ex iis suppleri non possunt. Vide & Festum in voce *Gerra*, ejusque Interpretes *Scaligerum* & *Dacerium*. Caeterum quod hic habetur de origine nominis Gerrhorum Aegyptiacorum, nescio an alibi legantur; nam *Strabo* quidem Gerrhorum meminit, Lib. XVI. p. 523. sed nihil hac de re habet. *J. Cler.*

Τὴν λέξιν] M. addit: τοιοῦτόν ἐστι καὶ τὸ ἐν τῷ περὶ Φιλοκράτους, γέρρους ἀποσαυρῶνται.

των. ἰδὲ γέ τοι ἦν σπασάμενος τὸ μικρὸν τοῦτο [a] ξιφίδιον τὸ παρὰ τὴν ζώνην, μόνος ἐπεισπέσω τοῖς νέοις ὑμῶν ἅπασιν, αὐτοβοεὶ ἂν ἕλοιμι τὸ γυμνάσιον, φυγόντων ἐκείνων, καὶ οὐδενὸς ἀντιβλέπειν τῷ σιδήρῳ τολμῶντος· ἀλλὰ καὶ τοὺς ἀνδριάντας ἂν περιστάμενοι, καὶ καὶ τοὺς κίονας καλακρυπτόμενοι, γέλωτα ἄν μοι παρέχοιεν, δακρύοντες οἱ πολλοὶ, καὶ τρέμοντες. καὶ τότ' ἂν ἴδοις οὐκ ἔτι ἐρυθριῶντας αὐτοὺς τὰ σώματα, οἷοι νῦν εἰσὶν, ἀλλὰ ὠχροὶ ἅπαντες αὐτίκα γένοιντ' ἄν, ὑπὸ τοῦ δέους μεταβαφέντες. ὅτως ὑμᾶς ἡ εἰρήνη [d] ἀφετέθεικε βαθεῖα ὅσα, ὡς μὴ ἂν ῥᾳδίως ἀναχέαι λόφον ἕνα κράνους πολεμίου ἰδόντας.

stricto isto parvo ad Zonam gladiolo solus irruam in juvenes illos vestros omnes, ipso primo clamore capiam Gymnasium, fugientibus illis, & nemine contra intueri ferrum ausо, sed circumstantes statuas, & occultati circa columnas, risum mihi lacrimis plerique suis ac trepidatione praebeant. Ac tunc videas illos non, ut nunc, rubentes corporibus, sed pallidi statim fiant omnes, tincti aliter a timore. In eum vos statum longinqua pax adduxit, ut non facile cristam unam hostilis galeae videre sustineatis.

ΣΟΛ. Οὐ ταῦτα ἔφασαν, ὦ Ἀνάχαρσι, Θρᾳκῶν τε ὅσοι μετ' Εὐμόλπου ἐφ' ἡμᾶς ἐστράτευσαν, καὶ αἱ γυναῖκες ὑμῶν, αἱ μὴ Ἱππολύτης ἐλάσασαι ἐπὶ τὴν πόλιν, οὐδὲ ἄλλοι ὅσοι ἡμῶν ἐν ὅπλοις ἐπειράθησαν. ἡμεῖς γὰρ, ὦ μακάριε, οὐκ [e] ἐπειδὴ οὕτω γυμνὰ τὰ σώματα ἐκπονοῦμεν τῶν νέων, διὰ τοῦτο καὶ ἄνοπλα ἐξάγομεν ἐπὶ τοὺς κινδύνους· ἀλλ' ἐπειδὰν καθ' αὑτοὺς ἄριστοι γένωνται, ἀσκοῦνται τὸ μὴ τοῦτο ξὺν τοῖς ὅπλοις, καὶ [f] πολὺ ἄμεινον χρήσαιντ' ἂν αὐτοῖς, ὅτῳ διακείμενοι. ΑΝΑΧ. Καὶ ποῦ τοῦτο ὑμῖν ἐστὶ τὸ γυμνάσιον τὸ ἐν τοῖς ὅπλοις; ἐγὼ γοῦν εἶδον ἔγωγε ἐν τῇ πόλει τοιοῦτον οὐδέν, ἅπασαν αὐτὴν ἐν κύκλῳ περιελθών. ΣΟΛ. Ἀλλὰ ἴδοις ἂν, ὦ Ἀνάχαρσι, ἐπιπλέον ἡμῖν συνδιατρίψας, καὶ ὅπλα

34. SOL. Non dicebant ista, Anacharsi, Thracum illi, quotquot cum *Eumolpo* expeditionem contra nos susceperunt, neque illae vestrae mulieres, quae Hippolyta duce urbem nostram invasere, neque alii, quicumque periculum nostri fecerunt in armis. Nos vero, beate, non quoniam nuda sic juvenum corpora labore subigimus, propterea etiam inermia educimus ad pericula: sed ubi pro se sunt optimi, postea exercentur cum armis; quibus sic affecti multo jam utantur melius. ANACH. Et ubi est illud vobis armatorum gymnasium? Ego certe tale nihil in urbe vidi, quam undique totam lustraverim. SOL. Sed videre poteris, Anacharsi, si diutius apud nos

a Ξιφ.διον] Ξιφιδιον W. b Ἐπεισπέσω] Nihil mut. *Fl.* c Ἐκείνων Punctum post οὐκ— habet *Fl.* & spatium vacuum quod vel novem literas caperet; nihil tamen omisit. d Διατέθεικε] Μιατέθεικε *Fl.* quod & adpictum orae *AIW.* Vulgatum est in M. e Ἐπειδήπερ] Ἐπείπερ *Fl.* & W. f Πολὺ] Πολλοὶ male *Fl.* & marg. *AIW.*

21. Ἐπιπλέον] Servavi scripturam Edd. Alias & ἐπὶ πλέον scribitur. Conf. ἐπιμήκιστον c. 26. pr. *J.F.R.*

26. Παρεζῶσθαι] Ita W. & *Fl.* In Impress. περιζ—. *M. du S.*

27. Ὅσις ἐν ἄστει σιδηροφορεῖν] Simile jus Romanorum, vetitum enim prodire cum telo. *Cic.* parad. 4. Sic jure civili l. 14. ff. *de re milit.* Novell. 85. legend. *Synes.* Epistol. 107. *J.B.*

28. Μηδὲν δέον] Sic absolute positum habuimus crebro; adeoque frustra sollicitatum fuit ab *Solano* in T. I. Ita Noster *Jov. Conf.* c. 11. οἱ ἄνθρωποι δέον τῇ εἱμαρμένῃ θύειν. Et *Lapith.* c. 8. pr. *Ep. Saturn.* 9. Et non raro alibi. *Alciphr.* I. Ep. 26. pr. Item III. p. 314. ac p. 442. f. *Herodian.* 2. c. 8. f. &c. *J.F.R.*

32. Πόλεμοι] Imo πολίμιοι, nam de *bellis* quid opus fuit memorare, multa fuisse Scythis? Vide tamen

Τοξ.

nos moreris ; & arma unicuique noſtrum multa, quibus utimur , quoties opus eſt, & criſtas, & phaleras, & equos, & equites quartam fere partem civium. Verum arma geſtare ſemper, & cinctum eſſe acinace, ſuperfluum in pace putamus: ac poena ſancita eſt , ſi quis in urbe cum ferro ſit, ubi opus non eſt , aut arma in publicum efferat. Vobis vero ignoſcendum, quod in armis ſemper vivitis. Quum enim habitetis ſine munimentis, expoſiti eſtis inſidiis; & bella vobis bene multa ; obſcurumque, quando aliquis *ſubito* adſtans detractum de plauſtro dormientem interficiat. Etiam mutua inter vos diffidentia, & quod ſuo quisque arbitrio , non lege quadam in communione civili vivitis, neceſſarium ſemper ferrum faciunt , ut prope ſit quo defendatis, ſi quis vim inferat.

35. ANACH. Tum vobis, Solon, ferrum quidem ſine neceſſitate geſtare ſuperfluum videtur, & armis parcendum , ne ſi in manibus ſint , perdantur ; ſed repoſita cuſtoditis, ut, cum opus fuerit, utamini: corpora autem juvenum , nullo urgente incommodo, labore ſubigitis , feriendo & exhauriendo ſudoribus , non reponentes ad neceſſitatem illorum robora , ſed temere in luto atque pulvere effundentes. SOL. Videris , Anacharſi, tale quid cogitare de viribus , quaſi vino, aut aquae, aut alii liquorum eae ſint ſimiles : metuis ergo , ne velut ex fictili vaſe furtim inter labores eſ-

ἑκάστῳ μάλα πολλὰ, οἷς χρώμεθα ὁπόταν ἀναγκαῖον ᾖ, καὶ λόφους καὶ φάλαρα, καὶ ἵππους, καὶ ἱππέας σχεδὸν τὸ τέταρτον τῆς πολιτικῆς. τὸ μὴν τοι ὁπλοφορεῖν ἀεί, καὶ ἀκινάκην [g] παρεζῶσθαι, περιττὸν ἐν εἰρήνῃ οἰόμεθα εἶναι. καὶ πρόσιμόν γ' ἐστὶν, ὅστις ἐν ἄστει σιδηροφοροίη [h] μηδὲν δέον, ἢ ὅπλα ἐξενέγκοι εἰς τὸ δημόσιον. ὑμεῖς δὲ συγγνωστοὶ, ἐν ὅπλοις ἀεὶ βιῶντες. τότε γὰρ ἐν ἀφράκτῳ οἰκεῖν, ῥᾴδιον ἐς ἐπιβουλήν· καὶ οἱ [i] πόλεμοι μάλα πολλοὶ, καὶ ἄδηλον ὁπότε τις ἐπιστὰς, κοιμώμενον καλάσπασας ἀπὸ τῆς ἁμάξης, φονεύσειεν. ἥ τε πρὸς ἀλλήλους ἀπιστία [k] αὐθαιρέτως, καὶ μὴ ἐν νόμῳ [l] ξυμπολιτεύεσθαι, ἀναγκαῖον ἀεὶ τὸ σίδηρον ποιεῖ, ὡς πλησίον εἶναι ἀμυνοῦντα εἴ τις βιάζοιτο.

ANAX. Εἶτα, ὦ Σόλων, σιδηροφορεῖν μὲν ἀδενὸς ἀναγκαίου ἕνεκα περιττὸν ἡμῖν δοκεῖ, καὶ τὰ ὅπλων [m] φείδεσθε, ὡς μὴ ἀχρεῖα χειρὸς ὄντα φθείροιτο· ἀλλὰ φυλάττεσθε ἀποκείμενα, ὡς χρησόμενοι τότε, ἧς χρείας ἐπιστάσης· τὰ δὲ σώματα τῶν νέων, ἀδενὸς δεινοῦ ἐπείγοντος, καλαπονεῖτε παίοντες, καὶ ὑπὸ τῶν ἱδρώτων καλαναλίσκοντες, οὐ τα-μιευόμενοι πρὸς τὸ ἀναγκαῖον τὰς ἀλκὰς αὐτῶν, ἀλλ' εἰκῇ ἐν τῷ πηλῷ καὶ τῇ κόνει ἐκχέοντες. ΣΟΛ. Ἔοικας, ὦ Ἀνάχαρσι, τοιόν δέ τι δυνάμεως περὶ ἐννοεῖν, ὡς οἴνῳ ἢ ὑδάτι, ἢ ἄλλῳ τῶν ὑγρῶν ὁμοίαν αὐτὴν οὖσαν· δέδιας οὖν μὴ ὥσπερ ἐξ ἀγγείου κεραμεῦν

g Παρεζῶσθαι] Receptum ex *Fl.* & W. Περιεζῶσθαι Edd. hac priores. *h* Ἐξενέγκοι] Ἐξενέγκῃ minus bene M. *i* Πόλεμοι] Nihil mutant Edd. & M. *k* Αὐθαιρέτως] Rectius abeſt in W. & *Fl. l* Ξυμπολιτεύεσθαι] Ξυμπολιτευμάτων W. & marg. *A*1. *m* Φείδεσθε] Sic emendat *Solan.* & *Geſn.* Φείδεσθαι Edd. & M.

26. Ἀκινάκην] Ἀκινάκης, ἡ ῥομφαία ἢ σπάθη παρὰ τοῖς Σκύθαις. *V.*

Τοξ. c. 36. ubi de iisdem dicitur συνεχῶς οἱ πόλεμοι. *M. du S.*

35. Αὐθαιρέτως] Non agnoſcunt W. & Ed. *Fl.* Quin & Cod. W. ξυμπολιδομένων habet. *M. du S.* Αὐθαιρέτως] Ante hoc verbum deeſſe aliquid videtur, minimum particulae καὶ τὸ vel τό, τε. Et ſic interpretatus ſum: nec aliter ſuperiores. *J. M. G.*

41. Φείδεσθε] In M. & impreſſis φείδεσθαι, quod mutavimus. Ratio mutationis in propatulo eſt. *M. du S.*

46. Ταμιευόμενοι — τὰς ἀλκὰς] Eodem modo utitur *Diod. Sic.* IV. c. 12. Ad quem Cl. *Weſſel.* No. 17. pluribus docet, uſurpari de militibus non omnes vires primo impetu effundentibus , ſed *diſpenſantibus*. *J. F. R.*

μεῦ λάθη ἀφῃρῆσα ἐν τοῖς πόνοις; κᾆτα ἡμῖν κενὸν καὶ ξηρὸν οἴχη τὸ σῶμα καλαλιπῆσα, ὑπὸ μηδενὸς ἔνδοθεν ἀναπληρούμενον. τὸ δὲ οὐχ οὕτω ἔχει σοι· ἀλλ' ὅσῳ τις ἂν αὐτὴν ἐξαντλῇ τοῖς πόνοις, τοσῷδε μᾶλλον ἐπιῤῥεῖ, καὶ τὰ [a] τῆς Ὕδρας μῦθον, εἴ τινα ἤκουσας; ὡς ἀντὶ μιᾶς κεφαλῆς τμηθείσης, [b] δύ' ἀεὶ ἄλλαι ἀνεφύοντο. ἢν δὲ ἀγύμναστον ἐξ ἀρχῆς, καὶ ἄτονον ᾖ, μηδὲ ἀφορκῆ τὴν ὕλην ἔχῃ ὑποβεβλημένην, τότε ὑπὸ τῶν καμάτων βλάπτοιτο ἄν, καὶ καλαμαραίνοιτο, οἷόν τι ἐπὶ πυρὸς καὶ λύχνου [c] γίνεται. ὑπὸ γὰρ τῷ αὐτῷ φυσήματι, τὸ μὲν πῦρ ἀνακαύσειας ἄν, καὶ μεῖζον [d] ποιήσειας ἐν βραχεῖ, ὑφαθήσας τῷ πνεύματι· καὶ τὸ τοῦ λύχνου φῶς ἀποσβέσειας, οὐκ ἔχον ἀποχρῶσαν τὴν ὕλης τὴν χορηγίαν, ὡς ἀφορκὴν εἶναι πρὸς τὸ ἀντιπνέον. ὑπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τῆς ῥίζης ἀνεφύετο.

fluant, ac deinde inane nobis & aridum corpus relinquentes abeant, cum nihil sit a quo intus suppleatur. At illud non ita se habet: verum quanto quis magis illas laboribus exhauriat, tanto magis adfluunt, secundum illam Hydrae fabulam, si quam audisti, ut pro uno abscisso capite, duo semper alia succreverint. Si vero ab initio non exerceantur neque contendantur, nec satis ipsis suppeditetur materiae, tum demum laedatur a laboribus & consumatur: quale quid in igne & lucerna solet fieri. Eodem enim flatu vel accendas ignem, & majorem. brevi tempore facies, quippe quem spiritu quasi acuas; vel exstinguas flammam lucernae, si non satis materiae illi suppeditetur, ut durare adversus vim flatus possit: nec enim *flamma ejusmodi* satis firma de radice existit.

ANAX. Ταυτὶ γὰρ, ὦ Σόλων, οὐ πάνυ συνίημι. λεπτότερα γὰρ ἢ κατ' ἐμὲ εἴρηκας, ἀκριβῆς τινα Φροντίδα, καὶ ἀφανοίας ὀξὺ διόρασιν δεόμενα. ἐκεῖνο δέ μοι πάντως εἰπέ, τίνα ἕνεκα οὐχὶ καὶ ἐν τοῖς ἀγῶσι [e] τοῖς Ὀλυμπιάσι, καὶ Ἰσθμοῖ, καὶ Πυθοῖ, καὶ τοῖς ἄλλοις, ὁπότε πολλοὶ, ὡς φῂς, συνίασιν ὀψόμενοι τοὺς νέους ἀγωνισομένους

36. ANACH. Ista enimvero, Solon, non plane intelligo. Subtiliora enim, quam pro meo captu dixisti, accurata quadam cogitatione & mente acutum cernente indigentia. Illud vero mihi omnino dicito, Cur non etiam in Olympicis certaminibus, & in Isthmo, & Pythone, & reliquis, cum multi, ut ais, conveniunt visuri juve-

a Τῆς Ὕδρας] Περὶ τῆς Ὕδρας W. b Δύ'] Nil mut. Fl. nec M. c Γίνεται] Γίγνεται M. d Ποιήσειας ἐν βραχεῖ] Ἐν βραχεῖ ποιήσειας M. e Τοῖς] Τῷ M.

64. Τῷ λύχνῳ] De hoc habes apud Theophrastum ἐν τῷ περὶ πυρός. G.

56. Ὅσῳ τις] Sequens μᾶλλον etiam hic tacite repetendum. Vid. quae de hac ellipsi noto ad *Gall.* c. 18. J.F.R.

58. Τῆς Ὕδρας μῦθον] Est ubi multum interfit, addasne in hac phrasi περὶ, an omittas. Nam *Fabula Aesopi* erit, quam ille finxit, scripsit. *Fabula de Aesopo* autem, ea c. c. quam Phaedrus reliquit inscriptam: *Aesopus ludens*. Sed *fabula vulpis*, *hydrae* &c. idem quod *de vulpe*, *de hydra*; quia nullum ibi ab ambiguitate periculum, ideoque nihil mutavi; at si plures Codd. haberent, τὸ περὶ reciperem. Ceterum illud plerumque addi, ubi sensus perspicuitas id postulat, putidum foret exemplis docere. Vid. tamen *de Salt.* c. 46. τὰ περὶ Ὀρέστου δράματα. Sed & negligitur vel cum nominibus personarum, non *a* sed *de* quibus fabula est compolita, ap. *Long. Past.* I. haud longe a fin. ὡρχήσαντο τὸν μῦθον τοῦ Λάμωνος. Et L. III. p. 88. (Ed. *Moll.*) ἤρξατο αὐτῇ μυθολογεῖν τὸν μῦθον τοῦ Ἡχοῦς. Unum habet *Steph.* ex Apoll. Rhod. μῦθος Αἰθαλίδης, vertitque: *quae vulgo de Aethalide dicuntur*. Sed & sic *Aristot.* de Poët. c. 14. Οἰδίποδος μῦθον fabulam s. tragoediam *de Oedipode* (etsi male τὸν μῦθον habet Edit. Laemarii) Quare vulgatum minime moveo, etsi vellem auctores hanc differentiam adcuratius observarent. J.F.R.

64. Ἐπὶ πυρὸς ἢ λύχνου] Quia video tetrum errorem ex *Salmuriensi* editione in hanc propagari, putavi monendum male in Latinis legi, *ut in igne & ligno usus*

venes certantes, interdum in armis institutis pugnam, sed nudos in medium producitis, calcibusque petendos & feriendos ostenditis, victoribusque mala datis atque oleam? Dignum enim scitu est, cur hoc faciatis. SOL. Putamus enim, Anacharsi, majorem ita exercitationum amorem in illis oriturum, si eos, qui primas in his tulerint, ita honorari videant, & in mediis Graecis celebrari praeconio. Ac propterea, ut qui apud hos exuendi sint, & bono habitu esse studeant, ne pudeat ipsos nudari, & dignissimum se reddit unusquisque victoria. Praemia vero, ut ante dicebam, non parva; laus a spectatoribus, & quod maxime fit insignis, & digito monstratur, tanquam aequalium suorum praestantissimus. Proinde multi spectatorum, quibus tempestiva adhuc propter aetatem exercitatio, discedunt non mediocri ab hisce virtutis ac laborum amore inflammati. Nam si quis, Anacharsi, bonae famae amorem e vita expulerit, quid jam boni nobis contingat? aut quis splendidum quiddam cupiat perficere? Jam vero ex his quoque conjiciendum tibi praebeant, quales sint in bellis pro-

80 ὄντες, ἐνδέ ποτε ἐν ὅπλοις [f] ποιεῖσθε τὴν ἄμιλλαν, ἀλλὰ γυμνοὺς ἐς τὸ μέσον προαγαγόντες, λακτιζομένους καὶ παιομένους ἐπιδείκνυσθε, καὶ νικήσασι μῆλα καὶ κότινον δίδοτε; ἄξιον γὰρ εἰδέναι τοῦτό γε, ἕνεκά τινος [85] τοῦτο ποιεῖτε. ΣΟΛ. Ἡγούμεθα γάρ, ὦ Ἀνάχαρσι, τὴν ἐς τὰ γυμνάσια προθυμίαν ὕτως ἂν πλείω [h] ἐγγενέσθαι αὐτοῖς, εἰ τοὺς δρομεῖς εὐσταλεῖς ἐν τούτοις ἴδοιεν τιμωμένους, καὶ ἀνακηρυττομένους ἐν μέσοις τοῖς Ἕλλησι, καὶ 90 διὰ τοῦτο ὡς ἐς [k] τοσοῦτον ἀποδυσόμενοι, εὐεξίας τε ἐπιμελῶνται, ὡς μὴ αἰσχύνοιντο γυμνωθέντες, καὶ ἀξιονικότατον ἕκαστον αὐτὸν [l] ἀπεργάζηται. καὶ τὰ ἆθλα, ὥσπερ ἔμπροσθεν εἴπον, ἐστὶ μικρὰ, ὁ ἔπαινος δὲ τῶν θεατῶν, καὶ τὸ ἐπισημότατον γενέσθαι, καὶ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ, ἄριστον εἶναι τῶν καθ' [m] ἑαυτὸν δοκοῦντα. τοιγάρτοι πολλοὶ τῶν θεατῶν, οἷς καθ' ἡλικίαν ἔτι [n] ἡ ἄσκησις, ἀπίασιν ἐκ μετρίως ἐκ τοιούτων ἀρετῆς καὶ πόνων ἐραθέντες· ὡς εἴ γέ τις, ὦ Ἀνάχαρσι, τὸν τῆς εὐκλείας ἔρωτα ἐκβάλοι ἐκ τοῦ βίου, τί ἂν ἔτι ἀγαθὸν ἡμῖν γένοιτο; ἢ τίς ἄν τι λαμπρὸν ἐργάσαιτο; ἐπιθυμήσειε; νῦν δὲ καὶ ἀπὸ τούτων εἰκάζειν παρέχοιεν ἄν σοι, ὁποῖοι ἐν πολέμοις ὑπὲρ πα-

f Ποιεῖσθε] Ποιεῖσθαι W. male. *g* Τοῦτο] Οὕτω M. *h* Ἐγγενέσθαι] Γενέσθαι *Fl.* Vulgatum probat M. *i* Διὰ τοῦτο] Διατοῦτο *J.* *k* Τοσούτους] Hoc praetuli ex *Fl.* & W. Τούτους Edd. vulgo. *l* Ἀπεργάζεται] Sic Edd. & M. *m* Ἑαυτὸν] Αὐτὸν W. *n* Ἡ] Abest ab M.

usu venit; quem si modo attendat, quilibet facile corrigat. Paulo post non sufficit versio eorum ὃ γὰρ ἀπ' ἰσχυρᾶς οἶμαι τὴν ῥίζης ἀνεφύστο, ubi Latina habent: *neque enim ab altius acta radice productum fuerat.* Neque enim in ellychnio id procedit, quod potest esse longissimum, ut altissime demittatur, nec tamen erit ἰσχυρὸν, h. e. densum, robustum, ut tantam ex se praebeat flammae materiam, ut flatus non extinguat: ῥίζα autem τῆς φωτὸς τῆς λύχνου est principium ipsius ellychnii. Aliena est hic consideratio radicis in arbore & frutice. *J.G.*

87. Ἐγγενέσθαι] Futurum postulat sententia. W. γενέσθαι. *M. du S.*

Ἐγγενέσθαι] Futurum *Solanus* malit; nec ego repugno. Nihil tamen mutassim, quia infinitivi aoristos crebro pro futuris positos invenias: exempla complura dedit *Anonym.* ad *Xenoph.* Ephes. in *Miscell. Observ.* an. 1734. vol. IV. p. 286. *J. F. R.*

90. Τοσούτους] W. & *Fl.* In reliquis τούτους. *M. du S.*

Ibid. Ἐς τοσοῦτους ἀποδυσόμενοι] Supra *Herodot.* c. ult. ἐπ' ἰμαυτοῦ — ἀποδύσαντες ἴδητε, paullo aliter quam hic. Ἐς autem non modo hic pro ἐν, quocum frequenter permutatur, ut ad *Asin.* c. 1. notavimus; sed quia intelligitur in conspectum eos prodituros. Τοσούτους vero *Solano* dedimus, quia efficacius, si dicas, in *tot* ac *tantorum* hominum conspectum nudum prodire. Cl. *Gesneri* versionem tamen servavi, quia ad vulgatam composita nihil incommodi habet. *J. F. R.*

93. Ἀπεργάζηται] Ego scribendum putaram ἀπεργάσεται, sed nihil mutato opus est. *M. du S.*

96. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Conf. supra T. I. *Harmon.* c. 1. med. *J. F. R.*

πατρίδος, καὶ παίδων, καὶ γυναικῶν, καὶ ἱερῶν γένοιντ' ἂν, ὅπλα ἔχοντες, οἱ κοτίνου περὶ καὶ μήλων γυμνοὶ τοσαύτην προθυμίαν ἐς τὸ νικᾶν εἰσφερόμενοι.

patria, & liberis, & uxoribus, & ſacris, armati, qui pro olea & malis, nudi tantam vincendi cupiditatem adferant.

Καίτοι τί ἂν πάθοις, εἰ θεάσαιο καὶ ὀρτύγων καὶ ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας παρ' ἡμῖν, καὶ σπουδὴν ὅτι τούτοις ὑ μικράν; ἢ γελάσῃ δηλονότι, καὶ μάλιστα ἢν μάθῃς ὡς ἔστιν νόμῳ αὐτὸ δρῶμεν, καὶ προστέταχται πᾶσι τοῖς ἐν ἡλικίᾳ παρεῖναι, καὶ ὁρᾶν τὰ ὄρνεα μαχομενα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως; ἀλλ' οὐδὲ τοῦτο γελοῖον. ἔστιν δύεται γάρ τις ἡρέμα ταῖς ψυχαῖς ὁρμὴ ἐς τοὺς κινδύνους, ὡς μὴ ἀγεννέστεροι καὶ ἀτολμότεροι φαίνοιντο τῶν ἀλεκτρυόνων, [a] μηδὲ [b] προαπαγορεύοιεν ἔστιν τραυμάτων, ἢ [c] καμάτων, ἤ τι ἄλλο δυσχερές. τὸ δὲ δὴ ἐν ὅπλοις πειρᾶσθαι [d] αὐτῶν, καὶ ὁρᾶν τιλρωσκομένους, ἄπαγε, θηριῶδες γάρ, καὶ δεινῶς σκαιόν, καὶ προσέτι γε ἀλυσιτελὲς ἀποσφάττειν τοὺς βελτίστους, καὶ οἷς ἄν τις ἄμεινον χρήσαιτο τῶν δυσμενῶν.

37. Verum quid diceres, ſi coturnicum & Gallorum apud nos pugnas videres, & ſtudium ea in re non parvum? Ridebis nimirum: praeſertim ſi audias lege nos iſtuc facere, & imperatum eſſe adultis omnibus adeſſe, & videre aves ad ultimam usque animi defectionem pugnantes. Sed neque hoc ridiculum. Subit enim ſenſim aliquis in animos ad pericula impetus, ne ignaviores videantur & minus audaces gallis, nec prius *quam illi* deficiant a vulneribus, aut laboribus, aut difficultate quacumque alia. In armis autem tentari illos, & videri vulnerari, apage. Beluinum enim, & plane ſiniſtrum, atque inſuper inutile, interficere optimos, quibus melius aliquis utatur adverſus inimicos.

Ἐπεὶ δὲ φῄς, ὦ Ἀνάχαρσι, καὶ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα ἐπελεύσεσθαι, μέμνησο ἤν ποτε καὶ ἐς Λακεδαίμονα ἔλθῃς, μὴ καταγελάσαι μηδὲ ἐκείνων, μηδὲ οἰέσθαι μάτην πονεῖν αὐτοὺς, ὁπόταν ἢ σφαίρας περὶ ἐν

38. Cum autem dicas, Anacharſi, te reliquam etiam Graeciam peragraturum, memento, ubi Lacedaemonem veneris, ne derideas illos, neque putes, fruſtra illos laborare, cum aut de pila in theatro *certan-*

a Μηδὲ] Μὴ δὲ *J. Ald.* fere perpetuo. Σὴ poſt δὲ inſerit marg. *A1.* Sed dubie anne voluerit δὴ. b Προαπαγορεύοιεν] Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae προαπαγορεύσοιεν. Ἀπαγορεύοιεν Mſ. Gr. c Καμάτων] Καμάτου *M.* d Αὐτῶν] Αὐτοὺς *Pell.*

11. Τί ἂν πάθοις] Etſi ſupra non ſemel habuimus pro, *quid facerem?* vid. ad I. *Ver. Hiſt.* c. 4. No. 57. Adde *Liban.* Epiſt. 730. f. μὴ σύ τι πάθῃς ἀβέλτερον, *ne quid committas illiberalius.* (licet numerus epiſtolar. male inſcriptus a *Wolfio*; epiſt. enim 731. aut omiſſa, aut numeri ab operis male continuati) Tamen hic melius erit, *quomodo adfectus fueris*, i.e. *nonne mirareris?* Sed quia ſequitur, γελάσῃ δηλονότι, eo reſpectu etiam *quid faceres* aliquo modo locum quidem haberet, minus tamen commodum fuerit. Interim liberior verſio *quid diceres*, ad ſenſum adcommoda non diſplicet. *J.F.R.*

Ibid. Ὀρτύγων] Certaminis *gallorum* meminit *Potterus*, laudatque *Ælian.* Var. H. II. 28. a Miltiade poſt Marathoniam pugnam inſtitutum docentem. Videntur autem Tanagraei galli caeteris antecelluiſſe; Ἀλ. c. 4. adde *Xenoph.* Συμπ. p. 514. l. 40. Ed. *Steph.* De *coturnicum certamine* nihil habet *vir doctiſſimus*; quo magis obſervari meretur. Meminit paſſim *Arrianus* ad Epictet. *M. du S.*

12. Ἀλεκτρυόνων] *Plinius* ſcribit Pergamis omnibus annis ſpectaculum gallinaceorum certantium ſolenniter ac publicitus edi ſolitum, ceu gladiatorum. Id & Athenis factitari coeptum eſt, *Aeliano* referente, a Themiſtocle ſuperatis Perſis. *G.C.*

Ἀλεκτρυόνων ἀγῶνας] De his omnia *Sam. Petitus* ad LL. Att. I, 40. f. p. 84. Si veram eorum certaminum originem docet *Aelianus* V. H. 2, 28. ubi refert ad Themiſtoclem, non cavit ſibi ab inſigni anachroniſmo aliquot aetatum vafer alioqui Lucianus, ut ſcilicet neque

tantes impetu facto, alteri alteros caedunt: aut ingressi in locum aqua circumdatum, divisique in *suam quisque* Phalangem, hostiliter, nudi & ipsi, se mutuo invadunt, donec circumscripto *illo loco* alterum agmen alteri ejiciant, *nempe* Lycurgi factionem Herculani, aut contra, detrudentes in aquam; hoc enim facto pax caeterum, neque quisquam alterum percusserit: maxime vero si videas, cum flagris caeduntur ad altare, & sanguine fluunt; patres vero aut matres adstantes adeo indigne, quae aguntur, non ferunt, ut etiam minentur, si non durent ad plagas, atque illis supplicent, ut quam longissime ferant molestiam, & mala tolerent. Multi ergo huic certamini immortui sunt, cum nollent se victos fateri, dum vita supereresset, in oculis suorum, neque cedere corpore: quorum etiam statuas videbis honorari publice, a Spartanorum republica positas. Etiam ista proinde cum videbis, noli putare illos furere, neque dicito, illos nulla idonea caussa aerumnas sustinere, neque tyranno cogente, neque hostibus illam necessitatem imponenti-

τῷ θεάτρῳ συμπεσόντες, [e] παίωσιν ἀλλήλους, ἢ ἐς χωρίον ἐσελθόντες, ὕδατι περιγεγραμμένον, ἐς φάλαγγα ἀφιστάντες, τὰ πολεμίων ἀλλήλους ἐργάζωνται, γυμνοὶ καὶ αὐτοὶ, ἄχρις ἂν ἐκβάλωσι τῆς περιγράμματος τὸ ἕτερον σύνταγμα οἱ ἕτεροι, τοὺς Λυκοῦργον οἱ καθ' Ἡρακλέα, ἢ ἔμπαλιν, συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ (τὸ γὰρ ἀπὸ τούτου εἰρήνη λοιπόν) καὶ οὐδεὶς ἂν ἔτι παίσειε. μάλιστα δὲ ἦν ὁρᾶς μαστιγουμένους αὐτοὺς ἐπὶ τῷ βωμῷ, καὶ αἵματι ῥεομένους, πατέρας δὲ καὶ μητέρας [f] παρεστώσας, οὐχ ὅπως ἀνιωμένας ἐπὶ τοῖς γιγνομένοις, ἀλλὰ καὶ ἀπειλούσας, [g] ἢν μὴ ἀντέχοιεν πρὸς τὰς πληγὰς, καὶ ἱκετευούσας ἐπιμήκιστον ἀφορκέσαι πρὸς τὸν πόνον, καὶ ἐγκαρτερῆσαι τοῖς δεινοῖς. πολλοὶ γοῦν καὶ ἐναπέθανον τῷ ἀγῶνι, μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες ἔτι, ἐν ὀφθαλμοῖς τοῖς οἰκείοις, μηδὲ εἶξαι τοῖς [h] σώμασιν· ὧν καὶ τοὺς ἀνδριάντας ὄψει τιμωμένους δημοσίᾳ, ὑπὸ τῆς Σπάρτης [i] ἀναταθέντας. ὅταν τοίνυν ὁρᾶς κἀκεῖνα, μήτε μαίνεσθαι [k] νομίσῃς αὐτοὺς, μήτε εἴπῃς, [k] ὡς ἀδημιᾶς ἕνεκα αἰτίας ἀναγκαίας ταλαιπωροῦσι, μήτε τυράννου βιαζομένου, μήτε [l] πολεμίων ἀφιστάντων. εἶπον γὰρ ἄν

[e] Παίωσιν] Παίουσιν W. [f] Παρεστώσας] Παρεστῶτας W. male. [g] Ἢν] Εἰ M. [h] Σώμασιν] Σῶμασιν male *J.* [i] Ἀναστάντας] Sic M. *J. Vz.* Ἀναταθέντας L. Ἀνατιθέντας Edd. cett. [k] Ὡς] Omittit *Fl.* & M. [l] Πολεμίων ἀφιστάντων] Π—ως δ—ις *Pell.*

que in illo, quod paullo post σύγχρονον Soloni facere videtur Lycurgum, ducentis forte annis majorem. *J.M.G.*

21. Μηδὲ προαπαγορεύοιεν] Recte Mf. μηδ' ἀπαγορεύοιεν ὑπὸ τραυμάτων, ἢ καμάτων, ἢ τῶν ἄλλων δυχερῶν. *Ne vulnerati aut fessi, aut alia molestia affecti deficiant:* sic non male interpres, sed male vulgati sensim μὴ δὲ προαπαγορεύοιεν. Nam quis usus est τοῦ προαπαγορεύειν, aut quid potest significare? Paullo ante ἀφιστικτεύοντα μέχρι τῆς ἐσχάτης ἀπαγορεύσεως. *usque ad extremam animi defectionem.* Et c. 38. μὴ ἀξιώσαντες ἀπαγορεῦσαι ζῶντες. *J.G.G.*

33. Σφαῖρας πέρι] *A la Boule.* *F.G.*

41. Συνωθοῦντες ἐς τὸ ὕδωρ] Glossema videtur. *F.G.*

43. Ὁρᾶς μας.] Inter festa Lacedaemoniorum non minima celebritas. V. *Meurs.* Gr. fer. Nostrum Δημων. c. 46. & Ἰκαρ. c. 16. *M. du S.*

Ibid. Μαστιγουμένους] Ad Dianae Orchiae aram pueri Lacedaemonii flagellabantur, ut patet apud *Pausan.* in Lacon. *Cic.* 2. Tusc. *Plut.* in Lycurg. *Tertull.* in Apologet. *G.C.*

44. Αἵματι ῥεομένους] Frustra igitur supra sollicitatur ἱδρῶτι ῥεόμενα, in c. 25. hujus *Dial.* ubi vid. quae noto. *J.F.R.*

50. Ἐναπέθανον] Exemplum hujus rei in Ludis illustre vise apud *Paus.* Arcad. 520. Ed. *Sylb.* quem locum optime enarrat *Palmerius.* De eodem vid. etiam *Philostr.* iix. p. 817. in Arrich. qui diserte habet τὸ ἀπαγορεῦον ἐπισημαίνων τῇ χειρί. p. 820. Apud *Philostratum* ἐπαποθανὼν τῇ νίκῃ. l. c. *M. du S.*

55. Ἀναταθέντας] M. & *Venetae* Editiones. L. ἀνατεθέντας, quod proxime accedit vulgatae ἀνατιθέντας. *M. du S.*

59. Διατιθέντων] Hic ἐπιτιθεμένων legisse videtur Inter-

ἂν σοι καὶ ὑπὲρ ἐκείνων Λυκοῦργος ὁ νομοθέ-
της αὐτῶν πολλὰ τὰ εὔλογα, καὶ ἃ συνι-
δὼν κολάζει αὐτούς, οὐκ ἐχθρὸς ὢν, οὐδὲ
ὑπὸ μίσους [a] αὐτὸ δρῶν, οὐδὲ τὴν νεολαίαν
τῆς πόλεως εἰκῆ διαφθείρων, ἀλλὰ καρ-
τερικωτάτους, καὶ παντὸς δεινοῦ κρείττονας
ἀξιῶν εἶναι τοὺς [b] σώζειν μέλλοντας τὴν πα-
τρίδα. καίτοι κἂν μὴ ὁ Λυκοῦργος εἴπῃ,
ἐννοεῖς, οἶμαι, καὶ αὐτὸς, ὡς οὐκ ἂν πόλε
ληφθεὶς ὁ τοιοῦτος ἐν πολέμῳ, ἀπόρρητόν
τι ἐξείποι τῆς Σπάρτης, αἰκιζομένων τῶν
ἐχθρῶν, ἀλλὰ καταγελῶν αὐτῶν, μαστι-
γοῖτο ἂν, ἀμιλλώμενος πρὸς τὴν παίοντα,
ὡς πρότερος ἀπαγορεύσειεν.

ANAX. Ὁ Λυκοῦργος δὲ καὶ αὐτὸς, ὦ
Σόλων, ἐμαστιγοῦτο ἐφ' ἡλικίας, ἢ ἐκπρό-
θεσμος ἂν ἤδη τοῦ ἀγῶνος, ἀσφαλῶς τὰ
τοιαῦτα ἐνεανιεύσαλο; ΣΟΛ. Πρεσβύτης
ἤδη ὢν ἔγραψε τοὺς νόμους αὐτοῖς Κρήτηθεν
ἀφικόμενος· ἀποδεδημηκὼς δὲ πολὺν τοὺς
Κρῆτας, ὅτι [c] ἥκουσιν εὐνομωτάτους εἶναι,
Μίνως, τοῦ Διὸς, νομοθετήσαντος ἐν αὐ-
τοῖς. ANAX. Τί οὖν [d] σὺ καὶ, ὦ Σόλων,
ἐμιμήσω Λυκοῦργον, καὶ μαστιγοῖς τοὺς νέους;
καλὰ [e] γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια ὑμῶν ἐστιν.
ΣΟΛ. Ὅτι ἡμῖν ἱκανὰ, ὦ Ἀνάχαρσι,

60 obus. Dicat enim pro illis etiam Lycurgus illorum legislator multa rationabilia, quidque ſpectans illos ita caſtiget, qui non ut hoſtis, neque odio illud faciat, nec qui ſobolem civitatis ita conſumere velit temere, ſed quod poſtulet, ut patientiſſimi, & malo omni ſuperiores ſint, qui ſervaturi ſint patriam. Quamquam, etſi non dicat Lycurgus, ipſe, puto, intelligis, quam non unquam captus in bello talis arcanum quoddam Spartae enunciaturus ſit, hoſtibus ipſum torquentibus; ſed deriſis illis, ita flagellandum ſe praebiturum, ut ad certamen provocet ferientem, uter prius fatigetur.

39. ANACH. Utrum vero ipſe quoque, mi Solon, Lycurgus, juvenis cum eſſet pulſatus eſt, an egreſſus jam aetatem certaminis illius propriam, ſecure talia juvenili velut petulantia conſtituit? SOL. Senex jam erat, cum has illis leges ſcriberet, e Creta redux: eo autem peregrinatum abierat ad Cretenſes, quod optimis illos legibus florere audierat, quarum Minos Jovis filius conditor fuerit. ANACH. Cur igitur tu quoque, Solon, non imitaris Lycurgum, & flagellas adoleſcentulos? pulchra enim iſta, & vobis digna. SOL. Quod iſtae nobis ſufficiunt exercitationes, do-

a Αὐτὸ] Αὐτὰ L. b Σώζειν] Σῴζειν W. cum puncto ſubſcr. c Ἥκουσιν] Ἧκειν W. d Οὐ σὺ καὶ, ὦ Σόλων] Ὦ Σόλων οὐχὶ σὺ καὶ W. e Γὰρ ταῦτα] Γὰρ σὺ ταῦτα M.

terpres, ſed depravate. F.G.

Διατιθέντων] Verſum nempe erat: *hoſtibus imminentibus.* Sed *Geſn. illam neceſſitatem imponentibus.* At nec prior verſio, quam *Gujet.* reprehendit, etſi paululum deflectens, adeo longe abibat; nam hoſtibus cogentibus, i.e. ad id diſponentibus, eadem ratione intellectui horum verborum ſatisfaciet. Et in vexationibus peculiarem huic verbo ſedem eſſe, monuit etiam Cl. *Weſſel.* ad *Diod. Sic.* I. c. 89. pr. quod obiter indicavi ad c. 6. f. hujus *Dial.* Eſt autem hic tantum variatio τῷ βιαζομένῳ, quod proxime praemiſſum eſt; vel poteris ἔτω intelligere, ſi preſſe ad literam velis interpretari, i. e. *hoſtibus ſic diſponentibus, ſtatuentibus.* J.F.R.

60. Λυκοῦργος] Cave credas de Lycurgo hoc ut vivo Solonis tempore a Luciano dictum. M. du S.

75. Ἐφ' ἡλικίας] De pubertate dici, eoque aetatis flore, qui opponitur provectiori aetati, vid. *L. Bos* ad *Tyrannic.* c. 17. Adde Olympiodor. in *vit. Plat.* adnexa T. 2. *Diog. Laërt.* p. 583. ἐν ἡλικίᾳ δὲ γενόμενος. At pro tota aetate, ſive ſeculo, *Diod. Sic.* IV. 1. Κατὰ τὴν αὐτὴν ἡλικίαν γεγονότες. Item V. c. 20. τιμῶν) — μέχρι τῶν καθ' ἡμᾶς ἡλικίας. J.F.R.

Ibid. Ἐκπρόθεσμος — τοῦ ἀγῶνος] *Obſop.* miſere: *Certaminis auctor exiſtens*, quum ferme plane contrarium ſignificet: Recte *Geſnerus*, *aetatem certaminis jam egreſſus*, dedit. Teſtimonia ex Luciani *Hermot.* aliisque attulit *Steph.* in Theſ. Noſtri autem verba ſunt in *Hermot.* c. 80. f. λέγων ὑπερήμισυ εἶναι τῶν ἐκπρόθεσμον τοῦ ὁρίσματος, ubi de eo qui intra diem dictum non ſolvit, ſive, *qui ſupergreſſus eſt tempus ſtatutum*, adhibetur. J.F.R.

97. Ἐλεοῦσι] Sic ſcribitur ap. *Hippocr.* ubivis. Et quamquam adſpirate interdum alibi in nonnullis Luciani Edd. inveni, item in Scholiaſt. tamen frequentius laevigatur in Edd. optimis, & ſic etiam derivatum

domesticae quae sint : peregrina autem aemulari non sane dignum nobis putamus. ANACH. Non? Verum intelligis nempe, quid sit, flagellis caedi nudum, manibus in altum protensis, nullius bonae rei caussa, quae vel ad unumquemque singulatim, vel communiter ad civitatem perveniat. Igitur si quando peregriner Spartae, equidem, quo tempore ista faciunt, metuo, ne statim publice lapidibus ab iis obruar, si ad singula rideam, videns pulsari illos tanquam fures, aut grassatores, aut qui aliud ex eo genere fecerint. Omnino enim helleboro mihi indigere eorum videtur civitas, quae tam ridicula fieri publice patiatur.

ταῦτα τὰ γυμνάσια, οἰκεῖα ὄντα· ζηλῶν δὲ τὰ ξενικὰ ὐ πάνυ ἀξιῶμεν. ANAX. Οὐκ· ἀλλὰ συνίης, οἶμαι, οἷόν τι ἐστὶ μαστιγῶσθαι γυμνὸν, ἄνω τὰς χεῖρας ἐπαίροντα, μηδενὸς ἕνεκα ὠφελίμου, ἢ αὐτῷ ἑκάστῳ, ἢ κοινῇ τῇ πόλει. ὡς ἔγωγε ἤν ποτε ἐπιδημήσω τῇ Σπάρτῃ, καθ' ὃν χρόνον ταῦτα δρῶσι, δοκῶ μοι τάχιστα καλαλευσθήσεσθαι δημοσίᾳ πρὸς αὐτῶν, ἐπιγελῶν ἑκάστοις, ὁπόταν ὁρῶ τυπτομένους καθάπερ κλέπτας, ἢ λωποδύτας, ἤ τι ἄλλο τοιοῦτον ἐργασαμένους. ἀτεχνῶς γὰρ [f] ἐλλεβόρου δεῖσθαί μοι δοκεῖ ἡ πόλις αὐτῶν, ὅτω καταγέλαστα ὑφ' [g] ἑαυτῆς πάσχουσα.

40. SOL. Ne puta, o generose, te desertam litem, vel absentibus viris, dum solus dicis, victurum. Erit enim Spartae, qui pro istis etiam, ea quae par est, tibi respondeat. Verum quandoquidem ego nostra tibi enarravi, tu autem non satis illa probare videris, nihil injusti ego abs te petiturum me arbitror, ut tu etiam vicissim enarres mihi, quo modo vos Scythae juvenes vestros quibusque in exercitationibus educetis, & quomodo honesti apud vos viri fiant. ANACH. Justissime tu quidem istuc,

1 ΣΟΛ. Μὴ ἐρήμην, ὦ γενναῖε, μηδὲ τῶν ἀνδρῶν ἀπόντων, μόνος αὐτὸς λέγων, οἷός τε κρατεῖν. ἔσται γάρ τις ὁ ὑπὲρ ἐκείνων σοὶ τὰ εἰκότα [h] ἀντερῶν ἐν Σπάρτῃ. πλὴν ἀλλ', ἐπείπερ ἐγὼ τὰ ἡμέτερά σοι διεξελήλυθα, σὺ δὲ ὐ πάνυ [i] χρῄσκομαί μοι τοῖς εἰκόσι, οὐκ ἄδικα αἰτήσειν ἔοικα σε, ὡς καὶ αὐτὸς ἐν τῷ μέρει διεξέλθῃς πρὸς μὲ, ὃν τρόπον ὑμεῖς οἱ Σκύθαι ἀσκεῖτε τοὺς νέους τοὺς παρ' ὑμῖν, καὶ οἷς τισι γυμνασίοις ἀνατρέφετε, καὶ ὅπως ὑμῖν ἄνδρες ἀγαθοὶ γίγνονται. ANAX. Δικαιότατα μὲν ὄν, ὦ Σό-

f Ἐλλεβόρου] Bene sic M. *Fr. B*1. & 2. *P. S.* Ἐλεβόρου *J. V*2. *Ald. Fl. H. g* Ἑαυτῆς] Αὐτῆς W. *h* Ἀντερῶν ἐν Σπ.] Ἐν Σπάρτῃ ἀντερῶν M. *i* Ἀρισκομένῳ αὐτοῖς] Receptum ex M. & *Fl.* Αὐτοῖς etiam W. Ἀρισκόμενος ἐν τούτοις Edd. cett.

tum ἐλλεβορίζω *Herm.* f. & 2. *Ver. Hist.* c. 18. ἐλεβόρου autem uno λ. ut vitiosum contemsi, licet & Cod. O. sic habeat infra, *Navig.* c. 45. & supra T. I. in *Dial. Mort.* XIII. f. quod in variantt. non notavit Cl. *Hemsterh.* quia *Juntinam* illam, in qua has varietates notarat *Solanus*, non possidebat. Sed res est parvi, & quam nobis ad ostentandam nostram in colligendis variis lectt. diligentiam facile relinquet ille, qui vel sine Codd. Luciani manum felicius restituere norit, quam nos illis instructi. *J. F. R.*

6. Ἀρισκομένῳ αὐτοῖς] M. & *Fl.* Ed. Sed in Mss. litura est in priori voce. In L. etiam additum est. Reliqui Libri corruptissime, ἀρισκόμενος ἐν τούτοις. *M. du S.*

Ἀρισκομένῳ &c.] Antiquiorem quidem *Fl.* lectionem cum *Solano* adripui, quia etiam ex Cod. probatur, & Noster sic solet, ut *Bis Accus.* c. 14. ἔοικας — χαριζομένῳ, &c. Alioqui per me non mutassem; neque credo structuram ἀρισκόμενος ἔοικας vitiosam esse; quum & sic in *Ælian.* V. H. XIII. 21. legam, καὶ ἔοικε κωφῇ, unde tamen facile κωφῇ quoque feceris. Sed sine controversia cum nominativo *Long. Past.* L. 2. p. 68. (αἱ Νύμφαι) ἐφίκεσαν ἐλεοῦσαι τὴν Δάφνιν. Habuimus idem ante, ubi *Solanus* tamen id quoque mutavit. At nihil intererit, num dicas: *similis erat furenti*, an: *videbatur furens.* Adeoque nominativus hic aeque bonus, etsi minus usitatus, quam dativus. Verum quia illud ἐν τούτοις Scholiastae stilum sapit, facilius mihi persuaderi sum passus, Florentinae lectioni locum dare. Neque ideo dico ἀρίσκειν ἐν τινὶ Graecum non esse, qui & γελᾶν ἐν τινὶ & similia supra probavi; nec barbarum facio illud Novi Foederis *Matth.* III. 17. ἐν ᾧ εὐδόκησα, quod vel decies deinceps in Euang. & Epist. occurrit. *J. F. R.*

Σόλων, ϗ ἔγω γε διηγήσομαι τὰ Σκυθῶν νόμιμα, ϗ σεμνὰ ἴσως, ϗδὲ καθ' ὑμᾶς, οἵ-γε ϗδὲ κατ' κόρρης παλαχθῆναι τολμήσαιμεν ἂν μίαν πληγήν· δειλοὶ γάρ ἐσμεν· ἀλλὰ εἰρήσεταί γε ὁποῖα ἂν εἴη. ἐς αὔριον μὦτοι, εἰ δοκεῖ, ὑπερβαλώμεθα τ' συνουσίαν, ὡς ἄ τε αὐτὸς ἔφης, ἔτι μᾶλλον ἐννοήσαιμι καθ' ἡσυχίαν, ἄ τε χρὴ εἰπεῖν, συναγάγοιμι τῇ μνήμῃ ἐπελθών· τὸ δὲ νῦν ἔχον, ἀπίωμεν ὅπῃ τούτοις, ἑσπέρα γ' ἤδη.

Solon. Et enarrabo tibi Scytharum legitima, non ita ſplendida fortaſſe, neque veſtris ſimilia, qui neque alapam mala unam excipere audeamus, meticuloſi homines; ſed dicetur tamen, qualia ſint. Verum in craſtinum, ſi videtur, differamus diſputationem, ut & quae ipſe dixiſti magis adhuc ſilentio perpendam, & quae dicenda ſint, memoria percurrens cogitem. Nunc autem ut ſe res habet, his ita dictis abeamus. Jam enim eſt veſpera.

ΠΕΡΙ ΠΕΝΘΟΥΣ.

DE LUCTU.

Ἄξιόν γε προσηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, ϗ λεγόμενα, ϗ τὰ ὑπὸ τ προμυθουμένων δῆθεν αὐτοὺς [a] αὖθις λεγόμενα, ϗ ὡς ἀφόρητα ἡγοῦνται τὰ συμβαίνοντα σφίσι τε αὐτοῖς οἱ ὀδυρόμενοι, ϗ [b] ἐκείνοις οὓς ὀδύρονται, οὐ, μὰ τ Πλούτωνα, ϗ Περσεφόνην, κατ' ἀδὲν ὑπερφάμενοι σαφῶς, ὅτ' εἰ πονηρὰ ταῦτα ϗ λύπης ἄξια, ἤτε εἰ τἀναντίον ἡδίω ϗ βελτίω τοῖς παθοῦσι, νόμῳ δὲ ϗ συνηθείᾳ τ λύπην ὑπιτρέποντες. ἐπειδὰν τοίνυν ἀποθάνῃ τις, ὅτῳ ποιοῦσι. μᾶλλον δὲ πρότερον εἰπεῖν βούλομαι ἅς τινας περὶ αὐ-

OPerae pretium ſane fuerit obſervare, quae a vulgo fiunt in luctu ac dicuntur, quaeque viciſſim ab his, qui conſolantur iſtos, dicuntur; & ut intolerabilia lamentantes putant, cum quae ſibi eveniunt ipſis, tum quae illis, quorum vicem dolent: non illi, per Plutonem ac Proſerpinam! ulla ex parte ſcientes dilucide, nec, ſintne mala iſta ac dolore digna, neque an contra ea ſuaviora ſint ac meliora his, quibus eveniunt; ſed inſtitutis & conſuetudini illum dolorem ſuum condonantes. Cum igitur mortuus fuerit aliquis, ſic faciunt. Quin illud prius volo dicere, de mor-

a Αὖθις] Αὖ Fl. b Ἐκείνοις] Αὐτοῖς ἐκείνοις Fl.

15. Παλαχθῆναι] Εἰρωνικῶς dictum. F.G.

17. Ἰδιώτας] Ἰδιώτης ὁ ἀπολίτευτος, ϗ ὁ ἀμαθὴς, ἢ ἀγράμματος. Lege *Cic.* VII. *Verr.* G.C.

18. Ὁμήρῳ] De Homero fabularum patre vide Menippi & Æaci Dialogum. G.C.

21. Ἅδῃ] Tartarus *Heſiodo* is locus eſt, in quo Saturnus & ejus comites continentur. Sæpe tamen pro loco inferorum capitur. Sed eum eſſe aërem ſub utroque cardine craſſum, perpetuo frigidum, Crates ſcribit. De inferis & campis Elyſiis ſcripſit accurate *Virgil.* Ex Gobria Mago apud Academicum Xenocratem. Sed an inferi ſint, & de inferorum poenis *Coel.* L. VI. 9. Dicitur autem *tartarus* a ταράσσω, vel a ταρταρίζειν. G.C.

25. Τῷ χάσματος] Hic pro tartaro ipſo; ſed deinde in *Philopſ.* c. 25. pro introitu ad tartarum poni, obſervat Rev. *J. Elſner.* ad *Evang. Luc.* XVI. 26. ubi μεταξὺ ἡμῶν & ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήριγται habemus, quem vide plura ibi adferentem. F.F.R.

28. Πλουτεῖ] Inde & Romanis *Dis pater*, vel *Dis* ſimpliciter. *Cic.* de Nat. D. II. *Terrena autem vis omnis atque natura Diti Patri dicata eſt, qui DIVES ut apud Graecos Πλούτων, quia & recidant omnia in terras & oriantur e terris.* & *Laſt.* I. 14. M. du S.

30. Αὐτῷ] Αὐτῶν praetuliſſem, niſi longe major Edd. numerus αὐτῷ praeferret. In *Fl.* αὐτῶ eſt ſine jota ſubſcripto, quod ſuſpicionem aliquam de αὐτῶν etiam parit. J.F.R.

31. Τὸν τοιοῦτον] Mallem cum *Fl.* omittere articulum. Non tamen eum abjeci, quia & ſaepe alibi abundat, ut *Imag.* c. 14. τὸ γὰρ — τὸ ἀκριβέστατον. *Tox.* c. 50. ante med. τὴν αἰτίαν τ ὀργῆς τ Ἀρτεμόμαχα, τὴν ἐπὶ τῷ

morte ipſa quas habeant ſententias: ſic enim apparebit, cujus rei cauſa in ſupervacuis illis elaborent.

2. Vulgus igitur promiſcuum, quos idiotas appellant docti, Homero atque Heſiodo, & fabularum auctoribus caeteris, fidem qui habeant, & legem ſibi ſtatuant illorum fictionem, locum quendam ſub terra profundum *eſſe* putant inferos, eumque magnum & ſpatioſum eſſe, & tenebricoſum, ac ſole carentem; eundem tamen neſcio qua ratione illuſtrem in tantum, ut quae in eo ſunt conſpici poſſint omnia. Imperare autem in magno illo hiatu fratrem Jovis, Plutonem *ſ. Ditem* nomine, qua quidem appellatione (ut aliquis mihi talium peritiſſimus retulit) ideo cohoneſtatus eſt, quod *dives* ſit mortuis. Hunc porro Ditem ſuae civitatis, & vitae illius apud inferos, haec habere inſtituta. Nam ſorte ipſi obtigiſſe mortuorum imperium, quos ille receptos atque aſſumtos vinculis contineat, quae effugere nemo poſſit, nec ulli omnino redeundi facultatem tribuat, niſi ob maximas cauſſas quibusdam ab omni aevo pauciſſimis.

3. Circumflui autem ipſius regionem fluviis magnis, & terrorem vel ipſo nomine injicientibus; Cocyti enim (*ploratus*) & Pyriphlegethontes (*ignicremi*) & ſimiliter appellantur. Quod vero maximum, Acheruſia palus objacet, quae primum venientes

τῇ τῆ θανάτῳ δόξας ἔχουσιν. οὕτω γὰρ ἔσται φανερὸν, ὅ τινος ἕνεκα τὰ περιττὰ ἐκεῖνα ἐπιτηδεύουσιν.

Ὁ μὲν δὴ πολὺς ὅμιλος, ὃς ἰδιώτας οἱ σοφοὶ καλοῦσιν, Ὁμήρῳ τε καὶ Ἡσιόδῳ, καὶ τοῖς ἄλλοις μυθοποιοῖς περὶ τούτων πειθόμενοι, καὶ νόμον θέμενοι τὰ ποίησιν αὐτῶν, τόπον τινὰ ὑπὸ τῇ γῇ βαθὺν, Ἅιδην ὑπειλήφασι, μέγαν δὲ καὶ πολύχωρον τοῦτον εἶναι, καὶ ζοφερὸν καὶ ἀνήλιον, οὐκ οἶδ' ὅπως αὐτοῖς φωτίζεσθαι δοκοῦντα, πρὸς τὸ καὶ καθορᾶν τὰ ἐνόντων ἕκαστον. βασιλεύειν δὲ τοῦ χάσματος ἀδελφὸν τοῦ Διὸς, Πλούτωνα κεκλημένον (ὡς μοί τὰ τοιαῦτα δεινῶν τις ἔλεγε) διὰ τὸ πλουτεῖν τοῖς νεκροῖς τῇ προσηγορίᾳ τετιμημένον· τοῦτον δὲ τὸν Πλούτωνα τὴν παρ' [c] αὐτῷ πολιτείαν, καὶ τὸν κάτω βίον καταστήσασθαι [d] τὸν τοιοῦτον. κεκληρῶσθαι μὲν γὰρ αὐτὸν ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων· καταδεξάμενον δὲ αὐτοὺς, καὶ παραλαβόντα, κατέχειν δεσμοῖς ἀφύκτοις, ἕως ἂν τὸ παράπαν [e] ἡ ἀνόδῳ ὑφιέμενον, πλὴν ἐξ ἅπαντος τοῦ αἰῶνος πάνυ ὀλίγων ἐπὶ μεγίσταις αἰτίαις.

Περιῤῥεῖσθαι δὲ τὴν χώραν αὐτοῦ πολλαμοῖς μεγάλοις τε καὶ φοβεροῖς, καὶ ἐκ μόνων τῶν ὀνομάτων· Κωκυτοὶ γὰρ, καὶ Πυριφλεγέθοντες, καὶ τὰ τοιαῦτα κέκληνται. τὸ δὲ μέγιστον, ἡ Ἀχερουσία λίμνη [f] προσκεῖται, πρώτη δεχο-

c Αὐτῷ] Sic *Fl. P. H. Ald. S.* &c. Αὐτῶν *J.* & marg. *A1W.* d Τὸν τοιοῦτον] Omittit artic. *Fl.* Qui adeſt in cett. e Τῆς ἀνόδε ὑφιέμενον] Ita *Fl. B1. Ald. Fr. P. H.* Τῆς ἄνω ὁδοῦ ὑφειμένον *J.* & marg. *A1W.* f Προύκειται] Πρόκειται *J.* & *V2.* Πρόσκειται L. & G.

τῷ γάμῳ. Ante τοιοῦτος etiam additur artic. *Hermot.* c. 33. τὸ τοιοῦτον ὅμοιον ἂν εἶναι. Sed alius non praeceſſit ibi. Eod. vero *Dial.* c. 26. τότε τοίνυν τὸ πλῆθος. ubi plura dedi. Adde *D. Sic.* V. c. 72. τῶν ἄλλων τῶν τοιούτων. *Aeſop.* Fab. 2. f. τὸ γένος τὸ τῶν ἀετῶν, cujusmodi ſexcenta liceret proferre, ut, τοῖς Ἡρακλέους τοῖς ἀδελφοῖς ex *Pauſan.* p. 162. Vid. *Maitt.* de Dial. p. 75. Si quis jam velit τρόπον h. l. intelligi poſt τοιοῦτον, ut ſit: κατὰ τὸν τοιοῦτον τρόπον. ei omnino articulus erit ſervandus. *J. F. R.*

34. Δεσμοῖς ἀφύκτοις] Conf. ſupr. *Deor. Dial.* XVII. med. *M. du S.*

40. Κωκυτοὶ] Κωκυτὸς a luctu & ejulatu nominatur; lacus autem eſt inferorum, qui ex ſententia *Homeri*, Odyſſ. K. ex Styge manat, de quo *Seneca* Hercul. fur. & *Virg.* VI. Æn. *G. C.*

41. Τὸ δὲ μέγιστον] Τὸ δὲ μέγιστον ἡ Ἀχερουσία λίμνη προκειται. *Quodque eſt graviſſimum, praejacet Acheruſia palus.* ſic interpres. ſed ſcribendum ut Mſ. πρόσκειται, *Acheruſia palus adjacet.* *J. G. G.*

42. Ἀχερουσία] Inferorum fluvius a nomine Acheron carminibus poëtarum celebris, quaſi ſine gaudio. *Virg.* 2. Georg. & VI. Æn. *G. C.*

Ibid. Πρόκειται] Variant hic Libri. Mſ. Gr. & L. προσκ— Edd. πρόκ—. *J.* & *V2.* eam ſcripturam praeſe-

χομένη τὸς ἀπαντῶντας, ἣν ὁδὸν ἔνι διαπλεῦσαι, ἢ παρελθεῖν, ἄνευ τῦ πορθμέως· βαθειά τε γὰρ πέρασαι τοῖς ποσὶ, καὶ διανήξασθαι πολλή· καὶ ὅλως, οὐκ ἂν αὐτὴν διαπαίη οὐδὲ τὰ νεκρὰ τῶν ὀρνέων.

excipit, quam trajicere non licet, nec praeterire ſine portitore; cum profundior ſit, quam ut pedibus tranſiri poſſit, & latior, quam ut natatu trajicias; adeo ut neque volucres mortui eam transvolare poſſint.

Πρὸς δὲ αὐτῇ τῇ καθόδῳ, καὶ πύλῃ, ὕσῃ ἀδαμαντίνῃ, ἀδελφιδοῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι, τὸ φρουρὸν ἐπιτεταγμένος, καὶ παρ' αὐτῷ, κύων τρικέφαλος, μάλα κάρχαρος, τὸς μὲ ἀφικνυμένους φιλίον τι καὶ εἰρηνικὸν προσβλέπων, τὸς δὲ πειρῶντας ἀποδιδράσκειν ὑλακτῶν, καὶ τῷ χάσματι δεδιττόμενος.

4. Ad ipſum porro deſcenſum & portam, quae adamantina eſt, Aeacus eſt fratre regis genitus, cui cuſtodia illius credita, & prope illum triceps canis, aſperrimus, qui advenientes quidem amico vultu & pacato adſpiciat, fugere autem ſi qui conentur, latratu atque rictu terreat.

Περαιωθέντας δὲ τὸ λίμνην ἐς τὸ εἴσω, λειμὼν ὑποδέχει μέγας, τῷ ἀσφοδέλῳ κατάφυτος, καὶ ποτὸν, μνήμης πολέμιον. Λήθης γὰρ διὰ τῦτο [a] ὠνόμασται. ταῦτα γὰρ ἀμέλει διηγήσαντο τοῖς πάλαι ἐκεῖθεν ἀφιγμένοι Ἄλκηστίς τε, καὶ Πρωτεσίλαος οἱ Θετταλοὶ, καὶ Θησεὺς ὁ τῦ Αἰγέως, καὶ ὁ τῦ Ὁμήρυ Ὀδυσσεὺς, μάλα σεμνοὶ καὶ ἀξιόπιστοι μάρτυρες, ἐμοὶ δοκεῖν, οἳ πιόντες τῆς πηγῆς, οἳ γὰρ ἂν ἐμέμνηντο αὐτῶν.

5. Hunc qui lacum ſuperarunt, eos intus pratum ſuſcipit magnum, conſitum aſphodelo, & potus expugnator memoriae, Lethes (*oblivionis*) enim *potus* propter hoc ipſum appellatus eſt. Haec nimirum narrarunt antiquis, qui inde redierunt, Alceſtis atque Proteſilaus, Theſſali, & Aegei Theſeus *filius*, & Homericus Ulyſſes, graves & digni fide teſtes, ut mihi videtur, qui de fonte illo non biberunt, neque enim alias memoriam eorum retinuiſſent.

6. Dis.

a Ὠνόμασται] Ὀνόμασται vult *Solan.* ex *Fl.* Vid. nott.

ferunt, quam ſecutus ſum. *M. du S.*

49. Ἀδελφιδοῦς τῦ βασιλέως Αἰακός ἐστι] Jam notaverat *Cognatus*, Æacum eſſe Jovis filium, Plutonem vero regem dixerat ſupra Lucianus fratrem Jovis. An hinc ergo non ſatis debuerunt moneri interpretes, ne verterent *Æacus eſt regis patruelis*, nec Æacum & Plutonem facerent patrueles, quum alter ſit patruus, alter fratris filius? Immo ipſa Graeca vox debuerat eos admonuiſſe. *J.G.*

Ibid. Αἰακὸς] Tres ſunt inferorum judices, de quibus *Virg.* VI. Æn. *Ovid.* in Ibin. Jovis filii fuere, Æacus ex Ægina Æſopi filia, Minos & Rhadamanthus ex Europa, uterque Cretenſis, hic Lyciae Rex, ille Cretae. *G.C.*

51. Κύων τρικέφαλος] Cerberus a poëtis fingitur canis triceps inferorum cuſtos. *G.C.*

52. Κάρχαρος] *Aſper.* καρχαρόδους. *F.G.* Conf. ſupra *de Merced.* c. 35. *Quom. Hiſt.* c. 43. *de Salt.* 4. Et *Bis Accuſ.* c. 33. Proprium vero canis epitheton. Vid. *Lycophr.* Alex. vſ. 34. ibique *Schol.* & *Meurſ.* *J.F.R.*

54. Ὑλακτῶν & τῷ χάσματι δεδιττόμενος] Vertunt, *allatrans territosque in ſpecum redigit.* Immo plane contrarium indicant Graeca; ut non tam rediguntur in ſpecum, ſed abigantur, deterreantur ipſo ſpecu, non ſcilicet tartareo, ſed oris Cerberei, atque adeo verti debebat *& rictu* vel hiatu *deterrens*, nempe abtentanda ulterius fuga. *J.G.*

57. Ἀσφοδέλῳ] Aſphodeli mentionem & *Homerus* fecit, tradiditque manes eo veſci. *Heſiod.* L. I. Oper. *G.C.*

59. Λήθης] Lethæi amnis Ptolemæo & aliis ſit mentio, dicitur ἀπὸ τῆς λήθης ab oblivione. *G.C.*

Ibid. Ὠνόμασται] *Solanus* margini *Junt.* adſcripſerat ὀνόμασται Florentina recte, & ὦ in contextu deleto ὁ repoſuerat, quod plane non capio; nam nihil incommodi habet praeteritum. At vero, ſi ὀνομάζεται legeris, alia res foret, idque reciperem, ſi plures addicerent. Et forſan id ipſum voluit, at calamus aberravit; nam ὀνόμασται praeteritum ſine augmento contra ipſius ſententiam foret, qui augmentum deficiens ubique addere ſolet. *J.F.R.*

61. Ἄλκηστις] Conf. *Dial. Mort.* XXIII. §. 3. *M. du S.*

64. Ἐμοὶ δοκεῖν] Et ſic eſſe in *Fl.* ac *Fr.* adlevit *Sol.*

Eſt

6. Dis ergo, ut illi dixerunt, & Proserpina, imperant, atque in dominio habent omnia; ministrant vero illis, & imperium una exercent, turba multa, Furiae, Poenae, Terrores, & Mercurius: hic quidem non semper praesens.

Ὁ μὲν ἓν Πλούτων, ὡς ἐκεῖνοι ἔφασαν, καὶ ἡ Περσεφόνη, δυναστεύουσι, καὶ τὰ πάντα ὅλων δεσποτείαν ἔχουσιν· ὑπηρετοῦσι δ' αὐτοῖς, καὶ τὰ ἐχέχλην συνδιαπράττουσιν, ὄχλος πολὺς, Ἐριννύες τε, καὶ Ποιναὶ, καὶ Φόβοι, καὶ ὁ Ἑρμῆς· οὗτος μέντοι οὐκ [b] αἰεὶ συμπαρών.

7. Magistratus vero & Satrapae & judices sedent duo Minos ac Rhadamanthus Cretenses, & Jovis filii. Hi vero bonos quidem viros & justos, qui cum virtute vixere, ubi plures convenerunt, tanquam in coloniam quandam mittunt in campum Elysium, ubi vitam agant beatissimam.

Ὑπαρχοι δὲ, καὶ σατράπαι, καὶ δικασταὶ κάθηνται δύο, Μίνως τε καὶ Ῥαδάμανθυς, Κρῆτες ὄντες, καὶ υἱοὶ τοῦ Διός. οὗτοι δὲ τοὺς μὲν ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν, καὶ δικαίους, καὶ κατ' ἀρετὴν βεβιωκότας, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοὶ, καθάπερ εἰς ἀποικίαν τινὰ, πέμπουσιν ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίον, τῷ ἀρίστῳ βίῳ συνεισομένους.

8. Si vero malos deprehendant, traditos Furiis in impiorum locum detrudunt, pro portione suae injustitiae puniendos. Ibi vero quid non malorum patiuntur? torti, ustulati, carpti a vulturibus, a rota circumacti, saxa per arduum volventes. Tantalus quidem, ad ipsum stans lacum

Ἂν δέ τινας τῶν πονηρῶν λάβωσι, ταῖς Ἐριννύσι παραδόντες, [c] ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον [d] ἐκπέμπουσι, τὸν λόγον τῆς ἀδικίας κολασθησομένους. ἔνθα δὴ τί τῶν κακῶν οὐ πάσχουσι, στρεβλούμενοί τε καὶ [e] καιόμενοι, καὶ ὑπὸ γυπῶν ἐσθιόμενοι, καὶ τροχῷ συμφερόμενοι, καὶ λίθους ἀνακυλίοντες; ὁ μὲν γοῦν Τάνταλος, ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖ-

b Αἰεὶ] Sic Edd. constanter. *c* Ἐς τὸν τῶν ἀσ. χῶρον] Ἐς τὸ χωρίον *Fl.* sola. *d* Ἐκπέμπουσι] Ἐσπέμπουσι *J.* sola. *e* Καιόμενοι] Sic *Fl. B1. P.* &c. recte. Καόμενοι *J.*

Est & in cett. quid mirum? Ita enim solet, ut, ἁπλῶς ἢ εἰπεῖν. *Paras.* c. 42. pr. Ἐμοὶ δοκεῖν, infra *de Dom.* c. 17. f. & supra I. *Ver. Hist.* c. 7. &c. *Alciphr.* III. p. 372. Ἐμοὶ δοκεῖν, Θετταλίδα τινὰ γραῦν — καλαγωγιάσει. Et sic *Plut.* Themist. p. m. 113. F. *Aristoph.* Pl. 736. *Ael.* V. H. I. 17. atque alibi. *J.F.R.*

70. Ἐριννύες] Male vertunt Ἐριννύες, ποιναὶ. *Furiae, poenae.* Cum sit, *Erinnyes, Furiae.* *J.G.G.*

Ibid. Φόβοι] Mirum ni corrupta haec vox. Scio tamen & *Pavori* dedicatum templum. Sed de notis & tritis Diis hic sermo est. V. *Fl.* *M. du S.*

71. Αἰεὶ] Licet αἰεὶ pro ἀεὶ potius poëticum; nihil tamen muto, quia sic saepe ap. Nostrum. Ita εἵνεκα pro ἕνεκα vid. ad *Amor.* c. 49. & mox ad c. 15. *J.F.R.*

77. Συναλισθῶσι] Conf. infra *Philops.* c. 12. *M. du S.*

82. Ἐς — χῶρον ἐκπέμπουσι] Non quidem vitiosum quod *J.* habet ἐσπέμπουσι, error tamen operarum, aut forsan correctoris, qui duas praepositiones oppositas ferre non potuit; qua oppositione tamen nihil frequentius. Vid. quae notamus ad *Hermot.* c. 79. f. ἐς ὅλμον ἐκχίας. Ita εἰς & πρὸς μὲ ἀποβλέπει habuimus ap. Nostrum vel centies: qui dubitat, adeat *Tim.* c. 26. & 33. *Nigr.* §. 4. *Imag.* 1. & 2. *Quom. Hist.* c. 42. πρὸς τὰ — ἀποβλέπουσες. Et *Icarom.* 23. *Bis Accus.* 20. &c. *Alciphr.* III. p. 450. Verum & eamdem praepositionem repeti quis nescit? Quare pauca tantum tironibus: *Tim.* §. 25. ἐκλελοιπὸς ὢν τῷ βίῳ. *Gall.* 31. ἐπαγρυπνοῦντα ἐπὶ φροντίδων. *Quom. Hist* c. 4. m. πρὸς — λιβίδιον προσπαίσαντα. *Thucyd.* VII. 51. πρὸς τὰ τείχη προσίβαλλον, & c. 50. pr. ἀφικόμενοι ἀπὸ τῆς Λιβύης. *Long. Past.* III. 117. εἰς κόλπον εἰσήλασαν. *J.F.R.*

85. Καιόμενοι] Quis? vide not. ad *Mer.* c. 14. *M. du S.*

86. Ὑπὸ γυπῶν — Τάνταλος] *Homer.* Od. Λ. 581. *M. du S.*

87. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὐτὸς ἕστηκε] *Tantalus in ipsa palude stat.* Sic interpres. Cur omisit αὐτὸς? quia nullus ei hic erat locus. Quid enim esset *Tantalus in ipsa palude ipse stat.* legendum αὖος. Ὁ μὲν δὴ Τάνταλος ἐπ' αὐτῇ τῇ λίμνῃ αὖος ἕστηκε. *Tantalus in illa ipsa palude siccus stat*, quippe qui *mediis sitiebat in undis.* Hanc meam emendationem certissimam esse postea firmavit vetus codex. *J.G.G.*

[a] αὐ῾τῷ ἔστηκε, κινδυνεύων ὑπὸ τῆ δίψης ὁ κακοδαίμων ἀποθανεῖν.

siccus, siti mori miser metuit.

90

Οἱ δὲ τῆ μέσῃ βίῳ πολλοὶ ὄντες ἔτοι, ἐν τῷ λειμῶνι πλανῶν᾽ ἄνευ τ῀ σωμάτων, σκιαὶ γενόμενοι; κ᾽ ὑπὸ τῆ ἁφῆ καθάπ῀ καπνὸς ἀφανιζόμενοι. τρέφον᾽ δὲ ἄρα ταῖς πας᾽ ἡμῖν χοαῖς, κ᾽ τοῖς καθαγιζομένοις ὅτι τ῀ τάφων· ὡς εἴ τῳ μὴ εἴη καλαλελειμμέν῀ ὑπὲρ γῆς φίλ῀, ἢ συγγενὴς, ἄσιτ῀ ἔτ῀ νεκρὸς, κ᾽ λιμώττων ἐν αὐτοῖς πολιτεύε᾽.

9. Sed mediae cujusdam vitae homines; magnus sane numerus, per pratum oberrant sine corporibus, umbrae facti, quique sub ipso tactu fumi instar evanescant. Nutriuntur ergo libaminibus nostris, & inferiis quas tumulis illorum mittimus. Itaque si cui non sit relictus supra terram amicus aut cognatus, ille esurit mortuus, & fame cruciatus inter illos vitam agit.

Ταῦτα ἔτως ἰσχυρῶς πεπιελήλυθε τὰς πολλὰς, ὥστε ἐπειδάν τις ἀποθάνῃ τ῀ οἰκείων, πρῶτα μ῀ φέροντες ὀβολὸν, ἐς τὸ στόμα κατέθηκαν αὐτῷ, μισθὸν τῷ πορθμεῖ τ῀ ναυλιλίας γενησόμενον· ἃ πρότερον ἐξετάσαντες ὁποῖον τὸ νόμισμα νομίζε᾽, κ᾽ εἰ ἀφικωρεῖ πρὸς τοῖς κάτω, κ᾽ εἰ δύνα᾽ πας᾽ ἐκείνοις Ἀτθικὸς, ἢ Μακεδονικὸς, ἢ Αἰγινατ῀ ὀβολός· εἰδ᾽ ὅτι πολὺ κάλλιον ἦν μὴ ἔχειν τὰ πορθμία καλαβαλεῖν. ἔτω γ᾽ ἂν, ἃ πεδεξαμένῳ τῆ πορθμέως, ἀναπόμπιμοι πάλιν ἐς τ῀ βίον ἀφικνῆντο.

10. Haec firmiter adeo occuparunt vulgus, ut si quis moriatur familiarium, primo quidem obolum in os illi imponant, mercedem futuram portitori trajectus, non explorato prius, quod numi genus lege ibi receptum sit? an apud inferos commeet? valeatne apud illos Atticus, an Macedonicus, an Aegineticus obolus; neque *illud cogitant*, multo esse melius, si qui pro vectura solvere non possint, sic enim portitore non admittente rejecti in vitam rursus redeant.

Μετὰ ταῦτα δὲ, λούσαντες αὐτὸς, ὡς ἐχ ἱκανῆς τ῀ κάτω λίμνης λυτρὸν εἶναι τοῖς

11. Postea vero cum abluerunt illos; (quasi non sufficiat pro lavacro infernus iste la-

[a] Αὐ῾τῷ] Receptum ex G. L. & marg. *A*1. Αὐτὸς Edd. omnes.

3. Φέροντες ὀβολὸν] Nec habet quem porrigat ore, quadrantem. *Juvenal. G.*

89. Αὐ῾τῷ] Praeter G. etiam L. *M. du S.*

91. Τῆ μέσῃ βίῳ] *Mediocris. F.G.* Id est, quum *Benedictus* dedisset *mediae vitae*, *Gujetus* correxit *mediocris*; quod ipsum tamen in *Paris.* Ed. jam erat. Ego vero *Benedicto* adstipulor; mens enim Luciani est, homines mediae cuidam inter bonos malosque vitae rationi addictos, statu etiam quodam inter felicitatem & cruciatus medio frui. Nam primo de bonorum ac justorum beatitudine: dein de malorum poenis dixit: jam de iis qui quasi *neutris* accenseri possint, loquitur. *J.F.R.*

95. Χοαῖς] Ea de re jam supra ad Ἔπισκ. c. 22. & mox hic c. 19. Vide & *Philostratum* p. 32. *M. du S.*

Ibid. Καθαγιζομένοις] Conf. Ἔπισκ. c. 22. No. 69. *M. du S.* Adde mox c. 19. Et Cl. *Wesseling.* ad *Diod. Sic.* IV. p. 269. No. 12. *J.F.R.*

3. Ὀβολὸν] Alludunt ad hunc morem cum Nostro alibi, tum alii multi. *Juv.* III.

nec habet quem porrigat ore trientem.

Hic nummus δυτάκης dicebatur. *M. du S.*

6. Νομίζεται] I. e. sit in usu, consuetudine. *F.G.*

Ibid. Εἰ ἀφικωρεῖ] Vertendum esse: *utrum admittatur*, monuit *Viger.* de Idiot. p. 170. Et F. *Guj. S'il passe, s'il court.* *J.F.R.*

7. Διαχωρεῖ] Eandem hic notionem habet hoc verbum, quam cognato προχωρεῖν copiose vindicat *Salmas.* ad Soli. p. 769. b. B. quaeque convenit cum eo quem vulgo *cursum* vocamus; Germani etiam suum gehen / ire, ita adhibent. *J.M.G.*

10. Πορθμία] Πορθμεῖα. *F.G.* Ego nihil muto. Nam sic solet apud Nostrum πορθμεῖον pro *naulo* scribi. Vid. *Dial. Mort.* IV. §. 1. f. παραλογιζόμενον τὰ πορθμία. Et *Dial.* XXII. pr. Ἀπόδ῀ — τὰ πορθμία etiam dicit *Hemst.* licet ibi O. & *Fl.* πορθμεῖα. Item *Catapl.* §. 18. τὰ πορθμία καλαβαλεῖν, & alibi. Conf. omnino quae Cl.

lacus his ; qui ibi sunt) & unguento optimo unxerunt proclive jam ad foetorem corpus , & floribus illud tempestivis coronarunt , splendide vestitum proponunt , ne videlicet in via frigeant , vel nudi conspiciantur a Cerbero.

12. Inter haec ploratus , & fletus mulierum , & lacrimae ab omnibus , & planctus pectorum , & laceratae comae , & genae cruentatae : alicubi vestis etiam laceratur , & pulvis inspergitur capiti , & miseriores vivi mortuo. Nam illi quidem humi saepe volvuntur , & capita allidunt solo : at iste decorus & pulcher , & ultra quam fas est coronatus , sublimis jacet & elatus , ornatus quasi ad pompam.

13. Tum mater , &, per Jovem , pater , de medio cognatorum agmine progressus , eumque complexus (propositum enim fingamus juvenem , & pulchrum aliquem , ut magis in eo actus quasi fabulae vigeat) voces quasdam absurdas ac vanas edit , ad quas ipse mortuus , vocis usu impetrato , respondeat. Dicet enim pater lugubri voce

ἐκεῖ, καὶ μύρῳ τῷ καλλίστῳ χρίσαντες τὸ σῶμα πρὸς δυσωδίαν ἤδη [b] βιαζόμενον, καὶ στεφανώσαντες τοῖς ὡραίοις ἄνθεσι, προτίθενται, λαμπρῶς ἀμφιέσαντες, ἵνα μὴ ῥιγῷεν δηλονότι πρὸς τὴν ὁδὸν, μηδὲ γυμνοὶ βλέποιντο τῷ Κερβέρῳ.

Οἰμωγαὶ δὲ ὅπου τούτοις, καὶ κωκυτὸς γυναικῶν, καὶ πάντων δάκρυα, καὶ στέρνα τυπτόμενα, καὶ σπαραττομένη κόμη, καὶ φοινισσόμεναι παρειαί. καὶ που καὶ ἐσθὴς καταῤῥήγνυται, καὶ κόνις ὅπου τῇ κεφαλῇ πάσσεται, καὶ οἱ ζῶντες οἰκτρότεροι τῶν νεκρῶν. οἱ μὲν γοῦν χαμαὶ [c] καλινδοῦνται πολλάκις, καὶ τὰς κεφαλὰς χράπτουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. ὁ δὲ εὐχήμων καὶ καλὸς, καὶ καθ' ὑπερβολὴν ἐστεφανωμένος, ὑψηλὸς πρόκειται, καὶ μετέωρος, ὥσπερ ἐς πομπὴν κεκοσμημένος.

Εἶθ' ἡ μήτηρ, καὶ, νὴ Δί', ὁ πατὴρ, ἐκ μέσων τῶν συγγενῶν προελθὼν, καὶ περιχυθεὶς αὐτῷ (προκείσθω γάρ τις νέος, καὶ καλὸς, ἵνα καὶ ἀκμαιότερον ἐπ' αὐτῷ τὸ δρᾶμα ᾖ) φωνὰς ἀλλοκότους καὶ ματαίας ἀφίησι, πρὸς ἃς ὁ νεκρὸς αὐτὸς ἀποκρίναιτ' ἄν, εἰ λάβοι φωνήν. [d] φήσει γοῦν ὁ πατὴρ, γοε-

[b] Βιαζόμενον] Sic *Fl. J. Fr. P.* &c. [c] Καλινδοῦνται] Sic *Fl. J. Ald. S.* Κυλινδοῦνται *Bt. P. Fr. M.* [d] Φήσει] Φησὶ *Fl.*

Cl. *Hemsterh.* de differentia intet πορθμιον & πορθμεῖον dedit in Ed. Lucian. minore , p. 18. quae cum vel omiserit in Ed. majore vel ad alium locum retulerit , per compendium saltem indicabo. Πορθμεῖον , ait , apud Nostrum numquam non pro ipsa scapha vectoria poni solet. Dein dissensum Grammaticorum *Hesychii*, *Eustathii*, *Suidae* , & *Etymologici* circa haec vocabula tradit. *J. F. R.*

13. Λούσαντες αὐτοὺς] Lavabant Ethnici olim sepulturae danda corpora. *Eurip.* in Hecuba. ὡς παῖδα λυτροῖς τοῖς πανυστάτοις δούσω. *G. C.*

16. Βιαζόμενον] Mallem βιαζομένῳ , ut ad δυσωδίαν referatur. *M. du S.*

Βιαζόμενον] *Juntinae* margini adscripserat *Solan.* noster. Forsan βιαζομένῳ. Sed cum pertineat ad σῶμα, nihil muto, nisi quod comma post σῶμα sustulerim. *J. F. R.*

25. Καὶ κόνις ἐπὶ τῇ κεφαλῇ πάσσεται] *Diod. Sic.* l. c. 91. pr. ὅταν γάρ τις ἀποθάνῃ παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) οἱ μὲν συγγενεῖς & φίλοι πάντες καταπασσάμενοι πηλὸν τὰς κεφαλὰς , περιέρχονται τὴν πόλιν θρηνοῦντες. Ubi Cl. *P. Wesseling.* etiam hoc Luciani testimonio utitur , aliaque passim hoc *Diod.* Libro ad illustrandas hujus generis antiquitates adfert. *J. F. R.*

27. Καλινδοῦν] Hoc praetuli , quia est in Edd. potioribus , & quia sic quoque c. 1. *Gymnas.* Alioquin utrumque probum esse , satis notum arbitror. *Epict.* Sent. 24. ἐπὶ πλατείας κλίνης καλινδούμενον νοσοῦν. *Aelian.* XIV. 15. γράψαι ἵππον καλινδούμενον, ubi Cl. *Perizon.* id aliis duobus Luciani testimoniis probat. Sed κυλινδουμένοις λίθοις *Herodian.* I. 12. 18. Et κυλίνδεται *Aristoph.* Vesp. 490. atque alibi. *J. F. R.*

39. Εἰ λάβοι φωνήν] Suspensa oratio usque in pag. sequentem , ubi ait : εἶπον δ' ἂν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς. *Th. M.*

Ibid. Φήσει] Φησὶν Interpres legisse videtur. *F. G.*

Φήσει] Non recepi Florentinae lectionem , quia brevi post, pr. §. 14. iterum φήσει etiam consentien-

te

γοερόν τι φθεγγόμενος, καὶ ἕκαστον τῶν ὀνομάτων ἐκτείνων, Τέκνον ἥδιστον, οἴχῃ μοι, καὶ τέθνηκας, καὶ πρὸ ὥρας ἀνηρπάσθης, μόνον ἐμὲ [a] ἔτι τὸ ἄθλιον καταλιπών, ἀγαμήσας, ἀπαιδοποιησάμενος, ἀστρατευσάμενος, ἀγεωργήσας, οὐκ εἰς γῆρας ἐλθών, οὐ κωμάσῃ πάλιν, οὐδ' ἐραθήσῃ, τέκνον, οὐδ' ἐν συμποσίῳ μετὰ τῶν ἡλικιωτῶν μεθυσθήσῃ.

Ταῦτα δὲ καὶ τὰ τοιαῦτα φήσει, οἰόμενος τὸν υἱὸν δεῖσθαι μὲν ἔτι τούτων, καὶ ἐπιθυμεῖν καὶ μετὰ τὸ τελευτῆσαι, ἀδύνατον δὲ μετέχειν αὐτῶν. καίτοι τί ταῦτα φημί; ὅσοι γὰρ καὶ ἵππους, καὶ παλλακίδας, οἱ δὲ καὶ οἰνοχόους [b] ἐπικατέσφαξαν, καὶ ἐσθῆτα, καὶ τἄλλον κόσμον συγκατέφλεξαν, ἢ συγκατώρυξαν, ὡς χρησομένοις ἐκεῖ, καὶ ἀπολαύσουσιν αὐτῶν κάτω;

Ὁ δὲ οὖν πρεσβύτης ὁ πενθῶν [c] οὕτωσὶ πάντα ταῦτα ὅσα εἴρηκε, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, οὔτε τῷ παιδὸς [d] εἵνεκα τραγῳδεῖν ἔοικεν· οἶδε γὰρ οὐκ ἀκουσόμενον, οὐδ', ἂν μεῖζον ἐμβοήσῃ τοῦ Στέντορος, οὔτε μὴν αὐτῷ. Φρονεῖν γὰρ οὕτω, καὶ [e] γινώσκειν ἱκανὸν ἦν καὶ ἄνευ τῆς βοῆς. οὐδὲν γὰρ δὴ πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. λοιπὸν οὖν ἔστιν αὐτὸν τῶν παρόντων ἕνεκα ταῦτα ληρεῖν, ἅθ' ὅ, τι

productis singulis nominibus; *Fili dulcissime, sic ne abis mihi, & mortuus es, & ante maturam aetatem abreptus es, solo me relicto infelici, non uxore ducta, non susceptis liberis, non attigisti militiam, agrum non coluisti, non perveniſti ad senectutem! Non comissabis iterum, non amabis, fili, non inebriaberis in convivio cum aequalibus!*

14. Haec autem atque his similia dicet, putans, filium suum adhuc indigere talibus, & appetere ea etiam post mortem, participem autem eorum non posse fieri. Quamquam, quid ista dico? Quot enim etiam equos, & pellices, alii vero etiam pocillatores jugularunt in funere, vestemque & alium mundum una combusserunt, defoderuntve, quasi usuris ibi & *fruituris* apud inferos?

15. Senex igitur iste lugens, quaecumque dixit, & his etiam plura, neque filii caussa tragica voce proclamasse videtur; novit enim non auditurum, etsi plusquam Stentorea voce inclamet; neque sua ipsius, cum sic sentire & arbitrari etiam sine clamore sufficiat: nemo quippe, ut ad se ipse clamet, opus habet. Relinquitur ergo, illum praesentium caussa sic delirare, qui neque quid filio

[a] Ἔτι] Nihil variat *Fl.* [b] Ἐπικατέσφαξαν] Ἢ συγκατώρυξαν male inserit *Fl.* [c] Οὕτωσὶ] Et sic *Fl.* [d] Εἵνεκα] Scripsi ex *Fl. Ald. J. B1. S.* Ἕνεκα *Fr. H. P. S. A.* Γινώσκειν *J.* [e] Γινώσκειν] Ita *Fl. B1. Fr. Ald. Va. P. H.* Γιγνώσκειν

te illic eadem Florentina. *J.F.R.*

41. Οἴχῃ μοι] Verbum istud in recenti luctu usurpatum illustrat, neque hoc praetermisso exemplo, *Bergler.* ad *Alciphr.* p. 172. *J.M.G.*

60. Εἵνεκα] Quum nihil varietatis notatum esset; in *P.* tamen usitatiorem orthographiam ἕνεκα invenirem, in *J.* ἓνεκα, reliquas pervolvi, ac principes Edd. in hoc conspirare vidi; cumque & alias ita scriptum apud Nostrum invenerim, id servare non dubitavi. *J.F.R.*

62. Ἐμβοήσῃ] Obiter vindicavimus hoc verbum Luciano supra in *Amor.* c. 13. ubi *Solan.* ἀναβοᾶν rescribi volebat. Addo jam *Thucyd.* IV. c. 112. ἐμβοήσαντας δὲ ἀθρόον. & *Dion. Hal.* XI. p. m. 718. f. *J.F.R.*

63. Αὐτοῦ] Sic Libri omnes. Ego emendandum censeo, legendumque ἑαυτοῦ. *M. duS.*

66. Οὔθ' ὅ, τι πιστεύει] Male iterum *in* vulgatis legitur ὅτι. *Neque scientem, quid filio suo evenerit. J.J.*

74. Ματαιάζοιλα] Aliter legisse videtur *Suidas*, nempe ματαίζοιλα. Sed aut genuina est lectio, quam sequimur, aut si quid mutandum, ματαζ— legendum fuit. *M. duS.*

Ματαιάζοιλα] Verba *Suidae* ad quae in var. Lect. hic respicitur, sunt: ὁμοίως εἴρηται παρὰ τῷ Λυκιανῷ ματαίζω. At unicum tantum hoc Luciani testimonium ad probandum τὸ ματαιάζω adtulit *Steph.* nec ego alibi observavi; quare nescio num *Suidae* sit adsentiendum. Quia tamen lectio est constans, nihil muto. *J.F.R.*

76. Παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην], *Th. Mag.* v. τίλλω haec eodem modo habet. *M. duS.*

80. Ἢ

filio acciderit sciat ; neque quorsum abierit ; quin, qui neque vitam illius, qualis fuerit, explorarit ; alioquin enim ipsius inde transitum non tanquam malum quiddam graviter ferret.

16. Dicat ergo illi filius, exorato Aeaco & Dite, ut paullum prospicere de illo *inferorum* ostio sibi liceat, & a vanis querelis patrem revocare, *Quid clamas homo infelix? quid molestias mihi facessis? Desine comas vellere, & faciei cutem crucntare. Quid maledicis mihi, & miserum me vocas, & fato malo usum, qui multum te melior factus sim ac beatior? Aut quid mali pati tibi videor? illudne quod non talis, qualis tu es, senex factus sum, calvo capite, facie rugosa, incurvus, imbecillis genibus, atque in universum a tempore ipso veternosus, post menses multos atque Olympiadas impletas denique sic delirans sub tot testibus? Stolide, quid boni tibi videtur in vita, cujus non amplius futurus sim particeps? Potationes dices nimirum & coenas, & vestes, & res Venereas; ac metuis, ne hisce carens miser sim? Non cogitas autem, non sitire multo esse, quam bibere,*

πέπονθεν αὐτῷ ὁ παῖς εἰδότα, ἔθ' ὅπως κεχώρηκε, μᾶλλον δὲ ὅτε τὸν βίον [f] αὐτοῦ ἐξετάσαιλα ὁποῖός ὄϛιν· εἰ γὰρ ἂν ἦν ἐξ αὐτοῦ μετάϛασιν ὡς τι τῶν δεινῶν ἐδυσχέραινεν.

Εἶποι δ' ἂν ὢν πρὸς αὐτὸν ὁ παῖς, παραιτησάμενος τὸν Αἰακὸν καὶ τὸν Ἀϊδωνέα πρὸς ὀλίγον τοῦ τομίου ἀνακύψαι, καὶ τὸν πατέρα παῦσαι [g] μαλαιάζοντα, Ὦ κακόδαιμον ἄνθρωπε, τί κέκραγας; τί δέ μοι παρέχεις πράγματα; παῦσαι τιλλόμενος τὴν κόμην, καὶ τὸ πρόσωπον ἐξ ἐπιπολῆς ἀμύσσων· τί μοι λοιδορῇ, καὶ ἄθλιον ἀποκαλεῖς καὶ δύσμορον, πολύ σε βελτίω καὶ μακαριώτερον γεγενημένον; [h] ἢ τί σοι δεινὸν πάσχειν δοκῶ; [i] ἢ διότι μὴ τοιοῦτοι γέρων ἐγενόμην οἷος εἶ σύ, φαλακρὸς μὲν τὴν κεφαλήν, τὸν δὲ ὄψιν ἐρρυτιδωμένος, κυφός, καὶ τὰ γόνατα νωθής, καὶ ὅλως ἀπὸ τοῦ χρόνου σαθρός, πολλὰς τριακάδας, καὶ Ὀλυμπιάδας ἀναπλήσας, καὶ τὰ τελευταῖα δὴ ταῦτα, πανταπαίσιον ὅτι τοσούτων μαρτύρων; ὦ μάταιε, τί σοι χρηστὸν εἶναι δοκεῖ [k] περὶ τὸν βίον, ἃ μηκέτι μεθέξομεν; [l] ἢ ποτὸς πότους ἐρεῖς δηλονότι, καὶ τὰ δεῖπνα, καὶ ἐσθῆτα, καὶ Ἀφροδίσια; καὶ δέδιας μὴ τούτων ἐνδεὴς γενόμενος ἀπόλωμαι; Οὐκ ἐννοεῖς δὲ ὅτι τὸ μὴ διψῆν, πολὺ κάλλιον τοῦ

f Αὐτοῦ] Αὐτὸν vel αὐτῶν L. Vulgatum tenet *Fl.* *g* Ματαιάζοντα] Consentiunt *Fl. F. Fr. P.* &c. Ματαιάζοντα *Suid.* *h* Ἢ] *F.* & *V2.* ἦ. Ceterae ἦ. *i* Ἢ διότι] Ἢ διότι *Fl. Fr. P. H.* &c. Νὴ δι' ὅτι *F.* ἦ διότι *V2.* Ἢ τί σοι marg. *A1.* *k* Περὶ] Recepi ex *Fl.* nam περὶ Edd. cett. *l* Ἢ] Ita interrogantis more dedi ex marg. *A1.* pro vulgato ἦ.

80. Ἢ τί] Sequor *Venetas* ἦ τί *numquid*, pro ἦ *aut*, scribens. *F.F.R.*

81. Ἢ διότι] *Fl.* Ed. cum plerisque aliis ἦ δ. *Ven. 2.* & hic & supra ἦ, quod magis probo. Sed hic *F.* quae prius ἦ etiam habebat, νὴ δ' ὅτι habet, quod sequi nolui contra fidem reliquorum Codd. *M. du S.*

85. Τριακάδας] Sic Ῥητ. c. 9. ἃ κατὰ τριακάδας, ἀλλὰ κατὰ Ὀλυμπιάδας ὅλας ἀριθμῶν. *M. du S.*

89. Παρὰ] Sic recte *Fl.* Ed. Reliquae περὶ. Qua de re jam supra dictum est. *M. du S.*

Παρὰ τὸν βίον] Has praepositiones saepissime omnium ab Scribis confundi quis nescit? Conf. *Asin.* c. 22. Et quae Cl. *Hemst.* habet ad *Halc.* c. 2. Quare minus forsan recte περὶ τὸν βίον reliquimus in *Piscat.* c. 25. quum & ibi παρὰ tres Codd. exhiberent. Adde *Catapl.* c. 9. ubi παρὰ τὸν βίον ex plerisque dedimus, dum nonnullae κατὰ ibi haberent, quod tamen aeque bonum; nam & sic κατὰ τὸν βίον sine varietate ibid. c. ult. *F.F.R.*

90. Τοὺς ποτοὺς] Nihil variari in hac scriptura notabat *Solan.* Sed nec varietatem desiderem. Vid. ad *Gall.* c. 12. No. 43. Et *Icar.* 7. f. *F.F.R.*

93. Διψῆν — πεινῆν] Διψᾶν & πεινᾶν Attica forma postulare videretur; verum διψῆν, πεινῆν etiam his potius usitatum, bene monent Grammatici. Vid. *Aristoph.* Nub. 440. Παίσχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν. *Phryn.* p. m. 18. Πεινῆν, διψῆν, λέγε, ἀλλὰ μὴ ἀφ' ἑαυτοῦ ᾶ. Scripsissem διψῆν sine puncto subscripto; sed quia plerique

τῷ πιεῖν, ἢ τὸ μὴ πιεῖν, τῷ φαγεῖν, ἢ τὸ μὴ ῥιγῶν, τῷ ἀμπεχόνης εὐπορεῖν.

Φέρε τοίνυν ἐπειδὴ ἔοικας ἀγνοεῖν, [a] διδάξομαί σε θρηνεῖν ἀληθέστερον, ἢ δὴ ἀναλαβὼν ἐξ ὑπαρχῆς βόα, Τέκνον ἄθλιον, οὐκέτι διψήσεις, οὐκέτι πεινήσεις, οὐδὲ ῥιγώσεις. οἴχῃ μοι, κακόδαιμον, ἐκφυγὼν τὰς νόσους, οὐ πυρετὸν ἔτι δεδιὼς, οὐ πολέμιον, οὐ τύραννον· οὐκ ἔρως σε ἀνιάσει, οὐδὲ συνουσία [b] καταστρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις ὑπὲρ τέτταρας ἢ τρὶς τὴν ἡμέραν, ὦ τῆς συμφορᾶς, οὐδὲ [c] καλαφρονηθήσῃ, γέρων γενόμενος, οὐδ' ὀχληρὸς ἔσῃ τοῖς νέοις βλεπόμενος.

Ἂν ταῦτα λέγῃς, ὦ πάτερ, οὐκ οἶει πολὺ ἀληθέστερα, καὶ γελοιότερα ἐκείνων ἐρεῖν; ἀλλὰ [d] ὅρα μὴ τόδε σε ἀνιᾷ, καὶ ἀφανοῦ τὸ παρ' ἡμῖν ζόφον καὶ τὸ πολὺ σκότος, κατὰ δεδιὰς μή σοι ἀποπνιγῶ καλαυλειθεὶς [e] ἐν τῷ μνήματι; χρὴ δὲ πρὸς ταῦτα λογίζεσθαι ὅτι τῶν ὀφθαλμῶν ἀφασαπέντων, ἢ καὶ, νὴ Δία, καέντων μετ' ὀλίγον, εἴγε καῦσαί με διεγνώκατε, οὔτε σκότος, οὔτε φῶς ὁρᾶν [f] δυνησόμεθα. ἢ ταῦτα μὲν ἴσως μέτρια.

melius; & non esurire, quam edere; & non rigere, quam copiam habere vestium?

17. *Age vero, quandoquidem ignorare videris, docebo te lamentari verius. Itaque repetito initio clama, Fili miser, non amplius sities, non esuries amplius, non algebis. Abiisti mihi, infelix, effugisti morbos, febrim non amplius metuis, non hostem, non tyrannum. Non amor tibi facesset negotium, non coitus te atteret, neque insuper infarcies te bis aut ter in die: o miseriam! Neque senex factus contemneris, neque molestus eris ipso conspectu juvenibus.*

18. *Haec si dicas, pater, nonne putas te multo veriora istis & magis ridicula dicturum? Verum vide an non illud te cruciet, & cogites tenebras, quae apud nos sunt, & multam caliginem; deinde illud metuas, ne tibi suffocer in sepulcro conclusus? Oportet autem adcogitare illud, putrefactis oculis, aut etiam, per Jovem, combustis paullo post, si quidem cremare me decreviſtis, neque tenebras neque lucem videre poterimus. Ac ista forte quidem tolerabilia.*

19. *Quid*

a Διδάξομαι] Servavi ſcripturam Edd. *S. P.* licet διδάξωμαι ſit in *J. Fl. Ald. Bt. H. Fr.* b Παρατρέψει] Sic Edd. Διατρέψαι G. Διατρέψει L. Utrumque tam Διατρέψ. quam Διαφ. adſcriptum marg. *Ar.* c Καλαφρονηθήσῃ] Bene ita *P. H. S. Bt.* & 2. Καλαφρονηθείσῃ *J. Fl. Ald. Fr.* d Ὅρα] Ἄρα eſſe in quodam addit *Solan.* & ὁ in *Pell.* non vero ſatis diſtincte. e Ἐν τῷ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι *Fr.* Vulgatum eſt in cett. f Δυνησόμεθα] Reſtitui ex L. Δυνησώμεθα Edd. hac priores.

que ſic malunt, ſervavi, & hic & *Paraſit.* c. 38. *J.F.R.*

3. Οὐδὲ σωφροσύνα καταστρέψει] *Non pervertet concubitus*, ſed rectius antiquus liber οὐδὲ σωφροσύνα διαστρέψει. *non te depravabit, corrumpet concubitus*, non tuam valetudinem labefactabit. Καταστρέφειν eſt *avertere, abducere.* Διαστρέφειν *diſtorquere, corrumpere. J.G.G.*

4. Παρατρέψαι] An καταστρέψει; *Marc. Antoninus* de vita ſua: ἡ συνουσία ἐξ ἀρχῆς σαρκὸς καταστρεπτικὸν. Παρατρέψει σε, i. e. *atteret te, conſumet, conficiet.* F.G.

Παρατρέψει, οὐδὲ σπαθήσεις] Interpretati ſunt, *non pervertet coitus, neque hujus cauſſa bis terve per diem rem tuam diſſipabis.* Ego, nec quid ſibi καταστρέψει, *pervertet*, hic velit, recte intelligebam; neque quomodo aliquis *bis terve per diem rem ſuam diſſipare poſſit.* Putabam autem legendum eſſe καταστρέψει, quod verbum convenire huic loco, non eſt opus ut oſtendatur. Alterum autem σπαθᾶν intelligebam de epulis, quas bis, aut ter adeo, ſolitas apud Graecos etiam inſtaurari in ſingulos dies, vel nomina ἀρίστου, δείπνου, ac δόρπου ſatis indicant, de quibus vid. *Pall.* 6, 101. ſeq. Porro ipſa propria verbi σπαθᾶν notio non tam ad *diſſipationem* & *dilapidationem* bonorum pertinet, ad quam viri docti fere referunt, quam ad aliquid *denſandum, inſerciendum*, cum ſignificet proprie ſpathae textoriae ope ſubtemen intra ſtaminis tramas inſertum denſare & coire cogere. Puto igitur σπαθᾶν vel σπαθᾶσθαι dici eos, qui cupide ac copioſe cibum potumque ingerunt; tum, ventri avaro omnia donant, & in illud barathrum tota detrudunt patrimonia. Haec commode tranſtuleris ad loca auctorum, quae jam collegit *Exech. Spanhem.* ad *Ariſtoph. Nub.* 55. Cogitabam etiam ὁ δυσπαθίας, aegritudine non affi-

19. *Quid vero me fletus ille vester juvat, & ille ad tibiam planctus pectorum, & mulierum illa immoderata lamentatio? Quid vero coronatum in sepulcro saxum? Aut quid apud vos valet infundere illi merum? an putatis destillaturum illud ad nos, penetraturumque esse ipsos ad inferos? Quod enim ad inferiarum sacrificia, & ipsi, puto, videtis, cum, quae facillime fugiunt, fumus auferat, ea ad superiora in caelum abire, neque quidquam nobis prodesse inferis: quod autem relinquitur, pulverem inutilem, nisi forte ei-neribus vesci nos creditis. Non adeo sterile nobis atque infrugiferum Ditis imperium est, neque asphodelus nobis deficit, a vobis cibos ut arcessamus. Itaque, sic me Tisiphone, olim propter ea quae faciebatis dicebatisque clarum cachinnari subiit: at impediit linteum ac lanae, quibus mihi devinxistis maxillas.*

Τί δέ με ὁ κωκυτὸς ὑμῶν ὄνινησι, καὶ ἡ πρὸς τὴν αὐλὴν αὕτη στερνολυτία, καὶ ἡ τῶν γυναικῶν ἐκείνη ἀμετρία; τί δὲ ὁ ὑπὲρ τοῦ τάφου λίθος ἐστεφανωμένος; ἢ τί ὑμῖν δύναται τὸν ἄκρατον ἐπιχεῖν; ἢ νομίζετε καταχθήσεσθαι αὐτὸν πρὸς ἡμᾶς, καὶ μέχρι τοῦ Ἅιδου διίξεσθαι; τὰ μὲν δὴ ἐπὶ τὴν καθαγισμὸν καὶ αὐτοὶ ὁρᾶτε, οἶμαι, ὡς τὸ μὲν κουφότατον τῶν παρασκευασμένων ὁ καπνὸς ἀναλαβὼν, ἄνω εἰς τὸν ἀέρα οἴχεται, μηδέν τι ἡμᾶς ὀνήσας τοὺς κάτω· τὸ δὲ καταλειπόμενον, ἡ κόνις, ἄχρηστον, ἐκτὸς εἰ μὴ τοῖς σποδὸν ἡμᾶς σιτεῖσθαι νομίζουσι. οὐ γὰρ οὕτως ἄσπορος, οὐδὲ ἄκαρπος ἡ τοῦ Πλούτωνος ἀρχὴ, ὥστε ἐπιλείπειν ἡμᾶς ὁ ἀσφόδελος, ἵνα παρ' ὑμῶν τὰ σιτία μεταπεμπώμεθα. ὥστε μοι, νὴ τὴν Τισιφόνην, πάλαι δὴ ἐφ', οἷς ἐποιεῖτε καὶ ἐλέγετε, παμμέγεθες ἐπῆλθε γέλως· διεκώλυσε δὲ ἡ ὀθόνη, καὶ τὰ ἔρια, οἷς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

20. *Haec orantem atris penitus mors abdidit alis.*

Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα, τέλος θανάτοιο κάλυψε.

πρὸς

g Ἐστεφανωμένος] Sic Fl. H. P. Bz. Σταφανωμένος J. h Ἡμῶν] Sic bene Fl. Fr. P. &c. Ἡμῶν J.

20. Αὐλὸν] Αὐλητὰς δὲ συνεκάλεσεν ἐπὶ τὰ πένθη τῶν ἀποχομένων, * ὡς δῆλον ἐκ τῆς θείας Εὐαγγελίας. V.

* Ὡς δῆλον] Posteriora haec verba desunt in C.

afficieris. Sed non est opus aliquid mutare. Ἐπὶ τούτῳ verti eodem sensu atque ἐπὶ τούτοις insuper: non quo vehementer probem; sed quod nihil novi rectius. *J.M.G.*

Παρατρέψαι] Διατρέψαι facilius concoquo quam παρατρέψει. Placet tamen magis conjectura *Gujeti* & *Gesneri* unius literulae mutatione sensum facilem praebens. *J.F.R.*

Ibid. Σπαθήσεις ἐπὶ] I. e. *insuper*, pro fuse, bis aut ter in die *epulaberis*, vel rem prodiges in sumptus superfluos. *F.G.*

10. Καὶ λάμνοῃ] Ὅτι λάμνοῃ. *Th.M.* In καὶ consentiunt Edd. nec quidquam varietatis notatum invenio ex Codd. *J.F.R.*

13. Καλακλειοθεὶς ἐν τῇ ἐπὶ μνήματι] Ἐν ἐπιμνήματι. *In superposito monumento.* *Th.M.*

Καλακλειοθεὶς ἐν &c.] En quam facile regulae criticae sine librorum auctoritate fallere possint. Adripuit *Marcil.* quod literarum ductus suadebat, & sine mutatione, sola vocum conjunctione locum sanare visus est: sed illud τῷ pro ἐπὶ, quod Libri suppeditant, & quod forsan conjicere non ausus esset, verius esse, quilibet videt. *J.F.R.*

17. Δυνησόμεθα] Ita L. recte. In Impr. δυσόμεθα. *M. du S.*

22. Ἐστεφανωμένος] Accentus *Juntinae* satis ostendit, eam praeteritum quoque exhibere voluisse, alioqui στεφανώμενος proparoxytonos dedisset: de augmento omittendo hic non cogitandum, quod etiam κακοφωνίαν pareret, licet id alias omitti satis saepe monuerimus. *J.F.R.*

26. Καθαγισμῶν] Vid. supra dicta ad c. 9. *J.F.R.*

27. Νοσιμώτατον] Conf. supra Mich. c. 39. *M. du S.*

35. Μεταστελλώμεθα] Vertitur *deportemus*. Redde: *petamus*. *F.G.*

40. Ὡς ἄρα &c.] *Homer.* Il. Π. 502. & 855. *M. du S.*

πρὸς Διὸς [a] δὲ, ἂν λέγῃ ταῦτα ὁ νεκρὸς ὀπισθαφεὶς, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος, οὐκ ἂν οἰώμεθα δικαιόταλα ἂν αὐτὸν εἰπεῖν; ἀλλ' ὅμως οἱ μάταιοι καὶ βοῶσι, καὶ μεϊαστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς [b] συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς, τούτῳ συναγωνιστῇ, καὶ χορηγῷ τῶν ἀνοίας καλαχρῶν[d], ὅποι ἂν ἐκεῖνος ἐξάρχῃ, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζουσι.

Καὶ μέχρι μὲν θρήνων, ὁ αὐτὸς ἅπασι νόμος τῆς ἀξελληρίας· τὸ δ' ἀπὸ τούτων, διελόμενοι κατ' ἔθνη τὰς ταφὰς, ὁ μὲν Ἕλλην ἔκαυσεν, ὁ δὲ Πέρσης ἔθαψεν, ὁ δὲ Ἰνδὸς [c] ὑάλῳ [d] φειχρίῃ, ὁ δὲ Σκύθης καλεσθίει, ταριχεύει δὲ ὁ Αἰγύπτιος. ἔστος μὴν οἱ (λέγω δὲ ἰδὼν) ξηράνας τὸν νεκρὸν, σύνδειπνον καὶ συμπότην ἐποιήσατο, πολλάκις δὲ καὶ δεομένῳ χρημάτων ἀνδρὶ Αἰγυ-

At per *ego vos* Jovem *obſecro*, ſi dicat talia converſus mortuus, & nixus cubito; nonne aequiſſima nobis videatur dicere? Sed tamen ſtolidi homines & vociferantur, & arceſſito quodam lamentationum Sophiſta, qui veteres multas calamitates collegerit, hoc adjutore & praecentore quaſi ſuae amentiae utuntur, & ubi ille incepit, ſuas querelas Oillius cantui ſubjiciunt.

21. Et quantum ad lamentationes, eadem omnibus lex ineptiarum. Quod vero ſupereſt, diviſi per gentes quantum ad ſepulturae rationem, Graecus illos cremat, humat Perſa, Indus vitro quodam oblinit, Scytha vero edit, *ſiccis velut* muria condit Aegyptius. Hic vero, quae vidi narro, ſiccatum cadaver convivam ſuum & compotorem ſolet facere. Saepe etiam pecuniae in-

a Διὸς] Omittit *Fl.* *b* Συνειληχότα] Nihil variant Edd. *c* Ὑάλῳ] Ὑέλῳ *Fl.* Σιάλῳ Edd. *Cogn.* In ὑάλῳ conſentiunt noſtri Codd. & Edd. *d* Περιχρίει] Emenda φειχόει, vel φειχέει, quod *Guj.* etiam monuit.

45. Καὶ μεϊαστειλάμενοί τινα θρήνων σοφιστὴν, πολλὰς συνειληχότα παλαιὰς συμφορὰς] Loquitur Noſter de eo ritu, quo in funeribus ſolitus fuerit quis conduci, qui planctum excitaret, & lugubre carmen caneret; qualis erat apud Romanos praefica. At in Verbis Graecis mendum eſt certiſſimum. Quid enim eſt συνειληχότα συμφοράς? Pejus id in edit. *Amſt.* ubi συρειληχότα. Συνειληχότα eſt ab συλλαγχάνω, ſive συλλήγω. Atqui id locum hic non habet. Emendo συνειλοχότα, quod Attice dicitur pro συνειλεχότα, ab συλλέγω, *colligo*, *corrado*. Demoſthenes in Midian, Πολλὰ μὲν τοίνυν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ περὶ ὧν τοὺς ἄλλους ἠδίκηκεν ἔχω λέγειν, ὥσπερ εἶπον ἐν ἀρχῇ τοῦ λόγου, καὶ συνείλοχα ὑμῖν αὐτοῦ, καὶ πονηρίας τοσαύτας, &c. Expone itaque Luciani verba, *Arceſſentes luctus aliquem artificem, qui multos veteres caſus quos corraſerit, narret, & in quovis funere idemtidem repetat.* *J. J.*

46. Θρήνων σοφιστὴν] Hic eſt quem *Homerus* θρήνων ἔξαρχον vocat, Il. Ω. 721. Alii aliter. *M. du S.*

47. Συνειληχότα] Immo συνειλοχότα a συλλέγω. *F. G.* Συνειληχότα] Συνειλοχότα voluit *Solanus*. Sed quum alii aeque conjici poſſe dixerint συνειληφότα, Edd. lectionem intactam ſivi, facile autem utrovis more emendandam, ſi quid opus fuerit; *Jenſii* tamen conjectura magis placet. *J. F. R.*

49. Καλαχρῶν] Dativum ſive ablativum huic verbo proprium, contra *Graev.* probavit *Jenſius* in Lectt. Luc. p. 333. Vid. & nos ad *Aſin.* c. 52. *J. F. R.*

53. Ἕλλῳ ἔκαυσεν] *Homer.* in funere Patrocli docet Graecos cadavera combuſſiſſe. *G. C.* Ἕλλῳ ἔκαυσεν] Crematio *Macrobii* tempore in uſu eſſe deſierat VII. 7. Vid. *Meurſ.* AG. XI. 1097. Magi comburi corpora non concedebant. *Jambl.* No. 154. & *Diog. Laërt.* 2. D. Non Graeci tamen id ſoli facitabant. Brachmanis etiam mos ille, ſeu Gymnoſophiſtis ſolemnis erat. Vid. Περ. c. 25. *M. du S.*

54. Πέρσης ἔθαψεν] Perſas cera circumlitos mortuos condire ſolitos ſcribit *Cic.* quod & Aſiniis attribuitur. *Strabo* etiam ſola, inquit, ſepeliunt corpora Perſae cera oblinentes. *G. C.*

Ibid. Ὁ δὲ Ἰνδὸς ὑάλῳ φειχρίει] Lege ὑάλῳ φειχόει, ſeu potius φειχόει. id eſt, *vitro incruſtat.* Indi mortuos incruſtaſſe teſtantur *Herodotus* & *Diodorus Siculus*. Peſſime interpres: *adipe ſuillo oblinit.* *AE. M.*

Ibid. Ἰνδὸς ὑάλῳ φειχρίει] Ὑελῷ magis Atticum eſſe quam ὕελῳ, adſentior *Phrynich.* p. 136. etſi poſterius quoque non ſemel apud probatos reperias; ideoque non damnaverim, quod *Phrynichus* facit; nam ὕελῳ *Diod. Sic.* fere ubique, vid. L. 2. c. 15. ubi vel ſexies ita ſcribitur. Bene igitur *Th. Mag.* ὕαλῳ dixere Attici, ὕελῳ communiter Graeci. Περιχύει autem vel φειχέει pro φειχρίει malim ex eodem *Diod.* ubi jam non de orthographia, ſed de re ipſa agitur; nam de mortuis hoc modo condendis & condiendis loquens ſaepe & conſtanter verbo φειχίζω utitur, ut l. c. de Aethiopibus ait: ταριχεύσαντες δὲ τὰ σώματα, καὶ φειχεύσαντες αὐτοῖς πολλὴν ὕελον. ac deinde ibid. αὐτὸς φησι τὸ μὲν σῶμα ταριχεύεσθαι, τὴν μέντοι ὕελον μὴ φειχίζειν γυμνοῖς τοῖς σώμασι. Iterum deinde: περὶ τὴν εἰκόνα χρίζειν τὴν ὕελον: nec non III. c. 9. &c. non ta-

indigenti Aegyptio ſolvit inopiam pignori oppoſitus in tempore frater paterve.

22. Aggeſti quidem tumuli, & pyramides, & cippi, & inſcriptiones parvo tempore durantes, quei non ſuperflua, & luſibus ſimilia?

23. Verum etiam ludorum certamina quidam inſtituerunt, & funebres ad monumenta orationes habuerunt, quaſi cauſſam defuncti agerent, aut teſtimonium illi perhiberent apud illos inferorum judices.

24. Poſt haec omnia ſunt parentales epulae: Adſunt cognati, & parentes conſolantur defuncti, & guſtare illos cogunt, ut qui non inviti, per Jovem, cogendos ſe praebeant, ſed jam trium dierum fame macerati ferre inediam diutius non poſſint. Et, *quo usque tandem*, ajunt, *lugemus?*

ὀπτίῳ, ἔλυσε τὴν ἀπορίαν, ἐνέχυρον ἢ ὁ ἀδελφὸς ἢ ὁ πατὴρ γενόμενος ἐν χερῷ.

[c] Χώματα μὲν γὰρ, καὶ πυραμίδες, καὶ στῆλαι, καὶ ἐπιγράμματα, [f] πρὸς ὀλίγον ἀφαρπάζοντα, ὥσπερ τὰ ἐδέσματα, καὶ παιδιᾶς προσεοικότα;

Καίτοι καὶ ἀγῶνας ἔνιοι διέθεσαν, καὶ λόγους ἐπιταφίους εἶπον ἐπὶ τοῖς μνημάτων, ὥσπερ συναγορεύοντες, ἢ μαρτυροῦντες τοῖς κάτω δικασταῖς τῷ νεκρῷ.

Ἐπὶ πᾶσι τούτοις τὸ δεῖπνον, καὶ παρεισιν οἱ προσήκοντες, καὶ τοὺς γονέας ὁ δαμυθὼν τὸν τελευτηκότα, καὶ ἀναγκάζουσι γεύσασθαι ὡς οὐκ ἀηδῶς, μὰ Δί', ἐθέλοντες, ἀλλ' ἤδη τρισὶν ἡμέραις ἀπηυδηκότας. καὶ μέχρι μού τινος, ὦ οὗτος, ὀδυρόμεθα; ἔασον

[e] Χώματα] Χρώματα *Fl.* male. [f] Πρὸς] Καὶ πρὸς *Fl.* male.

tamen idem quod noſtrum vitrum fuiſſe, recte ad loc. priorem *Diodori*, No. 45. monet Cl. *Weſſel.* conjiciens ſal quoddam foſſile pelluciditate vitrum referente ad id adhibitum. At ſi artificialis, quod Cl. *Geſn.* exiſtimat, compoſitionis incruſtatio fuerit, vulgatum Luciani ἀλεκτρίει aeque ſatisfaciet ac ἀλεκτεῖ. Merum ſal quidem ſufficere mihi non videtur, quod ab humiditate aëris vel locorum ſubterraneorum facile liqueſcit, & fruſtra ſic cadavera forent ante exſiccata: quare minerale quoddam firmius, ut lapis ſpecularis, vel ſimile illi, unde vitreas laminas lucernarum conficiunt, requiri videtur. Etſi vitrum quale noſtrum; illo tempore dudum notum fuit, ut ſupra vidimus. Hoc autem ita circumfundi poſſe, non eſt veriſimile. *J. F. R.*

Ibid. Ἰνδὸς] Inungebant cadavera pollinctores & libitinarii quae in pyra mox cremarent. *Virg.* *G. C.*

55. Ὑάλῳ] Vid. *Gataker.* ad *M. Aur.* IV. 48. *Ælianus* V. H. XIII. 3. narrat in ſepulchro Beli repertam πύελον ὑελίνην ἔνθα ἦν κείμενος ὁ νεκρὸς ἐν ἐλαίῳ. Sic in vitrea theca aſſervatum Alexandri Magni cadaver conſpexit Auguſtus. Vid. Notam ad Νεκρ. Δ. XIII. *Condiunt Aegyptii mortuos, & eos domi ſervant: Perſae etiam cera circumlitos condunt, ut quam maxime permaneant diuturna corpora. Cic.* Tuſc. I. 45. & *Herod.* I. 140. *Fl.* ὑέλῳ. *M. du S.*

Ὑάλῳ ἀλεκτρίει] *Suillum adipem* interpretationis antiquae faceſſere hinc jubeam equidem. Neque tamen *vitrum* proprium hic intelligi poſſe, manifeſtum eſt ex verbi ἀλεκτρίει notione. *Heſychius* non tantum ὑαλὴν & ὑαλόειν λαμπρὸν interpretatur ac ἀλφανὶς, ſed ipſum etiam ὑαλόν. Et quid ſimilius vitro, quam illa accepta a Seribus h. e. Indis pigmenta, quas *Laccas* vocamus? & variae gummatum ſolutiones ac praeparationes ad condituram corporum idoneae? Fuerit itaque illa Indorum conditura ſimilis *Theodori Kerckringii* invento, qui integra cadavera ſuccino circumfuſo condivit, ſi vera ſunt, quae narrat *Morhof.* Polyh. 2, 2, 2, 37, 3. *J. M. G.*

56. Ταριχεύει &c.] *Sext. Empir.* III. Pyrrhon. Hypotyp. 24. p. 184. (monente Cl. *P. Weſſeling.* ad *Diod. Sic.* I. c. 92. f. Αἰγύπτιοι δὲ τὰ ἔντερα ἐξελόντες, ταριχεύσι αὐτοὺς (νεκροὺς) καὶ σὺν ἑαυτοῖς ἔχειρ γῆς ἔχουσι. Adde not. Cl. *Hemſterh.* ad Noſtri *Necyom.* c. 15. No. 42. *J. F. R.*

57. Λέγω δὲ ἰδὼν] Aegyptiorum mortui tempore Luciani adhuc condiebantur. *F. G.*

Λέγω δὲ ἰδὼν] Scripta igitur haec poſt reditum ex Aegypto, (vid. Ἀ. μιαθ.) cum antea illic fuiſſe non conſtet. *M. du S.*

59. Δεομένῳ χρημάτων] *Herod.* II. & *Diod.* I. §. 1. *M. du S.*

Ibid. Ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ — ἐνέχυρον — γενόμενος] Confirmat idem *Diod. Sic.* I. c. 93. ſcribens: νόμιμον δ' ἔστι παρ' αὐτοῖς (τοῖς Αἰγυπτίοις) καὶ τὸ διδόναι τὰ σώματα τῶν τετελευτηκότων γονέων εἰς ὑποθήκην δανείου τοῖς δὲ μὴ λυσαμένοις ὄνειδός τε μέγιστον ἀκολουθεῖ, καὶ μὴ τὴν τελευτὴν ταφῆς. Ubi Cl. *P. Weſſeling.* plura in hanc rem ex *Stob.* Serm. 38. *Herodot.* 2, 136. aliisque, non omiſſo hoc Luciani teſtimonio, adfert. *J. F. R.*

66. Ἀγῶνας] Vid. Δημ. c. 33. & alibi paſſim. *M. du S.*

83. Καὶ

ἔασον ἀναπαύσασθαι τὸς τῦ μακαρίτυ δαίμονας· εἰ δὲ κ τὸ παράπαν [a] κλαίειν διέγνωκας, αὐτῦ τε τύτυ ἕνεκα χρὴ μὴ ἀπόσιτον εἶναι, ἵνα κ ἀφορκέσῃς πρὸς τὸ πένθος τὸ μέγεθος. τότε δὴ τότε πρὸς ἁπάντων ῥαψῳδῦσι δύο τῦ Ὁμήρυ στίχοι·

Καὶ γὰρ τ' ἠύκομος Νιόβη ἐμνήσαλο σίτυ.

Γαστέρι δ' οὔπως ἐστὶ νέκυν πενθῆσαι Ἀχαιύς.

amice. Patere requiescere felicis pueri manes. Si vero omnino plorare decrevisti, illius ipsius rei causſa oportet cibo non abſtinere, ut magnitudini luctus ſufficias. Tunc ſane, tunc in omnium ore ſunt duo Homeri verſus:

Pulchricoma haud Niobe tamen eſt oblita ciborum

Et: *Non jam ventre licet functos lugere Pelasgis.*

Οἱ δὲ ἅπτονται μέν, αἰσχυνόμενοι δὲ τὰ πρῶτα, κ δεδιότες, εἰ φανεῖν μὴ τὴν τελευτὴν τῶν φιλτάτων τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμελύσλες. ταῦτα, κ πολὺ τύτων γελοιότερα εὕροι τις ἂν ὀπτηρῶν ἐν τοῖς πένθεσι γιγνόμενα, διὰ τὸ τὸς πολλὸς τὸ μέγιστον τῶν κακῶν τὸν θάνατον οἴεσθαι.

Illi vero attingunt, cum pudore quidem ab initio, & veriti, ſi videantur poſt cariſſimorum mortem humanis tamen paſſionibus obnoxii. Haec, & multo his magis ridicula, inveniat aliquis ſi obſervet, quae in luctu fiunt propterea, quod vulgus maximum malorum putat mortem.

a Κλαίειν] Κλάειν *Fl.* ſine puncto ſubſcripto.

83. Καὶ γὰρ] *Homer.* Il. Ω. 602. *M. du S.* 85. Γαστέρι δ' οὔπως] *Iliad.* T. 225. *M. du S.*

FINIS TOMI SECUNDI.

APPENDIX AD TOM. II.

DECLAMATIO

D. ERASMI ROTERODAMI,

LUCIANI TYRANNICIDÆ RESPONDENS.

ARGUMENTUM.

Ejusdem generis haec cum Tyrannicida, ejusdemque ſtatus eſt, ſed adverſaria. Ut enim illic contenditur praemium eſſe dandum tanquam tyrannicidæ, ei qui filium tyranni interfecerat: ita hic negatur eum ſatisfeciſſe legi, aut tyrannicidam eſſe, qui non ipſum tyrannum, ſed filium tyranni occidiſſet. Exordio benevolentiam captat, à perſona Judicum; deinde calumniæ adverſarii, qua in ſuſpicionem adductus fuerat, quaſi ipſe quoque tyrannidi faveret, quia illi praemium dandum negabat, reſpondet per abſolutionem primum, deinde & per inficiationem ex locis conjecturalibus, elevata interim illius perſona, atque ipſo viciſſim in ſuſpicionem, ex modo actionis vocato. Poſt exordium propoſitio ſequitur cum attentione, & admonitione Judicis, quorſum in hac cauſſa maxime ſpectare debeat, atque inde ad confutationem venitur. In qua primum refelluntur ordine capita illa, qua alter in argumento ab imo ad ſummum tractarat, puta Voluntas, Conatus, Effectus. Ac voluntati quidem opponit voluntatem legis, ut qua non quid quisque voluerit, ſed quid effecerit, ſpectet, neque cogitationes, ſed facta praemiis compenſet. Conatum vero elevat variis ac multis ſimilibus & exemplis, oſtendens in nullo pacto, aut contractu, aut certamine, aut aliis denique id genus rebus ſatis eſſe, conari aliquid & coepiſſe, ſed praeſtari oportere. Effectum conditiones ſequi, non conatum. Et quod alter etiam conatum in legibus ſpectari dixerat, id diſtinguit, oſtendens diverſam eſſe rationem praemiorum & poenarum. In maleficiis interdum & voluntatem puniri, in beneficiis autem nunquam praemium dari, niſi ei, qui quod lex proponit, re ipſa effecerit. Poſtremo & patriæ gratis inſervire ac officium praeſtare cives debere & illum ſatis mercedis pro conatu ſuo retuliſſe, laudem & gloriam. Effectum autem refellit, quia non ſimpliciter id effecerit, quod lex jubet, ſed fortuna ſeu numine ita ferente, caedem filii, mortem patris conſecutam eſſe. Non enim quia ipſius gladio tyrannus poſtea ſeipſum confecerit, ob id ipſius hoc factum eſſe. Deinde etiam incertum fuiſſe exitum, & quidnam pater, occiſo filio facturus fuerit; & hic conſilium quoque petituris ſubvertit, primo ut incertum & periculoſum, neque certis rationibus firmatum, deinde etiam ut fictum, & poſt eventum rei, demum ſimulatum. Denique non idem eſſe occidere, id quod lex jubet, & mortis cauſſam qualemcunque praebere: idque iterum multis ſimilibus probat. Atque hoc loco diſputationem ſupra coeptam renovat, de eo quatenus voluntas in legibus ſpectatur, & in quibus per ſe ſufficiat, nempe in maleficiis & non in beneficiis, & ob id neque hic praemium illi deberi, ut qui coeperit, non abſolverit beneficium. Confutatis igitur hoc pacto voluntate, conatu & effectu, quarto loco id aggreditur, quod petitor in narratione potiſſimum amplificat, puta filium fuiſſe caput & cauſſam tyrannidis, eoque ſublato, etiam tyrannidem ſublatam fuiſſe. Ac primo quidem filium oſtendit non fuiſſe tyrannum, neque tyrannidis caput, confutatis ſignis, & caeteris rationibus: qua alter ad eam rem probandam adduxerat. Deinde, ut maxime fuerit, legem jubere ipſum tyrannum non ut quisque tyranno ſimilis, aut nocentior etiam eſt, occidere. Et hic multis verbis de authoritate legum diſputat, & quod non temere verba legum huc aut illuc deflectenda ſint, alioqui multa pericula & incommoda ex eo ſecutura eſſe. Poſtremo etiam ipſe locum ab imo ad ſummum tractat, & ut alter voluiſſe, egiſſe, effeciſſe ſe dixerat, ita hic contra neque animum ad rem gerendam habuiſſe illum, neque recta via aggreſſum eſſe, neque denique id quod lex jubet, perfeciſſe oſtendit. Et ſub haec orationem concludit, brevi capitum repetitione, & conformatione ſeu proſopopoeia, legum, reipubl. & deorum quoque expoſtulantium cum petitore, ut inique & praeter meritum, praemium petente.

SI mihi cauſſa haec, Judices, apud concionem popularem, quæ ſtudiis potius, quam exacto rerum judicio duci conſuevit, eſſet agenda, ac non magis apud Judices ex honeſtiſſimis ordinibus delectos, nimirum graviſſimos ſapientiſſimosque, nonnihil profecto vererer, ne omnium animis nova hac & inſperata laetitia geſtientibus, atque (ut ita dixerim) exultantibus, nec ſatis attentos, nec dociles eſſem auditores habiturus. Porro faventes, benevolosque multo minus: quippe qui frontem modo, qualique perſonam hujus negotii intuentibus, non faciem ipſam propius contemplantibus videri fortaſſe poſſim, in communi totius civitatis gaudio, tum autem in cauſſa tam populari, velut importunius obſtrepere atque obturbare. Enimvero quum omnis affectus inutilis eſt ad recte judicandum, tum ingens, intemperans, atque exundans laetitia, non ſolum judicium omne funditus tollere ſolet, verum etiam noſtri ſenſus

ſus non raro nobis eripere: praeſertim (ſi quemadmodum haec noſtra) poſt graves diuturnasque calamitates, ac veluti tempeſtatem ſaeviſſimam repente praeterque ſpem (quaſi portus quidam) fuerit objecta. Quid autem tam acerbum liberæ multitudini, quam ſervitus? Quid tam dulce, quid tam exoptatum, quam libertas? Itaque non rebus modo ipſis, ſed vel inanibus harum rerum vocabulis, plebis animus queat ad quidlibet impelli: maxime primis his aliquot diebus, dum gaudiorum adhuc velut aeſtus quidam impotens, omnia ſurſum ac deorſum miſcet, dum laetitiæ temulentia, dum gratulandi dulcis quaedam ebrietas pectus occupans, animum ad cogitandum inſtituere non ſinit. Verum veſtra Judices ſingularis ſapientia perſpicacitasque non hoc tantum ſcrupulo me levat, verum & hanc mihi fiduciam ſuppeditat, uti ſperem futurum, ut hoc contradicendi munus, quod equidem nec invidentia, nec favore in Tyrannidem (ſicut iſte calumniabatur) ſed ſolita mea, & (ut opinor) nota Reipub. charitate ſuſcepi, vobis non modo non invidioſum, ſed favorabile, plauſibileque videatur. Etenim poſtquam viderem manifeſta quadam Deorum benevolentia, poſt diuturnam ac miſerrimam illam ſervitutem, toties Reip. votis expetitam libertatem aliquando contigiſſe, nihil prius curandum nobis eſſe judicavi, quam ut gratos nos exhiberemus in eos, a quibus nobis tam egregia felicitas eſſet profecta, quo videlicet munus ſuum huic urbi proprium, perpetuumque facere vellent, & conſtabilire iterique quod largiri non eſſent gravati, meminiſſemusque iisdem in manu eſſe, ut eriperent ingratis, quod optantibus dediſſent. Sunt autem vel primæ gratitudinis partes, intelligere videlicet, cui beneficium acceptum ferre debeas. Et hac una ratione mortales divinæ beneficentiæ gratiam referre poſſumus: ſi beneficium acceptum agnoſcamus: ſi celebremus, ſi ad illos authores referamus. Neque mihi committendum putavi, ut dum nimium candidi in civem eſſe volumus, in Deos ingrati impiique reperiamur. Neque enim iſthoc nomine nunc perinde laboratur, ne hoc praemii pereat aerario, & hujus lucris accreſcat (quanquam id quoque longa jam tyrannide exhauſtius eſt, quam ut inde temere dari praemia conveniat immerentibus.) Illud agitur, ne Dii immortales, qui hujus male conſulta nobis verterunt bene, hoc tantum munus a nobis tanquam ingratis repoſcant, ſi quod ipſis ſolis debetur honoris, laudis, gratiæ, id illis fraudatis, in hominem contulerimus. At quem hominem obſecro? Nempe qui quum privatus contra leges juvenem occiderit, atque hac temeritate ſua reſtitutæ libertatis periculoſam occaſionem modo praebuerit, idque adeo imprudens (uti mox docebimus) non veretur pulcherrimum tyrannicidæ titulum Diis eripere, ſibi arrogare: Reipub. diem dicere, ac leges ipſas in jus vocare: civitatem ingratitudinis ream agere, niſi ſibi totam hanc felicitatem ferat acceptam. Nullum quidem, judices, facinus ſpecioſius tyrannicidio, nullum Diis dignius: verum hoc impudentior, qui ſibi laudem tam eximiam uſurpat immeritus. Nullum praemium honeſtius illuſtriusve, quam quod tyrannicidæ debetur: Sed hoc impenſius accuratiusque ſpectandum, ne temere decernatur indigno. Permulta ſi quidem, permulta ad id requiruntur, ut hoc tam egregio titulo, ut hoc tam divino praemio dignus quis eſſe videatur: quorum nihil in hunc competere, paulo poſt evincemus. Proinde eum non tolerandæ improbitatis mihi videatur, qui legibus tum homicidii, tum temeritatis poenas debeat, eum a legibus praemium omnium maximum petere: petere dixi, imo flagitare: & ita flagitare, ut etiamſi unum ex hujus arbitrio dependerint, tamen multa inſuper iſti creditori ſint debituræ. Quæ cuncta quum poſtulare jure potuiſſet: maluit tamen homo verecundus, unico perſoluto, reliqua ſibi deberi, ut haberet nimirum, quod obnoxiæ Reip., quoties libido ſit, poſſit improperare. Tum illud utrum riſu potius, an odio dignum exiſtimem, quod in tribunalibus, quod apud ornatiſſimum ſeveriſſimorum judicum conſeſſum, Thraſonem quendam nobis e comoedia retulit? Sensiſtis, judices, ut è corona plerique riſum tenere nequierint, dum perſonatus iſte Hercules tragoediam illam ſuam nobis recitabat: de ſeſe terque quaterque tyrannicida, de ſapiente illo gladio commilitone ſuo, qui per ſe prudens ſenem interemit: digno videlicet, qui inter ſydera collocetur, domino in deorum numerum relato; Dii boni, quibus phaleris, quibus fucis, quibus ampullis facinus illud nobis ſuum ornavit, jactavit, exaggeravit? quam militari jactantia, quam Stentorea voce, quam faſtuoſo vultu, quam arrogantibus ſuperciliis, quam ſtupidis oculis, ſuum ipſe vobis encomium detonabat? Quaeſo, Judices, ut etiam nunc hominis vultum diligenter attendatis: nonne vobis minitari videtur? nonne dicere? ni mihi praemium decreveritis, haud feretis impune, incolumi divino illo meo, ac fortiſſimo gladio, qui vel ſine me, meas vices, ubi lubebit, acturus eſt. Quis tandem iſtam feret jactantiam, vel in eo, qui vere tyrannum occidiſſet? Haec quoque me cauſſa, Judices (neque enim inficiandum eſt) commovit, ut hujus obſiſterem petitioni, vel magis, ut immoderatam arrogantiam, ut odioſam hujus imputationem retunderem. Videbam jam inde ab initio, quum certatim univerſa civitas Diis libertatis authoribus grataretur, ut hic ſeſe ira tumens in medium ingeſſerit, quam indigne tulerit victimas Diis ſervatoribus immolatas. Sibi hunc honorem eripi, ſeſe unicum eſſe reſtitutæ libertatis authorem proclamabat, leges, aras, focos, omnia publica privataque, ſuæ dextræ, ſuo magnifico gladio deberi. Agite, quid futurum denique, judices, auguramini, ſi id ad hujus intolerabilem jactantiam, veſtra authoritas, veſtra comprobatio, ſi praemium quaſi pignus acceſſerit? Quid, niſi ut tyranno ſubmoto, alter quidam huic civitati paretur, qui ventoſæ linguæ, gloriaeque quaſi tyrannidem quandam exerceat? Qui quotidie nobis odioſam iſtam ſuam tragoediam ingerat, quotidie dextram iſtam Herculanam & gladium prodigioſum minitetur? Utrum eſt hoc, Judices, tyrannide liberari, an mutare Tyrannum? Videtis ipſi, quam minaci fronte me jam obtueatur. Quid mihi ſuccenſes? Quid minitaris oculis? Quid terres ſupercilio? An mihi non licebit libertate in contradicendo (tuo ſcilicet munere) uti, quum tu ſic abutare? qui liberum ti-

tibi putaris (id quod etiam in proſcenio leges fieri vetant) crimen tam atrox, tam capitale in civem impingere, tantum quia libuit, idque apud Judices iratos, in tam frequenti civium corona, quod nequeas vel leviſſimo confirmare argumento. Siquidem quam reliqua glorioſe, tam illud impudenter dicebas, mihi nullam fuiſſe cauſſam, quare tibi contradicendi partes ſuſciperem, niſi quo tyranni necem, quæ me diſcruciaret ſcilicet, ulciſcerer. Quo quidem tuo exemplo ſi viciſſim in te liberet uti, mox intelligeres, quam atrocia, quanto probabilius in te poſſint retorqueri. Nam tuum iſtud tam invidioſum (quemadmodum tu quidem exiſtimabas) convicium, me longe minus etiam territabat, quam (quod vulgo dicunt) ex pelvi redditum fulgur. Etenim praeterquam quod neque affinitas, neque cognatio, neque neceſſitudo, neque emolumentum, neque prorſus alia res ulla mihi cum tyranno interceſſit, cur mea referret illum vivere? Sine quibus rebus nullam in quenquam criminis haerere ſuſpicionem, tu quoque ſcires, niſi nunquam tribunalia vidiſſes, ac niſi hodie devium te lucelli ſpes feciſſet jureconſultum: equidem arbitror, meam fidem, integritatem, pietatem, totamque meam vitam ſic huic Reipub. ſpectatam eſſe, ut iſto crimine tibi potius improbitatis odium, quam mihi ſuſpicionem ullam conciliaris. Vides quam multis adductus ſim cauſſis, ut tibi obſiſterem? Denique (ſi ſcire vis) bona civium pars id a me enixiſſime flagitavit, ut ſui patrocinium adverſum te capeſſerem, negantes ſibi videri tyrannide liberos eſſe, niſi te a tyrannicidæ praemio dejicerem. Non quod pudeat homini debere hanc felicitatem: tametſi id quoque durum, ei debere qui ſic imputet. Sed debere arroganti, ſane quam moleſtum eſt: at debere, cui non debeas, iſtuc vero non graviſſimum modo, verum etiam ſtultiſſimum. Equidem ne lenoni quidem vel verbo refrager, ſi modo is promereatur: ſed obnoxium eſſe tam importuno imputatori, tum qui nihil juverit, id vero bis miſerum eſt, bis ſtultum eſt. Nullus enim inſolentius exprobrat beneficium, quam qui quod non dedit, id vult dediſſe videri. Sed finge mihi nullam eſſe cauſſam cur tibi me opponerem, niſi quia ſic animo lubitum ſit meo, profecto nihil habes quod mihi jure ſuccenſeas. Etenim quum apud Judices tam ſanctos agatur: ſi vere praemium meruiſti, non tibi honorem eripio, verum etiam vehementer illuſtro, quando non paulo magnificentius eſt tyrannicidæ praemium eviciſſe, quam tuliſſe. Sin minus, aequus veniam dabis, ſi boni civis fungor officio, ſi nullo meo emolumento Remp. debiti praemii ream defendo, ſi ſtultitiæ crimen, ſi imprudentiæ infamiam a civitate depello, ſi non ſino, ut noſtro omnium periculo haec urbs in Deos exiſtat ingrata. Poſtremo ſi deorum immortalium cauſam ago, quibus honorem debitum tu conaris intervertere, ut vel hinc ſat liqueat, quanta religione reliquam cauſſam egeris, qui ſtatim ingrediens tam impudenter ſis calumniatus: Contradicit igitur, contra Remp. favet tyranno. Quanquam ego illud quoque liberæ civitatis eſſe judico, hoc loco vel tyrannorum cauſas citra fraudem agere licere. Neque tamen a vobis poſtulo, Judices, ut vel mihi proſit in cauſſa hoc meum erga Remp. ſtudium, vel huic obſit tam inſolens arrogantia: imo non deprecor invidentiæ ſuſpicionem, non refugio vel atrociſſimam illam, quam iſte mihi conabatur impingere, invidiam, ut tyranno faviſſe videar, niſi certioribus, quam ut a quoquam refelli poſſint, argumentis evinco, niſi demum & adverſario perſuadeo, modo ne tergiverſetur, ut quam maxime civiliter quis agat, nullum ei deberi praemium. Sin exactius ſeveriusque, poenam etiam ab ipſo deberi. Quæ quidem dum quam poteſt breviſſime facio, quaeſo, Judices, ut me attentis animis atque auribus audiatis. Meminiſtis, Judices, ut iſte inter dicendum ſubinde nobis conatus ſit ob oculos ponere, id unum ſpectare juſſerit, quantis malis tyrannide ſimus levati. Hoc paſſim inculcabat, hac re bonam orationis partem occupabat, nihil nos aliud perpendere voluit, niſi quod gravem ſervitutem toleraſſemus, nunc optata libertate frueremur. Nimirum id tantum vos ſpectare voluit, quod ad hoc judicium nihil attinebat. Neque enim hoc in quaeſtionem venit, quam miſera ſit tyrannis, quam optanda libertas. Sed de illo cognoſcitis, Judices, quum libertas huic urbi ſit reſtituta, quanta hinc laudis portio hujus virtuti debeatur, & an id quod eventu cum hujus facto conjunctum eſt, idem cum ejus merito conjunctum videri oporteat. Relegam autem eadem veſtigia, quibus ipſe in cauſſam ingreſſus eſt, quod equidem refellendi genus ſimpliciſſimum eſſe puto, ſequarque partes illas, quibus iſte rem ſecuit, id nimirum agens, ut quemadmodum ingenioſi convivatores iisdem carnibus alio atque alio modo coquendis condiendisque efficiunt, ut multa opſoniorum genera videantur, itidem iſte nobis ex unico homicidio multa faciat tyrannicidia. Repetam igitur ordine gradus illos, quibus iſte facinus ſuum ſibi viſus eſt mirifice attollere, & in quibus identidem reſtitabat. Quod ſi me deturbante, vel in uno quolibet conſiſtere poterit: tum ipſe ſeſe victorem pronuntiet licebit. Quot tyrannicidia, inquit, quot praemia? Primum quod volui, deinde quod conatus ſum. Tum autem quod filium occidi plus quam tyrannum. Poſtremo, quod pater ob mortem hujus ſibi necem conſcivit. Principio quod voluit, Judices, quis non levius eſſe videat, quam ut ſit refellendum? niſi quod iſte tanta voce intonabat, toties inculcabat, quod tyrannum voluiſſet occidere, atque id (ut nihil jam accideret) tamen praemio dignum aſſeverabat. Quid autem tam ridiculum, quam nudæ voluntatis praemium a lege flagitare? quæ adeo nihil ad ſe pertinere putat, quid velint aut in animo ſtatuant homines, ut neque poenam irrogent, ſi quid velis modo perperam, neque praemium oſtendant, ſi quid officioſe velis: verum id unumquemque voluiſſe interpretantur, quod nulla vi coactus effecerit. Ergone, inquies, non magna facti pars eſt voluiſſe, quod quidem arduis in rebus vel ſolum ſufficere ſolet? Recte ſane. Sed apud Deos modo: quippe quibus ſolis perſpicuum eſt, quid nolis aut velis, ab his praemium expectandum, ſi quid praeclarum animo conceperis. Lex hominum vices agit: & quid in obſcuris illis ſinuoſi cordis ſpecubus mortales agitent, adeo ſua referre nihil putat: ut non

dicam abdita aut ſuſpicioſa, ſed ne ea quidem admittat, quæ populari ſunt opinione famaque jactata. Poſtremo, ut non niſi comperta recipiat, non audiat niſi quæ ſunt certiſſimis argumentis deprehenſa, probata, evicta. Cedo, quod eſt facinus tam nefarium, cujus ſimplex voluntas in crimen unquam eſt vocata? Iſta judicia Æaci, Rhadamanthique tribunalibus ſervantur. Hic mihi non quid volueris, ſed quid feceris, adferto. Quod ſi nulla lex ulli flagitio ſupplicium minatur, quod in animo ſtatueris, quæ tandem eſt impudentia, pro merito quod præſtare volueris duntaxat, perinde quaſi præſtiteris, a lege quaſi præmium poſtulare? Quæ quidem quam ad id unum ſit comparata, ut maleficia vel deterreat, vel coërceat, multoque magis ad ejus partes pertineat, nocentibus irrogare poenam, quam bene merentibus largiri præmia (id quod mox copioſius demonſtrabimus) poſteaquam in criminibus non accipit inumulationem meræ voluntatis, quaeſo te, in petendis præmiis oſtentationem voluntatis admittet? Quis autem eſt civium vel quantum libet ignavus, qui non velit tyrannum occidere, ſi tuto liceat? Quis non vel leno, ſaltem emolumenti cauſa velit? Denique quis non facile ſimulare poſſit voluiſſe ſe: videlicet quo præmium gratis auferat? Vis itaque dicam, quantum hoc totum habeat momenti, voluiſſe occidere? Nempe perinde eſt, quaſi te tomniaris occidiſſe. Par pari penſari convenit. Qui præſtitit beneficium, ei lex beneficium rependit: atqui bene voluit tantum, ei quid debetur, niſi ut viciſſim bene velit reſp.? I nunc, & hoc in gradu nos jube conſiſtere. Rem tam eximiam, inquis, animo verſavi, ſtatui, decrevi: an præmium negabitis? Non fraudaberis præmio, ſi iſthoc nomine poſtules: verum illud interim præmii feres, velut homo nimium perfrictæ frontis, irriſus, exploſus, exſibilatus diſcedes, quem non puduerit id a lege poſtulare, quod ne leno quidem auſit a quoquam petere, ut rem pro voluntate auferat; nemo tam vecors qui concedat, ut voluntatem neſcio quam, hoc eſt, minus quam verba pretio redimat. At non volui tantum, inquis: verum & periclitatus ſum, aſcendi, ſubmovi ſatellites. Primum iſthuc tu quidem conſulte facis, quod de gradu illo deſiliiſti, in quo nimis profecto incommode ſtabas, quanquam ne in hoc quidem multo commodius conſtiteris. Nam etiam ſi paulo minus abſurdum videatur, haud ita multo minus impudens tamen eſt, quum lex palam præmium decernat ei, qui factum præſtiterit, te, quod conatus modo ſis, præmium poſcere. Ergo ne hoc quidem juris erit apud te legibus, quod per illas eſt civi privato cum cive privato? Age, quid ſi quis civium tecum iniiſſet contractum, ita ut ille pecuniam ſtipulatus, tu conditionem pactus eſſes, mirum ni ſuo uterque periculo, atque is nondum præſtita conditione, nummos his verbis abs te petat: Cedo mercedem, conatus ſum, tentavi, adniſus ſum: an non protinus impudenti homini reſpondebis: Cedo conditionem; Nam de tuo conatu quid mea refert? Quandoquidem effectum abs te pactus ſum, non conatum. Puta totidem verbis tibi nunc reſpondere legem: Agnoſco contractum, non muto pacta: debeo præmium, ſed ſi tu conditionem præſtitiſti, ſi tyrannum occidiſti. Verbis aut obligantur, aut abſolvuntur homines. Si conato pollicitus ſum præmium, non gravabor dare: ſin ei qui facinus peregiſſet, quod tandem jus eſt referre quod eſt ſtipulatus, me non ferre quod ſum pacta? In privatis ac minutis contractibus nemo tam improbus invenitur, ut lucrum conditione promiſſum poſtulet, non præſtita conditione, nemo tam ſtultus ut det, ſi quis poſtulet: & tu a Rep. maximum omnium præmium poſtulas, quod conatus modo ſis? Nihil mihi niſi nugas adfers, donec illud unum audiam, quod te præſtare oportebat. Volui, inquis, aſcendi, perrupi cuſtodias, ſubmovi ſatellites, quantulum jam eſt illud quod ſupereſt? Quid adhuc deſideras? Nempe nihil in te deſidero præter illud, cui ſoli debebatur præmium. An non intellexiſti in iſtiusmodi contractibus duplex eſſe periculum: quorum alterum ad hunc tantum, alterum ad illum proprie pertineat: videlicet perſolvendæ mercedis, & præſtandæ conditionis? Ego meo periculo præmii dependendi onus recipio, neque tua referre putes, neque refert, quam angusta mihi res, unde corradendum quod debeam precium. Tu itidem conditionem tuo ſuſcipis periculo, neque mea quicquam intereſt, quo ſudore, quo periculo ſit ea tibi præſtanda. Totam iſtam curam, totum hoc negotium tibi relinquo. Quod ſi ego jam præſtita abs te conditione commemorem tibi, in agris meis male proveniſſe ſegetes, merces naufragio periiſſe, nihil avelli a malis debitoribus, non ſine gravi diſpendio conflari poſſe pecuniam, quam tibi debeam, dic, obſecro, nonne nugas agere me dices, negans horum quicquam ad te pertinere? Hoc uno modo poſſe ſatis fieri tibi, ſi pecunia numeretur. Neque quisquam eſt judex tam iniquus, quin te tuo uti jure fateatur. Et mihi pulchre ſatisfactum exiſtimas, ſi tu mihi tragoediam adferas, quantum adieris periculi, quantum ſudorum, quantum vigiliarum exhauſeris, dum ſtudes præſtare conditionem? Res eſt (mihi crede) calumnioſior, ſcrupuloſiorque, quam ut legibus tam occupatis conveniat, alienam expendere voluntatem, alienos penſiculari conatus: quorum ſuos quisque nimio ſolet æſtimare, non ſuos difficile eſt ad amuſſim perpendere. At facti facilis eſt æſtimatio. Proinde ea in legis cognitionem cadit: hinc reliqua omnia conſuevit metiri. Tametſi non piget interdum aequi bonique rationem habere. Verum in his litibus, quæ de vetere illa formula pendent, inter bonos bene agier oportet: at in contractibus, quæ neque vi, neque dolo coierunt, quid eſt quod a præſcripto recedatur, niſi quis velit omnino a pactis diſcedere? Quid vis? Circumſpice, & ſi potes usquam invenire exemplum, non nego præmium. Saepenumero pugilum in Olympicis, ſaepe in certamine ſpectator (opinor) ſedisti. Cedo, num quando vidiſti quenquam tam impudentem, qui palmam ſibi hoc nomine vendicaret, quod ſtrenue certaſſet? Non arbitror, atque id in re pene ludicra, certe ad voluptatem comparata. Et tu in tam ſerio omniumque ſplendidiſſimo negotio id tibi poſtulas, quod in ſcenicis illis pudeat vel impudentiſſimum tentare? Age quoties & illud vidiſti evenire, ut qui ſeſe fortiſſime doctiſſimeque geſſiſſet in curſu, is a præmio longiſſi-

giſſime abeſſet, & ignaviſſimo faveret eventus? Habeat ille ſane, quod cauſetur, excidiſſe habenas, conſternatum equum, fractam rotam, jactet ſe vel arte, vel viribus tanto praecellentiorem, quanto Therſitæ praeſtitit Achilles, niſi metam prior attigerit, profecto poſtulandi praemii jus nullum habebit, fortunam ſuam incuſare licebit. Caeterum Agonothetæ non indignabitur: propterea quod hoc animo in certamen deſcenderit, ut ejus uteretur conditione, id eſt, ita demum praemium ferret, ſi virtuti fortuna favente viciſſet. Alioqui ſi conatui, non tantum effectui praemium deberetur, tot palmis eſſet opus, quot in Olympicum certamen veniſſent. Quamquam in hujusmodi ludis, qui ſolemnitatis voluptatisque gratia proponuntur, fit interdum, ut victis quoque praemia ſtatuantur, non honoris, ſed ſolatii gratia: verum ſeriis in rebus, atque adeo periculoſis, quaenam obſecro lex unquam mercedem ſtatuit, niſi ſi quis facinus peregiſſet: & ita peregiſſet, ut omnes numeros implerit? A quo tu quantum abſis, mox audies: nam nunc de conatu tantum agimus. Lex igitur civicam promittit coronam ei, qui civem in bello ſervarit. Quis unquam ad hunc honorem vel aſpiravit, quod ſe telis objecerit, quod non ſine multis vulneribus diſceſſerit? Profecto niſi cive ſervato, nemo civicam petit. Quis unquam his verbis muralem petiit: Acriter contendi, Judices, ut moenia ſuperarem. Omnia feci, ſed depulſus ſum? Quantumlibet eniſus ſit, niſi conſcenſo muro, nemo tam inverecundus eſt, ut muralem coronam ſibi deberi dicat. Obſidionalem nemo flagitat, niſi depulſa obſidione. Poſtremo nullus honos petitur, niſi ab eo qui id effecerit, ad quod honor invitat. Qui navim in tempeſtate deſertam ad littus perduxerit, huic ex lege vendicatio eſt earum rerum, quae navi vehebantur. Quorſum attinet hic tuam jactare peritiam, ſudores, pericula, conatus? Nihil non feceris, quo navem in tutum reduceres, ſed victus tempeſtate deſeruiſti, audebis quicquam ex his quae ſunt in navi, tibi vendicare? Aut ſi auſis, futurum ſperas, ut quisquam te vel pilum ſinat attingere? Non opinor. Si quis unquam ovationem, ſupplicationem, triumphum obtinuit, quod ad victoriam omnibus nervis eſſet eniſus, quod gnaviter ſe geſſerit in bello, niſi ſuperior diſceſſerit, niſi praeſcriptum a lege numerum hoſtium fuderit, aude & tu tibi praemium promittere, quod tyrannicidium ſis aggreſſus. Quod ſi nemini hominum memoria contigit, deſine tibi nova ſpe blandiri, deſine inaudito exemplo poſtulare, quod ſperare ſit improbiſſimum, dare poſtulanti ſtultiſſimum. Noli nobis commemorare, quanto capitis periculo murum arcis conſcenderis, qua virtute ſatellitium tyrannicum perruperis, alios depuleris, alios occideris: quorum maximam partem tibi liberum eſt fingere. Ad obtinendum tyrannicidæ praemium, duobus duntaxat verbis eſt opus, tyrannum occidi. Quantumvis conatum exaggeres, alleves, attollas, non niſi tyrannicidæ debetur praemium. Alioqui quid dices, ſi eodem illo die, quo tu arcem conſcendiſti, permulti pariter aggreſſi, ſua quisque virtute freti: quorum nemo tamen tyrannum interemiſſet: utrum omnes tyrannicidæ praemio potientur ex aequo, nempe quia conati? Age quid ſi multis ſtrenue rem aggreſſis, uni cuipiam, qui ſit omnium ignaviſſimus (ut non ſemper virtuti reſpondet fortuna) eum contingat interficere, an non praeteritis reliquis hic unus honorem auferet? Quamobrem tandem? Non quia plus adierit periculi, ſed quoniam id confecit, cui lex honorem decrevit. Hic tu fortaſſe rurſus incipies deplorare, fruſtra ſumptam operam, negabis aequum eſſe virtutis egregios conatus merito fraudari praemio, niſi fortunae ſuffragio adjuventur. Sed quae tandem poteſt eſſe iniqua conditio, quam nemo compellitur accipere, niſi cui cordi ſit? Quantumlibet iniqua conditio proponitur, eam nimirum facit aequiſſimam, quisquis ſuapte ſponte recipit. In aleae ludo (ſi fas eſt hoc exemplum conferre) quid iniquius, quam vel ſummum artificem ab imperitiſſimo ſuperari, ſi modo jactus commode cadat? Atque id adeo nemo tanquam iniquum cauſatur: propterea quod, cui luſus hujus lex non probatur, ei liberum erat non ſuſcipere. Itaque lex quid praeſtari velit, id palam atque in medio proponit: Quid abs te praeſtari poſſit, id tibi relinquit expendendum. Illa nihil mavult, quam ut res quam optime cadat: quod ſi, poſteaquam nihil jam intentatum reliqueris, quo minus effeceris, per fortunam ſtetit, intelligis (opinor) nihil habere te, quod legi ſuccenſeas. Fortunam, ſi ita lubet, in jus voca, cum lege nihil tibi rei: quae ut nihil promittit, ita nihil debet, niſi praeſtanti. Neque vero exiſtimemus, Judices, iſtud a majoribus qui hanc legem tulerunt, ſine ſumma ratione fuiſſe factum, ut conato praemium non eſſe ſtatuendum putarint: videlicet illud caverunt, non tantum ne ancipites iſtas & inexplicabiles hujusmodi de conatu lites invitarent, verumetiam quod intelligerent, tyrannicidii conatum non poſſe, niſi ſummo civitatis periculo ſuſcipi. Unde futurum proſpiciebant, ut ſi conatui praemium ſtatuiſſent, temeritate conantium reſp. ſubverteretur potius quam reſtitueretur. Etenim tyrannis quid aliud eſt quam grave capitaleque civitatis ulcus? huic ſi quis medeatur, ei merces digna propoſita eſt, quam ita demum ferat, ſi remedium praeſentaneum attulerit. Verum huic malo neminem oportet admoliri manum, niſi certum artificem, qui ſua diligentia peritiaque fretus, non ſinat hoc licere fortunae, ut dum ipſe ſalutem dare conatur, illa vitam penitus eripiat. Quid? utrum tu igitur in ejusmodi diſcrimine conatum praemio judicas invitandum eſſe: an potius poena deterrendum, niſi quod conatus eſt quispiam, idem praeſtiterit? Nec illud te ſublevat, quod mihi videbare ratiocinando colligere, quum lex in maleficiis poenam irroget ſimplici ſceleris molitioni, par eſſe, ut multo magis in benefactis conatus habeat rationem: nam oportere legem multo propenſiorem videri ad compenſandam virtutem quam ad retaliandam culpam. Atque vide, quam hic tota erras via. Principio non animadvertis, hoc tyrannicidii facinus toto genere a reliquis diſcedere, propterea quod aliorum molitio cum privato molientis periculo modo conjuncta eſt: hujus cum publico reipub. diſcrimine copulata, ut temere moliri tyrannicidium nihil aliud ſit, quam temeritate privata rem omnium

prodere. Deinde lex nec in quovis crimine, nec qualemcunque conatum in quaestionem venire sinit, verum in paucis duntaxat, quæ vel propter insignem atrocitatem hoc odii merentur, vel ejusmodi sunt, ut prius exitium adferant, quam conatus dent significationem: quod genus parricidium, veneficium, proditio. Postremo non vides, nihil esse simile, totaque natura rationeque discrepare, poenæ legitimam irrogationem, & honoris largitionem. Nam alterum quidem proprie legum munus, alterum quasi quaedam de jure concessio, legisque candor (ut ita dixerim) quidam est. Hoc ita habere sic demum intelliges, si reputes, quam multa sint quæ lex jubeat, addita poena, ni pareas: quam multa item vetet, nisi obtemperaris, supplicium minitans: contra, vix unum atque alterum esse, ad quæ praemio sollicitet. Quaedam enim ejusmodi sunt, ut durum ac servile videatur ad ea metu mali adigi: quo de genere sunt, uxorem ducere, operam dare liberis. Hic lex nimirum urbanius ac verecundius tecum agit, patris, non magistratus sumit habitum, precio ad id invitat, quod alioqui gratuito te praestare decebat. Rursus alia, tametsi id genus sunt, ut a quovis non improbo cive praestari velle oporteat, tamen & fortiora videntur, quam ut a multis praestari queant: & periculosiora, quam ut multi velint suscipere: nam inhumanum videtur, cuiquam vitæ suæ contemptum imperare: ad haec igitur praemio animat, qualique calcar addit virtuti. Proinde non oportet hanc legum indulgentiam longius trahere, quam ad quæ semet ipsa adstringit. Nec mirandum est, si attentior, si vigilantior, si exactior est in proprio naturalique munere suo, quam in eo in quo pro temporis ratione in alienas partes descendit. Huic adstipulatur illud, quod novis etiam criminibus exemplum, aut novum nova lege solet institui, aut a simili lege mutuo sumi. Neque tamen idem fieri consuevit, si quis quid novi facinoris cum laude patravit, ut praemium a simili constitutione decernatur: nisi lex extet, quæ nominatim honorem statuat ejus facto, quod roget, vix habebit: quod postulet, haudquaquam. Cur enim legi necesse sit passim civium suorum officium mercede redimere? Quandoquidem ne sit impunita improbitas, id publicitus omnium refert: at probus esse nemo gratis potest. Quid autem est quod non vel gratus patriæ debeat civis? Cui si vel animam impenderis, quid mirandum, si quod acceperas, id restituis? Ut supplicio dignus sis, nisi parenti pietatis officium persolvas, non praemium illico tibi debeatur, si persolvas. Itidem, si quid in leges committas, non potes effugere supplicium: at non statim illæ tibi praemium debituræ sint, si quid cum officio feceris. Nam si cives omnes sese in officio continerent, ne opus quidem esset ullis legibus: quippe quæ non ad bonos mores comparatæ, sed malis è moribus natæ sunt, id quod vere vulgo dictitant, ac pharmaci vice fungantur. Finge itaque nullas esse leges, quemadmodum de aureo Saturni seculo fabulantur poetæ, suo quemque sponte fungi officio: an tu hic clamabis perire benefacta, quod nulla lex praemium decernat? Uti lex non minatur nisi improbis, ita non pollicetur optimis civibus. Quorsum enim opus promisso, quum virtus absoluta abunde se ipsa contenta sit? Proinde petere quod illa non sit pollicita, profecto plus quam impudentissimum est: improbe flagitare, quod ea candide civiliterque promiserit, civis est probitatis non satis spectatæ. Tu quid merueris, paulo post excutietur: interim finge sane, praecipuam quandam utilitatem attulisse, cui tamen ex lege praemium non debeatur. Utrum protinus clamitabis infrugiferum fuisse officium, civitatem in jus vocabis, plebem ingratam vociferabere, minitabere judicibus, nisi tibi mercedem ex animi tui sententia decernant? An potius ipsam virtutem abunde magnum sui praemium judicabis? Oblectabis te conscientia recti. Hunc esse maximum fructum officii duces, quod de aliis citra tuum emolumentum benemerendo ad deorum benignitatem videaris accedere? Nimirum haec tibi futura sunt satis, si modo civis sis optimus. Quod si non contentus istis, aliud adhuc nescio quod praemium desideres, certe maximo proximum est gloria: hoc tu jam propemodum tulisti. Quanto metiris precio, volitare per ora mortalium, celebrari, laudari, digitis notari mille, oculos omnium in te conjectos circunferre? Ista, inquam, vel maxima praemii pars: nam pecunia sane quam exiguum momentum adfert. Tu conatus duntaxat es, permagna portio, vel caput potius ipsum tuo deest facinori. At cum interim his rebus frueris, dum non occiso, tamen velut tyrannicida celebraris, quaeso te, quantula pars abest e tuo praemio quod laturus eras, etiamsi tyrannum occidisses? Postremo isthuc ipsum praemium, pene dixerim, invidendum mihi videtur, quod jam tibi licuit toties Reip. tyrannicidium imputare, quod in celebri judicio tibi contigit honestissimum praemium flagitare, & in tam frequenti theatro spectante rep. magnificam istam tuam tragoediam peragere. Mihi videtur, Judices, beneficii tulisse gratiam, quisquis exprobrare beneficium potuit. Tu fortunæ, tu deorum munus imputas civitati, & sunt fortassis qui tibi libertatem acceptam ferant. An haec tanta praemia contemnis? Quæ vel vero tyrannicidæ sufficere debuerant, nisi lex maluisset praemio conatum ab effectu distinguere. Quamquam nullum me hercle praemium magis congruit ei, qui tyrannum conatus sit occidere, nec occiderit, quam ut illi contingat tyrannicidæ praemium sperare, nec ferre tamen. Hiccine erat ille gradus, in quo nos tecum commorari jubebas? Quanquam hoc nomine tuus conatus minus promeretur praemium, quod aliorum proposita fortuna modo defuit, tibi voluntas, ut ais. Effecisti quod voluisti: id quod erat necesse, nec fecisti, nec voluisti. Sed jamdudum alium gradum (ut video) circumspectas, in quem te recipias: nam in hoc quam citra omnem praemii spem consistas, intelligis. Age sequemur te per omnia, & aliunde alio fugitantem persequemur, nec usquam sinemus consistere. Atqui non tantum aggressus sum, inquis, verumetiam occidi, nempe filium: atque id facinus in duo secas tyrannicidia, & quod filium sustuleris plusquam tyrannum, tum tyrannidis successorem: & quod parenti, necato filio, mortis causam ministraris. De illo

mox:

mox: nunc hoc cujusmodi sit inspiciamus. Parentem ais abs te, jugulato filio, eadem occisum opera: negas enim referre, qua via peremeris, modo sustuleris: imo splendidius isthuc videri vis, quod tuo quidem ense, verum ipsius dextera sit interemptus. Haec tam honesta, Judices, oratio possit parum attentum fallere, praesertim hoc rem fucis illis suis & phaleris venditante, dum nobis ob oculos ponit validum illum florentemque juvenem, sic patri adamatum, crebris vulneribus confossum: parentem senem miserum, illi circumfusum, eodem exanimatum ense, sanguinem utriusque inter se confusum. Ista quidem dictu splendida, sed quid ad tuam causam attinent? Nemo tam caecus qui non videat, nemo tam effrons qui neget, spectaculum illud multo omnium jucundissimum extitisse civitati, quum senem tyrannum juveni videret incumbentem, exanimem exanimi, & in altero gauderet sese levatum malis praeteritis, in altero futurorum metu. Haec quum per se maxima, quum Reip. sint gratissima, quid attinet verbis exaggerare? Illud unum in hoc judicio vertitur, utrum tibi acceptum ferri oporteat, quod pater sine controversia tyrannus occisus est, an fortunae, superumque dexteritati. Quod enim tuo gladio peremptus est, id vero quam est futile nihilique. Quid si tuo gladio ab eo qui eum utendum abs te rogasset, tyrannus esset necatus, num tu protinus tyrannicidae praemium petitum venires? Lex occisori pollicetur honorem: tu eum jugulasti, de quo certe controversum esse poterat, tyranni nomine censendus esset, nec ne: eum de quo nihil erat dubitationis, reliquisti. Si prudens, prudens excidisti a praemio: sin metu, multo minus etiam causae est postulandi muneris. Verum illud tute vehementer urgebas, uti prudens volensque reliquisse videre. Sed quod tandem erat istud tuum consilium, quum tibi sic in manu esset, non toto metu liberare Remp. sed ultorem tui facinoris, & verum certumque tyrannum relinquere? intelligebas (ut ais) omne negotium confectum extincto juvene, propterea quod modis omnibus futurum praescires, ut senex illico sibimet eodem gladio necem conscisceret. Videte, Judices, in manifestissimo mendacio qua rima conatur elabi: nisi divinandi scientiam commentus fuisset, non poterat hinc explicare sese. Siquidem haec vel augur, vel haruspex, vel vates diceres, fortasse nonnullos invenires, qui ista praedicanti fidem essent habituri. Nunc quid impudentius? Quid vanius? Quid veri dissimilius, quam asseverare, id certum praescisse te, quod tale sit, ut quivis alius exitus potius fuerit expectandus? An conjecturis es assequutus, id eventurum quod evenit? At quid aliud effici conjecturis poterat, nisi ut vel sperares, vel suspicarere? Porro in re tam ancipiti, quae dementia erat spem incertam sequi, discrimen certum negligere? Sed audiamus obsecro certas illas conjecturas, quibus hic noster vates praesensit inopinatum omnibus exitum. Jam aetate fessus erat, inquis, jam viribus defectus, nec obtineri jam autumabat posse tyrannidem adempto filio. Tum indulgentius amabat, quam ut filio vellet esse superstes. Nonne sentis haec adeo non esse naturae rerum consentanea, ut jam omnibus videantur esse confutata, vel priusquam refellantur? Utrum seni mentem ullam fuisse putas, an non putas? Si non putas, fieri potuit, ut illi tutum videretur, quod neutiquam erat tutum; atque ita protinus toto falleris augurio: sin putas sapuisse, cur erat quod usque adeo diffideret? Quasi vero tyrannis viribus duntaxat unius hominis, ac non multo magis ingenio, versutia, calliditate, largitione, crudelitateque contineatur, quae omnia si magis in senem quam in adolescentem competunt, cur tu in diversum torques augurium? An non illa aetas usu rerum callentior est? An non altius dissimulat? An non cavet diligentius? An non prospicit oculatius? Irascitur implacabilius? Tenacius injuriae meminit? Meliusque in longinquum consulit? His solis rebus imperium tyrannicum administratur. In militiae duce quantulum est illud momentum, quod corporis vires adferunt? At in tyrannide profecto multo minus. Cur magis illum terreret ademptus filius, quam extinctus satelles quispiam audacior? Quum arx supereset approbe munita, supersent opes, arma, satellitum ingens agmen, tot in civitate factiosi potentesque, qui non solum tyranni partes adjuvabant, verum etiam tyrannos agebant: quos equidem spero nunc nobis non esse metuendos (nolim enim infausta ominari) at ita tamen, ne nimium secure negligantur. Usque adeone senem cruda viridique (quod omnes norunt) senecta callidum, animosum, ambitiosum, non stultum, una filii mors consternavit, ut rebus desperatis protinus e vita sibi migrandum duxerit? Praesertim quum ille patris dominatum nihilo reddiderit tutiorem, sed multo invidiosiorem, idque ob libidinem, atque aetatis insolentiam temeritatemque, adeo ut expedierit propemodum illi ad stabiliendam tyrannidem, filium è medio tolli. Etenim quo propius ad justi regni speciem accesserit tyrannis, hoc minus est invidiae obnoxia, magisque tuta. Juvenis ille solum hoc augebat, quod maxime tyrannos solet evertere. Vera illa tyrannidis munimenta in callidi senis pectore erant collocata. Sed tenerius adamabat filium, quam ut defuncto posset supersse. De matercula quapiam privata loqueris, an de viro sene, callido, crudeli, denique tyranno? Quid ego, Judices, in eo sermone argumentis coarguendo sumam operam, quem ipsa natura, quem mos, quem communis omnium sensus repudiat? Quis unquam isthuc audivit? Tyrannum usque adeo pio in liberos fuisse animo, ut non dicam commori voluerit, sed convivere commode quiverit? Credite mihi, privatorum isti sunt affectus, Tyrannus neque quid natura, neque quid pietas, neque omnino quid sit officium novit. Exuit haec omnia, simulatque tyrannum induit. Omnia commodis, omnia metu, omnia necessitate metitur. Solos hos amat (si quos tamen ille amat, qui vel Deos ipsos odit) quos aut metuit, & tollere nondum expedit, aut quorum opera ministerioque ad fulciendum imperium indiget. Quod si ullos ille posset amare, similes certe sui diligeret, impios, violentos, rapaces, sceleatos, quando nihil ad conciliandam charitatem efficacius morum similitudine. Atqui ne improbi quidem illi chari sunt, nisi qua-

quatenus adjuvant, adeo ut praepoſterum, vel perverſum potius quendam Stoïcum tyrannus exprimat. Neque enim quisquam tam Stoïcus fuit, ut aeque vacarit omnibus affectibus, atque tyrannus: hoc modo illos diſcernit, quod philoſophus honeſto metitur ſua conſilia, hic commodo. An ille ullum pietatis igniculum in quenquam mortalium ſentire potuit, qui in patriam vitae parentem altricemque, qui in coelites omnium bonorum autores tam ſit impius, ut illam crudeliſſima opprimat ſervitute, horum fana deſpoliet, jura contemnat? Verum ut largiamur tibi nonnihil, ſinamusque te privatos affectus in tyrannicum pectus, hoc eſt, ignem in flumen transferre, an tandem perſuadebis illud, usque adeo indulgenter illum adamaſſe filium, usque adeo in eum omnes vitae ſuae ſpes, voluptates, opesque ſemel contuliſſe, ut illo ſublato, ne minimam quidem vitae cauſam ſibi reliquam eſſe putaret? Repete, non dicam ex hac civitate, verum ex univerſo mortalium genere: non ex hoc ſeculo, ſed ab orbe condito, & ab ipſo (ſi vis) Promethei ſimulacro. Quotus quisque fuit pater, quota quaeque matercula, quae ob liberorum necem ſibi fatum acceriverit? Naturalis hic dolor, & quem nemo fere non modeſte ferat. Privatis parentibus vel indulgentiſſimis, muliercularum intemperantiſſimis affectibus mediocris luctus ſufficit, tyranni in filium charitati non niſi ſolam mortem ſatisfacturam eſſe tu Lynceus praevidebas? Age, hoc quoque tibi donamus, vicerit homo tyrannus privatorum in liberos pietatem, vicerit indulgentia materculas omneis: qui tibi compertum eſſe potuit, utro ſe dolor paternus inclinaret? In rabiem, an in deſperationem? Quo diligebat impotentius, hoc erat probabilius, ut ſenex natura ferus, civibus infenſus, vel maxime vellet eſſe ſuperſtes, vel ob id denique, quo veterem illam iram, nunc filii nece acerrime exaſperaram irritatamque, Reip. ſuppliciis ſaturaret. Quod ſi alias vitae pertaeſum fuiſſet, haec nimirum una cauſſa poterat illum in vita retinere. Quid autem ſenili animo vindictae cupidius? An neſcis quam impotentes actas illa concipiat impetus, quo rapiatur aeſtu, quo flagrare ſoleat incendio, ſi quando atroci inſignique contumelia laceſſatur? Quae vero potuit eſſe atrocior, quam filii caedes ſic amati, ut tu quidem ais? Haec nimirum quicquid in illo fuerit unquam crudelitatis, quicquid ſaevitiae, quicquid immanitatis: ii qua ſanguinis ſitis, ſi qua ſuppliciorum fames, denique ſi quid tyrannicum, id omne ſemel de integro poterat excitare, qualique renovare. Mitiora etiam animalia datae orbitatis injuria, in rabiem ſolet agere: & tu in tyranno (quo nullum animal immitius) nihil tale metuendum eſſe certiſſimus augur exiſtimaſti, quod in Tigribus videmus evenire? Quod ſi tibi uni compertum erat, tyranno ſic in deliciis eſſe filium, quid igitur aliud tua fiebat opera, niſi ut ſaeviſſima illa Tigris, rapto catulo, in rabiem verſa, in miſeram hanc civitatem dilaniandam diſcerpendamque inſiliret? Id ſi non evenit, magna Diis gratia, tibi magnum debetur malum: qui quantum ad te pertinet, tam diram beluam in noſtra capita fortunasque immiſeris. Elige nunc utrum malis, an verum fateri, nihil fuiſſe tyranno cum noſtris affectibus commune, an confingere ſic adamaſſe, ut matercularum quoque vicerit delicias. Certe neutro modo tua conſtabit divinatio; quae niſi conſtiterit, non eſt quod ad ejus rei laudem aſpires, quae fortunae commoditate te imprudente evenerit. Poſtremo donemus & hoc tibi, ut praeſciveris, & certum praeſciveris, Deo videlicet quopiam te certiorem faciente (nam alioqui fieri nequaquam potuit) perinde eſt ac ſi non praeſcieris, quum praeſcientiae tuae fidem legi facere non poſſis. Profer quibus praedixeris id eventurum quod evenit: doce quis deorum quando iſthuc tibi praenunciarit, nihil habes quod dicas. Verum poſteaquam rem feliciter evenisſe videres, tum demum poſt factum vates eſſe coepiſti, quemadmodum vulgo tum fieri, tum dici conſuevit, poſt eventum ſtultos etiam ſapere: & quo fortunae beneficium verbis in te tranſmoveres, tragoediam iſtam nobis comminiſci coepiſti, cauſas reperiſti, quibus praeſciſſe videare. Sed Dii boni, quam non bonum poëtam te praeſtitiſti, qui tam inconſiſtentia, tam cum natura pugnantia finxeris, ſaeviſſimum tyrannum ob pietatem erga filium ultro vitam fugiſſe: ob unius capitis necem tutum ſibi non putaſſe in vita commorari, quum omnia ſupereſſent quibus tyrannis & paratur & obtinetur, ſublato eo in quo omne tyrannidis praeſidium collocarat, repente rebus ſuis diffiſum ad inferos abiiſſe. Age, mitto nunc argumenta, haec omnia vera, non ficta credemus eſſe, tametſi ne fucum quidem ullum habent veri, ſi mihi ex omni hominum memoria vel unum tyrannum potes nominare, qui liberos ſuos ſic adamarit, ut non ſpadones ac pallacas longe praetulerit: qui ſic illis indulſerit, ut non ſuſpectos haberet obſervaretque: qui ſic illis ſit fiſſus, ut non in barbaris quibusdam latronibus, ac ſervis ſtigmaticis plus quam in illis fiduciae poſuerit. Ego tibi permultos referre poſſim, qui filios ſic oderint, ut vivos eſſe pati non poſſent; adeo metuerint, ut ne cibum quidem una capere vellent: adeo diffiderent, ut tum demum ſe tutos eſſe putarent, ſi quis illos è medio ſubmoviſſet. Nullus inutilior tyranni ſatelles quam filius. Ex extrema barbarie conductitios mavult ille ſicarios, fugitivos, homicidas, ſacrilegos: his vitam ſuam mavult committere, qui ſua patria frui non poſſint, & alienam evertere gaudeant, qui barbaricis ferinisque viribus antecellant, & gigantes illos impios referant: qui propter animi cupiditatem non difficile ad quidvis periculi ſuſcipiendum perducuntur, & propter ingenii feritatem a nullo facinore abhorrent. Hi ſunt idonei tyrannorum miniſtri, hi fiducia, munimentum, praeſidiumque tyrannidis multo tutiſſimum: hos ſi quis ademerit, cauſſam videatur dediſſe, cur rebus tyrannus diffidat. Nam filius qua tandem ratione dominatum ſuſtinebat: Aetate? At utilior aetas grandior: Robore? Unus erat: Prudentia? Magis ſapit ſenecta: Cuſtodiis quas obtinebat? At ſi adverſus patrem obtinebat, mors illius ſeni etiam optanda. Si patris nomine, quid niſi unus ſatelles ademptus erat? Nam cuſtodiae quo deficerent, niſi ad eum cui alebantur? Tutior igitur erat futurus tyrannus amoto filio. Res enim tyranno ſuſpecta, filius violentus & inſolens, propterea quod

quod reliqui illi Barbari ſolo lucro contenti ſunt: Filius illud praemium ſpectat, tyrannidis ſucceſſionem. Nec ullus pietati locus, ubi mentem poſſidet dira regnandi libido. Ibi contemptis naturæ legibus, & filium horret pater, & patris interitum optat filius. Sed dicturis jamdudum neſcio quid: mane, praeſenſi, nihil inexpugnatum omittam, urges. Niſi praeter modum adamavit filium, niſi diffiſus eſt, cur ſibi mortem conſcivit? Iſthuc vero merito demirandum, quippe quod praeter omnium, ac tuam etiam ſpem evenit. Verum ego nihil ad me pertinere puto, ut tibi rationem reddam, quid illi Dii in mentem immiſerint, ut ſibi vim adferret: hoc tantum evincere ſat eſt, te nullis conjecturis hunc exitum certo praeſcire potuiſſe, quantumlibet amarit filium: tametſi cauſa non admodum obſcura. Jam deorum ſi qui fuerunt huic infenſi Reip. iras diuturna noſtra calamitas ſatiaverat. Jam propitios noſtra vota, noſtra ſacra commoverant: aderat illud fatale tempus, quum impius ille ſenex Diis atque hominibus dignas admiſſorum poenas daturus erat. Jam aderant ultrices Erynnes, aderant Furiæ, facibus & hydris omnibus armatæ: hæ illi mentem ademerunt, hæ vanam formidinem incuſſerunt, hæ attonitum ad ſpontaneam ſui caedem impulerunt. Nihil minus arbitrabatur quam fugiſſe, qui filium peremerat, quam una caede contentum fore, qua quidem una in re jure potes gloriari, quod tyrannum vehementer fefelleris. Virum eſſe putabat, qui hoc facinus peregiſſet. Credebat eſſe talem, quales audierat eſſe ſolere tyrannus, qui magno ſuæ vitæ contemptu, tyranni caput impeterent: qui non adorirentur facinus, niſi ratione probe perſpecta, qua poſſent perficere. Hanc ſuſpicionem Pan ille, aut ſi quis alius eſt Deus, novis terriculis exagitabat. Arbitrabatur inſtare ſibi carnificem, ſenſit adeſſe neceſſitatem illam fatalem, quam nemini nocentium vitare licuit. Itaque quod hujus urbis pietati, quod deorum bonitati debetur, cur tu id phaleratis dictis in te transferre conaris? Ubi discrimen erat ſubeundum, ibi fugitabas: nunc ubi res praeter ſpem pulchre cecidit, tutumque putas, fortunæ laudem in te derivas. Sed finge diverſum exitum fuiſſe conſequutum, pone tyrannum ira percitum, paſſim cives ad exquiſita ſupplicia rapere, proſcribere, jugulare, in exilium agere, poſſeſſionibus exuere. Quid hic dices? Non ſines, opinor, eorum malorum cauſam in te tanquam in authorem referri, & fortunæ argumento culpam deprecaberis. Negabis tibi imputandum eſſe, ſi quid fortuito praeter propoſitum evenerit. At nunc nonne injurium eſt, quod boni, fortunæ commoditate, praeter ſpem evenit, id totum in te velut authorem velle traducere? Etenim te nihil expectaſſe minus, quam id quod evenit, vel ipſa res clamitat. Si hoc animo conſcendiſſes arcem, ut filium, non patrem occideres, credi poterat te talem quandam ſpem animo concepiſſe: nunc caſu neſcio an metu potius in juvenem incidiſti, & tum denique divina iſta mens & futurorum praeſaga, ſed quæ non niſi poſt eventum ſua prodat oracula, te corripuit. Quum eſſet fugiendum, ibi demum, Judices, in re tam tumultuoſa, ſecum velut ocioſus conſultare coepit, utrum ſenem ſua dextra dignum exiſtimaret, ibi demum praevidere coepit, fore ut pater ipſe ſibi manus adferret. Et quo commentum tam impudens, Judices, efficiat paulo probabilius, quæ nec vidit, nec videre potuit, ea perinde deſcripſit, nimirum (ut jactat) poëta, quaſi ſpectator aſtiterit, quid in mentem venerit tyranno, quid dixerit, quid fecerit, quomodo ferrum ſtrinxerit. Ejusdem profecto impudentiæ fingere praeſciſſe ſe, quod eſſet eventu conſequuturum, & quod non videris, id ita narrare, quaſi videris. Quanto melius tuo commento, id eſt, fabulæ ſua fides conſtitiſſet, ſi ita finxiſſes: te quum perempto juvene, ſtricto gladio ad ſenem ire deſtinaſſes, repente a tergo adfuiſſe Palladem illam Homericam, & jam euntem capillis revocaſſe te: vetuiſſe ne tam luculentum facinus ſenili caede obſcurares, ſeſe citra tuam operam curaturam, ut ille ſuapte manu, ſed tuo gladio peremptus, gloriæ tuæ nihil tenebrarum offunderet, ſed multum etiam adderet lucis: dehinc abditum te per rimam contemplatum, vel (quod eſt te dignius) repente Deam ſepiſſe te nebula, ut tyrannicæ necis tutus & otioſus ſpectator aſſiſteres, nec prius illinc diſceſſiſſe, quam negotium omne confectum vidiſſes. Haec ſi confinxiſſes, paulo minus malum poëtam te praeſtitiſſes? Sed ocium, opinor, non ſuppetebat ad omnes fabulæ parteis commode tractandas, videlicet lucri cupiditate te protinus ad praemium poſtulandum rapiente. Nunc vel ipſa te prodit inconſtantia, figmentique coarguit. In arcem aſcendiſti, quo tyrannum occideres, neque tum praevidebas, quod ſole ipſo clarius videri vis. In medio negotio ſubito, neſcio quis Deus, oculos tibi reſtituit, ut videres futurum id quod accidit. Porro ſi veris fidem facere voluiſſes, narrare debueras, quemadmodum nocturnus explorator furtim arcem conſcenderis, in aedes clanculum irrepſeris, forte fortuna obvio nemine, non dicam ut tolleres aliquid, ſed ut experireris, ſi quod tuto facinus poſſes deſignare: haec molienti commodum faviſſe fortunam: itaque quum adoleſcentem ſolum atque incuſtoditum offendiſſes (ut eſt ea nimirum aetas ſecurior, periculique minus cogitans: praeterea diuturna tyrannis jam magnam metus partem exuerat) tum haud ſcio (ut mores illius erant) multo vino ſepultum, atque immodica libidine defeſſum, fortiter jugulaſſe ſcilicet, & ſomnum illi cum morte, id eſt, germanum (ut ait Homerus) cum germano conjunxiſſe: deinde ubi jam cardines procul ſtridere coepiſſent, exaudito videlicet morientis gemitu, ibi te metu exanimatum ita fugiſſe, ut non vacarit gladium è vulnere tollere, quem nec parricidæ, nec ſicarii ſolent relinquere, ne deprehendantur. Interea domi latitaſſe te, jamdudum de fuga cogitantem, & longinquas aliquas, ſemotasque mundi latebras animo circumſpectantem, in quibus abditus poſſes irritati patris ſaevitiam fallere. Jamque te ad ſpontaneum exilium accincto, repente in vulgus exiiſſe famam, liberam eſſe civitatem, tyrannum una cum filio jugulatum, reliquos metu fugiſſe, authorem ignorari facinoris. Ibi repente ad novam tuæ fabulæ cataſtrophen immutaſſe te animum, & qui prius de ſalute fueras ſollicitus, protinus ad praemii ſpem arrectum fuiſſe, lucrique aviditate, priusquam ti-

tibi satis esset excogitata ratio, qua totam hujus inopinati eventus laudem in te traduceres, prosiliisse in medium: id quod vidimus, clamitasse tuum illum esse ensem, tuum facinus, non unum praemium tuae virtuti fore satis. Haec nemo non credidisset, sunt enim rerum naturae consentanea, usu comprobata, omnium opinione recepta. At tu dum sedulo quidem, sed tamen parum ex arte, tuam nobis praescientiam niteris persuadere, quam multa comminiscaris, non dicam tota facie a vero distantia, verumetiam cum sensu communi, cum more, cum natura penitus pugnantia? Primum tyrannum tam materne filium adamasse, ut sine eo vivere noluerit: sic ob unius mortem metu fuisse consternatum, ut in vita manere non sit ausus: sic illi toto pectore fisum, ut ipse nullas circum se custodias haberet: adeo fracti animi fuisse, ut tam chari pignoris truculenta caede non potuerit ad ultionem inflammari, tam invalidum, ut tua dextra fuerit indignus, tam inermem, ut ni tu illi gladium reliquisses tuum, defuturum fuisset, quo se jugularet. Non vides quam non competat tam insignis in tyrannum pietas, tam secura in eam aetatem fiducia, tantus metus in hominem, excepto filio, reliquis omnibus praesidiis munitum, tanta consternatio in hominem tot periculis exercitatissimum, tanta imbecillitas in iratum? Quid igitur erat, cur tu senem illum tantopere contempseris, ut indignum habueris, qui tua ista magnifica dextera jugularetur? Tune indignum judicabas quem occideres, quum eum Resp. non putarit indignum quem formidaret, quem maximo suo cum dolore ferret. Non talem illum, Judices, non talem sensimus, ut cuiquam contemnendus videri debuerit. Neque tu eum unquam contempsisti, nisi forte contemnere est, misere formidare. Sciebas arcem armis refertam, sciebas supersesse satellites, quorum vel unus (si seni vires deerant) sufficiebat jugulando tibi. Non ignorabas (id quod nemo nostrum nescit) quantum virium illi partim exercitatio, partim ingenii feritas etiam in illa senecta reliquerat. Tum non te fugiebat, frigidum illud senium sic interdum acri dolore inflammari, ut juvenibus etiam validissimis saepenumero fuerit intolerandum, si quando solitum illud robur quod aetatis gelu velut obtorpuerat, magno aliquo animi motu recanduit. Quis autem tam invalidus est, ut non illi pudor, ira, dolor ingens vires suppeditet? Hoc erat videlicet cur tu filium quam patrem malueris occidere, quod illum inopinantem, inermem, dormientem fortuna objecit. Cum hoc pugnandum erat, armato, vallato, irato denique. Hoc erat cur gladium relinqueres, ratus ne tantisper quidem morari tutum, dum reciperes, metuens videlicet ne tantillum sarcinae te redderet in fuga tardiorem. Reliquisti invitus, quo tyranno prodi posses: sed prodi maluisti quam deprehendi. Neque ego nunc formidinem tuam accuso, imo miror magis quod pedibus consistere, quod fugere potueris, quum audires moveri tyrannicam familiam, stridere arma: intelligeres tibi non cum puero, sed cum vigilantibus viris, accinctis, armatis, sobriis, irritatis, denique cum rabioso patre dimicandum esse: non quod illum usque adeo filii mors commoveret, sed quod arbitraretur; & haud scio an vere se petitum fuisse, dexteram tuam errasse tantum in filio. I nunc & spera, non dicam hos Judices, viros omnium perspicientissimos, sed vel è media plebe quenquam esse tam mucosis naribus, cui non suboleat, imo qui non plane odoretur, praesentiatque totam hanc fabulam abs te confictam. Et quod poëtae solent, quum haerent in explicando tragoediae argumento, hanc veluti Deam divinationem arte quadam induxisti, quo praesensionem tuam judicibus probares, sine qua videbas praemium obtineri non posse. Sed occasionem, inquit, ministravi paternae mortis, qui gladium quo se feriret reliquerim: atque id solum non modo satis esse putat ad petendum praemium, verum etiam meritum esse, ut ipse ensis inter arma deorum consecretur, Dominus pro Deo praesenti colatur. O hominem suavem, si has spes vere concepit: impudentem, si, quum non speret, postulat. Ita ne tyranno gladius erat defuturus, nisi tuum illum reliquisses? Tu in arcem arma, hoc est, in sylvam ligna portanda putasti? Nisi forte tuum illud ferrum magicis precaminibus erat imbutum, ut ultro ad mortis adegerit necessitatem: an vero nihil referre *putas*, quam praebeas occasionem, quomodo, quo animo? Primum, gladium reliquisti, quo nihil minus deest Tyranno: nunquam ferrum abest, non in cubili, non in triclinio, non in sacris: reliquisti metu trepidus. Tua quidem in re illud interim demiror, qua fronte eum gladium tuum ausis appellare, quem habueris pro derelicto. Metu, inquam, exanimatus reliquisti, quem postea receptum optabas: *reliquisti* rem ancipitem. Quid si tyrannus illum eundem ensem in civium jugulos distrinxisset? Quid si eodem lectos aliquot ex hujus urbis juventute adolescentes filio suo inferias mactasset? Si tyrannum occidisti, quia tuo occisus est gladio, & horum omnium indigna caedes ad te pertinebit: quippe cujus ense peracta est. Id si non evenit, nihil ad te pertinet, nam anceps occasio quam in partem cadat, id Diis in manu est: si bene verterit, nihil gratiae debetur ei qui dedit imprudens: sin male, temeritas imputatur. Neque enim culpa vacat, qui periculosam ministrat occasionem: quae si feliciter, mirentur *omnes: sin* infeliciter, merito accidisse dicant. *At* quanto probabilius erat, futurum ut tyrannus tuo ense alios in usus abuteretur. Scio me, judices, haec pluribus refellere verbis, quam necesse videatur, quippe tam frivola: verum id propositum est, nullum illius argumentum non excussum, non exagitatum, non revictum praetermittere. Quare quaeso ne pigeat ita ut antehac feciſtis, patienter atque attente cognoscere, dum hunc ab gradu firmissimo dejicio; hic sibi vehementer fidebat, hunc acriter urgebat locum. Negabat vitari posse, quin praemium deberetur, quod patri necis causam ministrasset, si non relicto gladio (nam hoc opinor argumentum jam habet pro derelicto) certe necato filio. Nam ita in legibus disertum ajebat, nihil interesse utrum manu sua quis occidat, an mortis causam praebeat. Addebat, aequum esse, ut cum in maleficiis causam datam imputarent leges ad supplicium, multo magis idem ob-

ser-

ſervarent in benefactis ad praemium. Haec ajebat meminiſſe ſe in legibus eſſe diſputata, illud addens Thraſonicum, niſi ſibi diuturna ſervitus legum memoriam obliteraſſet. Non tu legum oblitus propter diutinam deſuetudinem, ſed nunquam quid ſibi velint leges inquiſiſſe videris. Bis enim hic erras, qui neque cauſæ datæ rationem, neque dantis animum diſcernas, id quod legibus traditum eſt, nec animadvertis longe diverſam eſſe rationem maleficii & beneficii imputandi. Quid ais, nove juris interpres? Itane ſatis eſſe judicas vel ad poenam, vel ad praemium, qualemcunque quomodocunque cauſam dediſſe? Nihil igitur refert, Hector an Ajacem occiderit manu, an gladium illum dederit, quo ſe poſtea confodit? Atqui hanc laudem nunquam ille ſibi vendicaſſet: tametſi probabile videri poterat, in eum uſum hoſti ab hoſte datum fuiſſe ferrum. Quin ergo fabros aerarios omnes vel ad poenam vocamus, vel ad praemium, quoties armis in eorum officina perfectis, aut jugulantur cives, aut ſervantur? Poſtremo cur hoc quod tu petis praemium, non enſis iſtius tui opifex petit potius? Tyrannus gladium erat habiturus, te non porrigente: tu porrigere non poteras, niſi hujus induſtria tibi miniſtraſſet. Age ſi telo inter venandum temere miſſo, forte tyrannum vicinum interfeciſſes, clamares tibi tyrannicidæ deberi praemium, an potius nihil tibi deberetur laudis, quod imprudens & inſcius jaculum torſiſſes? Imo in jus potius vocandus eſſes, qui miſſi teli temeritate civem (quod in te fuit) occideris: nam quod in tyrannum incidit, id nihil ad te. Quid ſi caupo vinum lene ac ſuave, quale Polyphemo dedit Ulyſſes, tyranno vendidiſſes, atque ille ejus dulcedine captus, avidius ſeſe ingurgitaſſet, eaque re concepta febri deceſſiſſet, auderes ne caupo, vini titulo tyrannicidæ praemium flagitare? At quis non te cum tua flagitatione, ut temulentum, vinoque madidum explooderet? Caeterum quanto frigidiore titulo nunc idem poſtulas? Utcunque conjecturis praecipi poterat: ut aetas vinoſa tam illicibili vino avidius, intemperantiusque frueretur, crapulam conſequeretur morbus, praeſertim in ſene: morbum mors, vulgo haec eveniunt. Tu eam tyranno mortis cauſam dediſti, cujus nullum extat in hominum memoria exemplum. Quis enim antehac ob filii necem ſibi manus intulit? Accedam propius. Finge te tyranni coquum eſſe: probe callere palatum domini, medicos interdicere cibum, quo tamen illi oppido quam lubens veſcatur: interminari morbum capitalem, ni temperet: id te non fugere, eum cibum tu arte tua, cupediisque & condimentis magis ac magis illecebroſum reddis, conſequitur edentem morbus, quem praedixerant medici: emoritur tyrannus, liberatur civitas. Hiccine coquus è culina in forum proſiliens, & adhuc jure madens, fuligine niger, tyrannicidæ praemium poſtulabis? Mortarium, tonſillum, & ollas oſtentabis, arma ſcilicet quibus tyrannidem expugnaris? Non eris (opinor) tam impudens in ea cauſa, qua tamen iſta tua multo eſt abſurdior. Nam illi voluntas occidendi non defuit, probabilem praebuit cauſam. Tu nec in hoc jugulaſti filium, quo pater ultro vitam relinqueret, & cauſam dediſti, ad quidvis potius quam ad iſtud idoneam. Accipe exemplum tuo ſimilius, quam ovum ſit ovo (quod ajunt) ſimile. Quid ſi tyranni amicam, quam ille miſere ac perdite deperiſſet, occidiſſes: eaque cognita re tyrannus ſibi vitam abrumperet, auderes ad praemium aſpirare? Auderes dicere, te certum praeſciſſe, fore ut tyrannus ſponte fugeret è vita? Certe quanquam plures amicas extinctas ſequuti ſunt, quam filios, nemo tamen tibi crederet, nemo tibi praemium decerneret, tuum factum periculoſum & anceps dicerent: omnes fortunæ gratias haberent, cujus commoditate res ea feliciter ceſſiſſet. Tibi abunde magnum praemium exiſtimarent, ſi commiſſi venia donatus diſcederes. Primum igitur diverſam imputandi maleficii, & adſcribendi beneficii rationem conveniet diſtinguere, deinde cauſſæ aequalitatem, poſtremo animum: atque ita demum liquebit, quid tibi lex debeat. Nam quod ajebas legem prolixiorem eſſe oportere ad reddendum praemium, quam ad infligendam poenam, id in privilegiis, quæ in exemplum non vocantur, fortaſſe locum habet: In jure communi longe ſecus eſt. Siquidem (uti ſuperius demonſtravimus) nulli nocenti lex non minatur poenam: paucis benefactis praemium oſtendit. Tum in maleficiis etiam conatum ſimplicem ſupplicio proſequitur: in benefactis ſemper exitum requirit. Nec mirum, nec iniquum, ſi lex eſt diligentior in eo negotio, ad quod unum eſt nata atque inſtituta, quam in eo, in quo temporis ratione tanquam alienas ſibi ſumit partes. Ergo in utroque communiter ſpectat, ut cauſa ſit idonea: deinde ut animus adſit, non tantum caſus. Hoc rurſum intereſt, quod in benefactis nec cauſa idonea, nec animus idoneus ſatisfacit legi, niſi his acceſſerit eventus item idoneus. In malefactis, ſi quid nocendi animo tentes, non expenditur nec eventus, nec cauſa: ſed ex animo factum tuum lex metitur. Sic enim judicat, tibi nihil ad ſcelus defuiſſe praeter fortunam: qua te ſublevari, quod tandem jus ſit? In eventu ſimul & cauſam datam, & animum expendit. Si animum vitioſum comperit, nihil moratur cauſam, quam ſit idonea, putat animum & eventum ad poenam commerendam ſufficere. Sin animo ſimplici data eſt cauſa mali idonea, & non conſequitur eventus: lex quaſi connivet ad id, & non putat ad ſuam cognitionem magnopere pertinere. Sin eventus eſt conſequutus, etiam ſi de animi vitio doceri non poteſt, tamen temeritatis & negligentiæ nomine poenam irrogat: partim propter ſuſpectam dantis voluntatem, partim ut haec latebra peccantibus eripiatur, imprudens feci, diſcantque homines vel ſuo periculo cavere, quod alieno faciant periculo. Ergo qui prudens & ſciens certam atque evidentem noxæ cauſam dederit: eum perinde lex cenſet, quaſi facinus manu peregerit. Veluti ſi quis hoſtem opibus copiisque juverit, perinde eſt ac ſi ipſus arma contra ferat. Siquidem id ſuppeditavit, ſine quo bellum geri non poterat. Aut ſi quis inimicum ſuum per dolum navigio ſolutili imponendum curet, ut naufragio intereat, aut in conclave penſili teſtudine inducat, ut ruina opprimatur: aut juxta lectulum aegroti, loco pharmaci venenum ponat, fu-

turum ſperans ut eo hauſto pereat, tametſi non bibit aegrotus, tamen veneficii poſtulari poteſt qui poſuit, propter vicioſam animi voluntatem. Nam vehementer erat probabile id eventurum, quod ille moliebatur. Huic ſi detrahas nocendi voluntatem, nihil illi cum lege rei futurum eſt. Si detracta nocendi voluntate, apponas eventum: non effugiet temeritatis crimen, niſi illum inculpata ignorantia abſolverit. Porro ſi in loco non ad id deſtinato, puta in via publica, aut in fundo alieno, arcu temet exerceas: lex tecum non agit, niſi ſi quem occideris, aut vulneraris, aut ſi cui damnum dederis. Caeterum quod facis, tuo facis periculo. Quod ſi quid horum conſequutum eſt, cum lege tibi res eſt. Neque tibi tua patrocinabitur imprudentia: quippe quæ culpa temeritatis non vacet. Siquidem in te fuerat praecavere, quod probabiliter poterat praetimeri. Vides quanto diſcrimine diſſita ſint, inter quæ tu nihil intereſſe dicebas. Primum non ſtatim imputatur ad praemium, quod ad poenam, idque non a malignitate legum latoris, ſed partim ex ipſa rei natura proficiſcitur, partim a legum officio. Deinde diſcernitur animus, cauſa data dijudicatur: ſpectatur eventus. Age nunc ſi libet, tuam cauſam, qua tuum facinus aeſtimari vis, expendamus. Finge te certam, inevitabilem mortis cauſam tyranno dediſſe, ſed imprudentem, nulla tibi ſit praemii petitio. Quis enim inſciens bene mereri dicitur? Fortibus viris praemia dantur, non fortunatis tantum. Nam evicimus jamdudum, opinor, ne poſthac affirmes te in hoc jugulaſſe filium, ut pater ſibi necem conſciſceret: quod eventurum ne vates quidem quisquam praeſcire poterat, tu nec ſuſpicari. Imo poſteaquam rem plenam diſcriminis, fortunæ arbitrio commiſiſti, quia bene ſucceſſit, hoc nomine lex te non poſtulat: at idem ſi male eveniſſet, temeritatis poenas eras debiturus. Neque enim tibi ſuccurreret inculpata ignorantia. Quid enim aeque formidandum erat, quam ne tyrannus, ſimulatque occiſo filio ſe peti inſidiis perſenſiſſet, omnia tyrannidis mala in nos conduplicaret? Jam ut de animo res tibi conſtet, cauſam dediſti non ſolum non idoneam, verumetiam periculoſiſſimam Reip. Vin' hoc tibi argumento evidentiſſimo demonſtrari? Finge te quempiam è civibus vitio occidiſſe: tum extincti patrem id facere, quod modo fecit tyrannus. Utrum tu duplici caedis crimine teneberis, an ſimplici: Simplici opinor. At uxor & mariti mortem imputabit, qui necato filio, ſeni cauſam mortis dederis: atque his ferme tuis argumentis utetur. Indulgentiſſime filium adamabat, in illum omnem familiæ curam reclinaverat, illo ſe oblectabat atque haec de privato ſene cum fide dicet, quæ tu de tyranno nimis dure (ne dicam ridicule) dicebas. Addet ea te ſciſſe, praevidiſſe futurum, ut ille vitam fugeret orbatus filio, in quo uno omnia vitæ oblectamenta collocarat. Non tibi defuiſſe jugulandi ſenis voluntatem, ſed hoc tantum egiſſe, ut miſerabilius ſua dextra perimeretur, ut odium tuum plenius miſeri patris malis exſaturares. Ideo juvenem necaſſe, in hunc uſum gladium in vulnere reliquiſſe. Vides quanto ſint haec probabiliora in hoc, quam in tuo negotio: & tamen negabis paternam necem ad te pertinere, atque animi ſuſpicionem cauſæ qualitate purgabis. Negabis cauſam idoneam fuiſſe, cur ille ſibimet manus adferret. Te nec praeſcire, nec timere potuiſſe id, quod ſit conſequutum: quod rarum extet exemplum patris, ob filii necem ſponte fugientis è vita. Alioqui futurum fuiſſe, ut & mater ſibi fatum accerſeret: quippe quam impotentius amare ſit conſentaneum, ac minus adverſum dolorem animi viribus valere. Haec non dubitares tibi profutura, ad alterum crimen depellendum, & prodeſſent dubio procul. Atqui quod in maleficiis valet, ne quid imputetur, id multo magis in hac cauſa valet, ne quid acceptum feratur. Ibi te liberaret à voluntatis ſuſpicione, quod cauſas parum idoneas dederis, hic ex cauſis multo minus idoneis propter perſonam tyranni, videri vis non modo quod evenit, fuiſſe ſuſpicatus, verumetiam certum praeſciſſe. Ibi temeritatis poſtulari non poteras, propterea quod tametſi vitio abs te data eſt cauſa, tamen idonea non ſit ad id quod evenit. Imo ipſi tota res imputabitur, & legibus poenas dabit, ſepultura prohibitus, quod civitati citra cauſam idoneam civem unum ademerit. Tibi non niſi unius filii mors imputabitur, etiam ſi mater quoque & filiæ & ſorores, & tota tribus hujus necem fuerit imitata. Hic poterat, niſi feliciter eveniſſet: quippe ubi ſummum Reipublicæ periculum & verteretur, & praetimeri probabiliter poſſet. Venio nunc ad quantum illud praeſidium, Judices, quod iſte tutiſſimum, ac pene inexpugnabile judicabat: unde ego illum ita deturbabo, ut non ſolum ſit non habiturus, quo tyrannicidii & hujus laudis arcem obtineat: verum *vix etiam* latebram inventurus, ubi temeritatis ac maleficii poenam effugiat, quo nimirum intelligat, quam non inimice, non curioſe (ut ajebat) ſecum agam: ut quum poſſim in crimen ac poenam vocare, ſat habeam ab honore non promerito ſecludere. Ait ſi tibi deberi praemium, vel hoc uno nomine, quod juvenem occiderit, jam plusquam tyrannum, tum tyrannidis paratum haeredem, etiam ſi hunc eventum Dii non dediſſent, ut ſenex ipſe vitam abrumperet. O deploratam impudentiam! Tu tibi praemium peteres, ſi tyrannum ſuæ furiæ non eſſent ultæ? Dii quidvis potius dederint, quam iſthuc *quod tu fingis*. Sed tamen fingamus interim oratione, quandoquidem id tuto licet: tametſi ad ſolam mentionem inhorreſcit animus. Tune, inquam, *occiſo filio*, relicto ſene vivo, tyrannicidæ *praemium* peteres? An potius nec ipſe ſupereſſes, qui poſſis petere: nec eſſet Reſp. quæ dare poſſet? Nam tu aut exquiſitis ſuppliciis exanimareris, aut in extremis Orcadis exul deliteſceres: nos pro tyranno jam immaniſſimum carnificem pateremur: & tuum caput, ubicunque terrarum latitares, diris imprecationibus devoveremus, qui nos tua incogitantia, vel praecipiti magis lucri cupiditate in tantam malorum tempeſtatem conjeciſſes. Sed re filius erat tyrannus (inquis) patri praeter inane nomen nihil erat reliquum. Quid ego audio? Duos igitur haec civitas tyrannos alebat? Nam de patre nemo unquam dubitavit, quin tyranni vocabulum mereretur. Quando autem antehac unquam fando

do auditum eſt, dùos una in civitate ſediſſe tyrannos? Id quod magis etiam natura repudiat, quam eodem in corpore gemina capita. In iisdem alvearibus duo ſe reges pariter non ferunt. In armentis taurus tauro cedere cogitur. In iisdem luſtris non convenit duobus inter ſe leonibus: & tyrannus (quo nullum animal efferacius) parem in eadem urbe patitur? Non vides neceſſario fieri, ut è duobus, aut alter alterum oppugnet, aut alter alteri cedat? Utrum tu fuiſſe mavis in patre, an in filio? Si juvenis adverſus ſenem obtinebat tyrannidem, quid a Repub. praemium poſtulas? Tyranni partes adjuviſti, non Reipub. Sin patri ceſſit: quid tandem illum vocare potes, niſi tyranni vel praefectum, aut ſatellitem? Quandoquidem ſeniori tyrannicam appellationem ne tu quidem audes detrahere. Verum ut quoquo modo tyrannidem omnem in adoleſcentem oratione derivares, quam multa tu quidem non ex re, ſed pro cauſae tuae commoditate comminiſcebaris? Caeterum quam in his confingendis decori, quod in perſonis ſitum eſt, nullam habuiſti rationem? Sic enim (ut memini) inducebas in fabulam ſenem jam aetate mitem, & qui omnem tyrannidis acerbitatem ob ſenectam exuiſſet: non ſecus atque mala, quae natura acerba, tempore miteſcunt, & in alium abeunt ſuccum. Porro juvenem ferocem, illo incolumi gerentem tyrannidem, jamque patri vivo ſuccedentem. Privatus pater familias non fert filium ſe vivo ſucceſſorem: & tu vis iſthuc credi in tyranno? Ille non ſinit ullum è liberis rem domeſticam ex animi ſui libidine moderari: & tyrannus ſeſe veluti abdicans imperio, negocium omne in adoleſcentem rejecerat? Non dubito, quin & ipſe videris, quam dura ſint iſta, & quam a communi ſenſu abhorrentia. Verum quid faceres, niſi tales perſonas induxiſſes, exitum invenire tragoedia tua non poterat? Quaeſo te, an unquam auditum eſt Tyrannum aetate miteſcere? Quando tu deſines ea quae ſunt privatorum, quae bonorum principum, tyrannis tribuere? Ut eodem igni cera molleſcit, limus dureſcit: ita aetate plerique redduntur mitiores ac temperantiores, tyrannus magis exaſperatur. Ut tempus nonnullis pomis amaritudinem adimit, ut vinis nonnullis acorem conciliat: itidem tyrannis non adimit ſaevitiam aetas, ſed exaggerat. Vis ipſiſſimam tyrannici ingenii tibi demonſtrem imaginem? Spinam cogita, quae quo magis ſeneſcit, eo pungit acrius. Echinos cogita, qui quo plus habent aetatis, hoc teſta ſunt aſperiore. Vulgaribus ingeniis fortaſſe nonnulla vitia ſenecta vel detrahit, vel certe mitigat, etiam ſi plura irritat, nonnulla parit. At tyrannorum mentibus ad ſcelus, ad crudelitatem natis, ſcelere & immanitate imbutis atque educatis, praeter vitiorum omnium incrementum adferre ſenecta quid poteſt? Niſi forte libidinem adimit? Quanquam iſta Tyrannidis quantula tandem eſt portio? Sed eſto fuerit ſane propter aetatem ad voluptates ſegnior, verum erat faſtidioſior: unde fit, ut imbecillior ſit ad coitum, ad raptum avidior. Fortaſſe pauciores huic execabantur ephebi, ſed infigniores. Pauciores producebantur virgines, ſed exquiſitiores. Cur non autem & plures? Videlicet quo ſenile faſtidium optione & varietate vinceret. Hoc ita eſſe, quot ego tibi teſtes citare poſſem, qui quo nobiliores ſunt, quo fortuna praeſtantiores habent liberos, hoc magis eis a flagitioſiſſimi ſenis cupiditate metuebant. An tu putas una cum viribus ſeneſcere libidinem? Multo ſecus habet. Imo quantum aetas improborum hominum facultati detrahit, tantum adjicit cupiditati. Quanquam tyrannicum animum his in rebus non tam voluptatis uſus capit, quam noſtra delectat contumelia. Ut frigeat in ſene tyranno Venus, certe fervet vigetque malitia, ſaevitia, nocendi libido. Poſtremo totum illud vitiorum agmen, quae propria tyrannorum ſunt, cupiditas, rapacitas, improbitas, impudentia, impietas, iracundia, violentia, impotentia, ſuſpicio, fraus, perfidia, crudelitas, implacabilitas, immanitas, perjurium. (Quid autem oportet omnia commemorare nobis omnibus heu nimium nota?) Horum inquam nullum non aetate fit acerbius, propterea quod juventa nonnunquam naturae bonitate vincitur: praeterea quaedam mala nondum didicit: at ſenecta, ſi quid pudoris, ſi quid humanitatis, ſi quid melioris ingenii a natura inſitum eſt, id omne multo ac diuturno flagitiorum uſu penitus exuit, & prorſum in immaniſſimam quandam feram abiit. Id ita eveniſſe, Judices, in execratiſſimo illo ſene, quid ego coner argumentis docere, quum ſua cuique memoria abunde ſatis exemplorum ſuppeditet? Quod ſi juvenis ſeſe gerebat inſolentius, videlicet patris abutens imperio: num tu hunc continuo tyranni nomine donabis? Ergo ex eadem tyrannide ſexcentos tyrannos facile reddideris. Nam quis eſt omnino in tyranni familia, vel extremum mancipium, qui non ipſo pene tyranno ſit ferocior, violentior, ſceleratior? Filius, inquis, emolumentis imperii potiebatur: patri praeter nomen nihil ceſſit. Quaſi vero non ſit iſthuc omni tyrannidi commune. Longe minima fructuum pars, qui ſolent ex tyrannide capi, ad ipſum redire tyrannum. Quemadmodum in latrocinio fieri conſuevit: praedae communiter in omnes diſtribuuntur, vel in eos potius quorum opera capiuntur. Alioqui non cohaerebit cohors illa ſcelerata: niſi dux ille, quisquis fuerit, plus etiam permittat ſuis, quam ſibi ipſi. Solum nomen ſibi proprie vendicat. Et in nullos eſt tyrannus indulgentior, quam in ſcelerum miniſtros: quippe quorum opera ſentiat ſuum imperium contineri. Proinde ſub unius umbra ſatelles omnis, omnis miniſter, familiaris, leno, tyrannidem quandam in cives exercet. Ridicule fecero, ſi hoc quoque coner argumentatione probare, Judices. Vidimus, ſenſimus, experti ſumus, niſi forte tam diutinae calamitatis memoriam tam pauculi dies obliteraverunt. Neque enim eſſet res usqueadeo miſero tyrannis, ſi unius modo foret toleranda violentia. Quot ferendi latrones, quot ſacrilegi, quot ex extrema barbarie advenae, feris quam hominibus ſimiliores? Neque deſunt, qui ſe ſimulent apud tyrannum ſceleribus ſuis gratiam promeritos eſſe: quo nimirum hoc nomine metuantur a civibus. Horum igitur unumquemlibet tyrannum appellabis, & pro quolibet occiſo tyrannicidae praemium petes? Non in tantum omnem exues pudorem, opinor. Sed pater aetate feſſus, omnem dominatum

in filium tranſtulerat, quicquid tyrannicum in urbe gerebatur, id juvenis violentia committebatur. Sed iſthuc quantum abſit ab imagine veri, quis tam caecus, ut non videat? Quis tam obliviosus, ut non poſſit experimento refellere? Ego tibi complures nominare ſatellites poſſum filio inſolentiores. Ad haec, veriſimillimum eſt nullius inſolentiam minus approbaſſe ſenem quam filii, vel quod odit omnem tyrannidis affectatorem omnis tyrannus, vel quod intelligit ex illius facinoribus longe plus invidiae odiique ſibi conflari (Callidiſſimi autem tyranni eſt, eatenus legitimum imitari regnum, quatenus obtineri tyrannis poſſit) vel quod pater etiam peſſimus, tamen liberorum nonnihil offenditur vitiis, & ad crudelitatis miniſteria alienis quam ſuis uti mavult. Quod ſi clam patre rapinas, raptus, atque id genus facinora *deſignabat* filius, profecto non tyrannum agebat, ſed inſolentem ſatellitem. Sin approbante patre, quaſique per illum exercente tyrannidem, utri tandem par erat imputari commiſſa, huic per quem gerebantur, an ei cujus authoritate arbitrioque fiebant? Non arbitror obſcurum, quin huic cui in manu erat nutu ne fierent vetare. Quid autem non agunt per alios tyranni? Nam ipſi quidem neque pueros emaſculant, neque virgines abripiunt, neque proſcribunt, neque bona diripiunt, neque fana diſpoliant, neque haereditatibus manum injiciunt, neque compilant aerarium, neque tormentis excruciant, neque quenquam jugulant, neque armis vicos expugnant: neque incendunt villas. Totum hunc tyrannicum ludum per miniſtros exercent. In unum tamen tyrannici nominis invidia competit, in unum occidendum lex praemium inſtituit, in unum ſtringendi ferri jus facit, illos ſuae cognitioni reſervat. Quorum ut quisque ſua opera tyranno profuit, ita aliud atque aliud vocabulum imponi poteſt, certe tyranni vocabulum nemini congruit, niſi uni illi, *ſub cujus veluti clypeo*, tota illa perniciosiſſimorum hominum colluvies latitat. Arbitror vobis, Judices, ſaepenumero auditum eſſe, id quod eleganter a doctiſſimis viris eſt ſcriptum, tyrannis non longas modo, verumetiam plurimas eſſe manus, plurimos oculos, eosque acerrimos, plurimas aures, easque longiſſimas. Omnino prodigioſum quoddam eſt animal tyrannus, multoque Titanibus illis Briareo & Encelado portentoſius, centenis capitibus, centenis linguis, centenis manibus, pedibusque. Quot enim habet ſcelerum miniſtros, totidem habere membra videtur. Atque ut ex membris corpus, ita tyrannis ex hujusmodi conſtat miniſtris. Verum ut illud quod corpus appellatur, nihil eſt aliud, quam quiddam omnibus ex membris aggregatum, ita in tyrannide unum quippiam eſt, quod neque pes ſit, neque manus, neque ullum aliud membrum, contineat autem univerſa: at ita contineat, ut ab iis poſſit ſeparari, idque tyrannus vocatur. Proinde exaggera quantumlibet juvenis inſolentiam, violentiamque, praefectum arcis voces licebit, oculum nomines licebit, aut ſi mavis dextram: aut ſi ne id quidem ſatis, praecipuum tyranni caput dicas licebit: tyrannum certe vocare nequaquam potes. Unum enim illud portentum tyranni nomine cenſet, cujus authoritate tituloque cuncta haec membra velut animantur: idque unum forti civi permittit occidere. Non vult in te oculum aliquem involare, non ſinit ut caput aliquod amputes, ne tale quiddam eveniat, quod de Lernaea hydra fabulantur poëtae, ut pro uno capite reſecto, duo peſtilentiora ſubnaſcantur: pro uno excuſſo oculo, plures acriores ſuccedant: pro una reſciſſa dextera, multae robuſtiores ſubpullulent: unius vitae te dominum arbitrumque conſtituit, qui ſibi ſit auſus tyranni vindicare nomen: quo ſublato futurum ſit ut membra reliqua quaſi deſtituta ſpiritu, emoriantur, aut certe ſanentur. At quid ego tecum jam accuratis argumentationibus ago? Poſſum illico tuis te verbis revincere, ac veluti tuo te laqueo capere. Juvenem paulo ante magnum patris ſatellitem nominabas. Non inficiabere. Rurſum alio loco dicebas omnem tyrannidem occupaſſe filium: ſolius appellationis honorem ceſſiſſe. Qui convenit eundem & ſatellitem & tyrannum appellari? Tum ſi ceſſit, *non igitur uſurpavit tyranni nomen*. Contractus autem verbis aut rati ſunt, aut reſcinduntur. Lex hac tecum formula contraxit, ſi quis tyrannum occiderit, praemium ferat. Quid tu mihi juvenis flagitia commemoras? Id te lex voluit occidere, quodcumque illud eſſet animal, quod tyrannus diceretur. Magnum (ut ipſe fateris) ſatellitem occidiſti, non tyrannum: quid tibi cum lege rei eſt? At rem, inquis, legis ſequutus ſum, non ſyllabas: eum interfeci, qui caput erat tyrannidis, paratus haeres paterni dominatus: libertatem peperi, ſervitutem ſuſtuli: hoc lex ſenſit, hujus rei authori praemium praeſtituit. Satellitem, inquam, occidiſti, nihil miror quantum, quam gravem, *quam ferocem*, quam ſceleſtum: ſatellitem tantum occidiſti tyrannidis, non caput: aut ſi caput, unum è pluribus. Sed haec omnia tibi ex animi ſententia largiamur: fuerit ſane res tota tyrannidis filius: pater nihil niſi vocabulum quoddam inane tyranni: quemadmodum in fabulis habetur, Echo nympham nihil aliud quam meram quandam fuiſſe vocem ſine corpore. Qui tibi licuit in re tanta a *verbis legis* diſcedere? Praeſertim ita dilucidis, ut perſpicuum magis nihil eſſe poſſit, & commentitiam interpretationem domi tuae natam in judicium adferre? Ego, Judices, nullum in Remp. exemplum *perniciosius* induci poſſe judico, quam ſi *conſueſcant homines* calumnioſi a praeſcripto legum recedere: & interpretamento, quod ad praetexendum facinus quisque ſuum maxime idoneum *comminiſci queat*, id Judicibus objicere. Quis autem unquam meminit de legis ſententia quaeri ſolere, niſi quum in ſcripto quiddam apparet ambigue obſcureve dictum: aut quum ex verbis & eventu abſurditas quaepiam extitit, eaque manifeſta? In priore non cujusvis commentum, ſed juris prudentium reſponſa, ſed Judicum ſententia recipi ſolet. In hoc poſtériore neceſſitas ipſa compellit alliquantisper a legis vocibus deflectere: & aequitatem juris potius, quam verba ſpectare. Duplex itaque periculum videtis, Judices: alterum ne ſuperſtitioſa cavillatione literarum legis ab eo quod lex ſpectavit abducamur: alterum ne paſſim a praeſcripto diſcedendo, leges omneis & judiciorum

rum religionem ſubvertamus. Quorum illud quidem multo levius eſt : propterea quod vix unquam accidat, ut legiſlator obſcure quid voluerit, explicuerit: aut abſurdum quiddam exoriatur. Hoc multo periculoſiſſimum, pernicioſiſſimumque. Etenim quæ tandem lex futura eſt, quam verſutus calumniator, quo poenam effugiat, non facile poſſit aliquo commento ſubvertere? Neque quisquam non elabetur è judicio veſtro nocens, niſi qui ſit usque adeo nullius ingenii, ut ne frivolam quidem aliquam commentatiunculam queat invenire. Atque ut cuique commodum erit, aut animi libido feret: ita pro ſene juvenem, pro tyranno ſatellitem, pro homicidio tyrannicidium: & paſſim aliud pro alio interpretabitur. Veſtra interim, Judices, religio, veſtrum jusjurandum, qua tandem ratione ſervabitur? quibus nihil futurum eſt certi, quod in cognoſcendo ſequamini: verum ambiguas diverſasque litigatorum conjecturas ſpectare neceſſum erit? Ergo quum in omni cauſa maximopere cavendum eſt, ne ſine graviſſima ratione a legis praeſcripto diſcedatur: tum in hac non periculoſum modo, verum etiam abſurdiſſimum: quum legis verbis nihil poſſit eſſe dilucidius: ſententia nihil aequius: interpretamento quod praeter legis mentem inducitur, nihil peſtilentius. An credimus legis hujus autorem usque adeo infantem, & verborum inopem fuiſſe, ut dicere non potuerit: qui quovis modo Tyrannidem ſuſtulerit, huic praemium eſt, ſi modo iſtuc ſenſiſſet? Neque vero fugit illum, totam tyrannidem per ſatellites & praefectos exerceri ſolere, permultosque in his eſſe vel Tyrannis ipſis ſceleratiores: atque, ut ita dixerim, Tyrannicos magis, & omnino ſupplicio digniores: niſi & omnium omnia miniſtrorum ſcelera Tyranno imputarentur. In unum tamen illum, qui hoc nomine cenſetur, tibi ferro graſſandi facultas data eſt. In reliquos non tibi permittitur idem: non quod illos vita dignos judicet lex, ſed quod unius caede totam tyrannidem tolli velit, non multorum caede reddi duriorem. Tuum erat legi ſimpliciter parere: neque ejus verba quaſi plumbeam quandam regulam ad tuum facinus accommodare, verum ad illius praeſcriptum factorum tuorum rationem inſtituere. Praeſertim in hoc exemplo, quo non aliud poteſt admitti peſtilentius, ut ex legis arbitraria interpretatione, quem velis, interficiendi tibi pro tua libidine licentiam ſumas. Non illud hic ſpectandum, judices, quam inviſus Reip. ſit, qui occiſus eſt, quam majore etiam ſupplicio dignus: verum id etiam atque etiam perpendere oportet, exemplum praeter leges jugulandi homines, ſemel in civitatem receptum, ſemel veſtris ſententiis approbatum, denique praemio compenſatum, quo tandem licentiæ ſit proceſſurum. Quod iſte ſibi in tyranni filium licere voluit, hoc alius ſibi volet in ditiſſimum quemque civium licere: Quisquis pauper a locuplete contumelia afficietur, protinus tyrannum eum appellabit, & veneno aut ferro adorietur. Poſtremo ſi cui magiſtratus non placebit, ſi cui judex erit inviſus, non dubitabit è medio tollere. Porro ad facinoris defenſionem, Sophiſtam quempiam aut ſycophantam conſulet (ſi ipſe ingenio ſtupidiore fuerit) & novam legis interpretationem vobis adducet: dicet nil aliud ſenſiſſe legiſlatorem, quam ut hujusmodi civium genus non nomine, ſed re tyrannidem agentium, ferro, igni, veneno tollatur è medio. Atque ita brevi futurum eſt, ut quod in uno factum ſemel & probavimus, & gaviſi ſumus: id in multis ſaepius & doleamus, & improbemus. Credite mihi, non mediocre diſcrimen neque convenienter accipiendum, ut titulo reperto, privatus hominem indemnatum interficiat. Id ita eſſe facile liquebit, ſiquidem animadvertimus, nihil omnium eſſe, quod lex parcius circumſpectiusque permiſerit. Etenim (ſi memini) tribus duntaxat temporibus lex indulſit, ut quis citra judicium hominem occidat. Primum adulterum, ſed in uxore deprehenſum: id quod intemperanti & inſuperabili mariti dolori donatum eſt. At ita, ſi corpus utrumque pariter interimat, ſi argumentis idoneis deprehenſum fuiſſe doceat. Deinde in vi depellenda. At ita ſi demonſtres te mortem effugere nequiiſſe, niſi mortem intuliſſes: id lex ita interpretatur, quaſi ſeſe tueri potius ſit iſtuc, quam alium occidere. Uterque tamen facti ſui rationem reddere compellitur, ſtatim ſeſe prodere, nec expectare donec in jus trahatur: atque (ut ita dicam) ultro ſemet reum facere cogitur. Quod ſi omnia conſtabunt argumenta: ita demum a lege dimittitur, ut venia, non laude dignus eſſe videatur. Poſtremo in tyrannicidio: ubi propter periculi ſuſcepti magnitudinem lex praemium quoque proponit: at ita, ſi eum quem tibi lex iſto velut inſigni tyrannici nominis denotavit, fortiter occideris: non ſi ſceleſtum alio ſcelere ſuſtuleris: neque patietur te jus occidendi permiſſum, latius quam ad unicum tyranni caput trahere, niſi ſi quis obſiſtat, ut per illius necem tibi neceſſe ſit ad illum penetrare. Jamque hoc factum tuum ſecunda illa ratione defenditur. Huic tertio generi fortaſſe proxima videatur hoſtem in bello feriendi facultas: quam tuæ tamen libidini lex non permiſit. Niſi palam hoſtis ſit declaratus, niſi in Imperatoris verba juraris, niſi ille aciem eduxerit, niſi ſigna canere juſſerit, tibi fraudi futurum eſt, hoſtem interfeciſſe. Tu dicturus es: Hoſtem occidi, nam plus quam hoſtilia faciebat, nomen hoſtis tantum aberat, re hoſtem agebat. Lex reſpondebit, ſuarum partium fuiſſe, hoſtem declarare, ac tuo fortaſſe ſcelere fruetur: verum ne ſerpat exemplum, poenas de te ſumet. Quid autem aliud abs te factum eſt? Unum tibi lex nominatim deſignaverat: tu illius vocabulum tuapte authoritate in alium transfers, quod niſi in unum non poteſt competere: neque traduci debet ab eo cui lex attribuerit, ne tibi fas ſit aliquando quem voles magiſtratum, quem voles, Judicem, quem voles civem, tyrannum appellare. Neque vero ſine graviſſimis cauſis lex tot vinculis aſtrinxit hanc in vitam alterius licentiam. Perpendit nihil majus eripi cuipiam poſſe, quam vitam: vidit in extinctum facile varias cauſas confingi etiam impune poſſe, quandoquidem ille non ſit refutaturus, qui jacet. Videt quam multis titulis ſuum quisque dolorem poſſet praetexere, ſi poſt occiſum hominem ulla cauſa recipiatur, praeter eas quæ legibus ſint expreſſæ. Quid quod gravatim ſibi quoque lex permiſiſſe videtur,

tur, ut homini vitam eripiat? Quam comperta, quam multa requirit argumenta, quam multa concedit reo, quam maligne agit cum actore, quem non nisi suo periculo vult accusare: quantum spatii largitur ei qui defertur: quam liberam Judicum rejectionem. Quantum igitur a mente legis abesse putes, ut cuilibet permittat, vel pro suo privato dolore, vel domestica juris interpretatione, hoc est, subversione in cujusquam vitam grassari? Neque ad rem pertinet, quantum criminum acervum exaggeres, quantumvis etiam verorum, addo notorum: dicas parricidam, sacrilegum, incestum, proditorem, peculatorem, veneficum interfeci. Tyrannum lex jubet occidi. Atqui hic unus multis tyrannis erat sceleratior, pestilentiorque civitati. Ad ista tam multa crimina lex tibi verbo respondebit: nihil moror quam fuerit sceleratus, qui periit? In unum tyrannum tibi jus feceram occidendi, in reliquos in jus trahendi. Si detulisses: auditus, revictus, damnatus a me palam poenas dedisset, omnique Reip. salubri exemplo fuisses. Nunc tu privata libidine interficiens, pro saluberrimo exemplo perniciosissimum in civitatem induxisti, & legum instaurationem a legis violatione auspicaris: hoc est, malis malo mederi studes. An me clam esse putas: quam multi sint in hac turba vita indigni, morte dignissimi? At eos meæ cognitioni, non tuis manibus servo: sunt fora, sunt tribunalia, sunt Judices, sunt carceres, secures, carnifices. Cur tu mihi praeire conaris? Cur nullo mandante magistratum occupas? Et dum Tyrannicida videri vis, tyrannum imitaris? Nam quo alio nomine tantopere mihi est invisus ille, nisi quod mihi parere recusat, & praeire conatur? Ei demum ferrum tractare licebit, cujus manibus ego permisero. Si juvenem occidisses, quod non alia patuisset ad tyrannum via, darem veniam necessitati: nunc occidisti, non obsistentem, non auxilium ferentem patri, sed patris opem implorantem. Hujus unius caede contentus discessisti, tyrannum nec impetisti, in quem unum tibi jus feceram. Meum erat expendere, utrum ex usu Reipub. fuerit, an juvenis occideretur: malueram illum exquisitioribus excruciatum suppliciis, exemplum omnibus edere. Neque haec dico, Judices, quasi parum gaudeam pariter cum patre sublatum filium: utinam eadem opera simul omnes sint oppressi, quibuscumque tyrannus placet. Sed quis prohibet, simul & gaudere, quod deorum bonitas nobis hanc rem bene verterit, & tamen non comittere, ut hujus temeritas, si judicio comprobetur, in legem atque in exemplum trahatur? Nec de juvenis injuria vindicanda nunc agitur, sed de legis violatæ majestate. Non enim par est, ut cuiquam personæ praeter jus extincti odium in scelere suffragetur. Neque tam spectandum in quem commissum sit facinus, quam quo exemplo commissum. Alioqui cur non eadem opera fas sit in tyranni nepotes, pallacas, pueros, uxores, liberos, lenones grassari? Bonam tyrannidis partem uxor saepenumero suggerit. Ad summam immanitatem nonnunquam libertus aliquis, aut vernula instigat: cur non & hos jugulas, si tibi jus est aestimatione privata meritorum civem jugulare? Quid quod est aliquid tyranno nocentius, in quod tamen haudquaquam tibi jus sit occidendi? Finge esse qui totam hanc urbem, templa, domos, curiam conatus sit incendere, imo qui jam compluribus locis ignem subjecerit, sed incendium subito exorto imbri restinctum: authorem non obscurum, verum abditum latitare. Eum forte fortuna repertum, manu tua trucidas. Num lex tuum factum approbabit? Non opinor. Atqui tyranno ille quanto erat nocentior? Tanto nimirum, quanto est atrocius civitatem semel funditus evertere, quam expilare: cives universos uno igni finire, quam in pauca quaedam saevire capita. Et tamen in unum tyrannum stringendi ferri potestas privatim permittitur. Illum deferendi modo jus habes. Hic in re tam aperta legis mentem calumniari, & novo interpretamento tuum facinus palliare, quid tandem aliud est, quam legum authoritatem evertere, atque id per cuniculos quosdam agere, quod tyrannus palam ac vi facere consuevit? In recipienda lege fas est populo causam aequitatemque legis excutere. Caeterum receptæ, & longo jam usu comprobatæ, simpliciter oportet obtemperare. Neque enim existimandum est majores illos nostros, viros sine controversia sapientissimos, ita sine gravissimis rationibus instituisse, ut privatim interficiendi Tyranni facultas unico capite finiretur. Primum ad jugulandi licentiam feneſtram aperiendam civibus non putaverunt: deinde perspiciebant, tyrannidem fatale quoddam esse Reip. malum, quod minore noxa toleraretur, quam male exagitaretur: neque posse semel tolli, nisi ipsius caede. Quo submoto, videlicet qui legibus imperabat, non parebat, jam nihil opus esse privata audacia, nimirum illis in reip. *administrationem* vindicatis. Quod si tyrannus in jus vocari potuisset, ne hunc quidem tuæ dextræ arbitrio permisissent. Videbant & illud: tyrannidem nonnullam habere monarchiæ legitimæ speciem: hoc tantum interesse, quod in monarchia populus regi paret, rex legibus: in tyrannide omnia unius libidini subjecta sunt. Rex publicam spectat utilitatem, tyrannus privatim suam: unde publicitus expedit, ut tyranno veluti principi legitimo civitas pareat, donec idoneus aliquis vindex extiterit, qui legum authoritatem in pristinum statuam restituat, atque id unius (si fieri potest) capitis jactura. Nam hac *moderatione in fatalibus illis* pestibus, quæ totum Reip. quasi corpus corripiunt, legum prudentia consuevit uti: ut exemplo magis, quam admissi talione, morbo medeatur: ne dum civitatem sanare studet, magnam civitatis partem interimat. Hinc est quod in seditionibus publicis non nisi in ipsos authores consuevit animadverti, reliquis quos tempestas illa commoverat, dari venia: aut vix etiam dari venia, qui in publico Reip. tumultu quietem egissent. Quæ potest autem pestis esse fatalior, quam tyrannis? Quæ sese latius in civitatis membra diffundit? Quota quaeque urbis pars ab hoc vitio syncera potest esse? Omitto jam quicquid est ambitiosorum, aere alieno obstrictorum, scelere contaminatorum, barbarorum (nam haec tota sentina hominum tyrannide gaudet. ut in qua nullis majora, quam sceleratis sint praemia) bonos etiam cives hoc malum involvit, dum vel timent fortunis suis,

vel

vel rectum judicant ſervire tempori. In hoc itaque rerum ſtatu leges non extinctæ, ſed oppreſſæ modo, cautim & circumſpicienter agunt: intelligunt hoc ulcus citra ſummam civitatis perniciem exaſperari non poſſe, unius capitis diſpendio commode ſanari poſſe. Quare docto cuipiam medico praemium oſtendunt, digito demonſtrant, quod membrum ſecari velint, quibus abſtineri. Caput indicarunt illæ, tu dextram ſecuiſti. Illæ tyrannum, tu tyranni ſatellitem occidiſti. Quo praemio dignus? Nempe eo quo qui morbo inſcite exagitato, totum hominem in extremum vitæ diſcrimen adducat, quo qui hominem legibus vetantibus occidat. Neque ego nunc te caedis reum ago, aget alius fortaſſis, cuicumque lubitum erit: verum illud modo conſilium fuit, oſtendere tibi quam inſignitæ ſit impudentiæ, in ea cauſa tam eximiam tibi vendicare laudem, tam egregia poſcere praemia, in qua nequeas obtinere, ſi modo tecum exactius ac ſeverius agatur, ut graveis poenas effugias. I nunc & curioſum me voca: qui tam candide, tamque civiliter tecum agam: ut quum te poſſim in grave diſcrimen vocare, ſat habeam legis & Reipub. cauſam defendere, ne circumventa praemium dare cogatur ei, qui nihil boni ſit promeritus. Id quod non Judicibus modo (quibus iſtuc jam dudum liquere puto) verum tibi etiam ipſi cupio perſuadere: & facturum me confido, ſi modo tantiſper animum poſſis attendere. Vin' igitur, ut quemadmodum tu faciebas, itidem & nos ſummatim totam cauſſam ob oculos revocemus? Diſpiciamusque quam multa tuo in facto deſiderentur ad id, ut legi ſatisfeceris: & quantum tu ſis hallucinatus, quum multa diceres etiam ſupereſſe? Tria quaedam requirit lex, & ita requirit, ut ſi quodlibet horum deſit, aut poenam te, aut certe nihil gratiæ debere ſe credat. Quorum ego non unum aliquod, ſed unumquodque deeſſe docebo. Quod ſi facio, utrum æquo animo cedes praemio, an impudenter petere perſiſtes? Ergo rem accipe. Niſi tria haec tibi conſtiterint, non eſt quod tyrannicidæ praemium petas: Animus, via, & effectus. Animus duo quaedam complectitur, vel quid ſperaris, vel quid propoſueris. Nam ſi tyrannum per imprudentiam occidiſſes, ſi praeter propoſitum, non magis profecto praemium tibi debeatur, quam ſi quis tyranno amiciſſimus idem feciſſet, nam idem potuit accidere. Tu porro quid propoſiti in arcem attuleris, ipſe videris: ita demum legi perſuaſum erit, te voluiſſe occidere tyrannum, ſi occideris. Non occidiſti, atque id etiam quum tibi in manu fuerit (ut ais) ſi libuiſſet interficere. Lex negat ſua referre, utrum tyrannicidii propoſitum in arcem non attuleris, an allatum repente mutaris. Jam quid ſperaris, excutiamus. Quamquam iſthuc leges non ita valde curioſe penſiculantur: ſed tamen in tam abſoluto facinore partes omneis conſtare oportet. Quid enim ſi tyrannum interfeciſſes, quo tyrannidem ipſe occupares, utrum praemium ſperares? an ſupplicium metueres? Quid ſi quo privatum animi tui dolorem ulciſcereris, tyrannum occidiſſes, atque id eſſet palam, num praemium auderes poſcere? Quid, ſi latrones tyrannum forte fortuna obvium obtruncaſſent, num ad hunc honorem aſpirarent? Quid ſi quis tyranno privatim infenſus, magna te pecunia conduxiſſet, quo ei tyranno venenum dares, dediſſesque, num quaeſo, tyrannicidæ praemium poſtulares? Ego hic tecum non ago conjecturis: nihil dico in vitam tuam, quæ quidem obſcurior eſt, quam ut tu, alioqui tam glorioſus, quicquam de ea auſus fueris dicere: illud unum affirmare non dubitem, qui tyrannum, quum tuto licuerit, non occidit, plane noluit occidere. Qui eum occiderit, cujus mors extremum exitium Reip. videretur allatura, potius quam ullam commoditatem: is aut privatum dolorem ulciſci voluit, non libertatem publicam vindicare, aut emolumentum ſuum ſequutus eſt Reip. periculo, non ſuo periculo Reip. ſtuduit proderſe. Poſtremo non poteſt niſi gloriæ jejunio adductus videri, qui tam inſolenter ſe jactat. Non poteſt non videri lucrum ſequutus, qui tam improbe praemium flagitat. An non vides igitur quantopere hac parte a tota legis mente diſſentias? quem illa tuæ vitæ periculo ſua cauſa voluit occidere, eum tu non ſolum volens praeteriſti, verum etiam periculoſe in Remp. irritaſti: quem ſua cauſa noluit occidi, eum tu maximo noſtro periculo tui compendii, aut animi fortaſſe gratia jugulaſti. Sed finge te animum tyrannicida dignum ad facinus attuliſſe, lucri perinde ut vitæ contemptorem: magni tamen refert, qua ratione tyrannidem tollere aggrediaris. Jam enim omnia tibi ex animi tui libidine largior, quæ tamen nemo alius tibi conceſſurus eſt. Te in filio jugulaſſe patrem, in non tyranno tyrannum. Largior iſtuc Deliura aliquem tibi praedixiſſe, ut certum praeſcire potueris, quod ipſe etiam vix divinare Delius potuerit. Licuiſſe tibi patrem occidere, ſi libuiſſet, verum hoc poenae genus tibi magis placuiſſe. Suſtuleris ſane tyrannidem, idque nova quadam & inulitata ratione. Vides quam multa tibi dono. Tamen obſiſtam tibi, nec ſinam ferre praemium, propterea quod ea via ſuſtuleris, quæ legi non probatur, quæ non expediat moribus civitatis, quæ non ſit forti viro digna. Age quid ſi tyranni filium infantem in cunis jugulaſſes, & rurſum adfuiſſet Delius ille, per quem certum praeſcire poſſes, fore ut necato puero pater ſibi mortem accerſeret, atque id eveniſſet, utrum te tanquam tyrannicidam ſuſpiceret Reſpub. an potius tanquam immanem & ferum hominem execraretur, qui in eam ſaevieris aetatem, cui etiam ab hoſte armato parcitur, quæ leonibus etiam miſeranda videatur? Quin ergo? Utetur tuo maleficio Reſpub. caeterum exemplum haudquaquam probabit. Quid ſi tyranni uxorem: quam ille miſere deamaret, per vim conſtrupaſſes, atque ille ejus impatiens contumeliæ, fugerit è vita: utrum tyrannicidii laudem flagitabis, an raptus & adulterii ſupplicium potius formidabis? Res obſcura non eſt, Conferam tuo facto propiora. Quid ſi tyranni medicus quum eſſes, veneno ægrotanti dato, illum ſuſtuliſſes, utrum ut veneficum oderit te Reſp. an ut virum fortem admirabitur? Tyrannum ſublatum gaudebit, facti rationem, modumque deteſtabitur. Quid ſi quum te tyrannus familiariter uteretur, tu in convivio praetextu neceſſitudinis venenum porrigeres? Denique ſi per magicas imagines ac maleficas quasdam devotiones tyranno vitam ademiſſes: utrum a lege praemium, an poenam expectares? Atqui tyrannidem ut-

cumque ſuſtuliſti. Eventu gaudet lex. Verum exemplum tam pernicioſum in Rempub. non recipit : ut conſuefcant cives ſcelus ulciſci ſcelere, patrem in filio jugulare. Vides quantum momenti ſit in modo, viaque, ut factum tuum approbetur? Quod lex permittit ut fiat, non ſtatim permittit, ut id via qualibet efficias. Adulterum ferro occidere licet, veneno aut incantamentis non licet. Cur ita? Quia peſtilens exemplum omnino tractare venena. Nec id ulla cauſa quantumvis honeſta, ſinit in civitatem irrepere. Quid quod ne hoſtem quidem veneno, aut malis artibus interficere fas eſt? Nam nusquam non improbat maleficia lex : & veneno tincta tela etiam in bellis interdicta ſunt. Quod ſi modus facti ſpectatur in his, in quibus nullum petitur praemium, quanto magis id fiet in his, in quibus ſummum petitur? Lex triumphum ſtatuit ei, qui certum hoſtium numerum fuderit. Fuderit aliquis non acie, ſed aquis & pabulo veneno tinctis. Utrum cives hunc æquis oculis ſpectare poterunt triumphantem, an potius ſicuti veneficum oderint, averſabuntur, execrabuntur? Quid quod privatis etiam in rebus via, modusque perpenditur : quo magis idem oportebit, tum in publico, tum in ſplendidiſſimo facinore, ut a quo conveniat omnem ſceleris ſuſpicionem abeſſe? Age illud tecum reputa, ſi medico mercedem pactus eſſes, quo te morbo levaret, atque ille non pharmacis ſed maleficiis & incantamentis morbum exemiſſet, utrum praemium dabis, an magis hominem in jus trahes? Injuriæ malis artibus datæ reum ages? Clamabit ille, morbo te levavi, qua via? quid iſtuc tua refert? Hoc tantum ſpectabas, ut morbo liber eſſes, ei rei merces eſt promiſſa. Ingratum te vocabit, qui, niſi ſua opera, ne eſſes quidem, qui praemium negare poſſes. Tu protinus reſpondebis, opinor, medico te praemium eſſe pollicitum, non mago, neque debere quicquam niſi rem malam ei qui beneficium male dederit, quamquam ne dediſſe quidem videtur, qui malum malo tollit. Id enim mutare eſt incommodum, non amovere. Dices enim animo nocitum, dum corpori ſubvenitur. Atque iſtam litem vinces, etiam iniquo judice. Atqui eadem, aut melior etiam, & vincibilior eſt tecum cauſa legi, quam quæ tibi futura fuerit cum medico. Nam ibi de privata mercedula diſceptaretur: hic de publico honore. Ibi falſus eſt unus, hic legi fraus facta, per quam cautum oportuit, ne quisquam civium circumveniatur. Ibi ſalus data, certa quidem & efficaci, ſed ſuſpecta & improbata via : hic nefario ſcelere (cur enim non ſic appelletur homicidium, quod in civem contra legem admiſſum ſit?) non libertas reſtituta, ſed in extremum diſcrimen adducta Reſpublica, quandoquidem tuum factum perinde habet, ac ſi medicus quispiam ad curam mercede conductus, venenum pro remedio miniſtret: quod tamen ægrotanti (ita ut non raro conſuevit accidere) per occaſionem morbum adimat. Qui revaluit, ſuis fatis acceptum feret quod vivat. tibi mortem, tametſi vitarit, imputabit. Neque ſua referre putabit, utrum imperitia, an perperam, ac ſtudioſe pro pharmaco venenum porrexeris : propterea quod tui fuerat officii : aut non ſuſcipere negocium, ut fidem ſimul, & artem, & induſtriam, ac diligentiam, & quicquid a probato artifice ſolet requiri, ad curam adferre. Sed age, ſinimus adhuc poſſidere te quod dudum ſumus largiti : ut plane iſta via tyrannum occideris, citra ullum Reipub. diſcrimen. Lex non approbabit facinus tuum : niſi non tantum a crimine, verum etiam ab omni criminis ſpecie procul abfuerit : ne videlicet ea quæ in hoc potiſſimum adhibita eſt in civitatem, ut maleficium omne ſecludat, incolumitatem ſuam quam conveniebat, aut Deo cuipiam, aut certe Diis ſimillimo homini acceptam referri, ſceleri debere dicatur. Non approbabit, inquam, niſi Tyrannum ipſum quem nominatim indicavit ipſa, quaque permittit via ſuſtuleris: ne per rimam iſtam periculoſum exemplum in Remp. irrepat. Poſtremo non niſi ferro, non clancullariis ac maleficis artibus: niſi virtute, niſi manu, niſi vitæ tuæ manifeſto contemptu tyrannum trucidaris. Neque enim hoc tantum ſpectat lex, ut Tyrannus in præſens ſubmoveatur : verum illud multo magis reſpicit : ut omnes mortales intelligant in ea civitate viros eſſe fortes, qui non vereantur vitæ ſuæ diſpendio patriæ commodis conſulere : ac praeclari exemplo facinoris, omnes etiam in poſterum ab affectatione tyrannidis deterreantur : cum videant in ea civitate nullum eſſe tyrannis ſatis tutum praeſidium : quandoquidem illud nemo neſcit, qui vitæ ſuæ ſit contemptor, eum eſſe alienæ vitæ dominum. Nam quod omnino ſatellitium, quæ excubiæ, qui parietes, quæ arx, quæ arma adverſus hujusmodi animum Tyranni caput defendant : qui patriæ libertatem ſua vita bene credat emi? Poſtremo autem : ut maxime tibi conſtet animus, ut conſtet via, id quod eſt totius negotii caput, non effeciſti. Tantum enim abeſt ut tyrannum occideris: ut quantum in te fuit, tyrannidem majorem in modum auxeris, interfecto tyranni filio. Quid autem refert, malitia, an ſtultitia Remp. in diſcrimen adduxeris? Nam illo quod vulgo dicunt nihil verius: Intempeſtivam benevolentiam nihil a ſimultate differre. Tantum abeſt ut occideris tyrannum: ut ne ſuſpicari quidem potueris id eventurum, ut ipſe ſemet occideret. Sed juvenem occidiſti patre insolentiorem: quid tum poſtea, ſi patri & hujus ſcelera lex imputat? Magnum proinde tyranni ſatellitem, non Tyrannum occidiſti. Sed paratum tyrannidis haeredem occidiſti : in tyrannidem ſuccedit, qui prior, qui potior eſt in occupando. Verum eſto ſane, certum haeredem ſuſtuleris : igitur qui tyrannus erat futurus, interemiſti. Atqui quod futurum eſt, id nondum eſt. Porro lex eum qui jam tyrannus ſit, tolli jubet: non quem aliquando futurum divines. An qui ſtatuam ex pacto debeat, & rudem truncum praeſtiterit, fidem perſolviſſe videatur? Non arbitrabor. Ubi nunc igitur ſunt illa tam multa; quæ tibi ad praemium poſtulandum ſupererant? Vides quam ne unum quidem omnium tibi conſtet, quorum nihil oportebat deeſſe. Volui, inquis: id demum voluiſſe te lex credit, quod effeceris. Poſtea è re nata propoſitum eſt commutatum. Hoc igitur praemii tibi debetur, quod ei, qui in Olympiis medio è curſu, relicta meta, ad carceres reflectit habenas. At periclitatus es. Proinde id laudis auferes, quod is qui ſudavit in Olympiis, nec vicit. Sed occidiſti denique:

ve-

verum eum, quem neque lex permittebat arbitrio tuo, neque ex uſu publico fuerat occidi. At bene vertit civitati, quod feciſti. Numini igitur gratia debetur, tali, qualem Palladem Atticis fuiſſe ferunt: de qua proverbium extat: quod Athenienſium male conſulta in bonum exitum vertere conſuevit. Non tu leges ſervaſti, ſed ſuſtuliſti: non libertatem reſtituiſti, ſed numen aliquod huic urbi propitium, quod eventum tuæ temeritati debitum, ſua commoditate a nobis avertit, quod tuam ſtultitiam nobis vertit in occaſionem reſtituendæ libertatis. Non ego ingratum erga te populum conſtituo, imo tu populum ingratum in Deos reddere laboras: quem cum ſemel in periculum vocaris, ne pro ſimplici Tyrannide duplicatam pateretur, nunc rurſum in diſcrimen trahere conaris, ne ab iratis ſuperis in priſtinam ſervitutem, aut gravius aliquod infortunium retrudatur. Quid tu te fucis & phaleratis dictis in alienum meritum inſinuas? Quid tibi in eo negocio laudem univerſam vendicas, ex quo praeter pœnam temeritatis, nihil ad te redire merito poſſit? Si Reipublicæ, ſi Judicibus probare potes, animum tuum Tyrannicida dignum, qui nullum periculum vitæ Reipublicæ cauſſa recuſarit: ſi facinus non ſcelere, non pernicioſo exemplo, ſed legitima via peregiſti, ſi fortuna tuis egregiis conatibus bene expeditum dedit eventum: aude Tyrannicidam te vocare: aude pulcherrimum, ac pene divinum munus a Republica poſcere, aude nobis ſervatas leges, reſtitutam civitatem: aude templa, aras, focos, fortunas omneis, tutos pueros, inviolatas virgines, impolluta matrimonia, denique hoc ipſum quod hic lege & apud Judices agimus, exprobrare: aude mihi minari, quod obſtiterim: aude civitatem ingratitudinis inſimulare, niſi laudem promeritam perſolverit: aude Judices, vel iniquos, vel corruptos clamitare, niſi ſuis ſententiis praemium tibi decreverint. Contra: ſi ſuſpectum quid volueris, ſi periculoſum, ſi contra leges, ſi cum ſcelere conjunctum quod feceris: ſit pudor, ac deſine tandem improbe praemium flagitare, quod nulla ratione promeruerit: pœnam, ſi ſapis, incipe deprecari. Ilthuc fortaſſis ab aequitate Judicum, a civitate deorum munere heta, queas impetrare. Neque enim putes unum me te a praemio deterrere. Imaginare iſthac in cauſſa pariter & leges, & Rempub. & deos tibi adverſari. Puta leges his tecum verbis agere: Si nos vere reſtitutas videri vis, ſine noſtram auctoritatem primum in hac tua cauſa valere. Longe plus laudis ex hoc judicio referes: ſi nobis ceſſeris: ſi parueris: ſi tuam cupiditatem noſtro ſubmiſeris arbitrio: ſi primum exemplum in te civibus ediderit, revixiſſe nos: ſi monſtraris civitati jam non ex ſceleratorum libidine, ſed ex noſtro praeſcripto cuique vivendum eſſe. Atque altera ex parte Rempub. hac tecum oratione uti puta. Si civem bonum mihi praeſtare ſtudes, noli hanc ſtultitiæ notam mihi inurere: ut in poſterum re cognita, dicar ebrietate quadam gaudiorum ei praemium decreviſſe, cui pœna magis deberetur: noli mihi Deos, quos vix denique tam diutinis votis, tot ſacris, tot precibus, tot meis malis placavi, commovi, propitios reddidi, denuo per ingratitudinem iratos atque infenſos reddere. Sine ut mihi per te liceat ſaltem illorum beneficio frui; quod ſi te neque leges, neque Reſpub. commovet: certe Deorum orationem vereri debes, quos ita tecum agere putato: quid tu in noſtrae laudis poſſeſſionem te ingeris? Quid honori noſtro invides? Cur non ſinis nos in hanc civitatem perpetuo benignos eſſe? Cur tu ipſe tam ingratus exiſtis? Civitas haec ſemel mihi reſtitutam libertatem debet, tu bis debes commoditati noſtrae, & quod Rempub. ſervavimus, cujus tu pars es, & quod commoditate noſtra tuam periculoſam ſtultitiam, vel ſcelus potius, in maximam felicitatem verterimus. Etenim niſi nos dextri, propitiique adfuiſſemus, quid aliud tu quam perieras, & per te Reſpub.? Quod ſi plane contendis, ut praemium aliquod feras, abunde magnum praemium a nobis perſolutum eſt, quod per nos res a te male inſtituta bene verterit. A legibus merito major relata gratia, ſi noſtrae proſperitatis reſpectu, temeritatis ſimul, & ſceleris veniam condonarint. A civitate ſatis amplam laudem feres, ſi ea patiatur, ut in reſtitutæ libertatis hiſtoria, tuum quoque nomen admiſceatur. Hac laudis parte contentus, deſine nobis debitum velle praeripere, civitati munus noſtrum eripere, legibus auctoritatem adimere. Sed finem facio, nimirum exſtillata jam aqua. Quod ſupereſt, nunc veſtræ partes ſunt, Iudices, ſtatuere, utrum ſecundum leges, ſecundum Deos, ſecundum Rempub. ſententiam dicere, an ſecundum hunc glorioſum oſtentatorem pronunciare velitis. Utrum hanc urbis felicitatem hujus temeritati, hujus ſceleri acceptam ferre malitis, ſaepius exprobrandam, & brevi fortaſſis a ſuperis iratis (id quod abominor) auferendam, an in Deos, quibus ſine controverſia tota debetur, referre, eorundem pietate ſervandam, augendam, beneque fortunandam. Utrum magis ex uſu ſit, ut primo hoc judicio ſtatim leges circumventæ dicantur, an ut appareat, legum reſtitutarum ſeveritatem, & Judicum ſapientiam adverſus unius iniquam poſtulationem valuiſſe.